สร้างสรรค์บุ๊คส์

เล่มที่ 1

จอมใจ บู๊ลิ้ม

ว. ณ เมืองลุง

มันมิคาดว่า ศัตรูที่ร้ายกาจ
ยังมิอาจเทียบเท่าศึกรักของเหล่าบุปผาสะคราญ !

จอมใจ ปูลิ้ม

โดย ว. ณ เมืองลุง

1

บริษัทสร้างสรรค์บุ๊คส์ จำกัด

คำนำสำนักพิมพ์

เล่งจ้วงจี่ บุรุษหนุ่มรูปงามท่าทีคล้ายนักศึกษาคงแก่เรียน การปรากฏตนสู่ยุทธภพ ได้สร้างวีรกรรมอันสะทกสะท้านเกิดขึ้น นั่นคือ มันใช้วิชาฝีมืออันหายสาบสูญไปแล้ว ยุทธภพให้เกิดข้อกังขาว่าอาจารย์ของมันก็คืออดีตอสูรร้ายในอดีตที่ไร้ร่องรอยไปแล้ว แต่ทุกคนหาทราบไม่ว่า อาจารย์ของมันมือและเท้าขาดทั้งหมด เป็นผู้พิกลพิสดาร ที่ไม่บอกแม้กระทั่งชื่อแซ่ฉายา เพียงแต่บอกรายนามศัตรูอันคับแค้นให้เท่านั้น นั่นคือ ง่วนเล้งไถ่ (ดาบทองนางแอ่นพิษ) โอวเฮาะเซียนเจี้ยงแห่งคงท้ง จิ้นอูชั้ง (เกาทัณฑ์เหล็กห่วงหยก) และกิมเอี้ยมเนี้ย (นางราคะ) นั้นคือภาระที่มันต้องล้างแค้นให้อาจารย์ อีกทั้งมันต้องเสาะหาดรุณีนามเกียงเกียงให้พบ และขึ้นสู่อารามเล่งเซี่ยวเก็งแห่งภูเขาฮ่วงซัว เพื่อจะได้ทราบประวัติและภูมิหลังของอาจารย์

ในเส้นทางการล้างแค้นแทนบุญคุณและการเสาะหาดรุณีเกียงเกียง เล่งจ้วงจี่มิเพียงสร้างความหวาดหวั่นให้แก่เหล่าร้ายเท่านั้น แต่มันได้สร้างรอยเจ็บช้ำ ความขมขื่น ความปลื้มปีติให้เกิดขึ้นกับเหล่าดรุณีบุปผางามตามเส้นทางการล้างแค้น อาทิ บ้วนเล็กเพี้ยที่สดใส เก็งจีฮุ้นที่งามระหงฉิ่นเฮียงเหล็งผู้อ่อนหวาน เอี๊ยบเซียวเกียงที่ใสซื่อ และเตี้ยงอุ้ยหงส์ที่แกร่งกร้าว การล้างแค้นมิได้ทำความลำบากให้เล่งจ้วงจี่ เหนืออื่นใดคือบุปผาเหล่านี้ต่างหากที่ทำให้มันตื่นตระหนกและประหวั่นกับการรับมือ มันมิคาดคิดว่าศัตรูที่ร้ายกาจยังมิอาจเทียบเท่าศึกรักของเหล่าบุปผาสะคราญเหล่านี้ ซึ่งมันมิอาจหลีกเลี่ยงที่จะสร้างรอยบอบช้ำในหมู่บุปผาขึ้นได้ !

...แต่กระนั้น เล่งจ้วงจี่มิอาจล้างแค้นทดแทนพระคุณโดยเร็ว เพื่อสุดท้ายจะได้อยู่กับเกียงเกียงเจ้เจ๊โดยสุขสงบ มิเสนอหน้าออกไปในวงพวกนักเลงอีก มันไม่ปรารถนาที่จะก่อเกิดสร้างบาปรักไร้ขอบเขต มิเช่นนั้นก็เฉกเช่นทำลายผู้อื่นก็เช่นทำร้ายตน เจ็บปวดร้าวรานไปชั่วชีวิต ไม่มีวันสุขสงบได้ตลอดกาลนาน !

สร้างสรรค์บุ๊คส์

สารบัญ

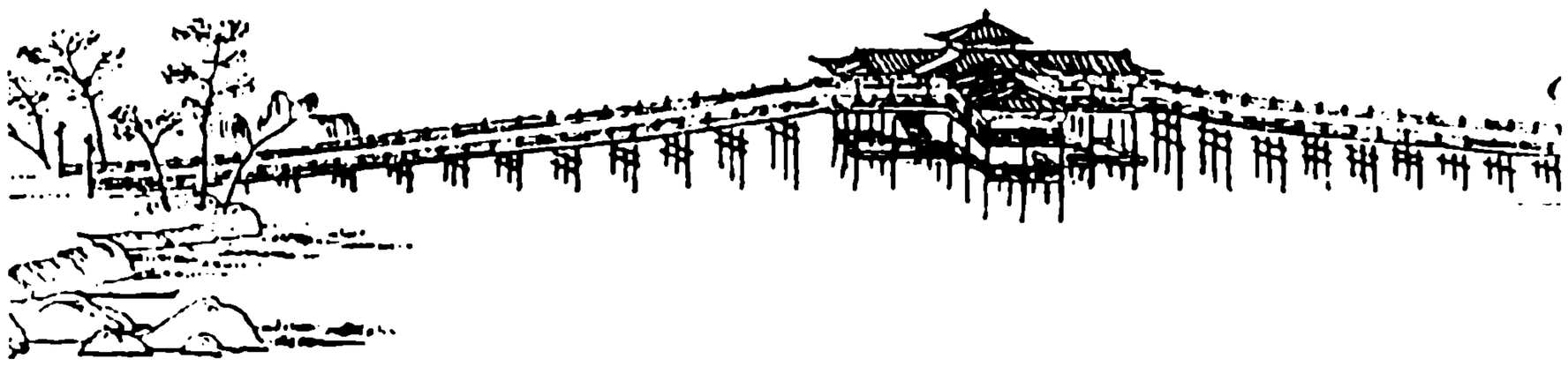

คำนำสำนักพิมพ์		(5)
บทที่หนึ่ง	บนยอดเขาเก้าฮั้ว	1
บทที่สอง	ดาบทองนางแอ่นพิษ	29
บทที่สาม	นางฟ้าจำแลงมา	57
บทที่สี่	ฝีมือสะท้านขวัญ	86
บทที่ห้า	ฝ่าด่านความเป็นตาย	115
บทที่หก	นักพรตขาพิการ	143
บทที่เจ็ด	เหตุร้ายจากค่ายกล	170
บทที่แปด	ดรุณีปริศนา	196
บทที่เก้า	เท็จจริงน่าคลางแคลง	223
บทที่สิบ	ข่าวอันน่าสะท้านใจ	244
บทที่สิบเอ็ด	ปรากฏการณ์ประหลาด	266
บทที่สิบสอง	ร้องโอดโอยโหยหวน	296

บทที่สิบสาม	สถานการณ์อันคับขัน	319
บทที่สิบสี่	อารามเล่งเซียวเก็ง	348
บทที่สิบห้า	จอมมารเฝ้าอาวุธ	370
บทที่สิบหก	สตรีผู้บำเพ็ญพรต	401
บทที่สิบเจ็ด	เหตการณ์สะท้านจิต	430
บทที่สิบแปด	เรื่องหลังเมื่อครั้งอดีต	459

บทที่หนึ่ง บนยอดเขาเก้าฮั้ว

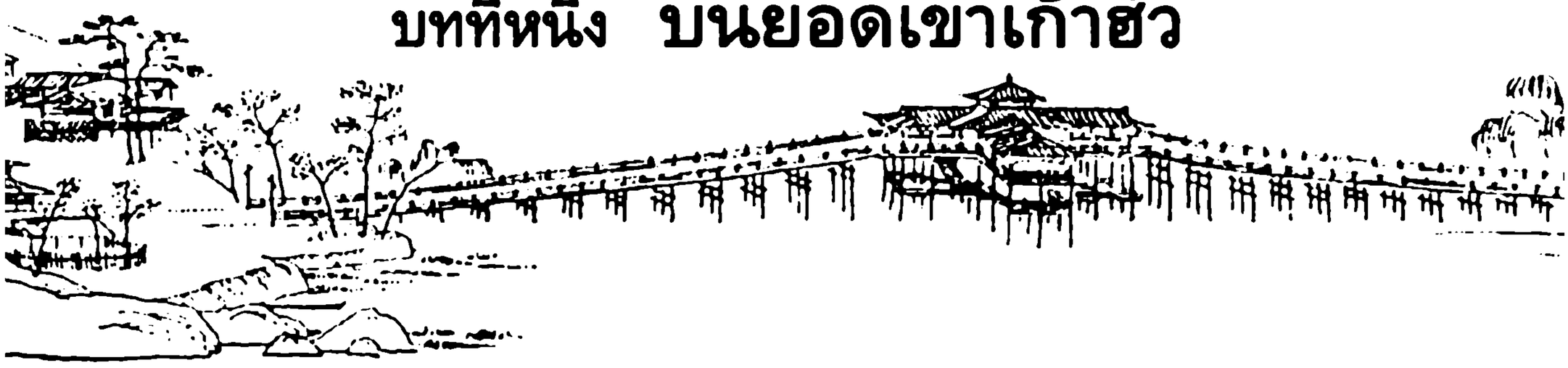

ฟ้าโปร่ง อากาศแจ่มใส นภาเวิ้งว้างดั่งมหรรณพ ในม่านฟ้าสีคราม

กระจ่าง ไร้เมฆหมอกปะปนแม้แต่น้อย

เก้าฮั้วชัว ขุนเขาชะโงกง้ำที่มีเมฆหมอกปกคลุมชั่วนาตาปี วันนี้เมฆหมอกกลับละลายคลายไปหมดสิ้น เผยเห็นยอดเขาอันตระหง่านสง่าอยู่ใต้ม่านฟ้า

บนยอดเขาหญ้าเขียวสดขจีปานมรกต ต้นไม้โบราณสูงชันเสียดฟ้า ในสุมทุมพุ่มไม้ที่สดใส ปรากฏบุปผาพันธุ์ประหลาดที่มีแสงสีแดงและม่วงอย่างบาดตา แกว่งไกวไหวเอนตามสายลมที่โชยมา ส่งกลิ่นหอมระรื่นชื่นนาสิก

จากหน้าผาสูงล้ำเป็นหมื่น ๆ วา สามารถเห็นทิวทัศน์อันงามตระการทางเบื้องล่างได้ชัดตา และจากหุบเขาที่สวยสงบ พอจะแหงนเห็นน้ำตกที่ไหลโกรกเป็นเส้นสาย

วันนี้ควรเป็นเวลามายืนหยัดอยู่เหนือยอดเขา ทอดตาชมเชยทิวทัศน์

อันงามตาอย่างปลอดโปร่ง แต่ทว่าภายใต้ธรรมชาติอันงามประหลาดที่สร้างความรื่นรมย์แจ่มใสแก่ผู้คนของยอดเขานี้ กลับมามีเสียงร่ำไห้อันเศร้าโศกเสียใจดังแว่วมาตามลมเป็นระยะ ๆ

เสียงร่ำไห้บอกความเศร้าเสียใจนี้ ได้ระบาดใส่ทิวทัศน์ที่งามจับตาของขุนเขาจนพลอยหม่นหมองไปด้วย ธรรมชาติที่งามจับใจพลอยจืดจางไปในบรรยากาศอันโศกซึ้ง

เสียงร่ำไห้ดังมาจากบนหน้าผาซึ่งสูงล้ำหลายหมื่นวา และจากยอดเขาเมี่ยวเน้ยฮงมองไป ที่นั่นคือชะง่อนผาที่ยื่นออกมาจากยอดเขาจีจือฮง อันมีทำเลที่น่าหวาดเสียว เพราะมันลอยคว้างอยู่กลางท้องฟ้า !

บนหน้าผามีเถาวัลย์ที่ห้อยระอยู่หนาแน่น ในเถาวัลย์ทั้งใหญ่ทั้งเล็กสีสดขจี มีดอกแดง ขาว เขียว และม่วง เป็นบุปผามหึมาดอกกลมแต่ก้านใหญ่ใบหนา

บรรดาบุปผาประกายสดใสกลมนี้คือ เชยนี้จีจือ* พันปีที่หาได้ลำบากยากเย็น จากแดงเปลี่ยนเป็นขาว จากขาวเปลี่ยนเป็นเขียว จากเขียวเปลี่ยนเป็นม่วง ชะง่อนผาอันชะโงกงำนี้คือจีจือไง้ ที่ชั่วนาตาปีอยู่ภายใต้เมฆหมอกบดบัง สัตว์ป่าไม่อาจกล้ำกรายไปให้เห็นร่องรอยแม้แต่น้อย

เสียงร่ำไห้อันโศกสลดรันทด ดังมาจากหลังเถาวัลย์อันหนาบ้างบางบ้างของหน้าผาจีจือไง้อันเสียดฟ้านี้นี่เอง

เพ่งมองจ้องไปเป็นเวลาเนิ่นนาน จึงพบเห็นที่หลังเถาวัลย์อันห้อยระมีถ้ำซึ่งกว้างมิถึงสามเชียะแต่แคบยาวปรากฏอยู่ เสียงร่ำไห้นี้ดังแว่วออกมาจากในถ้ำนั่นเอง

จากเสียงร่ำไห้อันรันทดหดห่ ยืนยันได้ว่าคนผู้นั้นต้องเศร้าเสียใจยิ่งและเสียงอันมีพลังเข้มแข็งสมบูรณ์คล้ายดั่งเป็นผู้มีกำลังภายในอันแกร่งกร้าวลึกล้ำยิ่ง แต่จากกระแสเสียงที่ยังมีแววทารก ยืนยันได้ว่าเป็น

---

* หญ้าชนิดหนึ่งซึ่งมีกลิ่นหอมเย็น ถือเป็นหญ้าผู้ดีมีราคา

บุรุษหนุ่มที่อายุเยาว์วัยยิ่ง หาใช่ยอดฝีมืออันดับเยี่ยมของบู๊ลิ้มไม่

เสียงร่ำไห้พลันชะงักงันหายไป จากนั้นมีเสียงสะอึกสะอื้นรันทด และเสียงขนหินมากองลุมอยู่ดังติงตังเป็นระยะ ๆ

อีกชั่วครู่ผ่านไป ในถ้ำพลันมีเสียงปฏิญาณอันห้าวหาญ ผสานด้วยความอาฆาตอันสุดแสนแค้น...

"ซือแป๋ เป็นสุขสงบเถิด หวังว่าวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ของท่านยืนหยัดมั่นอยู่บนยอดเขาเก้าฮั้วชัว ดูจี่ยี้ฆ่าประดาที่ชั่วช้าเลวทราม แต่สวมหน้ากากผู้ดีมีธัมมะ โหมประโคมตัวเองว่าเป็นผู้กล้าหาญอันโอ่อ่า ดูจี่ยี้ใช้วิธีใจสยบหมู่ผู้กล้า สะท้านสะเทือนวงพวกนักเลง เปล่งอำนาจบารมีไปทั่วทั้งธรณีผืนนี้ ให้พวกมันเพียงได้ยินนามก็อกสั่นขวัญเสีย หวาดหวั่นจนเนื้อเต้นตัวสั่นทุกวี่วัน..."

กระแสเสียงยิ่งดังยิ่งกึกก้อง เปี่ยมความเดือดดาลคั่งแค้นยิ่งนัก ในที่สุดเสียงก็กังวานจนสะท้านแก้วหู สะท้อนอื้ออึงอยู่ในถ้ำอันแคบยาว

หลังจากหยุดไปเล็กน้อย เสียงอันเข้มแข็งพลุ่งพล่านได้คลายลงบ้างเมื่อกล่าวว่า

"ซือแป๋ เพื่อสืบเสาะหาเกียงเกียงธิดาในสายเลือดของท่าน เพื่อชะล้างความอัปยศอดสูยิ่งใหญ่ของท่าน เพื่อปณิธานที่ยังมิสำเร็จเสร็จสมของท่าน ไม่ว่าจะเป็นสุดหล้าฟ้าเขียว มิว่าเป็นป่ากระบี่ภูเขาเกาทัณฑ์..."

น้ำเสียงเครือลงไปเพราะลำคอตีบตัน จากนั้นสะอึกสะอื้นรำพันต่อไป

"ซือแป๋ จี่ยี้จะไปแล้ว การลงจากเขาคราวนี้มิทราบจะเป็นเดือนปีใดจึงมีโอกาสย้อนกลับมาในถ้ำนี้อีก มาคุกเข่าอยู่เบื้องหน้าที่สิงสถิตวิญญาณของท่าน มาพร่ำรำพันถึงเหตุการณ์หลังจากพรากท่าน อาจบางทีจะต้องฝังสังขารในแว่นแคว้นดินแดนอื่น มิอาจกลับมาชั่วชาติไปก็ได้"

เสียงร่ำไห้รำพันหยุดยั้งแล้ว ในมุมมืดของถ้ำแคบยาวปรากฏเงาร่างสีขาวขึ้นรำไร กำลังเดินช้า ๆ มาที่ปากถ้ำ

เพ่งมองจ้องดูเห็นเป็นบุรุษหนุ่มสวมเสื้อยาวสีขาวมีดอกเงิน บนมุ่น

มวยผมโพกไว้ด้วยผ้าแพรสีเหลืองอ่อนประหนึ่งเป็นนักศึกษาอันเรียบร้อยสง่างาม

ดูจากวัยอย่างมากก็สิบแปดสิบเก้าปี คิ้วเรียวตาใสฟันขาวริมฝีปากแดงผิวกายขาวสะอาดปานหยกเนื้อดี ทุกส่วนสัดบนใบหน้า ประกอบขึ้นเป็นเค้าอันงามสง่ามีเสน่ห์ หากมิใช่ขอบตายังแดงระเรื่อสองแก้มมีหยาดน้ำตาติดเต็ม จะไม่มีใครเชื่อถือว่าเสียงร่ำไห้รำพันในถ้ำ เสียงปฏิญาณอันห้าวหาญคำอาฆาตที่ดั่งแค้น จะดังออกมาจากปากบุรุษหนุ่มเสื้อขาวที่ท่าทีสุภาพเรียบร้อยดั่งบัณฑิต อายุเพียงเยาว์วัยไม่ถึงยี่สิบปีผู้นี้ !

บุรุษหนุ่มชุดขาวเดินมาถึงปากถ้ำ เบือนหน้ามองดูเบื้องหลังอีกแวบหนึ่งน้ำตาก็หลั่งไหลลงมาอีกครั้ง

จากนั้น ยกแขนเสื้อขึ้นเช็ดน้ำตาบนใบหน้าเชิดคอยืดอก สองตาเป็นประกายแววววาว เลิกคิ้วที่เรียวยาวจรดหางตาขึ้นเล็กน้อย ช่วงพริบตานี้ถึงกับมีแววอำมหิตปรากฏขึ้นอยู่เลือนราง

ทันใด ตาคมกล้าดั่งสายฟ้าเหลือบแลดูหุบเหวที่ลึกล้ำเป็นพัน ๆ วา ทางเบื้องล่าง แล้วขยับร่างวูบก็กระโดดลงไป ดุจดั่งเป็นสายใยสีขาวพุ่งดิ่งลงชั่วพริบตาก็ละลิ่วลงไปได้หลายสิบวา

อันวิชาตัวเบาที่น่าแตกตื่นสะท้านขวัญผู้พบเห็น แม้ยอดฝีมืออันดับเยี่ยมของบู๊ลิ้มจำนวนมากหลายที่คร่ำเคร่งฝึกปรืออย่างลำบากยากแค้นมาชั่วชีวิต จวบจนผมเผ้าหนวดเคราขาวโพลง ก็ยากจะบรรลุถึงจุดสุดยอดเยี่ยมเยี่ยงนี้ได้ แต่ทว่าวันนี้กลับมาปรากฏอยู่บนร่างบุรุษหนุ่มอายุสิบแปดสิบเก้าปี ท่าทีเรียบร้อยคงแก่เรียน !

แขนเสื้อของบุรุษหนุ่มสะบัดอยู่ไปมา เสื้อผ้าปลิวไสว ยามเร็วประหนึ่งเป็นดาวตกจากฟากฟ้า ยามช้าคล้ายเป็นปุยนุ่นลอยกลางอากาศงามประหลาดดั่งเทพบุตรจุติมา หากมิใช่เป็นอัจฉริยะสุดยอดของแผ่นดินจะยากยิ่งมาเห็นความเคลื่อนไหวของสองแขนเสื้อและปลายเท้าบุรุษหนุ่มรูปงาม !

เพียงชั่วครู่ก็มาถึงเบื้องล่าง...หุบเขาสวยสงบสดขจี ลำธารน้ำใสไหลดังเบา ๆ ราวเป็นดนตรีจากทิพยวิมาน ดอกไม้ใบหญ้าพันธุ์ประหลาดดารดาษทั่วไปทุกแห่งหน ดุจกับเป็นอุทยานในชั้นฟ้า !

บุรุษหนุ่มชุดขาวหยุดยั้งกายเล็กน้อย กวาดตามองหาทิศทางจนแน่ใจ จึงกระโดดออกไปจากหุบเขาอันสวยสงบ อ้อมผ่านหนทางอันคดเคี้ยว กระโดดฝ่าป่าทึบที่หนาแน่น มุ่งออกไปจากอาณาบริเวณภูเขาด้วยท่าร่างที่ว่องไวประหนึ่งเป็นสายฟ้า

อาทิตย์อันร้อนแรงเพิ่งคล้อยไปจากกึ่งกลางฟากฟ้า ในราวป่าและหุบเขาได้เริ่มมีหมอกบาง ๆ กางมาครอบคลุม

แต่จุดสีขาวที่พุ่งวูบวาบอย่างว่องไว ยังคงละลิ่วตรงไปจากนอกภูเขาไม่หยุดยั้ง

ยามต้น ม่านราตรีคลี่ลงต่ำ เดือนดวงใหม่เผยโฉมหน้าเพียงเสี้ยวเดียวอยู่ทางขอบฟ้า สาดแสงรำไรสลัวให้แก่แผ่นดินที่สงบเงียบมืดครึ้มเลือนราง ยังเพิ่มความวังเวงให้แก่ป่าร้างขึ้นเป็นทวีคูณ !

ยามนี้ เงาขาวจุดนั้นพุ่งละลิ่วมาตามทางหลวงกว้างใหญ่ดุจสายฟ้าฝ่าลมราตรีที่โชยอยู่เฉื่อยฉิวอย่างรวดเร็ว ร่างผ่านในทิศทางใด ปลายเท้าเพียงมีฝุ่นกระจายขึ้นน้อยนิดเท่านั้น

เก้าฮั้วซัวอันไกลได้ถูกม่านวิกาลกลืนกินไปหมดสิ้นแล้ว ยอดเขาชะโงกง้ำอันงามสง่า ไม่อาจจะพบเห็นได้อีกแล้ว

เงาขาวที่วิ่งอย่างเร่งร้อนรวดเร็ว คือบุรุษหนุ่มเสื้อขาวที่มีความรันทดอัดอก ปฏิญาณอันโอ่อ่าเหี้ยมหาญ แต่ชิงชังคั่งแค้นต่อชาวโลก

บุรุษหนุ่มผ่านป่าเขาลำเนาไพร ข้ามห้วยละหานธารน้ำใส โดยมิยอมหยุดยั้งร่างกาย มุ่งตรงสู่ทิศตะวันออกเฉียงเหนือมิได้รั้งรอ

ดาวเคลื่อนเดือนคล้อยจนแลลับ แสงรำไรของอุทัยเริ่มจับขอบฟ้าปลายทางหลวงทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ปรากฏตัวเมืองใหญ่เป็นเงาทะมึนอยู่ใต้หมอกบาง

บุรุษหนุ่มเสื้อขาวที่วิ่งมาเป็นเวลาหนึ่งคืนเต็ม ๆ เมื่อเห็นเมืองใหญ่ริมฝีปากแดงระเรื่อก็ปรากฏรอยยิ้มอันเย็นชาขึ้นมาทันที ร่างก็ได้ชะลอจนเชื่องช้าลงกว่าเดิมบ้าง

กระทั่งห่างจากตัวเมืองไม่ไกล บุรุษหนุ่มกวาดตามองดูดาวประกาย-พรึกที่ขอบฟ้าตะวันออกดวงนั้น แล้วพลิ้วเข้าไปในป่าข้างทางอย่างว่องไว

บุรุษหนุ่มนั่งขัดสมาธิอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ หลับตาผนึกลมปราณพักผ่อน โดยตั้งใจแน่วแน่ เมื่อฟ้าสว่างเต็มที่แล้วจึงค่อยเข้าไปในตัวเมือง

ขณะที่เพิ่งหลุบตาลงนั้น พลันมีเสียงชายเสื้อปะทะอากาศดังแว่วมา บุรุษหนุ่มฉุกใจได้คิด รีบกดมือทั้งสองบนพื้นเบา ๆ ร่างพุ่งขึ้นจากที่ ละลิ่วลงบนค่าคบต้นไม้ใหญ่โดยไม่มีซุ่มเสียงทันที

บุรุษหนุ่มซ่อนกายอยู่ในค่าคบไม้ จับตามองไปตามต้นเสียง เห็นเงาร่างอันสูงใหญ่สามสายชายโครงยังหนีบห่อผ้ายาวติดมา วิ่งปราด ๆ จากตัวเมืองเข้าสู่ทิศทางนี้

บุรุษหนุ่มเสื้อขาวขมวดคิ้วเล็กน้อย แต่ริมฝีปากกลับปรากฏรอยยิ้มอันเย็นชา มีความมั่นใจว่าผู้ที่วิ่งออกมาจากตัวเมืองทั้งสามนี้มิใช่ขโมยก็ต้องเป็นโจร ย่อมมิใช่คนดีมีธัมมะอย่างเด็ดขาด

อย่างแช่มช้า บุรุษหนุ่มเริ่มเห็นชัดตาว่าผู้มาเป็นนักพรตที่มีอายุสูงวัยกว่าสามสิบปี นักพรตทั้งสามต่างผอมแห้งเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก หน้าเสี้ยมคางหลิมตาลุกโพลง บอกลักษณะชั่วร้ายเลวทรามจนเห็นชัด

นักพรตทั้งสามมาตรแม้นจะหนีบห่อผ้าใหญ่ในชายโครงคนละห่อ แต่ยังคงมีฝีเท้าแคล่วคล่องว่องไว และยังคงสนทนากันอย่างสนุกสนานมิได้หวาดหวั่น ด้วยท่าทีที่ภาคภูมิลำพองยิ่ง

นักพรตคนกลางกลอกตาสามเหลี่ยมของมันมองไปมา หัวร่ออย่างลำพองแล้วกล่าวว่า

"ซือตี่ทั้งสอง พวกท่านมาตรแม้นจะได้ผลง่ายดาย แต่สินค้าที่ได้มามิดีเทียบเท่ากับเรา"

นักพรตซ้ายขวาที่หน้าตาชั่วร้ายอัปลักษณ์เช่นเดียวกัน ชำเลืองสายตาอันหื่นกระหายมองไปยังห่อผ้ายาวที่ชายโครงนักพรตคนกลาง กล่าวอย่างเร่งร้อนว่า

"ปักเฮี้ยงซือเฮีย ท่านเคยบอกแล้วหากมีสินค้าดีวิเศษ พวกเราสามพี่น้องต่างมีส่วนด้วยกันทุกคน..."

นักพรตกลางคนมิรอให้วาจาซือตี๋จบคำ ก็ตะเบ็งเสียงหัวร่อด้วยความลำพองใจ กล่าวว่า

"ซือตี๋ทั้งสองวางใจเถิด พวกเรามีสุขร่วมเสพมีทุกข์ร่วมรับ จะอยู่ควรอยู่ด้วยกัน จะตายก็ตายด้วยกันอย่างพี่น้องท้องเดียว ฮา ฮา..."

เสียงมิทันขาดคำ ก็ตะเบ็งหัวร่ออย่างลำพองผยองใจอีกครั้ง

บุรุษหนุ่มเสื้อขาวที่แฝงกายบนค่าคบไม้พอได้ฟัง ต้องแค่นหัวร่อแล้วคำนึงอย่างขุ่นเคือง

'เฮอะ เชี่ยวเอี๊ยเพิ่งลนลานจากเขาในวันนี้ สองมือมิทันจะมีโลหิตแปดเปื้อน เช้าตรู่วันนี้เห็นทีจะต้องจับเอาเจ้าบรรพชิตที่ไม่รักษาศีลทั้งสามนี้มาเป็นเครื่องเซ่นเอาฤกษ์เสียก่อนเถิด'

เสียงขาดคำร่างพุ่งขึ้นอากาศ สองแขนเสื้อสะบัดคล้ายเป็นพญาปักษาถลากลางท้องฟ้า บินข้ามป่าไม้หย่อมใหญ่เบื้องหน้า ละลิ่วลงดักทางคนทั้งสามไว้ได้ในพริบตา

นักพรตชั่วร้ายทั้งสามที่วิ่งกันอย่างคึกคะนอง ส่งเสียงหยอกล้อกันด้วยความสนุกสนาน พลันได้ยินเสียงชายเสื้อเสียดสีอากาศ ก็ตระหนกจนสะดุ้งขึ้นสุดตัว จับตามองมาทางด้านหลัง ในเมืองยังคงมืดมิดดุจดั่งเดิม ไม่มีทีท่าผู้คนไล่ตามมาเลย

เมื่อเบือนหน้ากลับมาอีกครั้ง ต่างแตกตื่นจนชะงักร่าง แผดร้องเสียงก้อง รีบถอยปราดไปถึงสิบกว่าเชียะอย่างแตกตื่นขวัญเสีย

พริบตาที่นักพรตทั้งสามเหลียวมองไปด้านหลังนั้น ที่เบื้องหน้าปรากฏกงจื้อรูปงามในเสื้อแพรสีขาวมีดอกเงิน สองตาสุกใสดั่งดาวประกายพรึก

แต่ใบหน้าปรากฏแววโหดเหี้ยมอยู่เปี่ยมล้น ริมฝีปากบางมีรอยยิ้มอันเย็นชาดุร้ายปรากฏอยู่

นักพรตทั้งสามแตกตื่นตกใจใหญ่หลวงยิ่ง และก็ตระหนกจนเหงื่อกาฬซุ่มโชกโซมกาย นักพรตทั้งสามต่างถูกการยืนหยัดอย่างทระนงโอหังของบุรุษหนุ่ม ท่าทีที่เย็นชากระด้าง และใบหน้านั้นอำมหิตสยบขวัญจนหวั่นระย่อไปทุกคน

บุรุษหนุ่มแค่นหัวร่อเสียงเย็นชา ถามขึ้นอย่างกระด้างว่า

"ห่อผ้าที่สามท่านหนีบมา เป็นสินค้าอะไร ? รีบแก้ออกมาให้ข้าพเจ้าดูโดยด่วน !"

ขณะว่ากล่าว ริมฝีปากยังปรากฏรอยยิ้มอันเย็นชา สองตาจับจ้องมองนักพรตทั้งสามจนแน่วนิ่ง ส่วนเท้าก็ก้าวเข้าหาอย่างแช่มช้า

นักพรตทั้งสามพอระงับใจได้ ต่างพากันตวาดอย่างขุ่นเคืองขึ้น

"ถือดีอย่างไร ?"

ทั้งสามมาตรแม้นขุ่นเคืองจนตาเหลือกถลน แต่เท้ากลับก้าวถอยหลังไปตามเท้าบุรุษหนุ่มชุดขาวที่ก้าวเข้ามา...เป็นปฏิกิริยาที่ลืมตัว !

บุรุษหนุ่มเห็นนักพรตทั้งสามลนลานถอยไปด้วยความหวาดหวั่นจึงต้องชะงักเท้าเอาไว้ เงยหน้าหัวร่ออย่างทระนงจนเสียงดังกึกก้องกังวาน

เสียงหัวร่อนี้อุปมาเป็นพยัคฆ์ร้ายคำรามในป่าใหญ่ กระตุ้นจนหมู่สุนัขในตัวเมืองส่งเสียงเห่ารับอยู่เซ็งแซ่

สามนักพรตพอเห็นต่างสีหน้าแปรเปลี่ยนไป เหลียวซ้ายแลขวาด้วยความลนลานกระวนกระวาย พวกมันคล้ายดั่งกลัวพวกในเมืองจะมีคนได้ยินเสียงนี้แล้วไล่มาดูเหตุการณ์

บุรุษหนุ่มชุดขาวชิงชังต่อท่าทีลุกลี้ลุกลนของนักพรตทั้งสามยิ่ง ดังนั้นจึงชะงักเสียงหัวร่อถามว่า

"ประเพณีของวงพวกนักเลง ผู้เห็นต้องมีส่วนด้วย หรือทั้งสามท่านจะไม่เข้าใจในประเพณีนี้เลย ?"

นักพรตทั้งสามพอฟัง ต่างชิงชังบุรุษหนุ่มจนเข้ากระดูก จึงขบเขี้ยวเคี้ยวฟันเค้นเสียงว่า

"ผู้เยาว์มาพัวพันอย่างไร้เหตุผล มีเจตนาทำลายเรื่องดีงามของเต้าเอี๊ย อย่างจงใจ ค่ำนี้เต้าเอี๊ยจะเสี่ยงกับเจ้าแล้ว !"

ขณะว่ากล่าวก็ปล่อยห่อผ้ายาวในซอกแขนลง เหลียวซ้ายแลขวาไปที่ตัวเมืองใหญ่ทางด้านหลังอย่างหวาดหวั่นลนลาน จากนั้นย่อกายกางแขนสายตาอันคมกล้าทั้งหกจับจ้องมองดูบุรุษหนุ่มชุดขาวอย่างอาฆาตมาดร้าย แยกย้ายเป็นสามเส้า ก้าวเข้าหาบุรุษหนุ่มอย่างแช่มช้า

บุรุษหนุ่มชุดขาวส่งเสียงหัวร่ออันเหยียดหยามดูแคลนขึ้นอีกครั้ง กล่าวว่า

"ในเมื่อทั้งสามท่านหวาดหวั่นขวัญฝ่อ กลัวจะมีคนไล่ล่ามาคร่าตัว ข้าพเจ้าก็จะส่งทั้งสามท่านไปในที่ซึ่งมีความปลอดภัยที่สุด..."

เนื่องจากนักพรตทั้งสามรุ่มร้อนใจใคร่จะไปให้พ้นบริเวณนี้ จึงต้องพากันชะงักกายอย่างลืมตัว ถามเสียงแผ่วทุ้มว่า

"สถานที่ใด ?"

บุรุษหนุ่มเสื้อขาวตาเป็นประกายราวสายฟ้า คิ้วที่เรียวยาวเลิกขึ้นสูง ส่งเสียงตวาดสะเทือนขวัญขึ้นว่า

"ตำหนักพญายม !"

เสียงตวาดพอดังจากปาก ร่างหมุนปราดดุจเป็นสายฟ้า สองฝ่ามือพลันแดงฉานปานโลหิตชโลม ฟาดใส่ขม่อมนักพรตทั้งสามอย่างว่องไว

นักพรตทั้งสามพอเห็น ขวัญหนีดีฝ่อจนพากันแผดร้องเสียงโหยหวนชวนสยดสยอง ทั่วทั้งวิกาลคราใกล้รุ่ง ได้ถูกเสียงนี้ทำลายจนน่าหวั่นไหวสะท้านใจ

เงาฝ่ามือสีแดงฉานพอผ่านไป เกิดเสียงดังสดใสขึ้นสามครั้งซ้อน ศีรษะละเอียดมันสมองกระจาย นักพรตทั้งสามต่างตะกุยเข้าใส่ท้องฟ้า ร่างหมุนคว้างเพียงไม่กี่คราก็ทรุดฮวบลงกับพื้น

บุรุษหนุ่มชุดขาวเพียงสะบัดมือก็ฟาดนักพรตชั่วร้ายตายคาที่ไปถึงสามคน จึงกระโดดกายไปยังห่อผ้าใหญ่ยาวทั้งสาม

ขณะที่ก้มกายจะลงไปแก้ห่อผ้าใหญ่อันใกล้สุดนั้น เสียงตวาดเกรี้ยวกราดก็ได้ดังฝ่าอากาศมา

บุรุษหนุ่มเสื้อขาวตื่นตกใจยิ่ง รีบเงยหน้ามองไป เห็นมีเงาหลายสิบสายกำลังวิ่งปราด ๆ ออกมาจากตัวเมืองสู่ทิศทางนี้ โถมหาอย่างประสงค์ร้าย

บุรุษหนุ่มไม่มีเวลาจะเปิดห่อผ้าดูแล้ว รีบขยับร่างพุ่งวาบเข้าไปทางตะวันออกดุจเป็นหมอกควัน ชั่วพริบตา เงาขาวนั้นก็หายลับไปในแสงรำไรของยามฟ้าสาง...

❦ ❦ ❦

อาทิตย์แย้มหน้าจากขอบฟ้า สาดแสงเรืองรองผ่องอำไพไปทั้งใต้หล้าทุกทิศทางเหลืองอร่ามดั่งทองทา

ภายในตัวเมืองฮ่งฮกติ้งที่เคยครึกครื้นจอแจ แต่ยามนี้ทุกคนมีความตื่นเต้นลนลาน ทุกคนปรากฏแววหวาดหวั่นพรั่นพรึง ฮือกันออกทางนอกเมืองดุจกับฝูงผึ้งแตกรัง

ผู้ไปต่างมีสีหน้ากระวนกระวาย พอพบคนรายทางก็ถามไถ่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ผู้ที่กลับมีสีหน้าซีดเผือดท่าทีลนลาน พอเห็นคนก็เล่าเรื่องราวทางนอกเมืองให้ฟังจนกระจ่าง

ทั่วทั้งตัวเมืองฮ่งฮกติ้ง ทารกร้องไห้ ผู้ใหญ่ส่งเสียง เกาะกลุ่มกันเป็นสามเป็นห้า วิพากษ์วิจารณ์จนเซ็งแซ่ แสดงเห็นถึงมรสุมที่รุมเร้ามหันตภัยใกล้จะกรายมา จนกลายเป็นวุ่นวายไปทั่วทั้งตัวเมืองใหญ่ หัวข้อของการสนทนาล้วนเกี่ยวกับนักพรตชราทั้งสามคนที่ถูกฆ่าทางนอกเมือง

พร้อมกับอาทิตย์ที่ได้ลอยขึ้นสูง ตามถนนหนทางของตัวเมืองได้เริ่มเงียบสงบลง แต่ตามเหลาสุราร้านน้ำชากลับมีเสียงอื้ออึงจนปั่นป่วน ถกเถียง

กันถึงเรื่องที่น่าแตกตื่นขวัญเสียประการหนึ่ง

ขณะเวลานั้นบุรุษหนุ่มรูปงามสวมเสื้อขาวดอกสีเงินเดินเข้ามาจากประตูเมืองด้านตะวันออก จากบุคลิกและเครื่องแต่งกาย เพียงมองปราดเดียวก็แน่ใจว่าเป็นนักศึกษาที่คร่ำตำรา

จากฝีเท้าอันเยือกเย็นเป็นสง่า จากเสื้อผ้าที่โอ่อ่าจับตา ผู้คนไม่ยากที่จะดูออกว่า ต้องเป็นทายาทของตระกูลใหญ่อันรุ่มรวย เป็นบัณฑิตที่ไม่มีเรี่ยวแรงแม้จะฆ่าสัตว์เลี้ยง

เห็นบุรุษหนุ่มรูปงามพอเข้ามาในเมืองก็เหลียวซ้ายแลขวา แลเห็นบรรดาผู้คนทั้งตามถนนใหญ่และตรอกน้อย สุมหัวกันวิพากษ์วิจารณ์อยู่เซ็งแซ่ คล้ายดั่งต่างบังเกิดความตื่นเต้นสงสัยมิเข้าใจ

บุรุษหนุ่มมาหยุดยั้งอยู่ที่หน้าเหลาสุราอันโอ่อ่าโอฬาร คิ้วเรียวเลิกขึ้นเล็กน้อย แหงนหน้าดูป้ายมหึมาที่แขวนบอกยี่ห้อ *"ยู่กุยฮึง" (คล้ายสู่มาตุภูมิ)*

บุรุษหนุ่มรูปงามเพียงยืนดู ก็มีเซี่ยวยี่ (ผู้รับใช้) ลนลานออกมาต้อนรับ เพราะเห็นบุรุษหนุ่มแม้มีเสื้อผ้าโอ่อ่าราคาแพง แต่ท่าทีเรียบร้อยดั่งบัณฑิตคงแก่เรียน ผิดกับเหล่าพ่อค้าวาณิชที่ร่ำรวย แปลกไปจากนักสู้ผู้ห้าวหาญของบู๊ลิ้ม ดังนั้นจึงลนลานต้อนรับ ส่งเสียงก็กก้องเชิญขึ้นไปบนชั้นสองของเหลาอันเป็นที่นั่งชั้นพิเศษ

ขณะนั้น บนเหลาสุราที่มีผู้คนนั่งสนทนาจนเสียงเซ็งแซ่ ต่างเงียบงันลงไปทันที เงียบงันจนไม่มีซุ่มเสียงสำเนียงใด คล้ายดั่งกำลังจับตามองดูผู้มาใหม่

บุรุษหนุ่มพอขึ้นถึงชั้นสองก็กระจ่างจ้าในสายตา บนนี้มีคนนั่งอยู่แออัดคับคั่ง ต่างใช้สายตาอันคมวาวจับจ้องมองมาที่ปากบันไดเป็นจุดเดียวด้วยจำนวนถึงร้อยกว่า

มีทั้งพ่อค้าวาณิช มีทั้งนักศึกษาบัณฑิต มีทั้งหลวงจีนและนักพรต มีทั้งนักสู้บู๊ลิ้มทุกประเภททุกชนิดไม่อาจที่จะแลได้ชัดตาในคราเดียว

บุรุษหนุ่มชุดขาวคล้ายดั่งมิกล้าจะมองอยู่นานนัก รีบสาวเท้าเดินตาม

ผู้รับใช้ไปจนถึงโต๊ะริมระเบียง ผู้รับใช้น้อมถามว่าต้องการสุรายี่ห้อใด แต่บุรุษหนุ่มกลับกล่าวดั่งหนอนตำรา ว่าไม่นิยมดื่มสุรา ขอให้นำน้ำชามาป้านหนึ่งก็พอ

เสียงสั่งน้ำชาพอขาดคำ ด้านหลังพลันมีเสียงคิกคักอันสดใส ทั่วทั้งเหลาที่เงียบวังเวงเกิดเสียงหัวร่อดังครืนครั่นขึ้นทันที บรรดาผู้มาดื่มกินในเหลาสุรานี้ต่างคล้ายดั่งเห็นบุรุษชุดขาวแม้มีบุคลิกที่สง่างาม แต่เสียดายที่กลายเป็นหนอนตำราสมบูรณ์แบบ

ดังนั้นเอง คนทั้งปวงจึงได้ยกถ้วยสุรากันเป็นโกลาหล เริ่มวิพากษ์-วิจารณ์เรื่องราวต่าง ๆ จนเซ็งแซ่สับสนขึ้นอีกครั้ง

ผู้รับใช้ที่ยืนเบื้องหน้าบุรุษชุดขาวน้อมกายกล่าวอย่างหัวร่อมิออกร่ำไห้มิได้ว่าที่นี้เป็นเหลาสุรา บุรุษชุดขาวก็หน้าแดง คล้ายดั่งกระดากกระเดื่องไม่น้อย แต่รีบสั่งให้หาสุราหวานมาป้านหนึ่ง

ผู้รับใช้รู้ดีว่ากงจื้อผู้นี้มิใคร่ได้ออกท่องเที่ยวมากนัก จึงรีบน้อมกายรับคำแล้วไปตระเตรียมสุราหวานและกับแกล้มเหล้า

ส่วนบุรุษหนุ่มรูปงามยังคงจดจำเสียงคิกคักทางด้านหลังไม่ลืมเลือน เมื่อผู้รับใช้เดินออกไป จึงแสร้งทำทีเป็นเหลียวมองมาอย่างมิตั้งใจ

พอเหลียวมองสายตาก็กระจ่างสดใส หัวใจเต้นระทึกขึ้นอย่างไม่อาจข่มกลั้น ใบหน้าที่งามสะอาดปานหยกเนื้อดี เป็นสีแดงระเรื่อขึ้นทันที

เห็นที่โต๊ะด้านหลังมีหญิงชราผมขาวโพลงนั่งอยู่กับดรุณีน้อยท่าทีซุกซนนางหนึ่ง

ดรุณีน้อยนางนี้มีอายุประมาณสิบหกสิบเจ็ดปี หน้าเป็นรูปไข่ คิ้วเรียวโค้งดั่งวงเดือน ตาแวววาวจมูกโด่งเป็นสัน ปากน้อย ๆ จิ้มลิ้มแดงระเรื่อ สวมอาภรณ์สีเขียวมรกตสดใส บนบ่ากลมมนปรากฏด้ามกระบี่มีพู่สีเขียวอยู่ชัดตา

ขณะนี้บนใบหน้าที่ขาวละเอียดอ่อนกำลังมีรอยยิ้มอยู่เล็กน้อย ตาสดใสแวววับทั้งสองข้าง กำลังจับจ้องมาทางนี้อย่างสนใจ ท่าทีที่คะนองซุกซนยัง

มีความงามสะคราญอยู่เปี่ยมล้น ทำให้ผู้พบเห็นเพียงมองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นโกวเนี้ยที่มีนิสัยดุร้ายเจ้าอารมณ์ตอแยมิได้แน่

ส่วนหญิงชราผมขาวโพลง หน้าเหี่ยวย่นจมูกโด่งสูง ริมฝีปากบาง ตาหยีเล็กแต่มีประกายแวววาว สวมเสื้อผ้าฝ้ายสีคราม กระโปรงแพรสีดำ รองเท้ามีสายพันขึ้นจนถึงแข้ง มองปราดเดียวก็รู้ว่ามิใช่เป็นคนจะตอแยได้ง่ายดาย

ข้างเก้าอี้ที่นั่งของนางมีตะขอเหล็กอันหนาหนักวางพิงอยู่ ยามนี้หญิงชรากำลังใช้สายตาอันเย็นชามองดูหมู่ผู้ที่กำลังส่งเสียงวิพากษ์วิจารณ์สับสน

บุรุษหนุ่มชุดขาวกวาดมองดูอย่างรวดเร็ว มิกล้าจะเพ่งนานนัก รีบหันกลับทันที

แต่ยามเมื่อหันกลับมา หัวใจก็ต้องสะท้านไปอีกครั้ง เพราะเห็นอีกโต๊ะหนึ่งซึ่งไม่ไกลนัก ก็มีบุรุษหนุ่มรูปงามหล่อเหลาอายุประมาณยี่สิบเอ็ดยี่สิบสอง ในเสื้อยาวสีเหลืองสวมหมวกนักศึกษาสีเหลืองอ่อนนั่งอยู่เพียงลำพัง

นักศึกษาอาภรณ์เหลืองนี้รูปร่างไม่สูงนัก แต่ก็สันทัดงามสง่า โดยเฉพาะสองตาที่สดใสดั่งน้ำค้างกลางหาวยังมีประกายแวววาวคมกล้า ใบหน้ารูปไข่งามละลานปานดอกท้อ ดูแล้วรู้สึกเป็นบุคลิกอันนุ่มนวลแต่มีสง่า

ขณะนี้ บุรุษหนุ่มชุดเหลืองมือถือพัดก้านทองอันงามประณีต ปากแดงระเรื่อแย้มยิ้มอยู่เล็กน้อย จับจ้องมองมาที่ตนจนตาไม่กะพริบ

ยามนี้เป็นเดือนสาม ดินแดนกังหนำแม้เป็นปลายฤดูชุนเทียน แต่หากจะใช้พัด ยังรู้สึกมิใคร่ถูกต้องตามฤดูกาล พัดอันงามประณีตของบุรุษหนุ่มชุดเหลืองนี้ คิดว่าคงเป็นอาวุธคู่มือของมันมากกว่า

โบราณว่าไว้ “สั้นไปหนึ่งนิ้ว อันตรายเพิ่มสิบส่วน” หากไม่มีวิชาตัวเบาอันปราดเปรียว กำลังภายในอันแกร่งกร้าว และวิชาฝีมือสูงส่งยอดเยี่ยม ย่อมมิอาจจะใช้พัดด้ามทองที่เล็กกะทัดรัดเป็นอาวุธแน่นอนเด็ดขาด

เมื่อคำนึงถึงข้อนี้ บุรุษหนุ่มแน่ใจว่าหญิงชราและดรุณีที่ด้านหลังกาย

ในด้านวิชาฝีมือ น่ากลัวไม่อาจทัดเทียมกับบุรุษหนุ่มชุดเหลืองเบื้องหน้าแน่นอน

ดังนั้นพอประสบสายตากับบุรุษชุดเหลือง ก็หัวใจเต้นระทึกเล็กน้อย รีบเบือนหน้าออกไปนอกหน้าต่าง

นอกหน้าต่างสามารถเห็นถึงท้องทุ่งนอกเมืองที่เป็นสีเขียวเรืองรอง ต้นหลิวพลิ้วอ่อนช้อย ต้นท้องามหยาดเยิ้ม ท่ามกลางแสงทองที่สาดส่องยิ่งรู้สึกเป็นทิวทัศน์งามตระการปานภาพวาด

ขณะนั้น ผู้รับใช้ได้ยกสุราอาหารมาแล้ว ล้วนเป็นอาหารอันน่ารับประทาน บุรุษหนุ่มจึงได้ดื่มกินช้า ๆ อย่างเยือกเย็น ตามองภาพเบื้องไกล หูฟังวาจาในเหลาสุรา ท่าทีเยือกเย็นเป็นสง่า

เรื่องที่บุรุษหนุ่มเงี่ยหูฟังได้นี้ ล้วนเป็นคำวิพากษ์วิจารณ์ถึงการตายของนักพรตสามคนเมื่อค่ำวานทั้งสิ้น

ในวาจาที่สับสนหลายหลาก มีเสียงแหบห้าวของคนผู้หนึ่งดังขึ้น

"...นักพรตทั้งสามนั้น มาตรแม้นต่างถูกฟาดขม่อมแหลกละเอียดแต่ข้าพเจ้ามองปราดเดียวก็จำได้ พวกมันคือเจ้าอุบาทว์ทั้งสามตัวของอารามลู่โจ๊วกวนเมืองลุ้ยเล่งปอ..."

อีกเสียงหนึ่งได้กล่าวอย่างขุ่นเคือง

"คิดไม่ถึงเลยจริง ๆ พวกที่สละโลกีย์เข้าสู่เพศบรรพชิต แต่ละวันสวดมนต์ท่องคาถา ทุกเช้าค่ำกราบไหว้แต่พระ กลับมากระทำเรื่องเลวทรามชั่วร้าย ถึงกับช่วงชิงฉุดคร่าสตรีไปย่ำยีอย่างอุบาทว์"

เสียงทุ้มหนักหนึ่งได้ถอนหายใจ แล้วกล่าวว่า

"เอียเท้าสองคนของอ้วนวั่วยังพอจะคิดตกว่าเป็นคราวเคราะห์ แต่ภรรยาของเล่าซิ่วไจ๊กลับร้องไห้รำพันอยู่จนแทบเป็นแทบตาย..."

บุรุษหนุ่มชุดขาวพอฟัง ริมฝีปากก็ปรากฏรอยยิ้มขึ้นเล็กน้อย รู้สึกว่าการฟาดนักพรตทั้งสามตายคามือนั้นมิใช่เป็นเรื่องผิดพลาด

ทันใด เสียงกร้าวของชายชราได้ดังกระหึดกระหอบมาทางด้านหลัง

ไม่ไกลนักว่า

"ไต้ซือยืนยันจนมั่นใจปานนี้ คงหมายถึงหลักฐานที่ซากทั้งสามของนักพรตปรากฏสีแดงระเรื่อขึ้นกระมัง ?"

เสียงอันเยือกเย็นแต่มีพลังของคนผู้หนึ่งซึ่งกล่าวเบา ๆ ว่า

"ใช่แล้ว นั่นคือไม้ตายสุดยอดที่ผู้คนขวัญฝ่อของเชียะเอี๊ยงซิ่งกุน (เทพเจ้าสุริยัน) ที่สูญหายการถ่ายทอดไปร่วมร้อยปี และจอมอสูรร้ายที่เก่งกาจผู้นี้ไม่เคยมีศิษย์ถ่ายทอดรับช่วงอีกด้วย"

บุรุษหนุ่มชุดขาวพอได้ยินคำ 'จอมอสูรร้าย' พลันมีโทสะเดือดดาลขึ้นทันที ขณะจะผลักถ้วยสุราผุดลุกขึ้น ห้วงสมองก็ปรากฏใบหน้าของอาจารย์คราใกล้ตาย โสตประสาทได้ยินคำสั่งเสียครั้งสุดท้าย

'...จี่ยี้ มิว่าจะอยู่ในสถานที่ใด ไม่ว่าตกอยู่ในสถานการณ์ไหน นอกเสียจากเจ้าจะฆ่าบรรดาผู้อยู่ในบริเวณทุกคนให้หมดสิ้น มิเช่นนั้นห้ามมิให้ใช้วิชาฝีมือออกไปเป็นอันขาด...'

เมื่อคิดถึงคำสั่งเสียห้ามปราม โทสะในอกพลันปลาสนาการหมดสิ้น ยังคงมีท่าทีเยือกเย็นปลอดโปร่ง ยกถ้วยสุราขึ้นจิบ จับสายตามองทิวทัศน์นอกหน้าต่าง ในหัวใจของบุรุษหนุ่มยามนี้ยังคงถามไถ่ตนอยู่ไม่หยุดยั้ง

'ซือแป๋เป็นจอมอสูรที่ร้ายกาจอย่างยิ่งจริง ๆ หรือ ? หากแม้นซือแป๋คือเชียะเอี๊ยงซิ่งกุน (เทพเจ้าสุริยัน) ที่หายสาบสูญไปเป็นเวลาร่วมร้อยปี แต่รูปโฉมของซือแป๋กลับคล้ายอยู่ในวัยกลางคนเท่านั้น มาตรแม้นซือแป๋จะผมเผ้ายุ่งเหยิงเป็นกระเชิง หนวดเคราขึ้นครึ้มทั้งสองฟากแก้ม เสื้อผ้าซอมซ่อจนแทบคลุมร่างไม่มิดชิด แต่ย่อมไม่มีเค้าว่าท่านจะเป็นชายชราที่มีอายุร่วมสองร้อยปีอย่างเด็ดขาด !'

ขณะครุ่นคิดอยู่นั้น ได้ยินเสียงละล่ำละลักบอกความหวาดหวั่นของอีกคนหนึ่งถามขึ้น

"ไต้ซือ คนเมื่อค่ำวานหากแม้นเป็นเชียะเอี๊ยงซิ่งกุนของเมื่อร้อยกว่าปีก่อนจริง การปรากฏโฉมคำรบสองในคราวนี้ น่ากลัวจะสร้างมหันตภัยให้

แก่บู๊ลิ้มจนนองเลือดทุกหย่อมหญ้า อันตรายคุกคามทั่วทุกทิศทุกทาง..."

เสียงที่บ่งบอกความคลางแคลงใจของคนผู้หนึ่งถามขึ้น

"ไต้ซือ ฟังว่าเชียะเอี๊ยงซิ่งกุน (เทพเจ้าสุริยัน) ในกาลก่อน ฉุดคร่าอนาจาร ฆ่าฟันอำมหิต กระทำแต่เรื่องชั่วร้ายสารพัด ในครั้งนี้เหตุไฉนจึงฆ่านักพรตอุบาทว์ทั้งสาม ช่วยชีวิตสตรีที่ไร้ความผิดไว้ ?"

เป็นเสียงของหลวงจีนที่ถูกยกย่องว่าไต้ซือ (มหาสงฆ์) ร้องสรรเสริญพระพุทธคุณแล้วกล่าวขึ้น

"โอม มณีตัสสะ อาจบางทีจอมอสูรร้ายผู้นี้เมื่อปลีกตัวสงบใจมานานปี ก็มีความดีงามเกิดขึ้นในกมลสันดาน กลับเนื้อกลับตัวเปลี่ยนนิสัยก็ได้ การปรากฏตัวในครั้งนี้ อาจบางทีจะประกอบคุณงามความดีให้เป็นบุญกุศล เพื่อไถ่โทษทัณฑ์ความผิดในกาลครั้งก่อน ๆ"

เสียงเข้มแข็งของชายชราผู้นั้นถามขึ้นอีกว่า

"ไต้ซือ คนเมื่อค่ำวานนั้น อาจบางทีเป็นศิษย์ของอสูรเฒ่า..."

ไต้ซือผู้นั้นตอบคำกลางคัน

"นี่น่ากลัวมิอาจเป็นไปได้ เนื่องจากคำนวณสีแดงที่ปรากฏบนซากศพของนักพรตทั้งสามมายืนยัน ฝ่ามือเชียะเอี๊ยงเจี้ย (ฝ่ามือสุริยัน) ของคนผู้นั้น อย่างน้อยต้องมีพลังการฝึกปรือไม่ต่ำกว่าหนึ่งร้อยปี..."

บุรุษหนุ่มชุดขาวพอได้ฟังก็ต้องลอบหัวร่ออยู่ในใจ คำนึงขึ้น

'เราฝึกปรือวิชาฝีมือยังไม่ถึงห้าปี และวิชาฝ่ามือเชียะเอี๊ยงเจี้ยก็เพียงฝึกได้ครึ่งเดียวเท่านั้น ถึงกับว่าเรามีพลังการฝึกปรือร้อยปีขึ้นไป ไยมิน่าหัวร่อ'

ขณะขบคิดก็แสร้งทำเป็นเหลียวหน้ามองไปอย่างไม่ได้ตั้งใจ เพื่อดูหน้าไต้ซือผู้เอ่ยวาจา

เห็นบนโต๊ะใหญ่ตัวที่สี่ด้านขวามีหลวงจีนชราครองจีวรสีเทานั่งอยู่รูปหนึ่ง หลวงจีนชรานี้หน้าแดงเต่งตึงมีเค้าเมตตาการุณย์ คิ้วขาวเครายาวราวไหมเงิน เพียงมองปราดเดียวก็ทราบว่าเป็นหลวงจีนสูงส่งด้วยปริยัติธรรม

บุรุษหนุ่มพอเห็นก็ยิ่งมิเข้าใจ เพราะจากรูปโฉมของหลวงจีนชรามาคำนวณ มิคล้ายเป็นบุคคลที่นิยมการคุยโอ่ขึ้นข่มคน ยิ่งมิคล้ายเป็นผู้จะยอมกล่าวมุสาวาจาเลย

'แต่หลวงจีนชรามากล่าวเช่นนี้ หรือว่าพลังฝ่ามือของเราจะมีการฝึกปรือสูงกว่าหนึ่งร้อยปีไปจริง ? !'

บุรุษหนุ่มชุดขาวคำนึงต่อไป

'นึกถึงแต่ละครึ่งปีซือแป๋จะต้องให้ตนกลืนกินจีจือใบหนึ่ง เท่าที่ซือแป๋บอก จีจือมีสรรพคุณในทางบำรุงร่างกายให้แข็งแรง ยืดอายุให้ยืนยาว รักษาโรคร้ายทั้งหลายให้ทุเลา...'

พอได้คิดถึงตอนนี้ หัวใจพลันสั่นสะท้านหวั่นไหว จนแทบต้องร้องอุทานด้วยความตื่นตระหนก... 'ในเมื่อจีจือมีประสิทธิภาพยืดอายุให้ยืนยาว ปัดเป่าโรคภัยไข้เจ็บได้อย่างยอดเยี่ยม แล้วไฉนพอเราตื่นมาเห็นซือแป๋อ่อนล้าสิ้นเรี่ยวแรงจนตายไปต่อหน้าได้ !'

ยิ่งครุ่นคิดยิ่งตระหนกจนเหงื่อยะเยียบซึมออกท่วมตัว ร่ำร้องอยู่ในใจ... 'หรือความนี้ยังมีเลศนัยแอบแฝงอยู่ ?'

ขณะขบคิด พลันได้ยินชายชราเสื้อเขียวทางซ้ายมือหลวงจีนชราถามอย่างงุนงงว่า

"ไต้ซือ คำร่ำลือในครั้งกระโน้นบอกว่า เชียะเอี๊ยงซิ่งกุน (เทพเจ้าสุริยัน) นิยมเสื้อยาวสีแดงฉาน แต่ทว่าเมื่อค่ำวานมีคนพบเห็นเงาสีขาวพุ่งวาบก็หายวับด้วยความรวดเร็วดุจกับดาวตก ชั่วพริบตาหายจนไร้ร่องรอย มิอาจติดตามหาพบ ?"

หลวงจีนชราอุทานเบา ๆ คล้ายดั่งพลอยรู้สึกพิศวงสงสัยขึ้นเช่นกัน

บุรุษหนุ่มชุดขาวฟังจนใจร้อนผะผ่าวด้วยความกระวนกระวาย เมื่อผู้คนเล่าลือถึงชุดขาวในเงามืด ก็อาจจะเป็นอุปสรรคอันยากแค้นต่อการที่ตนจะประกอบปณิธานที่ยังไม่สำเร็จของอาจารย์ในภายหน้าก็ได้

บุรุษหนุ่มชุดขาวกลัวหลวงจีนชราจะมีความคลางแคลงใจในตน จึงมิ

กล้าจะดูหน้าได้นานนัก ดังนั้นจึงเบือนสายตากลับมาอย่างแช่มช้า

แต่ทว่า ยามสายตากวาดผ่านโต๊ะของหญิงชราที่ใช้ตะขอเหล็กคู่มือ เห็นหญิงชราหน้าเคร่งขรึมเย็นชากำลังเบิ่งตาเล็ก ๆ ที่มีประกายคมกล้า กวาดพิจารณาตนอย่างเย็นชา

และดรุณีน้อยอาภรณ์เขียวนางนั้น กลับขมวดคิ้วเรียวงามของนางแนบแน่น มีท่าทีคล้ายอัดอั้นกังวล มือเรียวงามเท้าคางอันกลมมน ยังคงเพ่งมองจ้องดูตนจนแน่วนิ่ง แต่ในดวงตาใหญ่ที่กระจ่างสดใส ปรากฏประกายขุ่นใจอย่างยิ่งอยู่

บุรุษหนุ่มเสื้อขาวรีบหันกายกลับไป พอเหลียวหน้า เห็นบุรุษหนุ่มรูปงามอาภรณ์เหลืองที่นั่งตามลำพังทางโต๊ะหน้า ยังคงจับจ้องมาที่ตนด้วยใบหน้าอันยิ้มแย้มแจ่มใส

บุรุษหนุ่มชุดขาวคราวนี้ตื่นตกใจใหญ่หลวงนัก ต้องลนลานคว้าถ้วยสุราขึ้นดื่มจนแห้ง รีบเบือนหน้ามองไปทางนอกหน้าต่าง มิกล้าจะเหลียวกลับมาอีกแล้ว เพราะไม่เคยคิดเลยว่าจะมีคนมาตั้งอกตั้งใจจับจ้องมองตนอยู่ตั้งหลายคน !

ยามนี้บุรุษหนุ่มไม่มีกะใจไปขบคิดว่าชื่อแป้ของตนเป็นผู้ใด จะเป็นตัวเชียะเอี๊ยงชิ่งกุน จอมอสูรร้ายผู้เก่งกาจสามารถสุดยอด และสูญหายไปเป็นเวลากว่าร้อยปีหรือไม่

ขณะยังว้าวุ่นสับสน พลันได้ยินหญิงชราผมขาวทางด้านหลัง กล่าวอย่างมีแววเสียดายขึ้นว่า

“โอ...คนกลับนับว่ามีบุคลิกที่ไม่ขัดนัยน์ตา เสียดายที่งมงายอยู่แต่ตำรา มิเคยพบเห็นโลกภายนอกมาเลย”

บุรุษหนุ่มชุดขาวความจริงชาญฉลาดปราดเปรียวยิ่ง ยามนี้พอได้ยินหญิงชราว่าคำ ‘งมงายอยู่แต่ตำรา’ ก็ฉุกใจได้คิด รีบกวาดตามองทิวทัศน์อันงามตระการทางนอกหน้าต่าง ส่ายหน้าเอื้อนโคลงชมเชยขึ้นมา

“ทั่วพสุธาดารดาษแต่เขียวหม่นแดงคล้ำ ผีเสื้อว้าวุ่นสกุณาชราแล้ว

เสียดายดูใบไม้ผลิที่กำลังจะอำลา...”

เสียงเอื้อนยังมิทันขาดคำ พลันได้ยินด้านหลังที่ใกล้ไม่ถึงสิบเชียะ มีเสียงสดใสปานไข่มุกร่วงหล่นในจานหยกดังขึ้น

“พี่ท่านจิบสุราชมเชยทิวทัศน์ ร้อยกรองบทกลอนขึ้นกล่อมใจตามลำพัง นับเป็นบัณฑิตรสนิยมสูงจริง ๆ แล้ว”

บุรุษหนุ่มชุดขาวตื่นตกใจจนรีบลุกขึ้นจากที่ เหลียวหน้ามองเห็นผู้ส่งเสียงคือบุรุษหนุ่มรูปงามสวมอาภรณ์เหลืองนั้นนั่นเอง มิทราบว่ามายืนอย่างสนิทสนมด้วยสีหน้าอันยิ้มแย้มแจ่มใสตั้งแต่เมื่อใด ? !

บุรุษหนุ่มแตกตื่นตกใจจนขวัญหายไปจริง ๆ แล้ว และแน่ใจว่าผู้นี้ต้องมีพลังฝีมือไม่ด้อยกว่าตนเด็ดขาด ถึงกับสามารถเข้ามายืนทางด้านหลังในขณะที่ตนกำลังขบคิดหาถ้อยคำรจนาโคลง โดยที่ตนไม่รู้สึกตัวเลย !

ขณะขบคิดอย่างว่องไว มือก็ประสานกันขึ้นคารวะด้วยท่าทีนอบน้อมกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“อา...พี่ท่านให้เกียรติเข้ามา มิทราบมีคำสั่งสอนฉันใด ?”

บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองประสานมือคารวะตอบ ดวงตาทั้งสองเป็นประกายแวววับ ชมเชยอย่างพึงพอใจขึ้นว่า

“คำร้อยกรองที่พี่ท่านปลงความเสียดายต่อทิวทัศน์ ได้บ่งบอกสภาพปลายฤดูชุนเทียน (ฤดูใบไม้ผลิ) จนเด่นชัดถนัดตา หากแม้นเพิ่มคำ *‘หมอกบางคลุมพฤกษาขจี สายน้ำพัดพาบุปผาโรย’* เข้าไป จะมีทั้งความหมายเสียดายกาลเวลา และเน้นคำนิยมชมภาพพจน์ ไยมิใช่ประเสริฐกว่า ?”

บุรุษหนุ่มเสื้อขาวคล้ายดั่งเพิ่งจะเข้าใจ รีบปรบมือชมเชยด้วยความตื่นเต้นยินดี

“อา...พี่ท่านต่อได้ประเสริฐเลิศล้ำ โปรดเชิญนั่ง โปรดเชิญนั่ง”

กล่าวแล้วผายมือเชื้อเชิญด้วยท่าทีกุลีกุจอ บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองที่มีเจตนาจะมาคบหากับบุรุษหนุ่มเสื้อขาวอยู่แล้ว จึงได้ทรุดกายลงนั่งตรงกันข้ามที่โต๊ะเดี่ยวอย่างไม่บ่ายเบี่ยง

หญิงชราที่จับตาดูอยู่ตลอดเวลา ต้องส่ายหน้ารำพึงอย่างเสียดาย

"เหม็นสาบ (ตำรา)"

ดรุณีน้อยอาภรณ์เขียวรีบกล่าวคัดค้านอย่างไม่เห็นพ้อง

"มารดา นี่คือรสนิยมของนักศึกษา..."

หญิงชรามิรอให้ดรุณีอาภรณ์เขียวกล่าวจบคำ รีบสอดขึ้นอย่างขุ่นเคือง

"ซีเอียเท้า เจ้ามิใช่ชิงชังความเหม็นสาบตำราของเดี่ยงซึงเจ็กเจ่ก (อาหนอนตำรา) ของเจ้าอย่างยิ่งดอกหรือ ?"

ดรุณีน้อยถูกย้อนจนหน้าแดงฉาน ปากน้อย ๆ เชิดขึ้นจนสูงชันพาลมิยอมตอบไปแล้ว แต่ตาสดใสยังคงชำเลืองมายังบุรุษหนุ่มเสื้อขาวที่นั่งอยู่ริมระเบียงข้างหน้าต่าง

บุรุษหนุ่มเสื้อขาวกับเสื้อเหลืองยังมิทันจะบอกชื่อเสียงต่อกัน ผู้รับใช้ก็ได้กุลีกุจอขนสุราอาหารของบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองข้ามโต๊ะมารวม ทั้งสองมาตรแม้นได้ยินคำสนทนาของหญิงชราและธิดาชัดเจน แต่ต่างแสร้งทำเป็นมิได้ยิน

พลันได้ยินเสียงหญิงชราทางด้านหลังกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

"ในเมื่อเจ้าพอใจหนอนตำราตัวน้อยนี้ จะอย่างไรเมื่อมีเวลาเหลือเฟืออยู่ พวกเราเข้าไปสนทนากับมันก็ได้"

ดรุณีน้อยอาภรณ์เขียวรีบละล่ำละลักจนลนลานว่าเป็นการอับอายขายหน้า แต่หญิงชราเบิ่งตามาถลึงจ้อง บอกว่าเป็นเรื่องมิน่ากลัว เพราะหาใช่จะไปสำรวจบุตรเขยไม่ กล่าวแล้วคว้าตะขอที่พิงเก้าอี้ เดินอาด ๆ มายังบุรุษหนุ่มเสื้อขาวทันที

ดรุณีอาภรณ์เขียวจนปัญญาจะทัดทาน จำต้องเดินตามหลังหญิงชราด้วยใบหน้าอันแดงฉาน

บุรุษหนุ่มเสื้อขาวมาตรแม้นรู้ตัวว่าหญิงชราและธิดาเดินมา แต่แสร้งทำเป็นมิรู้สึก ส่วนบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองกลับขมวดคิ้วเล็กน้อย ใบหน้าอันงามสง่าปรากฏแววขุ่นใจขึ้นเล็กน้อยทันที

หญิงชราเดินมาถึงหน้าโต๊ะ มองจ้องบุรุษหนุ่มเสื้อขาวตาเขม็ง มิทันจะเอ่ยปากก็แย้มยิ้มก่อน กล่าวเสียงนุ่มนวลถามว่า

"เด็กน้อย เจ้าเป็นนักศึกษาหรือ ?"

ดรุณีอาภรณ์เขียวเหงื่อแตกชุ่มโชกกายทันที เพราะไหนเลยจะมีการถามไถ่คนด้วยคำพูดเช่นนี้ จึงรีบสะกิดหลังหญิงชราไปครั้งอย่างลนลาน

แต่ทว่าบุรุษหนุ่มเสื้อขาวกลับมิเห็นเป็นเรื่องประหลาด รีบลุกขึ้นมาประสานมือตอบอย่างยิ้มแย้ม

"เป็นท่านผู้เฒ่า เชิญนั่ง เชิญนั่ง"

บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองความจริงคิดจะอาละวาดอยู่แล้ว แต่เมื่อเห็นบุรุษหนุ่มเสื้อขาวมีท่าทีนอบน้อมสำรวมปานนี้ เพื่อแสดงให้เห็นว่าตนก็เป็นนักศึกษาสมบูรณ์แบบ จึงพลอยผุดลุกขึ้นยืนมาคารวะเชื้อเชิญบ้าง

หญิงชราที่ท่องเที่ยวในวงพวกนักเลงชั่วชีวิต มีปากไวใจตรง ไม่เคยจะถือสามารยาทเล็ก ๆ น้อย ๆ ยามนี้เมื่อเห็นบุรุษเสื้อเหลืองพลอยผุดลุกขึ้นยืนคารวะก็หัวร่อให้อย่างเอ็นดู จากนั้นทรุดกายนั่งอย่างเชื่องโข

บุรุษหนุ่มชุดขาวมองมาทางดรุณีอาภรณ์เขียวที่ยังยืนอยู่ ประสานมือคารวะอีกคราแล้วเชื้อเชิญให้นั่งด้วยใบหน้าอันยิ้มแย้ม

ดรุณีอาภรณ์เขียวยิ้มแย้มด้วยความยินดี ขณะจะคารวะตอบก็ได้ยินหญิงชรากล่าวเสียงหนัก ๆ ว่า

"นี่ ! เราว่าเด็กน้อยเจ้าจงดูให้ชัดตา เพี้ยยี้ของเรานี้ยังเป็นดรุณีพรหมจารีที่มิได้แต่งงาน"

บุรุษหนุ่มเสื้อขาวรีบลนลานรับปาก แต่ดรุณีเสื้อเขียวเอียงอายจนหน้าแดงฉาน พาลโกรธมารดาชราของนางที่กล่าววาจาน่าอับอาย กระแทกกายนั่งไปบนเก้าอี้มิยอมเอ่ยวาจา

การสนทนาปราศรัยหญิงชรามีแต่ยกตนขึ้นโอ่ ยัดเยียดให้บุรุษหนุ่มทั้งสองเป็นหนอนตำราไปทุกถ้อยคำ ทำให้บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองขุ่นเคืองยิ่ง แต่รู้ดีว่าหากจะคบหากับบุรุษหนุ่มเสื้อขาวให้สนิทสนม จำต้องเสแสร้งให้

คล้ายนักศึกษาที่งมงายแต่ตำรา อย่าว่าแต่หญิงชราผู้นี้ก็เป็นผู้อาวุโสที่ขึ้นชื่อในบู๊ลิ้มยุคนี้คนหนึ่ง

เมื่อการทักทายตามมารยาทผ่านไปแล้ว หญิงชราจึงได้ถามบุรุษหนุ่มชุดขาวมีนามใด บ้านช่องอยู่ที่ไหน บุรุษหนุ่มชุดขาวรีบลุกขึ้นน้อมกายตอบดั่งกับกางตำราขึ้นท่องว่า

"ข้าพเจ้าแซ่เล่งนามจ้วงจี่ ภูมิลำเนาที่เมืองกิมเล้ง ตระกูลรับราชการมาหลายชั่วคน..."

หญิงชรามิรอให้บุรุษหนุ่มเสื้อขาวนามเล่งจ้วงจี่กล่าวจบคำ ก็ขมวดคิ้วชมเชยนามเล่งจ้วงจี่ว่าน่าฟัง แต่วาจาต่อไปมิทันกล่าวจากปาก ดรุณีอาภรณ์เขียวกลับนางจะตำหนิว่ารับราชการนั้นไม่ดี รีบสะกิดหญิงชราคอยห้ามปรามไว้ ทำให้หญิงชารู้ตัวจึงเปลี่ยนคำถามว่า "มายังภาคใต้ด้วยจุดประสงค์อันใด"

บุรุษหนุ่มเสื้อขาวนามเล่งจ้วงจี่ ยังคงน้อมกายตอบ

"ข้าพเจ้ากำพร้าบิดามารดามานานปี ที่บ้านเหลือเพียงคนใช้ชราอยู่ผู้เดียว การล่องใต้ในคราวนี้จุดประสงค์เพียงท่องเที่ยว ให้มีความชาญฉลาดขึ้นเท่านั้น"

หญิงชราผงกศีรษะรับทราบ และยังย้ำคำว่าควรออกมาพบเห็นโลกภายนอกเสียบ้างก็ดี จากนั้นหันไปถามบุรุษหนุ่มอาภรณ์เหลืองบ้าง ซึ่งได้รับคำตอบอย่างนอบน้อมเช่นกัน

"ข้าพเจ้าแซ่เตี้ยงนามอุ้ยเม้ง ภูมิลำเนาอยู่เมืองเซียงน้ำ มีอาชีพค้าขายมาหลายชั่วคน ขณะนี้พักอยู่ที่บ้านเปียเฮีย (ลูกพี่ลูกน้อง) ทางเมืองเจี๊ยะมึ้ง"

หญิงชรายังคงมีท่าทีดุจผู้แก่เฒ่ากล่าวกับผู้เยาว์บอกว่า เซียงน้ำเป็นดินแดนที่น่าท่องเที่ยวอยู่ นางเมื่อคราก่อนก็เคยไปมา โดยเฉพาะคำเซียงนึ้ง-ตอเช้ง (สตรีเซียงน้ำมากใจรัก) ยิ่งเป็นคำนิยามที่ขึ้นชื่อลือชาทั่วแผ่นดิน

บุรุษหนุ่มอาภรณ์เหลืองนามเตี้ยงอุ้ยเม้งหน้าแดงระเรื่อทันที รับปาก

อ้อมแอ้มไปเพียงสองสามคำ หญิงชราจึงหัวร่อฮาฮา ชี้ไปยังดรุณีอาภรณ์เขียวข้างกายกล่าวว่า

"นี่เป็นธิดาโทนคนเดียวของเรา นามบ้วนเล็กเพี้ย ปีนี้อายุสิบหกแล้ว ฮา ฮา เป็นเอียเท้าโง่ ๆ ตัวหนึ่ง"

นางกล่าวด้วยใบหน้าอันยิ้มแย้มสดใส บ่งบอกความภาคภูมิใจที่สามารถมีธิดางาม

บุรุษหนุ่มเสื้อขาวนามเล่งจ้วงจี่และบุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองนามเตี้ยง-อุ้ยเม้ง ต่างพากันประสานมือคารวะอย่างยิ้มแย้ม ดรุณีอาภรณ์เขียวนามบ้วนเล็กเพี้ยก็คารวะตอบด้วยหน้าอันระเรื่อเอียงอาย หญิงชราจึงแนะนำตัวเองขึ้นอย่างเปิดเผย

"เรามิใช่เป็นบัณฑิตนักศึกษา ไม่มีนามใด ๆ จะเรียกหา พวกเจ้ายังคงเรียกเราเป็นเล่ามอมอ (แม่เฒ่า) เถิด"

เตี้ยงอุ้ยเม้งมองตะขอที่ข้างกายหญิงชราครู่แรกก็รู้ว่านางเป็นผู้ใดแล้ว และเมื่อแนะนำดรุณีอาภรณ์เขียวว่าแซ่บ้วน ยิ่งยืนยันได้มั่นใจว่าหญิงชราคือทิโกวพั้ว ที่พอจะมีชื่อเสียงเรียงนามในบู๊ลิ้มยุคนี้

จากกิตติศัพท์ร่ำลือมีว่า ธิดาของทิโกวพั้วฝากตัวเป็นศิษย์ผู้กล้าหาญทางภูเขาฮ่วงชัวตั้งแต่เยาว์วัย กอปรกับชาติตระกูลที่มีความแตกฉานในการนี้ ดังนั้นกระบี่ตะขอของนาง นับแต่ติดตามมารดาออกประกอบวีรกรรมในวงพวกนักเลง ยังไม่เคยเผชิญกับคู่มือจะต่อต้านนางได้

เตี้ยงอุ้ยเม้งมาตรแม้นรู้ประวัติของทิโกวพั้วกับบ้วนเล็กเพี้ยชัดเจนแต่มิกล้าจะบอกออกไป เนื่องจากไม่ปรารถนาให้เล่งจ้วงจี่ที่ท่าทีโอ่อ่า หน้าตาคมสันมีเสน่ห์ จะพลอยล่วงรู้ว่าตนเองก็มีวิชาฝีมือเช่นกัน

ขณะนี้ หัวข้อสนทนาของผู้อยู่บนเหลาสุรายังคงไม่หนีจากเรื่องเชียะ-เอี๊ยงซิ่งกุน และนักพรตที่ถูกฆ่าตายทั้งสามคนนั้น

บรรดาพ่อค้าวาณิชที่รับประทานอาหารแล้วจะรีบเร่งเดินทาง ก็ได้ทยอยกันออกไป ส่วนผู้ที่ขึ้นมาใหม่ ล้วนแล้วเป็นชนชาวบู๊ลิ้มที่แต่งกาย

รัดกุมสะพายอาวุธ

เล่งจ้วงจี่มาตรแม้นเห็นแต่แรก แต่ยังแสร้งทำเป็นมิสนใจ มักจะยกป้านสุราขึ้นรินให้ทิโกวพั้วอยู่บ่อยครั้ง

ชั่วชีวิตของทิโกวพั้วเคยคบหาแต่ชนชาวบู๊ลิ้ม วันนี้เพิ่งจะพบกับหนอนตำรา กลับรู้สึกเป็นรสชาติที่สนุกสนานน่าสนใจ หะแรกมาตรแม้นจะรู้สึกขัดเขินอยู่บ้าง แต่ก็ได้เริ่มนิยมชมชอบในตัวเล่งจ้วงจี่ขึ้นทีละน้อย

บ้วนเล็กเพี้ยทราบดีว่า จะคุยให้ถูกคอกับเล่งจ้วงจี่ที่แทะแต่ตำราต้องไม่อาจพาดพิงถึงวงพวกนักเลง จำเป็นต้องเอ่ยถึงเรื่องกาพย์ ฉันท์ โคลง กลอน ทิวทัศน์ภาพวาดอะไรเหล่านั้น

ดังนั้นนางจึงจ้องหน้าเล่งจ้วงจี่ กล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใสถึงโคลงที่เล่งจ้วงจี่กับเตี้ยงอุ้ยเม้งเอื้อนเมื่อครู่ จะยอมเอื้อนแก่นางฟังอีกครั้งหรือไม่

ขณะว่ากล่าว ตานางเพียงชำเลืองดูเตี้ยงอุ้ยเม้งแวบเดียว ก็มาจับจ้องอยู่บนหน้าอันมีเสน่ห์ของเล่งจ้วงจี่อย่างนุ่มนวล

เตี้ยงอุ้ยเม้งเห็นถนัดชัดเจน ท่าทีคล้ายดั่งหดหู่ไปชั่ววูบ ดวงตาอันสดใสก็คล้ายมีประกายริษยาขึ้นวูบวาบ มองดูบ้วนเล็กเพี้ยเหลียวดูเล่งจ้วงจี่มิทราบว่ากำลังมีโทสะใส่บ้วนเล็กเพี้ยที่มิได้มองดูตน หรือว่ามีความเลื่อมใสในเล่งจ้วงจี่ ที่ได้รับความนิยมชมชอบจากโกวเนี้ยอันซุกซนสะคราญนางนี้

เล่งจ้วงจี่ไม่มีเจตนาที่จะคบหากับโกวเนี้ยอันซุกซนนี้ โดยเฉพาะคำตักเตือนของอาจารย์ผู้ล่วงลับว่ามิให้ใกล้ชิดกับเพศตรงกันข้าม ยิ่งทำให้เล่งจ้วงจี่ระมัดระวังต่อพวกอิสตรี

แต่ทว่าบ้วนเล็กเพี้ยที่จับจ้องมองดู ประกายตานุ่มนวลบอกแววจริงใจ ทำให้เล่งจ้วงจี่ต้องรู้สึกกระสับกระส่าย แต่แล้วก็รีบระงับใจ ยังคงตอบอย่างสำรวมถ่อมตัวขึ้นว่า

"เป็นประโยคต่ำ ๆ ที่ฟังขัดหู กลับเป็นของเตี้ยงเฮียที่ต่อให้จึงน่าฟัง คำนั้นคือ *'หมอกบางคลุมพฤกษาขจี สายน้ำพัดพาบุปผาโรย...'* "

คำต่อไปมิทันกล่าว ที่ด้านหลังไม่ไกลนัก มีเสียงแค่นหัวร่ออันเย้ยหยัน

เหน็บแนมดังขึ้น แล้วเอ่ยอย่างริษยาว่า

"วาจาต่อไปอีกสองประโยคคงเป็น *'ดอกไม้ไหลตามน้ำ ดอกไม้มีน้ำใจ หมู่หญ้าโอนเอนตามลม ลมไม่มีไมตรี' ? !*"

เป็นคำพังเพยที่หมายถึงสตรีหลงรักบุรุษ แต่บุรุษมิยอมทอดไมตรีให้

เล่งจ้วงจี่พอได้ฟังก็มีโทสะขึ้นอย่างมิอาจข่มกลั้น แต่ยังแสร้งทำเป็นมิได้ยิน ส่วนเตี้ยงอุ้ยเม้งนั้นคิ้วยาวขมวดมุ่น แทบจะผุดลุกขึ้นลงมือสั่งสอน

บ้วนเล็กเพี้ยนั้นตวาดเสียงกราดเกรี้ยวแล้วผดลุกขึ้นยืนในบัดดล มือขาวผ่องพอสะบัด เสียงเปรื่องสดใสปานมังกรคำรามก็ดังขึ้น ประกายเจิดจ้าพุ่งวาบ เห็นกระบี่ยาวสามเชียะที่สะพายอยู่กลางหลังถูกมือกระชับมั่นในมือแล้ว

เล่งจ้วงจี่พอเห็นก็ตื่นเต้นตกใจจนลนลาน รีบกระโดดขึ้นจากเก้าอี้เหลียวมองอย่างละล้าละลัง ซึ่งความจริงได้ฉวยโอกาสนั้นมองดูว่าผู้เอ่ยวาจานี้เป็นใคร ที่แท้บุรุษหนุ่มอายุมิครบสามสิบปี แต่งกายรัดกุมดุจนักสู้ หลังสะพายดาบ ใบหน้าปรากฏรอยยิ้มอันเหยียดหยามดูแคลน หน้าขาวของมันยังรู้สึกคมคายไม่น้อย เพียงแต่ท่าทีสีหน้าปรากฏแววชั่วร้ายดุดันอยู่บ้าง

ยามนี้บนเหลาสุราได้เงียบงันลงทันที สายตาของผู้อยู่บนชั้นสองต่างจับจ้องมาในทิศทางนี้เป็นจุดเดียวกัน

ทิโกวพั้วเบิ่งตาจนประกายเจิดจ้า มองดูหน้าคนผู้นั้นแล้วกล่าวเสียงหนัก ๆ ว่า

"เพี้ยยี้ ฆ่ามันเสีย !"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็แตกตื่นตกใจจนลนลาน รีบคารวะอยู่ปลก ๆ แล้วละล่ำละลัก

"อา...เล่ามอมอ แผ่นดินที่สงบสันติใต้ฟ้าอันกระจ่างแจ่มใส ฆ่าคนไยมิต้องชดใช้ชีวิตไป ?..."

บ้วนเล็กเพี้ยขณะจะควงกระบี่โถมออกไป แต่เมื่อเห็นเล่งจ้วงจี่

แตกตื่นจนอกสั่นขวัญฝ่อ กล่าววาจาดั่งท่องตำราออกมาเช่นนั้น นางก็ต้องหัวร่อคิกคักขึ้นอย่างลืมตัว

ทิโกวพั้วนั้นตาเหลือกถลนด้วยโทสะ ขณะจะลงมือมาเอง ที่มุมเหนือของเหลาพลันมีเสียงหัวร่อกึกก้องกังวานดังขึ้น แล้วกล่าวว่า

"พ่นน้ำใส่พญามังกรเข้าแล้ว พวกกันเองมิรู้จักในกันได้ ฮา ฮา เล่า-โกวพั้ว คนที่ท่านจะฆ่าคือซ่งน่ำเชียวไต้เฮี้ยบฉายากุ้นฮุ้นตอ (ดาบม้วนเมฆ) อันขึ้นชื่อลือกระเดื่องของแคว้นเซียมปัก"

ผู้เอ่ยวาจามือถือไม้เท้าเหล็กสวมเสื้อผ้าสีดำรัดกุมผมขาวเคราขาวหน้าเป็นสีม่วง คิ้วขาวยาวจรดหางตา ใบหน้าเมตตาปรานี เพียงมองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นบุคคลมีธัมมะน่าคบหา

ทิโกวพั้วพอเห็นชายชรา ยังคงนั่งอย่างเขื่องโขมิลุกขึ้นทักทาย แต่ใบหน้าเหี่ยวย่นด้วยความชราของนางเปี่ยมด้วยรอยยิ้ม พร้อมกันนั้นกล่าวอย่างสนุกสนานขึ้นว่า

"พวกผู้เฒ่าที่ไม่ยอมตายหลายคนนี้มาตั้งแต่เมื่อใดกัน หรือจะมาร่วมพิธีการแขวนดาบ (เลิกใช้) ของจึงจู๊ (ประมุข) อ้อโฮ้วจึง (หมู่ตึกพยัคฆ์หลับ) ในวันพรุ่งนี้ ?"

เล่งจ้วงจี่พอได้ยินคำหมู่ตึกพยัคฆ์หลับ (อ้อโฮ้วจึง) หัวใจพลันสะท้านอย่างรุนแรง ความอำมหิตก็ปรากฏวูบขึ้นในดวงตา เพราะง่วนเล้งไถ่ฉายากิมตอตั๊กอี่ (ดาบทองนางแอ่นพิษ) ผู้เป็นประมุขชราของหมู่ตึกพยัคฆ์หลับคือศัตรูคู่อาฆาตคนหนึ่งของอาจารย์ผู้มีพระคุณ คิดไม่ถึงว่าโจรเฒ่าจะมาแขวนดาบปลีกตัวออกจากวงพวกนักเลง อันเรื่องนี้โชคดีที่มาได้ทราบในวันนี้ มิเช่นนั้นหากปล่อยให้โจรเฒ่าประกอบพิธีการแขวนดาบล้างมือ ยังไม่อาจจะลงมือไปล้างแค้นได้แล้ว

ขณะขบคิดอยู่ พลันได้ยินเสียงตวาดอันแง่งอนดังขึ้นเบา ๆ

"นี่ ! ท่านเป็นคนอย่างไรเสียแล้วเล่า ผู้อื่นถามท่านตั้งหลายคำ ท่านกลับไม่มาไยดี ?"

เล่งจ้วงจี่รีบข่มอารมณ์อันพลุ่งพล่านสับสน เห็นบ้วนเล็กเพี้ยกำลังขมวดคิ้วด้วยท่าขุ่นเคือง ยืนเชิดปากน้อย ๆ ของนางอยู่เบื้องหน้าด้วยท่าทีมีแง่งอน

ดังนั้นรีบลนลานทำทีท่าเป็นเพิ่งได้สติ ยังคงกล่าวอย่างแตกตื่นตกใจว่า

"อา...อา โกวเนี้ย กระบี่ของท่าน...กระบี่ของท่านเล่า ?"

บ้วนเล็กเพี้ยดูท่าที่หวาดหวั่นจนขวัญไม่อยู่กับเนื้อกับตัวของเล่งจ้วงจี่แล้วก็โกรธมิได้หัวร่อมิออก ดังนั้นจึงชี้ไปที่ไหล่ กล่าวว่า

"นี่ ! มิใช่หรือ ?"

เล่งจ้วงจี่เห็นกระบี่สอดเข้าฝักแล้ว คล้ายคลายความแตกตื่นไปได้บ้างจึงเพ่งมองดูอีกครั้ง เห็นซ่งน่ำเซียวผู้เอ่ยวาจา ยามนี้เดินตรงเข้ามากำลังถูกชายชราที่ถือไม้เท้าแนะนำให้รู้จักกับทิโกวพั้ว

เหลียวมองดู่เตี้ยงอุ้ยเม้งอีกครั้ง เห็นกำลังนั่งเชื่องซึมอยู่เช่นกัน มิทราบว่าแตกตื่นตกใจต่อเรื่องราวของเมื่อครู่ หรือได้ยินข่าวหัวหน้าตึกพยัคฆ์หลับจะแขวนดาบแล้วเกิดความสนใจ ?

เล่งจ้วงจี่แสร้งทำเป็นมิเข้าใจ ประสานมือขึ้นเรียกเบา ๆ

"อา...เตี้ยงเฮีย...เตี้ยงเฮีย..."

เตี้ยงอุ้ยเม้งระงับใจได้ รีบลนลานประสานมือตอบ กล่าวว่า

"อา...เล่ง....เล่งเฮีย..."

กล่าวแล้วคล้ายดั่งนึกถึงเรื่องใดขึ้นได้ มือขาวผ่องที่ยกขึ้นรีบดึงพัดจีบก้านทองอันสวยประณีตที่เสียบอยู่บนคอเสื้อด้านหลังลงมา จากนั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ข้าพเจ้าเนื่องจากมีเรื่องเร่งร้อนสำคัญ ไม่อาจอยู่ที่นี้ได้นานนัก แต่มิปรารถนาจะอำลาจากท่านไปในยามกะทันหัน ให้เสียโอกาสคบหากันในภายภาคหน้า บัดนี้ขอกำนัลพัดนี่ให้เป็นที่ระลึกของพี่ท่าน เพื่อให้พี่ท่านได้เห็นของแล้วนึกถึงตัวคนต่อไป หากแม้นพี่ท่านผ่านเมืองเจี๋ยะมึ้ง โปรดได้ให้เกียรติไปสนทนาที่บ้านอึ้งซือฮั่นอันเปียเฮีย (ลูกพี่ลูกน้อง) ให้ผู้น้องได้มี

โอกาสสนทนาอย่างปลอดโปร่งใจกับเล่งเฮียสักหลายวัน”

กล่าวแล้วสองมือประคองพัดส่งมาให้

เล่งจ้วงจี่ดูออกแต่แรกแล้วว่าพัดนี้ต้องมีความสำคัญมิใช่น้อย หรือต้องเป็นอาวุธประจำตัวของเตี้ยงอุ้ยเม้งแน่นอน จึงย่อมไม่ยอมรับไว้ รีบกล่าวอย่างลนลานว่า

“ผู้น้องหากแม้นผ่านเมืองเจี๊ยะมึ้ง จะต้องไปกราบเยี่ยมเยียนที่คฤหาสน์ตระกูลอึ้งแน่ พัดนี้มีความตระการประณีตปานนี้ จะต้องเป็นสมบัติประจำตระกูลของเตี้ยงเฮียแน่แท้ ผู้น้องจะอย่างไรก็มิกล้ารับไว้เด็ดขาด”

เตี้ยงอุ้ยเม้งขมวดคิ้วเรียวงาม กล่าวอย่างหม่นหมองขึ้นว่า

“ผู้น้องมอบให้ด้วยใจบริสุทธิ์ ขอพี่ท่านอย่าได้บ่ายเบี่ยงปฏิเสธ หากแม้นพี่ท่านไม่รังเกียจเดียดฉันท์ โปรดรับพัดนี้ไว้เถิด”

เล่งจ้วงจี่เห็นฝ่ายตรงข้ามมีท่าทีจริงจังบริสุทธิ์ ย่อมไม่ปรารถนาจะขัดใจปรารถนาดีของฝ่ายตรงข้าม กอปรกับตนที่เพิ่งเหยียบย่างเข้าสู่วงพวกนักเลง ใคร่จะได้มีสหายอันฝีมือสูงส่ง บุคลิกที่สง่างามเอาไว้เป็นเพื่อนผู้ช่วยเหลือสักคน ดังนั้นจึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มด้วยใจจริงว่า

“ในเมื่อเตี้ยงเฮียมีเจตนาหนักแน่นเช่นนี้ ผู้น้องก็จะขอรักษาแทนเตี้ยงเฮียไว้สักชั่วคราว มีโอกาสไปที่คฤหาสน์ตระกูลอึ้งจะน้อมคืนให้ต่อไป”

กล่าวแล้วสองมือรับพัดมา แต่พอสัมผัสก็ตื่นตกใจไม่น้อย เพราะคาดคิดไม่ถึงว่าพัดเล่มกะทัดรัดประณีตสวยงาม ถึงกับมีน้ำหนักที่เหนือกว่าพัดธรรมดาตั้งหลายเท่า !

เตี้ยงอุ้ยเม้งเห็นเล่งจ้วงจี่รับพัดไว้ ก็มีความปลาบปลื้มยินดีใจยิ่งยวดนัก ขณะนั้นพบเห็นบ้วนเล็กเพี้ยกำลังยิ้มแย้มแจ่มใส มองดูตนอยู่ด้วยความสนิทสนม คล้ายดั่งกับว่านิยมชมเชยในการที่ตนมอบพัดเป็นกำนัลแก่เล่งจ้วงจี่

บทที่สอง ดาบทองนางแอ่นพิษ

ขณะนั้นชายชราอาภรณ์รัดกุมหลายคนได้สนทนาปราศรัยทักทายกับทิโกวพั้วเสร็จสิ้นแล้ว กำลังหันหน้ามาในทิศทางนี้

เตี้ยงอุ้ยเม้งรีบเข้าไปประสานมือคารวะต่อทิโกวพั้ว กล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"เล่ามอมอ ข้าพเจ้าเนื่องจากมีเรื่องสำคัญที่ต้องกระทำ มิกล้าอยู่ให้เนิ่นนานได้ จึงขอกราบลาไปในบัดนี้ หวังว่าเล่ามอมอและบ้วนโกวเนี้ยสำเร็จสมประสงค์ในทุกเรื่องราว ราบรื่นตามความปรารถนาทุกสิ่งอันเถิด"

ทิโกวพั้วหัวร่อฮาฮา ชอบใจในวาจายกย่องของฝ่ายตรงข้าม และอวยพรให้บุรุษหนุ่มเตี้ยงอุ้ยเม้งไปโดยปลอดภัย ซึ่งเตี้ยงอุ้ยเม้งเอ่ยขอบคุณทุกคนแล้วจึงลงบันไดไป

เล่งจ้วงจี่เมื่อเห็นเตี้ยงอุ้ยเม้งไปแล้ว จึงทรุดกายนั่งลง พิจารณาดูพัดจีบอย่างพินิจพิเคราะห์ ขณะนี้เริ่มสนใจฟังคำสนทนาของพวกทิโกวพั้วอยู่บ้าง

เล่งจ้วงจี่ใช้สองหูฟังวาจา สองตาพิจารณาพัดก้านทอง เห็นพัดจีบนี้ยาวเพียงแปดนิ้ว สองริมมีหยกงามฝังเรียง ด้านหนึ่งสักเป็นมังกรด้านหนึ่งแกะเป็นรูปหงส์ ฝีมือละเอียดประณีตจนคล้ายจะมีชีวิตโลดแล่นออกจากด้ามพัด

นัยน์ตามังกรเป็นหินสีเขียวอ่อน ตาหงส์นั้นเป็นมณีสีแดงฉาน พู่พัดที่ถักด้วยใยทองมีไข่มุกสีเงินห้อยถ่วงไว้ ไข่มุกนี้เป็นประกายแวววาว บ่งบอกความวิเศษสดให้รู้

คลี่พัดดู ในตัวพัดที่เป็นแพรบางดั่งราวปีกจักจั่น วาดเป็นรูปหงส์กำลังบินผงาด กลิ่นหอมอ่อนจางชอนไชเข้านาสิกเล่งจ้วงจี่ทันที

เล่งจ้วงจี่ใจเคลิบเคลิ้มหวั่นไหว มีความรู้สึกประหลาดอย่างที่มิเคยเกิดขึ้น อันความรู้สึกเยี่ยงนี้ ทำให้จิตใจปลอดโปร่งแจ่มใสจนสบายเป็นที่ยิ่ง

ขณะเวลานั้น พลันได้ยินเสียงบ้วนเล็กเพี้ยร้องขึ้นด้วยความตื่นเต้น

“อา...นี่เป็นพัดหอมที่สตรีใช้กัน !”

กลิ่นหอมของทรงผมและกลิ่นลมหายใจอันระรื่นได้ใกล้มาที่ก้านคอเล่งจ้วงจี่

เล่งจ้วงจี่ได้ยินก็เงยหน้า เห็นบ้วนเล็กเพี้ยกำลังยืนอยู่ที่ด้านหลังชะโงกร่างแน่งน้อยก้มหน้ามามอง การเงยอย่างกะทันหันของเล่งจ้วงจี่ทำให้ริมฝีปากแทบจะไปสัมผัสกับริมฝีปากแดงระเรื่อของบ้วนเล็กเพี้ยอย่างบังเอิญ บ้วนเล็กเพี้ยตระหนกจนรีบทรงกายขึ้นตรง สองแก้มแดงฉานจนถึงหลังใบหู ตาอันสดใสได้ชม้ายมองเล่งจ้วงจี่อย่างแง่งอน

เล่งจ้วงจี่รีบระงับใจ แสร้งถามอย่างมิเข้าใจว่า

“อา...เพี้ยโกวเนี้ย...ท่านไฉนรู้ว่าเป็นพัดหอม ?”

“ข้าพเจ้าเพียงเดาจากกลิ่นหอมของพัดนี้เท่านั้น จะใช่หรือไม่ก็ยังมิกล้าแน่ใจ”

เล่งจ้วงจี่ผงกศีรษะรับคำ แต่ในใจคล้ายดั่งนึกขึ้นได้แล้ว ก้มหน้าพิจารณาดูพัดจีบในมือไปอีกครั้ง

แต่ในเวลาพริบตาที่จ้องมองพัด ชายชราที่ถือไม้เท้าเหล็กก็ได้กล่าวคำอำลาต่อทิโกวพั้ว

"เล่าโกวพั้ว พวกเราถือวาจานี้เป็นสัญญา ค่ำนี้ต่างเข้าไปพักแรมในตึกของง่วนเล่าจึงจู๊ พิธีแขวนดาบอันสมบูรณ์แบบของท่านครั้งนี้ ได้เชื้อเชิญสหายชาวบู๊ลิ้มทั้งหลายอย่างกว้างขวาง จะต้องตระเตรียมห้องต้อนรับไว้เป็นแม่นมั่น พวกเรายอมไม่จำเป็นต้องมาเปลืองเงินเปลืองทองพักทางด้านนอกหมู่ตึก"

ความเห็นนี้ได้รับการสนับสนุนจนเช็งแซ่ ครั้นแล้วพวกทั้งปวงจึงได้พากันลงจากเหลาสุราไป แต่ทว่าเล่งจ้วงจี่กลับลอบสังเกตพบเห็นซ่งน่ำเซียวฉายาดาบม้วนเมฆมีสีหน้าเย็นชาเคร่งเครียด สองตาที่เหี้ยมเกรียมอำมหิตจับจ้องมองตนอย่างประสงค์ร้ายอยู่ตลอดเวลา

เล่งจ้วงจี่มองดูเงาหลังของซ่งน่ำเซียวที่ออกไปจากเหลาอย่างขุ่นเคืองด้วยความพิศวงสงสัยยิ่ง เพราะมิทราบว่าตนไปมีเรื่องขัดใจกับมันที่ยกตนเป็นผู้กล้าหาญแซ่ซ่งนี้อย่างไร

เล่งจ้วงจี่รู้สึกว่า ซ่งน่ำเซียวที่มีท่าทียโสโอหังไม่คำนึงถึงมารยาทอันดีงาม เอ่ยวาจาหยาบคายไร้ความสำรวมเช่นนี้ ยังถูกผู้คนยกย่องเป็นไต้เฮี้ยบ (ผู้กล้าหาญ) เป็นที่เห็นได้ว่า วาจาของอาจารย์ไม่ผิดพลาดเลย ในบู๊ลิ้มยุคนี้เหล่าที่มีชื่อเสียงเรียงนาม และได้รับความยกย่องยำเกรงจำนวนมากหลาย ส่วนมากเป็นเกียรติภูมิจอมปลอมที่ได้มาจากเล่ห์กลเท่านั้น ยามนี้เล่งจ้วงจี่ได้เห็นแล้วว่า บรรดาผู้ที่มาร่วมพิธีแขวนดาบของง่วนเล้งไถ่ฉายาดาบทองนางแอ่นพิษ (กิมตอตั๊กอี่) จำนวนนี้ ยังมีผู้อาวุโสอันสัตย์ซื่อเปี่ยมธัมมะอยู่ไม่น้อย จากความนี้เป็นที่ยืนยันได้ว่า ดาบทองนางแอ่นพิษง่วนเล้งไถ่ เป็นผู้เหี้ยมหาญที่เจ้าเล่ห์กลอกกลิ้งอย่างยิ่งจริง ๆ

สำหรับในระหว่างอาจารย์กับดาบทองนางแอ่นพิษนี้ จะเป็นความอาฆาตแค้นอันใด อาจารย์มิได้บอกแก่เล่งจ้วงจี่ แต่เล่งจ้วงจี่ก็เชื่อมั่นว่า วาจาของอาจารย์ต้องถูกต้องเด็ดขาด ดังนั้นจึงตั้งใจจะฆ่าง่วนเล้งไถ่ให้จงได้ !

ขณะนี้ เล่งจ้วงจี่ตกลงใจฆ่าง่วนเล้งไถ่ก่อนที่มันจะประกอบพิธีแขวนดาบในวันรุ่งขึ้น แต่เวลาฉุกละหุกเกินไปนัก มีเพียงคืนเดียวเท่านั้นเอง !

ค่ำคืนนี้...มีแต่ค่ำคืนนี้นับเป็นโอกาสครั้งสุดท้าย

ขณะขบคิด พลันได้ยินทิโกวพั้วกล่าวอย่างไม่สนใจว่า

"เพี้ยยี้ พวกเราก็สมควรไปกันแล้ว"

บ้วนเล็กเพี้ยกลับไม่พึงพอใจเป็นอย่างยิ่ง เชิดปากกล่าวว่า

"งานจะมีในวันพรุ่งนี้แท้ ๆ ไยต้องรีบลนลานไปในบัดนี้เล่า ?"

"นัดกับเฒ่าไม้เท้าเหล็กแล้ว ไหนเลยจะไม่ไป ?"

เล่งจ้วงจี่ใช้ความคิดรวดเร็ว รู้สึกว่าค่ำคืนนี้มีหมู่ผู้กล้าหาญชุมนุมในตึกอ้อโฮ้วจึงคับคั่ง จำนวนนี้ย่อมต้องมียอดฝีมืออันดับสูงเยี่ยมปะปนอยู่ หากแม้นลอบสืบเสาะหมู่ตึกในยามดึก จะต้องถูกผู้คนพบร่องรอยเป็นแน่แท้ กอปรกับไม่ชำนาญในทิศทางและมิรู้จักตัวง่วนเล้งไถ่ หากพลาดจากคืนนี้ไปก็ไม่มีโอกาสอีกแล้ว

ดังนั้นจึงตกลงใจจะติดตามบ้วนเล็กเพี้ยและมารดานางปะปนเข้าไปในหมู่ตึก จากนั้นคอยหาโอกาสลงมือ คงไม่ยากที่จะฆ่าโจรเฒ่าไปได้ เมื่อได้คิดเช่นนั้นรีบน้อมกายสอดคำขึ้นถามว่า

"อา...เล่ามอมอ พวกท่านขณะนี้จะไปที่ใด ?"

หญิงชราโบกมือ กล่าวว่า

"เรื่องเหล่านี้พวกเจ้าที่เป็นนักศึกษา ไม่จำเป็นจะต้องทราบ"

เล่งจ้วงจี่เลิกคิ้วเล็กน้อย ยังคงกล่าวอย่างเรียบร้อยดุจบัณฑิตชรา

"อา...เล่ามอมอ ปราชญ์ท่านมีว่าไว้ 'ในแผ่นดินอันกว้างใหญ่ เรื่องประหลาดมีอยู่ทั่วไป เดินทางหนึ่งหมื่นลี้ ประเสริฐกว่าอ่านตำราหนึ่งหมื่นเล่ม' มิว่าเรื่องใดก็ล้วนเป็นวิชาความรู้ทั้งสิ้น ไหนเลยจะว่านักศึกษาไม่บังควรจะทราบได้ ?"

ทิโกวพั้วถูกย้อนจนหน้าแดงระเรื่อ เบิ่งตาที่หยีเล็กของนางจนกลมกว้าง แต่มิทราบจะตอบอย่างไรไป

บ้วนเล็กเพี้ยรีบถามเล่งจ้วงจี่อย่างมุ่งหวังเต็มที่ว่า

“เป็นพิธีแขวนดาบของชาวนักเลงอันขึ้นชื่อลือชา ท่านจะไปดูหรือไม่ ?”

ขณะว่ากล่าว ตาคมวาวของนางจ้องมองเล่งจ้วงจี่อย่างรุ่มร้อน คล้ายกลัวว่าจะถูกปฏิเสธตัดรอนก็ปานกัน

มิคาดว่าเล่งจ้วงจี่ถึงกับผงกศีรษะถี่เร็ว รีบตอบอย่างกระตือรือร้น

“ไป ไปแน่ ที่ข้าพเจ้าออกท่องเที่ยวในคราวนี้ จุดประสงค์คือเพิ่มความรอบรู้ให้แก่ตัวเอง ครั้งนี้นับเป็นโอกาสประเสริฐที่จะได้เปิดหูเปิดตา ข้าพเจ้าจะไม่ยอมปล่อยให้ผ่านไปเป็นอันขาด”

บ้วนเล็กเพี้ยพอได้ฟัง ใบหน้าที่มุ่งหวังอย่างรุ่มร้อนก็มีแววปีติยินดี โดยมิอาจข่มกลั้น รีบหันหน้าไปบอกทิโกวพั้วที่หน้าเคร่งเครียดด้วยความกระตือรือร้นว่า

“มารดา ท่านยินดีจะไปด้วย ?”

ทิโกวพั้วเป็นคนที่ผ่านเรื่องนี้มาแล้ว ทราบดีว่าธิดาสุดรักมาหลงเจ้าหนอนตำราตัวน้อยนี้เข้าแล้ว หากไม่รับปาก ธิดาน้อยเห็นทีจะต้องออดอ้อนอาละวาดจนเกิดทะเลาะเบาะแว้งไม่ยอมเลิกราเป็นแน่ แต่หากรับปาก เมื่อพบกับดาบทองนางแอ่นพิษง่วนเล้งไถ่ก็จะกล่าวแก้ตัวอย่างไร ? ดังนั้นจึงขบคิดชั่วขณะแล้วกล่าวว่า

“เมื่อพบกับง่วนเล่าจึงจู๊ ไม่มีทาง...”

“มารดา บอกว่าท่านเป็นเปียกอ (ลูกพี่ลูกน้อง) ของเพี้ยยี้ก็แล้วกัน...”

ทิโกวพั้วขมวดคิ้วนิ่วหน้าด้วยท่าทีอัดอั้นลำบากใจ บ้วนเล็กเพี้ยพอเห็นรีบเหลียวมองเล่งจ้วงจี่แล้วละล่ำละลัก

“เป็นเปียกอของข้าพเจ้าผู้น้อง ท่านยินยอมหรือไม่ ?”

เล่งจ้วงจี่ผงกศีรษะถี่เร็วขึ้นอีกครั้ง รีบรับคำว่า

“ข้าพเจ้ายินดี ข้าพเจ้ายินดียิ่ง”

ทิโกวพั้วพอได้ยินก็ขุ่นเคืองจนแค่นเสียงขึ้นเบา ๆ นิ่งอั้นอยู่เนิ่นนานยังไม่อาจเปล่งเสียง ตาเล็กของนางเบิ่งมองดูเล่งจ้วงจี่ชั่วครู่ จึงคว้าตะขอเหล็ก

ขึ้นถือ สั่งผู้รับใช้ให้คิดค่าสุราอาหาร แต่ผู้รับใช้บอกว่าเตี๋ยงอุ้ยเม้งเป็นผู้ชำระเรียบร้อยก่อนแล้ว

เล่งจ้วงจี่พอได้ยิน ต้องเหลือบตาแลดูพัดก้านทองในมืออย่างลืมตัว ทิโกวพั้วจึงสั่งผู้รับใช้ หากแม้นเตี๋ยงอุ้ยเม้งมาอีกครา ให้ขอบใจแทนพวกนางด้วย แล้วจึงพากันลงจากบันไดไป

เล่งจ้วงจี่กวาดตามองดู เห็นบุคคลชาวบู๊ลิ้มบนเหลาสุราต่างพากันออกไปแทบหมดสิ้นแล้ว คิดว่าคงไปชุมนุมกันในหมู่ตึกอ้อโฮ้วจึงเป็นแน่

บ้วนเล็กเพี้ยติดตามหลังเล่งจ้วงจี่จนกระชั้นชิด คล้ายดั่งกลัวเล่งจ้วงจี่จะพลาดตกบันได หรือเดินถลาหกล้มในกลางถนนก็ปานกัน

ทิโกวพั้วยิ่งมองยิ่งขุ่นเคืองจนตาถลน คิ้วเลิกสูง หน้าเหี่ยวย่นถูกปั้นจนเคร่งเครียด แต่แล้วได้คิดจนต้องถอนหายใจยาว ๆ คำนึงอยู่ลำพังว่า

'ธิดาเมื่อโตก็ไม่อาจตามใจมารดา ปล่อยนางเถิด'

ทั้งสามออกจากตัวเมืองฮ่งฮกติ้ง เดินตามทางหลวงกว้างใหญ่มุ่งสู่หมู่ตึกอ้อโฮ้วจึง (พยัคฆ์หลับ)

ทิโกวพั้วเดินนำหน้า เล่งจ้วงจี่กับบ้วนเล็กเพี้ยติดตามหลัง เมื่อกวาดตามองดู เห็นถนนใหญ่ที่มีต้นหลิวเรียงรายสองฟากข้าง ปรากฏผู้คนสัญจรกันอยู่คับคั่ง ต่างล้วนมีท่าทีเป็นชนชาวบู๊ลิ้ม และมุ่งหน้าสู่ตึกอ้อโฮ้วจึงทั้งสิ้น

มีผู้กล้าหาญบู๊ลิ้มบางคน เมื่อผ่านข้างกายทิโกวพั้วแล้ว พยักหน้าทักทายอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส และต่างอดมิได้ต้องเหลือบตามาดูเล่งจ้วงจี่ผู้มีลักษณะสง่าเปี่ยมราศี หน้าตาหล่อเหลามีเสน่ห์ และบ้วนเล็กเพี้ยที่งดงามสะคราญ

มีสหายไม่น้อยที่ปากมาก ถามไถ่ความเป็นมาของเล่งจ้วงจี่อย่างเลื่อมใสนิยม และต่างก็ถูกบ้วนเล็กเพี้ยชิงตอบอย่างรวดเร็วไปว่าเป็นเปียกอของนาง

เล่งจ้วงจี่มองดูหมู่นักเลงที่มุ่งหน้าสู่หมู่ตึกอ้อโฮ้วจึง คำนึงแน่ว่าดาบทองนางแอ่นพิษง่วนเล้งไถ่นับว่าพอมีชื่อลือกระเดื่องอยู่ในบู๊ลิ้มยุคนี้จริง ๆ ดังนั้นก่อนที่จะลงมือเห็นทีต้องและเล็มลาดเลาจากปากบ้วนเล็กเพี้ยเสียบ้าง

ดังนั้นจึงได้มองดูหมู่นักสู้ที่เดินผ่านเบื้องหน้าไปเป็นกลุ่ม ๆ ด้วยสายตาอันตื่นเต้นสงสัย แสร้งถามอย่างมิเข้าใจด้วยเสียงแผ่วเบา

"เพี้ยโกวเนี้ย..."

พอเพิ่งเอ่ยปาก บ้วนเล็กเพี้ยก็แค่นเสียงเบา ๆ ถลึงตากล่าวอย่างแง่งอน

"ผู้อื่นเรียกท่านเป็นเปียกอแล้ว ท่านไฉนยังเรียกผู้อื่นเป็นเพี้ยโกวเนี้ย"

เล่งจ้วงจี่สีหน้างุนงง ต้องขมวดคิ้วถามอย่างแสร้งมิเข้าใจ

"แล้ว...แล้วข้าพเจ้าสมควรเรียกท่านว่ากระไร ?"

บ้วนเล็กเพี้ยหน้าแดงระเรื่อด้วยความขุ่นเคือง นางทราบว่าหนอนตำรานี้มีเจตนามากลั่นแกล้ง แต่เมื่อถูกถามไถ่ก็มิอาจไม่บอกไปได้ ดังนั้นปั้นหน้าอันแดงระเรื่อของนางจนเคร่งขรึม แต่ตอบเบา ๆ อย่างเอียงอาย

"ท่านสมควรเรียกข้าพเจ้าว่าเพี้ยม่วย เปียม่วย หรือกระทั่ง...หรือกระทั่งเรียกข้าพเจ้าว่าม่วยม่วยโดยตรงเลยก็ได้"

เล่งจ้วงจี่ขมวดคิ้วจนแนบแน่น ขบคิดชั่วครู่จึงได้กล่าวดั่งกางตำรา

"โบราณว่าไว้ 'เลือกเฟ้นหนึ่งในความประเสริฐเลิศล้ำ' ข้าพเจ้านับแต่นี้เรียกท่านว่าเพี้ยม่วยเถิด"

บ้วนเล็กเพี้ยพอได้ฟัง ก็ต้องแย้มยิ้มอย่างปลาบปลื้มเอียงอาย เป็นรอยยิ้มอันหยาดเยิ้มยิ่งนัก

เล่งจ้วงจี่เห็นว่าบ้วนเล็กเพี้ยเอียงอายปานนั้น รอยยิ้มก็หวานหยาดเยิ้ม อดมิได้ต้องเหลือบแลนางอีกสองสามครั้ง แต่ค้นหาในร่างบ้วนเล็กเพี้ยคล้ายดั่งไม่มีที่ใดบ่งบอกความน่ากลัวของสตรีเลย

แต่ทว่าหากจะให้เรียกบ้วนเล็กเพี้ยเป็นเพี้ยม่วย ในขณะที่เพิ่งจะเปลี่ยนยังคงมิใคร่คล่องปากอยู่ ดังนั้นตะกุกตะกักชั่วครู่จึงเอ่ยขึ้น

"เพี้ย...เพี้ยม่วย พวกเหล่านี้ต่างพากันไปร่วมพิธีงานแขวนดาบของดาบนางแอ่นพิษทั้งสิ้นหรือ ?"

"ใช่แล้ว เปียกอ พวกเหล่านี้ล้วนเป็นผู้กล้าหาญนามระบือมาจากทิศทางต่าง ๆ ล้วนจะมาร่วมพิธีแขวนดาบของเล่าจึงจู๊ผู้นี้ทั้งสิ้น"

“ข้าพเจ้ารู้สึกว่าฉายาของง่วนเล่าจึงจู๊นี้มิใคร่จะน่าฟัง”

“เพราะเหตุใด ?”

“พิษนั้นหมายถึงความชั่ว ผู้ใช้ก็ต้องเลวร้าย จากนามนี้มาคาดคำนวณง่วนเล่าจึงจู๊สมควรเป็นคนเลวร้ายจึงถูกต้อง”

“เล่งเปียกอ ท่านอย่าได้กล่าวเหลวไหลไปเป็นอันขาด ง่วนเล่าจึงจู๊เป็นคนเปิดเผยห้าวหาญ ถือมั่นในสัจจะธัมมะอย่างยิ่งยวด ศักดิ์ศรีของท่านก็สูงล้ำ ได้รับความเคารพยำเกรงจากผู้คนมากหลาย ค่ายสำนักต่าง ๆ ทั้งสองฟากฝั่งแม่น้ำใหญ่ หากเกิดพิพาทบาดหมาง มิว่าเป็นเรื่องใหญ่เรื่องเล็ก ขอเพียงท่านกล่าวสักคำ เรื่องที่ยิ่งใหญ่มหาศาลก็จะสงบเลิกรากันไปได้”

ชะงักวาจาชั่วขณะ จึงกล่าวอย่างคล้ายจะรู้ความหมาย

“เล่งเปียกอ ความหมายของท่าน คงเห็นฉายาของง่วนเล่าจึงจู๊มีคำนางแอ่นพิษติดอยู่ด้วยกระมัง ?”

เล่งจ้วงจี่เห็นบ้วนเล็กเพี้ยเน้นแต่คำ ‘เปียกอ เปียกอ’ ดั่งเป็นเรื่องจริง ๆ จัง ๆ และยังคล้ายสนิทสนมกลมเกลียวยิ่งยวด ก็ต้องขมวดคิ้วนิ่วหน้า แต่ยังต้องผงกศีรษะรับคำไป

บ้วนเล็กเพี้ยเหลือบซ้ายแลขวาอย่างระมัดระวัง แล้วจึงได้อธิบายเสียงแผ่วเบาว่า

“เนื่องจากในถุงอาวุธลับของง่วนเล่าจึงจู๊ มีนางแอ่นเหล็กที่อาบยาพิษร้ายแรงอยู่สามตัว ยาพิษนี้พอสะกิดผิวกายมีโลหิตไหลก็ต้องตายทันที ดังนั้นจึงได้มีคำ ‘นางแอ่นพิษ’ ในฉายา แต่ง่วนเล่าจึงจู๊นับแต่เข้าสู่วงพวกนักเลงมา ยังมิเลยจะใช้เลย...”

“ท่านทราบได้อย่างไร ?”

บ้วนเล็กเพี้ยถูกย้อนถามกลางคันจนงงงัน เบิ่งตาที่กลมใหญ่ของนางจนกว้าง ตอบมิออกมาในเวลากะทันหัน จนอีกเนิ่นนานจึงฝืนกล่าวว่า

“ทุกผู้คนต่างกล่าวเช่นนี้ทั้งสิ้น”

“ผู้ใด ?”

บ้วนเล็กเพี้ยต้องงงงันกับคำย้อนอันเย็นชาของเล่งจ้วงจี่ นางคิดไม่ถึงเลยที่หนอนตำราจะเป็นคนถามเรื่องราวจนต้องสาวถึงต้นตอ และเนื่องจากบอกมิออกว่าเป็นผู้ใดกล่าว โกวเนี้ยน้อยจึงขุ่นเคืองจนหน้าแดงฉาน ไม่อาจสรรหาวาจามาตอบโต้ได้แล้ว

ทิโกวพั้วมาตรแม้นเดินอย่างสงบเงียบอยู่เบื้องหน้า กับวาจาที่ทารกทั้งสองตอบโต้กัน นางได้ยินถนัดชัดเจน ยามนี้เห็นธิดาสุดรักถูกเล่งจ้วงจี่ย้อนถามจนอ้าปากตอบมิออก นางก็ลอบหัวร่ออยู่ในใจ คำนึงขึ้น...'ซีเอียเท้าดูเจ้ายังจะมีแง่งอนอันดุร้ายป่าเถื่อนที่ยกมาอาละวาดต่อเรามารดาเช่นเคยอีกหรือไม่ ?

เงียบงันกันครู่ใหญ่ ที่ด้านหลังของนางไม่มีเสียงสนทนาของเล่งจ้วงจี่กับบ้วนเล็กเพี้ยอีกแล้ว คาดว่าเป็นเพราะเล่งจ้วงจี่กลัวจะขัดใจบ้วนเล็กเพี้ยไม่อาจจะเข้าไปในหมู่ตึกอ้อโฮ้วจึงได้ ส่วนโกวเนี้ยนั้นเป็นครั้งแรกที่รู้สึกเจ็บช้ำใจ จึงได้ลอบขุ่นเคืองอยู่ตามลำพังคนเดียว

เนื่องจากเล่งจ้วงจี่เป็นนักศึกษา ทิโกวพั้วจึงมิอาจจะเร่งฝีเท้ารวดเร็วนัก ต้องเดินจนกระทั่งอาทิตย์ลับขอบฟ้า แสงสนธยาสาดส่องมา จึงเห็นป่าหนาทึบทางเบื้องหน้า...อ้อโฮ้วจึง (หมู่ตึกพยัคฆ์หลับ)

เล่งจ้วงจี่พอทอดตามองไป เห็นในอาณาบริเวณหลาย ๆ ลี้ของหมู่ตึกอ้อโฮ้วจึง มีต้นไม้สูงใหญ่แออัดหนาแน่น กิ่งก้านสาขาแผ่ปกคลุมจนมืดครึ้ม มองไปแต่ไกลคล้ายเป็นป่าดึกดำบรรพ์ที่ทำให้ผู้พบเห็นต้องสยองขวัญมิกล้าเหยียบย่างเข้าบุกรุก เปี่ยมด้วยความวังเวงอำมหิตที่จับจิตจับใจ

อย่าว่าแต่ภายในหมู่ตึกนี้ยังมีหมู่ตึกอ้อโฮ้วจึง ซึ่งบู๊ลิ้มรู้จักกระจ่างแม้เป็นคนที่ไม่รู้ เมื่อเห็นป่าทึบที่มีหมู่ไม้สูงใหญ่รกดังสุสานร้าง ก็จะต้องชะงักเท้าลังเลอย่างลืมตัวแน่

ทั้งสามมาถึงใกล้ แสงสว่างพลันมืดวูบลงไป ในป่ามืดมิดสนิทจนเงยหน้ายังมองมิเห็นท้องฟ้า ทิโกวพั้วมิได้ลังเลใจ เดินนำเข้าไปในป่าก่อนทันที

เล่งจ้วงจี่สอดส่ายสายตามองไปในป่า เห็นที่ใต้เท้าตนเป็นทางศิลา

เขียวทอดตรงเข้าไปในส่วนลึกสองฟากข้างที่เป็นป่าทึบ ยังมีศิลาลักษณะประหลาดอยู่เกลื่อนกลาดเรียงราย บนพื้นมีกิ่งไม้ใบหญ้าสุมกันอยู่เต็ม

เมื่อแลหาแล้ว ก็เดินมาที่ข้างกายบ้วนเล็กเพี้ยอย่างมีแววตื่นเต้นเล็กน้อย แสร้งทำเป็นหวาดหวั่นสงสัย กระซิบถามขึ้นว่า

"อา...เพี้ยม่วย ในป่านี้มีเสือมานอนหลับอยู่จริงหรือ ?"

บ้วนเล็กเพี้ยความจริงยังมีโทสะขุ่นเคืองอยู่ แต่เมื่อเห็นสารรูปอันตื่นเต้นตกใจของเล่งจ้วงจี่ มิอาจจะหักใจไม่ไปสนใจไยดีได้ แต่ก็รู้สึกเป็นการถามอย่างไร้เดียงสาเกินไป จึงหัวร่อแค่น ๆ แล้วตอบว่า

"สถานที่นี้ไปหาพยัคฆ์มาจากที่ใด ? อ้อโฮ้วจึงเป็นเพียงความหมายว่า ตัวง่วนเล่าจึงจู๊อยู่ในหมู่ตึกนี้เฉกเช่นกับมีพยัคฆ์อันเหี้ยมหาญมานอนอยู่ในตึกนี้เท่านั้น"

เล่งจ้วงจี่ความจริงคิดจะเย้ยหยันเหน็บแนมง่วนเล้งไถ่สักหลายคำ แต่กลัวจะเป็นร่องรอยพิรุธให้ผู้อื่นจับได้ จนเสียเรื่องสำคัญที่ตั้งใจมา ดังนั้นจึงมีแต่ผงกศีรษะถี่ ๆ เป็นที่รับทราบ

ดั้นด้นไปอีกหลายสิบวา ความมืดยิ่งทึบหนาจนยื่นมือก็แทบไม่เห็นนิ้ว แต่ทิวทัศน์ของป่าสองฟากข้างเล่งจ้วงจี่ยังสามารถเห็นถนัดชัดเจนดังกลางวัน

บ้วนเล็กเพี้ยกลัวเล่งจ้วงจี่จะหวาดหวั่นจนขวัญเสีย นางต้องเดินขึ้นมาเคียงไหล่กับเล่งจ้วงจี่อย่างลืมตัว และยังกระซิบกระซาบบอกให้ฟัง ว่ายามปรกติสองฟากข้างของราวป่า มักจะมียอดฝีมือที่เก่งกล้าแอบแฝงอยู่ภายใน

เล่งจ้วงจี่รับคำตลอดเวลา ด้วยท่าทีที่เพิ่งจะเข้าใจ พร้อมกันนั้นก็ยังสงบใจชมเชยหน้าสะคราญของโกวเนี้ยน้อยที่เงยขึ้นมาบอกกล่าวแก่ตน

จากการเดินเคียงไหล่ของทั้งสอง เล่งจ้วงจี่ยามนี้จึงได้รู้ตัว บ้วนเล็กเพี้ยที่เคียงข้างนี้ความจริงร่างแน่งน้อยกะทัดรัด สูงเพียงไหล่ตนเท่านั้น ตาอันแวววาวทั้งสองของนาง คล้ายเป็นดวงดาวที่ลอยเด่นอยู่กลางหมู่เมฆราตรี แววับจนจับตา

จากประกายตาที่แวววาวของบ้วนเล็กเพี้ย เล่งจ้วงจี่คำนวณแน่ว่าพลังฝีมือของนางจะมิต่ำต้อยเช่นดั่งยอดฝีมือชั้นธรรมดาแน่นอน

อย่างแช่มช้า เบื้องหน้าได้เริ่มมีเสียงสนทนาของผู้คนดังแว่วมาแล้ว เล่งจ้วงจี่ทอดตามองไป เห็นตามหมู่ไม้ที่เบื้องหน้าหลายสิบวา มีโคมไฟปรากฏอยู่มากมายหลายแห่ง

เมื่อใกล้เข้าไปอีกจึงเห็นถนัดชัดตา ที่ปลายทางศิลามีกำแพงศิลาอันสูงใหญ่ตั้งขวางหน้า

มาถึงปลายทางอันเป็นสุดป่า สายตาทั้งสามก็กระจ่างจ้าขึ้นมา

เห็นที่หน้ากำแพงสูงใหญ่ ยังมีลานกว้างอยู่อีกแห่งหนึ่ง กำแพงสูงหลายวาปักมีดกระบี่และสามง่ามอยู่มากมาย ท่ามกลางแสงโคมอันสว่างไสวที่สาดส่องเป็นประกายแพรวพรายจนน่าหวาดหวั่นสะท้านใจ

บนโคมกระดาษใบมหึมาที่แขวนห่างกันประมาณสี่วา มีอักษรสีแดงฉานอยู่ใบละตัว... *'อ้อโฮ้วจึง'* ส่วนกำแพงใหญ่ได้ทอดยาวทั้งซ้ายขวาออกไป จนมองมิออกว่าไปถึงที่ใด ความยิ่งใหญ่ของหมู่ตึกนี้ เป็นที่รู้แน่แก่ใจได้

ขณะนั้น อาทิตย์สนธยาได้ลับฟ้าหมดสิ้น เบื้องบนอากาศเหลือแต่แสงแดงระเรื่ออยู่เล็กน้อย แต่ทั่วทั้งตัวตึกอ้อโฮ้วจึงได้ถูกโคมไฟสาดส่องจนสว่างไสวมาเนิ่นนานแล้ว

เบื้องหน้ากำแพงศิลาสูงชัน มีชนชาวบู๊ลิ้มกำลังทักทายกันอยู่มากมายไม่น้อย บ้างเปล่งเสียงหัวร่ออย่างห้าวหาญสนุกสนาน บ้างกระโดดขึ้นไปบนกำแพงศิลา เพียงถลันวูบก็หายวับไม่แลเห็น

เล่งจ้วงจี่มองด้วยความพิศวงสงสัย ต้องถามไถ่อยู่ในใจ... 'ไฉนมิเห็นมีประตูเลย ?'

ขณะขบคิด พลันทิโกวพั้วคล้ายดั่งจะรู้ตัวกล่าวว่า

"ซีเอียเท้า เจ้าดูว่าจะทำอย่างไร ? เราก็ลืมว่าอ้อโฮ้วจึงไม่มีประตู !"

บ้วนเล็กเพี้ยท่าทีรุ่มร้อนกระวนกระวาย กลอกตาอันแวววาวทั้งสองของนางมองไปทั้งซ้ายขวาของลานกว้างและบนยอดกำแพง นางเพิ่งเป็นครั้งแรก

ที่มาอ้อโฮ้วจึง มิเคยคิดว่าอ้อโฮ้วจึงถึงกับสร้างกำแพงโดยไม่มีประตูอยู่

ในใจนางรุ่มร้อนกระวนกระวาย พลอยทำให้ไม่พอใจต่ออ้อโฮ้วจึงขึ้นบ้าง ดังนั้นถามอย่างขุ่นเคืองว่า

"มารดา ง่วนจึงจู๊ผู้นี้เหตุไฉนจึงสร้างกำแพงไว้ตั้งสูงแต่ไม่สร้างประตู ?"

"นี่เรียกว่า 'ใต้บารมีขุนพลใหญ่ย่อมไร้ทหารอ่อนแอ' ในตึกอ้อโฮ้วจึงแม้เป็นเด็กรับใช้ชายหญิงที่อายุเยาว์วัยแต่ละคนก็มีพลังฝีมือเยี่ยมยอด ล้วนสามารถกระโดดผ่านกำแพงนี้ดจดังเดินอยู่ในที่ราบ มิเช่นนั้นพวกมันจะต้องแก่ตายอยู่ในตึก อย่าได้หมายออกมาเห็นโลกภายนอกเลย"

เล่งจ้วงจี่ฟังจนต้องลอบแค่นเสียงในใจ คำนึงขึ้น

'นี่เรียกว่าผู้อาวุโสของบู๊ลิ้ม เป็นคนมีชื่อเสียงที่ได้รับความเคารพยกย่องได้อย่างไร ? อาศัยความข้อนี้ก็เป็นที่เห็นว่า ง่วนเล้งไถ่คือโจรเฒ่าที่มีความอำมหิตโหดเหี้ยม ยโสโอหังจนลำพองยิ่ง !'

ขณะขบคิดทั้งสามก็มาถึงที่หน้ากำแพงใหญ่ เล่งจ้วงจี่แสร้งทำเป็นเหลียวซ้ายแลขวาด้วยความตื่นเต้นตกใจ พร้อมกับส่งเสียงเบา ๆ ถามว่า

"อา...เล่ามอมอ ต้องใช้บันไดสูงเท่าใดจึงสามารถขึ้นไปได้เล่า ?"

ทิโกวพั้วมองดูเล่งจ้วงจี่แวบหนึ่ง คล้ายดั่งไม่พึงปรารถนาตอบคำถาม หันมามองบ้วนเล็กเพี้ยแล้วกล่าวอย่างจนใจว่า

"เรียกให้หนอนตำรานี้กลับไปเถิด"

บ้วนเล็กเพี้ยก้มหน้ามองดูพื้น สองมือบิดชายเสื้ออยู่ไปมา ปากน้อย ๆ ของนางเชิดจนสูงชัน กล่าวอย่างไม่พอใจว่า

"ป่าทึบที่กว้างขวางน่ากลัวปานนั้น ไหนเลยจะไล่ให้กลับไปเพียงลำพังได้ อีกประการหนึ่งก็เป็นเวลาค่ำมืดแล้ว..."

ทิโกวพั้วพอได้ฟัง พลันเบิ่งตาเล็ก ๆ ของนางจนเหลือกถลน ถามเบา ๆ ว่า

"มิให้มันกลับ หรือเจ้าจะอุ้มมันขึ้นไป ?"

บ้วนเล็กเพี้ยหน้าแดงฉานทันที แต่ก้มศีรษะมิตอบคำ ตาอันแวววาว

ทั้งสองชม้ายมองดูเล่งจ้วงจี่ที่กำลังเหลียวซ้ายแลขวาด้วยความรุ่มร้อนกระวนกระวาย

เล่งจ้วงจี่มาตรแม้นไม่ยินดีจะให้บ้วนเล็กเพี้ยอุ้มข้ามกำแพง แต่เมื่อถึงยามนี้ก็จนใจที่จะดิ้นรนอย่างไรได้ จำต้องกัดฟันแสดงบทบาทโง่งมต่อไป ซึ่งความจริงใจแล้วเล่งจ้วงจี่ไม่ยอมปล่อยโอกาสอันปลอดที่จะปะปนเข้าไปในหมู่ตึกครั้งนี้ ทำให้แผนการที่เพียรวางไว้ต้องทลายลงมาในบัดดล

ทิโกวพั้วเห็นธิดาถึงกับมีเจตนาจะอ้มเล่งจ้วงจี่กระโดดข้ามกำแพงไปจริงดั่งคำแดกดันของนาง ก็ขุ่นเคืองจนหน้าเคร่งเครียด ดุเสียงเบา ๆ ขึ้นว่า

"ซีเอียเท้า เจ้าจะแต่งงานให้กับหนอนตำราตัวนี้จริง ๆ ?"

บ้วนเล็กเพี้ยยังคงหน้าแดง ก้มศีรษะหลุบต่ำ มือทั้งสองบิดชายเสื้ออยู่ไปมาไม่ตอบคำ

แต่ทว่าเล่งจ้วงจี่ลนลานไปแล้ว เพราะการแต่งงานอันเป็นเรื่องใหญ่ไหนเลยจะล้อเล่นเช่นทารกได้ ดังนั้นจึงมองดูทิโกวพั้วประสานมือคารวะแล้วกล่าวละล่ำละลัก

"อา เล่ามอมอ..."

ทิโกวพั้วไม่มีกะใจไปฟังเล่งจ้วงจี่ว่ากระไร นางเขม้นมองจ้องบ้วนเล็ก-เพี้ย ถามอย่างขุ่นเคืองด้วยเสียงแผ่วเบา

"ช่างไม่รักหน้าเสียเลย"

วาจาดุด่าพอขาดคำ เท้ากระทืบพื้นแล้วกระโดดปราดขึ้นไปในอากาศ

เล่งจ้วงจี่พอได้ฟังรีบเงยหน้า แต่ร่างทิโกวพั้วกระโดดข้ามกำแพงไปแล้ว

พริบตาที่เล่งจ้วงจี่เงยหน้ามอง กลิ่นหอมได้โชยเข้ามา บ้วนเล็กเพี้ยพลิ้วไปที่ด้านหลังกายแล้ว มิยอมให้เอ่ยปากถามไถ่คัดค้าน ก็กางแขนรวบร่างเล่งจ้วงจี่ยกขึ้นมา

เหตุการณ์เป็นถึงเพียงนี้ ไม่มีทางให้เล่งจ้วงจี่ขบคิดอย่างไรอีก อนาคตภายภาคหน้าของบ้วนเล็กเพี้ยจะเป็นเช่นไร เพราะความอาฆาตแค้นของอาจารย์ เล่งจ้วงจี่ยามนี้ไม่มีเวลาไปใคร่ครวญแล้ว

เล่งจ้วงจี่เชื่อมั่นว่า วิชาตัวเบาของบ้วนเล็กเพี้ยย่อมไม่ต่ำต้อยเป็นแน่นอน มิเช่นนั้นนางย่อมมิกล้าจะเสี่ยงอันตรายร้ายแรงเยี่ยงนี้ แต่เล่งจ้วงจี่ยังคงเกร็งพลังลมปราณ พยายามลดน้ำหนักของตนให้เบาเต็มที่

บ้วนเล็กเพี้ยที่ยกร่างเล่งจ้วงจี่ขึ้นมา พลันรู้สึกหน้าร้อนผะผ่าว ใจเต้นเร็วจนแทบกระดอนออกจากปาก เพราะกลัวเล่งจ้วงจี่จะพลัดตกลงมาในกลางคัน นางมิอาจไม่งอแขนรวบร่างเล่งจ้วงจี่โอบรัดไว้ในอ้อมอกจนแนบแน่น มองซ้ายมองขวาเห็นว่าไม่มีคน พลันกระโดดปราดขึ้นไปในอากาศ

เล่งจ้วงจี่ฉุกใจได้คิด แสร้งทำเป็นตื่นเต้นตกใจกลัว พริบตาที่ร่างบ้วนเล็กเพี้ยพุ่งจากพื้น ก็ร้องโอดโอยเสียงโหยหวน แต่แขนเสื้อมือขวาได้ลอบผลักพลังไร้สภาพออกไปอย่างรุนแรง

บ้วนเล็กเพี้ยมิกล้ามีสมาธิรวนเร มาตรแม้นแขนซ้ายของเล่งจ้วงจี่จะพอดีแนบอยู่บนปทุมถันทั้งสองของนาง แต่นางยังคงโอบรัดไว้แนบแน่น เกร็งลมปราณเปี่ยมล้นละลิ่วร่างขึ้นไปไม่ยอมผ่อนคลาย

นางมิเคยจะโอบอุ้มบุรุษเพศใดมาก่อน และก็มิทราบว่าบุรุษเพศมีร่างหนักเพียงไร แต่นางเมื่อกระโดดขึ้นไปบนกำแพง รู้สึกว่ามิหนักแรงกระไรเลย ดังนั้นปลายเท้าจึงแตะไปบนปลายสามง่าม พลิ้วละลิ่วลงเบื้องล่าง

สองเท้าพอสัมผัสพื้น รีบปล่อยร่างเล่งจ้วงจี่ไปทันที เมื่อคิดถึงเรื่องอันน่าอับอาย มือทั้งสองต้องยกขึ้นลูบแก้ม ก้มศีรษะมิว่ากล่าว มิกล้ามองหน้าเล่งจ้วงจี่อีกด้วย ในเวลาขณะนี้นางมิทราบว่าได้กระทำเรื่องผิดพลาดอันมหันต์ไปบ้างหรือไม่ ?

เล่งจ้วงจี่พอยืนมั่นกับพื้น ก็ยกมือขึ้นตบอกถี่ ๆ แสดงว่ามีความตื่นตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อ ละล่ำละลักกับตัวเองไม่ขาดปาก

"โอ้โฮ หวาดเสียวแท้ ๆ"

ขณะบ่นพึมพำก็กวาดตามองไป เห็นในกำแพงยังคงมีตึกรามหอห้องที่สร้างอย่างสง่าโอฬารมากมายก่ายกอง หน้าตึกรามต่างแขวนโคมไฟสีสันต่าง ๆ ส่องแสงสว่างเจิดจ้าดั่งกลางวัน

ขณะนั้น ทิโกวพั้วได้เดินไปถึงหน้าหอสูงสุดที่อยู่ห่างไกลสุดแล้ว เล่งจ้วง-จี่พอเห็นรีบละล่ำละลักว่า

"อา เพี้ยม่วย เล่ามอมอไปตั้งไกลแล้ว"

บ้วนเล็กเพี้ยวางมือที่ปิดหน้าลง แต่ใบหน้าขาวผ่องของนางกลับแดงฉาน ชม้ายมองมายังเล่งจ้วงจี่อย่างเอียงอาย รีบสาวเท้าเดินนำหน้าไป

เล่งจ้วงจี่รู้สึกว่าบ้วนเล็กเพี้ยยิ่งมีเสน่ห์น่ารักขึ้นกว่าเดิม เพียงเวลาครึ่งวัน นางคล้ายดั่งได้กลายจากโกวเนี้ยน้อยที่ซุกซนไร้เดียงสา มาเป็นดรุณีที่เริ่มมีรักขึ้นในครั้งแรกแล้ว

ขณะนี้เล่งจ้วงจี่ไม่มีกะใจจะไปขบคิดหาสาเหตุอันพิเศษพิสดาร เนื่องจากแสงโคมไฟสว่างไสวและที่ตึกรามหอห้องซึ่งประดับด้วยธงทิวประทีปโคมไฟใกล้มากแล้ว เล่งจ้วงจี่ตกลงมั่นว่า หลังจากเข้าประตูไป ควรเสแสร้งปลอมแปลงอย่างไรจึงจะแนบเนียนมิถูกผู้คนสงสัยได้

มาถึงหน้าประตู พอดีติดตามทิโกวพั้วทัน ชายฉกรรจ์จำนวนสิบกว่าคนที่สวมใส่อาภรณ์ใหม่เอี่ยมต่างพากันดาหน้าออกมาต้อนรับด้วยท่าทีนอบน้อมสนิทสนม

ทิโกวพั้วก้าวอาด ๆ ขึ้นบันได ผงกศีรษะให้แก่เหล่าชายฉกรรจ์ที่น้อมกายลงคารวะเพียงเล็กน้อย ส่วนบ้วนเล็กเพี้ยนั้นท่าทีปิติยินดี เดินเคลียคลอกับเล่งจ้วงจี่เข้าไป เล่งจ้วงจี่นั้นยิ้มแย้มแจ่มใส ผงกศีรษะคารวะอยู่ไม่หยุดยั้ง

ชายฉกรรจ์หน้าที่ต้อนรับทั้งสิบกว่าคน เห็นด้านหลังทิโกวพั้วมีบุรุษสตรีติดตามมาอีกคู่หนึ่ง ฝ่ายบุรุษท่าทีเรียบร้อยดุจบัณฑิตคงแก่เรียน หน้าตางามสง่าคมสัน สตรีสวยสะคราญปานบุปผา หลังสะพายกระบี่เยี่ยงนักสู้ ต่างต้องอดเหลียวดูคนละหลาย ๆ ครั้งมิได้ คล้ายดั่งจะบอกกันว่า เป็นอาคันตุกะอายุเยาว์วัยที่สุด สวยงามสง่าที่สุดของงานวันพรุ่งนี้

เล่งจ้วงจี่ติดตามหลังทิโกวพั้วผ่านเข้าไปด้านใน เห็นทุกทางล้วนก่อสร้างด้วยความประณีตโอฬาร งามตระการจนแทบมิเชื่อว่าเป็นที่พำนัก

ของนักสู้บู๊ลิ้ม

เมื่อผ่านลานตึกใหญ่ที่เรียงรายด้วยไม้ดอกพันธุ์ประหลาด ส่งกลิ่นหอมคละคลุ้งจรุงใจ ผ่านเข้าไปในห้องโถงใหญ่ ยิ่งทำให้ผู้มาคล้ายสู่วังขององค์ราชันอันเพริศแพร้ว

ที่ห้องโถงมีโคมระย้าส่องสว่างไสวดั่งกลางวัน เงาคนแออัดคับคั่งเสียงหัวร่อต่อกระซิกดังเซ็งแซ่ ล้วนเป็นการสนทนาปราศรัยกันอย่างถูกคอถูกใจ

ยามนี้บนบันไดสูงของปากประตูห้องโถง มีบุรุษหนุ่มอาภรณ์รัดกุมหน้าขาวเกลี้ยงเกลาตาแวววาว เค้าคมคายสง่า อายุอย่างมากก็ยี่สิบหกยี่สิบเจ็ดปี บุรุษหนุ่มรูปงามสง่าผู้นี้ กำลังประสานมือคารวะขอบพระคุณต่อชนชาวบู๊ลิ้มที่เข้าไปในห้องโถงอย่างนอบน้อมถ่อมตัว ทักทายปราศรัยด้วยความยิ้มแย้มยินดี

ขณะที่เล่งจ้วงจี่กำลังพิจารณาดูบุรุษหนุ่มรูปงามนั้น พลันได้ยินบ้วนเล็กเพี้ยที่อยู่ด้านหลังกระซิบเบา ๆ ว่า

"เล่งเปียกอ คนที่ยืนต้อนรับอาคันตุกะบนบันไดห้องโถง คือทายาทโทนคนเดียวของง่วนเล่าจึงจู๊ นามง่วนจื้อฮวง ผู้คนตั้งฉายาให้เป็นจุ้นมิ่นเจ็กนึ้ง (เทพบุตรสำอาง) มันมิเพียงมีรูปลักษณะงามสง่าเท่านั้น ฝีมือก็กระเดื่องเลื่องลือ ฝึกวิชาจากสำนักคงไล้ เชี่ยวชาญในการใช้กระบี่ และยังได้รับวิชาของบิดามาจนหมดสิ้น นางแอ่นพิษทั้งสามตัวนั้น ซัดคราใดต้องตรงเป้าหมายทุกครั้งไป ขณะนี้แม้มีอายุเพียงยี่สิบเจ็ดปี แต่ก็มีอานุภาพสะเทือนทั่วทั้งสองฟากฝั่งแม่น้ำใหญ่ เกียรติภูมิระบือลือเลื่องไปจนสุดจะกว้างไกล"

เล่งจ้วงจี่ได้ยินบ้วนเล็กเพี้ยยกย่องเทพบุตรสำอาง (จุ้นมิ่นเจ็กนึ้ง) ง่วนจื้อฮวงสูงส่งปานนั้น ก็ลอบขุ่นเคืองอยู่ในใจ ความถือดีไม่ยอมแพ้ของบุรุษหนุ่มวัยฉกรรจ์ได้ประดังขึ้นรุนแรง แต่ทว่าพอคิดถึงคำสั่งเสียของอาจารย์ จิตใจที่ใคร่เอาชนะก็ปลาสนาการทันที แต่ยังอดส่งเสียงเย็นชามิได้

"ท่านทราบอย่างไร ?"

"เมื่อสองเดือนก่อน ข้าพเจ้ากับมารดาไปเที่ยวที่อึ้งเฮาะเล้า พบกับมันมาคราวหนึ่ง วาจาเหล่านี้มารดาเป็นผู้เล่าให้ฟัง และในวันนั้นพวกเรายังไปเที่ยวด้วยกัน..."

เล่งจ้วงจี่เป็นบุรุษหนุ่มอายุเยาว์ มีความใคร่เอาชัยอยู่อย่างดื้อรั้นรุนแรง แต่ทว่าเสียทีที่มีฝีมืออันยอดเยี่ยมสูงส่ง เพราะเคารพต่อคำสั่งของอาจารย์อย่างเคร่งครัด จึงไม่มีโอกาสแสดงฝีมือออกมา ยามนี้ยิ่งได้ฟังบ้วนเล็กเพี้ยระดมคำพูดโหมประโคมแก่มันก็ทานทนมิได้ ต้องคลี่พัดในมือเข้า ๆ ออก ๆ สองครั้งอย่างลืมตัว

พัดจีบก้านทองส่งเสียงควาก ควาก อันสดใสขึ้นสองครา กระทำให้เทพบุตรสำอางง่วนจื้อฮวงเกิดความสนใจจนเบือนหน้ามา

ง่วนจื้อฮวงพอเห็นเป็นทิโกวพั้วกับบ้วนเล็กเพี้ย หน้างามสง่าของมันแย้มยิ้มขึ้นทันที ตาสุกใสเป็นประกายแวววาว รีบลนลานลงจากบันไดมาต้อนรับ พร้อมกันนั้นทักทายด้วยท่าทีนอบน้อมสำรวม

"แปะบ้อ (ป้า) เล็กเพี้ยม่วย พวกท่านไฉนเพิ่งมา ? ผู้หลานน้อมรอต้อนรับอยู่ที่นี่เนินนานแล้ว..."

ขณะเอ่ยปากร่างก็ได้เข้ามาจนใกล้ ตาสุกใสทั้งสองแทบมิเคยห่างใบหน้าสะคราญของบ้วนเล็กเพี้ย กับเล่งจ้วงจี่ที่ยืนข้างกาย มันมิได้ชำเลืองแลแม้แต่น้อย !

ทิโกวพั้วนั้นดูออกแต่แรกแล้วว่า ง่วนจื้อฮวงที่ยโสโอหัง ทระนงตัวถือดีมิเคยอ่อนน้อมผู้ใด มีเจตนามุ่งหมายในเรื่องใด การที่มันยอมถ่อมตัวลงมาทักทายกับนางอย่างสนิทสนม ยังมิใช่เห็นแก่บ้วนเล็กเพี้ยที่สะคราญผุดผาดอันเป็นธิดาสุดรักของนางดอกหรือ ดังนั้นนางจึงหัวร่อเสียงแหบ ๆ เอ่ยสัพยอกและเหน็บแนมไปว่า

"เด็กน้อย คำเรียกหาของท่านยิ่งเรียกยิ่งสนิทสนมขึ้นทุกครา ความสัมพันธ์ของพวกเรายิ่งมากก็ยิ่งใกล้ชิดขึ้นมากกว่าเดิมแล้ว"

เทพบุตรสำอางง่วนจื้อฮวงหน้าแดงระเรื่อ อับจนถ้อยคำจะตอบโต้

ทันที รีบกลบเกลื่อนแก้ขวยแล้วประสานมือคารวะต่อบ้วนเล็กเพี้ย ทักทายขึ้นว่า

"เล็กเพี้ยม่วย มิได้พบกันนานแล้ว ?"

บ้วนเล็กเพี้ยก็ทักทายอย่างยิ้มแย้ม จากนั้นชี้ยังเล่งจ้วงจี่ที่ข้างกายแนะนำขึ้นว่า

"ผู้นี้คือเล่งจ้วงจี่ เปียเฮียของข้าพเจ้า"

ง่วนจื้อฮวงเห็นเล่งจ้วงจี่มีความเยือกเย็นสง่า ท่าทีเรียบร้อยสำรวม แต่มีเสน่ห์ในเพศตรงข้าม เมื่อเทียบกับตนอายุเยาว์วัยกว่า งามสง่าประทับใจกว่า ดังนั้นจึงเกิดความริษยาขึ้นทันที กอปรกับได้ยินว่าเป็นเปียเฮีย (ลูกพี่ลูกน้อง) ของบ้วนเล็กเพี้ย ก็ยิ่งไม่พอใจใหญ่หลวงนัก ดังนั้นมันเพียงจับตาอันเย็นชาจ้องมองเล่งจ้วงจี่ บนใบหน้าอันขาวสะอาดคมคายไม่มีรอยยิ้มแม้แต่น้อยนิด !

ส่วนเล่งจ้วงจี่หาใช่เป็นเช่นกันไม่ เพื่อความแค้นของอาจารย์ เพื่อให้ทุกสิ่งราบรื่น แม้จะกล้ำกลืนความเจ็บช้ำไว้บ้างก็ไม่เป็นที่ติดใจกระไรนัก ดังนั้นพอบ้วนเล็กเพี้ยแนะนำจบคำ รีบประสานมือคารวะอย่างนอบน้อมกล่าวสำรวมเรียบร้อยดั่งกางตำรา

"รับทราบกิตติศัพท์อันยิ่งใหญ่ของเชี่ยวจึงจู๊ ดุจดั่งฟ้าร้องที่ก้องหู การพบเห็นในวันนี้ ยิ่งเชื่อมั่นว่าวาจาเพี้ยม่วยมิได้เยินยอเกินความจริง เชี่ยวจึงจู๊นับว่ามีรูปโฉมงามตา บุคลิกสง่า พลังฝีมือสูงล้ำ นับเป็นวีรบุรุษหนุ่มอันสูงส่งแห่งยุคได้โดยภาคภูมิ..."

ง่วนจื้อฮวงพอฟังก็ใจอิ่มเอิบจนตัวแทบลอย ความชิงชังริษยาปลาสนาการหมดสิ้นทันที โดยเฉพาะเมื่อได้ยินคำเยินยอของเพี้ยม่วยย่อมไม่ผิดพลาด ยิ่งปลาบปลื้มจนมิอาจข่มระงับ ดังนั้นพอเล่งจ้วงจี่กล่าวขาดคำ ต้องแหงนหน้าหัวร่อจนเสียงกังวาน พร้อมกันนั้นรีบถ่อมตัวอย่างยโสว่า

"เล่งเชี่ยวเฮี้ยบเยินยอเกินความจริง..."

บ้วนเล็กเพี้ยรีบเม้มปากกลั้นหัวร่อ กล่าวว่า

"เปียกอของข้าพเจ้าเป็นกงจื้อที่เรียนแต่หนังสือ มิรู้ในเรื่องวิชาฝีมือเลย"

ง่วนจื้อฮวงยิ่งฟังยิ่งอิ่มเอิบลำพองใจ เพราะมันคำนวณแน่ว่า บ้วนเล็กเพี้ยที่ซุกซนสะคราญย่อมไม่ยอมแต่งงานกับบุคคลที่ไม่มีวิชาฝีมือติดตัว แต่มันกลับลืมถามถึงเรื่องที่เล่งจ้วงจี่เข้ามาได้อย่างไร ดังนั้นก็แย้มยิ้มอย่างหฤหรรษ์ลำพอง เบี่ยงกายผายมือเชื้อเชิญให้เข้าไปอย่างกระหยิ่มยิ้มย่อง

ในห้องโถงมีอาคันตุกะไม่น้อยที่ได้ยินเสียงหัวร่อของเทพบุตรสำอางแล้วพากันออกมาดู ยามนี้บนบันไดหน้าห้องโถงใหญ่ ทั้งบุรุษทั้งสตรี ทั้งสง่าทั้งอัปลักษณ์ ใช้สายตามากมายหลายสิบคู่ จ้องมองมาทางเล่งจ้วงจี่กับบ้วนเล็กเพี้ยเป็นจุดเดียว

เล่งจ้วงจี่ช้อนตามองไป ไม่เห็นตัวทิโกวพั้วปะปนอยู่ คาดว่าคงเข้าไปในห้องโถงใหญ่แล้ว

ส่วนบ้วนเล็กเพี้ยหน้าแดงสดใส รู้สึกเอียงอายขึ้นเล็กน้อย แต่ยังคงเดินเคียงไหล่กับเล่งจ้วงจี่ขึ้นบันไดห้องโถงไป ง่วนจื้อฮวงที่ต้องการประจบเอาใจบ้วนเล็กเพี้ย จึงเป็นผู้พาเข้าไปในห้องโถงเอง

เล่งจ้วงจี่กวาดตามองดู ในห้องโถงที่ไฟสว่างไสวจนเจิดจ้า ประดับประดาด้วยของมีค่าละลานตา บนโต๊ะไม้แก่นจันทน์ตัวใหญ่กึ่งกลางห้องใช้เป็นโต๊ะบูชาที่มีเชิงเทียนกระถางธูปและสิ่งเซ่นสังเวยครบครัน บนผนังมีหนังสัตว์ย้อมสีแดงฉานกว้างยาวสิบแปดเชียะแขวนอยู่ กึ่งกลางพรมมีดาบสันหนาที่ตีขึ้นจากทองเป็นประกายแขวนติดไว้ และบนดาบทองยังมีนางแอ่นเหล็กดำแวววับประทับติดอยู่อีกสามตัว

มองลงมาในห้องโถง เห็นมีโต๊ะอาหารเรียงรายไว้รอบข้าง ผู้คนนั่งกันแออัดคับคั่ง ต่างจับตาแวววาวมองมาในทางนี้ อาคันตุกะที่รุดหน้ามาจากทิศทางอื่นส่วนมากเล่งจ้วงจี่เคยพบกันในเหลาสุราที่ตัวเมืองฮ่งฮกติ้งมาแล้ว เพียงแต่มองหาหลวงจีนหน้าตาเมตตาปรานีผู้นั้นไม่พบ

ขณะนี้ทั่วทั้งห้องโถงใหญ่พลันเงียบสงบลงไป สายตาทั้งมวลต่างจับจ้องมาที่ประตูด้วยความตื่นเต้นสงสัย คล้ายดั่งจะดูว่าเป็นบุคคลชั้นใดมาถึงกับทำให้เชี่ยวจึงจู๊ต้องเป็นผู้พาเข้านั่งโต๊ะด้วยตนเอง

แต่ทว่าที่ติดตามเชี่ยวจึงจู๊เข้ามาในระยะกระชั้นชิด กลายเป็นกงจื้อรูปงาม ท่าทีเยือกเย็นสำรวม หน้าตาหล่อเหลารัดรึงใจเพศตรงข้าม มือถือพัดก้านทอง สวมเสื้อแพรต่วนขาวมีดอกเงิน และดรุณีอายุเยาว์ที่สวมเสื้อกระโปรงสีเขียวสดใส หลังสะพายกระบี่ หน้าตาจิ้มลิ้มพริ้มเพรานางหนึ่ง

บรรดาผู้นั่งตามโต๊ะต่าง ๆ ทั่วทั้งห้องโถงใหญ่มีไม่น้อยที่หน้าตาแปรเปลี่ยนไม่ โดยเฉพาะเมื่อเห็นท่าทีที่ประจบประแจงจนออกนอกหน้าของเชี่ยวจึงจู๊ ยิ่งแน่แก่ใจว่าบุรษหนุ่มรูปงามท่าทีสง่านี้ ต้องมีประวัติอันยิ่งใหญ่ความเป็นมาอันน่าเลื่อมใส ดังนั้นจึงได้กระตุ้นคำวิพากษ์วิจารณ์ให้เกิดขึ้นจนดังอื้ออึงไปทั่วห้อง

ดาบม้วนเมฆซ่งน่ำเชียวที่ยืนอยู่ทางมุมห้อง เห็นนักศึกษาเสื้อขาวที่เมื่อตอนกลางวันพบกันบนเหลาสุรา ถึงกับเข้ามาร่วมพิธีแขวนดาบของเล่าจึงจู๊ได้ต่างก็รู้สึกพิศวงสงสัย กอปรกับเห็นท่าทีอันกระตือรือร้นนอบน้อมของง่วนจื้อฮวง ยิ่งคาดเดามิออกว่าเล่งจ้วงจี่เป็นศิษย์ของค่ายใดสำนักไหน

ขณะนี้ เล่งจ้วงจี่กับบ้วนเล็กเพี้ยได้ถูกเทพบุตรสำอางง่วนจื้อฮวงพาพามาจนถึงโต๊ะที่ใกล้โต๊ะกลางของเจ้าภาพ โต๊ะเจ้าภาพนั้นยังคงว่างเปล่า แต่ทั้งสองต่างมองหาทิโกวพั้วมิพบ คาดว่าคงเข้าไปหาตัวเล่าจึงจู๊ก่อนแล้ว

ง่วนจื้อฮวงเพราะต้องการประจบเอาใจบ้วนเล็กเพี้ย รีบยกมือทั้งสองขึ้นชูเหนือศีรษะ หันหน้ามองไปยังหมู่อาคันตุกะรอบข้าง กล่าวเสียงกังวานว่า

"ท่านทั้งหลายโปรดสงบเสียงชั่วขณะ ท่านทั้งหลายโปรดสงบเสียงชั่วขณะ"

พอขาดคำ ทั่วทั้งห้องโถงใหญ่เงียบงันจนไร้ซุ่มเสียงไป สายตาเท่าที่มี ต่างจับจ้องมองมาในทิศทางนี้ด้วยความสงสัย

เล่งจ้วงจี่กับบ้วนเล็กเพี้ยต่างมิเข้าใจว่าเทพบุตรสำอางจะทำอะไร

ดังนั้นจึงพลอยมองไปด้วยความสงสัยเช่นกัน

ง่วนจื้อฮวงมิทันเอ่ยปากก็แย้มยิ้มขึ้นก่อน กล่าวอย่างกระตือรือร้นจนหน้าระรื่น

"ท่านทั้งหลาย วันพรุ่งคือวันสำคัญที่บิดาจะประกอบพิธีแขวนดาบค่ำวันนี้ขอใช้สุราสชีดเป็นที่ต้อนรับขับความเหน็ดเหนื่อยของท่านก่อน พอบิดาและผู้อาวุโสหลายท่านมา อาหารค่ำก็จะเริ่มดำเนินขึ้นทันที ขณะนี้ข้าพเจ้าจะขอแนะนำคนผู้หนึ่งให้ท่านทั้งหลายได้รู้จัก คนผู้นี้สำเร็จวิชาจากอาจารย์อันเป็นอัจฉริยะสูงส่ง พลังฝีมือสูงเยี่ยมจนแม้ข้าพเจ้าก็มิอาจจะต้านทานรับมือได้"

ขณะว่ากล่าว สายตาทั่วทั้งห้องโถงใหญ่ ต่างมองมาบนใบหน้างามสง่าของเล่งจ้วงจี่ด้วยความตื่นเต้นสงสัยเป็นจุดเดียว

หาคาดไม่ว่ารอยยิ้มง่วนจื้อฮวงแจ่มใสเกลื่อนใบหน้า ผายมือมาทางบ้วนเล็กเพี้ย แล้วกล่าวเสียงกังวานสืบต่อไป

"โกวเนี้ยท่านนี้ก็คือธิดาโทนคนเดียวของทิโกวพั้วผู้อาวุโส บ้วนเล็กเพี้ยโกวเนี้ย ผู้คนตั้งฉายาว่าเพ็กเทียนชุยหงส์ (หงส์มรกตบนฟ้าคราม) บ้วนโกวเนี้ยมิเพียงเป็นศิษย์ของอัจฉริยะยอดเยี่ยม มีเพลงกระบี่ที่เชี่ยวชาญแตกฉาน ยังมีชาติตระกูลรอบรู้กว้างขวางลึกซึ้ง ได้รับวิชาตะขอเหล็กจากผู้อาวุโสครบถ้วนทุกกระบวนความ..."

คำแนะนำที่เยินยอยังมิทันจบสิ้น ทั่วทั้งห้องโถงใหญ่ก็มีเสียงปรบมือรับดังขึ้นสนั่นหวั่นไหวแทบถล่มทลาย

บ้วนเล็กเพี้ยคาดไม่ถึงว่า ง่วนจื้อฮวงจะแนะนำนางโดยมิต้องขอร้องถามไถ่ และยังประกาศฉายาอันน่าฟังของนางไป มาตรแม้นรู้สึกไม่พอใจอยู่บ้าง แต่ต่อหน้าผู้คนอันมากหลาย ย่อมมิอาจทำให้มันเกิดความลำบากยากใจ ดังนั้นฝืนยิ้มขึ้นแล้วยืนทรงกายช้า ๆ ผงกศีรษะไปรอบ ๆ ข้างคารวะอย่างนุ่มนวลเยือกเย็น

เสียงปรบมือในห้องโถงยิ่งถี่เร็วรุนแรงขึ้นกว่าเดิมแล้ว

เล่งจ้วงจี่มีท่าทีอันธรรมดา ใบหน้าเปี่ยมรอยยิ้มเช่นกัน และยังปรบมืออย่างกระตือรือร้นไปด้วย

บ้วนเล็กเพี้ยเมื่อคารวะขอบพระคุณแล้วทรุดกายนั่ง พบเห็นเล่งจ้วงจี่ก็พลอยตบมืออย่างโง่เขลาไม่มีความคิด ทำให้นางต้องค้อนควักด้วยความขุ่นเคือง พร้อมกันนั้นยกศอกสะกิดเบา ๆ กล่าวห้ามปรามไว้

เทพบุตรสำอางที่เหลือบตาแลเห็น คล้ายถูกน้ำยะเยียบสาดใส่ศีรษะถนัดใจ โทสะพาลดาลเดือดขึ้นจนสุดระงับ แต่มันก็ยังฝืนใจแย้มยิ้มกลบเกลื่อนไว้ โบกมือให้แก่อาคันตุกะทั่วทั้งห้องโถงใหญ่ จนเมื่อเสียงปรบมือสงบลง จึงได้เดินออกไปจากห้องโถงด้วยท่าทีอันกระดากกระเดื่อง

เหล่าผู้คนในห้องโถงใหญ่ เห็นเชี่ยวจึงจู๊มิได้แนะนำนักศึกษารูปงามท่าทีสง่าเยือกเย็น ต่างก็เข้าใจได้ด้วยไวปัญญา ผู้ที่เชี่ยวจึงจู๊ยอมพาเข้ามาในห้องโถงด้วยตนเอง มีท่าทีที่นอบน้อมยำเกรงให้ ที่แท้คือเพ็กเทียนชุย-หงส์ (หงส์มรกตบนฟ้าคราม) อันงามสะคราญนางนี้เท่านั้น

แต่ทว่าซ่งน่ำเชียวที่นั่งอยู่ทางมุมห้องได้เห็นถนัดชัดตา ก็ต้องแสยะยิ้มอย่างชั่วร้ายขึ้นวูบหนึ่ง มันลอบแค่นในใจแล้วคำนึงว่า

'เจ้าหนอนตำราแซ่เล่ง เราซ่งน่ำเชียวหากปล่อยเจ้าออกจากอ้อโฮ้วจึงไปได้โดยปลอดภัย นับแต่นี้ต่อไปวงพวกนักเลงจะไม่มียี่ห้อดาบม้วนเมฆของเรา'

เล่งจ้วงจี่มิได้ขุ่นเคืองอับอายไปกับการที่ง่วนจื้อฮวงมิได้แนะนำตัว แต่ทว่าบ้วนเล็กเพี้ยกลับรู้สึกคับแค้นกระดากใจแทน

บ้วนเล็กเพี้ยมองดูเล่งจ้วงจี่ด้วยความกังวลสนใจ เห็นสีหน้าท่าทีไม่มีวี่แววขุ่นเคืองใจอย่างไรแม้แต่น้อย เพียงจับตาคมวาวทั้งสองข้างจ้องมองไปบนดาบทองสันหนากับนางแอ่นพิษสามตัวที่ติดอยู่บนพรมผนังด้านใน มิทราบกำลังครุ่นคิดเรื่องอันใด

ขณะนั้นมุมห้องข้างประตูมีเสียงกังวานดังขึ้นกึกก้อง

"ท่านทั้งหลาย เล่าจึงจู๊มาถึง"

เสียงประกาศพอขาดคำ ทั่วทั้งห้องโถงใหญ่สงบงันทันที เล่งจ้วงจี่ใจสะท้านหวั่นไหว เบือนหน้ามองไปทางมุมประตู ต้องการจะดูศัตรูที่อาจารย์เคียดแค้นเข้ากระดูกนี้ เป็นคนมีสารรูปเยี่ยงไรกันแน่

ประตูมีเงาร่างคนปรากฏวูบมา กลายเป็นชายชราผมขาวโพลงกลุ่มใหญ่เดินออกมาประดุจดั่งหมู่ดาวล้อมเดือน ห้อมล้อมชายชราที่หน้าแดงเต่งตึงผมเผ้าหนวดเคราราวไหมเงิน สวมใส่เสื้อยาวสีเหลืองอ่อนอันกว้างใหญ่เดินช้า ๆ ตรงเข้ามาในห้องโถง

เสียงกระหึ่มดังขึ้นแล้ว ผู้คนทั้งห้องโถงใหญ่พากันผุดลุกขึ้นยืนในทันที

เล่งจ้วงจี่พลอยผุดลุกขึ้นตามทุกคนไปบ้าง ยืดคอชะแง้ดู แน่ใจว่าชายชราสวมเสื้อยาวสีเหลืองที่เดินนำหน้าคือง่วนเล้งไถ่ฉายาดาบทองนางแอ่น-พิษ ประมุขหมู่ตึกพยัคฆ์หลับ (อ้อโฮ้วจึง) แน่นอน

เล่งจ้วงจี่เพ่งมองจ้องดู เห็นง่วนเล้งไถ่คิ้วขาวแต่ตาแวววาว ปากกว้างจมูกโด่งเป็นสัน ใบหน้ามีรอยยิ้มอันนุ่มนวลอยู่ตลอดเวลา ท่าทีปลาบปลื้มยินดีเป็นล้นพ้น พร้อมกันนั้นยังผงกศีรษะอยู่ตลอดเวลา เอ่ยขอบคุณต่ออาคันตุกะที่ยืนอยู่สองฟากข้างอย่างสนิทสนมกลมเกลียวไม่ขาดปาก

เล่งจ้วงจี่ต้องขมวดคิ้วแนบแน่น กับชายชราที่หน้าตายิ้มแย้มอย่างปรานี ผิวหน้าแดงสดใสเต่งตึง คิ้วขาวเคราสีเงินผู้นี้ ท่าทีและรูปโฉมลักษณะ ดูอย่างไรก็ค้นหาความเลวร้ายมิได้เลย !

เล่งจ้วงจี่ต้องพิจารณาต่อไป เห็นเซียวจื้อเซ็งที่เป็นชายชราถือไม้เท้าเหล็กหลวงจีนชราที่เมตตาปรานีบนเหลาสุราและทิโกวพั้วทั้งสาม ต่างติดตามด้านหลังง่วนเล้งไถ่มา

ง่วนเล้งไถ่เดินจนถึงโต๊ะกึ่งกลางห้อง ก็ได้โบกมือเป็นทีให้ทุกคนนั่งลงอย่างสนิทสนม มันคล้ายดั่งต้องการจะกล่าววาจากับคนในห้องอยู่

เล่งจ้วงจี่ทรุดกายนั่งตามผู้คนทั้งหลาย ในใจรู้สึกพิศวงสงสัยยิ่งขณะนี้ เล่งจ้วงจี่มิเพียงขบคิดมิออกว่าอาจารย์คือผู้ใดแน่ ? ยิ่งคาดคำนวณมิออกว่า ระหว่างอาจารย์กับง่วนเล้งไถ่มีความอาฆาตแค้นอันยิ่งใหญ่

อย่างไรกันแน่ ?

มาตรแม้นว่าในระหว่างเวลาห้าปีนี้ อาจารย์มิเคยยินยอมบอกว่าท่านเป็นผู้ใด แต่จากอายุของดาบทองนางแอ่นพิษง่วนเล้งไถ่ คำนวณแน่ว่าอาจารย์ต้องมิใช่เป็นจอมอสูรร้ายเชียะเอี๊ยงซิ่งกุนที่สาบสูญร่องรอยไปร่วมร้อยปีนั้นเป็นแน่นอน

เนื่องจากเท่าที่อาจารย์เคยบอกเล่า ความอาฆาตของท่านที่เกิดกับง่วนเล้งไถ่ เป็นเรื่องของเมื่อสิบแปดสิบเก้าปีมานี้นี่เอง ในวันเดือนปี ในพลังฝีมือ ในกาลเวลา อาจารย์ต่างมิอาจจะเป็นตัวเชียะเอี๊ยงซิ่งกุน (เทพเจ้าสุริยัน) ได้เป็นอันขาด

โดยเฉพาะวันที่อาจารย์ประสบอันตราย ในอ้อมอกยังโอบอุ้มเกียง-เกียงธิดาน้อยที่เพิ่งมีอายุครบขวบปี จะคิดทราบชาติกำเนิดและความเป็นมาของอาจารย์ให้ถูกต้อง จำเป็นต้องหาธิดาของท่านให้พบก่อน แล้วจึงไปที่อารามเล่งเชียวเก็งบนภูเขาฮ่วงซัว

แต่ทว่า วันหน้าหากไปที่อารามเล่งเชียวเก็งจะไปหาผู้ใด ?

ในมวลหมู่มนุษย์ที่สุดคณานับ จะไปหาเกียงเกียงจากที่ใดกัน ?

นับขึ้นมาเกียงเกียงปีนี้ควรจะเป็นดรุณีอายุยี่สิบปีแล้ว ทั่วพิภพจบแดนสตรีอายุยี่สิบปี มีอยู่เป็นจำนวนหมื่น ๆ พัน ๆ เท่านั้นหรือ ?

เท่าที่อาจารย์บอกไว้ ที่ทรวงอกของเกียงเกียงมีตำหนิที่เด่นชัดถนัดตาอยู่หย่อมหนึ่ง แต่ทว่าทรวงอกของสตรีอายุยี่สิบ ไหนเลยจะยอมให้ผู้คนได้เห็นตามความต้องการโดยง่ายดาย ? !

เมื่อคิดถึงปัญหาเหล่านี้ เล่งจ้วงจี่ยิ่งรู้สึกกระสับกระส่ายจนรุ่มร้อนใจ สาเหตุเป็นเพราะอาจารย์มิยอมบอกเล่าอดีตที่น่าเจ็บช้ำเสียใจ ประสบการณ์ที่น่าคั่งแค้นอาดูร อาจารย์เพียงบอกว่า หาธิดานามเกียงเกียงของท่านพบค่อยพากันไปที่ฮ่วงซัวอีกครั้ง ทุกสิ่งก็จะกระจ่างได้เอง

เสียงปรบมืออันกึกก้อง ทำลายความเคลิบเคลิ้มของเล่งจ้วงจี่ให้ได้สติขึ้นจากภวังค์ รีบทอดตามองไป ดาบทองนางแอ่นพิษคล้ายดั่งกล่าว

วาจาจบคำแล้วกำลังยกถ้วยสุราขึ้นดื่มจนแห้ง

เล่งจ้วงจี่พลันรู้สึกตัวว่าเสียกิริยาไปจนกลายเป็นพิรุธแล้ว รีบพลอยปรบมือไปด้วยอย่างเร่งร้อน

จากนั้น ลอบชำเลืองตาตรวจดูทั้งซ้ายขวาหน้าหลัง ต่างไม่มีผู้ใดจะสนใจสังเกตตนอยู่เลย

เหลือบดูบ้วนเล็กเพี้ยที่ข้างกายอีกครั้ง เห็นท่าทีระรื่นแจ่มใส แย้มยิ้มจนหยาดเยิ้มไม่เหือดหาย ตาสกใสทั้งสองของนางจับจ้องมองอยู่ที่เล่าจึงจ้ไม่กะพริบ มือขาวผ่องทั้งสองปรบอยู่ถี่เร็วไม่หยุดยั้ง

เล่งจ้วงจี่พอเห็นก็ต้องลอบเตือนภัยแก่ตนเอง อยู่ที่ปากเสือ ไหนเลยจะล้อเล่นเช่นทารก โชคยังดีที่เมื่อครู่มิมีผู้สนใจสังเกตเห็น

แต่ทว่าเล่งจ้วงจี่กลับมิทราบ ดาบม้วนเมฆซ่งน่ำเชียวที่ยืนอยู่ทางมุมห้องและง่วนจื้อฮวงที่มิเคยเบือนสายตาออกห่างจากใบหน้าบ้วนเล็กเพี้ยตลอดเวลา ต่างเห็นท่าทีของตนจนถนัดชัดเจนทั้งสองคน !

ขณะนั้น ดาบทองนางแอ่นพิษง่วนเล้งไถ่ดื่มสุราในถ้วยหมดไปแล้วจึงผงกศีรษะยิ้มแย้มอย่างนิ่มนวล ทรุดกายนั่งลงท่ามกลางเสียงปรบมืออันสนั่นหวั่นไหว พร้อมกันนั้นเหลียวหน้ามองดูง่วนจื้อฮวงที่ยืนสำรวมนอบน้อมแวบหนึ่ง

ง่วนจื้อฮวงพอเห็นก็รู้ได้ในทันที รีบแย้มยิ้มแล้วเปล่งเสียงกังวานขึ้น

"ท่านทั้งหลาย สุราอาหารในค่ำนี้จะดำเนินตลอดคืนจนถึงวันรุ่งขึ้น ขออวยพรให้ท่านทั้งหลายดื่มเป็นร้อย ๆ ถ้วยโดยไม่เมาไปด้วย"

เสียงประกาศขาดคำ เสียงปรบมือชะงักงันทันที แต่ทั่วทั้งห้องโถงใหญ่มีเสียงโห่ร้องระเบิดขึ้นดังสนั่นปานห้องจะถล่มทลาย ดำเนินอยู่เนิ่นนานก็ไม่ขาดหาย

เล่งจ้วงจี่พอได้ยินว่างานเลี้ยงจะดำเนินตลอดถึงวันพรุ่ง ก็กระวน-กระวายจนเหงื่อยะเยียบไหลโชมกาย

ส่วนบ้วนเล็กเพี้ยมีท่าทีลิงโลดยินดียิ่งนัก คว้าป้านสุราขึ้นรินให้แก่

เล่งจ้วงจี่จนเปี่ยมถ้วยก่อน โกวเนี้ยที่ชุกชนไร้เดียงสานี้ยังมิทราบว่า 'เปียกอ' ของนางมีสถานการณ์ที่ร่อแร่เปี่ยมอันตรายยิ่งแล้ว

เล่งจ้วงจี่มาตรแม้นพยายามข่มสีหน้าจนเยือกเย็นเป็นปรกติ แต่จิตใจรุ่มร้อนดุจดั่งไฟเผาผลาญ ต้องเค้นถามตนเองอยู่ไม่หยุดยั้ง 'หากแม้นสุราค่ำนี้ติดไปถึงวันพรุ่งจึงเลิกรา สมควรจะทำอย่างไรได้เล่า ?'

สุดท้าย เล่งจ้วงจี่ยังคงตกลงใจจะฆ่าง่วนเล้งไถ่ให้ได้ในค่ำคืนนี้ มิยอมรอถึงวันพรุ่งเป็นเด็ดขาด !

พอตกลงใจได้ ก็รีบคว้าถ้วยสุราเบื้องหน้าขึ้นดื่มจนแห้งไป

พลันได้ยินบ้วนเล็กเพี้ยที่ข้างกายกล่าวอย่างลิงโลดยินดี

"เปียกอ ง่วนเล่าจึงจู๊จะมาคารวะสุราในทุก ๆ โต๊ะ ท่านใคร่จะได้ใกล้ชิดสนิทสนมกับสหายทั่วทุกทางก่อนที่ท่านจะทำพิธีแขวนดาบปลีกตัวออกถือสันโดษ"

เล่งจ้วงจี่เหลียวหน้ามองดู เห็นดาบทองนางแอ่นพิษง่วนเล้งไถ่และสหายเฒ่าอีกกลุ่มใหญ่ของมันพากันลุกขึ้นจากโต๊ะ เดินมาทางโต๊ะข้างเคียงจริง ๆ แล้ว

ได้ยินเสียงบ้วนเล็กเพี้ยพูดกลั้วหัวร่อขึ้นอีกครา

"เปียกอ ท่านดู ง่วนเล่าจึงจู๊มีความโอบอ้อมอารีเพียงไร ช่างเป็นผู้อาวุโสที่เปี่ยมการุณย์ธรรมน่าเคารพสนิทสนมยิ่งนัก"

เล่งจ้วงจี่อีออออไปตามเรื่อง แต่สายตายังคงจับแน่วนิ่งอยู่บนหน้าอันเต่งตึงสดใสของง่วนเล้งไถ่ คล้ายดั่งจะพิจารณาใบหน้าอันโอบอ้อมอารีของดาบทองนางแอ่นพิษ เพื่อเสาะหาให้พบอีกด้านหนึ่งซึ่งอยู่หลังหน้ากากอันโอบอ้อมอารีนี้

ดาบทองนางแอ่นพิษเมื่อมาถึงโต๊ะใด ก็ต้องสนทนาปราศรัยไปชั่วครู่ คล้ายดั่งมีความสนใจในความเป็นอยู่ระยะนี้ของทุกผู้คนยิ่งนัก เหล่าผู้ที่ถูกทักทายถามไถ่ต่างยืนนอบน้อมสำรวมด้วยท่วงท่าที่มีทั้งเคารพนอบน้อมนับถือยำเกรงต่อมันเป็นยิ่งนัก

เล่งจ้วงจี่ดูจนต้องขมวดคิ้วแนบแน่น คำนึงอยู่ในใจ... 'ง่วนเล้งไถ่ได้รับความเคารพยกย่องจากผู้คนถึงปานนี้ หรือว่ามันจะเป็นชายชราที่เปี่ยมสัจจะธัมมะ ประกอบแต่คุณงามความดีจริง ๆ ?'

ขณะขบคิดอยู่นั้น ดาบทองนางแอ่นพิษง่วนเล้งไถ่ก็ได้เดินเข้ามาอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส พร้อมกับสหายคู่ใจที่มีวัยไล่เลี่ยกันอีกกลุ่มใหญ่

เล่งจ้วงจี่ บ้วนเล็กเพี้ยและอาคันตุกะที่ร่วมโต๊ะต่างพากันลุกขึ้นยืนพร้อมเพรียงกัน

เทพบุตรสำอางง่วนจื้อฮวงรีบลนลานมาจากทางด้านหลัง ผายมือไปยังบ้วนเล็กเพี้ยด้วยท่าทีกระตือรือร้น น้อมกายกล่าวกับง่วนเล้งไถ่อย่างเคารพนบนอบ

"บิดา ท่านผู้นี้ก็คือบ้วนเล็กเพี้ยโกวเนี้ย ที่ฮวงยี้เคยเอ่ยกับท่านเมื่อครั้งก่อน ๆ"

กิมตอตั๊กอี่ (ดาบทองนางแอ่นพิษ) พอได้ยิน ก็อุทานเบา ๆ ขึ้นดังผิดคาดหมาย ตาแวววาวทั้งสองรีบกวาดมองบ้วนเล็กเพี้ยขึ้น ๆ ลง ๆ ทันทีคล้ายดั่งกงกง (พ่อผัว) พิจารณาเซ็กหู (สะใภ้) ก็ปาน ส่วนเหล่าผู้อาวุโสที่ตามด้านหลังง่วนเล้งไถ่พลอยจับตาอันคมกล้าพิจารณาขึ้นมาบ้าง

บ้วนเล็กเพี้ยถูกจ้องมองจนหน้าแดงฉานถึงใบหู รีบก้มศีรษะลงด้วยความเอียงอายทันที แต่ในใจนางเคียดแค้นชิงชังเทพบุตรสำอางจนเข้ากระดูกแล้ว

ง่วนเล้งไถ่พอดูจนพอใจ รีบหัวร่อฮาฮาอย่างเมตตาปรานี เหลียวหน้ากล่าวกับทิโกวพั้วที่ยืนอยู่หลังกายอย่างยิ้มแย้ม

"เล่าเจ้เจ๊ ท่านมีธิดาที่สะคราญปานนางฟ้า เป็นที่ปลาบปลื้มประโลมใจได้แล้ว"

ทิโกวพั้วฟังจนหน้าระรื่นหัวใจพองโต หัวร่อฮาฮาแล้วแสร้งถ่อมตัวขึ้นว่า

"หามิได้ เอียเท้าอัปลักษณ์ ซุกซน"

วาจานี้พอกล่าวออกจากปาก เหล่าผู้อาวุโสทั้งกลุ่มต่างหัวร่อขึ้นมา

แม้กระทั่งเหล่าผู้ที่นั่งอยู่ในโต๊ะใกล้เคียงก็อดมิได้ต้องเปล่งเสียงหัวร่อฮาฮากันไปทั่ว

บ้วนเล็กเพี้ยยิ่งเอียงอายจนก้มศีรษะต่ำกว่าเดิม

กิมตอตั๊กอี่เมื่อหัวร่อแล้ว พลันได้เห็นเล่งจ้วงจี่ที่ยืนสำรวมอยู่ข้างกายบ้วนเล็กเพี้ย เพียงมองแวบเดียวสีหน้าแปรเปลี่ยนไปอย่างใหญ่หลวงทันที ร้องโพล่งขึ้นอย่างลืมตัว

"ท่าน...เชี่ยวเฮี้ยบท่านนี้คือ..."

ขณะถามไถ่ ตาอันแวววาวได้มีประกายสงสัยกวาดมองไปยังอาคันตุกะหลายสิบคนที่อยู่ทางเบื้องหน้า

เล่งจ้วงจี่ขณะจะแนะนำตัวเองนั้น พลันได้ยินง่วนจื้อฮวงชิงตอบออกไปว่า

"บิดา เล่งเชี่ยงกงผู้นี้ไม่มีวิชาฝีมือ..."

กิมตอตั๊กอี่มิรอให้บุตรชายกล่าวจบคำ ตาพลันถลึงขึ้นจนลุกโพลงตวาดเสียงหนัก

"เหลวไหล ! เชี่ยวเฮี้ยบ (ผู้กล้าหาญอายุเยาว์) ท่านนี้มีส่วนสัดอันประเสริฐที่สวรรค์ประทานมาโดยเฉพาะ ด้านกำลังภายในก็ลึกล้ำจนถึงขั้นคืนสู่สภาพเดิม เป็นศิษย์ทายาทของค้วงเอี๊ยวจื้อแห่งเทียนซัวผ่ายชัด ๆ ไหนเลยจะตบตาเล่าฮูไปได้"

วาจานี้พอเปล่งจากปาก อาคันตุกะทั่วทั้งห้องโถงใหญ่ต่างแตกตื่นตกใจจนหน้าแปรเปลี่ยนสี บ้างร้องอุทานเบา ๆ แล้วเสียงครืนครั่นโครมครามก็ได้ดังขึ้นเมื่อทุกคนทะลึ่งขึ้นยืนจากที่นั่งจนหมดสิ้น !

บทที่สาม นางฟ้าจำแลงมา

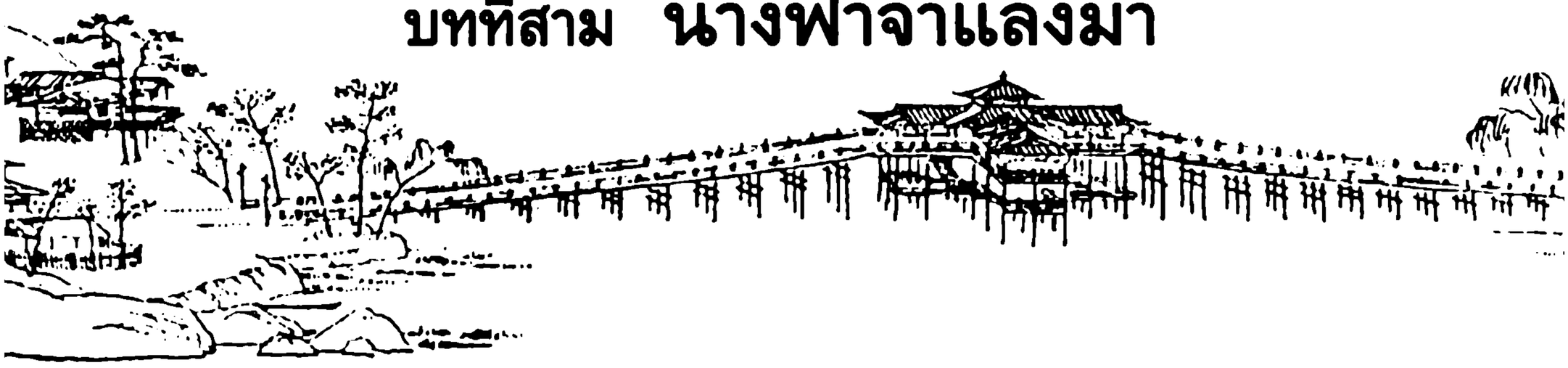

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็ใจสะท้านจนเหงื่อยะเยียบไหลซึมเต็มมือด้วยความตื่นตระหนก ไม่เคยคาดคิดว่าง่วนเล้งไถ่เพียงมองปราดเดียวก็ดูออกว่าตนเป็นคนที่มีพลังฝีมือสูงส่ง และกำลังภายในบรรลุจุดลึกล้ำจนคืนสู่สภาพปรกติ

ส่วนคำ 'ค้วงเอี๊ยวจื้อ' ของสำนักเทียนซัวผ่ายที่ง่วนเล้งไถ่ระบุมา มิทราบเป็นนามของอาจารย์และสำนักของอาจารย์ใช่หรือไม่ เล่งจ้วงจี่มีความเห็นว่า เมื่อง่วนเล้งไถ่สามารถมองออกว่าตนมีความเป็นมา แสดงว่ามันต้องรู้กระจ่างถึงเรื่องราวของอาจารย์

แต่ทว่าเล่งจ้วงจี่ยังจดจำคำสั่งเสียก่อนจะมรณะของอาจารย์ได้แม่นยำ... เพียงมิเกร็งพลังด้วยโทสะ ทำให้ประกายตามีแววเจิดจ้าผิดปรกติ ผู้คนทั่วพิภพจบแดน จะไม่มีผู้ใดดูออกว่าเจ้าเป็นผู้มีพลังฝีมืออันสูงส่งยอดเยี่ยม !

ดังนั้นเอง ต่อให้ดาบทองนางแอ่นพิษง่วนเล้งไถ่มีสีหน้าเคร่งเครียดจริงจัง เน้นหนักอย่างเชื่อมั่น แต่เล่งจ้วงจี่ยังคงเสแสร้งเป็นงุนงงสงสัย

ขมวดคิ้วนิ่วหน้าทำเป็นมิเข้าใจ ต้องเหลียวมามองหาบ้วนเล็กเพี้ยเป็นทีถามไถ่

บ้วนเล็กเพี้ยที่ชุกซนไร้เดียงสา ไม่มีเล่ห์กลมารยาแม้แต่น้อย นางเห็นดาบทองนางแอ่นพิษง่วนเล้งไถ่มีท่าทีเคร่งเครียดและกระวนกระวาย กล่าวอย่างหนักแน่นดั่งเป็นเรื่องจริง ก็ต้องหัวร่อคิกคักขึ้นมา

ดาบทองนางแอ่นพิษขมวดคิ้วลูบเครา กำลังขบคิดใคร่จะจัดการกับศิษย์ชั้นยอดของเทียนซัวที่ลอบปะปนเข้ามาในตึกสถานใด พลันได้ยินบ้วน-เล็กเพี้ยหัวร่อคิกคักออกมาก็ต้องงุนงงไปทันที ตาคมวาวเหลียวกลับมาเขม้นมอง จ้องหน้าผุดผาดของบ้วนเล็กเพี้ยจนแน่วนิ่ง

บ้วนเล็กเพี้ยพยายามกลั้นหัวร่อไว้ ยกนิ้วเรียวงามชี้ไปที่เล่งจ้วงจี่กล่าวอย่างครึกครื้นขึ้นว่า

"ท่านเป็นเปียกอของข้าพเจ้า เป็นหนอนหนังสือที่นอนแทะแต่ตำราเท่านั้น"

เล่งจ้วงจี่เห็นเป็นโอกาสที่ไม่อาจปล่อยให้ผ่าน รีบประสานมือขึ้นคารวะ พร้อมกับกล่าวอย่างนอบน้อมดุจดั่งกางตำรา

"นักศึกษาผู้เยาว์นามเล่งจ้วงจี่ ขอกราบพบง่วนเล่าจึงจู๊ น้อมอวยพรให้เล่าจึงจู๊เพียบพร้อมสมบูรณ์ด้วยอายุยืนยาวสังขารแข็งแรง สำเร็จเสร็จสมตามอารมณ์ในทุก ๆ ประการ"

กล่าวแล้วคารวะอย่างนอบน้อมจนจรดพื้น

ดาบทองนางแอ่นพิษหน้าตางุนงงเลื่อนลอย จับจ้องมองมาที่พัดก้านทองของเล่งจ้วงจี่จนไม่กะพริบ ประกายตากลอกกลิ้งไปมามิแน่นอน ท่าทีก็แปรเปลี่ยนอยู่สับสนบ่อยครั้ง

ขณะนั้น หลวงจีนจีวรสีเทาหน้าตาโอบอ้อมอารีที่ด้านหลัง คล้ายดั่งพลอยเห็นพัดก้านทองอันประณีตในมือเล่งจ้วงจี่บ้างแล้ว ดังนั้นใบหน้าจึงพลอยปรากฏแววตื่นเต้นสงสัยขึ้นบ้าง

ดาบทองนางแอ่นพิษรอจนเล่งจ้วงจี่คารวะเสร็จทรงกายขึ้น ก็พิจารณาดูพัดด้ามทองนั้นอีกครั้ง ต้องเหลียวหน้ามองทิโกวพั้ว ถามอย่างสงสัยใจ

"เล่าเจ้เจ๊ เล่งกงจื้อท่านนี้คือญาติ..."

ทิโกวพั้วดูมิออกอยู่ตั้งแต่แรกว่าเล่งจ้วงจี่จะเป็นคนมีพลังฝีมือ มาตรแม้นใช่จริง ยามนี้ก็ต้องกัดฟันยอมรับว่าเล่งจ้วงจี่เป็นญาติ ดังนั้นจึงต้องผงกศีรษะรับโดยไม่ลังเล

"ใช่แล้ว มันเป็นหลานห่าง ๆ ของข้าพเจ้า เรียนหนังสืออยู่ที่กิมเล้ง (นานกิง) ตั้งแต่เล็กจนโต"

ดาบทองนางแอ่นพิษพอฟังก็ยิ่งงนงงจนสงสัย บตรชาย ทิโกวพั้วและบ้วนเล็กเพี้ย ต่างยืนยันกันเป็นเสียงเดียว และจากท่าทีสีหน้า ถ้อยร้อยวาจาของบุรุษหนุ่มชุดขาวมาคำนวณ ก็คล้ายเป็นหนอนตำราอันสมบูรณ์แบบจริง ๆ

แต่ทว่าพัดก้านทองอันงามประณีตเล่มนี้ เหตุไฉนจึงมาอยู่ในมือมันเล่า ดังนั้นคิ้วขาวจึงขมวดมุ่นเข้าหากันอีกครา หันไปถามต่อหลวงจีนชราที่ด้านหลังอย่างยิ้มแย้ม

"จิ้นเต็กไต้ซือ ท่านเป็นผู้ที่เคยรู้จักกับค้วงเอี๊ยวจื้ออันเป็นหนึ่งในห้าบรรพชิตเทียนซัว (เทียนซัวโง้วจื้อ) ท่านลองดู พัดก้านทองฝังหยกรอบริมในมือเล่งกงจื้อเล่มนี้ คือพัดฮั่งเง็กป้อสี่ (พัดหยกเย็นศักดิ์สิทธิ์) ที่ค้วงเอี๊ยว-จื้อถือเป็นอาวุธคู่มือสร้างเกียรติภูมิใช่หรือไม่ ?"

กล่าวแล้วชี้ไปยังพัดงามกะทัดรัดประณีตในมือเล่งจ้วงจี่

เล่งจ้วงจี่พอฟัง หัวใจที่เต้นระทึกเล็กน้อยก็สงบเยือกเย็นลงได้ทันที ที่แท้ดาบทองนางแอ่นพิษยืนยันว่าตนมีพลังฝีมืออันสูงล้ำ เพราะถือพัดเล่มงามกะทัดรัดประณีตเป็นหลักฐานยืนยันนั่นเอง พร้อมกันนั้นเล่ง-จ้วงจี่ก็แน่แก่ใจแล้วว่า บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองนามเตี้ยงอุ้ยเม้งที่พบกันบนเหลาสุราในตัวเมือง เป็นผู้มีความเป็นมาอันยิ่งใหญ่สมดั่งคาดหมายจริง ๆ

ขณะนั้น จิ้นเต็กไต้ซือที่หน้าตาโอบอ้อมอารีประนมมือร้องสรรเสริญพระพุทธคุณเบา ๆ แล้วสาวเท้ามาที่เบื้องหน้าเล่งจ้วงจี่ ถามอย่างปรานี

"พัดจีบในมือประสกน้อย จะยืมให้อาตมาดูสักคราได้หรือไม่ ?"

เล่งจ้วงจี่รีบลนลานคารวะ ละล่ำละลักขึ้นว่า

"พัดจีบอยู่ที่นี้ เชี่ยงชือผู้เฒ่าโปรดได้พิจารณา"

กล่าวแล้วประคองพัดส่งไป จิ้นเต็กไต้ซือพอรับมาสีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไปทันที ตาที่มีแววเมตตาเหลือบมาดูเล่งจ้วงจี่อย่างกังวลวิตกแวบหนึ่ง

ขณะนี้ ทั่วทั้งห้องโถงใหญ่เงียบงันวังเวง เงียบวังเวงจนได้ยินเสียงหัวใจของทุกผู้คนที่กำลังเต้นระทึก สายตาคมวาวของเหล่าอาคันตุกะ ต่างจับจ้องมองมาบนหน้าจิ้นเต็กไต้ซือด้วยความตื่นเต้นสงสัยเป็นจุดเดียว

เล่งจ้วงจี่แสร้งทำเป็นงุนงงสงสัย จับตาอันตื่นเต้นมองมาดูพัดก้านทองในมือจิ้นเต็กไต้ซือ กอปรกับท่าทีที่สุภาพสำรวมดั่งนักศึกษา ไม่ว่าผู้ใดพอเห็นก็ต้องแน่แก่ใจ ว่าเล่งจ้วงจี่เป็นหนอนตำราอันสมบูรณ์แบบจริง ๆ

ทิโกวพั้วทราบดีว่า ปัญหาอยู่ที่พัดจีบอันงามประณีตของเตี้ยงอุ้ยเม้งนั้นนั่นเอง ความกระวนกระวายที่ระทึกใจพลอยได้สงบราบเรียบลงไป

บ้วนเล็กเพี้ยจับตาอันแวววาวของนางมองดูพัดจีบด้วยท่าทีชืมเซาไปบ้าง เพราะนางคิดไม่ถึงว่า เตี้ยงอุ้ยเม้งที่มีรูปลักษณะเรียบร้อยหน้าคมคายจะกลายเป็นคนมีฝีมือสูงเยี่ยมที่สำเร็จจากสำนักอาจารย์อันกระเดื่องเลื่องนาม

จิ้นเต็กไต้ซือพิจารณาพัดก้านทองในมือเพียงแวบเดียว ก็กล่าวต่อดาบทองนางแอ่นพิษอย่างเคร่งขรึมว่า

"ใช่แล้ว พัดจีบเล่มนี้คือฮั่งเง็กป้อสี่ (พัดหยกเย็นศักดิ์สิทธิ์) ที่ค้วง-เอี๊ยวจื้อรักดั่งดวงใจ..."

เล่งจ้วงจี่ฉุกใจได้คิด รีบประสานมือกล่าวสอดคำ

"อา...เชี่ยงชือผู้เฒ่า ท่านหมายความว่า เตี้ยงเฮียของข้าพเจ้าท่านนั้นคือบุตรหนึ่งในห้าคนของเล่าซิงแซบนภูเขาเทียนซัวที่นามค้วงเอี๊ยวจื้อหรือ ?"

คำถามที่ไปคนละเรื่องราวเช่นนี้ ทำให้ผู้ฟังต้องหัวร่อมิออกร้องไห้มิได้ แต่พอคิดถึงว่าเล่งจ้วงจี่คือหนอนตำราที่แทะตำราอย่างยอมตาย ก็มิรู้สึกเป็นที่น่าประหลาดใจไปแล้ว

ดาบทองนางแอ่นพิษขมวดคิ้วเล็กน้อย หันมากล่าวอย่างสงสัยกับ

ทิโกวพั้ว

"เล่าเจ้เจ๊ ญาติของท่านหมายความถึง..."

ทิโกวพั้วรีบอธิบายอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

"พัดจีบเล่มนี้เป็นของเตี้ยงเซี่ยงกง ที่พบกันบนเหลาสุราในเมืองฮ่งฮกติ้ง มอบให้แก่หลานข้าพเจ้าเมื่อตอนกลางวัน..."

"เตี้ยงเซี่ยงกงผู้นั้นขณะนี้อยู่ที่ใด ?"

บ้วนเล็กเพี้ยเห็นดาบทองนางแอ่นพิษมีสีหน้าตื่นเต้นขึ้นบ้าง จึงสอดคำกล่าวว่า

"ไปที่ใดพวกเราต่างมิทราบ แต่เตี้ยงเซี่ยงกงเคยเชื้อเชิญให้เปียกอข้าพเจ้าไปเยี่ยมที่เปียกอของท่านเพื่อเที่ยว..."

"พวกท่านทราบหรือไม่ว่า เปียกอมันอยู่ที่ใด ? มีนามกระไร ?"

บ้วนเล็กเพี้ยกวาดตาคมวาวมองหน้าเล่งจ้วงจี่ กล่าวอย่างมิคล้ายมั่นใจนักว่า

"น่ากลัวอยู่ที่เจี๊ยะมึ้ง...นาม...นาม 'อึ้งซือฮั่น' อะไรนั่น ?"

หมู่ผู้ชราพอได้ฟังต่างหน้านิ่วคิ้วขมวด คล้ายไม่มีผู้ใดจะรู้จักนาม 'อึ้งซือฮั่น' ในเมืองเจี๊ยะมึ้งนั้นเลย

พลันได้ยินเซียวจื้อเซ็งที่ถือไม้เท้าเหล็กกล่าวอย่างสะทกสะท้อนใจ

"ขณะนี้จากพัดก้านทองอันทรงค่า นี่ก็ยืนยันได้ว่าบุรุษหนุ่มแซ่เตี้ยงผู้นั้นคือศิษย์ทายาทของค้วงเอี๊ยวจื้ออย่างมิต้องสงสัย เพียงแต่เล่าฮิวและทิโกวพั้วที่ระเหเร่ร่อนในวงพวกนักเลงมาเนิ่นนานปี อยู่ใกล้ชิดกับบุรุษหนุ่มชุดเหลืองปานนั้น ก็ยังดูมิออกว่าเป็นคนมีพลังฝีมืออันยอดเยี่ยมสงส่ง กล่าวแล้วนับเป็นที่น่าอับอายใจยิ่งนัก"

เมื่อเซี่ยวจื้อเซ็งกล่าวเช่นนี้ ทิโกวพั้วและชายชราอีกหลายคนต่างก็หน้าร้อนผะผ่าวด้วยความละอายมิอาจข่มกลั้น

แต่บ้วนเล็กเพี้ยเหลียวมองกิมตอตั๊กอี่ ถามอย่างยิ้มแย้มว่า

"นี่น่ากลัวเป็นเช่นดั่งที่ง่วนเล่าจึงจู๊ว่า พลังภายในพอฝึกถึงขั้นสุดยอด

ก็จะกลับสู่สภาพปรกติมิสะดุดตา"

หมู่ผู้ชราต่างผงกศีรษะอันขาวโพลงรับคำ แต่สีหน้าแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อย ต่างเหลียวตามองจ้องกันด้วยความตื่นเต้นสงสัย ส่วนดาบทอง-นางแอ่นพิษง่วนเล้งไถ่มิได้ไปสนใจฟังว่าบ้วนเล็กเพี้ยกล่าวกระไร เพียงขมวดคิ้วขาวโพลนมองดูพวกเซียวจื้อเซ็ง กล่าวอย่างรุ่มร้อนใจว่า

"พวกเซียวเฮียมีคนรู้จัก 'อึ้งซือฮั่น' เมืองเจี๋ยะมึ้งนั้นบ้างหรือไม่ ?"

พวกทั้งปวงต่างส่ายหน้าเป็นทีมิรู้ และไม่เข้าใจว่าไฉนดาบทองนางแอ่นพิษจึงได้สนใจในตัวบุรุษหนุ่มชุดเหลืองนามเตี้ยงอุ้ยเม้งนักหนา

ขณะนั้นจิ้นเต็กไต้ซือที่เหม่อมองพัดก้านทองจนเคร่งเครียดอยู่เนิ่นนาน คล้ายดั่งนึกถึงเรื่องใดขึ้นได้ จึงผงกศีรษะเล็กน้อยแล้วมองดูเล่งจ้วงจี่อย่างปรานี กล่าวเสียงเคร่งขรึมว่า

"ประสกน้อย พัดนี้มีความเป็นมาผิดพิเศษยิ่ง หวังว่าท่านรักษามันให้ดี อย่าได้เห็นเช่นดั่งเป็นพัดก้านทองธรรมดาสามัญไป และขอน้อมเตือนประสกน้อยยังคงพยายามรีบคืนพัดนี้ให้แก่เตี้ยงเซี่ยงกงผู้นั้นโดยด่วนจะประเสริฐยิ่ง"

กล่าวแล้วมอบคืนพัดแก่เล่งจ้วงจี่ด้วยท่าทีที่หนักแน่นจริงจัง

เล่งจ้วงจี่ยื่นสองมือรับพัด ปากก็รับคำไม่หยุดยั้ง มีท่าทีหวาดหวั่นจนลนลาน รีบสอดพัดก้านทองเข้าซุกไว้ในอกเสื้ออย่างทะนุถนอมระวัง

ดาบทองนางแอ่นพิษคล้ายไม่ปรารถนาจะถกเถียงถึงเรื่องนี้อีกแล้ว ท่าทีจึงแสร้งทำเป็นปลอดโปร่งอารมณ์ ผงกศีรษะแย้มยิ้มให้เล่งจ้วงจี่กับบ้วนเล็กเพี้ยอย่างปรานีสนิทสนม แล้วจึงเดินไปน้อมสุราต่ออาคันตุกะอื่น ๆ ต่อไป แต่สีหน้าชราของมันคล้ายมิได้มีแววโปร่งรื่นรมย์ดจดั่งเมื่อตอนเข้ามาอีกแล้ว

อาคันตุกะทั่วทั้งห้องโถงใหญ่เมื่อเห็นดาบทองนางแอ่นพิษน้อมสุราต่อไป ต่างทรุดกายนั่งลงยกถ้วยสุราดื่มกันไปตามปรกติ แต่พากันวิพากษ์-วิจารณ์ถึงเรื่องพัดศักดิ์สิทธิ์นี้ ซุบซิบจนภายในห้องโถงไม่มีความครึกครื้น

จอแจดุจดั่งเมื่อตอนแรกนั้นอีกแล้ว

ทันใดดาบทองนางแอ่นพิษที่กำลังน้อมสุราตาเป็นประกายเจิดจ้า เพราะคล้ายนึกถึงเรื่องสำคัญอันใด รีบหันมาจ้องหน้าทิโกวพั้ว ถามอย่างคลางแคลงสงสัยว่า

"เล่าเจ้เจ๊ ญาติของท่านในเมื่อไม่มีวิชาฝีมือแล้ว ไฉนจึงกระโดดข้ามกำแพงตึกเรา ที่มีความสูงร่วมสี่สิบเชียะได้ ?"

ทิโกวพั้วคล้ายคาดหมายไม่ถึงว่า ง่วนเล้งไถ่จะถามเช่นนี้ ในยามกะทันหันที่กระวนกระวาย ไม่มีโอกาสจะขบคิดหาวาจาอันเหมาะสมมากลบเกลื่อน จึงต้องตอบอย่างยิ้มแย้มว่า

"เพี้ยเอียเท้าพามันเข้ามา"

วาจานี้พอกล่าวไป บรรดาพวกที่นั่งตามโต๊ะระยะใกล้ และเหล่าสหายชราของดาบทองนางแอ่นพิษต่างก็มีสีหน้าแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อย จับจ้องมองมาที่บ้วนเล็กเพี้ยด้วยความตื่นเต้นสงสัย เพราะพวกทั้งหลายคล้ายดั่งมิกล้าเชื่อถือ ว่าโกวเนี้ยที่มีอายุเพียงสิบหกสิบเจ็ดปี ถึงกับมีวิชาตัวเบาอันน่าแตกตื่นตกใจปานนี้ !

บ้วนเล็กเพี้ยเองก็ไม่เคยคาดหมาย อยู่ต่อหน้าผู้มีฝีมือของบู๊ลิ้มจำนวนมากมายหลายหลาก ดาบทองนางแอ่นพิษจะเค้นถามสาเหตุของการเข้ามาของเล่งจ้วงจี่ขึ้นได้ ดังนั้นจึงอับอายจนหน้าแดงฉาน ก้มศีรษะจนคางแทบจรดอก ปรารถนาให้แผ่นดินแยกออกแล้วมุดหนีไปในบัดดล

เทพบุตรสำอางง่วนจื้อฮวงที่มีเพลิงริษยาฮือโหมอยู่นานแล้ว ตาของมันพลันแวววาวด้วยประกายอำมหิต ใบหน้าขาวสะอาดได้กลับกลายเป็นเขียวคล้ำไปในบัดดล เค้าหน้าบ่งบอกความเหี้ยมโหดดุร้ายจนเปี่ยมล้น

ดาบทองนางแอ่นพิษเพียงถือพัดก้านทองอันศักดิ์สิทธิ์เป็นต้นเหตุยืนยันว่าเล่งจ้วงจี่เป็นศิษย์ทายาทของค้วงเอี๊ยวจื้อแห่งเทียนซัว ต่อมาฟังว่าเจ้าของพัดเป็นอีกผู้หนึ่ง และเคยปรากฏร่องรอยมาในเมืองฮ่งฮกติ้งคราหนึ่ง จากนั้นบ้วนเล็กเพี้ยที่บุตรชายลุ่มหลงดั่งเทิดทูนเทพธิดา ก็มามี

เปียกออันนอบน้อมสำรวม แต่งามสง่าคมสันเป็นชายในดวงใจไว้ก่อนแล้ว

เหตุการณ์ที่ผิดคาดหมายและขัดความประสงค์ทั้งหลายครั้งหลายครา ทำให้โจรเฒ่าไม่อาจจะข่มกลั้นสันดานต่อไปได้ สองตาจ้องมองดูบ้วนเล็กเพี้ย กับเล่งจ้วงจี่ ในยามลืมตัว ประกายชั่วร้ายของมันปรากฏขึ้นวูบใหญ่ ริมฝีปากก็มีรอยยิ้มอันเหี้ยมเกรียมแสยะ หน้ากากที่แอบอ้างเป็นผู้มีเมตตาปรานี ถูกทำลายไปจนไม่เหลือหลอทันที

แต่ทว่ามันพลันรู้สึกตัวว่าเสียกิริยาไปแล้ว รีบเปลี่ยนเป็นยิ้มแย้มแจ่มใสได้ในพริบตา แหงนหน้าหัวร่อฮาฮาขึ้นกลบเกลื่อนแล้วกล่าวว่า

"เพี้ยโกวเนี้ยมีชาติตระกูลที่มีวิชาลึกซึ้งแตกฉาน สำเร็จวิชาจากอัจฉริยะของฮ่วงซัว พลังฝีมือย่อมเหนือล้ำกว่าคนธรรมดาแน่นอนแล้ว"

กล่าวแล้วหัวร่อเสียงดังกึกก้องกังวานขึ้นอีกครั้ง เดินเข้าไปน้อมสุราตามโต๊ะต่าง ๆ

ทิโกวพั้วมาตรแม้นดูออกว่า ดาบทองนางแอ่นพิษและบุตรชายต่างมีท่าทีขุ่นใจอยู่บ้าง แต่ยังรู้สึกเป็นปรากฏการณ์ธรรมดาของปุถุชน ดังนั้นจึงมิได้ไปใส่ใจแยแส

แต่ทว่าเล่งจ้วงจี่ที่สนใจสังเกตอย่างจดจ่อ รอยยิ้มอันเหี้ยมเกรียมอำมหิตที่ยากจะพบเห็นบนใบหน้าของดาบทองนางแอ่นพิษจึงปรากฏจนชัดเจนกระจ่างใจ ดังนั้นเล่งจ้วงจี่ยิ่งแน่ใจวาจาของอาจารย์ว่าถูกต้อง... ดาบทองนางแอ่นพิษง่วนเล้งไถ่ คือจอมโจรร้ายที่มีหน้ากากอันปรานี มีเปลือกนอกที่ประกอบคุณงามความดี แต่ใจจริงกลอกกลิ้งชั่วช้าเลวยิ่ง !

พร้อมกันนั้นกับอาจารย์ของบ้วนเล็กเพี้ย อัจฉริยะแห่งฮ่วงซัวก็เกิดความสนใจเป็นพิเศษ เล่งจ้วงจี่คิดอยู่ว่า สภาพอันแท้จริงของอารามเล่งเชียวเก็งบนฮ่วงซัว บ้วนเล็กเพี้ยอาจบางทีจะทราบ

ในห้องโถงใหญ่เริ่มมีเสียงสนทนาเสียงหัวร่อและเสียงโห่ร้อง สภาพได้เริ่มสนุกสนานครึกครื้นขึ้นมาอีกแล้ว

เมื่อดาบทองนางแอ่นพิษน้อมคารวะสุราไปโดยถ้วนทั่ว จึงพาพวกพ้อง

ผู้อาวุโสกลับมานั่งโต๊ะเจ้าภาพ ดื่มสุราสนทนาปราศรัยกันไป

เล่งจ้วงจี่ที่ดื่มสุราสนทนากับบ้วนเล็กเพี้ยและพวกร่วมโต๊ะไปพลางทางหนึ่งก็เงี่ยหูฟังคำสนทนาของโต๊ะดาบทองนางแอ่นพิษอย่างจดจ่อ

พลันได้ยินทิโกวพั้วถามอย่างยิ้มแย้มขึ้น

"จิ้นเต็กไต้ซือ ฟังว่าค้วงเอี๊ยวจื้อเมื่อครั้งยังเป็นดรุณี ก็มีชื่อลือกระเดื่องทั่วแผ่นดิน ในบู๊ลิ้มมิทราบมีบุรุษหนุ่มรูปงามฝีมือสูงส่งที่ลุ่มหลงต่อความสะคราญของนางอยู่มากมายเพียงไร มิทราบว่านางไฉนจึงได้ตัดโลกียวิสัยไปเป็นนักพรตหญิงอย่างกะทันหัน ?"

เล่งจ้วงจี่ฉุกใจได้คิด จวบจนขณะนี้จึงทราบว่าค้วงเอี๊ยวจื้อคือสตรีผู้กล้าหาญอันงามสะคราญที่มีชื่อลือกระเดื่องของยุคก่อน

ได้ยินจิ้นเต็กไต้ซือร้องสรรเสริญพระพุทธคุณเบา ๆ แล้วกล่าวว่า

"ประสกหญิงถามไถ่มา อาตมาควรจะตอบตามความจริง แต่การเล่าเรื่องราวความลับส่วนตัวของผู้อื่นเป็นข้อห้ามที่บรรพชิตไม่พึงแตะต้อง ดังนั้นขอประสกหญิงอโหสิให้อาตมาที่บังอาจฝ่าฝืนคำสั่ง"

เล่งจ้วงจี่มิได้ยินสาเหตุการตัดกิเลสของค้วงเอี๊ยวจื้อ มาตรแม้นผิดหวังอยู่บ้าง แต่ยิ่งบังเกิดความเคารพนับถือในคุณธรรมของจิ้นเต็กไต้ซือ และยิ่งเชื่อมั่นว่าจิ้นเต็กไต้ซือต้องเป็นหลวงจีนเปี่ยมปริยัติธรรมสูงล้ำ

มีเสียงของลุ้ยเท่งไกวั้ (ไม้เท้าอสนีบาต) ถามขึ้นว่า

"ไต้ซือ ฟังว่าค้วงเอี๊ยวจื้อในเทียนซัวโง้วจื้อนี้มีอายุเยาว์วัยที่สุด แต่ฝีมือสูงที่สุด โดยเฉพาะวิชาตัวเบาและกระบวนท่าพัด ยอดเยี่ยมสูงล้ำไม่มีใดเทียม มิทราบว่าเป็นกิตติศัพท์ที่จริงจังหรือไม่ ?"

"ใช่แล้ว ประสกแซ่เชียวกล่าวต้องตรงความจริงทั้งสิ้น"

ดาบทองนางแอ่นพิษขมวดคิ้วเล็กน้อย มือลูบเครายาวอยู่ตลอดเวลาด้วยท่าทีที่ขุ่นเคืองใจไม่น้อย คล้ายดั่งมีเรื่องอันอัดอั้นอยู่เต็มอก ขณะนี้สอดคำถามขึ้นว่า

"ในระหว่างสิบปีนี้ ไต้ซือยังเคยไปที่เทียนซัวมาคราหนึ่ง มิทราบได้

พบตัวค้วงเอี๊ยวจื้อหรือไม่ ?"

"เมื่อตอนอาตมาไป เทียนซัวโง้วจื้อต่างอยู่บนภูเขา...

"ไต้ซือเคยได้สนใจสังเกตว่า ค้วงเอี๊ยวจื้อยามนั้นรับศิษย์ไว้แล้วหรือไม่ ?"

"ยามนั้นศิษย์ค้วงเอี๊ยวจื้อเป็นทารกหญิงอายุสิบสองสิบสามปี แต่ทว่ามันเป็นเวลาแปดเก้าปีมาแล้ว อาจบางทีในระหว่างหลายปีนี้ จึงไปรับศิษย์เป็นบุรุษหนุ่มแซ่เตี้ยงผู้นั้น..."

เล่งจ้วงจี่ที่ตั้งอกตั้งใจฟัง พอได้ยินคำ 'ทารกหญิง' ก็หัวใจสะท้าน รีบลอบชำเลืองไปที่บ้วนเล็กเพี้ยทางข้างกายแวบหนึ่ง เนื่องจากเมื่อตอนดูพัดอยู่บนเหลาสุรา บ้วนเล็กเพี้ยเคยยืนยันว่า พัดนี้เป็นของสตรีใช้เพราะมีกลิ่นหอม

พอได้คิดถึงตอนนี้ก็ต้องลอบถามตนเอง 'เตี้ยงอุ้ยเม้งผู้นั้นจะกลายเป็นสตรีหรือ ?' แต่แล้วคิดคัดค้านขึ้นว่ามิใคร่จะสมเหตุผล เพราะสตรีไหนเลยจะสวมใส่อาภรณ์ของบุรุษเพศ ?

เล่งจ้วงจี่ที่ไม่มีประสบการณ์ในวงพวกนักเลงมาเลย มีความเห็นว่าสตรีไม่อาจสวมใส่เสื้อผ้าของบุรุษเพศได้ แต่เล่งจ้วงจี่มิทราบดอกว่า ผู้-กล้าหาญสตรีในบู๊ลิ้มเป็นจำนวนมาก บางครั้งที่ต้องการความสะดวกอาจจะปลอมแปลงเป็นบุรุษเพศมาก็ได้

บ้วนเล็กเพี้ยที่นั่งอยู่ข้างกาย เห็นท่าทีเล่งจ้วงจี่ซึมเซาปานนั้น ต้องถามเสียงนุ่มนวลอย่างกังวลใจ

"เล่งเปียกอ ท่านกำลังคิดเรื่องอันใด ?"

เล่งจ้วงจี่รีบระงับอารมณ์อันปั่นป่วนไว้ ปั้นหน้าจนนิ่วคิ้วขมวด กล่าวเบา ๆ

"ข้าพเจ้ารู้สึกเจ็บกระเพาะ"

บ้วนเล็กเพี้ยตื่นตกใจจนละล่ำละลักด้วยความกังวล

"อา...ท่านดื่มสุรามากแล้ว รีบออกไปตากลมเย็นทางข้างนอกเถิด"

เล่งจ้วงจี่ได้คิดด้วยไวปัญญาทันที รู้สึกว่าเป็นข้ออ้างของการปลีกตัวออกไปก่อนอย่างประเสริฐ ขณะจะผงกศีรษะรับคำ พลันได้ยินเสียงเข้มแข็งของชายชราดังขึ้น เล่งจ้วงจี่เหลียวมองไป เห็นผู้กล่าววาจาคือเชียวจื้อเช็งฉายาไม้เท้าอสนีบาต

เชียวจื้อเช็งฉายาไม้เท้าอสนีบาตส่งเสียงขอร้องจนห้องโถงใหญ่สงบลงแล้วจึงส่งเสียงก้องกังวาน ว่าจึงจู๊มีเรื่องสำคัญใคร่จะกระทำ ต้องการปลีกตัวออกไปชั่วคราว พวกในห้องขอให้ดื่มกินกันต่อไป พวกที่มาไกลหรือไม่อาจทนทานพิษสุรา ยังมีคนคอยต้อนรับอีกต่างหาก

เมื่อเชียวจื้อเช็งกล่าวจบคำ พวกกิมตอตั๊กอี่ก็ลุกขึ้นอำลาอย่างยิ้มแย้มแล้วออกไปจากห้องโถงใหญ่ เล่งจ้วงจี่ที่จับตามองตลอดเวลา ต้องลอบแค่นหัวร่ออยู่ในใจ มีความเห็นว่านี่เป็นโอกาสวิเศษที่สวรรค์ประทานให้แก่ตนไปฆ่าโจรเฒ่าผู้นี้

พอดาบทองนางแอ่นพิษออกจากห้อง ก็มีอาคันตุกะสตรีไม่น้อยพลอยออกไปด้วย เล่งจ้วงจี่และบ้วนเล็กเพี้ยจึงได้ปะปนเข้าไปในหมู่อาคันตุกะสตรีออกจากห้องโถงใหญ่

ทางบันไดนอกห้องโถงมีเด็กรับใช้ทั้งหญิงชายยืนอยู่กลุ่มใหญ่คอยนำทางอาคันตุกะไปทางห้องพัก เมื่อเห็นมีคนออกมาก็ทยอยเข้ารับหน้า พวกหญิงรับใช้ต้อนรับบ้วนเล็กเพี้ย เด็กรับใช้ต้อนรับเล่งจ้วงจี่ ทั้งสองเห็นก็เข้าใจได้ทันที ทราบว่าห้องพักของบุรุษสตรีได้แยกออกห่างจากกัน

บ้วนเล็กเพี้ยขมวดคิ้วเชิดปากด้วยท่าทีที่ลังเลใจ แต่เล่งจ้วงจี่กลับสบอารมณ์ยิ่งนัก เพราะกำลังกลัดกลุ้มที่หาทางผละจากบ้วนเล็กเพี้ยไปมิได้ ดังนั้นรีบลนลานกล่าวคำอำลากับนาง

ขณะหันกายกลับบ้วนเล็กเพี้ยยังจะกล่าววาจาใดมาอีก จึงรีบติดตามเด็กรับใช้ลงบันไดไปยังห้องทางด้านขวามือ ซึ่งต้องผ่านลานตึกใหญ่ซึ่งมีระเบียงยาว

เล่งจ้วงจี่รู้สึกเป็นโอกาสที่ยากจะหาพบพาน ตอนติดตามเด็กรับใช้จึง

แสร้งทำเป็นชมเชยบริเวณอย่างเยือกเย็น แต่ลอบจดจำทิศทางอยู่ในใจ ไม่ยอมปล่อยปละละเลย

ทันใดเสียงชายเสื้อปะทะลมพุ่งถี่เร็วมาจากด้านหลัง ทำให้เล่งจ้วงจี่ฉุกใจได้คิด สงสัยว่าเป็นผู้ใดจึงรีบร้อนปานนี้ ถึงกับกล้าใช้วิชาตัวเบาในระเบียง ยาวแต่แม้รู้สึกพิศวงสงสัย ก็มิได้เหลียวหน้ามองดูว่าเป็นผู้ใด

เงาร่างคนพุ่งวาบเสียงก็หายวับ ผู้ขวางอยู่เบื้องหน้าเด็กรับใช้คือเทพบุตรสำอางเป็นเซี่ยวจึงจู๊ของหมู่ตึกพยัคฆ์หลับ

เล่งจ้วงจี่แสร้งทำเป็นตื่นเต้นตกใจ ประสานมือถามไถ่ความประสงค์ แต่เทพบุตรสำอางมิยอมมองหน้าเล่งจ้วงจี่ กลับไปดุด่าเด็กรับใช้ว่าเล่งจ้วงจี่เป็นนักศึกษา ไหนเลยจะพาไปพักร่วมกับชนชาวบู๊ลิ้มอันหยาบคายได้

เล่งจ้วงจี่ดูออกแล้วว่าเทพบุตรสำอางมาอย่างประสงค์ร้าย ก็ลอบแค่นหัวร่ออยู่ในใจ คำนึงขึ้น 'นี่เจ้าแส่หาที่ตายเอง เมื่อถึงเวลาอย่าได้กล่าวหาว่าเชี่ยวเอี๊ยอำมหิตเลย'

เทพบุตรสำอางดุด่าเด็กรับใช้จนหนีหน้าไป แล้วรีบกล่าวกับเล่งจ้วงจี่อย่างยิ้มแย้มแจ่มใส ให้ไปพักในห้องหนังสือส่วนตัวของมัน ซึ่งอยู่อีกด้านหนึ่งในทางเหนือของตัวตึก

ลัดซ้ายเลี้ยวขวาไปจนไกลโข ผ่านตึกโดดเดี่ยวอีกหลายหลัง เบื้องหน้าจึงปรากฏกำแพงเตี้ย ๆ มีประตูกลม พอผ่านเข้าไปกลายเป็นสวนดอกไม้อันกว้างใหญ่ มีทางโรยกรวด สองฟากข้างมีทั้งภูเขาจำลอง สระบัว และเก๋งน้อย ห้องหนังสืออยู่ทางเหนือสุดของอาณาบริเวณสวนไม้ดอกอันกว้างขวาง มีทั้งสนทั้งไผ่ปลูกเรียงรายเป็นเงาละลาน ทำให้เล่งจ้วงจี่ต้องชมเชยขึ้นอย่างจริงใจ นับเป็นบริเวณอันสุขสงบที่งามตระการ เหมาะสมต่อการพำนักพักผ่อนยิ่ง

ในตัวตึกน้อยที่เล่งจ้วงจี่ผลักประตูเข้าไปเห็น ประดับประดาด้วยแคร่หนังสือทั้งสี่ด้าน ภาพวาดงามประหลาดแขวนเรียงราย โต๊ะเก้าอี้สลักเสลาด้วยฝีมือประณีต เครื่องเขียนมีอยู่ครบครัน ด้านตะวันออกของห้องยังมี

ที่นอนหนาบนเตียงกว้างใหญ่สำหรับใช้พักผ่อน มาตรแม้นแสงเดือนจะรำไรแต่ภายในห้อง สายตาเล่งจ้วงจี่ยังมองได้ชัดเจนดุจดั่งเป็นกลางวัน

เทพบุตรสำอางหน้าเหี้ยมเกรียมอำมหิต ถามไถ่ว่าสถานที่นี้พอจะสบใจหรือไม่ เล่งจ้วงจี่แสร้งทำเป็นลิงโลดยินดี สร้างความพอใจแก่เทพบุตร-สำอางจนหัวร่ออย่างทระนงโอหัง และย้ำคำขึ้นว่า เล่งจ้วงจี่เป็นเปียเฮียของเพี้ยโกวเนี้ย จึงได้ต้อนรับเป็นพิเศษดั่งนี้ มันกล่าวแล้วก็ได้ขยับกายพ่งออกจากห้อง กระโดดข้ามกำแพงเตี้ยของสวนดอกไม้ลับตาไป

เล่งจ้วงจี่รู้ซึ้งถึงเจตนาอันชั่วร้ายของเทพบุตรสำอางอยู่ก่อนแล้ว ขณะนี้ยังไม่มีกะใจจะไปขบคิดคำนวณว่า เมื่อเทพบุตรสำอางไปแล้ว จะเกิดเรื่องร้ายแรงอย่างไรขึ้น

เล่งจ้วงจี่รีบพลิ้วไปที่หลังประตู กวาดตามองดูเหตุการณ์ภายนอกก่อน เห็นในสวนดอกไม้มีเงาไม้ไหวตัวอยู่วูบวาบ ใบไผ่ส่ายตามสายลมอยู่ซู่ซ่า นอกจากนี้มีแต่ความสงบเงียบวังเวง

เมื่อมองดูสภาพทางด้านหลังชัดตาจึงสาวเท้าออกจากประตู เพราะตั้งใจจะรีบลอบเร้นเข้าไปทางตึกใน พยายามหาตัวดาบทองนางแอ่นพิษง่วนเล้งไถ่ให้พบโดยเร็วที่สุด

ขณะเพิ่งก้าวลงจากบันไดหน้าตึก พบเห็นที่นอกสวนดอกไม้มีเงาร่างคนกำลังวิ่งเข้ามาทางกำแพงเตี้ย เล่งจ้วงจี่ฉุกใจได้คิด แน่ใจว่าต้องเป็นคนที่เทพบุตรสำอางให้มาประทุษร้ายตน แต่ทว่าอาศัยช่องในกำแพงเตี้ยรอบมองไป ริมฝีปากก็ปรากฏรอยยิ้มเย็นชาขึ้น เพราะคาดไม่ถึงว่าผู้ลอบเร้นมาคือซ่งน่ำเชียวฉายาดาบม้วนเมฆ !

เห็นซ่งน่ำเชียวหมอบ ๆ คลาน ๆ ด้วยท่าทีแคล่วคล่องปราดเปรียว ตาคมวาวของมันเหลียวซ้ายแลขวาไม่หยุดยั้ง คล้ายดั่งกลัวคนในอ้อโฮ้วจึงจะพบเห็นก็ปานกัน เล่งจ้วงจี่แม้มิทราบเจตนาการมาของซ่งน่ำเชียว แต่ดูจากท่าทีที่ลอบเร้นลับล่อของมัน ก็แน่ใจว่ามันต้องไม่มีเจตนาดีเด็ดขาด

เล่งจ้วงจี่มิกล้าจะบุกรุกเข้าไปที่ตึกในทันที เพราะจำเป็นจะต้องกำจัด

ซ่งน่ำเชียวไปเสียก่อน

เมื่อตกลงใจ จึงแสร้งทำเป็นเยือกเย็นปลอดโปร่ง เดินตามถนนโรยกรวดในสวนดอกไม้ มือก็ไพล่หลัง หน้าเชิดสูง ก้าวช้า ๆ ออกไปอย่างเยือกเย็น ยามนี้เมฆได้กระจ่างจ้าไปจากท้องฟ้า เดือนดวงเสี้ยวสาดแสงอันเลือนรางลงมา กลิ่นไม้ดอกฟุ้งเป็นระยะ ๆ ตามสายลม ยิ่งเน้นเห็นทิวทัศน์ในสวนงามประหลาด แต่สวนไม้ที่ตระการปานภาพวาด กลับมีอันตรายร้ายแรงแอบแฝงอยู่อย่างหฤโหด !

เล่งจ้วงจี่ทอดน่องช้า ๆ มีทีท่าคล้ายชมเชยไม้ดอกในสวนใหญ่ แต่ความจริงกำลังลอบสังเกตที่ทางอันน่าคลางแคลงสงสัย หน้าที่แหงนขึ้นมองดวงจันทร์ลอบชำเลืองแลดูตึกกะทัดรัดในป่าไผ่ด้านเหนือ ได้พบเห็นว่าซ่งน่ำเชียวเข้าไปในสวนดอกไม้แล้วจริง ๆ กำลังย่องมาทางด้านหลังของตนโดยอาศัยเงาของสุมทุมพุ่มไม้บุกเข้ามา

เล่งจ้วงจี่กำหนดภูเขาจำลองที่ห่างจากตนหลายวา พบเห็นเป็นภูเขาที่สร้างตะปุ่มตะป่ามีช่องอยู่มากมาย จึงตั้งใจจะหลอกล่อซ่งน่ำเชียวเข้าไปในภูเขาจำลอง ฉวยโอกาสที่มันมิทันระวังตัวฆ่ามันตายไปเสียก่อน

พร้อมกันนั้นเล่งจ้วงจี่ก็พบเห็นในสวนนี้ มาตรแม้นมีพิรุธสงสัยไม่น้อย แต่มิเห็นมีคนลอบเร้นหลบตัว จึงคิดในใจ เพียงกำจัดซ่งน่ำเชียวไปได้ก็พอจะลอบไปตามป่าไผ่หลังภูเขาจำลอง เข้าสู่ตึกในอย่างรวดเร็วได้

พอตกลงใจจึงแสร้งสาวเท้าช้า ๆ ข้ามสะพานที่ทอดผ่านสระบัว มุ่งไปยังภูเขาจำลองเบื้องหน้า พร้อมกันนั้นลอบชำเลืองมองดูตึกงามกะทัดรัดอันโดดเดี่ยว ที่อยู่ทางด้านภูเขาจำลองแห่งนั้น

ตึกกะทัดรัดอันสวยงามนี้ มีกำแพงสีแดงกระเบื้องหลังคาสีเขียว ตัวตึกสลักเสลาแต้มสีสันจนงามละลานตระการตา ห่างจากภูเขาจำลองแห่งนี้ประมาณยี่สิบวาเท่านั้น

ภายในตึกงามนี้มืดมิดไม่มีแสงโคมไฟเลย คล้ายไม่มีผู้อยู่อาศัย แต่หน้าต่างมีม่านไม้ไผ่ห้อยระบดบังไว้ ทว่าระเบียงที่รายล้อมทางตัวตึกซึ่ง

เป็นสีแดงคล้ำ ปรากฏประกายอยู่ท่ามกลางแสงจันทร์เลือนราง คล้ายได้รับการเช็ดถูทุกวี่วันจนไม่มีฝุ่นละอองติดเลย

เล่งจ้วงจี่แหงนหน้ามองท้องฟ้า เห็นเป็นเวลายามสองครึ่งผ่านไปแล้ว ในตัวตึกแม้จะมีคนพำนักอยู่ยามนี้ก็น่ากลัวหลับใหลสู่นิทรารมณ์แล้ว

เมื่อมาถึงที่เชิงภูเขาจำลองแหงนหน้ามองไป ภูเขานี้สูงร่วมยี่สิบวา สร้างตะปุ่มตะป่ำจนคล้ายเป็นชะง่อนผาชะโงกงุ้ม น่าหวาดหวั่นต่ออันตรายมิได้ด้อยกว่าเก้าฮั้วซัวที่เคยคร่ำเคร่งฝึกปรือฝีมือมาถึงห้าปีเลย

เล่งจ้วงจี่เงยหน้าทำทีท่าเป็นชมเชยอยู่ชั่วครู่ จึงสาวเท้าเข้าไปในภูเขาจำลอง เพียงไปได้ร่วมยี่สิบเชียะเป็นช่องเขาแคบที่สองฟากข้างเป็นผนังสูงชัน ขณะเวลานั้นมีเสียงควับพุ่งวาบเข้ามาในภูเขาจำลอง

เล่งจ้วงจี่ฉุกใจได้คิด ทราบดีว่าดาบม้วนเมฆซ่งน่ำเชียวติดตามเข้ามาแล้ว

เนื่องจากสถานการณ์เลวร้ายลงอย่างรวดเร็ว ทำให้เล่งจ้วงจี่ไม่มีโอกาสจะเลือกสถานที่อันเหมาะสมกว่านี้มาลงมือ จึงจำต้องพลิ้วกายเข้าไปในหุบเขา ซึ่งกว้างประมาณแปดเชียะ สูงหลายวา ผาสองฟากข้างชะโงกงุ้มออกมาจนเผยเห็นท้องฟ้าเพียงช่องเล็ก ๆ ดังนั้นในหุบเขาจึงมืดมิดสนิททั่ว

เล่งจ้วงจี่พอเห็นก็ลอบยินดีในใจ มิคิดว่าเปะปะอย่างไร้จุดหมาย กลับมาพบสถานที่ลงมืออันเหมาะสมยิ่ง เสียงโลหะได้ดังควับขึ้นเบา ๆ จากที่ซึ่งไม่ไกลเท่าใดนัก จากนั้นบนศิลาใหญ่ปากช่องเขาปรากฏประกายยะเยียบขึ้นแวบหนึ่ง เลื่อนรางจนคล้ายจะดับวูบ

แสดงว่าซ่งน่ำเชียวได้ชักดาบออกมาจากหลังของมันแล้ว เล่งจ้วงจี่คำนวณตามเสียงโลหะและประกายดาบ ทราบว่าซ่งน่ำเชียวห่างจากตนไม่ไกลเท่าใด ดังนั้นจึงยืนกลั้นลมหายใจ เกร็งกำลังจนเปี่ยมล้นรอคอยไว้

เล่งจ้วงจี่ลอบตักเตือนตนเองอยู่ไม่หยุดยั้ง ว่าต้องจู่โจมให้สำเร็จในกระบวนท่าเดียว และจะต้องจดจำจุดสำคัญในร่างมันให้แม่นยำ โดยมิให้ซ่งน่ำเชียวส่งเสียงครวญครางอย่างไรเป็นอันขาด

เนื่องจากทั้งสองฝ่ายต่างกลั้นลมหายใจเงี่ยหูฟัง ยิ่งรู้สึกในช่องเขาจำลองเงียบงันคล้ายสุสานร้าง ดังนั้นแต่ละฝ่ายอาจสามารถได้ยินเสียงหัวใจของตนเต้นอยู่

เล่งจ้วงจี่คำนวณจากเงามืดทางปากช่องเขา แน่ใจว่าซ่งน่ำเซียวอยู่ทางช่องเลี้ยวข้างกายตนนี่เอง เล่งจ้วงจี่ดูออกว่าที่ซ่งน่ำเซียวระมัดระวังจนเคร่งเครียด รีรออยู่เนิ่นนานก็ไม่ลงมือ น่ากลัวเพราะมันก็กลัวตนจะส่งเสียงแผดร้องไปเช่นกัน

ซ่งน่ำเซียวคลุกคลีในวงพวกนักเลงจนโชกโชนชำนาญยิ่ง มันย่อมรู้ดีว่าการประหารคนภายในคฤหาสน์ผู้อาวุโสสูงของบู๊ลิ้ม เป็นที่ถือสาของชนชาวนักเลงอย่างยิ่ง อย่าว่าแต่วันพรุ่งนี้ยังเป็นวันมงคลของดาบทองนางแอ่น-พิษที่จะประกอบพิธีแขวนดาบด้วย

และมันยิ่งแน่แก่ใจ หากแม้นดาบนี้ฟันมาไม่ถูกที่สำคัญ เล่งจ้วงจี่ต้องแผดก้องขึ้นมา แม้มันจะมีฝีมือใหญ่เยี่ยมเทียมฟ้า ก็ไม่มีทางหนีออกจากที่นี้จนถึงห้องพักแรมโดยไม่ถูกผู้อื่นพบเห็นก่อนได้

ยามนั้น มิเพียงจะสูญเสียแผนการอันรอบคอบจนยับเยินเท่านั้น ยังต้องเสียเกียรติภูมิ 'ซ่งไต้เฮี้ยบ' ไปหมดสิ้นด้วย แม้ชีวิตของมันยังยากจะรักษาให้ปลอดภัยได้ เพราะยามนั้นอย่าว่าแต่ทิโกวพั้วกับบ้วนเล็กเพี้ยจะไม่ยอมปล่อยมันเลย แม้ตัวกิมตอตั๊กอี่กับเทพบุตรสำอางก็ไม่ยอมอภัยแก่มันเด็ดขาด

ซ่งน่ำเซียวมาตรแม้นขบคิดจนรอบคอบ แต่กับการที่บ้วนเล็กเพี้ยกระชากกระบี่จะประหารมันต่อหน้าผู้คนตั้งมากหลายในเหลาสุรา และท่าทีที่เล่งจ้วงจี่ได้รับความปรารถนาดีจากบ้วนเล็กเพี้ย ก็ทำให้มันริษยาจนไม่อาจข่มใจ

ดังนั้นมันแม้จะเสียชีวิตชื่อเสียงพังทลาย มันก็จะต้องเสี่ยงอันตรายทดลองดูสักครั้ง

เล่งจ้วงจี่เห็นซ่งน่ำเซียวรีรอมิกล้าเข้ามา ก็รำคาญจนเบื่อหน่ายจะรอ

คอย เพราะเวลาของเล่งจ้วงจี่มีค่ายิ่งไหนเลยจะผลาญให้เสียไปโดยไร้ประโยชน์ในที่นี้ได้ ดังนั้นจึงแสร้งขยับเท้าให้มีเสียงดังขึ้นเบา ๆ

วิธีนี้นับว่ามีประสิทธิภาพเห็นผลทันตา ทำให้ซ่งน่ำเชียวที่ตามมาจนถึงหัวเลี้ยว ขยับร่างแล้วยกดาบในมือขึ้น

เล่งจ้วงจี่เห็นเป็นโอกาสที่ไม่อาจปล่อยให้พ้น ขณะจะพุ่งเข้าจู่โจม พลันมีเสียงพิณดังติงตังขึ้นเบา ๆ ตามอากาศ คล้ายเป็นเสียงที่ดังอยู่ในละแวกใกล้เคียงนี้นี่เอง

เป็นความแตกตื่นตกใจอันใหญ่หลวงยิ่ง รีบพุ่งร่างลงกับพื้นชะงักการโถมไปในบัดดล แนบกายติดอยู่บนผนังศิลาใหญ่ ในฝ่ามือมีเหงื่อเย็นยะเยียบไหลซึมออกทันที

เงี่ยหูฟังอย่างตั้งใจ พบเห็นว่าซ่งน่ำเชียวที่หัวมุมเลี้ยว กระโดดหนีออกจากซ่องเขาจำลองไปอย่างเร่งร้อนอยู่นานแล้ว

ยามนี้ เสียงพิณอันสดใสเนิบนาบได้ดังติง ๆ ตัง ๆ ขึ้นมาแล้ว ในท่วงทำนองคล้ายมีความรันทดหดหู่ที่น่าโศกาอาดูรแฝงอยู่

เล่งจ้วงจี่ระงับใจจนสงบแล้ว จึงลอบมาถึงหัวเลี้ยวชะโงกหน้ามอง สีหน้าตาพลันแปรเปลี่ยนไป ม่านของหน้าต่างทรงกลมพอดีอยู่ที่เบื้องหน้านี้นี่เอง

ภายในห้องยังคงมืดมิดไร้แสงโคมไฟ แต่เสียงพิณอันแผ่วทุ้มดังจากหลังม่านไม้ไผ่ที่หน้าต่างบานนี้นี่เอง แสดงว่าพฤติการณ์ของตนและซ่งน่ำเชียวต่างถูกผู้ดีดพิณในตัวตึกนี้สังเกตเห็นจนหมดสิ้นแล้ว

เนื่องจากตนมิได้โถมกายไปจู่โจมใส่ซ่งน่ำเชียวอย่างกะทันหัน เล่งจ้วงจี่แน่ใจว่าผู้ดีดพิณในตัวตึกยังมิถึงกับดูออกว่าตนเป็นคนมีพลังฝีมืออันสูงส่ง แต่จะอย่างไรก็ตาม ยามนี้ต้องกัดฟันเดินเข้าไปดูให้รู้แน่ ดังนั้นแสร้งทำเป็นชมเชยทิวทัศน์อันสะคราญของภูเขาจำลอง ทำทีมิรู้ว่ามีตัวซ่งน่ำเชียวสะกดรอยตามมา ยังคงยกมือไพล่หลังเดินทอดน่องออกไป

ขณะก้าวเท้าอยู่นั้น คิ้วต้องขมวดมุ่นเล็กน้อย สองตาจับจ้องมอง

หน้าต่างของตัวตึก คล้ายดั่งจะมาตรวจตราดูเพราะได้ยินเสียงพิณนี้

เล่งจ้วงจี่พบเห็นเก๋งน้อย ๆ ที่กอไผ่ห่างจากตัวตึกนี้ใกล้ที่สุด จึงคิดจะยืนบนเก๋งเพ่งมองไป ย่อมไม่ยากจะเห็นผู้ดีดพิณคือใคร พร้อมกันนั้นจำเป็นต้องลงมือสยบผู้ดีดพิณเสียก่อน จึงสามารถเข้าสู่ตึกในได้โดยไม่มีผู้พบเห็น

ผ่านสวนไม้ดอกไปอีกหลายขนัด ยังมิทันจะถึงเก๋งน้อย สายตาก็พอเห็นเงาคนอยู่หลังม่านไม้ไผ่นั้นรำไร เล่งจ้วงจี่จึงชะงักกายยืนใต้ต้นไม้ใหญ่เงยหน้าดูม่านไม้ไผ่บนหอสูง ทราบดีว่าผู้ดีดพิณท่าทีอย่างไรจึงเพ่งสายตามองไป

คนผู้อยู่หลังม่านไม้ไผ่ได้เริ่มมีเงาชัดเจนขึ้นจากการเพ่งมองด้วยพลังภายใน การมองคราแรกเล่งจ้วงจี่ดูออกว่าคนผู้นี้เป็นสตรี

เงาร่างอันอ้อนแอ้นแน่งน้อยกำลังนั่งตัวตรงอยู่ที่แคร่พิณ ก้มศีรษะลงเล็กน้อย เคลื่อนไหวมือเรียวงามขาวผ่องอยู่อย่างเยือกเย็นสงบ ลูบไปบนสายพิณอันยาว

อย่างแช่มช้า เล่งจ้วงจี่ได้เห็นถนัดชัดตา ผมดำขลับสลวยของนางเกล้าเป็นมวยสูง ปักปิ่นหงส์ทองคาบไข่มุกอยู่ตัวหนึ่ง จากประกายที่วับแวมของไข่มุกในปากหงส์คล้ายเป็นสายไข่มุกทั้งพวง

เล่งจ้วงจี่ไม่เห็นโฉมหน้านางได้ชัดเจน จึงมิอาจคาดเดาอายุนาง ยิ่งมิทราบว่านางเป็นสตรีที่มีสามีแล้วหรือว่าเป็นดรุณีพรหมจารี ?

ทันใดนางในหลังม่านงอนิ้วดีดสายพิณหนัก ๆ ขึ้นวูบหนึ่ง จากนั้นเงยหน้าช้า ๆ มองมา ดวงตาที่แวววาวราวน้ำค้างมีประกายอันอบอุ่นนุ่มนวลมองมาทางใบหน้าอันงามสง่าของเล่งจ้วงจี่อย่างมิตั้งใจ

แต่ทว่านางเป็นเพียงเหลือบแลมาอย่างเยือกเย็นเป็นสง่า แล้วจึงก้มหน้าลงไปอีกครา

เล่งจ้วงจี่เพ่งมองจนใจสะท้านหวั่นไหว ต้องเลิกคิ้วขึ้นลงอย่างลืมตัว มาตรแม้นมิเห็นโฉมหน้านางได้ถนัดชัดตา แต่จากเค้าที่สวยงามสมบูรณ์

ของวงหน้า แน่ใจว่านางต้องเป็นสตรีที่มีความสะคราญปานหยาดฟ้ามาดิน

จากความสนใจและเลื่อมใสที่ประดังอย่างรุนแรง ทำให้เล่งจ้วงจี่ต้องก้าวเข้าไปอย่างลืมตัว

ขณะที่สาวเท้าก้าวเดินอยู่นั้น

ทันใดมีเสียงแผดร้องอันโหยหวนเสียดประสาท ดังกึกก้องมาในอากาศอันเงียบวังเวง จนน่าหวาดหวั่นสะท้านขวัญผู้ฟังยิ่งนัก

เสียงแผดร้องอันเจ็บปวดโหยหวนที่ดังอย่างกะทันหัน ทำให้เล่งจ้วงจี่ที่ตั้งอกตั้งใจจะดูหน้าสตรีงามในหอต้องแตกตื่นจนสะดุ้งขึ้นสุดตัว ชะงักเท้าไว้ตามสัญชาตญาณอันเคยชินทันที

เล่งจ้วงจี่รีบมองไปทางต้นเสียง เห็นบนหลังคาทางด้านตะวันตกเฉียงเหนือมีเงาสีขาวจุดหนึ่ง พุ่งวาบดุจดั่งเป็นนกนางแอ่นถลาเมฆ แขนที่กางทั้งสองข้างขยับวูบ ร่างก็พุ่งขึ้นไปบนยอดหออันสูงสุดทางด้านกลาง

จากนั้นเงาสีขาวขยับอีกวูบก็มุ่งสู่ทางทิศตะวันตกไป ความว่องไวของท่าร่างเฉกเช่นกับดาวตกจากฟากฟ้า เพียงชั่วพริบตาก็หายวับไป

เล่งจ้วงจีจ้องมองจนตืนเต้นเป็นยิงนัก รู้สึกว่าวิชาตัวเบาของเงาสีขาวจุดนี้ นับว่าไม่เคยพบเห็นมาจริง ๆ และแน่ใจว่าไม่ด้อยกว่าตนอีกด้วย ในเมื่อมันมีความกล้าใส่เสื้อผ้าสีขาวในเวลาวิกาล ย่อมต้องถือดีว่ามีวิชาตัวเบาอันยอดเยี่ยมที่ผู้อื่นไม่อาจทัดเทียมอย่างเด็ดขาด

พอได้คิดถึงตอนนี้ ต้องลอบแค่นเสียงขึ้นเบา ๆ การไม่ยินยอมที่ดื้อรั้น ทำให้จ้วงจี่แทบอดมิได้ต้องใช้วิชาตัวเบา ไล่ตามไปดูให้รู้แน่ว่ามันเป็นผู้ใดกัน

แต่จิตใจมาตรแม้นไม่ยินยอม แต่คนผู้นั้นเมื่อกล้าเข้ามาฆ่าคนในคืนวันก่อนประกอบพิธีแขวนดาบของดาบทองนางแอ่นพิษ กล้าเข้ามาในคฤหาสน์ที่มียอดฝีมือชุมนุมกันคับคั่ง งานเลี้ยงตลอดรุ่งไม่หยุดยั้ง และแสงโคมไฟสว่างไสวไปทั้งตัวตึก แสดงแน่ชัดว่า กำลังใจ บุคลิก และอานุภาพอันห้าวหาญของคนผู้นี้ได้เป็นที่เลื่อมใสนับถือและนิยมชมเชยของผู้คนยิ่งนัก

เสียงตวาดอันสนั่นหวั่นไหวด้วยความแตกตื่นตกใจ ดังมาจากภายในตึกที่มีเสียงแผดร้องโหยหวน

จากนั้นเงาหลายสิบสายที่แคล่วคล่องว่องไวกระโดดปราด ๆ ขึ้นไปบนหลังคาตึก ต่างสอดส่ายสายตาคมวาวกวาดมองไปรอบข้างอย่างรวดเร็ว

เล่งจ้วงจี่สะดุ้งรู้สึกตัว จำเป็นต้องรีบกลับไปในห้องหนังสือตน เพราะยืนที่นี้นับว่ามีอันตรายหวาดเสียวเกินไปนัก

ขณะขบคิดก็เงยหน้าขึ้นอีกครา เสียงพิณบนหอได้เงียบหายไปนานแล้ว และร่างดรุณีโฉมสะคราญนางนั้นพลอยหายลับตาด้วย

เล่งจ้วงจี่มิกล้าหยุดยั้งรีรอ รีบวิ่งไปตามทางโรยกรวดอย่างลนลาน มุ่งหน้ากลับไปที่ห้องหนังสือด้วยฝีเท้าอันรวดเร็ว

ขณะนั้น ทิศทางที่ตึกใน เสียงร่ำไห้ เสียงตะโกนก้อง สับสนจนอลหม่านวุ่นวาย แต่ภายในห้องโถงใหญ่ยังมีเสียงโห่ร้องของผู้เมามาย ดังแว่วมาเป็นระยะ ๆ

เล่งจ้วงจี่ที่สาวเท้าอย่างเร่งร้อนเข้าไป พลันนึกถึงเรื่องที่ค่ำคืนนี้ตั้งใจมาฆ่าดาบทองนางแอ่นพิษขึ้นได้ ดังนั้นรีบซ้อนตามองดูท้องฟ้าอย่างเร่งร้อน เห็นเป็นเวลายามสาม (เที่ยงคืน) แล้ว

เหลียวมองไปยังตึกประณีตที่เบื้องหน้าอีกครั้ง สีหน้าต้องแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อย เพราะมีเงาร่างแน่งน้อยสองสายกำลังโถมเข้ามาในสวนแห่งนี้

เล่งจ้วงจี่รู้ดี หากพบดาบทองนางแอ่นพิษตอนนี้น่ากลัวจะต้องเปลืองคารมอธิบายเป็นขนานใหญ่ก็ยังไม่คลายจากการถูกสงสัยแน่ พอได้คิดพลันมีเสียงตวาดเกรี้ยวกราดดังมาจากทางด้านหลัง

"หยุดไว้ ! ! หยุดไว้ ! !"

เล่งจ้วงจี่มิกล้าจะวิ่งต่อไป รีบทำทีท่าเป็นตื่นเต้นตกใจ หยุดยั้งเท้าไว้ตามคำตวาดห้าม

เงาร่างคนพุ่งวาบพลังลมก็สลาย ผู้ยืนขวางหน้าเป็นหญิงรับใช้อายุสิบแปดสิบเก้าปี หนึ่งสวมเสื้อแดงหนึ่งสวมเสื้อเขียว ต่างมีสีหน้าชีดเผือด

ปรากฏแววหวาดหวั่นขวัญเสียอยู่ไม่น้อย

เล่งจ้วงจี่เคยได้ฟังทิโกวพั้วบอกมา จะเป็นหญิงรับใช้หรือเด็กรับใช้ของอ้อโฮ้วจึงต่างมีฝีมือที่ยอดเยี่ยมไม่น้อย สามารถกระโดดข้ามกำแพงสูงสี่สิบเชียะได้ดุจดั่งเดินอยู่บนพื้นราบ ดูท่าวาจานี้มิใช่จะไร้ความจริง

พอได้คิด หญิงรับใช้ข้างกายทั้งสองนางต่างพากันตวาดเสียงเกรี้ยวกราดคว้าข้อมือซ้ายขวาของเล่งจ้วงจี่บีบไว้โดยพร้อมเพรียงกัน มิฟังคำถามไถ่โต้เถียง ฉุดได้ก็ลากออกจากที่ไป

เล่งจ้วงจี่รีบร้องลนลานเป็นทีหวาดหวั่นจนขวัญเสีย ถามไถ่เหตุผลของหญิงรับใช้ทั้งสองนาง ว่าไฉนมาจับกุมตน แต่เสียงอันโหยหวนมิทันจะขาดคำ เสียงลมก็พุ่งวาบมาที่เบื้องหน้า แล้วปรากฏชายชราอาภรณ์รัดกุมขึ้นอีกสองคน

เล่งจ้วงจี่เห็นแต่แรกแล้ว สองชายชราคือผู้ที่มีศักดิ์นั่งร่วมดื่มสุราโต๊ะเดียวกับดาบทองนางแอ่นพิษ แต่แสร้งทำเป็นมิแลเห็น ยามนี้พอสองชายชราชะงักร่าง เล่งจ้วงจี่ก็ร้องละล่ำละลักดั่งถูกปรักปรำเข้าเต็มที่

"ผู้กล้าหาญอาวุโสทั้งสอง โปรดช่วยเหลือข้าพเจ้า..."

ชายชราทั้งสองเห็นคนที่หญิงรับใช้จับกุมตัวนี้คือญาติของทิโกวพั้วก็ต้องขมวดคิ้วด้วยความงุนงง เหลือบตาแลกันด้วยความตื่นเต้นตกใจ โบกมือให้แก่หญิงรับใช้ กล่าวเสียงหนัก ๆ

"พวกเจ้ารีบปล่อยมือ ! !"

หญิงรับใช้ทั้งสองทราบว่าชายชราเป็นสหายของประมุข ย่อมมิกล้าฝ่าฝืนคำสั่ง รีบน้อมกายรับคำแล้วคลายมือถอยออกไปหลายก้าว ชายชราที่สวมอาภรณ์รัดกุมสีเทาขมวดคิ้วขาวเป็นกระจก ถามอย่างมิเข้าใจ

"เล่งเชี่ยงกงมิพักผ่อนในห้องต้อนรับ ไฉนเข้ามาที่สวนดอกไม้ของตึกใน ?"

เล่งจ้วงจี่รีบขมวดคิ้วอธิบายขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าถูกเชี่ยวจึงจู๊พามาพักผ่อนในห้องนี้ ข้าพเจ้าเนื่องจากเห็น

แสงเดือนสกาวสวยงาม ทิวทัศน์ตระการตาน่าชม จึงได้เดินชมจันทร์อยู่ในสวน..."

ชายชราเสื้อสีเทาพอได้ยินคำเชี่ยวจึงจู๊ ก็คล้ายไม่มีกะใจจะฟังคำอธิบายต่อไป รีบโบกมือเป็นทีห้ามปราม แล้วหันไปถามชายชราเสื้อเขียวว่า

"เอ้ียเฮีย ข้าพเจ้าเห็นว่าพามันไปพบกับเชี่ยวจึงจู๊ก่อนเป็นไร ?"

ชายชราเสื้อเขียวขบคิดชั่วครู่ จึงกล่าวว่า

"ในความคิดเห็นของข้าพเจ้า เล่งเชี่ยงกงนี้ยังคงให้โกวเนี้ยทั้งสองท่านพาไปจะประเสริฐกว่า นิสัยของทิโกวพั้วนั้น ข้าพเจ้ารู้กระจ่างแจ้งดี หากแม้นไปตอแยนางมีโทสะเมื่อใด พวกเรานับแต่นี้ก็อย่าได้คิดมีวันสุขสงบเลย"

ชายชราเสื้อสีเทาก็คล้ายดั่งรู้ว่าทิโกวพั้วเป็นผู้ที่ตอแยยากจนขึ้นชื่อลือชา ดังนั้นจึงรับคำขึ้นอย่างชมเชยความคิด

ครั้นแล้ว เล่งจ้วงจี่ภายใต้การกระหนาบควบคุมของสองหญิงรับใช้มุ่งไปที่ตึกในอันสวยงามประณีตทางตะวันตกเฉียงเหนือ ส่วนชายชราอาภรณ์รัดกุมทั้งสองรีบใช้วิชาตัวเบาไปบอกข่าวแก่ทิโกวพั้วเป็นการเอาหน้าไว้ก่อน

เล่งจ้วงจี่ถูกควบคุมตัวผ่านสวนดอกไม้ ฝ่าป่าไผ่เร่งรุดสู่ตึกใน พอเข้าไปก็เกิดปฏิภาณขึ้นวูบหนึ่ง รู้สึกว่านี่เป็นโอกาสที่ลอบปะปนเข้าสู่ตึกในอันหาได้ยากยิ่ง

เล่งจ้วงจี่ต้องเหลือบแลดูท้องฟ้าอย่างกระวนกระวายไปอีกครั้ง คิดอยู่ในใจว่ายังเหลืออีกเพียงชั่วยามกว่าก็ถึงคราฟ้าสว่างแล้ว แต่หากลงมืออย่างรอบคอบรัดกุม ยังมิยากที่จะฆ่าโจรเฒ่าให้ตายคามือได้

ขณะขบคิดก็ได้เข้าไปในลานตึกอันสวยงามประณีต มีแสงโคมไฟกระจ่างสว่างไสวจนบาดตา เด็กรับใช้ทั้งหญิงชายที่หน้าตาแตกตื่นลนลานจำนวนมากหลาย ยืนออกันอยู่อีกมุมหนึ่งด้วยความหวาดหวั่นพรั่นพรึง

ขณะนี้ด้านในของตึกใหญ่มีเสียงร่ำไห้อันเศร้าเสียใจ เสียงวิพากษ์-วิจารณ์อันตื่นตระหนก ดังเซ็งแซ่จนอื้ออึงไปไกล

พอเข้าประตูใหญ่ เล่งจ้วงจี่ก็ตากระจ่างแจ่มใส เห็นลานตึกภายในมี

ไฟสว่างจ้า ผู้คนสับสนคับคั่งกำลังล้อมอยู่เป็นวงกว้าง และมีเสียงร้องไห้ดังแว่วมาจากในระหว่างกลาง

พลันมีเสียงชราผู้หนึ่งดังขึ้น

“มาแล้ว ! ! มาแล้ว ! !”

หมู่ผู้คนที่ล้อมเป็นวงพอได้ฟัง ก็แตกฮือกันเป็นสองข้าง ต่างจับตาอันพิศวงสงสัยมองมาทางเล่งจ้วงจี่ที่ถูกหญิงรับใช้จับกุมอยู่

เล่งจ้วงจี่ทอดตามองไป เห็นผู้คนกลุ่มใหญ่นั้น คือจิ้นเต็กไต้ซือลุ้ยเท่งไกว้ ทิโกวพั้วและบ้วนเล็กเพี้ยกับบุคคลอื่น ๆ อีกมากหลาย ต่างชุมนุมกันอยู่ในลานตึก และผู้ส่งเสียงบอกคือชายชราเสื้อสีเทาที่ถามไถ่ตนในสวนดอกไม้นั่นเอง

บ้วนเล็กเพี้ยที่หน้าซีดเผือด พอเห็นเล่งจ้วงจี่ที่ถูกกระหนาบเข้ามา รีบร้องเสียงสั่นสะท้านขึ้น

“เล่งเปียกอ...”

เสียงร้องอันละล่ำละลักดังจากปาก ร่างรีบพุ่งปราดเข้ามา ฝ่ามือขาวผ่องพอสะบัดก็ตบใส่หน้าหญิงรับใช้ทั้งสองอย่างว่องไว

หญิงรับใช้ก็มีฝีมืออันปราดเปรียวมิใช่น้อย ทั้งสองนางกระโดดหลบไปทั้งซ้ายขวา แต่ต่างแตกตื่นจนหน้าซีดเผือดไป

บ้วนเล็กเพี้ยไม่มีกะใจจะไปไล่ตบตีหญิงรับใช้ทั้งสองอีก ในยามลนลานนางรีบคว้ามือเล่งจ้วงจี่ขึ้นละล่ำละลักถาม

“เล่งเปียกอ เป็นเรื่องราวอย่างไรกันแน่ ?”

เล่งจ้วงจี่เห็นบ้วนเล็กเพี้ยวิตกกังวลถึงตนปานนี้ก็ตื้นตันใจเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะท่ามกลางสายตามากหลายที่จับจ้องมองดู นางถึงกับไม่คำนึงถึงความถือตัวของดรุณี มาแสดงความกังวลสนใจต่อตนปานนี้ จิตใจที่นางมีต่อตนเป็นที่ทราบได้กระจ่างแล้ว ดังนั้นหลังจากระงับใจจนเป็นปรกติได้ จึงตอบอย่างหวาดหวั่นขวัญเสียว่า

“ข้าพเจ้ามิทราบเลย”

พลันเห็นทิโกวพั้วเบิ่งตาอันหยีเล็กของนางขึ้น ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"เพี้ยยี้ยืนห่างไว้ ! ! ให้มันบอกมาให้กระจ่าง"

บ้วนเล็กเพี้ยรีบถอยออกไปอย่างขุ่นเคืองทันที

เล่งจ้วงจี่กวาดตามองดูทิโกวพั้วที่ขุ่นเคืองจนหน้าเขียวคล้ำ และมองไปยังจิ้นเต็กไต้ซือที่มีแววเสียดาย กับลุ้ยเท่งไกว้ ซ่งน่ำเซียวที่มีแววแตกตื่นลนลาน

สุดท้ายสายตาได้พบเห็นเทพบุตรสำอางง่วนจื้อฮวงที่น้ำตาเนืองนองเต็มหน้า กำลังเขม้นมองจ้องตนอย่างอาฆาตมาดร้าย

เล่งจ้วงจี่รู้ด้วยไวปัญญา ว่ามีเรื่องผิดวิสัยเกิดขึ้นแล้ว เมื่อทอดตามองดูผู้นอนจมอยู่ในกองเลือด ก็ต้องแตกตื่นจนร้องอุทานสุดเสียง ร่างสายโงนเงนไปมาจนแทบล้มฮวบลงกับพื้น

เงาสีเขียวพุ่งวาบมา ปรากฏร่างบ้วนเล็กเพี้ยที่กระโดดเข้าประคองเล่งจ้วงจี่ซึ่งตระหนกจนแทบสิ้นสติไว้

เห็นผู้ที่นอนจมอยู่ในกองเลือดเนืองนอง คือตัวดาบทองนางแอ่นพิษง่วนเล้งไถ่ ขม่อมของมันถูกฟาดแหลกละเอียด โลหิตและมันสมองไหลเต็มหน้า ตามมือและลำคอปรากฏสีแดงระเรื่อ เป็นอาการของคนที่ตายด้วยฝ่ามือเชียะเอี๊ยงเจี้ย (ฝ่ามือสุริยัน) โดยเฉพาะชัด ๆ !

ความตื่นตกใจของเล่งจ้วงจี่คราวนี้ใหญ่หลวงเป็นยิ่งนัก จนรู้สึกแผ่นดินหมุนคว้างฟ้าวนเวียน ประกายทองขึ้นวูบวาบที่เบื้องหน้าสายตา เหงื่อเม็ดโป้ง ๆ ไหลรินลงมาไม่ขาดสาย เล่งจ้วงจี่คาดคิดไม่ถึงจริง ๆ ว่าคนชุดขาวที่มีวิชาตัวเบายอดเยี่ยมเมื่อครู่ ถึงกับรู้วิชาเชียะเอี๊ยงเจี้ยเช่นตนได้ !

เล่งจ้วงจี่เบิ่งตาที่แตกตื่นตกใจทั้งสองจนกลมกว้าง จ้องมองซากศพดาบทองนางแอ่นพิษจนแน่นิ่ง เชื่องซึมตะลึงลานไปแล้ว

บ้วนเล็กเพี้ยเห็นเล่งจ้วงจี่ที่ตื่นตระหนกตกใจจนมีสภาพดังนั้น นางก็เจ็บปวดใจจนต้องรีบร้องเรียกเบา ๆ

"เล่งเปียกอ"

กล่าวแล้วโยกไหล่ของเล่งจ้วงจี่เบา ๆ อย่างเวทนาจับใจ

เล่งจ้วงจี่พอได้สติ กลัวว่าผู้ตายบนพื้นนี้มิใช่ง่วนเล้งไถ่จริง ต้องถามเสียงสั่นสะท้านอย่างไม่เข้าใจ

"นี่...นี่...นี่มิใช่ง่วนเล่าจึงจู๊ดอกหรือ ?"

เสียงเพิ่งขาดคำ พลันได้ยินจิ้นเต็กไต้ซือร้องสรรเสริญพระพุทธคุณเบา ๆ กล่าวว่า

"โอม มณีตัสสะ รีบเชิญประสกน้อยเข้าไปยังในห้อง อย่าได้ให้ท่านต้องตื่นตกใจจนประสาทเสียไปกว่านี้เลย"

บ้วนเล็กเพี้ยพอได้ยิน รีบประคองเล่งจ้วงจี่อ้อมกลุ่มผู้คนเข้าไปในห้องโถงใหญ่ทันที

เทพบุตรสำอางง่วนจื้อฮวงฟังว่าผู้ฟาดเล่าจึงจู๊บิดามันตายคือบุรุษหนุ่มสวมอาภรณ์ขาว ดังนั้นยังนึกสงสัยตัวเล่งจ้วงจี่อยู่บ้าง แต่ยามนี้พอเห็นท่าทีตื่นตระหนกจนแทบขวัญฝ่อตายของเล่งจ้วงจี่ ความคลางแคลงสงสัยก็คลายไปมากมายไม่น้อย

มันคิดอยู่ว่า ผู้ซึ่งมีพลังฝีมือยอดเยี่ยมสูงส่งนั้นไม่อาจจะเห็นซากศพ ก็แตกตื่นตกใจจนหน้าถอดสีซีดเผือด ขวัญหนีดีฝ่อจนลนลาน โดยเฉพาะแม้จะเสแสร้งแกล้งดัด ก็ไม่อาจจะสมจริงเช่นนี้อย่างเด็ดขาด

ขณะนั้นมีผู้รับใช้หลายคนเข้ามาจัดการกับซากศพแล้ว จิ้นเต็กไต้ซือรีบเชื้อเชิญพวกลุ้ยเท่งไกวและทิโกวพั้วเข้าไปนั่งในห้องโถงใหญ่ แต่ตัวหลวงจีนชรากลับสะบัดแขนเสื้อพุ่งร่างขึ้นไปบนหลังคา วิ่งมุ่งหน้าสู่ทิศตะวันตกอย่างเร่งร้อน

เล่งจ้วงจี่นั่งซึมเซาอยู่บนเก้าอี้ตัวใหญ่ ดุจตระหนกตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อ กับผู้คนที่เดินเข้ามาในห้องโถงมิได้แยแสดั่งราวไม่พบเห็น เนื่องจากว่าเล่งจ้วงจี่กำลังขบคิดใคร่ครวญอย่างเร่งร้อน ว่าผู้สวมอาภรณ์ขาวคนนั้น

เป็นใครกันแน่ ? !

เล่งจ้วงจี่ต้องเค้นถามตนเองอยู่ในใจ 'หรือว่าอาจารย์ฟื้นคืนชีวิตมา ?' แต่รู้สึกเป็นเหตุผลที่ไม่สมควร และไม่อาจเป็นไปได้ด้วย คนตายแล้วไฉนจึงฟื้นคืนชีวิต ?

ขบคิดต่อไปก็ใจสะท้านหวั่นไหว 'หรืออาจารย์เมื่อกาลก่อนเคยรับศิษย์อื่นไว้ถ่ายทอดวิชา ? แต่ทว่าตลอดห้าปีมามิเคยได้ยินอาจารย์เอ่ยถึงเรื่องนี้เลย !'

ขณะขบคิดนั้น พลันได้ยินทิโกวพั้วที่ทั้งขุ่นเคืองแต่ก็ไม่กล้าอาละวาดถามเสียงหนัก ๆ ว่า

"จื้อฮวง นี่มันเป็นเรื่องราวอย่างไรกันแน่ ? ท่านไฉนจึงได้พามันเข้าไปในห้องหนังสือของบิดาท่าน และยังมีหญิงรับใช้ทั้งสองคนนี้ ไฉนไม่ถามไถ่ต้นสายปลายเหตุให้เข้าใจ ก็ฉุดคร่ามันเข้ามา พวกท่านดู บัดนี้มันแตกตื่นตกใจจนประสาทเสียเช่นนี้"

กล่าวแล้วชี้ไปที่เล่งจ้วงจี่ ซึ่งนั่งเซื่องซึมตะลึงลานอยู่บนเก้าอี้ ด้วยท่าทีอันเจ็บปวดใจจนเหลือประมาณได้

เล่งจ้วงจี่ยามนี้จึงทราบว่า ห้องหนังสืออันประณีตสวยงามเป็นห้องส่วนตัวของดาบทองนางแอ่นพิษง่วนเล้งไถ่ ดังนั้นจึงยิ่งยืนยันได้มั่นใจว่าง่วนจื้อฮวงมีเจตนาร้ายแอบแฝงแน่นอน

ง่วนจื้อฮวงมาตรแม้นมีความชั่วร้ายอยู่ในเจตนา แต่โชคดีที่มันยังมิทันลงมือกำจัดเล่งจ้วงจี่ จึงย่อมมีความถือดีไม่หวาดหวั่น มันมิมีความลนลานอย่างไร ยกแขนเสื้อขึ้นซับหยาดน้ำตาบนใบหน้า กล่าวเสียงละห้อยว่า

"ผู้หลานเนื่องจากเห็นเล่งเชี่ยวกงเป็นนักศึกษา ไม่เหมาะสมต่อการอยู่กับพวกอาคันตุกะชาวบู๊ลิ้ม ดังนั้นจึงได้พาเล่งเชี่ยงกงไปพักผ่อนในห้องหนังสือกลางสวนดอกไม้..."

บ้วนเล็กเพี้ยที่ยืนเคียงข้างเล่งจ้วงจี่โดยมิเคยเอ่ยปากตลอดมา ไม่รอง่วนจื้อฮวงกล่าวจบคำ ก็สอดขึ้นอย่างสงสัยใจว่า

"ฟังว่าเล่าจึงจู๊เมื่อคราก่อนมีกฎอันเคร่งครัดเด็ดขาด ไม่ให้ผู้ใดเข้าไปในสวนดอกไม้ ผู้ฝ่าฝืนจะต้องถูกประหาร มิทราบมีกฎเกณฑ์ข้อนี้อยู่จริงหรือไม่ ?"

ซ่งน่ำเซียวที่ยืนอยู่ทางมุมห้อง ต้องตื่นตกใจจนหน้าถอดสีทันที คิดถึงตอนที่ลอบสะกดรอยตามง่วนจื้อฮวงเข้าไปเมื่อครู่ นับว่าเป็นที่หวาดเสียวเสี่ยงอันตรายเกินไปจริง ๆ

ง่วนจื้อฮวงก็คล้ายคิดไม่ถึงว่าบ้วนเล็กเพี้ยจะมารั้ระเบียบอันเข้มงวดข้อนี้ ดังนั้นจึงถูกถามจนหน้าแดงฉาน แต่หลังจากขบคิดชั่วขณะ จึงอธิบายขึ้นว่า

"บิดาได้ยกห้องหนังสือนั้นให้แก่ข้าพเจ้าแล้ว ดังนั้นข้าพเจ้าจึงมีสิทธิ์ให้เล่งเซี่ยงกงไปพักผ่อน"

ทิโกวพั้วสอดคำเสียงหนักหน่วงว่า

"ในเมื่อเป็นเช่นนั้น หญิงรับใช้ของท่านยิ่งไม่บังควรจะฉุดคร่าอาคันตุกะที่เซี่ยวจึงจู๊ต้อนรับด้วยตนเองมาอย่างไม่ถามไถ่ต้นสายปลายเหตุ..."

ง่วนจื้อฮวงมาตรแม้นไม่พอใจในตัวทิโกวพั้วอย่างยิ่ง แต่เนื่องจากยังไม่ตัดใจจากบ้วนเล็กเพี้ยได้ จึงยังมิกล้าปรากฏแววขุ่นเคืองขึ้นบนใบหน้า ต้องฝืนใจกล่าวอย่างเจ็บแค้นว่า

"ขณะนี้บิดาเพิ่งประสบอันตรายจากคนประทุษร้าย ผู้หลานจิตใจว้าวุ่นรวนเรแล้ว สำหรับหญิงรับใช้ที่ไร้ความคิดทั้งสองนั้น จะฆ่าจะปล่อยก็ให้อำนาจผู้อาวุโสจัดการ..."

ลุ้ยเท่งไกวีรีบไกล่เกลี่ยขึ้นทันทีว่า

"เล่าโกวพั้ว ขณะนี้เป็นสถานการณ์อันพิสดาร พวกเราท่านต่างจิตใจว้าวุ่นสับสน พวกหญิงรับใช้ที่ก้าวก่ายล่วงเกินเล่งเซี่ยงกงญาติของท่าน น่ากลัวมีแต่ต้องเอาไว้ตัดสินกันในวันหลังแล้ว"

ทิโกวพั้วมีโอกาสจะเลิกราโดยไม่เสียหน้า จึงย่อมมิยอมสืบสาวราวเรื่องต่อไป แต่ริมฝีปากบางของดาบม้วนเมฆซ่งน่ำเซียวพลันปรากฏรอยยิ้ม

อันชั่วร้ายเปี่ยมเลศนัย

มันมาตรแม้นมิกล้าฉีกกระชากความสัมพันธ์ระหว่างเล่งจ้วงจี่กับบ้วน-เล็กเพี้ยต่อหน้าคนทั้งหลาย ให้ไปขัดใจต่อทิโกวพั้วที่ทุกผู้คนต่างเกรงกลัวอยู่หลายส่วน แต่มันเมื่อมีโอกาสจะเสียดแทงใจเล่งจ้วงจี่แล้ว ย่อมไม่ปล่อยปละให้ผ่านไป ดังนั้นกระแอมเบา ๆ ทำทีท่าเป็นหน้าระรื่นแจ่มใส ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าขอน้อมเตือนผู้อาวุโสแซ่บ้วน ไม่บังควรจะมีโทสะกับเรื่องเล็กน้อยนี้ ซึ่งความจริงนี่ก็มิอาจตำหนิโทษหญิงรับใช้ทั้งสองคนว่าผิดพลาดเล่งเซี่ยงกงก็มีความที่ไม่บังควรอยู่บ้าง เซี่ยวจึงจู๊เมื่อได้เชื้อเชิญท่านไปพักผ่อนถึงห้องหนังสือส่วนตัว ก็สมควรหลับนอนเสียแต่หัวค่ำ การออกจากที่พำนักโดยพลการ เตร็ดเตร่ทั่วไปในตึกใน นับเป็นการลบหลู่ประมุขบ้านอยู่บ้าง"

วาจาชะงักลงเล็กน้อย เบือนสายตาที่กลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์มามองหน้าเล่งจ้วงจี่เล็กน้อย

เล่งจ้วงจี่ฟังจนเพลิงโทสะฮือโหมอัดอก แต่มิกล้าจะบอกเรื่องซ่งน่ำ-เซียวเคยลอบติดตามเข้าไปหมายประทุษร้ายในสวนดอกไม้ เพราะเยี่ยงนั้นจะต้องกลับทำให้เรื่องเลวร้ายไปกว่านี้ เป็นพิรุธให้ผู้อื่นจับความจริงได้ จึงมีแต่ลอบขุ่นเคืองอยู่ในใจเท่านั้น

ง่วนจื้อฮวงเห็นมีคนเสียดแทงใจเล่งจ้วงจี่แก้แค้นแทนมัน ก็รู้สึกปลาบปลื้มเป็นยิ่งนัก ส่วนพวกลุ้ยเท่งไกวันนั้นมีสองสามคนที่ผงกศีรษะเห็นพ้องต่อวาจานี้ไปแล้ว

ทิโกวพั้วขุ่นเคืองจนหน้าเขียวคล้ำ แต่มิอาจจะอาละวาดออกไปบ้วนเล็กเพี้ยนั้นแค้นจนร่างแน่งน้อยสั่นระริก ปรารถนากระชากกระบี่มาฟันเจ้าสุนัขให้ตายคามือไปในทันที

ซ่งน่ำเซียวเห็นเล่งจ้วงจี่มีท่าทีไม่พอใจขึ้นบ้างจริง ๆ บ้วนเล็กเพี้ยตัวสั่นสะท้านหน้าถอดสี ในใจก็เกิดความอิ่มเอิบลำพองที่ได้ล้างแค้นขึ้นมา

คราวนี้ ดังนั้นกล่าวต่อด้วยความชั่วช้า

"โดยเฉพาะผู้ที่ลอบประทุษร้ายต่อเล่าจึงจู๊เมื่อครู่ ฟังว่าเป็นบุรุษหนุ่มรูปงามสวมเสื้อยาวสีขาวเช่นกัน นี่สำหรับเล่งกงจื้อ แม้จะบังเอิญอย่างประจวบเหมาะ แต่มิอาจจะว่าไร้ที่น่าคลางแคลงสงสัย อย่าว่าแต่เมื่อเล่าจึงจู๊ยังมีชีวิตอยู่ เคยออกคำสั่งอันเด็ดขาด ผู้บุกรุกเข้าสวนดอกไม้โดยพลการต้องประหาร..."

เล่งจ้วงจี่ดั่งแค้นจนตัวสั่นระริกอยู่นานแล้ว แต่ระมัดระวังมิให้ประกายตากระจายจ้าขึ้นเป็นพิรุธตลอดเวลา ดังนั้นรีบหลับตาแล้วก้มหน้าลงช้า ๆ ผู้ที่ไม่รู้ความนัยยังเข้าใจว่าเล่งจ้วงจี่รู้ตัวว่าไม่มีเหตุผล จึงก้มหน้าลงด้วยความอับอาย

ทิโกวพั้วกับบ้วนเล็กเพี้ยมาตรแม้นชิงชังซ่งน่ำเชียวจนเข้ากระดูก แต่ทั้งสองก็รู้ได้ว่า ที่ฝ่ายตรงข้ามกล้ามาก่อกวนอย่างโอหังบังอาจเช่นนี้ เพราะถือดีว่ามันรู้ความสัมพันธ์จอมปลอมของเล่งจ้วงจี่กับพวกนาง ดังนั้นทั้งสองก็กลัวซ่งน่ำเชียวจะเปิดเผยต่อหน้าผู้คน ดังนั้นมีแต่แค่นหัวร่ออย่างขุ่นเคืองใจให้แก่ซ่งน่ำเชียวเท่านั้น มิกล้าจะโต้เถียงอย่างไร

บทที่สี่ ฝีมือสะท้านขวัญ

ขณะนั้นซ่งน่าเชียวเห็นทิโกวพั้วกับบ้วนเล็กเพี้ยมีความหวาดหวั่น วิตกในตัวมัน ท่าทีก็ยิ่งลิงโลดลำพองขึ้นกว่าเดิม ดังนั้นเลิกคิ้วแล้วขณะจะกล่าวไปอีกสักหลายคำ พลันมีเสียงเครื่องประดับดังติงตังสดใสแว่วมาจากทางด้านหลังห้องโถงใหญ่

ง่วนจื้อฮวงพอฟังสีหน้าพลันเปลี่ยนไป ผุดลุกขึ้นจากเก้าอี้พร้อมทั้งร้องเบา ๆ

"ซิกซือเจ้ก (น้องอาจารย์คนที่เจ็ด) ของข้าพเจ้ามาแล้ว"

ขณะว่ากล่าว ท่าทีตื่นเต้นนัยน์ตาลนลาน กวาดมองมายังพวกทิโกวพั้วทั้งหลายอย่างรวดเร็ว

พวกทิโกวพั้วและหมู่ผู้มีฝีมืออายุสูงวัยหลายคนต่างรู้สึกตื่นเต้นสงสัยจนงุนงงไปบ้าง เพราะคล้ายมิเคยได้ยินว่ากิมตอตั๊กอี่จะมีซือตี่หรือซือม่วยอยู่ด้วยเลย

แต่คนทั้งปวงเมื่อเห็นท่าทีอันตื่นเต้นลนลานของง่วนจื้อฮวง คำนวณ

แน่ว่าชิกซือเจ้กของมันจะต้องเป็นบุคคลอันร้ายกาจอย่างยิ่งผู้หนึ่ง มิเช่นนั้นง่วนจื้อฮวงที่ยโสโอหังจนผยองลำพองยิ่ง ไหนเลยจะแตกตื่นจนเป็นสารรูปเช่นนี้

เนื่องจากผู้ที่มาคือญาติผู้ใหญ่ของง่วนจื้อฮวง คนทั้งปวงที่สำนึกตัวว่าเป็นอาคันตุกะ เพื่อแสดงความเคารพยกย่อง ดังนั้นจึงพลอยทยอยกันลุกขึ้นยืนบ้าง

เล่งจ้วงจู๋ถูกซงน่าเซียวกระตุ้นจนเดือดดาลอดอก แม้บ่วนเล็กเพียงข้างกายจะลอบฉุดให้ลุกจากเก้าอี้ แต่ก็ไม่มีกะใจจะไปเหลียวดูเป็นผู้ใดมา

เนื่องจากผู้คนภายในห้องต่างยืนสำรวมอย่างเงียบงันกลั้นหายใจ ดังนั้นเสียงเครื่องประดับที่ติงตังสดใสจึงยิ่งถนัดชัดเจนขึ้นกว่าเดิม สายตาทุกคู่เท่าที่มีต่างจับจ้องมองไปทางประตูบังตาของหลังห้องเป็นจุดเดียว

เสียงแหบดังขึ้นเมื่อประตูบังตาถูกผลักออก ผู้คนในห้องต่างจ้องมองไปพลันรู้สึกสายตากระจ่างจ้าขึ้นทันที

เล่งจ้วงจู๋ก็เหลียวไปมองตามสัญชาตญาณอันเคยชิน พลันตะลึงลานไปทันที

เห็นมีหญิงรับใช้ถือโคมแพรจำนวนแปดคน ออสตรีนางหนึ่งซึ่งมีความงามสะคราญปานเทพธิดาหยาดฟ้าเข้ามาในห้องดั่งดาวล้อมเดือน

สตรีที่เดินกลางนางนี้ มีอายุอย่างมากยี่สิบปี สวมใส่เสื้อกระโปรงสีม่วงอ่อน มีผ้าคลุมเป็นต่วนม่วงเข้มยาวกรอมเท้า ผมสยายที่เกล้าเป็นมวยสูง ปักปิ่นหงส์คาบสายไข่มุกตัวหนึ่ง เสียงเครื่องประดับที่ดังติดตังเสนาะหูดังมาจากบนร่างของนางนี่เอง ดูจากฝีเท้าที่ก้าวอย่างชดช้อยของนางบ่งบอกว่าเป็นดรุณีในห้องหอที่อ่อนแอจนไม่อาจต้านลมแรง หากมิใช่ง่วน-จื้อฮวงร้องเรียกคำ 'ชิกซือเจ้ก' ออกมา ไม่ว่าผู้ใดก็มิกล้ายืนยันว่านางเป็นดรุณีอันมีพลังฝีมือสูงส่งยอดเยี่ยม

ยามนี้พวกลุ้ยเท่งไกวั้และทิโกวพั้วต่างเหม่อมองจนตะลึงลานหมดสิ้น เพราะพวกทั้งหลายไม่เคยคิดฝันเลยว่า ดาบทองนางแอ่นพิษง่วนเล้งไถ่

ยังจะมีชีอม่วยอายุเยาว์ที่งามสะคราญปานหยาดฟ้าเช่นนี้

แต่ทว่าเล่งจ้วงจี่พอเห็นเครื่องแต่งกายของดรุณีสีม่วง ก็รู้ได้ในบัดดล และแน่ใจว่านางนี้คือสตรีโฉมงามที่ดีดพิณอยู่ในหอสูงทางสวนไม้ดอกนั้น นั่นเอง

ขณะนี้เล่งจ้วงจี่ก็ลอบตื่นตกใจขึ้นบ้างแล้ว เนื่องจากดูออกว่าพลังการฝึกปรือของดรุณีสีม่วงบรรลุเข้าขั้นสุดยอดที่คืนกลับสู่สภาพปรกติเช่นเดียวกับตน อย่างนั้นการเสแสร้งปลอมแปลงของตน พร้อมที่จะถูกดรุณีสีม่วงเปิดเผยออกมาได้ในทุกเวลา แต่ทว่าเล่งจ้วงจี่ได้ลอบเตือนตนเองอย่างเคร่งเครียด จะต้องระมัดระวังให้รอบคอบรัดกุมเป็นพิเศษ

เทพบุตรสำอางง่วนจื้อฮวงพอเห็นดรุณีสีม่วงปรากฏตัว เป็นคนแรกที่ได้เรียกชิกชือเจ้กขึ้นอย่างนอบน้อมยำเกรง

ดรุณีสีม่วงเห็นผู้คนในห้องต่างลุกขึ้นยืนคารวะ นางรีบผงกศีรษะด้วยมารยาทอันดีงาม แย้มยิ้มอยู่ตลอดเวลา ตาที่คมวาวกวาดมองผ่านใบหน้าที่แปลกตาอันมีแววตื่นเต้นสงสัยไปทุกคน

รอยยิ้มของนางมีความหยาดเยิ้มสูงส่ง จนน่าเลื่อมใสละลาน ภายในริมฝีปากแดงฉานปานจะหยดจะหยาด มีฟันขาวแววับปรากฏอยู่รำไร ท่วงท่ากิริยาช่างโอ่อ่าเปี่ยมราศีเป็นไปโดยธรรมชาติมิได้เสแสร้งแกล้งดัดเลย ทำให้ผู้เห็นต้องเกิดความเลื่อมใสใคร่ใกล้ชิดสนิทสนม ไม่มีผู้ใดจะกล้าคาดหมายว่านางเป็นบุคคลร้ายกาจอย่างไร

ยามเมื่อสายตาอันนุ่มนวลของนางกวาดผ่านใบหน้าที่สะคราญซุกซนของบ้วนเล็กเพี้ย สายตาได้ชะงักงันไปชั่ววูบ นางคล้ายดั่งมีความสนใจต่อดรุณีอาภรณ์เขียวที่ยืนเคียงข้างเล่งจ้วงจี่เป็นพิเศษกว่าทุกคน

ส่วนเล่งจ้วงจี่เมื่อประสานสายตากับดรุณีอาภรณ์สีม่วง หัวใจก็ระทึกขึ้นด้วยความตื่นตระหนก แต่หาใช่หวั่นไหวเพราะความงามสะคราญของนางไม่ เป็นเพราะมีความรู้สึกว่า เค้าหน้าของดรุณีชุดสีม่วงนี้คล้ายดั่งคุ้นตาอยู่บ้าง ดุจกับเคยพบพานในที่ใดมาก่อน แต่ช่วงเวลากะทันหัน ก็ยัง

ไม่อาจทบทวนหวนคิดขึ้นมาได้

ดรุณีอาภรณ์สีม่วงกวาดมองผ่านใบหน้าทุกผู้คนตามมารยาทแล้ว จึงเชื้อเชิญให้ทุกคนนั่งด้วยเสียงอันนุ่มนวล นางพลอยทรุดกายนั่งลงบนเก้าอี้ที่หญิงรับใช้เตรียมมาให้ เมื่อนางนั่งลงเสียงเครื่องประดับกระทบกันดังติงตังสดใส ประกายวูบวาบจนบาดตา ส่วนหญิงรับใช้ทั้งแปดแยกย้ายยืนทางด้านหลังเก้าอี้นาง

เทพบตรสำอางง่วนจื้อฮวงรอจนพวกทิโกวพั้วทั้งหลายนั่งเรียบร้อยแล้ว จึงหันไปหาดรุณีอาภรณ์สีม่วง หลั่งน้ำตากล่าวอย่างนอบน้อม

"ชิกชือเจ้กทราบว่าบิดาถูกประทุษร้ายแล้ว..."

ดรุณีชุดสีม่วงขมวดคิ้วผงกศีรษะ กล่าวเสียงหม่นหมองว่า

"เราทราบแล้ว พวกท่านเคยสืบเสาะความเป็นมาของคนผู้นั้นได้บ้างหรือไม่ ?"

ง่วนจื้อฮวงหลั่งน้ำตาตอบว่า

"เท่าที่พวกเด็กรับใช้ได้เห็นรายงาน ฆาตกรเป็นบุรุษหนุ่มหน้าตาสวยงามอายุสิบแปดสิบเก้าปี สวมเสื้อยาวสีขาวสะอาด ขณะประมือกับบิดาฝ่ามือทั้งสองของมันแดงฉานปานเปลวเพลิง มีท่าร่างว่องไวดุจสายฟ้า เพียงกระบวนท่าเดียวก็ฟาดขม่อมบิดาจนแหลกละเอียดตายไป"

คิ้วเรียวงามของดรุณีชุดสีม่วงขมวดแน่นขึ้นกว่าเดิม อุทานเบา ๆ ด้วยความตื่นเต้นสงสัย ตาหยาดเยิ้มชม้ายมองมาทางเล่งจ้วงจี่ทันที

เล่งจ้วงจี่ถูกมองจนใจเต้นระทึกดั่งรัวกลอง เพราะมิทราบความหมายของดรุณีชุดสีม่วง ว่านางรู้ซึ้งถึงร่องรอยของตนหรือไม่ โดยเฉพาะที่สร้างความแตกตื่นตกใจเป็นล้นพ้น คือบุรุษหนุ่มชุดขาวที่ฟาดง่วนเล้งไถ่ตายคามือนั้น ไม่เพียงมีอายุไล่เลี่ยกับตนเท่านั้น แม้เป็นด้านพลังฝีมือและท่าร่างก็ใกล้เคียงจนแทบไม่ผิดแปลกแตกต่างกันด้วย !

เซียวจื้อเช็งฉายาไม้เท้าอสนีบาตอธิบายขึ้นในตอนนั้นว่า

"เท่าที่จิ้นเต็กได้ซือและพวกเล่าฮิวทั้งหลายสันนิษฐาน บุรุษหนุ่ม

เสื้อขาวที่ประทุษร้ายง่วนเล่าจึงจู๊คือผู้ที่ฆ่าสามนักพรตชั่วร้ายทางนอกเมืองฮ่งฮกติ้งนั้นนั่นเอง"

เล่งจ้วงจี่พอได้ฟังพวกเซียวจื้อเช็งยกเอาเรื่องการฆ่าง่วนเล้งไถ่มาสุมใส่เป็นการกระทำของตน ก็ลอบร้องประท้วงอยู่ในใจ 'นี่ช่างเป็นคล้ายคนใบ้กินบอระเพ็ดขม อย่างไรก็บอกมิออกไปได้'

ดรุณีอาภรณ์ม่วงผงกศีรษะเล็กน้อย ขบคิดชั่วขณะจึงถามว่า

"เราว่าบุรุษอาภรณ์ขาวผู้นั้น หะแรกต้องเป็นอาคันตุกะที่ปะปนเข้ามาในงานนี้ จากนั้นจึงลอบแฝงเข้าไปที่ตึกใน ฉวยโอกาสเล่าจึงจู๊มิทันระวังป้องกันตัว ลงมือประทุษร้ายอย่างกะทันหันไป"

กล่าวเท่านั้นก็ชะงักไว้ ตาหยาดเยิ้มพลันกระจ่างจ้า คล้ายนึกถึงปัญหาสำคัญอันใดขึ้น รีบเบือนหน้ามองมาทางพวกทิโกวพั้ว ถามอย่างจริงจัง

"ท่านทั้งหลายเคยได้สังเกตหรือไม่ ในหมู่อาคันตุกะที่มาอวยพรในค่ำนี้มีพวกใดบ้างที่สวมอาภรณ์สีขาวสะอาด ?"

พวกลุ้ยเท่งไกวั้ซึ่งล้วนเป็นนักเลงเก่าอันโชกโชน ชำนาญในเล่ห์เหลี่ยมพวกทั้งปวงกลัวว่าดรุณีชุดสีม่วงจะคลางแคลงสงสัยในตัวเล่งจ้วงจี่ขึ้นมา ดังนั้นต่างขมวดคิ้วนิ่วหน้าลูบคลำเคราไปแสร้งดั่งครุ่นคิด

ดาบม้วนเมฆซ่งน่ำเซียวเลิกคิ้วแสยะยิ้ม รู้สึกว่านี่เป็นโอกาสอันวิเศษสุดที่จะมีทางสนทนากับเทพธิดาโฉมงาม และก็เป็นโอกาสวิเศษที่จะเหยียดหยามเสียดแทงเล่งจ้วงจี่ให้สาแก่ใจ

ดังนั้นมันจึงกระแอมไอแล้วชำเลืองตาอันเย็นชาเหยียดหยามดูเล่งจ้วงจี่แวบหนึ่ง ชี้มือกล่าวอย่างยิ้มแย้มด้วยความลำพอง

"ในหมู่อาคันตุกะที่มาอวยพรทั้งร้อยกว่าคนของค่ำนี้ มีเพียงเล่งกงจื้อเพียงคนเดียวเท่านั้นที่สวมเสื้อแพรยาวสีขาว"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็ขุ่นเคืองจนถลึงตาจ้องมองซ่งน่ำเซียว คั่งแค้นจนปรารถนาโถมเข้าไปฟาดเจ้าอุบาทว์ที่ไร้ยางอายให้ตายคามือเสียครั้งเดียว

เล่งจ้วงจี่มาตรแม้นมิได้ลุกขึ้นกระทำดั่งปรารถนา แต่ใบหน้างามสง่าได้เหี้ยมเกรียมจนอำมหิต แต่ยังดีที่ทุกผู้คนในห้องโถง ต่างเหลียวไปมองดูซ่งน่ำเซียวด้วยความชิงชัง ดังนั้นจึงไม่มีผู้ใดจะสนใจสังเกตสีหน้าของเล่งจ้วงจี่

บ้วนเล็กเพี้ยนั้นแค้นเคืองจนหน้าซีดขาวตัวสั่นสะท้านมาเป็นเวลานาน นางตกลงใจอย่างเด็ดเดี่ยวออกจากอ้อโฮ้วจึงเมื่อใด จะต้องฟันเจ้าสุนัขชาติชั่วให้ตายคากระบี่ จึงระบายความคั่งแค้นในอกออกได้

สีหน้าท่าทีของดรุณีชุดสีม่วงยังคงเยือกเย็นเป็นปรกติ มองจ้องหน้าซ่งน่ำเซียวแล้วขมวดคิ้วเรียวงามเล็กน้อย แสร้งทำเป็นมิเข้าใจ โดยกล่าวอย่างมีความหมายอันลึกซึ้งว่า

"น่ากลัวมิเพียงเล่งกงจื้อคนเดียวกระมัง ! ? เมื่อครู่เราดีดพิณอยู่บนหอสูงนั้น ยังเห็นที่สวนไม้ดอกทางหลังตึกคล้ายมีเงาร่างคนสวมใส่เสื้อยาวสีขาว เดินทอดน่องอยู่ทางข้างภูเขาจำลองเลย"

ซ่งน่ำเซียวพอได้ยินคำ "ดีดพิณบนหอสูง" ก็สะดุ้งตกใจด้วยความหวั่นหวาด รอจนดรุณีชุดสีม่วงกล่าวจบคำ มันแตกตื่นจนหน้าถอดสีเหงื่อกาฬแตกซุ่มโชกโซมกาย ขณะนี้มันรู้ตัวแล้วว่า ความเป็นตายร้ายดีของมันอยู่ในกำมือของดรุณีชุดสีม่วงที่จะตัดสินใจในโอกาสใดโอกาสหนึ่ง

ดังนั้นพอดรุณีชุดสีม่วงกล่าวจบคำ ก็รีบรับคำอย่างนอบน้อมลนลาน

"ใช่ ใช่ โกวเนี้ยกล่าวถูกต้อง สภาพในสวนดอกไม้ ข้าพเจ้า... ข้าพเจ้ามิใคร่จะเข้าใจ..."

ขณะกล่าวยกแขนเสื้อขึ้นเช็ดหยาดเหงื่อบนหน้าผากอย่างลืมตัว

คนทั้งหลายเมื่อเห็นสภาพนี้ต่างงุนงงสงสัย บรรดาผู้ที่อยู่ในห้องนอกจากเล่งจ้วงจี่แล้ว คล้ายดั่งไม่มีผู้ใดจะรู้ว่าเป็นเรื่องราวใดแน่

เทพบุตรสำอางง่วนจื้อฮวงดูท่ามีความเกรงกลัวดรุณีชุดสีม่วง จะล่วงรู้เรื่องที่มันหลอกให้เล่งจ้วงจี่เข้าไปในห้องหนังสือทางท้ายสวนดอกไม้ยิ่งนัก ดังนั้นจึงชิงชังซ่งน่ำเซียวที่รื้อฟื้นถึงเรื่องเล่งจ้วงจี่อย่างยิ่ง

ซ่งน่ำเซียวที่ใจหวั่นไหววิ้าวุ่น จึงกระสับกระส่ายดุจนั่งอยู่บนพรมเข็ม

แหลม กลัวเกรงว่าดรุณีชุดสีม่วงจะเอ่ยถึงเรื่องที่มันลอบเร้นเข้าไปในสวนดอกไม้ ดังนั้นรีบลุกขึ้นมา ฝืนใจกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้าเมื่อครู่ดื่มสุรามากเกินไป ท่านทั้งหลายโปรดสนทนากันต่อ ข้าพเจ้าจะขอปลีกตัวเข้าพักผ่อนก่อน"

ขณะกล่าวก็ประสานมือคารวะไปรอบ ๆ ห้อง รีบลนลานออกไปอย่างรวดเร็ว แต่ทว่าขณะที่ผ่านหน้าเล่งจ้วงจี่กับบ้วนเล็กเพี้ยนั้น กลับยังคงถลึงจ้องคนทั้งสองอย่างอาฆาตมาดร้ายอีกแวบหนึ่ง

พวกลุ้ยเท่งไกว้ทั้งหลายยิ่งพิศวงสงสัยมิเข้าใจ พากันจับตาอันงุนงงเลื่อนลอยมองดูเงาหลังซ่งน่ำเซียวที่ลนลานออกไปอย่างสงสัย

เล่งจ้วงจี่รู้สึกว่า บุคคลเช่นดั่งซ่งน่ำเซียวนี้ไม่อาจจะทิ้งให้มันมีชีวิตอยู่ต่อไปได้ หากมิกำจัดเสียแต่โดยไว วันหน้าจะต้องเป็นเภทภัยร้ายแรงต่อบู๊ลิ้มแน่แท้ ดังนั้นจึงพลอยลุกขึ้นยืน ประสานมือคารวะต่อคนทั้งหลายแล้วกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ข้าพเจ้าได้รับความตื่นตกใจมาหลายครั้งหลายครา จนรู้สึกอ่อนล้าระโหยทั้งร่างและจิตใจ ข้าพเจ้าเห็นต้องขออำลาล่วงหน้าไปก่อน"

ดรุณีชุดสีม่วงขมวดคิ้วเล็กน้อย คล้ายดั่งรู้สึกผิดคาดหมาย นางมิเคยจะคิดว่าเล่งจ้วงจี่จะรีบร้อนจากไปปานนี้ แต่นางก็รีบกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"พวกเจ้ารีบพาเล่งเซี่ยงกงไปพักผ่อน"

กล่าวแล้วเหลียวมองมายังดรุณีรับใช้ที่ด้านหลังแวบหนึ่ง จึงมีสองนางรีบรับคำแล้วเดินถือโคมแพรออกมา

เล่งจ้วงจี่กลัวมีคนติดตามแล้วจะไม่สะดวกต่อแผนการ จึงรีบบ่ายเบี่ยงปฏิเสธขึ้นว่า

"ข้าพเจ้ารู้จักกลับไปเอง ไม่จำเป็นต้องรบกวนตั้วเจ๊ทั้งสองท่านนี้ดอก"

กล่าวแล้วประสานมือคารวะอีกครา จึงหันกายหมายจะออกจากห้องไป บ้วนเล็กเพี้ยที่ไม่ลืมสายตาอันอาฆาตมาดร้ายก่อนไปของซ่งน่ำเซียว ดัง

นั้นจึงกล่าวอย่างรุ่มร้อนใจว่า

"เปียกอ ให้พวกนางส่งท่านสักระยะหนึ่งเถิด"

ขณะว่ากล่าว สองตาเขม้นมองจ้องหน้าเล่งจ้วงจี่จนแน่วนิ่ง ด้วยท่าทีวิตกกังวลจนเปี่ยมล้นเห็นชัด

เล่งจ้วงจี่เพราะมิต้องการให้ผู้คนเกิดความสงสัย จึงไม่อาจจะบ่ายเบี่ยงปฏิเสธต่อไป เหลือบตาแลดูบ้วนเล็กเพี้ยอย่างขอบคุณแวบหนึ่ง แล้วจึงติดตามสองหญิงรับใช้เดินไปที่หน้าลานตึก

ดรุณีอาภรณ์สีม่วงมองดูความสัมพันธ์ระหว่างบ้วนเล็กเพี้ยกับเล่งจ้วงจี่เห็นท่าทีอันสนิทสนมกังวล และเสียงเรียกเปียกอที่ใกล้ชิดปานนั้น คิ้วเรียวงามของนางก็ต้องขมวดขึ้นจนปรากฏแววิตกกังวลอยู่บนใบหน้า

๛ ๛ ๛

เล่งจ้วงจี่ติดตามสตรีถือโคมทั้งสองไปด้วยความรู้สึกอันรุ่มร้อนกระสับกระส่าย เกรงกลัวจะสูญร่องรอยของซ่งน่ำเชียว แต่ก็ไม่อาจที่จะส่งเสียงเร่งเร้านางให้เดินเร็วกว่านี้ได้

หญิงรับใช้ทั้งสองคล้ายทราบว่า เล่งจ้วงจี่พักอยู่ในห้องหนังสือกลางสวนดอกไม้ จึงอ้อมผ่านตึกหลังโดดเดี่ยวไปหลายแห่ง กระทั่งมาถึงที่ประตูกลมของกำแพงเตี้ยสวนดอกไม้

ผ่านประตูกลมเข้าไป เห็นตึกอันกะทัดรัดประณีตอยู่ทางด้านตะวันออกเฉียงใต้นั่นแล้ว เล่งจ้วงจี่ชะงักเท้าไว้ก่อน กล่าวอย่างเรียบร้อยสำรวมขึ้นว่า

"ตั้วเจ๊ทั้งสองโปรดเชิญกลับไปเถิด ข้าพเจ้าจะเข้าไปพักผ่อนในห้องหนังสือเลย"

กล่าวแล้วประสานมือขึ้นเล็กน้อย มิรอให้หญิงรับใช้ได้เอ่ยปาก ก็สาวเท้าก้าวไปตามถนนโรยกรวดของสวนดอกไม้ หญิงรับใช้ทั้งสองนางเมื่อเห็นถึงที่ห้องหนังสือแล้วก็มิยืนกราน พากันเอ่ยคำอำลาหันกายเดินออก

ไปทันที

เล่งจ้วงจี่สาวเท้าได้ไม่กี่ก้าว ลอบชำเลืองแลมาที่สวนแล้วขยับร่างพุ่งวาบไปดุจสายฟ้า อาศัยเงาของหมู่ไม้ใบหญ้าที่มืดครึ้มเลือนราง ละลิ่วร่างไปทางด้านใต้อย่างรวดเร็ว

พอมาถึงที่เชิงกำแพงด้านใต้ อาศัยช่องอิฐมองออกไป ด้านนอกยังคงเป็นสวนไม้ดอกที่ยกเป็นแปลง มีเงาอันมืดครึ้มอยู่มากมาย ดังนั้นกระโดดกายข้ามวิ่งไปทางตึกรับรองอาคันตุกะอย่างรวดเร็ว

ขณะวิ่งอยู่นั้น ตาสดใสพลันกระจ่างแล้วชะงักร่างไว้ในบัดดล

เห็นใต้เงาไม้ใหญ่ที่อยู่ไกลประมาณยี่สิบวา ปรากฏเงาร่างอันเลือนรางของคนผู้หนึ่ง เมื่อเพ่งมองจ้องไป ที่แท้คือซ่งน่ำเชียวฉายาดาบม้วนเมฆกำลังซ่อนตัวอยู่ที่หลังต้นไม้ใหญ่ มองมาทางสวนดอกไม้ด้วยท่าทีที่ลับ ๆ ล่อ ๆ

เมื่อมองเข้าไปในสวนดอกไม้อีกครั้ง ทางหลังกอไผ่ที่ขลิบอย่างเรียบร้อยคือหน้าต่างหลังของห้องหนังสือที่ตนพักนั่นเอง

เล่งจ้วงจี่พอเห็นก็รู้ได้ด้วยปัญญา ริมฝีปากแดงปรากฏรอยยิ้มอันเย็นชาเหี้ยมเกรียม กวาดตามองทั้งซ้ายขวาแล้วสะบัดแขนเสื้อวูบ ร่างก็พุ่งวาบดุจปุยนุ่นลอยตามลม ละลิ่วร่างมาทางด้านหลังซ่งน่ำเชียวโดยมิมีเสียงฝ่าอากาศแม้แต่น้อย

ขณะร่างลอยละล่องอยู่นั้น พอเห็นซ่งน่ำเชียวกำลังจับตามองไปในสวนดอกไม้จนแน่วนิ่ง ศีรษะส่ายไปด้วยท่าทีรุ่มร้อนกระวนกระวาย คล้ายดั่งกำลังเสาะหาข้าวของสิ่งใดอยู่

เล่งจ้วงจี่ขมวดคิ้วชั่ววูบก็รู้ตัวทันที แน่ใจได้ว่าซ่งน่ำเชียวจะต้องเห็นตนเดินตามหญิงรับใช้สองคนเข้ามาแล้ว ไฉนชั่วพริบตาจึงสูญหายร่องรอยของตนไป

เมื่อละลิ่วถึงใต้ต้นไม้ใหญ่ ห่างจากด้านหลังซ่งน่ำเชียวไม่ถึงห้าเชียะ แต่ซ่งน่ำเชียวที่ท่าทีรุ่มร้อนลนลานยังไม่รู้ตัวเลย

เล่งจ้วงจี่อำมหิตจนจับใจ ปรารถนาจะฟาดซ่งน่ำเชียวให้ตายคาที่ใน

ทันที แต่ก็มิยินยอมที่จะลอบลงมือประทุษร้ายผู้ยังไม่รู้ตัว ดังนั้นแสร้งกระแอมเบา ๆ ขึ้นมา

ซ่งน่ำเซียวที่เป็นกาตาแววหวาดระแวงจนใจระทึกอยู่แล้ว ถูกเสียงนี้สร้างความตื่นตกใจจนรีบหันขวับกลับมา พร้อมกันนั้นตวาดหนัก ๆ อย่างหวาดหวั่น

"ผู้ใด ?"

เสียงตวาดพอหลุดจากปาก ก็แลเห็นได้ชัดตา สร้างความแตกตื่นจนอุทานแล้วเซถลาถอยไปสามก้าวใหญ่

เห็นผู้ที่ยืนหยัดอยู่ที่เบื้องหลัง คือเล่งจ้วงจี่ที่มันปรารถนาจะลอบประทุษร้ายแล้วหลบหนีไปเสียให้ไกลตานั่นเอง

"เล่งเซี่ยงกง !"

ในขณะนี้คิ้วเรียวยาวเลิกจนสูงชัน ตาแววววาวมีประกายคมกล้า ริมฝีปากที่เคยแย้มยิ้มถูกเม้มจนกลายเป็นเส้นตรง ใบหน้าที่งามสง่าหล่อเหลาอำมหิตจนโหดเหี้ยมน่าหวาดหวั่น หาวี่แววเรียบร้อยสำรวมดุจดั่งนักศึกษาคงแก่เรียนไม่พบพาน หาบุคลิกที่โอ่อ่ามีราศีไม่มีอีกแล้ว !

ความแตกตื่นตกใจของซ่งน่ำเซียวครานี้ มากมายจนขวัญหนีดีฝ่อต้องถอยหลังไปอีกสองก้าวใหญ่ เมื่อเม็ดโป้ง ๆ ไหลซึมออกจากหน้าเป็นเส้นสาย มันยกมือขึ้นชี้เล่งจ้วงจี่แล้วร้องเสียงสะท้านด้วยความหวาดหวั่น

"ท่าน...ท่าน...

ตาอันคมวาวราวสายฟ้าของเล่งจ้วงจี่ กวาดมองผ่านใบหน้าซ่งน่ำเซียวที่ขาวซีดจนคล้ายกระดาษแล้วผงกศีรษะเบา ๆ แค่นเสียงเย็นชากล่าวว่า

"ใช่แล้ว เจ้าคิดไม่ถึงกระมัง ? คนที่เจ้าเห็นว่าพร้อมจะรังแกได้ในทุกเวลาโอกาส ขณะนี้ถึงกับฆ่าเจ้าแล้ว..."

ขณะว่ากล่าวสองแขนได้ยกขึ้นโอบเป็นวง ตาสดใสจ้องมองซ่งน่ำเซียวแน่วนิ่ง เท้าก็ย่างเข้าหาอย่างแช่มช้า

ซ่งน่ำเซียวแตกตื่นจนตัวสั่นงันงก ร้องอุทานดัง "อา !" ขึ้นอีกครั้ง

ร่างก็ถอยปราดไปอย่างลืมตัว มันถูกบุคลิกอันน่าหวาดหวั่นสะท้านขวัญของเล่งจ้วงจี่ข่มขู่จนอกสั่นขวัญหายแล้ว

เล่งจ้วงจี่ขณะก้าวเข้า ก็แค่นหัวร่อแล้วขบกราม เค้นเสียงว่า

"เฮอะ ! บุคคลชั่วร้ายในบู๊ลิ้มเช่นดั่งเจ้า ไฉนจะปล่อยให้มีชีวิตไปทำร้ายผู้คนได้"

เสียงหลุดจากปาก รีบเกร็งพลังไว้ในสองแขนทำให้ฝ่ามือแดงฉานปานเปลวไฟทันที

ซ่งน่ำเชียวพอเห็นขวัญหนีดีฝ่อทันที แผดร้องเสียงสะท้านจนสยองใจผู้ได้ยิน

"ช่วยชีวิตด้วย... !"

เสียงแผดร้องอันโหยหวนดังพร้อมกับท่าทีที่คล้ายคลุ้มคลั่ง ขยับเท้าทั้งสองได้ก็วิ่งไปยังห้องพักอย่างไม่คิดชีวิต

เล่งจ้วงจี่ไหนเลยจะยอมให้มันหนีรอดจากเงื้อมมือ แค่นเสียงขุ่นเคืองแล้วโถมปราดไปดุจสายฟ้า วูบเดียวก็สกัดหน้าซ่งน่ำเชียวได้ ฝ่ามือขวาซึ่งแดงฉานเจิดจ้าสะบัดวูบก็ฟาดใส่ขม่อมของฝ่ายตรงข้ามทันที

ซ่งน่ำเชียวแผดร้องเสียงสยดสยองก้องไปทั่วทั้งท้องฟ้าขึ้นอีกครา มือขวากระชากดาบบนหลังตามสัญชาตญาณอันเคยชิน

พริบตาที่ฝ่ามือขวาสีแดงฉานจะสัมผัสกับขม่อมของซ่งน่ำเชียว เล่งจ้วงจี่พลันได้คิดด้วยไวปัญญา รู้สึกว่ายามนี้ไม่บังควรใช้วิชาฝ่ามือสุริยันออกไปประหารมัน มิเช่นนั้นรังแต่จะแส่หาความยุ่งยากรำคาญแก่ตนเท่านั้น

ขณะคิดก็รีบเปลี่ยนเคล็ดวิชา สองฝ่ามือที่แดงฉานปานเปลวไฟ พลันกลับกลายเป็นเขียวคล้ำทันที เล่งจ้วงจี่ตวาดเบา ๆ เกร็งพลังฝ่ามือขวา แล้วฟาดใส่ทรวงอกซ่งน่ำเชียวในชั่วพริบตา

เสียงโครมดังสนั่น พร้อมกับเสียงแผดร้องโหยหวนดังกึกก้องยาวนาน ร่างซ่งน่ำเชียวคล้ายเป็นว่าวขาดจากป่าน กระเด็นไกลออกไปถึงเจ็ดแปดสิบเชียะ ละลิ่วลงในแปลงดอกไม้

เสียงโอดโอยดังขึ้นพร้อมกับเสียงโอ้กใหญ่ ร่างของซ่งน่ำเซียวมิทันจะสัมผัสพื้น ก็อ้าปากกระอักโลหิตพุ่งฉีดเป็นลำยาว

เสียงแผดร้องอันแตกตื่นโหยหวนที่ดังติดต่อตามกันสะท้านม่านวิกาลจนแตกตื่นไปทั่วทั้งตึก เงาร่างมากมายหลายสิบสาย ต่างลนลานมาในทิศทางนี้อย่างหวาดหวั่น

เล่งจ้วงจี่มิได้เหลือบแลไปดูซ่งน่ำเซียวแม้แต่น้อย อาศัยเงามืดของหมู่ไม้ใบหญ้าบดบังร่าง ใช้ความรวดเร็วดุจดั่งกระต่ายหลุดจากแร้วกระโดดข้ามกำแพงเตี้ยวิ่งกลับเข้าไปในห้องหนังสือ ท่าร่างที่ว่องไวในครั้งนี้เฉกเช่นกับสายฟ้าคะนองฝน

พอเข้าในห้องหนังสือก็รีบปิดประตูลงกลอน พลิ้วมาทางหน้าต่างใช้ปลายนิ้วจี้ไปจนเป็นรูน้อย ๆ ก้มหน้าหรี่ตามองดู ก็ต้องตัวสั่นสะท้านขึ้นเฮือกหนึ่ง

เห็นบนหลังคาของตึกใน เงาร่างอันรวดเร็วว่องไวจำนวนสิบกว่าคนต่างพุ่งเข้ามาในสวนดอกไม้ด้วยความรวดเร็วดั่งดาวตก

ผู้นำหน้าว่องไวยิ่งกว่าสายฟ้า ละลิ่วร่างดั่งเป็นเมฆสีม่วงอันบางเบาไร้น้ำหนัก เพียงวูบเดียวก็ข้ามภูเขาจำลองและสระบัวเข้ามาแล้ว

เล่งจ้วงจี่เพ่งมองดูจนหัวใจสะท้านอย่างรุนแรง ผู้มาก็คือชิกซือเจ้กของง่วนจื้อฮวง ดรุณีโฉมสะคราญปานหยาดฟ้านางนั้น สีแววว้บดั่งดวงดาวคือประกายของเครื่องประดับบนร่างนางนั่นเอง เล่งจ้วงจี่คาดคิดไม่ถึงว่า วิชาตัวเบาของดรุณีอาภรณ์สีม่วงจะยอดเยี่ยมสูงล้ำจนน่าแตกตื่นตกใจปานนี้

ผู้ติดตามหลังดรุณีชุดสีม่วงมากระชั้นชิดไม่ไกลคือบ้วนเล็กเพี้ย ทั้งสองมีระยะห่างกันเพียงร่วมสิบเชียะเท่านั้น

ดรุณีชุดสีม่วงและบ้วนเล็กเพี้ยวิ่งปราด ๆ ดั่งเหินบิน ต่างมีท่าทีแตกตื่นจนใบหน้าลนลาน ตาเป็นประกายด้วยความตระหนกตกใจ จ้องมองมาในห้องหนังสือนี้ไม่กะพริบ

เล่งจ้วงจี่ตกใจยิ่งนัก คล้ายดั่งพอจะรู้ความหมายของเรื่องราว รีบ

พลิ้วกายมาที่หน้าโต๊ะหนังสือ นั่งลงบนเก้าอี้อย่างเร่งร้อน

ในพริบตาที่ลนลานนั่งลงบนเก้าอี้ หน้าประตูก็มีเสียงตระหนกตกใจของดรุณีดังขึ้นพร้อม ๆ กันสองคน

"เล่งเซี่ยงกง ! เล่งเซี่ยงกง !"

"เปียกอ ! เปียกอ !"

เสียงร้องพอขาดหาย เสียงลมก็วูบมาที่ประตูใหญ่ เสียงกร๊อบดังขึ้นเบา ๆ ประตูถูกฟาดเปิดออกมาทันที เงาร่างคนพุ่งวาบ ปรากฏดรุณีอาภรณ์สีม่วงและบ้วนเล็กเพี้ยโถมติดตามกันเข้ามาในห้องดั่งเหินบิน

เล่งจ้วงจี่ที่ตื่นเต้นตึงเครียด ลุกพรวดขึ้นจากเก้าอี้ ปากอ้าตาค้างท่าทีตะลึงลาน ในยามฉุกละหุกคล้ายดั่งมิทราบจะจัดการสถานใดจึงจะสมควร

บ้วนเล็กเพี้ยเห็นเล่งจ้วงจี่ปลอดภัยไร้อันตราย หัวใจที่รุ่มร้อนกระวนกระวายก็สงบไปมากมายมิใช่น้อย แต่จิตใจว้าวุ่นยังทำให้นางอดมิได้ต้องถามอย่างกังวลใจ

"เปียกอ ท่านมิเป็นไรกระมัง ?"

ขณะเอ่ยวาจาก็เดินมาที่โต๊ะหนังสือ ตาอันสดใสกวาดมองไปบนร่างเล่งจ้วงจี่มิหยุดยั้ง คล้ายดั่งจะค้นหาดูว่ามีที่ใดบาดเจ็บบ้างหรือไม่

เล่งจ้วงจี่ไม่มีวาจาที่จะตอบโต้ไปจริง ๆ เพียงแต่ผงกศีรษะอย่างเชื่องซึมเซาไปเท่านั้น

ดรุณีอาภรณ์สีม่วงเมื่อเห็นบ้วนเล็กเพี้ยมีความกังวลวิตกในความปลอดภัยของเล่งจ้วงจี่ปานนี้ หว่างคิ้วที่ปรากฏแววววิตกกังวลยิ่งเข้มข้นขึ้นกว่าเดิมอีกมากหลาย

ในระหว่างนั้นประตูมีเงาร่างคนพุ่งวาบเข้ามา ปรากฏตัวทิโกวพั้วทะยานเข้ามาก่อน ร่างยังมิทันจะหยุดก็ลนลานถามขึ้น

"เป็นอย่างไรบ้าง ?"

ขณะว่ากล่าว ตาเล็กของนางมีประกายแวววาว จนเมื่อพบว่าเล่งจ้วงจี่ยืนเชื่องซึมอยู่หน้าโต๊ะ ก็ระบายออกจากปากยาว ๆ กล่าวขึ้นคล้ายดั่งมี

ความมั่นใจเต็มที่ว่า

"เฮอะ เราบอกแล้ว ดาบม้วนเมฆซ่งน่ำเซียวมันแม้จะมีความบังอาจโอหังเพียงไร คาดว่ามันก็มิกล้าจะประพฤติชั่วร้ายอยู่ในตึกอ้อโฮ้วจึงดอก"

ผู้ที่พุ่งกายติดตามเข้ามา คือพวกลุ้ยเท่งไกวั้และง่วนจื้อฮวง ต่างมีท่าทีตื่นเต้นสงสัย มองจ้องมายังเล่งจ้วงจี่แวบหนึ่งแล้ว ถามเสียงสับสนด้วยความหวาดหวั่นกังวล

"ประหลาดจริง ๆ เสียงร้องโหยหวนดังอยู่ในทิศทางนี้แท้..."

เล่งจ้วงจี่แสร้งทำเป็นเพิ่งระงับความหวาดหวั่น รีบชี้ไปในทิศทางตรงกันข้าม ลนลานขึ้นว่า

"มิใช่ทางนี้ ข้าพเจ้าได้ยินคล้ายดังมาจากทางภูเขาจำลอง"

ง่วนจื้อฮวงพอฟัง รีบพุ่งออกไปนอกประตูดั่งเหินบิน

ขณะนี้ทางด้านใต้ของสวนดอกไม้มีเงาผู้คนสับสนอลหม่าน ส่งเสียงตวาดถามจนเซ็งแซ่ คล้ายดั่งกำลังเสาะหาต้นตอของเสียงที่แผดร้องตั้งหลายครั้งหลายครานั้น

ทันใดเสียงร้องอันแตกตื่นขวัญหายดังมาจากนอกกำแพงประมาณยี่สิบกว่าวา

"เพ้ย ! ท่านทั้งหลายรีบมา อยู่ที่นี่แล้ว"

ดรุณีอาภรณ์สีม่วงพอฟังสะบัดแขนเสื้อเบา ๆ ร่างก็พุ่งวาบดุจนกนางแอ่นตัวน้อย ละล่ิวไปโดยมิต้องหยุดยั้งร่างกาย พุ่งถึงด้านใต้ของสวนดอกไม้ดุจสายฟ้า

พวกลุ้ยเท่งไกวั้และทิโกวพั้วทยอยออกจากห้องหนังสือไปเป็นวุ่นวายติดตามหลังดรุณีสีม่วงโดยกระชั้นชิด เหลือเพียงบ้วนเล็กเพี้ยเพียงคนเดียวที่ยังยืนอยู่หน้าโต๊ะมิเคลื่อนไหว

เล่งจ้วงจี่มองดูบ้วนเล็กเพี้ยอย่างตื้นตันใจวูบหนึ่ง แสร้งส่ายหน้าแล้วกล่าวอย่างหวาดหวั่นขวัญฝ่อว่า

"เพี้ยม่วย เรื่องราวในวงพวกนักเลงของท่านช่างน่าหวาดกลัวเหลือ

ประมาณ..."

บ้วนเล็กเพี้ยจ้องมองเล่งจ้วงจี่ด้วยความลุ่มหลง แย้มยิ้มแล้วขณะจะว่ากล่าว ที่ซึ่งห่างจากกำแพงด้านใต้ยี่สิบกว่าวา มีเสียงร้องอันตื่นตกใจขึ้นอีกครั้ง

"ท่านทั้งหลายรีบมา ดาบม้วนเมฆซ่งน่ำเชียวเอง !"

บ้วนเล็กเพี้ยพอฟัง ใบหน้าที่ยังแย้มยิ้มด้วยความปลาบปลื้มของนางพลันปลาสนาการ ใบหน้าเคร่งเครียดเย็นชาอีกครั้ง

เล่งจ้วงจี่ฉุกใจได้คิด แสร้งถามอย่างมิเข้าใจว่า

"เพี้ยม่วย ซ่งไต้เฮี้ยบผู้นั้นเป็นอย่างไรแล้ว ?"

บ้วนเล็กเพี้ยระงับใจ แล้วจึงกล่าวกับเล่งจ้วงจี่อย่างรีบร้อน

"ท่านอย่าได้ออกไป ข้าพเจ้าไปดูครู่เดียวก็จะกลับมา"

กล่าวแล้วกระโดดออกจากประตูไปอย่างว่องไว

เล่งจ้วงจี่มีท่าทีลนลานไปทันที รีบร้องเสียงแหลมขึ้นว่า

"เพี้ยม่วย ข้าพเจ้าก็คิดจะไปดูบ้าง"

ขณะว่ากล่าว ก้มลงรวบชายเสื้อยาวขึ้นมา วิ่งโซซัดโซเซออกจากห้องอย่างเร่งร้อน

บ้วนเล็กเพี้ยพอเหลียวมาเห็นก็ต้องชะงักร่างไว้ มองดูเล่งจ้วงจี่อย่างแง่งอน กล่าวเสียงเครียดว่า

"ผู้แซ่ซ่งน่ากลัวตายไปแล้ว..."

เล่งจ้วงจี่มิรอให้บ้วนเล็กเพี้ยกล่าวจบคำ รีบชิงสอดขึ้น

"เมื่อตายแล้วข้าพเจ้ายิ่งมิต้องกลัว"

กล่าวแล้วรีบวิ่งโซซัดโซเซไปที่ประตูกลมของกำแพงสวนอย่างรวดเร็ว บ้วนเล็กเพี้ยที่จนปัญญาจะห้ามปราม จำต้องรีบวิ่งตามไปทางด้านหลังคอยระวังมิให้ชายในดวงใจหกล้มไปเพราะความลนลาน

พอออกจากนอกกำแพงสวน เห็นที่ใต้ต้นไม้ทางด้านตะวันตกเฉียงใต้มีผู้คนอออยู่เป็นจำนวนสามสิบกว่า ที่อันไกลมีเงาร่างอีกหลายสิบสาย วิ่ง

ปราด ๆ เข้ามาดุจดั่งเหินบิน ในจำนวนนั้นยังมีสองคนชูคบไฟอันโชติช่วงอยู่

เล่งจ้วงจี่ที่กำลังวิ่ง พลันได้ยินเสียงเข้มแข็งของชายชราร้องขึ้นอย่างสิ้นหวัง

"อวัยวะภายในถูกกระแทกจนแหลกลาญ ไม่มีทางช่วยได้แล้ว"

เสียงของชายชราอีกผู้หนึ่งได้ร้องขึ้นด้วยความตื่นเต้นตกใจ

"ดูท่าทีก่อนตายของมัน มีความหวาดหวั่นขวัญเสียปานนี้ ผู้ลงมือประหารมันจะต้องเป็นคนมีพลังฝีมืออันสูงเยี่ยม และน่ากลัวรูปโฉมเหี้ยมเกรียมอัปลักษณ์อย่างยิ่งด้วย"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็ต้องขมวดคิ้วอย่างลืมตัว

ทั้งสองพอมาถึงใกล้เคียง อาคันตุกะในตึกต้อนรับต่างพากันมาแทบครบหน้า คนใช้ทั้งสองชูคบไฟอันโชติช่วงขึ้นเหนือศีรษะ จึงสว่างไสวดุจดั่งกลางวัน

ผู้คนจำนวนร่วมร้อยรายล้อมเป็นวงกลมใหญ่ ต่างยืนสงบนิ่งเงียบงันท่าทีแตกตื่นลนลาน จับตาอันตื่นเต้นหวาดหวั่นดูร่างแน่นิ่งบนพื้นของซ่ง-น่ำเซียว แต่ทว่าสายตาของพวกส่วนมาก มักจะเหลือบแลมาทางดรุณีอาภรณ์สีม่วงที่ยืนอยู่เบื้องหน้าลุ้ยเท่งไกว้และทิโกวพั้ว

เล่งจ้วงจี่กับบ้วนเล็กเพี้ยยืนอยู่ด้านหลังของหมู่ผู้คนอย่างสงบเงียบ เห็นในแปลงดอกไม้อันกว้างใหญ่มีร่างซ่งน่ำเซียวนอนหงายแน่นิ่ง ปากอ้ากว้าง ตาเหลือกถลนพลิกกลับจนมองไม่เห็นนัยน์ตาดำ สภาพน่าหวาดกลัวยิ่งนัก อกเสื้อของมันถูกฟาดจนกระจายกลายเป็นผุยผง

ดรุณีอาภรณ์ม่วงขมวดคิ้วเล็กน้อย ตาคมวาวของนางจับจ้องซากศพซ่งน่ำเซียวอย่างพิศวงสงสัย คล้ายดั่งกำลังคำนวณว่ามันถูกพลังฝ่ามือวิชาใดฟาดตายไป

ท่ามกลางแสงคบไฟที่สว่างไสวสาดส่องเห็นใบหน้าผุดผ่องของนางเป็นประกาย ท่าทีอันเงียบขรึมเยือกเย็นเฉกเช่นเป็นรูปเทพธิดาที่ปั้นขึ้นไว้สัก-

การบูชา อัญมณีที่ประดับบนร่างเป็นประกายแวววาวเจิดจ้า ยิ่งเน้นความงามสะคราญของนางโดดเด่นขึ้นไปอีก

ง่วนจื้อฮวงที่หน้าขาวเผือด ย่องเข้ามาจนถึงเบื้องหน้าดรุณีอาภรณ์ม่วง น้อมกายถามอย่างยำเกรงว่า

"ชิกซือเจ็ก จะเปิดอกเสื้อของซ่งไต้เฮี้ยบมาสำรวจดูหรือไม่ ?"

ดรุณีอาภรณ์สีม่วงมิได้ตอบคำ แต่ผงกศีรษะน้อย ๆ

ง่วนจื้อฮวงจึงรีบเดินมาที่ซากศพซ่งน่ำเซียว ใช้ความแผ่วเบาระมัดระวังไปเลิกอกเสื้อมัน

ขณะนี้ ทั่วทั้งสวนดอกไม้เงียบงันวังเวง ต่างกลั้นหายใจเบิ่งตาจนกว้างใหญ่ สายตาทั้งมวลเป็นประกายแวววาว จับจ้องมองตามมือที่เคลื่อนไหวของง่วนจื้อฮวง นอกเสียจากคบไฟใหญ่ทั้งสองจะมีเสียงแตกเพียะแล้ว ไม่มีเสียงอื่นใดปะปนเลย

ง่วนจื้อฮวงเมื่อเลิกชั้นในที่แหลกละเอียดออก สายตาของทุกผู้คนในบริเวณก็ต้องเบิ่งจนลูกโพลง ร้องด้วยความแตกตื่นตกใจ และมีไม่น้อยที่ตื่นตะลึงจนงงงันไป

เห็นทรวงอกที่ขาวซีดจนไร้สีเลือดของซ่งน่ำเซียวมีรอยฝ่ามือเขียวอ่อนที่เรียวเล็กประทับอยู่อย่างถนัดชัดตา

ทั่วทั้งบริเวณที่เงียบงันวังเวง พลันเกิดเสียงอันหวั่นไหวที่กระสับกระส่ายดังจนเซ็งแซ่ มีผู้อายุสูงวัยไม่น้อยที่ได้เริ่มลอบสันนิษฐานอยู่ในใจถึงความคิดเห็นที่พวกมันคาดกัน

ดรุณีอาภรณ์ม่วงมาตรแม้นยังมีสีหน้าเป็นปรกติมิเปลี่ยนแปลง แต่จากดวงตาแวววาวทั้งสองของนางยังพอสังเกตความตื่นเต้นตกใจของนางออกได้

เล่งจ้วงจี่มองดูรอยฝ่ามือสีเขียวที่เรียวเล็กบนอกซ่งน่ำเซียว ก็ต้องงุนงงไปเช่นกัน แทบจะอดมิได้ต้องยื่นมือขวาออกมาเปรียบดูให้รู้แน่ เพราะมิยอมเชื่อว่าฝ่ามือของตนจะเรียวงามน่าดูปานนี้

เล่งจ้วงจี่เมื่ออยู่บนผาจีจือไง้ ฝึกปรือวิชากับอาจารย์มาห้าปี แต่ละ

ครั้งที่ฝึกท่าฝ่ามือ เป้าหมายมิใช่เป็นต้นไม้ใหญ่ก็โขดหินมหึมา จึงไม่เคยจะทราบว่าพลังฝ่ามือเมื่อฟาดใส่ศัตรูแล้ว จะมีร่องรอยสภาพใดเหลือไว้

ขณะนี้ เล่งจ้วงจี่มิเข้าใจเลยว่า ไฉนอาจารย์จึงไม่บอกเล่าแก่ตนก่อนว่าเหตุการณ์ภายหลังจะต้องเป็นสภาพนี้

เล่งจ้วงจี่ยังจำคำอาจารย์ที่เคยบอกไว้ 'พลังฝีมือเหล่านี้หากใช้ในวงพวกนักเลงเมื่อใด จะต้องทำให้บู๊ลิ้มแตกตื่นสะท้านจนปั่นป่วน หมู่มารหวาดหวั่นจนขวัญฝ่อ

แต่ทว่าเมื่อเล่งจ้วงจี่ใช้ฝ่ามือสุริยันในทุกครั้ง ก็ได้ยินทุกผู้คนยืนยันว่าเป็นของจอมอสูรร้ายเทพเจ้าสุริยันที่อำมหิตโหดเหี้ยมของยุคก่อน

ขณะขบคิดอยู่นั้น พลันรู้สึกฝ่ามือขวาของตนมีมืออันอบอุ่นนุ่มนิ่มข้างหนึ่งยื่นมาเกาะกุมไว้เบา ๆ

เนื่องจากกำลังขบคิดจนเคลิบเคลิ้ม จึงตื่นตกใจจนแทบร้องโพล่งออกไป พอเหลียวมองมาเห็นบ้วนเล็กเพี้ยกำลังเงยหน้าทอดตาอันลุ่มหลงกังวล จ้องมองมาที่ตนอย่างยิ้มแย้ม

เล่งจ้วงจี่รู้สึกมิเข้าใจเลย ไม่ทราบว่าบ้วนเล็กเพี้ยมีเจตนาอย่างไร จึงต้องขมวดคิ้วเล็กน้อย จับตาอันพิศวงสงสัยมองใบหน้าอันสะคราญซุกซนของนาง

บ้วนเล็กเพี้ยถูกจ้องมองจนหน้าแดงระเรื่อ ยังดีที่ด้านหลังไม่มีผู้ใดคนทั้งหลายต่างจับจ้องมองไปในกลางลานอย่างจดจ่อ ดังนั้นจึงกระซิบที่ข้างหูเล่งจ้วงจี่ว่า

"เปียกอ ท่านตกใจจนซึมไปอีกแล้ว"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็เริ่มเข้าใจ แต่หัวใจยังคงเต้นระทึกอยู่ไม่หยุดยั้งโดยเฉพาะกลิ่นหอมของลมหายใจและทรงผมที่นางโน้มมากล่าว ยิ่งทำให้จิตใจเคลิบเคลิ้มรัญจวนแทบมิอาจข่มกลั้น

บ้วนเล็กเพี้ยเห็นเล่งจ้วงจี่จับจ้องมองนางอย่างซึมเซา ริมฝีปากก็ปรากฏรอยยิ้มอย่างไม่เข้าใจความหมาย หัวใจนางพลันวาบหวามจนดื่มด่ำ

แต่ยังกล่าวอย่างแง่งอนขึ้นด้วยความลืมตัว

"หน้าโง่ !"

กล่าวแล้วมือขาวผ่องก็สะบัดปัดมือเล่งจ้วงจี่ออกจากการเกาะกุม

เล่งจ้วงจี่หน้าแดงระเรื่อ พลันรู้สึกตัวว่าเสียกิริยาไป รีบเบือนหน้ามองเข้าในลานกลางวงอีกครั้ง

ขณะนี้ง่วนจื้อฮวงได้เลิกอกเสื้ออันขาดกระจายของซ่งน่ำเชียวออกจนหมดสิ้น รอยฝ่ามือสีเขียวจาง ๆ อันเรียวงามจึงยิ่งถนัดชัดตาขึ้นกว่าเดิม

เห็นดรุณีชุดม่วงขมวดคิ้วแนบแน่น เหลียวหน้ามองดูพวกลุ้ยเท่งไกวั้กับทิโกวพั้วที่อยู่ด้านหลัง ใช้น้ำเสียงที่ยังมิกล้ามั่นใจถามว่า

"ท่านทั้งหลายต่างเป็นผู้มีอาวุโสที่ท่องเที่ยวในวงพวกนักเลงมาเนิ่นนานปี ดูจากรอยฝ่ามือเขียวอ่อนจาง ๆ นี้ เป็นฝ่ามือแซกั้งขี่ (พลังดาวเหนือมรกต) ของเก้าฮั้วม้อนึ้ง (นางอสูรภูเขาเก้าฮั้ว) ที่อำมหิตโหดเหี้ยมในกาลครั้งก่อนใช่หรือไม่ ?"

เสียงขาดคำ พวกลุ้ยเท่งไกวั้มิทันจะเอ่ยปาก ในหมู่ผู้คนก็มีเสียงกึกก้องกังวานของผู้หนึ่งกล่าวขึ้น

"โกวเนี้ยกล่าวไม่ผิดพลาด นี่คือแซกั้งขี่ (พลังดาวเหนือมรกต) อันสุดชั่วร้ายอำมหิตของนางอสูรผู้นั้นจริง ๆ"

คนทั้งหลายต่างเหลียวไปทางต้นเสียง เห็นผู้เอ่ยปากเป็นชายกลางคนอายุประมาณสี่สิบปี สวมเสื้อสีครามรัดกุม มีเคราขึ้นครึ้มสองฟากแก้ม

คนผู้นี้หน้าเหลืองซีดเล็กน้อย แต่ตาแวววาวราวสายฟ้า ขมับสองข้างนูนเด่น ใบหน้ามีแววสัตย์ซื่อถือธัมมะ เพียงมองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นผู้เปิดเผยไร้เล่ห์เหลี่ยม

ลุ้ยเท่งไกวั้รีบกล่าวกับดรุณีอาภรณ์สีม่วงเบา ๆ ว่า

"โกวเนี้ยสันนิษฐานไม่ผิดพลาด รอยฝ่ามือนี้คืออาการพิเศษของพลังดาวเหนือมรกตที่นางอสูรร้ายเคยอาละวาดจนแผ่นดินแทบปั่นป่วนในครั้งกระโน้น"

เล่งจ้วงจี่ที่ยืนอยู่หลังกลุ่มหมู่ผู้มีฝีมือ ต้องงงันไปอีกครั้งหนึ่งแล้วคำนึงอยู่ในใจ... 'อาจารย์ผู้มีพระคุณของเราเป็นบุรุษเพศร่างกำยำสง่าชัด ๆ ไฉนจึงกลายเป็นเก้าฮั้วม้อนึ้ง (นางอสูรภูเขาเก้าฮั้ว) อะไรไปได้ ?'

"ไต้ซือมาแล้ว ไต้ซือมาแล้ว"

เล่งจ้วงจี่เพ่งตามองไป เห็นผู้คนทางด้านตะวันตกเฉียงใต้จำนวนร่วมสามสิบกว่าพากันแตกฮือออกเป็นช่องเปิดทางให้

หลวงจีนชราจีวรเทากว้างใหญ่เดินอย่างรวดเร็วเข้ามาด้วยใบหน้าอันวิตกกังวล คล้ายมีความในใจอันอัดอั้น นั่นคือจิ้นเต็กไต้ซือจริง ๆ

จิ้นเต็กไต้ซือหยุดยืนอยู่ที่เบื้องหน้าฝูงชน กวาดตาแวววาวมองไปมาเห็นรอยฝ่ามือเรียวเล็กสีเขียวอ่อนบนซากศพของซ่งน่ำเชียวแล้ว ใบหน้าที่เมตตาปรานีพลันแปรเปลี่ยนไปอย่างรุนแรง อดมิได้ต้องประนมมือร้องสรรเสริญพระพุทธคุณขึ้นเบา ๆ

ครั้นแล้วหลวงจีนชราเหลือบแลดูซากศพซ่งน่ำเชียวบนพื้นด้วยความตื่นเต้นสงสัย พลางสาวเท้าเข้ามาหาพวกดรุณีชุดสีม่วงและลุ้ยเท่งไกว้อย่างเร่งร้อน

ดรุณีชุดสีม่วงพอเห็นจิ้นเต็กไต้ซือเข้ามา รีบประสานมือคารวะกล่าวอย่างนอบน้อม

"เก็งจีฮุ้นขอน้อมเชิญไต้ซือด้วยความเคารพ"

เล่งจ้วงจี่ที่ยืนอยู่ด้านหลังหมู่ผู้คน พอได้ยินนามอันไพเราะหูนี้ ก็รู้สึกแปลกหูขึ้นเช่นกัน ในความทรงจำตั้งแต่เป็นทารก มิเคยได้ยินสตรีใดแซ่เก็งมาก่อนเลย ดังนั้นยามนี้เล่งจ้วงจี่ยิ่งพิศวงจนงงงวย ในเรื่องที่ไฉนเค้าหน้าของดรุณีชุดสีม่วงจึงได้มีแววคุ้นตาอยู่บ้าง ?

จิ้นเต็กไต้ซือระงับความตื่นเต้นหวั่นไหวลงได้บ้างแล้ว รีบคารวะตอบกล่าวว่า

"เก็งโกวเนี้ยสบายดี ?"

กล่าวแล้วตาอันมีแววอารีมองดูหมู่พวกลุ้ยเท่งไกว้อย่างตื่นเต้นสงสัย ถาม

ด้วยความตระหนกว่า

"เมื่อครู่ศิษย์ของเก้าฮั้วม้อนึ้งก็มาหรือ ?"

กับที่ผู้คนทั้งหลายต่างย้ำคำม้อเท้า (จอมอสูร) ม้อนึ้ง (นางอสูร) เล้งจ้วงจี่ต่างรู้สึกเสียดทูระคายใจยิ่ง แต่ในเมื่อทุกคนพูดเป็นเสียเดียวกัน เล่งจ้วงจี่ย่อมมิอาจไม่เชื่อได้ แต่ก็ลอบอธิษฐานอยู่ในใจ 'ตนจะใช้ฝีมืออันสูงล้ำสุดยอดของจอมอสูรและนางอสูรฆ่าผู้เลวร้ายชั่วช้า ธำรงธัมมะประกอบความดี จะล้างแค้นแทนอาจารย์ผู้มีพระคุณ จะล้างอายให้แก่คำประณามว่าเป็นจอมอสูรและนางอสูรให้หมดสิ้น จะต้องสร้างวีรกรรมอันสะท้านฟ้าสะเทือนดิน มีคุณประโยชน์ต่อชนชาวแผ่นดินจนเป็นที่แซ่ซ้องสรรเสริญให้จงได้'

เมื่อตกลงใจก็เงี่ยหูฟังต่อไป ได้ยินที่อันไม่ไกลนักมีคนผู้หนึ่งกล่าวเบา ๆ ขึ้น

"...เนื่องจากนางไม่มีอารมณ์ที่แน่นอน บัดเดี๋ยวดีบัดเดี๋ยวร้าย และยังนิยมการฆ่าฟัน ดังนั้นผู้คนจึงได้เปลี่ยนฉายาอันน่าฟังของนางจากเก้าฮั้วเง็กนึ้ง (เทพธิดาเก้าฮั้ว) มาเป็นเก้าฮั้วม้อนึ้ง (นางอสูรภูเขาเก้าฮั้ว)..."

อีกผู้หนึ่งได้กล่าวเสริมขึ้น

"ฟังว่านางเมื่อครั้งกระโน้น ถูกโจรราคะฮวยเง็กโล่วหลอกทำลายพรหมจารีจนมีครรภ์ขึ้น แล้วคลอดธิดามาผู้หนึ่ง จึงทำให้นางสูญเสียความรู้สึกผิด กลายเป็นมีอารมณ์อันพลุ่งพล่านรุนแรง พอขุ่นเคืองก็ฆ่าคนโดยไม่ยอมฟังคำวิงวอนแก้ตัว..."

อีกผู้หนึ่งกล่าวอย่างมีแววเสียดายขึ้น

"ดรุณีที่ชาญฉลาดปราดเปรื่อง งามสะคราญปานเทพธิดาดั่งนาง ถึงกับต้องมีชีวิตอันอาภัพน่ารันทดหดหู่เช่นนั้น นับเป็นเรื่องที่น่าสะทกสะท้านเสียดายของผู้คน..."

ทันใด มีเสียงของคนที่คล้ายจะเพิ่งเข้าใจเอ่ยขึ้น

"อา...ผู้ที่ฆ่าดาบม้วนเมฆในคราวนี้ น่ากลัวเป็นธิดาของเก้าฮั้วม้อนึ้ง

กระมัง ?"

เสียงอุทานอันอวดรู้พอขาดคำ ผู้ที่อยู่ใกล้เคียงต่างพากันหัวร่อขึ้นทันที หนึ่งในจำนวนนั้นสัพยอกขึ้นว่า

"เล่าเฮีย หลานหญิงหลานชายของนางอสูรในปีนี้น่ากลัวต่างมีอายุกว่าหนึ่งร้อยปีแล้ว..."

จบคำมีเสียงหัวร่อขึ้นมาอีกคราหนึ่ง

เล่งจ้วงจี่ฟังถึงตอนนี้ นับว่าพอรู้ความเป็นมาของเก้าฮั้วม้อนึ้งได้คร่าว ๆ แน่ใจว่านางจะต้องเป็นบุคคลอันร้ายกาจรุ่นเดียวกับเชียะเอี๊ยงซิ่งกุน (เทพเจ้า-สุริยัน) แน่นอน

ขณะขบคิด แขนขวาพลันถูกบ้วนเล็กเพี้ยสะกิดขึ้นเบา ๆ

เล่งจ้วงจี่ได้สติรีบเหลียวหน้ามา เห็นบ้วนเล็กเพี้ยกำลังจับสายตามองไปทางพวกดรุณีชุดสีม่วง ปากก็กล่าวเบา ๆ

"นี่ ! พวกนั้นกำลังหาท่าน"

เล่งจ้วงจี่ตกใจยิ่งรีบกวาดตามอง เห็นพวกลุ้ยเท่งไกว้กำลังขึ้นมาที่ห้องหนังสือในสวนดอกไม้ พวกจิ้นเต็กไต้ซือพากันเหลียวมองมาในทิศทางห้องหนังสือเป็นจุดเดียวกัน

เล่งจ้วงจี่จึงแน่ใจว่า ขณะที่พวกลุ้ยเท่งไกว้เล่าเรื่องซ่งน่ำเชียวให้แก่จิ้นเต็กไต้ซือฟังนั้น จะต้องพาดพิงมาถึงตนเป็นแม่นมั่น ดังนั้นจึงรู้สึกเสียใจยิ่งที่เมื่อครู่มิได้ไปสนใจฟังคำสนทนานั้น

ทันใด พวกจิ้นเต็กไต้ซือต่างเหลียวหน้ามองมาในหมู่ผู้คนอีกครั้ง

เล่งจ้วงจี่ลอบตื่นตกใจเล็กน้อย รีบเคลื่อนเท้าขยับกาย แต่ดรุณีชุดสีม่วงนามเก็งจีฮุ้นก็แลเห็นบ้วนเล็กเพี้ยแล้ว

พอดีในเวลานั้น มีคนใช้เดินเข้ามาหามซากศพซ่งน่ำเชียวออกไป

จิ้นเต็กไต้ซือมีสีหน้าหม่นหมอง มองดูซากศพซ่งน่ำเชียวแวบหนึ่ง พลันคล้ายดั่งคิดถึงเรื่องอันใดขึ้นได้ หันหน้ามองมาทางพวกลุ้ยเท่งไกว้แล้วถามขึ้นว่า

"ท่านได้รู้ความเป็นมาและสำนักอาจารย์ของประสกแซ่ซ่ง ?"

ชายชราใส่เสื้อรัดกุมสีเทารีบตอบอย่างนอบน้อมขึ้น

"เท่าที่ซ่งไต้เฮี้ยบบอกกับเล่าฮิว ท่านเป็นศิษย์ฆราวาสของโอวเฮาะเซียน-เจี้ยง เจ้าสำนักคงทังผ่ายในปัจจุบัน..."

เล่งจ้วงจี่พอได้ยินนามโอวเฮาะเซียนเจี้ยง สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไปทันที ต้องลอบแค่นเสียงอยู่ในใจอย่างขุ่นเคือง เพราะตัวนักพรตนามโอวเฮาะนี้ก็เป็นศัตรูคู่อาฆาตที่อาจารย์ตนชิงชังคั่งแค้นอย่างสุดแสน

เมื่อครุ่นคิดต่อไป ต้องแค่นเสียงขึ้นอีกครา คำนึงในใจ โบราณว่าไว้ 'มีอาจารย์เช่นนั้นย่อมมีศิษย์เช่นนี้' ดูท่าเป็นวาจาที่ถูกต้องไม่คลาดเคลื่อนแน่ จากการสั่งสอนซ่งน่ำเชียวจนมีสันดานเช่นนี้ ตัวโอวเฮาะเซียนเจี้ยงมีความเป็นอยู่อย่างไรก็พอคาดเดาได้เค้าบ้างแล้ว

ขณะขบคิด เห็นจิ้นเต็กไต้ซือฟังวาจาของชายชราเสื้อสีเทาแล้ว รีบขมวดคิ้วอันขาวโพลงจนแนบแน่น จากนั้นหันไปบอกกับง่วนจื้อฮวงว่า

"เรื่องเคราะห์ร้ายนี้มาเกิดอยู่ในตึกของท่าน ขอเชิญเซี่ยวจึงจู๊วันพรุ่งนี้รีบใช้คนไปบอกข่าวแก่โอวเฮาะเซียนเจี้ยงได้ทราบ ยังดีที่ผู้กล้าหาญทั่วทุกทางต่างชุมนุมกันที่นี้ สาเหตุการตายของประสกแซ่ซ่ง ทุกคนต่างเห็นประจักษ์ตา โอวเฮาะเซียนเจี้ยงแม้มีจิตใจคับแคบ ท่านก็คงไม่มีวาจาจะกล่าวหาอย่างไรได้แล้ว"

เล่งจ้วงจี่พอฟังต้องลอบหัวร่อเสียงเย็นชาอยู่ในใจ โอวเฮาะเซียนเจี้ยงเป็นนักพรตอุบาทว์ที่จิตใจคับแคบ ชิงชังผู้เก่งกล้าริษยาผู้ดีงามจริงดั่งที่อาจารย์เคยพร่ำสอน ดังนั้นกับวาจาที่อาจารย์บอกมา เล้งจ้วงจี่ยิ่งเชื่อมั่นจนไม่ลังเลดุจดั่งตอนต้น ๆ แล้ว

ขณะนี้คนรับใช้ในตึกได้หามซากศพซ่งน่ำเชียวไปจนไกลโข หมู่ผู้มีฝีมือที่ห้อมล้อมอยู่หนาแน่นก็ทยอยกันออกไปทีละสามละห้า เล่งจ้วงจี่รู้สึกว่าเป็นเวลาที่ตนก็สมควรไปบ้างแล้ว

ดังนั้นจึงสะกิดบ้วนเล็กเพี้ยเบา ๆ กระซิบว่า

"พวกเราก็ไปกันเถิด"

บ้วนเล็กเพี้ยผงกศีรษะเล็กน้อย ทั้งสองเดินตามร่องดอกไม้เคียงไหล่กันเข้าที่ประตูกลมของสวนไป

ดรุณีชุดสีเขียวสะพายกระบี่ หน้าตาซุกซนสะคราญนางหนึ่ง กับนักศึกษาอาภรณ์ขาวท่าทีโอ่อ่าสง่างามอีกผู้หนึ่งเดินเคียงคู่อยู่ด้วยกัน ทำให้ผู้พบเห็นต่างต้องเหลือบตาอันเลื่อมใสนิยมมองมา

แต่ทว่าเก็งจีฮั้นดรณีอาภรณ์สีม่วงที่มักจะชำเลืองตามาทางบ้วนเล็กเพี้ยเมื่อเห็นสภาพการเคลียคลออย่างสนิทสนมกลมเกลียวของทั้งสอง ใบหน้าที่ผุดผาดสะคราญปานหยาดฟ้า สูงส่งสง่าเปี่ยมราศีของนาง ก็บังเกิดท่าทีอันอัดอั้นจนยากจะบ่งบอกออกจากปากขึ้นมา

และเล่งจ้วงจี่ที่เดินเคียงไหล่ไปกับบ้วนเล็กเพี้ย ในห้วงสมองยามนี้ก็ปรากฏเงาหน้าของเก็งจีฮุ้นขึ้นมากับเค้าอันคุ้นตาบนใบหน้าเก็งจีฮุ้น เล่งจ้วงจี่ติดใจครุ่นคิดมิยอมลืมเลือนเลย

เล่งจ้วงจี่ตกลงใจแน่วแน่ จะต้องสืบประวัติความเป็นมาและชาติกำเนิดของนางให้จงได้ เล่งจ้วงจี่คิดไว้... อาจบางทีนางจะเป็นเพื่อนเล่นเมื่อครั้งเยาว์วัยของตนก็ได้

เล่งจ้วงจี่คำนวณไว้ ขั้นแรกจะและเล็มถามไถ่กับจิ้นเต็กไต้ซือก่อน เนื่องจากมีความเห็นแน่นแฟ้นตลอดมา จิ้นเต็กไต้ซือคือผู้อาวุโสที่มีเกียรติ-ภูมิกระเดื่องเลื่องลำของบู๊ลิ้มยุคนี้ และเป็นสงฆ์อาวุโสที่เปี่ยมปริยัติธรรมด้วย

เสียงไก่กระชั้นขันเจื้อยแจ้ว เล่งจ้วงจี่กับบ้วนเล็กเพี้ยต่างเหลือบแลดูดาวประกายพรึกที่ส่องแสงแวววาวอยู่ทางขอบฟ้า เป็นเวลาใกล้จะสว่างแล้ว แต่ที่อันไกลตากลับยิ่งมืดมิดขึ้นกว่าเดิมเสียอีก

ทั้งสองพอเข้าไปในสวนดอกไม้ อากาศอันบริสุทธิ์หอบกลิ่นหอมของมวลไม้ดอกมาอย่างน่ารื่นรมย์

ยังห่างจากตัวตึกห้องหนังสือหลายวา เท้าของบ้วนเล็กเพี้ยก็ชะลอช้าลงอย่างลืมตัว หัวใจนางพลันรู้สึกหวาดหวั่นจนลนลาน โดยเฉพาะในห้อง

หนังสือที่มืดมิดสนิททั่ว

ดังนั้นนางกวาดตามองไปรอบสวนดอกไม้ เอ่ยเสียงนุ่มนวลขึ้นอย่างลืมตัว

"เปียกอ สวนไม้ดอกคราใกล้สาง มีสภาพสวยงามที่สุด พวกเรามาสนทนากันในที่นี้เถิด"

เล่งจ้วงจี่ก็รู้สึกว่า เข้าไปในห้องส่วนตัวเพียงสองคนออกจะน่าเกลียดอยู่ ดังนั้นรีบรับคำอย่างปลอดโปร่งใจว่า

"ประเสริฐมาก นี่จึงจะตรงกับภาพพจน์อันสวยงามดื่มด่ำที่มีคำบรรยาย 'ดวงดาวคราวใกล้สางส่องสว่าง ลมอรุณโบกโบยโชยเฉื่อยฉิว เงาสะคราญเคียงคู่อยู่แนบชิด น้ำค้างติดตามบุปผางาม' "

บ้วนเล็กเพี้ยพอฟังก็เอียงอายจนหน้าแดงฉาน ร้องเพ้ยเบา ๆ แล้วยกมือขาวผ่องเรียวงามของนางจะไปหยิกปากพล่อยของเล่งจ้วงจี่

แต่ทว่าขณะที่นางยกมือจะหยิกนั้น พบเห็นพวกจิ้นเต็กไต้ซือและดรุณีอาภรณ์สีม่วงได้เข้ามาจนห่างจากประตูกลมสวนดอกไม้มิถึงห้าสิบเชียะแล้ว ดังนั้นจึงเกิดความขุ่นเคืองขึ้นอีกครั้ง กล่าวว่า

"พวกมันมาอีกแล้ว"

เล่งจ้วงจี่รู้อยู่ตั้งนาน แต่แสร้งทำเป็นมิพบเห็น ยามนี้แสร้งทำทีเป็นตื่นเต้น รีบเหลียวหน้ามองมา พวกจิ้นเต็กไต้ซือก็ได้เดินเข้าประตูสวนมาแล้ว

จิ้นเต็กไต้ซือมีสีหน้าวิตกกังวล คิ้วขาวโพลงขมวดมุ่นเล็กน้อย แสดงว่าจิตใจหนักอึ้งตึงเครียด ส่วนดรุณีอาภรณ์สีม่วงนามเก็งจีฮุ้น คิ้วเรียวของนางก็ขมวดเข้าหากัน บ่งบอกแววกังวลวิตกจนเปี่ยมล้น ดวงตาอันหยาดเยิ้มแววววาวชำเลืองแลมาทางเล่งจ้วงจี่ที่เคียงคู่อยู่กับบ้วนเล็กเพี้ยอย่างคล้ายมิตั้งใจอยู่บ่อยครั้ง

เชียวจื้อเช็งฉายาไม้เท้าอสนีบาตติดตามหลังไต้ซืออยู่กระชั้นชิด คล้ายดั่งยังติดใจปัญหาที่สนทนาอยู่ไม่รู้คลาย จึงได้เอ่ยถามสืบต่อไป

"ไต้ซือสอบถามพวกคนสวนทางด้านตะวันตกของหมู่ตึก พวกมันว่ากระไร ?"

จิ้นเต็กไต้ซือกล่าวอย่างหม่นหมองว่า

"พวกมันต่างบอกเป็นเสียงเดียว เห็นบนหลังคาในทิศทางนี้ มีเงาสีขาวอยู่ด้านหน้า พุ่งวูบวาบว่องไวปานสายฟ้า เงาสีดำตามอยู่ทางหลัง ก็คล่องแคล่วดุจดั่งเป็นดาวตก บัดเดี๋ยวตะวันตกบัดเดี๋ยวตะวันออก ภายหลังวิ่งตรงมาทางทิศใต้ แต่อาตมาเมื่อเร่งรุดไปถามพวกคนสวนทางทิศใต้ พวกนั้นกลับบอกว่ามิได้พบเห็นร่องรอยของเงาร่างผู้ใดเลย"

คนทั้งปวงพอได้ฟังก็ต้องอุทานขึ้นด้วยความตื่นเต้นสงสัย และเงียบงันลงไปโดยพร้อมเพรียงกัน แต่เล่งจ้วงจี่กลับรู้สึกพิศวงสงสัยจนงุนงงไป เค้นถามตัวเองอยู่ในใจ 'ผู้ที่ลงมือประทุษร้ายดาบทองนางแอ่นพิษในค่ำนี้หรือจะมีถึงสองคน ? !'

ขณะนั้น คนทั้งปวงมาถึงหน้าห้องแล้ว ง่วนจื้อฮวงรีบเดินเข้าไปในห้องหนังสือ จุดเทียนดอกใหญ่ขึ้นทั้งห้าเล่ม ภายในห้องจึงสว่างไสวเจิดจ้า ทิโกวพั้วรีบโบกมือให้บ้วนเล็กเพี้ย แสดงว่าต้องการให้ทั้งสองคนมาอยู่ที่ด้านหลังนาง

เมื่อพวกทั้งปวงนั่งลงเรียบร้อย ชายชราเสื้อเขียวผู้นั้นก็กล่าวคล้ายดังจะเข้าใจในเรื่องราว

"ไต้ซือ ท่าร่างที่ว่องไวดั่งสายฟ้าของทั้งสอง บัดเดี๋ยวตะวันตกบัดเดี๋ยวตะวันออก แสดงว่าต้องการจะหลอกล่อความสนใจของคนให้งงงวยตาลาย ทำให้เข้าใจผิดคิดว่ามันได้จากไปแล้ว แต่ความจริงทั้งสองนั้นยังซุกซ่อนอยู่ในหมู่ตึกนี้ เล่าฮิวกล้ามั่นใจว่า ผู้ที่ลงมือประหารซ่งน่ำเซียวนั้น จะต้องเป็นคนสวมอาภรณ์ดำ..."

คำสันนิษฐานมิทันหมดสิ้น จิ้นเต็กไต้ซือก็อดมิได้ต้องหัวร่อฮาฮาขึ้นมา จากนั้นอธิบายอย่างยิ้มแย้มว่า

"ผู้สวมอาภรณ์ดำที่ไล่ตามหลังนั้นคือเก็งโกวเนี้ย ที่ใช้วิชาตัวเบาแป๊ะ-

เจี่ยงจับเชียะ* อันสูงล้ำสุดยอด"

กล่าวแล้วชี้ไปที่เก็งจีฮุ้นที่สวมใส่อาภรณ์สีม่วงสดใส

คนทั้งปวงต้องอุทานด้วยความตกใจอีกครั้ง ต่างเหลียวมามองดูดรุณีชุดสีม่วงอย่างตื่นเต้นสงสัย

ลุ้ยเห่งไกว้ (ไม้เท้าอสนีบาต) เป็นผู้ระงับใจได้ก่อน เอ่ยถามขึ้นว่า

"โกวเนี้ยติดตามบุรุษหนุ่มชุดขาวนั้นทันหรือไม่ ?"

หน้าอันงามสะคราญของเก็งจีฮุ้นแดงระเรื่อ ส่ายศีรษะช้า ๆ กล่าวอย่างอับอายเล็กน้อยว่า

"ตามมิทัน เนื่องจากข้าพเจ้าพอได้ยินเสียงแผดร้อง รีบพุ่งกายออกจากหอสูง แต่บุรุษหนุ่มชุดขาวได้ไปไกลร่วมสองร้อยวาแล้ว ภายหลังตามไปได้เพียงหลายสิบวา บุรุษชุดขาวก็ได้เข้าไปในราวป่าสนอันกว้างใหญ่"

เล่งจ้วงจี่ตกลงใจจะสืบเสาะดูบุรุษชุดขาวว่าผู้ใดแน่ ดังนั้นรีบถามอย่างเร่งร้อนลืมตัวขึ้น

"มันวิ่งไปในทิศทางใด ?"

เก็งจีฮุ้นขมวดคิ้วเล็กน้อย กับคำถามที่กังวลเร่งร้อนของเล่งจ้วงจี่คล้ายดั่งมีความตื่นเต้นสงสัยขึ้นบ้าง ดังนั้นตาคมวาวของนางจึงได้จ้องนิ่งอยู่บนใบหน้าสง่าของเล่งจ้วงจี่ เป็นเวลาเนิ่นนานจึงตอบขึ้น

"ในทิศทางเมืองเจี๊ยะมึ้ง !"

พอคำพูดหลุดจากปาก ในห้องพลันมีเสียงอุทานขึ้นสับสนเซ็งแซ่ ต่างมีสีหน้าแปรเปลี่ยนไปทุกคน แม้กระทั่งเล่งจ้วงจี่ยังอดมิได้ต้องสะท้านกายขึ้นด้วยความตระหนก

จิ้นเต็กไต้ซือตื่นเต้นตกใจมากกว่าทุกคน อดมิได้ต้องหลบตา ประนมมือร้องสรรเสริญพระพุทธคุณกล่าวอย่างเร่งร้อน

"โอม มณีตัสสะ พระพุทธองค์โปรดจงปรานี อย่าให้เป็นทารกผู้นั้น

---

* ร้อยวาสิบเชียะ หมายถึง ความเร็วจนระยะร้อยวาใกล้ดั่งสิบเชียะเท่านั้น

ไปเลย"

เก็งจีฮุ้นมีประกายตาลุกวาว รีบถามอย่างตื่นเต้นสงสัย

"เป็นผู้ใด ?"

ง่วนจื้อฮวงรีบชิงน้อมกายตอบว่า

"คิดว่าเป็นเตี้ยงอุ้ยเม้ง ศิษย์ทายาทของค้วงเอี๊ยวจื้อแห่งเทียนชัวผู้นั้น"

กล่าวแล้ว เล่าเรื่องราวที่ทิโกวพั้วบอกกับดาบทองนางแอ่นพิษผู้บิดาในห้องโถงใหญ่ตอนหัวค่ำ และเรื่องที่พบพัดหยกเย็นศักดิ์สิทธิ์ในมือเล่งจ้วงจี่แก่นางจนละเอียด

ดรุณีอาภรณ์สีม่วงเก็งจีฮุ้นขมวดคิ้วแนบแน่น อุทานเบา ๆ ด้วยความตื่นเต้นแล้วทรงกายช้า ๆ ขึ้นมา เดินเข้ามาหาเล่งจ้วงจี่ทันที

จิ้นเต็กไต้ซือ ลุ้ยเท่งไกวและพวกทิโกวพั้วต่างพิศวงสงสัยยิ่ง จับตามองมาทางหลังของดรุณีชุดสีม่วงและบ้วนเล็กเพี้ยที่มีท่าทางตื่นเต้นตึงเครียดกับเล่งจ้วงจี่ที่หน้าตาพิศวงงงงวย

ดรุณีชุดสีม่วงเก็งจีฮุ้นเดินมาจนถึงเบื้องหน้าเล่งจ้วงจี่ กล่าวเสียงราบเรียบขึ้น

"โปรดล้วงพัดหยกเย็นศักดิ์สิทธิ์ออกมา"

คนทั้งปวงพอฟังจึงได้คลายความสงสัย บ้วนเล็กเพี้ยที่นั่งข้างกายเล่งจ้วงจี่ก็คลายใจอันตื่นเต้นระทึกลงไปจนปลอดโปร่ง

เล่งจ้วงจี่รู้สึกว่า วาจาของเก็งจีฮุ้นรูปงามนี้ มาตรแม้นกล่าวมาราบเรียบแต่มีความหมายเช่นดั่งคำสั่ง ในใจมาตรแม้นขุ่นเคืองขึ้นบ้าง แต่มิอาจจะคัดค้านขัดขืนได้ ดังนั้นแสร้งทำทีเป็นหวาดหวั่นลนลาน ผุดลุกขึ้นยืนรับคำถี่ ๆ รีบล้วงพัดหยกออกมาจากอกเสื้อ

มิคาดว่าเก็งจีฮุ้นเมื่อรับพัดก้านทองมีหยกฝังรอบแล้ว กลับมิเหลือบแลดูแต่ส่งเสียงกระด้างขึ้น

"ยื่นมือขวาออกมา !"

เสียงมาตรแม้นไม่ดังกระไร แต่เปี่ยมแววอำนาจอันยิ่งใหญ่ที่ไม่อาจ

ขัดขืน เล่งจ้วงจี่จำต้องยื่นมือขวาของตนออกไปอย่างไม่ใคร่ยินยอม

ดรุณีอาภรณ์สีม่วงเก็งจีฮุ้นก้มหน้ามอง สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไปในบัดดล ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดแล้วสะบัดพัดหยกในมือ พุ่งเข้ายังจุดช่วงกีฮวกที่ทรวงอกของเล่งจ้วงจี่ด้วยความว่องไวดุจกับสายฟ้า

สถานการณ์แปรเปลี่ยนไปอย่างฉับพลันกะทันหัน ผิดคาดหมายของพวกจิ้นเต็กไต้ซือทั้งหลายยิ่งนัก จึงพากันร้องด้วยความแตกตื่น แล้วลุกโครมครามขึ้นจากที่

บทที่ห้า ฝ่าด่านความเป็นตาย

เหตุการณ์อุบัติอย่างกะทันหัน และเป็นระยะที่ใกล้ชิด กอปรกับเล่งจ้วงจี่ที่นึกถึงแต่คำห้ามปรามอันเข้มงวดของอาจารย์อยู่ฝังจิตใจ จึงได้ลังเลไปเล็กน้อย พัดหยกของดรุณีสีม่วงเก็งจีฮุ้นได้จี้เข้ามาจนสัมผัสกับผิวกายจะคิดเลี่ยงหลบหลีกก็ไม่ทันท่วงทีแล้ว

รู้สึกหน้ามืดไปวูบ พลังสลายไปทั้งร่าง จนล้มโครมลงกับพื้นไป

บ้วนเล็กเพี้ยพอเห็น เจ็บแปลบจับใจดั่งถูกมีดกรีดเฉือน หน้าขาวผ่องของนางซีดเผือด ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดแล้วตะปบมือกระชากกระบี่ออกจากหลัง ประกายเย็นจ้าพุ่งวาบเข้าใส่ทรวงอกอันอวบอูมของเก็งจีฮุ้นอย่างอาฆาตมาดร้าย

เก็งจีฮุ้นเห็นเล่งจ้วงจี่มิรู้จักหลบหลีก ก็พิศวงสงสัยเป็นยิ่งนัก ขณะจะยื่นมือไปประคองร่างเล่งจ้วงจี่มิให้ล้มฟาดกับพื้น กระบี่ของบ้วนเล็กเพี้ยก็ทิ่มทะลวงเข้ามาถึงแล้ว

ดังนั้นเอง นางใช้พัดหยกเย็นในมือขวากรีดไปด้วยท่าค่าผะฮุ้นปั้ง (พลิก

แพลงเคาะแผ่นหยก) สะกิดเข้าใส่ตัวกระบี่ที่เสือกแทงมาเบา ๆ พร้อมกันนั้นพลิ้วร่างแน่งน้อยถอยปราดไปห้าก้าว

บ้วนเล็กเพี้ยที่กระวนกระวาย และขุ่นเคืองจนอกแทบระเบิด ไหนเลยจะยอมเลิกรา นางตวาดเสียงเกรี้ยวกราดสำทับขึ้นอีกว่า

"คืนชีวิตเปียกอเรามา !"

เสียงตวาดจากปากพร้อมกับร่างสะอึกปราดเข้าหา กระบี่คู่มือเป็นประกายแพรวพรายจับตา ทะลวงจู่โจมไปสามกระบวนท่าซ้อน ๆ

เก็งจีฮุ้นคล้ายดั่งรู้ตัวว่าเป็นฝ่ายผิด จึงถลันกายหลบหลีกอยู่ตลอดเวลามิยอมจะต้านทานตีโต้กลับไป

ยามนี้ ในห้องหนังสือจึงมีแต่เสียงตวาดดังสับสนอลหม่าน ต่างกระโดดหลบหลีกลูกหลงจนอลเวงไปทั่วทั้งห้องใหญ่

จิ้นเต็กไต้ซือและทิโกวพั้วต่างละล่ำละลักห้ามให้หยุดมือ ส่วนพวกเซียวจื้อเซ็งนั้นท่าทีตื่นเต้นตกใจจนมือไม้วุ่นวายพัลวัน

มีแต่เทพบุตรสำอางง่วนจื้อฮวงผู้เป็นเซี่ยวจึงจู๊ของหมู่ตึกอ้อโฮ้วจึงคนเดียวเท่านั้น ที่ยืนแสยะยิ้มอยู่ทางมุมห้อง ใบหน้าปรากฏแววอิ่มเอิบลำพองอย่างสบใจ

จิ้นเต็กไต้ซือเห็นบ้วนเล็กเพี้ยมีท่าทีดั่งคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนก็ต้องร้องเสียงก้องอย่างเร่งร้อนลนลาน

"เพี้ยโกวเนี้ย โปรดรีบหยุดมือ เปียเฮียท่านเพียงแต่สลบไป ยังมิถึงกับเสียชีวิต"

บ้วนเล็กเพี้ยไหนเลยจะยอมฟัง ข้อมือของนางพลิกไปมาอย่างคล่องแคล่วยังคงระดมเข้าฟาดฟันทิ่มแทงอย่างถี่เร็วรุนแรง

ลุ้ยเท่งไกวั้เห็นทิโกวพั้วยืนแน่วนิ่งมิเคลื่อนไหว ก็ส่งเสียงกึกก้องละล่ำละลักไป

"เล่าโกวพั้ว อย่าได้เชื่องชืมมิเคลื่อนไหว ยังมิห้ามปรามธิดาของท่านเอาไว้ ?"

ทิโกวพั้วมาตรแม้นไม่พอใจการกระทำของเก็งจีฮุ้นเป็นยิ่งนัก แต่เล่งจ้วงจี่จะอย่างไรก็มิใช่หลานชายแท้ ๆ ของนาง ยามนี้พอถูกเซียวจื้อเช็งร้องตะโกนก้อง ก็มิอาจจะไม่เกี่ยวข้องด้วยได้อีกแล้ว

ดังนั้นตาหยีเล็กของนางเบิ่งขึ้น พร้อมกับตวาดเสียงกึกก้อง

"ซีเอียเท้า เจ้าเสียสติแล้วหรือ ? หยุดมาดูเสียก่อนว่าคนตายแล้วหรือไม่ หากตายจึงไปเสี่ยงชีวิตกับนางก็ไม่สายไป !"

ขณะว่ากล่าวฉวยโอกาสช่องว่างถลันวบเข้าไป ตะขอเหล็กในมือยกขึ้นด้วยท่าลั่งกังเจาะเต้า (สกัดแม่น้ำตัดเรือ) พุ่งขวางไว้ได้ในบัดดล

เสียงเปรื่องสดใสเมื่อโลหะกระทบกันถนัดถนี่ จนประกายไฟกระจายมากมายหลายจุด กระบี่ยาวในมือบ้วนเล็กเพี้ยถูกตะขอเหล็กของทิโกวพั้วกันเอาไว้ได้ทันที

จิ้นเต็กไต้ซือพอเห็น รีบร้องสรรเสริญพระพุทธคุณแล้วกล่าวว่า

"โอม มณีตัสสะ รีบอุ้มประสกน้อยขึ้นบนเตียงด่วน"

ลุ้ยเท่งไกวั้และชายชราอาภรณ์รัดกุมอีกหลายคนจึงฮือกันเข้ามา หามร่างเล่งจ้วงจี่ขึ้นไปบนเตียงทันที

ง่วนจื้อฮวงที่ยืนอยู่ทางมุมห้อง พอเห็นสภาพนั้นความลิงโลดสบใจที่มีพลันปลาสนาการผิดหวังและคั่งแค้นทันที ใบหน้าที่ระรื่นก็เคร่งเครียดเย็นชาลงในบัดดล

ลุ้ยเท่งไกวั้เห็นเล่งจ้วงจี่หน้าซีดขาว นัยน์ตาหลับพริ้มปากเม้มสนิทแน่น แต่อุณหภูมิของร่างยังเป็นปรกติ หัวใจก็เต้นสม่ำเสมอดังเดิม ต้องลอบชมเชยฝีมือจี้จุดของเก็งจีฮุ้น นับว่ามีการจำกัดน้ำหนักได้พอเหมาะพอควรยิ่งนัก

ช่วงกีเป็นจุดชีวิตของคน ถูกจี้เบา ๆ จะบาดเจ็บสาหัส หากถูกจี้หนักก็ต้องตาย แต่เล่งจ้วงจี่เพียงแต่มีท่าทีสลบสิ้นสติ นี่มิอาจไม่ทำให้พวกลุ้ยเท่งไกวั้ทั้งหลายต้องคำนวณพลังฝีมือของเก็งจีฮุ้นขึ้นใหม่อีกครั้งแล้ว ต่างรู้สึกเห็นพ้องต้องกันว่า ฝีมือของนางยอดเยี่ยมจนสูงส่งเหลือประมาณ

พร้อมกันนั้น ลุ้ยเท่งไกวั้ก็ดูเจตนาอันแท้จริงของเก็งจีฮุ้นออก นางจะต้องคลางแคลงสงสัยว่าซ่งน่ำเซียวตายในเงื้อมมือเล่งจ้วงจี่แน่นอน ดังนั้นจึงพลอยลอบชำเลืองดูฝ่ามือขวาของเล่งจ้วงจี่ไปแวบหนึ่ง

จากกิตติศัพท์ที่ร่ำลือกันในบู๊ลิ้ม ผู้ฝึกวิชาแซกั้งขี่ (พลังดาวเหนือมรกต) ของนางอสูรเก้าฮั้วสำเร็จ ใจกลางฝ่ามือจะต้องมีลายขึ้นเป็นสีเขียวห้าสายอย่างเด่นชัด และลายทั้งห้ายังชี้ไปยังปลายนิ้วทั้งห้าอีกด้วย

แต่ทว่าลุ้ยเท่งไกวั้เมื่อก้มมอง เห็นฝ่ามือของเล่งจ้วงจี่ไม่เห็นมีเส้นเขียวใด ๆ ทั้งสิ้น คิ้วขาวโพลงจึงต้องขมวดมุ่น ยิ่งรู้กระจ่างเจตนาของเก็งจีฮุ้นกว่าเดิม ดังนั้นเหลือบดูบ้วนเล็กเพี้ยที่กำลังเขม้นมองจ้องกิริยาของตนอย่างเย็นชา กล่าวปลอบโยนอย่างยิ้มแย้มว่า

"เก็งโกวเนี้ยเพียงทดลองดูว่า เล่งเซี่ยงกงจะรู้วิชาฝีมือจริงหรือไม่เท่านั้น..."

บ้วนเล็กเพี้ยมิรอให้ลุ้ยเท่งไกวักล่าวจนจบคำ นางแค่นหัวเราะเสียงเย็นชา แล้วสวนขึ้นว่า

"เฮอะ เปียกอของเราจะมีวิชาฝีมือหรือไม่ หรือเราจะมิเข้าใจกระจ่างยิ่งกว่าบางคน ?"

กล่าวแล้วชำเลืองแลดูเก็งจีฮุ้นที่มือยังถือพัดหยกแต่หน้าเคร่งขรึมซึมเซา คล้ายขบคิดเรื่องสำคัญอันใดด้วยสายตาขุ่นแค้น พร้อมกันนั้นสอดกระบี่ในมือเข้าฝักไป

ทิโกวพั้วมีชื่อลือกระเดื่องในวงพวกนักเลงว่าเป็นคนตอแยยากลำบากยิ่ง แต่เนื่องจากยามนี้มีจิ้นเต็กไต้ซืออยู่ในบริเวณด้วย มิอาจจะอาละวาดให้สาแก่ใจตามนิสัย แต่นางยังคงจ้องหน้าเก็งจีฮุ้นแล้วกล่าวเสียงยะเยียบขึ้นว่า

"เชิญเก็งโกวเนี้ยรีบคลายจุดเถิด ระวังการถูกสะกดไว้นานจะเกิดบอบช้ำภายในไปได้"

เก็งจีฮุ้นมีสติแจ่มใสขึ้นในบัดดล รีบแย้มยิ้มกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสมิต้องกังวลวิตก เพียงอีกชั่วครู่ เล่งเซี่ยงกงย่อมได้สติขึ้นมาเอง"

คำ 'ผู้อาวุโส' นี้ เรียกจนทิโกวพั้วหัวใจพองโตจนปลอดโปร่งสบายเหลือหลายนัก ดังนั้นจึงผงกศีรษะ มิได้ยืนกรานความคิดดั้งเดิม

ลุ้ยเท่งไกวั้เพราะต้องการยืนยันข้อสันนิษฐานของตน จึงรีบกล่าวถามขึ้นในบัดดล

"เก็งโกวเนี้ยคงคลางแคลงใจ ว่าซ่งน่ำเชียวถูกเล่งเชี่ยงกงลงมือประหารไปกระมัง ?"

"เก็งจีฮุ้นผงกศีรษะน้อย ๆ เหลือบตาดูเล่งจ้วงจี่ที่นอนแน่นิ่งอยู่บนเตียงอย่างเสียใจ กล่าวว่า

"ใช่แล้ว ข้าพเจ้าคลางแคลงใจตลอดเวลา ว่าเล่งเชี่ยงกงจะต้องเป็นคนมีวิชาฝีมือ กอปรกับช่วงเวลาที่ซ่งน่ำเชียวถูกฟาดตายนั้น ยังมาเกิดขึ้นในขณะที่เล่งเชี่ยงกงลาจากพวกเราทั้งหลายไปไม่นาน... แต่ทว่าต้นสายปลายเหตุอีกประการหนึ่ง อภัยที่ข้าพเจ้าในขณะนี้ยังมิอาจน้อมเรียนให้ทราบได้"

ลุ้ยเท่งไกวั้รู้สึกมิใคร่พอใจอยู่บ้าง ที่เก็งจีฮุ้นพรางต้นเหตุอีกประการหนึ่งมิยินยอมบอกออกมาในยามนี้ ดังนั้นจึงกล่าวอย่างมีเจตนาเปิดเผยความลับว่า

"แต่เมื่อครู่เล่าฮิวดูมือขวาของเล่งเชี่ยงกงแล้ว ใจกลางฝ่ามือของเล่งเชี่ยงกงไม่มีลายสีเขียวห้าสายนั้นเลย..."

เก็งจีฮุ้นแย้มยิ้มอย่างสง่างาม กล่าวว่า

"พลังดาวเหนือมรกต หากฝึกปรือจนถึงขั้นสุดยอดของวิชานี้ รอยเส้นสายสีเขียวในฝ่ามือก็จะสลายหายไปหมดสิ้น"

ลุ้ยเท่งไกวั้และชายชราอีกหลายคนพอฟัง สีหน้าต่างแปรเปลี่ยนไปทันที ส่งเสียงอุทานแล้วเบือนสายตาจ้องมองมาบนร่างอันแน่นิ่งบนเตียงของเล่งจ้วงจี่เป็นจุดเดียว

แต่บ้วนเล็กเพี้ยนั้นกลับเห็นว่า เก็งจีฮุ้นตั้งอกตั้งใจจะหาเรื่องรังควานเล่งจ้วงจี่ให้จงได้ ดังนั้นจึงกระชากเสียงอย่างขุ่นเคืองขึ้น

"เปียกอของเราเพิ่งมีอายุเท่าใด ? แม้นับว่าท่านมีวิชาฝีมือจริง แต่ย่อมไม่ถึงกับสามารถฝึกพลังดาวเหนือมรกตของนางอสูรร้าย จนกระทั่งถึงขั้นสุดยอดไปได้ดอก"

จิ้นเต็กได้ชือขมวดคิ้วขบคิดตลอดเวลา มีเจตนาจะไกล่เกลี่ยให้เรื่องราวเลิกราโดยสันติ จึงสอดคำขึ้นว่า

"เท่าที่อาตมาเห็น รอยฝ่ามือบนทรวงอกประสกซ่งน่ำเชียว เป็นสีเขียวเรียวเล็กอยู่ชัดเจน ฝ่ามือดาวเหนือมรกตของคนผู้นั้นอย่างน้อยต้องมีพลังการฝึกปรือที่สูงกว่าหนึ่งร้อยปี"

พวกลุ้ยเท่งไกว้พอได้ยิน สีหน้าต้องแปรเปลี่ยนไปอีกครั้ง พวกทั้งหลายคล้ายดั่งแตกตื่นตกใจต่อเรื่องที่เกิดขึ้นในวันสองวันนี้เป็นที่ยิ่ง เพราะแต่ละเรื่องล้วนแล้วน่าอกสั่นขวัญหายสะท้านแผ่นดินได้

ทิโกวพั้วก็มิรู้เรื่องราวอันแท้จริงของเล่งจ้วงจี่เช่นกัน ดังนั้นจึงคิดใคร่จะได้ทราบความจริงว่าเล่งจ้วงจี่มีความรู้ในวิชาฝีมือบ้างหรือไม่ ดังนั้นแสร้งกล่าวอย่างมีเจตนาหาเรื่องขึ้นว่า

"ในความคิดเห็นของเก็งโกวเนี้ย หลานห่าง ๆ ที่แทะแต่ตำราทุกวี่วันของเรา เคยฝึกปรือวิชาฝีมือมาบ้างหรือไม่ ?"

ตาอันหยาดเยิ้มแวววาวของเก็งจีฮุ้นมีประกายขึ้นวูบหนึ่ง รีบส่ายหน้าช้า ๆ แต่มิได้ตอบตรงกับคำถามขึ้นว่า

"อันผู้คนใดที่พอจะรู้หลักวิชาฝีมือบ้างนั้น เมื่อเผชิญกับการจู่โจมใส่จุดสำคัญโดยกะทันหัน จะต้องพยายามเลี่ยงหลบหลีกจนสุดความสามารถ แต่เล่งเชี่ยงกงกลับเชื่องซึมมิเคลื่อนไหว จากนี้เป็นที่ยืนยันได้ว่าเล่งเชี่ยงกงต้องเป็นนักศึกษาที่เคร่งตำรา"

บ้วนเล็กเพี้ยที่ใจร้อนผะผ่าวดั่งราวไฟสุม ตลอดยามนี้เห็นสีหน้าเล่งจ้วงจี่แม้จะแดงระเรื่อดุจดั่งปรกติไปนาน แต่ยังมิเห็นลืมตาได้สติมา ดังนั้นอดมิได้ต้องถามเสียงหนัก ๆ อย่างกระวนกระวาย

"ท่านว่าชั่วครู่เปียกอก็จะได้สติ เหตุไฉนจนบัดนี้ยังมิเห็นมีความ

เคลื่อนไหว..."

ง่วนจื้อฮวงที่ยืนโดดเดี่ยวอยู่ทางมุมห้อง กลอกนัยน์ตาอันชั่วร้ายของมันไปมา รู้สึกว่าเป็นโอกาสที่ไม่อาจปล่อยให้ละเลย รีบร้องอย่างยินดีว่า

"ให้ข้าพเจ้าคลายจุดแก่เล่งเชี่ยงกงเถิด"

กล่าวแล้วฝ่าหมู่ชายชราอาภรณ์รัดกุม เดินตรงมาที่เตียง

เก็งจีฮุ้นหน้าแปรเปลี่ยนทันที ขณะจะส่งเสียงห้ามปราม พลันเห็นบ้วนเล็กเพี้ยเลิกคิ้วจนสูงชันตากลมโต ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

"ออกไปยืนห่าง ๆ ผู้ใดต้องการให้ท่านมาแส่หาเรื่อง ?"

ขณะว่ากล่าว มือขาวผ่องของนางก็ตะปบไปยังด้ามกระบี่บนหลัง บอกทีท่าเอาจริงเอาจังเต็มที่

เทพบุตรสำอางง่วนจื้อฮวงที่ยโสโอหังไหนเลยจะเคยถูกผู้คนตวาดใส่หน้าดั่งนี้มา จึงขุ่นเคืองจนตาเหลือกถลนเป็นประกายดั่งสัตว์ป่า สีหน้าก็เขียวคล้ำไปแล้ว ยืนตะลึงลานอยู่กับที่โดยมิอาจเคลื่อนไหว

ทิโกวพั้วเห็นง่วนจื้อฮวงถึงกับกล้ามาใช้เล่ห์ชั่วร้ายต่อหน้าต่อตานางเยี่ยงนี้ ยังจะเห็นว่านางมีความหมายอย่างไรได้ ? จึงต้องแค่นหัวร่อด้วยความขุ่นเคือง กล่าวเหยียดหยามขึ้นว่า

"เด็กที่แซ่ง่วนจงฟังไว้ ฝีมือคลายจุดเพียงสองสามกระบวนท่าของท่านนั้น ยังคงเก็บเอาไว้ใช้เองเถิด ท่านไม่คลายอาจบางทีมันยังพอมีสติตื่นขึ้นได้ แต่พอท่านคลาย เฮอะ เฮอะ..."

เทพบุตรสำอางเห็นทิโกวพั้วมาฉีกกระชากแผนการร้ายของมันต่อหน้าผู้คนตั้งมากหลาย ก็อับอายจนกลายเป็นขุ่นเคือง คิ้วดกหนาเลิกสูงชันแล้วตวาดเสียงก้องขึ้นว่า

"ทิโกวพั้ว ท่านอย่าลืมว่าท่านขณะนี้ยืนอยู่ในสถานที่ใด ?"

ทิโกวพั้วขุ่นเคืองจนต้องเปล่งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว กล่าวอย่างเหยียดหยามขึ้นว่า

"เด็กที่แซ่ง่วนจงฟัง เจ้าอย่าได้โอหังลำพองไป อย่าว่าเป็นอ้อโฮ้วจึง

อันกระจ้อยร่อยเลย แม้เป็นราชวังขององค์กษัตริย์ มารดายังจะไปก็ไปจะมาก็มา..."

วาจาเพิ่งจบคำ เล่งจ้วงจี่ที่ได้สติแต่แสร้งหลับตาลอบฟังมาเนิ่นนานก็ลืมตาช้า ๆ ขึ้นมา แสร้งทำทีเหลียวมองซ้ายขวาอย่างงุนงง คล้ายดั่งคิดถึงเรื่องใดขึ้นได้ จึงรีบลนลานผุดลุกขึ้นนั่ง

บ้วนเล็กเพี้ยพอเห็นรีบวิ่งปราดเข้าไป พร้อมกับเรียกเปียกอขึ้นเบา ๆ

ง่วนจื้อฮวงเห็นเล่งจ้วงจี่ถึงกับได้สติขึ้นมาเองจริง ๆ และยิ่งเห็นท่าทีอันกระตือรือร้นยินดีที่บ้วนเล็กเพี้ยมีต่อมัน เฉกเช่นกับสาดน้ำมันลงในกองเพลิงไม่ผิดเพี้ยน

ทิโกวพั้วเมื่อประฝีปากกับเชี่ยวจึงจู๊จนแตกหัก ย่อมไม่ปรารถนาจะจับเจ่าอยู่ในที่นี้ต่อไป พอเห็นเล่งจ้วงจี่มีสติขึ้นก็กล่าวเสียงหนัก ๆ ทันทีว่า

"เด็กหน้าโง่ ! พวกเราไป ดูผู้ใดกล้ากระทบกระทั่งเจ้าสักขุมขนหนึ่ง !"

บ้วนเล็กเพี้ยกลัวง่วนจื้อฮวงจะลงมือทำร้ายเล่งจ้วงจี่อย่างกะทันหัน ดังนั้นจึงยืนเตรียมพร้อมอยู่ที่หน้าเตียงมิยอมห่าง

เล่งจ้วงจี่มาตรแม้นชิงชังง่วนจื้อฮวงกับเก็งจีฮุ้นจนจับใจ แต่สีหน้ายังคงเสแสร้งเป็นงุนงงสงสัย หวาดหวั่นพรั่นพรึงจับใจ ยามนี้พอได้ยินทิโกวพั้วสั่งให้ไปก็สบใจพอดี รีบลงจากเตียงในทันที

ง่วนจื้อฮวงเห็นทิโกวพั้วกล้าคุยโอ่ต่อหน้าผู้คนตั้งมากหลาย จึงตกลงใจจะกักตัวเล่งจ้วงจี่ไว้ให้ได้ เพื่อเป็นการลบหลู่ความผยองลำพองของทิโกวพั้ว ดังนั้นจึงน้อมกายลงที่เบื้องหน้าดรุณีอาภรณ์สีม่วง ละล่ำละลักขึ้น

"ชิกซือเจ้ก ฮวงยี้จะต้อง..."

วาจาเพิ่งหลุดจากปาก ดรุณีชุดสีม่วงนามเก็งจีฮุ้นพลันเลิกคิ้วเรียวงามของนาง สะบัดแขนเสื้อตวาดขึ้นว่า

"หุบปาก ! ยังไม่ถอยออกไป ?"

ง่วนจื้อฮวงความจริงคิดจะวิงวอนอีกครั้ง แต่เหลือบดูจิ้นเต็กไต้ซือที่หลุบตามิว่ากล่าว และพวกลุ้ยเท่งไกวัที่ท่าทีเย็นชากระด้าง ก็รู้ดีว่าเป็น

สถานการณ์ที่มิใคร่เหมาะสม ดังนั้นจึงกวาดตาอันอาฆาตมาดร้ายมองพวกทิโกวพั้วทั้งสาม แล้วหันกายกระโดดออกจากห้อง ละลิ่วร่างข้ามกำแพงจนหายวับไปทันที

เก็งจีฮุ้นทราบดีไม่มีทางรั้งทิโกวพั้วเอาไว้อีกแล้ว ดังนั้นมือถือพัดหยกเดินช้า ๆ ถึงเบื้องหน้าเล่งจ้วงจี่ ยิ้มอย่างลุกะโทษ กล่าวว่า

"การสัพยอกเมื่อครู่ หวังว่าเล่งเซี่ยงกงอย่าได้มีจิตใจจำไปเลย"

กล่าวแล้วประคองพัดก้านทอง ส่งจนถึงมือเล่งจ้วงจี่อย่างนอบน้อม

เล่งจ้วงจี่มาตรแม้นชิงชังเก็งจีฮุ้นจนจับใจ ก่อนที่จะลืมตา เล่งจ้วงจี่ตกลงใจจะสั่งสอนดรุณีอันสวยจับตานี้เสียบ้าง แต่พอมาเผชิญหน้ากับนางได้ยลโฉมที่หยาดเยิ้มปานเทพธิดาจุติ ดวงตาสดใสกระจ่างดั่งน้ำค้างกลางหาว ความขุ่นแค้นที่แน่นใจได้ถูกเค้าหน้าที่รู้สึกคุ้นตาทำลายจนสลายไปไม่น้อย ความตั้งใจตอนต้นที่จะกล่าววาจาเสียดแทงระบายอารมณ์แค้นบ้างสักหลายคำ พลอยไม่มีความกล้าจะว่าออกไปแล้ว

ดังนั้นจึงได้แต่ยื่นมือรับพัดแล้วรีบประสานมือขึ้นคารวะ กล่าวอย่างมีที่ท่าจนปัญญาว่า

"อา...เรื่องเล็กน้อยเหล่านั้น โกวเนี้ยไยต้องติดใจครุ่นคิด เพียงแต่คราหน้าอย่าได้มาสัพยอกเช่นนี้ก็จะประเสริฐ"

พวกจิ้นเต็กไต้ซือและลุ้ยเท่งไกว้ มองดูทีท่าที่นอบน้อมสำรวมดั่งบัณฑิตคงแก่เรียนแล้ว ต่างอดมิได้ต้องเปล่งเสียงหัวร่อขึ้นมา

เก็งจีฮุ้นที่สวยสง่าน่าลุ่มหลง บ้วนเล็กเพี้ยที่กำลังขุ่นเคืองใจ พลอยถูกท่าทีที่ทั้งไม่ยินยอมทั้งมิกล้าอาละวาดของเล่งจ้วงจี่ กระตุ้นจนต้องหัวร่อคิกคักออกมา

มีแต่ทิโกวพั้วเท่านั้น ยังปั้นหน้าเหี่ยวย่นของนางจนเคร่งเครียด มองดูพวกจิ้นเต็กไต้ซือแล้วกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ท่านทั้งหลายไว้พบกันใหม่ เราผู้เฒ่าจะขอล่วงหน้าไปเสียก่อน"

กล่าวแล้วหันกายเดินออกจากห้องหนังสือ เล่งจ้วงจี่กับบ้วนเล็กเพี้ย

รีบเดินตามติดด้านหลังโดยกระชั้นชิด พวกจิ้นเต็กไต้ซือ เก็งจีฮุ้น และลุ้ยเท่งไกวัต่างพากันเดินตามไปอย่างมีมารยาท

ยามนี้ฟ้าสางสว่างแล้ว ในสวนไม้ดอกอันสะคราญ มีแสงทองผ่องอำไพของอาทิตย์อรุณสาดส่อง น้ำค้างที่เกาะอยู่ตามพุ่มไม้ใบหญ้าและกลีบบุปผาประชันแสงอันแวววับจับตา จนงามตระการไม่ปรารถนาละเลยการชมเชย

ถึงหน้าประตูสวน ทิโกวพั้วยืนกรานให้พวกจิ้นเต็กไต้ซือมิต้องไปส่งต่อ ล่ำลากันตามมารยาทแล้ว ทั้งสามจึงได้พากันเดินช้า ๆ ไปที่ทิศทางตึกต้อนรับ

ลมอรุณโชยเฉื่อยฉิว ยังคงมีความหนาวเย็นอยู่ไม่น้อย ทำให้จิตใจผู้คนคึกคักสดชื่น ความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าปลาสนาการหมดสิ้น

เล่งจ้วงจี่คิดถึงพริบตาที่เก็งจีฮุ้นจี้จุดซ่วงกีฮวกตนตอนก่อนสว่าง ยามนี้เมื่อหวนคำนึง ในใจยังคงมีความพรั่นพรึงอยู่มิรู้วาย

หากแม้นเก็งจีฮุ้นลงมืออย่างไม่ยับยั้งจำกัด ร่างของตนยามนี้น่ากลัวนอนแน่นิ่งเย็นแข็งอยู่กับเตียง และหากมิใช่การลังเลของตนเพียงชั่ววูบผลสุดท้ายที่จะเกิดขึ้นขณะนี้ ยิ่งมิกล้าไปขบคิดแล้ว

พอคิดถึงดรุณีอาภรณ์สีม่วงนามเก็งจีฮุ้น ทำให้เล่งจ้วงจี่อดมิได้ต้องเหลียวหน้ามองไป ใคร่จะได้เห็นโฉมหน้าที่คล้ายคุ้นตาอยู่บ้างอีกครั้ง

เล่งจ้วงจี่แลเห็นพวกจิ้นเต็กไต้ซือกับเก็งจีฮุ้นยังคงยืนอยู่ที่ประตูสวนดอกไม้มิได้กลับไป

สายตาอันนุ่มนวลของจิ้นเต็กไต้ซือยังมองดูพวกทั้งสามอยู่ดั่งเดิม ใบหน้าที่ระรื่นสดใสปรากฏรอยยิ้มอันเมตตาปรานีอยู่

ดรุณีอาภรณ์สีม่วงเก็งจีฮุ้นขมวดคิ้วเรียวงามที่คล้ายสันเขาขอบฟ้า ดวงตาเป็นประกายแวววับ จับจ้องมองมาที่ตนซึ่งเดินเคียงไหล่อยู่กับบ้วนเล็กเพี้ย บนใบหน้าที่มีแววหม่นหมอง ยิ่งปรากฏความรันทดขึ้นอีกวูบใหญ่ เสื้อแพรบางเบาสีม่วงและอัญมณีที่ประดับท่ามกลางแสงอุทัยอันเรืองรองปรากฏประกายแวววูบวาบ ทำให้ผู้เห็นแล้วยิ่งจะรู้สึกว่านางอยู่สุดแสนไกล...

ไกลจนมิอาจไขว่คว้าหาถึง

ส่วนชายชราอาภรณ์รัดกุมหลายคนและตัวลุ้ยเท่งไกว้ กำลังสนทนาปราศรัยต่อกัน คิดว่าวิฬากษ์วิจารณ์ถึงบุรุษชุดขาวรูปงามที่ประหารดาบทองนางแอ่นพิษเมื่อค่ำวานจะเป็นคนคนเดียวกับที่ฟาดซ่งน่ำเชียวตายคามือนั้นหรือไม่ ?

เหลียวกลับมาอีกครั้ง ทั้งสามมาถึงที่ตึกต้อนรับแล้ว ภายในเงียบวังเวงไร้ซุ่มเสียง ทราบว่าพวกที่มาอวยพรในงานนี้ ต่างพากันออกพ้นตัวตึกก่อนสว่างแน่ ผ่านตัวตึกโดดเดี่ยวอีกสองหลัง เดินจนสุดระเบียงยาวออกหน้าซุ้มประตูใหญ่โอฬารกระทั่งถึงกำแพงด้านนอกอันสูงล้ำ ตลอดทางที่ทั้งสามเดินผ่าน ล้วนเงียบงันวังเวง ไม่มีเสียงครึกครื้นจอแจดุจดังกับเมื่อค่ำวานหลงเหลืออยู่อีกแล้ว

เล่งจ้วงจี่เงยหน้ามองดูกำแพง เห็นมีคนใช้จำนวนไม่น้อยกำลังจับจ้องมองดูบ้วนเล็กเพี้ยที่งามสะคราญปานบุปผาแรกแย้มอยู่

บ้วนเล็กเพี้ยชำเลืองแลเล่งจ้วงจี่อย่างเอียงอายไปแวบหนึ่ง ในสายตาผู้คนที่เบิ่งจ้องอยู่มากหลาย นางไม่อาจจะปลุกปลอบใจให้กล้าหาญดุจดังเมื่อค่ำวานอีกแล้ว

กำแพงที่มีความสูงสี่สิบกว่าเชียะ สำหรับฝีมือเล่งจ้วงจี่แล้ว เพียงสะกิดปลายเท้าเบา ๆ ก็ลอยข้ามได้อย่างง่ายดาย แต่ยามนี้ยังจำต้องแสร้งทำเป็นหวาดหวั่นจนขวัญฝ่อ แม้เท้าก็ยังสั่นระริกอยู่เล็กน้อย

ทิโกวพั้วชำเลืองมองดูเล่งจ้วงจี่อย่างขุ่นเคืองใจ นางรู้สึกว่าจะยกธิดาที่ทั้งงามผุดผาด ทั้งชาญฉลาดปราดเปรื่อง ให้แก่หนอนตำราเช่นนี้ ออกเป็นที่น่าเสียดายอยู่บ้าง

ขณะนั้นที่เชิงกำแพงมีพวกคนใช้วิ่งเข้ามาอีกหลายคน เพื่อมองดูทิโกวพั้วกับบ้วนเล็กเพี้ยกำลังจะช่วยหิ้วร่างนักศึกษาที่งามสง่าดุจดั่งสลักจากหยกเนื้อดี พวกมันต่างต้องซุบซิบกันด้วยความประหลาดสงสัยจนเสียงดังเซ็งแซ่อยู่ทั่ว ๆ ไป ทิโกวพั้วพอเห็น เพลิงโทสะที่ยังหาทางระบายมิได้

ของนางพลันระเบิดออกมาทันที ดังนั้นตาหยีเล็กก็เบิ่งขึ้นจนเหลือกโปน ตวาดเสียงสนั่นหวั่นไหวไปมา

"ไสหัวให้เราหมดสิ้น ระวังมารดาจะถลกหนังพวกเจ้า !"

เสียงตวาดอันกึกก้องขาดคำก็ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ตาเล็กของนางมีประกายวูบวาวดั่งดวงโคม ไม้เท้าเหล็กในมือยกขึ้นสะบัดฟาดกวัดแกว่งอยู่ไปมา

พวกผู้รับใช้ต่างคงรู้ความน่ากลัวที่ตอแยยากของทิโกวพั้ว เมื่อเห็นจึงแตกตื่นเป็นพัลวัน วิ่งออกไปจากที่นั้นจนวุ่นวาย

เล่งจ้วงจี่มองดูสารรูปอันดุร้ายน่ากลัวของทิโกวพั้ว มองดูหมู่ผู้รับใช้บนกำแพงที่แตกฮือกันอย่างหวาดหวั่นขวัญเสีย แทบอดมิได้ต้องหัวร่อออกมาด้วยความขบขัน

ขณะเวลานั้น พลันได้ยินทิโกวพั้วตวาดเบา ๆ ขึ้น ร่างก็ลอยไปตามอากาศทันที

เล่งจ้วงจี่พยายามเกร็งลมปราณลดน้ำหนักของตัวอยู่เต็มที่ มีความกลัวยิ่งว่าวิชาตัวเบาของทิโกวพั้วจะใช้ไม่ได้ กระโดดมิพ้นกำแพงไป

ทิโกวพั้วกับบ้วนเล็กเพี้ยหิ้วแขนของเล่งจ้วงจี่อยู่คนละข้าง กระโดดขึ้นไปบนกำแพง ร่างชะงักเพียงเล็กน้อย ก็กระโดดลงทางด้านนอก

พอถึงพื้นทิโกวพั้วมิได้ส่งเสียงแม้แต่คำเดียว ปล่อยแขนเล่งจ้วงจี่ แล้วเดินนำหน้าออกไปทันที

ทั้งสามผ่านป่าอันมืดวังเวงของตึกอ้อโฮ้วจึงไป เล่งจ้วงจี่มิอาจจะมิทำทีท่าเป็นสงสัย ต้องถามไถ่บ้วนเล็กเพี้ยไปหลายคำ

ในที่สุด แสร้งกล่าวอย่างหวาดหวั่นขวัญเสียว่า

"ข้าพเจ้าในคราวนี้ แทบจะต้องเสียชีวิตอย่างหวุดหวิด นับว่าเป็นการเปิดหูเปิดตาอย่างยิ่งใหญ่มโหฬารแล้ว ดูท่าเรื่องราวในบู๊ลิ้มของพวกท่าน ยังคงอย่าได้ไปพบเห็นจะประเสริฐกว่า"

ขณะว่ากล่าวก็ได้มาถึงทางหลวงใหญ่ ทิโกวพั้วชะงักร่างหันกายถาม

เล่งจ้วงจี่ว่า

"ขณะนี้พวกเราจะไปที่มกกังซัว อวยพรในงานวันเกิดของทิปังพุ้ย (กระบองเหล็ก) อันเป็นน้องสาวร่วมสาบานของเรา เด็กน้อย เจ้าคิดจะไปเปิดหูเปิดตาอีกหรือไม่ ?"

เล่งจ้วงจี่คลางแคลงใจในตัวบุรุษหนุ่มชุดขาวที่ฟาดดาบทองนางแอ่นพิษตายคามือ ว่าจะเป็นตัวเตี้ยงอุ้ยเม้งศิษย์ทายาทของค้วงเอี๊ยวจื้อแห่งเทียนซัว ? ดังนั้นจึงรีบรุดจะไปที่เจี๊ยะมึ้งเพื่อพิสูจน์ความจริง

พร้อมกันนั้น พัดฮั่งเง็กป้อสี่ที่ค้วงเอี๊ยวจื้อถือเป็นอาวุธสร้างบารมี ก็จำเป็นต้องรีบคืนให้เตี้ยงอุ้ยเม้ง มิเช่นนั้นไม่ทราบจะเกิดเรื่องยุ่งยากรำคาญแก่ตนอีกมากมายเท่าใด

ดังนั้นรีบลนลานประสานมือกล่าวว่า

"อา...เล่ามอมอ ข้าพเจ้าจำเป็นต้องไปที่เจี๊ยะมึ้ง ภูเขามกกังซัวนั้น ข้าพเจ้าจะอย่างไรก็มิไปเป็นอันขาด"

ทิโกวพั้วมาตรแม้นมีความพอใจในเล่งจ้วงจี่อยู่น้อย แต่ทว่ายังเบื่อหน่ายรำคาญในกลิ่นสาบตำราของเล่งจ้วงจี่ รู้สึกว่าการพาเล่งจ้วงจี่ติดตามไป ออกจากขัดมือขัดเท้าจนน่ารำคาญจริง ๆ

ดังนั้นจึงชี้ไปที่ทิศตะวันตก ขณะจะว่ากล่าว บ้วนเล็กเพี้ยก็ส่งเสียงละห้อยขึ้นแล้ว

"เปียกอ ระยะทางไม่กี่ร้อยลี้กับพวกเรานั้น หาใช่เป็นทางอันไกลเกินไปอย่างไรไม่ ท่านติดตามพวกเราไปที่มกกังซัวก่อน ให้มารดาอยู่ที่นั้นแล้ว ข้าพเจ้าจึงค่อยเป็นเพื่อนท่านไปหาเตี้ยงอุ้ยเม้งที่เจี๊ยะมึ้ง ?"

เล่งจ้วงจี่เพราะต้องการความคล่องแคล่วในแผนการภายภาคหน้า มิถูกพวกนางถ่วงให้เกิดกังวล จุดประสงค์สำคัญคือเร่งรีบจะตีจากทิโกวพั้วกับธิดาไหนเลยยังจะยอมติดตามพวกนางไปมกกังซัวเล่า

ดังนั้นรีบสั่นศีรษะระรัวละล่ำละลักว่า

"ระยะทางตั้งไกลหลายร้อยลี้ ไปมาจะต้องกินเวลาหลายเดือน ไหน

เลยว่ามิใช่เป็นทางอันไกลโข"

ทิโกวพั้วเป็นผู้มีใจร้อนวู่วาม ในเมื่อเล่งจ้วงจี่มิปรารถนาไปด้วย ไยต้องเดี่ยวเข็ญบังคับ ดังนั้นจึงโบกมือกล่าวอย่างรำคาญว่า

"เอาเถิด จากนี้มุ่งหน้าไปทางทิศตะวันตก ผ่านเก้าฮั้วข้ามเบ้อันชัวก็จะถึงเจี๊ยะมี้งที่อยู่ระหว่างแดนต่อแดนของอานฮุยกับกังไส"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็คล้ายได้รับนิรโทษ รีบยกมือคารวะแล้วกล่าวเสียงกังวาน

"เล่ามอมอถนอมตัวไว้ เพี้ยม่วยถนอมตัวด้วย ข้าพเจ้าขออำลาไปในบัดนี้เลย"

กล่าวแล้วคารวะจนจรดพื้น หันกายเดินมุ่งหน้าสู่ทิศตะวันตกไป

บ้วนเล็กเพี้ยเห็นเล่งจ้วงจี่เอ่ยอำลาได้ก็หันกายเดินไปทันที ไม่มีท่าจะอาลัยต่อนางแม้แต่น้อย ก็รันทดหดหู่จนน้ำตาแทบหลั่งไหล นางเหลือบมองดูทิโกวพั้วอย่างไม่อาจข่มใจ กลั้นน้ำตาร้องขึ้น

"มารดา เปียกอ..."

ทิโกวพั้วรักถนอมธิดาน้อยดั่งดวงใจ จึงคล้ายคิดถึงเรื่องใดขึ้นได้ รู้สึกไม่อาจจะปล่อยให้หนอนตำราหน้าโง่ไปอย่างง่ายดายดั่งนี้ ดังนั้นตาเล็กของนางจึงเบิ่งโพลง ตวาดเสียงหนัก ๆ

"เด็กน้อย กลับมา !"

เล่งจ้วงจี่เพิ่งไปได้สิบกว่าก้าว พลันได้ยินเสียงตวาด ก็รู้แน่ว่าแย่แล้ว ทราบดีว่าต้องเป็นเรื่องของบ้วนเล็กเพี้ย ดังนั้นรีบลนลานเดินกลับมาประสานมือคารวะอีกครั้งแล้วถามขึ้น

"อา...เล่ามอมอ ท่านเรียกข้าพเจ้ากลับมา ยังมีคำสั่งอันใดอีกหรือ ?"

ขณะว่ากล่าวก็ลอบชำเลืองแล บ้วนเล็กเพี้ยหน้านิ่วคิ้วขมวด บ่งบอกแววรันทดหดหู่

ทิโกวพั้วร้องอืมม์ขึ้นแล้ว ปั้นหน้าเหี่ยวย่นของนางจนเคร่งเครียดถามเสียงเย็นชา

"เป็นอย่างไร ? เจ้าจะไปในลักษณะนี้เลยหรือ ?"

เล่งจ้วงจี่ถูกนางถามจนงุนงง มาตรแม้นจะเข้าใจความหมายที่ทิโกวพั้วคาดคั้นถามมา แต่เล่งจ้วงจี่ยังต้องทำทีท่ามิรู้จะตอบอย่างไรเป็นเวลาเนิ่นนาน

ทิโกวพั้วเข้าใจผิดคิดว่าเล่งจ้วงจี่จะไม่แยแสอย่างจริงจัง โทสะของนางจึงประดังขึ้นด้วยมิอาจข่มกลั้น ถามเสียงก้องว่า

"เจ้าอย่ามาเสแสร้งทำโง่กับเรา เรื่องของเพี้ยยี้เรานั้นจะทำอย่างไรบอกมา ? !"

กล่าวแล้วชี้อย่างขุ่นเคืองไปยังบ้วนเล็กเพี้ยที่ก้มหน้าหลั่งน้ำตาอยู่

เล่งจ้วงจี่คิดไม่ถึงเลยจริง ๆ ว่า การแอบอ้างแปลงตัวไปที่อ้อโฮ้วจึงคราวนี้ จะตอแยเรื่องอันยุ่งยากมากความปานนี้ได้

เล่งจ้วงจี่หาใช่เป็นคนไร้น้ำใจไมตรีอย่างไรไม่ แต่เพราะยังมีหน้าที่อันสำคัญอยู่ในความรับผิดชอบ และเคารพต่อคำห้ามของอาจารย์ มิให้ตนไปพัวพันกับผู้คนเป็นเวลาเนิ่นนาน โดยเฉพาะอิสตรี

เล่งจ้วงจี่เหลือบแลดูบ้วนเล็กเพี้ยที่ท่าทางละห้อยน่าสมเพช คิดถึงเมื่อคำวานที่นางแสดงความเด็ดเดี่ยวอุ้มตนกระโดดข้ามกำแพง ก็เกิดความกระสับกระส่ายใจอยู่บ้าง ดังนั้นจึงมองหน้าทิโกวพั้วแล้วตะกุกตะกักถาม

"พวกท่านว่าข้าพเจ้าสมควรทำอย่างไร ?"

คำถามเช่นนี้ ทิโกวพั้วก็ถูกถามจนอัดอั้น เบิ่งตาเล็ก ๆ ของนางจ้องมองจนตะลึงลาน มุมปากกระตุกอยู่ไม่หยุดยั้ง แต่ในยามกะทันหันนางมิอาจจะเอ่ยข้อหาอย่างไรขึ้นได้

บ้วนเล็กเพี้ยเห็นเล่งจ้วงจี่ไม่มีท่าทีแยแสต่อความรักที่นางทุ่มเทให้อย่างลุ่มหลง ดังนั้นจึงเกิดคับแค้นใจไม่อาจข่มกลั้น ต้องยกมือปิดหน้าร่ำไห้ขึ้นมาแล้ว

ทิโกวพั้วที่เพ้อฝันตลอดเวลา ใคร่ให้ธิดาสุดที่รักได้กับยอดฝีมืออันดับเยี่ยมที่มีรูปลักษณะงามสง่า มิเคยคาดหมายว่า ธิดาสุดรักกลับมาพึงใจในหนอนตำราตัวนี้เสียได้ !

ยามนี้เห็นธิดายอดดวงใจร้องไห้ด้วยความรันทด โทสะที่อัดอกก็ระเบิดออกทันที ยกนิ้วจิ้มหน้าผากเล่งจ้วงจี่ถี่ ๆ เบิ่งตาเล็ก ๆ ของนางจนกลมกว้าง กระชากเสียงว่า

"เจ้าเด็กที่แซ่เล่ง อย่าได้ไม่รู้จักเพียงพอเลย เพี้ยยี้ของเราแม้มิงามเทียบเท่ากับเทพธิดา แต่ก็ไม่ด้อยกว่าไซซีในครั้งโบราณ เจ้าหนอนตำรามีวาสนาได้เพี้ยยี้เราไปเป็นภรรยา ต้องนับเป็นกุศลผลบุญที่เจ้าสร้างสมมาแต่ปางก่อน บอกกับเจ้า วันนี้ไม่กล่าวให้กระจ่างไม่อ้างให้เป็นที่เรียบร้อย เราฟาดเจ้าให้ตายคามือ มิต้องให้เพี้ยยี้ของเราต้องครุ่นคิดคำนึงหาทุกวันคืน..."

บ้วนเล็กเพี้ยที่ปิดหน้าร้องไห้ เห็นมารดายิ่งกล่าวยิ่งมิเป็นเรื่องขึ้นทุกขณะ ยังดีที่บนทางไร้ผู้คนสัญจร หากแม้นถูกผู้อื่นได้ยินไป ไยมิใช่ต้องอับอายจนตายเล่า

แต่ทว่านางมิรอให้ทิโกวพั้วคาดคั้นจบคำ ก็ขุ่นเคืองจนกระทืบเท้าร้องอย่างอับอายรุ่มร้อน

"มารดา มิต้องกล่าวต่อไปแล้ว..."

ทิโกวพั้วเบิ่งตาหยีเล็กของนางถามอย่างขุ่นเคืองขึ้น

"เพราะเหตุไร ? มารดากลับจะต้องกล่าว เจ้าเด็กผู้นี้มิรู้จักดีจักชั่วชัด ๆ"

เล่งจ้วงจี่ถูกด่าจนหัวร่อมิออกร้องไห้มิได้ ต้องผงกศีรษะถี่ ๆ รับคำอยู่ลนลาน แล้วถามอย่างประจบประแจงว่า

"ตามความคิดเห็นของเล่ามอมอ ข้าพเจ้าสมควรทำอย่างไรจึงจะไปได้ ?"

ทิโกวพั้วยกนิ้วชี้ฟ้าอย่างไม่ลังเล กล่าวเสียงดัง ๆ ว่า

"คกเข่ากับพื้นสาบานต่อฟ้า"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็แทบอดหัวร่อมิได้

แต่บ้วนเล็กเพี้ยต้องรีบปล่อยมือลงจากหน้า ตั้งอกตั้งใจจ้องมองดูเล่งจ้วงจี่จนเขม็งนิ่ง นางมาตรแม้นรู้สึกว่าการสาบานออกจะมิใคร่น่าเชื่อถือแต่ทว่าอย่างน้อยก็จะทำให้เล่งจ้วงจี่แสดงจิตใจที่มีต่อนางกระจ่างสักครั้ง

เล่งจ้วงจี่พยายามกลั้นหัวร่อไว้ ปั้นหน้าจนละห้อยถามว่า

"สาบานว่ากระไร ?"

ทิโกวพั้วเบิ่งตาร้องเสียงก้องขึ้น

"รับรองกับเง็กเซียนฮ่องเต้ว่าจะไม่เปลี่ยนใจจากเพี้ยยี้ของเรา"

เล่งจ้วงจี่รู้ดี วันนี้หากไม่หาทางปลอบใจทิโกวพั้วกับธิดาให้มีความปลาบปลื้มเสียบ้าง มิเพียงยากจะสลัดหลุดจากการพัวพันของพวกนางเท่านั้น แม้เป็นภายหน้า ก็ยังต้องก่อกวนจนไม่มีวันจบสิ้นเลิกรา

พอได้คิดเช่นนั้นก็เกิดปฏิภาณ นึกถึงไข่มุกลี่ไซแม้เม่งจู (ไข่มุกพราว-แสงในราตรี) ที่อาจารย์มอบให้แก่ตนทันที จึงหัวร่อฮาฮา ล้วงเข้าอกเสื้อดึงไข่มุกที่โตประมาณลูกท้อเป็นสีเขียวสดใสขึ้นมา จากนั้นประสานมือกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"อา...เล่ามอมอ จิตใจที่ข้าพเจ้ามีต่อเพี้ยม่วย เทพเจ้าฟ้าดินต่างรู้เห็นหมดสิ้น ไยต้องมาตั้งสัตย์สาบาน ที่ข้าพเจ้านี้มีไข่มุกวิเศษตกทอดมาจากบรรพบุรุษนามฮ่ำเพ็กจู (ไข่มุกมรกต) มีความวิเศษในการขจัดพิษทำลายอาถรรพณ์ ขอน้อมกำนัลต่อเพี้ยม่วย หวังว่าเล่ามอมอโปรดรับแทนเอาไว้ด้วย"

กล่าวแล้วยื่นไข่มุกในมือด้วยท่าทีอันนอบน้อม ทิโกวพั้วรับมาดู ทั้งนางและบ้วนเล็กเพี้ยต่างยินดีจนตะลึงลานไป

ไข่มุกพอสัมผัสมือ รู้สึกเป็นน้ำหนักที่ผิดธรรมดา ท่ามกลางแสงอุทัยที่ได้เริ่มสาดประกายกระจายจ้าจนชอนไชบาดตา ทราบดีว่าเป็นของวิเศษที่มีค่าควรเมือง ทั้งสองต้องมองหน้าแล้วยิ้มให้แก่กัน

ทิโกวพั้วเข้าใจว่า ไข่มุกนี้คือของหมั้นที่เล่งจ้วงจี่จองธิดาของนาง ดังนั้นจึงกล่าวกับบ้วนเล็กเพี้ยอย่างยิ้มแย้มว่า

"ซีเอียเท้า ครานี้เห็นทีคลายใจได้แล้วกระมัง ?"

กล่าวแล้วยัดไข่มุกฮ่ำเพ็กจูเข้าไปในมือบ้วนเล็กเพี้ยอย่างกระหยิ่มยิ้มย่อง บ้วนเล็กเพี้ยรับไข่มุกมาด้วยใบหน้าแดงฉาน หัวใจอิ่มเอิบจนพองโต

ดวงตาที่กว้างใหญ่สดใส จ้องมองดูเล่งจ้วงจี่ที่ยิ้มแย้มแล้วกล่าวอย่างเอียงอาย

"เล่งกอกอ หวังว่าท่านรอข้าพเจ้าที่เจี๊ยะมึ้ง..."

เล่งจ้วงจี่พอได้ยินคำเรียกหาของนาง รู้สึกยิ่งสนิทสนมใกล้ชิดขึ้นกว่าเดิมแล้ว ทราบดีว่าวังน้ำนี้ยิ่งท่องเห็นทียิ่งลึก สุดท้ายคงยากจะถอยหนีเป็นแน่แท้ ดังนั้นจึงตอบอย่างมิกล้ารับปาก

"หากไม่มีเรื่องสำคัญ จะต้องรอท่านที่เจี๊ยะมึ้งแน่"

ทิโกวพั้วเห็นท่าทีที่เอียงอายของธิดา จิตใจของหญิงชราก็ปลาบปลื้มยินดียิ่ง ดังนั้นหัวร่อเสียงฮาฮา แล้วกล่าวอย่างปีติว่า

"ชีเอียเท้า อย่าได้พร่ำพิไรไป เด็กน้อยมันเดินตั้งครึ่งวันก็ไม่ถึงสิบลี้ รอพวกเรากลับจากอวยพรงานวันเกิด มันยังมิได้ผ่านเขาเบ้อันซัวดอก"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็ต้องลอบหัวร่ออยู่ในใจ และมิเคยคาดหมายว่าทิโกวพั้วไม่มีความคลางแคลงสงสัยตนแม้แต่น้อยนิด เสียทีที่นางเป็นนักเลงเก่าอันคร่ำคร่าโชกโชน

บ้วนเล็กเพี้ยยังคงไม่คลายใจ นางย้ำขึ้นอย่างเอียงอายอีกครั้งว่า

"เล่งกอกอ ท่านจะต้องรอข้าพเจ้าให้ได้ ?"

กล่าวพลางจ้องมองหน้าเล่งจ้วงจี่อย่างอาลัย แล้วจึงได้หันกายติดตามทิโกวพั้วไปทางทิศตะวันออก

เรื่องสำคัญที่เล่งจ้วงจี่จะกระทำ มีอยู่มากหลายนัก คิดจะพักในเจี๊ยะมึ้งอย่างมากก็วันเดียว แต่เพื่อปลอบประโลมใจบ้วนเล็กเพี้ยไว้ จึงจำต้องผงกศีรษะถี่ ๆ รับคำพร่ำสั่งเสียแล้ว หันกายก้าวยาว ๆ ไปทางทิศตะวันตก

ยามนี้ อาทิตย์แดงฉานได้ลอยขึ้นจนค่อนฟ้า บนทางหลวงยังไม่มีเงาร่างผู้คนเดินมา เล่งจ้วงจี่มั่นใจว่าต้องเป็นทางส่วนตัวของอ้อโฮ้วจึง

เมื่อตีจากทิโกวพั้วกับบ้วนเล็กเพี้ยมาได้ หัวใจรู้สึกปลอดโปร่งโล่งอักโข แต่ในห้วงสมองยังคงปรากฏเงาร่างอันงามผุดผาดของบ้วนเล็กเพี้ยอยู่ตลอดเวลา

ยามใดที่คิดถึงตอนใกล้ชิดกับบ้วนเล็กเพี้ย เล่งจ้วงจี่ก็ต้องคำนึงถึง

คำตักเตือนของอาจารย์ **คนที่น่ากลัวที่สุดในแผ่นดินคือสตรี** โดยเฉพาะสตรีที่สวยสะคราญ !

หะแรกเล่งจ้วงจี่ไม่มีปัญญาไปใคร่ครวญให้รู้ความหมายในวาจาพร่ำเตือนของอาจารย์ แต่หลังจากผ่านการลงมืออย่างกะทันหันของเก็งจีฮุ้นทำให้เล่งจ้วงจี่ต้องเกิดความระมัดระวังในอิสตรีที่สวยงามขึ้นแล้ว

เนื่องจากว่า เก็งจีฮุ้นเป็นสตรีที่สวยสะคราญปานหยาดฟ้า นับได้ว่าเป็นผลงานชั้นสุดยอดของธรรมชาติ

คิดได้ถึงเรื่องนี้ เล่งจ้วงจี่อดมิได้ต้องยื่นมือออกมาเพ่งพิจารณาดูฝ่ามือของตนเองอย่างละเอียด แต่ทว่าในฝ่ามือไม่เห็นมีเส้นสีเขียวใด ๆ สักน้อยนิด แต่เล่งจ้วงจี่ก็มีพลังฝ่ามือแซกั้งขี่อยู่อย่างจริงแท้แน่นอน ? !

คิดถึงวาจาของจิ้นเต็กไต้ซือ เล่งจ้วงจี่ต้องรู้สึกพิศวงสงสัยขึ้นบ้างคำนึง 'หรือพลังฝีมือของตนได้บรรลุจุดสุดยอดอันสูงล้ำแล้ว ?'

จิ้นเต็กไต้ซือเคยเอ่ยบนเหลาสุรา ว่าพลังเชียะเอี๊ยงเจี้ย (ฝ่ามือสุริยัน) ของตนมีรากฐานที่ลึกล้ำร้อยกว่าปี ตนในยามนั้นพอได้ฟัง ยังรู้สึกขบขันน่าหัวร่อ แต่บัดนี้ออกจะเชื่อถือขึ้นบ้างแล้ว !

เนื่องจากรู้ดีว่าจิ้นเต็กไต้ซือคือหลวงจีนอาวุโสสูงเปี่ยมปริยัติธรรม ได้รับความเคารพยำเกรงจากนักสู้ผู้กล้าทั่วทั้งบู๊ลิ้ม ด้วยศักดิ์ศรีของจิ้นเต็กไต้ซือด้วยเกียรติภูมิของหลวงจีนผู้นี้ ย่อมไม่ยอมเอ่ยวาจาเกินความจริงไปหลอกลวงผู้คนให้หวั่นไหวหลงเชื่อ

ขณะนี้ คาดคำนวณจากเหตุการณ์ที่พบเห็นและได้ยินทั้งสองวัน เล่งจ้วงจี่ยืนยันได้ว่า อาจารย์ของตนมิใช่จอมอสูรร้ายเทพเจ้าสุริยัน (เชียะเอี๊ยงซิ่งกุน) อันร้ายกาจของครั้งอดีต และก็มิใช่นางอสูรเก้าฮั้วม้อนึ้งซึ่งนิยมการฆ่าฟันผู้คน แต่อาจารย์ของตนเป็นผู้ที่ได้รับวิชาฝีมืออันสุดยอดของพิภพจบแดนมา

สำหรับอาจารย์ตนจะเป็นผู้ใดกันแน่ ? ประสบการณ์อันลำบากยากแค้นในชั่วชีวิตของอาจารย์เป็นฉันใด ? มีแต่ต้องหาธิดาโทนของอาจารย์

นามเกียงเกียงให้พบ จึงค่อยไปถามไถ่ที่อารามเล่งเซียวเก็งบนภูเขาฮ่วงซัว

แต่ทว่าจะไปหาเกียงเกียงโกวเนี้ยผู้นั้นจากที่ใดได้เล่า ? !

ยามใดที่เล่งจ้วงจี่คิดถึงปัญหานี้ ก็ต้องหงุดหงิดกลัดกลุ้มว้าวุ่นใจจนสับสนกระวนกระวาย มิทราบจะลงมือปฏิบัติด้วยวิธีใดจึงจะได้ผล

ลมเย็นโชยมาวูบหนึ่ง แสงสว่างที่เบื้องหน้าก็ครึ้มไป

เล่งจ้วงจี่ระงับใจเพ่งมอง เห็นเบื้องหน้าเป็นป่าใหญ่อันเขียวชอุ่ม มีอาณาเขตหลายสิบลี้

ความตกใจครานี้ใหญ่หลวงยิ่ง รีบชะงักร่างหยุดเท้ากวาดมองสองฟากข้างทางอย่างหวาดระแวง พบเห็นว่าตามถนนกว้างใหญ่ยาวเหยียดยังเงียบเชียบไร้ร่องรอยของผู้คน จิตใจที่ตื่นเต้นระทึกจึงได้คลายลงอักโข

เนื่องจากในขณะที่ขบคิดอยู่นั้น เท้าก็ได้ก้าวไปตามวิชาลิ่วฮุ้นโป้ว (ฝีเท้าเมฆพลิ้ว) ตามสัญชาตญาณอันเคยชิน วิชาตัวเบานี้ดูผิวเผินรู้สึกเชื่องช้า แต่ความจริงรวดเร็วดุจดั่งพายุหอบเมฆไม่ผิดเพี้ยน

ขณะนั้น พลันได้ยินเสียงม้าร้องดังแว่วมาแต่ไกล เสียงฝีเท้าที่สนั่นดุจดังเป็นฟ้าลัน

เล่งจ้วงจี่มั่นใจว่า ต้องเป็นขบวนม้าของหมู่ตึกอ้อโฮ้วจึง เพียงมิทราบว่าพวกมันจะไปที่ใด อาจบางทีแยกย้ายไปบอกข่าวร้ายตามญาติสนิทมิตรสหายถึงการตายของดาบทองนางแอ่นพิษก็ได้

เพื่อหลบเลี่ยงจากสายตา และความสงสัยของพวกอ้อโฮ้วจึง เล่งจ้วงจี่มิกล้าใช้วิชาตัวเบาอีกแล้ว จำต้องก้าวยาว ๆ เข้าไปในราวป่า

ป่าอันรกครึ้มนี้ล้วนเป็นต้นแป๊ะเอี๊ยงที่สูงใหญ่หลายสิบวา กิ่งก้านสาขาแผ่กว้างจนบดบังท้องฟ้า เพียงมีแสงส่องลงมาทางระหว่างกลางอยู่น้อยนิดเท่านั้น

ป่าแป๊ะเอี๊ยงนี้กว้างขวางลึกล้ำ เดินไปตั้งหลายร้อยวายังคงไม่เห็นปลายทางเบื้องหน้าอยู่นั่นเอง และขณะนี้เสียงฝีเท้าม้าที่ครืนครั่นดั่งฟ้าร้องได้ดังใกล้เข้ามาทุกขณะ เสียงม้าร้องก็ดังสับสนอึงอลจนชัดเจน

มุ่งหน้าไปได้อีกร่วมสองร้อยวา เห็นสุดทางป่านี้แล้ว แต่ขบวนม้าทางด้านหลังได้ย่นใกล้จนไม่ถึงหนึ่งลี้แล้ว

เพียงชั่วลัดนิ้วมือเดียว ขบวนม้าก็มาถึงด้านหลังกาย เสียงม้าร้องแสบแก้วหูสะท้านใจ จนกิ่งใบบนยอดไม้สั่นไหวเกรียวกราว

เล่งจ้วงจี่เหลียวหน้ามองไปอย่างเคยชิน เห็นม้าพ่วงพีมีถึงยี่สิบกว่าตัว พวกขับขี่ล้วนเป็นชายฉกรรจ์ท่าทีเหี้ยมหาญสะพายอาวุธครบมือ

บนม้าสีเขียวตัวใหญ่ที่นำหน้า เป็นบุรุษร่างองอาจสง่าสวมเสื้อรัดกุมแพรต่วน ชายโครงสะพายถุงอาวุธลับนางแอ่นพิษ เอวแขวนดาบทองสันหนา นั่นคือเทพบุตรสำอางง่วนจื้อฮวง

ง่วนจื้อฮวงแสยะยิ้มให้อย่างเหี้ยมเกรียมอำมหิต สายตาจับจ้องมองเล่งจ้วงจี่อย่างอาฆาตแค้น มันมิเห็นบ้วนเล็กเพี้ยกับทิโกวพั้วร่วมทางกับเล่งจ้วงจี่ก็เป็นที่ผิดคาดหมายไม่น้อย

เล่งจ้วงจี่พอเห็นสารรูปอันโหดเหี้ยมดุร้ายของง่วนจื้อฮวง รู้ดีว่ามันมาด้วยเจตนาร้ายแน่ ดังนั้นจึงพลอยเกิดความอำมหิตขึ้นมาบ้างแล้ว

เนื่องจากมีความเห็น บุคคลเช่นดั่งง้วนจื้อฮวงนี้ไม่อาจปล่อยให้มีชีวิตอยู่ในโลกเช่นกัน ควรอัปเปหิให้มันติดตามซ่งน่ำเชียวไปเสีย

ขณะขบคิดยังคงแสร้งทำทีท่าเป็นหลบม้า รีบเดินไปที่ข้างทาง

ในขณะที่ร่างเพิ่งถึงข้างทาง ง่วนจื้อฮวงไสม้าโถมไปดุจดั่งพยัคฆ์ร้ายหลุดจากกรง เสียงฝีเท้าดังถี่เร็ว พลังอันรุนแรงพุ่งทะลักเข้าใส่เล่งจ้วงจี่ดั่งมรสุมร้าย

เล่งจ้วงจี่ลอบแค่นเสียงอยู่ในใจ ขยับร่างเล็กน้อย ม้าพ่วงพีสีเขียวก็พุ่งเฉียดข้างกายไป หวุดหวิดหวาดเสียวเป็นยิ่งนัก

ง่วนจื้อฮวงตื่นเต้นตกใจมิใช่น้อย ตวาดเสียงก้องแล้วสะบัดแส้ม้าฟาดกลับมา หมายหวดใส่ใบหน้าเล่งจ้วงจี่อย่างดุดัน

เล่งจ้วงจี่เดือดดาลเป็นการใหญ่ทันที ความอำมหิตประดังขึ้นจนเปี่ยมล้น แหงนหน้าหลบออกไป แส้ม้าจึงเฉียดผ่านไหล่อย่างหวุดหวิด

จากนั้นตวาดก้องแล้วสะบัดฝ่ามือซ้ายฟาดออกไปยังสะโพกม้าคู่ขาของง่วนจื้อฮวง

เสียงโครมดังสนั่น ม้าพ่วงพีเจ็บปวดจนแผดร้องดังกึกก้อง สองขาหน้ายกขึ้นยืนหยัด พุ่งปราดเข้าไปในส่วนลึกของป่าข้างทาง

ง่วนจื้อฮวงตั้งอกตั้งใจจะหวดเล่งจ้วงจี่ด้วยแส้ม้าให้คลายโทสะ หาคาดไม่ว่า ม้าคู่ขาจะพลันผุดขึ้นยืนมา การกระโดดยืนนี้ไหนเลยยังจะนั่งได้มั่นคง จึงต้องร้องเสียงแตกตื่นแล้วร่วงหล่นลงจากหลังม้ามา

พริบตาที่ร่างหงายร่วงลงจากหลังม้า ม้าพ่วงพีอีกยี่สิบกว่าตัวที่ห้อตะบึงตามหลัง มีสี่ตัวทางด้านหน้าที่ชะงักไว้ไม่ทันท่วงที พุ่งเข้าใส่ร่างง่วน-จื้อฮวงและเล่งจ้วงจี่ที่บนพื้น

เล่งจ้วงจี่แค่นหัวร่อ พลิ้วกายวูบเดียวก็พุ่งขึ้นไปหลายวาจนแทบจะถึงยอดไม้

ง่วนจื้อฮวงร่วงลงจนสมองหมุนตาลาย แตกตื่นตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อ แผดร้องเสียงแสบแก้วหู รีบกลิ้งร่างอย่างเร่งร้อน หลบเลี่ยงออกไปจากฝีเท้าม้าอย่างหวุดหวิด แทบถูกเหยียบย่ำตายไปคาเท้าม้าเสียแล้ว

ส่วนชายฉกรรจ์ที่อยู่บนหลังม้าต่างพากันรั้งบังเหียนอาชาคู่ขาเป็นวุ่นวาย เสียงร้องอุทานอันแตกตื่น เสียงม้าแผดร้องและเสียงฝีเท้าอันสับสนทำให้ป่าที่ร่มแย็นต้องปั่นป่วนจนอลเวงไป

เทพบุตรสำอางง่วนจื้อฮวงพอกลิ้งร่างถึงข้างทางก็กระโดดขึ้น ใบหน้าซีดขาวไร้สีเลือด ฝุ่นละอองติดอยู่ทั่วร่างจนทุลักทุลียิ่ง

มันที่มีสันดานอันยโสโอหัง ถือดีในฝีมือเข้าข่มเหงรังแกคน ไหนเลยจะเคยพลาดพลั้งจนน่าอัปยศปานนี้ พอระงับใจเรียกขวัญกลับมาได้ ก็ทั้งอับอายทั้งขุ่นเคืองจนร่างสั่นระริกไม่หยุดยั้ง

มันมองดูเล่งจ้วงจี่ที่พลิ้วละลิ่วไปยืนในที่เดิมด้วยดวงตาอันอาฆาตมาดร้ายแวววาว ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันแล้วย่างสามขุมเข้าหาอย่างแช่มช้า พร้อมกับเค้นเสียงขึ้นว่า

"นับว่าไม่ผิดคาดหมายของชิกซือเจ้กเราจริง ๆ เด็กน้อยเจ้าเป็นนักศึกษาที่แอบอ้างปลอมแปลงมา !"

เล่งจ้วงจี่เลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย ดวงตาเป็นประกายแวววาว ในเมื่อได้ใช้วิชาฝีมือออกไปปรากฏต่อสายตา ย่อมต้องเกิดความอำมหิตคิดฆ่าฟันปิดปากด้วย ดังนั้นหัวร่อแค่น ๆ แล้วผงกศีรษะกล่าวตอบ

"ถูกต้อง ข้ำพเจ้ากลับรู้สึกนับถือสายตาของชิกซือเจ้กท่านมาก แต่เสียดาย..."

กล่าวแล้วกวาดตามองดูเหล่าชายฉกรรจ์ที่พากันกระโดดลงจากหลังม้ากระชากอาวุธคู่มืออย่างวุ่นวายสับสนแวบหนึ่ง

ง่วนจื้อฮวงกระชากเสียงอย่างขุ่นเคืองขึ้นในทันที

"เสียดายอะไร ?"

เล่งจ้วงจี่แค่นหัวร่ออย่างเย้ยหยันดูแคลน กล่าวว่า

"เสียดายที่นางตอนนั้น มิได้จี้สกัดข้าพเจ้าจนตายคานิ้ว"

ง่วนจื้อฮวงถลึงตากล่าวว่า

"ฆ่าเจ้าในขณะนี้ก็ไม่สายเกินไป"

เสียงหลุดจากปาก ร่างกระโดดปราดเข้าหา สะบัดฝ่ามือขวาฟาดใส่ใบหน้าเล่งจ้วงจี่อย่างหักโหมโหดร้ายทันที

เล่งจ้วงจี่หัวร่อฮาฮา แล้วกล่าวว่า

"สายเกินไปเสียแล้ว"

เสียงหลุดปากรีบสะอึกร่างเข้าหา แขนขวายกขึ้นปัดป้องกันไว้

เสียงโครมดังสนั่น พร้อมกับเสียงคราง หนัก ๆ ง่วนจื้อฮวงหน้านิ่วคิ้วขมวด เซถลาถอยไปหลายก้าว หน้าผากปรากฏหยาดเหงื่อไหลเป็นเส้นสายดั่งห่าฝนทันที

ง่วนจื้อฮวงยกมือซ้ายลูบไป พบเห็นว่าข้อมือขวาได้หักไปแล้ว ก็ลนลานด้วยความหวาดหวั่น ไม่อาจจะยืนหยัดได้มั่นอีก กระแทกนั่งลงกับพื้นไปในทันที

ชายฉกรรจ์ที่ยืนถืออาวุธเรียงรายอยู่รอบด้าน ตามปรกติเป็นเหล่าบริวารชั่วร้าย ที่ถืออำนาจเจ้านายเข้าข่มขู่ผู้คน ยามนี้พอเห็นเชี่ยวจึงจู๊ถูกบุรุษหนุ่มชุดขาวกระแทกแขนข้อมือหัก ต่างต้องแตกตื่นจนตะลึงลานไป

ขณะเวลานั้นมีเสียงม้าร้องกึกก้องฝ่าอากาศ เข้ามาเล่งจ้วงจี่พอได้ยินสีหน้าพลันแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง ทราบดีว่าขบวนม้ามาจากอ้อโฮ้วจึงอีกแล้ว อาจบางทีดรุณีอาภรณ์ม่วงเก็งจีฮุ้นกับพวกจิ้นเต็กไต้ซือมาด้วยก็ได้

บรรดาชายฉกรรจ์ที่ยืนถือดาบตะลึงลานอยู่รอบข้างต่างมีท่าทีตกใจขึ้นในบัดดล พากันโห่ร้องจนกึกก้องไปทั่วทั้งราวป่า

ง่วนจื้อฮวงที่กระแทกนั่งกับพื้น พลันตวาดเสียงสะท้านแก้วหูขึ้น

"ยังไม่รีบฟาดฟันเจ้าเด็กอุบาทว์ให้แหลกลาญ ?"

เสียงตวาดพอขาดหาย เสียงโห่ร้องให้ฆ่าก็ดังสับสนอลหม่านขึ้นในทันที บรรดาชายฉกรรจ์รอบข้างต่างโหมเข้าใส่เล่งจ้วงจี่ดุจดั่งวิปลาสฟั่นเฟือน

เล่งจ้วงจี่ร้อนรุ่มใจดั่งไฟสุม โทสะพลันดาลเดือดขึ้นทันที นึกถึงคำตักเตือนของอาจารย์ ความอำมหิตได้บดบังสติสัมปชัญญะไปหมดสิ้น ตวาดก้องแล้วพลิ้วร่างปราด ๆ ดั่งสายฟ้า เงาขาวจำนวนมากมายสุดคณานับ ได้พุ่งวูบวาบอยู่ภายในกลุ่มชายฉกรรจ์ทั้งยี่สิบกว่าคนนั้น

บรรดาชายฉกรรจ์ต่างแตกตื่นจนอกสั่นขวัญเสีย ดาบในมือฟาดเข้าใส่เงาสีขาวที่พุ่งวูบวาบอยู่มากมายนับมิถ้วนไม่เป็นกระบวน

พริบตานั้น ประกายดาบและห่าโลหิต เศษอวัยวะกระจายโลหิตไหลเนืองนอง เสียงแผดร้องโหยหวนดังเสียดหูสะท้านใจ สับสนจนอลหม่านไปทั่วทั้งป่าใหญ่

ขณะนี้เสียงม้าร้อง และเสียงฝีเท้าได้ดังใกล้เข้ามาทุกขณะ จนคล้ายถึงนอกราวป่าแล้ว

เล่งจ้วงจี่ทั้งกระวนกระวายทั้งขุ่นเคือง ท่าทีจึงคล้ายจะคลุ้มคลั่งฟั่น-เฟือน เพื่อต้องการจะปลีกตัวออกไปจากบริเวณการต่อสู้เสียโดยด่วน จึงรีบก้มกายเก็บดาบขึ้นมาเล่มหนึ่ง ประกายเจิดจ้าพอสว่างวูบ สองคนสุดท้าย

ก็ล้มแน่นิ่งกับพื้นไป

เล่งจ้วงจี่ชะงักกายกวาดตามองดู เห็นแต่เทพบุตรสำอางง่วนจื้อฮวงกำลังพุ่งกายดุจดั่งเกาทัณฑ์หลุดออกจากแหล่ง หนีอย่างไม่คิดชีวิตไปทางนอกป่าที่มีม้ากำลังวิ่งเข้ามาสมทบ

เล่งจ้วงจี่ไหนเลยจะปล่อยให้มันหนีรอดไปแพร่งพรายความลับ พลันตวาดเสียงก้องขึ้น

"มอบชีวิตมา !"

เสียงหลุดจากปากพลันเกร็งพลังไว้ในแขนขวา ดาบใหญ่ในมือพุ่งเข้าใส่กลางหลังง่วนจื้อฮวงที่กำลังวิ่งจนสุดฝีเท้า

ประกายเจิดจ้าพุ่งวาบดุจดั่งสายฟ้าผ่ามา เสียงหวีดหวิวเสียดประสาทพอดัง ประกายก็ถึงที่กลางหลังง่วนจื้อฮวงในพริบตา

เสียงแผดร้องอันโหยหวน สะท้านขวัญสั่นวิญญาณดังออกมา ง่วน-จื้อฮวงสองมือกุมทรวงอกเซถลาหลายก้าวแล้วจึงล้มคว่ำ สิ้นชีวิตไปในบัดดล

เล่งจ้วงจี่ไหนเลยจะกล้ารีรอต่อไป รีบใช้วิชาตัวเบาเล็กตี๋ปวยเกี๊ย (เหาะเหินบนพื้น) อันสุดยอด ร่างจึงคล้ายเป็นควันสีขาวสายหนึ่ง อาศัยแสงรำไรของป่าไม้มุ่งหน้าทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ดั่งเหินบิน

วิ่งอย่างเร่งร้อนไปเป็นระยะร่วมห้าลี้ เบื้องหน้าเป็นชายป่า เบื้องหลังก็มิได้ยินเสียงฝีเท้าและม้าอีกแล้ว

เล่งจ้วงจี่ชะงักกายไว้ ขั้นแรกคือระงับใจให้สงบก่อน มั่นใจว่าขบวนม้าที่ติดตามมานั้น หากแม้นเป็นพวกเก็งจีฮุ้น นางจะต้องมุ่งหน้าตามไปทางทิศตะวันตกเป็นแม่นมั่น

พอได้คิดเช่นนั้น มิกล้าจะเดินทางใหญ่สายนี้อีกแล้ว จำต้องเข้าลัดเลาะไปตามป่าเขา

เนื่องจากมิได้หลับนอนอย่างปลอดโปร่งใจมาหลายวัน พอยามสนธยาจึงได้พักแรมในโรงเตี๊ยมของเมืองเล็ก ๆ ที่เบื้องหน้า

เนื่องจากกลัวจะพบพานกับอาคันตุกะที่ไปอวยพรในตึกอ้อโฮ้วจึงเมื่อ

ค่ำคืน ดังนั้นหลังจากรับประทานอาหารค่ำอย่างรีบร้อนแล้ว รีบเข้าห้องล้มตัวนอนทันที

เรื่องที่ขบคิดนั้นมีมากมายก่ายกองนัก สับสนจนอลหม่านไม่มีทางจะสะสาง ดังนั้นพาลลุกขึ้นนั่งขัดสมาธิสงบจิตใจจนแจ่มใส เคลิบเคลิ้มเข้าสู่ภวังค์ไป

พอได้สติตื่นมา แสงจันทร์กระจ่างจ้าเต็มหน้าต่าง สิ่งของภายในห้องน้อยเห็นได้ชัดเจน ความง่วงเหงาหาวนอนปลาสนาการเป็นปลิดทิ้ง

เล่งจ้วงจี่คิดขึ้นว่า 'ในเมื่อไม่เพลีย ไยมิเดินทางในราตรีเสียเลย'

พอตกลงใจก็พลิ้วกายจากเตียง ล้วงเศษเงินวางไว้บนโต๊ะแล้วเปิดประตูอย่างเงียบเชียบ ย่องออกจากห้องไป

จันทร์กระจ่างลอยอยู่กึ่งกลางท้องฟ้า ทอแสงนวลใยนุ่มนวลตา เป็นเวลายามสามพอดี

กวาดมองไปยังหน้าต่างของทุกห้อง ล้วนเป็นมืดมิด จึงสะกิดปลายเท้ากระโดดขึ้นไปบนหลังคา ใช้วิชาตัวเบาวิ่งไปทางทิศตะวันตกจนสุดตัว

อากาศปลายฤดูใบไม้ผลิในยามดึกสงัดยังคงหนาวเย็นอยู่ไม่น้อย ทั่วทั้งนาป่าเขายิ่งรู้สึกเงียบเหงาวังเวง ทันใด...

ในป่าร้างทิศตะวันตกเฉียงเหนือ มีเงาสีขาวสายหนึ่งพุ่งจากตะวันออกสู่ตะวันตก วูบเดียวก็หายวับ

เล่งจ้วงจี่ตื่นตกใจยิ่ง ลอบร้องว่า "รวดเร็วมาก" แต่พอได้คิดต้องร้องอุทานด้วยความตื่นตกใจ

"อา ต้องเป็นมันแน่ !"

เสียงร้องเบา ๆ พอหลุดจากปาก พลันเกร็งพลังขึ้นจนเปี่ยมล้น ใช้วิชาตัวเบาเล็กตี้ปวยเกี๊ย (เหาะเหินบนพื้น) พุ่งวูบวาบไปดุจดาวตกจากฟากฟ้าไล่ตามสู่ทิศตะวันตกเฉียงเหนือบ้าง

เล่งจ้วงจี่มั่นใจว่าเงาสีขาวที่ถลันวูบก็หายวับนั้น อาจเป็นบุรุษหนุ่มเสื้อขาวที่ฟาดดาบทองนางแอ่นพิษตายก็ได้ จึงตกลงใจจะไล่ตามไปดูให้รู้แน่

ติดตามจนสุดฝีเท้าเป็นครู่ใหญ่ จึงได้เห็นเงาสีขาวที่รวดเร็วดั่งหมอกควันนั้น กำลังกระโดดผ่านป่าร้างมุ่งหน้าสู่ตะวันตกดั่งเหินบิน

เล่งจ้วงจี่ไล่ตามมาระยะหนึ่งก็ต้องแตกตื่นตกใจใหญ่หลวงนัก เนื่องจากว่าเล่งจ้วงจี่ได้ใช้วิชาตัวเบาไปสุดกำลังเรี่ยวแรงเท่าที่มี จนร่างว่องไวมิด้อยกว่าสายฟ้า ก็ยังติดตามเงาสีขาวทางเบื้องหน้ามิทัน !

เล่งจ้วงจี่รู้สึกว่า วิชาตัวเบาของคนผู้นี้ อาจบางทียังสูงส่งกว่าตนอีกขั้นหนึ่ง ? หากเป็นเช่นนั้นจริง วิชาฝีมือของมันย่อมมิใช่ต่ำต้อยธรรมดาเป็นแน่แท้ หากบังเอิญลงมือต่อสู้ เห็นทีจะต้องระมัดระวังให้เป็นพิเศษ

เนื่องจากความถือดีอันดื้อรั้น ใคร่จะเอาชนะฝ่ายตรงข้ามให้ได้ ดังนั้นเท้าจึงซอยถี่เร็วจนสุดกำลังฝีมือเท่าที่มี จนเห็นต้นไม้ใบหญ้าสองฟากข้างพุ่งหายลับดุจกับเหินบิน ลมดังอื้ออึงไปทั้งสองหู

วิ่งอย่างเร่งร้อนอีกพักใหญ่ ระยะที่ห่างกับเงาสีขาวก็ได้ใกล้เข้ามาบ้างจริง ๆ ทอดระยะห่างอย่างมากเพียงไม่กี่สิบวา พร้อมกันนั้นยังสามารถมองเห็นแขนเสื้อของคนชุดขาวที่กำลังสะบัดอย่างแคล่วคล่อง รู้สึกมีร่างที่เตี้ยเล็กกว่าตนอยู่บ้าง

เล่งจ้วงจี่คิดดู หากตามอีกช่วงเวลาหนึ่งก็พอจะทันได้ พอคิดถึงความตื่นตกใจก็ต้องหัวร่อขึ้นอย่างลืมตัว แต่เท้ายังเร่งพลังไม่ยอมหยุดยั้งเลิกรา

ฉับพลันทันใด...

เงาสีขาวที่เบื้องหน้าคล้ายดั่งรู้ตัวว่ามีคนสะกดรอยตามหลังมา ตาประกายทั้งสองนั้นคมวาวดั่งราวเป็นกระบี่

เล่งจ้วงจี่ใจหายวาบ ลอบร้องว่าแย่แน่ พลิ้วกายหายวับไปที่หลังต้นไม้ใหญ่ ชะโงกหน้ามาดูอีกครา เงาขาวนั้นได้ห่างไปกว่าสองร้อยวาแล้ว

แต่ทว่าพริบตาที่คนผู้นั้นเหลียวหน้ามองมา เล่งจ้วงจี่ก็ได้เห็นถนัดตาว่าเป็นคนไม่มีหนวดเครา เป็นบุรุษหนุ่มอายุเยาว์จริง ๆ ดังนั้นจึงยิ่งมั่นใจ

ต้องเป็นบุรุษชุดขาวที่ลอบเข้าไปฟาดดาบทองนางแอ่นพิษง่วนเล้งไถ่จนตายคามือ พร้อมกันนี้ยังยืนยันได้ว่า บุรุษหนุ่มชุดขาวหาใช่เตี้ยงอุ้ยเม้งปลอมแปลงไปไม่

ขณะนี้ในใจได้บังเกิดความรู้สึกที่ถูกกลั่นแกล้งและหยามเหยียดโทสะจึงระเบิดขึ้นอย่างลืมตัว ตกลงใจจะรีบติดตามเข้าไปสอบสวนบุรุษหนุ่มชุดขาวให้จงได้ แต่ทว่าเล่งจ้วงจี่กลับมิคาดว่า ตนได้ผิดประเพณีที่ชนชาวบู๊ลิ้มถือสากันอย่างยิ่งเข้าแล้ว

กลางแสงจันทร์อันกระจ่าง ในทุ่งกว้างที่เวิ้งว้าง เงาสีขาวสองสายไล่ติดตามกันด้วยความรวดเร็วดุจดาวตกจากฟ้า พุ่งวูบวาบไปยังตัวเมืองใหญ่ที่ดำทะมึนอยู่ทางสุดไกลเบื้องหน้า

เล่งจ้วงจี่พอเห็นก็ใจเต้นด้วยความรุ่มร้อน เนื่องจากบุรุษหนุ่มชุดขาวทางเบื้องหน้าพบเห็นว่ามีคนติดตามหลังมา พลอยเร่งฝีเท้าจนสุดกำลังเช่นกัน ดังนั้นเองเล่งจ้วงจี่จึงยังทอดระยะห่างกับบุรุษชุดขาวร่วมสองร้อยวา ไม่มีปัญญาจะย่นใกล้เข้าไปเลย !

เพียงชั่วขณะก็มาถึงหน้าเมือง เงาสีขาวผู้นั้นคล้ายดั่งมีความคุ้นเคยกับทำเลของเมืองนี้ยิ่งนัก กระโดดปราดขึ้นไปบนหลังคา เงาสีขาวพุ่งอีกวูบหนึ่งก็หายวับไป

เล่งจ้วงจี่ที่ไร้ประสบการณ์ความชำนาญในเล่ห์เหลี่ยมของวงพวกนักเลงไม่ยอมหยุดยั้งเท้า กลับเร่งความเร็วตามติดขึ้นจนถึงหลังคาบ้านนั้น พอยืดกายก็กระโดดไปบ้าง

กวาดตามองดู ในตัวเมืองมีตึกรามหอห้องแน่นขนัดไม่ต่ำกว่าพันหลัง ไหนเลยจะมีเงาสีขาวของบรษหน่มนั้นให้เห็นอีก ?

บทที่หก นักพรตขาพิการ

ร้านรวงล้วนโอ่อ่าโอฬาร มีเพียงหอสูงของเศรษฐีทางเบื้องไกลอยู่สองหลัง ยังมีแสงสว่างตามหน้าต่างอยู่บ้าง

เล่งจ้วงจี่มั่นใจว่าบุรุษหนุ่มชุดขาวต้องไม่ใช่บุตรหลานของผู้ยากไร้ ดังนั้นจึงพิจารณาดูหอสูงของเศรษฐีทั้งสองแห่ง ซึ่งต่างอยู่ห่างในระยะสองร้อยวาทั้งสิ้น

เพ่งพิจารณาดูหอทั้งสอง ล้วนก่อสร้างอย่างสวยงามประณีต สลักเสลาด้วยลวดลายตระการ บ่งบอกความรุ่มรวยมหาศาล

หอสูงด้านตะวันออกมีส่วนสัดที่เล็กกว่า ทางด้านตะวันตกนั้นมีอาณาบริเวณกว้างใหญ่ ปลูกต้นไผ่เรียงรายสวยงาม ยังมีชายคางอนโค้งโผล่ออกมามุมหนึ่ง เป็นการจัดสร้างที่สวยงามเปี่ยมรสนิยมสูงส่ง

เล่งจ้วงจี่ตกลงใจจะไปสืบเสาะทางหอด้านตะวันตกดู

เมื่อตกลงใจจึงรีบใช้วิชาตัวเบา พลิ้ววูบวาบผ่านตามหลังคาไปยังหอเบื้องหน้าดั่งสายฟ้า จนกระทั่งเมื่อใกล้ยังหอที่มีไผ่รายล้อม ที่แท้กลายเป็น

สวนดอกไม้อันมินับว่ากว้างใหญ่โอฬารกระไรนัก

ภายในสวนรอบข้างเป็นกอไผ่จัดไว้ได้ระเบียบ สนพันธุ์เตี้ยถูกดัดเป็นรูปต่าง ๆ ดอกไม้ใบไม้บานสะพรั่ง ที่กึ่งกลางมีก้อนหินลักษณะประหลาดตั้งไว้อยู่หลายหย่อม บนก้อนหินตะไคร่น้ำจับเขียวชอุ่ม เถาวัลย์ปกคลุมจนสดขจี

เล่งจ้วงจี่ยิ่งเข้าใกล้ก็ยิ่งระมัดระวัง เนื่องจากว่าเมื่อบุตรหลานของตระกูลนี้มีพลังฝีมือน่าตื่นเต้นปานนั้น ประมุขเฒ่าของตระกูลย่อมมิใช่เป็นมือธรรมดาแน่นอน

พอเข้าไปในระยะใกล้ เห็นเป็นกำแพงทาสีขาวสะอาด ด้านในกำแพงปลูกต้นกล้วยใบหนาเป็นทางยาว พอดีเป็นม่านอำพรางให้ตนหลบเข้าไปในสวนได้ เล่งจ้วงจี่กวาดตามองไปมาอย่างระมัดระวัง แล้วจึงก้ม ๆ คลาน ๆ ไปตามทางอันคดเคี้ยว เข้าสู่ด้านกำแพงอย่างเงียบเชียบมิมีซุ่มเสียง

ขณะยังคืบคลานก้มเงยอยู่นั้น พบเห็นสวนมีดอกไม้พันธุ์ประหลาดบานสะพรั่ง กลิ่นหอมคละคลุ้งจรุงใจ ลมเย็นโชยเฉื่อยฉิวเย็นสบาย แสงจันทร์กระจ่างเป็นนวลใย หากแม้นมีโอกาสมาชมบุปผาอาบแสงจันทร์ในเวลานี้ สมควรปลอดโปร่งโล่งอารมณ์สักเพียงใด

ทันใดนั้น...

เสียงสดใสปานระฆังเงิน แต่มีแววออดอ้อนออเซาะ ได้ดังขึ้นจากทางด้านหลังศิลาประหลาดหลายก้อนนั้น

“ซือแป๋ เหล็งยี้โง่เขลาเบาปัญญานัก กระบวนท่าบ้วนฮวยเฮี่ยงฮุด (หมื่นดอกไม้บูชาพระ) ฝึกตั้งหลายครายังไม่อาจใคร่ครวญซึ้งถึงความลึกล้ำพิสดารใด ๆ ได้”

เล่งจ้วงจี่ใจหายวาบจนหน้าเปลี่ยนสี มาตรแม้นไม่มีประสบการณ์ในวงพวกนักเลง แต่ก็รู้ดีว่าการลอบดูผู้ฝึกปรือวิชาฝีมือ เป็นโทษทัณฑ์อันยิ่งใหญ่ที่ไม่อาจอภัยได้ เป็นเรื่องบู๊ลิ้มถือสากันยิ่งนัก

เสียงหัวร่อฮาฮาอันปรานีดังขึ้น แล้วมีเสียงชมเชยที่เอ็นดูดังตาม

ติดมา

"เหล็งยี้ เจ้าฝึกสองครั้งก็มีความสำเร็จปานนี้ สมควรจะพึงพอใจได้แล้ว"

เสียงสดใสของดรุณีอีกนางหนึ่งดังขึ้นว่า

"เต้าเอี๊ย (นักพรตผู้สูงศักดิ์) เสียวเจี๊ยะของข้าพเจ้าเป็นคนที่ไม่เคยเพียงพอต่อเรื่องใด ๆ เลย วันนี้เล่าเอี๊ยจื้อ (เจ้านายเฒ่า) เชื้อเชิญซิกงจื้อภูเขาหยกซัวที่มีรูปกายงามสง่าหน้าตาคมสันมีราศีมาดื่มสุราในที่นี้ จุดประสงค์คือให้เสียวเจี๊ยะ..."

คำกล่าวมิทันจบ เสียงอันอับอายก็ได้ตวาดขึ้น

"ซีเอียเท้าปากพล่อย ดูว่าเราจะตัดลิ้นเจ้าหรือไม่"

ยังคงเป็นเสียงอันเมตตานั้นหัวร่อฮาฮา แล้วกล่าวขึ้น

"เหล็งยี้ อภัยให้ชุนเอียเท้าเถิด ปากพล่อยของนางนี้ ยามโกรธสามารถทำให้เจ้าคลั่งใจตาย แต่ยามดีก็สามารถทำให้เจ้าหัวร่อจนฟื้นขึ้นได้"

เล่งจ้วงจี่พอได้ยินก็ฉุกใจ ความจริงคิดจะลอบถอยหนีออกจากสวนไปอยู่แล้ว แต่พอได้ยินคำซิกงจื้อภูเขาหยกซัว ก็ถูกความสนใจดึงดูดอยู่เพราะมีความเห็นว่า ซิกงจื้อผู้นั้นอาจบางทีเป็นบุรุษหนุ่มชุดขาวเมื่อครู่ก็ได้

พอคิดถึงตอนนี้ รีบกลั้นหายใจอ้อมไปทางหลังศิลาประหลาดหลายก้อนนั้น เนื่องจากอีกด้านหนึ่งของศิลาประหลาดมีเสียงผู้คนสนทนา การคืบคลานของเล่งจ้วงจี่ยิ่งระมัดระวังจนตัวลีบ

พอมาถึงหลังศิลา กลั้นลมหายใจยืนอยู่ที่ใต้เถาวัลย์อันหนาทึบ เมื่อแฝงร่างจนไม่มีพิรุธแล้ว จึงค่อย ๆ โผล่หน้ามองไปทางด้านหลังศิลาอย่างระมัดระวังเต็มที่

เบื้องหน้าเป็นลานกว้างประมาณสิบสองวา มีหญ้าขจีดั่งพรมมรกตตรงข้ามของสนามหญ้าหย่อมน้อยเป็นทางทอดเข้าสู่สวนดอกไม้

ภาพแรกที่กระทบสายตา เป็นหญิงรับใช้อายุประมาณสิบหกสิบเจ็ด สวมเสื้อดอกดวงสดใส ถักหางเปียยาวอยู่สองสาย

หญิงรับใช้เสื้อลายหน้าตาคมคายมิใช่ชั่ว มาตรแม้นไม่งามสะคราญ

จับตา แต่ก็มีท่าน่าเอ็นดูอยู่บ้าง ขณะนี้ใบหน้าที่ขาวผ่องของนางกำลังยิ้มอย่างซุกซนอยู่

เล่งจ้วงจี่ทราบแน่ หญิงรับใช้เสื้อลายนี้คือซุนเอียเท้าที่ถูกด่าเมื่อครู่

มองเข้าไปด้านใน เห็นดรุณีอาภรณ์แดงปล่อยผมยาวสยายประบ่า มือถือกระบี่ยาวนางหนึ่ง ดรุณีนางนี้หน้าเป็นรูปไข่ ผิวกายขาวสดใสยองใย อายุประมาณสิบเจ็ดสิบแปดปี ตากลมกว้างของนางสดใสกระจ่างดั่งดวงดาว คิ้วยาวทั้งสองข้างปลายงอนเล็กน้อย บนใบหน้ามีแวว แง่งอนคล้ายยินดีเปี่ยมความยโสโอหังเต็มที่

ขณะนี้นางกำลังประคองกระบี่ไปในท่วงท่า สองตาเขม้นมองจ้องมาคล้ายท่าแรกเริ่มของเพลงกระบี่ชุดนี้

เล่งจ้วงจี่ทราบดี นางคือดรุณีที่เรียกตนเองเป็นเหล็งยี้

ชะโงกหน้ามองไปทางด้านใน ต้องแตกตื่นตกใจจนสะดุ้งขึ้นสุดตัว หน้าถอดสีทันที

เบื้องหน้าเป็นนักพรตที่มุ่นมวยผมคลายจนยุ่งเหยิง ใบหน้ามีคราบเปื้อนมอมแมม สวมใส่เสื้อนักพรตที่เก่าคร่ำคร่า แต่เท้าพิการ กำลังเบิ่งตามองมาในทิศทางนี้ และหัวร่อให้ด้วยท่าทีอันพิกล

ความแตกตื่นตกใจของเล่งจ้วงจี่คราวนี้ใหญ่หลวงนัก จนแทบต้องร้องโพล่งออกจากปากไป เพราะคาดฝันไม่ถึงว่า ในสวนดอกไม้ของคหบดีมีทรัพย์จะมาพบกับป้อจกเต้าหยิน (นักพรตขาเป๋) ที่ชนชาวนักเลงทั้งธัมมะอธรรมได้ยินนามก็ขวัญหนีดีฝ่อ และยิ่งแตกตื่นตกใจใหญ่หลวงคือ นักพรตขาเป๋ได้พบเห็นตนซ่อนตัวแอบอยู่หลังก้อนหินแล้วด้วย !

เล่งจ้วงจี่มาตรแม้นไม่มีความชำนาญในเล่ห์กลของวงพวกนักเลง แต่บุคคลที่ร้ายกาจที่สุดประหลาดพิกลที่สุด เกียรติภูมิกระเดื่องเลื่องลือที่สุดของบู๊ลิ้มยุคนี้ ก็เคยได้ยินอาจารย์เอ่ยถึงมาบ้าง

ดุจดั่งซี่อั๊กม้อ (สี่อสูรร้าย) ซี่ตั้วไกว่ (สี่จอมประหลาด) ซี่นึ้งเฮี้ยบ (สี่วีรสตรี) ซี่จุ้นเกี๊ยก (สี่อัจฉริยบุรุษ) เหล่านี้ และนักพรตขาเป๋นี้ก็คือ

หนึ่งในสี่จอมประหลาดนั้นเอง

นักพรตป้อจกเต้าหยินผู้นี้มีอายุสูงวัยกว่าเจ็ดสิบปี ไม่มีผู้ใดทราบชื่อแซ่และฉายานักพรตของท่าน และไม่มีผู้ใดจะทราบชาติกำเนิดของท่านด้วย ชั่วชีวิตท่านเที่ยวท่องอย่างปล่อยตัวไม่สำรวม และมิสนใจการตบแต่งร่างกาย มีบ้างยกย่องว่าท่านเป็นผู้กล้าหาญเปี่ยมธัมมะ และมีบ้างที่สาปแช่งท่านว่าเป็นฆาตกรโหด ยอดฝีมือทั้งฝ่ายอธรรมและธัมมะในวงพวกนักเลงที่ตายด้วยมือของท่านฟังว่ามากมายจ่นนับมิถ้วน

เล่งจ้วงจี่รู้ตัวแล้วว่า ค่ำคืนนี้จะคิดปลีกตัวหลบหนีเห็นทีไม่อาจเป็นไปได้แล้ว

ป้อจกเต้าหยิน (นักพรตขาเป๋) เห็นเล่งจ้วงจี่ได้ถูกตนพบแล้วยังรีรอมิยอมออกไปพบหน้า โทสะก็ดาลเดือดขึ้นทันที ตวาดเสียงสนั่นจนแก้วหูสั่นสะท้าน

"เด็กบัดซบ ! ยังไม่ไสหัวออกมาอีกหรือ ?"

เสียงสะเทือนเลื่อนลั่นปานระฆังใหญ่ ดังจนผู้คนต้องสมองหมุนตาลาย

เสียงตวาดที่ดังสะเทือนเลื่อนลั่นโดยกะทันหัน ทำให้ดรุณีน้อยอาภรณ์แดงและชุนเอียเท้าสะดุ้งจนตัวลอยไปทั้งสองคน ต่างมองตามสายตาอันเกรี้ยวกราดของป้อจกเต้าหยิน จ้องมาที่ด้านหลังหินประหลาดด้วยความตื่นเต้นสงสัย

เล่งจ้วงจี่เคยได้ฟังคำสั่งสอนของอาจารย์มา...ต่อต้านกับคนชั่วร้ายเลวทราม ต้องร้ายกาจดุดัน พบพานกับคนประหลาดพิกลจะต้องคล้อยตามเมื่อพบกับผู้อาวุโสที่มีเกียรติภูมิสูงเด่น จะต้องนอบน้อมยำเกรง

ยามนี้พอได้ยินเสียงตวาดอันสะเทือนแก้วหูของป้อจกเต้าหยิน ก็รีบข่มใจให้เยือกเย็น แสร้งทำเป็นอารมณ์ปลอดโปร่งจิตใจมั่นคง แต่ลอบกัดฟันเดินออกไปจากหลังก้อนหินใหญ่

ดรุณีอาภรณ์แดง ชุนเอียเท้าพอเห็นหลังหินประหลาดมีร่างบุรุษหนุ่มเสื้อขาวที่หล่อเหลาดั่งราวเทพยดาปั้นขึ้น ท่าทางก็งามสง่ามีเสน่ห์ ใบหน้า

ยังปรากฏรอยยิ้มน้อย ๆ อย่างน่าลุ่มหลงรัดรึง ทั้งสองต้องอุทานขึ้นด้วยความตื่นเต้น ถอยกายไปคนละครึ่งก้าวทันที

ป้อจกเต้าหยินที่อาละวาดในวงพวกนักเลงมาชั่วชีวิต บรรดาผู้คนที่พบพานกับมัน ต่างต้องหน้าถอดสีไปทั้งสิ้น หวาดหวั่นจนลนลานทุกคน แต่ยามนี้เห็นเล่งจ้วงจี่เดินออกมาด้วยท่าทีเยือกเย็นปลอดโปร่ง และยังกล้าบังอาจมีรอยยิ้มอยู่บนใบหน้า ก็ต้องขุ่นเคืองจนหน้าเคร่งเครียด ตวาดถามว่า

"เด็กบัดซบมาจากที่ใด กินหัวใจเสือหัวใจหมีที่ไหน กล้าบังอาจมาลอยหน้าดูอยู่ในสวน ช่างมิรู้จักเป็นตายร้ายดีจริง ๆ ไม่เข้าใจกฎเกณฑ์ระเบียบของบู๊ลิ้ม โอหังบังอาจจนผยองยิ่ง กระทำตามอารมณ์อย่างเหลวไหล คิดว่าเบื่อหน่ายต่อการมีชีวิตแน่แล้ว"

เล่งจ้วงจี่ความจริงหวาดหวั่นพรั่นพรึงอยู่บ้าง แต่พอได้ยินป้อจกเต้าหยินระดมคำด่ามาจนยืดยาวปานนี้ อดมิได้ต้องหัวร่อขึ้นจริง ๆ แล้ว ดังนั้นชะงักกายประสานมือ กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ผู้เยาว์เล่งจ้วงจี่ ขอกราบอวยพรต่อป้อจกผู้อาวุโส"

กล่าวแล้วคารวะจนจรดพื้น ด้วยท่าทีที่ไม่อาจจะว่านอบน้อมยำเกรงแต่ก็ไม่เสียกิริยา

ป้อจกเต้าหยินพอฟัง หน้าอันเป็นมันยิ่งปั้นยาก แค่นเสียงขุ่นเคืองว่า

"ทุกผู้คนพอเห็นเราต่างเรียกเราเป็นผู้อาวุโสทั้งสิ้น เด็กน้อยเจ้ากลับมาเพิ่มคำป้อจก (ขาเป่) อยู่เหนือคำผู้อาวุโสอย่างจงใจ..."

วาจาชะงักลงชั่วขณะ ตาอันคมกล้าทั้งสองกวาดมองดูเล่งจ้วงจี่อย่างเพ่งพิจารณา แค่นเสียงเย็นชาขึ้นอีกครั้ง ถามเสียงหนัก ๆ สืบต่อไป

"เราถามไถ่เจ้า เจ้าทราบอย่างไรว่าเราคือป้อจกเต้าหยิน ?"

เล่งจ้วงจี่มิทันตอบคำ หญิงคนใช้นามชุนเอียเท้าก็อดมิได้ต้องปิดปากหัวร่อขึ้นก่อนแล้ว

ป้อจกเต้าหยินถลึงตาจ้องมองชุนเอียเท้าก่อน และอดมิได้ต้องก้มลงมองเท้าพิการของตัวเอง จากนั้นถามเสียงเย็นชาขึ้น

"เด็กน้อย เจ้าได้เห็นยี่ห้อของเรานี้แล้วกระมัง ?"

กล่าวพลางกระดิกเท้าข้างที่พิการอยู่ไปมา เล่งจ้วงจี่ต้องรีบอธิบายอย่างรีบร้อนว่า

"หามิได้ ผู้เยาว์เคยได้ยินอาจารย์ผู้ล่วงลับเอ่ยถึงผู้อาวุโส..."

ป้อจกเต้าหยินพอฟัง คิ้วที่ขมวดก็คลายออกเล็กน้อย กล่าวว่า

"เด็กน้อย เจ้าเรียกอาจารย์ผู้ล่วงลับ หรือหมายความว่าอาจารย์เจ้าตายไปแล้ว ?"

เล่งจ้วงจี่มีสีหน้าหม่นหมองทันที รับคำขึ้นเบา ๆ ป้อจกเต้าหยินก็หน้าผ่อนคลายความเคร่งเครียดไปอักโข กล่าวสืบต่อขึ้น

"ในเมื่ออาจารย์ของเจ้ามรณะแล้ว คิดว่าคงต้องเป็นสหายเก่าของเรานักพรตเฒ่า..."

เล่งจ้วงจี่ตาเป็นประกายสดใสทันที คล้ายดั่งนึกถึงเรื่องสำคัญใดได้ มิรอให้นักพรตขาเป๋กล่าวจบคำ ก็รีบผงกศีรษะรับถี่ ๆ กล่าวอย่างคล้ายรู้ตัวว่า

"ผู้อาวุโสกล่าวถูกต้อง อาจารย์ผู้ล่วงลับเคยเอ่ยกับผู้เยาว์มา ว่าท่านผู้เฒ่าและผู้อาวุโสไม่เพียงจะเคยพบหน้ากันหลายคราเท่านั้น เมื่อครั้งกระโน้นยังเคยร่วมดื่มกินกันในระหว่างทาง..."

ป้อจกเต้าหยินพอฟังก็ร้อง "อ้อ" ใบหน้าปรากฏรอยยิ้มขึ้นทันที ถามอย่างปีติว่า

"เด็กน้อย อาจารย์ของเจ้าคือใคร ?"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็งงงันจนปากอ้าตาค้างทันที ในที่สุดต้องสายหน้าฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ผู้เยาว์เองก็ยังมิทราบ"

ดรุณีอาภรณ์แดงและชุนเอียเท้าต้องเหลียวหน้ามองตากัน กับการที่เล่งจ้วงจี่มิรู้จักอาจารย์ของตัวเองเป็นใคร คล้ายดั่งจะน่าขำขันอยู่บ้าง

ป้อจกเต้าหยินนั้นหน้าเคร่งเครียดเย็นชา สองตาเป็นประกายแวววาว

วับดุจกับสายฟ้า กระซากเสียงอย่างขุ่นเคืองว่า

"เด็กร้ายกาจ เจ้ากล้าบังอาจกลั่นแกล้งเรา ?"

เล่งจ้วงจี่รีบลนลานโต้เถียงขึ้นว่า

"ผู้อาวุโส โปรดฟังผู้เยาว์อธิบาย"

ป้อจกเต้าหยินไหนเลยจะยอมฟัง หน้าขุ่นเคืองจนเขียวคล้ำ หันไปบอกกับดรุณีอาภรณ์แดงด้วยเสียงหนัก ๆ

"เหล็งยี้ เจ้าไปฟันมันสักหลาย ๆ กระบี่"

กล่าวแล้วชี้มือมายังเล่งจ้วงจี่ที่ท่าทีลนลานอย่างขุ่นเคือง

ดรุณีอาภรณ์แดงชำเลืองแลมาทางเล่งจ้วงจี่อย่างคล้ายเอียงอายคล้ายแย้มยิ้ม คารวะต่อป้อจกเต้าหยิน รับคำเสียงเบา ๆ แล้วเดินเข้าหาเล่งจ้วงจี่มา

เล่งจ้วงจี่คิดถึงคำห้ามปรามอย่างเด็ดขาดของอาจารย์ เหงื่อกาฬก็ไหลซุ่มโชกโซมกายทันที รีบโบกมือทั้งสองอยู่ขวักไขว่ ละล่ำละลักอย่างหวาดหวั่นพรั่นใจขึ้น

"ผู้อาวุโสอย่าได้เข้าใจผิด ผู้อาวุโสอย่าได้เข้าใจผิด"

ป้อจกเต้าหยินแค่นเสียงเย็นชา กล่าวอย่างดูแคลนว่า

"เฮอะ เด็กน้อยเจ้าไม่บอก เราก็รู้ว่าอาจารย์เจ้าเป็นผู้ใดแล้ว"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็ฉุกใจคิด รู้สึกเป็นโอกาสอันวิเศษที่จะได้ทราบความเป็นมาและชื่อเสียงของอาจารย์ ป้อจกเต้าหยินมีความรอบรู้กว้างขวาง อาจบางทีจะสามารถคาดคำนวณออกว่าอาจารย์ของตนเป็นผู้ใดจากการประมือในวิชาฝีมือครานี้ก็ได้

การเป็นศิษย์ของอาจารย์ แล้วมิทราบว่าอาจารย์เป็นผู้ใด นับเป็นเรื่องน่าหัวร่อและน่าอัปยศอันยิ่งใหญ่ หากแม้นเพราะการใช้ฝีมือไปแล้วได้รับรู้ว่าอาจารย์คือผู้ใด แม้จะเป็นการละเมิดคำสั่งอันเข้มงวดของอาจารย์สักครั้ง แต่ก็ยังเป็นที่พอจะอภัยแก่ตัวได้ เพราะถือเป็นเรื่องเร่งร้อนที่จำเป็น

โดยเฉพาะในสถานการณ์ดุจดั่งค่ำคืนนี้ นับว่าไม่มีคำแก้ตัวจะมากลบเกลื่อนให้ผู้อื่นเชื่อฟังได้แน่แล้ว และยิ่งมิอาจจะเสแสร้งว่าไม่มีวิชาฝีมือด้วย

ความคิดมิทันจบสิ้น ดรุณีอาภรณ์แดงก็เดินเข้ามาจนห่างจากเบื้องหน้าสิบก้าว ประคองกระบี่ขึ้นคารวะ แย้มยิ้มแล้วกล่าวเสียงสดใส

"ฉิ่นเฮียงเหล็งรับสั่งมา ขอรับทราบกระบวนท่าสูงส่งของเล่งเซี่ยวเฮี้ยบขอเซี่ยวเฮี้ยบโปรดรีบแสดงอาวุธออกมาเถิด"

เล่งจ้วงจี่มาตรแม้นก็ฝึกปรือวิชากระบี่มา แต่ตอนฝึกอยู่บนผาจีจือไง้ของเก้าฮั้วซัว มักจะใช้กิ่งไม้แทนกระบี่อยู่เสมอมา

ยามนี้หากใช้กิ่งไม้ไปประมือกับดรุณีอาภรณ์แดง ฝ่ายตรงข้ามจะต้องไม่พอใจแน่แท้ และกับป้อจกเต้าหยินก็เฉกเช่นสาดน้ำมันเข้าไปในกองเพลิงแน่ เห็นทีเรื่องราวจะยิ่งย่ำแย่เลวร้ายไปกว่าเดิม

ดังนั้นจึงคิดถึงพัดฮั่งเง็กป้อสี่ (พัดหยกเย็นศักดิ์สิทธิ์) ในอ้อมอก จึงประสานมือคารวะอย่างถ่อมตัวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้าไม่มีอาวุธติดตัวมา ขอใช้พัดจีบเล่มนี้รับมือโกวเนี้ยสักสองสามท่าเถิด"

ขณะกล่าวก็ล้วงเข้าอกเสื้อ ดึงพัดก้านทองมีหยกฝังรอบประกายแวววาวขึ้นมา

พัดวิเศษพอปรากฏ ป้อจกเต้าหยินพลันตัวสั่นสะท้าน หน้าซีดเผือดละล่ำละลักด้วยความแตกตื่นลนลาน

"อะไร...เจ้า...เจ้าว่า...เจ้าว่าซือแป๋เจ้าตาย..."

เหตุการณ์ที่อุบัติอย่างไม่คาดหมาย เล่งจ้วงจี่กับฉิ่นเฮียงเหล็งต่างก็งงงันไปทันที

ป้อจกเต้าหยินเนื้อเต้นตัวสั่น ดวงตาปรากฏหยาดน้ำเอ่อคลอขึ้นแล้วถามเสียงดังกึกก้องขึ้นอีกครั้ง

"โง้ว...โง้วม่วยของเราอยู่ในระหว่างนั่งกรรมฐาน หรือว่าเกิดไฟธาตุแตกตายไป"

เล่งจ้วงจี่พอฟังจึงเข้าใจ ต้องกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ผู้อาวุโสเข้าใจผิดแล้ว พัดฮั่งเง็กป้อสี่เล่มนี้คือเตี้ยงเฮียผู้หนึ่งมอบให้

ผู้เยาว์ช่วยรักษาแทนชั่วคราวเพียงไม่กี่วัน..."

กล่าวมิทันจบคำ พลันเห็นนักพรตขาเป๋เบิ่งตาจนลุกโพลง ตวาดเสียงกึกก้องกัมปนาทขึ้น

"เอามา... !"

เสียงตวาดเพิ่งหลุดจากปาก ร่างพุ่งปราดดุจหมอกควัน โถมมาที่เบื้องหน้าเล่งจ้วงจี่ในทันที พร้อมกันนั้นมือขวาตะปบมาคว้ายังพัดในมือเล่งจ้วงจี่ดุจกับประกายไฟแลบพุ่ง

เหตุการณ์ที่กลับกลายอย่างกะทันหัน ฉิ่นเฮียงเหล็งและชุนเอียเท้าต่างแตกตื่นจนตะลึงลานไป

เล่งจ้วงจี่คาดคิดไม่ถึงว่า ป้อจกเต้าหยินจะมาลงมือชิงพัดของตนอย่างฉับพลันทันด่วน ก็ตื่นตกใจไม่น้อย ในความลนลานใช้ความว่องไวของท่าร่างพลิ้ววูบออกไป พริบตาเดียวกับที่นิ้วทั้งห้าของป้อจกเต้าหยินจะสัมผัสกับพัด นับว่าว่องไวจนผู้คนไม่อาจคาดหมาย

ป้อจกเต้าหยินตื่นเต้นจนหน้าเปลี่ยนสีไปอีกครา สองตาเป็นประกายแวววับดุจกับสายฟ้า ตวาดโพล่งเสียงเกรี้ยวกราด

"เด็กน้อย เจ้าเป็นอะไรกับอสูรเฒ่าตังไฮ้เซียนอง (เซียนเฒ่าทะเลบูรพา) ?"

เล่งจ้วงจี่ที่ตื่นเต้นใจระทึก รีบสั่นศีรษะตอบอย่างสงสัยว่า

"ผู้เยาว์ไม่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับตังไฮ้เซียนอง (เซียนเฒ่าทะเลบูรพา) นั่นเลย"

ป้อจกเต้าหยินขุ่นเคืองจนตัวสั่นระริก ตวาดถามเสียงเกรี้ยวกราดอีกครั้ง

"แล้วเจ้าไฉนรู้จักท่าเท้าตุยฮุ้นฮ่วงจงโป้ว (เท้ามายาล่าวิญญาณ) ของอสรเฒ่าผู้นั้น"

เล่งจ้วงจี่รีบลนลานอธิบายขึ้น

"เป็นวิชาที่อาจารย์ผู้ล่วงลับถ่ายทอดแก่ผู้เยาว์มาโดยตรง"

ป้อจกเต้าหยินแค่นเสียงอันขุ่นเคือง ขบกรามกล่าวว่า

"เฮอะ ต่อให้เจ้าเป็นศิษย์ของเง็กเซียนฮ่องเต้ ค่ำนี้เราก็จะฆ่าเจ้าให้ได้"

แล้วสะอึกกายไปที่ดรุณีอาภรณ์แดงนามฉิ่นเฮียงเหล็ง เล่งจ้วงจี่ทราบว่าป้อจกเต้าหยินจะต้องไปชิงกระบี่ จึงรีบร้องด้วยความแตกตื่นลนลาน

"ผู้อาวุโสโปรดอย่าได้เข้าใจผิด"

ป้อจกเต้าหยินแค่นเสียงขุ่นเคืองแล้วกล่าวว่า

"เฮอะ เราเข้าใจผิดตั้งแต่แรกแล้ว"

ขณะกล่าว ก็รับกระบี่มาจากมือฉิ่นเฮียงเหล็ง เหลียวมองเล่งจ้วงจี่แล้วคำรามอย่างขุ่นเคือง

"เด็กน้อย รีบลงมือเถิด !"

เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่า เพลงกระบี่ของป้อจกเต้าหยินลึกล้ำเป็นยิ่งนัก นับว่าหาผู้ทัดเทียมในบู๊ลิ้มได้ยาก ดังนั้นลนลานกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสโปรดฟังผู้เยาว์..."

ป้อจกเต้าหยินเบิ่งตากล่าวขึ้นว่า

"พร่ำพิไร !"

เสียงตวาดพอดังร่างโถมปราด กระบี่ยาวในมือใช้มาด้วยท่าชิกลุ้ยเป้า-โหว (ฝนฟ้าคึกคะนอง) กลายเป็นประกายที่กระจายเจิดจ้าแวววับ ผสานกับเสียงพลังกระบี่ที่หวีดหวิวแหลมคม ปาดเข้าใส่เท้าทั้งสองของเล่งจ้วงจี่อย่างรวดเร็ว

เล่งจ้วงจี่คาดหมายไม่ถึงว่านิสัยของป้อจกเต้าหยินจะวู่วามปานนี้ เสียงตวาดดังประกายอันเจิดจ้าก็มาถึงเบื้องหน้าสายตา รู้ดีว่าอาศัยเพียงลมปากจะไม่เกิดประโยชน์ขึ้นแล้ว

ดังนั้นรีบพลิ้วร่างถอยปราดไปห้าเชียะอย่างว่องไว พร้อมกับกล่าวเสียงกังวานขึ้น

"ผู้เยาว์ขอล่วงเกินแล้ว"

เสียงพอดังพลังได้แผ่เข้าไปในตัวพัด ประกายของพัดพลันเจิดจ้าแผ่กว้าง พุ่งปราดออกไปอย่างว่องไวดุจสายรุ้ง กรีดเข้าใส่ตัวกระบี่ที่กำลังปราดเข้ามาอย่างพลิกแพลงแคล่วคล่อง จนถึงข้อมือที่ถือกระบี่ของป้อจกเต้าหยิน

ป้อจกเต้าหยินตื่นตกใจยิ่งนัก อุทานเบา ๆ แล้วถีบเท้าถอยปราดไปในบัดดล

เล่งจ้วงจี่รีบรั้งท่ากระบี่กลับโดยฉับไว เหม่อมองดูป้อจกเต้าหยินอย่างงุนงงสงสัย มิทราบว่าไฉนจึงถอยไปในเพียงกระบวนท่าเดียว ?

ป้อจกเต้าหยินเบิ่งตาจ้องมองดูเล่งจ้วงจี่ด้วยความแตกตื่นตกใจ นิ่งอั้นเป็นเวลานานก็ไม่อาจส่งเสียงได้ มันคล้ายดั่งกำลังคิดถึงท่ากระบี่ที่เล่งจ้วงจี่ใช้ออกตีโต้ไปเมื่อครู่ จะเป็นท่าชุนปังไท่ฮือ (ชุนเทียนในนภากาศ) ของเกี้ยมม้อ (อสูรกระบี่) ที่สะท้านแผ่นดินในครั้งก่อนหรือไม่ ?

ฉิ่นเฮียงเหล็งและชุนเอียเท้านั้นถอยกรูดไปหลายวาอยู่นานแล้ว ทั้งสองต่างตาเป็นประกายแววับลายพร่างพราย มิทันจะดูถนัดชัดตาว่าเป็นกระบวนท่าใด ป้อจกเต้าหยินกับเล่งจ้วงจี่ก็แยกออกจากกันแล้ว

ทันใดนั้น

ป้อจกเต้าหยินตวาดเสียงกราดเกรี้ยวขึ้นอีกครั้ง

"เจ้าลองรับท่าตุ้ยแป๊ะเพียวอั๊ง (ขาวร่วงแดงพลิ้ว) ของเราอีกครา..."

เสียงตวาดดังร่างก็พลิ้วแฉลบเข้าด้านข้าง ขยับข้อมือสะบัดกระบี่จนมีประกายสีเงินมากมายจำนวนหมื่น ๆ พัน ๆ พร่างพรูลงสู่ท้องฟ้ามาสู่รอบบริเวณสามสิบเชียะที่เล่งจ้วงจี่ยืน ครอบคลุมอย่างหนาแน่นแกร่งกร้าว

เล่งจ้วงจี่ยืนสงบอย่างเยือกเย็น เกร็งกำลังเตรียมพร้อมตลอดเวลา มิกล้าชะล่าใจสักน้อยนิด เพราะรู้ดีว่ากระบวนท่าต่อไปของป้อจกเต้าหยินต้องเป็นกระบี่อันเกรี้ยวกราดรุนแรงเปี่ยมอานุภาพที่สุด

เล่งจ้วงจี่ยกพัดขึ้นเสมออก ยืนเงยหน้าอย่างเคร่งเครียด สองตาจับจ้องดูจุดสีเงินที่พร่างพราวอยู่เต็มท้องฟ้า แล้วตวาดเสียงก้อง จี้สกัดไปดุจประกายไฟ

ป้อจกเต้าหยินพอเห็นใจหายวาบจนขวัญฝ่อ รีบรั้งกระบี่แล้วพลิ้วกายปราดลงสู่พื้น ละล่ำร่างถอยหนีอย่างว่องไวขวัญหาย

นักพรตขาเป๋จับจ้องมองดูเล่งจ้วงจี่อย่างหวาดหวั่นจนขวัญฝ่อ ตะลึงลาน

เป็นเวลาเนิ่นนาน จึงได้ถามเสียงหนัก ๆ ด้วยความตื่นเต้นคลางแคลง

"เด็กน้อย บอกตามความจริง เจ้าเป็นศิษย์ของผู้ใดแน่ ? !"

เล่งจ้วงจี่ฝืนหัวร่อเบา ๆ ส่ายหน้าช้า ๆ แล้วกล่าวอย่างจริงใจว่า

"ผู้เยาว์มิทราบจริง ๆ"

ป้อจกเต้าหยินต้องสั่นศีรษะอย่างสะทกสะท้อน กล่าวดั่งคล้ายแก้ขวยกับตนเอง

"ดูจากท่าเท้าของเจ้า คือตุยฮุ้นฮ่วงจงโป้ว (เท้ามายาล่าวิญญาณ) ของปิศาจเฒ่าแน่นอน ส่วนเพลงกระบี่ที่เจ้าใช้มา ก็เป็นกระบวนท่าชุนปังไท่ฮือ (ชุนเทียนในนภากาศ) และเจ็กเกี่ยมเค่งเทียน (เอกะกระบี่ค้ำฟ้า) ของโอวอี-ค้วงเซ็ง (บัณฑิตทระนงเสื้อดำ) ที่ถูกเรียกเป็นอสูรกระบี่ !"

เล่งจ้วงจี่ขมวดคิ้วเล็กน้อย กับการที่ตนมามีวิชาของสี่จอมอสูรอันขึ้นชื่อลือกระเดื่องในยุคก่อนนั้น ไม่มีทั้งความวิตก และก็ไม่เกิดทั้งความยินดี เนื่องจากยังไม่อาจแน่ใจว่าเป็นคุณหรือโทษ เป็นโชคหรือเคราะห์ !

ป้อจกเต้าหยินมองดูเล่งจ้วงจี่ที่ยืนเฉื่อยเฉยไร้ความรู้สึกแล้ว เค้นถามต่อไป

"เด็กน้อย เจ้ายังมีวิชาฝีมือประเภทใดอีก ?"

เล่งจ้วงจี่พอได้ยินคำถาม ก็ยกแขนซ้ายขึ้นชูไว้ที่ทรวงอก ลอบเกร็งลมปราณไปตามเคล็ดวิชาเชียะเอี๊ยงเจี้ยกง (พลังฝ่ามือสุริยัน) ทำให้ฝ่ามือซ้ายกลายเป็นแดงฉานปานเปลวไฟทันที

ป้อจกเต้าหยินพอเห็นสีหน้าแปรเปลี่ยนไปอีกครั้ง

เล่งจ้วงจี่เปลี่ยนเคล็ดวิชาอย่างรวดเร็ว ใช้พลังแซกั้งขี่กง (พลังดาวเหนือมรกต) ออกไป ฝ่ามือซ้ายที่แดงฉานบาดตาได้เริ่มกลับกลายเป็นสีเขียวเลือนราง กระทั่งกลายเป็นเขียวสดใส

ป้อจกเต้าหยินพอเห็นก็คล้ายลูกหนังที่ถูกปล่อยลม ต้องสั่นศีรษะอย่างสะทกสะท้อน ปล่อยกระบี่ห้อยจี้กับพื้น นั่งลงไปอย่างแช่มช้า พร้อมกันนั้นรำพึงรำพันด้วยความงุนงง

"นี่เป็นเรื่องที่ไม่อาจคาดคิดว่าเป็นไปได้เลยจริง ๆ !"

กล่าวพลางนั่งเรียบร้อย มองหน้าเล่งจ้วงจี่แล้วชี้ที่พื้นหญ้าทางเบื้องหน้าเอ่ยอย่างเกียจคร้านขึ้นว่า

"เจ้านั่งลง เรามีวาจาถามเจ้า"

เล่งจ้วงจี่มาตรแม้นผิดหวังอยู่บ้าง แต่ในความขบคิด อาจบางทีจะพลอยรู้เค้าความเป็นมาของอาจารย์ จากการสอบถามปากคำป้อจกเต้าหยินก็ได้ ดังนั้นจึงทรุดกายนั่งลงบนพื้นหญ้าตามคำสั่ง

ป้อจกเต้าหยินมองไปยังฉิ่นเฮียงเหล็งที่มีท่าทีตื่นตะลึงจนซึมเซากล่าวอย่างสิ้นเรี่ยวแรงว่า

"เหล็งยี้ เจ้าทั้งสองก็เข้ามา"

ฉิ่นเฮียงเหล็งรีบระงับใจ รับคำเบา ๆ เดินเข้ามาอย่างเอียงอายเล็กน้อย ส่วนซุนเอียเท้านั้นมีประกายตาแวววับ ติดตามหลังฉิ่นเฮียงเหล็งมา

ป้อจกเต้าหยินรอจนฉิ่นเฮียงเหล็งมาใกล้ จึงตบพื้นหญ้าที่ข้างกายเบา ๆ เป็นทีให้นั่งตรงนั้น

เล่งจ้วงจี่มองดูจนดิ้วขมวดมุ่น รู้สึกว่านักพรตป้อจกเต้าหยินคล้ายกลายเป็นอีกผู้หนึ่งก็ปาน ไม่มีความเหี้ยมหาญหมดจด มิลำพองดุจดังเมื่อครู่อีกแล้ว อาจบางทีเรื่องที่ไม่น่าเชื่อถือที่เกิดขึ้นตั้งหลายครั้งหลายครา ทำให้นักพรตชรางุนงงจนเซื่องซึมไปก็ได้

ฉิ่นเฮียงเหล็งก็แปรเปลี่ยนไปแล้ว นางหะแรกเป็นดรุณีที่คึกคะนองยามนี้ได้กลายเป็นสตรีที่เอียงอายคล้ายเกิดความกระสับกระส่ายใจ

บนใบหน้าที่คล้ายแง่งอนคล้ายยิ้มแย้ม แดงระเรื่อสดใส สายตาอันนิ่มนวลมองดูเล่งจ้วงจี่ที่นั่งอยู่เบื้องหน้า ขัดสมาธิอย่างเรียบร้อยอยู่ที่ข้างกายอาจารย์นาง

มีแต่ซุนเอียเท้าเท่านั้นที่ยังมีท่าทางปรกติ ยืนเรียบร้อยอยู่ทางด้านข้าง แต่ตากลมโตทั้งสองของนางยังมองมาทางเล่งจ้วงจี่อยู่บ่อยครั้ง และลอบชำเลืองดูการแปรเปลี่ยนอย่างกะทันหันของเสียวเจี๊ยะด้วย

นางทราบดี เสียวเจี๊ยะได้ถูกความงามสง่าอันเรียบร้อยดั่งบัณฑิตคงแก่เรียนของเล่งเซี่ยวเฮี้ยบดึงดูดใจจนงมงายไปแล้ว พร้อมกันนั้นก็ถูกวิชาฝีมือที่สูงสุดยอดของแผ่นดิน สยบขวัญจนสั่นสะเทือนด้วย

นางทราบดี เช่นเล่งเซี่ยวเฮี้ยบที่มีทั้งพลังฝีมือสูงล้ำในใต้หล้า มีรูปกายงามสง่าราวรูปปั้น จึงจะเป็นชายในดวงใจที่เสียวเจี๊ยะวาดไว้ในความฝัน มิน่าเล่านางจึงไม่พอใจตัวซิกงจื้อผู้นั้น

แต่ทว่าพิธีหมั้นได้มีกันในตอนบ่าย ตกลงแต่งหลังฤดูชิวเทียน เสียว-เจี๊ยะนับเป็นสะใภ้ของตระกูลซิไปแล้ว

เล่งจ้วงจี่ยามนี้ก็หม่นหมองจนตะลึงลาน เพราะไม่เชื่อเลยว่าในโลกจะมีสตรีที่งามสะคราญตั้งมากมายปานนี้

เล่งจ้วงจี่รู้สึก ความงามผุดผาดสะคราญของฉิ่นเฮียงเหล็ง เปรียบกับเก็งจีฮุ้นที่งามสง่าเปี่ยมราศี บ้วนเล็กเพี้ยที่งามจิ้มลิ้มน่าเอ็นดู ต่างเป็นผู้มีเสน่ห์ดึงดูดใจไปคนละแบบ

ขณะนี้จันทร์กระจ่างได้คล้อยไปถึงขอบฟ้า วิกาลผ่านไปจนดึกสงัด ลมเฉื่อยฉิวโชยกลิ่นหอมเย็นคล้ายกล้วยไม้มาซอนไซใส่นาสิกตลอดเวลา

เล่งจ้วงจี่นั่งประจันหน้ากับสาวงาม หัวใจก็ว้าวุ่นสับสน กับกลิ่นหอมรวยรินที่โชยมา มิทราบเป็นกลิ่นบุปผาในสวน หรือว่ากลิ่นกายของฉิ่น-เฮียงเหล็ง ? !

ทันใด เสียงหัวร่อคิกคักอันสดใสได้ดังขึ้นมา

เล่งจ้วงจี่พอได้ฟังก็รู้ว่าเสียท่าแน่ รีบเพ่งมองไป เห็นชุนเอียเท้ากำลังปิดปากหัวร่อมองมาที่ตน เหลียวดูป้อจกเต้าหยินอีกครา เห็นนักพรตชรากำลังจ้องมองตน สายหน้าไปมาอย่างจนปัญญา

แต่ทว่าตากลมโตหยาดเยิ้มของฉิ่นเฮียงเหล็งกลับจับจ้องมองดูตนจนซาบซึ้ง มีท่าคล้ายจะตัดพ้อ คล้ายจะหัวร่อ

พลันได้ยินชุนเอียเท้าแย้มยิ้มให้ แล้วกล่าวว่า

"เต้าเอี๊ยถามวาจาท่านอยู่"

เล่งจ้วงจี่รู้ว่าเสียกิริยาทันที หน้าจึงแดงฉานสดใส พอความกระวน-กระวายเกิดขึ้นก็รีบผงกศีรษะถี่ ๆ รับคำว่า

"ใช่แล้ว ใช่แล้ว ผู้อาวุโสกล่าวไม่ผิดเลย"

ฉิ่นเฮียงเหล็งพอฟัง ไม่อาจจะกลั้นหัวร่อได้อีกแล้ว นางรีบยกแขนเสื้อขึ้นปิดปากอันจิ้มลิ้ม แย้มยิ้มจนมีเสียงดัง

ชุนเอียเท้ายิ่งกำเริบเสิบสานนัก เพราะนางหัวร่อจนตัวงอไปงอมาอยู่ตั้งนาน

แต่ป้อจกเต้าหยินกลับมิได้แย้มยิ้มเลย ยังคงส่ายหน้าไปมาอยู่ดั่งเดิม เหลือบดูศิษย์รักที่กำลังเบิกบานใจทางข้างกาย บนใบหน้านักพรตชราพลันคล้ายกับมีแววววิตกกังวลปรากฏขึ้น

เล่งจ้วงจี่อับอายจนแทบไม่อาจนั่งทรงกาย รีบก้มหน้าลงทันที ปรารถนาจะแทรกแผ่นดินหนีไปเสียเลย

ป้อจกเต้าหยินหันไปถลึงตาห้ามชุนเอียเท้า แล้วเหลียวมามองหน้าเล่งจ้วงจี่อีกครั้ง กล่าวอย่างหนักแน่นจริงจัง

"เราคิดว่า ที่อาจารย์เจ้าไม่ยอมบอกความเป็นมาและชื่อแซ่ของท่านแก่เจ้า คงต้องมีความคับแค้นในส่วนตัวอยู่ ขณะนี้ขอให้เจ้าบอกอายุ รูปลักษณะ เสื้อผ้า และลักษณะพิเศษออกมาโดยละเอียด อาจบางทีเราพอจะขบคิดค้นคว้าว่าท่านเป็นผู้ใดในหมู่สหายเก่า ?"

เล่งจ้วงจี่ฝืนยิ้มเล็กน้อย ส่ายหน้าอยู่ช้า ๆ ตาสุกใสเหม่อมองดูหมู่ดาวบนขอบฟ้าอันสุดไกล คล้ายดั่งกำลังทบทวนถึงโฉมหน้า กิริยาของอาจารย์ แล้วตอบว่า

"อาจารย์ผู้มีพระคุณของข้าพเจ้าผมยุ่งเหยิงทั่วทั้งศีรษะ ขนอ่อนบนใบหน้ายาวจนปิดปากจมูก เพียงเหลือดวงตาอันแวววาวมีอำนาจอยู่คู่เดียว คำนวณตามผมที่หยาบและเป็นสีเทาของท่าน อายุไม่ควรจะเกินห้าสิบปี..."

ป้อจกเต้าหยินขมวดคิ้วกล่าวอย่างมิเห็นพ้อง

"ผมสีเทาไม่อาจจะยืนยันอายุของคนที่ได้รับทุกข์ทรมานให้แน่นอน

ได้ ในหมู่มิตรสหายที่เราสนิทสนมคุ้นเคย มีไม่น้อยที่ผมหงอกจนเป็นเทาขาว เจ้าลองบอกเสื้อผ้าที่อาจารย์เจ้าสวมใส่ดู ?"

"ในสี่ฤดูกาลของปี อาจารย์สวมแต่เสื้อยาวที่คร่ำคร่าจนแยกมิออกว่าเป็นขาวหรือเทา และกางเกงสั้นที่เก่าขาด..."

ป้อจกเต้าหยินฉุกใจได้คิด รีบสอดคำถามขึ้นอีก

"อาจารย์เจ้าน่ากลัวคือกังเชี่ยงงี้ฉายาไม้เท้าเทพเจ้า ที่เป็นเจี้ยงเล่า (ผู้อาวุโส) ของพรรคกระยาจกที่สาบสูญร่องรอยไปเนิ่นนานปีกระมัง ? อาจารย์เจ้ามีถุงใส่ข้าวสารและไม้ตีสุนัขอะไรอยู่หรือไม่ ?"

"หามิได้ เท่าที่ผู้เยาว์ทราบ เสื้อผ้าของอาจารย์มาตรแม้นเก่าขาดแต่ก็เป็นเสื้อผ้าที่ทอขึ้นจากแพรพรรณอันสูงค่า เท่าที่เก่าขาด เป็นเพราะได้ใช้มาเนิ่นนานปีเกินไป"

ป้อจกเต้าหยินคล้ายดั่งนึกถึงคนหนึ่งขึ้นได้ จึงรีบถามว่า

"ที่ข้อมือขวาของอาจารย์เจ้ามีปานแดงอยู่จุดหนึ่งหรือไม่ ?"

เล่งจ้วงจี่มิทันตอบไป ฉิ่นเฮียงเหล็งที่นั่งฟังอย่างสงบเงียบ พลันสอดปากกล่าวขึ้น

"ซือแป๋คงหมายถึงจูอ้วงงี้นปิด (ข้อมือแดงพู่กันเงิน) เอี๊ยบไต้เฮี้ยบที่เป็นหนึ่งในสามของสี่อัจฉริยบุรุษ (ซี่จุ้นเกี๊ยก) ที่สาบสูญร่องรอยกระมัง ?"

ป้อจกเต้าหยินผงกศีรษะรับคำ

"ใช่แล้ว เอี๊ยบไต้เฮี้ยบจริง ๆ"

เล่งจ้วงจี่รีบอธิบายขึ้นว่า

"อาจารย์ของผู้เยาว์ เป็นคนพิการที่แขนขาดเสมอศอก เท้าขาดเสมอเข่า !"

ป้อจกเต้าหยินอทานด้วยความตกใจ สีหน้าแปรเปลี่ยนไปทันที ร้องโพล่งขึ้นว่า

"นั่นต้องเป็นเพราะถูกคนประทุษร้ายแน่นอน ?"

เล่งจ้วงจี่ฉุกใจได้คิด ใคร่จะเอ่ยนามดาบทองนางแอ่นพิษของอ้อโฮ้ว-จึง โอวเฮาะเต้าเจี้ยงของคงท้ง นางแพศยาราคะกิมเอี้ยมเนี้ย และจิ้นอูชั้ง

ฉายาทิเก็งเง็กฮ้วง (เกาทัณฑ์เหล็กห่วงหยก) ในเมืองไท่เพ้งติ้งเหล่านั้น ล้วนเป็นศัตรูคู่แค้นที่อาจารย์อาฆาตจนจับใจ แต่แล้วได้คิดว่าเป็นเรื่องที่มิใคร่เหมาะสมนัก ดังนั้นจึงมิกล้าบอกออกจากปาก

ป้อจกเต้าหยินเห็นเล่งจ้วงจี่ขบคิดอย่างเคร่งเครียดจึงถามสืบต่อไป

"อาจารย์ของเจ้าก็เคยกล่าวเช่นนี้หรือไม่ ?"

"อาจารย์มิเคยเอ่ยเหตุการณ์ก่อน ๆ ของท่านเลย"

ป้อจกเต้าหยินยิ่งถามยิ่งเลอะเลือน จนรู้สึกรำคาญใจขึ้นบ้างแล้ว จึงรีบถามอย่างเร่งร้อน

"เจ้าฝึกปรือฝีมือในสถานที่ใด ?"

เล่งจ้วงจี่มิกล้าบอกตามความจริง แต่ก็ไม่ปรารถนาจะโป้ปด ดังนั้นจึงกล่าวอย่างนอบน้อมเป็นทีเสียใจ

"ขอผู้อาวุโสโปรดได้อภัย สถานที่ผู้เยาว์ฝึกปรือฝีมือ ก็เป็นสถานที่สถิตวิญญาณของอาจารย์ผู้ล่วงลับ โปรดอโหสิที่ผู้เยาว์ในขณะนี้ยังมิอาจน้อมเรียนให้ทราบได้"

ป้อจกเต้าหยินความจริงคิดจะถามไถ่เหตุการณ์ที่เล่งจ้วงจี่ได้ฝากตัวเป็นศิษย์ฝึกปรือฝีมือ แต่เมื่อฟังเช่นนั้น ทราบว่าถามไถ่ไปเล่งจ้วงจี่ก็ไม่ยอมบอกแน่ แต่ยังคงกล่าวอย่างสะทกสะท้อนขึ้นว่า

"เท่าที่เจ้าเล่ามา เจ้าจะไม่มีทางได้ทราบว่าอาจารย์เจ้าเป็นใครตลอดทั่วทั้งชาตินี้ !"

เล่งจ้วงจี่รีบอธิบายขึ้นว่า

"หามิได้ ผู้เยาว์ยังมีความหวังอยู่อีกใยหนึ่ง"

ป้อจกเต้าหยินคล้ายดั่งไม่คิดเค้นถาม แต่พอฟังจึงต้องเอ่ยขึ้น

"ความหวังประการใด ?"

"ตอนที่อาจารย์มรณภาพนั้น เคยบอกกับผู้เยาว์ว่าท่านยังมีธิดาอยู่นางหนึ่ง นับแล้วควรมีอายุยี่สิบปี เพียงแต่หานางได้พบ ก็ทราบว่าอาจารย์ผู้มีพระคุณคือใครแล้ว"

ฉิ่นเฮียงเหล็งรีบถามอย่างสนใจว่า

“นางมีนามกระไร ?”

“นามเกียงเกียง”

ป้อจกเต้าหยินตากระจ่างสดใส ละล่ำละลักขึ้นว่า

“นางแซ่ไร ? ขอเพียงทราบว่านางแซ่อะไร เราอาจบางทีจะพอคาดคำนวณออกว่าอาจารย์ของเจ้าเป็นผู้ใดในหมู่สหายเก่า ?”

เล่งจ้วงจี่สั่นศีรษะ ตอบว่า

“อาจารย์มิได้บอก”

ป้อจกเต้าหยินรู้สึกผิดหวังไปบ้าง ถามว่า

“นางขณะนี้อยู่ที่ใด ?”

เล่งจ้วงจี่ฝืนหัวร่อ ตอบอย่างกระดากใจขึ้นว่า

“อาจารย์ก็มิได้บอก”

ป้อจกเต้าหยินต้องแค่นเสียงเบา ๆ กล่าวขึ้น

“เฮอะ ดั่งเจ้าที่คล้ายคนตาบอดขี่ม้าตาเสีย คิดจะหาธิดาสุดรักของอาจารย์เจ้าในหมู่ผู้คนที่สุดคณานับของแผ่นดิน ไม่ผิดกับการงมเข็มในมหาสมุทรเลย !”

เล่งจ้วงจี่อธิบายขึ้นอีกว่า

“แต่อาจารย์ได้บอกตำหนิให้แก่ผู้เยาว์มา”

ป้อจกเต้าหยินคล้ายดั่งไม่อาจมิถามขึ้นอีกครั้งว่า

“ตำหนิอันใด ?”

เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่า ตำหนินี้มีความสำคัญยิ่งใหญ่นัก เท่าที่อาจารย์ถูกกักอยู่บนผาจีจือไง้ เพราะเป็นเคราะห์ร้ายที่เกิดขึ้นจากตำหนินี้ กอปรกับตำหนินั้นอยู่ที่ทรวงอกของเกียงเกียง บอกออกไปแล้วฉิ่นเฮียงเหล็งอาจบางทีจะสงสัยว่าตนมีเจตนาก้าวก่ายจิตใจหยาบช้า

ป้อจกเต้าหยินเห็นเล่งจ้วงจี่รีรอมิบอกมา ต้องกล่าวถามเสียงเย็นชาขึ้น

“ไม่อาจจะน้อมเรียนอีกแล้วกระมัง ?”

เล่งจ้วงจี่หน้าแดงระเรื่อ จำต้องผงกศีรษะถี่ ๆ รับคำอย่างเกรงอกเกรงใจ

ป้อจกเต้าหยินมีโทสะขึ้นบ้างแล้วจริง ๆ ถามไถ่ตั้งครึ่งวัน มิเพียงจะไร้วี่แววพอจะจับเค้าเท่านั้น ยังยิ่งถามยิ่งเลอะเลือนงุนงง ดังนั้นจึงขุ่นเคืองจนต้องสั่นศีรษะอยู่ไปมา

ขณะนั้นในมุมสวนมีเงาผู้หนึ่งวิ่งลนลานมา เล่งจ้วงจี่มองดูเห็นเป็นทารกอายุสิบสองสิบสามปี เมื่อทารกวิ่งเข้าใกล้จึงน้อมกายกล่าวต่อป้อจกเต้าหยิน

"เล่าเอี๊ยจื้อเชื้อเชิญเต้าเอี๊ย"

ป้อจกเต้าหยินร้อง "อ้อ" คล้ายดั่งรู้สึกผิดคาดหมายอยู่บ้าง ดังนั้นเงยหน้ามองดูดวงจันทร์ที่ใกล้จะลับฟ้า เห็นเป็นเวลายามสี่กว่าแล้ว

เล่งจ้วงจี่กับฉิ่นเฮียงเหล็งและซุนเอียเท้าทั้งสามพลอยเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้า เล่งจ้วงจี่รู้สึกตัวว่าควรจะไปได้แล้ว

ป้อจกเต้าหยินโบกมือให้เด็กรับใช้ล่วงหน้าไปก่อน ขบคิดชั่วขณะจึงกล่าวกับเล่งจ้วงจีว่า

"เจ้ารอเราอยู่ที่นี้สักครู่ เราไปบัดเดี๋ยวก็จะย้อนมา"

แล้วผุดลุกขึ้นยืน หันกายได้ก็จะวิ่งออกไป

เล่งจ้วงจี่ฉุกใจได้คิดรีบลุกตามติดมา กล่าวอย่างเร่งร้อนว่า

"ขอผู้อาวุโสโปรดอย่าได้บอกเล่าเรื่องราวของผู้เยาว์ต่อคนหนึ่งคนใด ?"

แม้หันกายจะไป ป้อจกเต้าหยินยังต้องขมวดคิ้ว ถามอย่างสงสัยใจว่า

"เพราะเหตุใด ?"

เล่งจ้วงจี่รีรอชั่วขณะ จึงกล่าวอย่างละอายใจ

"เนื่องจากก่อนที่อาจารย์จะมรณภาพ เคยสั่งย้ำอย่างเข้มงวดกวดขันให้ผู้เยาว์ก่อนจะหาตัวเกียงเกียงซือเจ๊ได้พบนั้น ไม่อาจแสดงวิชาฝีมือต่อหน้าผู้หนึ่งผู้ใดเป็นอันขาด นอกเสียจากผู้เยาว์จะคิดฆ่าบรรดาผู้อยู่ในบริเวณนั้นให้หมดสิ้น"

ป้อจกเต้าหยินอุทานด้วยความตื่นเต้น สีหน้าแปรเปลี่ยนไปในบัดดล ถามอย่างคลางแคลงสงสัยว่า

"แล้วไฉนค่ำนี้จึงไม่ฆ่าเรานักพรตเฒ่ากับพวกเหล็งยี้ทั้งสอง ?"

กล่าวแล้วเหลือบตาแลดูฉิ่นเฮียงเหล็ง ที่ลุกขึ้นยืนด้วยหน้าซีดเผือด

เล่งจ้วงจี่ตอบอย่างไม่ลังเลใจเลยว่า

"เนื่องจากผู้อาวุโสเป็นผู้กล้าหาญเปี่ยมธัมมะ มีเกียรติภูมิอันกระเดื่องเลื่องไกลน่าเคารพเลื่อมใส และยังเป็นสหายเก่าของอาจารย์ผู้ล่วงลับด้วย"

ป้อจกเต้าหยินยิ้มแย้มอย่างปลาบปลื้มประโลมใจ กล่าวว่า

"ชั่วชีวิตเรานักพรตเฒ่า ไม่พึงใจให้ผู้ใดมาเยินยอ แต่คำยอของเด็กน้อยเจ้าเราจะละเมิดกฎเคยชินรับเอาไว้สักคราว"

กล่าวเท่านี้ใบหน้าอันมอมแมมก็กลายเป็นเคร่งขรึมสำรวม เน้นเสียงหนักแน่นว่า

"คำห้ามของอาจารย์เจ้า จุดประสงค์เพียงกลัวว่าเจ้าจะไปตอแยเรื่องเป็นภัย เนื่องจากสี่จอมอสูรร้ายต่างมีโทษทัณฑ์ความผิดอันยิ่งใหญ่เทียมฟ้ามีศัตรูคู่อาฆาตอยู่ทั่วทั้งใต้หล้า ทุกคนต่างชิงชังอาฆาตมันจนเข้ากระดูก หากแม้นเจ้าแสดงฝีมือของสี่อสูรร้ายออกมาอย่างไม่ยั้งคิด จะต้องตอแยให้ทั่วทั้งบู๊ลิ้มร่วมกำลังเข้าจู่โจมเจ้า ยามนั้นแม้แผ่นดินจะกว้างใหญ่สักเพียงไรก็ไม่มีที่ใดให้เจ้าพำนักอาศัย อาจารย์เจ้าเห็นแก่ความสำคัญข้อนี้ จึงได้ย้ำคำห้ามที่ทั้งเกรี้ยวกราดทั้งดุร้ายมาควบคุมเจ้า เพื่อให้เจ้ามิกล้าจะใช้อารมณ์ไปฆ่าคนโดยพลการ ถือดีมีฝีมือไปข่มเหงรังแกคน"

เล่งจ้วงจี่พอฟังจึงเพิ่งเข้าใจ ดุจดั่งถูกจูงออกจากความมืดมาพบแสงสว่าง รีบน้อมกายรับคำอย่างเคารพนบนอบ

ป้อจกเต้าหยินกล่าวต่อด้วยเสียงอันหนักแน่นว่า

"เรานักพรตมีความเห็น ขณะนี้เมื่อเจ้าได้รู้ความคับแค้นในเจตนาของอาจารย์เจ้าแล้ว ก็สมควรจะคำนวณไปตามสถานการณ์และเวลา กระทำไปตามโอกาสที่เกิดขึ้น อย่าไปงมงายยึนกรานแต่ในวาจานั้น ไปเข่นฆ่าพวกที่

ไร้ความผิดอย่างอำมหิต"

เล่งจ้วงจี่พอได้ยินคำ 'ฆ่าอย่างอำมหิต' ก็ตระหนกจนเหงื่อยะเยียบไหลโซมกาย หวนคิดถึงชายฉกรรจ์อันดุร้ายทั้งยี่สิบกว่าคนของตึกพยัคฆ์หลับต่างต้องถูกฆ่าตายภายในป่าไปหมดสิ้น ก็หวาดหวั่นจนอกสั่นขวัญหายกระสับกระส่ายยิ่งนัก

มาตรแม้นว่าบรรดาชายฉกรรจ์เหล่านั้นต่างฆ่าฟันกันเองเพราะความเข้าใจผิดโดยตนมิได้ลงมือ แต่โศกนาฏกรรมอันสยดสยองฉากนั้น ก็เกิดขึ้นด้วยมือของตนเพียงคนเดียว

ป้อจกเต้าหยินเข้าใจผิดคิดว่า เล่งจ้วงจี่หวาดหวั่นลนลานเพราะตื่นเต้นที่ยังมิได้ไปกระทำเรื่องผิดพลาดเหล่านั้น จึงกล่าวสืบต่อไปว่า

"ดุจดั่งค่ำคืนนี้ หากเจ้าเกิดงมงายไม่ยั้งคิด ฆ่าเรานักพรตเฒ่ากับเหล็งยี้ และชุนเอียเท้า เรานักพรตเฒ่ากล้ายืนยันว่า ชั่วทั้งชาตินี้ของเจ้า... จวบจนเจ้าตายเจ้าจะต้องกินไม่ได้นอนไม่หลับ เพราะเจ้าเป็นบุรุษหนุ่มมีมโนธรรมประจำใจอันดีงามคนหนึ่ง"

เล่งจ้วงจี่ยิ่งคิดยิ่งตำหนิตนเอง ที่มีไหวพริบไม่ปราดเปรียวพอ มิคำนึงถึงจิตใจอันคับแค้นของอาจารย์ได้ก่อน ค่ำวันนี้หากมิใช่ป้อจกเต้าหยินได้ชี้แจงให้รู้ความหมาย วันหน้าคงจะต้องกลายเป็นคนบาปหยาบช้าที่ไม่มีวันจะลบล้างได้ !

เสียงอันหนักแน่นของป้อจกเต้าหยินกล่าวสืบต่อไป

"เอาเถิด เรื่องราวของค่ำคืนนี้ เรานักพรตเฒ่ากับเหล็งยี้และชุนเอีย-เท้ารับรองจะไม่เอ่ยกับผู้ใดเป็นอันขาด หวังว่าเจ้าใช้หลักวิชาอันสุดยอดแผ่นดินของเจ้าไปในทางดีงามด้วย"

กล่าวแล้วสะบัดแขนเสื้อพุ่งวาบออกไปดุจปักษาใหญ่ พริบตาก็หายวับ

เล่งจ้วงจี่ความจริงคิดจะอำลาไปเลย แต่บัดนี้ไม่อาจจะไปได้แล้ว เพราะนักพรตเฒ่าสั่งให้ตนรออยู่ที่นี้

ชุนเอียเท้าคล้ายดั่งรู้สึกว่ายืนอย่างเงียบเหงานี้ไร้รสชาติ จึงกล่าวอย่าง

เบิกบานใจว่า

"บ่าวจะไปยกน้ำชาและอาหารว่างมาให้"

กล่าวแล้วพลิ้วกายวิ่งปราดไปอย่างรวดเร็ว พอนางไปลับ บนพื้นหญ้าก็เหลือแต่เล่งจ้วงจี่กับฉิ่นเฮียงเหล็งเท่านั้น

ดรุณีที่งามสะคราญปานนางฟ้า อีกผู้หนึ่งเป็นบุรุษหนุ่มที่งามสง่าหล่อเหลา ท่ามกลางหมู่มวลบุปผาที่รายล้อมรอบข้าง ใต้แสงจันทร์อันกระจ่างที่สาดส่อง เงาร่างอันแดงฉานปานเปลวไฟและขาวสะอาดปานหิมะทั้งสองยืนเคียงคู่กัน เป็นที่สะดุดตายิ่งนัก

ทั้งสองยืนประจันกันอย่างสงบนิ่ง ต่างสงบปากคำไม่ส่งเสียง คล้ายดั่งมิทราบจะเอ่ยปากอย่างไรไปก่อนจึงสมควร

ฉิ่นเฮียงเหล็งก้มศีรษะเล็กน้อย ดวงตาหยาดเยิ้มของนางมักจะชม้ายมองมาบนหน้าเล่งจ้วงจี่ นางรู้สึกว่าหัวใจเต้นระทึกถี่เร็ว สองแก้มร้อนผะผ่าว

นางนึกตำหนิชุนเอียเท้า ที่ไม่บังควรลนลานไป แต่นางก็กลัวชุนเอีย-เท้าจะรีบกลับมา หัวใจของนางยามนี้กลับกลอกจนมิทราบเป็นเพราะสาเหตุใด

เล่งจ้วงจี่ที่ยืนประจันกับฉิ่นเฮียงเหล็งอันงามผุดผาดบาดใจ ก็มักลอบชำเลืองแลดูทีท่าเหนียมอาย และคล้ายแง่งอนคล้ายปีติของนางอยู่บ่อยครั้ง ยามนี้ได้ลืมจุดประสงค์แต่ตอนต้นไปจนสิ้นเชิงแล้ว และพลอยลืมบุรุษหนุ่มชุดขาวที่มีพลังฝีมืออันสูงเยี่ยมนั้นไปด้วย

ตอนที่อยู่กับบ้วนเล็กเพี้ยอันจิ้มลิ้มซุกซนนั้น แม้เคยเดินทอดน่องเคียงไหล่กันมา แต่มิเคยจะเกิดความคิดอันฟุ้งซ่านเยี่ยงนี้เลย

สำหรับเก็งจีฮุ้นที่งามสง่าเปี่ยมราศี มาตรแม้นจะเคยหวั่นไหวไปกับความงามอันหยาดฟ้าของนาง แต่ในส่วนลึกของหัวใจ ยังมีความขุ่นเคืองต่อนางแอบแฝงอยู่ไม่รู้วาย

มีแต่ประจันหน้ากับฉิ่นเฮียงเหล็งที่ผมยาวสยายประบ่า ดวงตาสุกใสดั่งดวงดาวเท่านั้น จิตใจต้องเคลิบเคลิ้มหวั่นไหว สติเลอะเลือนงุนงงไป

โดยเฉพาะท่าทีอันมีเสน่ห์หยาดเยิ้ม สีหน้าที่คล้ายจะเอ่ยแต่อ้ำอึ้ง ยิ่ง

ทำให้เคลิบเคลิ้มหวั่นไหวไม่อาจระงับใจได้

ความเงียบงันเป็นไปชั่วครู่ พลันได้ยินฉิ่นเฮียงเหล็งที่ก้มศีรษะน้อย ๆ กล่าวอย่างกระดากกระเดื่องขึ้นเบา ๆ

"เล่งเชี่ยวเฮี้ยบ ในครอบครัวยังมีผู้ใด ?"

เล่งจ้วงจี่รีบระงับใจ ตอบอย่างยิ้มแย้มว่า

"บิดามารดาล่วงลับไปแล้ว เหลือแต่ข้าพเจ้ากับบ่าวเฒ่าเพียงสองคน"

ฉิ่นเฮียงเหล็งพอฟัง แก้มขาวผ่องก็แดงฉานขึ้นอีกครั้ง นางคล้ายใช้ความเงียบงันมาข่มกลั้นความพลุ่งพล่านและปีติในใจเอาไว้ จนอีกเนิ่นนานจึงถามว่า

"เล่งเชี่ยวเฮี้ยบมีนิวาสสถานที่ใด ?"

"กิมเล้ง (นานกิง)"

ฉิ่นเฮียงเหล็งเงยหน้าขึ้นเล็กน้อย ดวงตาอันแวววาวมีความหยาดเยิ้มลุ่มหลง มองมาทางเล่งจ้วงจี่แล้วเอ่ยชมเชยขึ้น

"เป็นสถานที่ผู้คนมากหลายปรารถนาใคร่จะไป..."

เล่งจ้วงจี่ดีใจยิ่งนัก คิดจะถามว่าท่านพอใจไปหรือไม่ แต่แล้วก็ได้คิดรู้สึกจะหยาบคายไปบ้าง จึงเปลี่ยนคำพูดว่า

"ที่นั้นมีปูชนียสถานอันขึ้นชื่ออยู่มากหลาย"

ตาที่หยาดเยิ้มแวววาวของฉิ่นเฮียงเหล็ง กวาดมองอยู่บนหน้าเล่งจ้วงจี่เป็นชั่วครู่ จึงถอนใจชมเชยขึ้น

"ท่านไม่มีทีท่าจะบ่งบอกว่าเป็นผู้มีฝีมือ กลับคล้ายเป็นกงจื้อที่คงแก่เรียน"

เล่งจ้วงจี่ถูกฉิ่นเฮียงเหล็งพิจารณาจนหน้าแดงระเรื่อ จึงตะกุกตะกักว่า

"อาจบางที ซือแป๋มีความเห็นว่า ในยามจำเป็นข้าพเจ้าพอจะมิต้องแสดงวิชาฝีมือไปก็ได้"

"อืมม์ บุคคลที่มีวิชาฝีมือของสี่ผู้ร้ายกาจสุดแผ่นดินจนครบครันดั่งท่าน หากไม่ควบคุมอย่างเข้มงวดกวดขันไว้ ก็เป็นที่น่าหนักใจจริง ๆ"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็ยิ้มขึ้นอย่างมิทราบรับหรือปฏิเสธ

ทันใดดวงตาฉิ่นเฮียงเหล็งเป็นประกายสดใส แก้มขาวกลายเป็นสีแดงฉานอีกครั้ง ถามอย่างเอียงอายว่า

"หากแม้นค่ำวันนี้ ท่านเคารพต่อคำสั่งห้ามของอาจารย์โดยเคร่งครัด ท่านจะฟาดข้าพเจ้าให้ตายคามือได้หรือไม่ ?"

กล่าวแล้วตากลมใหญ่ที่มีเสน่ห์ดึงดูดหัวใจ จ้องมองใบหน้างามสง่าของเล่งจ้วงจี่จนไม่กะพริบ รอคอยคำตอบอย่างรุ่มร้อนจริงใจ

เล่งจ้วงจี่ย่อมมิอาจจะบอกว่าฟาดตายแน่ ดังนั้นจึงสั่นศีรษะปฏิเสธไปอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส ฉิ่นเฮียงเหล็งเห็นเล่งจ้วงจี่ตอบอย่างหมดจดรวดเร็ว ดังนั้นก็ต้องหัวร่อคิกคักอย่างลืมตัว หัวร่อจนหยาดเยิ้มคล้ายบุปผาแย้มบานงามสะคราญละลานตานัก

เล่งจ้วงจี่มิทราบว่านางหัวร่อด้วยเรื่องอันใด แต่เมื่อเห็นทีท่าที่น่าลุ่มหลงรัญจวนใจ ทราบว่านางต้องปีติยินดียิ่งแล้ว จึงกวาดตามองไปทั่วสวนดอกไม้กล่าวขึ้นอย่างมีเจตนาเสเรื่อง

"สวนไม้ดอกนี้มาตรแม้นไม่ใหญ่นัก แต่เรียบร้อยสวยงามอย่างยิ่งอยู่"

ฉินเฮียงเหล็งยังคงแย้มยิมอย่างร่าเริง ตอบว่า

"สวนเล็กซอมซ่อ ไม่มีไม้ดอกพันธุ์ทรงค่าปลูกอยู่เลย"

เล่งจ้วงจี่ชี้ไปยังศิลาประหลาดหลายหย่อม กล่าวชมเชยขึ้นว่าเป็นศิลาประหลาดที่รู้สึกสะดุดตาสวยงามยิ่ง

ฉิ่นเฮียงเหล็งแย้มยิ้มอย่างมีเลศนัย กล่าวว่า

"ให้ข้าพเจ้ามีเกียรติพาท่านไปดูเถิด"

และมิได้รอให้คัดค้านปฏิเสธ รีบเดินไปในระหว่างหินก้อนที่สองและสาม เล่งจ้วงจี่แลเห็นรอยยิ้มของฉิ่นเฮียงเหล็ง ทราบว่าศิลาประหลาดหลายหย่อมแห่งนี้จะต้องมีเลศนัยอย่างไรแฝงอยู่แน่ ดังนั้นจึงเกิดความสนใจใคร่สืบเสาะ รีบสาวเท้าตามหลังฉิ่นเฮียงเหล็งไปทันที

ขณะนี้เล่งจ้วงจี่จึงได้พบว่า กลิ่นหอมรวยรินที่คล้ายกล้วยไม้นั้นระเหยออกมาจากผมที่ยาวสยายประบ่าของฉิ่นเฮียงเหล็งนั่นเอง

ทั้งสองมาถึงระหว่างกลางหินประหลาดสองก้อน ฉิ่นเฮียงเหล็งเหลียวมาแย้มยิ้มให้ นิ้วขาวผ่องแหวกเถาดอกไม้ที่ยาวระพื้นแล้วหันกายเข้าไป เล่งจ้วงจี่ก็แย้มยิ้มให้เป็นไมตรี ก้าวติดตามเข้าไปโดยกระชั้นชิด

ในช่องหินนี้กว้างเพียงสามเชียะลึกร่วมสิบเชียะ มีที่หย่อมหนึ่งซึ่งเป็นวงกลม รอบข้างมีประตูอยู่ถึงห้าบาน พื้นเป็นหญ้าละเอียดเขียวขจี

มุ่งหน้าต่อไป ทางคดเคี้ยวดุจดั่งเป็นตาข่าย และมีประตูกลมลักษณะเช่นเดียวกันขึ้นอีกมากมายหลายบาน บนพื้นก็มีที่ว่างเป็นวงกลมดุจดั่งเมื่อตอนต้น

เล่งจ้วงจี่บังเกิดความพิศวงจนสนใจใคร่จะรู้ และดูออกแล้วว่า ภายในช่องหินประหลาดเหล่านี้ ได้แฝงขบวนค่ายกลอะไรไว้ เพียงแต่ในยามนี้ยังดูมิออกเท่านั้น

ขณะพิจารณาอย่างสนใจ ฉิ่นเฮียงเหล็งก็ได้ชะงักเท้า หันกายเงยหน้ามาถามอย่างลุ่มหลงว่า

"ท่านดูออกหรือไม่ว่ามีความผิดแปลกกันในสถานที่ใด ?"

"ดูจากสภาพคล้ายเป็นขบวนค่ายกลธาตุทั้งห้า ?"

ฉิ่นเฮียงเหล็งยกมือปิดปากหัวร่ออย่างซุกซน ชี้ไปที่หลังกายเล่งจ้วงจี่แล้วถามอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านดูนั่นประตูอะไร ?"

เล่งจ้วงจี่เบือนหน้ามอง ที่ข้างกายพลันมีเสียงลมพุ่งขึ้นก็ตื่นตกใจรู้ว่าผิดท่าแน่ รีบเหลียวมองมาอีกครา ฉิ่นเฮียงเหล็งก็ได้ลับตาไปแล้วดั่งคาด !

เล่งจ้วงจี่แน่ใจว่า ฉิ่นเฮียงเหล็งต้องหลบเข้าไปในประตูน้ำ จึงรีบเข้าไปสกัดในประตูทอง

พอเข้าพ้นประตูทองก็งงงันทันที ภายในยังคงมีที่ว่างเป็นวงกลมและประตูเถาวัลย์อีกห้าบานเช่นกับด้านนอกประตูทองที่เล่งจ้วงจี่เข้า กลับกลายเป็นประตูดินของค่ายกลนี้

เล่งจ้วงจี่พิจารณาดูอีกครั้ง ที่แท้เป็นค่ายกลธาตุทั้งห้าที่สัมพันธ์ตลบกลับ

เสียงหัวร่อสดใสปานระฆังเงินดังถี่เร็วมาจากประตูน้ำทางด้านซ้ายมือ เล่งจ้วงจี่ฉุกใจได้คิดทันที รีบกลั้นหายใจโถมไปทางประตูดินที่ตรงข้าม

จริงดังคาด ฉิ่นเฮียงเหล็งกำลังยืนอยู่ในที่นั้นจริง ๆ

ฉิ่นเฮียงเหล็งพอเห็นเล่งจ้วงจี่โถมเข้ามาอย่างกะทันหัน นางตื่นตกใจจนรีบหันกายออกไปทางประตูไฟ

เล่งจ้วงจี่ที่เป็นทารกใหญ่ ยังดื้อรั้นใคร่เอาชัยอย่างรุนแรง หัวร่ออย่างคึกคะนองแล้ววกกายกลับมาในที่เดิม ถลันเข้าประตูน้ำดจดั่งสายฟ้า

เบื้องหน้ามีเงาสีแดงพุ่งวาบมา เสียงร้องอันสดใสดังขึ้น แล้วร่างฉิ่น-เฮียงเหล็งก็โถมเข้ามาจนถึงตัว เล่งจ้วงจี่ตื่นตกใจยิ่งนัก จะคิดหลบหลีกก็ไม่ทันท่วงทีแล้ว ดังนั้นตวาดเสียงก้องแล้วสะบัดมือขวาฟาดไปในที่ไกลจนร่างชะงักงันและถอยปราดออกไปได้อย่างรวดเร็ว

เวลาพร้อมกันกับที่ร่างได้ถอยปราด ฉิ่นเฮียงเหล็งที่ไม่อาจชะงักร่างทันท่วงที นางร้องครางเบา ๆ แล้วร่างอันนุ่มนิ่มหอมกรุ่นก็โถมเข้าสู่อ้อมอกเล่งจ้วงจี่ทันที

เสียงโครมดังสนั่น จากนั้นก็มีเสียงครางเบา ๆ หลังเล่งจ้วงจี่กระแทกเข้าใส่ร่างของคนที่พุ่งเข้ามาในค่ายกล

เสียงตวาดและเสียงร้องอันตกใจดังสับสนอลหม่าน เล่งจ้วงจี่กับฉิ่นเฮียงเหล็งผละออกจากกันทันที

เล่งจ้วงจี่เพ่งตามองไปก็ใจสั่นสะท้านจนสีหน้าแปรเปลี่ยน

เบื้องหน้าเป็นบุรุษหนุ่มเสื้อขาวที่มีบุคลิกสง่างาม หน้าตาคมคายหล่อเหลา แต่ขุ่นเคืองจนเขียวคล้ำยืนอยู่ทางประตูเถาวัลย์ด้านหลัง

บทที่เจ็ด เหตุร้ายจากค่ายกล

เล่งจ้วงจี่พลันรู้ได้ด้วยไวปัญญา และคิดถึงจุดประสงค์การมาในครานี้ มั่นใจได้ว่าบุรุษหนุ่มรูปงามเสื้อขาวที่ยืนอย่างขุ่นเคืองตรงหน้าประตู คือบุรุษหนุ่มเสื้อขาวที่ตนไล่ติดตามร่องรอยจนถึงที่นี้

แต่เมื่อกวาดตามองดูอีกครา ก็มิใคร่จะคล้ายนัก เนื่องจากบุรุษหนุ่มชุดขาวที่ได้ไล่เข้ามาในเมืองนี้เมื่อชั่วยามก่อน มีร่างอันผอมเล็กและเตี้ยต่ำ ศีรษะโพกผ้าแพรขาวใบหน้าเป็นรูปไข่

ส่วนบุรุษหนุ่มเสื้อขาวที่ยืนเบื้องหน้า ใบหน้ามันอ้วนกลม ไหล่กว้าง ศีรษะสวมหมวกนักศึกษา ร่างกายสูงใหญ่ล่ำสัน ตัวเสื้อยังปักลายทองอยู่

พอเกิดความคิดขึ้นยังมิทันสุดสิ้น พลันเห็นบุรุษหนุ่มเสื้อขาวเบื้องหน้าแสยะยิ้มอย่างเหยียดหยาม บนใบหน้าอันอำมหิตชั่วร้ายเค้นเสียงเย็นชาว่า

"คิดไม่ถึงว่า ธิดาฉิ่นเทียนกื้ออันเป็นมหาเศรษฐีอันดับหนึ่งของเมืองไท่เพ้งติ้ง จะกลายเป็นสตรีแพศยาร่านราคะ..."

เล่งจ้วงจี่พอได้ยินคำไท่เพ้งติ้ง สีหน้าพลันแปรเปลี่ยน คิดถึงตัว

จิ้นอูชั้งฉายาทิเก็งเง็กฮ้วง (เกาทัณฑ์เหล็กห่วงหยก) ที่เป็นศัตรูคู่อาฆาตของอาจารย์ขึ้นทันที สีหน้าจึงซีดขาวด้วยความแค้น ตวาดถามเสียงเกรี้ยวกราดด้วยความอับอายและเร่งร้อนต่อบุรุษหนุ่มเสื้อขาวว่า

"ท่านว่ากระไร ?"

บุรุษหนุ่มเสื้อขาวพลันเลิกคิ้วสูงชัน ถลึงตากล่าวว่า

"เราว่าเราซิพ้งฮุยไม่ยินยอมจะถูกตราหน้าเป็นคนมีภรรยาคบชู้สู่ชาย !"

ฉิ่นเฮียงเหล็งขุ่นเคืองจนร่างแน่งน้อยสั่นระริก ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่านกล้ากล่าวเหลวไหล !"

เสียงตวาดดังพร้อมกับร่างโถมเข้ามา มือขาวผ่องสะบัดฟาดเข้าใส่ซิพ้งฮุยอย่างรุนแรง

เสียงฉาดดังสดใสสนั่น ฝ่ามือขาวผ่องของฉิ่นเฮียงเหล็งตบใส่แก้มซ้ายซิพ้งฮุยอย่างถนัดถนี่

ร่างซิพ้งฮุยยังยืนสงบนิ่งอยู่ที่เดิมมิได้เคลื่อนไหว แต่ดวงตาแววับดั่งราวสัตว์ป่า แก้มซ้ายปรากฏรอยฝ่ามือขึ้นอย่างถนัดชัดเจน

ฉิ่นเฮียงเหล็งงุนงงไปแล้ว ในดวงตาคู่งามมีน้ำเอ่อคลอ จ้องมองดูซิพ้งฮุยที่แก้มซ้ายเป็นรอยแดงนูนอย่างตื่นเต้นสงสัย นางคล้ายดั่งไม่คาดหมายว่ามันไฉนจึงไม่หลบหลีก ? !

เล่งจ้วงจี่ก็งงงันเช่นกัน ยืนตะลึงลานอยู่ในที่นั้น เพราะมิเข้าใจว่าเป็นเรื่องราวเยี่ยงไรแน่ และพลอยลืมเรื่องที่ใคร่เค้นถามเกาทัณฑ์เหล็กเง็กฮ้วงของเมื่อครู่ไปด้วย

ซิพ้งฮุยพอจะระงับใจ ก็แค่นหัวร่อให้ฉิ่นเฮียงเหล็ง หันมาเขม้นมองดูเล่งจ้วงจี่อย่างอาฆาตแค้นแวบหนึ่ง จึงหันกายวิ่งออกจากประตูเถาวัลย์อย่างรวดเร็วดั่งเหินบิน

เล่งจ้วงจี่ขมวดคิ้วแนบแน่น มองดูฉิ่นเฮียงเหล็งที่เซื่องซึมตะลึงลานถามอย่างไม่เข้าใจว่า

"นี่...นี่เป็นเรื่องราวใดกัน ?"

วาจาขาดคำ ในประตูเถาวัลย์ด้านขวามีเสียงชุนเอียเท้าร้องขึ้นอย่างวิตกกังวลว่า

"มันคือซิกงจื้อของภูเขาหยกชัว เมื่อบ่ายวันนี้เพิ่งหมั้นกับเสียวเจี๊ยะของข้าพเจ้า"

ขณะว่ากล่าว ชุนเอียเท้าก็เดินช้า ๆ ออกมาด้วยสีหน้าหม่นหมองกังวล

ฉิ่นเฮียงเหล็งพอฟัง พลันยกสองมือปิดหน้าร่ำไห้ด้วยความเศร้าเสียใจทันที

เล่งจ้วงจี่เหม่อมองดูฉิ่นเฮียงเหล็งจนตะลึงลาน รู้สึกสมองหมุนคว้างนัยน์ตาลายวูบ จิตใจก็ว้าวุ่นสับสนจนไม่มีปัญญาจะคำนวณว่าความรู้สึกนึกคิดของยามนี้เป็นอับอายขายหน้า หวาดหวั่นพรั่นพรึง หรือขุ่นเคืองคั่งแค้นกัน ? !

แต่ทว่าเล่งจ้วงจี่รู้กระจ่างแจ้งแก่ใจ ในยามมิเจตนา ได้กระทำเรื่องผิดพลาดมหันต์แล้ว !

เล่งจ้วงจี่รู้สึกว่า ซิพ้งฮุยที่ล่ำสันสง่า บุคลิกโอ่อ่าไม่เลว คู่กับฉิ่นเฮียง-เหล็งที่สวยผุดผาดละลานตา นับเป็นคู่ที่เทพเจ้าสร้างสะมาได้อย่างเต็มที่

ยามนี้ บุพเพสันนิวาสอันสมบูรณ์ อาจจะถูกตนเทำลายจนยับเยินไปก็เป็นได้ อาจจะต้องแยกย้ายจากกันไปตั้งแต่บัดนี้แล้ว

พอได้คิดถึงตอนนี้ ยิ่งรู้สึกเจ็บช้ำอับอาย ยิ่งรู้สึกไม่มีหน้าจะพบกับป้อจกเต้าหยินได้ ดังนั้นสะบัดแขนเสื้อแล้วพุ่งร่างจากพื้น ละลิ่วไกลไปหลายสิบวา

ชุนเอียเท้าพอเห็นสีหน้าพลันแปรเปลี่ยน ร้องโพล่งขึ้นด้วยความตื่นเต้นตกใจ ฉิ่นเฮียงเหล็งที่ปิดหน้าร่ำไห้ก็รีบเงยขึ้นมาจ้องมอง เห็นร่างเล่งจ้วงจี่ที่ละลิ่วอยู่กลางอากาศ ก็ร่ำร้องทั้งน้ำตาขึ้น

"เล่ง...ไม่..."

แต่ทว่าร่างกลางอากาศของเล่งจ้วงจี่ขยับวูบก็หายวับไปกับตา

ฉิ่นเฮียงเหล็งเห็นเล่งจ้วงจี่ไปอย่างไม่ได้ล่ำลา หัวใจก็ว้าวุ่นจนแทบ

ขาดรอน เหม่อมองดูท้องฟ้าอันมืดครึ้ม หลั่งน้ำตาด้วยความเศร้าเสียใจดั่งสายฝน

เล่งจ้วงจี่พอพลิ้วร่างออกจากสวนดอกไม้ รีบใช้วิชาตัวเบาพุ่งปราด ๆ ไปประหนึ่งเป็นสายฟ้า วิ่งไปตามหลังคาบ้านดั่งคนคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน ในโสตประสาทของเล่งจ้วงจี่คราวนี้ ยังคงมีเสียงร่ำไห้อันเจ็บช้ำของฉิ่นเฮียงเหล็งดังอื้ออึงอยู่

ขณะนี้ดาวได้คล้อยเดือนได้ลับ ทั่วทั้งแผ่นดินมีแต่ความมืดเลือนรางทิวทัศน์อันไกลตาได้สลัวจนไม่อาจเห็นแล้ว

เล่งจ้วงจี่พอออกจากตัวเมือง ก็ซอยเท้าวิ่งอย่างคลุ้มคลั่ง แต่จะอย่างไรยังไม่อาจลดน้อยความเจ็บในใจไปได้ ปรารถนาใคร่จะแหงนหน้ากู่ให้เสียงก้อง หรือคำรามร้องต่อท้องฟ้าจนเต็มกำลัง !

ในขณะที่ความคิดคำนึงถึงส่งเสียงกู่หรือคำรามนั้น พลันมีเสียงแผดร้องอันโหยหวนน่าสยดสยองดังแว่วมาแต่ไกล !

เล่งจ้วงจี่ฉุกใจได้คิด รีบมองไปตามต้นเสียง เห็นเบื้องหน้าที่ไกลร่วมสองสามร้อยวา มีป่าไม้ดำทะมึนอยู่หย่อมหนึ่ง

ทันใด...

เงาสีขาวจุดหนึ่งพุ่งขึ้นจากยอดไม้ไปในอากาศ วิ่งปราด ๆ ตามกิ่งใบสู่ทิศเหนือด้วยความว่องไวราวดาวตก

เล่งจ้วงจี่พอเห็น ความอึดอัดอั้นขุ่นเคืองที่ในอกพลันกลับกลายเป็นเพลิงโทสะฮือโหมทันที ดั่งแค้นจนใคร่จะเสียบปีกบินไปดูให้รู้แน่ ว่าบุรุษหนุ่มเสื้อขาวนี้เป็นบุคคลเยี่ยงไรกัน ?

แต่ทว่าเล่งจ้วงจี่ก็รู้ตัวดี วิชาตัวเบาของสองคนคู่คี่ทัดเทียมกัน บัดนี้มีระยะห่างกันตั้งหลายร้อยวาย่อมไม่อาจไล่ตามทันได้เด็ดขาด

ระยะสองร้อยวา เพียงพริบตาก็มาถึงที่หน้าราวป่า เล่งจ้วงจี่มิหยุด

ยั้งรั้งรอ ถลันเข้าไปในป่าทันที

ป่าไม้นี้โปร่งบางไม่รกทึบ สภาพภายในป่าจึงเห็นได้ถนัดชัดตา เล่งจ้วงจี่กวาดมองไปรอบข้าง เห็นมีหญ้ารกร้างศิลาเกลื่อนกลาด ใบไม้แห้งร่วงสุมหนา ที่แท้เป็นป่าร้างนั่นเอง

หลังจากขบคิดทิศทางชั่วขณะ จึงได้วิ่งไปตามทางที่มีเงาขาวพุ่งขึ้นสู่อากาศนั้น

เข้าไปได้ประมาณหกสิบวา ก็มีกลิ่นคาวเลือดโชยมาตามลม ทำให้เล่งจ้วงจี่ตกใจจนรีบชะงักร่างหยุดเท้า คำนวณแน่แล้วว่า ผู้ที่บุรุษหนุ่มชุดขาวฟาดตายนี้ จะต้องไม่ห่างจากที่นี่มากนัก

ดังนั้นจึงกระโดดขึ้นอากาศ กวาดตามองไปรอบข้างอย่างรวดเร็ว เห็นที่ซึ่งไกลประมาณยี่สิบวาอันเป็นลานกว้างไร้ต้นไม้ มีเงาร่างคนผู้หนึ่งนอนแน่นิ่งอยู่

ร่างกลางอากาศจึงสะบัดวูบก็พุ่งวาบไปยังที่ซึ่งคนนอน

พอใกล้จึงแลเห็นผู้นี้สวมใส่เสื้อสีเขียว ขม่อมถูกฟาดแหลกละเอียด ตามร่างมีรอยสีแดงระเรื่อขึ้นเป็นเส้นสาย มันสมองและโลหิตได้แปดเปื้อนรอบข้างจนน่าสยดสยอง เป็นการถูกฟาดตายด้วยฝ่ามือสุริยันอีกแล้ว !

ดังนั้นเล่งจ้วงจี่ยิ่งยืนยันมั่นใจว่า เงาขาวที่ตนเห็นเมื่อครู่ คือบุรุษหนุ่มชุดขาวที่ฟาดดาบทองนางแอ่นพิษง่วนเล้งไถ่ประมุขตึกพยัคฆ์หลับนั้น

เล่งจ้วงจี่ก้มลงพิจารณาดูผู้ตายอีกครั้ง เห็นปากอ้าตาเหลือกค้าง มีสภาพสยดสยองน่าหวาดหวั่น มือทั้งสองของมันงองุ้มดุจตะขอ จากรอยย่นบนใบหน้าและจอนหูขาวประปรายทั้งสองมาคำนวณ อายุอย่างน้อยก็ต้องสูงวัยกว่าห้าสิบ

ขณะนี้เล่งจ้วงจี่แน่ใจว่า ชายชราเสื้อเขียวที่นอนตายอยู่ในกองเลือดและดาบทองนางแอ่นพิษง่วนเล้งไถ่ จะต้องเป็นศัตรูอาฆาตกับบุรุษหนุ่มชุดขาวนี้แน่แท้

ขณะคิดพลันพบเห็นที่ใต้ร่างชายชราเสื้อเขียวมีถุงแพรที่ลักษณะคล้าย

ถุงอาวุธลับ จึงฉุกใจคิด รีบก้มลงไปดึงถุงแพรออกจากใต้ร่างมา

พริบตาที่เพิ่งจะดึงถุงแพรพ้นร่าง เสียงชายเสื้อปะทะลมอันถี่เร็วดังแว่วมาจากนอกราวป่าสู่ทิศทางนี้

เล่งจ้วงจี่ตื่นตระหนกยิ่งนัก รีบเงี่ยหูฟังไป ผู้มาคล้ายไม่ต่ำกว่าสองคน และจากความรวดเร็วของการพุ่งกายมาคำนวณ แน่ใจว่าล้วนมิใช่เป็นฝีมือธรรมดาเด็ดขาด

ดังนั้นรีบวางถุงแพรลงแล้วกวาดตาแลหา กระโดดปราด ๆ ไปยังโขดหินระเกะระกะที่ห่างจากสถานเกิดเหตุเจ็ดแปดสิบวาอย่างเร่งร้อน

ในหมู่หินอันระเกะกะมีหญ้ารกร้างขึ้นสูงท่วมเข่า เสียงหนอนแมลงร้องกันเซ็งแซ่ เพื่อเป็นการผละจากไปง่ายดาย เล่งจ้วงจี่จึงได้ซ่อนตัวอยู่หลังก้อนหิน เพ่งตามองไปในทิศทางที่มีเสียงสายลมพุ่งมา

อย่างแช่มช้า จากราวป่าด้านตะวันออกปรากฏเงาร่างคนที่รวดเร็วสองสายกำลังพุ่งเข้ามาดุจดั่งประกายไฟ ร่างหนึ่งรุ่มร่ามกว้างใหญ่ อีกหนึ่งแน่งน้อยรัดกุม ตาทั้งสี่ของคนทั้งสองเป็นประกายดุจดั่งดวงโคม กำลังกระโดดโลดแล่นอยู่อย่างเร่งร้อนรวดเร็ว

เล่งจ้วงจี่เพ่งมองจ้องดู ต้องแตกตื่นจนตัวสั่นสะท้าน สีหน้าแปรเปลี่ยนเพราะคาดฝันไม่ถึงว่า ผู้ที่มาจะเป็นจิ้นเต็กไต้ซือที่มีเกียรติภูมิกระเดื่องเลื่องลือ และเก็งจีฮุ้นที่งามสง่าน่าเลื่อมใส

เก็งจีฮุ้นสะพายกระบี่อยู่ที่ด้านหลัง ได้เปลี่ยนเป็นกระโปรงยาวแนบเนื้อรัดกุม บรรดาอัญมณีที่ประดับร่างถูกปลดออกไปจนหมดสิ้น ยิ่งเน้นเห็นเป็นความงามอันละลานสง่ามีราศี ผุดผาดบาดตาบาดใจ

เล่งจ้วงจี่มั่นใจว่า จิ้นเต็กไต้ซือกับเก็งจีฮุ้นที่มาปรากฏตัวโดยกะทันหันในขณะนี้ จะต้องเป็นเพราะได้ยินเสียงแผดร้องอันโหยหวน และเงาสีขาวที่พุ่งผ่านอากาศออกไปเมื่อครู่ จึงเร่งรุดเข้ามาดู แต่เท่าที่ทั้งสองมิอยู่ในตึกอ้อโฮ้วจึง คงเป็นเพราะไล่ล่าตามร่องรอยตนอย่างมิต้องสงสัย !

ขณะขบคิดอยู่นั้น พลันเห็นจิ้นเต็กไต้ซือยกมือชี้มายังซากศพชายชรา

อาภรณ์เขียว กล่าวเร่งร้อนว่า

"อยู่ที่นี้แล้ว"

เก็งจีฮุ้นพอฟัง ดวงตาที่สดใสปานน้ำค้างกลางหาวยิ่งแวววาวจนเจิดจ้าขึ้นกว่าเดิม

จิ้นเต็กไต้ซือและเก็งจีฮุ้นพอมุ่งมาถึงบนลานหญ้า รีบเดินมายังซากศพชายชราอาภรณ์เขียว พอใกล้จิ้นเต็กไต้ซือร้องสรรเสริญพระพุทธคุณขึ้นก่อนแล้วกล่าวเสียงหม่นหมองว่า

"เป็นการกระทำของบุรุษหนุ่มที่ประหารง่วนเล่าจึงจู๊ผู้นั้นจริง ๆ"

กล่าวแล้วตาอันปรานีกวาดมองดูซากศพบนกองโลหิตอันเนืองนองวูบหนึ่ง จึงช้อนตามองมาทางเก็งจีฮุ้นที่กำลังกวาดตาพิจารณาดูซากศพชายชราเสื้อเขียว ถามสืบต่อไปว่า

"เก็งโกวเนี้ยรู้จักคนผู้นี้หรือไม่ ?"

เก็งจีฮุ้นขมวดคิ้วเล็กน้อย ลังเลชั่วขณะจึงตอบขึ้น

"คนผู้นี้เมื่อหลายเดือนก่อนคล้ายเคยไปอ้อโฮ้วจึงมาคราหนึ่ง"

จิ้นเต็กไต้ซือขมวดคิ้วที่ขาวโพลง ร้องอุทานด้วยความตื่นเต้น เก็งจี-ฮุ้นได้ก้มกายหิ้วถุงแพรบนซากศพนั้นขึ้นมา แล้วพอเปิดออกหน้าก็ถอดสีร้องโพล่งด้วยเสียงละล่ำละลัก

"อา...ไต้ซือท่านดู !"

กล่าวแล้วรีบล้วงเข้าไปในถุงแพร หยิบห่วงหยกติดมือมาสองห่วง ห่วงนี้มีสีเขียวจาง ๆ เป็นประกายสดใส โตประมาณครึ่งนิ้ว รอบตัวห่วงมีหนามแหลมเรียงรายอยู่เต็ม

จิ้นเต็กไต้ซือพอเห็นก็ร้องขึ้นด้วยความตื่นตกใจ

"ห่วงหยก ! หรือคนผู้นี้คือจิ้นอูชั้งฉายาเกาทัณฑ์เหล็กห่วงหยก (ทิเก็ง-เง็กฮ้วง)"

เล่งจ้วงจี่ที่แฝงกายอยู่หลังก้อนหินใหญ่ พอได้ยินพลันใจสั่นสะท้านจนแทบร้องโพล่งออกมา รู้สึกพิศวงสงสัยเป็นยิ่งนัก ที่ไฉนศัตรูคู่อาฆาตของ

อาจารย์ก็กลายเป็นศัตรูคู่แค้นของบุรุษหนุ่มชุดขาวจนต้องฆ่าให้ตายไป ? !

เรื่องที่สร้างความงงงันจนมิเข้าใจ คือบุรุษหนุ่มนั้นก็สวมอาภรณ์ขาว และวิชาตัวเบามาตรแม้นจะผิดแปลกจากตน แต่มิได้ด้อยไปกว่าวิชาเล็ก-ตี้ปวยเกี๊ย (เหาะเหินบนพื้น) ของตนเลย ! มิหนำซ้ำฝ่ายตรงข้ามยังฝึกวิชาฝ่ามือสุริยัน (เชียะเอี๊ยงเจี้ยกง) เช่นดั่งตนสำเร็จด้วย !

ขณะนี้เล่งจ้วงจี่มั่นใจว่า บุรุษหนุ่มอาภรณ์ขาวที่มีพลังฝีมือสูงส่งนั้นจะต้องเป็นคนที่เกี่ยวพันกับอาจารย์ตนเป็นแม่นมั่น มิเช่นนั้นเรื่องราวทั้งหลายไหนเลยจะบังเอิญจนประจวบเหมาะดั่งนี้ ? !

ครุ่นคิดสืบต่อไป เพลิงโทสะในอกได้เริ่มคุกรุ่นขึ้นแล้ว เล่งจ้วงจี่รู้สึกว่าตนตกเป็นฝ่ายล้าหลังในทุกเรื่องราว และฝ่ายตรงข้ามก็ชิงลงมือในทุกครั้งคราวอีกด้วย ! คนร้ายที่ชั่วช้ามาตรแม้นถูกฆ่าแล้ว แต่เล่งจ้วงจี่ก็ยังรู้สึกละอายใจต่ออวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ของอาจารย์ เพราะถูกผู้อื่นชิงประหารไปหมดสิ้น โดยที่ตนมิเคยได้แตะต้องผู้ตายแม้แต่ขุมขนหนึ่ง

ขณะขบคิดอยู่นั้น เห็นจิ้นเต็กไต้ซือยกห่วงหยกหนามแหลมขึ้นพิจารณาอย่างละเอียด แล้วกล่าวต่อเก็งจีฮุ้นว่า

"ถูกต้อง ดูท่าคนผู้นี้คือจิ้นอูชั้งมิต้องสงสัยใจแล้ว"

เก็งจีฮุ้นขมวดคิ้วแนบแน่น ใบหน้าปรากฏแววหม่นหมองกังวล ดวงตาอันสุกใสมองดูห่วงหยกน้อย ๆ ในมือ แล้วกล่าวอย่างคลางแคลงใจขึ้น

"ฟังว่าห่วงหยกจิ้นอูชั้งนี้ มีความพิเศษพิสดารที่สามารถทำลายวิชากิมเจ็งเจ้า (ระฆังทองคลุม) ทิโป้วซา (เสื้อผ้าเหล็ก)* หยกมาตรแม้นเล็กแต่แข็งแกร่งเหนียวแน่นจนพอจะทลายศิลาให้ละเอียดได้ ข้าพเจ้ารู้สึกมิใคร่เชื่อถืออยู่เสมอมา"

วาจาพอขาดคำ ข้อมือขาวผ่องสะบัดวูบ ก็มีประกายจาง ๆ สายหนึ่งพุ่งมาพร้อมกับเสียงแหลมเล็กเสียดแทงประสาท ปราดเข้ายังศิลาใหญ่ที่

---

* เป็นวิชาที่ฝึกจนเนื้อหนังแข็งแกร่งทนทานการทุบตีและอาวุธธรรมดาฟาดฟันโดยไม่เป็นอันตราย

เล่งจ้วงจี่ซ่อนกายอยู่ทางด้านหลังดั่งสายฟ้า

เล่งจ้วงจี่เดือดดาลเป็นการใหญ่ทันที ความจริงก็กินใจในตัวเก็งจีฮุ้นอยู่ไม่น้อยแล้ว ขณะนี้ความกินใจกลับกลายเป็นโทสะอันดาลเดือดขึ้นรุนแรงนัก แต่ทว่าเมื่อได้คิดว่ามีจิ้นเต็กไต้ซืออยู่ร่วมด้วย จำต้องกลั้นกลืนฝืนทนเอาไว้ต่อไป

เสียงเปรื่องดังสดใส ประกายไฟกระจายรอบข้าง ควันสีเขียวพวยพุ่งขึ้นไปเป็นเส้นสาย เศษศิลากระจัดกระจายดั่งห่าฝน ศิลาละเอียดจำนวนมากมายร่วงพรูลงมาบนร่างเล่งจ้วงจี่ ยามนี้บรรดาหนอนแมลงในพงหญ้าถูกเสียงเปรื่องปร่างอันสนั่นหวั่นไหว สร้างความแตกตื่นจนสงบงันไปหมดสิ้น

ทันใด เล้งจ้วงจี่ฉุกใจได้คิด คำนึงแน่ว่าเก็งจีฮุ้นจะต้องเข้ามาหาห่วงหยกนั้นคืนกลับไป หากมิหลบหลีกเสียก่อน จะต้องถูกนางพบเห็นเป็นแม่นมั่น ตนมาตรแม้นไม่กลัวในตัวนาง แต่ย่อมยากจะหาทางกลบเกลื่อนให้พ้นมลทินได้

ขณะเวลานั้น เสียงเซ็งแซ่ของพวกหนอนแมลงในพงหญ้าดังขึ้นอีกแล้ว พร้อมกันนั้นที่อันไม่ไกลนักมีเสียงชายเสื้อปะทะลมพุ่งออกไปอย่างรวดเร็ว

เล่งจ้วงจี่ฉุกใจคิดรีบชะโงกหน้ามองมา เห็นจิ้นเต็กไต้ซือกับเก็งจีฮุ้นต่างใช้วิชาตัวเบาอันยอดเยี่ยมกระโดดปราด ๆ ไปดั่งเหินบิน คล้ายมุ่งสู่ตัวเมืองไท่เพ้งติ้ง ดังนั้นจึงยืดกายกระโดดข้ามศิลาใหญ่ออกมา ก้มหน้ามองก็ต้องถอดสีทันที

เห็นศิลาใหญ่ที่ตนซ่อนตัวแตกระแหงเป็นเส้นสายดั่งถูกระเบิดใส่ ศิลากระจายออกเป็นชิ้น ๆ ห่วงหยกแวววาวข้างนั้นฝังลึกเข้าไปในเนื้อหินแทบมองมิเห็น !

เล่งจ้วงจี่พอเห็นก็แทบมิกล้าเชื่อถือสายตา ดรุณีที่งามสง่ามีราศีเยี่ยงนั้น จะมามีกำลังข้อที่เข้มแข็งรุนแรงปานนี้ด้วย ! ดังนั้นจึงคำนวณแน่แก่ใจอีกครั้งว่า พลังฝีมือของเก็งจีฮุ้นหาได้ด้อยกว่าตนสักเท่าใดไม่

เล่งจ้วงจี่ยืนงงงันอยู่บนศิลาใหญ่เป็นเวลาเนิ่นนาน รู้สึกว่าเก็งจีฮุ้นมิเพียงมีพลังฝีมือสูงส่งเท่านั้น นางยังมีความงามละลานตา สติปัญญาเฉียบแหลมน่าแตกตื่นตกใจ นับแต่นี้หากเมื่อเผชิญกับนาง กลับจะต้องระมัดระวังให้มากไว้

จากการรีบไปอย่างเร่งร้อนของเก็งจีฮุ้นกับจิ้นเต็กไต้ซือ เล่งจ้วงจี่ได้คิดว่าเก็งจีฮุ้นอาจบางทีมิทราบว่าตนหลบซ่อนอยู่หลังชะง่อนหินใหญ่ การชัดห่วงหยกเหล็กนี้ไป จุดประสงค์เพียงต้องการทดลองความคมและแข็งของห่วงหยกเท่านั้น

พอได้คิดถึงเหตุผลข้อนี้ ก็ต้องรู้สึกขึ้นว่า เก็งจีฮุ้นมิใช่น่าชิงชังดุจดั่งความคิดในครั้งแรก ๆ ของตนเลย

เงยหน้ามองไปอีกครา เก็งจีฮุ้นกับจิ้นเต็กไต้ซือได้ไปจนสิ้นร่องรอยวี่แววอยู่นานแล้ว

เล่งจ้วงจี่ก้มมองดูเกาทัณฑ์เหล็กห่วงหยกจิ้นอูชั้งที่แน่นิ่งอยู่ในกองโลหิตอันเกรอะกรัง ตกลงใจจะติดตามบุรุษหนุ่มชุดขาวนั้นให้จงได้ เพื่อถามไถ่ให้เป็นที่ชัดเจนกระจ่าง มันไปฝึกวิชาฝ่ามือสุริยันจากผู้ใด ? เป็นศิษย์ของผู้ใดกันแน่ ?

พอได้คิดตกลง พลันพุ่งร่างขึ้นไปบนยอดไม้ ทั่วทั้งท้องทุ่งเวิ้งว้างมืดครึ้ม ดวงจันทร์อันกระจ่างได้จมหายเข้าไปในเมฆดำเหนือขอบฟ้าเนิ่นนานเวลาแล้ว

เล่งจ้วงจี่กระโดดละลิ่วไปตามยอดไม้อีกครู่ใหญ่ จนเวลาฟ้าสางย่างกรายมา ภูเขาอิ้งซัวที่ชนชาวบู๊ลิ้มทั่วแผ่นดินรู้จักก็มองเห็นอยู่แต่ไกล

บรรพตใหญ่เหยียดยาวราวกำแพง ตะหง่านง้ำเป็นสง่าน่าเลื่อมใส ยอดเขาหุบเหวมีอยู่มากมายทั่ว ๆ ไปเขียวชอุ่มด้วยหมู่ไม้พันธุ์ประหลาด เมฆขาวลอยคว้างอยู่บนท้องฟ้าสีครามอันเวิ้งว้าง และที่สูงตระหง่านจนแทบจะเสียดเมฆขาว คือยอดเขาเทียนตูฮงและเน้ยฮวยฮง

เล่งจ้วงจี่รู้ดี ภูเขาอิ้งซัวมาตรแม้นไม่ใหญ่นัก แต่มีความสำคัญกับ

บู๊ลิ้มแนบแน่นยิ่ง เช่นดั่งพิธีประลองกระบี่อึ้งซัว หมู่ผู้มีฝีมือหักล้างแย่งชิงกันจนล้มตายมากมายหลายหลาก มหันตภัยอันร้ายแรงของบู๊ลิ้มหลายยุคหลายสมัยส่วนมากเกิดขึ้นจากอึ้งซัว และก็ยุติลงที่อึ้งซัวด้วย

ดังนั้นเล่งจ้วงจี่ตกลงใจจะฉวยโอกาสค่ำคืนนี้ที่มีแสงจันทร์กระจ่างขึ้นบนเขาที่สร้างประวัติการณ์ของบู๊ลิ้มไว้มากมายที่สุดลูกนี้ เพื่อจะได้ไปไว้อาลัยต่อร่องรอยอนุสรณ์ของผู้อาวุโสบู๊ลิ้มที่มาหลั่งเลือดช่วงชิงดีกันในที่นั้น

พอตกลงใจก็ก้าวยาว ๆ ไปยังเมืองน้อยที่อยู่ห่างจากป่าใหญ่ไม่กี่ลี้

เมื่อมาถึงเมืองน้อย จึงเลือกห้องพักอันสะอาดในโรงเตี๊ยมเล็ก ๆ ที่ปากทางเป็นที่พำนัก หลังจากอาบน้ำเปลี่ยนเครื่องแต่งตัว รู้สึกปลอดโปร่งสบายไปทั่วทั้งกาย ความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าในหลายวันก็เป็นที่ปลาสนาการหมดสิ้น แต่ภาระอันหนักอึ้งที่สุมทับอยู่ในหัวใจ กลับยิ่งหนักหน่วงมากมายขึ้นกว่าเดิม

เนื่องจากจิตใจอันหนักอึ้งหงุดหงิด พอรับประทานอาหารเรียบร้อยแล้วก็ล้มตัวนอนไป

แต่ทว่าเงาร่างอันงามสะคราญของดรุณีทั้งสามนางยังปรากฏอยู่ในอุปาทานไม่ยอมห่างหาย ประทับอยู่ในหัวใจไม่ลืมเลือน จนทำให้มิอาจข่มตาหลับลงได้

โดยเฉพาะฉากที่เกิดขึ้นในศิลาประหลาด ยิ่งทำให้จิตใจว้าวุ่นยากจะสงบนี่นับเป็นเรื่องที่กระสับกระส่ายใจที่สุดของการลงจากเขาในคราวนี้ เป็นเรื่องที่สร้างความวิตกกังวลให้อย่างมิอาจข่มใจ

เล่งจ้วงจี่มิรู้ว่าดรุณีผมยาวสยายประบ่าสวมอาภรณ์รัดกุมสีแดงฉานรูปร่างสะคราญผุดผาดบาดตานามฉิ่นเฮียงเหล็ง ขณะนี้จะมีสภาพอย่างไรแล้ว ? หวนคิดถึงการร่ำร้องเรียกอย่างโหยหวนน่ารันทด อาจบางทีนางยังคงร่ำไห้อยู่ในห้องหอก็เป็นได้

มิทราบผ่านเวลาอีกนานเท่าใด จึงได้เริ่มเคลิบเคลิ้มจนครึ่งหลับครึ่งตื่น

พอตื่นขึ้นมาอีกครา อาทิตย์ได้คล้อยไปจนใกล้ลับฟ้า รอกระทั่ง

สนธยาคลี่ม่านมา ทุกบ้านช่องจุดโคมไฟกันขึ้นแล้ว เล่งจ้วงจี่จึงได้ก้าวอย่างคล่องแคล่วออกจากตัวเมือง

บนทางหลวงไม่มีร่องรอยผู้คนสัญจร พ่อค้าวาณิชต่างหาที่พำนักพักผ่อนไปหมดสิ้นแล้ว ขอบฟ้าตะวันตกอันสุดแสนไกล ยังมีสีแดงระเรื่อฉาบไว้เป็นทางจาง ๆ อยู่ทั่วทั้งพสุธาคล้ายดั่งกำลังเงื่องหงอยจะหลับใหล

มีแต่เล่งจ้วงจี่เท่านั้นที่ก้าวยาว ๆ มุ่งหน้าต่อไปมุ่งสู่ภูเขาอึ้งซัวอันสดแสนไกลแห่งนั้น

พื้นแผ่นดินกว้างใหญ่ได้เริ่มสลัวตาลงมาทีละน้อย แต่ทว่าความมืดก็ได้เริ่มถูกแสงจันทร์ทางขอบฟ้าตะวันออกขับไล่ออกไปทีละน้อยเช่นกัน

เล่งจ้วงจี่เห็นทั่วทุกทิศทางเวิ้งว้างว่างเปล่าไร้ผู้คน จึงใช้วิชาตัวเบาอันสุดยอด พุ่งละลิ่วไปดุจดั่งเป็นดาวตกจากฟากฟ้า สู่เชิงเขาอึ้งซัวในบัดดล

ขณะโลดลิ่วดั่งเหาะเหิน สายตายังไม่ลืมการสอดส่ายระวังตัว หวังว่าในค่ำคืนนี้มีโอกาสเผชิญกับบุรุษหนุ่มชุดขาวนั้นอีกสักครั้ง มาตรแม้นฝ่ายตรงข้ามหนีขึ้นไปบนท้องฟ้า ก็จะต้องติดตามจนถึงวังเง็กเซียนฮ่องเต้ให้จงได้

ขุนเขาใหญ่น้อยมีอยู่ซับซ้อน ความโอฬารสง่าของอึ้งซัวได้ใหญ่ขึ้นมาทีละน้อย ๆ ตามฝีเท้าที่ใกล้เข้าไป แสงกระจ่างของดวงจันทร์ได้เริ่มลอยสูงทางด้านหลังมาทีละน้อยเช่นกัน

พอยามสองผ่านไป เล่งจ้วงจี่ก็มาถึงที่เชิงเขาอึ้งซัวได้

เชิงเขามีต้นสนเตี้ยอยู่มากมายจนกลายเป็นป่า มีศิลาประหลาดเกลื่อนกลาดจนน่าหวั่นไหว หญ้ารุงรังส่ายไหวไปตามสายลมจนเสียงดังอยู่ซู่ซ่า

เล่งจ้วงจี่พิจารณาอยู่ชั่วขณะ จึงได้วิ่งเข้าไปในภูเขาทันที

ด้วยฝีเท้าอันคล่องแคล่ว ด้วยวิชาตัวเบาอันยอดเยี่ยม กินเวลาไม่นานเท่าใด เล่งจ้วงจี่ก็กระโดดโลดแล่นถึงยอดเขาได้

เบื้องบนมีจันทร์กระจ่างกลางท้องฟ้า ม่านวิกาลสดใสไม่มืดมัวน่ากลัวดั่งเดิม ยอดเขาใกล้ไกลมีมากมายดั่งเป็นป่า เสียงสนเอนไกวตามสายลมดังซู่ซ่าดั่งคำพร่ำรำพัน ยอดเขาเน้ยฮวยฮงและเทียนตูฮงทั้งสองสูงละลิ่วขึ้น

เทียมเทียบกับหมู่เมฆ เฉกเช่นกระเรียนยืนอยู่ในหมู่ไก่

เล่งจ้วงจี่กวาดตามองไปรอบ ๆ ข้าง พบเห็นตามยอดเขาที่อยู่ไกลตา มีบ้างปรากฏวัดวาอารามอยู่รำไร ท่ามกลางแสงจันทร์อันกระจ่าง กระเบื้องหลังคาเป็นประกายแววับสุกใส เมื่อเงยหน้าขึ้นมอง เห็นเป็นเวลาผ่านยามสามไปเนิ่นนานแล้ว เล่งจ้วงจี่ตกลงใจแน่วแน่ ค่ำนี้ต้องพักแรมตามวัดวาอารามบนยอดเขา พร้อมกันนั้นจะเรียนถามนักพรตหรือหลวงจีนถึงตำนานของผู้อาวุโสบู๊ลิ้ม ที่ได้สร้างวีรกรรมอันสะท้านแผ่นดินขึ้นบนภูเขาอึ้งซัวมีอยู่เท่าใด มาประดับความรอบรู้ของตนไว้

ทันใดนั้น...

บนยอดเขาเทียนตูฮงที่สูงเยี่ยมเทียมเมฆอันสุดไกล มีเงาสีขาวจุดหนึ่งพุ่งขึ้นประหนึ่งเป็นสายฟ้า ความรวดเร็วที่วูบวาบไปนั้นประหนึ่งเป็นเงาสีขาวเส้นสายยาว พุ่งขึ้นไปบนยอดสูงสุดของเทียนตูฮงไม่หยุดยั้ง

เล่งจ้วงจี่สะดุ้งตกใจจนต้องร้องโพล่งเบา ๆ

"อา...เป็นมันอีกแล้ว !"

เสียงร้องเบา ๆ พอดัง สัญชาตญาณก็ได้เกิดปฏิกิริยา เริ่มวิ่งไปตามสันเขาอันคดเคี้ยว มุ่งสู่ยอดเขาเทียนตูฮงซึ่งสูงลำจนคอตั้งบ่า วิชาตัวเบามีเพียงใดก็ทุ่มเทใช้จนหมดสิ้น ทำให้ร่างละลิ่วข้ามขุนเขาหุบเหวและหน้าผาด้วยความแคล่วคล่องว่องไวดุจประกายสายฟ้า เล่งจ้วงจี่แน่แก่ใจว่าจุดขาวนั้นต้องเป็นบุรุษหนุ่มชุดขาวที่ตนกำลังจะติดตามร่องรอยอยู่

ฟังว่ายอดเขาเทียนตูฮงของอึ้งซัวสูงตระหง่านง้ำเป็นจำนวนหมื่น ๆ วา ยามกลางวันลมเฉื่อยฉิวอาทิตย์อบอุ่น หมู่ไม้ใบดอกสะพรั่งเบ่งบานออกแข่งขันกัน ยามวิกาลสงบเงียบร่มเย็น ทิวบาทและจตุบาทเพรียกร้องประชันเสียง ทิวทัศน์บนยอดเขางามตระการราวเป็นอุทยานบนสรวงสวรรค์ มีอัจฉริยะสุดยอดที่เหนือยหน่ายต่อโลกียวิสัยปลีกตัวมาถืออุเบกขา ตามที่เหล่านี้อยู่มากมาย

แต่ทว่าบุรุษหนุ่มชุดขาวผู้นั้นพุ่งฝ่าทุกที่ทางไปดุจดั่งเป็นนางแอ่นถลาลม

มิได้หวั่นหวาดวิตกต่อเรื่องราวใด พุ่งตรงขึ้นไปบนยอดเขาไม่หยุดยั้ง หรือว่ามันพำนักอยู่บนยอดเขาเทียนตูฮง ? หรือว่าถือดีในฝีมืออันสูงส่ง จึงมิได้แยแสต่อศัตรูที่อยู่บนยอดเขาแต่อย่างไร ? !

ขณะขบคิดร่างก็พุ่งตามติดจนมาถึงที่เชิงยอดเขา ร่างมิหยุดยั้ง ลอบเกร็งลมปราณแล้วสะบัดแขนเสื้อทั้งสองอย่างรุนแรง กางแขนถีบเท้าพุ่งกายขึ้นไปบนยอดเขาดุจดั่งเหาะเหิน

ท่าร่างของเล่งจ้วงจี่ว่องไวดุจกับเป็นสายฟ้า มองดแต่ไกลคล้ายเป็นนกกระเรียนสีขาวตัวใหญ่ที่โบยบินขึ้นไปบนหมู่เมฆ

เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่าการขึ้นสู่ยอดเขาคราวนี้มีอันตรายร้ายแรงอย่างยิ่ง หากแม้นเลินเล่อมิระวัง ถูกยอดคนหรือเหล่าร้ายที่เร้นตัวบนยอดเขาพบเห็นเข้าใจว่าเป็นผู้มีอกุศลจิตคิดรุกราน คงต้องเป็นเภทภัยถึงแก่ชีวิตก็ได้

ดังนั้นหลังจากขึ้นจนกระทั่งห่างจากยอดเขาไม่กี่สิบวา จึงเปลี่ยนเป็นการกระโดดลัดเลาะอย่างแคล่วคล่องปราดเปรียว ระมัดระวังอย่างสุขุมรัดกุมด้วยความคล่องแคล่วราววานรคะนองป่า สกุณาน้อยบินถลาลมชั่วลัดนิ้วมือเดียวก็ขึ้นสู่ยอดเขาได้

ยอดเขามีหมู่ไม้ใบหญ้าเขียวขจีสดใส ศิลาหลายหลากสีแพรวพรายทุกแห่งหน บุปผาพันธุ์ประหลาดออกดอกสะพรั่งงามจับตา แต่เล่งจ้วงจี่ที่ระมัดระวังตัวเต็มที่ ยามนี้จึงไม่มีกะใจจะชมเชยทิวทัศน์อันงามตระการปานวิมานแมนของยอดเขากลางแสงจันทร์ได้

ขั้นแรก เล่งจ้วงจี่หลบเข้าไปซ่อนหลังต้นสนใหญ่ กวาดตามองไปมารอบข้าง เงี่ยหูฟังอย่างจดจ่อ นอกจากเสียงสนที่ซู่ซ่า เสียงน้ำอันรวยรินเสียงหนอนแมลงเซ็งแซ่ก็มิมีเสียงอื่นใดอีก แต่แม้เช่นนั้นเล่งจ้วงจี่ยังมิกล้าจะชะล่าใจ พลิ้วละลิ่วไปทางเบื้องหน้าอย่างแช่มช้า จนเป็นระยะหลายสิบวาพลันเห็นมีชายคาบ้านปรากฏในหมู่กอไผ่ที่ปลูกเป็นแนวระเบียบเรียบร้อย

เล่งจ้วงจี่ตระหนกตกใจจนรีบชะงักร่างหยุดกาย มั่นใจว่าเจ้าของกระท่อมนี้ต้องมิใช่เป็นชนชั้นธรรมดาอย่างแน่นอน จึงมิกล้าจะเข้าใกล้

กระท่อมหลังป่าไผ่นี้นัก ลัดเลาะอ้อมไปทางด้านหน้ากระท่อม ยังคงทอดระยะอยู่ประมาณยี่สิบกว่าวามิยอมใกล้เข้าไปกว่านี้

พร้อมกับการอ้อมเป็นวง เล่งจ้วงจี่เริ่มพบเห็นเป็นกระท่อมสองหลังที่มีกำแพงเป็นศิลาหลังคาเป็นไม้ กระท่อมด้านตะวันออกที่มีประตูหันสู่ทิศใต้ หน้ากระท่อมมีศิลาสีเขียวปูเป็นลาน หน้ากระท่อมที่ไม่มีต้นไผ่ ได้ปลูกดอกไม้เป็นรูปโค้ง มีความสูงเพียงแค่อกของคน

เล่งจ้วงจี่พบเห็นกระท่อมทั้งสองหลังนี้ เงียบงันวังเวงและมืดมิด แต่ต่างเปิดประตูไว้จนอ้ากว้าง ทำให้รู้สึกพิศวงสงสัย ตกลงเข้าไปสืบเสาะดูในกระท่อมให้รู้แน่ แต่ยังต้องอาศัยสุมทุมพุ่มไม้และต้นสนใหญ่ ลอบเร้นร่องรอยของร่างกาย กลั้นลมหายใจรุดหน้าเข้าไป

ทันใดนั้นในกระท่อมหลังตะวันออกมีเงาสีขาวปรากฏตัวขึ้นช้า ๆ สร้างความแตกตื่นตกใจให้เล่งจ้วงจี่จนใหญ่หลวงยิ่ง รีบหลบวูบเข้าไปหลังต้นสนใหญ่ ในฝ่ามือมีเหงื่อเย็นยะเยียบซึมออกมาจนเปียกชุ่ม ลอบร้องหวาดเสียวอยู่ในใจ โชคดีที่มิได้วู่วามเข้าไปในกระท่อม

เล่งจ้วงจี่เพ่งมองจ้องดู เห็นเงาสีขาวนี้เป็นดรุณีที่ปล่อยผมยาวสยายจรดเอว บนร่างสวมเสื้อกระโปรงยาวเป็นแพรขาว มีอายุราวยี่สิบปี เค้าหน้าสวยสะคราญผุดผาด บนผิวที่ออกจะขาวซีดเล็กน้อยนี้ ไม่มีเครื่องประทิ่นผิวใด ๆ แต่งแต้มเพิ่มเติมเลย

นางขมวดคิ้วอยู่เล็กน้อย มีท่าทีหม่นหมองกังวล ดวงตาภายใต้ขนตาอันงอนยาวเหม่อมองดูจันทร์กระจ่างบนฟ้าสดใสอย่างรันทดหดหู่ คล้ายมีความเศร้าจับอกจับใจจนไม่อาจคลาย สาวเท้าก้าวช้า ๆ มาทางหมู่ไม้ดอก

เล่งจ้วงจี่ดูจนตะลึงลาน อันดรุณีที่เยือกเย็นบริสุทธิ์และสะคราญผุดผาดตา มาปรากฏตัวอยู่บนยอดเขาที่มีทิวทัศน์ราวอุทยานสวรรค์ ไฉนไม่สงสัยใจว่าเป็นเทพธิดาที่จุติลงมาจากวิมานกลางฟ้าเล่า ?

ดูจากสีหน้าที่มีแววหม่นหมองตรอมตรม ร่างอันอ้อนแอ้นคล้ายดั่งเป็นดรุณีที่อ่อนแอ จนไม่อาจต้านทานสายลม นางเดินช้า ๆ มาจนถึงหมู่

ไม้ดอกที่ปลูกเป็นวงโค้งหน้ากระท่อม หยุดยั้งเท้าแล้วทอดถอนหายใจเบา ๆ ก้มศีรษะลงอย่างแช่มช้า ผมที่ยาวสยายแต่ดำขลับเป็นประกาย ได้ลู่ลงหลุบหน้าอันงามสะคราญของนางไว้ แต่นางไม่แยแสสนใจ ยื่นนิ้วอันเรียวงามผุดผาดลูบคลำไปบนดอกไม้แดงฉานบาดตาอย่างไม่ตั้งใจ มิทราบว่านางกำลังเกิดความอัดอั้นอันใดในหัวอก ?

เล่งจ้วงจี่รีบระงับใจ รู้สึกว่าตนยามนี้ได้ทำผิดประเพณีอันสำคัญของบู๊ลิ้มเข้าแล้ว ในเที่ยงคืนดึกดื่นมาแฝงกายลอบดูดรุณีที่งามสะคราญตา หากแม้นถูกพบเห็น แม้จะมีปากสักร้อย ก็ยากจะแก้ตัวให้พ้นผิดได้

พอได้คิดยิ่งรู้สึกกระสับกระส่ายใจ ตกลงจะมองอีกแวบเดียวก็หลบหน้าหนีไป เนื่องจากดรุณีอาภรณ์ขาวหน้าหมู่ไม้ดอก มิเพียงจะมีความสะคราญจนผู้คนลุ่มหลงงงงวยเท่านั้น ใบหน้าที่มีแววรันทดหดหู่จนหม่นหมองของนาง ยังทำให้ผู้พบเห็นต้องบังเกิดจิตคิดเวทนา

โดยเฉพาะดรุณีที่มีรูปร่างงามตาปานบุปผาแรกแย้ม สูงส่งบริสุทธิ์ดุจดั่งโกสุมที่เบ่งบานอยู่กลางบึงน้ำ เล่งจ้วงจี่มีความเห็นว่า เป็นโอกาสที่ยากจะพบพานในชั่วชีวิตหนึ่ง จึงเหม่อมองดูดรุณีอาภรณ์ขาวที่ก้มศีรษะลูบคลำดอกไม้จนเชื่องซึม ไม่มีความคิดที่จะหลบหน้าหลีกหนีออกไปหลงเหลืออยู่เลย เล่งจ้วงจี่ลืมเลือนความตกลงใจของตนไปหมดสิ้นแล้ว

แน่นอน ยิ่งคิดมิถึงจุดประสงค์การมาในคราวนี้ และลืมร่างบุรุษหนุ่มชุดขาวนั้นไปจนสิ้นเชิงด้วย และยังลืมว่ามาหยุดยั้งในสถานที่ใด

ขณะนั้นมีเงาร่างสายหนึ่งได้เดินออกจากกระท่อมด้านใต้มาอย่างแช่มช้า เล่งจ้วงจี่พลันสะดุ้งรู้สึกตัว แต่ดรุณีอาภรณ์ขาวกลับไม่รู้สึกเลย

เงาร่างที่เดินช้า ๆ ออกมานี้เป็นสตรีงามกลางคน อายุสามสิบเศษ สวมเสื้อกระโปรงสีเขียวสด ใบหน้าที่งามหยาดเยิ้มมีแววซูบซีดร่วงโรยอยู่บ้าง ยามนี้ตาสุกใสของนางจับจ้องมองอยู่บนร่างดรุณีที่หน้าดอกไม้ เดินช้า ๆ เข้ามาหา พร้อมกันนั้นถามเบา ๆ อย่างกังวลใจว่า

"เด็กเอย เจ้ากลับมาแล้ว ?"

ดรุณีอาภรณ์ขาวระงับใจเงยหน้ามองมา ยกมือเสยผมยาวสยายเบา ๆ มองหน้าสตรีงามกลางคนแล้วแย้มยิ้มกล่าวอย่างสนิทสนมขึ้นว่า

"มารดา ข้าพเจ้ากลับมาร่วมครึ่งชั่วยามแล้ว เนื่องจากท่านยังผนึกลมปราณฝึกพลัง จึงมิกล้ารบกวนท่าน"

สตรีงามกลางคนผงกศีรษะอย่างปรานี แต่มีแววตื่นเต้นสงสัยอยู่เล็กน้อย เพราะนางดูออกว่าขณะที่ดรุณีเอ่ยวาจานั้น แม้จะมีรอยยิ้ม แต่หว่างคิ้วของนางยังขมวดมุ่น ดุจดั่งมีแววว้ิตกกังวลอันใด ดังนั้นจึงเดินมาที่เบื้องหน้ายื่นมือลูบไหล่ดรุณีน้อยอย่างปรานี ถามด้วยความกังวลใจ

"เหตุการณ์ทุกสิ่งราบรื่นกระมัง ?"

ขณะกล่าวตาอันแวววาวก็จับดูใบหน้าที่ผุดผาดแต่ขาวซีดเล็กน้อยของดรุณี คล้ายดั่งยังจะค้นหาสาเหตุของความหม่นหมองของนาง

ดรุณีอาภรณ์ขาวผงกศีรษะ และคล้ายกลัวว่ามารดาจะเห็นใจจริงของนางก็ปาน จึงรีบก้มศีรษะลงไป พร้อมกันนั้นรับปากว่าราบรื่นในทุกเรื่องราว สตรีงามกลางคนจึงต้องถามด้วยความไม่เข้าใจขึ้นอีก

"อย่างนั้น เจ้าควรจะลิงโลดยินดีจึงถูกต้อง ไฉนกลับมามีความหม่นหมองกลัดกลุ้ม ?"

สตรีงามเงยหน้าช้า ๆ มองดูหญิงงามกลางคนแล้วกลบเกลื่อนขึ้นว่า

"ไม่มีความกลัดกลุ้มกังวลอย่างใดเลยมารดา"

"เจ้าไม่กล่าววาจาจริงมามารดาจะมีโทสะแล้ว บอกกับมารดา ไปพบกับเรื่องราวที่ไม่ถูกใจอย่างไรหรือ ?"

สตรีงามก้มศีรษะลงอีกครั้ง กล่าวอย่างหวาดหวั่นว่า

"มีคนติดตามข้าพเจ้ามา"

เล่งจ้วงจี่ที่ซ่อนตัวหลังต้นไม้ใหญ่ ต้องสะดุ้งตกใจจนตัวลอย ตื่นเต้นจนรีบเคลื่อนกายถอยไปด้านหลังเล็กน้อย เพราะคาดหมายไม่ถึงว่า ดรุณีอาภรณ์ขาวจะรู้ตัวว่าตนซ่อนกายอยู่หลังต้นไม้ตั้งแต่แรก ขณะนี้ความคิดมิทันจบสิ้น พลันได้ยินสตรีงามกลางคนถามอย่างตื่นเต้นสงสัย

"คนผู้นั้นไล่ตามเข้ามาในภูเขา ?"

"หามิได้ อยู่ในระหว่างกลางทาง"

เล่งจ้วงจี่พอฟัง หัวใจที่ตื่นเต้นจนระทึกก็คลายไปทันที เนื่องจากคำสนทนาของดรุณีน้อยและหญิงงามกลางคน ทำให้เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่า เงาขาวที่ขึ้นบนยอดเขาเมื่อครึ่งชั่วยามก่อนคือดรุณีอาภรณ์ขาวนางนี้นี่เอง !

เนื่องจากร่องรอยมิถูกฝ่ายตรงข้ามพบเห็น เล่งจ้วงจี่จึงได้สอดส่ายสายตามองไปอีกครั้ง

เห็นใบหน้าอันชูบชีดของสตรีงามกลางคนมีแวว่หม่นหมองสงสัย สอดส่ายสายตากวาดมองอยู่บนร่างดรุณีอาภรณ์ขาวเป็นเวลาเนิ่นนาน จึงถามอย่างพิศวงสงสัย

"เจ้าเคยประมือกับคนผู้นั้นจนพ่ายแพ้มาหรือ ?"

สตรีรูปงามคลำดอกไม้ไป แต่สั่นศีรษะปฏิเสธโดยมิส่งเสียง สตรีงามกลางคนคล้ายดั่งไม่พอใจขึ้นบ้างแล้ว จึงกล่าวเสียงหนัก ๆ

"แล้วเจ้าเป็นเพราะสาเหตุใด ?"

"วิชาตัวเบาของคนผู้นั้นยอดเยี่ยมยิ่งนัก หากมิใช่ไปถึงเมืองไท่เพ้งติ้งจะไม่มีทางหลุดหนีออกจากการติดตามของมันเลย"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็สะท้านขึ้นทั้งร่าง ตระหนกจนแทบร้องโพล่งออกมา ที่แท้ดรุณีอาภรณ์ขาวนางนี้กลับกลายเป็นบุรุษหนุ่มเสื้อขาวที่ตนไล่ตามจนเข้าไปในเมืองไท่เพ้งติ้ง !

ขณะนี้หัวใจของเล่งจ้วงจี่ว้าวุ่นสับสน ไม่มีกะใจจะไปขบคิดคำนวณอย่างเยือกเย็นอีกแล้ว ว่าดรุณีอาภรณ์ขาวนี้จะเป็นตัวบุรุษหนุ่มชุดขาวที่ฆ่าง่วนเล้งไถ่กับจิ้นอูชั้งหรือไม่ ?

ขณะความคิดยังคงสับสนอลหม่าน พลันเห็นสตรีงามกลางคนถามเสียงเย็นชาขึ้น

"คนผู้นั้นเป็นบุรุษหรือสตรี ? เป็นผู้เฒ่าหรือหญิงชรา ?"

เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่า ดรุณีน้อยอาภรณ์ขาวหมายถึงตนที่สะกดรอยตามมา

ดังนั้นจึงตั้งอกตั้งใจจะฟังคำตอบของดรุณีอาภรณ์ขาว

ได้ยินดรุณีน้อยโฉมงามตอบเสียงแผ่วเบาทั้งที่ยังก้มหน้า

"เป็นกงจื้อส่วมเสื้อต่วนขาวมีดอกเงิน โพกผมด้วยแพรสีเหลืองอ่อน เยี่ยงนักศึกษา มีอายุประมาณสิบเจ็ดสิบแปดปี ท่าทีเรียบร้อย"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็ตื่นตกใจจนขวัญหาย หน้าถอดสีเพราะคาดหมายไม่ถึงว่า สายตาของดรุณีจะมีความคมกล้าร้ายกาจปานนี้ ดูท่าพลังฝีมือของนางอย่างน้อยก็ต้องสงส่งกว่าตนสี่ห้าเท่า ! !

ขณะความคิดพอเกิด พลันเห็นสตรีงามกลางคนขมวดคิ้วแนบแน่น ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดถามขึ้น

"แล้วเจ้าไฉนไม่ฟาดมันให้ตาย ?"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็ยิ่งขุ่นเคืองยิ่งนัก แทบกระโดดออกไปฟาดหญิงงามกลางคนให้ตายคามือเสียเลย เพราะคาดหมายไม่ถึงว่า รูปโฉมหน้าตาที่ยังงามสง่าของนาง จะกลายเป็นสตรีที่มีจิตใจอำมหิตชั่วร้ายดั่งอสรพิษได้ !

ขณะขบคิดเห็นดรุณีอาภรณ์ขาวเงยหน้าขึ้นมา บนผิวหน้าที่ยะเยียบเย็นชาซึ่งซีดขาวกว่าเดิมจนคล้ายกระดาษ นางขมวดคิ้วเล็กน้อย กล่าวปลอบใจมารดาว่า

"มารดา ท่านไยต้องมีโทสะรุนแรงปานนี้เล่า คราวหน้าหากพบพานกับมัน ค่อยฆ่ามันไปก็ไม่เสียเวลาช้าไป"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็ลอบแค่นหัวร่ออยู่ในใจ คำนึงขึ้น 'คุยโอ่จนง่ายดายเหลือเกินแล้ว'

สตรีงามกลางคนยังคงคล้ายไม่พอใจยิ่ง ส่งเสียงขุ่นเคืองกล่าวดั่งเดิม

"ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ไยไม่ฟาดมันให้ตายในครั้งแรกเลย ?"

"มารดา เนื่องจากตอนนั้นมันได้เข้าไปที่สวนดอกไม้หลังตึกของตระกูลฉิ่นแล้ว"

เล่งจ้วงจี่ตื่นตกใจ แต่ก็รู้ได้ในบัดดล มิน่าเล่าดรุณีน้อยจึงได้สังเกตตนจนชัดเจน ที่แท้นางกลับเป็นฝ่ายสะกดรอยตามตนเข้าไปในสวนดอกไม้

โดยที่ตนไม่รู้สึกสักน้อยนิด

สตรีงามกลางคนตาเป็นประกายแวววับ แค่นหัวร่อดั่งราวจับเค้าความนัยได้ กล่าวอย่างขุ่นเคืองใจขึ้นว่า

"เฮอะ ! เราดูเจ้าเห็นทีจะต้องมีความพอใจในตัวมัน..."

ดรุณีน้อยพอฟังใบหน้าที่ขาวซีดพลันกลายเป็นสีแดงระเรื่อ ดังนั้นมิรอให้หญิงงามกลางคนกล่าวจบ ก็รีบร้องขึ้นอย่างอับอายกระวนกระวาย

"มารดา ท่าน..."

หญิงงามกลางคนหน้าเคร่งเครียดเย็นชา กระชากเสียงอย่างขุ่นเคืองขึ้นว่า

"เจ้ามิต้องอธิบาย เราไม่เชื่อเด็ดขาด อ้อโฮ้วจึงที่มีการระแวดระวังอย่างเข้มงวดกวดขัน เจ้ายังกล้าเข้าไป แต่สวนดอกไม้หลังตึกของคหบดีในไท่เพ้งติ้งนั้น เจ้ามิกล้าเข้าไป !"

เล่งจ้วงจี่พอได้ยินคำอ้อโฮ้วจึง (ตึกพยัคฆ์หลับ) หัวใจพลันสะท้านหวั่นไหว ดรุณีอาภรณ์ขาวกลายเป็นบุรุษหนุ่มชุดขาวที่ฆ่าง่วนเล้งไถ่กับจิ้นอูชั้งไปจริง ๆ แล้ว !

ยามนี้เห็นนางผมยาวสยายจนยุ่งเหยิง เสื้อกระโปรงก็เป็นไปธรรมดา คำนวณแน่ว่านางจะต้องเพิ่งเปลี่ยนจากชุดบุรุษมาเป็นสตรีตามเพศเดิม

ขณะขบคิดก็ได้ยินเสียงดรุณีน้อยอธิบายอย่างคับแค้นใจ

"เนื่องจากในสวนดอกไม้ ยังมีป้อจกซือแป๊ะและศิษย์ของท่านอยู่ด้วย"

สตรีงามกลางคนตาเป็นประกายแวววับ แค่นหัวร่อกล่าวอย่างชิงชังว่า

"อย่างนั้นเจ้าก็ร่วมมือกับป้อจกซือแป๊ะฆ่ามันไปเสียยิ่งประเสริฐ"

เล่งจ้วงจี่ฟังถึงตอนนี้ก็ขุ่นแค้นจนอกแทบระเบิดตาย ตกลงใจจะไม่คำนึงถึงเรื่องราวใด หมายกระโดดออกไปลงมือสั่งสอนหญิงงามกลางคนให้เจ็บปวดเป็นบทเรียนเสียบ้าง

ขณะที่จะขยับกายพุ่งออกไปอยู่นั้น พลันได้ยินเสียงกู่อันเกรี้ยวกราดเสียดประสาทแว่วมาจากที่เชิงเขา ฝ่าอากาศด้วยความรวดเร็วจนอื้ออึงสะท้าน

หู สะท้อนก้องอยู่ไปมาเป็นเวลาเนิ่นนาน

ดรุณีอาภรณ์ขาวพอฟัง สองตาพลันยะเยียบดุจสายฟ้ารีบร้องขึ้นว่า

"มารดา ฮวยฮวยไท้ส่วยมาแล้ว"

สตรีงามกลางคนก็หน้าอำมหิตขึ้นทันที กระชากเสียงว่า

"รีบไปหยิบกระบี่อวงเอียเกี่ยมมา !"

ดรุณีน้อยรับคำแล้วกระโดดเข้าไปในกระท่อม สตรีงามกลางคนก็ยืนหน้าเขียวคล้ำด้วยความอาฆาตแค้น จับตามองไปในทิศทางที่มีเสียงกู่แว่วมา จากนั้นเหลือบไปในกระท่อมสั่งเร่งร้อน

"ไม่ต้องเปลี่ยนเป็นชุดบุรุษแล้ว"

เสียงขาดคำเงาสีขาวพุ่งวาบ ดรุณีน้อยอาภรณ์ขาวกระโดดมายืนข้างกายสตรีงามกลางคน ในมือของนางมีกระบี่ยาวประมาณสามเชียะถือมา สตรีงามกลางคนรีบกล่าวอย่างรุ่มร้อนขึ้นว่า

"เจ้านัดหมายมันเผชิญกันในสถานที่ใด ?"

ดรุณีอาภรณ์ขาวสะพายกระบี่บนหลังอย่างเร่งร้อนไปพลาง ตอบกระหึดกระหอบไปพลาง

"บนผาฮุ้นไฮ้เพ้ง"

"รีบไป พวกเราต้องไปถึงที่นั้นก่อนมันให้ได้"

ขาดคำก็มีเสียงกู่อันเกรี้ยวกราดสะท้านใจดังขึ้นอีกหลายครา จากทิศทางต่าง ๆ มีใกล้มีไกล มีสูงมีต่ำ แสดงว่าผู้มามีมากกว่าหนึ่งคน สตรีงามกลางคนจึงรีบชะงักร่างที่เพิ่งกระโดดจากพื้นอย่างรีบร้อน หันขวับกลับมาถามดรุณีอาภรณ์ขาวอย่างถี่เร็ว

"เจ้านัดหมายมามากน้อยเท่าใด ?"

"มีฮวยฮวยไท้ส่วยคนเดียวเท่านั้น"

สตรีงามกลางคนตาแวววาว เม้มริมฝีปากแนบแน่น ขบคิดชั่วครู่จึงเค้นเสียงอันเด็ดเดี่ยวดั่งแค้น

"ไป ! มิว่าพวกมันจะมามากน้อยเท่าใด ฆ่าให้หมดสิ้น อภัยไม่ได้

แม้สักผู้เดียว”

กล่าวแล้วพาดรุณีอาภรณ์ขาววิ่งมุ่งหน้าไปทางทิศเหนืออย่างเร่งร้อน

เล่งจ้วงจี่ที่ซ่อนกายหลังต้นไม้ใหญ่ ฟังเสียงกู่ยาวประหลาดจากทิศทางต่าง ๆ นี้ ก็ต้องลอบตระหนกตกใจไม่น้อย จากกระแสเสียงที่เข้มแข็งแกร่งกร้าวของการกู่ คำนวณแน่ว่าผู้ที่มาจะต้องมิใช่เป็นมือชั้นต่ำที่มีนามจอมปลอมของบู๊ลิ้มอย่างแน่นอน

ขณะนี้เล่งจ้วงจี่ขุ่นเคืองที่หญิงงามกลางคนมีความยโสอำมหิต แต่ก็กังวลใจชีวิตดรุณีอาภรณ์ขาวจะร่อแร่หวาดเสียว พร้อมกันนั้นใคร่จะไปดูให้รู้แน่ ว่าผู้มาเป็นบุคคลอันร้ายกาจเท่าใด

พอได้คิดจึงรีบใช้วิชาตัวเบา พุ่งปราด ๆ ไปราวเป็นดาวตกจากฟ้า มุ่งหน้าไปตามทิศทางของดรุณีอาภรณ์ขาวและสตรีงามกลางคนนั้นดุจดั่งเหินบิน

เสียงกู่ได้ใกล้เข้ามาอีกมากหลาย จนสะท้อนสะท้านทั่วทั้งยอดเขาลำเนาไม้อยู่เนิ่นนานไม่ขาดหาย

เล่งจ้วงจี่คำนวณแน่ ผาฮุ้นไฮ้เพ้งจะต้องอยู่ในไหล่เขาที่มีเมฆบดบังเพราะกลัวจะสูญร่องรอยของสตรีงามกลางคนและดรุณีอาภรณ์ขาว จึงได้เร่งฝีเท้าย่นระยะให้ใกล้เข้าไปบ้าง พลันเห็นสตรีงามกลางคนและดรุณีอาภรณ์ขาวที่เบื้องหน้า ขยับร่างวูบก็หายลับไป

เล่งจ้วงจี่กระวนกระวายใจยิ่ง พุ่งร่างขึ้นจากพื้นไปถึงที่ใกล้จึงมองดูเห็นบนผาของเทียนตูฮง ก้มหน้ามองไป เงาขาวหนึ่งดำหนึ่งสองจุด กำลังละลิ่วลงไปจนถึงหลายสิบวาแล้ว ดังนั้นลอบเหลือบตามองมาทางด้านหลังอย่างระมัดระวังแวบหนึ่ง จึงสะบัดแขนเสื้อพลิ้วร่างตามติดลงไปบ้าง

เห็นที่ใต้เท้ามีทะเลเมฆอันกว้างไพศาล บดบังทุกสรรพสิ่งไว้จนไม่มีทางจะแลให้ชัดเจน แลหาสตรีงามกลางคนกับดรุณีอาภรณ์ขาวอีกครั้ง เห็นสองคนที่มีความว่องไวดุจดั่งอุกกาบาต พุ่งไปในทะเลเมฆตรง ๆ ชั่วพริบตาก็หายลับจนไร้ร่องรอย

เล่งจ้วงจี่มิกล้ารีรอชักช้า รีบพุ่งร่างละลิ่วลงไปอย่างรวดเร็ว

พอร่างเข้ามาในหมู่เมฆ พลันรู้สึกมีความเย็นไปทั่วสรรพางค์กาย หยาดน้ำเล็ก ๆ จำนวนมหาศาลสัมผัสไปทั่วทั้งหน้าตาและเสื้อผ้า เล่งจ้วงจี่เพ่งมองจ้องดูเห็นในหมู่เมฆที่เลือนรางหนาแน่น ต่ำลงไปอีกยี่สิบกว่าวากลายเป็นผาศิลาที่ตะปุ่มตะป่ามีตะไคร่น้ำขึ้นเต็ม

เมื่อถึงที่ผาศิลา ตะไคร่น้ำที่ลื่นดุจดั่งน้ำมันชโลม หากไม่มีวิชาตัวเบาอันยอดเยี่ยม ยากยิ่งที่จะยืนหยัดอยู่บนนี้ได้ เล่งจ้วงจี่เหลือบซ้ายแลขวาสังเกตทิศทางแล้ว รีบวิ่งไล่ตามหญิงงามกลางคนกับดรุณีอาภรณ์ขาวไปทันที

เสียงกู่ดังทยอยอยู่สับสน บนยอดเขาเหนือเมฆแห่งนี้นี่เอง เสียงดังจนสะท้านแก้วหู คล้ายดั่งกำลังเรียกร้องและรับต่อกัน เป็นบรรยากาศที่ตื่นเต้นยิ่งนัก เปี่ยมความอำมหิตจนน่าหวาดหวั่นพรั่นใจ

เหลียวดูสตรีงามกลางคนและดรุณีอาภรณ์ขาวอีกครั้ง เห็นกระโดดขึ้นจากผาศิลา ละลิ่วร่างขึ้นไปบนผนัง ซึ่งลาดชันแต่ไม่สูงนัก เมื่อติดตามเข้าใกล้ผนังจึงเงยหน้ามอง เห็นเบื้องบนมีความสูงประมาณสี่สิบวา ผนังมีเถาวัลย์ขึ้นอยู่เกลื่อนกลาด เนื่องจากถูกเมฆครอบคลุมชั่วนาตาปี ตามกิ่งใบของเถาวัลย์จึงคล้ายดั่งมีฝนชะล้างจนเขียวชอุ่มสดใส

เล่งจ้วงจี่รอจนสตรีงามกลางคนและดรุณีอาภรณ์ขาวขึ้นถึงยอดผาจึงได้กระโดดปราดตามติดมา เมื่อถึงเบื้องบนก็รีบซ่อนกายอยู่หลังก้อนหินใหญ่ ลอบกวาดตามองไปรอบ ๆ ข้างอย่างระมัดระวัง เห็นเป็นพื้นที่ราบที่มีบริเวณกว้างร่วมยี่สิบวา ศิลาบนพื้นเป็นสีน้ำตาลเข้ม ราบเรียบดุจดั่งกระจก ควันขาวคลุมอยู่เลือนรางจนมิทราบว่าเป็นเมฆหรือหมอก

ขณะนั้นเสียงกู่ได้ชะงักหายไปแล้ว แต่มีเสียงชายเสื้อแหวกฝ่าอากาศจำนวนมากมายทยอยมาในหน้าผานี้ดุจดั่งเหินบิน เมื่อเหลียวดูสตรีงามกลางคนกับดรุณีอาภรณ์ขาวอีกครั้ง เห็นกำลังก้มหน้าปรึกษากันด้วยท่าทีอันขุ่นเคืองแต่ตื่นเต้น

เล่งจ้วงจี่สลัดความคิดสับสนไปจนหมดสิ้น เกร็งพลังภายในขึ้นเงี่ยหูฟังไป ได้ยินสตรีงามกลางคนขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า

"สักครู่พอพวกมันขึ้นมาก็ฆ่าเลย ไม่จำเป็นต้องไปโต้ตอบกับพวกมัน"

ขณะว่ากล่าว ดวงตาคู่งามของนางเป็นประกายแวววาว บ่งบอกความอาฆาตแค้นอันรุนแรงสาหัส

เล่งจ้วงจี่มองดูสีหน้าท่าทีของหญิงงามกลางคนก็ฉุกใจคิด หวนนึกถึงเก้าฮั้วม้อนึ้ง (นางอสูรเก้าฮั้ว) ในครั้งอดีต แน่ใจว่าที่สตรีงามกลางคนมีความดุร้ายอำมหิตปานนี้ คงต้องประสบกับเรื่องเสียดแทงใจอันดุร้ายรนแรงอย่างไรมา

ขณะครุ่นคิด ได้ยินเสียงดรุณีอาภรณ์ขาวถามอย่างคลางแคลงใจ

"มารดา ดูท่าทีพวกที่มาน่ากลัวมิเพียงฮวยฮวยไท้ส่วยคนเดียวเท่านั้น"

"ไม่ว่ามากน้อยเท่าใด ฆ่าให้ตายหมดสิ้น"

จบคำก็ส่งเสียงอันแค้นเคือง ดั่งราวรำพึงกับตัวเอง แต่ก็คล้ายบอกใบ้กับดรุณีอาภรณ์ขาว

"สัตว์ย่อมรวมกันในเผ่าพันธุ์เดียว เมื่ออยู่กับฮวยฮวยไท้ส่วยได้ก็ต้องเป็นผู้เลวทรามชั่วร้าย ไม่อาจอภัยอย่างเด็ดขาด"

เล่งจ้วงจี่ที่แฝงกายหลังก้อนหินใหญ่ ฟังจนต้องขมวดคิ้วส่ายหน้า รู้สึกว่าวาจาของหญิงงามกลางคนออกจะยืนกราน ดื้อรั้น และเจ้าอารมณ์เกินไปบ้าง

เล่งจ้วงจี่มิเคยได้ยินอาจารย์เอ่ยถึงตัวฮวยฮวยไท้ส่วยว่าเป็นบุคคลเช่นไรแน่นอน ฮวยฮวยไท้ส่วยจึงย่อมมิใช่เป็นศัตรูคู่แค้นของอาจารย์ตน

สำหรับดรุณีอาภรณ์ขาว เหตุไฉนจึงสวมใส่เสื้อผ้าบุรุษไปฆ่าดาบทองนางแอ่นพิษ กับเกาทัณฑ์เหล็กห่วงหยกทั้งสอง ค่ำคืนนี้เล่งจ้วงจี่ตกลงใจจะสืบเสาะเรื่องราวให้เป็นที่กระจ่างแก่ใจ โดยเฉพาะเรื่องที่ดรุณีอาภรณ์ขาวไฉนจึงมีวิชาฝ่ามือสุริยัน (เชียะเอี๊ยงเจี้ย) อยู่ด้วย ?

ขณะนี้เสียงชายเสื้อฝ่าอากาศอันถี่เร็วกำลังพุ่งขึ้นมาบนหน้าผา พลันเห็นหญิงงามกลางคนกวาดตาคมกล้าดุจสายฟ้า ร้องเสียงหนัก ๆ ว่า

"หยิบกระบี่อวงเอียเกี่ยมให้เรา"

แล้วยื่นมือไปคว้าด้ามกระบี่คู่ที่อยู่บนฝักหลังดรุณีอาภรณ์ขาว กดหัวแม่มือลงบนฝักก็มีเสียงดังเปรื่องขึ้นเบา ๆ ประกายสีเขียวครามแผ่กระจายจนเจิดจ้า สร้างความตื่นตกใจให้แก่เล่งจ้วงจี่ที่แอบดูยิ่งนัก ทราบได้ในบัดดลว่า กระบี่คู่ที่มีเพชรพลอยฝังอยู่บนด้ามของสตรี จะต้องเป็นกระบี่วิเศษที่คมกริบไร้เปรียบปานแน่

จริงดังคาด ประกายอันบาดตาพอพุ่งวาบ ในมือดรุณีอาภรณ์ขาวก็มีกระบี่ประกายเงินแวววาวขึ้นมาหนึ่งเล่ม

สองกระบี่แผ่ประกายออกประชันแสง ทำให้แสงเดือนดาวพลอยหมองมัวสลัวลง ทั่วทั้งลานที่ราบเรียบดั่งกระจก เป็นประกายดุจกลางวันไปทันที เมฆหมอกที่เลือนรางสล้าง กลับกลายเป็นสีสันนานาดุจดั่งสายรุ้งในบัดดล

ฉับพลันนั้น เสียงชายเสื้อปะทะลมพุ่งวูบวาบ เงาดำถลันปราดเข้ามาที่หน้าผามีคนผู้หนึ่งกระโดดละล่วขึ้นดั่งเหินบิน จากนั้นเงาก็พุ่งวูบวาบเสียงลมดังควับเคว้ยว ปรากฏร่างขึ้นมาอีกสองคนดั่งเกาทัณฑ์

เล่งจ้วงจี่เพ่งตามองไป เห็นผู้กระโดดขึ้นมาบนหน้าผาคนแรกเป็นหลวงจีนธุดงค์ที่ครองจีวรดำ มีห่วงทองรัดมวยผม แต่ปล่อยชายด้านหลังสยายประบ่า

หลวงจีนธุดงค์จีวรดำมือถือดาบสันหนาเล่มใหญ่ หน้าตาเหี้ยมเกรียมดุร้าย ร่างกำยำล่ำสันดุจกับเป็นหอเหล็ก สีหน้าอำมหิตโหดเหี้ยมเปี่ยมความดุดัน ผู้ที่ติดตามหลังทั้งสองนั้น หนึ่งร่างผอมเหลือหนังหุ้มกระดูกสวมเสื้อยาวสีเทา ปากแหลมคางเสี้ยม มือถือดาบพม่ายาวแววับ ส่วนอีกหนึ่งนั้นหน้าขาวซีด ตาหยีเล็ก คิ้วหร็อมแหร็ม มือถือกระบี่ตะขอ

ทั้งสามขึ้นมาบนลานหน้าผา ต่างเบิ่งตาดุจกับสายฟ้า พบเห็นบนลานมีสตรีงามกลางคนและดรุณีผมยาวสยายจรดเอวยืนเคียงคู่กัน ต่างคล้ายงุนงงไปบ้าง ท่าทีก็มีแววสงสัยคลางแคลง

จากนั้น ทั้งสามพอระงับใจก็เหลียวหน้ามองตากัน แสยะยิ้มอย่าง

ชั่วร้ายและก้าวยาว ๆ เข้ามา

เล่งจ้วงจี่ดูจนต้องขมวดคิ้วนิ่วหน้า รู้สึกทั้งสามคนคล้ายไม่เหมาะสมจะมีฉายาฮวยฮวยไท้ส่วย (เทพเจ้าสำราญ) ดังนั้นแน่ใจว่าทั้งสามจะต้องมิใช่เป็นตัวฮวยฮวยไท้ส่วยแน่

พลันเห็นสตรีงามกลางคนเขม้นตาแวววาวมาทางพวกหลวงจีนธุดงค์ทั้งสาม กระชากเสียงถามว่า

"ทิเท่าเทาะ พวกเจ้าปั้วซัวโง้วอัก (ห้าคนชั่วภูเขาปั้วซัว) ตายไปสองคนแล้ว เจ้าทั้งสามไม่เพียงมิหลบหน้าซ่อนร่องรอย ค่ำนี้กลับมาที่นี่ หรือจะมาตายแทนฮวยฮวยไท้ส่วยกัน ?"

หลวงจีนธุดงค์มีนามทิเท่าเทาะที่ถือดาบสันหนา พอได้ยินคำถามก็ชะงักเท้า หัวร่อเสียงกังวานกล่าวว่า

"เราเข้าใจเป็นบุคคลร้ายกาจที่มีสามหัวหกมืออะไร จึงกล้าบังอาจท้าทายฮวยฮวยไท้ส่วยที่เป็นประมุขพรรคของเรามาต่อสู้ในสถานที่แห่งนี้ ที่แท้คือน่างร่านราคะที่มีเรื่องอุจาดลามก เลื่องลืออื้อฉาวในคราวกระโน้น นามเตียฮุ้นเฮียนีเอง..."

วาจามิทันจะขาดคำ ก็แหงนหน้าหัวร่อเสียงสนั่นปานคลุ้มคลั่งขึ้นมา

สตรีงามกลางคนนามเตียฮุ้นเฮี้ยเดือดดาลเป็นการใหญ่ ขมวดคิ้วกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"โจรอุบาทว์หุบปาก !"

เสียงตวาดพร้อมกับร่างพุ่งเข้าหา กระบี่ประกายเขียวในมือแทงเข้าใส่ทิเท่าเทาะอย่างดุดันทันที

บทที่แปด ดรุณีปริศนา

ทิเท่าเทาะพอเห็นพลันชะงักเสียงหัวร่อ เย้ยหยันอย่างดูแคลนขึ้น

"นางแพศยา ค่ำคืนนี้มีหัวหน้าร่วมกันมาสิบสองคน พวกเจ้าตายอยู่ในบัดดลแล้ว ยังไม่รู้สำนึก..."

วาจามิขาดคำ กระบี่แวววาวในมือหญิงงามกลางคนก็พุ่งเข้าถึงด้วยเสียงอันหวีดหวิวน่าหวาดหวั่น

ทิเท่าเทาะคล้ายดั่งรู้ซึ้งถึงความร้ายกาจของกระบี่ จึงแค่นเสียงขุ่นเคืองแล้วสะบัดดาบใหญ่ในมือขึ้นอย่างเร่งร้อน ร่างสูงใหญ่พุ่งวาบถอยไกลไปสามสิบเชียะ สตรีงามกลางคนเลิกคิ้วแล้วตวาดอย่างขุ่นเคืองสำทับไป

"โจรร้ายคิดหนีเอาชีวิตรอดหรือ ?"

เสียงตวาดดังพร้อมกับประกายเขียวเรืองกระจายเจิดจ้าดุจสายฟ้าฟาดมาไล่ตามล่าทิเท่าเทาะอย่างอาฆาตแค้น

เล่งจ้วงจี่ดูจนลอบตื่นตกใจไม่น้อย มีความรู้สึกว่ากระบี่ของสตรีงามนางนี้ร้ายกาจ อำมหิตดุดันรุนแรง เฉกเช่นกับนิสัยใจคอที่อาฆาตแค้นของ

นางไม่ผิดเพี้ยน และเมื่อได้ยินทิเท่าเทาะเรียกสตรีงามกลางคนว่าเตียฮุ้นเฮี้ย ก็รู้สึกว่าสตรีงามกลางคนนางนี้เมื่อครั้งกระโน้นพอจะมีชื่อเสียงเรียงนามโด่งดังอยู่ในวงพวกนักเลงบ้าง

แต่ทว่าอาจารย์ที่ล่วงลับไป มิเคยจะเอ่ยถึงสตรีงามนามเตียฮุ้นเฮี้ยอยู่ในวงพวกนักเลงด้วย จากที่นี้เป็นที่ยืนยันได้แน่แก่ใจ ว่าสตรีงามอาจบางทีมิได้เกี่ยวข้องกับอาจารย์ตน

สำหรับเรื่องดรุณีอาภรณ์ขาวแปลงกายเป็นบุรุษหนุ่มชุดขาว ฆ่าดาบนางแอ่นพิษง่วนเล้งไถ่และเกาทัณฑ์เหล็กห่วงหยกจิ้นอูชั้งไปถึงสองคนนี้อาจบางทีจะเป็นการบังเอิญ

ความคิดมิทันจบสิ้น ในลานการต่อสู้พลันมีเสียงตวาดดังสนั่นขึ้นสองคราเล่งจ้วงจี่รีบเพ่งตามองไปก็เดือดดาลเป็นการใหญ่ เห็นผู้ที่ถือดาบพม่าและกระบี่ตะขอทั้งสอง ต่างสะบัดอาวุธพุ่งเข้าไปกลุ้มรุมอย่างเร่งร้อนดุดันรวมกำลังกับทิเท่าเทาะที่ถอยร่นต่อสู้อยู่กับหญิงงามกลางคนเพียงลำพัง แต่ทว่าเมื่อเล่งจ้วงจี่เหลียวดูดรุณีอาภรณ์ขาวที่ยืนถือกระบี่แน่วนิ่งในลาน เห็นนางขมวดคิ้วอันเรียวงาม หน้าตาเย็นชากระด้าง ไม่มีทีท่าจะเข้าไปช่วยเหลือมารดานางเลย ความขุ่นเคืองที่เกิดขึ้นเพราะรักยุติธรรม พลันปลาสนาการไปทันที

ขณะเวลานั้นเสียงลมพุ่งควับเคว้ียว เงาร่างพร่างพรายสับสน บนหน้าผามีผู้พุ่งร่างขึ้นมาอีกหลายคน เล่งจ้วงจี่มิทันจะเห็นได้ถนัดชัดตา พลันมีเสียงหัวร่อฮาฮา ดังก้องแล้วร้องว่า

"ฮา ฮา วิเศษเหลือเกิน ·ที่นี้ยังเหลือคนงามให้แก่เราปั้วเล้งกุ้นคนหนึ่ง"

ขณะกล่าวเงาร่างที่รวดเร็วก็พุ่งเข้าหาดรุณีอาภรณ์ขาวดุจดั่งเหินบิน

เล่งจ้วงจี่รู้สึกคนผู้นี้มีวาจาอันหยาบช้าลามก โทสะที่เพิ่งคลายไปก็ลุกฮือโหมขึ้นอีกครั้ง เพ่งตาดูไปเห็นเงาสีเทาที่พุ่งเข้าหาดรุณีอาภรณ์ขาวอย่างรวดเร็ว นี้เป็นชายกลางคนร่างผอมแห้ง ตาเหลือกถลนจมูกงองุ้ม ผิวหน้าเหลืองซีด มือถือกระบองคดเคี้ยวดั่งตัวมังกร

ด้านหลังของชายร่างผอมยังมีหลวงจีนร่างสูงใหญ่หน้าตาโหดร้าย

ติดตามอยู่อีกสองรูป หนึ่งถือไม้เท้าพระธรรม หนึ่งถือพลั่วพระธรรม ล้วนเป็นอาวุธหนักอันน่าหวาดหวั่นทั้งสิ้น

ชายฉกรรจ์กลางคนเมื่อมาถึงลานต่อสู้ ก็แสยะยิ้มอย่างชั่วร้ายอีกครั้ง กระบองในมือสะบัดฟาดกวาดเข้าใส่ที่ดรุณีอาภรณ์ขาวอย่างดุร้าย

ดรุณีอาภรณ์ขาวที่จับตาเย็นชาจ้องมองการมาของทั้งสามอย่างเฉยเมย คล้ายไม่มีท่าทีขุ่นเคืองขึ้นเลย เพียงเลิกคิ้วเรียวงามทั้งสองเล็กน้อย ขยับร่างวูบเดียวก็หลบกระบองไปได้อย่างหวุดหวิด

พร้อมกันนั้นดวงตาปรากฏประกายยะเยียบขึ้นวูบใหญ่ ใบหน้าอันเย็นชาปรากฏแววอำมหิตน่าหวาดหวั่น ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดแล้วกระบี่ประกายขาวเรืองในมือก็พุ่งมาที่ทรวงอกของปั้วเล้งกุ้นดุจกับเป็นประกายไฟ ปั้วเล้งกุ้นตื่นตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อ แผดร้องเสียงก้องล้มหงายออกไปด้านหลัง ถีบปลายเท้าจนร่างพุ่งกลับไปดั่งสายฟ้า

เงาสีขาวตามติดไป ประกายเจิดจ้ากระจายกว้างขวาง ม่านกระบี่พุ่งพร่างพรูลงสู่พื้นดุจกับห่าฝน

เสียงแผดร้องโหยหวนดังสะท้านวังเวง ประกายโลหิตสาดกระจายไปรอบข้าง ทรวงอกของปั้วเล้งกุ้นถูกประกายกระบี่กรีดขาดจนถึงท้อง กระเด็นลงสู่พื้นแล้วตับไตไส้พุงก็ทะลักออกจากร่าง สิ้นใจตายไปในบัดดล

หลวงจีนอำมหิตที่ตามติดทั้งสองรูปต่างแตกตื่นจนแผดร้องเสียงประหลาด ถอยปราดไปไกลร่วมสามสิบเชียะ ตะลึงลานกับที่ทันที

พลันได้ยินเสียงสตรีงามกลางคนที่กำลังต่อสู้อย่างดุเดือด ร้องตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

“ฮวยฮวยไท้ส่วย เจ้าโจรอุบาทว์ชาติชั่ว หดหัวอยู่เนิ่นนานไม่ยอมออกมา ยังมิมารับความตายอีกหรือ ?”

เล่งจ้วงจี่พอได้ฟังรีบเบือนตามอง เห็นทางข้างของสตรีงามกลางคนนอกจากพวกสามชายชั่วปั้วซัวทั้งสามแล้ว มิทราบเป็นเวลาใด มีชายชราจมูกบี้ตาถลนและนักพรตที่หัวหลิมคางแหลม ตาเหลือกโปนมาตั้งแต่เมื่อใด

ชายชราใช้ดาบเรียวดั่งขนนก ส่วนนักพรตชราใช้แส้ปัดสายเหล็ก พลังฝีมือคล้ายดั่งยังสูงล้ำกว่าพวกทิเท่าเทาะทั้งสาม

มาตรแม้นสตรีงามกลางคนจะมีเพลงกระบี่อันยอดเยี่ยมพิสดาร แต่ห้าคนที่กลุ้มรุมจู่โจมนั้นกลับคอยสู้อย่างฉาบฉวยมิหักหาญ ดังนั้นสตรีงามกลางคนแม้จะระดมรุกไล่ไปไม่หยุดยั้ง ยังคงไม่อาจทะลวงออกจากวงล้อมได้

ที่ห่างจากวงต่อสู้ประมาณห้าสิบเชียะ ยังมีหนึ่งบุรุษหนึ่งสตรีและชายฉกรรจ์อ้วนผู้หนึ่ง

ผู้ยืนอยู่กลางหนวดเคราครึ้มสองฟากแก้ม หน้าดำดั่งก้อนถ่าน คิ้วหนาตาแวววาว ปากกว้างใหญ่จมูกบี้แบน สวมใส่เสื้อแพรต่วนรัดกุม เอวมีแพรสีแดงฉานคาดไว้ ศีรษะสวมหมวกนักสู้ และยังมีพู่แดงติดอยู่ เพียงมองปราดเดียวก็รู้ว่ามันคือฮวยฮวยไท้ส่วย ทางข้างกายเป็นสตรีที่มีวัยกลางคนแต่ยังตบแต่งหน้าตาจนเข้ม สวมเสื้อแดงกระโปรงเขียว มือถือดาบงอนท่าทีน่าชิงชัง ด้านหลังของสตรีมีท่าทียั่วยวนเป็นบุรุษหนุ่มร่างอ้วนเตี้ย มือถือค้อนมีด้ามเป็นสายโซ่

ฮวยฮวยไท้ส่วยร่างกายสูงใหญ่ล่ำสัน มีอำนาจน่าหวาดหวั่น อาวุธที่ใช้คือแส้เหล็กกล้า กำลังกวาดตาอันตื่นเต้นตกใจมองดูซากศพปั้วเล้งกุ้นที่นอนนิ่งอยู่ในกองเลือดอันชุ่มโชก มันคล้ายคิดไม่ถึงว่าดรุณีอาภรณ์ขาวจะเป็นผู้ที่มีเพลงกระบี่น่าหวาดหวั่นพรั่นพรึงปานนั้น เพียงกระบวนท่าเดียวก็ปลิดชีวิตปั้วเล้งกุ้นได้อย่างง่ายดาย

เล่งจ้วงจี่กวาดตามองคนทั้งหลายอย่างรวดเร็ว มีความรู้สึกเห็นพ้องกับวาจาของสตรีงามกลางคนทันที ผู้ที่สุมหัวอยู่กับฮวยฮวยไท้ส่วยนี้ ต้องเป็นคนชั่วช้าสารเลวไม่น่าอภัยทั้งสิ้น และจากโฉมหน้าสารรูปของผู้อยู่ในบริเวณ เพียงมองปราดเดียวก็รู้ว่าไม่ใช่คนดีมีธัมมะแน่นอน

พลันได้ยินดรุณีอาภรณ์ขาวตวาดอย่างขุ่นเคืองขึ้น

"ฮวยฮวยไท้ส่วย พวกเจ้าคิดจะอาศัยกำลังมากเอาชัยหรือ ? เฮอะ เราจะให้พวกเจ้าตายบนผานี้หมดสิ้นทุกคน"

เสียงตวาดดังพร้อมกับร่างพุ่งเข้าหาฮวยฮวยไท้ส่วยอย่างอาฆาตมาดร้าย

เสียงตวาดดังสับสนอลหม่าน เงาผู้คนพุ่งอยู่วุ่นวาย หลวงจีนอำมหิตที่ยืนงงงันอยู่ทางด้านนอกสามสิบกว่าเชียะต่างสะบัดอาวุธในมือโถมเข้าดาหน้ารับการจู่โจมของดรุณีอาภรณ์ขาวพร้อมเพรียงกัน

หลวงจีนที่ถือพลั่วพระธรรมหวดมาทางด้านขวางด้วยท่าฮ้วยเซ่าโง้วงัก (ทลายห้าบรรพตใหญ่) เข้าใส่ทางหว่างเอว ส่วนผู้ใช้ไม้เท้าพระธรรมกระหน่ำมาในท่าไท้ชัวเฮี้ยบเต้ง (ภูเขาไท้ชัวทับศีรษะ) ฟาดใส่ศีรษะของดรุณีน้อยด้วยอานุภาพอันดุดันน่าหวาดหวั่น

ดรุณีน้อยอาภรณ์ขาวแค่นหัวร่อแล้วพลิ้วกายวูบหนึ่ง หลุดพ้นจากเงาพลั่วและไม้เท้าไปอย่างแคล่วคล่อง พริบตาที่นางพลิ้วกายหลบไปนั้น ยังตวาดเสียงเกรี้ยวกราด สตรีงามที่ท่าทียียวนและชายฉกรรจ์ร่างอ้วนเตี้ยพากันกระโดดโถมกายเข้าสกัดกั้นในบัดดล

สตรีท่าทียั่วยวนสะบัดดาบงอในมือนางจนกลายเป็นม่านอันหนาหนักรุนแรง ครอบคลุมเข้าใส่ดรุณีน้อยในบัดดล

ส่วนบุรุษหนุ่มร่างอ้วนเตี้ยสะบัดกวัดแกว่งค้อนมีโซ่ยาวของมันว่องไวดุจดั่งเป็นประกายไฟ เข้าใส่ใบหน้าดรุณีน้อยในเวลาพร้อมเพรียงกัน

ดรุณีน้อยพลันชะงักร่างแล้วตวาดอย่างขุ่นเคือง กระบี่ประกายเงินได้แทงเข้าใส่โซ่ที่มีค้อนอย่างรวดเร็วว่องไว ปลายกระบี่ของนางพอทิ่มแทงเข้าหา บุรุษหนุ่มร่างอ้วนเตี้ยรีบรั้งโซ่กลับเข้ามาโดยฉับไว ด้วยท่าทีที่คล่องแคล่วจัดเจนยิ่งนัก

พร้อมกันนั้นหลวงจีนอำมหิตที่อยู่ด้านหลังของดรุณีน้อยต่างคำรามเสียงประหลาด แล้วควงพลั่วกับไม้เท้าโถมเข้าจู่โจมใส่เป็นคำรบสอง

เพลงกระบี่ของดรุณีน้อยคล้ายดั่งยังเยี่ยมยอดกว่าสตรีงามกลางคนผู้มารดา ท่าร่างก็แคล่วคล่องปราดเปรียว มาตรแม้นถูกผู้กลุ้มรุมถึงสี่คนแต่นางยังสามารถทะลวงออกจากวงล้อม โถมเข้าหาฮวยฮวยไท้ส่วยได้บ่อยครั้ง

ฮวยฮวยไท้ส่วยเห็นสี่คนยังไม่อาจกักดรุณีน้อยให้อยู่ได้ ต้องตวาด

เสียงสนั่นแล้วโถมกายปราดเข้าไป แส้เหล็กกล้าในมือฟาดเข้าใส่กระบี่ขาวของดรุณีน้อยอย่างดุดัน

คู่ต่อสู้สองฟากข้างจำนวนสิบสองคน เกิดการประหัตประหารอย่างดุดันอำมหิตเป็นสองกลุ่มไปในบัดดล ชั่วพริบตานั้นเงาคนฉวัดเฉวียนวนเวียน เสียงตวาดดังกึกก้องสนั่นไม่ขาดหู เงาดาบม่านกระบี่ดังครืนครั่นสนั่นหวั่นไหว จนกลายเป็นสภาพอันหวาดเสียวน่าแตกตื่นตกใจ

เล่งจ้วงจี่รู้สึกพิศวงสงสัยยิ่งนัก ไฉนสตรีงามกลางคนและดรุณีน้อยจึงไม่ใช้วิชาฝ่ามือสุริยัน (เชียะเอี๊ยงเจี้ย) ? หากต่อสู้กันในสภาพนี้ ฝ่ายตรงข้ามซึ่งหลบเลี่ยงจากการหักหาญตรง ๆ มาเป็นตอดเล็กตอดน้อยอย่างฉาบฉวย มิทราบพัวพันไปอีกนานเท่าใดจึงจะปรากฏผลแพ้ชนะกันขึ้นได้ ?

พลันได้ยินฮวยฮวยไท้ส่วยที่กำลังกระหน่ำอย่างรุนแรงแผดหัวร่ออย่างยโสโอหัง กล่าวเสียงกึกก้องกังวานขึ้นว่า

"ฮา ฮา นางแพศยากับนางเฒ่าอุบาทว์ เราตั๋วเอี๊ยค่ำคืนนี้จะต้องให้เจ้าทั้งสองสิ้นกำลังเรี่ยวแรงจนอ่อนล้าเพลียตายไปเอง"

กล่าวแล้วแผดหัวร่ออย่างลำพองผยองใจขึ้นจนสนั่นหวั่นไหวอีกครั้ง

เล่งจ้วงจี่พอได้ยินก็โทสะดาลเดือดขึ้นทันที พลิ้วกายออกจากที่ซ่อนพร้อมกับตวาดเสียงดังสายฟ้าฟาด

"หยุดมือ !"

เสียงที่เปล่งออกไปจากกำลังภายในนี้ สร้างความแตกตื่นต่อคู่ต่อสู้ทั้งสิบสองคนจนพากันร้องขึ้นด้วยความตระหนก แตกฮือออกจากกันเป็นพัลวันทันที

ฮวยฮวยไท้ส่วยและพวกหญิงงามกลางคนต่างตื่นเต้นตกใจเป็นยิ่งนักรู้ตัวว่าบนหน้าผามียอดคนเข้ามาแล้ว ดังนั้นจึงเพ่งตามองดู แต่เมื่อเห็นก็ต้องตะลึงลานจนงงงัน

ในความคาดคิดของทั้งสอง ผู้มาจะต้องเป็นคนอาวุโสสูง มีนามกระเดื่องเลื่องลือฝีมือสูงส่ง มิคาดว่าทางหลังก้อนหินด้านตะวันตก กลับเป็น

บุรุษหนุ่มหน้าตาคมคายสง่า มือถือพัดก้านทองเดินช้า ๆ ออกมา

ดรุณีน้อยอาภรณ์ขาวตาเป็นประกายสุกใส แก้มขาวพลันมีสีแดงระเรื่อขึ้นจนร้อนผะผ่าว เม้มริมฝีปากกลั้นหัวร่อ แล้วกระโดดไปที่ข้างกายสตรีงามกลางคน กล่าวละล่ำละลักด้วยความตื่นเต้นว่า

"มารดา ผู้ติดตามข้าพเจ้าในระหว่างทางคือท่านผู้นี้เอง"

สตรีงามกลางคนมิได้ตอบไปในบัดดล ตาแวววาวทั้งสองของนางกวาดขึ้นลง พิจารณาดูพัดจีบก้านทองในมือเล่งจ้วงจี่ ด้วยท่าทีที่พิศวงสงสัยจนงงงวย

เล่งจ้วงจี่เดินช้า ๆ เข้าไป คิ้วเรียวเลิกขึ้นเล็กน้อย ปากระเรื่อแค่นหัวร่อเสียงเย็นชา ใช้วาจาที่คล้ายตำหนิติเตียนถามเสียงหนัก ๆ

"พวกท่านเป็นเหล่าใดมาจากที่ไหน ? ไยไม่เคารพต่อประเพณีอันดีงามของบู๊ลิ้ม ไม่คำนึงถึงคุณธรรมของวงพวกนักเลง มากลุ้มรุมจู่โจมอย่างดุร้าย ใช้พวกมากเข้าเอาชัยอย่างไร้ยางอาย ถึงกับกล้าบังอาจใช้อาวุธเข้ามาเข่นฆ่ากันในสถานที่งามดังวิมานบนสรวงสวรรค์ สมควรมีโทษตายสักหมื่น ๆ ครั้ง !"

กล่าวแล้วคลี่พัดจีบในมือออกดังควากใหญ่ ชะงักเท้าหยุดกาย ตาสุกใสเป็นประกายโชติช่วง กวาดตามองดูพวกฮวยฮวยไท้ส่วยจนทั่วหน้า แล้วจึงกล่าวเสียงหนัก ๆ สืบต่อไป

"ข้าพเจ้าเห็นแก่พวกท่านที่ไร้ความคิด จะกรุณาให้เป็นพิเศษสักครั้ง ยอมอนุญาตให้พวกท่านฆ่าตัวตายกันไปเอง เพื่อรักษาซากสังขารอันสมบูรณ์ไว้ นี่เป็นความปรานีอันพิเศษ"

ฮวยฮวยไท้ส่วยที่เกลือกกลั้วในวงพวกนักเลงมานาน มาตรแม้นมีร่างสูงใหญ่แต่สมองของมันก็ปราดเปรียวยิ่งนัก พอมองเห็นครั้งแรกก็ดูออกว่าเล่งจ้วงจี่จะต้องเป็นผู้มีความเป็นมายิ่งใหญ่ เป็นบุรุษหนุ่มที่พลังฝีมือยอดเยี่ยมร้ายกาจ

พร้อมกันนั้นมันยังเห็นพัดก้านทองในมือเล่งจ้วงจี่ คล้ายคลึงกับพัดฮั่งเง็กป้อสี่ของค้วงเอี๊ยวจื้อแห่งเทียนชัวผ่ายอย่างยิ่ง ดังนั้นคิ้วดกหนา

ขมวดเข้าหากัน ย้อนถามเสียงหนัก ๆ ว่า

"ฟังจากน้ำเสียงของท่านที่ยโสโอหังปานนี้ หรือเป็นศิษย์สำนักเทียนชัว ?"

วาจาประโยคนี้ตรงกับข้อกังขาในใจของหญิงงามกลางคน ที่นางกำลังจะเอ่ยปากถามมาเช่นกัน

เล่งจ้วงจี่แสร้งทำเป็นมิทราบ แหงนหน้าหัวร่อฮาฮา เสียงก้อง กล่าวอย่างเหยียดหยามดูแคลนขึ้นว่า

"เทียนชัวตี้ชัวอะไร ข้าพเจ้าไม่ทราบทั้งสิ้น"

ทิเท่าเทาะพอฟังพลันเดือดดาลยิ่งนัก โทสะอันอัดอกที่กลุ้มรุมสตรีงามมานานก็ยังโค่นไม่ลง พาลระเบิดออกมาในเวลานี้ ดังนั้นเบิ่งตาจนเหลือกถลนตวาดเสียงสนั่นปานฟ้าผ่า

"ผู้เยาว์ที่โอหังลำพอง ตั้งใจมาหาเรื่องอย่างแน่ชัด ฮุดเอี๊ยฆ่าเจ้าเสียก่อน"

เสียงตวาดดังสนั่นพร้อมกับร่างละลิ่วเข้าหา ดาบสันหนาเล่มมหึมาฟันเข้าใส่ พร้อมกับพลังลมอันหวีดหวิวดุร้าย จู่โจมใส่ขม่อมของเล่งจ้วงจี่อย่างรุนแรง

เท่าที่เล่งจ้วงจี่ปรากฏตัวออกมา จุดมุ่งหมายก็เพื่อต้องการกำจัดเจ้าพวกเลวทรามอำมหิตเหล่านี้ให้สาแก่ใจ พร้อมกันนั้นจะกำราบความยโสโอหังของสตรีงามกลางคนให้รู้สำนึกเสียบ้าง ยามนี้พอเห็นทิเท่าเทาะโถมกายเข้ามาก่อน จึงแค่นหัวร่อแล้วร้องเสียงหนัก ๆ

"ท่านเข้ามาก่อนท่านก็ต้องตายก่อน..."

เสียงยังไม่ทันขาดหาย ดาบสันหนาก็ฟันมาจนแทบสัมผัสศีรษะ เล่งจ้วงจี่ขยับร่างวูบจนพลิ้วไปได้สามเชียะ ดาบเฉียดผ่านไหล่ลงไป หวุดหวิดหวาดเสียวเป็นยิ่งนักแล้ว

ทิเท่าเทาะพอฟาดฟันพลาดผิด ท่าทียิ่งดุร้ายปานคลุ้มคลั่ง ตวาดเสียงดังสนั่นแล้วงอร่างก้มศีรษะ ใช้หัวที่แข็งแกร่งปานเหล็กกระแทกเข้าใส่ทรวงอกเล่งจ้วงจี่อย่างหักโหม

เนื่องจากร่างทิเท่าเทาะสูงใหญ่ การงอตัวแล้วพุ่งหัวเข้าชนนี้ หัวของมันจึงแทบจะสัมผัสเล่งจ้วงจี่ได้ในชั่วพริบตา

ดรุณีอาภรณ์ขาวพอเห็น นางตื่นตกใจจนหน้าถอดสี ร้องโพล่งขึ้นจนเสียงแหลมเล็กทันที

เหตุการณ์อุบัติอย่างไม่คาดฝัน ระยะก็กระชั้นชิดอย่างยิ่ง สตรีงามกลางคนพลอยมีความเห็นว่า เล่งจ้วงจี่จะต้องถูกทิเท่าเทาะพุ่งชนตายคาที่แน่นอน

แต่ทว่าพลันได้ยินเล่งจ้วงจี่ตวาดเสียงสนั่นปานฟ้าร้อง

"ให้ท่านทดลองหัวเหล็กของท่านจะแข็งแกร่งเท่าใด ?"

เสียงตวาดดังเงาสีขาวพุ่งวาบดุจสายฟ้า เบี่ยงกายออกด้านข้างจนหลบหัวเหล็กที่พุ่งมาได้อย่างหวุดหวิด

จากนั้นพัดในมือขวารวบแล้วใช้ท่าต้อผะกิมเจ็ง (ย้อนเคาะระฆังทอง) เกร็งพลังแชกั้งขี่ (ดาวเหนือมรกต) จนถึงสิบส่วน ฟาดใส่ศีรษะอันแข็งแกร่งของทิเท่าเทาะอย่างดุดัน

ดรุณีน้อยพอเห็น คิดว่าพัดก้านทองของเล่งจ้วงจี่จะต้องหักกระจัด-กระจายไปเป็นแม่นมั่น นางตื่นตกใจจนร้องโพล่งออกไปอย่างลืมตัว

"อย่าใช้..."

ฮวยฮวยไท้ส่วยทั้งปวงนั้นต่างพากันลำพองจนแสยะยิ้มออกมา

แต่ทว่าเงาสีเขียวพอกระจายวูบ เสียงดังสนั่นก็ตามติดมา ประกายโลหิตสาดกระจายรอบข้าง กะโหลกศีรษะกระเด็นออกไปจนไกลโข

ทิเท่าเทาะพลันยืดตัวขึ้นตรง ปล่อยดาบในมือทิ้งไป โลหิตที่พุ่งเป็นลำราวกับเกาทัณฑ์ไกลไปถึงสิบกว่าเชียะ ร่างยังต้องถลาไปที่เบื้องหน้าอีกหลายก้าวจึงล้มฟาดโครมลงกับพื้น สิ้นใจตายโดยมิได้ส่งเสียงแผดร้องอย่างไรเลย

พวกฮวยฮวยไท้ส่วยต่างแตกตื่นตกใจจนหน้าถอดสี ปากอ้าตาค้างตะลึงลาน รู้สึกว่าคล้ายฟ้าได้หมุนคว้างแผ่นดินสั่นคลอน

สตรีงามกลางคนและดรุณีน้อยต่างลอบตื่นตกใจใหญ่หลวงจนหน้าซีดเผือด พวกนางคำนวณในวิชาตัวเบาของเล่งจ้วงจี่ แน่ใจว่าพลังฝีมือย่อมไม่ต่ำต้อย แต่มิคิดว่าจะร้ายกาจจนน่าแตกตื่นตกใจถึงปานนี้ได้

พลันมีเสียงตวาดอันเกรี้ยวกราดระเบิดขึ้นสองคราพร้อมกับมีเสียงเกรี้ยวกราด เงาร่างคนไหวอยู่วูบวาบ สองชายโฉดที่ถือดาบพม่าและกระบี่ตะขอมีท่าทีดุจดั่งคลุ้มคลั่ง ใบหน้าบิดเบี้ยวอำมหิตโถมจู่โจมใส่เล่งจ้วงจี่ในเวลาพร้อมเพรียงกัน

เล่งจ้วงจี่คิ้วเลิกสูงชันหน้าเขียวคล้ำ แค่นหัวร่อตวาดขึ้นว่า

"พวกท่านเป็นพี่น้องร่วมสาบานกัน ควรตายร่วมกันจะประเสริฐยิ่ง"

ขณะว่ากล่าว ทั้งดาบทั้งกระบี่ของสองชายโฉดก็ได้จู่โจมเข้าถึงตัวแล้ว

ดังนั้นเอง ร่างพลิ้วอย่างว่องไว เบี่ยงกายไปด้านข้างดั่งสายลม ดาบและกระบี่ของสองชายชั่วจึงได้จู่โจมผิดพลาดไป

ปั้วซัวน่ออักใช้การเสี่ยงชีวิตเข้าสู้อย่างไม่คิดกลัว ดังนั้นจึงโถมตะลุยตลอดเวลา ขณะนี้ตวาดด่าเสียงสนั่นหวั่นไหวขึ้นอีกครา แล้วต่างควงอาวุธในมือโถมเข้าใส่เล่งจ้วงจี่ที่อยู่ระหว่างของทั้งสองอย่างดุร้าย

อันการตะลุยอย่างบ้าคลั่งไม่คิดชีวิต โถมเข้าสู่เยี่ยงหมายจะให้ตายด้วยกันนี้ นับว่าสร้างความตระหนกให้แก่พวกฮวยฮวยไท้ส่วยจนตะลึงลานไป สตรีงามกลางคนและดรุณีน้อยก็พลอยตื่นตกใจจนหน้าถอดสีไปเช่นกัน

เล่งจ้วงจี่หัวร่อฮาฮาเสียงกังวาน ร่างหมุนคว้างดุจกับสายฟ้าอีกครา พอดีถลาออกพ้นจากคมดาบและกระบี่ที่กระหน่ำเข้าหาอย่างหวุดหวิด

ประกายเจิดจ้าสลายวูบ เสียงร้องอันโหยหวนสยดสยองก็ดังขึ้นสองครา ดาบและกระบี่ของสองชายชั่วต่างแทงเข้าใส่ทรวงอกของฝ่ายตรงข้ามในบัดดล

ทั้งสองคนต่างถือด้ามอาวุธมั่นในมือ เบิ่งตากัดฟันจ้องหน้ามองกัน อ้าปากกระอักโลหิตเป็นลำยาว แล้วต่างล้มฮวบลงกับพื้นสิ้นชีวิตไปทั้งสองคน

พลันได้ยินเสียงตวาดอันสดใสข่นเคือง

"ฮวยฮวยไท้ส่วย ! ไม่ทิ้งชีวิตไว้ยังคิดหลบหนีหรือ ?"

เล่งจ้วงจี่สะดุ้งตกใจ รีบเหลียวหน้ามองไป เห็นสตรีงามกลางคนกระโดดกายไปอย่างเร่งร้อน กำลังขับไล่ฮวยฮวยไท้ส่วยที่หนีไปทางทิศเหนืออย่างคลุ้มคลั่งไม่คิดชีวิต

ส่วนที่เหลืออีกสี่คน ชายชรา นักพรตเฒ่า สตรีที่ท่าทางยียวนและบุรุษหนุ่มร่างอ้วนเตี้ย ต่างตะลึงลานจนงงงัน พวกมันคาดฝันไม่ถึงเลยว่าหัวหน้าของพวกมันจะหลบหนีเอาตัวรอดโดยมิได้ส่งเสียงบอกเตือนอย่างไร

ดรุณีน้อยพอเห็นพลันตวาดเสียงสดใส แล้วพุ่งกายตามติดหลังสตรีงามไปดั่งหมอกควัน

ในเมฆหมอกที่เลือนราง ได้ยินเสียงสตรีงามตวาดห้ามปรามขึ้น

"เจ้ามิต้องมา คุมเชิงบุรุษหนุ่มชุดขาวนั้นเอาไว้..."

เสียงไม่ทันขาดหาย เงาร่างวูบลับไปในม่านหมอกอันเลือนราง ดรุณีน้อยพอฟังก็พลิ้วกายวิ่งปราดกลับมาดั่งเหินบิน

พวกนักพรตทั้งสี่ที่ตะลึงลานอยู่บนหน้าผา พอระงับใจได้ก็พากันตวาดด่าเสียงเกรี้ยวกราด แยกย้ายกันออกไปทางทิศตะวันออกและทิศใต้ หนีอย่างไม่คิดชีวิต

นักพรตเฒ่าและชายชราวิ่งไปทางทิศตะวันออก สตรีท่าทียียวนและบุรุษหนุ่มร่างอ้วนเตี้ยวิ่งไปทางด้านใต้ของหน้าผา

ดรุณีน้อยพอเห็นก็กระวนกระวายใจยิ่งนัก ต้องเหลียวหน้ามองเล่งจ้วงจี่ แล้วร้องเสียงแหลมเล็กเร่งร้อน

"นี่ ! นี่ ! อย่าได้ปล่อยพวกมันให้รอดพ้นไป"

เสียง "นี่ นี่" ที่ร้องเรียกโดยไม่มีชื่อแซ่ ฟังแล้วรู้สึกสนิทสนมกลมเกลียวยิ่งนัก เล่งจ้วงจี่พอฟังก็รีบตวาดสวนคำขึ้น

"ทิ้งชีวิตไว้ก่อน..."

เสียงตวาดดังพร้อมกับร่างโถมเข้าหานักพรตชราและผู้เฒ่าทั้งสองอย่างว่องไว จนสกัดหน้าไว้ได้ในพริบตา

นักพรตเฒ่าและชายชราต่างเป็นเฒ่าเจ้าเล่ห์อันกลอกกลิ้ง ทั้งสองสบสายตาบอกใบ้แก่กัน แล้วกู่เสียงเกรี้ยวกราดโหยหวน ควงอาวุธโถมเข้าใส่เล่งจ้วงจี่อย่างหักโหมดุร้าย

เล่งจ้วงจี่แค่นหัวร่อเสียงเย็นชา พลิ้วกายวูบหมายจะตีโต้กลับไป

ชายชราและนักพรตเฒ่าพลันหันขวับ แยกย้ายออกไปทางด้านตะวันตกของหน้าผา วิ่งอย่างคลุ้มคลั่งไม่คิดชีวิต

เสียงตวาดเกรี้ยวกราดดังแว่วมา ชายชราที่วิ่งสู่ด้านเหนือของหน้าผาพอดีถูกดรุณีน้อยที่พุ่งมาสกัดกั้นไว้ทัน

เล่งจ้วงจี่เดือดดาลเป็นการใหญ่ทันที แค่นเสียงขุ่นเคืองแล้วกระโดดปราดขึ้นในอากาศ ละลิ่วร่างไปที่เบื้องหน้านักพรตชราที่กำลังวิ่งอย่างสุดฝีเท้า

นักพรตชราเพียงได้ยินเสียงก็รู้ตัว แน่ใจว่าค่ำนี้หากไม่สู้เสี่ยงชีวิตเห็นทีจะยากหนีเอาตัวรอดได้ ดังนั้นรีบชะงักร่างไว้ในบัดดล แส้เหล็กในมือสะบัดฟาดเข้าใส่ที่ทรวงอกเล่งจ้วงจี่อย่างรวดเร็ว พร้อมกันนั้นตาสามเหลี่ยมได้เบิกจนลุกโพลง ตวาดเสียงก้องขึ้น

"เต้าเอี๊ยเสี่ยงกับเจ้าแล้ว !"

เล่งจ้วงจี่แค่นเสียงขุ่นเคือง พลิ้วร่างอีกวูบก็มาที่ข้างกายนักพรตเฒ่าพัดในมือจี้ออกไปดุจกับประกายไฟเข้าใส่ด้ามแส้เหล็กอันยาวเหยียดในมือนักพรตเฒ่า

ประกายสีทองพอพุ่งผ่านก็มีเสียงแผดร้องอันแตกตื่นหวาดหวั่นดังโหยหวน แส้ปัดที่เป็นใยเหล็กในมือนักพรตเฒ่ากระเด็นไกลออกไปหลายสิบวาเป็นสายสีเทายาวเหยียด

จากนั้นพัดจีบได้คลี่ออกดังควาก ประกายทองพุ่งเจิดจ้าแพรวพรายเพียงวูบเดียว ก็มีศีรษะที่ผอมเกร็งกระเด็นขึ้นไปในอากาศ พร้อมด้วยโลหิตฉีดตามติดเป็นลำยาวถึงกลางท้องฟ้า

เล่งจ้วงจี่ตกใจยิ่งนัก รีบถอยปราดไปสามสิบกว่าเชียะ ก้มศีรษะมองดูตัวพัดที่บางเบาราวปีกจักจั่น โดยคาดหมายไม่ถึงว่าจะมีความคมกริบอันน่าแตกตื่นตกใจปานนี้

พลันได้ยินเสียงแผดร้องอันโหยหวนสะท้านใจดังมาจากที่ไม่ไกลนัก เล่งจ้วงจี่รีบเงยหน้ามอง เห็นกระบี่ขาวแวววาวของดรุณีน้อยได้แทงเข้าใส่ทรวงอกชายชราหน้าหลิมคางเสี้ยมนั้นจนทะลุหลัง

ดรุณีน้อยกระชากกระบี่กลับมายืนตระหง่าน รีบกวาดตามองไปรอบข้างอย่างเร่งร้อน ไหนเลยจะมีร่องรอยของสตรีท่าทียียวนและเจ้าเด็กอ้วนเตี้ยนั้นอยู่

เล่งจ้วงจี่ก็ตื่นตกใจยิ่ง ฉุกใจได้คิดจนรีบวกร่างพุ่งตามติดไปทางทิศใต้ของหน้าผา

พลันได้ยินดรุณีน้อยละล่ำละลักเสียงแหลมเล็ก

"นี่ ! นี่ ! มิต้องไล่ตามแล้ว ปล่อยพวกมันหนีไปเถิด"

เล่งจ้วงจี่พอได้ยินก็ลอบหัวร่ออยู่ในใจ คำนวณแน่ว่าสาเหตุที่ดรุณีน้อยมิให้ตนไล่ตามไปนั้น คงกลัวว่าตนจะฉวยโอกาสนี้หลบหน้าหนีไปอีกผู้หนึ่ง จึงเหลียวมามองดู เห็นดรุณีน้อยได้สอดกระบี่เข้าฝัก วิ่งอย่างเร่งรีบร้อนตรงเข้ามา

เพราะเล่งจ้วงจี่ต้องการจะสืบเสาะดูสาเหตุที่ดรุณีน้อยไฉนจึงต้องแต่งกายเป็นบุรุษ ใช้วิชาฝ่ามือสุริยันฟาดดาบทองนางแอ่นพิษง่วนเล้งไถ่และเกาทัณฑ์เหล็กห่วงหยกจิ้นอูชั้งจนตายไปถึงสองคน จึงรีบแย้มยิ้มแล้วเดินดาหน้าเข้ารับ

ดรุณีน้อยยิ้มอย่างหยาดเยิ้ม บนใบหน้าที่ขาวซีดของนางปรากฏสีแดงระเรื่อของความอุธัจ ดวงตาแวววาวมีประกายอันนุ่มนวล จ้องมองดูเล่งจ้วงจี่ที่กำลังเดินดาหน้าเข้าหา จนเมื่อใกล้แล้วจึงกล่าวอย่างตื้นตันขึ้นก่อนว่า

"ขอบคุณเชี่ยวเฮี้ยบที่ได้การุณย์ช่วยเหลือ"

กล่าวแล้วประสานมือขึ้นคารวะอย่างสวยงาม เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่าดรุณีน้อยกล่าวตามมารยาทเท่านั้นเอง จึงรีบคารวะตอบแล้วกล่าวขึ้น

"หามิได้ หามิได้ โกวเนี้ยถ่อมตัวเกินไปแล้ว"

ตาอันสุกใสของดรุณีน้อยกวาดมองผ่านใบหน้าอันงามสง่าของเล่งจ้วงจี่ยกมือชี้ไปที่ยอดเขาเทียนตูฮง แย้มยิ้มพลางกล่าวว่า

"กระท่อมที่พำนักอยู่บนยอดเขานี้นี่เอง จะขอเชื้อเชิญเชี่ยวเฮี้ยบขึ้นไปนั่งสักครู่ได้หรือไม่ ?"

เป็นวาจาที่สบใจเล่งจ้วงจี่พอดีทีเดียว แต่มิอาจไม่เสแสร้งถ่อมตัวเป็นมารยาทได้ จึงกล่าวว่า

"ไหนเลยจะขึ้นไปรบกวนได้เล่า"

ดรุณีน้อยเห็นเล่งจ้วงจี่ยินดีจะไป ต้องแย้มยิ้มขึ้นอย่างมิอาจอดกลั้น กล่าวว่า

"สถานที่นี้มีเมฆหมอกอบอวล ทางก็ลื่นอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าจะนำทางด้านหน้าของท่าน ระวังตัวเอาไว้"

เล่งจ้วงจี่ผงกศีรษะรับคำ ติดตามดรุณีน้อยกระโดดลงจากหน้าผาฮุ้นไฮ้เพ้งมุ่งขึ้นสู่ยอดเขาเทียนตูฮงอย่างเร่งร้อน

ขณะนี้ดวงจันทร์กระจ่างได้ลับฟ้าไปแล้ว ในหมู่เมฆมีแสงรำไรอันเลือนราง ดรุณีน้อยคล้ายดั่งกลัวเล่งจ้วงจี่จะไม่คุ้นทาง มิกล้าใช้วิชาตัวเบาให้เต็มที่ ทั้งสองจึงพากันไปอย่างไม่เร่งร้อน จวบจนเมื่อขึ้นถึงยอดเขาเทียนตูฮง แสงจันทร์ยังคงมีประกายเลือนรางมาจากทิศตะวันตก ทิวทัศน์บนยอดเขาเป็นความงามอีกประการหนึ่ง ซึ่งคล้ายมายาภาพในอุปาทาน ระหว่างหมู่ไม้ใบสนคล้ายมีหมอกบางครอบคลุมอยู่จาง ๆ

ในระหว่างวิ่งอยู่นั้น เล่งจ้วงจี่ขบคิดอยู่ตลอดเวลาว่าจะใช้วาจาใดมาเลียบเคียงถามชาติกำเนิด และประวัติของสตรีงามกลางคนกับดรุณีน้อยอาภรณ์ขาว และใคร่จะสืบสาวให้รู้ว่า นางมีความอาฆาตแค้นอันใดต่อดาบทองนางแอ่นพิษกับเกาทัณฑ์เหล็กห่วงหยก

ขณะขบคิด พลันได้ยินดรุณีน้อยที่วิ่งอยู่ด้านหน้าร้องเสียงสดใสว่า

"ที่นั้นก็คือกระท่อมของข้าพเจ้ากับมารดา"

เล่งจ้วงจี่เพ่งมองไป เห็นในหมู่สนและไผ่ที่ห่างไกลประมาณห้าหกสิบวา ปรากฏเงากระท่อมขึ้นเลือนราง ภายใต้ม่านหมอกบางดูแล้วยิ่งคล้ายเป็นภาพอุปาทานอันเลือนราง ห่างไกลจนสุดที่จะไขว่คว้า จึงต้องชมเชยว่าเป็นสถานที่อันงดงามดั่งวิมานในภาพวาด ดรุณีน้อยพอฟังก็ต้องหัวร่อขึ้นด้วยความพึงพอใจ

ขณะว่ากล่าว ได้มาถึงที่ซึ่งเล่งจ้วงจี่ซ่อนตัวอยู่เมื่อครู่ ทั้งสองพลัน

ชะลอร่างลงไปพร้อมเพรียงกัน เล่งจ้วงจี่เพ่งตาดูสีหน้าก็แปรเปลี่ยนไปทันที บรรดาดอกไม้หลายหลากพันธุ์ที่ปลูกเรียงรายเป็นวงโค้งหน้ากระท่อม ชั่วเวลาเพียงครึ่งชั่วยาม ต่างหุบกลีบเข้าหากันคล้ายดั่งเป็นมือพระพุทธรูป

ดังนั้นเอง ความพิศวงสงสัยใคร่จะรู้ กอปรกับเหตุการณ์ที่ผิดคาดหมาย ทำให้เล่งจ้วงจี่พลิ้วกายไปที่หน้าต้นดอกไม้ ชี้ยังหมู่ไม้ดอกแล้วถามอย่างเร่งร้อนด้วยความแตกตื่น

"ประหลาดแท้ ดอกไม้เหล่านี้เมื่อคร่แต่ละดอกเบ่งบานเต็มที่ ไฉนชั่วเวลาบัดเดี๋ยวเดียวก็โรยรากันไปหมดสิ้นเล่า ?"

ดรุณีน้อยฟังจนใจหายวาบหน้าถอดสี ต้องอุทานแล้วถามอย่างสงสัยใจ

"เอ๊ะ ! ประหลาดแท้ แล้วท่านทราบได้อย่างไร ?"

เล่งจ้วงจี่ถูกถามจนงุนงงไป รู้ตัวว่าพลั้งปากเปิดเผยพิรุธไปแล้ว เพื่อแสดงความสัตย์ซื่อมิมีอกุศลจิต จำต้องแย้มยิ้มแล้วกล่าวอย่างเสียใจ

"เมื่อครู่ข้าพเจ้าอยู่ที่หลังต้นสนใหญ่ เคยเห็นดอกไม้เหล่านี้กำลังเบ่งบานกันเต็มที่..."

ใบหน้าที่ขาวผุดผาดของดรุณีน้อยยิ่งซีดลงกว่าเดิม คิ้วขมวดเข้าหากันจนแนบแน่น รู้เรื่องราวได้ชัดเจนแล้วรีบกล่าวเตือนอย่างหนักแน่นจริงจังว่า

"สักครู่เมื่อมารดาข้าพเจ้ากลับมา ท่านอย่าได้เอ่ยถึงเรื่องที่ท่านเคยขึ้นบนยอดเขาเป็นอันขาด"

ขณะว่ากล่าวใบหน้าที่ซีดขาวพลันแดงระเรื่อขึ้นอีกครั้ง กล่าวสืบต่อไปอย่างไม่คลายความสงสัย

"ประหลาดแท้ ท่านติดตามอยู่ที่ด้านหลังข้าพเจ้า ไฉนข้าพเจ้าจึงไม่รู้ตัวเลย ?"

"เช่นดังที่ท่านติดตามข้าพเจ้าในเมืองไท่เพ้งติ้ง ข้าพเจ้าก็มิรู้เช่นกัน"

"ในเมื่อท่านมิรู้ตัว ไฉนทราบว่าข้าพเจ้าสะกดรอยตามหลังท่านไป ?"

ดรุณีน้อยที่เอียงอายจนหน้าแดงฉาน กล่าวอย่างแง่งอนน่าเอ็นดู ทำให้เล่งจ้วงจี่ต้องหัวร่อขึ้นอย่างครึกครื้น กล่าวว่า

"เมื่อครูท่านไม่บอกมาเอง ข้าพเจ้าจะทราบได้อย่างไรกัน ?"

ดรุณีน้อยจึงได้รู้ว่า ท่าทีที่ตนยืนอย่างท้อแท้หดหู่ที่นี้ ได้ถูกเล่งจ้วงจี่ลอบเห็นไปหมดสิ้นแล้ว นางจึงอับอายจนหน้าแดงไปถึงใบหู เบิ่งตาจ้องมอง อย่างขุ่นเคือง ตวาดเสียงสดใส

"ท่านที่มีรูปลักษณะเรียบร้อยดั่งบัณฑิตคงแก่เรียน ไหนเลยจะเคยคาดว่าเลวปานนี้"

กล่าวแล้วรีบหันกายเดินออกไป เล่งจ้วงจี่ยังคงยิ้มแย้มแจ่มใสอย่างเบิกบานใจ ติดตามหลังไปโดยกระชั้นชิด มีความรู้สึกว่า มาตรแม้นเพิ่งจะพบหน้ากันในครั้งแรก แต่กลับคล้ายคบหากันมาเป็นเวลาเนิ่นนานปี นี่อาจบางทีเป็นเพราะว่านางที่อยู่บนขุนเขามาเนิ่นนาน มีความเป็นอยู่เยี่ยงดั่งบุตรธิดาบู๊ลิ้มอันไม่เคร่งต่อประเพณีก็ได้

ดรุณีน้อยมาถึงที่หน้าห้องสตรีงามกลางคน จึงชะงักเท้าลังเลอยู่ชั่วขณะ คล้ายดั่งคิดถึงข้อขัดข้องอันไม่บังควรอย่างไร ดังนั้นหันหน้ากล่าวแก่เล่งจ้วงจี่

"เชิญไปที่กระท่อมตะวันตกเถิด"

แล้วเป็นผู้พาไปยังกระท่อมส่วนตัวของนาง เล่งจ้วงจี่รู้ดีกระท่อมนี้เป็นที่พำนักของนาง ดังนั้นจึงเกิดความระแวดระวังตัวขึ้นเป็นพิเศษ พอเข้าไปในกระท่อม ดรุณียืดกายก็กระโดดไกลไปหลายเชียะ มือเรียวงามกรีดยังขื่อเพดาน ในห้องพลันมีแสงสว่างนวลใยขึ้นทันที

เล่งจ้วงจี่ขมวดคิ้วเงยหน้ามอง เห็นบนขื่อกึ่งกลางมีไข่มุกโตประมาณไข่ห่านฝังตรึงแนบแน่น ทอแสงอันนวลใยจนสว่างไปทั่วทั้งห้อง

ได้ยินเสียงดรุณีน้อยกล่าวเชื้อเชิญให้นั่งด้วยวาจานุ่มนวล แล้วนางเดินเข้าไปในห้องมืดด้านซ้ายมือ เล่งจ้วงจี่ที่ผงกศีรษะรับคำ พบเห็นในห้องนี้มีความกว้างเพียงสิบเชียะ กึ่งกลางเป็นหนึ่งโต๊ะสองเก้าอี้ ทั้งซ้ายขวาต่างมีห้องอันมืดครึ้มอยู่ และม่านสีขาวสะอาดห้อยบังประตูห้องสองฟากไว้ นอกจากนี้ก็ไม่มีเครื่องประดับอื่นใดอีก

ขณะนั้น ดรุณีน้อยได้ออกจากห้องมืดด้านซ้าย มือประคองน้ำชามาสองถ้วย กระบี่ที่สะพายหลังถูกปลดออกแล้ว นางวางถ้วยน้ำชาที่หน้าเล่งจ้วงจี่ กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เป็นป่าเขาอันรกร้าง ไม่มีของดีจะมาต้อนรับอาคันตุกะ ขอเชิญให้ดื่มน้ำชาเมล็ดสน"

ซึ่งเล่งจ้วงจี่ก็รีบถ่อมตัวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส ดรุณีน้อยเมื่อนั่งอยู่เบื้องหน้าจึงกล่าวขึ้นอย่างรู้สึกเสียใจ

"สนทนากันมาตั้งเนิ่นนาน ยังมิได้ถามแซ่เชี่ยวเฮี้ยบว่ากระไรเลย ?"

พอถามถึงชื่อแซ่ เล่งจ้วงจี่ก็ฉุกใจได้คิด รีบประสานมือขึ้นกล่าว

"ข้าพเจ้าแซ่เล่งนามจ้วงจี่ มีภูมิลำเนาในเมืองกิมเล้ง บิดามารดาล่วงลับไปเนิ่นนานปี ที่บ้านเหลือแต่ข้าพเจ้ากับบ่าวเฒ่าเพียงสองคน..."

ขณะกล่าวมิทันจบ ดรุณีน้อยก็หัวร่อคิกคักแล้วรีบยกมือขึ้นปิดปาก ทำให้เล่งจ้วงจี่ต้องขมวดคิ้วถามอย่างมิเข้าใจ

"โกวเนี้ยไฉนมาหัวร่อขึ้น ?"

"ดูท่าทีของท่านในลักษณะนี้ คล้ายเป็นนักศึกษาสมบูรณ์แบบอย่างแท้จริง"

เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่านางมิใช่กล่าววาจาจริงใจมา จึงประสานมือขึ้นถามว่า

"ขอบังอาจถามโกวเนี้ยแซ่ไร ?"

"ข้าพเจ้าแซ่เอี๊ยบ"

เล่งจ้วงจี่เห็นดรุณีน้อยไม่มีท่าจะกล่าวสืบต่อไป ย่อมมิอาจจะเค้นถามได้ จำต้องคิดหาวาจาอื่นใดมาเป็นหัวข้อสนทนา ดังนั้นกวาดตามองรอบห้อง แล้วแสร้งชมเชยขึ้นว่าเป็นทิวทัศน์ที่งามตระการปานวิมานแมน สุขสงบสันโดษอย่างไม่กระตือรือร้นต่อโลกียวิสัย แล้วและเล็มถามนางว่าอยู่บนยอดเขานี้กับมารดาเป็นเวลานานเท่าใดแล้ว

ดรุณีน้อยยังคงขมวดคิ้วตอบว่า นับแต่นางจำความได้ก็อยู่บนยอดเขาเทียนตูฮงแห่งนี้มา ทำให้เล่งจ้วงจี่แสร้งทำเป็นตื่นเต้น รีบฉวยโอกาสถามขึ้น

"ตามที่โกวเนี้ยบอกมา ผู้อาวุโสแซ่เตียไยมิใช่ปลีกตัวมาอยู่บนนี้เป็นเวลาสิบกว่าปีแล้วหรือ ?"

ดรุณีน้อยหัวร่อเสียงสดใส ต้องกล่าวสวนคำขึ้นในทันใด

"ข้าพเจ้าปีนี้มีอายุตั้งยี่สิบแล้ว ท่านว่ามารดาข้าพเจ้าอยู่มาเป็นเวลานานเท่าใด..."

พอกล่าวจากปากก็พลันคล้ายรู้สึกตัว นางไม่บังควรจะบอกอายุให้แก่บุรุษหนุ่มที่แปลกหน้าได้ทราบง่ายดายนัก ดังนั้นนางจึงเอียงอายจนแก้มผะผ่าวแดงฉาน

เล่งจ้วงจี่มีความอ่อนไหว ระวังสังเกตต่อสตรีอายุยี่สิบปีเป็นพิเศษ เนื่องจากเกียงเกียงผู้เป็นธิดาของอาจารย์ปีนี้ก็มีอายุยี่สิบปีพอดี ดังนั้นต้องเหลือบแลดูดรุณีน้อยอาภรณ์ขาวไปอีกหลายคราวอย่างลืมตัว

ดรุณีน้อยเร้นกายอยู่บนขุนเขาอันเงียบเหงามาเนิ่นนานปี บางครั้งเป็นเวลาสี่ห้าปีก็ไม่ได้ลงจากเทียนตูฮง ครานี้เมื่อไปพบตัวเล่งจ้วงจี่ในเมืองไท่เพ้งติ้ง ยังคลางแคลงว่าเป็นเทพบุตรจุติลงจากฟ้า ดังนั้นในห้วงหัวใจอันเยือกเย็นสงบของนางจึงถูกความงามสง่าก่อกวนจนปั่นป่วนวุ่นวาย พร้อมกันนั้นในวิถีชีวิตที่ผุดผ่องบริสุทธิ์ของนางก็ได้ระบายสีสันอันแพรวพรายจนบรรเจิดเพริศแพร้ว

ยามนี้ เห็นเล่งจ้วงจี่ชำเลืองแลดูนางอย่างเร่งร้อนตั้งหลายครั้งคราว รู้สึกใจเต้นถี่เร็วรุนแรงอย่างมิเคยเป็น ดังนั้นจึงต้องก้มหน้าลงอย่างแช่มช้า

เล่งจ้วงจี่พลันรู้ตัวว่าเสียกิริยา รีบเสเรื่องกล่าวขึ้นว่า

"ผู้อาวุโสแซ่เตียสามารถอยู่ในเทียนตูฮงถึงยี่สิบปี นับว่าพลังฝีมือของนางมิเพียงสูงล้ำยอดเยี่ยม เมื่อครั้งอดีตก็ต้องเป็นวีรสตรีที่มีนามระบือทั่วแผ่นดินเป็นแน่แท้"

ดรุณีน้อยพลันเงยหน้าขึ้นถามอย่างภาคภูมิใจ

"นามซังเกี่ยมบ้อเต๊ก (กระบี่คู่ไร้ผู้ต่อต้าน) เตียฮุ้นเฮี้ยฉายาไต้หงส์ (หงส์ดำ) ท่านเคยได้ยินหรือไม่ ?"

ตามมารยาท เล่งจ้วงจี่มิอาจบอกว่าไม่ทราบ แต่ตนก็มิเคยทราบเลยจริง ๆ จึงต้องรีรอลังเลไปชั่ววูบ

ดรุณีน้อยชาญฉลาดปราดเปรื่องเพียงใดแล้ว นางมองปราดเดียวก็ทราบดีว่า เล่งจ้วงจี่ต้องมิทราบแน่ จึงกล่าวอย่างสะทกสะท้อน

"อันบุคคลที่สร้างความสั่นสะเทือนบู๊ลิ้ม มีเกียรติประวัติสะท้านวงพวกนักเลงเช่นมารดาข้าพเจ้า ท่านก็ยังมิเคยทราบ นับว่ามีความรู้รอบตัวที่ต่ำต้อยน้อยนิดน่าเวทนาอย่างจริงใจ"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็ไม่สบอารมณ์เหลือหลาย รู้สึกว่าคร่ำเคร่งฝึกปรือวิชากับอาจารย์มาห้าปี มิเคยได้ยินอาจารย์เอ่ยถึงสตรีนามเตียฮุ้นเฮี้ยฉายาหงส์ดำ (ไต้หงส์) ใช้กระบี่คู่นี้มาก่อนเลย หากแม้นนางมีเกียรติประวัติอันสะเทือนทั่วทั้งบู๊ลิ้มจริงดั่งดรุณีน้อยว่ามา มีหรืออาจารย์ตนจะมิทราบได้ ?

ขณะครุ่นคิดพลันได้ยินดรุณีน้อยถามอย่างไม่เข้าใจ

"หรืออาจารย์ท่านมิเคยจะเล่าเรื่องใหญ่ที่สะเทือนแผ่นดินในอดีตให้แก่ท่านฟังมาเลย ?"

เล่งจ้วงจี่จำต้องส่ายหน้า แต่ฉวยโอกาสนั้นถามว่า

"บิดาท่านเป็นผู้ใด ? ข้าพเจ้าอาจบางทีจะเคยได้ยินอาจารย์เอ่ยถึงบ้าง"

ดรุณีน้อยตอบสวนคำอย่างรวดเร็ว

"เอี๊ยบเทียนเล้ง"

เล่งจ้วงจี่พอฟังยังคงมีท่าทีงุนงงดุจดั่งเดิม ดรุณีน้อยมีความขุ่นเคืองขึ้นมาบ้างแล้ว ต้องกล่าวเสียงหนัก ๆ ว่า

"แม้นามสี่อัจฉริยบุรุษ (ซี่จุ้นเกี๊ยก) อันยิ่งใหญ่ ท่านก็ยังมิทราบ ? แล้วจะคลุกคลีในวงพวกนักเลงได้อย่างไร ? จะสร้างชื่อเสียงเรียงนามได้ด้วยวิธีไหน..."

เล่งจ้วงจี่พอได้ยินนามซี่จุ้นเกี๊ยกปฏิภาณก็ปรากฏวูบรู้ได้บัดดล คิดถึงวาจาที่นักพรตขาเป๋ป้อจกเต้าหยินจึงร้องโพล่งว่า

"นึกขึ้นมาแล้ว บิดาท่านต้องเป็นจูอ้วงงึ้นปิด (ข้อมือแดงพู่กันเงิน)

เอี๊ยบไต้เฮี้ยบ ?"

ดรุณีน้อยแย้มยิ้มแล้ว รีบผงกศีรษะถี่ ๆ ด้วยความปลาบปลื้มภาคภูมิ

แต่เล่งจ้วงจี่กลับขมวดคิ้วแนบแน่น กล่าวถามเสียงเบาอย่างคลางแคลงใจ

"ฟังว่าเอี๊ยบไต้เฮี้ยบได้สาบสูญจากวงพวกนักเลงไปนานปีแล้ว มิทราบเป็นวาจาจริงหรือไม่ ?"

รอยยิ้มบนใบหน้าดรุณีน้อยคลายออกไปทันที ในครานี้นางผงกศีรษะรับอย่างหม่นหมอง

เล่งจ้วงจี่พอรู้ประวัติความเป็นมาของสตรีงามกลางคนและดรุณีน้อยคร่าว ๆ แล้ว พร้อมกันนั้นรู้สึกว่านางเป็นคนที่ไม่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับอาจารย์สักน้อยนิด ดังนั้นออกรู้สึกผิดหวังอยู่บ้าง แต่ทว่ามีความเห็นใจในประสบการณ์ของดรุณีไม่น้อย ดังนั้นจึงถามอย่างกังวลใจขึ้นอีกคำ

"ในหลายปีมานี้ เอี๊ยบโกวเนี้ยเคยสืบเสาะได้ร่องรอยหรือข่าวคราวของบิดาบ้างหรือไม่ ?"

ดรุณีน้อยกล่าวอย่างหม่นหมอง

"เท่าที่มารดาบอกมา น่ากลัวประสบอันตรายเพราะสาบสูญร่องรอยถึงสิบเก้าปี ไม่อาจจะมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ได้"

เล่งจ้วงจี่พอได้ฟังก็ใจสะท้าน 'สาบสูญสิบเก้าปี ! เป็นจำนวนที่อาจารย์ตนกักตัวอยู่บนยอดผาจีจือไง้ของเก้าฮั้วซัวพอดี !'

พอได้คิดถึงตอนนี้ หัวใจเริ่มหวั่นไหวขึ้นบ้างแล้ว ดรุณีน้อยที่อยู่เบื้องหน้าปีนี้มีอายุยี่สิบพอดี และบิดานางก็ได้สาบสูญร่องรอยสิบเก้าปีพอดีอีกด้วย หากมิใช่อาจารย์ได้สั่งย้ำอย่างชัดเจน ค่ำคืนนี้เห็นทีจะต้องถือดรุณีน้อยคือเกียงเกียง ธิดาโทนเพียงคนเดียวของอาจารย์เป็นแน่แท้

อาจารย์บอกไว้ ภรรยาของท่านเนื่องจากคลอดลำบาก จึงต้องตายอยู่ในป่าร้างแห่งหนึ่ง และธิดาน้อยที่เพิ่งอายุครบขวบปี ก็หายสาบสูญไปในขณะที่ท่านต่อสู้อย่างดุเดือดอยู่กับหมู่ศัตรูในป่าร้างที่มีหินระเกะกะ

ความคิดไม่ทันจบสิ้น พลันได้ยินเสียงชายเสื้อปะทะลมถี่เร็วดังแว่วมา ดรุณีน้อยร้องอย่างเร่งร้อนขึ้นว่า

"อา...มารดาข้าพเจ้ากลับมาแล้ว"

พลันผุดลุกขึ้นจากเก้าอี้ พร้อมกันนั้นเหลียวมามองเล่งจ้วงจี่ กล่าวอย่างจริงจังอีกครั้ง

"เมื่อมารดาข้าพเจ้าถามไถ่ท่าน จงจำไว้ให้มั่นว่าไม่เคยขึ้นมาบนยอดเขานี้เลย !"

เล่งจ้วงจี่เห็นนางว่ากล่าวอย่างจริงจัง ดังนั้นต้องรับคำอย่างหนักแน่นจริงจังอยู่หลายครั้ง และติดตามหลังดรุณีน้อยออกจากห้องไปต้อนรับ

เสียงชายเสื้อปะทะลมยิ่งดังยิ่งใกล้เข้ามาแล้ว พลันมีเงาร่างอันสูงใหญ่ของคนผู้หนึ่งกางแขนทั้งสองยาวดั่งราวเป็นค้างคาวมหึมา ละลิ่วร่างจากหน้าผาด้านตะวันออกพุ่งขึ้นมาบนยอดเขาแห่งนี้อย่างรวดเร็ว

ดรุณีน้อยอุทานเบา ๆ แล้วชะงักเท้ายั้งกายไว้ในบัดดล กล่าวอย่างเสียงแผ่วเบา ๆ ขึ้น

"มิใช่มารดา"

เล่งจ้วงจี่เพ่งสายตามองไป สีหน้าต้องแปรเปลี่ยนอย่างใหญ่หลวงทันที ตื่นตระหนกจนถลันกายหลบไปด้านหลังดรุณีน้อย ละล่ำละลักเสียงแผ่วเบา

"แย่แน่ ข้าพเจ้าไม่อาจพบกับท่านผู้นี้ เอ๊ียบโกวเนี้ย รีบหาที่ให้ข้าพเจ้าซ่อนตัวโดยด่วนด้วย"

ดรุณีน้อยยังดูมิออกว่าผู้มาเป็นใคร เห็นเล่งจ้วงจี่มีความกระวนกระวายปานนี้ก็กระซิบขึ้นว่า

"ท่านไปหลบในกระท่อมของข้าพเจ้าก่อนก็ได้"

เล่งจ้วงจี่ตั้งใจจะหลบหน้าผู้มาเท่านั้น แม้จะเป็นภูเขาอาวุธหรือกระทะน้ำมันก็ไม่ไปคำนึงแล้ว ดังนั้นรีบหันร่างวิ่งเข้าไปในห้องมืดด้านขวาที่มีม่านสีขาวปิดไว้ พอเข้าไป ความมืดวูบขึ้นและรู้สึกมีกลิ่นหอมอันรวยริน

โชยมาปะทะหน้า

เล่งจ้วงจี่ตื่นเต้นตกใจจนรีบกวาดตามองไป เห็นในห้องน้อยมีหนึ่งเตียงหนึ่งโต๊ะหนึ่งเก้าอี้

บนเตียงมีที่นอนผ้าห่มพับอย่างเรียบร้อย บนโต๊ะมีกระจกบานหนึ่ง บนเก้าอี้มีไหมอยู่กองหนึ่งเท่านั้น นอกจากนี้ก็ไม่มีสิ่งอื่นใด เล่งจ้วงจี่พอเห็นก็รู้ตัวว่าบุกผิดห้องแล้ว ลอบร้องคร่ำครวญอยู่ในใจ เพราะนี่ต้องเป็นห้องส่วนตัวของเอี๊ยบโกวเนี้ยแน่แท้

ขณะขบคิดจะเปลี่ยนห้องหลบซ่อนตัว ได้ยินเสียงดรุณีน้อยร้องขึ้นอย่างปลาบปลื้มยินดี

"ป้อจกซือแป๊ะ ท่านมิได้มาตั้งเนิ่นนานแล้ว"

จากนั้น เสียงหัวร่อของนักพรตขาเป๋ดังกึกก้องกล่าวถามว่า

"เอียเท้า มารดาเจ้าเล่า ?"

ดรุณีน้อยได้ออกต้อนรับทางนอกกระท่อมแล้วพร้อมกับกล่าวตอบขึ้น

"มารดาข้าพเจ้าไปไล่ล่าฮวยฮวยไท้ส่วยแล้ว"

ป้อจกเต้าหยินอุทานด้วยความตื่นเต้นสงสัย ถามเสียงหนัก ๆ ว่า

"เจ้าอุบาทว์ชาติชั่วถึงกับกล้ามารังควานบนยอดเขาเทียนตูฮงทีเดียวหรือ ?"

"หามิได้ มารดาข้าพเจ้าท้าทายให้มันมาเอง"

"เป็นอย่างไร ? มารดาเจ้ามิใช่เคยสาบาน ก่อนที่บิดาที่สาบสูญร่องรอยของเจ้าจะปรากฏตัวในวงพวกนักเลง นางจะไม่ยอมออกจากอึ้งซัวไปชั่วชีวิต ?"

"มิใช่ดอก ข้าพเจ้าไปเป็นคนนัดเอง"

"เป็นอย่างไร ? เจ้าถึงกับกล้าลงจากเขาเพียงลำพังคนเดียว ?"

ดรุณีน้อยรู้สึกไม่ยินยอมอยู่บ้าง พร้อมกันนั้นก็มีความภาคภูมิใจอยู่ไม่น้อย กล่าวว่า

"เฮอะ ! มีอันใดจะไม่กล้า ? ข้าพเจ้ามิเพียงไปที่อ้อโฮ้วจึงเท่านั้น ยังไปที่ไท่เพ้งติ้งด้วย"

หน้ากระท่อมเงียบงันไปชั่วครู่ คิดว่าป้อจกเต้าหยินคงถูกเรื่องนี้สร้างความตื่นตกใจจนตะลึงลานไป

จริงดั่งคาด ป้อจกเต้าหยินพลันลดเสียงเบา ๆ ถามขึ้น

"เอียเท้า ดาบทองนางแอ่นพิษง่วนเล้งไถ่กับเกาทัณฑ์เหล็กห่วงหยกจิ้นอูชั้ง เจ้าเป็นผู้ฆ่าหรือ ?"

ดรุณีน้อยมิได้ตอบคำมา คาดว่าคงผงกศีรษะรับเท่านั้น ได้ยินเสียงตักเตือนของป้อจกเต้าหยินดังขึ้น

"เราจะตักเตือนแก่เจ้าไว้ ขณะนี้เก็งจีฮุ้นที่เป็นซือม่วยคนเล็กของดาบทองนางแอ่นพิษง่วนเล้งไถ่ กำลังออกสืบเสาะหาตัวบุรุษหนุ่มชุดขาวที่ฆ่าซือเฮียนางอย่างเอาเป็นเอาตายทั่วทุกทาง มิใช่ซือแป๊ะจะเยินยอความเก่งกล้าของผู้อื่นให้เกินความจริง เก็งเอียเท้านางนั้นมีพลังฝีมือที่กว้างขวางลึกล้ำสุดหยั่งคะเน ซือแป๊ะกับมารดาเจ้ายังไม่อาจรับมือนางได้..."

"ซือแป๊ะ ท่านไฉนทราบข่าวคราวนี้ ?"

"เรามาถึงที่นอกเมืองไท่เพ้งติ้ง พอดีพบกับเก็งจีฮุ้นและจิ้นเต็กไต้ซือ เราจึงได้ทราบเรื่องราวดาบทองนางแอ่นพิษและเกาทัณฑ์เหล็กห่วงหยก ได้ถูกคนใช้วิชาฝ่ามือสุริยัน (เชียะเอี๊ยงเจี้ย) ฟาดขม่อมแหลกลาญตายไป"

กล่าวถึงเท่านี้ก็ชะงักวูบ จากนั้นลดเสียงกระซิบเบา ๆ

"หะแรกเราเคยได้คิดถึงเจ้า ภายหลังจึงแน่ใจว่าต้องเป็นเจ้าเด็กแซ่เล่งผู้นั้น"

"อะไร ? เจ้าเด็กที่แซ่เล่งผู้นั้น ?"

"อะไร ? เจ้าพบกับเด็กผู้นั้นมาแล้ว ?"

"มิได้ มิได้ ข้าพเจ้าไฉนไปพบกับมัน เพียงแต่รู้สึกประหลาดใจอยู่บ้างหรือบุรุษหนุ่มแซ่เล่งผู้นั้นก็รู้จักวิชาเชียะเอี๊ยงเจี้ยกง (ฝ่ามือสุริยัน)..."

ป้อจกเต้าหยินแค่นเสียงเบา ๆ แล้วกล่าวอย่างสะทกสะท้อน

"เฮอะ ! ไหนเลยเพียงเชียะเอี๊ยงเจี้ยกงเท่านั้น วิชาอันสุดยอดของสี่อสูรร้ายในอดีต ต่างถูกมันฝึกปรือจนครบครันหมดสิ้น ในสายตาของเรา

ที่สังเกต เรื่องเจ้าฆ่าดาบทองนางแอ่นพิษนั้น ในที่สุดจะต้องถูกป้ายไปเป็นการกระทำของมันเสียแปดส่วน"

ดรุณีน้อยขบคิดชั่วขณะ จึงถามขึ้น

"ซือแป๊ะมาหามารดาของข้าพเจ้า เพราะเรื่องราวของบุรุษหนุ่มแซ่เล่งมามีวิชาเชียะเอี๊ยงเจี้ยกงที่บิดาข้าพเจ้าเคยฝึกปรือได้กระมัง ?"

"นี่เป็นเพียงสาเหตุหนึ่งในจำนวนหลาย ๆ ประการ สาเหตุที่สำคัญที่สุดนั้นคือ ยังคงรีบหาทางติดตามเจ้าเด็กแซ่เล่งนั้นให้พบ"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็ใจสะท้าน จนต้องเดินมาที่ริมหน้าต่างอย่างลืมตัว ตั้งอกตั้งใจฟังจนจดจ่อขึ้นกว่าเดิม ได้ยินเสียงดรุณีถามอย่างตื่นเต้นสงสัย

"เพราะเหตุใด ? ซือแป๊ะ"

ป้อจกเต้าหยินแค่นเบา ๆ แล้วกล่าวขึ้น

"มันไม่เพียงจะหลอกพาฉิ่นเฮียงเหล็งผู้ศิษย์เราหนีมาเท่านั้น แม้เอียเท้าอายุเยาว์นามฮ่วงชุนก็ถูกพามาด้วย"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็เดือดดาลขึ้นทันที แทบอดมิได้ต้องโถมกายไปทุ่มเถียงกับป้อจกเต้าหยินให้รู้ความจริง แต่เมื่อขบคิดอีกครั้ง ในตอนแรกมิได้ออกไปเสนอหน้า ขณะนี้ยิ่งมิอาจจะไปปรากฏตัวแล้ว

ได้ยินดรุณีน้อยกล่าวขึ้นอย่างมิใคร่เชื่อถือเป็นการเถียงแทนตน

"ไม่อาจเป็นไปได้กระมัง..."

"เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าไม่เป็นไปได้ ?"

ดรุณีน้อยรีบอธิบายอย่างเร่งร้อน

"เจ้าเด็กแซ่เล่งนั้นมีความสามารถอยู่เท่าใด ผู้เดียวไหนเลยจะฉุดคร่าคนเป็น ๆ ถึงสองคนได้ ?"

ป้อจกเต้าหยินพลันถอนหายใจดังเฮือก กล่าวขึ้น

"เล่งจ้วงจี่นับเป็นเด็กดีได้คนหนึ่งจริง ๆ เรารู้ดีว่ามันไม่เป็นเช่นนั้น แต่เราก็จำเป็นต้องติดตามมันให้ทัน เพื่อบอกเล่าความร้ายกาจของเรื่องราวคราวนี้แก่มันรู้...เอาเถิด เราจะไปแล้ว เราไม่รอมารดาเจ้าแล้ว"

เสียงเพิ่งขาดคำก็มีเสียงชายเสื้อปะทะลมดังแว่วจากใกล้เป็นไกลไปทุกขณะ

เล่งจ้วงจี่พอฟังวาจาประโยคสุดท้ายของป้อจกเต้าหยิน โทสะในอกก็เหือดหายไปหมดสิ้นทันที แต่ยังคงคาดเดามิออกว่า ฉิ่นเฮียงเหล็งกับชุนเอียเท้า ไฉนจึงหนีออกจากบ้านมาทั้งสองคน

ความขบคิดมิทันจบสิ้น เสียงดรุณีน้อยก็ได้ร้องเรียกมาทางนอกห้อง

"นี่ ! ออกมาเถิด ซือแป๊ะข้าพเจ้าไปแล้ว"

เล่งจ้วงจี่ระงับใจได้ก็รีบสาวเท้าออกมาอย่างเร่งร้อน แต่ดรุณีน้อยพอเห็นเล่งจ้วงจี่ออกมาจากห้องนอนของนาง ก็เอียงอายจนหน้าแดงสดใส แต่แล้วแสร้งทำเป็นขุ่นเคือง ถามว่า

"ซือแป๊ะข้าพเจ้าไล่ตามท่านมาแล้ว ท่านได้ยินหรือไม่ ?"

เล่งจ้วงจี่ฝืนหัวร่อ กล่าวว่า

"เป็นเรื่องที่ไม่เคยคาดฝันเลยจริง ๆ"

ดรุณีน้อยคล้ายมิใคร่สนใจเรื่องราวเหล่านี้นัก นางขมวดคิ้วเรียวของนางถามอย่างจริงจังขึ้น

"ฟังซือแป๊ะว่า ท่านก็ฝึกวิชาเชียะเอี๊ยงเจี้ยกงของเชียะเอี๊ยงชิ่งกุน (เทพเจ้าสุริยัน) สำเร็จ ?"

เนื่องจากเล่งจ้วงจี่มิทราบว่าอาจารย์ตนเป็นใคร ยามใดเอ่ยถึงวิชาฝีมือจิตใจก็หนักอึ้งจนตึงเครียดทุกครั้ง ดังนั้นเพียงผงกศีรษะรับคำอย่างหนักแน่นเท่านั้น ดรุณีน้อยจึงถามต่อไปด้วยความสนใจ

"ท่านจะยินดีบอกเล่าเหตุการณ์ที่ท่านฝึกปรือวิชาฝีมือแก่ข้าพเจ้า และอาจารย์ท่านเป็นใครหรือไม่ ?"

เล่งจ้วงจี่ขมวดคิ้วจนแนบแน่น ลังเลชั่วขณะ จึงกล่าวว่า

"เอี๊ยบโกวเนี้ย ข้าพเจ้าขณะนี้จะบอกกับท่านอย่างเปิดเผยจริงใจ เท่าที่ข้าพเจ้าสะกดรอยตามท่านอยู่ตลอดเวลา เพราะใคร่ต้องการทราบว่าไฉนท่านก็ฝึกวิชาฝ่ามือสุริยันได้ ? อาจารย์ท่านเป็นผู้ใด ?"

ดรุณีน้อยเพราะต้องการจะสืบให้รู้ความเป็นมาของอาจารย์เล่งจ้วงจี่ ดังนั้นตอบอย่างไม่รีรอว่า

"วิชาฝ่ามือและเพลงกระบี่ของข้าพเจ้า ล้วนได้รับการอบรมสั่งสอนจากมารดา ข้าพเจ้ามิเคยฝากตัวเป็นศิษย์ผู้ใดมาเลย"

เล่งจ้วงจี่ต้องขมวดคิ้ว ถามอย่างคลางแคลงใจ

"ผู้อาวุโสแซ่เตียไฉนรู้วิชาฝ่ามือสุริยัน ?"

ดรุณีน้อยสั่นศีรษะ กล่าวเสียงราบเรียบขึ้น

"มารดาข้าพเจ้าไม่เป็นฝ่ามือสุริยัน แต่ท่านได้ถ่ายทอดเคล็ดวิชานี้จากคัมภีร์ที่บิดาผู้หายสาบสูญของข้าพเจ้า..."

เล่งจ้วงจี่ฉุกใจได้คิด รีบลนลานถามขึ้น

"คัมภีร์ลับเล่มนั้นเป็นหนังสือเล่มบาง ๆ มีปกสีทองตัวอักษรสีเงินข้างในใช้เนื้อแพรสีแดง ส้ม เหลือง และขาวสี่ชนิดเย็บติดกันใช่หรือไม่ ?"

ดรุณีน้อยสั่นศีรษะกล่าวอย่างหม่นหมอง

"ข้าพเจ้ามิเคยเห็นคัมภีร์เช่นนั้นมาเลย เนื่องจากมันถูกบิดาที่หายสาบสูญไปเนิ่นนานปีนำติดตัวไปด้วย"

เล่งจ้วงจี่ฟังจนใจสะท้านอย่างรุนแรง ท่าทีก็ตื่นเต้นจนตึงเครียด ละล่ำละลักอย่างรุ่มร้อน

"ที่ท่านฆ่าดาบทองนางแอ่นพิษง่วนเล้งไถ่กับเกาทัณฑ์เหล็กห่วงหยกจิ้นอูชั้ง เพราะต้องการล้างแค้นแทนบิดาของท่านกระมัง ?"

ดรุณีน้อยเห็นทีท่าของเล่งจ้วงจี่ผิดปรกติไป ยิ่งมั่นใจใคร่จะสืบเสาะประวัติความเป็นมาของอาจารย์เล่งจ้วงจี่ให้ได้ พร้อมกันนั้นนางผงกศีรษะตอบอย่างเปิดเผยจริงใจ

"ใช่แล้ว ทั้งสองคนล้วนเป็นศัตรูคู่อาฆาตของบิดาข้าพเจ้าเมื่อครั้งก่อน"

เล่งจ้วงจี่ยิ่งมีสีหน้าพลุ่งพล่านขึ้นกว่าเดิม ละล่ำละลักถามต่อไป

"เอี๊ยบโกวเนี้ย ทราบหรือไม่ว่าศัตรูคู่อาฆาตครั้งบิดาท่านยังมีชีวิตนั้นเป็นผู้ใดอีก ?"

ดรุณีน้อยพอได้ฟังคำ 'ครั้งบิดาท่านยังมีชีวิต' สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไปทันที ต้องร้องด้วยความแตกตื่นตกใจ

"อะไร ! ท่าน...ท่านว่าบิดาข้าพเจ้าเสียชีวิตไปแล้ว ? !"

เล่งจ้วงจี่ทราบดีว่า เพราะความครุ่นคิดคำนึงของตนจนทำให้พลั้งปากกล่าวไป ดังนั้นรีบกล่าวเสริมแก้ไขขึ้นว่า

"มิได้ มิได้ ข้าพเจ้าหมายถึงก่อนจะสาบสูญ"

แต่ทว่าจิตใจของดรณีน้อยไม่อาจจะสงบเยือกเย็นลงได้อีกแล้ว นางพยายามข่มกลั้นความปั่นป่วนวุ่นวายของห้วงหัวใจ ถามอย่างกระสับกระส่าย

"ยังมีศัตรูคู่แค้นเป็นใครนั้น มารดาข้าพเจ้าทราบ...แต่ทว่า...คล้ายดั่งยังมีอีกผู้หนึ่งนาม 'โอวเฮาะเซียนเจี้ยง'...."

เล่งจ้วงจี่พอฟังร่างพลันถลาอย่างเสียหลัก ดุจกับถูกสายฟ้าฟาดมาอย่างไม่คาดหมาย หน้าผากมีเหงื่อยะเยียบซึมออกมาจนชุ่มโชก จิตใจได้พลุ่งพล่านดาลเดือดจนไม่มีปัญญาจะข่มระงับ ยกมือชี้ดรุณีน้อยถามเสียงสั่นสะท้าน

"ท่าน...ท่านมีนามเรียกเล่นในเยาว์วัย..."

ดรุณีน้อยจิตใจเคลิบเคลิ้ม คล้ายดั่งสังหรณ์จะมีเภทภัยอันใหญ่หลวงกล้ำกรายมา นางกล่าวเสียงแผ่วเบาอย่างลืมตัวขึ้นว่า

"เซียวเกียง..."

เล่งจ้วงจี่พอฟังสมองลั่นอื้ออึงทันที รู้สึกฟ้าหมุนคว้าง แผ่นดินสั่นคลอน ตาทั้งสองเบิ่งจนกลมกว้าง จับจ้องใบหน้าที่ซีดขาวของดรุณีน้อยตะลึงลานไป !

บทที่เก้า เท็จจริงน่าคลางแคลง

ดรุณีน้อยนามเอี๊ยบเชียวเกียง เมื่อเห็นท่าทีที่พลุ่งพล่านจนรุนแรง

เกินไปของเล่งจ้วงจี่ ก็ตื่นตกใจจนรีบถามขึ้น

“เล่งเชี่ยวเฮี้ยบ ท่าน...”

ขณะว่ากล่าวก็รีบสาวเท้ามาที่เบื้องหน้าเล่งจ้วงจี่ ตาแวววาวมองดูใบหน้างามสง่าที่มีเหงื่อไหลออกมาชุ่มโชกด้วยความเป็นห่วงกังวล

เล่งจ้วงจี่จิตใจเคลิบเคลิ้มลืมตัว คล้ายมิได้ยินคำถามที่กังวลสนใจของเอี๊ยบเชียวเกียง สมองอันเลอะเลือนมึนงง มีแต่คำถามที่ประดังเข้ามามากมายหลายหลากนัก...

‘ดรุณีน้อยอายุยี่สิบปี...

‘บิดาที่หายสาบสูญไปสิบเก้าปี...

‘คัมภีร์ที่มีบันทึกวิชาฝ่ามือสุริยัน...

‘นามเรียกเล่นของนางเมื่อเยาว์วัยคือเชียวเกียง...’

ในห้วงสมองเค้นถามตนเองอยู่ไม่หยุดยั้ง ‘เหตุการณ์ทั้งมวลนี้จะบังเอิญ

มาประจวบกันเองแน่หรือ ?'

จิตใจว้าวุ่นสับสน ท่าทีพลุ่งพล่านดาลใจ ครุ่นคิดแต่จะใช้วิธีใดมายืนยันให้มั่นใจว่า เอี๊ยบเชียวเกียงที่อยู่เบื้องหน้าเป็นเกียงเกียงธิดาสุดที่รักของอาจารย์ผู้มีพระคุณหรือไม่ ?

เล่งจ้วงจี่ครุ่นคิดในใจ หากแม้นเอี๊ยบเชียวเกียงคือเกียงเกียง ปริศนาชาติกำเนิดของอาจารย์ผู้มีพระคุณย่อมคลี่คลายได้ในบัดดล และท่านผู้เฒ่าก็คือเอี๊ยบเทียนเล้ง ฉายาจูอ้วงงิ้นปิด (ข้อมือแดงพู่กันเงิน) ที่สาบสูญร่องรอยไปสิบเก้าปี !

ทันใด ดวงตาเป็นประกายกระจ่างแจ่มใส ความคิดหนึ่งพุ่งวาบเข้าสู่ห้วงสมอง ทำให้สองตาคมกล้าดั่งกระบี่จ้องนิ่งอยู่บนทรวงอกที่อวบอูมของเอี๊ยบเชียวเกียงจนไม่กะพริบ

เอี๊ยบเชียวเกียงใจเต้นถี่เร็วดั่งรัวกลอง หน้าแดงระเรื่อร้อนผะผ่าวถอยกายไปครึ่งก้าวตามสัญชาตญาณ กล่าวอย่างเอียงอายเป็นที่ยิ่ง

"ท่าน..."

วาจามิทันขาดคำ เงาสีขาวพุ่งวาบเข้ามา เล่งจ้วงจีลงมือดุจดังสายฟ้าจี้จุดเฮ็กเตี้ยมฮวกของนางอย่างว่องไว

เหตุการณ์อุบัติอย่างไม่คาดหมาย และระยะก็กระชั้นชิด เล่งจ้วงจี่ลงมือด้วยความแคล่วคล่องว่องไว เอี๊ยบเชียวเกียงที่จิตใจว้าวุ่นกระวนกระวายจึงรู้สึกหน้ามืดไปวูบใหญ่ ครางเบา ๆ แล้วร่างอันแน่งน้อยทรุดฮวบลงทันที

เล่งจ้วงจี่ลังเลชั่ววูบ พริบตาที่ร่างเอี๊ยบเชียวเกียงล้มลงจะสัมผัสกับพื้นรีบยื่นแขนรวบเอวของนางขึ้นมา วิ่งปราดเข้าไปในห้องด้านข้าง วางร่างเอี๊ยบ-เชียวเกียงนอนราบลงบนเตียง

ขณะนี้เล่งจ้วงจี่ใจเต้นถี่เร็วดั่งเภรี เหงื่อไหลชุ่มโชกดุจห่าฝน ลมหายใจก็อึดอัดมิเป็นปรกติ เนื่องจากจิตใจที่พลุ่งพล่านดาลเดือดเกินไป จนรู้สึกสองแขนสองขาอ่อนล้าสั่นระริก หัวใจอันตึงเครียดได้ลอยขึ้นมาจนแทบกระดอนออกจากปาก

ขณะนี้เล่งจ้วงจี่จะเปิดอกเสื้อของเอี๊ยบเชียวเกียงดูที่เนินถันของนางจะมีตำหนิที่อาจารย์เคยบอกไว้หรือไม่ ตำหนิที่เกี่ยวพันกับมหันตภัยอันยิ่งใหญ่ของบู๊ลิ้มทั่วแผ่นดิน และก็เป็นตำหนิที่สร้างเภทภัยให้แก่อาจารย์มาชั่วชีวิต !

พร้อมกันนั้นเล่งจ้วงจี่ก็รู้ดีว่า เรื่องนี้เป็นที่เสี่ยงอันตรายเกินไป การกระทำของตนไม่เพียงจะเกี่ยวพันถึงความบริสุทธิ์ผุดผ่องของเอี๊ยบเชียวเกียงในชั่วชีวิต มันยังเกี่ยวพันถึงความสุขสมบูรณ์ในชีวิตกุลสตรีของนาง และศีลธรรมกับเกียรติภูมิของตนเองชั่วทั้งชาตินี้ด้วย

หากแม้นเอี๊ยบเชียวเกียงคือเกียงเกียง ปัญหาทุกอย่างทุกประการก็ไม่เป็นที่หนักใจต้องกังวล แต่หากเอี๊ยบเชียวเกียงมิใช่เกียงเกียง อย่างนั้นผลสุดท้ายจะต้องเลวร้ายจนมิกล้าขบคิดเป็นแน่แท้ !

แต่ทว่านอกจากจะสำรวจที่ทรวงอกเอี๊ยบเชียวเกียงมีตำหนิดั่งอาจารย์บอกไว้หรือไม่ เล่งจ้วงจี่รู้สึกว่าไม่มีวิธีการอื่นใดพอจะมายืนยันได้อีกแล้ว

เล่งจ้วงจี่หวาดหวั่นลนลาน รุ่มร้อนกระวนกระวาย ยืนกระสับกระส่ายจนมือไม้พัลวันอยู่ที่หน้าเตียง ก้มศีรษะมองดูเอี๊ยบเชียวเกียงที่พริ้มตาหลับสนิท ผมยาวสยายปล่อยเคลียอยู่รอบกาย

สายตาเล่งจ้วงจี่จ้องนิ่งอยู่ที่แถวกระดุมบนคอเสื้อของเอี๊ยบเชียวเกียง พร้อมกันนั้นแขนเสื้อทั้งสองของตนก็เช็ดเหงื่อที่ไหลพรากเป็นเส้นสายไม่หยุดยั้ง จนแขนเสื้อทั้งสองเปียกชุ่มดั่งจุ่มน้ำ

ความนี้นับเป็นปัญหาที่ยากเย็นแสนเข็ญจริง ๆ เมื่อคิดถึงผลสุดท้ายอันสาหัส ทำให้เล่งจ้วงจี่ก็ต้องรีรอมิกล้าลงมืออยู่เป็นเวลาเนิ่นนาน

ความคิดได้ใคร่ครวญถึงแต่เหตุการณ์ที่ประดังอยู่ในขณะนี้

'อายี่สิบปี...

'สิบเก้าปี...

'คัมภีร์เร้นลับ...

'ชื่อเล่นเชียวเกียง...'

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ ไม่อาจจะว่าบังเอิญมาประจวบเหมาะโดยสิ้นเชิง

มิเช่นนั้นสำหรับเรื่องที่อาจารย์บอกว่า ภรรยาของท่านเสียชีวิตเพราะคลอดธิดา ความนี้อาจบางทีจะมีเลศนัยคับแค้นจนต้องงำเอาไว้ก็ได้

พอคิดถึงเหตุผลข้อนี้ เล่งจ้วงจี่พลันตกลงใจแน่วแน่ ยื่นมือขาวอันสั่นระริกไปปลดกระดุมเม็ดแรกบนคอเสื้อของเอี๊ยบเชียวเกียง

แต่ทว่ายามเมื่อหัวแม่มือและนิ้วชี้สัมผัสกับกระดุมเม็ดแรก มือก็ต้องหดกลับมาอีกครั้ง ยกขึ้นเช็ดหยาดเหงื่อที่ชุ่มโชกบนใบหน้า เงยมองจ้องดูเพดานห้องจนเชื่องซึมริมฝีปากทั้งสองสั่นอย่ไปมา ท่าทีสัตย์ซื่อจริงใจคล้ายดั่งกำลังอธิษฐานภาวนาต่อภูตผีเทพยดาที่อยู่เหนือฟ้า

อธิษฐานภาวนาอยู่ครู่หนึ่ง จิตใจคล้ายดั่งสงบเยือกเย็นลงไม่น้อย คิดถึงประสบการณ์อันคับแค้นลำเค็ญของอาจารย์ เพื่อเป็นการประโลมวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์บนสรวงสวรรค์ของอาจารย์ เล่งจ้วงจี่รีบปลดกระดุมอกเสื้อเป็นแถวของเชียวเกียงออกทันที

ผิวเนื้อลำคอที่ขาวผ่องเป็นยองใยดั่งแตงร่มใบปรากฏออกมาสู่สายตาในบัดดล กลิ่นหอมรวยรินที่สดชื่นระรื่น ระเหยออกมาจากเสื้อในสีระเรื่อของเชียวเกียงจนคละคลุ้งจรุงใจ

ในเสื้อชั้นในที่รัดแนบเนื้อของเชียวเกียง ปทุมถันกลมกลึงถูกรัดแน่นจนคล้ายจะดันผ้าให้ปริจากกัน เล่งจ้วงจี่พอเห็นจิตใจก็ตื่นเต้นจนว้าวุ่นขึ้นอีกครั้ง แต่ยังคงตัดสินใจแน่วแน่ไปปลดกระดุมเสื้อชั้นในรัดแนบเนื้อของเชียวเกียง

ความสำเร็จหรือยับเยินของเล่งจ้วงจี่ ก็อยู่ที่การกระทำครั้งนี้ !

กระดุมถูกปลดออกอย่างรวดเร็ว ปทุมถันอันกลมกลึงอวบอูมพลันดีดตัวออกมาทันที

เล่งจ้วงจี่ใจสะท้านหวั่นไหว แตกตื่นตกใจจนร้องอุทานขึ้นเบา ๆ รีบใช้มืออันสั่นเทาทั้งสองข้างไปลูบดู

พอลูบสัมผัสปทุมถันทั้งสองอบอุ่นนุ่มนิ่ม มีแรงดีดสะท้อนจนเล่ง-จ้วงจี่แตกตื่นคล้ายไปคลำถูกเหล็กเผาไฟแดงฉาน รีบลนลานคลายออกทันที

ก้มหน้ามองไปก็สะดุ้งจนสุดตัว สีหน้าพลันซีดขาวจนคล้ายกระดาษ

ปากอ้าตาค้าง ตะลึงลานในที่นั้น

ความแตกตื่นลนลาน ว้าวุ่นสับสน เจ็บช้ำเสียใจกระสับกระส่ายประดังขึ้นมาในหัวใจของเล่งจ้วงจี่โดยพร้อมเพรียงกัน

เนื่องจากว่าบนอกอวบอูมขาวผ่องของเอี๊ยบเชียวเกียงมีผิวละเอียดอ่อนเป็นประกาย บริสุทธิ์สดใสคล้ายหยกเนื้อดี ไม่มีไฝฝ้าเป็นราคีแม้แต่น้อยนิด อย่าว่าจะมีตำหนิเป็นอักษรสีแดงจำนวนมากหลายดังที่อาจารย์เคยว่าไว้เลย !

เล่งจ้วงจี่รู้สำนึกว่าได้กระทำความผิดอันมหันต์ขึ้นแล้ว ความผิดในครั้งนี้ยิ่งใหญ่สาหัสมากไปกว่าเมื่อครั้งเกิดขึ้นกับฉิ่นเฮียงเหล็งมิทราบกี่เท่าตัว !

เล่งจ้วงจี่จำได้แม่นยำชัดเจน เท่าที่อาจารย์เคยบอกไว้ แม้เกียงเกียงจะแก่ชราตาย ที่ทรวงอกนั้นยังต้องมีอักษรสีแดงตัวน้อยนิดติดอยู่มากหลาย ไม่มีวันจางหายไปได้โดยเด็ดขาด !

เล่งจ้วงจี่ก้มหน้ามองดูอกอันละลานตาของเอี๊ยบเชียวเกียง ปทุมถันที่เต่งตึงสูงชันทั้งสองระริกไปตามแรงลมหายใจอันแผ่วเบาของนาง สร้างความหวาดหวั่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ตะกุกตะกักถามตนเองขึ้นอย่างหวาดหวั่น

"สวรรค์ ! แล้วจะทำอย่างไร..."

ขณะนี้ร่างของเล่งจ้วงจี่มิสั่นระริกอีกแล้ว แต่ทว่าหยาดเหงื่อเม็ดโป้ง ๆ ประดังลงจากใบหน้าดุจสายฝนโหมซัดมา เล่งจ้วงจี่ที่ยืนอยู่เบื้องหน้าสตรีงามสะคราญที่หลับใหล แต่จิตใจกลับคล้ายมายืนเผชิญพยัคฆ์ร้ายที่จะจับคนไปกัดกินเป็นอาหาร เบื้องหลังก็เป็นหุบเหวลึกล้ำหลายหมื่นวา

ทันใดนั้น

เสียงชายเสื้อเสียดสีอากาศดังถี่เร็วเข้ามาอย่างแผ่วเบา

เล่งจ้วงจี่ตื่นตกใจจนหน้าถอดสี รู้ตัวทันทีว่าสตรีงามกลางคนนามเตียฮุ้นเฮี้ยฉายาหงส์ดำนั้นกลับมาแล้ว ความแตกตื่นตกใจทำให้รีบติดกระดุมเสื้อในให้แก่เอี๊ยบเชียวเกียง แต่ทว่ามิทราบเป็นเพราะเหตุใด จะอย่างไรก็ไม่อาจจะติดกระดุมให้เข้าที่ได้ และปทุมถันอันกลมกลึงทั้งสองนี้คล้ายจะอวบใหญ่กว่าเมื่อตอนต้นไปอีกมากมาย !

จิตใจยิ่งว้าวุ่นลนลาน เรื่องราวก็ยิ่งไม่ราบรื่นดั่งใจ ปทุมถันข้างซ้ายกดเอาไว้ได้อยู่ แต่ปทุมถันข้างขวาก็ดีดตัวออกมาจากนอกผ้า เล่งจ้วงจี่ต้องร้อง 'ประหลาด ประหลาด' อยู่ในใจจนโหยหวน เพราะมิทราบเอี๊ยบ-เซียวเกียงใส่เสื้อชั้นในอย่างไร จึงควบคุมปทุมถันทั้งสองให้อยู่ในเสื้อได้

เสียงซายเสื้อปะทะลมดังใกล้เข้ามาทุกขณะแล้ว จิตใจเล่งจ้วงจี่ก็ยิ่งว้าวุ่นลนลานไปกว่าเดิมเช่นกัน ในสถานการณ์เช่นนี้ มือที่เปียกชุ่มด้วยหยาดเหงื่อทั้งสองข้างก็ไม่ยอมเชื่อฟังคำบงการของสมองอีกแล้ว

เล่งจ้วงจี่มีความคิดจะคลายจุดให้แก่เซียวเกียง เพื่อให้นางลุกขึ้นใส่เอง แต่ก็กลัวนางเมื่อได้สติแล้วจะส่งเสียงตะโกนก้องแผดร้อง ยามนั้นเรื่องราวเห็นทียิ่งเลวร้ายจนยับเยินไปแน่แท้

แต่หากรอจนสตรีงามกลางคนเตียฮุ้นเฮี้ยกลับมาอธิบายต้นสายปลายเหตุให้แก่นางฟัง เล่งจ้วงจี่คิดว่าต่อให้ตนควักหัวใจออกมาตีแผ่ นางก็ไม่ยินยอมเชื่อเป็นแน่แท้แม่นมั่น

เสียงซายเสื้อปะทะลมได้ดังใกล้มาจนแน่ใจว่าขึ้นสู่ยอดผา กำลังพุ่งกายมาที่หน้ากระท่อมนี้แล้ว !

เล่งจ้วงจี่ที่อยู่ในจุดอับสิ้นหวัง มีแต่ต้องหลบหน้าไปสักชั่วคราว รอวันหน้าค่อยมาอธิบายให้แก่นางฟัง

พอตกลงใจเช่นนั้น รีบลนลานลากผ้าห่มบาง ๆ ขึ้นคลุมเอี๊ยบเซียวเกียงอย่างลุกลน กระเสือกกระสนไปที่หน้าต่างหลัง พอเปิดหน้าต่างออกก็พุ่งกายไปด้านนอกอย่างไม่คิดชีวิต

ขณะนี้ ขอบฟ้าปรากฏแสงรำไรของอาทิตย์อุทัย แต่หมอกเมฆบนยอดเขาคล้ายดั่งยังหนาขึ้นกว่าเดิมอีก

เล่งจ้วงจี่ปิดหน้าต่างหลังทั้งสองอย่างสั่นระริกแล้ววิ่งไปสู่ทิศตะวันตกไม่หยุดยั้ง

เร่งร้อนลนลานได้สามสิบกว่าวา พลันมีเสียงสตรีงามกลางคนร้องขึ้นด้วยความตื่นตกใจ

"เชียวเกียง เชียวเกียง บุรุษหนุ่มที่สวมเสื้อยาวสีขาวนั้นเล่า ?"

เล่งจ้วงจี่ไม่วางใจเอี๊ยบเชียวเกียงที่ถูกสกัดจุดเอาไว้ พร้อมกันนั้นก็คิดใคร่จะทราบท่าทีของสตรีงามกลางคนเมื่อได้เห็นสภาพของเอี๊ยบเชียวเกียง ดังนั้นรีบชะงักร่างพลิ้วกายหลบอยู่หลังต้นไม้ใหญ่อย่างว่องไว

ขณะเดียวที่ร่างเพิ่งเร้นกายอยู่หลังต้นไม้ใหญ่ ภายในกระท่อมที่อยู่ห่างยี่สิบกว่าวามีเสียงกรีดร้องอันตื่นตระหนกดังขึ้นจนเสียดหู

เล่งจ้วงจี่แน่ใจว่า เตียฮุ้นเฮี้ยได้พบเห็นเอี๊ยบเชียวเกียงที่นอนเสื้อหลุดลุ่ยอยู่บนเตียงแล้ว ดังนั้นจิตใจจึงคับแค้นละอาย จนต้องก้มหน้าลงด้วยความเสียใจ

มีเสียงกรีดร้องอันสดใสดังขึ้นมาอีกคราหนึ่ง เล่งจ้วงจี่รีบลนลานเงยหน้า มั่นใจว่าจุดของเอี๊ยบเชียวเกียงถูกคลายออกแล้ว สองตาจึงเพ่งมองดูหลังคากระท่อมด้านตะวันตกที่ในป่าสนและไผ่ สองหูพยายามเกร็งกำลังเงี่ยฟังอย่างเยือกเย็นจดจ่อ

เล่งจ้วงจี่ต้องการฟังว่าเอี๊ยบเชียวเกียงบอกอย่างไรกับมารดานาง สมาธิจิตใจของเล่งจ้วงจี่ในยามนี้ จดจ่ออยู่ในคำสนทนาของมารดาและบุตรีทั้งสอง

เล่งจ้วงจี่ได้ยินเตียฮุ้นเฮี้ยกระหืดกระหอบอย่างขุ่นเคืองขึ้น

"มันเป็นเรื่องราวใดกันแน่ ? บุรุษหนุ่มเสื้อขาวผู้นั้นเล่า ?"

ได้ยินเสียงเอี๊ยบเชียวเกียงสะอึกสะอื้นอยู่ไม่หยุดยั้ง คล้ายดั่งคับแค้นใจจนไม่มีปัญญาเอ่ยปากกล่าวคำ เป็นครู่ใหญ่จึงได้ยินสตรีงามกลางคนนามเตียฮุ้นเฮี้ยกระชากเสียงขึ้น

"ดูมันที่มีท่าทีเรียบร้อยสำรวม คล้ายนักศึกษาที่แตกฉานในมารยาทและศีลธรรม คิดไม่ถึงว่ามันจะเป็นเจ้าผู้ชั่วช้าอบาทว์ที่มีเปลือกนอกงามตาหากเรากลับมาช้าสักก้าว ไยมิใช่แหลกลาญยับเยิน..."

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็ต้องลอบส่ายหน้าอยู่ไปมา แต่มิอาจตำหนิติเตียนหญิงงามกลางคนจะกล่าวเช่นนี้ เพราะมิว่าผู้ใดมาเห็นสภาพนี้ ต่างก็ต้องเข้าใจดั่งนี้ทุกคนไป

พลันได้ยินเอี๊ยบเชียวเกียงสะอึกสะอื้นอย่างเจ็บช้ำขึ้นว่า

"ดูจากท่าทีที่พลุ่งพล่านโดยกะทันหัน สีหน้าที่แปรเปลี่ยนไปอย่างใหญ่หลวง การกระทำของมันนี้ อาจบางทีมีความคับแค้นใจอย่างไร..."

เตียฮุ้นเฮี้ยพลันตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

"หยุดปาก ! เหตุการณ์เป็นเช่นนี้แล้ว เจ้ายังมาแก้ตัวกลบเกลื่อนให้มัน ? หรือว่าต้องถูกมันเหยียดหยามย่ำยีแล้ว เจ้าจึงจะเชื่อว่ามันเป็นเดียรัจฉานในคราบคน ?"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็มีโทสะดาลเดือดทันที แทบอดมิได้ต้องโถมกายกลับไปอธิบายให้แก่พวกนางฟังจนกระจ่างชัดเจน แต่เมื่อคิดขึ้นอีกครั้ง ในสถานการณ์เช่นนี้แม้มีปากอีกสักร้อยก็ยากจะกล่าวให้กระจ่างเข้าใจ ดังนั้นเองเพลิงโทสะที่ฮืออยู่ในอก จำต้องกล้ำกลืนฝืนเอาไว้

ฉับพลันทันใด มีเสียงแค่นอันขุ่นเคืองดังเบา ๆ ดังมาจากทางด้านหลังตน

เล่งจ้วงจี่แตกตื่นตกใจใหญ่หลวงยิ่ง ตวาดโพล่งออกไปแล้วหันขวับกลับมา ฉกพัดในมือจี้ปราดดุจกับสายฟ้าไปยังเงาร่างสูงโปร่งด้านหลังซึ่งห่างเพียงสิบกว่าเชียะ

พร้อมกันนั้น สายตาก็เพ่งมองจ้องไป พบเห็นคนผู้นั้นเป็นนักพรตชราหน้าตาปรานี ผมขาวโพลง ผิวหน้าสดใสเต่งตึง ดังนั้นพัดที่ถูกเสือกแทงไปตามท่ากระบี่จึงต้องเชื่องช้าไปชั่ววูบอย่างลืมตัว

นักพรตชราเห็นเล่งจ้วงจี่ใช้พัดแทนกระบี่ ด้วยท่าร่างว่องไวดุจกับประกายสายฟ้า สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไปในบัดดล โดยเฉพาะท่ากระบี่ที่ใช้จู่โจมมาครานี้ คือท่าเชียนนั้งจี้โล่ว (เทพยดาชี้ทาง) ของโอวอีค้วงเซ็ง (บัณฑิตทระนงเสื้อดำ) ที่มันเคยพ่ายแพ้ในกาลครั้งก่อน ดังนั้นจิตใจจึงยิ่งแตกตื่นจนใหญ่หลวง

ดังนั้นฉวยโอกาสที่ท่ากระบี่ของฝ่ายตรงข้ามชะลอไปชั่ววูบนี้ สะบัดแขนเสื้อกว้างใหญ่แล้วพลิ้วกายหลบปราดไป พร้อมกันนั้นตวาดถามอย่างแตกตื่นสงสัยขึ้น

"ท่านเป็นอะไรกับเกี้ยมม้อ (อสูรกระบี่) ?"

วาจาไม่ทันขาดคำ ทางหลังซึ่งไกลยี่สิบกว่าวามีเสียงอันขุ่นเคืองของสตรีงามกลางคนตวาดขึ้นว่า

"ก้วนอิดเต้าเจี้ยง ! อย่าปล่อยเจ้าเดียรัจฉานน้อยตัวนี้หลบหนีไป"

เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่า สตรีงามกลางคนกับเอี๊ยบเชียวเกียงไล่ตามมาแล้ว ยิ่งลนลานจนตวาดเสียงก้องขึ้น

"เกี้ยมม้อ (อสูรกระบี่) เกี้ยมเสี่ย (เทพเจ้ากระบี่) อะไรกัน ? หากไม่หลบหลีก อย่าได้ตำหนิว่าข้าพเจ้าก้าวร้าวล่วงเกินเลย"

เสียงตวาดพอดังพลันใช้ท่าฮุดยิบตี่เง็ก (สงฆ์ลงสู่อเวจี) จนประกายพัดกระจายจ้าเป็นรัศมีสีทองครอบคลุมในบริเวณอันกว้างขวาง และโถมจู่โจมใส่ก้วนอิดเต้าเจี้ยงอย่างหักโหมดุร้าย

ก้วนอิดเต้าเจี้ยงรู้ซึ้งถึงความร้ายกาจของเพลงกระบี่ท่านี้ หากแม้นลงมือต่อต้าน เห็นทีจะถูกบุรุษหนุ่มผู้นี้แทงใส่เป็นแม่นมั่น หากพลิ้วกายหลบเลี่ยง บุรุษหนุ่มจะฉวยโอกาสหลบหน้าหนี ดังนั้นจึงมีท่าทียุ่งยากลำบากใจ จะรุกก็มิได้จะถอยก็ยากเย็น

เล่งจ้วงจี่ไม่มีกะใจจะพัวพันการต่อสู้ จุดประสงค์เพียงใคร่จะรุกไล่ก้วนอิดเต้าเจี้ยงให้ถอยไปเท่านั้น ยามนี้เห็นฝ่ายตรงข้ามมีท่าทีลังเล จึงรีบพลิ้วกายถอยปราดไปด้านข้างห้าสิบเชียะ หลบหน้าสู่ทิศตะวันตกดุจเป็นดาวตกจากฟ้า

ขณะพุ่งกายปราด ๆ อยู่นั้น ที่ด้านหลังพลันมีเสียงสตรีงามกลางคนตัดพ้อขึ้น

"เต้าเจี้ยง เหตไฉนปล่อยให้มันหนีไปเสียเล่า ?"

เสียงถอนหายใจเบา ๆ ดังขึ้นมา ก้วนอิดเต้าเจี้ยงกล่าวอย่างหม่นหมองว่า

"อย่าว่าอาตมาเพียงลำพังเลย แม้รวมกำลังพวกเราสามคน น่ากลัวยังยากจะกักมันให้อยู่บนยอดเขาเทียนตูฮงได้"

เล่งจ้วงจี่ได้รับบทเรียนเป็นเครื่องเตือนใจมาคราหนึ่ง จึงมิกล้าจะหยุด

กายลอบฟังพวกนี้จะสนทนาเรื่องอันใดบ้าง คงพลิ้วร่างละลิ่วอยู่ไม่หยุดยั้ง พอถึงหน้าผาก็โถมปราดลงไป ชั่วพริบตาหายลับลงในทะเลเมฆของไหล่เขา จนถึงเชิงเขาได้ในเวลาอันรวดเร็ว

ที่เชิงเขายังคงมืดมิดดั่งเป็นวิกาล ในหุบเขาก็ไม่มีแสงสว่างของอาทิตย์อุทัย มาตรแม้นรู้ดีว่าสตรีงามกลางคน เอี๊ยบเซียวเกียง และก้วนอิดเต้า-เจี้ยงมิได้ไล่ตามมา แต่ยังไม่ยอมหยุดยั้ง คงวิ่งตรงไปทางนอกเทือกเขาโดยไม่ชะลอฝีเท้า

กระทั่งมาถึงเชิงเขาตะวันตกของอึ้งซัว เป็นเวลาฟ้าสว่างมากแล้ว ชาวไร่นาพากันออกไปประกอบกิจวัตรประจำวัน ทั่วทุกทิศทางกระจ่างด้วยแสงทองของอรุโณทัย

ด้านตะวันตกของภูเขาอึ้งซัวมีผู้คนหนาแน่น ทุกเจ็ดแปดลี้จะต้องมีหมู่บ้านหมู่หนึ่ง ดังนั้นบนทางหลวงจึงมีผู้คนสัญจรไปมาไม่ขาดสาย

เล่งจ้วงจี่เดินตามทางหลวงปะปนกับหมู่พ่อค้าวาณิช มุ่งหน้าไปทางทิศตะวันตกด้วยฝีเท้าเร่งร้อน หวนคิดถึงเรื่องที่พิสูจน์เอี๊ยบเซียวเกียงเมื่อค่ำวาน ในใจยังวุ่นวายกระสับกระส่าย

ยามนี้ เมื่อขบคิดใคร่ครวญ ยังมีความเห็นว่าเอี๊ยบเซียวเกียงก็คือเกียงเกียง ธิดาสุดรักของอาจารย์ เล่งจ้วงจี่ไม่ยอมเชื่อถือว่า ในโลกจะมีเรื่องบังเอิญที่ประจวบเหมาะตั้งมากหลายประการดั่งนี้ !

แต่ทว่าทรวงอกของเอี๊ยบเซียวเกียงยังขาวสะอาดดุจดั่งเป็นหยกเนื้อดี ไม่มีตำหนิที่อาจารย์บ่งบอกอยู่เลย นี่ก็เป็นเรื่องที่เล่งจ้วงจี่มิอาจไม่คัดค้านข้อคิดเห็นที่ตนมั่นใจ จนสยบยอมต่อความจริงที่ประจักษ์อยู่กับตา เล่งจ้วงจี่มั่นใจว่า สตรีงามกลางคนย่อมไม่ยอมเลิกรากับตนไปเป็นแม่นมั่น นางจะต้องพาเอี๊ยบเซียวเกียงออกติดตามตนทั่วทุกหนทาง นับแต่บัดนี้มิทราบจะมีเรื่องยุ่งยากมาก่อกวนอีกเท่าใด ? !

คิดถึงฉิ่นเฮียงเหล็ง จิตใจยิ่งว้าวุ่นกลัดกลุ้มขึ้นกว่าเดิม นางเหตุไฉนต้องหนีออกจากบ้านเล่า ? ในวงพวกนักเลงที่เปี่ยมอันตรายทุกฝีก้าว มี

เล่ห์ร้ายอุบายชั่วอยู่ทั่วทุกหัวระแหง มิทราบว่าจะกลืนร่างนางไปในเวลาใด ?

พอคำนึงถึงตอนนี้ ก็คิดถึงคำสั่งที่อาจารย์ห้ามมิให้ตนใช้วิชาฝีมือไปอย่างวู่วาม ตอนแรกเมื่อได้ฟังคำห้ามปรามนี้ นั่นสมควรเป็นความเหี้ยมเกรียมทารุณเพียงใด ? แต่เมื่อขบคิดใคร่ครวญขึ้นในบัดนี้ เท่าที่อาจารย์กระทำดั่งนี้ เป็นเพราะป้องกันมิให้ตนถูกลากเข้าไปภายในวังวนอันเหี้ยมโหดชั่วร้ายของวงพวกนักเลงนี่เอง !

บัดนี้ ใคร่คิดเริ่มต้นอีกครั้งก็ไม่อาจจะกระทำได้แล้ว

๛ ๛ ๛

แสงอัสดงของยามสนธยา สาดส่องจากขอบฟ้าตะวันตก ลูบไล้ทั่วทั้งยอดเขาเบ้อันซัวจนเป็นประกายเรื่อเหลืองดั่งทองทา และแล้วเริ่มกลายเป็นสีแดงระเรื่อ แดงคล้ำ ในที่สุดก็หายไปในม่านมืดของวิกาลที่คลี่ลงครอบคลุม

เล่งจ้วงจี่ดั้นด้นเดินทางอย่างตรากตรำเป็นเวลาหลายวัน สนธยาพักแรมอาทิตย์อุทัยเดินทางต่อไป และในขณะนี้กำลังใช้ฝีเท้าแคล่วคล่องฝ่าลมเย็นของยามอัสดง มุ่งตรงไปทางเทือกเขาตะวันออกของเบ้อันซัว เล่งจ้วงจี่รู้ดีเมื่อผ่านภูเขาเบ้อันซัวก็จะต้องถึงแดนต่อแดนของอานฮุยและกังไสแล้วตกลงจะเดินทางในราตรีนี้ โดยใช้วิชาตัวเบาวิ่งสุดฝีเท้าตลอดคืน เช้าตรู่วันรุ่งขึ้นก็จะถึงเมืองเจี๋ยะมึ้งได้แน่

ฟ้าได้เริ่มมัวสลัวลงจนกลายเป็นมืดครึ้มเลือนรางของราตรี เล่งจ้วงจี่ใช้วิชาเล็กตี้ปวยเกี๊ย (เหาะเหินบนพื้น) ร่างจึงพุ่งไปดุจกับดาวตก มุ่งสู่ยอดเขาที่เป็นสองโหนกดั่งอานม้าทางเบื้องหน้า วิ่งไปก็ขบคิดไป ว่าเมื่อพบกับเตี้ยงอุ้ยเม้งในวันพรุ่งแล้วจะจัดการกับสถานการณ์เยี่ยงไรจึงจะเหมาะสม ขณะขึ้นสู่เชิงเขาเบื้องหน้าสายตาพลันกระจ่างจ้า เพราะที่เชิงเขายังมีหุบเขาสีเขียวสดขจี มีแสงไฟวับแวมอยู่มากมาย แสงโคมไฟอันสดใสปรากฏอยู่ในหมู่ไม้อันดกหนา ที่แท้เป็นหมู่ตึกหนึ่งอยู่รำไร เล่งจ้วงจี่ตื่นตกใจยิ่งนักจนต้องชะงักร่างไว้ในบัดดล เพราะไม่คาดหมายว่าในภูเขาเบ้อันซัว ยังมีคน

มาสร้างตึกที่ใหญ่โตโอฬารดั่งนี้ไว้

เพ่งมองจ้องไป เห็นตัวอาคารโอฬารปานปราสาทราชวัง ตึกรามภายในก็มีหลายร้อยหลัง ล้วนสลักเสลาด้วยลวดลายงดงาม ฉาบไล้ด้วยสีสันแพรวพราย เพียงมองปราดเดียวก็รู้ว่ามิใช่เป็นหมู่ตึกของสามัญชนคนธรรมดา

ลมราตรีโชยมาวูบใหญ่ หอบเสียงมโหรีปี่กลองดังแว่วแผ่วมาจนได้ยินอย่างชัดเจน ทำให้เล่งจ้วงจี่ฉุกใจได้คิด ต้องเงยหน้ามองดูท้องฟ้าแวบหนึ่ง เห็นเป็นเวลาผ่านยามสองไปแล้ว

ในเวลายามนี้ ภายในตัวตึกยังมีแสงไฟสว่างไสว เสียงมโหรีปี่กลองร้องขับกล่อม หากมิใช่เป็นมหาโจรยิ่งใหญ่ของแผ่นดิน ก็ต้องเป็นหัวหน้าฝ่ายอธรรมของวงพวกนักเลงเป็นแม่นมั่น

เล่งจ้วงจี่ได้รับบทเรียนมาหลายครั้ง จึงมิกล้าจะไปตอแยหาเรื่องราว เพื่อมิต้องให้คนภายในหมู่ตึกพบเห็นร่องรอย ตกลงใจจะอ้อมทางผ่านไป ขณะได้คิดก็วกร่างลงทางด้านใต้ พุ่งละลิ่วไปอย่างรวดเร็ว

ทางเชิงเขาทิศใต้ ทำเลสูง ๆ ต่ำ ๆ มีต้นไม้สูงใหญ่ขึ้นหนาทึบรกร้าง ในราวป่าก็ไม่มีทางจะเดิน หากมิมีวิชาตัวเบาอันสุดยอด อย่าหมายฝ่าผ่านป่าประหลาดแห่งนี้ไปเลย

เล่งจ้วงจี่พุ่งร่างขึ้นไปบนยอดไม้ วิ่งตามกิ่งใบไปทางทิศตะวันตก ขณะวิ่งอยู่กวาดตามองไปรอบข้างอย่างระมัดระวัง พลันสะท้านใจรุนแรง เพราะเห็นที่เชิงเขาตะวันตกเฉียงใต้ พลันปรากฏเงาดำขึ้นสองจุด กำลังพุ่งมาทางนี้ด้วยความรวดเร็วประหนึ่งเป็นประกายสายฟ้า นับว่าเป็นวิชาตัวเบาอันเยี่ยมยอดยิ่ง

เล่งจ้วงจี่แน่ใจว่าผู้มาจะต้องเป็นยอดฝีมือของหมู่ตึกในหุบเขา เพื่อมิให้ถูกฝ่ายตรงข้ามได้พบเห็น จึงละลิ่วร่างลงหลบซ่อนอยู่หลังค่าคบไม้อันมีใบหนาทึบ

เมื่อจ้องดูจุดดำทั้งสองอีกครั้ง เห็นวิ่งเคียงไหล่มาตามยอดไม้ด้วยความว่องไวปราดเปรียวเป็นยิ่งนัก ชั่วพริบตาเงาดำสองจุดก็ปรากฏเป็นร่างสตรี

อันอ้อนแอ้นสะพายกระบี่อยู่บนหลัง ทำให้เล่งจ้วงจี่ที่เพ่งตาดูก็ต้องงงงันไปชั่วขณะ

เพราะสตรีร่างอ้อนแอ้นแน่งน้อยที่วิ่งเคียงคู่อยู่บนยอดไม้กลับกลายเป็นหญิงรับใช้ที่แต่งกายสีสวยสด หน้าตาคมคาย ผมหวีเป็นสองมวยเช่นเอียเท้าทั้งหลาย เล่งจ้วงจี่ดูแล้วก็ต้องคำนึงด้วยความแตกตื่นตกใจ เพราะเมื่อหญิงรับใช้ในตัวตึกมีวิชาตัวเบาอันน่าแตกตื่นถึงปานนี้ อย่างนั้นประมุขหมู่ตึกเบื้องหน้า พลังฝีมือก็ย่อมสงส่งจนเป็นที่แน่แก่ใจได้

ขณะขบคิดมิจบสิ้น สตรีงามทั้งสองนางก็ได้พุ่งกายจนห่างไม่ถึงยี่สิบวาแล้ว สตรีผู้อยู่ด้านซ้ายที่สวมใส่สีแดงฉานหน้าเรียวยาว อายุประมาณสิบแปดสิบเก้า ผู้อยู่ด้านขวาสวมสีเขียวอ่อนหน้ากลมเกลี้ยง อายุสิบเจ็ดสิบแปด ทั้งสองวิ่งเคียงไหล่ด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส แสดงว่ากำลังอยู่ในระหว่างปีติลำพองใจ

พลันได้ยินหญิงรับใช้ผู้อยู่ด้านซ้าย กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“เล็กม่วยม่วย เนี่ยเนี้ย (เจ้านายหญิง) หลายปีนี้มิยอมออกจากตึกดูท่าจะบำเพ็ญภาวนาให้เป็นเซียนแน่แล้ว ?”

หญิงรับใช้ด้านขวาที่สวมอาภรณ์สีเขียวอ่อนแบะปากน้อย ๆ ของนางแล้ว กล่าวอย่างดูแคลนว่า

“มีเทวราชเหล็ก (ทิกิมกัง) แล้ว ไยต้องไปหาอรหันต์ทองเหลือง (ตั้ง-ล้อฮั่น)”

สายลมพุ่งควับผ่านศีรษะ สตรีรับใช้ทั้งสองนางวิ่งหายไปทางยอดไม้เบื้องหน้าอย่างว่องไว แต่ก็สร้างความงุนงงสงสัยแก่เล่งจ้วงจี่เป็นยิ่งนัก มาตรแม้นฟังออกว่า ‘เนี่ยเนี้ย’ นี้ต้องหมายถึงประมุขหมู่ตึกที่เห็น แต่คำทิกิมกังกับตั้งล้อฮั่น (เทวราชเหล็กอรหันต์ทองเหลือง) หมายความกระไรก็ไม่อาจทราบแล้ว

ขณะขบคิดก็ยืดกายขึ้นไปบนยอดไม้ เหลียวหน้ามองดู เห็นหญิงรับใช้รูปงามทั้งสองกำลังพุ่งละลิ่วไปทางหมู่ตึกอันใหญ่โตโอฬารดั่งเหินบิน

เล่งจ้วงจี่เกรงกลัวจะถูกผู้คนในตัวตึกพบ จึงเพียงเหลือบตาแลคราเดียว ก็รีบใช้วิชาตัวเบาวิ่งไปทางทิศตะวันตกอย่างร้อนรน

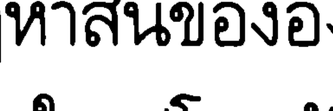

เจี๋ยะมึ้ง เมืองสำคัญอันเป็นชายแดนของสองมณฑล ถนนหนทางกว้างใหญ่ราดด้วยศิลาราบเรียบ ร้านรวงสองฟากข้างหนาแน่นแออัด ผู้คนสัญจรไปมาอยู่คับคั่ง กลางวันครึกครื้นจอแจ กลางคืนสว่างไสวเจิดจ้า

เล่งจ้วงจี่ที่วิ่งตะลุยตลอดทั้งคืนจนฟ้าเริ่มสาง จึงได้ไปถึงเมืองอันรุ่งเรืองใหญ่โตแห่งนี้ เล่งจ้วงจี่ตกลงใจ การวิ่งอย่างเร่งร้อนทั้งคืน ทำให้รู้สึกหิวโหยและเหน็ดเหนื่อยอยู่เล็กน้อย คิดจะพักผ่อนในโรงเตี๊ยมสักครึ่งวัน พบบ่ายจึงค่อยไปเยี่ยมเยียนคฤหาสน์ของอึ้งซือฮั่น พบปะกับเตี้ยงอุ้ยเม้ง

ดังนั้นรีบเลือกโรงเตี๊ยมอันใหญ่โตแล้วเดินเข้าไป ได้รับการนอบน้อมกุลีกุจอจากผู้รับใช้เป็นที่ยิ่ง หลังจากเลือกห้องแล้วจึงถามคนชื่ออึ้งซือฮั่นในเมืองนี้ แต่ผู้รับใช้ปฏิเสธว่าไม่รู้จัก สร้างความงุนงงสงสัยแก่เล่งจ้วงจี่ยิ่งนัก เพราะเตี้ยงอุ้ยเม้งได้บอกอย่างชัดเจน ไหนเลยจะไม่มี ? จึงคาดคั้นต่อไป แต่ผู้รับใช้ก็บรรยายรายนามเศรษฐีมีทรัพย์และผู้มีชื่อเสียงโด่งดังของตัวเมืองให้เล่งจ้วงจี่ฟัง ซึ่งบรรดารายนามเหล่านั้น ไม่มีตัวอึ้งซือฮั่นปะปนด้วยเลย

เมื่อถามไถ่มิได้ความอย่างไร จึงเลิกล้มการสอบถาม ตกลงใจเมื่อรับประทานอาหารและพักผ่อนแล้ว จะออกไปสอบถามตามภายนอกด้วยตนเอง เนื่องจากข้อคิดสันนิษฐาน การสนทนาปราศรัยและเสื้อผ้าอาภรณ์ที่เตี้ยงอุ้ย-เม้งสวมใส่ อึ้งซือฮั่นก็ย่อมมิใช่เป็นคนไร้ชื่อเสียงเรียงนามอย่างเด็ดขาด

เมื่อรับประทานอาหารอิ่มหนำ ผนึกลมปราณพักผ่อนจนคลายความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า สดชื่นกระปรี้กระเปร่าขึ้นอีกครา ก็ลุกขึ้นตบแต่งลูบคลำพัดวิเศษในอ้อมอกเพื่อความแน่ใจแล้ว รีบสาวเท้าเดินออกไป แต่พอเปิดประตูโผล่หน้าก็แตกตื่นจนตัวสั่นสะท้าน รีบลนลานถอยกลับเข้าไปในบัดดล !

เบื้องหน้า ผู้รับใช้ที่ยิ้มแย้มแจ่มใสกำลังนำทิโกวพั้วกับบ้วนเล็กเพี้ยเดินเข้ามา สร้างความแตกตื่นแก่เล่งจ้วงจี่เป็นยิ่งนัก หรือพวกนางมิได้ไปอวยพรงานวันเกิดที่ภูเขามกกังซัว ? จึงได้พากันมารวดเร็วปานนี้ !

ลอบมองไปตามช่องประตู ยิ่งต้องแตกตื่นตกใจจนขวัญหายอีกครั้ง เห็นทิโกวพั้วหน้าเคร่งเครียดเย็นชาคล้ายกลุ้มอกกลุ้มใจอย่างยิ่ง รอยย่นบนใบหน้าของนางยิ่งรู้สึกจะลึกลงกว่าเดิมหลายเท่านัก ส่วนบ้วนเล็กเพี้ยขมวดคิ้วเรียวของนางจนชิดติดกัน ใบหน้าบ่งบอกความรันทดหดหู่ ท่าทีก็หมองคล้ำ บนแก้มขาวผ่องเป็นยองใยได้ซูบไปไม่น้อยแล้ว

เล่งจ้วงจี่ยิ่งรู้สึกอัดอั้นลำบากใจ บังเกิดความกังวลและรักเวทนาขึ้นอย่างมากหลาย จนแทบต้องโถมออกจากห้องไปดาหน้าต้อนรับในฉับพลัน

แต่สัมปชัญญะได้ตักเตือนแก่เล่งจ้วงจี่ ว่ายามนี้ออกไปพบหน้ากันมิได้เด็ดขาด ไม่เช่นนั้นจะคิดปลีกตัวออกจากมารดาและบุตรีทั้งสองคนนี้ย่อมยากเย็นยิ่งกว่าปีนขึ้นไปบนสรวงสวรรค์เสียอีก แต่ทว่าเล่งจ้วงจี่รู้สึกข้องใจยิ่งมิทราบทิโกวพั้วกับบ้วนเล็กเพี้ยไปเผชิญกับเรื่องราวอันหนักใจตึงมืออย่างไร ? โดยเฉพาะบ้วนเล็กเพี้ยที่จากกันไม่ถึงสิบวัน ไยซูบซีดร่วงโรยจนหม่นหมองปานนี้ ?

ขณะขบคิด พลันเห็นผู้รับใช้พาทิโกวพั้วและบ้วนเล็กเพี้ย เดินตรงมาในทางนี้ซึ่งเป็นห้องแถวพิเศษ เล่งจ้วงจี่ยิ่งแตกตื่นตกใจจนลนลานเข้าไปในห้อง ลอบทอดถอนใจด้วยความท้อแท้ แน่ใจว่ามารดาและบุตรีทั้งสองต้องทราบว่าตนอยู่ในโรงเตี๊ยมนี้แล้ว คำนึงขึ้นว่า

'สักครู่เมื่อพบหน้ากัน เห็นทีมีแต่ต้องแก้ไขไปตามโอกาสอำนวยแล้ว'

ขณะขบคิด ได้ยินผู้รับใช้ถามห้องพักต่อทิโกวพั้วว่าพอใจหรือไม่ และทิโกวพั้วตอบเสียงเคร่งเครียดว่านางอยู่ที่นี้ไม่กี่วัน เป็นห้องพิเศษก็ใช้ได้แล้ว ทำให้เล่งจ้วงจี่ที่เงี่ยหูฟังด้วยความรุ่มร้อนกระสับกระส่ายคลายใจลงได้อักโขทันที เพราะยืนยันได้ว่าพวกนางทั้งสองหาใช่มาติดตามตนในโรงเตี๊ยมนี้ไม่

จากนั้นมีเสียงฝีเท้าดังอยู่ภายในห้องข้าง แล้วได้ยินเสียงทิโกวพั้วพอใจห้องที่ติดกับตน เมื่อคนรับใช้ผลออกจากห้อง พลันได้ยินบ้วนเล็กเพี้ยถามอย่างกระตือรือร้น

"ขอถาม ในสองวันนี้เคยมีกงจื้อสวมเสื้อต่วนขาวมีดอกเงิน ใช้แพรเหลืองโพกศีรษะ มือถือพัดจีบด้ามทองมาพักแรมในที่นี้หรือไม่ ?"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็แตกตื่นจนเหงื่อไหลโซมกาย เห็นทีย่ำแย่แน่ในคราวนี้ หากแม้นผู้รับใช้บอกไป จะไม่ออกพบกันก็มิได้แล้ว แต่ทว่าได้ยินผู้รับใช้ตอบปฏิเสธว่าในระยะครึ่งเดือนนี้ ยังไม่มีกงจื้อลักษณะที่บ้วนเล็กเพี้ยถามไถ่มาพักแรมเลย

เล่งจ้วงจี่ที่เงี่ยหูฟัง ต้องลอบร้องหวาดเสียวอยู่ในใจ เพราะโชคดีที่เข้ามาพักแรมในโรงเตี๊ยมขณะที่ฟ้ายังสาง เข้าใจว่าผู้รับใช้คนนี้ยังไม่ทันเห็นตน หากแม้นไปถามผู้รับใช้อีกคนหนึ่ง เรื่องราวทั้งหลายก็ต้องยับเยินไปเป็นแน่แท้

ได้ยินเสียงทิโกวพั้วปลอบโยนบ้วนเล็กเพี้ยอย่างทอดอาลัย

"เอียเท้า มันไม่มาถึงก่อนพวกเราแน่ดอก เจ้าเชื่อฟังวาจาเรารับรองไม่ผิดพลาด มารดาเคยไปหลอกเจ้าตั้งแต่เมื่อใด แม้เจ้าเด็กนั้นจะมีวิชาฝีมือวันนี้ก็ยังไม่อาจมาถึงได้"

กล่าวแล้วคล้ายสั่งให้ผู้รับใช้รีบยกอาหารเข้ามาให้นาง พวกนางรับประทานเสร็จแล้ว ยังจะเร่งไปกระทำเรื่องร้อน เมื่อผู้รับใช้ไปแล้วได้ยินเสียงอันหม่นหมองของบ้วนเล็กเพี้ยดังขึ้น

"มารดา ท่านรู้สึกว่าวาจาของหญิงรับใช้ที่ไล่ตามพวกเราเหล่านั้นพอจะเชื่อถือได้หรือไม่ ?"

"อาจเป็นไปได้อย่างยิ่งจริง ๆ ฟังว่าเก็งจีฮุ้นมีพลังฝีมือที่สูงส่งจนสุดหยั่งคะเน นางเมื่อลงมือสกัดจุดช่วงกีฮวกของเล่งจ้วงจี่ ถึงกับสามารถทำให้มันได้สติขึ้นมาเองโดยไม่เป็นอันตรายแม้แต่น้อยนิด เพียงกระบวนท่านี้ก็มิใช่มือชั้นหนึ่งของบู๊ลิ้มยุคนี้จะกระทำได้อย่างเด็ดขาด"

"ในเมื่อนางทดสอบดูรู้ว่าเล่งกอกอเป็นผู้มีวิชาฝีมือ ยามนั้นมันไฉนไม่เปิดเผยออกมาต่อหน้าผู้คนทั้งหลาย ?"

เสียงของบ้วนเล็กเพี้ยที่กล่าวอย่างขุ่นเคืองนี้ ทำให้เล่งจ้วงจี่ใจสะท้านหวั่นไหว เพราะมิทราบว่าบ้วนเล็กเพี้ยหมายถึงผู้ใด ? หรือเป็นตัวเก็งจีฮุ้น ? นางไฉนจึงคาดสันนิษฐานออกเล่า ?

ได้ยินเสียงทิโกวพั้วกล่าวขึ้นอีกว่า

"นี่คือความฉลาดปราดเปรื่องของเก็งจีฮ้น นางรู้สึกว่าเท่าที่เล่งจ้วงจี่ยอมเสี่ยงอันตรายที่คับขันของชีวิตโดยไม่เลี่ยงหลบหลีก ความนี้จะต้องมีเรื่องคับแค้นอันยิ่งใหญ่จนมิอาจบอกเล่าแก่ผู้คนได้ พร้อมกันนั้นนางยังจะพิสูจน์จากกาลเวลาได้สติขึ้นมาของเล่งจ้วงจี่ คำนวณวิชาฝีมือของเล่งจ้วงจี่ว่าจะมีขั้นใด นางพบเห็นเล่งจ้วงจี่เพียงสิ้นสติชั่ววูบก็แจ่มใสขึ้นได้ในบัดดล ก็ยิ่งมิกล้าเปิดเผยความจริงว่า เล่งจ้วงจี่เป็นผู้มีวิชาฝีมือ มิเช่นนั้นเล่งจ้วงจี่ที่เพราะต้องการรักษาความลับ จะต้องฆ่าทุกคนในที่นั้นเพื่อปิดปาก แม้ตัวนางเองก็ไม่สามารถหนีรอดพลังแซกั้งขี่ (ดาวเหนือมรกต) ของเล่งจ้วงจี่อันเรื่องนี้น่ากลัวมีแต่จิ้นเต็กไต้ซือเพียงคนเดียวที่สังเกตได้เค้าคร่าว ๆ พวกเชียวจื้อเช็งเหล่านั้น จวบจนบัดนี้ยังน่ากลัวงมงายไม่รู้ตัว"

เสียงอันสงสัยของบ้วนเล็กเพี้ยถามขึ้นอีก

"หากแม้นเล่งกอกอมิมีวิชาฝีมือติดตัวอยู่เลยเล่า ?"

"นั่นมันก็จะไม่ได้สติขึ้นมาเองอย่างเด็ดขาด"

เล่งจ้วงจี่ฟังจนต้องลอบส่ายหน้าอยู่ไปมา รู้สึกว่าเก็งจีฮุ้นนับเป็นสตรีที่ร้ายกาจทั้งวิชาฝีมือทั้งสติปัญญา เป็นคู่ต่อสู้ที่น่าหวาดหวั่นพรั่นพรึงยิ่งนัก

ได้ยินเสียงอันเร่งร้อนสนใจของบ้วนเล็กเพี้ยดังขึ้นอีก

"มารดา ท่านคำนวณดูอีกครั้ง เมื่อเก็งจีฮุ้นยืนยันอย่างมั่นใจ ว่าเทพบุตรสำอางง่วนจื้อฮวงที่เป็นเชี่ยวจึงจู๊ตีกพยัคฆ์หลับและชายฉกรรจ์ยี่สิบกว่าคนต่างตายด้วยฝีมือเล่งกอกอ นางเมื่อไล่ตามเล่งกอกอทันจะฆ่าเล่งกอกอล้างแค้นแทนง่วนจื้อฮวงกับซ่งน่ำเชียวได้หรือไม่ ?"

ทิโกวพั้วตอบอย่างไม่รีรอลังเล มิหนำซ้ำยังเป็นน้ำเสียงอันภาคภูมิลำพอง

"เอียเท้า เจ้าวางใจได้เต็มที่ เราย้ำกับเจ้าอีกครั้งก็ได้ มีจิ้นเต็กไต้ซือร่วมทางไปกับนาง นางย่อมไม่อาจฆ่าเล่งกอกอของเจ้าก็แล้วกัน เฮอะ ! หากแม้นเก็งจีฮุ้นผู้นั้นกล้ากระทบกระทั่งเล่งกอกอของเจ้าสักขุมขนหนึ่ง มารดาจะต้องทลายอ้อโฮ้วจึงของนางให้ราบเป็นหน้ากลองทันที !"

แต่เล่งจ้วงจี่ก็ฟังออก เท่าที่ทิโกวพั้วกล่าวเช่นนั้น เพียงต้องการปลอบประโลมใจบ้วนเล็กเพี้ยให้คลายกังวลเท่านั้น แต่ทว่าบ้วนเล็กเพี้ยแค่นเสียงเบา ๆ แล้วกล่าวอย่างไม่เห็นด้วย

"เฮอะ รอจนนางทำร้ายเล่งกอกอไปจริงแล้ว แม้ท่านจะเผาอ้อโฮ้วจึงจนกลายเป็นเถ้าถ่านก็จะมีประโยชน์อย่างไร ? มารดา พวกเรายังคงรีบติดตามหาเล่งกอกอได้พบ บอกข่าวร้ายแก่เล่งกอกอให้ระมัดระวังเป็นพิเศษ ข้าพเจ้ากลัวท่าทีที่เสแสร้งเป็นนอบน้อมสำรวมดั่งบัณฑิตเคร่งตำรา กัดฟันรับเป็นนักศึกษาอยู่อย่างเคร่งครัด เปิดโอกาสให้เก็งจีฮุ้นฉกฉวยสบายมือ"

ทิโกวพั้วกล่าวอย่างคล้ายมีเจตนาปลอบประโลมธิดาสุดรักขึ้น

"เจ้าวางใจ เจ้าเด็กเล่งจ้วงจี่ผู้นี้ก็มิใช่เป็นตะเกียงที่ขาดน้ำมัน* มันไฉนจะพลาดท่าเสียทีต่อเก็งจีฮุ้นเอียเท้าไปได้ มันฆ่าคนของอ้อโฮ้วจึงแล้วย่อมรู้อยู่แก่ใจ พอเห็นเก็งจีฮุ้น ไม่หลบหน้าหนีไปก็ระแวดระวังอยู่ในใจก่อนแล้ว"

"ไม่ ! พวกเรายังต้องรีบตามหาเล่งกอกอให้พบ ข้าพเจ้าจึงจะคลายใจได้"

"เอาเถิด เอาเถิด พวกเรารับประทานอาหารแล้วก็ออกไปติดตามหา หากมิใช่เจ้าต้องการหาเล่งกอกอ พวกเรายังจะย้อนกลับกลางคันเร่งรุดมาในทิศทางนี้ไปไยเล่า ?"

เล่งจ้วงจี่พอฟังจึงได้รู้ความ พวกนางพอรับประทานอาหารอิ่มหนำแล้วคงต้องออกไปหาตัวอึ้งซือฮั่นแน่นอน รู้สึกว่าตนจำเป็นต้องรีบไปหาอึ้ง-

---

* ใช้ไม่ได้

ซือฮั่นให้พบก่อนพวกนางจึงถูกต้อง เมื่อคิดถึงบ้วนเล็กเพี้ยที่กังวลความปลอดภัยของตนจนรุ่มร้อนกระสับกระส่ายซูบซีดร่วงโรย แต่ตนกลับพยายามหาทางหลบหลีกหนีหน้าจากนางอยู่ทุกวิถีทาง ในใจก็บังเกิดความอับอายไม่น้อย แต่ทว่าเล่งจ้วงจี่ขณะนี้ไม่สมควรจะอยู่ร่วมกับพวกนางได้จริง ๆ

ขณะขบคิดก็ได้ยินเสียงทิโกวพั้วทอดถอนใจกล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้น

"เจ้าเด็กผู้นั้นก็มีฝีมืออยู่บ้างจริง ๆ แสร้งเป็นอะไรก็คล้ายอย่างนั้น ดูท่าส่ายหน้าแกว่งหัว เอื้อนโคลงแต่งกลอนจนมีสารรูปคล้ายหนอนตำราไม่ผิดเพี้ยน แม้กระทั่งเราที่คร่ำคร่าโชกโชนในวงพวกนักเลง ยังถูกมันตบตาไปจนได้"

"มารดา เล่งกอกอมีบุคลิกที่สงบสำรวม ท่าทีเรียบร้อยมีมารยาทกอปรกับท่านที่กำเนิดในตระกูลบัณฑิตทรงความรู้ แตกฉานในกาพย์ฉันท์โคลงกลอน ดังนั้นแสดงทางบุ๋นก็คล้ายบัณฑิต แสดงทางบู๊ก็คล้ายนักสู้..."

"อย่าได้แก้ตัวกลบเกลื่อนให้เจ้าเด็กผู้นั้นตลอดเวลาเลย เจ้ายังมิใช่ถูกมันหลอกลวงจนสมองหมุนตาลาย จิตใจลุ่มหลงจนงมงาย อุ้มมันกระโดดข้ามกำแพง..."

"มารดา ท่านไยมักรื้อฟื้นถึงเรื่องนี้ ? ประหลาดเสียจริง ดุจดั่งท่านผู้เฒ่าที่คร่ำคร่าโชกโชนในวงพวกนักเลงยังถูกเล่งกอกอหลอกลวงไป เพี้ยยี่ที่อายุเยาว์วัยปานนี้..."

"เฮอะ ! เยาว์วัย ? โกวเนี้ยใหญ่อายุตั้งสิบเจ็ดสิบแปดปี..."

ขณะที่วาจามิทันขาดคำ นอกห้องมีเสียงฝีเท้าดังสับสนแว่วมา ทั้งสองจึงมิได้ทุ่มเถียงกันต่อไป คิดว่าคงเป็นพวกผู้รับใช้ส่งสุราอาหารมาให้

จริงดั่งคาด จากเสียงตะเกียบถ้วยชามทางข้างห้องที่ดังแว่วอยู่ เล่ง-จ้วงจี่แม้รู้ดีว่าสมควรไปได้แล้ว แต่ยังหวังจะได้ฟังคำสนทนาของทิโกวพั้วกับบ้วนเล็กเพี้ยอยู่อีก

จริงดั่งคาด ได้ยินเสียงทิโกวพั้วถามอย่างยโสว่าในตัวเมืองนี้มีคนชื่ออึ้งซือฮั่นหรือไม่ มันอยู่ในถนนสายใด ส่วนผู้รับใช้ที่เปิดห้องแก่นางกล่าวอย่างเสียใจว่า คนกว้างขวางของเมืองนี้คือผู้รับใช้อีกคนของโรงเตี๊ยมนาม

อึ้งแซไช้ มันจะรีบไปเรียกตัวอึ้งแซไช้มาบอกแก่นาง ซึ่งเล่งจ้วงจี่พอได้ยินคนรับใช้นามอึ้งแซไช้ก็ตื่นตกใจยิ่ง เพราะรู้ดีหากแม้นรอจนคนรับใช้นามอึ้งแซไช้ที่สนทนากับตนเมื่อตอนเช้ามา จะคิดหลบหนีก็เห็นทีไม่มีทางแล้ว เพราะมันจะต้องบอกว่าที่ข้างห้องมีคนพักแรมผู้หนึ่ง ก็ถามหาผู้มีนามอึ้งซือ-ฮั่นเช่นกัน ! พอได้ยินเช่นนั้นรีบย่องออกมาจากห้อง ลัดเลาะตามระเบียงจนมาถึงที่ลานตึก ก้าวสวบ ๆ ไปทางด้านนอกอย่างรุ่มร้อน

ชำระค่าห้องแล้วลนลานออกไป ตามถนนหนทางมีผู้คนสัญจรอยู่แออัด ร้านรวงสองฟากข้างมีสรรพสินค้าแพรวพรายละลานตา ผู้คนส่งเสียงเซ็งแซ่จอแจ เล่งจ้วงจี่เมื่อเห็นสภาพเช่นนี้ ยิ่งไม่ทราบว่าควรจะไปถนนสายใด ? ถามไถ่ต่อผู้ใดกัน ?

แต่เพื่อจะไปให้พ้นหน้าโรงเตี๊ยมแห่งนี้โดยด่วน เล่งจ้วงจี่จึงเร่งฝีเท้าไปตามถนนสายตะวันตก ถามไถ่เล่ากงกงที่ผมขาวโพลง ถามไถ่หญิงชราที่ถือไม้เท้า ถามไถ่ชายฉกรรจ์วัยกลางคน และก็สอบถามกับเด็กวัยเยาว์ แต่ทว่าไม่มีสักผู้ใดจะรู้จักอึ้งซือฮั่น !

ขณะนี้ เล่งจ้วงจี่ได้เริ่มคลางแคลงใจบ้างแล้ว แต่ยังรู้สึกว่าเตี้ยงอุ้ยเม้งไม่มีความจำเป็นใดจะหลอกลวงให้ตนมาเสียเวลาในเมืองเจี๋ยะมึ้ง แต่ว่าเป็นไฉนทั่วทั้งเมืองเจี๋ยะมึ้งจึงไม่มีคนนามอึ้งซือฮั่นเล่า ? !

ขณะเดินอย่างลังเลอยู่นั้น พบเห็นที่คฤหาสน์โอฬารทางถนนด้านเหนือมีประตูลงรักสีดำใหญ่มหึมากำแพงฉาบสีขาวสะอาดตา หน้าซุ้มประตูมีบันไดห้าขั้น สองฟากข้างมีสิงโตหินอยู่คู่หนึ่ง หน้ากำแพงขาวสะอาดปลูกต้นไม้ใหญ่กิ่งใบแผ่กว้างอยู่ถึงหกต้น ใต้ซุ้มประตูอันโอ่อ่าโอฬาร มีคนรับใช้ที่แต่งกายสะอาดเรียบร้อยนั่งอยู่สี่คน ลักษณะคล้ายเป็นคฤหาสน์ของข้าราชการอันยิ่งใหญ่

เล่งจ้วงจี่รู้สึกสงสัยใคร่รู้ จึงถามไถ่ยังชายชราที่สวนทาง ทราบว่าเป็นคฤหาสน์ของเตี้ยย่งย้ง อันเป็นประมุขใหญ่ของสำนักคุ้มกันภัยทั่วทั้งสองมณฑลอานฮุยกับกังไสที่เพิ่งตายไปเมื่อสามปีก่อน

เมื่อถามไถ่ผ่านไปก็มิได้สนใจ คงเดินดั้นด้นต่อไปในถนนตะวันตก แต่ทว่ายิ่งเดินก็ยิ่งรู้สึกกังวล เพราะเมื่อหาตัวเตี้ยงอุ้ยเม้งมิพบในช่วงเวลาสั้น กอปรกับไม่ปรารถนาพบหน้าทิโกวพั้วและธิดาของนางอีก มิสู้ไปจากเจี๊ยะมึ้งสักหลายวัน จึงค่อยย้อนกลับมาก็ไม่ช้า

ขณะที่เพิ่งถึงปากทางประตูเมือง พลันมีเสียงคนร้องถามว่าเป็นเล่ง-เชี่ยงกงใช่หรือไม่ ? ทำให้เล่งจ้วงจี่ตกใจยิ่ง เมื่อเหลียวมองมาเห็นเป็นผู้รับใช้วัยกลางคนที่ใส่เสื้อผ้าสะอาดเรียบร้อย กำลังวิ่งออกมาจากโรงเตี๊ยมเล็ก ๆ ด้วยท่าทีอันตื่นเต้นยินดี

ผู้รับใช้ทั้งสองพอมาใกล้ก็คารวะถามชื่อแซ่อย่างนอบน้อมมีมารยาท และทุกคำก็ระบุได้ถูกต้อง เล่งจ้วงจี่จึงรับคำ ผู้รับใช้ทั้งสองตื่นเต้นดีใจยิ่ง บอกว่าถูกใช้ออกมาเฝ้าที่ปากทางเป็นเวลาเจ็ดแปดวันแล้ว และในประตูเมืองทั้งสี่ก็มีผู้เฝ้าอยู่ แต่ไฉนจึงไม่เห็นเล่งจ้วงจี่ ซึ่งเล่งจ้วงจี่รู้ดีว่าตนเข้าเมืองในยามเช้าตรู่ ผู้ที่ถูกใช้ออกไปต้อนรับยังคงมิออกจากบ้าน จึงได้คลาดกันไปอย่างบังเอิญ

เมื่อผู้รับใช้นำทางเล่งจ้วงจี่ย้อนกลับเข้าในเมืองจนถึงหน้าคฤหาสน์ตระกูลเตี้ยที่ใหญ่โตโอฬาร เล่งจ้วงจี่คลางแคลงสงสัยยิ่งนัก ที่รู้แน่ชัดว่าเป็นคฤหาสน์ตระกูลเตี้ย แล้วไฉนอึ้งซือฮั่นจึงมาอยู่ในที่นี้ได้ ? แต่เมื่อมาแล้วก็ต้องพิสูจน์ให้รู้แน่ จึงระมัดระวังตัวไว้อย่างเคร่งเครียด ติดตามผู้รับใช้เข้าไปในประตูอันกว้างใหญ่ เห็นด้านในล้วนโอ่อ่าโอฬาร บอกฐานะของคฤหาสน์ว่าเป็นเศรษฐีมีทรัพย์นับอนันต์แน่แท้ แต่ทว่าภายในกลับเงียบเชียบ ไม่มีความครึกครื้นจอแจสมกับตัวตึกอันใหญ่โตมโหฬาร ทำให้ล่วงจ้วงจี่ต้องเกิดความสะทกสะท้อน ที่คฤหาสน์อันภูมิฐานหลังจากเจ้าของตายไปแล้ว ก็เงียบวังเวงจนไม่มีผู้คนมาคบหา

บทที่สิบ ข่าวอันน่าสะท้านใจ

เมื่อเข้าสู่ห้องโถงใหญ่ ผู้รับใช้เชื้อเชิญให้นั่งแล้ว เล่งจ้วงจี่เห็นเตี้ยงอุ้ยเม้งกับอึ้งซือฮั่นมิได้ออกมาต้อนรับก็ขุ่นเคืองใจอยู่เล็กน้อย ขณะจะนั่งพลันเห็นหญิงรับใช้นางหนึ่งเดินออกมาจากหลังบังตา บอกว่าฮูหยินเจ้าของคฤหาสน์มิอาจออกมาต้อนรับถึงห้องโถงใหญ่ สั่งให้นางเชื้อเชิญเล่งจ้วงจี่ไปพบกันในตึกกลางสวนดอกไม้ด้านหลังคฤหาสน์

หญิงรับใช้นางนี้หน้าตาก็คมคายไม่น้อย นางชำเลืองแลดูเล่งจ้วงจี่อย่างพินิจพิเคราะห์ แล้วก้มหน้ายิ้มแย้มด้วยท่าทีมีลับลมคมใน และสนุกสนานไม่น้อย ทำให้เล่งจ้วงจี่ยิ่งพิศวงสงสัย เพราะนับแต่คนรับใช้จนหญิงรับใช้ต่างมีท่าทีที่ประหลาดผิดวิสัยทั้งสิ้น แต่ยังคงบุกบั่นตามเข้าไปอย่างระมัดระวัง

เมื่อสู่ห้องต้อนรับ อันเป็นตึกกลางสวนดอกไม้ พอเพิ่งหย่อนกายนั่ง ก็มีเสียงของฮูหยิน (ท่านผู้หญิง) ดังแว่วออกมา เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่าเป็น

อี้งปวยอี่ฉายาเพียวเพี้ยนึ้ง (สตรีจอกพลิ้ว)* จึงรีบลุกจากที่เก้าอี้ขึ้นต้อนรับแต่พอนางปรากฏตัวออกมา เล่งจ้วงจี่ก็ตะลึงลานไปทันที

เล่งจ้วงจี่คาดคิดไม่ถึงเลยจริง ๆ สตรีโฉมงามทางเบื้องหน้าจะเป็นภรรยาม่ายของเตี้ยย่งย้ง หัวหน้าใหญ่สำนักคุ้มกันภัยทั่วสองมณฑล เพราะในความคาดคิด อี้งปวยอี่สมควรจะเป็นสตรีกลางคนวัยร่วมสี่สิบปี

แต่เพียวเพี้ยนึ้งอี้งปวยอี่ผู้นี้ มีหน้าตาสะคราญปานสตรีอายุยี่สิบเจ็ดยี่สิบแปดเท่านั้น จากดวงตาสดใสทั้งสองมองปราดเดียวก็รู้ดีว่า นางเป็นสตรีนิสัยเปิดเผยจิตใจกว้างขวางโอบอ้อมอารี

อี้งปวยอี่มองดูเล่งจ้วงจี่แล้วแย้มยิ้มให้อย่างเปิดเผย เชื้อเชิญให้นั่งและขอโทษขอโพยที่นางออกมาช้าไป

เมื่อนั่งลงเรียบร้อย ปฏิสันถารไปตามมารยาทอันดีงาม มีเหล่าหญิงรับใช้ที่นำน้ำชาบ้าง อาหารว่างบ้าง ผลไม้บ้าง แต่ทว่าในดวงตาสดใสของหญิงรับใช้ทุกคนมักชำเลืองมายังใบหน้างามสง่ามีเสน่ห์ของเล่งจ้วงจี่ ทำให้เล่งจ้วงจี่รู้สึกกระสับกระส่ายยิ่งนัก จนต้องรีบถามถึงตัวเตี้ยงอุ้ยเม้ง แต่อี้งปวยอี่ก็ได้บอกว่าเปียตี่ (ลูกพี่ลูกน้อง) ของนาง เมื่อวานเพิ่งไปเมืองลัก-เพ้งกุ้ย อย่างช้าเป็นวันพรุ่งนี้จึงจะกลับมา ในเจ็ดแปดวันนี้มันรออยู่ที่บ้านตลอดเวลา เล่งจ้วงจี่เมื่อได้ยินว่าเตี้ยงอุ้ยเม้งมิอยู่ ก็ถามถึงผู้มีนามอี้งซือฮั่น แต่อี้งปวยอี่รีบบอกให้ทราบว่า นามนั้นเป็นนามที่เปียตี่ตั้งให้ด้วยความซุกซน เล่งจ้วงจี่เมื่อรู้ดีว่าเป็นเหตุผลที่มิใคร่เหมาะสมกลมกลืน จึงขมวดคิ้วอย่างไม่พอใจ แต่อี้งปวยอี่คล้ายรู้จิตใจของเล่งจ้วงจี่ รีบเปลี่ยนเรื่องเป็นชักชวนให้เล่งจ้วงจี่พำนักคฤหาสน์นาง รอคอยสักสองสามวัน เล่งจ้วงจี่รีบปฏิเสธบอกว่าที่มาคราวนี้เพื่อจะคืนพัดให้แก่เตี้ยงอุ้ยเม้งเท่านั้น อี้งปวยอี่พอฟังก็ตื่นเต้นไม่น้อย ต้องถามอย่างสงสัยใจว่า เปียตี่อันซุกซนของนางได้มอบพัดให้เล่งจ้วงจี่รักษาเอาไว้ชั่วคราว ? ซึ่งเล่งจ้วงจี่ก็มิอาจจะบอกว่ารักษาพัด

---

* หมายความว่า มีวิชาตัวเบาแคล่วคล่องดังจอกลอยตามน้ำ

แทนนาง เพียงกลบเกลื่อนว่านางขอยืมให้ดูเล่นสักหลายวันเท่านั้น

อึ้งปวยอี่ขมวดคิ้วเล็กน้อย ดวงตาอันสดใสพิจารณาดูเล่งจ้วงจี่อยู่เนิ่นนาน จึงกล่าวอย่างคลางแคลงใจ

"เยี่ยงนี้ก็มิใคร่ถูกต้องแล้ว เปียตี๋ซุกซนของข้าพเจ้า ยามได้พบเห็นมียอดฝีมืออันร้ายกาจลอบและเล็มหมายจะช่วงชิงพัดของมัน มันจึงหาทางมอบพัดให้แก่ผู้มีฝีมือสูงล้ำสุดยอด ช่วยป้องกันรักษาแทนมันสักสองสามวัน ภายหลังจึงหาทางเอากลับมาอีกครั้ง มิเช่นนั้นมันย่อมไม่ยอมมอบอาวุธพิเศษของสำนักอาจารย์ ที่อาจารย์ใช้เป็นอาวุธสร้างเกียรติภูมิให้แก่ผู้อื่นไปยืมดูเล่นอย่างง่ายดายแน่"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็ลอบตื่นตกใจจนระทึกถี่เร็ว เพราะคิดไม่ถึงเตี้ยงอุ้ย-เม้งจะดูออกว่าตนเป็นผู้มีฝีมือตั้งแต่แรก !

ในวันนั้น บนเหลาสุรามีผู้กล้าหาญของบู๊ลิ้มอยู่มากมาย จึงย่อมจะมีคนที่ลอบละโมบต่อพัดวิเศษในมือมัน ดังนั้นมันจึงได้มอบพัดนี้แก่ตนไว้ดูเล่นสักหลายวัน แต่ความจริงเป็นการมอบพัดให้ตนคุ้มครองรักษา ป้องกันหรือรับภัยให้แก่มันไป

พอได้คิดเช่นนี้ก็มีโทสะกรุ่นขึ้นมา เพราะเป็นการถูกหลอกลวงให้หลงงมงายไป แต่ทว่าก็เข้าใจแล้ว ไฉนเตี้ยงอุ้ยเม้งจึงหลบหน้ามิมาพบปะกัน แต่เนื่องจากอึ้งปวยอี่เป็นภรรยาของผู้อาวุโส จึงไม่อาจจะอาละวาดสมอารมณ์ได้

ดังนั้นแสร้งลุกขึ้นกล่าวอย่างหวาดหวั่นลนลาน พร้อมทั้งล้วงพัดออกจากอกเสื้อขึ้นบอกว่า

"เมื่อพัดในมือของข้าพเจ้าเป็นพัดวิเศษของเตี้ยงอุ้ยเม้งเฮีย ดังนั้นจึงมิกล้าจะยืมไว้ดูเล่นอีกแล้ว เมื่อเหตุการณ์ทางเมืองฮ่งฮกติ้งสุดสิ้นก็รีบมาขณะนี้ขอให้ฮูหยินช่วยรับแทนเตี้ยงอุ้ยเฮียด้วย"

เมื่อกล่าวแล้วคืนพัดให้อย่างนอบน้อมจริงใจ แต่อึ้งปวยอี่โบกมือปฏิเสธ เพราะพัดนี้นางไม่อาจรับเอาไว้แทน แต่จะให้เล่งจ้วงจี่มอบพัดคืนแก่น้องสาว

ของเตี้ยงอุ้ยเม้ง

เล่งจ้วงจี่มีโทสะกรุ่นอยู่แล้ว หวังว่าจะรีบคืนพัดนี้แล้วกลับออกไปโดยด่วน ดังนั้นจึงเร่งเร้าอย่างไม่ลังเลให้อึ้งปวยอี่ไปเชิญน้องสำวของเตี้ยงอุ้ยเม้งออกมา

อึ้งปวยอี่ผงกศีรษะรับคำอย่างยินดี สั่งหญิงรับใช้ให้ไปเชิญน้องสาวเตี้ยงอุ้ยเม้งออกมาทันที แต่ทว่าพอน้องสาวเตี้ยงอุ้ยเม้งปรากฏตัว เล่งจ้วงจี่ก็ตะลึงลานจนงุนงง ต้องผุดลุกขึ้นยืนจากเก้าอี้อย่างลืมตัว

เตี้ยงอุ้ยหงส์ที่เป็นน้องสาวของเตี้ยงอุ้ยเม้ง เกล้าผมเป็นมวยสูงหน้ารูปไข่ มีประกายสดใสละลานตา สะคราญปานบุปผาเบ่งบาน คิ้วเรียวยาวทั้งสองอยู่เหนือตาอันสุกใสดุจน้ำค้างกลางหาว ริมฝีปากบางระรื่นแย้มยิ้มจนเห็นไรฟันอันขาวแวววาว เดินอย่างชดช้อยเอียงอายเข้ามา สร้างความงงงันให้แก่เล่งจ้วงจี่จนตะลึงลาน เพราะในโลกไหนเลยจะมีพี่ชายกับน้องสาวที่ละม้ายคล้ายคลึงกันดั่งพิมพ์เดียว ? จะเป็นอายุ รูปร่าง บุคลิก นัยน์ตา โดยเฉพาะท่าทีที่นุ่มนวลมีสง่า ไม่มีที่ใดจะผิดไปจากเตี้ยงอุ้ยเม้งเลย !

เพียวเพี้ยนึ้งอึ้งปวยอี่รีบแนะนำอย่างยิ้มแย้ม เตี้ยงอุ้ยหงส์ก็คารวะอย่างยิ้มแย้ม แต่เล่งจ้วงจี่พอได้ยินน้ำเสียงของนาง ความคลางแคลงใจยิ่งรุนแรงขึ้นกว่าเดิม เพราะเสียงทักทายนี้มาตรแม้นจะสดใสไพเราะจนเสนาะหู แต่กระแสเสียงนี้เล่งจ้วงจี่รู้สึกคุ้นเคยยิ่งนัก คิดถึงวาจาอันคลุมเครือของจิ้น-เต็กไต้ซือ ทำให้เล่งจ้วงจี่ยิ่งคลางแคลงใจว่า เตี้ยงอุ้ยหงส์นี้ก็คือ เตี้ยงอุ้ยเม้งนั่นเอง !

เนื่องจากคิดใคร่จะยืนยันว่าเตี้ยงอุ้ยหงส์เป็นเตี้ยงอุ้ยเม้งหรือไม่ เล่งจ้วง-จี่ถึงกับลืมคารวะตอบตามมารยาท ตาอันสุกใสทั้งสองเพ่งมองจ้องอยู่บนหน้าอันงามละลานตาของเตี้ยงอุ้ยหงส์จนแน่วนิ่ง คล้ายดั่งจะมองให้ทะลุถึงหัวใจของนาง

เตี้ยงอุ้ยหงส์แม้มีอายุสูงวัยกว่าเล่งจ้วงจี่สองสามปี แต่อย่างไรนางก็เป็นสตรีพรหมจารีมิได้สมรส ไหนเลยจะทนทานการเพ่งมองจนเขม็งของเล่งจ้วงจี่

ที่พิจารณาอย่างละเอียดถี่ถ้วนปานนี้ได้ นางจึงเอียงอายจนหน้าแดงฉานสดใส รีบก้มศีรษะแล้วถอยกายออกไปอย่างแช่มช้า

อึ้งปวยอี่เมื่อเห็นก็ต้องสัพยอกเล่งจ้วงจี่ว่า

"มามองอย่างเอาเป็นเอาตายเช่นนี้ แม้เป็นเหล็กก็ยังต้องถูกมองจนละลาย อย่าว่าแต่น้องนางที่อ่อนแอแบบบางปานเทพธิดาเลย"

เล่งจ้วงจี่รู้ตัวว่าเสียกิริยาก็กระดากจนหน้าระรื่นเช่นกัน รีบกล่าวกลบเกลื่อนว่า "นางมีส่วนคล้ายพี่ชายนางยิ่ง จนทำให้แยกแยะมิออก จึงได้เสียกิริยาไป"

แต่อึ้งปวยอี่ก็ไกล่เกลี่ยให้ว่า

"นางมีส่วนละม้ายกับเตี้ยงอุ้ยเม้งผู้พี่ดั่งราวเป็นพิมพ์เดียวกัน จนไม่มีผู้ใดจะจดจำได้ นอกเสียจากทั้งสองจะมาอยู่เคียงคู่กัน"

ทำให้เล่งจ้วงจี่ยิ่งรู้สึกกระวนกระวายเพราะฟังน้ำเสียงของอึ้งปวยอี่คล้ายดั่งมีตัวเตี้ยงอุ้ยเม้งอีกผู้หนึ่งจริง ๆ หากแม้นเช่นนั้น การที่ตนไปเพ่งมองจ้องหน้าฝ่ายตรงข้ามอย่างเอาเป็นเอาตาย ก็นับว่าเสียกิริยาอย่างมากมายจริง ๆ

พอดีในเวลานั้นอึ้งปวยอี่ได้บอกให้เล่งจ้วงจี่ว่าคืนพัดแก่น้องสาวร่วมสายโลหิตของเตี้ยงอุ้ยเม้งได้แล้ว เล่งจ้วงจี่จึงรีบคืนพัดให้

เตี้ยงอุ้ยหงส์เมื่อรับพัดไปแล้วนางกล่าวขอบคุณเล่งจ้วงจี่อย่างยิ้มแย้มยังสนทนาปราศรัยไปอีกหลายคำ และคลี่พัดในมือออกอย่างมิได้ตั้งใจ แต่สายตาเหลือบแลไปบนตัวพัดอย่างเคยชิน

ทันใดนั้น...

ร่างอ้อนแอ้นของเตี้ยงอุ้ยหงส์สะท้านอย่างรุนแรง ใบหน้าผุดผาดถอดสีจนซีดเผือดลงทันที เงยหน้าขึ้นจ้องเล่งจ้วงจี่แล้วถามอย่างตื่นเต้นกระวนกระวาย

"ท่าน...ท่านเคยยืมพัดนี้ให้แก่ผู้อื่นหรือไม่ ?"

เล่งจ้วงจี่รู้ว่ามีเรื่องผิดปรกติขึ้นแล้ว รีบสั่นศีรษะ กล่าวเสียงหนักแน่นว่า "ไม่เคยยืมให้ผู้ใด และยังมิใคร่ล้วงออกจากอกเสื้อด้วย"

อึ้งปวยอี่รู้สึกเป็นเรื่องที่ผิดปรกติวิสัย จึงถามไถ่เตี้ยงอุ้ยหงส์ว่าเป็นเรื่องราวใด เตี้ยงอุ้ยหงส์มิได้ตอบคำอึ้งปวยอี่ ยังคงละล่ำละลักถามเล่งจ้วงจี่อย่างรุ่มร้อน

"อย่างนั้น เป็นท่านหรือที่ใช้พัดนี้ไปฆ่าคน ?"

เล่งจ้วงจี่ตื่นตกใจจนหน้าเปลี่ยนสี ตะลึงลานตอบมิออกไปทันที

เพียวเพี้ยนึ้งก็คล้ายตื่นตกใจไม่น้อย รีบลุกจากเก้าอี้ ชะโงกมามองดพัดในมือเตี้ยงอ้ยหงส์ แล้วพลอยเหลือบตาอันตื่นเต้นสงสัยมองมาทางเล่งจ้วงจี่

เล่งจ้วงจี่ก็รู้สึกพิศวงสงสัย มิทราบว่าเตี้ยงอุ้ยหงส์ไฉนรู้ว่าตนใช้พัดนี้ไปฆ่าคน ดังนั้นรำพึงรำพันขึ้นอย่างคลุมเครือ

"นี่ช่างเป็นเรื่องที่ไม่อาจคาดคิดถูกต้อง"

เตี้ยงอุ้ยหงส์กล่าวอย่างรุ่มร้อนใจขึ้น

"การฆ่าคนความจริงไม่เป็นที่ประหลาด แต่ทว่าในบู๊ลิ้มมีผู้คนไม่น้อยที่รู้จักประวัติของพัดนี้ หากถูกฝ่ายตรงข้ามจดจำได้ เห็นทีจะต้องเป็นเภทภัยลามไปถึงสำนักเทียนซัวของอาจารย์"

เล่งจ้วงจี่พอได้ยินพลันนึกถึงเมื่อเผชิญหน้าฮวยฮวยไท้ส่วยในค่ำคืนนั้น มันเอ่ยคำแรกก็ระบุว่าตนเป็นศิษย์ของสำนักเทียนซัว ดังนั้นจิตใจจึงได้ว้าวุ่นขึ้นมาจนลนลาน รีบผุดจากเก้าอี้ เดินอย่างเร่งร้อนจนถึงเบื้องหน้าเตี้ยงอุ้ยหงส์ ถามอย่างหวาดหวั่นวิตกว่า

"โกวเนี้ยรู้ได้อย่างไรว่าพัดนี้เคยใช้ฆ่าคนมา ?"

เตี้ยงอุ้ยหงส์ที่ยังมีแววตระหนกกังวล ชี้ไปบนพัดที่บางเบาราวปีกจักจั่นกล่าวว่า

"พัดวิเศษเล่มนี้ ยามใดถูกเลือดคนสัมผัส ทับทิมแดงบนตาหงส์จะต้องแดงฉานปานเปลวไฟ มีประกายคล้ายดั่งจะฟื้นคืนชีวิต และเกสรโบตั๋นนี่ก็เป็นประกายสุกใสผิดธรรมดา จนนูนขึ้นจากบนพื้นผ้าแพร..."

เล่งจ้วงจี่เพ่งมองไปก็จริงดั่งว่า นัยน์ตาของหงส์แดงฉานปานเปลวไฟ

เกสรโบตั๋นก็มีประกายแววว้บดุจกับเป็นของจริง ดังนั้นจึงสอดคำเอ่ยขึ้น

"หรืออาจบางทีเมื่อก่อน..."

เตี้ยงอุ้ยหงส์มิรอให้เล่งจ้วงจี่กล่าวจบคำ รีบอธิบายขึ้นว่า

"เป็นไปไม่ได้เด็ดขาด เนื่องจากพอหกวันให้หลัง โลหิตที่ติดอยู่บนตัวพัดจะถูกหงส์และโบตั๋นดูดไปจนหมดสิ้น ดังนั้นทั้งนัยน์ตาหงส์และโบตั๋นยิ่งสุกใสเป็นประกายขึ้นกว่าเดิมมากมาย"

เล่งจ้วงจี่อับจนวาจาจะโต้เถียง ต้องเหม่อมองดพัดจนเซื่องซึมเซา มิทราบว่าสตรีงามกลางคนนามเตียฮุ้นเฮี้ยจะไล่ตามฮวยฮวยไท้ส่วยทันหรือไม่ ? ยิ่งขบคิดก็ยิ่งกระสับกระส่าย เพราะแม้นมารดาเชียวเกียงฆ่าฮวย-ฮวยไท้ส่วยไปจริง ก็ยังมีหญิงร่านราคะและเจ้าเด็กร่างอ้วนเตี้ยผู้นั้นหนีรอดออกไปสองคน

ขณะนี้อึ้งปวยอี่ได้ชำเลืองตาบอกใบ้แก่เตี้ยงอุ้ยหงส์แสร้งกล่าวอย่างมิแยแสกังวล

"เอาเถิด มิต้องรื้อฟื้นกันแล้ว ในเมื่อขอร้องผู้อื่นรักษาพัดให้ ผู้อื่นย่อมมีสิทธิ์ใช้มันมาป้องกันตัวลงมือต่อสู้กับผู้หมายช่วงชิง ก็ยากยิ่งจะมิให้เกิดการฆ่าคนในยามมีโทสะได้"

เตี้ยงอุ้ยหงส์หน้าคลายความแตกตื่นลงไปได้ กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"กลัวแต่จะตอแยเรื่องเดือดร้อนรำคาญให้แก่สำนักอาจารย์ เมื่อยามนั้นอาจารย์ตำหนิติเตียนมา..."

เล่งจ้วงจี่ฉุกใจได้คิด ยิ่งมั่นใจว่าเตี้ยงอุ้ยหงส์ก็คือเตี้ยงอุ้ยเม้งแล้ว ดังนั้นรีบสอดคำอย่างเร่งร้อน

"อาจารย์ของหงส์โกวเนี้ยก็เป็นเทียนซัวผ่ายกระมัง ?"

เตี้ยงอุ้ยหงส์ลังเลเล็กน้อย อึ้งปวยอี่รีบชิงตอบอย่างยิ้มแย้มว่า

"สองพี่น้องเป็นศิษย์ร่วมอาจารย์เดียวกันในสำนักเทียนซัว"

มิว่าอึ้งปวยอี่จะกลบเกลื่อนแก้ตัวให้แก่เตี้ยงอุ้ยหงส์อย่างไร เล่งจ้วงจี่ก็ไม่ยอมเชื่อถือแล้ว จากเหตุการณ์หลายสถานมาคำนวณ ยิ่งแน่ใจว่าสองพี่

น้องนี้ต้องเป็นคนคนเดียวกัน

ขณะเวลานั้น มีเด็กรับใช้วิ่งมาจากหน้าห้องอย่างเร่งร้อนลนลาน อึ้ง-ปวยอี่มิรอให้เด็กรับใช้วิ่งเข้ามาในห้อง รีบถามเสียงหนัก ๆ ว่าเรื่องอันใด เด็กรับใช้ชะงักกาย น้อมร่างตอบเสียงกังวาน

"น้อมเรียนฮูหยิน เตี๋ยฮกที่ติดตามเตี๋ยงไต้เอ๊ียไปเมืองลักเพ้งกุ้ย มีเรื่องเร่งร้อนใคร่จะขอพบ"

เตี๋ยงอุ้ยหงส์กับอึ้งปวยอี่ขมวดคิ้วแนบแน่น เหลียวหน้ามองตากันแล้วจึงบอกกับเด็กรับใช้ให้ไปสั่งเตี๋ยฮกเข้าพบได้ พอเด็กรับใช้น้อมกายหันร่างวิ่งออกไป อึ้งปวยอี่ก็กล่าวกับเตี๋ยงอุ้ยหงส์อย่างคลางแคลงสงสัย

"ประหลาดแท้ อุ้ยเม้งเหตุไฉนรีบกลับมาในวันนี้ ?"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็รู้ว่าความคิดที่ตนสันนิษฐานผิดพลาดไปหมดสิ้นแล้ว ในเมื่อเตี๋ยงอุ้ยเม้งไปเมืองลักเพ้งกุ้ย คิดถึงเรื่องที่เมื่อครู่ตนไปเขม้นมองจ้องหน้าเตี๋ยงอุ้ยหงส์ ก็รู้สึกละอายจนกระสับกระส่าย

ขณะนั้นเด็กรับใช้คนเมื่อครู่ได้พาชายชราผมหงอกขาวท่าทีลนลานหวาดหวั่นเดินอย่างเร่งร้อนเข้ามาในห้องโถง เล่งจ้วงจี่รู้ดี คนใช้ชรานี้คือเตี๋ยฮกที่ติดตามเตี๋ยงอุ้ยเม้งไปเมืองลักเพ้งกุ้ย

คนใช้ชราเตี๋ยฮกพอเห็นอึ้งปวยอี่กับเตี๋ยงอุ้ยหงส์ รีบลนลานส่งเสียงกึกก้องอย่างหวาดหวั่น

"น้อมเรียนโกวเนี้ยและฮูหยิน ยอดฝีมือจำนวนสิบกว่าคนรุมล้อมเตี๋ยงตั๋วเอ๊ียเพียงคนเดียว สถานการณ์ร่อแร่หวาดเสียวยิ่งแล้ว"

อึ้งปวยอี่กับเตี๋ยงอุ้ยหงส์สีหน้าแปรเปลี่ยนทันที ร้องโพล่งขึ้นแทบพร้อมเพรียงกันว่าอยู่ในที่ใด ผู้รับใช้ชราก็ตอบว่าอยู่ทางป่าหลิวด้านตะวัน-ตกเฉียงเหนือของตัวเมือง เมื่อรายงานมิทันจบ เตี๋ยงอุ้ยหงส์ตาเป็นประกายขึ้นทันที รีบสั่งให้ไปเตรียมม้าเป็นการด่วน

เมื่อผู้รับใช้ชราไปแล้ว ขณะที่กลุ่มหญิงรับใช้ต่างมีสีหน้าตื่นเต้นตกใจ เตี๋ยงอุ้ยหงส์ก็เหลียวกล่าวกับอึ้งปวยอี่ให้นางอยู่เป็นเพื่อนเล่งจ้วงจี่ที่นี้ก่อน

นางจะรีบไปช่วยเหลือพี่ชายนาง

เล่งจ้วงจี่พอได้ฟังว่ามียอดฝีมือสิบกว่าคนรุมจู่โจมเตี้ยงอุ้ยเม้งเพียงคนเดียว โทสะก็เดือดดาลขึ้นตั้งเนิ่นนานแล้ว เพียงแต่ยังมิอาจจะแสดงออกนอกหน้าอย่างไร ยามนี้เห็นเตี้ยงอุ้ยหงส์ไม่มีเจตนาจะให้ตนไปด้วย จึงรีบชิงกล่าว

"เรื่องเร่งร้อนที่สำคัญปานนี้ ผู้คนยิ่งมากก็ยิ่งประเสริฐดี ฮูหยินมีพลังฝีมือสูงส่ง สมควรจะไปช่วยเหลือทีเดียว แม้ข้าพเจ้ายังจะใคร่ขอรู้เห็นเป็นบุญตาสักครั้ง"

บรรดาหญิงรับใช้ที่มีสีหน้าแตกตื่นตระหนก พอได้ฟังเล่งจ้วงจี่ก็จะไปดูประดับความรู้ ต่างอดมิได้ต้องเหลียวหน้ามองตากันไปมา คิ้วที่ขมวดมุ่นยิ่งปรากฏแววตื่นเต้นสงสัยมากไปกว่าเดิม

อึ้งปวยอี่มองดูท่าทีที่ลังเลของเตี้ยงอุ้ยหงส์ แล้วโบกมือกล่าวอย่างเปิดเผยชัดเจน

"ความลับนี้ย่อมจะต้องเปิดเผยจนได้ในวันหนึ่ง ไยต้องปิดบังอำพรางต่อไปเล่า ?"

เตี้ยงอุ้ยหงส์หน้าแดงระเรื่อ ทั้งสามรีบออกจากประตูข้างอย่างเร่งร้อน เล่งจ้วงจี่ที่ติดตามหลังทั้งสองคน ไม่มีกะใจจะดูห้องหับภายในตัวตึกเพราะครุ่นคิดแต่วาจาที่ไร้ต้นสายปลายเหตุของอึ้งปวยอี่ เพราะมันเป็นความหมายที่จะต้องขบคิดจนเคร่งเครียด

ผ่านห้องอันสวยประณีตของตึกหลังไปแล้วเป็นสวนดอกไม้ใหญ่ ออกจากประตูหลังสวนดอกไม้ เป็นตึกที่พักของเหล่าพวกผู้รับใช้ เมื่อผ่านประตูอีกชั้นจึงเป็นโรงม้า เบื้องหน้ามีคนใช้สิบกว่าคนจัดม้าพ่วงพีไว้ถึงหกเจ็ดตัว บ่าวเฒ่านามเตี้ยฮกจูงบังเหียนม้าดำปลอดตัวหนึ่งไว้ก่อน อึ้งปวยอี่พอเห็นก็สั่งเสียงเครียดขึ้นให้เตี้ยฮกนำทางไป

เตี้ยฮกรับคำกระโดดขึ้นหลังม้า แล้วห้อนำหน้าไปทางทิศตะวันตก เล่งจ้วงจี่เคยขี่ม้าตั้งแต่เยาว์วัย จึงไม่กังวลใจกับการขับขี่อาชา ทั้งสามพอมา

ถึงที่โรงม้า อึ้งปวยอี่กระโดดขึ้นไปบนม้าแดง เตี้ยงอุ้ยหงส์กระโดดขึ้นไปบนม้าขาว ส่งเสียงตวาดแล้วพากันห้อตะบึงตามม้าดำเบื้องหน้า

เสียงตวาดสดใสพอดัง ม้าสองตัวยืดคอร้องกึกก้อง ห้อตะบึงไล่ม้าดำทางเบื้องหน้าดั่งเหินบิน แต่เล่งจ้วงจี่ที่มิอาจใช้วิชาตัวเบามาอวดโอ่ จึงยื่นมือไปรับบังเหียนม้าเขียวมีดอกขาวตัวหนึ่ง ยังมิทันจะเหยียบโกลนขึ้นหลังม้าเขียวก็ชูคอร้องดังกึกก้องกังวาน บ่งบอกความโมโหร้ายของมัน

ผู้รับใช้ทั้งสิบกว่าคนพอเห็น รีบลนลานวิ่งเข้ามาช่วยจับอานบ้างยึดบังเหียนบ้าง ประคองให้ขึ้นไปบ้างจนวุ่นวาย

เล่งจ้วงจี่สีหน้าเป็นปรกติ ยังคงก้าวขึ้นไปบนอานม้าอย่างเยือกเย็น ร่างยังมิทันนั่งได้มั่น ม้าเขียวก็ร้องเสียงกึกก้องกังวาน ยืนสองขาขึ้นมาทันที พวกผู้รับใช้พอเห็นต่างร้องด้วยความตื่นเต้นตกใจ บรรดาพวกที่อยู่ใกล้ตัวม้าต่างแตกฮือออกไปด้วยความหวาดหวั่น แต่เล่งจ้วงจี่ก้มกายเล็กน้อย ถ่วงกำลังที่ตะโพก ร่างพลันมั่นคงดั่งขุนเขา ม้าเขียวส่งเสียงร้องด้วยความเจ็บปวด แล้ววิ่งปราดออกจากที่ ห้อตะบึงจนสุดกำลังดั่งสายฟ้าทันที พวกผู้รับใช้พอเห็นต่างตะลึงลานกันหมดสิ้น พวกมันมิกล้าเชื่อถือเลยจริง ๆ ที่นักศึกษาร่างอ้อนแอ้นจะมีฝีมือบังคับม้าเชี่ยวชาญปานนี้ ต่างต้องโห่ร้องชมเชยกันจนเสียงเซ็งแซ่

ม้าเขียวเมื่อโถมออกไปจากรั้ว ก็ห้อตะบึงไม่ยอมหยุดยั้ง เบื้องหน้าเป็นป่าโปร่งบริเวณกว้างใหญ่ ด้านนอกออกไปคือทุ่งนาสีเขียวสดใส

เล่งจ้วงจี่ทอดตามองไป ม้าของอึ้งปวยอี่กับเตี้ยงอุ้ยหงส์วิ่งตะบึงไปทางทิศตะวันตกจนห่างไปหลายร้อยวาแล้ว เตี้ยงอุ้ยหงส์บนม้าขาวยังเหลียวหน้ามองมาอย่างกังวลอยู่มากมายหลายครั้ง

ม้าเขียวที่มีโมโหร้ายดั่งไฟป่า ท่าทีการห้อตะบึงดุจดั่งคลุ้มคลั่ง ตะลุยเท้าทั้งสี่โดยพร้อมเพรียงกัน คอเชิดหางชี้ชัน ส่งเสียงร้องดังกึกก้องแล้วไล่ตามม้าทั้งสามทางเบื้องหน้าด้วยฝีเท้าอันยอดเยี่ยม เล่งจ้วงจี่ที่นั่งอยู่บนอานรู้สึกคล้ายกำลังเหาะเหินเดินอากาศ แต่ร่างกลับไม่มีการโคลงเคลงกระแทก

กระเทือน จึงลอบร้องชมเชยม้าฝีเท้าเยี่ยมนี้อยู่ในใจ

ม้าสามที่ห่างหลายร้อยวา ถูกย่นระยะจนใกล้ทุกขณะ เพียงชั่วครู่ก็ไล่ตามทัน ห่างจากป่าหลิวกว้างใหญ่ที่เบื้องหน้าไม่ไกลแล้ว เล่งจ้วงจี่มาตรแม้นเร่งร้อนใคร่จะได้พบเตี้ยงอุ้ยเม้ง แต่ก็มิอาจจะไสม้าให้วิ่งล้ำหน้าไปได้ แต่ทว่าม้าเขียวดอกขาวอันพ่วงพีไม่ยอมเชื่อฟังบังคับ มันร้องอย่างขุ่นแค้นแล้ววิ่งเฉียดผ่านม้าทั้งสาม มุ่งเข้าไปป่าโปร่งเบื้องหน้าดุจเป็นเกาทัณฑ์หลุดออกจากแหล่ง

พลันได้ยินเตี้ยงอุ้ยหงส์บนหลังม้าขาว ร้องขึ้นอย่างตื่นตระหนก

"ระวังม้าเขียวจะพยศอาละวาด มันคือม้าคู่ขาของเตี้ยเปียเท้าเมื่อคราวก่อน"

เล่งจ้วงจี่พอได้ยินจึงรู้ว่า อาชาฝีเท้าจัดสีเขียวดอกขาวนี้ คืออาชาคู่ขาของเตี้ยเปียเท้า (ประมุขสำนักคุ้มกันภัย) ที่เมื่ออดีตห้อตะบึงไปตามทั่วทุกทิศทางของสองฟากฝั่งแม่น้ำใหญ่ ก็บังเกิดความรักเอ็นดูต่อมันอย่างยิ่ง ดังนั้นอดมิได้ต้องยื่นมือลูบคลำขนคออ่อนนุ่มของมันอยู่ไปมา ม้าเขียวก็ร้องขึ้นด้วยความพอใจ

มีเสียงตวาดด่าอันเกรี้ยวกราดดังแว่วมา ผสานกับเสียงแผดร้องประหลาดพิกลดังอึงอลอยู่ เล่งจ้วงจี่เงยหน้ามองไป เห็นมาถึงหน้าราวป่าแล้ว แต่ม้าเขียวยังไม่ยอมชะลอฝีเท้า กลับส่งเสียงร้องอย่างขุ่นเคืองแล้วโถมเข้าไปดั่งเหินบิน วิ่งสู่ทิศทางที่มีเสียงแผดร้องอันประหลาดพิกลนั้น

ป่าหลิวที่โปร่งบางมีแสงสว่างเจิดจ้า พื้นแข็งแกร่งจนม้าเมื่อห้อตะบึงมีเสียงดังสนั่นหวั่นไหวถี่ยิบจนสะท้อนก้องไปมา

เล่งจ้วงจี่ทอดตามองไป เห็นในส่วนลึกของป่าโปร่ง ชายฉกรรจ์จำนวนสิบกว่าคนสะบัดอาวุธคู่มือเข้ากลุ้มรุมใส่ชายฉกรรจ์ร่างดำมะเมื่อม แต่สูงใหญ่ปานหอเหล็กอยู่อย่างดุร้าย

ชายฉกรรจ์ร่างมหึมานี้หน้าตาดำสนิท สวมใส่หมวกแปดเหลี่ยม เสื้อกางเกงเป็นแพรต่วนสีดำ เอวมีสายรัดสีดำสนิทพู่แดง มือควงค้อนเหล็กมหึมา

เสียงแผดร้องอันประหลาดพิกลดังมาจากปากกว้างใหญ่ของชายฉกรรจ์นี้นี่เอง

ชายฉกรรจ์ดำมะเมื่อมร่างสูงใหญ่ นับว่าเหี้ยมหาญอย่างน่าตระหนกตกใจจริง ๆ ค้อนเหล็กมหึมานั้นดูท่าหนักหน่วงยิ่ง ยามสะบัดกวัดแกว่งมีเสียงลมดังอยู่ครืนครั่น

เหล่าผู้เลวร้ายที่ล้อมอยู่ทั้งสิบกว่าคน ดูผิวเผินคล้ายดั่งมีเปรียบมากมาย แต่มิว่าผู้ใดก็ไม่กล้าจะเข้าใกล้กับชายฉกรรจ์สูงใหญ่นี้นัก มีแต่ทำทีท่าข่มขู่อยู่ทางรอบ ๆ ข้าง โดยหวังให้ชายฉกรรจ์ควงค้อนจนหมดสิ้นเรี่ยวแรงจึงทำร้ายภายหลัง แต่ทว่าชายฉกรรจ์ร่างสูงใหญ่หน้าดำคล้ำนี้ นับมีพลังอันมหาศาลอย่างยิ่งจริง ๆ ตากลมใหญ่เบิ่งจนเหลือกพอง คิ้วดกหนาเลิกขึ้นสูงชัน แต่ละครั้งที่ฟาดค้อนใหญ่มา พวกชายฉกรรจ์ที่รายล้อมก็ต้องแตกฮือหลบไปเป็นพัลวัน

เล่งจ้วงจี่รีบรั้งบังเหียนม้า แน่ใจว่าเดินผิดทางเสียแล้ว ขณะจะบังคับม้าวิ่งไปทางด้านใต้นั้น พลันได้ยินชายฉกรรจ์หน้าดำสูงใหญ่แผดเสียงแหบห้าวกล่าวขึ้น

"เจ้าเด็กบนหลังม้า หากเป็นลูกผู้ชายก็จงมาช่วยเตี๋ยงตัวเอีย (เจ้านายใหญ่แซ่เตี๋ยง) กำจัดความอยุติธรรม"

เล่งจ้วงจี่พอได้ยินคำ 'เตี๋ยงตั้วเอี๊ย' ก็งงงันไปทันที ยังมิทันจะส่งเสียง พลันได้ยินฝีเท้าม้าที่ถี่ยิบดั่งฝนกระหน่ำ โถมมาพร้อมกับพลังลมอันรุนแรง แล้วได้ยินเสียงตวาดที่สดใสดังขึ้น

"เดียรัจฉานที่ไร้ยางอาย ! กล้าบังอาจกลุ้มรุมเอาชัย"

เสียงตวาดดังเงาสีเหลืองก็พุ่งวาบดุจกับสายฟ้า เตี๋ยงอุ้ยหงส์กระโดดพ้นอานม้าโถมเข้าหาชายฉกรรจ์ทั้งสิบกว่าคนอย่างดุดัน

ชายฉกรรจ์สิบกว่าคนพอเห็นก็รู้ว่าฝ่ายตรงข้ามมีผู้ช่วยเหลือมาสมทบ พากันตวาดด่าแล้วแตกฮือออกไปทางทิศตะวันตก เหนือ และใต้ วิ่งหนีอย่างไม่คิดชีวิตทันที ชายฉกรรจ์อาภรณ์ดำพอเห็น ก็เหวี่ยงค้อนใหญ่ในมือทิ้ง มือหนึ่งเท้าสะเอวมือหนึ่งชี้ไปยังผู้ชั่วร้ายที่วิ่งไปทางทิศตะวันตกทั้งสองคน

ส่งเสียงกึกก้องขึ้นว่า

"ม่วยม่วย อย่าปล่อยให้เจ้าคนศีรษะล้านกับไม่มีใบหูทั้งสองหนีรอดไป"

กล่าวแล้วก็นั่งลงบนค้อนใหญ่ด้วยท่าทีปลอดโปร่ง คล้ายดั่งไม่มีเรื่องของมันอีกแล้ว

เตี้ยงอุ้ยหงส์ตวาดอย่างขุ่นเคืองขึ้นอีกครั้ง พร้อมกับเสียงตวาดเงาเหลืองพุ่งปราดไปอย่างรวดเร็ว เพียงกระโดดสองสามคราก็สกัดหน้าผู้ชั่วช้าทั้งสอง ประกายสีทองกระจายวูบ เงาพัดจำนวนมากมายมหาศาลก็ครอบคลุมลงมาดั่งเป็นห่าฝนทอง

เสียงแผดร้องอันโหยหวนแหลมเล็กดังสยดสยองขึ้นสองครา โลหิตสด ๆ พุ่งฉีดดุจดั่งน้ำพุจนไกลแปดเชียะ ศีรษะของผู้ชั่วช้าทั้งสองกระเด็นขึ้นไปกลางอากาศสูงลิบลิ่ว

เล่งจ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่ได้ลงจากม้ามายืนดู เห็นเตี้ยงอุ้ยหงส์หน้าตาเหี้ยมเกรียมดุร้าย สารรูปที่ฆ่าคนอย่างดุดันนี้ มิได้ด้อยกว่าเอี๊ยบเชียวเกียงเลย

พลันได้ยินชายฉกรรจ์ที่นั่งพักผ่อนอยู่บนค้อนใหญ่กวักมือเรียกเตี้ยง-อุ้ยหงส์ที่กำลังพลิ้วกายกลับ กล่าวเสียงกังวานอย่างเป็นจริงเป็นจัง

"หงส์ม่วยกลับมา เจ้าที่เหลืออีกหลายคนนั้น คราหน้าเราพบแล้วค่อยกำจัดพวกมันเอง"

ขณะว่ากล่าว เตี้ยงอุ้ยหงส์ก็กระโดดมาถึงเบื้องหน้าชายฉกรรจ์ร่างดำชี้ไปที่เล่งจ้วงจี่แล้วกล่าวอย่างแง่งอน

"รีบลุกขึ้นมา ข้าพเจ้าแนะนำให้รู้จักกับอาคันตุกะท่านหนึ่ง"

ชายฉกรรจ์เสื้อแพรดำเหลือบดูเล่งจ้วงจี่แวบหนึ่ง จึงลากค้อนใหญ่เดินตรงเข้ามา เล่งจ้วงจี่ที่รู้ดีว่าเป็นเรื่องราวใดแล้ว แต่ยังถามอึ้งปวยอี่อย่างมิใคร่มั่นใจ

"ท่านผู้นี้คือ..."

"ท่านผู้นี้ก็คือเตี้ยงอุ้ยเม้งที่ท่านกำลังต้องการหา"

นางกล่าวอย่างยิ้มแย้มเปิดเผย พร้อมทั้งชี้ไปยังชายฉกรรจ์ร่างสูงใหญ่

สวมเสื้อรัดกุมเป็นแพรดำนามเตี้ยงอุ้ยเม้ง

เตี้ยงอุ้ยหงส์เม้มริมฝีปากกลั้นหัวร่อ ใบหน้าผุดผาดของนางแดงระเรื่อตาคมวาวลอบชม้ายมองมาที่เล่งจ้วงจี่แล้วรีบก้มศีรษะลงไป มีท่าทีเอียงอายไม่น้อย

เล่งจ้วงจี่นั้นขมวดคิ้วนิ่วหน้า แทบจะอดกลั้นหัวร่อมิได้ เพราะเตี้ยง-อุ้ยเม้งตัวจริงนี้ ผิดจากความคาดหมายของตนจนห่างไกลสุดกู่ แม้จะกล่าวว่าพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน ไม่แน่จะละม้ายคล้ายคลึงกันมาก แต่ก็ไม่อาจจะผิดกับเตี้ยงอุ้ยเม้งและเตี้ยงอุ้ยหงส์ ซึ่งสุดกู่จนไม่มีผู้กล้าเชื่อถือจริง ๆ

ผู้พี่มีบุคลิกอันเหี้ยมหาญดั่งเทพเจ้ามหากาฬ ส่วนน้องน้อยกลับงามตระการปานเทพธิดา

ขณะขบคิดกำลังจะประสานมือคารวะต่อเตี้ยงอุ้ยเม้ง เตี้ยงอุ้ยเม้งก็ส่งเสียงแหบห้าวขึ้นก่อน

"ท่านหรือคือเล่งจ้วงจี่ที่ทั้งอ่านหนังสือที่ทั้งฝึกปรือฝีมือ ซึ่งม่วยม่วยบอกกับเราอยู่บ่อยครั้ง ?"

กล่าวแล้วกลอกตาอันคมกล้าพิจารณาเล่งจ้วงจี่อยู่ไปมาไม่หยุดยั้ง อึ้ง-ปวยอี่กลัวเล่งจ้วงจี่จะไม่พอใจ รีบปั้นหน้าเคร่งเครียดแล้วกลั้นหัวร่อดุขึ้น

"ตั๋วเม้ง ไฉนไม่เกรงใจต่ออาคันตุกะถึงปานนี้ ?"

เล่งจ้วงจี่ดูออกแต่แรกแล้วว่า เตี้ยงอุ้ยเม้งเป็นคนโง่ทึ่มที่ไม่มีเล่ห์อุบายจึงมิถือสาต่อวาจาอันไร้มารยาทนั้น ยังคงยิ้มแย้มแจ่มใสรับคำอย่างนอบน้อม เตี้ยงอุ้ยเม้งยังคงกล่าววาจาประหลาดพิกลไปอีกหลายคำ จนเตี้ยงอุ้ยหงส์รีบร้องห้าม แล้วชักชวนให้กลับบ้านรับประทานอาหาร เตี้ยงอุ้ยเม้งพอได้ยินรับประทานอาหารก็คึกคักขึ้นทันที รีบรับม้าจากบ่าวเฒ่าแล้วพากันขึ้นขี่หลังม้าควบขับออกจากราวป่าไป

พอพ้นราวป่า ทั้งสี่ขับม้าเคียงคู่เป็นแถวเดียว เตี้ยงอุ้ยเม้งเหลียวมองหน้าเล่งจ้วงจี่ กล่าวตัดพ้อด้วยเสียงกึกก้องขึ้น

"นี่ ! ม่วยม่วยของเราบอกว่าท่านจะมาตั้งแต่เมื่อหลายวันก่อนแล้ว

เหตุไฉนท่านจึงเพิ่งมาในวันนี้ ?"

อึ้งปวยอี่เห็นเตี้ยงอุ้ยหงส์หน้าแดง กลัวเตี้ยงอุ้ยเม้งที่ปากไวใจตรงจะกล่าวเปิดเผยเรื่องอันน่าอับอายมากไปกว่านั้น จึงรีบส่งเสียห้ามปรามขึ้น

"เล่งเชี่ยงกงท่านเป็นนักศึกษาที่มีรสนิยมสูงส่ง ไม่เป็นเช่นดั่งท่านที่กินและนอนอยู่วันยังค่ำ เล่งเชี่ยงกงนั้นเดินทางพลางชมเชยทิวทัศน์ตามป่าเขาลำเนาไพรและดูปูชนียสถาน ดังนั้นจึงเพิ่งมาถึงในวันนี้"

เตี้ยงอ้ยเม้งพอได้ยินว่าชมทิวทัศน์ตามขนเขา ก็หน้าเปลี่ยนสีทันทีกวาดตาอันตื่นเต้นลนลานมาทางเล่งจ้วงจี่ รีบถามว่า

"ท่านมา...เคยไปยังภูเขาเบ้อันซัวหรือไม่ ?"

เล่งจ้วงจี่เห็นเตี้ยงอุ้ยเม้งหน้าเปลี่ยนสี รู้ได้ทันทีว่าเคยต้องพลาดท่าที่เบ้อันซัวมาเป็นแน่แท้ ดังนั้นรีบผงกศีรษะรับคำว่าเพิ่งไปมาเมื่อค่ำวาน สร้างความแตกตื่นแก่เตี้ยงอุ้ยเม้งจนร้องอุทานสุดเสียง เตี้ยงอุ้ยหงส์กับอึ้งปวยอี่พลอยต้องขมวดคิ้วจนแนบแน่น

เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่าต้องมีเรื่องสำคัญ จึงถามอย่างสงสัยใจว่า

"เตี้ยงเฮีย มีอันใดไม่ถูกต้องหรือ ?"

เตี้ยงอุ้ยเม้งสั่นศีรษะไปมา กล่าวอย่างหวาดหวั่นพรั่นพรึงว่า

"โอ้โฮ บุรุษหนุ่มรูปงามดุจดั่งท่าน หน้าขาวร่างสง่าเช่นนี้ นางโจรราคะกิมเอี้ยมเนี้ยถึงกับไม่จับท่านเข้าไปในวังเงียงเซียนเก็ง (เลื่อมใสเซียน) นับว่าชีวิตของท่านมีชะตากล้าแข็งไม่น้อย"

เล่งจ้วงจี่พอได้ยินนามนางโจรร่านราคะกิมเอี้ยมเนี้ย ก็สะท้านทั้งร่างหน้าถอดสีทันที รีบถามว่า

"เตี้ยงเฮีย ไฉนจึงทราบว่านางกิมเอี้ยมเนี้ยอยู่ที่ภูเขาเบ้อันซัว ?"

อึ้งปวยอี่เห็นสีหน้าเล่งจ้วงจี่ผิดปรกติ รู้ดีว่าระหว่างเล่งจ้วงจี่กับกิม-เอี้ยมเนี้ย จะต้องมีความอาฆาตแค้นที่มิอาจคลี่คลายไกล่เกลี่ยอยู่ ดังนั้นจึงสอดคำขึ้นว่า

"เมื่อเดือนก่อนตั๋วเม้งผ่านเบ้อันซัว แทบถูกนางกิมเอี้ยมเนี้ยจับเข้าไป

ในวังเงียงเซียนเก็ง"

เล่งจ้วงจี่ตระหนกจนร้องอุทาน พยายามข่มกลั้นอารมณ์อันพลุ่งพล่านไว้ ทราบดีว่าวังเงียงเซียนเก็งที่เตี้ยงอุ้ยเม้งกล่าวถึง คือวังอันโอฬารที่ตนพบเห็นในหุบเขาเมื่อค่ำวานนั้นนั่นเอง

เล่งจ้วงจี่ที่มีรูปกายภายนอกสง่างามเรียบร้อย แต่ใจจริงนั้นร้อนวู่วามยิ่งนัก พอได้ยินข่าวคราวของกิมเอี้ยมเนี้ย ก็ตกลงใจจะไปล้างแค้นแทนอาจารย์ในบัดดล

เงยหน้ามองดูอาทิตย์เจิดจ้าบนท้องฟ้า เห็นผ่านเวลาเที่ยงไปแล้ว ครุ่นคิดอยู่ในใจ 'หากแม้นไปเวลากลางวัน ย่อมไม่อาจใช้วิชาตัวเบาได้เต็มที่ อย่างเร็วต้องเที่ยงวันพรุ่งนี้จึงจะถึงที่หมาย หากมีโอกาสควบขับม้าไป ยามสามในค่ำคืนนี้อาจบางทีจะถึงที่เชิงเขานั้นก็ได้' พอตกลงใจรีบยกมือซ้ายขึ้นดึงรั้งบังเหียน พวกเตี้ยงอุ้ยหงส์ และเพียวเพี้ยนึ้งพลอยรั้งม้าหยุดตามไปด้วย

เล่งจ้วงจี่ประสานมืออยู่บนหลังม้า กวาดตาคมวาวมองดูพวกเตี้ยงอุ้ย-หงส์ที่มีสีหน้างุนงงสงสัย กล่าวอย่างหนักแน่นขึ้นว่า

"นางโจรราคะกิมเอี้ยมเนี้ย คือศัตรูคู่อาฆาตของสำนักอาจารย์ ข้าพเจ้าสืบเสาะหานางมาเป็นเวลาเนิ่นนานแล้ว บัดนี้เมื่อรู้ว่านางซ่อนกายอยู่ทางภูเขาเบ้อันซัว ข้าพเจ้าตกลงใจจะไปสะสางกับนางในขั้นแตกหัก เพื่อช่วงชิงเวลา ม้าเขียวของฮูหยินโปรดขอยืมให้ข้าพเจ้าใช้สักวันสองวัน ในสนธยามะรืนนี้จะรีบนำไปคืนให้"

เพียวเพี้ยนึ้งรีบห้ามปรามขึ้นทันทีว่า

"ในเมื่อทราบที่อยู่ของกิมเอี้ยมเนี้ย มิกลัวว่านางจะบินหนีไปบนท้องฟ้าอีกแล้ว พวกเรากลับไปรับประทานอาหารกลางวันที่บ้านเสียก่อน จึงไปก็ไม่สาย ?"

"ข้าพเจ้ามีอารมณ์ร้อนวู่วาม หากไม่รีบไปในตอนนี้ คงต้องกลืนกินอาหารมิได้ กุศลเจตนาของฮูหยินขอให้รอถึงเวลาน้อมคืนม้าเขียวแล้ว ค่อย

รบกวนต่อท่าน"

กล่าวแล้วชักบังเหียนม้าจะออกไปในบัดดล เตี้ยงอุ้ยหงส์ที่ประสบเหตุการณ์อันกะทันหัน จิตใจจึงว้าวุ่นสับสนยิ่ง ยามนี้เห็นเล่งจ้วงจี่ตั้งอกตั้งใจจะไปจริง ๆ ต้องรีบกล่าวอย่างกังวลว่า

"จะหาตัวกิมเอี้ยมเนี้ย ก็มิใช่รุ่มร้อนอยู่ในช่วงเวลาบัดเดี๋ยวเดียว เราท่านกลับไปปรึกษาหารือให้เป็นที่เรียบร้อยเสียก่อน ข้าพเจ้ากับอี้เจ้เจ๊ และตั๋วเม้งกอกอก็จะไปเป็นเพื่อนท่าน..."

เล่งจ้วงจี่ไหนเลยจะเห็นกิมเอี้ยมเนี้ยมีค่าในสายตา มิได้แยแสต่อพลังฝีมือนางสักน้อยนิด ดังนั้นมิรอให้เตี้ยงอุ้ยหงส์กล่าวจบคำก็ตอบอย่างยิ้มแย้ม

"จัดการกับกิมเอี้ยมเนี้ย ที่มีชื่ออุบาทว์ลามก ข้าพเจ้ายังมั่นใจว่าสามารถเหลือเฟือ ไหนเลยจะกล้ารบกวนพวกฮูหยินโกวเนี้ยและเตี้ยงเฮียให้พลอยยุ่งยากไปด้วย"

ขณะว่ากล่าวตาคมวาวพลันเป็นประกายเจิดจ้า ใบหน้าก็เปี่ยมความอำมหิต สะบัดบังเหียนม้าร้องว่า "พบกันใหม่ในวันมะรืน" สองเท้าก็กระทุ้งท้องม้าจนอาชาคู่ขาห้อตะบึงไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนืออย่างรวดเร็ว

อึ้งปวยอี่มองจนต้องขมวดคิ้วนิ่วหน้า มาตรแม้นนางรู้ดีว่าเล่งจ้วงจี่เป็นนักศึกษาที่มีวิชาฝีมือ แต่นางยังมิทราบว่าฝีมือเล่งจ้วงจี่จะสูงถึงขั้นใดแน่ ยามนี้เห็นเล่งจ้วงจี่ได้ดูแคลนต่อกิมเอี้ยมเนี้ย ที่ทุกผู้คนหวาดหวั่นพรั่นพรึงดุจดั่งเป็นพวกอสรพิษร้าย นางก็มีความเห็นว่าเล่งจ้วงจี่ออกจะผยองจนลำพองเกินไปบ้าง

เตี้ยงอุ้ยหงส์นั้นรู้แต่ว่า เล่งจ้วงจี่เคยติดตามทิโกวพั้วกับบ้วนเล็กเพี้ยไปที่ตึกอ้อโฮ้วจึง สำหรับฝีมือของเล่งจ้วงจี่จะสูงล้ำต่ำต้อยสักเพียงไรนั้นนางก็มิใคร่เข้าใจนัก

ยามนี้เห็นเล่งจ้วงจี่ควบขับม้าไปตามลำพังยิ่งแตกตื่นตกใจยิ่งนัก กลัวชายคนรักมิทราบความร้ายกาจของกิมเอี้ยมเนี้ย ดังนั้นรีบตะเบ็งเสียงสดใส

ร้องไล่หลังไป

"เมื่อเผชิญกับกิมเอี้ยมเนี้ย ระวังเข็มพิษในปากนางและฝุ่นพิษในแพรแดงที่นางใช้เป็นอาวุธด้วย"

เสียงตะเบ็งพอขาดคำ ก็ได้ยินเล่งจ้วงจี่ที่ห่างไปกว่าสองร้อยวา หันกายมาโบกมือให้พร้อมกับร้องตอบออกมา

"ขอบพระคุณหงส์โกวเนี้ย ข้าพเจ้าเคยได้ยินอาจารย์บอกมาแล้ว"

อึ้งปวยอี่พอฟังหน้าถอดสีทันที เสียงเล่งจ้วงจี่แม้ไม่ดังก็กก้อง แต่ทุกถ้อยคำชัดเจนถนัดหู นางไม่ใคร่กล้าเชื่อถือเลยจริง ๆ ว่าเล่งจ้วงจี่จะมีกำลังภายในที่สูงส่งถึงขั้นนี้ได้

เหลียวดูใบหน้าที่รันทดหดหู่ของเตี้ยงอุ้ยหงส์ยามนี้มีแววปลาบปลื้มยินดีคล้ายดั่งภูมิใจที่นางมีสายตาแหลมคมจนมองเห็นคุณค่าของเล่งจ้วงจี่ได้เพียงคนเดียว

เตี้ยงอุ้ยเม้งนั่งงุนงงอยู่บนหลังม้า เบิ่งตาจนกลมกว้างตลอดเวลา ส่งเสียงซึมเซาขึ้นว่า

"มันมาตรแม้นมีความรู้ไม่เทียบเท่าเรา แต่ดูท่าคล้ายเข้มแข็งกว่าเรามาก"

อึ้งปวยอี่รีบเตือนสติขึ้นด้วยเสียงดัง

"ผู้อื่นเป็นนักศึกษาที่แตกฉานทั้งทางบุ๋นทางบู๊ วิชาฝีมือและกำลังภายในต่างสูงกว่าเราท่าน กาพย์ฉันท์โคลงกลอนก็ยอดเยี่ยมลึกซึ้ง ย่อมเข้มแข็งกว่าท่านที่รู้จักกินรู้จักนอนเท่านั้น"

เตี้ยงอุ้ยเม้งมิได้ขุ่นเคืองอย่างไร เหลือบตาแลดูเตี้ยงอุ้ยหงส์ที่ยังจับจ้องมองดูฝุ่นที่คละคลุ้งเป็นทางจนซึมเซา หัวร่อฮาฮาแล้วกล่าวอย่างปลื้มใจว่า

"มิน่าเล่า ม่วยม่วยเราในระหว่างนี้จึงกระสับกระส่ายจนลุกนั่งไม่เป็นปรกติ บางครั้งก็แย้มยิ้มอยู่ตลอดเวลา ที่แท้เราจะได้เป็นตั๋วกู่ (พี่เมีย) เสียแล้ว"

เตี้ยงอุ้ยหงส์พอฟังก็หน้าแดงฉาน ร้องเพ้ยแล้วกล่าวอย่างแง่งอน

"เรื่องของข้าพเจ้าท่านทีหลังอย่ามาเกี่ยว"

แล้วรีบสะบัดบังเหียนควบขับม้านำหน้าออกไป เพียวเพี้ยนึ้งก็หัวร่ออย่างสบใจ ควบขับม้าตามติดโดยกระชั้นชิด แต่เตี้ยงอุ้ยเม้งกลับหัวร่อฮาฮาส่งเสียงก้องร้องอย่างปลาบปลื้มขึ้นว่า

"เรากังวลใจอยู่ตลอดเวลาว่าม่วยม่วยจะหาคู่มิได้ คาดไม่ถึงว่าหา 'เป้าหมาย' ได้รวดเร็วปานนี้"

กล่าวแล้วลงแส้ม้าควบขับตามติดไปอย่างรวดเร็วดั่งเหินบิน

❀ ❀ ❀

บนทางกว้างใหญ่ที่ทอดไปสู่ภูเขาเบ้อันซัว ม้าเขียวเข้มตัวพ่วงพีพุ่งไปทางเบื้องหน้าดุจดั่งเป็นประกายสายฟ้า ม้าส่งเสียงร้องกึกก้องไม่ขาดระยะทำให้ผู้คนที่สัญจรต้องหลีกทางเป็นวุ่นวาย แต่ทว่าเล่งจ้วงจี่นั่งอยู่บนหลังม้ายังคงลงแส้แล้วตวาดเร่งอยู่ไม่หยุดยั้ง

หมู่บ้านถูกทิ้งห่างออกไปทีละหมู่ ทีละหย่อม อาทิตย์แดงฉานยังมิทันจะลับขอบฟ้าตะวันตก ยอดเขาที่เป็นคล้ายอานม้าก็มาปรากฏต่อเบื้องหน้าสายตาแล้ว จนยามสนธยาเล่งจ้วงจี่ก็ไสม้าพุ่งเข้ายังตัวเมืองน้อยที่ห่างจากเบ๊อันซัวไม่ถึงสิบลี้ได้

เมืองน้อยนี้มีผู้คนไม่มาก เพียงไม่กี่ร้อยหลังคาเรือนเท่านั้น แต่เหลาสุราและโรงเตี๊ยมก็ประดับประดาโอ่อ่าไม่น้อย เล่งจ้วงจี่รีบไปที่หน้าโรงเตี๊ยมใหญ่จองห้องพัก ให้คนรับใช้จัดการอาบน้ำม้าที่มีเหงื่อโซมและให้หญ้าน้ำ จากนั้นอาบน้ำรับประทานอาหารอย่างเร่งร้อน จนเมื่อยามต้นก็สั่งเสียผู้รับใช้แล้วมุ่งหน้าออกจากโรงเตี๊ยมไป

เล่งจ้วงจี่เดินตามถนนใหญ่จนกระทั่งปลอดสายตาก็รีบใช้วิชาตัวเบาพุ่งออกจากเมืองด้วยความรวดเร็ว เนื่องจากวุ่นวายใจในความแค้นของอาจารย์จึงทุ่มเทกำลังพุ่งร่างไปจนคล้ายดาวตกจากฟากฟ้า ชั่วครู่มาถึงเชิงเขาตะวัน-ตกของเบ้อันซัว แต่มิยอมหยุดยั้งร่าง ยังคงพุ่งเข้าไปในป่าทึบของเชิงเขา

ฝ่าป่าข้ามหุบเหว ปีนป่ายไปตามหน้าผาอย่างแคล่วคล่อง เล่งจ้วงจี่ยัง

คงไปตามเส้นทางเมื่อค่ำวาน จนกินเวลาไม่ถึงครึ่งชั่วยามมา ถึงยังชายป่าประหลาดทางด้านตะวันตกนั้น

ครั้นแล้วกระโดดกายขึ้นไปบนยอดไม้กวาดตามองดู เห็นในหุบเขาเขียวขจีที่กว้างใหญ่มีโคมไฟจุดสว่างไสว เงาตึกรามมีอยู่มากมายซับซ้อนอาคารหลังกลางซึ่งสูงใหญ่ที่สุดของหมู่ตึกที่ไฟจุดจนสว่างเจิดจ้ากระจายไปถึงครึ่งฟ้า เล่งจ้วงจี่พอเห็นก็ฉุกใจคิดคำนึงขึ้น 'รังราคะของกิมเอี๊ยมเนี้ยเกิดเพลิงเผาผลาญหรือไร ?' แต่เมื่อพิจารณาดู มิเห็นมีควันและเปลวไฟแลบเลียขึ้นมา พร้อมกันนั้นยังมิได้ยินเสียงสับสนอลหม่านของการดับไฟด้วย

ขณะขบคิดอย่างคลางแคลง เท้าก็วิ่งไปตามยอดไม้ มุ่งสู่หุบเขากว้างใหญ่ เพ่งตามองไปตลอดเวลา เห็นวังเงียงเซียนเก็งของกิมเอี๊ยมเนี้ยโอ่อ่าโอฬารไม่ผิดกับปราสาทราชวัง

ทันใดนั้นเสียงตวาดอันขุ่นเคืองของชายชราดังก้องมา จากนั้นมีเสียงหัวร่อคึกคักอันยียวนปั่นป่วนของสตรีนางหนึ่งดังสวนขึ้น

เล่งจ้วงจี่ตื่นตกใจยิ่ง ทราบดีว่าคนกำลังต่อสู้กัน เสียงหัวร่อคักคักอันยียวนกวนประสาทนัน จะต้องดังจากปากกิมเอียมเนียอย่างแน่นอน พร้อมกันนั้นแน่ใจว่า ผู้สามารถคุกคามจนกิมเอี๊ยมเนี้ยลงมือต่อสู้เอง จะต้องมิใช่เป็นฝีมือชั้นธรรมดาสามัญของบู๊ลิ้มอย่างเด็ดขาด

ขณะขบคิดร่างพลันเพิ่มความรวดเร็วขึ้นอีกอักโข ฝ่าป่าไผ่ทางนอกลานตึกจนมาถึงที่เชิงกำแพงสีแดงฉาน ยืดร่างลอยละลิ่วพ้นไป

พริบตาที่เท้าเพิ่งจะสัมผัสกำแพง พลันมีเสียงตวาดอันกึกก้องดังขึ้น

"ผู้ใด..."

เสียงตวาดอันสนั่นหวั่นไหวดังมา พร้อมกับร่างคนพุ่งวาบ ประกายยะเยียบที่เจิดจ้าบาดตาม้วนเข้าใส่หว่างเอวอย่างรวดเร็วดุร้าย

เล่งจ้วงจี่ไม่มีกะใจจะพัวพันให้นานนัก รีบพลิ้วร่างดุจสายฟ้า ชายฉกรรจ์รัดกุมที่ฟาดดาบสันหนามาจนสุดตัวจึงพลาดผิดไปในบัดดล

ในเวลาแทบพร้อมเพรียงกัน เล่งจ้วงจี่ตวัดเท้าเตะออกไป ทำให้มีเสียง

แผดร้องอันแตกตื่นตกใจดังสนั่นหวั่นไหว ร่างสูงใหญ่ของชายฉกรรจ์อาภรณ์รัดกุมกระเด็นละลิ่วออกนอกกำแพงไปทันที

ที่ไม่ไกลนักมีเสียงตวาดดังขึ้นอีกมากมายหลายครา ชายฉกรรจ์ถือมีดใหญ่จำนวนสิบกว่าคน ฮือเข้ามาในทิศทางนี้ดุจฝูงผึ้งแตกรัง

เล่งจ้วงจี่มิได้เหลือบสายตาไปแยแส ยังคงวิ่งตรงไปที่ตึกใหญ่โอฬาร ซึ่งมีแสงไฟสว่างไสวเจิดจ้า

ขณะพุ่งกายละลิ่วดั่งเหินบิน เห็นที่หน้าบันไดห้องโถงใหญ่ มีชายฉกรรจ์อาภรณ์รัดกุมจำนวนหลายสิบชูคบไฟขึ้นเหนือศีรษะ สาดส่องจนลานหน้าตึกใหญ่สว่างไสวดุจกลางวัน และที่หน้าตึกใหญ่ในตอนนี้บุรุษสตรียืนแออัดเป็นจำนวนไม่น้อย ส่วนลานกว้างมีเงาสีเทาและสีแดงสองสายฉวัดเฉวียนวนเวียนอย่างรวดเร็วดุจสายฟ้าคะนองฝน ต่อสู้กันอย่างดุเดือดรุนแรงยิ่งนัก

เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่าเงาสีแดงนั้นจะต้องเป็นตัวกิมเอี้ยมเนี้ย ดังนั้นพลันตวาดเสียงกึกก้อง

"นางโจรราคะมอบชีวิตมา...!"

เสียงตวาดปานฟ้าถล่มดินทลายในครานี้ ทำให้บรรดาบุรุษสตรีที่ยืนอยู่หน้าตึกใหญ่ต่างแตกตื่นจนหน้าถอดสีไปทันที เหลียวมองมาในทิศทางนี้อย่างลนลาน เงาร่างที่ต่อสู้อย่างดุเดือดอำมหิตก็ผละออกจากกันในทันทีด้วย

เล่งจ้วงจี่พลิ้ววาบเข้าไปในลานการต่อสู้ กวาดตามองดูก็ต้องสะท้านไปทั้งร่าง สีหน้าพลอยแปรเปลี่ยนไปในบัดดล ที่แท้เงาร่างสีเทาที่สู้อย่างดุเดือดอำมหิตกับนางโจรราคะกิมเอี้ยมเนี้ย คือหลวงจีนจิ้นเต็กไต้ซือที่เปี่ยมการุณยธรรมนั่นเอง

พลันได้ยินหลวงจีนจิ้นเต็กไต้ซือร้องสรรเสริญพระพุทธคุณด้วยเสียงหนัก ๆ แล้วกล่าวอย่างเร่งร้อนว่า

"โอม มณีตัสสะ เล่งเซี่ยวเฮี้ยบมาได้ประจวบเหมาะพอดี รีบช่วยเก็งโกวเนี้ยออกมาโดยด่วน ที่ทรวงอกของนางถูกเข็มขนวัวทะลวงหัวใจ (งู้เฮ้า-

ชวงซิมจำ) ของกิมเอี้ยมเนี้ยไปแล้ว”

เล่งจ้วงจี่ตื่นตกใจยิ่ง รีบกวาดตามองไป ยามนี้จึงได้พบเห็นเก๊งจีฮุ้นที่สวยสะคราญปานหยาดฟ้า งามสง่าดุจเจ้าหญิงสูงศักดิ์ แต่ตาทั้งสองหลับพริ้มหน้าซีดขาว นอนหงายอยู่บนบันไดหน้าห้องโถงใหญ่ และผู้ถือกระบี่ควบคุมนางทั้งสองนั้นคือหญิงรับใช้อาภรณ์เขียวและแดง ที่เมื่อค่ำวานวิ่งอยู่บนยอดไม้ในป่าด้านใต้ของเทือกเขาแห่งนี้

บทที่สิบเอ็ด ปรากฏการณ์ประหลาด

เล่งจ้วงจี่มองจนแตกตื่นตกใจ เพราะมีความเห็นว่า ด้วยความยอดเยี่ยมในสติปัญญาและพลังฝีมือเช่นดั่งเก็งจีฮุ้น ยังถูกกิมเอี้ยมเนี้ยประทุษร้ายอย่างชั่วช้า สักครู่เมื่อประมือกับนางโจรราคะจะต้องระแวดระวังตัวให้รัดกุมเป็นพิเศษจึงถูกต้อง

ความคิดมิทันจบสิ้น พลันมีเสียงหัวร่อที่คล้ายระฆังเงินดังถี่ยิบถามว่า

"เราว่าน้องรูปงามท่านลอยตามลมอะไรมา ? อายุยังเยาว์วัยปานนี้ ก็มีเพลิงโทสะที่ยิ่งใหญ่ถึงปานนั้น"

เล่งจ้วงจี่ได้ฟังรีบหันหน้า พอเพ่งตาก็ต้องงุนงงไปอีกครั้ง

เห็นเงาสีแดงที่ต่อสู้อย่างดุเดือดกับจิ้นเต็กไต้ซือเมื่อครู่ เป็นสตรีที่สวมอาภรณ์สีแดงฉาน ปักดิ้นทองไว้จนทั่วทั้งตัวเสื้อ ดูจากวัยของนางอย่างมากมีอายุยี่สิบสามยี่สิบสี่ ท่าทียียวนกวนราคะ !

สตรีท่าทางยั่วยวนอาภรณ์แดงฉาน ใบหน้าเป็นรูปไข่ ผิวกายขาวผ่อง

เป็นยองใย คิ้วเรียวยาวทั้งสองวาดจนงอโค้งดั่งเป็นเดือนข้างขึ้น ตาที่หยาดเยิ้มทั้งสองมีแววยั่วยวนชวนเชิญให้ร่วมรักเป็นประกายแววับจนจับใจ จมูกโด่งเป็นสัน ปากจิ้มลิ้มเอวแน่งน้อยอกอวบอูม ตลอดทั่วทั้งตัวตั้งแต่ปลายผมจรดปลายเท้า บ่งบอกความแพศยาราคะอยู่เต็มที่ !

ยามนี้สตรีงามอาภรณ์แดงใช้สายตาที่คล้ายแง่งอนคล้ายตัดพ้อชม้ายมองมา ฟันขาวแววับดั่งไข่มุก ขบอยู่บนริมฝีปากแดงระเรื่อของนางเบา ๆ ในมือถือแพรสีแดงฉานบาดตา กำลังเดินมาในทางนี้อย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

เล่งจ้วงจี่รีบระงับให้ใจมั่นคง รู้สึกว่าสตรีงามนางนี้แม้มีความสวยสะคราญยั่วยวน แต่ก็ทำให้ผู้พบเห็นแล้วต้องบังเกิดความชิงชังรังเกียจ ดังนั้นถามเสียงเย็นชาขึ้นว่า

"ท่านเป็นใคร ? ถึงกับกล้ามาเรียกพี่เรียกน้องกับข้าพเจ้า ?"

สตรีงามท่าทียิ่งวนหัวร่อคักคักขึ้นมา มิทันจะตอบวาจา จิ้นเต็กไต้ซือก็ชิงกล่าวเสียงดังอย่างรุ่มร้อนกระวนกระวาย

"เล่งเชี่ยวเฮี้ยบ ระวังแพรแดงในมือนาง มีฝุ่นจุ้ยเซียนเฮียง (ฝุ่นหอมเซียนม้วเมา) นางก็คือกิมเอี้ยมเนี้ยที่เร้นร่องรอยอยู่ที่นี่มานานปีแล้ว"

เล่งจ้วงจี่พอได้ยินว่า สตรีงามที่เดินเข้ามาหาตนนี้คือนางโจรราคะกิมเอี้ยมเนี้ยที่มีอายุรวมสี่สิบปีแล้ว ก็ใจสะท้านหวั่นไหวคงงุนงงไปกว่าเดิม หากมิใช่จิ้นเต็กไต้ซือบ่งบอกออกจากปากเอง เล่งจ้วงจี่จะไม่ยอมเชื่อถือเด็ดขาดว่านางโจรราคะจะเป็นสตรีที่มีอายุเยาว์วัยและหน้าตางามสะคราญปานนี้

พริบตาที่เสียสมาธิงุนงงนั้น พลันได้ยินเสียงตวาดสดใส เงาสีแดงกลุ่มหนึ่งได้พุ่งเข้าใบหน้าในทันใด

เล่งจ้วงจี่ตื่นตกใจยิ่ง ตวาดเสียงก้องแล้วพลิ้วร่างถอยปราดไปดจกับสายฟ้า

จิ้นเต็กไต้ซือก็ตวาดเสียงขุ่นเคือง กระโดดกายโถมเข้าใส่กิมเอี้ยมเนี้ยอีกครั้ง

แต่ทว่ากิมเอี้ยมเนี้ยส่งเสียงหัวร่อคักคักอย่างยั่วยวน กล่าวขึ้น

"นอนเสียเถิด น้องน้อยที่น่ารักของเรา"

เสียงหัวร่ออันยียวนกวนโทสะดังพร้อมกับร่างที่พุ่งวาบดุจหมอกควันแพรแดงฉานผืนใหญ่ในมือพลิ้วเป็นวงแล้วปาดเข้าใส่ใบหน้าเล่งจ้วงจี่อีกครั้งดั่งสายลม

เล่งจ้วงจี่ตื่นตกใจยิ่งนัก คาดหมายไม่ถึงว่าท่าร่างกิมเอี้ยมเนี้ยจะพิสดารปานนี้ รู้สึกมีเงาสีแดงกระจายเบื้องหน้าสายตาวูบหนึ่ง กลิ่นหอมอันฉุนเฉียวก็ซอนไชเข้าไปในนาสิก แพรแดงกิมเอี้ยมเนี้ยปัดเข้าใส่ใบหน้าแล้ว !

พร้อมกันนั้นได้ยินเสียงตวาดอันขุ่นเคืองเป็นที่สุดของจิ้นเต็กไต้ซือดังขึ้น

"กิมเอี้ยมเนี้ย ท่านคุกคามคนรุนแรงเกินไป อาตมาเห็นท่าต้องละเมิดศีลปาณาฆ่าฟันเป็นการใหญ่แล้ว"

เล่งจ้วงจี่กลัวกิมเอี้ยมเนี้ยจะโถมกายเข้ามาจี้จุดของตนเป็นการซ้ำเติม จึงพลิ้วร่างถอยปราดไปด้านข้างแปดเชียะ

กิมเอี้ยมเนี้ยพอเห็นต้องร้องขึ้นด้วยความแตกตื่นตกใจ ชะงักกายไว้ในบัดดล ปากแดงที่จิ้มลิ้มอ้ากว้างจนงงงันไปแล้ว

จิ้นเต็กไต้ซือที่โถมกายพุ่งตามติดมา เห็นเล่งจ้วงจี่แม้ถูกฝุ่นจุ้ยเซียน-เฮียง (ฝุ่นหอมเซียนมัวเมา) ของกิมเอี้ยมเนี้ยแล้ว ถึงกับไม่ล้มหงายลงกับพื้นก็ตื่นตกใจจนรีบชะงักกายเอาไว้ พลอยงุนงงไปอีกผู้หนึ่ง !

เล่งจ้วงจี่ฝึกปรือฝีมืออยู่บนยอดผาจีจือไง้ของขุนเขาเก้าฮั้วซัวเป็นเวลาห้าปี ได้กลืนกินใบจีจือพันปีถึงสองใบ จนสังขารร่างกายบรรลุขั้นไม่หวาดหวั่นต่อความหนาวร้อนของฤดูกาล ไม่กลัวอันตรายพิษร้ายใด ๆ กล้ำกรายฝุ่นจุ้ยเซียนเฮียงของกิมเอี้ยมเนี้ยแม้จะมีพิษร้ายกาจสุดยอด แต่ยังไม่อาจจะสยบความวิเศษสุดของต้นจีจือพันปีได้ ดังนั้นเล่งจ้วงจี่มิรู้สึกผิดปรกติอย่างไร ไม่เป็นอันตรายไปกับพิษร้ายนี้ด้วย !

กิมเอี้ยมเนี้ยพอระงับใจได้ ก็คิดว่าในตัวเล่งจ้วงจี่จะต้องมีของวิเศษที่สามารถขจัดพิษติดตัวมา ดังนั้นฝืนใจแย้มยิ้มอย่างยั่วยวน แล้วกล่าวเสียงชวนกระสันว่า

"น้องเรา ดูท่านที่อายุยังเยาว์วัย ในตัวก็มีของวิเศษล้ำค่าเช่นนี้ เจ้เจ๊ยิ่งมีความชมชอบท่านมากกว่าเดิมแล้ว"

ขณะว่ากล่าวก็บิดเอวอันแน่งน้อย เดินชดช้อยเข้าหาเล่งจ้วงจี่

เล่งจ้วงจี่เห็นตนมิได้ถูกผงพิษของกิมเอี้ยมเนี้ยทำอันตรายไป กำลังใจคึกคักขึ้นอีกอักโข เลิกคิ้วสูงชันแล้วตวาดเสียงสะท้านแก้วหูขึ้น

"นางแพศยาหุบปาก ค่ำคืนนี้เชี่ยวเอี๊ยมาเพื่อต้องการปลิดชีวิตท่าน ท่านจะตายอย่ตำตา ยังมาทำท่าทียียวนกวนราคะ เรียกตนเป็นเจ้เจ๊อย่างไม่กระดากปาก ช่างไร้ยางอายจนชั่วชาตินัก สตรีที่ร่านราคะจนแพศยาเช่นดั่งท่าน ไหนเลยจะทิ้งให้มีชีวิตอยู่ในโลกนี้ได้ !"

ขณะว่ากล่าวก็เกร็งกำลังไว้ในฝ่ามือทั้งสอง ใบหน้าเคร่งเครียดเย็นชา จับจ้องมองที่ปากจิ้มลิ้มของกิมเอี้ยมเนี้ยจนแน่วนิ่ง และพลอยก้าวช้า ๆ ดาหน้าเข้าหาเช่นกัน

จากเรื่องที่เก็งจีฮุ้นได้ถูกเข็มขนวัวทะลวงหัวใจ (งู้เฮ้าชวงซิมจำ) ในปากกิมเอี้ยมเนี้ย ทำให้เล่งจ้วงจี่ก็เกิดความระแวดระวังอยู่เต็มที่ ดังนั้นมิกล้าจะลงมือโดยวู่วามผลีผลาม

พลันได้ยินจิ้นเต็กไต้ซือร้องอย่างเร่งร้อนขึ้น

"เล่งเชี่ยวเฮี้ยบ รีบไปช่วยเก็งโกวเนี้ยโดยด่วน พอผ่านเวลาเที่ยงคืนเก็งโกวเนี้ยก็จะต้องเป็นอันตรายถึงแก่ชีวิต ขณะนี้ที่ลิ้นของกิมเอี้ยมเนี้ยไม่มีเข็มขนวัวทะลวงหัวใจอยู่แล้ว อาตมาคุมเชิงนางเอาไว้ให้ ท่านลงมือช่วยคนได้เต็มที่มิต้องกังวล"

เสียงขาดคำร่างโถมเข้ามาอีกครา ฝ่ามือขวาสะบัดแล้วฟาดใส่ไหล่กิม-เอี้ยมเนี้ยอย่างดดันทันที

กิมเอี้ยมเนี้ยมิได้มอมให้เล่งจ้วงจี่ล้มสยบลง ก็ขุ่นเคืองใจอย่างยิ่งอยู่แล้ว ขณะนี้เห็นจิ้นเต็กไต้ซือโถมเข้ามาอย่างดุดัน โทสะพลันระเบิดขึ้นทันที นางถลันร่างหลบวูบออกไปไกลร่วมยี่สิบเชียะ พร้อมกับตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

"จิ้นเต็กไต้ซือ (ลาโง่หัวล้าน) ท่านอย่าได้ถือดีว่ามีศักดิ์ศรีสูง มาใช้ความชราเข้าขู่คน ควรทราบไว้ เรากิมเอี้ยมเนี้ยมิได้แยแสท่านอยู่ในสายตาเลย ค่ำคืนนี้หากปล่อยให้มีชีวิตรอดออกจากวังเงียงเซียนเก็ง เรากิมเอี้ยมเนี้ยจะเผาหมู่ตึกฆ่าตัวตายไปในทันที !"

จิ้นเต็กไต้ซือมิได้มีโทสะแม้แต่น้อย รีบประนมมือร้องสรรเสริญพระ-พุทธคุณ แล้วกล่าวขึ้น

"โอม มณีตัสสะ หากจริงดั่งว่า นับเป็นโชควาสนาอันยิ่งใหญ่ของบู๊ลิ้ม"

กิมเอี้ยมเนี้ยพอฟังก็คลั่งใจจนตัวสั่นระริก ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันจนเสียงดังกรอด ๆ

จิ้นเต็กไต้ซือเกร็งพลังเอาไว้ในสองแขนจนเปี่ยมล้น ตาปรานีจับจ้องมองอยู่บนหน้ากิมเอี้ยมเนี้ยจนไม่กะพริบ ขอเพียงนางมิล้วงเข้าหยิบเข็มขนวัวทะลวงหัวใจในอกเสื้อ หลวงจีนเปี่ยมปริยัติธรรมก็ไม่ลงมือก่อนอย่างเด็ดขาด

ขณะนี้ทั่วทั้งลานตึกอันกว้างขวางเงียบงันวังเวง นอกจากเสียงคบไฟจะแตกดังเพียะพะแล้ว ก็ไม่มีเสียงอื่นใด ๆ ทั้งสิ้น บรรดายอดฝีมืออันดับสูงของเงียงเซียนเก็งทั้งหลายสิบ ต่างจับจ้องมองมาในลานการต่อสู้อย่างตื่นเต้นตึงเครียด

เล่งจ้วงจี่แหงนหน้ามองท้องฟ้าอันมืดมิดแวบหนึ่ง รู้ดีว่ารีบช่วงชิงตัวเก็งจีฮุ้นกลับมา แล้วจึงหาโอกาสฆ่านางโจรแพศยากิมเอี้ยมเนี้ย

กวาดตามองไปเห็นหญิงรับใช้เสื้อสีเฉิดฉันที่ควบคุมตัวเก็งจีฮุ้นทั้งสองนางต่างเลิกคิ้วสูงชันเบิ่งตากลมกว้าง ปากจิ้มลิ้มเม้มไว้สนิทแน่น ในมือถือกระบี่เหล็กกล้ายกขึ้นขวางอก จับจ้องมองดูอย่างยโสโอหัง

เล่งจ้วงจี่คำนวณสถานการณ์อยู่ในใจ จำเป็นจะต้องลงมือในขณะที่ไม่ทันระวังตัว จู่โจมในจุดที่ศัตรูมิทันป้องกัน จึงสามารถช่วยเก็งจีฮุ้นออกมาได้ มิเช่นนั้นเพียงมือของพวกนางโบกปัดฟาดกระบี่ เก็งจีฮุ้นที่สะคราญปานเทพธิดา ก็ต้องหลั่งเลือดพลีชีวิตอยู่บนขั้นบันไดแน่

เล่งจ้วงจี่ดูออก ยอดฝีมือของเงียงเซียนเก็งทั้งบุรุษสตรี ต่างยืนอยู่

ในที่อันไกลโข มีแต่ดรุณีรับใช้ทั้งสองนางเท่านั้นที่ยืนอยู่ในบริเวณต่อสู้ หากถือวิชาตัวเบาของนางทั้งสองเป็นบรรทัดฐานมาคำนวณ แน่ใจได้ว่าวิชาฝีมือของนางทั้งสองคนนี้จะต้องเป็นยอดรองจากกิมเอี้ยมเนี้ยเด็ดขาด ดังนั้นยิ่งมิกล้าจะลงมือไปอย่างวู่วาม

ขณะขบคิดอยู่ ตาอันแวววับได้จับจ้องหญิงรับใช้ทั้งสอง เท้าก็ก้าวช้า ๆ เข้าไปหา

ขณะสาวเท้าอยู่นั้น พลันได้ยินกิมเอี้ยมเนี้ยคำรามอย่างดังแค้นอาฆาต

"เจ้าทั้งสองลงมือฆ่าฟันกันเต็มที่ เราไม่พอใจสินค้าอ่อนน่วมเนี่ยมที่ทั้งผอมทั้งเล็กเช่นนี้"

เล่งจ้วงจี่พอฟังโทสะพลันดาลเดือดจนสุดระงับ กิมเอี้ยมเนี้ยมถึงกับกล้ามากล่าววาจาเช่นนี้ต่อหน้าผู้คนทั้งหลาย นับว่าไร้ยางอายจนถึงขีดสุดแล้ว เล่งจ้วงจี่ตกลงใจแน่วแน่ว่าหญิงรับใช้เสื้อฉูดฉาดเหล่านี้ก็มิใช่คนดีงามอย่างไร ดังนั้นจึงเกิดความอำมหิตคิดฆ่าฟันในทันที

แต่ทว่าเล่งจ้วงจี่รู้ดีว่าเป็นเรื่องที่มีความสำคัญอันยิ่งใหญ่ ไม่อาจจะวู่วามไปเพราะโทสะที่ดาลเดือด จึงหัวร่อแค่น ๆ ขึ้นเบา ๆ ใบหน้าอันงามสง่ากลับกลายเป็นเขียวคล้ำ ตาแวววับดุจกับสายฟ้า จ้องมองหญิงรับใช้เสื้อฉูดฉาดทั้งสอง แล้วส่งเสียงหนัก ๆ ว่า

"ข้าพเจ้าเห็นแก่พวกท่านที่เคยพบหน้ากันครั้งหนึ่ง จึงขอตักเตือนเป็นพิเศษสักคำ จงวางกระบี่แล้วถอยกายไปคนละห้าก้าว ข้าพเจ้าก็จะไม่ฆ่าท่านทั้งสอง..."

วาจายังกล่าวมิจบคำ มีร่างพุ่งวาบออกมา หญิงรับใช้ที่สวมเสื้อสีแดงบาดตา พลิ้วมายืนขวางหน้าเก็งจีฮั้นไว้ แค่นเสียงข่นเคืองกล่าวขึ้นว่า

"คำพูดคุยโอ่เชื่องโขนัก ชีวิตของท่านเองยังยากจะคุ้มครองให้ปลอดภัยยังกล้ามาตักเตือนผู้อื่นอีก"

เล่งจ้วงจี่หัวร่อแค่น ๆ ยังคงเดินต่อไปไม่หยุดเท้า

ขณะจะเอ่ยปาก พลันได้ยินเสียงหญิงรับใช้เสื้อเขียวสดร้องเสียงดัง ๆ

"อั้งเจ้เจ๊ ระวังจะหลงกลมัน ผู้ใดไปพบหน้ากับมันมาคราหนึ่ง"

เล่งจ้วงจี่ได้ฟังก็ใจสะท้าน ลอบร้องเตือนตัวเองว่า หญิงรับใช้เสื้อเขียวนี้ร้ายกาจมาก จึงแค่นเสียงเย็นชาแล้วแสร้งกล่าวอย่างเหยียดหยามว่า

"เมื่อค่ำวานตอนยามสาม ในป่าประหลาดที่ด้านใต้ของหุบเขา ข้าพเจ้าติดตามหลังท่านทั้งสองมาเป็นเวลานาน คนหนึ่งว่าเนี่ยเนี้ยจะบำเพ็ญภาวนาเป็นเซียน อีกคนหนึ่งว่าไม่ต้องการล้อฮั่น (อรหันต์ทองเหลือง)..."

วาจามิทันขาดคำ หญิงรับใช้ทั้งสองหน้าแปรเปลี่ยนสีไปทันที ที่หน้าผากก็ปรากฏหยาดเหงื่อซึมออกมาจนเห็นชัด

เสียงตวาดเกรี้ยวกราดพอดัง หญิงรับใช้เสื้อแดงโถมกายปราดเข้ามาหากระบี่ยาวในมือสะบัดขึ้นด้วยท่าแป๊ะจั๊วโท่วซิ่ง (งูเผือกแลบลิ้น) ทะลวงเข้าใส่ทรวงอกเล่งจ้วงจี่อย่างดุร้ายรุนแรง

เล่งจ้วงจี่พอเห็นก็ตื่นเต้นยินดีจนแทบคลุ้มคลั่ง หญิงรับใช้เสื้อแดงได้หลงกลตนจริงดั่งคาด จึงแค่นเสียงเย็นชาแล้วรีบใช้ท่าตุยฮุ้นฮ่วงจง (เงามายาล่าวิญญาณ) ร่างถลันวูบดุจสายฟ้า จนกลายเป็นเงาสีขาวมากมายนับมิถ้วนขึ้นทันที !

กิมเอี้ยมเนี้ยพอเห็นสีหน้าพลันแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง แตกตื่นตระหนกจนสะดุ้งขึ้นทั้งตัว จิ้นเต็กไต้ซือประนมมือทั้งสองเสมออก ร้องสรรเสริญพระพุทธคุณอยู่ไม่ขาดเสียง

เล่งจ้วงจี่ลงมือไปว่องไวยิ่งกว่าสายฟ้า มือขวาม้วนเป็นวงคว้าชีพจรที่ถือกระบี่ของหญิงรับใช้เสื้อแดง ตวาดก้องขึ้นพร้อมกับเสียงกรีดร้องอันแหลมเล็ก กระบี่ยาวในมือของหญิงรับใช้เสื้อแดงถูกเล่งจ้วงจี่ชิงไปได้อย่างง่ายดาย

กิมเอี้ยมเนี้ยตาเป็นประกายแววับดั่งสัตว์ป่า ใบหน้าแสยะเหี้ยมเกรียมตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

"รีบฆ่าเก็งจีฮุ้น !"

หญิงรับใช้เสื้อเขียวที่ตระหนกตกใจจนยืนตะลึงลาน ได้สติขึ้นมาตาม

เสียงตวาดว่า นางรีบตวาดเสียงเกรี้ยวกราดแล้วฟันกระบี่คู่มือลงบนร่างเก็งจีฮุ้นอย่างหมายให้ขาดสองท่อนเลย

เล่งจ้วงจี่เดือดดาลเป็นการใหญ่ ความอำมหิตประดังขึ้นจนจับใจ ตวาดเสียงสนั่นปานแก้วหูจะแตกทำลาย กระบี่ในมือพลันกลายเป็นสายรุ้งเจิดจ้าพุ่งวาบออกไปยังกระบี่ยาวของหญิงรับใช้เสื้อเขียว

เสียงเปรื่องดังเพียงเบา ๆ ประกายไฟเจิดจ้าออกรอบทิศทาง เงาสุกใสสายนั้นกระจายขึ้นไปถึงกึ่งกลางท้องฟ้า กระบี่ค่มือของหญิงรับใช้เสื้อเขียวถูกกระแทกจนกระเด็นออกไปไกลโข

เล่งจ้วงจี่เลิกคิ้วจนตั้งชัน ใบหน้าเหี้ยมโหดอำมหิต ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

“นางแพศยา มอบชีวิตมา...!”

เสียงตวาดดังขึ้นประกายสีเงินก็กระจายวาบ บังเกิดเสียงกรีดร้องอันเสียดประสาทสะท้านใจดังแหลมเล็ก กระบี่ยาวของเล่งจ้วงจี่ได้แทงเข้าใส่ทรวงอกหญิงรับใช้เสื้อเขียวจนทะลุหลัง !

หญิงรับใช้เสื้อแดงพอร่างรีบโถมมาที่ด้านหลังเล่งจ้วงจี่ มิได้ส่งเสียงอย่างไร รีบลงมือดุจดั่งสายลม จี้เข้าใส่จุดชีวิตที่กลางหลังเล่งจ้วงจี่หมายลอบประทุษร้าย

เล่งจ้วงจี่พอได้ยินเสียงพลังลมอันแหลมคมก็รู้ตัวทันที แค่นหัวร่อเสียงเย็นชาแล้วหันกายขวับมา กระบี่ยาวในมือฟันฉับเข้าใส่ด้านหลังตามสภาวะ

ประกายเจิดจ้าพอกระจาย เสียงกรีดร้องอันโหยหวนก็ดังขึ้นเป็นคำรบสอง ประกายโลหิตสาดกระจัดกระจาย ตับไตไส้พุงกระเด็นไปรอบข้าง หญิงรับใช้อาภรณ์แดงถูกฟันจนขาดสองท่อนไปแล้ว !

กิมเอี้ยมเนี้ยแตกตื่นตกใจจนตะลึงลาน จิ้นเต็กไต้ซือก็ตะลึงจนงงงันไปด้วย บรรดายอดฝีมือที่อยู่ในบริเวณ ชายฉกรรจ์อาภรณ์รัดกุมทั้งหลายสิบต่างแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อไปทุกคน

หญิงรับใช้หน้าสะคราญเสื้อผ้าเฉิดฉันบาดตาทั้งสองนางนั้น บัดนี้

เหลือเพียงซากที่ชุ่มโชกด้วยโลหิต นอนแน่นิ่งอยู่ในกองเลือดอันเนืองนอง น่าแตกตื่นตกใจเหลือหลายนัก

มันเป็นเหตุการณ์ที่อุบัติเพียงชั่วพริบตา บรรดาชายฉกรรจ์มากมายหลายสิบที่มีพลังฝีมือต่ำต้อย รับหน้าที่ชูคบเพลิงให้แสงสว่างแก่บริเวณต่อสู้ เพียงเห็นเงาสีขาวกระจายมาดั่งสายฟ้าจนตาลายวูบวาบ มีเสียงร้องอันโหยหวนดังขึ้นสองครา สุดท้ายหญิงรับใช้ที่เนี่ยเนี้ยรักที่สุดทั้งสองนาง ก็สิ้นใจตายในกองโลหิตไป

ยอดฝีมือทั้งบุรุษสตรีของวังเงียงเซียนเก็งต่างหน้าซีดเผือดดั่งกระดาษ ดวงตามีแววหวั่นหวาดอยู่วูบวาบ ทุกคนยืนแน่วนิ่งดุจเป็นรูปสลักจากท่อนไม้

เล่งจ้วงจี่ฆ่าหญิงรับใช้อันชั่วร้ายตายคามือไปสองคนแล้ว เพลิงโทสะก็ยิ่งดาลเดือดดุจดั่งถูกน้ำมันสาดใส่ ความอำมหิตประดังขึ้นจนหน้าบิดเบี้ยว เขียวคล้ำ ตวาดเสียงก้อง

"นางแพศยา มอบชีวิตมา !"

เสียงหลุดจากปาก ร่างพุ่งปราดเข้าไปยังกิมเอี้ยมเนี้ยที่หน้าซีดเผือด

พลันได้ยินจิ้นเต็กไต้ซือร้องเสียงก้องขึ้น

"เล่งเชี่ยวเฮี้ยบ อย่าได้ฆ่านาง !"

เล่งจ้วงจี่พอได้ยินรีบชะงักร่างไว้ในบัดดล เหลียวหน้ามองดูจิ้นเต็กไต้ซืออย่างพิศวงสงสัยมิเข้าใจ

จิ้นเต็กไต้ซือกล่าวอย่างเร่งร้อนขึ้นว่า

"ขณะนี้ช่วยคนจะสำคัญกว่า ชีวิตของเก็งโกวเนี้ยรอดอยู่ได้อีกเพียงชั่วครู่เท่านั้น ขอเพียงกิมเอี้ยมเนี้ยยอมนำยาขจัดพิษออกมา เชี่ยวเฮี้ยบก็โปรดเห็นแก่หน้าอันต่ำต้อยของอาตมา อภัยไว้ชีวิตนางสักครั้ง..."

วาจามิทันขาดคำ ทางนอกลานมีเงาร่างหนึ่งพุ่งวาบเข้ามาวิ่งหากิมเอี้ยม-เนี้ยอย่างรวดเร็ว

จิ้นเต็กไต้ซือและเล่งจ้วงจี่รีบเบือนหน้ามอง เห็นเป็นชายกลางคนร่างผอมแห้งหน้าเหลืองซีด หลังสะพายกระบี่ยาว ลนลานมาถึงหน้ากิม-

เอี้ยมเนี้ย รีบปลดกระบี่บนหลังมอบให้แก่นางอย่างนอบน้อม

จากนั้น วิ่งปราดกลับไปในที่เดิมอีกครั้ง

เล่งจ้วงจี่เมื่อเห็นต้องแค่นหัวร่ออย่างเหยียดหยามดูแคลนเป็นชั่วครู่

กิมเอี้ยมเนี้ยมีกระบี่มั่นในมือ ขวัญก็ดีขึ้นกว่าเดิมอีกอักโข กอปรกับเก็งจีฮุ้นที่ถูกเข็มขนวัวทะลวงหัวใจของนาง มีชีวิตร่อแร่ปางตาย นางยิ่งถือดีไม่เกรงกลัว จ้องหน้าจิ้นเต็กไต้ซือและเล่งจ้วงจี่ หัวร่ออย่างยโสโอหังกล่าวว่า

"จะคิดช่วยชีวิตเก็งจีฮุ้น เพียงใช้ยาสีทองของเราเนี่ยเนี้ยเม็ดเดียวเท่านั้น แต่ทว่าเจ้าเด็กแซ่เล่ง ซือแป๋ของเจ้าเป็นใคร ? อยู่ค่ายใดสำนักไหน ? มีความอาฆาตแค้นอย่างไรกับเราเนี่ยเนี้ย ? จำเป็นต้องบอกมาให้เป็นที่กระจ่างแจ้ง..."

เล่งจ้วงจี่มิรอให้กิมเอี้ยมเนี้ยตอบสิ้นคำ ก็ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันขึ้นว่า

"คนชั่วชาติเลวร้ายของบู๊ลิ้มดุจดั่งท่าน ทุกผู้คนฆ่าได้โดยไม่มีผิด ท่านและข้าพเจ้ามาตรแม้นไม่มีข้ออาฆาตแค้นต่อกัน แต่ท่านทำร้ายอาจารย์ข้าพเจ้าจนยากแค้นแสนสาหัส เสียอนาคตชั่วชีวิตไป"

กิมเอี้ยมเนี้ยหัวร่อแค่น ๆ กล่าวว่า

"เจ้าไม่บอกว่าอาจารย์เจ้าเป็นใคร เราโกวเนี้ยไฉนจะทราบว่ามีความอาฆาตแค้นอันใดกับมัน ?"

เล่งจ้วงจี่มิทราบว่า อาจารย์ผู้มีพระคุณของตนเป็นใคร และไม่มีปัญญาบอกว่ามีข้ออาฆาตแค้นกับกิมเอี้ยมเนี้ย ด้วยโทสะจึงดาลเดือดขึ้นจนสุดระงับ พาลกระชากเสียงขึ้น

"ท่านมีพฤติการณ์ชั่วช้าเลวร้ายมาตลอดชีวิต คนที่ท่านประทุษร้ายอย่างไร้ยางอายเป็นผู้ใด ในใจท่านก็ย่อมร้อยู่เอง ไยต้องมาแสร้งถามไถ่สาเหตุ ?"

กิมเอี้ยมเนี้ยหัวร่อคักคักอย่างดั่งแค้นอยู่ครู่หนึ่ง ยังกล่าวอย่างลำพองชั่วร้ายต่อไป

"มีบ้างตายเพราะเลือดลมเหือดแห้งไปกับเรา มีบ้างทุพพลภาพชั่วชีวิต

เพราะเรา คนที่ถูกเรากิมเอี้ยมเนี้ยทำร้ายไปนั้น ในชั่วชีวิตมีมากมายจนสุดคณานับ ผู้ใดทราบว่าอาจารย์ของเจ้าเป็นใคร ?"

เล่งจ้วงจี่พอฟังโทสะพลันดาลเดือดจนตัวสั่นสะท้าน ตวาดเสียงกึกก้องขึ้น

"นางแพศยาไร้ยางอาย ไม่มีสันดานสตรีติดตัวเลย รีบนำยาขจัดพิษออกมาด่วน !"

กิมเอี้ยมเนี้ยหัวรอแค่น ๆ อย่างถือดีมิเกรงกลัว สั่นศีรษะกล่าวว่า

"เจ้าไม่บอกนามอาจารย์และสำนักมา เราเนี่ยเนี้ยจะไม่ยอมนำยาขจัดพิษให้เด็ดขาด"

เล่งจ้วงจี่ตาเป็นประกายแวววาวดุจสายฟ้า ตวาดเสียงสนั่นปานแก้วหูจะแตกทำลายขึ้นว่า

"เชี่ยวเอี๊ยไม่บอกก็ไม่บอก ดูเจ้าจะกล้าบังอาจไม่นำยาขจัดพิษหรือไม่"

เสียงขาดคำร่างโถมเข้าใส่ สะบัดฟาดสาดกระบี่ซ้อน ๆ ไป พลันปรากฏประกายเจิดจ้าพวยพุ่งเป็นเส้นสายดั่งฟ้าถล่มแผ่นดินทลาย รุ้งเงินอันมากมายกระจายจ้าบาดตา ผสานเสียงซู่ซ่าหวีดหวิวของพลังกระบี่ จู่โจมเข้าใส่กิมเอี้ยมเนี้ยอย่างหักโหมโหดร้ายทันที

บรรดายอดฝีมือทั้งชายและหญิงของวังเงียงเซียนเก็งเมื่อเห็นต่างอกสั่นขวัญฝ่อ กระบี่เหล็กกล้าเล่มเดียวกัน แต่เมื่ออยู่ในมือบุรุษหนุ่มเสื้อขาวยามใช้ออกมาแล้วคล้ายดั่งเป็นอาวุธวิเศษของเทพยดา ประกายเจิดจ้ากระจายพร่างพรายจนผู้คนมิกล้าเพ่งมองจ้องดูได้

กิมเอี้ยมเนี้ยรู้ดีว่าคืนนี้ต้องมีอันตรายมากไปกว่าโชคดี ดังนั้นจิตใจจึงว้าวุ่นจนสับสน กอปรกับพลังภายในของเล่งจ้วงจี่แกร่งกร้าวลึกล้ำ เพลงกระบี่ก็พิสดารสูงส่งจนสุดเทียมเทียบ ล้วนแล้วเป็นไม้ตายสุดยอดตั้งแต่โบราณกาลจวบปัจจุบันของโอวอีค้วงเซ็ง ที่ชนชาวบู๊ลิ้มทั้งแผ่นดินตั้งฉายาให้เป็นเกี๊ยมม้อ (อสูรกระบี่) ดังนั้นสามกระบี่ที่จู่โจมเข้าถึงนางจึงได้แต่รีบปัดป้องหลบหลีก เลี่ยงซ้ายหลบขวาจนมือไม้ปั่นป่วนพัลวันวุ่นวายไปทันที

จิ้นเต็กไต้ซือดูออกว่า เล่งจ้วงจี่มีโทสะจนกลายเป็นอำมหิตแล้ว หากแม้นฆ่ากิมเอี้ยมเนี้ยไปในตอนนี้ จะคิดช่วยชีวิตเก็งจีฮุ้นให้รอด น่ากลัวจะต้องยุ่งยากมากความแน่นอน จึงรีบร้องเสียงกึกก้องว่า

"เรื่องสำคัญยิ่งใหญ่มาก หวังว่าเล่งเซี่ยวเฮี้ยบโปรดระงับโทสะไว้ชั่วคราว"

เล่งจ้วงจี่จู่โจมเข้าใส่สามกระบี่ซ้อน ๆ รุกไล่จนกิมเอี้ยมเนี้ยถอยร่นพัลวัน วุ่นวายไม่เป็นกระบวนท่าแล้ว เพียงรุกไล่เข้าอีกหนึ่งกระบี่ กิมเอี้ยมเนี้ยก็ต้องเสียชีวิตไปในทันที

ยามนี้ได้ยินเสียงร้องอันร้อนรนของจิ้นเต็กไต้ซือ จึงจำต้องชะงักการรุกไล่เอาไว้ เบิ่งตาอันขุ่นเคืองจับจ้องมองดูหน้าที่ซีดเผือดจนไร้สีเลือด ไม่มีความยียวนชวนกระสันของกิมเอี้ยมเนี้ย

จิ้นเต็กไต้ซือร้องสรรเสริญพระพุทธคุณเบา ๆ มองหน้ากิมเอี้ยมเนี้ยแล้วกล่าวอย่างเมตตาจริงใจว่า

"กิมเอี้ยมเนี้ย ห้วงทุกข์ไพศาลไร้ขอบเขต กลับใจคือฝากฝั่ง ละความชั่วประกอบคุณความดีเวลานี้เหมาะสมยิ่งแล้ว พระพุทธองค์ทรงตรัสไว้ 'กงเกวียนกำเกวียน ย่อมเวียนสนองกัน' ทิงดาบเลิกประหาร จะกลายเป็นอรหันต์ได้ในบัดดล หวังว่าท่านนับแต่นี้ กลับใจละเลยความผิดพลาดในครั้งก่อน ๆ ปฏิบัติตัวในทางดีต่อไปใหม่..."

กิมเอี้ยมเนี้ยมิรอให้จิ้นเต็กไต้ซือกล่าวจบคำ ก็แค่นหัวร่อแล้วเหยียดหยามขึ้นว่า

"เรานำยาขจัดพิษออกมาช่วยชีวิตเก็งจีฮุ้น เราก็จะเป็นอรหันต์ได้ในบัดดลหรือ ?"

จิ้นเต็กไต้ซือทอดถอนใจอย่างสะทกสะท้อน กล่าวเสียงน่มนวลว่า

"จะหันไปทางดีหรือชั่ว อยู่ที่ตัวท่านเลือกเฟ้นเอง ท่านนำยาขจัดพิษออกมา ก็เป็นที่ยืนยันได้ว่า ท่านกลับใจเป็นคนดีแล้ว"

กิมเอี้ยมเนี้ยเบะปากของนาง แค่นหัวร่ออย่างชั่วร้าย พร้อมกับหาเรื่องอย่างน่าคลั่งใจว่า

"เด็กแซ่เล่งมิยอมบอกชื่อแซ่และสำนักอาจารย์ของมันก็ได้ แต่มันจะต้องตัดแขนขวาของมันไปข้างหนึ่ง เราเนี่ยเนี้ยจะยัดยาขจัดพิษเข้าไปในปากเก็งจีฮุ้น..."

เล่งจ้วงจี่พอฟังโทสะระเบิดขึ้นอีกครั้ง ตวาดเสียงกราดเกรี้ยว

"ไม่นำยาขจัดพิษก็มอบชีวิตมา..."

เสียงหลุดจากปากร่างพุ่งปราดดุจสายลม ควงกระบี่โถมเข้าใส่กิมเอี้ยม-เนี้ยอีกครั้ง

กิมเอี้ยมเนี้ยที่ใช้กระบี่มาชั่วชีวิต ถือดีว่าเพลงกระบี่ของนางก็ไม่ต่ำต้อยค่ำวันนี้หากต่อต้านปัดป้องกันอย่างรอบคอบรัดกุม อาจบางทีพอรักษาชีวิตไว้ได้ ยามนี้พอเห็นเล่งจ้วงจี่โถมเข้าจู่โจม นางพลันตวาดแล้วพลันลงมือออกไปก่อน กรีดจู่โจมสามกระบวนท่าซ้อน ๆ จนดังควับเคว้ียว บนจู่โจมใส่ลำคอและไหล่ ล่างจู่โจมใส่หัวเข่าทั้งสอง กลางแทงทะลวงเข้าใส่ท้องน้อย ประกายเจิดจ้าพุ่งกระหน่ำไปดุจกับเขาทลาย นับเป็นอานุภาพที่ดุร้ายน่าตื่นตระหนก !

เล่งจ้วงจี่หัวร่อแค่น ๆ พลิ้วร่างดุจกับสายฟ้าคะนองฝน ร่างพลันหายวับไปกับตา

กิมเอี้ยมเนี้ยที่เผชิญกับคู่ต่อสู้มาจนช่ำชองโชกโชน แน่ใจว่าเล่งจ้วงจี่ต้องพลิ้วมาที่ด้านหลังนาง รีบใช้กระบวนท่าฮ้วยซิ่วม้อฮ้วย (เหลียวหน้ามองจันทร์) กระบี่ยาวสะบัดไปในท่าไชหงส์เตียงฉี่ (หงส์ลายขยายปีก) จนพลังกระบี่ดังหวีดหวิวซู่ซ่า พลิ้ววูบวาบไปทางด้านหลังดั่งสายฟ้า

เล่งจ้วงจี่เพราะต้องการบีบคั้นให้ฝ่ายตรงข้ามนำยาขจัดพิษออกมา มิอาจจะไม่ใช้ท่าวิชาแซกั้งขี่ (ดาวเหนือมรกต) ของเก้าฮั้วม้อนึ้ง (นางอสูรเก้าฮั้ว) ออกมาต่อหน้าจิ้นเต็กไต้ซือได้แล้ว

ยามนี้เห็นกิมเอี้ยมเนี้ยสะบัดกระบี่ฟาดกลับมา พลันลอบเกร็งพลังลมปราณดาวเหนือมรกตเข้าไปในตัวกระบี่จนประกายเจิดจ้า ซอนไซสายตาจนพร่างพรายไปทุกคน ตวาดเสียงก้องแล้วใช้ท่าต้วนเง็กเชี้ยกกิม (สะบั้นหยกตัดแท่งทอง) ฟันเข้าใส่ตัวกระบี่กิมเอี้ยมเนี้ยอย่างดุดันทันที

กิมเอี้ยมเนี้ยพอเห็นก็แตกตื่นตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อ หน้าถอดสีจนซีดเผือด จะคิดรั้งกระบี่กลับก็ไม่ทันเวลาแล้ว

เสียงดังฉับขึ้นเบา ๆ ประกายไฟกระจายเพียงไม่กี่จุด ประกายยะเยียบสว่างวูบก็มีเสียงดังเปรื่อง กระบี่ยาวคู่มือของกิมเอี้ยมเนี้ยถูกฟันจนหักสะบั้นเป็นสองท่อนไป

เล่งจ้วงจี่ตวาดก้องขึ้นอีกครั้ง ถลันร่างตามติดเข้าหา ประกายเจิดจ้ากระจายวูบก็หายวับลับตา เสียงกรีดร้องอันแตกตื่นตกใจพอดัง ทุกคนจึงได้เห็นว่าคมกระบี่นั้นได้จี้อยู่ที่คอหอยของกิมเอี้ยมเนี้ยแล้ว !

เป็นเหตุการณ์ที่อุบัติได้ว่องไวดุจประกายไฟอีกครั้ง บรรดายอดฝีมือทั้งบุรุษสตรีของวังเงียงเซียนเก็งแต่ละคนหน้าซีดเผือดดั่งกระดาษ ส่งเสียงอุทานดังเซ็งแซ่จนงงงันตะลึงลานกับที่ไปทุกผู้คน

จิ้นเต็กไต้ซือถอนหายใจสั่นศีรษะอย่างเวทนาปรานี เมื่อถึงขั้นนี้หลวงจีนชราก็มิอาจจะทำอย่างไรได้อีกแล้ว มิเช่นนั้นก็จะเป็นฝ่าฝืนข้อฉวย-โอกาสผู้คนในระหว่างอันตราย ใช้อำนาจข่มขู่บีบคั้น เพื่อบรรลุจุดประสงค์ที่ตนปรารถนา ซึ่งผิดวิสัยสงฆ์อันไม่บังควรประพฤติอย่างเด็ดขาด

เล่งจ้วงจี่เลิกคิ้วสูงชันตาเบิกจนกลมกว้าง ใบหน้าอันงามสง่า เหี้ยมโหดอำมหิตจนบิดเบี้ยว ปลายกระบี่ที่แหลมคมจี้อยู่บนคอหอยกิมเอี้ยมเนี้ยเขม้นมองจ้องตานางอยู่เป็นเวลาเนิ่นนาน จึงเน้นเสียงหนักแน่นขึ้นว่า

“กิมเอี้ยมเนี้ย ท่านมีความแค้นอยู่กับอาจารย์ของข้าพเจ้า แต่หากท่านไม่ยอมให้ยาขจัดพิษมาช่วยชีวิตเก็งโกวเนี้ย ข้าพเจ้าจะประกาศต่อหน้าผู้คนทั้งปวง ค่ำนี้จะไม่ฆ่าท่านเป็นอันขาด”

กิมเอี้ยมเนี้ยหน้าขาวซีด เหงื่อไหลซ่มโชกดั่งฝนสาดซัด ปลายคางที่กลมมนของนางกดไปบนตัวกระบี่ของเล่งจ้วงจี่ตามสัญชาตญาณ ดวงตาที่หยาดเยิ้มมีประกายยั่วยวนเบิ่งมองดูเล่งจ้วงจี่อย่างแตกตื่นขวัญหาย อาฆาตมาดร้าย แต่มิได้เอ่ยปากมาแม้แต่คำเดียวเลย

เล่งจ้วงจี่พลันได้คิดด้วยไวปัญญา รู้ซึ้งถึงแผนการชั่วร้ายของกิมเอี้ยม-

เนี้ยในบัดดล ที่แท้นางกำลังถ่วงเวลาเท่านั้น รีบเงยหน้ามองท้องฟ้า เห็นยามสองได้ผ่านไปกว่าครึ่งแล้ว จึงต้องคำรามอย่างรุ่มร้อนขุ่นเคือง

"กิมเอี้ยมเนี้ย ข้าพเจ้านับหนึ่งถึงสาม หากท่านยังไม่นำยาขจัดพิษมา ข้าพเจ้าจะต้องสับท่านให้แหลกลาญยับเยิน ให้ท่านตายอย่างไม่มีซากสังขารสมบูรณ์"

กิมเอี้ยมเนี้ยพริ้มตาทั้งสองลงช้า ๆ ยังคงไม่ส่งเสียงแม้แต่คำเดียวดังเดิม

จิ้นเต็กไต้ซือดูจนส่ายหน้าช้า ๆ หลวงจีนชราไม่เข้าใจเลยว่า ไฉนกิม-เอี้ยมเนี้ยจึงยินดีเสียสละชีวิตของตัวเอง โดยต้องการให้เก๊งจีฮุ้นตายอย่างแน่วแน่จึงยินยอม

ขณะเล่งจ้วงจี่ได้นับถึงสองแล้ว แต่จิตใจเล่งจ้วงจี่ตื่นเต้นตึงเครียดยิ่งกว่าทุกผู้คน เพราะกลัวกิมเอี้ยมเนี้ยจะยอมตายโดยไม่ยอมนำยาขจัดพิษออกให้ แม้จะฆ่านางตายไป แต่ยังไม่อาจช่วยชีวิตเก๊งจีฮุ้นให้รอดได้ ดังนั้นจึงรีรออยู่เนิ่นนานก็มิกล้าลั่นคำว่าสามออกไป

ขณะเวลานั้นในหมู่ยอดฝีมือทั้งบุรุษสตรีของเงียงเซียงเก๊ง มีเสียงแหบ-ห้าวของ ผู้หนึ่งดังอย่างหวาดหวั่นลนลาน

"เข็มพิษขนวัวทะลวงหัวใจ พอถูกซัดใส่ไม่อาจผ่านเที่ยงวันเที่ยงคืนได้ นอกเสียจากมีกำลังภายในอันสูงล้ำสุดยอด หากไม่มีปัญญาละลายเข็มในร่างให้ปลาสนาการ จะไม่มียาขจัดพิษใดพอช่วยเหลือได้เลย แม้ท่านฆ่าเนี่ยเนี้ยของเราไป ก็ไม่มีประโยชน์ใดต่อเรื่องราว"

เล่งจ้วงจี่พอได้ยินโทสะพลันเดือดดาลจนสุดระงับ ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

"นางโจรร่านราคะอันชั่วร้ายอำมหิต... !"

เสียงตวาดเกรี้ยวกราดดังพอกับท่าทีที่คล้ายคลุ้มคลั่ง กระบี่ในมือสะบัดฟาดฟันอยู่ไม่หยุดยั้ง สับใส่ร่างกิมเอี้ยมเนี้ยดุจกับสายฟ้าฟาดมา

เสียงกรีดร้องอันโหยหวนชวนสะท้านก้องกังวานไปทั่วทั้งวิกาลอันวังเวง

ร่างกิมเอี้ยมเนี้ยยามนี้มันสมองกระจาย กะโหลกศีรษะกระเด็นไปไกลโข แขนขาดไหล่กระเด็น ทรวงอกแบะอ้า ท้องกระจุยกระจาย ตับไตไส้พุงเกลื่อนกลาดอยู่รอบข้าง

เล่งจ้วงจี่ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน หน้างามได้กลายเป็นเขียวคล้ำ ในเวลาพริบตาเดียว กิมเอี้ยมเนี้ยถูกเล่งจ้วงจี่ฟาดฟันด้วยกระบี่จนกลายเป็นสามสิบชิ้น และแล้วสะบัดมือซัดกระบี่ยาวลงกับพื้น

เสียงดังฉึกขึ้น ประกายเจิดจ้าสว่างวบก็หายวับ กระบี่ที่พ่งไปจมหายลงในพื้น เหลือเพียงโกร่งกระบี่และด้ามเท่านั้นที่สั่นระริกอยู่บนพื้นศิลา

ยามนี้ทั่วทั้งบริเวณเงียบวังเวงดั่งสุสานร้าง เสียงคบไฟที่ดังพึ่บพับยิ่งถนัดชัดเจนขึ้นกว่าเดิมอีก

จิ้นเต็กไต้ซือหน้าหม่นหมองเจ็บช้ำ คาดคิดไม่ถึงเลยจริง ๆ ว่ากิมเอี้ยม-เนี้ยแม้รู้ตัวดีว่าไม่มียาขจัดพิษ แต่ยังแสร้งใช้เล่ห์มาถ่วงทำลายเวลา นางโจรราคะที่มีชื่อหยาบช้าลามกทั่วแผ่นดินยามนี้ นับได้ว่าเป็นผู้โฉดชั่วจนไม่อาจอภัยได้เลยจริง ๆ

ขณะขบคิดก็เงยหน้ามองท้องฟ้า สีหน้าพลันซีดเผือดลงทันที รีบกล่าวอย่างหวาดหวั่นลนล่านขึ้น

"เล่งเชี่ยวเฮี้ยบ ยามสามใกล้จะถึงแล้ว รีบพาเก็งโกวเนี้ยไปรักษาพยาบาลโดยด่วน หากชักช้าก็จะไม่มีปัญญาช่วยชีวิตแล้ว"

เล่งจ้วงจี่ฆ่ากิมเอี้ยมเนี้ยไปอย่างคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน จิตใจยังคงไม่แจ่มใสเป็นปรกติได้ ยามนี้ได้ยินว่ายามสามใกล้จะมา พลันสะดุ้งตกใจรีบกระโดดกายไปที่ข้างกายจิ้นเต็กไต้ซือและเก็งจีฮุ้น

ขณะเดียวกับที่ร่างเพิ่งกระโดดพ้นจากพื้น รอบข้างพลันมีเสียงโห่ร้องอันสนั่นหวั่นไหวปานฟ้าถล่มทลายดังขึ้น ยอดฝีมือของวังเงียงเซียนเก็งทั้งหลายสิบคนต่างควงอาวุธฮือเข้ามาหมายล้างแค้นอย่างคลุ้มคลั่ง

เล่งจ้วงจี่ที่สติยังมิค่อยแจ่มใสสมบูรณ์ ความอำมหิตยังคงไม่อาจสงบลงไป เมื่อเห็นเช่นนั้นพลันชะงักร่างลงหยุดกับพื้น แหงนหน้าส่งเสียง

หัวร่อฮาฮาจนกึกก้องทั่วไปทั้งท้องฟ้า

จิ้นเต็กไต้ซือมีน้ำใจเมตตาปรานีต่อสำสัตว์ ไม่ปรารถนาให้เล่งจ้วงจี่ฆ่าฟันผู้คนมากเกินไปนัก ดังนั้นรีบกล่าวเสียงหนัก ๆ ว่า

"เล่งเซี่ยวเฮี้ยบ เวลามีไม่มากแล้ว พวกเรารีบไปจากที่นี้เถิด..."

คำตักเตือนมิทันจะสิ้นเสียง ยอดฝีมือทั้งหลายสิบคนก็ฮือกันเข้าถึงแล้ว มีบ้างโถมใส่เล่งจ้วงจี่ มีบ้างโถมไปยังร่างเก็งจีฮุ้นที่ยืนแน่วนิ่งบนพื้น และมีบ้างโถมเข้าหาจิ้นเต็กไต้ซือ

เล่งจ้วงจี่พลันชะงักเสียงหัวร่อ ตวาดเสียงสนั่นแล้วร่างพลันหมุนปราดดุจสายฟ้า สองฝ่ามือแดงฉานปานเปลวไฟไปทันที

จิ้นเต็กไต้ซือพอเห็นก็ตื่นเต้นตกใจจนหน้าถอดสี ละล่ำละลักขึ้นสุดเสียง

"เล่งเซี่ยวเฮี้ยบอย่าได้..."

เสียงร้องห้ามมิทันขาดปาก ร่างของยอดฝีมือที่โถมเข้าใส่ทั้งสิบกว่าคนก็ถึงตัว กระบวนท่าปัดป้องของหลวงจีนชรามิทันจะใช้ออกไป ในลานก็มีเสียงแผดร้องอันโหยหวนน่าสะท้านใจดังสับสนอลหม่านในทันที

แขนจีวรกว้างใหญ่ของจิ้นเต็กไต้ซือสะบัดอยู่ไปมา ป้องกันร่างบนพื้นของเก็งจีฮุ้นอย่างระมัดระวังสุดกำลัง กวาดตามองมา เห็นทั่วทั้งลานมีเงาสีขาวสายหนึ่งพุ่งฉวัดเฉวียนอยู่วูบวาบ ยอดฝีมือของเงี่ยงเชียนเก็งหนีกันจนชุลมุนวุ่นวายจนสับสนอลหม่านทั่วทั้งลานใหญ่ มันสมองกระจัดกระจายห่าโลหิตกระเด็นเซ็นซ่าน กะโหลกศีรษะเกลื่อนกลาด บนพื้นมีซากศพที่เล่งจ้วงจี่ฆ่าด้วยวิชาฝ่ามือสุริยันถึงสิบกว่าซากแล้ว ต่างศีรษะแหลกละเอียดหน้าแดงฉานปานเปลวไฟ

พริบตานั้นเสียงซากศพที่ล้มลงกระทบพื้นดังโครมครามไม่หยุดยั้ง เสียงอาวุธร่วงกระเด็นดังเปรื่องปร่างถี่ยิบ เสียงแผดร้องอันแตกตื่นดังระงมเสียดหูสะท้านใจ น่าสยดสยองดั่งเป็นลานลงทัณฑ์ในอเวจี วุ่นวายอลเวงไปทั่วทั้งลานตึก

บรรดาชายฉกรรจ์ที่ชูคบไฟจำนวนมากหลาย ต่างเหวี่ยงคบทิ้งแล้ววิ่งหนี

เอาตัวรอดกันดุจคลุ้มคลั่ง ทำให้ลานหน้าตึกมืดครึ้มลงไปฉับพลัน ยิ่งเน้นเห็นเป็นความสยดสยองน่าหวาดหวั่น สร้างความขวัญเสียให้แก่ผู้คนยิ่งนัก

จิ้นเต็กไต้ซือมองจนตะลึงลาน ยอดฝีมือสิบกว่าคนที่จู่โจมเข้าใส่หลวงจีนชราได้พากันเสียชีวิตลงไปแทบหมดสิ้นตั้งเนิ่นนานแล้ว และมีหลายคนที่ถูกเล่งจ้วงจี่ฟาดจนสมองแหลกละเอียดตายอยู่แทบเท้า

เล่งจ้วงจี่มีท่าทีคล้ายวิปลาสฟั่นเฟือน สองตาแดงฉานปานโลหิต ดุดันประหนึ่งเป็นพยัคฆ์ร้ายเข้าไปในฝูงแกะ ฝ่ามือแดงฉานสะบัดฟาด แต่ละครั้งมันสมองและห่าโลหิตก็ต้องกระจายออกเป็นเส้นสาย เสียงแผดร้องโหยหวนน่าสะท้านใจ

จิ้นเต็กไต้ซือระงับความหวาดหวั่นในอกได้แล้ว รีบเกร็งพลังลมปราณรวมตัวไว้ในจุดศูนย์ ร้องสรรเสริญพระพุทธคุณเสียงดังกึกก้องกังวาน แล้วกล่าวเสียงดังสะท้านขึ้น

"คนมีน้ำใจปรานี ฟ้ามีเมตตาสำสัตว์ ขอให้เล่งเซี่ยวเฮี้ยบโปรดรีบหยุดมือ จะได้มิต้องฆ่าฟันให้เป็นบาปกรรมมากไป เวลายามสามใกล้จะถึง เก็งโกวเนี้ยไม่มีหวังจะรอดชีวิตได้แล้ว"

เล่งจ้วงจี่พอได้ยินเสียงร้องสรรเสริญพระพุทธคุณอันก้องกังวาน สติก็ค่อยแจ่มใสขึ้นกว่าเดิม และในเมื่อได้ฟังวาจาจิ้นเต็กไต้ซือกล่าวย้ำมา รีบพุ่งปราดไปที่ข้างกายจิ้นเต็กไต้ซือทันที

แต่ทว่าในลานตึกอันมืดครึ้มเลือนราง มีซากศพนอนก่ายกันอยู่เกลื่อนกลาด โลหิตเนืองนองเป็นเมือกลื่น มันสมองกระจายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยอยู่รอบข้าง ยอดฝีมือที่เหลือชีวิตอยู่เพียงห้าคนยังคล้ายถูกมายากล แตกตื่นจนร้องเสียงโหยหวน หนีสับสนอลหม่านอย่างไม่คิดชีวิต

จิ้นเต็กไต้ซือไม่อาจจะหักใจดูสภาพอันน่าอนาถนี้ได้ รีบชี้ไปยังเก็งจีฮุ้นบนพื้น กล่าวกับเล่งจ้วงจี่อย่างรีบร้อนว่า

"รีบอุ้มเก็งโกวเนี้ยตามอาตมามา เวลามีไม่มากแล้ว"

ขาดคำสะบัดแขนจีวร ร่างพุ่งวาบขึ้นสู่อากาศ วิ่งตามหลังคาไปทาง

ทิศใต้ก่อนทันที

เล่งจ้วงจี่มิได้ส่งเสียงถามไถ่อย่างไร รีบก้มกายอุ้มเก็งจีฮุ้นแล้วพุ่งตามติดหลวงจีนชราไปดั่งเหินบิน

ขณะนี้ทั่วทั้งวังเงียงเซียนเก็งเงียบวังเวงดั่งสุสานร้าง โคมไฟทุกดวงดับไปจนหมดสิ้น บนหลังคาไม่มีคนจะกล้ามาสกัดกั้นขวางทางไว้อีกแล้ว

จิ้นเต็กไต้ซือวิ่งนำหน้า เล่งจ้วงจี่อุ้มเก็งจีฮุ้นติดตามหลัง ออกพ้นวังอันชั่วร้ายม่งหน้าส่ทิศใต้อย่างเร่งร้อนรวดเร็ว

จิตใจของเล่งจ้วงจี่ยังคงเคลิบเคลิ้มเลอะเลือน อุ้มสตรีโฉมงามปานหยาดฟ้ามาดินที่มีเค้าหน้าคล้ายคุ้นตาอย่างยิ่งอยู่แนบแน่น มิทราบว่านางไฉนจึงได้ถูกกิมเอี้ยมเนี้ยประทุษร้ายไป

มองดูจิ้นเต็กไต้ซือ เห็นพุ่งวูบวาบด้วยความว่องไวปานดาวตก จีวรอันกว้างใหญ่พลิ้วปลิวไสวเป็นทางยาว สายตาจับจ้องมองดูป่าประหลาดทางด้านใต้ของเชิงเขาแห่งนี้จนแน่วนิ่ง

เมื่อเหลือบแลดูเก็งจีฮุ้นในอ้อมแขนอีกครั้ง ผมที่เกล้าเป็นมวยสลวยได้คลายออกไป หน้าที่ระเรื่อสดใสสีขาวราวกระดาษ ริมฝีปากแดงฉานปานหยดหยาดได้เริ่มเป็นสีเขียวคล้ำไปแล้ว สัมผัสกับมือเรียวงามของนางเบา ๆ ได้เย็นยะเยียบไปเสียแล้ว

เล่งจ้วงจี่ตื่นตกใจใหญ่หลวงยิ่ง ต้องร้องขึ้นด้วยความกระวนกระวาย

"ไต้ซือ เก็งโกวเนี้ยน่ากลัวไม่มีทางรอดแล้ว"

จิ้นเต็กไต้ซือพอฟังรีบพลิ้วกายวาบไปทางด้านซ้าย วิ่งเคียงไหล่กับเล่งจ้วงจี่ กวาดตาอันรุ่มร้อนมองดูเก็งจีฮุ้นแวบหนึ่ง สีหน้ายิ่งปรากฏแวววเจ็บช้ำเสียใจมากมายไปกว่าเดิม

เล่งจ้วงจี่มองดูหลวงจีนชราที่มีความเมตตาปรานีปรากฏสีหน้าเจ็บช้ำรันทด นึกถึงแผนการอันชั่วร้ายอำมหิตของกิมเอี้ยมเนี้ย เพลิงโทสะในอกก็ฮือโหมขึ้นอีกครา เล่งจ้วงจี่มาตรแม้นยังมีความหมางใจในตัวเก็งจีฮุ้นอยู่บ้าง แต่กับเค้าหน้าที่รู้สึกคุ้นตาของเก็งจีฮุ้นยังคงประทับใจไม่ลืมเลือน ยิ่ง

รู้สึกสนิทสนมคล้ายเป็นญาติ ดังนั้นไม่หวังให้เก็งจีฮุ้นต้องตายไป

ขณะขบคิด สายตาได้เหลือบแลดูจิ้นเต็กไต้ซือที่จ้องมองเก็งจีฮุ้นจนแน่วนิ่ง กล่าวอย่างกังวลจนลนลานว่า

"ไต้ซือ ควรรีบหาสถานที่อับลมมารักษาพยาบาลโดยด่วนจึงถูกต้อง ?"

จิ้นเต็กไต้ซือผงกศีรษะอย่างขมขื่น รีบวิ่งนำหน้าปราดออกไป เพิ่มความรวดเร็วขึ้นกว่าเดิมจนคล้ายเป็นประกายสายฟ้า

วิ่งตามยอดไม้ของป่าทึบ ชั่วพริบตาก็มาถึงเชิงเขาได้ ทางมุมเชิงเขาที่มีโขดหินใหญ่เล็กระเกะกะ มีถ้ำอยู่มากมายไม่น้อยเช่นกัน เมื่อใกล้ทั้งสองก็พากันชะงักร่าง จิ้นเต็กไต้ซือกวาดตามองดูบรรดาถ้ำที่ใหญ่ ๆ เล็ก ๆ ทั้งหลายแหล่ แล้วกล่าวว่า

"เราจะไปดูว่ามีพวกหนอนแมลงหรือสัตว์ร้ายหรือไม่ก่อน"

เสียงหลุดจากปากร่างพุ่งจากที่ ละลิ่วไปยังถ้ำศิลาซึ่งอยู่ห่างหลายสิบวาทันที

เล่งจ้วงจี่แหงนหน้ามอง สายตามักเหลือบแลขึ้นไปบนท้องฟ้าอันมืดมิดอีกชั่วครู่ก็จะเป็นเวลาเที่ยงคืนแล้ว

พลันเห็นเงาสีเทาพุ่งวาบมา จิ้นเต็กไต้ซือปรากฏร่างอยู่ที่ปากถ้ำ มีท่าทีตื่นเต้นยินดีขึ้นบ้าง ร้องดังมาว่า

"เล่งเชี่ยวเฮี้ยบ รีบขึ้นมา"

เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่าถ้ำนี้เหมาะสม จึงรัดร่างเก็งจีฮุ้นแน่นกว่าเดิม แล้วพุ่งกายขึ้นไปบนปากถ้ำ จิ้นเต็กไต้ซือมิได้ว่ากล่าวอย่างไรแม้แต่คำเดียว รีบหันกายเดินเข้าไปภายในอย่างเร่งร้อน

เล่งจ้วงจี่ก้าวตามหลังไต้ซือไป เพ่งตากวาดมองดถ้ำนี้ลึกไม่ถึงห้าสิบเชียะ ก้นถ้ำด้านขวาเป็นห้องสี่เหลี่ยม แต่เมื่อมาถึงหน้าห้อง เล่งจ้วงจี่พอเห็นต้องตะลึงลานทันที

เห็นภายในห้องสี่เหลี่ยมนี้ มีเตียงที่ใช้ศิลามากมายซ้อนกันขึ้น บนเตียงมีผ้าละเอียดปูไว้จนกลายเป็นที่นอนหนา และยังมีผ้าห่มนวมกลางเก่า

กลางใหม่อยู่อีกหนึ่งผืน

เล่งจ้วงจี่เมื่อมองดูจนแน่แก่ตา ต้องร้องอย่างร้อนรนว่า

"ไต้ซือ ถ้านี้มีคนอาศัยอยู่ก่อนแล้ว ?"

จิ้นเต็กไต้ซือรีบจัดผ้าห่มนวมปูอย่างเรียบร้อย กล่าวว่า

"ในละแวกใกล้เคียงของวังเงียงเซียนเก็ง ผู้ใดจะกล้ามาพำนักอาศัย"

เล่งจ้วงจี่รู้สึกพิศวงสงสัย ในถ้ำเมื่อมีเตียงและผ้าห่ม ไฉนไม่มีคนมาหลับนอน แต่แล้วก็ได้คิดขึ้นด้วยไวปัญญา อาจบางทีเป็นพวกบุรุษสตรีของวังอุบาทว์มาลอบรักกันในสถานที่เร้นลับแห่งนี้

ขณะขบคิดมิทันจบสิ้น พลันได้ยินจิ้นเต็กไต้ซือร้องเรียกให้วางร่างเก็งโกวเนี้ยโดยด่วน เล่งจ้วงจี่รีบวางเก็งจีฮุ้นนอนหงายไปบนผ้าห่มนั้นตามคำว่า

จิ้นเต็กไต้ซือยื่นมือรอที่ปลายจมูกเก็งจีฮุ้น ใบหน้าสดใสเปี่ยมแวววัยนาปรานีถอดสีไปทันที จากนั้นรีบลูบคลำชีพจรข้อมือของเก็งจีฮุ้น ก็ต้องร้องอุทานด้วยความตื่นตกใจ

เล่งจ้วงจี่รู้แน่ว่าเป็นเรื่องย่ำแย่ ต้องละล่ำละลักถามขึ้น

"ไต้ซือ เก็งโกวเนี้ยเป็นอย่างไรไปแล้ว ?"

"ลมหายใจขาดห้วง ชีพจรก็ไม่เต้นแล้ว"

วาจาอันตระหนกจนสั่นสะท้านของจิ้นเต็กไต้ซือทำให้เล่งจ้วงจี่หน้าถอดสีจนซีดเผือด ละล่ำละลักขึ้นทันทีว่า

"ขณะนี้ยังไม่ถึงเวลาเที่ยงคืน ไฉนจะ..."

จิ้นเต็กไต้ซือกวาดตาคมวาวราวสายฟ้ามองไปมา คล้ายดั่งเข้าใจเหตุผลต้นปลายแล้ว มิรอให้เล่งจ้วงจี่กล่าวขาดคำก็รีบร้องอย่างร้อนรนขึ้น

"รีบแนบหูไปฟังที่หัวใจเก็งโกวเนี้ยโดยด่วน"

เล่งจ้วงจี่รีบก้มศีรษะลงไปแนบหูกับทรวงอกเบื้องซ้ายของเก็งจีฮุ้น ยามเมื่อใบหูกระทบกับอกอูมด้านซ้ายของเก็งจีฮุ้น เล่งจ้วงจี่สะดุ้งจนรีบเงยหน้ามาในบัดดล แต่จิ้นเต็กไต้ซือรีบกล่าวอย่างเคร่งขรึมขึ้นว่า

"เรื่องฉุกละหุกคับขัน ไม่อาจจะมารีรอลังเลได้ ชีวิตเก็งโกวเนี้ยร่อแร่

อยู่ในชั่วพริบตาเดียว ไหนเลยจะให้ประเพณีอันคร่ำครึมาทำลายชีวิต”

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็ตัดใจแนบใบหูลงไปอย่างเด็ดเดี่ยว ระงับใจฟังอย่างจดจ่อ พลันเงยหน้าขึ้นมาร้องอย่างเร่งร้อนว่า

“หัวใจยังเต้นเบา ๆ อยู่”

จิ้นเต็กไต้ซือมีสีหน้าดีกดักขึ้นทันที ประนมมืออธิษฐานอย่างเคร่งขรึมสำรวม

“ฟ้าดินพิทักษ์รักษา พระพุทธองค์โปรดปรานีประทานชีวิตเก็งโกวเนี้ยคืนกลับมา ศิษย์ยินดีขอทอนอายุสิบพรรษา”

อธิษฐานขาดคำก็กล่าวกับเล่งจ้วงจี่อย่างรีบร้อน

“เล่งเชี่ยวเฮี้ยบรีบขึ้นไปบนเตียง นั่งขัดสมาธิให้เรียบร้อย ตรวจตราดูรูเข็มที่ทรวงอกเก็งโกวเนี้ย พบแล้วรีบบอกแก่เรา อาตมาจะพิทักษ์ท่านอยู่ทางนี้เอง”

กล่าวแล้วเดินตรงออกมาที่หน้าห้องศิลา หันหน้าไปทางปากถ้ำขัดสมาธิตัวตรงด้วยท่าทีเคร่งขรึมสำรวมน่าเคารพเลื่อมใส

เล่งจ้วงจี่ฟังคำอธิษฐานภาวนาของจิ้นเต็กไต้ซือที่วิงวอนต่อฟ้าดินและพระพุทธองค์ ยอมทอนอายุลงสิบพรรษาก็ตื้นตันใจเป็นล้นพ้น ดังนั้นมิได้รอรีลังเลอย่างไร รีบพลิ้วกายขึ้นไปบนเตียงศิลา ขัดสมาธิที่ข้างกายเก็งจีฮุ้นแล้วสองตาเพ่งมองจ้องไปอย่างพินิจพิเคราะห์ แต่เป็นเวลานานก็หารูเข็มมิพบพาน

จิ้นเต็กไต้ซือพริ้มตาทั้งสองลง กล่าวเสียงเร่งร้อนขึ้นว่า

“รูของเข็มพิษนี้ ทำให้รอบข้างบวมแดงระหว่างกลางจะเป็นจุดดำอยู่น้อยนิด”

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็เข้าใจได้ในบัดดล ต้องร้องอุทานขึ้นเบา ๆ

เนื่องจากจิ้นเต็กไต้ซือมิได้ยินเสียงเปลื้องเสื้อดังขึ้น จึงเร่งเร้าเสียงหนัก ๆ อีกคราว่า

“จิตใจที่บริสุทธิ์เปิดเผย ปราศจากอคติคิดในทางต่ำ มิกล้ำกรายล่วง

เกินต่อเพศตรงข้ามในที่ลับและที่แจ้ง ฟ้าดินย่อมรู้เห็นอยู่แก่ใจ หากท่านลังเลต่อไปก็ต้องกลายเป็นคนบาปแล้ว”

เล่งจ้วงจี่ใจสั่นขวัญหาย รีบสลัดความคิดสับสนออกไปจนสมาธิแจ่มใส ยื่นมือไปปลดกระดุมอกเสื้อเก็งจีฮุ้นทันที

แต่ทว่าเหตุการณ์และเงาร่างอันสะคราญของเอี๊ยบเซียวเกียงในค่ำคืนนั้น ได้ปรากฏขึ้นในอุปาทานทีละฉากทีละตอน

อย่างลืมตัว กระดุมเสื้อชั้นนอกของเก็งจีฮุ้นถูกปลดออกแล้ว เผยเห็นเสื้อชั้นในสีชมพูมีดอกเงิน รัดอกอันอวบอูมนุ่มนิ่มไว้จนแนบแน่น

เล่งจ้วงจี่มีความชำนาญมาครั้งหนึ่งแล้ว มาตรแม้นจะพลุ่งพล่านหวั่นไหวจนใจระทึกดั่งรัวกลอง แต่ยังไปปลดกระดุมเสื้อชั้นในอย่างระมัดระวังคล้ายกลัวปทุมถันที่ถูกรัดไว้เนิ่นนานเกินไป จะพลันดีดตัวออกมาโดยกะทันหัน

เสื้อในตัวน้อยที่รัดแนบแน่นได้ถูกปลดกระดุมไปอย่างระมัดระวัง ปทุมถันอันเต่งตึงเต็มเต้าดิ้นออกมาจากการบีบรัดของตัวเสื้อมาเอง

บนอกอูมที่ขาวผ่องเป็นยองใย ละเอียดอ่อนจนเป็นประกายละลานตา ของเก็งจีฮุ้นปรากฏอักษรสีแดงติดอยู่ด้วยจำนวนมากมายก่ายกอง ! !

เล่งจ้วงจี่พอก้มหน้ามองดู ในสมองก็ดังอื้ออึงดั่งสายฟ้าฟาดลงมาใส่อย่างถนัดถนี่ จนต้องร้องโพล่งไปด้วยความแตกตื่นตกใจ

“อา...เกียงเกียง ! !”

เสียงร้องอันแตกตื่นจนขวัญหายนี้ ทำให้จิ้นเต็กไต้ซือที่นั่งหลุบตาตัวตรง ต้องสะดุ้งขึ้นอย่างตื่นตระหนกไปด้วย จนลืมตามาอย่างลืมตัว

แต่ทว่าหลวงจีนชรามิได้เหลียวหน้ากลับไป เนื่องจากทราบดีว่าเล่งจ้วงจี่ได้เปลื้องเสื้อของเก็งจีฮุ้นออกแล้ว แต่ยังคงส่งเสียงตื่นเต้นสงสัยถามไปว่า

“เล่งเซี่ยวเฮี้ยบ...”

วาจาเพิ่งหลุดจากปาก ก็ได้ยินเสียงเล่งจ้วงจี่ร่ำไห้สะอึกสะอื้นขึ้นด้วยความเจ็บช้ำน้ำใจกับตนเอง

“ซือแป๋ จี่ยี้โง่เขลาบัดซบ มีโทษทัณฑ์ควรตายสักหมื่นครั้ง เกียงซือเจ๊

มีเค้าหน้าที่คุ้นตาปานนั้น จี่ยี้ก็ยังไม่ได้คิดไปถึงว่ามีส่วนคล้ายคลึงกับซือแป๋ท่าน... ซือแป๋ วิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ของท่านอยู่ไม่ไกล โปรดมาช่วยเหลือจี่ยี้เถิด หากแม้นเกียงซือเจ๊ไม่มีทางรอด จี่ยี้จะฆ่าตัวตายตามไปเป็นข้าทาสรับใช้ซือแป๋กับซือเจ๊ในห้วงปรภพ..."

จิ้นเต็กไต้ซือรู้สึกสงสัยใจยิ่ง ในช่วงเวลาอันสั้นยังขบคิดคำนวณมิออกว่าเป็นเรื่องราวใดกัน แต่ในจิตใจของหลวงจีนชราหมกมุ่นคิดแต่จะช่วยเก็งจีฮุ้นด้วยวิธีใด ดังนั้นรีบกล่าวอย่างเร่งร้อนว่า

"เล่งเชี่ยวเฮี้ยบ ขณะนี้ช่วยชีวิตคนสำคัญกว่า จะต้องรีบสงบใจให้เยือกเย็นไว้ อีกเพียงชั่วครู่ เก็งโกวเนี้ยก็จะไม่มีทางช่วยได้แล้ว"

เล่งจ้วงจี่จับตามองอักษรสีแดงตัวเล็กละเอียดบนอกอันอวบอูมของเก็งจีฮุ้น หลั่งน้ำตากล่าวอย่างเร่งร้อนว่า

"ไต้ซือ ช่วยเหลือเกียงซือเจ๊ด้วยวิธีใด ท่านรีบบอกมาเถิด ขอเพียงกำลังผู้เยาว์กระทำได้ แม้จะควักนัยน์ตาเชือดเนื้อหนังก็ยินดีโดยไม่เสียดาย"

จิ้นเต็กไต้ซือไม่มีกะใจจะถามความสัมพันธ์อันประหลาดพิกลของเล่งจ้วงจี่และเก็งจีฮุ้น แต่ความกระตือรือร้นอันจริงใจของเล่งจ้วงจี่นี้ เป็นที่ตื้นตันของหลวงจีนชรายิ่ง จึงได้ถามขึ้น

"ท่านดูบาดแผลเป็นอย่างไรบ้าง ?"

ตาเล่งจ้วงจี่มองดูกึ่งกลางทรวงอกของเก็งจีฮุ้นปากละล่ำละลักว่า

"มีจุดสีแดงนูนขึ้นเป็นตุ่มโตประมาณเม็ดในลูกท้อ ระหว่างกลางกลายเป็นสีม่วงดำไปแล้ว"

จิ้นเต็กไต้ซืออุทานด้วยความตื่นตกใจ ท่าทีก็คล้ายดั่งลนลานไปแล้วรีบร้องขึ้น

"ขณะนี้รีบทาบฝ่ามือไปบนปากรูเข็ม ใช้พลังแซกั้งขี่ (ลมปราณดาวเหนือมรกต) ของเก้าฮั้วม้อนึ้งดูดขึ้นอย่างช้า ๆ ทดลองดูความเคลื่อนไหวของเข็มพิษภายในผิวหนัง ว่ายังจะมีทางถอนตัวขึ้นได้หรือไม่"

เล่งจ้วงจี่รีบทาบมือขวาไปบนปากรูเข็มตามคำสั่ง สลัดความคิดทั้งมวล

ออกไปจนสมาธิแน่วแน่ ลอบเกร็งลมปราณไปตามวิชาดาวเหนือมรกต ดึงดูดอย่างแช่มช้าทีละน้อย ชั่วพริบตารอบบริเวณนั้นก็มีหมอกสีเขียวเรืองครอบคลุมขึ้นเป็นกลุ่มบาง ๆ

จิ้นเต็กไต้ซือเห็นเล่งจ้วงจี่บนเตียงเงียบสงบเป็นเวลานานมิเคลื่อนไหว ทราบว่าพลังดาวเหนือมรกตมีประสิทธิภาพในการรักษาพยาบาลแล้ว ความหวาดหวั่นลนลานก็ได้คลายลงไปมากมายอักโข

จนอีกครึ่งชั่วยามผ่านพ้นไป

ทันใดได้ยินเสียงร้องเบา ๆ ที่มีแววเหน็ดเหนื่อยแต่กระตือรือร้นของเล่งจ้วงจี่ จิ้นเต็กไต้ซือที่นั่งหลับตาตัวตรงก็สะดุ้งได้สติขึ้น

จิ้นเต็กไต้ซือจิตใจคึกคักแจ่มใส ทราบดีว่าเข็มขนวัวทะลวงหัวใจในทรวงอกของเก็งจีฮุ้นถูกดูดออกมาแล้ว ดังนั้นพลอยถามอย่างปลาบปลื้มปีติขึ้น

"ดูดออกมาแล้วหรือ ?"

เล่งจ้วงจี่เหน็ดเหนื่อยจนหอบหายใจเบา ๆ แต่ก็ตอบเสียงพลุ่งพล่านจนสันสะท้าน

"ใช่แล้ว ไต้ซือ..."

จิ้นเต็กไต้ซือรีบกล่าวอย่างเร่งร้อนในบัดดล

"รีบนำมาให้เราดู"

เล่งจ้วงจี่รับคำแล้วรีบเดินมาที่หน้าเตียง แบฝ่ามือขวาออกไป เห็นมีเข็มเล็กละเอียดดั่งขนวัวยาวประมาณครึ่งนิ้ว เป็นประกายสีครามแววับ จิ้นเต็กไต้ซือพอจ้องมอง ใบหน้าที่เปี่ยมแววเมตตาปรานีก็มีรอยยิ้มอันปลาบปลื้มโล่งใจขึ้นในบัดดล มองหน้าที่เต็มไปด้วยหยาดเหงื่อของเล่งจ้วงจี่อย่างชมเชย กล่าวว่า

"ทั่วพิภพจบแดน มีแต่พลังลมปราณดาวเหนือมรกตของเก้าฮั้วม้อนึ้งและปันเยาะเซี่ยงกง (พลังปัญญาบารมี) ของเสียวลิ้มยี่เท่านั้น ที่สามารถดูดโลหะอันเล็กละเอียดเช่นนี้ออกจากร่างกายของผู้คนได้"

เล่งจ้วงจี่พอได้ยินคำเสียวลิ้มยี่ ก็รีบสอดถามอย่างเร่งร้อน

"ไต้ซือมาจากเสียวลิ้มยี่หรือ ?"

จิ้นเต็กไต้ซือผงกศีรษะอย่างปรานี ยิ้มพลางกล่าวว่า

"อาตมามิได้กลับไปที่ซงซัว เป็นเวลาร่วมยี่สิบปีแล้ว"

"เพราะเหตุใด ไต้ซือ ?"

จิ้นเต็กไต้ซือหัวร่ออย่างเมตตาปรานี คล้ายไม่ปรารถนาจะตอบปัญหานี้ มีเจตนาเปลี่ยนเรื่องไปทางอื่นว่า

"อา...ท่านรีบสวมใส่เสื้อผ้าให้เก็งโกวเนี้ยโดยด่วน เรายังมีวาจาถามไถ่ท่านอยู่"

กล่าวแล้วรับเข็มพิษเล็กละเอียดในมือเล่งจ้วงจี่มา เล่งจ้วงจี่รีบรับคำอย่างนอบน้อมแล้วเดินไปที่เตียง จัดการสวมใส่เสื้อผ้าให้แก่เก็งจีฮุ้นอย่างทะนุถนอมระวัง ขณะนั้นได้ยินจิ้นเต็กไต้ซือรอดูลมหายใจของเก็งจีฮุ้นว่าเป็นเช่นไรบ้าง แต่พอเล่งจ้วงจี่ยื่นมือไปรอที่ปลายจมูก เก็งจีฮุ้นก็แตกตื่นตกใจจนขวัญหาย รีบละล่ำละลักขึ้น

"ไต้ซือ รีบมา..."

จิ้นเต็กไต้ซือก็แตกตื่นตกใจ ร่างที่ยังนั่งนิ่งในท่าเดิมมิแปรเปลี่ยน แต่หันขวับพลิ้วงูบไปที่หน้าเตียง เมื่อถึงรีบจับชีพจรข้อมือเก็งจีฮุ้นตรวจตราดูท่าทีอันตื่นเต้นตกใจก็คลายไปมากมาย เหลียวหน้าบอกกับเล่งจ้วงจี่ว่า

"ลมหายใจมาตรแม้นแผ่วเบา แต่ชีพจรก็เต้นได้แล้ว นอนอีกสามวันก็จะมีสติตื่นขึ้นได้เอง"

เล่งจ้วงจี่พอฟังใจหายวาบ ต้องร้องขึ้นอย่างร้อนรน

"สามวัน ? ต้องนอนเนิ่นนานปานนี้ ? !"

"เนื่องจากเสียเวลานานเกินไป หากได้รักษาพยาบาลทันท่วงที เพียงครึ่งชั่วยามก็สามารถมีสติฟื้นขึ้น ขณะนี้ไม่มียาวิเศษอันทรงประสิทธิภาพ ก็จำต้องให้นอนถึงสามวัน"

เล่งจ้วงจี่ฉุกใจคิด ปรากฏแววปีติยินดีขึ้นบนใบหน้า รีบลนลานล้วงมือ

เข้าอกเสื้อ ลูบคลำอยู่เป็นเวลานานจึงได้หยิบใบไม้เล็ก ๆ เป็นสีม่วงเข้มสดใส ประกายแวววาวกลิ่นหอมอบอวลไปทั่วทั้งถ้ำขึ้นมา

จิ้นเต็กไต้ซือพอเห็นดวงตาเป็นประกายกระจ่างขึ้นทันที ถามอย่างตื่นเต้นเป็นที่ยิ่งว่า

"เด็กเอย นี่มิใช่จีจือพันปีดอกหรือ ?"

เล่งจ้วงจี่ได้ยินจิ้นเต็กไต้ซือเรียกตนเป็นเด็ก ก็ยิ่งรู้สึกใกล้ชิดสนิทสนมขึ้นกว่าเดิม ทราบดีว่าเมื่อจิ้นเต็กไต้ซือได้เห็นพืชอันวิเศษสุดของแผ่นดิน แล้วมีความปลาบปลื้มปีติอย่างยิ่งยวด ดังนั้นจึงตอบอย่างนอบน้อม

"ใช่แล้ว เป็นเศษใบที่ผู้เยาว์รับประทานเหลือ"

จิ้นเต็กไต้ซือพอได้ยินคำ 'รับประทานเหลือ' ต้องเหลือบแลดูเล่งจ้วงจี่ด้วยความตื่นเต้นสงสัยไปแวบหนึ่ง จึงยื่นมือรับใบจีจือพันปีมา ฉีกออกเป็นสองครึ่ง งัดปากเก็งจีฮุ้นเบา ๆ หย่อนพืชวิเศษเข้าไปในปากทางแล้ว กล่าวอย่างยิ้มแย้มกับเล่งจ้วงจี่ว่า

"พวกเรามาสนทนากันทางนอก บัดนี้เพียงเวลาครึ่งชั่วยามเก็งโกวเนี้ยก็จะทุเลาเป็นปรกติได้แล้ว"

กล่าวพลางยื่นใบจีจือที่เหลืออีกครึ่งหนึ่งคืนแก่เล่งจ้วงจี่เก็บรักษาไว้ ทั้งสองเดินมาที่หน้าห้องศิลา ขัดสมาธิลงตรงหน้ากันและกัน

เล่งจ้วงจี่พอได้ฟังว่าเก็งจีฮุ้นจะทุเลาเป็นปรกติในเวลาเพียงครึ่งชั่วยาม ก็ตื่นเต้นยินดีจนกระตือรือร้น พลังที่สูญเสียไปจนรู้สึกเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าคล้ายดั่งมิใคร่จะรู้สึกตัวอีกแล้ว

จิ้นเต็กไต้ซือรอจนเล่งจ้วงจี่นั่งเรียบร้อย จึงได้ถามขึ้นอย่างสงสัยไม่คลาย

"เล่งเซี่ยวเฮี้ยบ..."

วาจาเพิ่งเปล่งออกไป เล่งจ้วงจี่รีบน้อมกายขอร้องขึ้น

"ไต้ซือ ผู้เยาว์ยังหวังให้ท่านเรียกข้าพเจ้าเป็นทารก"

จิ้นเต็กไต้ซือหัวร่ออย่างเมตตาปรานี กล่าวว่า

"ท่านนับเป็นเด็กทารกที่น่ารักอย่างแท้จริง"

กล่าวแล้วจ้องมองดูเล่งจ้วงจี่อย่างรักใคร่เมตตา หัวร่อพลางกล่าวสืบต่อไปว่า

"เด็กเอย เมื่อเดือนก่อนที่อยู่ในเหลาสุราเมืองฮ่งฮกติ้ง พอท่านขึ้นบันได เราก็ดูออกว่าท่านเป็นบุรุษที่ผิดแปลกกับคนธรรมดาสามัญ เป็นนักศึกษาที่พิเศษกว่าบัณฑิตทั้งหลาย แต่เราก็คาดหมายไม่ถึงว่าท่านคือบุรุษหนุ่มเสื้อขาวที่ฆ่าดาบทองนางแอ่นพิษง่วนเล้งไถ่คนนั้น..."

เล่งจ้วงจี่ที่ทราบดีว่าจิ้นเต็กไต้ซือเข้าใจผิดแล้ว จึงรีบอธิบายขึ้นว่า

"หามิได้ ไต้ซือท่านเข้าใจผิดแล้ว ผู้ฆ่าประมุขตึกอ้อโฮ้วจึงนั้นเป็นอีกผู้หนึ่ง ในค่ำคืนที่ง่วนเล้งไถ่ถูกฟาดตายนั้น ผู้เยาว์กำลังอยู่ที่สวนดอกไม้หลังตึก ฟังเก็งโกวเนี้ย...มิได้...ฟังเกียงเจ๊ดีดพิณ..."

จิ้นเต็กไต้ซือนับว่าตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่งจริง ๆ จนต้องอุทานขึ้นแล้วถามด้วยความตระหนก

"ฆ่าดาบม้วนเมฆซ่งน่ำเชียว..."

เล่งจ้วงจี่รีบผงกศีรษะรับคำขึ้น

"นั่นเป็นเพราะผู้เยาว์ชังมันกล่าววาจาก้าวร้าวสามหาว ใช้เล่ห์ร้ายทำลายคน"

จิ้นเต็กไต้ซือขมวดคิ้วขาวจนแนบแน่น กล่าวอย่างข้องใจไม่คลาย

"เมื่อครู่เห็นท่านใช้วิชาสุดยอดตั้งแต่โบราณกาลจวบจนปัจจุบันภายในวังเงียงเซียนเก็งถึงสี่วิชาพร้อม ๆ กัน ทอดตาทั่วบู๊ลิ้มในยุคนี้ น้อยคนนักที่จะต้านทานฝีมือของท่านได้ มิทราบว่าไฉนเมื่ออยู่ในตึกอ้อโฮ้วจึงแล้วจึงแสร้งงำไว้มิเปิดเผย ?"

"นั่นเป็นเพราะคำห้ามปรามของอาจารย์ผู้ล่วงลับ..."

"อะไร ? อาจารย์ผู้ล่วงลับ ? หรืออาจารย์ของท่านมรณะไปแล้ว ?"

"ใช่แล้ว ท่านผู้เฒ่าล่วงลับไปแล้ว"

"นามของอาจารย์ท่านคือ..."

เล่งจ้วงจี่ต้องฝืนหัวร่ออย่างขมขื่น กล่าวโดยความจริงใจว่า

"ไต้ซือ มิใช่ผู้เยาว์มีเจตนาจะแสร้งให้เป็นเรื่องลับลมคมใน แต่ทว่า

ผู้เยาว์มีประสบการณ์อันประหลาดพิสดารอยู่ อาจารย์ผู้ล่วงลับมาตรแม้นจะถ่ายทอดยอดวิชาสูงสุดของแผ่นดินให้ถึงสี่วิชา โดยมิได้งำเอาไว้แม้แต่น้อยนิด แต่กล่าวแล้วก็เป็นที่น่าละอายใจยิ่ง เพราะจวบจนบัดนี้ ผู้เยาว์ยังมิทราบชื่อแซ่ของอาจารย์ผู้ล่วงลับ และประวัติความเป็นมาของท่านเลย"

จิ้นเต็กไต้ซือฟังจนงงงันไปเนิ่นนาน จึงได้ถามอย่างข้องใจอีกว่า

"ในเมื่อท่านมิทราบชื่อแซ่และความเป็นมาของอาจารย์ ท่านไฉนจึงทราบว่าเก็งโกวเนี้ยก็คือเกียงเกียงซือเจ๊ของท่าน ?"

"เนื่องจากอาจารย์ผู้ล่วงลับเคยบ่งบอกไว้ ที่ทรวงอกของเกียงซือเจ๊มีตำหนิพิเศษพิสดารอยู่ ง่ายต่อการจดจำเป็นยิ่งนัก ดังนั้นผู้เยาว์พอเห็นจึงทราบได้ทันที"

จิ้นเต็กไต้ซือพอได้ฟังว่าตำหนิอยู่บนทรวงอกต้องหัวร่ออย่างอดมิได้ แล้วจึงกล่าวด้วยความสะทกสะท้อนว่า

"ขณะนี้ท่านสมควรจะขอบพระคุณโอกาสที่ฟ้าดินประทานให้แก่ท่าน มิเช่นนั้นท่านจะไม่มีวันพบกับเกียงซือเจ๊ของท่านชั่วทั้งชาตินี้เป็นแน่"

เล่งจ้วงจี่ผงกศีรษะรับคำเห็นพ้อง แต่ก็ฉุกใจคิด พลันนึกถึงเค้าหน้าของเก็งจีฮุ้นที่มีส่วนคุ้นตาอยู่บ้าง ดังนั้นรีบถามอย่างร้อนรนว่า

"ไต้ซือ เค้าหน้าของเกียงซือเจ๊มีส่วนคล้ายคลึงกับอาจารย์ผู้ล่วงลับของผู้เยาว์บ้าง ท่านลองคิดดู ในหมู่ผู้กล้าหาญที่สาบสูญร่องรอยไปของกาลครั้งก่อน มีผู้ใดที่หน้าตาละม้ายคล้ายคลึงกับเกียงซือเจ๊บ้าง ?"

จิ้นเต็กไต้ซือหัวร่ออย่างเมตตาปรานี ส่ายหน้ากล่าวว่า

"สำหรับข้อนี้ท่านมิต้องวิตกกังวลไป สักครู่เมื่อเก็งโกวเนี้ยได้สติตื่นมาเพียงถามไถ่ก็ทราบเอง"

กล่าวแล้วใบหน้าที่มีแววเวทนาปรานี มีประกายอันกระตือรือร้นขึ้นวูบหนึ่ง จากนั้นจ้องหน้าเล่งจ้วงจี่แล้วยิ้มอย่างมีความหมายลึกซึ้ง ถามขึ้นว่า

"เด็กเอย อาจารย์ท่านเมื่อตอนนั้นเคยได้บอกใบ้ให้ท่านหรือไม่ ว่าเมื่อหาพบเกียงเกียงซือเจ๊แล้วท่าน..."

เล่งจ้วงจี่มิรอให้จิ้นเต็กไต้ซือถามจบคำ หน้าก็แดงฉานด้วยความละอาย รีบตะกุกตะกักตอบกลับไปว่า

"อาจารย์ผู้มีพระคุณต้องการให้เราสองรักใคร่ต่อกัน ช่วยเหลือในกันและกัน"

จิ้นเต็กไต้ซือที่เปี่ยมความโอบอ้อมอารี อดมิได้ต้องเปล่งเสียงหัวร่ออย่างปลาบปลื้มปีติอีกครั้ง

เสียงหัวร่อมิทันจะขาดหาย บนเตียงศิลาในห้องก็มีเสียงครวญครางเบา ๆ ดังแว่วมา

จิ้นเต็กไต้ซือชะงักเสียงหัวร่อไว้ในบัดดล เล่งจ้วงจี่ปรากฏรอยปีติยินดีจนหน้าระรื่น ทั้งสองมองสบตากันแล้วรีบผุดลุกขึ้นยืน เดินอย่างเร่งร้อนมาที่หน้าเตียง เมื่อถึงเห็นเก็งจีฮุ้นที่หน้าซีดขาว ท่าทียังเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าจนระโหย พอดีเอียงหน้ามองมาในทางนี้ ดวงตาที่หยาดเยิ้มแวววาวราวน้ำค้างได้ฝ้ามัวมิกระจ่างดั่งครั้งก่อน ๆ แล้ว

จิ้นเต็กไต้ซือกับเล่งจ้วงจี่ไม่คาดหมายว่าเก็งจีฮุ้นจะได้สติมาในเวลารวดเร็วปานนี้ ทั้งสองต่างแทบร้องโพล่งออกไปอย่างปีติยินดี

"เก็งโกวเนี้ย"

"เกียงซือเจ๊"

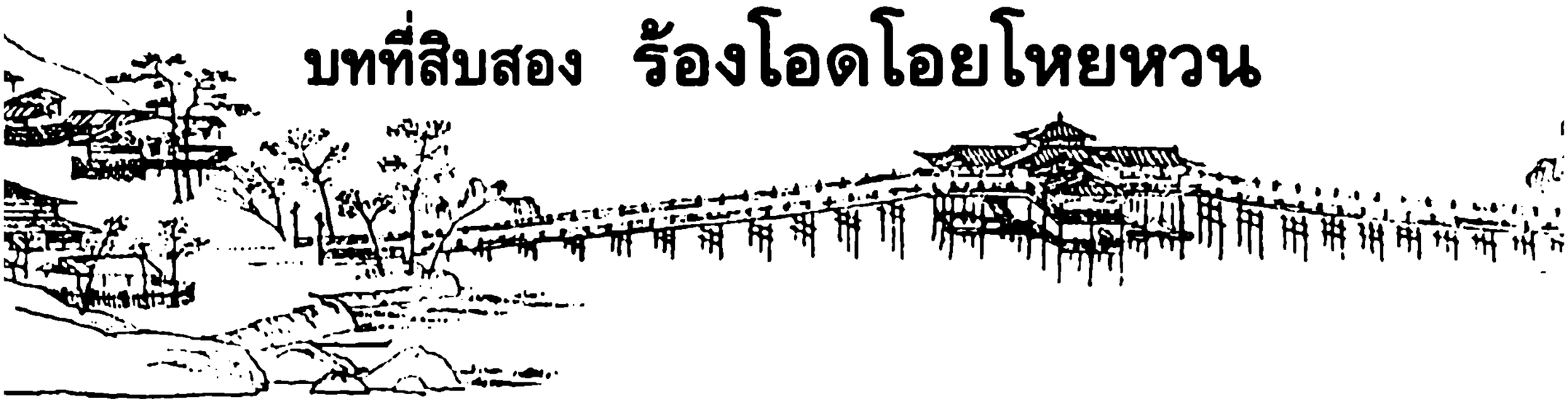

บทที่สิบสอง ร้องโอดโอยโหยหวน

เก็งจีฮุ้นที่ได้สติขึ้นอย่างเคลิบเคลิ้มมึนงง ถูกเสียงหัวร่ออันปลาบปลื้มปีติของจิ้นเต็กไต้ซือกระตุ้นจนสะดุ้งตื่น ยามนี้สติของนางยังคงเลอะเลือนเลื่อนลอย ดังนั้นมิได้ยินจิ้นเต็กไต้ซือกับเล่งจ้วงจี่สนทนาเรื่องใดกัน

แต่ทว่ายามเมื่อนางได้พบเห็นผู้ที่ยืนเคียงคู่กับจิ้นเต็กไต้ซือ คือตัวเล่งจ้วงจี่ คล้ายดั่งผิดคาดหมายไม่น้อย ริมฝีปากที่ยังไม่แดงระเรื่อเช่นปรกติสั่นกระตุกอยู่ครู่หนึ่ง คล้ายดั่งจะกล่าววาจาใดออกมา จิ้นเต็กไต้ซือพอเห็นก็รีบกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ในคราวนี้โชคดีที่เล่งเซี่ยวเฮี้ยบรุดไปทันท่วงที ฆ่านางกิมเอี้ยมเนี้ยกับคนใช้ชั่วร้ายทั้งสองไป และรักษาพยาบาลอาการของโกวเนี้ยท่าน..."

เก็งจีฮุ้นพอได้ยินคำรักษาพยาบาล ก็มั่นใจว่าเล่งจ้วงจี่เคยลูบคลำสัมผัสกับทรวงอกนาง บนหน้าที่ขาวซีดพลันปรากฏแววอุธัจจนแดงระเรื่อ หากแม้นนางได้ทราบว่าเล่งจ้วงจี่เคยเปลื้องเสื้อนาง แล้วใช้มือทาบไปบนปทุมถันเพื่อดูดเข็มพิษ นางเห็นทีจะต้องอับอายจนแทบแทรกแผ่นดินหนี

เป็นแน่แท้

จิ้นเต็กไต้ซือกล่าวอย่างปลาบปลื้มปีติสืบต่อไปว่า

“เล่งเชี่ยวเฮี้ยบ เพราะต้องการให้ท่านทุเลาเป็นปรกติโดยเร็ว จึงได้กำนัลพืชจีจือพันปีแก่ท่านเป็นพิเศษ...”

เก็งจีฮุ้นพอฟังก็มองมาทางเล่งจ้วงจี่อย่างยิ้มแย้ม ผงกศีรษะเป็นทีขอบคุณ พร้อมกันนั้นก็ชำเลืองแลไปทางห้องศิลาอย่างเอียงอาย ถามด้วยความสงสัยว่า

“นี่เป็นสถานที่ใด ?”

เล่งจ้วงจี่รีบชิงตอบขึ้นว่า

“ถ้ำศิลาทางทิศใต้ของยอดเขาเบ้อันชัว”

เก็งจีฮุ้นพอฟังก็ขมวดคิ้วย่น คล้ายดั่งมีวาจาที่ไม่ปรารถนาเปล่งออกจากปาก แต่จิ้นเต็กไต้ซือก็เข้าใจ จึงแย้มยิ้มอย่างปรานีแล้วกล่าวขึ้น

“รู้สึกหิวโหยบ้างกระมัง ?”

เก็งจีฮุ้นรีบแย้มยิ้มให้อย่างเอียงอายเป็นทีรับคำ เล่งจ้วงจี่พอเห็นก็ลนลานกล่าวขึ้น

“ข้าพเจ้าพักอยู่ที่เมืองเล็ก ๆ ห่างจากด้านตะวันตกของเชิงเขานี้เพียงเจ็ดแปดลี้ ข้าพเจ้าจะไปซื้อหาอาหารมา มิได้กลับโรงเตี๊ยมทั้งคืน ข้าพเจ้าควรกลับไปดู ๆ บ้างเช่นกัน”

กล่าวแล้วรีบหันร่างเดินออกจากปากถ้ำ จิ้นเต็กไต้ซือเห็นเล่งจ้วงจี่กระตือรือร้นถึงปานนี้ ต้องยิ้มแย้มอย่างปรานีแล้วกล่าวขึ้น

“เด็กโง่เขลา มิต้องเร่งร้อนจนเกินไป ควรทราบไว้ ยิ่งเร็วก็ยิ่งทำให้เสียเรื่องง่าย”

เมื่อกล่าวเช่นนี้ เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นต่างหน้าแดงไปแล้ว หลวงจีนที่มีปริยัติธรรมสูงส่งน้ำใจโอบอ้อมอารีรูปนี้ บางครั้งก็มีอารมณ์ขันอันน่านับถือ

เล่งจ้วงจี่พอมาถึงปากถ้ำก็พลิ้วละลิ่วลง ใช้วิชาตัวเบาวิ่งไปทางทิศตะวันตกของเชิงเขาราวสายฟ้า

โบราณมีว่าไว้ 'คนพอประสบโชคก็จิตใจคึกคักแจ่มใส' วาจาประโยคนี้ นับเป็นวลีที่บ่งชี้จิตใจของเล่งจ้วงจี่ในยามนี้อย่างเหมาะสม

เล่งจ้วงจี่วิ่งไป ๆ อย่างคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน วิ่งโดยไม่ยอมออมรั้งกำลังใด ๆ ริมฝีปากก็ปรากฏรอยยิ้มอันกระตือรือร้นไม่จางหาย ปัญหาที่อัดอั้นกังวลจนหงุดหงิดใจเสมอมา ขณะนี้ได้คลี่คลายอย่างง่ายดายราบรื่นแล้ว

ขณะนี้ เกียงซือเจ๊หาพบแล้ว วันนี้หรือวันพรุ่งก็จะไปที่อารามเล่งเซียว-เก็งบนภูเขาฮ่วงซัว ปริศนาชาติกำเนิดของอาจารย์ผู้มีพระคุณ จะได้คำตอบภายในเวลาไม่นานนักแล้ว

คิดถึงศัตรูคู่อาฆาตที่อาจารย์ดั่งแค้น ก็เหลือเพียงโอวเฮาะเซียนเจี้ยงเจ้าสำนักคงท้งผ่ายเพียงคนเดียวเท่านั้น

คงท้งห่างจากที่นี้เป็นระยะทางหมื่น ๆ ลี้ มิทราบจะต้องกินเวลาเดินทางเนิ่นนานเท่าใด

หวนคิดถึงโชควาสนาที่มีเกียงซือเจ๊อันสะคราญปานหยาดฟ้ามาเป็นคู่สู่สม ขับม้าคลอเคลียกันไปในหนทางอันราบรื่น มาตรแม้นจะตรากตรำแดดลมน้ำค้าง ฟันฝ่าดินฟ้าอากาศอันวิปริตแปรปรวน ก็ยังรู้สึกดื่มด่ำลำพองใจ สุขสดชื่นจนไร้ที่เปรียบปาน

ฆ่าโอวเฮาะเซียนเจี้ยงอันชั่วร้ายไปแล้ว จะพาเกียงซือเจ๊กลับไปที่ผาจีจือไง้ของเก้าฮั้ว กราบไหว้ประโลมวิญญาณของอาจารย์บนสรวงสวรรค์ สร้างห้องหับพำนักอาศัยอยู่บนยอดเขาสูงสุดของเก้าฮั้วซัว ไม่ย่างกรายเข้าพัวพันกับเรื่องราวในวงพวกนักเลงอีกแล้ว

ยามนั้น จะคลอเคลียอยู่กับเกียงซือเจ๊ เคียงคู่อยู่ด้วยกันไม่ห่างเหิน ใช้ชีวิตที่สุขสันต์เหนือโลกียวิสัยอย่างสดชื่นดื่มด่ำใจ

เมื่อคิดถึงเรื่องที่ปลาบปลื้มระรื่นใจ ก็ต้องหัวร่อจนเสียงดังอย่างลืมตัว

เสียงหัวร่อพอดังออกจากปาก พลันรู้สึกตัวว่าเสียกิริยาไปแล้ว รีบกวาดตามองดู เห็นห่างจากหมู่บ้านนั้นไม่ถึงสองลี้เท่านี้เอง

แหงนหน้ามองดูท้องฟ้าในราตรี ยามสี่ได้ผ่านไปกว่าครึ่งแล้ว อีกเพียง

ครึ่งชั่วยามก็ถึงคราฟ้าสาง ในเมืองน้อยนี้มืดสนิททั่ว ทุกสิ่งยังคงหลับใหลในราตรี

เร่งรุดมาถึงหน้าตัวเมืองน้อย กระโดดข้ามกำแพงเข้าไป ในห้องครัวของโรงเตี๊ยมมีแสงตะเกียงปรากฏขึ้นแล้ว

เล่งจ้วงจี่กังวลอยู่แต่ตัวเก็งจีฮุ้น พอเข้าในห้องได้ก็รีบเรียกคนใช้ตระเตรียมม้า และสั่งอาหารสำเร็จหลาย ๆ อย่าง ซาลาเปาอีกหลาย ๆ ลูก อาหารมีทั้งคาวและเจ เนื่องจากเล่งจ้วงจี่มิได้ลืมจิ้นเต็กไต้ซือที่เคารพนับถือนั้น

พอแสงรำไรของยามฟ้าสางปรากฏ พื้นแผ่นดินตื่นขึ้นมาอีกครา เล่งจ้วงจี่ห้อตะบึงม้าออกจากเมืองน้อย มุ่งสู่ทิศตะวันตกของเบ้อันซัวไป ม้าพ่วงพีที่ได้พักผ่อนมาทั้งคืนก็มีกำลังคึกคักกระปรี้กระเปร่า ส่งเสียงดังสะท้านทั่วทั้งเทือกทิวเขา ตะกุยขาทั้งสี่วิ่งไปดุจดังเหาะเหินจนฝุ่นกระจายคลุ้งเป็นทางยาวราวมังกรร้าย

ทุกทิศทางในทุ่งนาป่าเขาเขียวชอุ่มปานฉาบไล้ด้วยมรกต อากาศสดชื่นปลอดโปร่ง บนทางหลวงเงียบสงบไร้ผู้คนสัญจร ปล่อยให้อาชาพ่วงพีสีกะเลียวห้อตะบึงไปอย่างสุดฝีเท้า

อาทิตย์มิทันจะเผยหน้าขึ้นจากขอบฟ้า อาชาก็ได้มาถึงที่เชิงเขาด้านตะวันตกของเบ้อันซัวแล้ว

ทางสายนี้เล่งจ้วงจี่ไปกลับเป็นจำนวนสี่ครั้งแล้ว จึงคุ้นเคยต่อทิศทางของเชิงเขาด้านใต้ยิ่งนัก กอปรกับอาชาฝีเท้าจัด จึงได้ห้อตะบึงอย่างไม่หยุดยั้ง มาถึงได้ในเวลาอันรวดเร็ว

จิ้นเต็กไต้ซือที่รออยู่ทางปากถ้ำ สัพยอกหยอกล้อในความกระตือรือร้นของเล่งจ้วงจี่ ซึ่งเล่งจ้วงจี่ก็มีแต่แย้มยิ้มด้วยความเบิกบานใจ หอบสัมภาระและอาหารเข้าไปในถ้ำ ร่วมวงรับประทานกันไปสามคนอย่างหฤหรรษ์อิ่มเอม ในยามรับประทานจิ้นเต็กไต้ซือไม่ปรารถนาจะเอ่ยถึงเรื่องที่อาจจะขุ่นใจ จึงเล่าแต่ความเป็นไปของวงพวกนักเลงทั้งอดีตและปัจจุบัน จะเป็น

เกร็ดขำขันหรือตำนานอันเร้นลับ หลวงจีนชราผู้รอบรู้กว้างขวางก็เล่าได้อย่างสนุกสนานน่าฟัง เล่งจ้วงจี่ที่ไม่มีความรู้ในวงพวกนักเลงต้องนั่งฟังอย่างกระตือรือร้น ดุจดั่งกับได้ขึ้นเรียนในชั่วโมงความรู้ทั่วไป

หลวงจีนชราผู้สูงด้วยคุณวุฒิและวัยวุฒิ กระเดื่องเลื่องเกียรติภูมิน่าเลื่อมใส ได้รับความเคารพยำเกรงจากผู้คนทั่วทั้งบู๊ลิ้มนั้น มิใช่เป็นเพราะมีศักดิ์เป็นเจี้ยงเล่าของสำนักเสียวลิ้มยี่ยุคก่อน และเป็นซือเจ้กของเจ้าสำนักยุคนี้ แต่เป็นเพราะหลวงจีนชรามีจิตใจโอบอ้อมอารีเปี่ยมความเมตตาปรานีมิเคยจะถือศักดิ์ศรีเข้าข่มขู่ผู้คน

อาหารมื้อนี้อิ่มหนำกันไปในบรรยากาศอันรื่นเริงสนุกสนาน เมื่อเรียบร้อยจิ้นเต็กไต้ซือก็ขอตัวว่า มีสหายอยู่ในละแวกใกล้เคียงใคร่จะไปเยี่ยมเยียน แต่เก็งจีฮุ้นกับเล่งจ้วงจี่ก็เหนี่ยวรั้งไว้ ให้สนทนากันอีกสักครึ่งวันจึงไป แต่หลวงจีนชราโบกมือห้ามปราม บอกว่าตั้งใจแน่วแน่แล้วว่าจะไป โอกาสหน้าย่อมได้พบกันอีกแน่นอน

ก่อนจะเอ่ยคำอำลา หลวงจีนผู้ปรานีพลันมีสีหน้าเคร่งขรึมสำรวมจ้องมองดูเก็งจีฮุ้นกับเล่งจ้วงจี่ แล้วส่งเสียงหนักแน่นขึ้น

"ในบู๊ลิ้มปัจจุบันนี้ มีความแตกตื่นวุ่นวายไปกับการที่ดาบทองนางแอ่นพิษ และเกาทัณฑ์เหล็กห่วงหยกถูกคนลอบฆ่าตาย ชนชาวนักเลงทั้งหลายก็มีความกระตือรือร้นสนใจในบุรุษหนุ่มใส่เสื้อยาวสีขาวเป็นที่ยิ่งนัก สำหรับข้อนี้ เก็งโกวเนี้ยก็รู้กระจ่างเป็นอันดีอยู่แล้ว"

กล่าวถึงตอนนี้เหลือบแลดูเล่งจ้วงจี่ที่ยืนฟังอยู่อย่างนอบน้อมสำรวมเน้นหนักขึ้นต่อไป

"เหตุการณ์เมื่อค่ำวาน บุรุษหนุ่มเสื้อขาวผู้นั้นในความรู้สึกนึกคิดของชนชาวบู๊ลิ้มทั้งฝ่ายธัมมะและอธรรม ยังคงเป็นบุคคลลึกลับอยู่เสมอมา แต่บัดนี้ท่านใช้ฝ่ามือสุริยันฆ่าบริวารฝีมือสูงของวังเงียงเซียนเก็งตายไปถึงหลายสิบคน จึงกล่าวได้ว่าเปิดเผยศักดิ์ศรีและโฉมหน้าอันแท้จริงไปจนสิ้นเชิงแล้ว อย่างน้อยผู้คนทั้งหลายก็จะเล่าลือถึงรูปลักษณะ อายุ และเสื้อ

ผ้าที่สวมใส่ของท่าน มิหนำซ้ำยังทราบแล้วว่าท่านแซ่เล่ง ดังนั้นนับแต่นี้ต่อไปจะกระทำเรื่องราวใด ควรจะมีความรอบคอบรัดกุมทุก ๆ วิถีทาง"

วาจาชะงักลงเล็กน้อย คิ้วขาวขมวดมุ่นจนแนบแน่น ถอนใจเบา ๆ แล้วจึงกล่าวต่อไป

"ความผิดชอบชั่วดีของวงพวกนักเลง บางครั้งไม่มีทางจะอธิบายให้ถูกต้องชัดเจนได้ ในบู๊ลิ้มร่วมร้อยปีมานี้ผู้ที่สามารถฆ่ายอดฝีมืออันดับสูงไปในคราวเดียวเป็นจำนวนถึงหลายสิบคนนั้น นอกเสียจากจอมอสรเฒ่าตังไฮ้เชียนอง (เชียนเฒ่าทะเลบูรพา) และเทพเจ้าสุริยัน (เชียะเอี๊ยงซิ่งกุน) ที่สยบทุกค่ายสำนักในตงง้วนจนขวัญฝ่อระย่ออำนาจ กล่าวได้ว่าไม่เคยมีอีกเลย ไม่เคยมีผู้ใดสามารถเช่นนี้อีกเลยจริง ๆ เรื่องราวของวังเงียงเชียนเก็งนั้นบัดนี้ลือระบาดไปในบู๊ลิ้มแล้ว เห็นทีชนชาวบู๊ลิ้มคงจะต้องตั้งฉายาให้ท่านเป็นจอมอสูรน้อยไปก็ได้"

เล่งจ้วงจี่ฟังจนอับอายใจยิ่งนัก ต้องก้มศีรษะลงอย่างลืมตัว

จิ้นเต็กไต้ซือกล่าวด้วยน้ำเสียงเมตตาปรานีขึ้นปลอบโยนว่า

"แต่ทว่ากิมเอี้ยมเนี้ยมีชื่ออื้อฉาวในเรื่องเลวร้ายจนกระจายทั่วแผ่นดิน ยอดฝีมือในวังเงียงเชียงเก็งของนาง ก็ย่อมเป็นพวกเหล่าร้ายที่หาความดีงามมิได้ สำหรับข้อนี้ อาจบางทียังจะได้รับความเห็นใจจากผู้คนเป็นจำนวนมากหลาย แต่กับเรื่องที่ดาบทองนางแอ่นพิษกับเกาทัณฑ์เหล็กห่วงหยกถูกฆ่าตายนั้น ท่านจะต้องหาทางจับตัวฆาตกรประกาศให้แก่บู๊ลิ้ม เนื่องจากว่าในวงพวกนักเลงต่างมีความคิดเห็น ทั้งสองคนนั้นเป็นผู้กล้าหาญมีธัมมะอันดีงามอยู่"

เล่งจ้วงจี่พอฟังโทสะก็ประดังขึ้นอีกครั้ง ต้องกล่าวเสียงกระด้างอย่างเหยียดหยามดูแคลน

"ผู้กล้าหาญมีธัมมะอะไรกัน ? มันทั้งสองไม่เพียงจะเป็นศัตรูคู่อาฆาตที่อาจารย์ผู้เยาว์ดั่งแค้นชิงชังเท่านั้น มันยังเป็นศัตรูคู่อาฆาตของจูอ้วงงี้นปิด (ข้อมือแดงพู่กันเงิน) ซึ่งเป็นหนึ่งในสี่อัจฉริยบุคคลอีกด้วย"

จิ้นเต็กไต้ซืออุทานด้วยความตื่นเต้น แล้วรีบถามว่า

"เรื่องนี้ท่านทราบได้อย่างไรกัน ?"

เล่งจ้วงจี่จำต้องกล่าวอย่างเปิดเผยจริงใจ

"เนื่องจากผู้เยาว์สืบทราบแล้วว่า บุรุษหนุ่มชุดขาวที่ใช้ฝ่ามือสุริยันฟาดดาบทองนางแอ่นพิษง่วนเล้งไถ่กับเกาทัณฑ์เหล็กห่วงหยกจิ้นอูชั้งเป็นใคร"

จิ้นเต็กไต้ซือกับเก็งจีฮุ้นพากันอุทานขึ้นด้วยความตื่นเต้น สีหน้าแปรเปลี่ยนไปทั้งสองคนทันที ถามอย่างเร่งร้อนว่า

"ผู้นั้นคือใคร ?"

เล่งจ้วงจี่ตอบอย่างมิลังเลรีรอ

"คือเอี๊ยบเชียวเกียง ธิดาโทนของข้อมือแดงพู่กันเงินเอี๊ยบไต้เฮี้ยบ"

เก็งจีฮุ้นพอฟังดวงตาพลันกระจ่างสดใส ผงกศีรษะอย่างเชื่อมั่นแล้วสนับสนุนขึ้นว่า

"ถูกทีเดียว ในค่ำนั้นที่ข้าพเจ้าไล่ตามบุรุษหนุ่มชุดขาว เห็นนางมีร่างอ้อนแอ้นแบบบาง แต่สวมใส่เสื้อยาวสีขาวที่หลวมรุ่มร่าม ข้าพเจ้าระแวงแคลงใจอยู่ตลอดเวลาว่านางต้องเป็นสตรีที่ปลอมแปลงเป็นบุรุษ"

จิ้นเต็กไต้ซือร้องอ้อ แล้วถามด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"มีเรื่องเช่นนี้ ? มา...พวกเรานั่งลงสนทนากันต่อไป"

แล้วทั้งสามก็นั่งล้อมวงกันลงอีกครั้ง จิ้นเต็กไต้ซือรอจนทั้งสองนั่งลงเรียบร้อยแล้ว กล่าวถามเล่งจ้วงจี่ขึ้นทันที

"เด็กเอย ท่านลองบอกมาดู ว่าตามตัวเอี๊ยบเชียวเกียงได้อย่างไร ?"

เล่งจ้วงจี่มิกล้าเล่าตามความจริงทั้งมวล หลังจากขบคิดแล้วจึงกล่าวรวบรัดขึ้น

"ในดึกสงัดของเมื่อหลายวันก่อน ผู้เยาว์ผ่านไปทางอิ้งซัว พลันเห็นมีเงาขาวจุดหนึ่งฝ่าทะเลเมฆออกมาละลิ่วขึ้นไปบนยอดเขาเทียนตูฮงอย่างเร่งร้อนด้วยท่าร่างที่รวดเร็วเหลือประมาณ ตอนนั้นผู้เยาว์ฉุกใจได้คิด รีบไล่ตามติดไป รอจนผู้เยาว์ถึงเทียนตูฮง เงาขาวจุดนั้นก็ได้เปลี่ยนเครื่องแต่งกาย

กลับเป็นสตรี กำลังสนทนากับหญิงงามกลางคน ที่หลังสะพายกระบี่คู่อยู่หน้ากระท่อมศิลาสองหลัง..."

จิ้นเต็กไต้ซือพอฟังก็ผงกศีรษะสอดคำขึ้น

"ผู้นั้นอาจเป็นฮูหยิน (ภรรยา) ของเอี๊ยบไต้เฮี้ยบก็ได้ นางมีนามเตียฮุ้นเฮี้ย ฉายาไต้หงส์ (หงส์ดำ) ที่วงพวกนักเลงยกย่องว่าเป็นกระบี่คู่ไร้ผู้ต่อต้าน"

เล่งจ้วงจี่ผงกศีรษะรับคำขึ้นทันที

"ใช่แล้ว นางนั่นเอง ภายหลังนางและธิดาได้นัดหมายให้ฮวยฮวยไท้ส่วยมาต่อสู้..."

จิ้นเต็กไต้ซือพอได้ยินนามฮวยฮวยไท้ส่วยก็ต้องขมวดคิ้วจนแนบแน่น ถอนใจเบา ๆ แล้วกล่าวอย่างสะทกสะท้อนเสียดาย

"โอ...หงส์ดำเตียฮุ้นเฮี้ยและเอี๊ยบไต้เฮี้ยบความจริงเป็นสามีภรรยาที่รักใคร่กลมเกลียวกันอย่างดี เนื่องจากเจ้าโจรร้ายฮวยฮวยไท้ส่วยผู้เดียวจึงก่อกวนจนสามีภรรยาต้องระหองระแหงแตกหัก คนหนึ่งหายสาบสูญ คนหนึ่งเร้นตัวเข้าหลบซ่อน"

เล่งจ้วงจี่ไม่มีเจตนาจะไปสอบถามความลับส่วนตัวของผู้อื่น แม้จะถามหลวงจีนชราผู้เปี่ยมปริยัติธรรมก็มิเห็นว่าจะยอมบอกให้ฟัง ดังนั้นจึงเล่าสืบต่อไป

"ฮวยฮวยไท้ส่วยมีคนติดตามมากหลาย กลุ้มรุมเข้าจู่โจมใส่นางและบุตรีอย่างโหดร้าย ผู้เยาว์จึงมิอาจไม่ปรากฏตัวออกไปช่วยเหลือได้..."

จิ้นเต็กไต้ซือพอฟังก็รีบถามด้วยความตื่นเต้นตกใจ

"ท่านฆ่าพวกประดานั้นไปจนหมดสิ้นอีกแล้วกระมัง ?"

เล่งจ้วงจี่หน้าแดงระเรื่อทันที รีบสั่นศีรษะปฏิเสธขึ้น

"มิได้ เพียงฆ่าสามชายโฉดภูเขาปั้วซัว และนักพรตหน้าหลิมไปอีกคนเท่านั้น"

จิ้นเต็กไต้ซือพอฟังก็ส่ายหน้าอยู่ไปมา เพราะฆ่าคนทีเดียวถึงสี่ศพยังมีคำ 'เท่านั้น' ติดตามหลังด้วย

ส่วนเก็งจีฮุ้นมาตรแม้นมิได้เอ่ยปาก แต่นางก็สนใจในตัวเอี๊ยบเชียว-เกียงยิ่งนัก

จึงสอดคำถามขึ้น

"ท่านพอใช้วิชาฝ่ามือสุริยัน จึงได้กระตุ้นความสนใจของเอี๊ยบเชียวเกียงให้เกิดขึ้น ?"

เล่งจ้วงจี่มิได้ขบคิดก็รีบอธิบายไปว่า

"มิได้ ข้าพเจ้าใช้พัดฮั่งเง็กป้อสี่ของหงส์โกวเนี้ยเป็นอาวุธ"

จิ้นเต็กไต้ซือตาเป็นประกายสุกใส คล้ายดั่งนึกถึงเรื่องหนึ่งขึ้นได้ จึงรีบถามว่า

"ท่านไปที่เจี๊ยะมึ้งมาแล้ว ?"

"เมื่อวันก่อนได้ไปมา"

เก็งจีฮุ้นถามเสียงเย็นชาขึ้นทันที

"หงส์โกวเนี้ยผู้นั้นก็เป็นสตรีที่ปลอมแปลงเป็นบุรุษ ?"

เล่งจ้วงจี่พลันรู้สำนึกตัวในบัดดลว่า เก็งจีฮุ้นมีสีหน้าไม่พอใจ แต่จำต้องรับคำเบา ๆ ว่า

"ใช่"

จิ้นเต็กไต้ซือก็ดูออกว่าเก็งจีฮุ้นมีทีท่าขุ่นเคืองขึ้นมาบ้างแล้ว ดังนั้นรีบเปลี่ยนหัวเรื่องไปในบัดดล

"ภายหลังท่านทราบได้อย่างไรว่าเอี๊ยบเชียวเกียงคือบุรุษหนุ่มชุดขาวที่ฆ่าง่วนเล้งไถ่ ?"

เล่งจ้วงจี่เห็นใบหน้าอันผุดผ่องสะคราญของเก็งจีฮุ้นได้กลายเป็นเคร่งเครียดเย็นชาไปแล้ว ก็กระสับกระส่ายใจยิ่ง ดังนั้นวาจาที่ว่ากล่าวจึงได้มีความระมัดระวังตัวอีกมากหลาย เมื่อได้ยินหลวงจีนชราถามจึงจำต้องตอบอย่างคลุมเครือไป

"เป็นเพราะป้อจกเต้าหยินไปหาตัวเตียฮุ้นเฮี้ยผู้อาวุโส ถามไถ่สาเหตุการตายของเกาทัณฑ์เหล็กห่วงหยกจิ้นอูชั้ง จึงได้ทราบว่าดาบทองนางแอ่นพิษ

และจิ้นอูชั้งต่างถูกเอี๊ยบเชียวเกียงฟาดตายไป"

เก็งจีฮุ้นหัวเราะแค่น ๆ กล่าวว่า

"ประหลาดแท้ ป้อจกเต้าหยินบอกกับเราและได้ชื่อว่า เกาทัณฑ์เหล็กห่วงหยกจิ้นอูชั้งถูกท่านเป็นคนฆ่า..."

เล่งจ้วงจี่กระสับกระส่ายใจจนหยาดเหงื่อซึมออกมาจากหน้าผากเป็นเส้นสาย เนื่องจากดูออกแล้วว่าเกียงซือเจ๊เริ่มไม่พอใจตนขึ้นมาบ้างแล้ว ยามนี้พอฟังจึงรีบอธิบายขึ้น

"นั่นเป็นเพราะป้อจกเต้าหยินได้ทราบแล้วว่า ข้าพเจ้ามีวิชาฝ่ามือสุริยัน (เชียะเอี๊ยงเจี้ย)"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องจากอาจารย์เป็นสหายรักกับตัวท่าน ยามปรกติมักจะเอ่ยถึงป้อจกเต้าหยินอยู่บ่อยครั้ง ดังนั้นข้าพเจ้าผู้น้องจึงได้ถามไถ่ชาติกำเนิดของซือแป๋กับป้อจกเต้าหยิน เนื่องจากซือแป๋ถูกกักอยู่ในถ้ำเป็นเวลานานปี มือเท้าทั้งสี่ก็พิการ เสื้อผ้าและเค้าหน้าต่างไม่อาจที่จะจดจำได้ถูกต้องตรงความเป็นจริง กอปรกับผู้น้องก็มิอาจบอกสัญลักษณ์หรือตำหนิอันใดของซือแป๋ไป ดังนั้นป้อจกเต้าหยินจึงสั่งให้ผู้น้องใช้วิชาที่ฝึกปรือกับอาจารย์ให้ดูสักสองสามวิชา ดังนั้นป้อจกเต้าหยินจึงคลางแคลงใจว่าจิ้นอูชั้งถูกผู้น้องฟาดตายไป"

เล่งจ้วงจี่บอกสาเหตุทั้งมวลออกไปในคราวเดียว ใบหน้าของเก็งจีฮุ้นก็มีน้ำตาเนืองนอง ความสัมพันธ์ในสายเลือดของผู้ให้กำเนิดลึกล้ำหนักแน่นยิ่งกว่าสิ่งใดในใต้หล้า เมื่อฟังว่าบิดานางถูกประทุษร้ายจนมือเท้าพิการ กักขังกระทั่งตายจากไป ไหนเลยจะไม่เจ็บช้ำเสียใจจนแทบต้องตายตาม

เก็งจีฮุ้นหลั่งน้ำตาสะอึกสะอื้นขึ้นว่า

"ซือตี่ ท่านเรียนวิชากับบิดาเรานานกี่ปี ?"

เล่งจ้วงจี่เห็นเก็งจีฮุ้นร่ำไห้ ก็คิดถึงอาจารย์ที่ถูกกักขังเป็นเวลาสิบเก้าปีจนต้องตายด้วยความอัดอั้น น้ำตาจึงหลั่งไหลลงมาบ้าง ตอบว่า

"ห้าปี"

จิ้นเต็กไต้ซือที่ก้มหน้าสะทกสะท้อนรันทด ความจริงมิปรารถนาจะสอดคำสนทนาของซือเจ๊ซือตี่ทั้งสอง แต่ทว่ายามนี้เกิดความคิดขึ้นวูบหนึ่งต้องรีบถามอย่างร้อนรนขึ้น

"นอกจากวิชาอันสุดยอดในพิภพจบแดนของสี่อสูรร้ายครั้งก่อนแล้ว ซือแป๋ท่านยังได้ถ่ายทอดวิชาใดแก่ท่านมาอีก ?"

"ไม่มีแล้ว ซือแป๋บอกว่า มีวิชาทั้งสี่นี้อยู่กับตัว พอที่จะกวาดทั่วแผ่นดินไม่มีผู้ต่อต้านได้แล้ว"

จิ้นเต็กไต้ซือสั่นศีรษะอย่างสะทกสะท้อน กล่าวว่า

"มิน่าเล่า ป้อจกเต้าหยินที่คุยโอ่ว่าแป๊ะสื่อทง (รู้เรื่องสารพัน) ก็ยังมิทราบว่าอาจารย์ท่านเป็นใคร"

เล่งจ้วงจี่อธิบายขึ้นต่อไป

"ก่อนที่อาจารย์จะล่วงลับ ได้สั่งย้ำผู้เยาว์อยู่หลายคราว หาเกียงซือเจ๊พบเมื่อใด ให้รีบไปที่อารามเล่งเชียวเก็งบนภูเขาฮ่วงซัว..."

เก็งจีฮุ้นก็หวังอย่างยิ่งที่จะได้ทราบชาติกำเนิดของนางแต่เร็วไว ดังนั้นจึงสอดขึ้นอย่างสงสัยว่า

"ไปที่อารามเล่งเชียวเก็งบนภูเขาฮ่วงซัว หาผู้ใด ?"

เล่งจ้วงจี่มีสีหน้าลำบากใจ กล่าวว่า

"อาจารย์สั่งไว้ เมื่อถึงเล่งเชียวเก็งย่อมทราบได้เอง"

เก็งจีฮุ้นพอฟังก็ผิดหวังอย่างยิ่ง และเจ็บช้ำน้ำใจจนขมขื่นนัก นึกถึงชาติกำเนิดที่รันทดหดหู่และเปี่ยมปริศนาน่าคลางแคลงของนาง ก็ต้องปิดหน้าร่ำไห้ไปอีกครั้ง

จิ้นเต็กไต้ซือพบเห็นใบหน้าเก็งจีฮุ้นเริ่มซีดขาวลงอีกแล้ว จึงรู้สึกสำนึกขึ้นว่านางที่เพิ่งทุเลาจากบาดเจ็บอันสาหัส ไม่อาจทนการเสียดแทงใจอย่างรุนแรงเช่นนี้ได้ จึงห้ามปรามขึ้นว่า

"เก็งโกวเนี้ยเพิ่งทุเลาจากบาดเจ็บสาหัส ยังไม่เป็นปรกติดั่งเดิม เรื่องราวเหล่านี้รอให้เก็งโกวเนี้ยแข็งแรงแล้วจึงค่อยว่ากล่าวกันเถิด"

หันมาบอกกับเล่งจ้วงจี่ที่มีท่าทางลนลานหวาดหวั่น

"ขณะนี้ เมื่อทราบแล้วว่าหงส์ดำเตียฮุ้นเฮี้ยปลีกกายอาศัยบนยอดเขาเทียนตูฮงของอึ้งซัว อาตมาจำเป็นจะต้องไปเยี่ยมเยียนพวกนางทั้งสองสักครั้ง นางทั้งสองก็มีประสบการณ์อันเศร้าสลดน่าเวทนา มีวิถีอาภัพคับแค้นเช่นกัน"

กล่าวแล้วผุดลุกขึ้นจากที่ในทันที

เล่งจ้วงจี่พอฟังว่าจิ้นเต็กไต้ซือจะไปอึ้งซัว รู้สึกกระสับกระส่ายใจยิ่ง แต่ฉกใจคิด ร้สึกไต้ซือไปแล้วอาจบางทีจะมีคณประโยชน์ต่อตนก็ได้ เพราะเมื่อรื้อฟื้นถึงเรื่องเอี๊ยบเชียวเกียง ไต้ซืออาจจะอธิบายให้พวกนั้นเข้าใจความคับแค้นของตน หาใช่ตนมีเจตนาล่วงเกินอย่างหยาบช้าลามกไม่

เก็งจีฮุ้นที่ปิดหน้าร่ำไห้ พอได้ฟังว่าไต้ซือจะไปก็รู้สึกอ้างว้างคล้ายสูญเสียญาติผู้ใหญ่ ต้องลดมือลง ผุดลุกขึ้นพร้อมกับเล่งจ้วงจี่ หลั่งน้ำตาถามว่า

"ไต้ซือ พวกเราจะเป็นเวลาใดจึงมีโอกาสพบหน้าอีกครา ?"

จิ้นเต็กไต้ซือหัวร่อเสียงก้องกังวาน กล่าวอย่างปรานีขึ้นว่า

"เมื่อเรื่องราวทางอึ้งซัวเสร็จสิ้น เราก็จะไปที่ฮ่วงซัวสักครั้ง พวกเราจะต้องพบกันในระหว่างทางแน่..."

เก็งจีฮุ้นขมวดคิ้วแนบแน่น ยกแขนเสื้อขึ้นซับหยาดน้ำตา ถามอย่างกังวลใจว่า

"ที่นี้ห่างจากฮ่วงซัวเป็นระยะไกลหลายพันลี้อยู่ ไต้ซือทราบได้อย่างไรว่าพวกเราจะเดินผ่านในมณฑลใด ?"

จิ้นเต็กไต้ซือหัวร่อดังก้องกังวานอีกครั้ง กล่าวว่า

"ขณะนี้ในวงพวกนักเลงไม่มีผู้ใดจะมิทราบว่าบุรุษหนุ่มชุดขาวคือเล่งจ้วงจี่ พวกท่านไปปรากฏตัวในที่ใด ก็ต้องสั่นสะเทือนบู๊ลิ้มจนหวั่นไหวไปทั่ว อาตมาย่อมไม่กลัวหาพวกท่านไม่พบแน่ กลัวว่าเมื่อถึงเวลานั้น พวกท่านยังจะต้องซุกซ่อนร่องรอยของตัวเอง หลบหลีกจากหูตาของผู้อื่น ซึ่งหากเช่นนั้นอาตมาก็ไม่มีทางจะติดตามได้พบพานแล้ว"

กล่าวจบคำก็หัวร่ออย่างปลื้มปีติยินดีอีกครา จึงก้าวยาว ๆ ออกไปทางปากถ้ำ เก็งจีฮุ้นกับเล่งจ้วงจี่รีบติดตามไปน้อมส่งอย่างเคารพนับถือ

จิ้นเต็กไต้ซือเมื่อมาถึงปากถ้ำ เงยหน้ามองดูท้องฟ้า แล้วหันมาบอกกับเล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นอย่างปรานี

"เมื่อเรื่องราวทางอึ้งซัวเสร็จสิ้น อาตมาจะขึ้นเหนือไปติดตามพวกท่านทันที อย่างมากในสิบวันนี้เราก็จะได้พบกัน ขณะนี้อาตมาต้องขอล่วงหน้าไปก่อนแล้ว"

เสียงขาดคำร่างได้พุ่งจากที่ ละลิ่วขึ้นไปบนยอดเขาดุจดั่งเหินบินทันที เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นต่างร้องอวยพรไล่หลังไปให้เดินทางโดยราบรื่นปลอดภัย

หลังจากหลวงจีนชราไปจนลับตาแล้ว เล่งจ้วงจี่เห็นเก็งจีฮุ้นยังคงเหม่อมองดูหมู่เมฆบนไหล่เขาจนซึมเซาดั่งเดิม ใบหน้าที่งามสะคราญปานหยาดฟ้า ขาวซีดยิ่งกว่าเมื่อครู่อีก น้ำตาอันสดใสกลอกกลิ้งอยู่ในดวงตาอันหยาดเยิ้มของนาง ทำให้จิตใจละล้าละลังด้วยความหวาดหวั่น ต้องถามอย่างกังวลใจขึ้นว่า

"เกียงซือเจ๊ เข้าไปเถิด ไต้ซือถึงยอดเขาแล้ว"

เก็งจีฮุ้นก้มศีรษะลงมา มองเล่งจ้วงจี่ด้วยสายตานุ่มนวล ผงกศีรษะเล็กน้อย ยกแขนเสื้อขึ้นซับหยาดน้ำตาแล้วเดินเข้าไปในถ้ำ เล่งจ้วงจี่รีบติดตามโดยกระชั้นชิด คิดคำนึงถึงคำพร่ำสั่งเสียของอาจารย์ผู้มีพระคุณ มิทราบจะดูแลเกียงซือเจ๊ผู้นี้ด้วยวิธีใด ดังนั้นจึงรู้สึกวุ่นวายจนมือไม้ปั่นป่วน

เก็งจีฮุ้นเดินมาถึงหน้าเตียง เล่งจ้วงจี่รีบประคองนางให้นอนอย่างกุลีกุจอ จากนั้นลนลานไปหยิบผ้าห่มคลี่คลุมให้นางอย่างทะนุถนอม แล้วถือโอกาสนั้นล้วงเศษใบจีจือพันปีที่เหลืออยู่ ถามอย่างนุ่มนวลว่า

"เกียงซือเจ๊ รับประทานชิ้นนี้ลงไปเสียด้วยเถิด ?"

แล้วยื่นจีจือสีม่วงสดใสมาจนถึงริมฝีปากเก็งจีฮุ้นด้วยท่าทางอันทะนุถนอมเอาใจ

เก็งจีฮุ้นรู้ตัวว่าอาการสาหัสเกินไป ลมปราณในร่างมิเคยจะผนึกให้

รวมตัวได้ จึงไม่ผลักไสปฏิเสธ เพียงเหลือบตาแลดูซือตี๋อย่างตื้นตันใจแวบหนึ่ง แล้วจึงอ้าปากออกรับจีจือครึ่งใบนั้น

เมื่อนางรู้สึกว่าประสิทธิภาพอันยอดเยี่ยมของจีจือได้เริ่มปรากฏในร่าง จึงรีบหลับตาผนึกลมปราณเอาไว้ เล่งจ้วงจี่เห็นเกียงซือเจ๊หลับตา ก็รีบถอยกายออกจากห้องศิลาอย่างเงียบเชียบ ขนอาหารที่รับประทานมิหมดเข้าไว้ในถุงข้างอานม้า แล้วนั่งผนึกลมปราณพักผ่อนไปตามลำพัง

เนื่องจากสูญเสียกำลังภายในตอนพยาบาลไปมากหลาย กอปรกับย้อนไปย้อนมาที่เมืองน้อยอย่างเร่งร้อน กำลังในร่างจึงได้เสื่อมโทรมไปมากมายเท่าที่มิรู้สึกเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า ก็เพราะได้พบเกียงซือเจ๊อย่างกะทันหันไม่คาดฝัน อันเรื่องนี้เล่งจ้วงจี่รู้สึกว่าเป็นเรื่องที่ยากยิ่งจะประสบความสำเร็จไม่อาจประโลมวิญญาณในสรวงสวรรค์ของอาจารย์ได้

บัดนี้จิตใจของเล่งจ้วงจี่ น้ำใจไมตรีที่ระอุคุกรุ่น ความเคารพรักและกังวล ต่างรวมตัวอยู่บนเกียงซือเจ๊ที่งามหยาดเยิ้มดั่งเทพธิดา สวยสง่าดั่งเจ้าหญิงสูงศักดิ์ กับเรื่องที่เก็งจีฮุ้นเคยจี้จุดสำคัญของตนในตึกอ้อโฮ้วจึงซึ่งดั่งแค้นหมางใจมาเป็นเวลาเนิ่นนาน บัดนี้ปลาสนาการจนไม่หลงเหลืออีกเลย

ความกระตือรือร้น ความรัก และความสัตย์ซื่อที่เล่งจ้วงจี่มีต่อเก็ง-จีฮุ้น หาใช่เพราะว่านางมีความงามสะคราญสุดฟ้าสุดแผ่นดินไม่ แต่เกิดขึ้นเพราะเคารพต่อคำสั่งเสียของอาจารย์ และต้องการทดแทนพระคุณที่อาจารย์อบรมสั่งสอนมาเป็นเวลาถึงห้าปีเต็ม

ยามใดที่เล่งจ้วงจี่คิดถึงเรื่องการเสาะหาเกียงเกียงด้วยวิธีใด ยามนั้นก็จะนึกถึงคำพร่ำสั่งเสียของอาจารย์ 'จี่ยี้ ขอเพียงเจ้าดีต่อเกียงยี้ก็นับเป็นการทดแทนพระคุณที่เรามีต่อเจ้าแล้ว เราแม้จะอยู่ใต้ปรภพก็ต้องแย้มยิ้มด้วยความปลาบปลื้มปีติ พร้อมกันนั้นเรายังหวังว่าเจ้าและเกียงยี้มีความรักในกันและกัน ช่วยเหลือในกันและกัน...'

บัดนี้ ได้หาเกียงซือเจ๊พบจริงดั่งตั้งใจแล้ว และซือเจ๊นี้ก็เป็นภรรยาที่

อาจารย์มอบหมายยินยอม เรื่องที่สร้างความกระตือรือร้นลำพองแก่เล่งจ้วงจี่อย่างยิ่งก็คือ ยังสามารถฝึกปรือวิชาที่สุดแผ่นดินจนไม่มีผู้คนต่อต้านได้จากทรวงอกของภรรยาอีกด้วย

การผนึกลมปราณพักผ่อนในคราวนี้ จิตใจสงบเยือกเย็นไม่สับสน จึงเพิ่งรู้ถึงความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าของร่างกาย หลังจากลมปราณโคจรไปหลายรอบแล้ว จึงได้หลับใหลสู่ความเคลิบเคลิ้ม จนมิทราบผ่านเวลานานเท่าใดจึงได้สติมาอีกคราหนึ่ง เมื่อลืมตาขึ้นเห็นในถ้ำเลือนรางเพราะเป็นยามพลบแล้ว

เล่งจ้วงจี่ตกใจยิ่ง รีบเบือนหน้ามองไปที่เตียงศิลา เห็นเก็งจีฮุ้นยังคงนอนแน่วนิ่ง แต่ตาเบิกโพลงจ้องยังเพดานถ้ำ คล้ายกำลังขบคิดถึงความยุ่งยากอันใด แต่นางพอเห็นเล่งจ้วงจี่ลืมตาตื่น จึงได้ทักทายอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส นางมีความรู้สึกว่า เล่งจ้วงจี่คล้ายเป็นน้องน้อยที่น่ารัก และยังมีอุปาทานคล้ายได้รับกลิ่นอายของบิดาจากร่างเล่งจ้วงจี่อีกด้วย ดังนั้นจึงได้สนิทสนมโดยมิมีความไว้ตัว สนทนาปราศรัยอย่างเบิกบานสำราญใจ ร่วมกันรับประทานอาหารที่เหลือตั้งแต่กลางวันอย่างเอร็ดอร่อย

กับเรื่องที่เล่งจ้วงจี่ฆ่าง่วนจื้อฮวงและชายฉกรรจ์ของหมู่บ้านถึงยี่สิบกว่าคนนั้น นางหะแรกดั่งแค้นเป็นยิ่งนัก แต่บัดนี้มิได้เอ่ยพาดพิงถึงแม้สักคำ แต่กับเรื่องบ้วนเล็กเพี้ย นางยังติดใจจำไม่ยอมลืมเลือน ดังนั้นเองเมื่อนางรับขาไก่ที่เล่งจ้วงจี่ฉีกให้แล้ว ถามอย่างยิ้มแย้มว่า

"เล่งซือตี่ วันนั้นที่ท่านกับบ้วนโกวเนี้ยและทิโกวพั้วออกจากอ้อโฮ้วจึงแล้ว แยกทางกันในที่ใด ?"

กล่าวพลางตาอันสุกใสดั่งดวงดาวจ้องมองดูหน้าเล่งจ้วงจี่จนไม่กะพริบคล้ายรุ่มร้อนใจในคำตอบนี้อย่างยิ่ง แต่ก็คล้ายกลัวเล่งจ้วงจี่จะกล่าววาจาไม่จริงใจมา

เล่งจ้วงจี่มีบทเรียนน่าสนใจอยู่ครั้งหนึ่งแล้ว เมื่อครู่ที่สนทนากับจิ้นเต็กไต้ซือ พาดพิงถึงเตี้ยงอุ้ยหงส์และเอี๊ยบเซียวเกียงนั้น เกียงซือเจ๊ผู้นี้ก็มีท่าทีไม่พอใจอยู่ ยามนี้พอได้ยินนางถามถึงบ้วนเล็กเพี้ย ยิ่งระมัดระวัง

ตัวจนตึงเครียด ดังนั้นรีบตอบอย่างไม่รีรอลังเลว่า

"บนปากทางชายป่านอกหมู่ตึกนั่นเอง"

คิ้วเรียวงามของเก็งจีฮุ้นขมวดมุ่นเล็กน้อย คล้ายดั่งมิใคร่เชื่อถือ หลังจากขบคิดชั่วขณะจึงถามอย่างยิ้มแย้ม

"แยกกันง่ายดายปานนั้น ? ทิโกวพั้วที่ดื้อรั้นป่าเถื่อนจนยากตอแยไหนเลยจะยอมปล่อยท่านจนง่ายดายปานนั้น ?"

เล่งจ้วงจี่ฟังจนเนื้อเต้นตัวสั่น แต่ยังแสร้งทำเป็นมิเข้าใจ คงถามต่อไปว่า

"เพราะเหตุใดเล่า ? พวกนางจะไปที่มกกังชัว ข้าพเจ้าจะไปคืนพัดฮั่งเง็กป้อสี่ ข้าพเจ้าไปทิศตะวันตก พวกนางมุ่งสู่ทิศตะวันออก มันไม่มีปัญญาจะร่วมทางกันได้เลย"

เก็งจีฮุ้นคล้ายดั่งไม่ปรารถนาจะทุ่มเถียงถึงเรื่องนี้ เพียงแย้มยิ้มอย่างมีเลศนัยอันลึกซึ้งเท่านั้น เมื่อรับประทานขาไก่ในมือหมดแล้ว จึงถามช้า ๆ อย่างมิใคร่แยแสสนใจ

"เล่งซือตี๋ เตี้ยงโกวเนี้ยผู้นั้นมิเคยรู้จักมักคุ้นกับท่านมาก่อน เพิ่งพบกันโดยบังเอิญและเพียงสนทนาไม่กี่คำ ก็ยอมมอบของวิเศษสุดประจำสำนักและเป็นอาวุธป้องกันตัวให้แก่ท่าน นี่เป็นเพราะสาเหตุใดอีกเล่า ?"

เล่งจ้วงจี่ดูออกแต่แรกแล้วว่า รอยยิ้มน้อย ๆ ที่คล้ายมิกังวลสนใจของเก็งจีฮุ้น บ่งบอกความจดจ่ออย่างประทับใจของนางอยู่โดยเปิดเผย ดังนั้นพอเก็งจีฮุ้นถามจบคำ ก็รีบแสร้งทำเป็นขุ่นเคืองอย่างยิ่งยวด ตอบเสียงหนัก ๆ ว่า

"เฮอะ ! เกียงเจ้เจ๊ก็เชื่อถือว่าในโลกมีคนงมงายเหลวไหลปานนั้น ? นางได้ถือข้าพเจ้าคล้ายโล่กันภัยให้แก่นางต่างหาก !"

"เพราะเหตุใด ?"

เล่งจ้วงจี่ยิ่งแสร้งทำเป็นขุ่นเคืองขึ้นกว่าเดิม กล่าวอย่างดุดันต่อไปว่า

"เฮอะ ! ที่แท้ในวันนั้น บนเหลาสุรามียอดฝีมือฝ่ายอธรรมอยู่หลาย

คนที่ลอบและเล็มหมายช่วงชิงพัดหยกในมือนาง..."

เก็งจีฮุ้นฟังจนลอบแค่นหัวร่ออยู่ในใจ รีบสอดเสียงเย็นชาขึ้นถามว่า

"เป็นยอดฝีมือฝ่ายอธรรมที่ใจบังอาจคนใด จึงกล้าไปแตะต้องกับศิษย์รักของค้วงเอี๊ยวจื้อแห่งเทียนชัวผ่ายอย่างไม่เจียมตัว ?"

เล่งจ้วงจี่คล้ายคาดหมายไม่ถึงว่าเก็งจีฮุ้นจะมีคำถามเช่นนี้ จึงได้แต่ส่ายหน้าไปมา ยิ้มพลางตอบว่า

"นี่ก็มิอาจทราบแล้ว"

"ยอดฝีมือฝ่ายอธรรมผู้นั้นเคยลงมือกับท่านหรือ ?"

"อาจบางทีเนื่องจากมีทิโกวพั้วและบุตรีร่วมทาง กอปรกับตามรายทางที่ไปตึกอ้อโฮ้วจึง มีหมู่อาคันตุกะสัญจรอยู่ไม่ขาดสาย คนผู้นั้นจึงย่อมมิกล้าลงมือช่วงชิงไปได้"

เก็งจีฮุ้นพอฟังคำแก้ตัวนี้ คล้ายดั่งคิดถึงเรื่องอันใดขึ้นมา พลันเสเรื่องถามว่า

"ในเมื่อท่านปลอมแปลงเป็นนักศึกษา เหตุไฉนจึงได้ร่วมทางกับทิโกว-พั้วและบุตรีไปที่อ้อโฮ้วจึง ?"

เล่งจ้วงจี่ที่ตั้งอกตั้งใจจะหลีกเลี่ยงมิให้พาดพิงถึงทิโกวพั้วกับบ้วนเล็กเพี้ยเพื่อมิต้องทำให้เก็งจีฮุ้นหึงหวงไม่พอใจ แต่วาจาวนไปวนมาก็ลากเข้าถึงนางผู้มารดาและบุตรีทั้งสองจนได้ ต้องลอบร้องคร่ำครวญอยู่ในใจจนโหยหวน แต่ปากยังตอบอย่างหนักแน่นจริงจัง

"เนื่องจากดาบทองนางแอ่นพิษง่วนเล้งไถ่ เป็นศัตรูคู่อาฆาตที่อาจารย์คั่งแค้นที่สุด ข้าพเจ้าก็มิใช่เป็นอาคันตุกะที่ได้รับเชิญ ดังนั้นข้าพเจ้าจำต้องติดตามพวกนางปะปนเข้าไปในตัวตึก เพื่อหมายหาทางลงมือ"

เก็งจีฮุ้นเห็นเล่งจ้วงจี่กล่าวอย่างมีเหตุผลน่าเชื่อถือ ความหึงหวงที่มีอยู่เล็กน้อยพลอยปลาสนาการไปในบัดดล แต่นางยังมีความวิตกกังวลอยู่อีกไม่น้อย จึงกล่าวขึ้น

"แต่ทว่าท่านในยามนั้น สมควรจะคิดถึงผลสุดท้ายอันน่าหวาดหวั่นที่

จะเกิดขึ้นภายหลัง..."

เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่าเก็งจีฮุ้นหมายถึงเรื่องที่บ้วนเล็กเพี้ยอุ้มตนกระโดดข้ามกำแพง แต่ยามเมื่อคิดถึงความตัดสินใจอันแน่วแน่เด็ดเดี่ยวที่จะขึ้นกำแพงอ้อโฮ้วจึงนั้น ก็กล่าวเสียงหนักแน่นกับเก็งจีฮุ้นว่า

"ตอนนั้นผู้น้องคั่งแค้น แต่ความอาฆาตของอาจารย์รุ่มร้อนใจดุจดังไฟเผาผลาญอยู่ กลัวว่าค่ำคืนนั้นไม่อาจจะฆ่าโจรเฒ่ากับมือ หากแม้นปล่อยให้โจรเฒ่าประกอบพิธีแขวนดาบต่อหน้าผู้กล้าหาญทั่วแผ่นดิน ล้างบาปต่อบู๊ลิ้มไปแล้ว ค่อยลงมือประหารไป แม้จะกระทำได้จริง แต่คงจะต้องเป็นมลทินกับเกียรติคุณอันบริสุทธิ์ของอาจารย์ให้เป็นที่ครหา และติฉินนินทาของผู้กล้าทั่วแผ่นดินไปก็ได้"

เล่งจ้วงจี่ยิ่งกล่าวยิ่งพลุ่งพล่าน ท่าทีก็ยิ่งเคร่งเครียดเข้มแข็ง กล่าวเสียงกึกก้องกังวานสืบต่อไปว่า

"อีกประการหนึ่ง เพื่อล้างแค้นแทนอาจารย์จะสละโลหิตพลีชีวิตก็ยังเป็นเรื่องที่ไม่คาดคิดกังวล ในยามนั้นไหนเลยจะไปคำนึงถึงผลสุดท้ายที่จะอุบัติต่อไปในภายภาคหน้า ไหนเลยจะกังวลถึงความยุ่งยากรำคาญ..."

เก็งจีฮุ้นเมื่อฟังวาจาอันเหี้ยมหาญเปี่ยมธัมมะกล้าแข็ง มิรอให้เล่งจ้วงจี่กล่าวจบคำ น้ำตาก็หลั่งไหลเป็นเส้นสายแล้ว พร้อมกันนั้นสะอึกสะอื้นขึ้นว่า

"เราในหลายปีมานี้พำนักอยู่ในคฤหาสน์ของโจรร้าย ยังมิทราบว่าโจรเฒ่าคือศัตรูผู้ประทุษร้ายบิดาจนลำบากยากเข็ญ ยามนี้คิดขึ้นมา ทั้งอับอายทั้งคลั่งใจจนแทบแทรกแผ่นดินหนี ยากจะสงบใจให้เป็นสุขได้ มิทราบจะทำอย่างไรจึงจะโลมวิญญาณในสรวงสวรรค์ของบิดาผู้ล่วงลับได้"

ขณะว่ากล่าวน้ำตาได้หลั่งไหลดุจทำนบทลาย ช้อนตามองมายังเล่งจ้วงจี่สะอึกสะอื้นขึ้นต่อไป

"โจรเฒ่าดาบทองนางแอ่นพิษอันเป็นศัตรูที่บิดาผู้ล่วงลับชิงชังคั่งแค้นที่สุด กลับมิได้ตายในน้ำมือท่าน ปล่อยให้เอี๊ยบเชียวเกียงที่มิได้เกี่ยวข้องแม้แต่น้อยนิดช่วงชิงลงมือไปเสียก่อน"

เล่งจ้วงจี่กลัวเกรงว่าเก็งจีฮุ้นจะรีดเร้นเค้นถามเรื่องของเอี๊ยบเซียวเกียงขึ้นอีก ดังนั้นรีบลนลานเปลี่ยนเรื่องไปว่า

"อาจารย์ยังมีศัตรูที่ยิ่งใหญ่อีกผู้หนึ่ง ซึ่งยังไม่ตาย..."

ตาอันเนืองนองด้วยหยาดน้ำตาของเก็งจีฮุ้นเป็นประกายแวววับ หยุดร่ำไห้ไปในฉับพลัน เค้นเสียงถามว่า

"มันผู้นั้นเป็นใคร ?"

เล่งจ้วงจี่เลิกคิ้วจนสูงชัน พลอยกล่าวอย่างดั่งแค้นขึ้นบ้าง

"มันคือโอวเฮาะเซียนเจี้ยง เจ้าสำนักคงท้งในปัจจุบัน !"

เก็งจีฮุ้นพอฟังก็ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน กล่าวว่า

"ในเมื่อเป็นนักพรตอุบาทว์ผู้นี้ พวกเราไยไม่รีบเร่งเดินทางไปที่สำนักคงท้งผ่าย ฆ่าเจ้าโจรเฒ่าอุบาทว์ให้ตาย..."

เล่งจ้วงจี่มิรอให้เก็งจีฮุ้นกล่าวจบ รีบสั่นศีรษะสอดคำขึ้นว่า

"อาจารย์สั่งย้ำแล้วย้ำอีก เมื่อหาซือเจ๊พบแล้วเรื่องสำคัญประการแรกคือไปอารามเล่งเซียวเก็งบนภูเขาฮ่วงซัว มิเช่นนั้นพวกเราจะหาข้ออ้างไปล้างแค้นมิได้ ปราศจากเหตุผลต่อการถล่มทำลายสำนักมัน พอฝ่ายตรงข้ามถามขึ้น จะไม่มีวาจาตอบโต้ ข้าพเจ้ามิทราบว่าอาจารย์ผู้มีพระคุณที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาให้คือใคร ซือเจ๊ก็มิทราบว่าบิดาผู้บังเกิดเกล้าเป็นใคร ไม่มีทั้งข้ออ้างและเหตุผล ทุก ๆ ประการต่างไม่สะดวก..."

เก็งจีฮุ้นที่ดูเปลือกนอกมีความงามสง่าสูงศักดิ์น่านับถือ แต่ความจริงมีจิตใจที่เข้มแข็งเหี้ยมหาญ มิรอให้เล่งจ้วงจี่กล่าวจบคำก็ผุดลุกขึ้นยืน เน้นเสียงหนักแน่นขึ้น

"ในเมื่อเป็นเช่นนี้ พวกเรารีบเดินทางกันในบัดดล แค้นของบิดามิได้ชำระล้างในวันใด ก็จิตใจรุ่มร้อนกระวนกระวายอยู่ตราบนั้น"

เล่งจ้วงจี่ก็ผุดลุกขึ้นจากที่ ชี้ไปยังอานม้าไม่ไกลตัวนัก กล่าวว่า

"วันนี้ผู้น้องจำเป็นจะต้องไปคืนม้าสีกะเลียวให้พี่น้องแซ่เตี้ยง เนื่องจากเพราะปากคำของนางจึงได้ทราบรังของนางโจรราคะกิมเอี๊ยมเนี้ยอยู่ใน

ภูเขาเบ้อันชัวนี้"

เก็งจีฮุ้นก็กำลังวิตกว่าไม่มีโอกาสได้เห็นเตี้ยงอุ้ยหงส์สักครั้ง ดังนั้นหลังจากลังเลชั่วขณะก็รีบผงกศีรษะคล้อยตาม

"เรื่องเร่งร้อนอย่างไรก็ไม่อยู่ในเวลาเพียงค่ำคืนเดียว จะไปพวกเราเริ่มเดินทางกันในบัดดลนี้เสียเลย"

ดังนั้นเอง เล่งจ้วงจี่จึงหอบอานม้า เก็งจีฮุ้นจัดการม้วนพรมและผ้าห่มไว้เป็นอันดี เดินออกจากปากถ้ำเห็นม้ากะเลียวพ่วงพีกำลังยืนยืดคอมองอยู่ในด้านล่างอย่างสนใจ

เล่งจ้วงจี่มิทราบจะเรียกม้าเขียวตัวนี้ว่ากระไร จึงยกอานม้าในมือขึ้นชูตวาดเสียงกึกก้องแล้วพลิ้วร่างลงไปพร้อมกับเก็งจีฮุ้น ทั้งสองพอเพิ่งสัมผัสพื้นเสียงฝีเท้าอันสดใสก็ได้พุ่งมาพร้อมกับพลังลมอันรุนแรง ม้าเขียวแสนรู้ร้องเบา ๆ ด้วยความตื่นเต้น วิ่งมาที่เบื้องหน้าทั้งสองทันที เล่งจ้วงจี่รีบยกมือวางอานม้าลงบนหลังมันอย่างว่องไว

เก็งจีฮุ้นเห็นม้าเขียวมีความปราดเปรียวแสนรู้ก็พึงพอใจอย่างยิ่ง ต้องยื่นมือไปลูบคลำขนคอสีเขียวที่ยาวเหยียดของมัน ชมเชยขึ้นว่า

"ม้าตัวนี้ทั้งพ่วงพีทั้งแสนรู้ ดูท่าฝีเท้าคงต้องรวดเร็วอย่างน่าตื่นตกใจ"

เล่งจ้วงจี่ได้ฟังเก็งจีฮุ้นชมเชยม้ากะเลียว ก็มีความภาคภูมิใจอยู่มิใช่น้อย ดังนั้นจึงกระพือความเก่งกาจของมันอยู่มากมายหลายคำ และยังบอกว่าเป็นอาชาคู่ขาของหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยในสองมณฑลใหญ่นี้ แต่เก็งจีฮุ้นมิค่อยสนใจกับหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัย เพียงแต่รักใครในตัวม้าที่พ่วงพีแสนรู้จึงได้ละเลยไปมิถามไถ่

ม้าเขียวที่ถูกอบรมมาอย่างดีจนมีสันดานชาญฉลาดแสนรู้ มันมองดูเล่งจ้วงจี่ที่กำลังจับอานและเก็งจีฮุ้นที่กำลังลูบคอมันแล้ว ก็ผงกหัว สะบัดหาง ส่งเสียงร้องเบา ๆ ไม่หยุดปาก ด้วยท่าทีที่จงรักภักดีและสนิทสนมเป็นยิ่งนัก

เล่งจ้วงจี่พอผูกอานม้าแน่นหนา ก็หันบอกกับเก็งจีฮุ้นอย่างตะกุก-

ตะกักว่า

"เจ้เจ๊นั่งบนอาน ข้าพเจ้ายืนอยู่ที่ตะโพกม้า ?"

ใบหน้าอันผุดผาดสะคราญของเก็งจีฮุ้นแดงระเรื่อ ชม้ายมองดูเล่งจ้วงจี่อย่างยิ้มแย้ม กล่าวเสียงแง่งอนว่า

"อย่างนั้นอันตรายน่าหวาดเสียวนัก โดยเฉพาะวิ่งอยู่ในเทือกทิวเขาที่ขรุขระไม่ราบเรียบ"

เล่งจ้วงจี่มองดูท่าทีที่เหมาะสมงามตาทั้งยามขุ่นเคืองและยามแย้มยิ้มของเก็งจีฮุ้นจนตะลึงลานเชื่องซึมไป พร้อมกันนั้นก็ได้ให้ความเข้มแข็งของกำลังใจขึ้นอีกอักโข จึงได้กระโดดขึ้นไปบนอานม้า ร้องอย่างครึกครื้นลำพองว่า

"เจ้เจ๊นั่งทางหน้าอานดูเป็นไร ?"

กล่าวแล้วก้มกายไปฉุดมือขาวผ่องของเก็งจีฮุ้น

เก็งจีฮุ้นเอียงอายจนหน้าแดงถึงใบหู ฝืนยิ้มแก้ขวย และฉวยโอกาสนั้นพลิ้วกายขึ้นบนอานม้า เอวที่แน่งน้อยได้ถูกเล่งตี้ตี๋โอบไว้ในอ้อมแขนอันแข็งแรงทันที หัวใจนางพลันเต้นระทึกดั่งรัวกลอง

แต่แล้วก็ได้คิด ว่าเล่งตี้ตี๋คือสามีที่บิดาเอ่ยปากยกนางให้แล้ว มีอันใดจะน่าอับอายกัน ดังนั้นเองหัวใจที่ระทึกตึงเครียดจึงได้เริ่มสงบลงทีละน้อย

เล่งจ้วงจี่สะบัดบังเหียนเบา ๆ ตวาดเสียงกังวานแล้วเร่งม้าพ่วงพีห้อเหยียดออกจากเทือกทิวเขาดุจดั่งเหินบิน เก็งจีฮุ้นก็เอนกายเข้าไปในอ้อมอกของเล่งจ้วงจี่ กลิ่นกายของบุรุษเพศที่ไม่เคยได้รับ ทำให้จิตใจของนางต้องเคลิบเคลิ้มจนเลื่อนลอย ตาลายเลอะเลือน จนรู้สึกว่าโลกทั้งโลกได้มาสยบอยู่แทบเท้านางเข้าแล้ว

ม้าพ่วงพีสีกะเลียวนี้นับเป็นม้าชั้นดีที่หาได้ยากยิ่ง เพราะตามเทือกทิวเขาอันเป็นที่สูง ๆ ต่ำ ๆ แต่มันเมื่อห้อเหยียดสุดฝีเท้า ก็คล้ายเป็นดาวตกพุ่งจากฟ้า ปราด ๆ ไปด้วยความรวดเร็วอย่างน่าตื่นตกใจ มิได้มีท่าจะหวาดหวั่นต่อหนทางอันทุรกันดารนี้เลย

เล่งจ้วงจี่ที่ตอนแรกยังรู้สึกใจระทึก สองตาเพ่งมองอยู่เบื้องหน้าไม่

กะพริบ กับผมยาวสยายของเกียงซือเจ๊ที่ปลิวเข้ามาป่ายอยู่แถวใบหน้าแทบไม่มีปัญญาจะจัดการต่อต้าน ช่างสมจริงกับคำที่ว่า สะบัดไม่ออกไป ปัดแล้วย้อนมาใหม่ กลิ่นหอมรวยรินของเกศาอันดำขลับชอนไชเข้าในนาสิกไม่หยุดยั้ง ยิ่งทำให้จิตใจเคลิบเคลิ้มรัญจวน

ห้อตะบึงเป็นเวลาครู่ใหญ่ก็มาถึงที่เชิงเขาได้ ยามนี้ ทุกทิศทางเริ่มมืดเลือนราง จนในรัศมีหนึ่งร้อยเชียะไม่อาจจะเห็นทิวทัศน์ใด ๆ ได้อีก

เก็งจีฮุ้นซบกายอยู่ในอ้อมอกเล่งตี้ตี๋ พบเห็นว่าบนทางหลวงมืดครึ้มไร้ผู้คนสัญจร จิตใจก็ลอบปีติยินดีเกิดความวาบหวามดื่มด่ำขึ้นเป็นระยะ ๆ แต่ทันใดอาชาพ่วงพีที่กำลังห้อตะบึงอยู่นั้น พลันหูตั้งสูง ขนคอลุกชี้ชันตาเป็นประกายแววับ ยืดคอส่งเสียงยาวกึกก้องด้วยความขุ่นเคือง จนสะเทือนเลื่อนลั่นไปทั่วทั้งท้องทุ่ง ความเร็วได้เพิ่มขึ้นอย่างฉับพลันกะทันหัน !

ทั้งเล่งจ้วงจี่และเก็งจีฮุ้นต่างตกใจขึ้นพร้อมเพรียงกัน ต้องเพ่งมองจ้องไปที่เบื้องหน้าอย่างลืมตัว เห็นบนปลายทางหลวงอันกว้างไกล มีฝุ่นกระจายขึ้นสองหย่อม ม้าเร็วสองตัวทางเบื้องหน้ากำลังห้อตะบึงไปทางทิศตะวันตกเช่นกันอยู่

อาชาพ่วงพีแสดงฝีเท้าที่ปราดเปรียวว่องไวจนสุดกำลัง จึงคล้ายเป็นเกาทัณฑ์ที่พุ่งออกจากแหล่ง ชั่วเวลาพริบตาก็ห่างจากม้าที่เบื้องหน้ามิถึงหนึ่งร้อยเชียะแล้ว

เล่งจ้วงจี่ที่มีพลังภายในอันกล้าแข็ง เพ่งตาจ้องมองไปก็แตกตื่นตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อ หน้าซีดเผือดแทบจะร้องโพล่งออกมา เพราะคาดฝันไม่ถึงว่า ในสถานที่และเวลาขณะนี้ จะมาพบกับฉิ่นเฮียงเหล็งที่หนีออกจากบ้าน ! !

หากแม้นตนพบกับนางตามลำพัง นั่นก็เป็นเรื่องที่พึงปรารถนาอย่างรุ่มร้อน พอที่จะเอ่ยถึงศีลธรรมและความดีงามของจารีตประเพณี ใช้วาจาเข้มแข็งจริงจังตักเตือนให้พวกนางกลับไปบ้านที่ไท่เพ้งติ้ง แต่บัดนี้กลับมามีเกียงซือเจ๊ที่เปลือกนอกนุ่มนวลแต่จิตใจแข็งแกร่ง และคล้ายจะขี้หึงอย่างร้ายอยู่บนม้าเดียวกันด้วย

ขณะนี้ เก็งจีฮุ้นก็เห็นถนัดชัดตาเช่นกัน นางพบเห็นม้าสองตัวทางเบื้องหน้า หนึ่งเป็นดรุณีสวมเสื้อกระโปรงยาวสีแดง หลังสะพายกระบี่ ส่วนอีกหนึ่งสวมเสื้อกระโปรงลายพร้อย อายุยังเยาว์วัย แต่งกายเป็นเช่นเอียเท้า (ผู้รับใช้)

อาชาพ่วงพีสีกะเลียวร้องด้วยความโกรธขึ้นอีกครั้ง ฉิ่นเฮียงเหล็งและชุนเอียเท้าที่ห้อม้าอยู่เบื้องหน้าต่างเหลียวมองมาด้วยความขุ่นเคืองโดยพร้อมเพรียงกัน

เล่งจ้วงจี่พอเห็นก็แตกตื่นจนรีบก้มหน้าซุกอยู่หลังลำคอของเก็งจีฮุ้นอย่างเงียบเชียบมิกล้าส่งเสียง จิตใจก็อธิษฐานภาวนา ขออย่าให้ฉิ่นเฮียงเหล็งจำตนได้ในเวลานี้เลย

ขณะที่กระสับกระส่ายดั่งมีไฟมาลน พลันได้ยินเก็งจีฮุ้นละล่ำละลักอย่างลนลานขึ้นว่า

"เล่งซือตี่ รีบด่วน ท่านรีบขึ้นไปยืนบนตะโพกม้า หากท่านี้เช่นนี้ของเราถูกพวกนางพบเห็นเข้า จะต้องอับอายกันจนแทบตายทีเดียว"

เล่งจ้วงจี่พอได้ฟังก็ต้องร้องโอดโอยจนโหยหวน ยามนี้ได้ถึงขั้นจะแผดร้องก็ไร้ซุ่มเสียง จะร่ำไห้ก็ไร้น้ำตา กราบไหว้ฟ้าก็ไม่ปรานี กราบไหว้แผ่นดิน ก็ไม่ศักดิ์สิทธิ์แล้ว ยิ่งกลัวก็ยิ่งพบพานกันจนได้ !

บทที่สิบสาม สถานการณ์อันคับขัน

เล่งจ้วงจี่ไหนเลยจะกล้าลุกขึ้นยืน จิตใจจึงร้องคร่ำครวญอยู่โอดโอย

ไม่ขาดระยะ มือทั้งสองก็มีเหงื่อยะเยียบไหลจนชุ่มโชกด้วยความตื่นตกใจ ดังนั้นต้องรีรอลังเลมิกล้าผุดลุกขึ้นมา

เก็งจีฮุ้นรู้สึกพิศวงสงสัยไม่เข้าใจ นางกระวนกระวายอย่างสุดแสน ต้องรีบเร่งเร้าเสียงแผ่วเบาว่า

"เล่งซือตี่ รีบด่วนด้วยเถิด"

ขณะว่ากล่าว กะเลียวพ่วงพีก็วิ่งมาจนถึงด้านหลังม้าทั้งสอง ส่งเสียงร้องจนสะเทือนเลื่อนลั่น แล้วโถมผ่ากลางสองม้านั้นไปอย่างอาจหาญ

อาชาคู่ขาของฉิ่นเฮียงเหล็งกับชุนเอียเท้าต่างแตกตื่นตกใจจนแยกออกเป็นสองฟากข้างไปในบัดดล

อาชาพ่วงพีสีกะเลียวยืดคอร้องขึ้นอย่างลิงโลดยินดีที่เอาชัยม้าที่ถนนเดียวกันได้ มันตะกุยเท้าทั้งสี่วิ่งอย่างเร่งร้อนไปในทันที

ฉิ่นเฮียงเหล็งและชุนเอียเท้าที่อยู่ในระหว่างหงุดหงิดกลัดกลุ้ม ไหนเลย

จะทนทานการเหยียดหยามเยี่ยงนี้ต่อไปได้ ทั้งสองพากันตวาดเสียงเกรี้ยวกราด กระตุกบังเหียนไสม้าตามติดไป เบิ่งตาอันขุ่นเคืองจ้องมอง โทสะที่ดาลเดือดจนอัดอกพลันกลับกลายเป็นแตกตื่นยินดีแทบคลุ้มคลั่ง ฉิ่นเฮียงเหล็งคล้ายดั่งเป็นคนหิวกระหายในทะเลทรายมาพบธารน้ำอันใสชุ่มฉ่ำเข้าอย่างบังเอิญ รีบร้องเสียงสดใสไปในบัดดล

"เล่งกอกอ เล่งกอกอ !"

เสียงร้องอันตื่นเต้นยินดีสดชื่น ดังสดใสปานระฆังเงินจนไพเราะเสนาะยิ่ง ในทุ่งนาป่าเขาที่เงียบสงบของยามสนธยา ยิ่งรู้สึกเป็นเสียงที่ระรื่นหูผิดปรกติ คล้ายเป็นสกุณาที่ได้ร่ำร้องระเริงไพร

แต่ทว่าเสียงนี้พอชอนไชเข้าไปในโสตประสาทที่หวาดหวั่นจนลนลานของเล่งจ้วงจี่ ไม่ผิดกับฟ้าที่ผ่าลงมาข้างกาย สะท้านขึ้นทั้งร่างจนแทบร่วงหล่นลงจากหลังม้ามา

เก็งจีฮุ้นพอได้ยินเสียงร้องอันสดใสในคราวนี้ คล้ายถูกฟาดเข้าแสกหน้าพอดิบพอดี นางงุนงงไปชั่ววูบก่อนและแล้วความริษยาหึงหวง คลางแคลงพากันประดังเข้าจู่โจมใส่จิตใจ จนทำให้นางกระชากบังเหียนรั้งม้าไว้ในบัดดล

อาชาพ่วงพีกำลังห้อตะบึงอย่างคึกคะนอง เมื่อถูกกระชากด้วยกำลังแรงก็แผดร้องขึ้นด้วยความเจ็บปวด รีบชะงักการโถมไปโดยยกสองขาหน้าขึ้นยืนมา

เล่งจ้วงจี่ที่หวาดหวั่นจนลนลานขวัญฝ่อ มิคิดว่าม้ากะเลียวจะมายืนอย่างกะทันหัน ร่างจึงสั่นไหวแล้วร่วงหล่นลงมาจากหลังม้าในทันที

มิทันจะพลิ้วร่างยืนหยัด ฉิ่นเฮียงเหล็งกับชุนเอียเท้าก็ห้อม้าตามติดเข้ามาทัน อาชาพ่วงพีที่ยืนหมุนตัวอย่างรุนแรง ม้าทั้งสามจึงเป็นการโถมเข้าใส่เล่งจ้วงจี่โดยพร้อมเพรียงกันทันที

เก็งจีฮุ้น ฉิ่นเฮียงเหล็ง และชุนเอียเท้า คราวนี้แตกตื่นตกใจใหญ่หลวงยิ่ง ต่างตระหนกจนหน้าถอดสี กรีดร้องเสียงแหลมเล็กสับสนอลหม่านกระชากรั้งบังเหียนอย่างไม่คิดชีวิต

ทันใดนั้นเสียงฝีเท้าม้าอันอลหม่าน เสียงแผดร้องของม้าที่กึกก้องฝุ่นละอองกระจายคละคลุ้งผสานกับเสียงกรีดร้องแหลมเล็กของสตรีทั้งสามนางทำให้ทางสายเปลี่ยววุ่นวายจนอลเวงไป

แต่ทว่าเงาสีขาวพุ่งวาบออกมาจากวงล้อมของสามม้า เล่งจ้วงจี่ได้พาตัวมายืนที่ข้างทางอย่างว่องไว

ดรุณีทั้งสามนางมือไม้เป็นพัลวัน ปั่นป่วนอยู่ชั่วครู่จึงเพิ่งจะบังคับม้าจนนั่งมั่นคงได้ ท่ามกลางฝุ่นละอองที่กระจายคละคลุ้ง รีบระงับใจเพ่งมองดูต่างฉวยโอกาสนั้นพิจารณาดูฝ่ายตรงข้ามอย่างหึงหวง

เก็งจีฮุ้นเห็นฉิ่นเฮียงเหล็งแต่งกายสีแดงฉานปานเปลวไฟกลุ่มก้อนใหญ่ตาสุกใสฟันขาวเงางาม งามสะคราญอ่อนช้อยด้วยรูปโฉมที่มิได้ด้อยกว่านางและเป็นความงามที่มีเสน่ห์รัดรึงใจอีกประการหนึ่ง

ขณะกวาดตาพิจารณา โทสะก็ดาลเดือดจนจับจิตจับใจ พร้อมกันนั้นก็ปลงอนิจจังในความอาภัพของตน ที่มีชาติกำเนิดอันสลดหดหู่ ชะตาอันยากแค้นแสนเข็ญ สามีที่จะฝากตัวฝากใจก็เป็นชายเสเพลที่เที่ยวเร่รักไว้ในทั่วทุกทาง ทำให้นางรู้สึกหมดอาลัยตายอยากในชีวิตขึ้นทันที

พร้อมกันนั้นนางก็แน่ใจว่า เล่งจ้วงจี่เป็นคนที่ไม่มีความรักจริงต่อผู้ใด ในเมื่อบิดาก่อนตายได้ลั่นปากยกนางให้เป็นคู่ครอง ก็ควรถนอมตัวให้บริสุทธิ์ผุดผ่องไว้เจียมตนเจียมใจว่าเป็นคนมีคู่แล้ว บัดนี้พลันมาพบพานกับดรุณีที่สวยสะคราญผุดผาดขึ้นอีกผู้หนึ่งอย่างไม่คาดหมาย

และฉิ่นเฮียงเหล็งในยามนี้ ก็มีเพลิงริษยาฮือโหมขึ้นเผาผลาญจิตใจเช่นกัน ลอบชิงชังเล่งจ้วงจี่ที่ไม่เข้าใจความรักอันลุ่มหลงงมงายของนาง

นางจ้องมองเก็งจีฮุ้นที่ผมยาวสยายเป็นมันขลับ งามสะคราญปานหยาดฟ้ามาดิน รู้สึกว่าในความผุดผาดตาของนางมิได้ด้อยกว่าตนเลย แต่นางมักรู้สึกว่าตัวนางไม่มีบุคลิกอันสูงส่งสง่า เยือกเย็นนุ่มนวลเทียบเท่ากับดรุณีเสื้อสีม่วงเลย

คิดถึงตัวเองที่ทิ้งบ้านช่อง ญาติพี่น้อง ติดตามมาทั้งวันทั้งคืนอย่าง

ไม่ย่อท้อต่อความลำบาก จุดประสงค์เพียงเพื่อจะแสดงหัวใจอันงมงายของนางแก่เล่งจ้วงจี่ได้รู้ไว้ บัดนี้เพิ่งเป็นเวลาเพียงไม่กี่วัน ใต้เท้าเล่งจ้วงจี่ไม่เพียงมีม้าดีเท่านั้น ในอ้อมอกยังมีสตรีงามท่าทางสง่าภาคภูมิโอบไว้อีกด้วย คิดถึงความเจ็บช้ำเสียใจนางก็แทบอดมิได้ต้องเปล่งเสียงร่ำไห้ให้สาแก่ใจ

เล่งจ้วงจี่นั้นยืนปากอ้าตาค้างอยู่ข้างทาง จิตใจว้าวุ่นสับสน จนมิทราบจะอธิบายต่อเกียงซือเจ๊อย่างไรจึงจะได้ ปล่อยให้ฝุ่นละอองที่ปลิวกระจายเข้าจับอยู่บนร่างโดยไม่ไปแยแสปัดเป่า

เก็งจีฮุ้นมาตรแม้นริษยาจนสุดทนทาน แต่นางยังไม่ปรารถนาให้เล่งซือตี๋ที่นางรักอย่างจริงใจเกิดความลำบากอับอาย ฝืนใจยิ้มขึ้นเล็กน้อย แล้วใช้กระแสเสียงอันเบิกบานถามขึ้นว่า

"เล่งซือตี๋ อย่าได้ตะลึงลานไปเลย รีบแนะนำให้พวกเรารู้จักกันเถิด"

ฉิ่นเฮียงเหล็ง ชุนเอียเท้า พอได้ยินคำ 'เล่งซือตี๋' ต่างก็งงงันไปทันที

เล่งจ้วงจี่รู้สึกว่า เรื่องราวเมื่อดำเนินถึงขั้นนี้ มีแต่ต้องสารภาพความจริงกับเกียงซือเจ๊เท่านั้น ดังนั้นจึงระงับใจจนเป็นปรกติ แล้วรีบชี้ไปที่ฉิ่นเฮียง-เหล็ง กล่าวกับเก็งจีฮุ้นอย่างยิ้มแย้มว่า

"เกียงซือเจ๊ ท่านผู้นี้คือฉิ่นเฮียงเหล็งโกวเนี้ยในเมืองไท่เพ้งติ้ง ศิษย์รักของป้อจกผู้อาวุโส"

แล้วชี้ไปที่เก็งจีฮุ้น ผงกศีรษะยิ้มให้ฉิ่นเฮียงเหล็ง กล่าวว่า

"ท่านผู้นี้คือเกียงซือเจ๊ ที่ข้าพเจ้าปรารภกับป้อจกผู้อาวุโสในค่ำคืนนั้น"

เก็งจีฮุ้นพอได้ยินเล่งจ้วงจี่แนะนำเช่นนี้ ก็พอมีความประโลมใจขึ้นได้บ้างเล็กน้อย ทราบดีว่าเล่งจ้วงจี่จะต้องถามไถ่ร่องรอยของนางอยู่ตลอดเวลา พบพานผู้ใดก็เอ่ยปากกล่าวถึง ดังนั้นจึงยกมือขึ้นคาระวะยิ้มแย้มอย่างเปิดเผยสง่างาม กล่าวถ่อมตัวขึ้นว่า

"ที่แท้คือฉิ่นโกวเนี้ยเอง เก็งจีฮุ้นเลื่อมใสมานานแล้ว"

ฉิ่นเฮียงเหล็งฟังเล่งจ้วงจี่แนะนำเช่นนั้น ความจริงมิใคร่เชื่อถืออยู่แล้ว เพราะเท่าที่เล่งจ้วงจี่เล่ามาในค่ำคืนนั้น ตำหนิของซือเจ๊อยู่บนทรวงอกนั่นเอง

แล้วดรุณีคนใดเล่าจะเปิดทรวงอกให้เล่งจ้วงจี่ดู ? !

ยามนี้เมื่อได้ฟังฝ่ายตรงข้ามเรียกตนเองเป็นเก็งจีฮุ้น มิใช่มีนาม 'เกียงเกียง' อะไร ก็ยิ่งคลางแคลงสงสัยขึ้นกว่าเดิม และมั่นใจว่านี่ต้องเป็นละครตบตาฉากหนึ่งอย่างเด็ดขาด

หวนคิดขึ้นอีกครั้ง ใบหน้าขาวผ่องของนางพลันแดงฉาน หากแม้นเก็งจีฮุ้นเป็นเกียงซือเจ๊ของเล่งจ้วงจี่จริงดั่งว่า ทั้งสองที่เปิดอกให้กันและกันเห็น คงจะต้องมีพันธะที่เลยไปถึงขั้นนั้นเป็นแน่นอน ! !

พอคิดถึงตอนนี้ ความหึงหวงในใจยิ่งฮือโหมรุนแรง เพลิงริษยาก็เผาผลาญสัมปชัญญะจนหน้ามืดตาลาย แต่นางที่กำเนิดในชาติตระกูลอันสูงส่งไม่ปรารถนาจะเสียศักดิ์ศรีของตัวเอง ดังนั้นจึงแย้มยิ้มแล้วฝืนใจกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ที่แท้คือเก็งจีฮุ้นโกวเนี้ย"

กล่าวแล้วประสานมือคารวะไปบ้าง นางเน้นคำ 'เก็งจีฮุ้น' อย่างชัดเจนเป็นพิเศษ คล้ายมีเจตนาจะให้เล่งจ้วงจี่ได้รับฟังด้วย

ชุนเอียเท้ารู้สำนึกตัวว่าไม่มีศักดิ์ศรีจะเสนอหน้าเอ่ยปาก แต่นางที่นั่งอยู่บนหลังม้า ยังคงเขม้นมองจ้องหน้าเล่งจ้วงจี่อย่างขุ่นเคือง นางรู้สึกไม่พอใจและเจ็บร้อนแทนเสียวเจี๊ยะของนางอย่างยิ่งยวด

เล่งจ้วงจี่เมื่อเห็นเก็งจีฮุ้นฝืนใจเค้นรอยยิ้ม ฉิ่นเฮียงเหล็งมีวาจาที่เหยียดหยามดูแคลน จิตใจก็ยิ่งว้าวุ่นจนมิทราบจะกล่าวอย่างไรต่อไป รู้สึกว่าในเมื่อพบกับฉิ่นเฮียงเหล็งแล้ว ก็พาลใช้วาจาอันหนักแน่นจริงจังเน้นถึงจารีตประเพณี และตักเตือนให้นางทั้งสองกลับบ้านไป

ขณะได้คิดเช่นนั้น อาชาพ่วงพีสีกะเลียวที่เก็งจีฮุ้นนั่งพลันชูหัวร้องเสียงแตกตื่น ม้าอีกสองตัวก็พลอยเชิดหน้าตั้งหู มีท่าทีตื่นเต้นจนลนลาน เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่าต้องมีเหตุสุดวิสัยเกิดขึ้น จึงกวาดตามองไป เห็นทางทิศตะวันออกมีเงาสีขาวจุดหนึ่ง ห้อตะบึงมาด้วยความรวดเร็วดั่งสายฟ้ามุ่งเข้าสู่ในทิศทางนี้เช่นกัน

ชุนเอียเท้ามีความชาญฉลาดจนกลอกกลิ้ง เพียงมองเงาม้าสีขาวที่วิ่งตะบึงมาแวบเดียว ก็รีบกล่าวกับฉิ่นเฮียงเหล็งอย่างระมัดระวังตัวเต็มที่

"เสียวเจี๊ยะ ในเมื่อค่ำคืนนี้พบกับเล่งเซี่ยวเฮี้ยบและเก็งโกวเนี้ยแล้ว พวกเราก็ถือโอกาสไปพักแรมกันในเมืองเบื้องหน้าสักคืน สนทนาปราศรัยกันให้เป็นที่สนิทสนมกันไว้ก็ประเสริฐอยู่"

กล่าวแล้วรีบสะบัดบังเหียนม้า ทำท่าจะห้อตะบึงออกไป แต่ฉิ่นเฮียง-เหล็งกลับขมวดคิ้ว ใบหน้าอันงามสะคราญตาของนางปรากฏแววรุ่มร้อนกังวล ทอดตาดูเงาม้าที่ห้อตะบึงมา แล้วเหลียวหน้ามองเล่งจ้วงจี่คล้ายรอคอยคำตอบอย่างรุ่มร้อนใจ

เล่งจ้วงจี่ตกลงใจแน่วแน่ที่จะผละจากบ่าวนายทั้งสองคน ไหนเลยจะยอมร่วมทางกับพวกนาง ดังนั้นจึงประสานมือกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ข้าพเจ้ากับเกียงซือเจ๊ยังมีเรื่องรีบร้อนใคร่จะไปกระทำ จำเป็นต้องเร่งเดินทางในค่ำคืนนี้..."

ชุนเอียเท้ากลอกตาไปมา พลันสอดคำเร่งเร้าขึ้นว่า

"ในเมื่อเป็นเช่นนี้ พวกเราร่วมเดินทางกันไปก็ประเสริฐอยู่ ทั้งไม่เงียบเหงา และทั้งจะมีโอกาสสนทนา"

แล้วเหลือบแลดูเงาม้าที่ห้อตะบึงมาอย่างกระสับกระส่าย เร่งเร้าด้วยความรุ่มร้อนใจขึ้นอีกครา เล่งจ้วงจี่ดูจากสีหน้าท่าที รู้ได้ทันทีว่าม้าที่มานี้จะต้องเป็นคนในครอบครัวที่ไล่ตามพวกนาง ดังนั้นจึงหวังจะอาศัยอำนาจของคนที่มา บีบบังคับให้บ่าวนายทั้งสองกลับบ้านไปเสีย

ดังนั้นเอง ขมวดคิ้วสั่นศีรษะกล่าวลุกะโทษขึ้นว่ามิอาจจะร่วมทางกับนางทั้งสอง

ฉิ่นเฮียงเหล็งที่กำลังไม่ปรารถนาจะเห็นเล่งจ้วงจี่ขึ้นม้าเดียวกับเก็งจีฮุ้นอยู่แล้ว ดังนั้นจึงได้เสนอความเห็นให้เล่งกอกอมานั่งม้าแดงของนาง ส่วนนางจะนั่งม้าเดียวกับชุนเอียเท้า

เล่งจ้วงจี่มิรอให้ความเห็นของฉิ่นเฮียงเหล็งกล่าวจบคำ รีบสั่นศีรษะ

ปฏิเสธอย่างเสียใจ ฉิ่นเฮียงเหล็งเห็นเล่งจ้วงจี่ยืนกรานเยี่ยงนั้น ก็เศร้าสลดยิ่งนัก จนใบหน้าของนางซีดเผือด เพราะนางคาดหมายไม่ถึงจริง ๆ ว่าเล่งจ้วงจี่จะเป็นคนที่ไร้น้ำใจไมตรีถึงปานนี้ ดังนั้นจึงขุ่นแค้นจนกายแน่งน้อยสั่นระริก ชุนเอียเท้าเมื่อเห็นก็ยิ่งไม่พอใจใหญ่หลวงนัก จนต้องถามเสียงหนัก ๆ ขึ้น

"เล่งเซี่ยวเฮี้ยบ ท่านทราบหรือไม่ว่าเสียวเจี๊ยะของข้าพเจ้าไฉนจึงหนีออกจากบ้านมา ?"

เล่งจ้วงจี่กลัวว่าเรื่องราวจะยิ่งลากยิ่งไกล เกิดเหตุเภทภัยอันไม่คาดหมายขึ้นมา จำต้องกัดฟันสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิทราบเลยแม้แต่น้อย ?"

ชุนเอียเท้าเห็นเล่งจ้วงจี่เสแสร้งเป็นงมงายไม่เข้าใจ พลอยขุ่นเคืองจนหน้าเขียวคล้ำ นิ่งอั้นอยู่เนิ่นนานไม่อาจเปล่งเสียงว่ากล่าว แต่แล้วก็ได้คิดรู้สึกตัวสำนึกว่าเสียวเจี๊ยะนางเป็นสะใภ้ของตระกูลซิแล้ว ไม่อาจที่จะตัดพ้อต่อว่าเล่งจ้วงจี่ปราศจากน้ำใจไมตรี

ขณะนี้เก็งจีฮุ้นเห็นเล่งจ้วงจีพยายามตีตัวออกห่างฉินเฮียงเหล็งอยู่อย่างเด็ดเดี่ยว ก็มีความปลาบปลื้มใจอยู่ไม่น้อย แต่เมื่อเห็นสีหน้าท่าทีของฉิ่น-เฮียงเหล็งของชุนเอียเท้า รู้สึกว่าความนี้จะต้องมีเลศนัยอย่างไรแฝงอยู่ อาจบางทีตัวเล่งจ้วงจี่เมื่ออยู่ต่อหน้านาง จะทำใจกระด้างบ่ายเบี่ยงจนคล้ายไม่มีพันธะต่อกัน จนเป็นที่เสียน้ำใจของฉิ่นเฮียงเหล็ง

ความคิดมิทันจบสิ้น พลันได้ยินเสียงม้าร้องกึกก้อง อาชาพ่วงพีสีกะเลียวและอีกสองม้าต่างก็ส่งเสียงร้องเบา ๆ ขยับตัวอยู่ไปมาอย่างไม่หยุดยั้ง

เก็งจีฮ้นเหลียวหน้ามองไป เห็นมีม้าขาวพ่วงพีสงใหญ่วิ่งตรงเข้ามา ผู้ขับขี่เป็นบุรุษหนุ่มรูปงามสวมเสื้อยาวสีขาว ร่างกำยำล่ำสันหน้ากลมเกลี้ยง

บุรุษหนุ่มรูปงามมีคิ้วหนาตาสดใส ริมฝีปากเม้มสนิทแน่น ที่อานม้ามีกระบี่ผูกอยู่เล่มหนึ่ง กำลังขมวดคิ้วนิ่วหน้าด้วยท่าทีหม่นหมองกังวล ลงแส้ไสม้าอย่างก้มหน้าก้มตามิได้มองมา ม้าใหญ่ตัวนั้นดูท่ามิได้ด้อยกว่าอาชา

สีกะเลียวเลย ยามนี้จมูกมีควันขาวพุ่งเป็นทาง เหงื่อตกกีบจนชุ่มโชก แต่ทว่าความรวดเร็วยังน่าตระหนกตกใจยิ่ง

เล่งจ้วงจี่ดูออกแต่แรกแล้ว ผู้มาคือซิพ้งฮุยคู่หมั้นของฉิ่นเฮียงเหล็งนั่นเอง แน่ใจว่าต้องมีเรื่องยุ่งยากเกิดขึ้นอย่างใหญ่หลวง คิดถึงการไม่ยอมรับปากร่วมทางไปกับฉิ่นเฮียงเหล็งก็สำนึกเสียใจยิ่งนัก

ชุนเอียเท้านั้นกระวนกระวายจนเหงื่อโซมหน้าอยู่นานแล้ว ตาอันกลอกกลงจับจองมองดูฉิ่นเฮียงเหล็งอย่างรุ่มร้อนกระวนกระวาย คล้ายดังถามไถ่ว่าจะไปหรือไม่ ส่วนฉิ่นเฮียงเหล็งเมื่อเห็นเป็นตัวซิพ้งฮุย สีหน้าที่มีความขุ่นเคืองกลับกลายเป็นวิตกกังวลแทนเล่งจ้วงจี่ นางยังคงร้องเตือนเบา ๆ อย่างลืมตัว

"เล่งกอกอ ระวังไว้ นิสัยของมันวู่วามหุนหันยิ่งนัก"

เล่งจ้วงจี่ตกลงใจที่จะฉวยโอกาสนี้ ไกล่เกลี่ยให้ทั้งสองปรองดองคืนดีกัน ดังนั้นจึงเพียงยิ้มให้เล็กน้อย

ขณะนี้ม้าขาวดอกตัวใหญ่ของซิพ้งฮุยได้ห้อจนห่างจากทั้งสี่มิถึงหนึ่งร้อยเชียะ แต่มันยังมีท่าคล้ายไม่ได้พบเห็นมีคนขวางอยู่เบื้องหน้า ยังคงลงแส้ไสม้าอยู่ไม่หยุดยั้ง ทำให้เล่งจ้วงจี่ต้องรู้สึกเห็นใจยิ่ง จากท่าทีของซิพ้งฮุยมาคำนวณ บอกความเจ็บช้ำน้ำใจเสียใจของมันในยามนี้ จะต้องหนักหนาสาหัสจนเป็นที่คาดหมายได้

ฉิ่นเฮียงเหล็งและชุนเอียเท้าต่างรุ่มร้อนกระวนกระวายจนลนลาน หวังให้ซิพ้งฮุยลงแส้ควบขับไปอย่างก้มหน้าก้มตาดั่งนี้ ดังนั้นทั้งสองจึงลอบกระตุ้นม้าถอยไปที่ข้างทาง เก็งจีฮุ้นเห็นทั้งสองถอยไปพลอยกระตุกม้าเปิดทางให้บ้าง

ขณะที่เก็งจีฮุ้นเปิดม้าถอยให้นั้น อาชาพ่วงพีก็ส่งเสียงร้องอย่างขุ่นเคืองไม่ยินยอม เป็นทีคล้ายไม่ให้ม้าขาวตัวใหญ่ผ่านไปอย่างง่ายดาย

เสียงร้องอันกึกก้องพอดัง สีหน้าฉิ่นเฮียงเหล็งและชุนเอียเท้าพลันซีดสลดลงทันที ทั้งสองคล้ายดั่งชิงชังเก็งจีฮุ้นจนจับใจ เพราะพวกนางเข้าใจ

ผิดคิดว่าเก็งจีฮุ้นมีเจตนากระตุ้นให้ซิพ้งฮุยมีความสนใจเกิดขึ้น

ซิพ้งฮุยที่ก้มหน้าไสม้าลายอย่างไม่สนใจเรื่องราวใด ถูกเสียงร้องอันโกรธแค้นของม้าเขียวกระตุ้นให้ได้สติจากความเคลิบเคลิ้ม กวาดตามองไปก็งงงันทันที รีบรั้งม้าเอาไว้เพราะไม่กล้าเชื่อสายตาว่าภาพที่เบื้องหน้าจะเป็นความจริง !

ฉิ่นเฮียงเหล็งพอเห็นซิพ้งฮุยก็รีบเบือนหน้าออกไป ไม่ปรารถนาจะถ่อมตัวลงสบตากับมัน สร้างความงุนงงสงสัยให้แก่เก็งจีฮุ้นเป็นยิ่งนัก ไม่เข้าใจว่าเป็นเรื่องราวใดกันแน่ ?

เล่งจ้วงจี่เมื่อเห็นซิพ้งฮุยงุนงง ก็รีบประสานมือทักทายอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

"ซิเฮีย จากกันมาเป็นเวลาสิบกว่าวัน สบายดีกระมัง ?"

ซิพ้งฮุยพอระงับใจได้ สีหน้าก็แดงฉานด้วยโทสะ เพราะภาพเบื้องหน้าได้กระตุ้นความริษยาจนฮือโหม โดยเฉพาะเห็นท่าทีอันเย็นชาไม่ปรารถนาเหลียวแลของฉิ่นเฮียงเหล็งผู้เป็นคู่หมั้น ยิ่งเดือดดาลจนมิอาจระงับได้ ดังนั้นคิ้วดกหนาจึงเลิกสูงชัน ตาแวววาวเบิกจนกลมกว้าง ตวาดเสียงสะท้านแก้วหูขึ้นว่า

"เจ้าผู้เยาว์ที่ไร้ยางอาย หลอกล่อชักชวนภรรยาของผู้คน ผู้ใดไปเรียกพี่เรียกน้องกับเจ้า ? เชี่ยวเอี๊ยในค่ำนี้จะต้องสับเจ้าให้เป็นหมื่น ๆ พัน ๆ ท่อน จึงระบายความแค้นในอกได้"

เสียงตวาดยังดังกึกก้อง รีบเบี่ยงกายไปกระชากกระบี่ออกจากอานม้า ประกายเจิดจ้าพุ่งวาบมาพร้อมกับเสียงสดใสปานมังกรคำราม ร่างพุ่งละลิ่วพ้นจากอานม้ามาดั่งสายฟ้า

ร่างยังอยู่กลางอากาศก็ยืดกายบิดเอวใช้ท่ายิบไฮ้ซังเล้ง (พญามังกรมุ่นทะเล) พุ่งศีรษะลงมาอย่างว่องไว กระบี่ยาวสะบัดฟาดฟันเข้าใส่เล่งจ้วงจี่ที่ยืนอยู่ข้างทางอย่างหักโหมดุร้าย

ฉิ่นเฮียงเหล็งเห็นซิพ้งฮุยกล่าวเหลวไหลอย่างไม่ละอายปาก โทสะ

พลันดาลเดือดขึ้นทันที นางตวาดด้วยหน้าที่แดงฉานว่า

"ผู้แซ่ซิ ท่านไฉนใส่ไคล้ปรักปรำคนอย่างชั่วร้าย เราและซุนเอียเท้าออกมาท่องเที่ยวกันตามความสมัครใจ จะเกี่ยวข้องอันใดกับเล่งกอกอ ?"

ซิพ้งฮุยได้ยินฉิ่นเอียงเหล็งเรียกเล่งจ้วงจี่เป็นกอกอ ก็เช่นดั่งสาดน้ำมันเข้าไปในกองเพลิง ขุ่นเคืองจนตวาดเสียงสนั่นหวั่นไหว สะบัดกระบี่ฟันลงมาอย่างหักโหมดุร้าย เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่าไม่อาจที่จะอธิบายในตอนนี้ แต่ยังคงร้องอย่างตื่นเต้นขึ้น

"ซิเฮีย ท่านเข้าใจผิดแล้ว"

ในเสียงร้องอันละล่ำละลัก รีบสลับร่างจนกลายเป็นเงาสีขาวพร่างพรายสี่ห้าสาย หลบไปทางด้านหลังม้าลายตัวใหญ่

ซิพ้งฮุยมีท่าทีดั่งคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนไปแล้ว พอฟาดฟันพลาดผิดรีบพลิ้วร่างปราดออกมาทางด้านข้าง ตวาดด่าเสียงสนั่นหวั่นไหวอีกครั้ง กระบี่ยาวฟาดกลับมาทางด้านหลัง จนกลายเป็นประกายเจิดจ้าดั่งสายรุ้งเงิน ม้วนเข้าใส่หว่างเอวของเล่งจ้วงจี่อย่างหักโหมดุร้าย เล่งจ้วงจี่ที่เห็นใจในชะตากรรมของซิพ้งฮุย และรู้สึกว่าตนเป็นฝ่ายไม่มีเหตุผล กอปรกับเก็งจีฮุ้นก็ยืนเบิ่งตามอง จึงหวังอย่างยิ่งที่จะไกล่เกลี่ยสองฝ่ายให้เข้าใจต่อกันอย่างยิ่ง

ดังนั้นพอกระบี่ของซิพ้งฮุยฟันเข้ามาถึงตัว สองเท้าก็ย่อแล้วพลิ้วร่างดั่งสายฟ้า เฉียดกระบี่ยาวไปอย่างหวุดหวิด พร้อมกันนั้นส่งเสียงกังวานขึ้นอีกครั้งว่า

"ซิเฮีย ระงับโทสะไว้ โปรดอนุญาตให้ผู้น้องอธิบายแก่ท่านโดยกระจ่าง"

ซิพ้งฮุยฟาดพลาดผิดไปสองครา ทั้งอับอายทั้งขุ่นเคืองประดังจนสับสน ยิ่งดั่งแค้นจนมิอาจระงับ อยู่ต่อหน้าคู่หมั้นรูปงาม ยิ่งไม่มีที่จะกลบเกลื่อนแก้ขวย ดังนั้นตวาดเสียงกราดเกรี้ยวขึ้นว่า

"ผู้เยาว์ที่ไร้ยางอายจงรีบหยุดปาก ยังไม่รีบชักอาวุธออกมา !"

ขณะว่ากล่าว ก็ควงกระบี่เข้ารุกไล่สามกระบวนท่าซ้อน ๆ หมายฆ่ากันให้ตายไปในที่นี้เลย ฉิ่นเฮียงเหล็งที่กังวลความปลอดภัยของเล่งจ้วงจี่อย่าง

จริงจัง ต้องร้องขึ้นด้วยความรุ่มร้อนว่า

"ชิพ้งฮุย ท่านไม่ใช่เป็นคู่มือต่อต้านกับเล่งกอกอได้สักท่าเดียว เราเตือนท่าน ยังคงรีบหยุดมือมาสนทนากันเถิด"

ชิพ้งฮุยแค่นเสียงขุ่นเคืองขึ้นเบา ๆ ยังคงควงกระบี่เข้ารุกไล่อย่างหักโหมโหดร้ายไม่ยอมหยุดยั้ง เล่งจ้วงจี่พอเห็นก็มีโทสะเดือดดาล พร้อมกันนั้นแน่ใจว่าการจะไกล่เกลี่ยทั้งสองให้คืนดีต่อกัน ไม่อาจที่จะทำได้อย่างแน่นอนแล้ว

ชิพ้งฮุยหน้าเขียวคล้ำตาแดงฉาน กระบี่ในมือสะบัดฟาดฟันจนประกายกระจายจ้าไปรอบข้าง ทุกกระบี่มิได้ห่างจากเป้าหมายสำคัญของเล่งจ้วงจี่ และปากก็พร่ำด่าอยู่ไม่หยุดยั้ง ว่าเล้งจ้วงจี่เป็นคนไร้ยางอายล่อลวงภรรยาของผู้อื่นมา

เล่งจ้วงจี่ไม่มีอาวุธติดมือ มาตรแม้นมีก็ไม่ปรารถนาจะใช้ เนื่องจากยังหวังให้ชิพ้งฮุยรู้ความลำบากจนหยุดยั้งมือเอง ดังนั้นอาศัยแต่เพียงท่าเท้าอันลึกล้ำพิสดาร หลบซ้ายหลีกขวาเป็นพัลวันอยู่ฝ่ายเดียว

เก็งจีฮุ้นนั่งสงบปากคำอย่างเยือกเย็นอยู่บนหลังม้า จับตาเย็นชามองดูเหตุการณ์ จนพอเดาเค้ามูลได้ราง ๆ แล้ว ฉิ่นเฮียงเหล็งและบุรุษหนุ่มรูปงามที่หน้าอำมหิตโหดเหี้ยมจะต้องเป็นคู่สามีภรรยาที่รักใคร่ต่อกัน คงจะเป็นเล่งซือตี๋ไปปรากฏตัวในระหว่างคนทั้งสอง ดังนั้นทำให้ความรักของทั้งสองกลับกลายเป็นความแค้นไป

กับการที่เล่งจ้วงจี่หลบเลี่ยงอยู่ตลอดเวลา นางยิ่งแน่ใจว่าเล่งจ้วงจี่ต้องมีพฤติการณ์ที่ไม่อาจจะเปิดเผยแก่ผู้ใด มิเช่นนั้นไยไม่กล้าลงมือตีโต้ให้สาสม ?

ฉิ่นเฮียงเหล็งเห็นเล่งจ้วงจี่ตั้งรับโดยไม่ตีโต้ ก็ขุ่นเคืองใจอย่างยิ่งนัก พร้อมกันนั้นมีความคิดว่า หากดำเนินเช่นนี้อยู่ตลอดไป อาจจะมีการพลาดพลั้งเกิดขึ้น ซึ่งยามนี้ไยมิใช่ต้องเจ็บช้ำน้ำใจไปชั่วชีวิต จึงร้องเสียงแหลมเล็กด้วยความรุ่มร้อน

"เล่งกอกอ รับไว้ !"

เสียงร้องดังจากปาก พร้อมกับพลิกฝ่ามือเหวี่ยงกระบี่ยาวตรงเข้ามา กระบี่มีประกายเจิดจ้าพุ่งพร้อมกับเสียงอันแหลมเล็กมาทางชายโครงขวาของเล่งจ้วงจี่อย่างว่องไว

เก็งจีฮุ้นต้องขมวดคิ้วนิ่วหน้า รู้สึกเป็นรสชาติที่ประหลาดพิกลยิ่ง เพราะนางเองก็มีกระบี่สะพายอยู่ที่หลัง แต่กลับไม่ได้ชักไปให้ชือตี๋ทันเวลา โดยปล่อยให้คนอื่นชิงล้ำหน้าไปเสียก่อน !

เล่งจ้วงจี่ที่กำลังกระโดดโลดแล่นหลบหลีกดั่งสายฟ้า พอได้ยินเสียงฉิ่นเฮียงเหล็งก็จะเอ่ยปากห้ามปรามไว้ ประกายเจิดจ้าก็ได้พุ่งมาที่เบื้องหน้าแล้ว หากไม่รับกระบี่ไว้ ฉิ่นเฮียงเหล็งยิ่งจะต้องทนทานความคับแค้นนี้มิได้แน่ ดรุณีน้อยที่มีนิสัยถือดีทระนง อาจบางทีจะคิดสั้นไปเพราะสาเหตุนี้ก็ได้ แต่หากแม้นรับกระบี่ไว้ เหตุการณ์เห็นทียิ่งย่ำแย่จนยับเยินกว่าเดิมก็ได้

สุดท้ายยังคงตะปบมือรับกระบี่ที่พุ่งมา ทั้งที่ความคิดยังมิทันจบสิ้น แต่ชิพังฮุยพอเห็นพลันชะงักกายหยุดรุกไล่ เงยหน้าแผดเสียงหัวร่ออันกราดเกรียวรัดทด จากนั้นคำรามเสียงดังแค้นว่า

"ฮา ฮา เป็นสามีภรรยากันวันหนึ่งก็มีบุญคุณไปชั่วชาติ ! พวกท่านอยู่ในค่ายกลศิลาประหลาดเพียงแต่คลอเคลียกันชั่วครู่ชั่วยาม ดูท่ายังมีความรักซาบซึ้งยิ่งกว่าสามีภรรยาที่อยู่ร่วมกันนานปี..."

ฉิ่นเฮียงเหล็งเห็นเล่งจ้วงจี่รับกระบี่ของนางที่พุ่งไปให้ ในความลนลานหวาดหวั่นก็ยังรู้สึกวาบหวามดื่มด่ำขึ้นบ้าง แต่พอได้ยินวาจาอันหยาบช้าลามกของชิพังฮุย นางก็ดาลเดือดจนร่างแน่งน้อยสั่นระริก

ส่วนเก็งจีฮุ้นพอเห็นเล่งจ้วงจี่รับกระบี่ฉิ่นเฮียงเหล็งไว้ นางก็ไม่พอใจเป็นยิ่งนัก กอปรกับได้ฟังวาจาชิพังฮุยซ้ำเข้า ใบหน้าที่ขาวผ่องพลันชีดเผือดทันที ริมฝีปากปรากฏรอยยิ้มอันรันทดหดหู่ขึ้น

เล่งจ้วงจี่ดาลเดือดสุดแสนสาหัสนัก คิ้วเรียวเลิกขึ้นจนสูงชัน ตางามเป็นประกายแวววับดุจกับสายฟ้า ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดสะเทือนประสาทขึ้นว่า

"ท่านหากยังใส่ไคล้คนอย่างชั่วร้าย ไม่กลัวจะเสื่อมศักดิ์ศรี ทำลายคุณธรรมของตนเองไปบ้างดอกหรือ ?"

ชิพังฮุยแผดเสียงหัวร่อเกรี้ยวกราดขึ้นอีกครั้ง กล่าวว่า

"หากยังมียางอายรู้จักรักหน้า ไหนเลยจะกระทำเรื่องหลอกลวงภรรยาผู้อื่นและหญิงรับใช้ให้ติดตามมาอย่างชั่วช้าสารเลวได้"

เล่งจ้วงจี่ขุ่นเคืองจนหน้าเขียวคล้ำตัวสั่นระริก ชี้หน้าชิพังฮุยแล้วตวาดเสียงกราดเกรี้ยว

"ท่านหากกล่าวเหลวไหลไร้ความจริงอีกสักคำ ข้าพเจ้าจะต้องก้าวร้าวล่วงเกินแล้ว"

"ผู้ใดต้องการให้เจ้ามาปรานี ?"

ชิพังฮุยที่เบิ่งตาตวาดอย่างดั่งแค้น ร่างก็โถมเข้ามาหาด้วยความขุ่นเคือง กระบี่คู่มือสะบัดฟาดเข้าใส่สามครั้งซ้อน ๆ จนดังควับเควี้ยว เป็นอานุภาพที่ดุดันโหดร้ายอย่างยิ่งยวด จู่โจมเข้าใส่ทั้งซ้ายขวาล่างบน

เล่งจ้วงจี่มีโทสะดาลเดือดขึ้นบ้างแล้ว รู้ดีว่าชิพังฮุยเจ็บช้ำในการสูญเสียความรักของฉิ่นเฮียงเหล็ง จนกลายเป็นคนไม่มีความคิดพอจะเกลี้ยกล่อมให้กลับกลาย ดังนั้นจึงได้หลบเลี่ยงไปสองสามกระบี่ แล้วรีบเกร็งพลังลมปราณดาวเหนือมรกตขึ้นในแขนขวา แผ่ซ่านเข้าไปในตัวกระบี่ พลันมีประกายเขียวเรืองกระจายจ้าออกจนกว้างขวางขึ้นในบัดดล กระบี่เหล็กกล้าในมือกลับกลายเป็นอาวุธวิเศษของโบราณกาลโดยฉับพลัน จากนั้นตวาดเสียงก้องแล้วสะอึกร่างโถมกายสะบัดกระบี่กลับไปในท่ากิมพังเตี้ยงอี้ (อินทรีทองขยายปีก) ฟันเข้าใส่ตัวกระบี่ที่ชิพังฮุยเสือกแทงมาอย่างดุดัน

เสียงฉาดดังขึ้นเบา ๆ พร้อมกับเสียงเปรื่องปร่างดังตามติดมา ประกายไฟที่สาดกระจายยังเห็นกระบี่ของชิพังฮุยถูกฟันขาดกระเด็นไปที่ข้างทาง

แต่ทว่าชิพังฮุยยังคงมีท่าทีคลุ้มคลั่งฟันเฟือนดั่งเดิม กระบี่ครึ่งเล่มในมือยังคงควงเข้าจู่โจมใส่เล่งจ้วงจี่อย่างหักโหมอาฆาต

เล่งจ้วงจี่แค่นหัวร่อเสียงเย็นชา รีบใช้ไม้ตายอันสุดยอดของเกี้ยมม้อ

ในท่าอ้วยเล้งเตี้ยมเจ็ง (แต้มนัยน์ตามังกร) กระบี่ยาวขยับจนกลายเป็นวงกว้าง จี้สกัดออกไปว่องไวดุจสายฟ้า ไปยังโกร่งกระบี่หักของซิพ้งฮุยในฉับพลันทันตา เสียงดังติงขึ้นเบา ๆ พร้อมกับเสียงแผดร้องอย่างแตกตื่นตกใจ กระบี่หักปลิวกระเด็นขึ้นในอากาศทันที

ซิพ้งฮุยมีสติแจ่มใสขึ้นในบัดดล แผดร้องด้วยความแตกตื่นตกใจ พร้อมกับพุ่งร่างถอยไปร่วมยี่สิบเชียะ แต่บนใบหน้าที่อับอาย ขุ่นแค้น และตื่นตระหนกนั้น ยังอำมหิตโหดเหี้ยมอยู่เปี่ยมล้นดั่งเดิม ตาที่เบิ่งจนกลมกว้างแทบเหลือกถลน ยังคงถลึงจ้องมองมาที่เล่งจ้วงจี่อย่างอาฆาตมาดร้าย

เล่งจ้วงจี่ชะงักร่างขวางกระบี่ ตาคมวาวจ้องหน้าซิพ้งฮุยแล้วอธิบายเสียงหนัก ๆ ขึ้น

"ในค่ายกลประหลาดค่ำคืนนั้น ล้วนเป็นเรื่องเข้าใจผิดกันทั้งสิ้น ท่านก็ได้เห็นกับตาอยู่ชัด ๆ ยังกล้ามาบิดเบือนความจริงอย่างเจตนาร้าย..."

ซิพ้งฮุยมิรอให้เล่งจ้วงจี่กล่าวจบคำ แหงนหน้าแผดเสียงหัวร่ออย่างดั่งแค้น ดวงตาแดงฉานด้วยเพลิงริษยากล่าวว่า

"จะฆ่าจะฟันก็ทำได้เต็มที่ แม้เจ้าจะว่ากล่าวจนถึงสว่างวันพรุ่งนี้ เราก็ไม่ยอมเชื่อฟัง พวกเจ้าในเวลาดึกดื่นค่อนคืน บุรุษสตรีที่โดดเดี่ยวลำพังนอนกอดกันบนพื้นจนตัวกลม..."

เล่งจ้วงจี่เดือดดาลเป็นการใหญ่ ตาแวววาวมีประกายพุ่งวูบวาบ กระบี่ในมือถูกสะบัดฟาดฟันใส่อากาศด้วยความขุ่นแค้นแน่นอก พร้อมกับตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ซิพ้งฮุย คนบัดซบที่ไม่มีความคิดเช่นดั่งท่าน จงรีบไสหัวขึ้นม้าไปก่อนที่เชี่ยวเอี๊ยจะกลับใจ คราหน้าหากพบกับเชี่ยวเอี๊ยอีกครั้ง ยังกล้าบังอาจมาผรุสวาทอย่างไร้เหตุผล จะต้องปลิดชีวิตสุนัขของท่านในบัดดล"

ซิพ้งฮุยดูออกว่าเล่งจ้วงจี่มีโทสะดาลเดือดอย่างสุดขีดแล้ว รู้ดีว่าหากไม่รีบหลบหน้า จะต้องถูกฆ่าตายเป็นแน่แท้ ดังนั้นแผดเสียงหัวร่อเกรี้ยวกราด แล้วกระโดดกายขึ้นไปบนม้าลายตัวใหญ่ ตะเบ็งเสียงหัวร่อกึกก้อง

แล้วร้องขึ้นว่า

"ฮา ฮา อย่างนั้นก็เป็นที่สบอารมณ์ปรารถนาของเจ้าพอดี มิฆ่าเราเจ้าไฉนจะได้ฉิ่นเฮียงเหล็งเป็นภรรยาโดยเปิดเผย ? ฮา ฮา บอกกับเจ้าและนางแพศยาฉิ่นเฮียงเหล็ง เซี่ยวเอี๊ยแม้จะเป็นปิศาจ ก็อาฆาตพวกเจ้าไปตลอดกาล จะจับเจ้าไปฉีกกระชากทิ้งทั้งเป็นให้ได้"

เสียงขาดคำรีบชักบังเหียนม้า ใช้ส้นเท้ากระทุ้งม้าจนแผดร้องด้วยความเจ็บปวด ตะบึงไปยังภูเขาเบ้อันชัวจนสุดฝีเท้า

เล่งจ้วงจี่ตัวสั่นระริกตาลายพร่างพราย สมองลั่นอื้ออึงอยู่ไม่ขาดเสียงมีความดั่งแค้นจนแทบจะซัดกระบี่ฆ่าซิพ้งฮุยให้ตายคามือ เพื่อเป็นการแสดงความบริสุทธิ์ใจของตนเอง จึงมิได้ขบคิดใคร่ครวญก็ตะเบ็งเสียงกึกก้องไล่หลังไปว่า

"ซิพ้งฮุย เจ้าอย่าได้คุกคามจนรุนแรงเกินไป ข้าพเจ้ามาตรแม้นจะไม่มีความดีงาม ยังไม่ถึงกับรับสตรีที่ผ่านมือชายมาแล้ว นับแต่นี้ต่อไป หากท่านยังกล้าบังอาจแพร่ข่าวเรื่องนี้อย่างเจตนาร้าย ข้าพเจ้าจะต้องปลิดชีวิตท่านที่ไร้ยางอายบัดซบ"

จบคำ ที่ข้างกายพลันมีเสียงฝีเท้าม้าอันสับสนและเสียงร้องที่กึกก้องวุ่นวาย

เล่งจ้วงจี่รีบชะงักคำเหลียวหน้ามองไป เห็นฉิ่นเฮียงเหล็งกับซุนเอียเท้าต่างเร่งเร้าม้าคู่ขาวิ่งลงจากทางหลวงใหญ่ฝ่าเข้าไปในป่าข้างทาง... ฉิ่นเฮียงเหล็งโน้มกายอยู่หน้าอาน ศีรษะก้มต่ำมือปิดหน้า ไหล่ทั้งสองสั่นสะท้านไม่หยุดยั้งแสดงว่ากำลังกลั้นร่ำไห้

ส่วนซุนเอียเท้านั้นควบม้าติดตามอยู่ด้านหลังโดยกระชั้นชิด ใบหน้ามีแววขุ่นเคืองจนแดงฉาน ตานั้นเบิกกลมกว้าง จ้องมองมาทางเล่งจ้วงจี่อย่างดุดันดั่งแค้น สร้างความพิศวงสงสัยแก่เล่งจ้วงจี่เป็นยิ่งนัก โทสะที่อัดอกก็ปลาสนาการไปทันที ต้องใช้สายตาอันสงสัยเบือนมาจ้องมองดูเก็งจีฮุ้นที่นั่งอย่างเย็นชากระด้างบนหลังม้า ความจริงเล่งจ้วงจี่มิทันรู้ตัวดอกว่า คำ

สตรีผ่านมือชายนั้น ได้เสียดแทงใจฉิ่นเฮียงเหล็งจนบอบช้ำสาหัสนัก

เก็งจีฮุ้นเห็นเล่งจ้วงจี่หน้าเขียวคล้ำริมฝีปากขาวซีด ก็ไม่อาจจะหักใจไปตำหนิอย่างไร เพียงส่งเสียงราบเรียบขึ้นว่า

"พวกนางไปไกลแล้ว พวกเราก็ไปกันเถิด"

เล่งจ้วงจี่ขมวดคิ้วนิ่วหน้า ถามอย่างสงสัยไม่คลายว่า

"ฉิ่นโกวเนี้ยเป็นอะไรขึ้นเล่า ?"

"น่ากลัวนางเป็นเพราะท่านไม่รับนางเป็นภรรยากระมัง ? !"

"นั่นจะได้อย่างไรเล่า นางเป็นสตรีที่มีสามีแล้ว อีกประการหนึ่ง ข้าพเจ้าก็ได้รับคำสั่งจากอาจารย์ผู้มีพระคุณ ออกจากสำนักมาติดตามหาเจ้เจ๊ หัวใจของข้าพเจ้าดวงนี้..."

เก็งจีฮุ้นยังไม่อาจจะเข้าใจความจริงได้กระจ่างชัด แม้เล่งจ้วงจี่จะกล่าวอย่างรุ่มร้อนจริงใจสักเพียงใด นางยังคงมีความเห็นว่า เล่งจ้วงจี่เป็นคนที่ใจรวนเรมิเคยมีความรักอันแน่นอน ดังนั้นไม่รอให้เล่งจ้วงจี่อธิบายจบคำก็รีบห้ามปรามขึ้นว่า

"เอาเถิด มิต้องกล่าวต่อไปแล้ว รีบขึ้นมาเถิด"

กล่าวแล้วตบไปที่ตะโพกม้าหลังอานหลังอย่างคล้ายไม่ใส่ใจ กล่าวสืบต่อไปว่า

"ท่านยืนอยู่ที่หลังอานเถิด"

เล่งจ้วงจี่ดูออกว่าเก็งจีฮุ้นมิใคร่พอใจ แต่เมื่อเผชิญกับเหตุการณ์เช่นนี้ก็มิอาจตำหนินางได้ จึงมีแต่ต้องรอให้จิตใจของนางปลอดโปร่งแจ่มใสเสียก่อน จึงค่อยอธิบายแก่นางจนกระจ่างแจ้ง

พอได้คิดเช่นนั้น เพิ่งรู้ตัวว่าในมือยังกำกระบี่ของฉิ่นเฮียงเหล็งอยู่ ก็ฉุกใจคิด รีบเหลียวหน้ามอง เห็นม้าสองตัวได้วิ่งเตลิดจนไม่มีวี่แววร่องรอยแล้ว ความอัดอั้นกลัดกลุ้มได้จู่โจมเข้าจับใจในทันที โทสะที่กลั้นกลืนไว้เมื่อครู่ฮือโหมขึ้นมาอีกครา ดังนั้นจึงแค่นเสียงขุ่นเคือง มือทั้งสองพลันกลับกลายเป็นสีแดงฉาน มือซ้ายหักกระบี่ในมือขวา จนตัวกระบี่กลายเป็น

สีแดงดั่งเหล็กเผาไฟทันที เล่งจ้วงจี่ขยี้มือทั้งสองอย่างดั่งแค้นขุ่นเคืองอยู่ชั่วขณะ กระบี่ยาวที่ตีขึ้นจากเหล็กกล้าเนื้อดีถูกพลังสุริยันอันมีความร้อนแรงสุดแสนของเล่งจ้วงจี่ ขยี้จนกลายเป็นก้อนเหล็กในเวลาพริบตาเดียว

จากนั้นตาอันสุกใสเป็นประกายเจิดจ้า สะบัดข้อมือขวาเหวี่ยงไป ลูกเหล็กพุ่งฝ่าอากาศจนดังหวีดหวิวเข้าใส่ศิลาที่อยู่ห่างประมาณยี่สิบวาดั่งสายฟ้าจนเสียงระเบิดดังกึกก้องสนั่น เศษศิลากระจายไปรอบข้าง สะเก็ดไฟพุ่งวบวาบดั่งดาวตก ควันสีเขียวก็ลอยเป็นเส้นสาย อาชาพ่วงพีสีกะเลียวร้องด้วยความแตกตื่น ถอยกายไปหลายก้าวทันที

เล่งจ้วงจี่มองดูเศษศิลาที่ร่วงพรูลงมาอย่างขุ่นเคืองไม่คลายแวบหนึ่ง แล้วจึงพลิ้วร่างขึ้นอากาศลอยละลิ่วไปบนตะโพกม้ากะเลียวนั้นทันที

เก็งจีฮุ้นเห็นเล่งจ้วงจี่ขุ่นเคืองจนกระทั่งขยี้กระบี่กลายเป็นลูกเหล็ก ก็แตกตื่นตกใจจนขวัญหาย ยามนี้เห็นเล่งจ้วงจี่กระโดดขึ้นมาบนตะโพกม้าจึงรีบกระตุกบังเหียนควบขับไปทางทิศตะวันตกอย่างเร่งร้อน

เล่งจ้วงจี่ยืนตัวตรงอยู่บนตะโพกม้าพ่วงพีสีกะเลียวที่ห้อตะบึงจนสุดฝีเท้า ถูกลมเย็นโชยพัดมาปะทะหน้า จนความอัดอั้นในอกได้คลายลงไปมากมาย คิดถึงเหตุการณ์ที่เข้าไปในค่ายกลประหลาดของค่ำวันนั้น รู้สึกเสียใจอย่างใหญ่หลวงยิ่งนัก

'ไม่ควรเลย !'

ในยามนั้นเล่งจ้วงจี่มิเคยคิดหมายเลยว่าจะมีผลสุดท้ายอันน่าอัดอั้นคลั่งใจดุจดั่งวันนี้เกิดขึ้น สถานการณ์อันอัดอั้นคลั่งใจที่มีมานี้ เป็นไปเพราะฉิ่นเฮียงเหล็งที่หลบหนีออกจากบ้านด้วยความโกรธ ซึ่งนี่ก็เป็นสาเหตุอันสำคัญยิ่ง

ขณะขบคิดอย่างขุ่นเคืองเคลิบเคลิ้ม พลันได้ยินเสียงราบเรียบของเก็งจีฮุ้นถามขึ้นว่า

"เล่งซือตี่ เรื่องราวเมื่อครู่เป็นอย่างไรกันแน่ ?"

เล่งจ้วงจี่ระงับใจให้สงบเยือกเย็น กล่าวอย่างหม่นหมองรันทดว่า

"ยังมิใช่เป็นเพราะติดตามร่องรอยเอี๊ยบเชียวเกียง !"

เก็งจีฮุ้นพอได้ยินนามเอี๊ยบเชียวเกียง หัวใจก็วาบหวิวจนอัดอั้นไปอีกครั้ง ต้องถามอย่างลืมตัว

"เพราะสาเหตุใดกัน ?"

เล่งจ้วงจี่ทอดถอนใจอย่างขุ่นเคืองกังวล แล้วจึงเล่าเรื่องราวที่ติดตามเงาร่างสีขาวอันรวดเร็วในค่ำคืนวันนั้น จนเข้าไปในสวนดอกไม้ของฉิ่นเทียน-กื๊อที่เมืองไท่เพ้งติ้ง พบกับป้อจกเต้าหยินและฉิ่นเฮียงเหล็งให้แก่นางฟังอย่างละเอียดมิปิดบังอำพราง

โดยเฉพาะเล่งจ้วงจี่ได้อธิบายอย่างละเอียดเป็นพิเศษ ถึงความสงสัยใคร่จะรู้ จึงยอมเข้าไปในค่ายกลประหลาดกับฉิ่นเฮียงเหล็ง เพราะต้องการพิสูจน์ตัวฝ่ายตรงข้ามว่าหลบซ่อนอยู่ในที่ใด จึงได้เกิดการชนกับนางขึ้นมา พอดีถูกชิพ้งฮุยเข้าพบเห็นอย่างบังเอิญ

เก็งจีฮุ้นฟังแล้วเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง นางรู้สึกว่าเล่งจ้วงจี่ที่มีฝีมือสูงล้ำสุดยอดปานนี้ โดยเฉพาะชำนาญวิชาท่าเท้าตุยฮุ้นฮ่วงจง (เท้ามายาล่าวิญญาณ) ของจอมอสูรเฒ่าตังไฮ้เซียนอง (เซียนเฒ่าทะเลบูรพา) ที่มีความประหลาดลึกล้ำจนคล้ายปาฏิหาริย์ ในความคิดเห็นของนาง คนทั้งสองที่ไล่ติดตามกันนั้น จะเกิดการชนกันขึ้นในกลางคันไม่ได้เด็ดขาด !

ดังนั้นเองนางจึงเร่งเร้าม้าให้ห้อตะบึงไปพลางก็ส่งเสียงเอออวยไปพลางโดยมิได้สอดคำถามไถ่ที่คลางแคลงใจออกไป

ฝ่าป่าใหญ่ข้ามตัวเมือง ม้ายังคงห้อตะบึงไม่หยุดเท้า เนื่องจากไปพบกับพวกฉิ่นเฮียงเหล็งและชิพ้งฮุยในระหว่างทาง ดังนั้นเมื่อถึงเมืองเจี๊ยะมึ้งก็เป็นเวลาฟ้าสว่างมากแล้ว

พ่อค้าวาณิชส่วนมากออกจากโรงเตี๊ยมเดินทางต่อไป เล่งจ้วงจี่กับเก็ง-จีฮุ้นจึงจำต้องจูงม้าเดินเข้าไป

หนึ่งเป็นบุรุษหนุ่มรูปงามสง่า ท่าทีสำรวมเรียบร้อยดุจดั่งบัณฑิตคงแก่เรียน หนึ่งเป็นสตรีงามสะคราญปานหยาดฟ้า หลังสะพายกระบี่ท่าทีเหี้ยม

หาญภาคภูมิ ทั้งสองเดินทางเข้ามาในเมือง ทำให้ผู้ที่สัญจรต่างต้องหยุดเท้าเหลียวหน้ามาจ้องมองด้วยสายตาอันเลื่อมใสใคร่คบหา

แต่ทว่ายังมีชนชาวบู๊ลิ้มที่แต่งกายรัดกุม สะพายอาวุธเป็นจำนวนไม่น้อยที่พอเห็นก็ปรากฏแววตื่นเต้นตระหนกจนสีหน้าเปลี่ยนแปร ต่างซุบซิบกันอยู่ไปมา ลอบสังเกตและส่งเสียงวิพากษ์วิจารณ์กันจนหวาดหวั่นขวัญหนี เรื่องราวเหล่านี้เก็งจีฮุ้นกับเล่งจ้วงจี่ต่างเห็นถนัดตา เพียงแต่ทั้งสองมิได้แยแสสนใจด้วย

มาจนถึงโรงเตี๊ยมที่เมื่อวันก่อนพักแรม ทั้งสองตกลงใจเข้าอาบน้ำชำระกายในห้องเสียก่อน แล้วค่อยไปคืนม้าที่คฤหาสน์ตระกูลอึ้ง ดังนั้นมอบม้าพ่วงพีสีกะเลียวให้แก่ผู้รับใช้ที่มาต้อนรับ แต่ขณะเวลานั้นเองเสียงตวาดอันน่าแตกตื่นตกใจได้ดังสับสนอลหม่านทางด้านตะวันตก

คนทั้งสองเพิ่งเข้าประตูโรงเตี๊ยม จึงพากันชะงักเท้าหันกายมองมาเป็นผู้คนทางถนนด้านตะวันตกพากันแตกฮือออกเปิดทาง พร้อมกับเสียงตวาดที่สนั่นหวั่นไหวมีสภาพอันวุ่นวายจนอลเวงนัก แล้วจึงปรากฏชายฉกรรจ์ทั้งม้าพ่วงพีจำนวนสิบกว่าตัว ห้อมาในทิศทางนี้อย่างรวดเร็ว

บนม้าดำตัวใหญ่ที่ห้อนำหน้า เป็นชายฉกรรจ์ร่างสูงใหญ่มหึมา หน้าดำตาพองปากแดงกว้างใหญ่ สวมเสื้อผ้าต่วนสีดำเป็นประกาย ศีรษะสวมหมวกนักสู้ ท่าทีโอ่อ่ามีอำนาจ กำลังเร่งเร้าม้าอย่างรุ่มร้อนปานคลุ้มคลั่ง

เล่งจ้วงจี่พอเห็นก็จำได้ว่าคือเตี้ยงอุ้ยเม้ง จึงขมวดคิ้วกล่าวกับเก็งจีฮุ้นว่า

"เก็งเจ้เจ๊ ผู้ขับขี่ม้าดำนำหน้ามาก็คือเตี้ยงอุ้ยเม้ง"

เก็งจีฮุ้นก็ขมวดคิ้วกล่าวอย่างสงสัยใจ

"ดูท่าทีของมันร่มร้อนลนลาน ห้อตะบึงม้ามาในตัวเมืองที่มีผู้คนคับคั่งจอแจ จะต้องเกิดเหตุสำคัญอย่างไรขึ้นเป็นแม่นมั่น"

เล่งจ้วงจี่ผงกศีรษะเห็นพ้อง ขณะจะกล่าวอย่างไร เตี้ยงอุ้ยเม้งก็ไสม้ามาจนถึงเบื้องหน้าแล้ว แต่ทว่าเตี้ยงอุ้ยเม้งที่อาจหาญกำยำ แม้เบิ่งตาจนกลมกว้างก็ยังมองเล่งจ้วงจี่ที่ยังยืนอยู่หน้าโรงเตี๊ยมมิเห็น ยังคงลงแส้เร่งม้าพุ่งไป

ทางเบื้องหน้าไม่หยุดยั้ง เล่งจ้วงจี่มิทราบว่าเกิดเรื่องสำคัญอันใด จึงต้องร้องทักทายอย่างยิ้มแย้มไป

"เตี้ยงเฮีย มีเรื่องใดจึงรุ่มร้อนปานนี้ ?"

เสียงร้องพอเพิ่งขาดคำ ม้าดำของเตียงอุ้ยเม้งก็ถึงที่ปากประตูโรงเตี๊ยม เตี้ยงอุ้ยเม้งได้ฟังรีบหันหน้ามามอง ตาก็เบิ่งพองขึ้นทันที สีหน้าปรากฏแวว ตื่นเต้นปีติ ตวาดดังแล้วรั้งบังเหียนม้าอย่างเร่งร้อน ม้าดำปลอดตัวใหญ่แผดร้องด้วยความเจ็บปวดแล้วยืนสองขาขึ้นทันที

พริบตาเวลานั้น ม้าพ่วงพีที่ติดตามหลังอีกสิบกว่าตัวก็ฮือกันเข้ามาอีก จึงเกิดทั้งเสียงม้าเสียงคนจนสับสนอลหม่าน วุ่นวายไปทั่วทั้งหน้าโรงเตี๊ยม จนคล้ายแผ่นดินถล่มทลาย เตี้ยงอุ้ยเม้งกระชากบังเหียนม้ามาที่เบื้องหน้าเล่งจ้วงจี่ทันที

ครั้นแล้วพุ่งกายลงจากหลังม้า ก้าวอย่างเร่งร้อนเข้ามาหา พร้อมกับร้องอย่างตื่นเต้นยินดีว่า

"ฮา ฮา ม่วยฮู (น้องเขย) ที่งามสง่าของเรา ท่านไฉนกลับมาเพียงลำพัง ? ม่วยจื้อ (น้องสาว) ที่โฉมสะคราญอายุเยาว์ของเราเล่า ?"

เก็งจีฮุ้นพอได้ยินคำเรียกหาเช่นนี้ หัวใจนางพลันวูบคล้ายจะหลุดออกจากร่าง สีหน้าก็ซีดเผือดในบัดดล นางคาดคิดไม่ถึงจริง ๆ ว่าเล่งจ้วงจี่จะแต่งงานหรือหมายหมั้นกับเตี้ยงอุ้ยหงส์อยู่แต่แรกแล้ว !

เล่งจ้วงจี่ก็คาดฝันไม่ถึง เตี้ยงอุ้ยเม้งที่โง่เขลาสติไม่สมบูรณ์จะเรียกตนเป็นม่วยฮู (น้องเขย) จึงแตกตื่นจนตะลึงลานไป เพราะไม่เข้าใจจริง ๆ ว่าเป็นเรื่องราวใดกัน

ขณะนั้นบรรดาชายฉกรรจ์บนหลังม้าทั้งหลายต่างพากันพลิ้วกายลงมาผู้คนตามถนนหนทางจึงเบียดเสียดจนยัดเยียดไปทั่วทั้งบริเวณ

เตี้ยงอุ้ยเม้งเห็นเล่งจ้วงจี่ยืนอ้าปากตาค้าง ยังเข้าใจผิดคิดว่าตื่นเต้นไปกับเรื่องที่เกิดอย่างไม่คาดหมาย ดังนั้นอธิบายอย่างจริง ๆ จัง ๆ ด้วยเสียงดังกึกก้อง

"ม่วยฮูของเรา ท่านไม่ลองคิดดู ท่านไปฆ่านางกิมเอี้ยมเนี้ยเพียงลำพังคนเดียว ม่วยจื้อของเรานั้นไหนเลยจะไว้วางใจได้ นางรีบกลับบ้านตระเตรียมอาวุธคู่มือและอาวุธลับเรียบร้อยแล้ว ก็พาอึ้งเจ้เจ๊ห้อตะบึงม้าติดตามท่านไปในเวเาไล่เลี่ยกัน"

รอบบริเวณมาตรแม้นมีเสียงม้าร้อง เสียงฝีเท้าเสียงผู้คนดังสับสนจนอลหม่านไปทั่ว แต่เสียงเตี้ยงอุ้ยเม้งที่ดังกึกก้องกังวาน ยังคงสะท้านไปจนไกลโข เหล่าชนชาวบ๊ลิ้มที่ได้วิพากษ์วิจารณ์กันจนสับสนแต่แรกจึงยิ่งมั่นใจว่าบุรุษหนุ่มชุดขาวที่พวกมันได้เห็น คือเล่งจ้วงจี่ที่เป็นบุรุษหนุ่มลึกลับ อันสร้างพฤติการณ์สะเทือนแผ่นดินในรอบเดือนนี้นี่เอง

ดังนั้นเสียงเซ็งแซ่ยิ่งสับสนจอแจ ต่างฮือกันเบียดเสียดเข้ามาโดยหมายจะขอให้ได้เห็นบุรุษหนุ่มรูปงามที่มีพลังฝีมือสูงล้ำสุดยอดให้เป็นขวัญตาสักครั้ง ว่ามีโฉมหน้าลักษณะเยี่ยงไรกันแน่

เล่งจ้วงจี่ทั้งกระวนกระวายทั้งขุ่นเคือง บุคคลที่เหลวไหลบัดซบดั่งเตี้ยงอุ้ยเม้งนี้เป็นเรื่องที่ทำให้ร้องไห้มิออกหัวร่อมิได้จริง ๆ ดังนั้นรีบระงับใจส่งเสียงดัง ๆ ขึ้นว่า

"ขอท่านโปรดกล่าวให้กระจ่าง ไฉนมาเรียกข้าพเจ้าอย่างพล่อยปาก..."

เตี้ยงอุ้ยเม้งพอฟัง กลับเข้าใจผิดคิดว่าหูของเล่งจ้วงจี่มิใคร่จะเป็นปรกติดี เพื่อต้องการให้เล่งจ้วงจี่ได้ฟังถนัดชัดเจนกว่าเดิม รีบเกร็งพลังเข้าไว้ในจุดศูนย์เปล่งเสียงที่กึกก้องดั่งระฆังใหญ่ขึ้นว่า

"ม่วยจื้อของเรา ฟังว่าท่านไปฆ่านางกิมเอี้ยมเนี้ยที่เบ้อันซัว นางไม่วางใจจึงติดตามไปด้วยแล้ว"

เสียงตะเบ็งอันกึกก้องครานี้ สะเทือนจนฝนละอองบนหลังคาบ้านสองฟากข้างกระจุยกระจาย กระเบื้องก็สั่นไหวระริก ผู้คนตามถนนหนทางรีบยกมืออุดหูจนวุ่นวาย หมู่ม้าพากันกระโดดโลดแล่นด้วยความตื่นตกใจบนถนนจึงวุ่นวายไปอีกครั้ง

เล่งจ้วงจี่เห็นเตี้ยงอุ้ยเม้งโง่เขลาจนถึงปานนี้ โทสะก็ดาลเดือดขึ้น

ทันที รีบตะเบ็งเสียงกึกก้องไปบ้างว่า

"ข้าพเจ้าทราบตั้งนานแล้ว ที่นี้ไฉนมากล่าวเหลวไหลตามอำเภอใจ..."

เตี้ยงอุ้ยเม้งไม่เพียงจะมีสมองเชื่องซึมเท่านั้น นิสัยก็วู่วามดั่งดินระเบิดด้วย มีนิสัยมิรอให้ฝ่ายตรงข้ามจะกล่าวจบคำก็มักจะสอดขึ้นอยู่เสมอมา ยามนี้พอได้ยินรีบผงกศีรษะ ตะเบ็งเสียงขึ้น

"วิเศษ วิเศษ พวกเรากลับไปบ้านแล้วค่อยว่ากล่าว เราก็มิไปเบ้อันชัวแล้ว พวกนางถึงกับหลอกปิดบังเราลอบพากันไป ช่างน่าโกรธแค้นยิ่งนัก"

กล่าวแล้วหันกายไปโบกมือให้แก่ชายฉกรรจ์ที่จูงม้าทั้งสิบกว่าคน ร้องดัง ๆ ว่า

"กลับบ้าน ไม่ไปแล้ว"

พอจบคำก็หันหน้ามาอีกครั้ง เห็นเล่งจ้วงจี่มีท่าทีลนลานหวาดหวั่นหน้าอันงามสง่าซุ่มโชกด้วยหยาดเหงื่อที่ไหลพราก เหลียวซ้ายแลขวาด้วยท่าทีรุ่มร้อนกระวนกระวาย พร้อมกันนั้นลนลานถามผู้รับใช้ว่า

"ขอถาม ท่านเห็นโกวเนี้ยใส่เสื้อสีม่วงหลังสะพายกระบี่ผู้นั้นไปที่ใดหรือไม่ ?"

ผู้รับใช้น้อมกายตอบอย่างเคารพว่าไม่พบเห็น ยิ่งสร้างความแตกตื่นตกใจแก่เล่งจ้วงจี่ใหญ่หลวงนัก ทราบว่าเรื่องราวย่ำแย่เป็นแน่แท้ และมั่นใจได้เด็ดขาดว่า เก็งจีฮุ้นจะต้องไม่เข้าไปในโรงเตี๊ยมก่อนแน่ ๆ จะต้องไปด้วยความขุ่นเคืองใจ

ขณะนี้ บรรดาคนสัญจรที่ออกมาดูเรื่องสนุกทางหน้าโรงเตี๊ยมหนาแน่นจนคับคั่ง มิว่าเล่งจ้วงจี่จะเหลียวซ้ายแลขวาเพ่งมองสักเพียงใด ก็ถูกผู้คนบดบังสายตาไปหมดสิ้น มีความรู้สึกว่า ขณะเพิ่งว่ากล่าวกันเพียงไม่กี่คำนี้เก็งจีฮุ้นจะต้องไปไม่ไกลเท่าใดนัก ดังนั้นก็ฉุกใจคิดรีบเดินมาที่อาชาดำปลอดของเตี้ยงอุ้ยเม้ง เหยียบโกลนขึ้นอานไปในบัดดล กวาดตามองดูรอบข้างเห็นตามถนนมีแต่หัวผู้คนอยู่สับสนคับคั่ง บนใบหน้าของทุกผู้คน มีตาแวววาวดุจดั่งดวงดาวพร่างพราวบนท้องฟ้า ต่างจับจ้องมองมาที่ตนด้วยความตื่นเต้น

สงสัยเป็นจุดเดียว พร้อมกันนั้นตามหน้าต่างของเหลาสุราสองฟากข้างถนนก็มีศีรษะคนโผล่ออกมาดูอยู่ไม่น้อย

เล่งจ้วงจี่ไม่มีกะใจจะไปสนใจเรื่องเหล่านี้ สายตาอันรุ่มร้อนกระวนกระวายกวาดมองค้นหาในหมู่คนจนทั่ว แต่ทว่าไม่เห็นมีเงาร่างของเก็งจีฮุ้นอยู่ที่ใดเลย จึงต้องพึมพำขึ้นด้วยความกระสับกระส่ายใจ

"ประหลาดแท้ ไฉนไม่มีเลยเล่า ?"

เตี๋ยงอุ้ยเม้งที่โง่เขลาห้าวหาญ ยังมิทราบว่าได้สร้างเภทภัยอันเคราะห์ร้ายขึ้นแล้ว กอปรกับเมื่อเห็นเล่งจ้วงจี่ก็เกิดความตื่นเต้นยินดี จึงมิได้ไปสนใจว่าที่ข้างกายเล่งจ้วงจี่ยังมีดรุณีอาภรณ์สีม่วงที่งามสะคราญปานหยาดฟ้าอยู่อีกผู้หนึ่ง

ขณะนี้เห็นเล่งจ้วงจี่มีสีหน้ารุ่มร้อนกระวนกระวาย เหลียวซ้ายแลขวาอยู่ไม่ขาดสาย จึงงุนงงสงสัยจะถามไถ่ด้วยความรุ่มร้อน ในโรงเตี๊ยมพลันมีเสียงร้องอันแตกตื่นดังขึ้น

"เล่งเซี่ยวเอี๊ย โกวเนี้ยที่ร่วมทางมากับท่านควบม้าไปอีกแล้ว"

เล่งจ้วงจี่แตกตื่นตกใจจนขวัญหาย รีบสะบัดหน้ามองมา เห็นอึ้งแซไช้ซึ่งเป็นคนรับใช้ที่รู้จักตั้งแต่คราก่อนกำลังโบกมืออยู่ในโรงเตี๊ยมอย่างวุ่นวาย วิ่งกระหืดกระหอบออกมาจนละล้าละลัง ก็ขมวดคิ้วละล่ำละลักถาม

"โกวเนี้ยท่านนั้นมุ่งไปในทิศทางใด ?"

อึ้งแซไช้พอวิ่งจนใกล้จึงกระหืดกระหอบ

"บ่าวกำลังเตรียมม้าให้อาคันตุกะผู้หนึ่งอยู่ทางหน้าโรงเตี๊ยม มีผู้ร่วมงานท่านหนึ่งได้จูงม้าพ่วงพีสีกะเลียวเข้ามา และบอกกับบ่าวว่าเป็นอาชาคู่ขาของเล่งเซี่ยวเอี๊ย บ่าวเห็นอาชาสีเขียวพ่วงพีมีพลังและยังเป็นของเซี่ยวเอี๊ยท่านกำลังจะเข้าไปชมเชยให้เป็นขวัญตา พลันมีโกวเนี้ยที่งามสะคราญสวมเสื้อผ้าสีม่วงท่านหนึ่งหลังสะพายกระบี่หน้าโหดเหี้ยมอำมหิตเดิน..."

เล่งจ้วงจี่ทุรนทุรายด้วยความรุ่มร้อน ใคร่จะทราบทิศทางไปของเก็ง-จีฮุ้นอย่างเต็มที่ แต่ผู้รับใช้ที่กระตือรือร้นนี้ กลับพร่ำกล่าวมาไม่ยอมหยุดปาก

ชมเชยแต่ม้าและคนโดยไม่เอ่ยถึงจุดสำคัญของเรื่องราว ขณะจะเอ่ยปากถามไถ่ไปนั้น พลันได้ยินเตี้ยงอุ้ยเม้งที่อาจหาญตวาดเสียงสะเทือนแก้วหูขึ้นว่า

"พร่ำพิไรบัดซบนัก ! ถามเจ้าว่านางไปทิศทางใด ?"

แล้วยกฝ่ามือที่กว้างใหญ่ดังพัดใบลาน ทำท่าจะฟาดออกไปในบัดดล อึ้งแซไช้ที่หมายจะรายงานโดยละเอียด เพื่อได้รางวัลสักเล็กน้อย มิคาดว่ากลับจะถูกฝ่ามือฟาดเข้าใส่หน้าแทน จึงแตกตื่นจนยกมือขึ้นกุมหัว ตะเบ็งเสียงกึกก้องว่า

"ออกทางประตูหลัง ไปทางถนนสายเหนือ"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็รีบกระตุกบังเหียนม้า พร้อมกับละล่ำละลักว่า

"เตี้ยงเฮีย ม้าดำขอยืมให้ข้าพเจ้าสักชั่วคราว เสร็จเรื่องราวแล้วค่อยมาคืนให้"

ขณะว่ากล่าวรีบกระตุกบังเหียน ส้นเท้ากระทุ้งท้องม้าเร่งเร้าไม่หยุดยั้ง ม้าพ่วงพียังมีนิสัยร้อนแรงไปกว่าอาชาสีกะเลียว มันยืดคอขนชัน แผดร้องอย่างขุ่นเคือง แล้วยกขาหน้าขึ้นตะกุยจนผู้ที่ยืนอออยู่ต้องแตกฮือเป็นทางไปทันที

เตี้ยงอุ้ยเม้งกลัวเล่งจ้วงจี่มิรู้นิสัยม้าดำ รีบร้องเตือนด้วยเสียงกึกก้องว่า

"ม้าดำลงแส้ไม่ได้...!"

คำเตือนมิทันจะขาดปาก ม้าดำก็พุ่งปราดออกไปดุจเป็นประกายสายฟ้ามุ่งสู่ถนนสายเหนืออย่างดุร้ายรวดเร็ว

เล่งจ้วงจี่ตื่นตกใจยิ่ง ตามถนนนี้มีผู้คนมากมายปานนี้ หากปล่อยให้มันวิ่งอย่างเต็มที่ยังจะได้อย่างไรกัน ดังนั้นรีบหนีบหัวเข่าอย่างรุนแรง มือขวาก็ดึงบังเหียนไว้จนเต็มกำลัง

ม้าดำเจ็บทั้งท้องและเจ็บทั้งปาก ก็แผดร้องดังกึกก้องไม่หยุดยั้ง หมุนตัวแล้ววิ่งตะกุยเท้าทั้งสี่จนสุดฝีเท้า ฝุ่นละอองกระจัดกระจายออกไปรอบข้างยิ่งเป็นที่น่าแตกตื่นตกใจของผู้คนกว่าเดิม

บรรดาผู้ยืนดูอยู่รอบ ๆ โรงเตี๊ยมต่างพากันร้องบอกแก่กันด้วยความ

แตกตื่นว่าม้าพยศคลั่งแล้ว

เล่งจ้วงจี่บังคับม้าอย่างตั้งอกตั้งใจ จึงมิได้ไปสนใจว่าเตี้ยงอุ้ยเม้งที่อาจหาญบัดซบจะกล่าวอย่างไร เพียงได้ยินว่าปล่อยม้าเท่านั้น มือขวาก็คลายบังเหียนออกไป แต่พอคลายม้าดำก็พุ่งปราดดุจธนูหลุดจากแหล่งไปในถนนสายเหนือ ความว่องไวของมันคล้ายเป็นเงาดำเพียงสายหนึ่ง บรรดาผู้ยืนดูอยู่ทั้งสองฟากข้างถนนต้องร้องขึ้นด้วยความแตกตื่นตกใจจนสับสนไป

เล่งจ้วงจี่นั่งอยู่บนหลังม้า รู้สึกว่าภาพสองข้างทางเลือนรางจากสายตา หูมีแต่เสียงลมอื้ออึงจนกึกก้อง เสื้อผ้าปลิวพลิ้วไสวดังไม่ขาดเสียง ขณะนี้รู้แล้วว่าม้าดำแม้จะมีฝีเท้ายิ่งกว่าม้าเขียวสีกะเลียว แต่ไม่นั่งสบายเทียบเท่ากับสีกะเลียว นี่คงเป็นสาเหตุที่หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยไม่เลือกมันเป็นอาชาคู่ขา ขณะความคิดยังไม่จบสิ้น ม้าดำก็พุ่งออกถนนใหญ่ ห้อตะบึงไปตามทางหลวงสู่ทิศเหนือไม่หยุดยั้ง

เล่งจ้วงจี่กวาดตามองไป ก็ตาสุกใสขึ้นทันที เห็นที่ซึ่งไกลประมาณเจ็ดแปดลี้ มีม้าจุดหนึ่งกำลังวิ่งฝุ่นเป็นทางไปยังป่าซึ่งอยู่ห่างประมาณสิบลี้อย่างสุดฝีเท้า เล่งจ้วงจี่มั่นใจว่า เงาฝุ่นที่รวดเร็วจุดนั้นจะต้องเป็นเก็งจีฮุ้นที่ห้ออาชาสีกะเลียวอย่างแน่นอน ดังนั้นจึงเร่งอาชาดำปลอดให้เพิ่มความรวดเร็ว ห้อเท้าทั้งสี่จนเสียงสนั่นปานฟ้าถล่มทลาย

คิดว่าม้าเขียวที่ห้อมาทั้งคืน และยังมิทันได้กินหญ้าน้ำพักผ่อน ช่วงเวลาสั้น ๆ ย่อมถูกม้าดำที่มีกำลังเหนือกว่าไล่ตามจนย่นระยะเหลือสองลี้เท่านั้น เล่งจ้วงจี่ลอบยินดีอยู่ในใจ เห็นว่าอีกชั่วขณะก็จะตามทันได้แล้ว

เพ่งมองจ้องไปอีกครั้ง เห็นเก็งจีฮุ้นโน้มกายไปทางด้านหน้า คล้ายกำลังเร่งม้าให้ห้อสุดฝีเท้า ตลอดรายทางมิเห็นนางเหลียวหน้ามองมาเลย

อาชาดำปลอดนับเป็นม้าวิเศษที่หาได้ยากยิ่งจริง ๆ มันไม่ส่งเสียงร่ำร้องอย่างไร ตะกุยขาทั้งสี่วิ่งไปดุจดั่งเหินบิน คล้ายดั่งมีโทสะโกรธขึ้งกับผู้ขับขี่บนหลังมันก็ได้ ยืดคอห้ออยู่อย่างไม่ยอมส่งเสียงเลย

ม้าเขียววิ่งขึ้นไปบนเนินสูง ความเร็วจึงลดน้อยไปมากมาย ม้าดำไล่

ตามถึงหน้าเนิน ม้าเขียวยังมิทันจะขึ้นถึงยอดเขาของเนินเลย แต่เล่งจ้วงจี่มิกล้าตะโกนร้องเรียกเพราะกลัวเก็งจีฮุ้นขุ่นเคืองจะกระโดดหนีเข้าไปในป่าข้างทาง เมื่อยามนั้นคิดจะไล่ตามก็ไม่อาจเป็นไปได้แล้ว

ม้าดำควบขับมาถึงที่เนิน ม้าเขียวก็ข้ามยอดเนินไปจนลับตา เล่งจ้วงจี่ฉวยโอกาสนั้นสะบัดบังเหียนไล่ติดตามอย่างว่องไวไปในบัดดล พอขึ้นถึงยอดเนินเห็นเป็นลานอันราบเรียบ ห่างจากม้าเขียวไม่ถึงสองร้อยวาแล้ว

เล่งจ้วงจี่เพ่งมองไป ก็แตกตื่นตกใจจนหน้าถอดสี เพราะเห็นบนทางหลวงเบื้องหน้า เก็งจีฮุ้นมีคนยืนเคียงไหล่กันอยู่สองคน นั่นคือทิโกวพั้วกับบ้วนเล็กเพี้ย

ความตื่นตกใจในครั้งนี้ ใหญ่หลวงจนขวัญหนีดีฝ่อ รีบกระตุกบังเหียนพุ่งม้าหลบเข้าไปในป่าทึบด้านซ้ายมืออย่างเร่งร้อน มีความรู้สึกว่าขณะนี้ไม่อาจจะพบหน้าทิโกวพั้วกับบ้วนเล็กเพี้ยได้เป็นอันขาด

แต่ทว่าเล่งจ้วงจี่กลัวจะทอดระยะห่างกับเก็งจีฮุ้นจนไกลไปทุกครา จึงอาศัยหมู่ไม้ใบหญ้าที่ในป่าปิดบังร่องรอย ห้อตะบึงไปอย่างเร่งร้อนรวดเร็ว ดังนั้นฝีเท้าม้าจึงได้ลดน้อยลงไปมากมาย

เล่งจ้วงจี่ห้อตะบึงม้าไปพลาง ก็เบือนหน้าคอยสนใจดูความเคลื่อนไหวของเก็งจีฮุ้นกับทิโกวพั้วและบุตรีตามช่องว่างของหมู่ไม้ ส่วนอีกมือหนึ่งก็ลูบคลำขนคอม้าอย่างรุ่มร้อนกระวนกระวาย เพราะกลัวว่าม้าดำจะส่งเสียงแผดร้องให้ผู้อื่นรู้ตัว

พลันเห็นทิโกวพั้วที่กำลังเดินทางหันขวับกลับมาจ้องมองเก็งจีฮุ้นที่กำลังเร่งม้าอย่างขุ่นเคือง ตาหยีเล็กทั้งสองของนางเป็นประกายคล้ายโคมใบน้อยสองดวง

"อา...ที่แท้คือเก็งโกวเนี้ย ท่านขณะนี้จะไปที่ใด ?"

เก็งจีฮุ้นคล้ายอยู่ในระหว่างขบคิดจนเคลิบเคลิ้ม พอได้ยินเสียงทักก็รีบรั้งม้าด้วยความตื่นเต้นตกใจ เห็นเป็นทิโกวพั้วกับบ้วนเล็กเพี้ย รีบละล่ำร่างลงจากอานมายืนเบื้องหน้าทิโกวพั้วกับธิดา

ในอารมณ์ของขณะนี้ เก็งจีฮุ้นพบพานกับทิโกวพั้วและบ้วนเล็กเพี้ยคล้ายดั่งเป็นคนบ้านเดียวที่ไปพบพานกันในเมืองไกล มีความสนิทสนมเพิ่มพูนขึ้นอีกมากมายหลายเท่านัก

บ้วนเล็กเพี้ยที่สวมใส่อาภรณ์สีเขียวมรกตหลังสะพายกระบี่ ก็มีความอัดอั้นตันใจอยู่เต็มอกเช่นกัน ขณะนี้พอได้ยินมารดาผู้เฒ่าร้องทักทาย รีบชะงักเท้าหันหน้ามองมา

เล่งจ้วงจี่ที่รั้งม้าซ่อนกายอยู่หลังต้นไม้ใหญ่พอเห็นก็ต้องตัวสั่นสะท้านไปทันที แทบมิกล้าเชื่อสายตาของตนเอง ในยามลนลานรีบกระโดดพ้นหลังม้า บุกเข้าไปใกล้อีกหลายวาแล้วซ่อนกายหลังต้นไม้ใหญ่ เพ่งมองจ้องไปให้ถนัดชัดตา

เห็นบ้วนเล็กเพี้ยหน้าซีดขาว ริมฝีปากจาง สีแก้มสดใสได้ซูบไปมากหลาย ดวงตากลมใหญ่ที่คมวาวดำขลับของเมื่อครั้งก่อน ยามนี้ยังบวมแดงคล้ายดั่งผ่านการร่ำไห้อย่างเศร้าเสียใจมาไม่เว้นวันก็ปานกัน

เล่งจ้วงจี่พอเห็น ในใจทั้งคลางแคลงทั้งตื่นเต้น คิดอยู่ว่าเพียงเพิ่งไม่กี่วัน บ้วนเล็กเพี้ยไฉนจึงซูบซีดจนมีสารรูปน่าเจ็บปวดใจปานนี้เล่า ?

ขณะกวาดตาพิจารณา เก็งจีฮุ้นก็ได้ทักทายปราศรัยกับสองมารดาและบุตรีเรียบร้อย ม้ากะเลียวที่เหงื่อโชมตกกีบ เดินไปกินหญ้าอยู่ทางข้างชายป่าพลันได้ยินทิโกวพั้วที่จ้องหน้าเก็งจีฮุ้นเขม็งนิ่ง ถามอย่างตื่นเต้นสงสัยว่า

“เก็งโกวเนี้ย สีหน้าของท่านผิดปรกติขัดตายิ่ง มีเรื่องอันใดขัดใจนักหรือ ?”

เก็งจีฮุ้นยังคงแย้มยิ้มอย่างสง่างาม ส่ายหน้าตอบว่า

“มิมีเรื่องอันใด ผู้เยาว์เพียงรู้สึกไม่ใคร่สบาย ไปพักผ่อนที่ตัวเมืองด้านหน้าสักครึ่งวันก็เป็นปรกติแล้ว”

ทิโกวพั้วเชื่อว่าเป็นความจริง จึงผงกศีรษะถามสืบต่อไป

“จิ้นเต็กไต้ซือเล่า ?”

“ท่านมีเรื่องสำคัญไปที่อึ้งซัวแล้ว”

ตาหยีเล็กของทิโกวพั้วกระจ่างสดใส คล้ายดั่งนึกถึงเรื่องสำคัญอันใดได้รีบถามเสียงหนัก ๆ ว่า

"เก็งโกวเนี้ยติดตามเจ้าเด็กเล่งจ้วงจี่ทันหรือไม่ ?"

เก็งจีฮุ้นพอได้ยินทิโกวพั้วเอ่ยถึงนามเล่งจ้วงจี่ ใบหน้าที่หม่นหมองพลันซีดขาวไป สายหน้าแล้วตอบเสียงหม่นหมอง

"ตามไม่ทัน ข้าพเจ้าคิดว่าจะต้องมีสักวันหนึ่งที่ถูกติดตามทันแน่"

บ้วนเล็กเพี้ยเห็นเก็งจีฮุ้นพอได้ยินนามเล่งจ้วงจี่ สีหน้าก็แปรเปลี่ยนไป นางยังเข้าใจผิดคิดว่า เก็งจีฮุ้นยังคั่งแค้นอาฆาตเล่งจ้วงจี่ที่ไปฆ่าง่วนจื้อฮวงอันเป็นหลานศิษย์ของนางตาย ดังนั้นคิ้วเรียวจึงขมวดมุ่นเล็กน้อย ลอบวิตกกังวลแทนชายในดวงใจ

พลันเห็นทิโกวพั้วขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน กล่าวว่า

"เก็งโกวเนี้ย ขอกราบไหว้วานท่าน วันหน้าเมื่อพบกับเล่งจ้วงจี่ อย่างไรท่านก็ควรฆ่าเจ้าเด็กอุบาทว์ที่ไร้น้ำจิตน้ำใจ ระบายความแค้นเคืองให้แก่เราผู้เฒ่าบ้าง"

บ้วนเล็กเพี้ยพอได้ฟัง รีบห้ามปรามอย่างหม่นหมองว่า

"มารดา ท่านไฉนกล่าวแต่วาจาเหลวไหลเหล่านี้..."

ทิโกวพั้วไม่รอให้บ้วนเล็กเพี้ยกล่าวจบคำ ตาหยีเล็กของนางพลันเบิ่งแล้วตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ซีเอียเท้า เจ้ายังไม่ถูกเด็กอุบาทว์หลอกลวงสาแก่ใจหรือ ?"

บ้วนเล็กเพี้ยมีท่าทีหม่นหมองรันทด ก้มศีรษะด้วยความสลดหดหู่ทันที

เก็งจีฮุ้นมองจนขมวดคิ้วนิ่วหน้า แสร้งถามอย่างไม่เข้าใจว่า

"ผู้อาวุโส เป็นเรื่องราวเยี่ยงไรกัน เล่งจ้วงจี่มิใช่เป็นหลานและเขยรักของท่านดอกหรือ ?"

บ้วนเล็กเพี้ยพอฟัง แก้มที่ซูบซีดทั้งสองพลันเป็นสีแดงระเรื่อขึ้น แต่ทิโกวพั้วกลับผงกศีรษะอย่างดุดันคำรามขึ้นว่า

"ใช่แล้ว เมื่อครู่ที่อ้อโฮ้วจึงเราผู้เฒ่าเคยกล่าวเช่นนั้น แต่ขณะนี้ทุกสิ่ง

เป็นอันล้มพับไม่นับแล้ว"

"เพราะเหตุใดเล่า ผู้อาวุโส ?"

เก็งจีฮุ้นถามอย่างไม่เข้าใจเลยจริง ๆ แต่ทำให้ทิโกวพั้วต้องถอนหายใจด้วยความขุ่นเคืองคั่งแค้น อธิบายอย่างเจ็บปวดขึ้นว่า

"เจ้าเด็กอุบาทว์เล่งจ้วงจี่ผู้นั้น กับเอียเท้าอัปลักษณ์ของเราตัวนี้ ความจริงได้หมั้นหมายกันอยู่ก่อนแล้ว เป็นคู่ผัวตัวเมียตามประเพณี ตอนแยกทางกันหน้าอ้อโฮ้วจึงนั้น นัดหมายตกลงกันจะพบกันที่เมืองเจี๊ยะมึ้ง มิคาดว่าเมื่อหลายวันก่อนพวกเรายังอยู่ในโรงเตี๊ยมเดียวกัน แต่เจ้าเด็กอุบาทว์อยู่ที่ห้องติดกันนั้น พอได้ยินเสียงเรากับเอียเท้าสนทนา ไม่เพียงมิออกมารับหน้าเท่านั้น ยังลอบหนีไปโดยไม่ยอมบอกกล่าว ท่านว่ามันน่าชังหรือไม่ ?"

กล่าวแล้วตาอันแวววาวจับจ้องมองเก็งจีฮุ้นจนแน่วนิ่ง คล้ายยังจะรอคอยคำวิจารณ์อันยุติธรรมของเก็งจีฮุ้น

เก็งจีฮุ้นจิตใจว้าวุ่นจนสับสน ไหนเลยจะมีอารมณ์ดีไปวิจารณ์เรื่องราวของนาง แต่ก็มิอาจไม่ผงกศีรษะอย่างหนักแน่นจริงจังได้

บ้วนเล็กเพี้ยเงยหน้าช้า ๆ กล่าวแก้ตัวให้อย่างหวาดหวั่นว่า

"เล่งกอกอไม่ยินยอมพบกับพวกเรา จะต้องมีความคับแค้นเป็นส่วนตัวอยู่อย่างแน่นอน..."

ทิโกวพั้วไม่รอให้บ้วนเล็กเพี้ยกล่าวจบคำ รีบถลึงตาตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"รีบหุบปากของเจ้าเอาไว้ เหตุการณ์จนเป็นสภาพนี้แล้ว เจ้ายังงมงายไปแก้ตัวแทนมันอยู่อีกหรือ ?"

บทที่สิบสี่ อารามเล่งเซียวเก็ง

เก็งจีฮุ้นกลัวบ้วนเล็กเพี้ยจะอัดอั้นลำบากใจ และความจริงนางก็มี

หน้าที่จะแก้ตัวให้แก่ซือตี่อยู่เช่นกัน ดังนั้นจึงสวนคำขึ้นว่า

"เพี้ยโกวเนี้ยกล่าวถูกแล้ว อาจบางทีเล่งจ้วงจี่จะมีความคับแค้นอย่างไรอยู่จริง ๆ ก็ได้"

ทิโกวพั้วได้ยินเช่นนั้นก็งงงันไป นางตื่นเต้นอย่างยิ่งที่เก็งจีฮุ้นพลันมากล่าววาจาเข้าข้างเล่งจ้วงจี่อย่างไม่คาดหมาย ดังนั้นหลังจากระงับใจแล้วก็กล่าวอย่างขุ่นเคืองขึ้นอีกครา

"เก็งโกวเนี้ย ยังมีเรื่องที่ทำให้ผู้คนยิ่งคลั่งใจยิ่งกว่านั้นอยู่อีก ท่านมิทราบดอกว่า เจ้าเด็กเล่งจ้วงจี่อำพรางพวกเราไปหมั้นหมายกับเจ้านักศึกษาปลอมนามเตี้ยงอุ้ยหงส์อีก"

เก็งจีฮุ้นนึกถึงชายฉกรรจ์หน้าดำวู่วามงมงายนามเตี้ยงอุ้ยเม้ง ที่เรียกเล่งจ้วงจี่เป็น 'ม่วยฮู' อยู่หน้าโรงเตี๊ยมเมื่อครู่ ก็มีโทสะเกิดขึ้นไม่น้อยเช่นกัน ดังนั้นขมวดคิ้วตำหนิว่า

"เล่งจ้วงจี่ทำเช่นนี้ก็ไม่ถูกต้องแล้ว มันมิใช่หมั้นหมายอยู่กับเพี้ยโกวเนี้ยก่อนดอกหรือ ?"

"ใช่แล้ว นี่คือสาเหตุที่เราผู้เฒ่าชิงชังมันจนเข้ากระดูก"

กล่าวแล้วกลัวว่าเก็งจีฮุ้นจะมิเชื่อ เหลียวหน้าไปดูบ้วนเล็กเพี้ยที่น้ำตาคลอหน่วย กล่าวเสียงหนัก ๆ ว่า

"เพี้ยยี้ นำไข่มุกฮ่ำเพ็กจูที่เจ้าเด็กนั่นใช้เป็นสินสอดออกมาให้เก็งโกวเนี้ยได้ดูเป็นพยาน"

บ้วนเล็กเพี้ยรู้สึกไม่จำเป็นต้องทำเช่นนั้น จึงพาลเชิดปากกล่าวอย่างไม่พอใจว่า

"มารดา ท่านช่างเป็นไปได้ เรื่องเหล่านี้ท่านยังจะมาโต้เถียงกับเก็งโกวเนี้ยไปไยกัน"

"เราต้องการให้เก็งโกวเนี้ยได้รู้ว่าเรื่องนี้มีความจริงแท้แน่นอน"

เก็งจีฮุ้นคาดหมายไม่ถึงว่า บ้วนเล็กเพี้ยจะหมั้นหมายกับเล่งจ้วงจี่จริงดั่งว่า ในใจนางนอกจากเจ็บช้ำลำเค็ญต่อชีวิตอันอาภัพอัปภาคย์ของตนเองแล้ว ไม่มีความอิจฉาริษยาใด ๆ เกิดขึ้นเลย

นางตกลงใจจะเร่งรุดไปที่อารามเล่งเซียวเก็งในฮ่วงซัวเสียค่ำคืนนี้ ถามไถ่ชาติกำเนิดของตนจนกระจ่างแล้วค่อยล้างแค้นแทนบิดา ฆ่านักพรตชั่วโอวเฮาะเต้าเจี้ยงแล้วจึงหาอารามอันลี้ลับสักแห่ง ปลงผมบวชชีไปจนชั่วชีวิตอันอาภัพ

ขณะนี้เมื่อเห็นบ้วนเล็กเพี้ยมิยอมล้วงไข่มุกฮ่ำเพ็กจูออกมาก็รีบสอดคำขึ้นว่า

"วาจาที่ผู้อาวโสกล่าว ผู้เยาว์ไหนเลยจะกล้าไม่เชื่อถือ ขณะนี้จะดก็รู้สึกมิใคร่สะดวกนัก ไว้โอกาสหน้าค่อยมาดูกันเถิด"

กล่าวแล้วเงยหน้ามองดูอาทิตย์ที่แผดกล้าอยู่กลางท้องฟ้า กล่าวดั่งคล้ายนึกขึ้นได้ว่า

"เวลาก็สายมากแล้ว ผู้เยาว์จะต้องล่วงหน้าไปก่อน"

ทิโกวพั้วรีบยิ้มอย่างเสียใจ กล่าวขึ้น

"ขอโทษอย่างยิ่ง ทำให้ท่านต้องเสียเวลาไปไม่น้อย"

"ยากนักที่มาพบกับผู้อาวุโส ตามเหตุผลควรจะสนทนากันให้มากกว่านี้"

กล่าวแล้วแย้มยิ้มอย่างสง่างามอีกครา จึงเดินไปที่อาชาสีกะเลียวทางด้านข้างทาง ทิโกวพั้วเบิ่งตาจนกระจ่าง คล้ายดั่งคิดถึงเรื่องสำคัญอันใด รีบกล่าวอย่างขุ่นเคืองขึ้นอีกครั้งว่า

"เก็งโกวเนี้ย เมื่อพบกับเจ้าเด็กไร้น้ำใจไม่มีสัจจะผู้นั้นเมื่อใด อย่าได้ลืมสั่งสอนมันแทนเราผู้เฒ่าให้เต็มมือสักครั้งเป็นอันขาด จะให้วิเศษแล้วควรตัดแขนเจ้าเด็กอุบาทว์สักข้าง หรือขาสักข้างก็ยังประเสริฐอยู่"

บ้วนเล็กเพี้ยพอฟังสีหน้าพลันซีดขาว รีบหันไปบอกแก่เก็งจีฮุ้นที่ขี้นบนหลังม้าอย่างลนลานว่า

"เก็งโกวเนี้ย โปรดอย่าได้กระทำดั่งนั้น..."

เก็งจีฮุ้นนั่งบนหลังม้า จ้องมองดูบ้วนเล็กเพี้ยที่มีท่าทางหวาดหวั่นจนลนลาน ฝืนใจยิ้มขึ้น กล่าวว่า

"เพี้ยโกวเนี้ยวางใจ ข้าพเจ้ามิใช่เป็นคู่มือต่อต้านเล่งจ้วงจี่ได้"

บ้วนเล็กเพี้ยไหนเลยจะยอมเชื่อถือ ยังคงวิงวอนอย่างหม่นหมองว่า

"เก็งโกวเนี้ย ขอกราบไหว้วิงวอนท่าน โปรดจงกรุณาปรานีอย่าได้จริงจัง..."

กล่าวได้เท่านั้นก็ลำคอตีบตัน สะอึกสะอื้นขึ้นโดยมิอาจจะส่งเสียงต่อไป หยาดน้ำตาสดใสไหลรินเป็นเส้นสายจนต้องยกมือปิดหน้าร่ำไห้ไปแล้ว

ทิโกวพั้วมีเปลือกนอกที่ขุ่นเคืองจนหน้าเคร่งเครียดเสียงเกรี้ยวกราด แต่ใจจริงนั้นรักธิดาโทนจนสุดจะเปรียบบรรยาย ยามนี้หน้าเหี่ยวย่นของนางต้องหมองคล้ำ ต้องหุบปากมิกล้ากล่าวคำให้เป็นที่สะเทือนใจแก่ธิดางามของนางอีกแล้ว

เก็งจีฮุ้นเมื่อได้ยินวาจาบ้วนเล็กเพี้ย รู้สึกตื้นตันใจเป็นยิ่งนัก มีความเห็นว่า เล่งจ้วงจี่หากสามารถได้ภรรยาที่มีความลุ่มหลงรักจนงมงายเช่นนี้ สมควรเป็นที่พึงพอใจได้แล้ว

แต่นางก็รู้ดี เรื่องราวที่เกิดขึ้นทางเบ้อันชัวเมื่อค่ำวานนี้ ทิโกวพั้วกับบุตรีย่อมจะต้องได้ทราบข่าวคราวในไม่ช้าก็เร็ว ดังนั้นจึงกล่าวอย่างมีเจตนาเตือนสติสองมารดาและบุตรีให้รู้ไว้

"เพี้ยโกวเนี้ย อย่าได้วิตกกังวลถึงความปลอดภัยของมันเลย อย่าว่าแต่ข้าพเจ้าเก็งจีฮุ้นมิใช่เป็นคู่มือของมันเท่านั้น แม้กระทั่งเจ้าสำนักทุกแห่งหนในยุคนี้ ปรมาจารย์ชั้นยอดทั่วทุกคนในปัจจุบัน ก็ไม่มีผู้ใดจะเผยอขึ้นเทียมเทียบเปรียบกับมันได้"

วาจาชะงักลงชั่วขณะ เหลียวมามองดูทิโกวพั้วที่หน้าหม่นหมองกังวลกล่าวอย่างนอบน้อมขึ้นว่า

"ผู้อาวุโสมุ่งตรงไปทางเหนือ ในเวลาวันสองวันนี้ไม่ยากจะได้รับข่าวคราวอันน่าแตกตื่นตกใจของเล่งจ้วงจี่ ผู้อาวุโสกับเพี้ยโกวเนี้ยโปรดได้อภัยข้าพเจ้าจะต้องล่วงหน้าไปก่อนแล้ว"

ทิโกวพั้วกับบ้วนเล็กเพี้ยมาตรแม้นต่างรู้ดีว่าเล่งจ้วงจี่มีวิชาฝีมือติดตัวแต่ไม่ยอมเชื่อถืออย่างเด็ดขาด ว่ามีพลังฝีมือเยี่ยมยอดอย่างไร แต่ยามนี้เมื่อเห็นเก็งจีฮุ้นกล่าวอย่างหนักแน่นจริงจัง ทั้งสองก็มีความเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่งมาตรแม้นมิทราบพฤติการณ์อันน่าแตกตื่นตกใจนั้นเป็นเช่นไร แต่ก็มิอาจจะเค้นถามต่อไปได้ จึงต้องพากันส่งเสียงล่ำลาอวยพรให้เก็งจีฮุ้นเดินทางโดยราบรื่น

เก็งจีฮุ้นอำลาอย่างยิ้มแย้ม แล้วกระตุ้นม้าห้อตะบึงไปทางทิศเหนือ ม้าพ่วงพีที่ได้กินหญ้าและพักผ่อนมาชั่วขณะ จึงมีฝีเท้าเพิ่มพูนขึ้นกว่าเดิม จึงวิ่งได้รวดเร็วดั่งเหินบิน

เล่งจ้วงจี่ที่แฝงกายอยู่หลังต้นไม้ใหญ่ ฟังคำสนทนาของทั้งสามด้วยจิตใจอันหนักอึ้ง ทราบดีว่าเรื่องราวยิ่งก่อกวนยิ่งย่ำแย่ยับเยิน โดยเฉพาะความลุ่มหลงงมงาย กังวลความปลอดภัย ในความกระทบกระเทือนใจอย่างรุนแรงสุดแสนเช่นนี้แล้ว บ้วนเล็กเพี้ยยังไม่มีวาจาตัดพ้อต่อว่า ยิ่งเป็นที่ตื้นตันใจใหญ่หลวงเหลือประมาณ

เล่งจ้วงจี่ยืนเกาะลำต้นไม้ เหม่อมองดูทิโกวพั้วที่ปลอบโยนบ้วนเล็กเพี้ยให้เดินทางต่อ ส่วนม้าของเก็งจีฮุ้นนั้นหายลับตาไปในปลายทาง จึงได้หันกายเดินไปที่อาชาสีดำปลอด

ลมโชยมาวูบหนึ่ง รู้สึกเย็นขึ้นที่สองแก้ม จึงยกมือลูบไป จวบจนขณะนี้จึงพบเห็นว่าสองแก้มเปียกชื้น มิทราบว่าหลั่งน้ำตาลงมาตั้งแต่เมื่อใด

เล่งจ้วงจี่ถือบังเหียนด้วยจิตใจอันว้าวุ่นลังเล ก้มหน้าขบคิดอยู่เนิ่นนาน จึงตัดใจกระโดดขึ้นอาน สะบัดบังเหียนมุ่งหน้าไปทางป่าทึบทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ

เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่า เรื่องขุ่นใจที่ประดังมาซ้ำ ๆ ซ้อน ๆ เช่นนี้ เก็งจีฮุ้นย่อมไม่มีจิตใจปลอดโปร่งแจ่มใสได้ในเวลาอันรวดเร็วแน่ ไล่ตามนางไปกลับทำให้เรื่องเลวร้ายลงอีก อาจบางทีถึงกับต้องทุ่มเถียงกันขึ้นมาก็ได้ ดังนั้นจึงตกลงใจจะอ้อมทางไปดักหน้าเก็งจีฮุ้น รออีกวันสองวันจนอารมณ์ของนางค่อยสงบลงแล้ว จึงปรากฏตัวมาพบกับนาง ขอเพียงนางยอมเชื่อฟังคำอธิบายของตน เรื่องนี้ก็ไม่ยากจะได้รับความเห็นใจและอภัยจากนาง

เพื่อเป็นการสะดวกต่อการเดินทาง ม้าดำปลอดนี้มีแต่ต้องพาติดตัวไปจนเสร็จเรื่องราวทางฮ่วงซัวแล้วจึงค่อยคืนให้ เชื่อมั่นว่าสองพี่น้องแซ่เตี้ยงและอึ้งปวยอี่คงไม่ถึงกับขุ่นใจเพราะสาเหตุนี้

ขณะขบคิดอยู่นั้น เบื้องหน้าพลันกระจ่างสดใส ที่แท้ม้าดำปลอดได้วิ่งออกจากราวป่าแล้ว เล่งจ้วงจี่กวาดตามองไป เห็นเป็นทุ่งนาป่าเขาอันเวิ้งว้าง ที่ชิ่งไกลไม่กี่ลี้มีหมู่บ้านน้อย ๆ อยู่แห่งหนึ่ง จึงไสม้าเร่งไป ระยะไกลเพียงไม่กี่ลี้ชั่วครู่ก็บรรลุถึง

เป็นหมู่บ้านซอมซ่อที่มีเพียงสี่ห้าหลังคาเรือน สนัขในบ้านเมื่อเห็นม้าพ่วงพีสีดำปลอดห้อตะบึงมา ต่างเห่าด้วยความตกใจแล้วหลุบหางวิ่งหนีไปหมดสิ้น

เล่งจ้วงจี่ชะลอม้าลงหยุดที่หน้ารั้วไม้ไผ่ของบ้านหลังแรก

คิดว่าเสียงสุนัขเห่าคงสร้างความตกใจให้แก่คนในบ้าน เล่งจ้วงจี่มิทัน

จะเข้าเคาะประตู ในกระท่อมหลังรั้วก็มีหญิงชราผมขาวโพลงเสื้อสีเทา เดินตัวสั่นออกมา จากนั้นยังมีทารกหญิงอายุแปดเก้าปีเสื้อสีแดงฉานวิ่งตามติด

ทารกหญิงเสื้อแดงนี้หน้ากลมป้อมตากลมใหญ่ ถักหางเปียยาวสองสาย ดูแล้วรู้สึกน่ารักน่าเอ็นดูยิ่ง นางมิทันรอให้หญิงชราอนุญาต ก็วิ่งตรงมาที่ประตูรั้ว เปิดออกอย่างแคล่วคล่องว่องไว

เล่งจ้วงจี่รู้สึกพอใจยิ่งนัก ความอึดอัดกลัดกลุ้มในอกปลาสนาการทันที แต่ก็มิอาจจะเข้าไปอย่างวู่วาม แย้มยิ้มอย่างเอ็นดูให้แก่ทารกหญิงเสื้อแดงก่อนแล้ว จึงกล่าวกับหญิงชราอย่างนอบน้อม ขอพักผ่อนชั่วครู่ก็จะไป

หญิงชราเห็นทารกหญิงเปิดประตูรั้ว มิเพียงไม่ตำหนิดุด่าเท่านั้น ยังกลับหัวร่อให้อย่างเมตตาปรานี เมื่อเห็นท่าทีอันองอาจคมสัน บุคลิกเรียบร้อยสำรวมดั่งนักศึกษา มีถ้อยคำวาจาอันนอบน้อมเปี่ยมมารยาท ก็รีบเชื้อเชิญเข้าไปกันข้างใน

เล่งจ้วงจี่รู้สึกว่า วาจาของหญิงชรานี้สละสลวยชัดเจน มิคล้ายเป็นคนนาไร่ธรรมดา แต่ก็มิกล้าถามไถ่ รีบเอ่ยขอบพระคุณที่นางเชื้อเชิญให้พักผ่อน จากนั้นปล่อยม้าให้กินหญ้าอยู่บนลานบ้านที่ไม่ไกลนัก ติดตามหญิงชราเข้าไปในกระท่อมหลังใหญ่

กระท่อมนี้มีห้องติดต่อกันสี่หลัง แสดงว่าหญิงชราต้องมีบุตรหลานไม่ต่ำกว่าหนึ่งคน เมื่อเล่งจ้วงจี่นั่งลงเรียบร้อย หญิงชราก็เทน้ำชาให้ชามใหญ่

หญิงชราคล้ายดั่งผ่านโลกจนเจนจัด ไม่ถามทั้งชื่อแซ่และความเป็นมาของเล่งจ้วงจี่ และไม่ถามสาเหตุที่เล่งจ้วงจี่ไฉนไม่เดินตามทางหลวง แต่กลับมาพักผ่อนในหมู่บ้านเล็ก ๆ ที่ห่างไกลจากเส้นทางมากหลาย

ทารกหญิงเสื้อแดงยืนเคียงข้างหญิงชรา ตากลมใหญ่ที่แคล่วคล่องว่องไวของนางมีประกายคมวาว เพียงมองปราดเดียว ก็สร้างความตื่นตกใจให้เล่งจ้วงจี่ยิ่งนัก เพราะคำนวณได้แน่ว่า ทารกหญิงที่อายุเพียงแปดเก้าปีนี้อย่างน้อยต้องมีการฝึกกำลังภายในมาไม่ต่ำกว่าห้าปีแน่ และจากการพบเห็นยิ่งทำให้เกิดความระแวดระวังตัวเป็นพิเศษ เพราะมั่นใจได้ว่า หญิงชรา

หน้าปรานียิ้มแย้มแจ่มใสอย่างมีมารยาทนี้ จะต้องมิใช่เป็นหญิงชาวนาไร่ธรรมดาเป็นอันขาด

แต่ทว่าชำเลืองแลดูหญิงชราอีกหลายครา นอกจากมีสีหน้าแดงระเรื่อผิดปรกติแล้ว ดูมิออกว่าเป็นผู้มีพลังฝีมือสูงส่งอย่างไร ดังนั้นจึงต้องเกิดความพิศวงสงสัยไม่น้อย

ครั้นแล้วเมื่อวางชามน้ำชาลงก็กล่าวอย่างนอบน้อมขึ้น ว่าอาชาคู่ขาเกิดแตกตื่นตกใจ วิ่งเตลิดมาโดยมิยอมฟังคำบังคับจนถึงหน้าหมู่บ้านนี้จึงยอมหยุดไว้ ดังนั้นจึงมารบกวนต่อหญิงชรา ซึ่งนางก็มิได้ว่าอย่างไร กลับหัวร่อแล้วกล่าวด้วยความปรานีขึ้นว่า

"ออกเดินทางภายนอก ร่วมเรือข้ามฝั่งด้วยกันล้วนเป็นผู้มีวาสนาร่วมกันทั้งสิ้น อย่าว่าแต่ม้าของท่านยังได้ชักนำท่านมาจนถึงกระท่อมของเราอย่างจงใจ เป็นที่เห็นได้ว่าเราต่างมีวาสนาร่วมกันอย่างลึกซึ้งอยู่"

เล่งจ้วงจี่พอได้ฟัง ยิ่งมั่นใจว่าหญิงชราจะต้องมิใช่เป็นชาวบ้านธรรมดาเด็ดขาด ดังนั้นจึงถามอย่างนอบน้อมขึ้น

"ท่านผู้เฒ่าแซ่ไร ?"

หญิงชราหัวร่อปลอดโปร่งแจ่มใสขึ้นกว่าเดิมแล้ว จากนั้นกล่าวด้วยความปลาบปลื้มใจว่า

"เราผู้เฒ่าแซ่กัง อยู่ที่หมู่บ้านนี้เป็นเวลาร่วมยี่สิบปีแล้ว บุตรชายคนโตนามกังยุยบู๊ ที่สองนามกังยุยเต็ก คนเล็กกังยุยเอ็ง คนโตกับที่สองต่างมีภรรยา เล่าซำยังอายุน้อยเพิ่งยี่สิบปีเท่านั้น นี่ ! เอียเท้านางนี้ก็คือบุตรีของเล่าตั้ว (พี่ใหญ่) นามไชหงส์"

เล่งจ้วงจี่มิได้ยินนางเอ่ยพาดพิงถึงเล่ากงกง คาดว่าคงเสียชีวิตไปแล้วดังนั้นจึงมิอาจถามไถ่ แต่กับประกายตาอันแวววับของทารกหญิงนี้ มีความสนใจเป็นพิเศษ แน่ใจได้แม่นมั่นว่า บุตรของหญิงชราจะต้องเป็นชนชาวบู๊ลิ้มอันมีฝีมือสูงส่งแน่นอน

เล่งจ้วงจี่เห็นหญิงชราลูบคลำทารกหญิงอย่างรักใคร่เอ็นดู จึงชมเชย

นางว่าเป็นผู้มีบุญยิ่ง ที่ได้หลานหญิงอันน่ารักปานนี้ หญิงชราเมื่อได้ยินเล่ง-จ้วงจี่ชมหลานสุดรักของนาง ก็หัวร่ออย่างปลาบปลื้มยินดี แต่ทันใดทารกหญิงที่คลอเคลียข้างกายหญิงชราร้องบอกว่ามารดากับซิ้ม (อาหญิง) ของนางกลับจากนาแล้ว เล่งจ้วงจี่รีบมองดู เห็นเป็นสตรีกลางคนและอายุยี่สิบเศษ มายืนอยู่ที่นอกประตูรั้ว ทราบดีว่าต้องเป็นสะใภ้ทั้งสองของหญิงชรา เมื่อทารกหญิงเปิดประตูรั้วแล้วสตรีสองนางจึงได้เข้าห้องมา เล่งจ้วงจี่มองดูสายตาของหญิงทั้งสองนี้แล้ว รู้ว่าสะใภ้ทั้งสองนางนี้ก็มีฝีมือการต่อสู้เช่นกัน

เพื่อต้องการพักผ่อนให้เร็วขึ้น จึงรีบลุกกล่าวคำขอขมาปลีกตัวไปพักผ่อนตามลำพัง หญิงชราก็รีบจัดหาห้องของบุตรชายคนเล็กที่ยังเป็นโสดให้เล่งจ้วงจี่พัก สั่งสะใภ้ทั้งสองตระเตรียมอาหารแก่เล่งจ้วงจี่ แม้เล่งจ้วงจี่จะปฏิเสธก็ถูกรั้งไว้อย่างปรานี จึงจำต้องรับคำแล้วเข้าไปพักภายในห้องอย่างนอบน้อม

จุดประสงค์ที่เล่งจ้วงจี่มาในหมู่บ้านน้อยนี้ เพียงหมายจะพักผ่อนให้คลายความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าที่ห้อม้ามาทั้งคืน พร้อมกันนั้นจิตใจที่อึดอัดกลัดกลุ้มจะได้รับการพักผ่อนให้สงบเยือกเย็นชั่วขณะ หลังจากเข้าห้องแล้วรีบขัดสมาธิบนเก้าอี้ยาวหน้าเตียง หมายจะผนึกลมปราณให้คลายความเหน็ดเหนื่อย แต่ทว่าเรื่องขุ่นใจที่ประดังมาหลายครั้งหลายครา ยังคงวนเวียนอยู่ในจิตใจ ก่อกวนจนไม่มีความสงบเยือกเย็น จนเป็นเวลาครู่ใหญ่จึงพอจะสะสางให้สร่างซาลงบ้าง แล้วก็เคลิ้มหลับใหลไป

มิทราบผ่านเวลานานเท่าใด พลันได้ยินทารกหญิงร้องตะโกนก้อง บอกว่าเชี่ยวเจ็กเจ่ก (อาคนเล็ก) ของนางกลับมาแล้ว จากนั้นมีเสียงหญิงชรากล่าวอย่างปรานีขึ้น

"เอ็งยี้ มาที่ห้องนี้ ห้องของเจ้ามีอาคันตุกะขอพักอยู่"

เสียงอันมิใคร่พึงพอใจของบุรุษหนุ่มได้ถามว่าผู้พักในห้องตนเป็นใคร แต่หญิงชราแสร้งทำเป็นเฉยเมย บอกว่าเป็นนักศึกษาที่ผ่านทางมาเท่านั้น เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่าบุรุษหนุ่มที่กำลังส่งเสียงนี้คือกังยุยเอ็ง บุตรชายคนเล็กอายุ

ยี่สิบปีของหญิงชรานี้

กังยุยเอ็งคล้ายไม่มีอารมณ์จะไปถามไถ่ความเป็นมาของผู้พักแรม เพียงแต่ใช้เสียงอันท้อแท้กล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"มารดา เอ็งยี้ได้พบซาอาอี๊ (น้าหญิงคนที่สาม) กับเพี้ยม่วยม่วยในเมือง..."

เล่งจ้วงจี่มีความสนใจต่อคำ 'เพี้ยม่วยม่วย' เป็นพิเศษ รีบเค้นถามตัวเองอยู่ไม่หยุดยั้ง 'สมควรมิใช่ทิโกวพั้วกับบ้วนเล็กเพี้ยกระมัง ?'

พลันได้ยินหญิงชราถามอย่างเร่งร้อนขึ้น

"เจ้าถามไถ่พวกนางหรือไม่ ว่าไฉนมิไปมกกังซัว ?"

เล่งจ้วงจี่พอได้ฟังก็ตื่นตระหนกจนเบิกตาโพลง รีบลนลานลงจากม้ายาวทันที ยามนี้ได้รู้กระจ่างแก่ใจแล้ว หญิงชราที่กล่าววาจาคือพี่สาวร่วมสาบานของทิโกวพั้วนามกังตั้วเนี้ย ฉายาทิจิวเจี้ยง (ไม้เท้านกเหล็ก) อันมีพลังฝีมือสูงสุดของสามพี่น้องร่วมสาบาน ฟังจากน้ำเสียงของนาง แสดงว่านางเพิ่งไปที่ทิป้งพุ้ย (กระบองเหล็ก) ทางมกกังซัวมา

ได้ยินเสียงกังยุยเอ็งตอบอย่างกลัดกลุ้มว่า

"เอ็งยี้มิได้ถาม เนื่องจากเพี้ยม่วยม่วยมีสีหน้าที่ระทมตรมตรอม ซูบซีดจนมิคล้ายนางไปแล้ว"

กังตั้วเนี้ยคล้ายดั่งตื่นตกใจยิ่ง รีบถามอย่างเร่งร้อน

"เพราะเหตุใด ! รีบบอกเล่าให้มารดาฟังโดยละเอียด"

เล่งจ้วงจี่ก็มีความสนใจต่อวาจาที่กังยุยเอ็งจะกล่าวมา จึงรีบเงี่ยหูฟังอย่างตั้งอกตั้งใจ พร้อมกับย่องกริบไปที่ริมหน้าต่าง พอดีแห่งนั้นกระดาษหน้าต่างแตกเป็นรอยอยู่ทางหนึ่ง ดังนั้นเองรีบก้มลงมองเห็นในห้อง เห็นบุรุษหนุ่มอาภรณ์สีครามหน้าตาคมคายหล่อเหลา กำลังเดินตามกังตั้วเนี้ยมาที่ห้องใหญ่ บุรุษหนุ่มนี้ร่างกำยำสมส่วนสัด เป็นบุคลิกที่เหมาะต่อการฝึกปรือฝีมือต่อสู้ยิ่งนัก

เล่งจ้วงจี่รู้สึกว่ากังยุยเอ็งมีความมองอาจสง่า หน้าตาคมสันหล่อเหลา นอกจากจะขาดความเรียบร้อยนุ่มนวลของนักศึกษา รู้สึกว่ากังยุยเอ็งมิได้

ด้อยไปกว่าตนเลย

กังตั้วเนี้ยรอจนบุตรชายเดินมาถึงเบื้องหน้า จึงรีบถามย้ำไปอีกคำ

"เพี้ยม่วยม่วยของเจ้าเจ็บป่วยทรุดหนักหรือ ?"

กังยุยเอ็งส่ายหน้าอย่างท้อแท้รันทด ส่งเสียงหม่นหมองกล่าวว่า

"ซาอาอี๊บอกว่าถูกเจ้าเด็กที่มีชื่อเล่งจ้วงจี่ทำร้ายเอา"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็สะท้านขึ้นทั้งร่าง ลอบร้องชมโชคชะตาของตนอยู่ในใจ เมื่อครู่หากบอกชื่อแซ่แก่กังตั้วเนี้ย เห็นทีจะต้องมีเรื่องยุ่งยากขึ้นมาอีกมากหลายแน่นอน

ใบหน้าแดงระเรื่อของกังตั้วเนี้ยแปรเปลี่ยนไปทันที ดวงตามีประกายเจิดจ้ากระจายวูบก็หายวับ ถามเสียงหนัก ๆ ทันทีว่า

"เจ้าถามไถ่ชัดเจนถึงเสื้อผ้า รูปลักษณะ และวัยของบุรุษหนุ่มแซ่เล่งนั่นหรือไม่ ?"

เล่งจ้วงจี่พอฟัง หัวใจก็ระทึกจนตึงเครียดขึ้นอีกครั้ง แต่ทว่ากังยุยเอ็งได้กล่าวอย่างขุ่นเคืองขึ้น

"แต่เพี้ยม่วยม่วยมิยอมให้ซาอาอี๊บอก นางยังปฏิเสธอยู่อย่างยืนกรานดื้อรั้น และช่วยเถียงแก้ตัวให้แก่เล่งจ้วงจี่ผู้นั้น"

กังตั้วเนี้ยขมวดคิ้วนิ่วหน้า คล้ายดั่งเข้าใจความนัยได้แล้ว จึงลดเสียงแผ่วเบาถามอย่างกังวลว่า

"เอ็งยี้ เจ้าได้บอกเรื่องที่เราตกลงใจจะให้เจ้าแต่งงานกับเพี้ยเอียเท้าในปลายปีนี้แก่ซาอาอี๊ และเพี้ยเอียเท้าหรือไม่ ?"

เล่งจ้วงจี่พอได้ยินสมองพลันลั่นอื้ออึงจนแทบล้มฟุบสลบไป ต้องร้องครวญครางอยู่ในใจจนโหยหวน 'เรื่องประดานี้ ไฉนจึงมาสุมอยู่ที่ตนเพียงคนเดียวเล่า ?'

ตนมีชื่อเจ๊อยู่ผู้หนึ่งแล้ว ย่อมไม่ปรารถนาจะให้กังยุยเอ็งที่เป็นบุรุษหนุ่มมีอนาคต จะต้องเจ็บช้ำขมขื่นใจเพราะการนี้ไปจนชั่วชีวิต ตนจะต้องพยายามจนสุดความสามารถ ชักนำให้พิธีวิวาห์ของทั้งสองสำเร็จให้จงได้

ในความคิดเห็นของเล่งจ้วงจี่ เรื่องราวความรักของอิสตรี คล้ายดั่งเป็นเรื่องพิพาทบาดหมางที่คลี่คลายไกล่เกลี่ยได้ง่ายดายก็ปานกัน

ขณะขบคิดได้เห็นกังยุยเอ็งส่ายหน้าปฏิเสธอย่างหม่นหมอง และเห็นกังตั้วเนี้ยถามไถ่ด้วยความกังวลสนใจขึ้นอีกว่า

"เอ็งยี้ ในห้องเจ้ามีคนพักอยู่ รีบไปพักผ่อนในห้องของเราเถิด"

กังยุยเอ็งผงกศีรษะอย่างว่าง่าย เดินตรงเข้าไปในห้องมารดา เล่งจ้วงจี่รู้สึกว่าสมควรไปแล้ว ดังนั้นขยับเสื้อผ้าระงับใจ ปั้นหน้าจนยิ้มแย้มแจ่มใสแล้วเดินออกนอกประตูมา

กังตั้วเนี้ยกำลังจะเดินตามเข้าไปในห้อง เพื่อสนทนากับบุตรชายคนเล็กของนาง แต่เห็นเล่งจ้วงจี่ที่หน้าตาสดใสท่าทางกระปรี้กระเปร่าเดินยิ้มแย้มออกมาหา ความหงุดหงิดหม่นหมองบนใบหน้านางพลันปลาสนาการหมดสิ้น ถามไถ่อย่างยิ้มแย้มแจ่มใสต่อไป เล่งจ้วงจี่เมื่อเห็นกังตั้วเนี้ยฝืนยิ้มแย้มมาอย่างนี้ยิ่งรู้สึกอัดอั้นตันใจ หญิงชราที่มีความเมตตาปรานีเพราะความเสียใจของบุตรรัก มิทราบนางผู้เฒ่าจะรุ่มร้อนกระวนกระวายเพียงไร แต่ทว่านางยังคงซ่อนความหงุดหงิดไม่พอใจเอาไว้ พยายามปิดบังมิให้อาคันตุกะได้พบเห็น ความเลิศล้ำในน้ำใจของกังตั้วเนี้ย เป็นที่เห็นได้จากการนี้เอง และการปรนนิบัติเคารพพี่สะใภ้ มีความว่าง่ายกตัญญูของบุตร เล่งจ้วงจี่ก็ได้เห็นมากับตา ครอบครัวที่มีความกลมเกลียวสุขสันติเช่นนี้ ไหนเลยจะให้มีความหม่นหมองเสียใจมาครอบคลุมได้เล่า

เล่งจ้วงจี่รู้สึกว่า เรื่องที่ทำให้ครอบครัวกังตั้วเนี้ยต้องหงุดหงิดหม่นหมองคือตนเป็นต้นเหตุกระทำให้เกิดขึ้นเอง ดังนั้นความเจ็บปวดใจในยามนี้ มิได้ด้อยกว่ากังตั้วเนี้ยกับกังยุยเอ็งเลย

ขณะขบคิดอย่างรวดเร็ว ก็รีบกล่าวกับหญิงชราอย่างนอบน้อม บอกว่าหายเหนื่อยแล้วจะรีบรุดเดินทาง พระคุณการต้อนรับและให้อาหารนี้เอาไว้วันหน้าจะมากราบกรานอีกครั้ง

ขณะว่ากล่าว กังยุยเอ็งที่เข้าไปในห้องมารดาได้ยินเสียงจึงเดินออก

มาอีกครั้ง

กังตั้วเนี้ยที่กลัดกลุ้มหงุดหงิด เหลือบตาดูบุตรรักแวบหนึ่งแล้ว การรั้งไว้จึงไม่แข็งขันดุจดั่งเมื่อครู่ แต่ยังคงกล่าวตามมารยาท ให้มีโอกาสมาเที่ยวอีกครั้ง เล่งจ้วงจี่สนทนาปราศรัยตามมารยาทกับกังยุยเอ็งเพียงไม่กี่คำ จึงเดินไปทางประตูรั้ว

กังตั้วเนี้ยพาหลานหญิงและกังยุยเอ็งตามมาส่งจนถึงหน้าประตู ทั้งสามต่างล่ำลากันเป็นอันดี

เมื่อมาถึงสนามหญ้าหน้ากระท่อม เล่งจ้วงจี่ยื่นมือจูงบังเหียนม้าดำปลอดที่ยังก้มหัวกินหญ้า ประสานมือคารวะต่อกังตั้วเนี้ยและกังยุยเอ็ง แล้วกล่าวคำอำลา จึงเหยียบโกลนขึ้นหลังม้าไป

กังยุยเอ็งยิ้มแย้มแจ่มใสประสานมือคารวะส่ง กังตั้วเนี้ยก็ยิ้มแย้มแล้วร้องเชิญให้มาเที่ยวครั้งหน้าอย่างปรานี แต่ทว่าวาจานางพอเพิ่งขาดคำ ทารกหญิงเสื้อแดงพลันกระโดดโลดเต้น ร้องเสียงแหลมเล็กว่า

"ไหนไน่ (ย่า) บิดาข้าพเจ้ากลับจากเจี๋ยะมึ้งแล้ว บิดาข้าพเจ้ากลับจากเจี๋ยะมึ้งแล้ว"

เสียงร้องแหลมเล็กดังพร้อมกับร่างวิ่งปราดไปรับหน้าทางด้านใต้ เล่งจ้วงจี่ก็ฉุกใจคิด ทราบดีว่ากังยุยบู๊ผู้เป็นบุตรชายคนโตของกังตั้วเนี้ยกลับมาแล้ว ดังนั้นจึงเหลียวหน้ามองไป เห็นชายกลางคนใส่เสื้อยาวหน้าตาคมคายที่คางมีเคราสั้นกระจุกหนึ่ง กำลังเดินอย่างองอาจเข้ามาด้วยฝีเท้าอันรวดเร็ว

กังยุยเอ็งพอเห็นกังยุยบู๊ผู้พี่ก็โบกมือร้องทักทายอย่างตื่นเต้นดีใจ กังตั้วเนี้ยก็รับหน้าบุตรรักที่กลับมาจากเมืองอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

แต่ทว่ากังยุยบู๊ที่ก้าวอย่างเร่งร้อน พอเห็นตัวเล่งจ้วงจี่บนม้าดำ สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนอย่างใหญ่หลวง รีบเร่งฝีเท้าจนรวดเร็วดั่งเหินบิน กับธิดาน้อยที่โห่ร้องโถมเข้าไปอย่างร่าเริงมิเหลือบไปแยแสเลย

เล่งจ้วงจี่ตื่นตกใจยิ่ง รู้ดีว่าย่ำแย่อีกแน่แล้ว กังยุยบู๊เมื่ออยู่ในเมืองเจี๋ยะมึ้งเมื่อตอนเช้า คงต้องพลอยปะปนอยู่ในหมู่ผู้คนทางหน้าโรงเตี๊ยม

ดูเหตุการณ์อันปั่นป่วนที่เกิดขึ้นเป็นแน่แท้

พอได้คิดเช่นนั้น รีบสะบัดบังเหียนม้าอย่างเร่งร้อน อาชาดำปลอดส่งเสียงร้องกึกก้องแล้วตะกุยขาทั้งสี่ วิ่งปราดไปทางทิศเหนือดุจดั่งเหินบินทันที

กังยุยบู๊ที่วิ่งอย่างเร่งร้อนเข้ามา พอเห็นก็ตาเป็นประกายสุกใส รีบร้องอย่างเร่งร้อนขึ้นว่า

"เล่งเชี่ยวเฮี้ยบ โปรดหยุดก่อน เล่งเชี่ยวเฮี้ยบโปรดอย่าเพิ่งไป !"

เสียงร้องละล่ำละลักดังพร้อมกับรีบใช้วิชาตัวเบาโถมมาทางหน้าประตูจนสุดฝีเท้า

แต่ทว่าอาชาดำปลอดมีความรวดเร็วดั่งสายฟ้า ชั่วเวลาเพียงพริบตาก็ไปไกลร่วมสองร้อยวา มีแต่ฝุ่นคละคลุ้งตามเป็นทางยาว บดบังเงาม้าจนหมดสิ้น

กังตั้วเนี้ยกับกังยุยเอ็งต่างมองดูกังยุยบู๊ที่มีท่าทีรุ่มร้อนกระวนกระวายถามด้วยความตื่นเต้นสงสัยว่า

"ไฉนไปรู้จักนักศึกษาอายุเยาว์ผู้นี้ ?"

กังยุยบู๊รู้ดีว่าตามไม่ทันแน่ จึงต้องชะงักเท้าหยุดร่าง กล่าวอย่างเสียดายเป็นยิ่งนักว่า

"มารดา เสียทีที่ท่านเป็นผู้อาวุโสบู๊ลิ้มที่คลุกคลีมาจนแทบทั่วแผ่นดิน วันนี้กลับดูพลาดผิดไปใหญ่หลวง นักศึกษาอะไรกัน มันก็คือบุรุษหนุ่มเสื้อขาวอันลี้ลับ ที่สร้างความแตกตื่นขวัญเสียให้แก่ทุกค่ายสำนักในวงพวกนักเลงระหว่างนี้ มีนามเล่งจ้วงจี่"

กังตั้วเนี้ยกับกังยุยเอ็งเคยไปอวยพรงานคล้ายวันเกิดของทิป้งทุ้ยอันเป็นน้องสาวร่วมสาบานคนที่สามที่ภูเขามกกังชัว ตลอดรายทางได้ยินแต่กิตติศัพท์ร่ำลือถึงบุรุษหนุ่มเสื้อขาวอันลึกลับ มีพฤติการณ์อันน่าแตกตื่นขวัญหายอยู่เพียงไร เก่งกาจสามารถเพียงไหน แต่ทั้งสองก็คิดไม่ถึงอย่างเด็ดขาดว่าบุคคลที่มีฝีมือสูงส่งและพฤติการณ์อันร้ายกาจ จะกลายเป็นนักศึกษารูปงาม

อายุเยาว์ ท่าทีนุ่มนิ่มเรียบร้อยเปี่ยมมารยาท

ดังนั้นเองมารดาและบุตรทั้งสองต่างก็อุทานด้วยความตื่นตกใจ งุนงงไปในทันที

กังยุยเอ็งระงับใจได้แล้ว สองตาพลันเป็นประกายเจิดจ้า เพลิงริษยาฮือโหมขึ้นจากส่วนลึกของหัวใจ ตวาดเสียงก้องไปว่า

"เราจะตามติดไปเสี่ยงชีวิตกับมัน !"

เสียงตวาดดังพร้อมกับร่างโถมปราดออกไป แต่กังตั้วเนี้ยพลันตวาดสุดเสียงไล่หลังไปว่า

"เอ็งยี้ กลับมา !"

กังยุยเอ็งเป็นบุตรที่กตัญญูยิ่ง มิกล้าฝ่าฝืนคำสั่งของมารดา จำต้องกลับมาอย่างขุ่นเคืองใจยิ่งนัก

กังยุยบู๊มองดูพฤติการณ์ที่ผิดธรรมดาของน้องชายคนเล็กแล้วก็งงงันไป เหม่อมองดูกังตั้วเนี้ยผู้มารดาแล้วถามว่า

"มารดา เป็นเรื่องราวเยี่ยงไรกัน ?"

กังตั้วเนี้ยถอนหายใจเบา ๆ มิตอบแต่ย้อนถามว่า

"บู๊ยี้ เจ้ามิได้จำคนผิด ?"

"จะจำผิดได้อย่างไรกัน เมื่อเช้าวันนี้ที่หน้าประตูโรงเตี๊ยมฮั่งไล้ในเมืองชายฉกรรจ์ที่รอดชีวิตหนีมาจากวังเงียงเซียนเก็งในภูเขาเบ้อันซัว ได้ชี้ให้ข้าพเจ้าดูอยู่กับตา และยังบอกเล่าพฤติการณ์ของมันอย่างชัดเจน..."

กังตั้วเนี้ยขมวดคิ้วย่น สอดถามอย่างไม่เข้าใจว่า

"ผู้คนของวังเงียงเซียนเก็งไฉนไปรู้จักเล่งจ้วงจี่ ?"

"บู๊ยี้วันนี้กลับมาก็ตั้งใจจะบอกเล่าข่าวดีที่น่าตื่นตกใจให้แก่มารดาท่านเป็นพิเศษ มารดาท่านนับแต่นี้มิต้องคอยพร่ำเตือนซาตี๋ อย่าได้เข้าใกล้ละแวกภูเขาเบ้อันซัวอีกแล้ว"

"เรื่องข่าวดีอันน่าตื่นเต้นตกใจอย่างไร ?"

ขณะนั้นกังยุยบู๊เห็นภรรยาและน้องสะใภ้ต่างก็พากันออกมา จึงรีบบอกว่า

"กล่าวแล้วเรื่องยืดยาวมาก พวกเราเข้าไปสนทนากันในห้องเถิด"

ครั้นแล้วคนทั้งปวงต่างรีบเดินกลับเข้าห้อง นั่งเรียบร้อยแล้วกังยุยบู๊จึงได้เล่าข่าวคราวที่ได้จากปากคำของชายฉกรรจ์รอดชีวิตจากวังเงียงเซียนเก็งให้แก่คนทั้งหลายทราบโดยละเอียด

กังตั๋วเนี้ยพอฟังแล้ว ต้องกล่าวอย่างสะทกสะท้อนใจว่า

"บุรุษหนุ่มที่มีท่าทางนุ่มนวลเรียบร้อยเปี่ยมมารยาทเยี่ยงเล่งจ้วงจี่ ดูไม่ออกเลยจริง ๆ จะเป็นยอดฝีมือที่มีความเยี่ยมเทียมเทพยดา ชิงชังต่อความชั่วร้ายดุจเป็นความแค้น ฆ่ายอดฝีมืออันดับสูงตายในครั้งเดียวถึงหลายสิบคน"

กังยุยบู๊กล่าวเสริมขึ้นว่า

"เล่งเชี่ยวเฮี้ยบมีวิชาสุดยอดของสี่อสูรร้ายอยู่ กำลังภายในได้ลึกล้ำ จนกระทั่งถึงขั้นอาวุธธรรมดาสามารถกลายเป็นอาวุธวิเศษ สะบั้นอาวุธฝ่ายตรงข้ามให้หักได้อย่างง่ายดาย ซึ่งนี่ยิ่งเป็นเรื่องที่ผู้คนยากจะยอมเชื่อได้จริง ๆ"

กังยุยเอ็งที่หึงหวงริษยาจนอัดอกตลอดเวลา หลังจากนั่งฟังพี่ชายใหญ่เล่าเรื่องราวจนจบสิ้นแล้ว ก็ท้อแท้ทอดอาลัยจนละเหี่ยใจ ลุกขึ้นเดินคอตกกลับเข้าไปในห้องอย่างหดหู่

กังยุยบู๊และสะใภ้ทั้งสองต่างก็เหลียวมองดูซาตี๋ที่จากไปอย่างตื่นเต้นสงสัยพากันถามกังตั๋วเนี้ยถึงสาเหตุ แต่กังตั๋วเนี้ยก็ไม่ยอมบอกเล่า เพียงห้ามปรามมิให้ทุกคนเอ่ยถึงนามเล่งจ้วงจี่อีกต่อไปเป็นอันขาด

๛ ๛ ๛

ส่วนเล่งจ้วงจี่ในยามนี้กำลังเร่งม้าอย่างไม่คิดชีวิต จนมันห้อตะบึงไปไกลหลายสิบลี้แล้ว

เล่งจ้วงจี่ในยามเมื่อเห็นอยู่ไกลจากหมู่บ้านจนไม่อาจจะตามทัน จึงปล่อยให้อาชาดำปลอดวิ่งไปทางทิศเหนือโดยไม่เร่งรัด คิดถึงเรื่องที่ออกจากบ้านกังตั๋วเนี้ยเมื่อครู่ ก็ต้องลอบร้องชมโชคชะตาอยู่ในใจ มาตรมิเช่นนั้น

พอถูกกังยุยบุ๊บ่งบอกมาต่อหน้า เห็นทีจะต้องเปลืองเวลากันไปอีกมากหลาย

เล่งจ้วงจี่หาใช่เกรงกลัวสองพี่น้องแซ่กังไม่ แต่เป็นเพราะความเคารพนับถือในตัวกังตั้วเนี้ย ที่เป็นผู้อาวุโสมีเกียรติคุณดีงามไม่ด่างพร้อย กังยุยเอ็งก็เป็นบุรุษหนุ่มที่มีจิตใจเปี่ยมคุณธรรม เคารพกตัญญูต่อผู้บังเกิดเกล้า จึงไม่ปรารถนาที่จะให้ครอบครัวอันกลมเกลียวสันติเกิดเรื่องยุ่งยากรำคาญจนมากมายกว่านี้

อาชาดำปลอดส่งเสียงร้องสะเทือนเลื่อนลั่น วิ่งปราดเข้าไปในประตูเมืองหนึ่งดั่งเหินบิน

เล่งจ้วงจี่สะดุ้งรู้ตัว รีบชะลอฝีเท้าม้าแล้วกวาดตามองไป เห็นเป็นตัวเมืองใหญ่ มีบ้านช่องมิต่ำกว่าหนึ่งพันหลัง ตามถนนหนทางก็มีผู้คนเดินอยู่แออัด กลิ่นอาหารอันหอมหวนโชยมาตามเหลาสุรา ทำให้เล่งจ้วงจี่รู้สึกหิวโหยขึ้นไม่น้อย จึงรั้งม้ากวาดตาดู เห็นเป็นเหลาสุราที่โอ่อ่าโอฬาร

ดังนั้นจึงลงจากหลังม้า ผู้รับใช้วิ่งลนลานมารับบังเหียนม้า เชื้อเชิญด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส เล่งจ้วงจี่จึงให้รางวัลด้วยเศษเงินชิ้นหนึ่ง แล้วสั่งพักม้าโดยมิต้องปลดอาน หาหญ้าน้ำให้มันเต็มที่

ขณะสาวเท้าจะขึ้นบันได ฉุกใจคิดถึงเก็งจีฮุ้นจึงหยุดถามไถ่ผู้รับใช้บอกรูปลักษณะเสื้อผ้าของเก็งจีฮุ้น ว่าเคยมาหรือผ่านเหลาสุรานี้หรือไม่ แต่ผู้รับใช้หลายคนก็สั่นศีรษะปฏิเสธว่าไม่เคยพบเห็น เล่งจ้วงจี่จึงเดินตามบันไดขึ้นไป หมายจะรับประทานอาหารรองท้องแล้วจึงมุ่งหน้าสู่ฮ่วงซัว

ขณะที่เล่งจ้วงจี่หันกายจะสาวเท้านั้น ได้พบเห็นทางมุมตรอกหน้าโรงเตี๊ยม มีชายฉกรรจ์สะพายดาบแต่งกายรัดกุมสองคนจับตาอันแตกตื่นสงสัยมองมาที่ตน พร้อมทั้งซุบซิบกันอยู่เบา ๆ เล่งจ้วงจี่ก็ฉุกใจคล้ายดั่งนึกได้ แล้วจึงก้าวยาว ๆ ขึ้นไปบนบันได

บนเหลาสุรามีเสียงผู้คนสนทนากันเซ็งแซ่จนจอแจ เสียงหัวร่อ เสียงโห่ร้องกึกก้องจนสนั่นหวั่นไหว

เมื่อขึ้นพ้นปากบันได สองตาเล่งจ้วงจี่ก็กระจ่างจ้า บนเหลาตบแต่งโอ่อ่า

โอฬารยิ่งนัก และตามโต๊ะก็มีผู้คนนั่งจนแน่นขนัด ส่วนมากเป็นพวกเศรษฐีมีทรัพย์และชนชาวบู๊ลิ้มขึ้นชื่อลือกระเดื่อง

เสียงฝีเท้าที่ก้าวขึ้นบันได ทำให้ผู้รับใช้ทางชั้นบนรีบลนลานมาต้อนรับ เนื่องจากท่าทีอันโอ่อ่ามีราศี หน้าตาหล่อเหลาท่าทีเรียบร้อย ทำให้ผู้รับใช้ต้องลนลานมาประจบอย่างพินอบพิเทา ความผิดสังเกตของผู้รับใช้นี้ทำให้เหล่าผู้ที่มาดื่มกินอยู่บนเหลาต้องเกิดความสนใจอยู่บ้าง

ดังนั้นเอง ชนชาวบู๊ลิ้มที่อยู่ตามโต๊ะข้างปากบันไดพอเห็นเสื้อขาวดอกเงินโพกผมด้วยแพรสีเหลืองอ่อน หน้าตาหล่อเหลารูปร่างสง่า ต่างสีหน้าแปรเปลี่ยนไปทันที ผู้ที่มีสายตาแหลมคมและประสาทอ่อนไหว ถึงกับร้องอุทานออกมาด้วยความลืมตัว

ทั่วทั้งชั้นบนของเหลาสุราถูกเสียงอุทานอันตื่นเต้นนี้ดึงดูดให้เหลียวมองมาทางปากบันไดเป็นจุดเดียว

พอมองพบเห็น ทั่วทั้งเหลาพลันเงียบงันไปทันที เสียงเซ็งแซ่จอแจจนสับสนกลับกลายเป็นเงียบงันวังเวงในทันที

ผู้รับใช้ที่แย้มยิ้มเข้ามาต้อนรับ ก็รู้สึกตัวด้วยความแตกตื่น แน่ใจว่านักศึกษารูปงามท่าทางเรียบร้อยนุ่มนวลนี้ อาจจะเป็นบุรุษหนุ่มลึกลับเสื้อขาวที่สร้างความตื่นเต้นเกรียวกราวให้แก่วงพวกนักเลงยุคนี้ จนในเหลาสุรามีผู้มาวิพากษ์วิจารณ์ไม่เว้นแต่ละวัน

ดังนั้นเองรอยยิ้มบนใบหน้าพลันสลายคลายไป รีบน้อมกายเชื้อเชิญอย่างเคารพยำเกรง

เล่งจ้วงจี่เมื่อเห็นสภาพนี้ ต้องลอบชมเชยความรู้กาลล่วงหน้าของจิ้นเต็กไต้ซือ ดังนั้นตกลงใจจะไปจากสถานที่ซึ่งอาจสร้างความวุ่นวายโกลาหลได้ง่ายดายเสียก่อน ดังนั้นจึงรีบบอกกับผู้รับใช้ด้วยเสียงอันนุ่มนวล ว่ามิใช่จะมารับประทานอาหาร เพียงต้องการหาคนที่ต้องการพบบนเหลานี้ดูว่าอยู่หรือไม่เท่านั้น

ผู้รับใช้ยังคงยืนตัวงออยู่สองฟากข้าง ท่าทีนอบน้อมยำเกรงเป็นที่สุด

เล่งจ้วงจี่แสร้งกวาดตามองไปทั่วทั้งเหลาสุราอย่างละเอียด ทำทีท่าเป็นหาคน แต่เหล่าชั่วร้ายที่มีชื่ออื้อฉาวในหมู่อธรรม ต่างแตกตื่นจนเนื้อตัวสั่นหน้าซีดเผือด ก้มศีรษะลงต่ำเพื่อมิให้จำได้

หลังจากกวาดตามองไปทั่วทั้งเหลาแล้ว จึงบอกกับผู้รับใช้ว่าไม่มีคนที่ต้องการพบอยู่ด้วย แล้วลงจากบันไดไป แต่ผู้รับใช้ทั้งสองยังคงน้อมส่งตัวงออยู่ที่ปากบันได มิกล้ามีท่าทีไม่พึงพอใจเลย

เล่งจ้วงจี่เมื่อลงจากเหลาสรา อาชาดำปลอดได้ถูกผู้รับใช้จงออกเดินเล่น ดังนั้นรับบังเหียนแล้วกระโดดขึ้นหลัง ควบขับอย่างเร่งร้อนออกจากตัวเมืองมา

เพื่อเลี่ยงจากการเข้าใจผิด หรือเหตุสุดวิสัยทำให้เสียเวลาต่อการไปภูเขาฮ่วงซัว เล่งจ้วงจี่ตกลงใจพยายามไม่เดินตามทางหลวงใหญ่ ไม่พักผ่อนตามตัวเมืองต่าง ๆ

เป็นเวลาหลายวันที่พยายามเลือกเฟ้นทางน้อยและหมู่บ้านเล็ก ๆ จึงมิได้เกิดเรื่องให้เป็นที่สะดุดตามองผู้คนทั้งหลาย แต่ทว่าเพราะเหตุนี้ จึงทำให้สูญเสียร่องรอยของเก็งจีฮุ้นไปด้วย

เล่งจ้วงจี่คำนวณแน่แก่ใจ เกียงซือเจ๊จะต้องไปที่ฮ่วงซัวเช่นกัน ดังนั้นจึงมิใคร่รุ่มร้อนกระวนกระวายนัก เพียงตั้งใจว่าเมื่อหาเล่งเชียวเก็งพบแล้วจะต้องได้ประสบกันในที่นั้นเป็นแม่นมั่น

ดังนั้นเองจึงห้อตะบึงม้ามุ่งสู่เหนือโดยไม่กังวลใจ กลางคืนห้อตามทางหลวงและเมืองใหญ่ กลางวันพักแรมตามหมู่บ้านเล็ก ๆ อันซอมซ่อ

นับแต่นั้น ในวงพวกนักเลงพลันสูญร่องรอยของเล่งจ้วงจี่ไป แต่ทว่าคำวิพากษ์วิจารณ์ในวงพวกนักเลงยิ่งเซ็งแซ่หนาหู คำร่ำลือยิ่งระบาดกว้างไกล ยิ่งเพิ่มความสนใจสังเกตร่องรอยของเล่งจ้วงจี่ขึ้นกว่าเดิม บรรดาหัวหน้าโจรและจอมอสูรร้ายฝ่ายมิจฉาชีพจำนวนมากหลายต่างหลบเร้นไปซ่อนตัวจากวงพวกนักเลงเพราะการปรากฏของเล่งจ้วงจี่

เล่งจ้วงจี่ห้ออาชาฝีเท้าเยี่ยมตะบึงไปทั้งกลางวันกลางคืน นอกจากจะ

หาหญ้าน้ำชั้นเยี่ยมให้แก่มันมีเวลาพักผ่อนคลายความเหน็ดเหนื่อยแล้ว น้อยครั้งนักที่จะมีเวลานอนอย่างสบายไปทั้งคืน

วันนี้เวลาฟ้าสางที่หมอกบางยังครอบคลุมแผ่นดิน ทั่วทั้งพสุธาเลือนรางดั่งราวเป็นเทพธิดาอันลี้ลับ ยากจะพบเห็นให้ชัดเจน

เล่งจ้วงจี่ที่ท่าทีกระปรี้กระเปร่าคึกคัก นั่งสง่าอยู่บนอาชาดำปลอดที่พ่วงพีฝีเท้าจัด ห้อตะบึงไปในยามสางจนเสียงฝีเท้าถี่เร็วดั่งสายฝนโหมซัด

ขุนเขาฮ่วงซัวที่ผู้คนทั่วทั้งแผ่นดินเรียกว่าบรรพตบูรพา ตระหง่านง้ำเป็นสง่าอยู่ทางเบื้องหน้าสุดขอบฟ้า แล้วเล่งจ้วงจี่พอเห็นเงาขุนเขาก็ต้องแย้มยิ้มอย่างปลาบปลื้ม เรื่องแรกที่ปรากฏขึ้นในห้วงสมอง คือชาติกำเนิดอันลี้ลับของอาจารย์ผู้มีพระคุณจะถูกเปิดเผยออกแล้ว เกียงซือเจ๊ที่สวยสะคราญปานเทพธิดา อาจบางทีจะล่วงหน้าไปก่อนก็เป็นได้

หลายวันมานี้เล่งจ้วงจี่ที่ดั้นด้นเดินทางทั้งกลางวันกลางคืน ตรากตรำด้วยแดดลมน้ำค้างจนลำบากยากเข็ญยิ่ง แต่ยามใดปรากฏเงาร่างอันงามสะคราญปานหยาดฟ้าของเกียงซือเจ๊ขึ้นในห้วงสมอง บนใบหน้าที่สง่าคมสันต้องปรากฏรอยยิ้มอันดื่มด่ำวาบหวามใจขึ้น

โบราณมีคำว่า 'เห็นเขาห้อม้าตาย' เล่งจ้วงจี่ห้อตะบึงอาชาดำปลอดตั้งแต่ฟ้าสาง อาทิตย์พ้นขอบฟ้าจนตะวันส่องเหนือกลางศีรษะ ตะบึงกระทั่งอาทิตย์ลับขุนเขาด้านตะวันตก แสงสนธยาเลือนรางพร่ามัว จึงได้บรรลุถึงเชิงเขาด้านใต้ของฮ่วงซัว

เนื่องจากจิตใจที่รุ่มร้อนกระวนกระวาย ปรารถนาเสียบปีกโบยบินขึ้นไปบนอารามเล่งเชียวเก็งเสียแต่ในคืนนี้เลย

เล่งจ้วงจี่ฝากม้าไว้ในเมืองเล็ก ๆ ที่เชิงเขา ตระเตรียมเสบียงกรังแล้วฉวยโอกาสที่มีแสงจันทร์กระจ่างฟ้า ใช้วิชาตัวเบาวิ่งอย่างเร่งร้อนเข้าไปในส่วนลึกของราวป่าเชิงเขา ดั้นด้นอย่างไม่ย่อท้อความลำบาก จนขึ้นถึงไหล่

เขาแล้ว ยอดเขามีมากหลายดั่งเป็นป่าใหญ่ หุบเหวหน้าผาโกรกธารมีมากมาย หมอกสีขาวเลือนรางปกคลุมไปทั่วทั้งหุบเหวขุนเขา จนดูมิออกว่าเป็นหมอกหรือเป็นเมฆ

แสงสว่างได้เลือนรางไปทีละน้อย เมฆหนาหมอกทึบจนไม่อาจจะหาทางได้พบเห็น เล่งจ้วงจี่ที่กระโดดโลดแล่น ดูไปคล้ายเป็นนกกระเรียนตัวใหญ่ที่โบยบิน ละลิ่วขึ้นไปบนยอดเขาโดดเดี่ยวที่สูงชันเสียดฟ้า

เนื่องจากคำนวณแน่ว่า อารามเล่งเชียวเก็งจะต้องอยู่บนยอดเขาสงสดลูกนี้ พร้อมกันนั้นก็เคารพต่อคำสั่งเสียของอาจารย์โดยเคร่งครัด... 'หาให้พบเล่งเชียวเก็ง ทุกสิ่งย่อมกระจ่างได้เอง'

ร่างที่ละลิ่วขึ้นไปดั่งเหินบินเริ่มรู้สึกหนาวเย็นทีละน้อย ลมอันยะเยียบเสียดกระดูกโหมกระหน่ำมาอย่างโหดร้าย ตามศิลาบนยอดเขาเริ่มมีหิมะปกคลุมอยู่บ้างแล้ว

ขึ้นไปอีกร่วมสองร้อยวาพลันกระจ่างจ้าที่สายตา เมื่อเพ่งมองอีกครั้งได้ขึ้นมาจนถึงหมู่เมฆแล้ว ยอดเขามีหิมะเกาะอยู่จนกลายเป็นน้ำแข็งหนา ท้องฟ้ามีจันทร์กระจ่างลอยคว้าง แสงขาวนวลสะท้อนจนเป็นประกายบาดตา แทบคลางแคลงว่าเป็นเวลากลางวัน

เงยหน้ากวาดมองไป ยังมิทราบว่ายอดเขาสูงสุดอยู่ที่ใด ดูบรรดายอดเขาที่เรียงรายอยู่รอบข้างส่วนมากก็โผล่พ้นชั้นเมฆขึ้นหลายสิบวา มีแต่ยอดที่ตนยืนอยู่นี้เท่านั้น ที่ตั้งตระหง่านจนสูงชัน

เล่งจ้วงจี่พักผ่อนออมแรงชั่วขณะ รับประทานเสบียงกรังประทังหิวแล้ว จึงพุ่งกายขึ้นต่อไปอย่างเด็ดเดี่ยว มีความเห็นว่าอารามนี้จะต้องสร้างอยู่บนยอดสูงสุดของภูเขา จึงจะมีความเหมาะสมกับนามเล่งเชียว (เทียมฟ้า)

ขึ้นสูงได้อีกร่วมสองร้อยวา ก็บรรลุสุดยอดของขุนเขานี้แล้ว เบื้องบนเป็นสีขาวสล้างดั่งเงินยวง สะท้อนต่อแสงจันทร์จนแพรวพราย โขดหินผาที่สะอาดตาดั่งสลักจากน้ำแข็ง หมู่ไม้ที่มีหิมะปกคลุมสูงชันเสียดฟ้า ลมอันยะเยียบโหมกระหน่ำมา จนเศษหิมะปลิวกระจัดกระจาย นับเป็นภาพที่

งามตระการอย่างไม่อาจพบพานในที่ใดได้ เล่งจ้วงจี่เพ่งมองจ้องดู พบเห็นในป่าสนซึ่งห่างไปประมาณหลายร้อยวา ท่ามกลางเกล็ดหิมะที่ปลิวคละคลุ้งเป็นระยะ ๆ ยังพอแลเห็นเงาหลังคาอารามอยู่รำไร

การพบเห็นในคราวนี้ สร้างความตื่นเต้นยินดีแก่เล่งจ้วงจี่จนแทบคลุ้มคลั่ง รีบพุ่งกายไปอย่างรวดเร็วดุจดั่งเหินบิน

เศษหิมะซัดใส่หน้า ลมเย็นหนาวเสียดกระดูก แต่เนื่องจากความลิงโลดจนเกินไป ในช่วงเวลานี้เล่งจ้วงจี่มิรู้สึกผิดปรกติแม้แต่น้อย

มาจนถึงริมป่าสน มีซุ้มประตูอันโอ่อ่าโอฬารตั้งตระหง่านอยู่ เสามหึมาหนาจนกลายเป็นสีขาวโพลง แยกมิออกว่าเป็นศิลาหรือไม่ เล่งจ้วงจี่พยายามข่มกลั้นความลิงโลดใจเอาไว้ หยุดยั้งทรงร่างแล้วเงยหน้ามองไป เห็นป้ายขวางที่อยู่ระหว่างกลางซุ้ม ยังปรากฏอักษรเลือนรางที่ใหญ่มหึมาปรากฏถนัดตา *'ทวารเทียมฟ้า (เล่งเซียวมึ้ง)'*

การเห็นในคราวนี้ ยิ่งปลาบปลื้มยินดีจนแทบอดมิได้ต้องกู่เสียงก็กก้องเพื่อระบายความตรากตรำลำบากที่อัดอกมามากมายหลายวันในการเดินทางคราวนี้ แต่ทว่าเล่งจ้วงจี่มิกล้าจะมาเสียกิริยาต่ออาณาจักรสงฆ์ที่สงบสันติเหนือโลกียวิสัยแห่งนี้ ดังนั้นได้แต่แหงนหน้าระบายลมจากปากยาว ๆ เพื่อให้ความพลุ่งพล่านในอารมณ์ค่อยสงบลงได้ แล้วจึงก้าวยาว ๆ เข้าสู่ประตูเล่งเซียว

ภายในซุ้มประตูเป็นทางสายกว้าง มีหิมะสุมหนาจนแข็งแกร่งปานศิลา เดินตามทางใหญ่ที่สองฟากข้างมีต้นสนเต็มโอบเรียงรายไปได้หลายสิบวา เบื้องหน้าเป็นประตูใหญ่ที่สร้างไว้ถึงสามบาน ท่ามกลางแสงกระจ่างของดวงจันทร์ มองแต่ไกลรู้สึกเข้มแข็งสง่าโอ่อ่ามีราศี เมื่อใกล้เข้าไปอีกหลายสิบวาจึงพบเห็นประตูทั้งสามบานปิดสนิทแน่น หิมะที่ตกโปรยปรายได้สุมปิดประตูทั้งสามคล้ายมิมีผู้คนเข้าออกมาเป็นเวลานานปีแล้ว

เล่งจ้วงจี่ตื่นตกใจยิ่ง รีบกระโดดโถมเข้าไปดูในระยะใกล้ เห็นบานประตูทั้งสามทรุดโทรมคร่ำคร่า มิเคยผ่านการซ่อมแซมมาเป็นเวลานานปี

เมื่อแหงนหน้ามองขึ้นไป ป้ายใหญ่ก็แตกผุกร่อน สีที่ทาไว้หลุดลอกไปหมดสิ้น จนมองมิออกว่ามีอักษรกระไร สร้างความแตกตื่นตกใจแก่เล่งจ้วงจี่จนขวัญหายดุจดั่งกับร่วงหล่นลงจากยอดเขาไปในหุบเหวอันสูงล้ำหลายหมื่นวา เหงื่อยะเยียบโชมกายมาในทันที

ดังนั้นรีบระงับอารมณ์อย่างลนลาน กระโดดขึ้นไปบนกำแพงเหนือประตู ทอดตามองไปอีกครั้ง ก็ใจสั่นหวั่นไหวดุจสายฟ้าฟาดเข้าใส่ศีรษะ ร่างส่ายโงนเงนจนแทบร่วงหล่นลงมา

ภาพที่เห็นเป็นซากปรักหักพังโบสถ์ใหญ่ตระหง่านสามหลัง เหลือไว้เพียงกำแพงที่ทรุดโทรม ผนังโบสถ์ที่พังทลายมากไปกว่าครึ่ง รกร้างร่วงโรยจนผู้เห็นต้องห่อเหี่ยวเปลี่ยวใจ

เล่งจ้วงจี่ในยามคึกคักกระตือรือร้น พลันมาถูกความกระทบกระเทือนใจอย่างรุนแรงเช่นนั้น ความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า และลำบากตรากตรำที่ดั้นด้นเดินทางมาหลายวันพากันประดังขึ้นจับใจในเวลาพร้อมเพรียงกัน จนรู้สึกสมองหมุนตาลายร่างส่ายโงนเงน รู้สึกว่าเท้าทั้งสองไม่มีกำลังจะรองรับร่างเอาไว้ได้อีกแล้ว

บทที่สิบห้า จอมมารเฝ้าอาวุธ

เล่งจ้วงจี่เหม่อมองดูโบสถ์มหึมาที่ปรักหักพังจนรกร้าง ด้วยความแตกตื่นจนงุนงงเชื่องซึม ลมอันยะเยียบที่หอบหิมะปลิวกระจัดกระจายแปรสภาพซากหักพังจนคล้ายเป็นอสูรร้ายที่อำมหิตใหญ่มหึมา ส่งเสียงกู่ร้องอันประหลาดพิกลจนอึงอลอยู่ไม่ขาดหู ทำให้ผู้ฟังต้องรู้สึกหวาดหวั่นสะท้านขวัญจนขนลุกเกรียว สั่นสยิวเสียวสยองอยู่ไม่หยุดยั้ง

เล่งจ้วงจี่เงยหน้าเหม่อมองท้องฟ้า เห็นเป็นเวลาใกล้ถึงยามสี่แล้ว บนยอดเขาที่สูงชันจนเสียดฟ้า สัตว์ป่านานาสูญร่องรอยมิเคยขึ้นถึง ในลมที่รุนแรง หิมะปลิวคละคลุ้ง เบื้องหน้าก็เป็นซากวัดที่ปรักหักพังรกร้าง ไยไม่สร้างความหวาดหวั่นขวัญเสียแก่ผู้พบเห็น

เล่งจ้วงจี่แน่ใจว่า วัดพังทลายจนรกร้างวังเวงนี้คืออารามเล่งเซียวเก็งที่อาจารย์ผู้มีพระคุณบ่งบอกไว้

หวนคิดถึงเรื่องที่ตนนับแต่นี้ไม่มีวันจะได้เปิดปริศนาชาติกำเนิดของอาจารย์โดยตลอดกาล ความเจ็บช้ำน้ำใจก็บังเกิดขึ้นจนใหญ่หลวง ความ

ผิดหวังประดังจนท้อแท้ทอดอาลัย

เล่งจ้วงจี่รู้สึกว่า อาจารย์ถูกกักอยู่บนยอดผาจีจือไง้ของภูเขาเก้าฮั้วซัว มาตรแม้นเป็นเวลาร่วมสิบเก้าปี แต่อารามที่ก่อสร้างอย่างใหญ่โตมโหฬารทางเบื้องหน้านี้ ช่วงเวลาสิบเก้าปียังนับเป็นเวลาที่สั้นอย่างยิ่ง มีความเห็นว่าหากมิใช่ประสบภัยธรรมชาติที่สาหัสย่อมไม่พังทลายจนยับเยินถึงขั้นนี้อย่างเด็ดขาด

ได้คิดต่อไป หัวใจพลันสะท้านหวั่นไหว แน่ใจอย่างเด็ดเดี่ยวว่าบรรดาหลวงจีนหรือนางชีของวัดนี้ จะต้องถูกคนชั่วร้ายจู่โจมฉุดคร่าทำอันตรายจากนั้นจึงจุดไฟเผาผลาญอารามเสีย

พอได้คิดถึงความอาจเป็นได้ในเรื่องนี้ ความอัดอั้นท้อแท้ที่มีอยู่ในอกพลันกลับกลายเป็นเพลิงโทสะที่ฮือโหมดาลเดือด ตกลงใจแน่วแน่จะเข้าไปสืบเสาะหาความจริงภายในดูว่ามีร่องรอยเค้ามูลอย่างไร เพื่อล้างแค้นแทนศิษย์สถาบันสงฆ์ที่ต้องปลิดปลงลงอย่างน่าอนาถนี้ให้ได้

เล่งจ้วงจี่กวาดตามองดูซากที่มีหิมะสุมเกาะจนขาวสล้าง ก็ต้องลอบสั่นศีรษะด้วยความหดหู่รันทดเมื่อคิดถึงว่า ภายใต้หินปูนที่พังทลาย ในน้ำแข็งที่สุมทับ มิทราบกลบฝังซากกระดูกอยู่มากมายเท่าใดกัน

ขณะขบคิดร่างก็พลิ้วเข้าไปในประตูที่พังทลาย เหยียบย่ำไปตามพื้นน้ำแข็งอันหนาแข็ง ตรงไปยังบันไดหน้าอารามใหญ่ ขณะสาวเท้าก็มีเสียงดังซู่ซ่า บัดเดี๋ยวถี่เร็ว บัดเดี๋ยวเชื่องช้า ลมเย็นยะเยียบโชยกระหน่ำจนเสื้อยาวสีขาวพลิ้วปลิวไสว ส่งเสียงดังพึ่บพั่บไม่ขาดระยะ โดยเฉพาะสะเก็ดหิมะที่ปลิวกระจัดกระจายกระทบใส่ใบหน้าและหลังมือ มีความเจ็บแปลบดุจดั่งเป็นเข็มแหลมทิ่มแทงอยู่

ขณะนี้ ดวงจันทร์กระจ่างได้คล้อยต่ำลงไปมากแล้ว แต่แสงยังคงเจิดจ้าขาวนวล ทั่วทั้งอารามอันปรักหักพัก ทุกทิศทางมีแต่แสงเงินยวงที่แผ่สลัวครอบคลุม

เมื่อขึ้นสู่บันไดกว้างใหญ่โอฬาร เป็นระเบียงกว้างขวางซึ่งมีลูกกรง

ศิลารายล้อมในบริเวณกว้างมหึมา เล่งจ้วงจี่ยืนแน่วนิ่งอยู่ที่บันไดเงยหน้ามองไป เห็นหลังคาโบสถ์ได้ทลายลงมามากกว่าครึ่งแล้ว เหลือเพียงทางด้านหลังมุมเดียวเท่านั้น ที่ยังมีหลังคาคงสภาพไว้ในความกว้างประมาณไม่กี่วา

เนื่องจากยอดเขาสูงชันจนเสียดฟ้า กอปรกับมีหิมะปกคลุมชั่วนาตาปีมิเคยละลาย นอกจากสนมหึมาบนยอดเขาคล้ายไม่มีชีวิตใด ๆ หลงเหลือดังนั้นทวิบาทและจตุบาทจึงได้สาบสูญร่องรอย หลังคาโบสถ์ที่ยังมิพังทลายยังพอเห็นลวดลายตามผนังและเสาอย่อย่างชัดเจน ไม่มีร่องรอยว่าถูกไฟเผาผลาญ เป็นที่เห็นแน่แก่ใจ วัดนี้เพราะมิได้ซ่อมแซมปฏิสังขรณ์นานปีจึงได้ทลายไปตามกาลเวลา และจากการพบเห็นเช่นนี้ เล่งจ้วงจี่ต้องอดคลาง-แคลงสงสัยใจมิได้ ว่าวัดวาที่พังทลายจนเหลือแต่ซากนี้จะเป็นอารามเล่ง-เชียวเก็งที่อาจารย์บ่งบอกหรือไม่ คิดถึงเมื่อครู่ที่เห็นอักษรทางซุ้มประตูว่าทวารเทียมเมฆ ก็ต้องแน่ใจมิน่าคลางแคลงสงสัย

เหลือบตาแลดูในโบสถ์ใหญ่อีกครั้ง มีหิมะที่สุมอยู่ไม่หนานัก แต่แสงเลือนรางจนรำไร ดวงจันทร์ที่คล้อยจนใกล้จะลับฟ้า เพียงสาดส่องลอดมาทางมุมซ้ายที่มีต้นสนใหญ่กางกั้นและบานประตูสลักลวดลายฉลุบานใหญ่ทำให้ในตัวโบสถ์มีแสงสว่างเป็นจุด ๆ แต้ม ๆ จำแลงจนคล้ายเป็นใบหน้าของปิศาจร้ายอันอำมหิตชั่วช้าจำนวนมากมาย ลมแรงที่โชยพัดประตูฉลุสั่นไหวเงาหน้าปิศาจในโบสถ์จึงยิ่งกระเพื่อมไปมา ทำให้พบเห็นแล้วต้องตื่นเต้นขวัญเสีย

ทันใดนั้นสองตาของเล่งจ้วงจี่เป็นประกายเจิดจ้าดุจสายฟ้า จับจ้องมองไปทางผนังศิลาทางด้านในของโบสถ์ใหญ่จนแน่วนิ่ง เห็นผนังศิลามีความราบเรียบดุจกระจก ปราศจากสะเก็ดหิมะจะมาเกาะสม ยิ่งไม่มีฝ่นละอองจะแปดเปื้อนดุจดั่งมีผู้คนเช็ดถูอยู่ทุกวี่วันก็ปานกัน

เมื่อเพ่งมองจ้องดูอย่างจดจ่ออีกครั้ง ก็ต้องอุทานเบา ๆ ขึ้นอย่างลืมตัว รีบพุ่งวาบปราดเข้าไปในโบสถ์ใหญ่อย่างเหินบิน

เงยหน้ามองดู ได้เห็นมีเส้นสายเป็นลายที่กรีดขึ้นด้วยปลายนิ้วซึ่งมี

พลังดรรชนีเทวราช (ตั้วลักกิมกังจี้) อยู่มากมาย เพ่งมองจนละเอียดที่แท้เป็นรูปคนถือกระบี่อยู่แปดรูปเต็ม ๆ !

รูปของผู้ถือกระบี่ทั้งแปดมีทีท่าที่ผิดแปลกแตกต่างกัน กระบี่ในมือชี้ตามกระบวนท่าต่าง ๆ เพียงมองปราดเดียวก็รู้ว่า คือเพลงกระบี่ซึ่งมีความลึกล้ำพลิกแพลงพิสดารจนสุดยอดชุดหนึ่ง

พิจารณาตามผนังอย่างละเอียด ไม่เห็นมีนามของเพลงกระบี่ชุดนี้และไม่มีข้อการใดบ่งบอกให้กระจ่าง บนผนังที่ราบเรียบราวกระจกไม่มีอักษรใด ๆ จะหลงเหลืออยู่เลย

เล่งจ้วงจี่ที่มีวิชากระบี่ไท่ฮือเก้าเกี่ยม (เก้ากระบี่จักรวาล) ของโอวอีค้วง-เซ็งอันสุดยอด ที่บู๊ลิ้มทั้งแผ่นดินตั้งฉายาว่าอสูรกระบี่ ดังนั้นจะเป็นเพลงกระบี่ใด ๆ เล่งจ้วงจี่ก็มีความสนใจอย่างใหญ่หลวง

จากปากคำของอาจารย์ผู้มีพระคุณกล่าวมา ในบู๊ลิ้มยุคนี้ เบื้องสูงนับแต่ปรมาจารย์ทุกค่ายสำนัก เบื้องต่ำจรดไปถึงยอดฝีมือชั้นสูงสุดของฝ่ายธัมมะและอธรรม น้อยคนนักที่จะหนีเอาชีวิตรอดจากสามกระบวนท่าของเก้ากระบี่จักรวาล (ไท่ฮือเก้าเกี่ยม) ได้

ดังนั้นจึงบังเกิดความรุ่มร้อนใจใคร่จะยืนยันว่า ภาพคนถือกระบี่บนผนังศิลา จะสามารถต้านทานเก้ากระบี่จักรวาลของตนเองได้หรือไม่ และใคร่จะยืนยันให้แน่ใจอีกสักครั้ง ว่าเพลงกระบี่ของตนจะกวาดทั่วแผ่นดินโดยไร้ผู้ต้านได้จริงจังดั่งคำบอกเล่าของอาจารย์หรือไม่

ขั้นแรก เดินตรงมายังภาพแรกของคนถือกระบี่ท่าเริ่มต้น เพ่งตาพิจารณาดู เห็นทิศทางที่ปลายกระบี่ชี้อยู่นี้มีวงกลมที่โตประมาณลูกลำไยอยู่วงหนึ่ง

เล่งจ้วงจี่มีสติปัญญาอันฉลาดปราดเปรียว ไหวพริบแหลมคมแคล่วคล่องมิว่าเรื่องใดพออธิบายแต่เค้าก็รู้ความนัยได้ แต่ทว่ามองวงกลมนี้แล้วก็ต้องขบคิดใคร่ครวญอยู่เนิ่นนาน ยังคงคำนวณความลึกล้ำพิสดารของมันมิได้

ดังนั้นเองจึงพาลมองตามลำดับลงไปอย่างพินิจพิเคราะห์ พร้อมกัน

นั้นใช้มือต่างกระบี่กรีดตามท่าของภาพอยู่ตลอดเวลา

เท้าพอเคลื่อนไหวก็พบเห็นบนพื้นมิราบเรียบเป็นปรกติ จึงก้มหน้ามองดู พื้นศิลาเรียบลื่นมีรอยเท้าที่กดลึกอยู่มากมายก่ายกอง เป็นรอยอันสับสนไม่มีระเบียบเรียบร้อยเลย เล่งจ้วงจี่จึงเพิ่งรู้ได้ในบัดดล ที่แท้จะฝึกเพลงกระบี่บนผนังศิลา จำเป็นต้องก้าวเท้าไปตามรอยเท้าท่ากระบี่บนพื้นแห่งนี้

ทันใดร่างเล่งจ้วงจี่สะท้านขึ้นอย่างรุนแรงจนสีหน้าแปรเปลี่ยนไป ตาคมวาวมีประกายเจิดจ้าดุจสายฟ้า หันร่างพิจารณาไปทั่วทั้งโบสถ์ใหญ่อย่างเคร่งเครียดระวัง เนื่องจากพบเห็นว่า รอยเท้าบนพื้นนี้ชัดเจนเป็นยิ่งนัก ไม่มีทั้งฝุ่นละอองและสะเก็ดหิมะ แสดงว่ามีคนเก็บกวาดอยู่ทุกวี่วัน ฝึกปรือท่ากระบี่อยู่ในที่นี้ทุกเช้าค่ำ !

การพบเห็นนี้สร้างความตื่นเต้นตกใจให้แก่เล่งจ้วงจี่จนใหญ่หลวงยิ่ง เพราะคิดไม่ถึงจริง ๆ ว่า บนยอดเขาที่สูงล้ำจนปานนี้ ในโบสถ์ที่ทลายจนปรักหักพังยังมีคนอาศัยอยู่ได้

และคนผู้นี้ย่อมมิใช่เป็นชนชั้นปราศจากชื่อเสียงเรียงนามในบู๊ลิ้มอย่างเด็ดขาด

เพ่งตาพิจารณาดูภายในโบสถ์อย่างละเอียดถี่ถ้วน นอกจากทางมุมซ้ายของประตูพังทลาย มีก้อนหินที่กองสุมไว้สูงหลายเชียะ ทั่วทั้งตัวโบสถ์ใหญ่ไม่มีที่ใดพอจะซุกซ่อนคนอยู่ได้เลย เล่งจ้วงจี่เมื่อกวาดตาดูจนแน่แก่ใจ ก็เชื่อมั่นว่าคนผู้นั้นอาจบางทีลงไปที่เชิงเขา หรือกลับไปพักผ่อนในที่พำนักอาศัยของมัน ดังนั้นจิตใจที่แตกตื่นสงสัยจนกระสับกระส่ายจึงได้เยือกเย็นลงอีกครั้ง

ดังนั้นมือกรีดตามท่ากระบี่ เท้ากวาดไปตามรอยกระบี่ที่มี เริ่มฝึกหัดต่อไปโดยไม่หยุดยั้ง

ฝึกจนถึงกระบวนท่าที่แปด เหลียวหน้ามองไปทางต้นก็ต้องงงงันอีกครั้ง เพราะพบเห็นว่ารูปคนและท่ากระบี่หากมองไปจากด้านหลัง ท่ากระบี่ของทางด้านหน้าก็เป็นไปอีกแบบหนึ่งซึ่งไม่ละม้ายคล้ายกันเลย

ยามนี้เล่งจ้วงจี่ได้รู้ด้วยไวปัญญาถึงความลึกล้ำพิสดารของเพลงกระบี่ชุดนี้ คือท่ากระบี่ทั้งแปดบนผนังสามารถใช้ได้ในทางตรงและทางกลับ รูปด้านสุดทั้งสองมุมนี้ ต่างสามารถจะใช้เป็นท่าแรกเริ่มได้

การได้รู้ถึงเคล็ดลับนี้ ทำให้กระจ่างใจในบัดดล รู้สึกว่าอัจฉริยะผู้บัญญัติเพลงกระบี่แล้วมาสลักภาพบนผนังผู้นี้ นับว่าได้คิดเค้นความรู้จนสุดชีวิตจิตใจ เป็นที่น่าเคารพเลื่อมใสอย่างจริงจัง จึงได้ฝึกย้อนมาย้อนไปสามครั้งสามคราจนค่อยรู้ซึ้งถึงความลึกล้ำพิสดารของมันอยู่บ้าง เพียงแต่ไม่มีกระบี่คู่มือ มิอาจจะสำแดงความลึกล้ำสุดยอดของเพลงกระบี่นี้ให้เต็มที่

พร้อมกันนั้นมีความเห็นว่า เพลงกระบี่บนผนังศิลาชุดนี้ ใช้ได้ทั้งในทางตรงและทางกลับ โดยไม่มีการชะงักงันหยุดยั้ง ดุจกับเป็นทศนิยมที่มิรู้จบ เปี่ยมความลึกล้ำพิสดารจนประหนึ่งเป็นกระบี่ปาฏิหาริย์ แต่ทว่าอานุภาพของกระบี่ออกจะนุ่มนวลมากไป มิเช่นดั่งเพลงเก้ากระบี่จักรวาล (ไท่ฮือเก้า-เกี่ยม) ของอสูรกระบี่ ที่มีทั้งความเหี้ยมดุดัน เผ็ดร้อนรุนแรง แกร่งกร้าวจนยากจะต้านทาน

เก้ากระบี่จักรวาลของอสูรกระบี่โอวอีค้วงเซ็งยามใดใช้ออกพิชติศัตรูจะทำให้ผู้ใช้รู้สึกรั้งเอาไว้ไม่ได้และฝ่ายตรงข้ามก็ต้องหลั่งเลือดพลีชีวิตไปเสียก่อน ส่วนภาพกระบี่บนผนังศิลา เมื่อใช้ทั้งทางตรงและย้อนทั้งสิบหกกระบี่ไปแล้ว นอกเสียจากผู้ใช้มีเจตนาฆ่าคู่ต่อสู้ มิเช่นนั้นมีเพียงรุกไล่จนฝ่ายตรงข้ามมือไม้ปั่นป่วนเป็นพัลวันเท่านั้น ไม่ถึงแก่ต้องเสียชีวิต

เล่งจ้วงจี่มาตรแม้นขบคิดใคร่ครวญจนรู้ซึ้งถึงสิบหกกระบวนท่าตรงและย้อนของกระบี่ และสามารถฝึกฝนได้อย่างคล่องแคล่วเจนจัด แต่ยังไม่อาจคลี่คลายความข้องใจในวงกลมเล็กที่ปลายกระบี่ท่าแรกจื้อย่ ว่ามีความมุ่งหมายอย่างไร

ลมเหนือโหมกระหน่ำอย่างดุดัน จนหิมะโปรยปรายเข้ามาเต็มทั้งตัว โบสถ์ใหญ่ ประตูที่ทรุดโทรมทั้งสองบานสั่นสะท้านอยู่ไม่หยุดยั้ง จนส่งเสียงเอี๊ยด ๆ อ๊าด ๆ อันน่าหวาดหวั่นสะท้านขวัญ เล่งจ้วงจี่เหลียวหน้าไปดูตาม

สัญชาตญาณ พบเห็นว่าหน้าก้อนหินที่กองอยู่ข้างประตู มีแท่งเหล็กที่โตประมาณหัวแม่มืออยู่ท่อนหนึ่ง

ดังนั้นรีบกระโดดไปเก็บขึ้นมาดู รู้สึกมีน้ำหนักและความยาวทัดเทียมกับกระบี่สามเชียะเศษ

เล่งจ้วงจี่ฉุกใจได้คิดทันที มั่นใจว่าเหล็กแท่งนี้จะต้องเป็นคนที่มักมาฝึกเพลงกระบี่บนผนังใช้แทนอาวุธของมัน

เพื่อจะฝึกเพลงกระบี่ชุดนี้ให้บรรลถึงขั้นแตกฉานสุดยอด ตกลงใจจะใช้แท่งเหล็กนี้ฝึกไปแทนกระบี่สักหลายคราว ดังนั้นเองจึงกลับมาที่ผนังรูปสลักสลัดความคิดสับสนจนจิตใจแจ่มใสปลอดโปร่ง เกร็งพลังไว้ในแขนขวาพวยพุ่งเข้ายังปลายเหล็กแท่งนั้น แล้วตวาดเสียงกังวาน ร่างพลันหมุนคว้างดั่งลูกข่างใหญ่ แท่งเหล็กในมือกระจัดกระจายเป็นเงาดำอันมหึมาผสานกับเสียงฝ่าอากาศจนหวีดหวิวเสียดประสาทไม่หยุดยั้ง

หนึ่งตรงและหนึ่งย้อนของท่ากระบี่ต่างได้ฝึกฝนไปจนครบครัน เสียงดังฉาดก็เกิดขึ้นเบา ๆ เมื่อปลายแท่งเหล็กพอดีจี้เข้าใส่วงกลมบนปลายกระบี่ท่าแรกอย่างแม่นยำ

เสียงดังครืนครั่นสนั่นหวั่นไหว ศิลาก้อนที่มีวงกลมได้ร่วงหล่นลงสู่พื้นมาในทันที สร้างความตื่นตกใจให้แก่เล่งจ้วงจี่จนถอยกายปราดไปสิบกว่าเชียะ เพ่งมองอีกครั้ง ท่ามกลางฝุ่นละอองที่กระจายคละคลุ้ง ในผนังศิลาปรากฏโพรงซึ่งกว้างยาวประมาณหนึ่งเชียะ ในโพรงมืดมิดสนิท แต่พอเห็นรำไรคล้ายมีเงาสีเหลืองอยู่เล็กน้อย

เล่งจ้วงจี่ระงับใจที่ระทึกไว้ได้แล้วก็เข้าใจในบัดดล ที่แท้วงกลมจุดน้อยปลายรูปกระบี่ท่าแรก คือเมื่อฝึกฝนจนถึงขั้นสูงสุด ปลายกระบี่ก็จะจี้มายังวงกลมทางปลายอย่างแม่นยำไม่ผิดพลาด

มองดูเงาสีเหลืองภายในโพรงศิลา เล่งจ้วงจี่มั่นใจว่า นั่นจะต้องเป็นคัมภีร์ลับหรือบันทึกชาติกำเนิดของผู้สลักรูปบนผนังศิลานี้เป็นแน่แท้ พอได้คิดรีบก้าวยาว ๆ มาที่หน้าโพรงศิลา เพ่งตามองดู ที่แท้กลายเป็นกระบี่ยาว

ที่ใช้แพรต่วนสีเหลืองห่อหุ้มเอาไว้ เมื่อล้วงออกมาดู เห็นมีความยาวสามเชียะเต็ม น้ำหนักก็มากกว่ากระบี่ธรรมดาอยู่บ้าง

เล่งจ้วงจี่ที่มีวิชากระบี่อันร้ายกาจสุดยอดของแผ่นดินยุคนี้อยู่กับตัว แต่ที่ยังน่าเสียใจคือไร้กระบี่ที่คมกริบวิเศษเป็นสมบัติประจำตัว ยามนี้พอกระบี่ถึงมือก็รู้ได้ทันทีว่าเป็นกระบี่วิเศษสุด ดังนั้นรีบถอดปลอกกระบี่อันเป็นแพรต่วนสีเหลือง แต่พอปลายนิ้วสัมผัสแพรนั้นก็ขาดพรูเป็นผุยผง แสดงว่าได้สวมไว้เป็นเวลาเนิ่นนานปี จนเนื้อผ้าเปื่อยอย่างยิ่งแล้ว

เพ่งมองดูฝักกระบี่ เห็นเป็นทองคำขาวบริสุทธิ์ทั้งฝัก บนปลายด้ามกระบี่มีมณีสีแดงฉานโตประมาณเม็ดถั่วฝังอยู่สี่ลูก และบนพู่กระบี่ที่ถักขึ้นจากไหมเงินเป็นไข่มุกสีแดงฉานโตประมาณเม็ดในลูกท้อห้อยไว้

เล่งจ้วงจี่มือสั่นระริก หัวใจเต้นรัวพลุ่งพล่าน หัวแม่มือกดปุ่มบังคับทางปากปลอก พลันมีเสียงสดใสปานมังกรคำราม แขนขวาสะบัดวูบประ-กายเจิดจ้าก็พุ่งวาบ ทั่วทั้งตัวโบสถ์เป็นประกายสดใสไปในทันที

ขณะยกกระบี่ขึ้นมองที่ปลาย พลันเห็นบนกองหินเขียวทางมุมประตูมีหัวคนที่ผมแดงเขี้ยวงอกยาวใบหน้าสีเขียวโผล่ออกมา

เล่งจ้วงจี่แตกตื่นตกใจจนขวัญหายสะท้านขนลุกเกรียวไปทั่วร่าง ตวาดเสียงก้องแล้วโถมร่างแทงเข้าใส่หนึ่งกระบี่ทันที

เสียงร้องประหลาดพิกลดังโหยหวน เงาสีแดงพุ่งวาบดุจสายฟ้า กระบี่วิเศษของเล่งจ้วงจี่มิทันแทงถึงตัวคนผู้นั้นก็ได้พุ่งร่างออกจากพื้น ละล่วออกไปทางนอกโบสถ์อย่างว่องไว

เล่งจ้วงจี่ระงับจิตใจอันว้าวุ่นลนลานไว้ เพ่งมองจ้องไปอีกครา เห็นคนผู้นั้นผมแดงเสื้อแดงนัยน์ตาแวววับดั่งดวงดาว เขี้ยวขาวทั้งสองเขยิ่นยาวออกนอกริมฝีปาก ผมทั่วศีรษะแดงฉาน มีสารรูปน่าแตกตื่นตกใจยิ่ง

ขณะกวาดตาพิจารณา พลันได้ยินคนประหลาดผู้นั้นหัวร่อเฮอะฮะเสียงเย็นชา กล่าวทุ้มหนักขึ้นว่า

"ทารกผู้นี้มีใจบังอาจนัก ถึงกับกล้าฉวยโอกาสที่เล่าฮูมิอยู่ ลอบมา

ขโมยวิชาของสำนักอาจารย์และยังลอบขโมยอาวุธวิเศษของอาจารย์ด้วย ยังไม่ออกมารับความตาย..."

เล่งจ้วงจี่เห็นคนผู้นี้หน้าเขียวเขี้ยวยาวในวิกาลอันดึกดื่น ปรากฏตัวบนยอดเขาที่ไม่มีสัตว์ใดจะยอมมาให้เห็นร่องรอย ยังเข้าใจผิดคิดว่ามันเป็นภูตผีเทพารักษ์เสียอีก

แต่ขณะนี้ เมื่อเห็นว่ามันสามารถพูดภาษาคนได้ จิตใจก็เข้มแข็งขึ้นอีกอักโข พลันตวาดเสียงสะเทือนประสาทขึ้นว่า

"หยุดปาก ! ท่านลอบมาดูคนฝึกฝีมืออย่างเร้นลับเป็นการฝ่าฝืนกฎประเพณีของบู๊ลิ้มแล้ว ยังกล้ามาคุยเขื่องโดยไม่ละอายปาก ปรักปรำผู้อื่นลอบขโมยอาวุธวิเศษ..."

ตัวประหลาดผมแดงหน้าเขียวมิรอให้เล่งจ้วงจี่กล่าวจบคำ พลันแหงนหน้าหัวร่อเสียงเกรี้ยวกราด ตวาดอย่างขุ่นเคืองขึ้นว่า

"ทารก เจ้ามีคารมแหลมคมร้ายนัก เจ้าลอบขโมยวิชาแปดเพลงกระบี่ของอาจารย์ และยังขโมยอาวุธวิเศษของอาจารย์ไปอีก ยังกล้าบังอาจมาแว้งกัดเล่าฮูว่าลอบดูการฝึกวิชา กล่าวได้ว่าเลวทรามชั่วร้ายจนถึงที่สุดแล้ว"

เล่งจ้วงจี่ฟังมันเอ่ยถึงแปดท่ากระบี่ ก็ต้องแค่นหัวร่อแล้วกล่าวอย่างเย้ยหยันขึ้น

"ท่านว่าท่ากระบี่บนผนังมีอยู่แปดท่า ท่านสามารถบอกออกหรือไม่ว่าแปดกระบี่นั้นมีนามกระไร ?"

ตัวประหลาดผมแดงหน้าเขียวเขี้ยวยาวตาเป็นประกายแวววาวอยู่ชั่วครู่ พลันตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ไม้ตายสุดยอดของอาจารย์ ไหนเลยจะประกาศให้แก่ผู้คนตามอำเภอใจ"

กล่าวแล้วกระแสเสียงก็ได้ผ่อนคลายลงไปกว่าเดิมบ้าง แสดงว่ากล่าวอย่างจนปัญญา

"เล่าฮูความจริงคิดจะฆ่าเจ้าเพื่อปิดปาก ช่วงชิงเอาหลักวิชาของอาจารย์กลับมา แต่เห็นว่าเจ้าที่มีอายุเยาว์ไร้ความคิด ก็ไม่ปรารถนาลงโทษให้รุนแรง

ไปนัก เพียงเจ้ามอบของวิเศษสุดในสำนักกระบี่วิเศษนี้มา ควักนัยน์ตาตัวเองทิ้งเสียสองข้าง เล่าฮูก็จะไว้ชีวิตเจ้าสักครา"

เล่งจ้วงจี่พอฟัง พลันแหงนหน้าหัวร่อเสียงยาวกังวานสะท้านสะท้อนปานมังกรคำราม จนอื้ออึงไปทั่วทั้งยอดเขาใหญ่ กึกก้องไปทั่วทั้งท้องฟ้าสะท้อนอยู่เป็นเวลานานไม่ขาดหาย จากนั้นเย้ยหยันขึ้นอย่างเหยียดหยามว่า

"ขอเพียงท่านสามารถบอกนามเพลงกระบี่นี้ และประวัติของกระบี่วิเศษมาได้ ข้าพเจ้ามิเพียงมอบกระบี่ให้แก่ท่านเท่านั้น แม้ชีวิตของข้าพเจ้าก็ยอมมอบให้ท่านจัดการตามอำเภอใจ"

ตัวประหลาดผมแดงหน้าเขียวเมื่อได้ฟังเสียงหัวร่อดังสะท้านด้วยกำลังภายในอันแกร่งกร้าวของเล่งจ้วงจี่แล้ว ประกายตาได้ปรากฏแววแตกตื่นลนลาน แต่ท่าทียังคงเยือกเย็นสงบดั่งเดิม ขบคิดเล็กน้อยจึงเน้นเสียงหนักแน่นขึ้นว่า

"เอาเถิด เล่าฮูบอกออกไปแล้ว คาดว่าเจ้าก็มิกล้าไม่คืนกระบี่วิเศษมา"

กล่าวพลางชี้ไปยังกระบี่ที่คมแววววาวราวน้ำค้างในมือเล่งจ้วงจี่ ร้องเสียงเกรียวกราดว่า

"นี่เป็นกระบี่ฝักเงินมณีแดงสดใส ยาวสามเชียะสามนิ้ว คมมีสองด้าน"

เล่งจ้วงจี่พอฟัง รีบยกกระบี่ขึ้นเสมอหน้า สองตาเพ่งไปบนด้ามกระบี่เห็นที่ด้ามมีอักษรโบราณที่ถักด้วยทองคำขาวสองตัว... *เกียงฮั่น* (ฟ้าอาณาจักรฮั่น)*

พริบตาที่เล่งจ้วงจี่ก้มลงมองอักษร *'เกียงฮั่น'* สองตัวนั้น พลันมีพลังลมอันรุนแรงทะลักมาถึงเบื้องหน้าดั่งสายฟ้า !

เล่งจ้วงจี่ตื่นตกใจยิ่ง เห็นตัวประหลาดผมแดงหน้าเขียวพุ่งมือขวางอนิ้วทั้งห้าดุจตะขอ ตะปบมาด้วยความรวดเร็วว่องไวดุจประกายไฟ

ดังนั้นพลันตวาดก้องแล้วเบี่ยงร่างออกด้านขวาไปห้าเชียะ กระบี่เกียงฮั่น

---

* ฮั่น คือคนจีนเผ่าใหญ่ที่สุดของแผ่นดิน

ในมือใช้ท่าที่สามของรูปบนผนังสะบัดออกไปตามสภาวะ จนปรากฏประกายรูปโค้งเป็นเส้นสายยาวเหยียด ม้วนเข้ายังส่วนกลางของร่างฝ่ายตรงข้ามอย่างดุดัน

ตัวประหลาดหน้าเขียวผมแดงมีความคุ้นเคยกับท่ากระบี่นี้จนชำชองยิ่ง เพียงขยับร่างก็หลบเลี่ยงได้อย่างง่ายดาย

เล่งจ้วงจี่แค่นเสียงขุ่นเคืองขึ้น แล้วใช้กระบวนท่าที่หกจู่โจมซ้ำ กระบี่เกียงฮั่นแผ่ประกายดุจเป็นมังกรเงินในคลื่นใหญ่ ผสานเสียงซู่ซ่าของพลังกระบี่ รุกไล่ใส่ฝ่ายตรงข้ามไปอีกครั้ง

ตัวประหลาดผมแดงหน้าเขียวหัวร่อฮาฮา แล้วกล่าวอย่างเย้ยหยันลำพองว่า

"แบกตำรามาอวดโอ่กับบัณฑิต ช่างไม่มีความคิดเสียเลย หากยังไม่สำนึกตัวรีบวางกระบี่ฮั่นกวงเกี่ยม (กระบี่สายฟ้า) เล่าฮูก็จะให้เจ้าหลั่งเลือดในที่นี้แล้ว"

ขณะว่ากล่าวสะบัดสองฝ่ามือบุกเข้ามาตามช่องว่างกระบี่ ด้วยเจตนาหมายจะตีโต้กลับไป

เล่งจ้วงจี่พอเห็นก็ทั้งอับอายทั้งขุ่นเคือง นับแต่ลงจากสำนักอาจารย์มายังไม่เคยมีศัตรูใดจะต่อต้านฝีมือได้ แต่ค่ำนี้ตนถือกระบี่กับมือแล้ว ยังปล่อยให้ฝ่ายตรงข้ามใช่ฝ่ามือเปล่าเข้ารุกไล่อย่างไม่ไหวหวั่น !

เมื่อขบคิดขึ้นอีกครั้งก็รู้ได้ด้วยไวปัญญา แค่นเสียงขุ่นเคืองแล้วเปลี่ยนเพลงกระบี่ไปในฉับพลัน โดยใช้ท่าที่แปดย้อนกลับ เมื่อใช้ออกไป ตัวประหลาดผมแดงหน้าเขียวถูกรุกไล่จนมือไม้เป็นพัลวันทันที

ตัวประหลาดหน้าเขียวผมแดงแตกตื่นจนหน้าถอดสี ส่งเสียงร้องประหลาดพิกลอยู่อึงอล เพราะเป็นกระบี่ท่าที่เจ็ดที่มันฝึกปรือมากับมือชัด ๆ สมควรจะถลันหลบไปด้านซ้ายได้ แต่ทว่าร่างยังมิทันจะถึงจุดหมาย กระบี่ฝ่ายตรงข้ามก็มารอดักอยู่ในที่นั่นก่อนแล้ว !

ดังนั้นเองจิตใจจึงว้าวุ่นจนลนลาน มิทราบจะไปในที่ใดจึงปลอดภัยได้

รู้สึกแต่ว่ารอบข้างมีคมกระบี่ฉวัดเฉวียนหนาแน่น พลังกระบี่เย็นยะเยียบจนเสียดกระดูกสะท้านใจ

เล่งจ้วงจี่เห็นตัวประหลาดหน้าเขียวผมแดงยังไม่เลิกราไปเพราะตกเป็นเบี้ยล่างอันย่ำแย่ โทสะก็ดาลเดือดขึ้นอย่างมิอาจระงับ ตวาดก้องแล้วใช้กระบวนท่าที่สี่ไปในฉับพลันทันที ม้วนข้อมือจนประกายกระบี่แผ่เป็นวงกว้างทิ่มแทงเข้าใส่คอหอยของฝ่ายตรงข้ามในฉับพลันทันที

ตัวประหลาดหน้าเขียวผมแดงคล้ายดั่งคาดหมายไม่ถึง แผดร้องด้วยความหวาดหวั่นจนเสียงสะท้านหงายร่างล้มโครมลงไปในบัดดล

พริบตาที่คมกระบี่ของเล่งจ้วงจี่สัมผัส ร่างของคนผู้นั้นเพิ่งหงายยังมิทันจะถึงพื้น ประกายเจิดจ้าก็ได้กระจายอีกวูบ ศีรษะของตัวประหลาดผมแดงหน้าเขียวพลันร่วงหล่นลงมา

เล่งจ้วงจี่ไม่มีเจตนาจะฆ่ามันผู้นี้ให้ตาย ดังนั้นจึงตื่นตกใจจนขวัญหายรีบชะงักการจู่โจมเอาไว้ในบัดดล พอเพ่งมองจ้องไป ไหนเลยจะคาดว่าคนผู้นั้นส่งเสียงร้องด้วยความแตกตื่นขึ้นอีกครั้ง ถึงกับยืดเอวยืนหยัดมาได้โดยปลอดภัย

เห็นคนผู้นี้มีหน้ายาวราวกับม้า ผมบนศีรษะขาวประปราย นัยน์ตาที่เป็นรูปสามเหลี่ยมกำลังมีประกายอันตื่นเต้นลนลาน อาฆาตมาดร้าย ที่ร่วงหล่นบนพื้นเป็นเพียงหน้ากากผมแดงที่สวมใส่เท่านั้น

เล่งจ้วงจี่พอระงับใจได้ก็ส่งเสียงหนัก ๆ กล่าวว่า

"อายุสูงวัยปานนี้ ยังมาปลอมแปลงเป็นภูตผีปิศาจหลอกผู้คน จะต้องมิใช่เป็นคนดีมีธัมมะอย่างไรเป็นแน่นอน..."

ชายชราผมขาวประปรายหน้ายาวเป็นม้าเบิ่งตาสามเหลี่ยมของมันตวาดเกรี้ยวกราดว่า

"ผู้เยาว์อย่าได้อวดโอ่คารมอันคมกล้า รีบมอบกระบี่วิเศษของอาจารย์คืนแก่เล่าฮูมา อาจบางทีเล่าฮูจะให้ความกรุณาแก่เจ้าตายโดยมีซากสมบูรณ์"

เล่งจ้วงจี่พอฟังพลันโกรธแค้นเป็นยิ่งนัก เลิกคิ้วอันเรียวแหลมขึ้นสูงชัน

แล้วตวาดไปว่า

"สุนัขเฒ่า กล้าบังอาจกล่าวมุสาวาจามาหลอกลวงคน ค่ำนี้ข้าพเจ้าหากไม่บอกกล่าวให้กระจ่าง คาดว่าท่านจะไม่มีทางรู้ได้ตลอดชีวิต รูปคนทั้งแปดบนผนังศิลา เป็นท่ากระบี่ที่ตรงและกลับรวมสิบหกเพลง ที่ท่านมาหลอกลวงกระบี่นี้เป็นกระบี่สายฟ้า ด้ามกระบี่นี้มีอักษรสองตัวสลักว่าเกียงฮั่น ท่านที่เป็นศิษย์ของสำนักอาจารย์นี้ ไหนเลยจะไม่ทราบหลักวิชาและกระบี่ของสำนักอาจารย์ได้..."

วาจายังมิทันจบคำ ชายชราหน้าม้าผมขาวประปรายพลันตวาดเสียงกราดเกรี้ยว แล้วโถมร่างเข้ามาอีกครั้งพร้อมกับขบเขี้ยวเคี้ยวฟันคำรามว่า

"ผู้เยาว์หุบปาก ! ถึงกับกล้าบังอาจสั่งสอนเล่าฮูเสียแล้ว"

พร้อมกับเสียงตวาดอันเกรี้ยวกราด ได้ล้วงมือดึงพู่กันเงินมีประกายแวววาวออกมาจากในอกเสื้อขึ้นสองเล่ม สองมือสะบัดฟาดไปมา ประกายอันเจิดจ้าก็พุ่งเข้าใส่ขม่อมและไหล่ของเล่งจ้วงจี่อย่างว่องไวดุจสายฟ้า

เล่งจ้วงจี่พอเห็นอาวุธฝ่ายตรงข้ามเป็นพู่กันเงินมีประกายแวววาวคู่หนึ่งก็ต้องฉุกใจคิด พลันนึกถึงวาจาที่จิ้นเต็กไต้ซือเคยเล่าให้แก่ตนฟังเมื่อครั้งอยู่ในถ้ำภูเขาเบ้อันซัว หลวงจีนผู้อาวุโสได้บ่งบอกเป็นพิเศษว่า ทั่วพิภพจบแดนยุคนี้ มีแต่จูอ้วงงิ้นปิด (ข้อมือแดงพู่กันเงิน) เอี๊ยบไต้เฮี้ยบ ผู้เป็นบิดาของเอี๊ยบเชียวเกียงเท่านั้น ที่ใช้อาวุธเป็นพู่กันเงินมีประกายแวววาวคู่หนึ่ง

บัดนี้ ชายชราหน้าม้าก็ได้ใช้พู่กันเงินคู่หนึ่งเป็นอาวุธ หรือว่าคนผู้นี้คือจูอ้วงงิ้นปิดนามเอี๊ยบเทียนเล้ง ที่สาบสูญร่องรอยไปถึงสิบเก้าปี ? !

ขณะความคิดพุ่งวาบ ร่างก็พลิ้วปราดถอยไปสิบกว่าเชียะ พร้อมทั้งตวาดถามเสียงกราดเกรี้ยว

"ท่านเป็นใคร ? รีบประกาศนามมา !"

ชายชราหน้าม้าเมื่อทะลวงแทงพลาดผิดไปทั้งสองพู่กัน โทสะในอกยิ่งเดือดดาลขึ้นกว่าเดิม แค่นเสียงขุ่นเคืองแล้วถีบเท้าโถมกายจู่โจมใส่เล่งจ้วงจี่อีกครั้ง พร้อมกับขบเขี้ยวเคี้ยวฟันคำราม

"เล่าฮู แซมิ่นอั้งเพ้า (หน้าเขียวเสื้อแดง) เต็งซิมพั่ง..."

คำบอกเล่ามิทันจบ ร่างก็พุ่งมาถึงเบื้องหน้าเล่งจ้วงจี่แล้ว พู่กันทั้งสองแยกออกทะลวงเข้าใส่ทรวงอกและท้องน้อยของเล่งจ้วงจี่อีกครั้งอย่างดุดัน

เล่งจ้วงจี่เห็นฝ่ายตรงข้ามมิใช่เอี๊ยบไต้เฮี้ยบ ก็เกิดความคลางแคลงสงสัยขึ้นในบัดดล รีบพลิ้วร่างหลบเลี่ยงออกไปอีกครั้ง แสร้งถามอย่างคลุมเครือขึ้นว่า

"ในเมื่อท่านมิใช่เอี๊ยบไต้เฮี้ยบ เหตไฉนจึงใช้พู่กันเงินทั้งสองของเอี๊ยบไต้เฮี้ยบเป็นอาวุธ ?"

คำถามนี้สร้างความตื่นตกใจให้แก่เต็งซิมพั่งฉายาหน้าเขียวเสื้อแดง (แซมิ่นอั้งเพ้า) ยิ่งนัก จนสีหน้าแปรเปลี่ยนไปในบัดดล ร่างก็ชะงักงันไปทันที ตาสามเหลี่ยมของมันเบิ่งมองดูเล่งจ้วงจี่ด้วยความตื่นเต้นสงสัย เป็นเวลาเนิ่นนานจึงกล่าวอย่างคลางแคลงใจ

"เด็กน้อย เจ้าไฉนมารู้จักพู่กันเงินทั้งคู่ในมือของเล่าฮู ว่าเป็นอาวุธของเจ้าสุนัขเฒ่าเอี๊ยบเทียนเล้ง ?"

เล่งจ้วงจี่ฉุกใจได้คิด แสร้งเงยหน้าหัวร่อเสียงสนั่นหวั่นไหว กล่าวอย่างยโสโอหังไปในทันใด

"ข้าพเจ้าเมื่อครั้งกระโน้น เคยพบหน้ากับเอี๊ยบไต้เฮี้ยบอยู่หลายคราไหนเลยจะไม่รู้จักอาวุธของท่าน ?"

เต็งซิมพั่งฉายาหน้าเขียวเสื้อแดงมิรอให้เล่งจ้วงจีกล่าวจบคำ ก็ตวาดเสียงสะเทือนเลื่อนลั่นขึ้นว่า

"ผู้เยาว์หุบปาก เจ้ากล้าบังอาจล้อเลียนเล่าฮู เจ้าปีนี้เพิ่งมีอายุเท่าใด ?"

พร้อมกับเสียงตวาดอันกึกก้อง มันสะบัดสองพู่กันจนกลายเป็นเงาเจิดจ้ากระจายวูบวาบบาดตา ครอบคลุมเข้าใส่เล่งจ้วงจี่อย่างหักโหมโหดร้ายปานมรสุมถล่มทลาย

เล่งจ้วงจี่แน่แก่ใจว่า เต็งซิมพั่งฉายาหน้าเขียวเสื้อแดงผู้นี้จะต้องล่วงรู้ความเป็นตายร้ายดี หรือร่องรอยของเอี๊ยบไต้เฮี้ยบเป็นแม่นมั่น หากแม้น

และเล็มสอบถามข่าวคราวของเอี๊ยบไต้เฮี้ยบได้จากปากคำมันบ้าง วันหน้าเมื่อพบกับหงส์ดำเตียฮุ้นเฮี้ยและเอี๊ยบเชียวเกียงแล้ว ยังพอจะเป็นเครื่องไถ่โทษที่ได้ก้าวร้าวล่วงเกินไปบ้างก็ไม่แน่นัก

พอได้คิดเช่นนั้น รีบพลิ้วกายหลบเลี่ยงออกไป พร้อมกับส่งเสียงดังกังวานขึ้นว่า

"เต็งซิมพั่ง มิว่าข้าพเจ้าจะมีอายุเท่าใดก็ตาม นั่นมิเกี่ยวข้องกับท่านแม้แต่น้อยนิด ขอเพียงท่านบอกเล่าร่องรอยความเป็นความตายของเอี๊ยบไต้เฮี้ยบมาว่ายังมีชีวิตอยู่ในโลกนี้หรือไม่ ท่านได้พู่กันเงินของเอี๊ยบไต้เฮี้ยบด้วยวิธีใด ข้าพเจ้าก็ยินดีที่จะมอบกระบี่เกียงฮั่นเกี่ยมที่ได้มานี้แก่ท่าน..."

เต็งซิมพั่งพอฟังพลันเปล่งเสียงหัวร่อฮาฮาอย่างเย้ยหยันดูแคลนอยู่ชั่วครู่ จับตาจ้องมองเล่งจ้วงจี่พร้อมกับเย้ยหยันเสียงกังวานขึ้นว่า

"ผู้เยาว์ที่โง่เขลาบัดซบ ! เจ้าคิดจะได้ทราบข่าวคราวของเจ้าสุนัขเฒ่าเอี๊ยบ-เทียนเล้งจากปากคำของเล่าฮูด้วยหรือ ? นั่นเท่ากับเป็นการเพ้อฝันกลางวัน"

เล่งจ้วงจี่พอฟัง โทสะพลันดาลเดือดขึ้นทันที เลิกคิ้วตวาดเสียงก้องไปว่า

"ถึงเวลาก็ไม่กลัวท่านจะมิบอก"

เสียงตวาดดังพร้อมกับสะบัดข้อมือเสือกกระบี่เข้ามา กระบวนท่างึน-ฮังจ้าฮิ่ง (รุ้งเงินวาบปรากฏ) อันเป็นหนึ่งในเก้ากระบี่จักรวาลของจอมอสูรกระบี่ จนกลายเป็นเงาพร่างพรายหมื่น ๆ พัน ๆ สาย ครอบคลุมเข้าใส่เต็งซิมพั่งอย่างหักโหมโหดร้ายในบัดดล

เต็งซิมพั่งแตกตื่นตกใจจนขวัญหาย มิทราบว่ากระบี่ที่แท้จริงจะพุ่งเข้าจู่โจมในแง่มุมใดแน่ จวบจนในขณะนี้จึงรู้ตัวว่าบุรุษหนุ่มเสื้อขาวที่ประจันอยู่ มิใช่เป็นมือชั้นต่ำต้อยธรรมดาสามัญ ดังนั้นรีบพลิ้วร่างเลี่ยงหลบไปแปดเชียะอย่างอกสั่นขวัญฝ่อ

เล่งจ้วงจี่ไหนเลยจะยอมปล่อยปละมันให้หลุดพ้น แค่นเสียงขุ่นเคืองแล้วตามติดไปดั่งเป็นเงาประจำตัว เท้าทั้งสองของฝ่ายตรงข้ามมิทันจะยืนหยัด

ได้มั่น เล่งจ้วงจี่ก็ไปดักรออยู่ทางด้านหลังเต็งซิมพั่งก่อนแล้ว

เต็งซิมพั่งคราวนี้แตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ แผดร้องเสียงกึกก้องขึ้นแล้วขณะจะหลบต่อไป พลันรู้สึกมีพลังอันยะเยียบจนเสียดกระดูกจี้เข้าใส่กระดูกสันหลังตรงบั้นเอว จนเหงื่อยะเยียบไหลชุ่มโชกโชมกายทันที

มันผ่านการต่อสู้มามากมายจนช่ำชอง มีความชั่วร้ายอำมหิตเลือดเย็นทราบดีว่าคมกระบี่ของฝ่ายตรงข้ามจี้อยู่ที่เอวแล้ว หากแม้นมันขยับร่างเพียงเล็กน้อยก็อย่าหมายจะมีชีวิตรอดอยู่เลย

ดังนั้นพยายามข่มกลั้นความแตกตื่นขวัญเสียในใจไว้ แสร้งทำเป็นเยือกเย็นสงบ เหลือบตามาทางด้านหลังแกล้งตวาดถามอย่างขุ่นเคืองขึ้นว่า

"ผู้เยาว์ จะฆ่าฟันก็แล้วแต่เจ้า ไยต้องมากลั่นแกล้งหยามเหยียดเล่าฮูดั่งนี้"

ขณะว่ากล่าวก็เบือนหน้ามองมาทางด้านหลังอย่างแตกตื่นตกใจเป็นล้นพ้น

เล่งจ้วงจี่ใช้ปลายกระบี่จี้ใส่บั้นเอวของเต็งซิมพั่งแล้ว จุดประสงค์เพียงจะขู่เข็ญให้มันบอกร่องรอยความเป็นตายร้ายดีของเอี๊ยบเทียนเล้งไต้-เฮี้ยบเท่านั้น ยามนี้เห็นมันมาแสร้งถามอย่างปากแข็งแต่ใจหวาด ก็แค่นหัวร่อแล้วกล่าวว่า

"จะคิดรอดชีวิต ก็จงรีบบอกเล่าเหตุการณ์ที่ท่านได้พู่กันเงินทั้งสองของเอี๊ยบไต้เฮี้ยบนี้เป็นไปเยี่ยงไร จงบอกเล่าให้เป็นที่กระจ่างเข้าใจ มิเช่นนั้นเฮอะ ! หากมีวาจามุสาไม่จริงจังสักคำ ก็อย่ากล่าวหาว่าข้าพเจ้าโหดเหี้ยมอำมหิตเลย"

ขณะว่ากล่าว กระบี่เกียงฮั่นเกี่ยมก็ได้แทงเข้าไปอีกครึ่งหน จนปลายกระบี่ชำแรกผ่านเสื้อถึงผิวเนื้อทันที

ตัวประหลาดหน้าเขียวเสื้อแดงเต็งซิมพั่งรู้สึกมีความเย็นยะเยียบเสียดแทงเข้าไปในกระดูกสันหลังจนตัวสั่นสะท้านงันงก แต่มันก็รู้จุดประสงค์ของเล่งจ้วงจี่ดี กลับมีทีท่าเข้มแข็งแกร่งกร้าว ตวาดเสียงกึกก้องว่า

"เจ้าขู่เข็ญเล่าฮูดั่งนี้ เป็นฝีมืออันต่ำช้าน่าชิงชัง เล่าฮูยอมตายก็มิยอมสยบ"

เล่งจ้วงจี่เห็นเต็งซิมพั่งมีท่าทีดื้อรั้นแข็งแกร่ง จำต้องรั้งกระบี่กลับมา กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"คาดว่าท่านก็หนีไม่รอดพ้นโบสถ์ทรุดโทรมนี้แน่"

ขณะกล่าวก็ได้ก้าวช้า ๆ อ้อมมายืนห่างจากเบื้องหน้าเต็งซิมพั่งสิบเชียะ ขวางกระบี่เด่นเป็นสง่า จับตาจ้องใบหน้าที่บัดเดี๋ยวเขียวคล้ำบัดเดี๋ยวขาวซีดของเต็งซิมพั่งจนแน่วนิ่ง

เต็งซิมพั่งถือดีว่ามีวิชาตัวเบาอันยอดเยี่ยมอยู่เสมอมา เมื่อครู่ได้เห็นกระบวนท่าร่างอันประหลาดพิสดารของเล่งจ้วงจี่ รู้ดีว่าคิดฉวยโอกาสหลบหนีเอาตัวรอดนั้นคล้ายดั่งมิอาจจะเป็นไปได้แล้ว

ดังนั้นเองตาสามเหลี่ยมของมันจ้องมองหน้าเล่งจ้วงจี่อย่างอาฆาตแค้น ถามเสียงเย็นชาไปบ้างว่า

"เจ้าต้องการให้เล่าฮูกล่าวเรื่องอันใด ?"

เล่งจ้วงจี่เห็นเต็งซิมพั่งแสร้งทำเป็นงมงาย ก็ลอบมีโทสะเกิดขึ้นในใจ จึงตะเบ็งเสียงก้องออกไปว่า

"ต้องการให้ท่านบอกร่องรอยความเป็นตายร้ายดีของจูอ้วงงี้นปิดเอี๊ยบไต้เฮี้ยบ และความเป็นมาที่ท่านได้พู่กันเงินสลักลวดลายสวยงามทั้งสองด้ามนี้"

เต็งซิมพั่งพอฟัง ตาสามเหลี่ยมของมันเป็นประกายกลอกกลิ้งชั่วร้าย คล้ายดั่งมีความคับแค้นที่ยากจะบอกออกจากปาก และก็คล้ายดั่งกำลังคิดหาวาจามาโป้ปดหลอกลวง

เล่งจ้วงจี่พอเห็น สองคิ้วพลันเลิกสงชัน ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้นตักเตือนว่า

"เต็งซิมพั่ง ข้าพเจ้าขอเตือนสติท่านอย่างหนักแน่นจริงจัง ท่านอย่าได้คิดปั้นเรื่องเหลวไหลมาหลอกลวงเป็นอันขาด เอี๊ยบเชียวเกียงผู้เป็นธิดาของเอี๊ยบไต้เฮี้ยบ ได้รู้ศัตรูผู้พิฆาตบิดานางว่าเป็นดาบทองนางแอ่นพิษง่วน-

เล้งไถ่ของหมู่ตึกอ้อโฮ้วจึงกับเกาทัณฑ์เหล็กห่วงหยกจิ้นอูชั้งของเมืองไท่เพ้งติ้งล้วนเป็นศัตรูผู้ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้า ดังนั้นเมื่อก่อนสองเดือนเศษมา นางก็ได้ฟาดทั้งสองจนตายไปแล้ว..."

เต็งซิมพั่งพอฟังสีหน้าพลันแปรเปลี่ยนจนซีดเผือด อุทานเบา ๆ แล้วสอดคำขึ้นอย่างลืมตัว

"นี่...เรื่องนี้...นาง...นางทราบได้อย่างไร ?"

เล่งจ้วงจี่หัวร่อแค่น ๆ กล่าวอย่างเหยียดหยามว่า

"จะให้คนมิทราบ นอกเสียจากตนอย่ากระทำ"

เต็งซิมพั่งผงกศีรษะดั่งราวสำนึกผิด กล่าวว่า

"ใช่แล้ว เรื่องนี้เรามีความเห็นคัดค้านอยู่เสมอมา หากต้องการมิให้คนทราบ นอกเสียจากตนอย่ากระทำ โค่นต้นไม้มิขุดรากทิ้ง เมื่อฝนพรมมามันก็งอกขึ้นอีกครา..."

เล่งจ้วงจี่หะแรกยังเข้าใจว่า เต็งซิมพั่งเคยตักเตือนห้ามปรามง่วนเล้ง-ไถ่ทั้งปวง มิให้ฆ่าฟันทำร้ายเอี๊ยบไต้เฮี้ยบ แต่พอฟังถึงตอนหลัง ที่แท้มันมีความเห็นให้กำจัดเอี๊ยบเซียวเกียงตามไปด้วยต่างหาก เพื่อเป็นการขุดรากถอนโคนจนหมดสิ้น ดังนั้นโทสะพลันเกิดขึ้นเป็นการใหญ่ ตวาดเสียงกึกก้องว่า

"หยุดปาก ! สุนัขเฒ่าเจ้ามีใจอำมหิตโหดร้ายไปเสียกว่าพวกนั้นอีก"

พร้อมกับเสียงตวาดร่างโถมปราดเข้าไปหา กระบวนท่าฮ้วยเซ่าโง้วงัก (กวาดทะเลห้าบรรพต) จี้เข้าใส่ท้องน้อยของเต็งซิมพั่งอย่างดุดันอำมหิต

เต็งซิมพั่งหวาดหวั่นจนขวัญหาย ทราบดีว่าตนพลาดพลั้งเสียกิริยาไปแล้วรีบกระโดดถอยปราดไปสามสิบกว่าเชียะ แตะปลายเท้าไปบนระเบียงศิลา พลิ้วกายพุ่งวาบกลับมาดั่งสายฟ้า

เล่งจ้วงจี่ยืนขวางกระบี่ไว้เบื้องหน้า กับวิชาตัวเบาของเต็งซิมพั่งนี้มิได้รู้สึกตื่นเต้นสงสัยไปเลย เนื่องจากหากมิใช่มีวิชาตัวเบาอันยอดเยี่ยมสูงส่งย่อมไม่อาจปีนป่ายขึ้นมาบนยอดเขาอันสูงชันนี้ได้เป็นแม่นมั่น

ดังนั้นเอง รอจนเต็งซิมพั่งยืนหยัดได้มั่น ตวาดอย่างขุ่นเคืองไปในบัดดล

"ท่านจะยอมบอกหรือไม่ว่าเอี๊ยบไต้เฮี้ยบมีร่องรอยความเป็นตายร้ายดีอย่างไร ?"

หน้ายาวราวม้าของเต็งซิมพั่งเขียวชีด ตาเป็นประกายแววับลังเลชั่วขณะจึงกล่าวว่า

"เอี๊ยบเทียนเล้งถือดีในฝีมือ อาละวาดทั่วไปในแผ่นดิน ข่มขู่คุกคามผู้คนเป็นล้นพ้น ตอแยในเหล่าสหายหมู่มิจฉาชีพ เกิดความคั่งแค้นขุ่นเคืองจนมีเจตนาจะกำจัดไปอย่เนิ่นนาน..."

เล่งจ้วงจี่พลันสอดคำถามขึ้นว่า

"อย่างนั้น ท่านก็เป็นหนึ่งในหมู่สหายมิจฉาชีพในจำนวนนั้นด้วย ?"

เต็งซิมพั่งผงกศีรษะรับอย่างเปิดเผย กล่าวว่า

"ใช่แล้ว แต่เราเล่าฮูในครานั้นเร่งรุดไปร่วมกลุ้มจู่โจมเอี๊ยบเทียนเล้งมิทัน..."

เล่งจ้วงจี่ความจริงคิดจะถามมันว่า ผู้ที่ใช้แผนร้ายกำจัดเอี๊ยบเทียนเล้งเป็นพวกเหล่าใดกันบ้าง แต่ก็ได้คิดถามไปน่ากลัวมันมิยอมบอก ดังนั้นจึงเปลี่ยนคำถามขึ้นว่า

"ในเมื่อท่านมิได้ร่วมมือประทุษร้ายเอี๊ยบเทียนเล้งไต้เฮี้ยบด้วย พู่กันเงินคู่นี้ไฉนจึงมาอยู่ในมือท่าน"

ตาสามเหลี่ยมของเต็งซิมพั่งจ้องมองเล่งจ้วงจี่อย่างเย็นชา กล่าวสืบต่อไปว่า

"พู่กันเงินคู่นี้ ความจริงมิใช่อยู่ในมือคนผู้เดียว ด้ามหนึ่งอยู่ที่ดาบทองนางแอ่นพิษง่วนเล้งไถ่เฮียในอ้อโฮ้วจึง ส่วนอีกด้ามหนึ่งอยู่ใน..."

กล่าวถึงตอนนี้พลันชะงักคำ ตาสามเหลี่ยมจ้องมองดเล่งจ้วงจี่อย่างหวาดระแวง เล่งจ้วงจี่มีความชาญฉลาดเพียงไร รู้ดีว่ามันเกิดความเกรงกลัวต่อการจะแพร่งพรายนามของอีกผู้หนึ่งออกมา คิดถึงเอี๊ยบเซียวเกียงเคยบอกว่ายังมีศัตรูคู่อาฆาตอีกผู้หนึ่งนามโอวเฮาะเซียนเจี้ยง จึงแค่นหัวร่อแล้วกล่าวต่อให้

“อีกด้ามหนึ่งอยู่ที่นักพรตอุบาทว์โอวเฮาะ ที่เป็นเจ้าสำนักคงท้งในปัจจุบัน !”

เต็งซิมพั่งเห็นเล่งจ้วงจี่บอกออกมาเอง กลับไม่รู้สึกแตกตื่นตกใจแล้วดังนั้นจึงผงกศีรษะเล็กน้อยกล่าวว่า

“ถูกแล้ว ในตอนนั้นโอวเฮาะเต้าเจี้ยงยังมิได้รับตำแหน่งเจ้าสำนักคงท้งตลอดปีก็จาริกแสวงบุญอยู่ภายนอก คบหาหมู่ผู้มีฝีมืออันสูงส่ง เพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์ความรู้ พู่กันอีกด้ามหนึ่งจึงได้อยู่ในมือของท่าน เนื่องจากอาวุธที่เล่าฮูใช้ก็เป็นพู่กันคู่หนึ่งเช่นกัน กอปรกับพู่กันเงินของเอี๊ยบเทียนเล้งข้างเดียวเมื่ออยู่กับท่านก็ไม่มีประโยชน์ใด และง่ายต่อการตอแยให้เกิดเภทภัยถึงแก่ชีวิตได้ ดังนั้นจึงกำนัลให้แก่เล่าฮูมา”

เล่งจ้วงจี่ขมวดคิ้วจนแนบแน่น ถามด้วยความสงสัยใจว่า

“หรือท่านมิกลัวจะตอแยให้เกิดเภทภัยถึงแก่ชีวิตด้วย ?”

เต็งซิมพั่งเลิกคิ้วสูงชัน หัวร่ออย่างยโสโอหังแล้วกล่าวว่า

“เล่าฮูเพราะต้องการฝึกวิชาอันสูงส่งประการหนึ่ง จำเป็นจะต้องสำรวมตัวซ่อนกายหลายปี เมื่อออกจากที่ซ่อนก็เป็นกาลเวลาผ่านพ้นไปนานปี อีกประการหนึ่งเล่าฮูมีอานุภาพกระเดื่องเลื่องแผ่นดินเป็นเวลาหลายสิบปี ยามประมือต่อสู้กับผู้คนมิเคยใช้อาวุธมาก่อนเลย ค่ำนี้ประมือกับเด็กน้อยเจ้านับเป็นคราวแรกที่ยอมใช้อาวุธ”

เล่งจ้วงจี่ไม่มีกะใจฟังมันโหมประโคมความเก่งกาจของตัวเอง จึงรอจนวาจามันจบประโยคก็รีบถามเสียงหนัก ๆ ขึ้น

“ภายหลังเอี๊ยบไต้เฮี้ยบเป็นอย่างไร ?”

เต็งซิมพั่งส่ายหน้าอย่างคลางแคลงสงสัยกล่าวว่า

“สำหรับข้อนี้เล่าฮูในตอนนั้นมิได้ถามไถ่ คิดว่าในการกลุ้มรุมของยอดฝีมือจำนวนมากมาย แม้เอี๊ยบเทียนเล้งจะมีสามหัวหกมือ ก็น่ากลัวต้องเป็นอันตรายมากไปกว่าโชคช่วย อย่าว่าแต่จวบจนบัดนี้ก็ยังไม่มีข่าวคราวของมันแม้แต่น้อยนิด”

เล่งจ้วงจี่รู้สึกว่า วาจาที่เต็งซิมพั่งกล่าวมาไม่เป็นความจริง เพราะเมื่อมันเป็นสหายรักของพวกง่วนเล้งไถ่ ความเป็นตายร้ายดีหรือร่องรอยของเอี๊ยบไต้เฮี๊ยบ มีหรือมันจะไม่ทราบได้ ?

เต็งซิมพั่งเห็นเล่งจ้วงจี่ขมวดคิ้วมิว่ากล่าว จึงได้เอ่ยขึ้นดั่งเตือนสติว่า

"เล่าฮูได้บอกเล่าเรื่องทั้งมวลแก่เจ้าหมดสิ้นแล้ว ขณะนี้เจ้าสมควรปฏิบัติตามคำมั่นสัญญา มอบกระบี่เกียงฮั่นเกี่ยมในมือให้แก่เล่าฮูได้แล้ว"

เล่งจ้วงจี่เลิกคิ้วขึ้น แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"มีตอนร่องรอยของเอี๊ยบไต้เฮี๊ยบถูกตัดออกมิได้เล่ามา"

เต็งซิมพั่งทราบดีว่า เล่งจ้วงจี่ไม่มีเจตนามอบกระบี่แก่มันอย่างจริงใจ จึงเบิกตาสามเหลี่ยมขึ้นจนลุกโพลง ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ผู้เยาว์ เจ้ากล้าบังอาจล้อเลียนเล่าฮู !"

เสียงตวาดดังพร้อมกับร่างกลิ้งลงกับพื้น พู่กันทั้งสองสะบัดฟาดฟันดุจเป็นประกายสายฟ้าจนพร่างพรายเจิดจ้าทั่วไปทั้งรอบข้าง กลิ้งเกลือกเข้ารุกไล่เล่งจ้วงจี่มาบนพื้นด้วยกระบวนท่าอันประหลาดพิกล

เล่งจ้วงจี่ตื่นเต้นตกใจยิ่ง เพราะวิชาการุกมาตามพื้นดั่งนี้ คล้ายวิชากุ้นตี้เล้ง (มังกรเกลือกพื้น) ในคำร่ำลือยิ่งนัก เต็งซิมพั่งบอกมันซ่อนตัวสำรวมกายไปฝึกวิชาอันสูงล้ำ คาดว่าคงเป็นวิชานี้นี่เอง ความคิดมิทันจบสิ้น เต็งซิมพั่งก็กลิ้งมาจนถึงแทบเท้า เนื่องจากกลัวกระบี่วิเศษจะทำลายอาวุธอันขึ้นชื่อของเอี๊ยบไต้เฮี๊ยบให้เสียหายไปได้ ในช่วงเวลานั้นจึงมิทราบจะต่อต้านกับวิชาอันประหลาดพิกลด้วยวิธีใด

ดังนั้นเองร่างจึงขยับแล้วพุ่งวาบออกด้านข้างไปยี่สิบกว่าเชียะ

แต่ทว่าท่าร่างอันประหลาดพิกลของเต็งซิมพั่งกอปรกับวิชาตัวเบาอันสุดยอดของมัน ร่างจึงแคล่วคล่องดุจเป็นยอดหญ้าที่ถูกลมโหมมา กลิ้งตามติดเข้าถึงตัวได้ในเวลาพริบตาเดียว พร้อมกันนั้นยังตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

"ผู้เยาว์ จะคิดรอดชีวิต จงรีบวางกระบี่วิเศษในมือลงโดยด่วน !"

เล่งจ้วงจี่เสียทีที่มีกระบี่เกียงฮั่นเกี่ยมอันคมกริบที่สามารถฟันเหล็ก

ดุจดั่งฟันหยวก แต่ไม่อาจจะฟันพู่กันเงินของฝ่ายตรงข้ามให้หักสะบั้นได้ ในช่วงเวลานั้นก็คิดหาทางต่อต้านอันเหมาะสมมิได้ จำต้องขยับร่างพลิ้วปราดไปดั่งสายฟ้า หลบเลี่ยงการจู่โจมอีกคราหนึ่ง แล้วจึงได้ใช้วิชาท่าเท้าตุยฮุ้นฮ่วงจงโป้ว (เท้ามายาล่าวิญญาณ) อันเป็นท่าร่างอันสูงล้ำสุดยอดในพิภพจบแดนของตังไฮ้เซียนอง (เซียนเฒ่าทะเลบูรพา) ในชั่วพริบตา ร่างก็กลายเป็นเงาสีขาวมากมายหลายสิบสายทันที

เต็งซิมพั่งที่เกลือกกลิ้งบนพื้นอย่างสุดฝีมือ พอเห็นสีหน้าพลันแปรเปลี่ยนอย่างใหญ่หลวง เพราะมันคาดคิดไม่ถึงจริง ๆ ว่าฝ่ายตรงข้ามที่เป็นบุรุษหนุ่มอายุยังเยาว์วัย ถึงกับกลายเป็นยอดฝีมือที่มีวิชาอันสูงล้ำสุดยอด

มันรู้ดี ร่างที่เกลือกกลิ้งบนพื้นของมันหากหยุดชะงัก จะต้องประสบอันตรายจนเสียชีวิตไปในบัดดล แต่ทว่าหากเกลือกกลิ้งเช่นนี้ต่อไป เห็นทีต้องสูญเสียกำลังจนเหน็ดเหนื่อยตายไปเองแน่แท้

ขบคิดใคร่ครวญอยู่ไปมา ในเมื่อจะให้ตายอย่างสิ้นเรี่ยวแรงในผลสุดท้าย ไยมิฉวยโอกาสที่กำลังยังมีเข้มแข็งในยามนี้ โถมเข้าเสี่ยงกันให้รู้ผลแตกหักเสียเลยเล่า

ส่วนเล่งจ้วงจี่ที่กระโดดหลบเลี่ยงดุจดั่งสายฟ้าคะนองฝน ในใจก็เกิดความวิตกกังวลจนรุ่มร้อน พยายามขบคิดสมองอย่างเคร่งเครียด ว่าจะใช้วิธีใดจึงสยบเต็งซิมพั่งที่เกลือกกลิ้งอย่างคล่องแคล่วดั่งมังกรร้ายบนพื้นด้วยวิธีใด

เพ่งพิจารณาดูไป เห็นทั่วทั้งบริเวณบนพื้นรอบข้างมีแต่ประกายสีเงินพร่างพรายจนเจิดจ้า ไม่มีทางจะเห็นร่างกายมือเท้าของเต็งซิมพั่งอยู่ที่ใดเลย

ฉับพลัน ปฏิภาณได้พุ่งวาบขึ้นอย่างว่องไว สองตาจึงกระจ่างแจ้งสดใส ขยับร่างวูบก็พลิ้วออกมาจนถึงลูกกรงศิลาทางนอกโบสถ์

เต็งซิมพั่งที่กลิ้งเกลือกอยู่บนพื้น จึงไม่มีปัญญาจะทำอย่างไรไปในทันที จำต้องสะอึกร่างกระโดดขึ้นมาหมายไล่ตามติด

พริบตาที่ร่างเต็งซิมพั่งกระโดดจากพื้น เล่งจ้วงจี่พลันเลิกคิ้วตวาดเสียง

สะเทือนประสาท

"เต็งซิมพั่งมอบชีวิตมา !"

พร้อมกับเสียงตวาดกึกก้อง ร่างพุ่งปราดขึ้นในอากาศ กระบวนท่าเทียนฮั่งงื่นฮ้ง (รุ้งเงินจุติฟ้า) อันเป็นหนึ่งในเก้ากระบี่จักรวาล พุ่งปราดออกไปในบัดดล ประกายกระบี่ที่คล้ายรุ้งเงินพุ่งลงมาจากฟากฟ้า กระหน่ำใส่เต็ง-ซิมพั่งอย่างรวดเร็วโหดร้าย

เต็งซิมพั่งแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ แผดร้องเสียงประหลาดแล้วถีบกายถอยปราดไป

เล่งจ้วงจี่กลัวว่าฝ่ายตรงข้ามจะใช้วิชากุ้นตี้เล้งมาอีกครา เมื่อเห็นเช่นนั้นก็ลอบตื่นเต้นยินดี กระบี่ยาวพุ่งตรงเข้าใส่คอหอยเต็งซิมพั่งอย่างไม่ยอมออมรั้ง

เต็งซิมพั่งสำนึกตัวดีว่ายากจะหนีเอาชีวิตรอด มิสู้เสี่ยงให้ตกตายไปด้วยกันเสียเลย ดังนั้นตวาดก้องแล้วสะบัดพู่กันในมือซ้ายซัดใส่หน้าเล่งจ้วงจี่อย่างหักโหมสุดกำลัง

เท้าขวาของเล่งจ้วงจีเพิ่งสัมผัสพื้น ขณะจะเปลี่ยนกระบวนท่าเข้าจู่โจมซ้ำ พลันเห็นประกายของพู่กันเงินพุ่งเข้าสู่ใบหน้า ก็แตกตื่นตกใจจนรีบก้าวเท้าเบี่ยงออกไปด้านข้าง พู่กันเงินพุ่งเฉียดผ่านใบหน้าไปดังควับใหญ่

พริบตาเดียวที่พู่กันเงินด้ามแรกเฉียดผ่านใบหน้าไปนั้น พู่กันเงินเล่มที่สองก็ตามติดเข้าถึงตัวโดยกระชั้นชิด

เล่งจ้วงจี่เดือดดาลเป็นการใหญ่ ความอำมหิตจู่โจมขึ้นจนจับใจ รีบพลิ้วกายเบี่ยงวูบมาถึงกลางหลังเต็งซิมพั่ง ตวาดก้องแล้วสะบัดแขนฟาดกระบี่เกียงฮั่นเกี่ยมกลับมาเข้ายังหว่างเอวของศัตรูดุจกับเป็นสายฟ้า

เต็งซิมพั่งแตกตื่นตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อ จะคิดใช้วิชากุ้นตี้เล้งอีกครา ก็ไม่ทันท่วงทีแล้ว

ประกายสายฟ้าพอกระจายวาบ เสียงแผดร้องโหยหวนชวนสยองกึกก้องไปทั่วท้องฟ้ายามวิกาล

เต็งซิมพั่งถูกฟันจนบั้นเอวขาดเป็นสองท่อน โลหิตสาดกระจัดกระจายตับไตไส้พุงเกลื่อนกลาดเรี่ยราดสิ้นชีวิตไปในทันที

เล่งจ้วงจี่สะบัดกระบี่ฟันหน้าเขียวเสื้อแดงเต็งซิมพั่งจอมโจรร้ายอันขึ้นชื่อกระเดื่องแถบซัวเซียมตายคากระบี่ ก็รีบกระโดดไปหาพู่กันเงินอันมีลวดลายงดงามทั้งคู่กลับมาทันที

เล่งจ้วงจี่ต้องการมอบพู่กันเงินทั้งคู่นี้แก่เอี๊ยบเซียวเกียง ให้ดรุณีน้อยที่มิเคยเห็นบิดาผู้บังเกิดเกล้าอย่างน่าสมเพช ได้มีโอกาสเห็นอาวุธอันสร้างเกียรติภูมิของบิดาไว้ เพื่อพอประโลมใจในชั่วชีวิตของนางไว้บ้าง

ขั้นแรก จัดการห้อยกระบี่เกียงฮั่นเกี่ยมไว้ที่เอวอย่างภาคภูมิ จากนั้นฉีกชายเสื้อสีแดงฉานของเต็งซิมพั่งออกมาเป็นเส้นยาว ผูกพู่กันเงินทั้งคู่เอาไว้อย่างแน่นหนามั่นคง

เงยหน้ากวาดตามอง ดวงจันทร์ได้คล้อยลับฟ้า แสงรำไรเลือนรางสลัวยิ่ง ดาวประกายพรึกที่โตและใหญ่สดใสเป็นพิเศษลอยคว้างอยู่ทางด้านตะวันออก

หวนคิดถึงการดั้นด้นอย่างลำบากยากแค้นเป็นเวลาหลายวันหลายคืนลนลานขึ้นมาจนถึงยอดเขาอันสูงชัน ความมุ่งมั่นปรารถนาต่างละลายกลายเป็นอากาศธาตุ ชาติกำเนิดที่อาภัพอัปภาคย์ของอาจารย์กลายเป็นปริศนาที่ไม่มีวันคลี่คลายออกได้ในชั่วชีวิตตนกับเกียงซือเจ๊ไปแล้ว และเมื่อคิดถึงในชั่วชีวิตตนกับเกียงซือเจ๊ จะต้องกลายเป็นเรื่องที่เจ็บช้ำอัดอั้นอยู่แต่ในใจโดยไม่มีวันคลี่คลายได้ตลอดกาล

เมื่อคิดถึงเกียงซือเจ๊ ใบหน้าที่งามสะคราญปานหยาดฟ้ามาดินของนางท่วงท่าบคลิกที่สงส่งสง่าดั่งราชธิดาของนาง รูปกายอ้อนแอ้นอวบอัดของนางพลันปรากฏขึ้นในอุปาทานจนแจ่มชัดทันที

โดยเฉพาะดวงตาที่สดใสดุจดั่งน้ำค้างกลางหาว ริมฝีปากที่แดงเฉิดฉานปานจะหยดจะหยาดจนจิตใจต้องหวั่นไหวเคลิบเคลิ้มของนาง ยิ่งทำให้เล่งจ้วงจี่คิดถึงเกียงซือเจ๊จนใคร่จะพบในบัดดล

แต่ทว่ายามเมื่อหวนคิดถึงเกียงซือเจ๊ที่มีรูปกายงามสะคราญปานเทพธิดา แต่ใจเข้มแข็งแกร่งกร้าวเปี่ยมความริษยาหึงหวงอย่างรุนแรง จิตใจที่รุ่มร้อนดั่งไฟเผาผลาญ ต้องถูกความขุ่นข้องกังวลข่มจนเย็นยะเยียบไปทุกขณะ

หวนนึกถึงเรื่องราวที่น่าขุ่นแค้นทั้งหลายแหล่ เรื่องที่บังเอิญจนประจวบเหมาะ คล้ายเทพยดาฟ้าดินกลั่นแกล้ง เล่งจ้วงจี่เกิดความเห็นใจอย่างลึกซึ้ง เพราะที่เกียงซือเจ๊เงียบขรึมไปด้วยการหึงหวงริษยา ก็เป็นเหตุที่เหมาะสมคู่ควรอยู่

ลองคิดดู ดรุณีที่พอกำเนิดมาก็สูญเสียมารดาผู้ปรานี พออายุครบขวบปียังต้องสูญเสียความรักถนอมของบิดาไปอีกคน บัดนี้ยังชีวิตอย่างโดดเดี่ยวเดียวดายไร้ที่พึ่งพิงอันอบอุ่น พลันมาพบกับญาติสนิทที่มีเพียงคนเดียว... ศิษย์รักของบิดาผู้บังเกิดเกล้า และยังเป็นสามีที่บิดาระบุอย่างเจาะจงมา แต่คนสนิทผู้นั้นพอเห็นหน้าก็ได้นำข่าวการตายของบิดามอบแก่นาง จากนั้นยังมีดรุณีที่สวยสะคราญจำนวนมากวิ่งเข้าไปในเส้นทางชีวิตของสามีในอนาคตนางก่อน และในภาระที่โถมทับมาอย่างหนักอึ้งเป็นระลอก ๆ ไม่หยุดยั้งนี้ ยากนักที่นางจะไม่ปลงอนิจจังในชีวิตที่อาภัพอัปภาคย์ของนาง

ขณะนี้อารามเล่งเชียวเก็งที่คล้ายกุญแจดอกเดียวที่จะไขปริศนาชาติกำเนิดของนาง ก็ได้กลายเป็นซากปรักหักพังทั่วทั้งบริเวณ หากแม้นนางได้ทราบสภาพนี้ นางจะไม่เจ็บช้ำน้ำใจจนแทบตายไปได้หรือ ?

เมื่อขบคิดถึงตอนนี้ เล่งจ้วงจี่รู้สึกว่า เกียงซือเจ๊ออกจะอาภัพอัปภาคย์น่าสมเพชเวทนาเหลือเกิน

ดังนั้นจึงแหงนหน้าตั้งสัตย์ปฏิญาณต่อฟ้าดินจะให้ความทะนุถนอมต่อเกียงซือเจ๊อย่างดียิ่ง จะพยายามให้เกียงซือเจ๊มีความสุขสำราญอย่างเต็มความสามารถ แม้จะหลั่งไหลสิ้นทั้งโลหิต น้ำตา หยาดเหงื่อก็ไม่เป็นที่หวงแหนเสียดาย

เล่งจ้วงจี่ตกลงใจ ไม่อาจทรยศต่อพระคุณที่อาจารย์การุณย์อบรม

สั่งสอนมา ไม่ยอมฝ่าฝืนคำสั่งเสียก่อนมรณะของอาจารย์ เล่งจ้วงจี่จะต้องให้วิญญาณในปรภพของอาจารย์ได้ปลื้มประโลม ซึ่งมีเพียงอย่างเดียว นั่นคือพยายามทุ่มเทความดีงามทั้งมวลให้แก่เกียงซือเจ๊เพียงคนเดียว

แต่ทว่าบ้วนเล็กเพี้ยที่ซุกซนสะคราญน่าเอ็นดู ใบหน้าที่ตรมตรอมจนซูบซีดร่วงโรยของนางได้ปรากฏขึ้นในส่วนลึกของหัวใจอย่างไม่อาจจะข่มใจไปลบล้างให้ลืมเลือน

คิ้วเรียวของเล่งจ้วงจี่ขมวดจนแนบแน่น ใบหน้าอันงามสง่าปรากฏแวว เศร้าเสียใจขึ้นมา

เล่งจ้วงจี่พลอยคิดพาดพิงไปถึงเตี้ยงอุ้ยหงส์ ที่ปลอมกายเป็นบุรุษมอบพัดมาให้ด้วยน้ำใจอันลึกซึ้งสูงส่ง ใบหน้าที่ผุดผาดปานบุปผาแรกแย้มของนาง มีรอยยิ้มอันหยาดเยิ้มเบิกบานอยู่เสมอมามิเคยเสื่อมคลาย

เล่งจ้วงจี่ผงกศีรษะอย่างหนักแน่นเด็ดเดี่ยว ตกลงใจว่านับแต่นี้จะไม่ยอมเผชิญหน้ากับนาง เมื่อผ่านเวลาเนิ่นนานเข้า อาจบางทีจะลืมเลือนกันไปทั้งสองฝ่ายก็ได้

หวนนึกไปถึงฉิ่นเฮียงเหล็งกับเอียเท้ารูปงามนามฮ่วงชุน ที่ลอบหนีออกจากบ้านมาติดตามตน คิ้วที่เพิ่งคลายใบหน้าที่เพิ่งยิ้มของเล่งจ้วงจี่ก็ต้องขุ่นมัวจนต้องขมวดมุ่นเข้าหากันทันที

เล่งจ้วงจี่ต้องสั่นศีรษะไปมาอย่างลืมตัว คิดถึงการเข้าไปในค่ายกลศิลาด้วยความอยากรู้อยากเห็น อดมิได้ต้องกระทืบเท้าอย่างขุ่นเคืองกลัดกลุ้มตำหนิติเตียนตนเองไม่หยุดปาก

หวนนึกถึงเอี๊ยบเชียวเกียงที่สวยบริสุทธิ์ผุดผ่องดุจดอกบัวกลางสระใหญ่ จิตใจยิ่งหนักอึ้งจนตึงเครียด มีความรู้สึกว่าศิลามหึมาเป็นพัน ๆ ตำลึงได้ถ่วงเข้าทับห้วงหัวใจของตนจนทารุณเหลือร้าย

เล่งจ้วงจี่ยืนเซื่องซึมอยู่ที่หน้าบันไดของตัวโบสถ์กว้างใหญ่แต่ปรักหักพัง บางครั้งสั่นศีรษะด้วยความหม่นหมอง บางครั้งเงยหน้าทอดถอนใจด้วยความรันทด ชั่วครู่เดียวเล่งจ้วงจี่ที่ยืนอยู่ใต้สายลมอันยะเยียบ หิมะที่

หนาวเหน็บ กลับมีหยาดเหงื่อซึมออกมาจนเต็มหน้าผาก

ความอัดอั้น กลัดกลุ้ม เจ็บปวด รุ่มร้อน พากันประดังเข้าในดวงใจอย่างโหดร้ายทารุณ จนเล่งจ้วงจี่รู้สึกอึดอัดในอก แม้ลมหายใจก็ระบายมิใคร่ออก ทรวงอกอัดอั้นปานจะระเบิดออกมาในบัดดลแล้ว

ทันใด...ดวงตาเป็นประกายแววับดุจกับสายฟ้า เงยหน้าขึ้นในฉับพลันทันที อ้าปากเปล่งเสียงกู่อันรันทดดั่งแค้น ระบายความอึดอัดในอกออกไป

เสียงก่ก้องกังวานยาวนานจนสะท้านขนเขาลำเนาไม้ทกแห่งหน อึงอลทั่วไปในท้องฟ้ายามอรุณ

เล่งจ้วงจี่กู่ยาวสิ้นเสียง ท่าทีก็เชื่องซึมใจลอยสาวเท้าอย่างท้อแท้รันทดเดินลงจากบันไดหน้าโบสถ์ปรักหักพัง ย่ำไปบนพื้นน้ำแข็งอันหนา ส่งเสียงดังซ่า ๆ อยู่เบา ๆ ขณะที่เสียงกู่ยาวยังสะท้อนสะท้านกลางอากาศ ร่างก็เดินออกจากซุ้มประตูที่ทรุดโทรมอย่างแช่มช้า

ยามนี้จิตใจของเล่งจ้วงจี่ว้าวุ่นสับสนจนคล้ายเสียงกู่นั้น เมื่อระบายความอึดอัดกลัดกลุ้มออกไปแล้ว ความขุ่นข้องหม่นหมองก็ได้ประดังเข้ามาหาอีกครั้ง จนเจ็บช้ำหนักอึ้งขึ้นกว่าเดิม

เนื่องจากเล่งจ้วงจี่มิทราบ ไปต้อนรับเอาความขุ่นข้องยุ่งยากในภายหน้ามาไว้ตั้งมากมายก่ายกอง ช่วงเวลานี้มีความรู้สึกแล้วว่า มันล้วนมิใช่ง่ายดายดั่งที่เคยคิดคาดไว้

เล่งจ้วงจี่มีความปรารถนาอย่างสัตย์ซื่อจริงใจใคร่ช่วยเหลือกังยุยเอ็งผู้เป็นบุตรรักของกังตั้วเนี้ย ให้เคียงคู่สู่สมกับบ้วนเล็กเพี้ยไปตลอดกาลนาน และยิ่งปรารถนาอย่างจริงใจ ไปเกลี้ยกล่อมปรองดองพิธีวิวาห์ของฉิ่นเฮียง-เหล็งกับซิพังฮุยให้สำเร็จ ให้ทั้งสองมีความสนิทสนมอันดีดั่งดั้งเดิม

แต่ทว่ายามนี้พลันได้รู้เข้าใจถึงหลักปรัชญาข้อที่ว่า เรื่องราวในโลกล้วนอนิจจัง แปรเปลี่ยนประดังไม่หยุดยั้ง ยิ่งเห็นว่าเป็นไปได้ ยิ่งไม่อาจขบคิดคำนวณถูก

พอได้คิดถึงตอนนี้ เท้าทั้งสองคล้ายมีตุ้มหนักมาถ่วงไว้จนแทบมิกล้า

จะเชื่อถือ ว่ายังสามารถกระโดดข้ามกำแพงอันสูงหลายวาของวัดโบราณนี้หรือไม่

ทันใด...เสียงระฆังสนั่นหวั่นไหวจนสะท้านทั่วทั้งยอดเขา ดังฝ่าอากาศมากระทบโสต จนจิตใจเล่งจ้วงจี่ที่คึกคักขึ้นในบัดดลหันขวับกลับมา สองตาพลันเจิดจ้ากระจ่าง เสียงระฆังมหึมานี้ได้บ่งบอกอย่างแน่ชัด ว่าเป็นระฆังวัตรเช้าของอารามในภูเขา ยามที่ได้ยินเสียงนี้คล้ายอยู่ที่ด้านหลังยอดเขา ดังนั้นรีบกระโดดไปที่บันไดหน้าอาราม ละลิ่วร่างขึ้นไปบนหลังคาอันผพัง

เสียงสะท้อนที่ยังเหง่งหง่างก้องกังวานอยู่กลางอากาศไม่ขาดหู คล้ายดั่งมาจากทิศตะวันออกเฉียงเหนือนั่นเอง

เพ่งมองไป เห็นด้านตะวันออกเฉียงเหนือมีแต่โขดหินประหลาดระเกะ-ระกะ หิมะกระจัดกระจายในรัศมีหลายร้อยวานี้ ไม่เห็นมีหลังคาวัดวาอารามใด ๆ เลย แต่เล่งจ้วงจี่ก็แน่แก่ใจ เสียงระฆังที่ดังนี้ต้องไม่ไกลเท่าใดนัก ดังนั้นรีบพลิ้วร่างลงจากหลังคา ใช้วิชาตัวเบาอันสุดยอดวิ่งปราด ๆ สู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือไป

ในขณะวิ่งอย่างเหินบิน เสียงระฆังอันกึกก้องได้ดังฝ่าอากาศมาอีกครั้งจนหูลั่นอื้ออึงไปทั้งสองข้าง

เล่งจ้วงจี่จิตใจคึกคักแจ่มใส ฟังออกแล้วว่าเสียงระฆังดังทางด้านหลังยอดเขา มีความเห็นว่า วัดที่อยู่ใกล้กับอารามอันปรักหักพังแห่งนี้ จะต้องรู้ความเป็นมาของอารามเล่งเซียวเก็งว่าทรุดโทรม หรือประสบเภทภัยด้วยเหตุผลใด

อาจบางทีคนที่อาจารย์สั่งเสียให้ติดตามหา ได้ย้ายไปอยู่ในอีกวัดหนึ่งก็ไม่แน่ พอได้คิดเช่นนี้ จิตใจคึกคักกระตือรือร้น ความอัดอั้นกังวล ข่นข้องหมองใจปลาสนาการไปในบัดดล

ผ่านหมู่น้ำแข็งลักษณะประหลาดอีกหย่อมใหญ่เป็นหน้าผาอันสูงชันตระหง่านง้ำ ดังนั้นรีบชะงักร่างไว้ก้มกายมองไป ต้องงงงันทันที

เห็นเบื้องล่างที่ลึกหลายสิบวา มีสีเขียวสดใสขจีไปทั่วทั้งบริเวณ ที่แท้

เป็นหุบเขาลึกซึ่งมีหิมะปกคลุมภูเขารอบข้างทั้งสี่ด้าน

ในหุบเขามีต้นไผ่และสนเขียวสดใส รัศมีหลายลี้รอบข้างที่มีหิมะสะท้อนแสง ทิวทัศน์ในหุบเขายิ่งชัดเจนแจ่มใสจนเห็นได้

ในกึ่งกลางภูเขา ท่ามกลางหมู่ไม้เขียวสดใสปรากฏวัดใหญ่ที่มีโบสถ์มหึมาสามหลัง กุฏิเรียงรายมากมายหลายร้อย กระเบื้องกระจกเป็นประกายแพรวพรายในแสงอุทัย นับว่าสร้างได้โอ่อ่าสง่ายิ่ง

เล่งจ้วงจี่พอกวาดตาเห็นจนแน่แก่ใจ ก็ปลาบปลื้มยินดีเป็นยิ่งนัก รีบสะบัดแขนเสื้อพุ่งละลิ่วลงไปดุจเป็นดาวตกจากฟ้า จนร่างกลายเป็นเงาเลือนรางสีขาวสายยาว เมื่อถึงเชิงเขาอุณหภูมิในหุบเขาได้อบอุ่นขึ้นอีกอักโข ดุจดั่งเป็นปลายฤดูชุนเทียน (เดือนสาม) ตามพื้นทุกทิศทางมีหมู่ไม้ใบดอกบานสะพรั่งส่งกลิ่นหอมคละคลุ้งจรุงใจ

เล่งจ้วงจี่มองดูหมู่สนที่ขึ้นแน่นขนัดสูงชัน รีบใช้วิชาตัวเบากระโดดโลดแล่นไปที่หน้าวัดมหึมา

เสียงระฆังดังขึ้นสามครั้ง แล้วก็มีเสียงสวดมนต์อันเป็นจังหวะจะโคนดังแว่วออกมา เสียงเคาะไม้บักฮื้อดังหนัก ๆ บอกจังหวะ ทำให้จิตใจผู้คนต้องปลอดโปร่งแจ่มใส คลายความขุ่นข้องหม่นหมองของโลกีย์ไปหมดสิ้นในทันที

เล่งจ้วงจี่ฟังออก เสียงสวดมนต์นั้นล้วนเป็นเสียงสตรี แน่ใจว่าวัดนี้จะต้องเป็นอารามนางชี ดังนั้นยิ่งลิงโลดจนลำพอง เพิ่มความรวดเร็วขึ้นกว่าเดิมจนคล้ายเหาะเหินเดินอากาศ แต่ทันใดเสียงสดใสที่มีพลังดังมาจากในละแวกใกล้เคียงว่า

“ยอดคนสารทิศใดมาในหุบเขานี้ ?”

เล่งจ้วงจี่ตั้งอกตั้งใจวิ่งจนสุดฝีเท้า พอได้ยินเสียงถามก็สะดุ้งจนตัวลอย รีบชะงักร่างไว้ในฉับพลัน กวาดตามองดูเห็นรอบข้างมีแต่ต้นสนและไผ่ ในรัศมีหลายสิบวานี้ ไม่เห็นมีร่างของผู้ส่งเสียงถามซุกซ่อนอยู่ที่ใดเลย !

เสียงที่ถามเมื่อครู่ พลันกล่าวอย่างนุ่มนวลขึ้นว่า

"จากที่ซึ่งท่านยืนอยู่ มุ่งไปทางเหนือประมาณหกสิบวา ก็จะถึงกระท่อมอันซอมซ่อได้"

เล่งจ้วงจี่พอฟัง แตกตื่นตกใจจนสะท้านทั้งร่าง คิดไม่ถึงว่าหุบเขาสดใสขจีที่มีความอบอุ่นราวฤดูชุนเทียน จะมามียอดคนปลีกตัวออกถือสันโดษ

จากกระแสเสียงที่เปล่งมา แน่ใจว่าต้องเป็นอัจฉริยสตรี และจากที่นางสามารถได้ยินทิศทางของผู้มาทั้งที่ระยะอยู่ห่างหลายสิบวา ยิ่งสามารถใช้วิชาส่งเสียงทางลมปราณมาถามไถ่ ความสูงส่งของพลังฝีมือนาง จึงเป็นที่แน่แก่ใจได้

ในเมื่อฝ่ายตรงข้ามส่งเสียงเชื้อเชิญ เล่งจ้วงจี่ย่อมมิยอมจะปล่อยโอกาสได้พบเห็นยอดคนอย่างยากเย็นนี้ผ่านไป และในมารยาทสมควรที่จะถ่อมตัวไปสักหลายคำบ้าง

ดังนั้นจึงยืนสำรวมนอบน้อม เกร็งลมปราณรวมตัวไว้ในจุดศูนย์ จับตาไปในทางทิศเหนือแล้วส่งเสียงนอบน้อมยำเกรงไปว่า

"ผู้เยาว์บุกรุกเข้ามาในบริเวณบำเพ็ญตบะของผู้อาวุโส ตามเหตุผลควรถูกตำหนิ ไหนเลยจะกล้าเข้ารบกวนความสงบสันติของผู้อาวุโสอีก"

เมื่อกล่าววาจาจบคำ ฝ่ายตรงข้ามได้เงียบงันไปชั่วครู่ คิดว่าคงเพราะเล่งจ้วงจี่เรียกตัวเองเป็นผู้เยาว์ ได้สร้างความตื่นเต้นตกใจให้แก่ฝ่ายตรงข้ามยิ่ง

เป็นครู่ใหญ่พลันได้ยินฝ่ายตรงข้ามหัวร่ออย่างร่าเริงแจ่มใส กล่าวว่า

"ท่านถ่อมตัวเกินไปแล้ว มิต้องสำรวมมารยาท โปรดเชิญเข้ามา"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็ลอบปีติยินดี แต่มิอาจจะใช้วิชาตัวเบาต่อไป เพียงก้าวใหญ่ ๆ มุ่งหน้าไปได้อีกหลายสิบวาจึงพบเห็นในหมู่ไผ่ลำต้นเรียวเล็กรายล้อมตึกศิลาหลังน้อย ๆ อยู่

ตึกศิลานั้นมีความกว้างใหญ่เพียงสิบเชียะ สูงแปดเชียะเท่านั้น ประตูทางด้านหน้ามีหน้าต่างน้อย ๆ อยู่ทั้งซ้ายขวาข้างละบาน เล่งจ้วงจี่เพ่งมองฝ่าช่องของลำต้นไผ่ พบเห็นประตูใหญ่ของตึกหลังเตี้ยเล็กเปิดออกอ้า

ระหว่างกลางเป็นกระท่อมอันเป็นตั่งศิลา มีนักพรตหญิงที่เกล้ามวยสูง สวมเสื้อนักพรตสีขาวนวล นั่งขัดสมาธิอย่างเรียบร้อยสำรวมอยู่ผู้หนึ่ง

เต้าโกว (สตรีผู้บำเพ็ญพรตภาวนา) ผมขาวนางนี้ มีบุคลิกอันสง่าน่าเลื่อมใส เค้าหน้าหมดจดงดงาม คิ้วขาวตาแวววาว ทุกส่วนสัดของรูปกายบ่งบอกความนุ่มนวลปรานี แต่เปี่ยมราศีที่สูงส่งสง่า เคร่งขรึมสำรวมจนผู้พบเห็นต้องเลื่อมใสนับถือ

ดูจากผิวหน้าอันแดงสดใส ผิวกายละเอียดอ่อนไม่มีวี่แววรอยย่น อายุอย่างมากควรจะสามสิบแปดสามสิบเก้าปี แต่มิทราบเป็นไฉนผมเผ้าคิ้วของนางจึงขาวโพลงหมดสิ้น !

บทที่สิบหก สตรีผู้บำเพ็ญพรต

เต้าโกวผมขาวที่นั่งขัดสมาธิอยู่บนตั่งศิลาพอเห็นหน้าเล่งจ้วงจี่ตาก็สดใส

แวววาว กับเล่งจ้วงจี่ที่มีอายุเยาว์วัยปานนี้ แต่มีวิชาตัวเบาอันสูงส่งน่าแตกตื่นคล้ายดั่งรู้สึกตื่นเต้นสงสัยใหญ่หลวงนัก

นางมองดูเล่งจ้วงจี่ที่มีท่าทางนอบน้อมสำรวม ก้าวเข้ามาอย่างเร่งร้อนรวดเร็วทีละน้อย ก็แย้มยิ้มขึ้นก่อน รอยยิ้มของนางนี้ทำให้เล่งจ้วงจี่เห็นแล้วรู้สึกสนิทสนมจนอบอุ่นใจ ดุจดั่งได้มาพบญาติผู้ใหญ่ที่พรากจากกันไปนานก็ปาน ไม่มีความรู้สึกแปลกหน้าจนต้องตะขิดตะขวงใจเลย

เล่งจ้วงจี่เดินมาจนห่างจากหน้าตึกสิบกว่าเชียะก็หยุดเท้าไว้ วางพู่กันเงินทั้งค่ในมือลง ประสานมือคารวะจนนอบน้อมจรดพื้น พร้อมกับเปล่งเสียงกังวานกล่าวขึ้น

"ผู้เยาว์เล่งจ้วงจี่ ขอน้อมอวยพรผู้อาวุโสสุขสำราญ"

คารวะเสร็จสิ้นก็ยืดกายทอดตามอง ต้องตระหนกจนใจสะท้านไปทันที เพราะเต้าโกวผมขาวที่เห็น ใบหน้าซึ่งเมื่อครู่ยังเต่งตึงสดใส ยามนี้

พลันกลับกลายจนซีดขาวราวกระดาษ ตาคู่งามเบิ่งจนกลมกว้าง ร่างก็สั่นระริกเบา ๆ จับตาจ้องมองดูพู่กันเงินบนพื้นดินจนแน่วนิ่งมิกะพริบ

เล่งจ้วงจี่รู้ได้ด้วยไวปัญญา แน่ใจว่าเต้าโกวผมขาวนี้จะต้องรู้จักมักคุ้นกับเอี๊ยบเทียนเล้งไต้เฮี้ยบเป็นแม่นมั่น พร้อมกันนั้นจากสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไปอย่างใหญ่หลวงของนางมาคาดคำนวณ ความสัมพันธ์ระหว่างกันจะต้องมิใช่ธรรมดาสามัญแน่นอน

จากการที่เต้าโกวผมขาวมิเปล่งเสียงเอ่ยปาก เล่งจ้วงจี่ยังคงยืนอย่างนอบน้อมสำรวมอยู่หน้ากระท่อม รอคอยเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นอย่างเยือกเย็นเรียบร้อย

พลันได้ยินเต้าโกวผมขาวในตึกศิลาคล้ายพยายามข่มกลั้นความพลุ่งพล่านในอกเอาไว้ กล่าวเสียงราบเรียบขึ้นว่า

"เชี่ยวเฮี้ยบแซ่เล่ง ?"

"ใช่แล้ว ผู้เยาว์เล่งจ้วงจี่"

เต้าโกวผมขาวคล้ายดั่งรู้สำนึกตัวว่าเสียกิริยามากไป รีบสำรวมสีหน้าจนเป็นปรกติ ฝืนใจยิ้มถามต่อไป

"เล่งเชี่ยวเฮี้ยบมาจากกังหนำ (ดินแดนแถบใต้ลำน้ำแยงซีเกียง) ?"

เล่งจ้วงจี่มิทราบความมุ่งหมายในคำถามของเต้าโกวผมขาว จึงต้องผงกศีรษะรับคำ

"ใช่แล้ว ผู้เยาว์มาจากกิมเล้ง (นานกิง)"

บนใบหน้าที่งามสง่าของเต้าโกว คล้ายดั่งปรากฏแววผิดหวังขึ้นวูบหนึ่ง นางมองดูพู่กันเงินทั้งคู่ที่อยู่บนพื้นแล้วถามสืบต่อไป

"เชี่ยวเฮี้ยบมีเรื่องใดมุ่งเหนือส่ฮ่วงซัว ?"

เล่งจ้วงจี่ได้ยินคำถามก็ฉุกใจคิด รู้สึกว่านี่เป็นโอกาสที่จะถามภัยพิบัติของเล่งเชียวเก็งได้ประเสริฐ ดังนั้นน้อมกายกล่าวว่า

"ผู้เยาว์รับคำสั่งจากอาจารย์ ให้มาเล่งเชียวเก็งบนภูเขาฮ่วงซัว เสาะหาผู้อาวุโสท่านหนึ่ง"

"ผู้อาวุโสที่ท่านต้องการค้นหานั้นมีนามใด ?"

"ผู้อาวุโสโปรดได้อโหสิ..."

เต้าโกวผมขาวมิรอให้เล่งจ้วงจี่กล่าวจบคำ ก็สอดถามอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

"หากแม้นไม่สะดวกมิต้องฝืนใจกล่าวมา"

"หามิได้ ไม่ใช่มีอันใดไม่สะดวก แต่ผู้เยาว์เองก็มิทราบว่าผู้อาวุโสท่านนั้นคือใคร"

เต้าโกวผมขาวพอฟัง ก็ต้องแย้มยิ้มขึ้นอย่างลืมตัว ในริมฝีปากเต่งตึงที่แดงระเรื่อของนางปรากฏฟันขาวเรียงรายดั่งราวเป็นไข่มุกเม็ดงามล้ำค่า

เล่งจ้วงจี่ก็รู้สึกว่าตนออกจะเหลวไหลมากไปอยู่ จึงต้องก้มหน้าลงด้วยความอดสูละอายใจ

พลันได้ยินเต้าโกวผมขาวถามอย่างยิ้มแย้ม

"อาจารย์ของเชี่ยวเฮี้ยบเป็นท่านใด ?"

คำถามนี้ทำให้หน้าเล่งจ้วงจี่ต้องแดงเข้มขึ้นกว่าเดิม พลอยก้มหน้ากล่าวอย่างหวาดหวั่นละอายว่า

"ชาติกำเนิดและนามของอาจารย์ จะต้องถามไถ่ผู้อาวุโสท่านนั้นแล้วจึงจะทราบได้"

เต้าโกวผมขาวพอฟัง มิได้เกิดหัวร่อต่อคำตอบที่ยิ่งเหลวไหลของเล่ง-จ้วงจี่ โดยกลับเป็นตรงข้าม ใบหน้างามระเรื่อของนางแปรเปลี่ยนเป็นหดหู่ไปอีกครั้ง ดวงตาที่แวววาวกลับมีน้ำตาเอ่อคลอจนแทบหยดหยาด เป็นเวลาเนิ่นนานจึงถามเสียงสั่นสะท้านขึ้น

"ท่าน...ท่าน...ท่านว่าเทียนเล้งตายไปแล้ว ?"

เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่า เต้าโกวผมขาวได้เห็นพู่กันเงินทางพื้นจึงเกิดความเข้าใจผิด แต่เมื่อเห็นท่าทีที่รันทดหดหู่ของเต้าโกวผมขาว ทำให้ยิ่งคิดถึงอาจารย์ผู้ล่วงลับไปแล้ว พลอยต้องกล่าวด้วยน้ำตาอันเอ่อคลอ

"อาจารย์ผู้ล่วงลับแม้มรณะ แต่หาใช่เป็นเอี๊ยบไต้เฮี้ยบไม่"

เต้าโกวผมขาวพอฟังก็งุนงง ต้องถามอย่างสงสัยใจ

“แล้วพู่กันเงินคู่นั้นของท่าน...”

เล่งจ้วงจี่รีบอธิบายขึ้นทันที

“นั่นเป็นพู่กันที่ผู้เยาว์ช่วงชิงจากชายโฉดชราหน้าเขียวผมแดง เรียกตัวเองว่าเต็งซิมพั่ง จากอารามร้างเล่งเชียวเก็งบนยอดเขาเมื่อคำวาน”

“ท่านเหตุไฉนต้องช่วงชิงพู่กันเงินของเอี๊ยบไต้เฮี้ยบกลับมา ?”

เล่งจ้วงจี่มิปรารถนาจะขยายเรื่องราวให้กว้างไกลเกินไป จึงตอบอย่างคลุมเครือขึ้นว่า

“อาวุธที่สร้างเกียรติภูมิให้แก่วีรบุรุษยิ่งใหญ่แห่งยุค ไหนเลยจะปล่อยให้อยู่ในมือผู้โฉดชั่วเลวร้าย ตามสมควรจะต้องช่วงชิงกลับมา มอบคืนแก่ทายาทของเอี๊ยบไต้เฮี้ยบ”

เต้าโกวผมขาวขมวดคิ้วแนบแน่น ถอนใจเบา ๆ แล้วกล่าวเสียงหม่นหมอง

“ภรรยาที่รักของเอี๊ยบไต้เฮี้ยบได้ล่วงลับแล้ว ธิดามีเพียงคนเดียวก็สาบสูญไปนานปี พู่กันเงินคู่นี้ของท่านน่ากลัวไม่มีหวังจะได้คืน”

เล่งจ้วงจี่ฟังจนตัวสั่นสะท้าน สีหน้าแปรเปลี่ยน ดวงตาคู่งามเป็นประกายแวววาว เหม่อมองดูเต้าโกวที่ค่อย ๆ พริ้มตาลงอย่างเชื่องซึมงงงัน เป็นชั่วครู่จึงส่งเสียงสะท้าน

“ผู้อาวุโส...ท่าน...ท่าน...คำพูดของท่านเป็นวาจาจริงใจ ?”

เต้าโกวผมขาวนั่งนิ่งมิเคลื่อนไหว ไม่สั่นศีรษะและก็มิผงกหน้าด้วย

เล่งจ้วงจี่จิตใจเคลิบเคลิ้มเลอะเลือน แต่ในจินตนาการคล้ายดั่งจะคาดคำนวณรู้อยู่บ้าง แต่ก็ยังเพิ่มความพิศวงสงสัยจนงงงันไป ยามนี้เห็นเต้าโกวผมขาวหลับตามิว่ากล่าว ดังนั้นจึงส่งเสียงระรัวด้วยความหวั่นไหวขึ้นต่อไป

“ก่อนที่ผู้เยาว์จะมาฮ่วงซัว เคยพบภรรยาคนแรกของเอี๊ยบไต้เฮี้ยบบนยอดเขาเทียนตูฮงของอึ้งซัว นางมีนามกระบี่ไร้ผู้ต่อต้านเตียฮุ้นเฮี้ยฉายาหงส์ดำ...”

เต้าโกวผมขาวที่นั่งตัวตรงอยู่บนตั่งศิลา สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนเป็นรันทดหดหู่ หยาดน้ำตาอันสดใสได้ไหลออกจากหนังตาที่พริ้มหลับไม่หยุดยั้งดุจดั่งเป็นไข่มุกขาดจากสาย

เล่งจ้วงจี่ยิ่งพิศวงจนงงงัน พอจะเข้าใจศักดิ์ฐานะของเต้าโกวผมขาวนี้ได้แล้ว... นางคือผู้อาวุโสที่ตนดั้นด้นมาหาบนอารามเล่งเชียวเก็งของฮ่วงซัว !

แต่ทว่าเนื่องจากความพลุ่งพล่านดาลเดือดในจิตใจที่รุนแรงเกินไป ความปลาบปลื้มปีติที่ประดังจนเปี่ยมล้นพลอยขับไล่น้ำตาให้หลั่งไหลลงมาเป็นเส้นสายด้วยคน

ในที่สุด เล่งจ้วงจี่ที่ลิงโลดยินดีจนหลั่งน้ำตา ได้ร้องเสียงเครือขึ้นว่า

"ผู้อาวุโส เล่งจ้วงจี่ผู้ศิษย์น้อมเคารพต่อคำสั่งเสียของอาจารย์ผู้ล่วงลับดั้นด้นมาเป็นระยะหมื่น ๆ ลี้ จนถึงเล่งเชียวเก็งของฮ่วงซัวอันสุดแสนไกล ก็ตั้งใจจะเรียนถามผู้อาวุโส ถึงชื่อแซ่และชาติกำเนิดกับประสบการณ์อันอาภัพของอาจารย์"

กล่าวแล้วคารวะนอบน้อม จึงคุกเข่ากับพื้นกราบฟุบแนบนิ่งไปในทันที

ดวงตาที่หลับพริ้มของเต้าโกวผมขาว มีหยาดน้ำตาหลั่งไหลลงมากมายขึ้นกว่าเดิมแล้ว อีกเนิ่นนานจึงส่งเสียงสะท้านถามว่า

"ท่านมาเพียงลำพังหรือ ?"

เล่งจ้วงจี่หมอบกายฟุบแนบนิ่งบนพื้น หลั่งน้ำตาตอบอย่างนอบน้อม

"ยังมีเกียงเจ้เจ๊"

ร่างเต้าโกวผมขาวสะท้านอย่างรุนแรง พลันเบิ่งตาที่มีหยาดน้ำเนืองนองจนลุกโพลง ร้องถามด้วยความตื่นเต้นยินดีจนเสียงสั่นว่า

"เกียงยี้เล่า ?"

เล่งจ้วงจี่ไม่มีวาจาจะตอบโต้ นิ่งอั้นอยู่เนิ่นนานก็ยังมิอาจจะเอ่ยได้ ในที่สุดต้องตะกุกตะกักอย่างหวาดหวั่น

"ศิษย์กับเกียงซือเจ๊แยกทางกันมา คิดว่าเกียงซือเจ๊คงยังมามิถึง"

เต้าโกวผมขาวคล้ายดั่งเป็นคนที่เคยเผชิญมรสุมในทะเลรักมาอย่าง

ลำบากยากแค้น รู้ซึ้งถึงความรู้สึกนึกคิดของบุรุษสตรีอายุเยาว์ ยามนี้พอได้ฟัง รีบถามด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"เป็นอย่างไร ? ท่านทั้งสองเกิดทะเลาะเบาะแว้งกัน ?"

เล่งจ้วงจี่คุกเข่านิ่งอยู่บนพื้นตลอดเวลา ก้มหน้ามิกล้าว่ากล่าวอีกแล้ว บนใบหน้าอันงามสดใสของเต้าโกวผมขาวพลันปรากฏแววว้ิตกกังวลขึ้นจนเปี่ยมล้น นางลอบส่ายหน้าด้วยความรันทดหดหู่ แล้วพยายามข่มน้ำเสียงให้ราบเรียบ กล่าวนุ่มนวลว่า

"มา...มาที่หน้าตั่งเรา เรามีวาจาใคร่ถามท่าน"

เล่งจ้วงจี่รับคำอย่างนอบน้อม โขกศีรษะแล้วลุกขึ้นเดินก้มหน้างอตัวมาจนถึงในกระท่อมศิลา

ขณะนี้ฟ้าได้สว่างจนกระจ่าง อาทิตย์ยังคงมิโผล่พ้นขอบฟ้า ความหนาวเย็นยังยะเยียบอย่างยิ่งอยู่ เมื่อมาถึงหน้าประตู พลันได้ยินเต้าโกวผมขาวกล่าวอย่างเอ็นดู

"เข้ามานั่งในห้องเถิด"

เล่งจ้วงจี่เดินเข้าห้อง พบเห็นในหน้าเตียงมีที่ว่างกว้างหลายเชียะ ยังมีเบาะรองนั่งวางอยู่ทางซ้ายขวาสี่ใบแต่มิกล้าจะทรุดกายนั่ง จึงน้อมร่างกล่าวว่า

"อยู่ต่อหน้าผู้อาวุโส ศิษย์ไหนเลยจะกล้านั่งได้..."

"ท่านนั่งลงเถิด เรามีวาจาใคร่ถามท่านมากมาย"

เล่งจ้วงจี่น้อมกายรับคำแล้วทรุดกายนั่งลงบนเบาะใบปลายเตียง ขัดสมาธิตัวตรงอย่างสำรวม

เต้าโกวผมขาวคล้ายดั่งมีความกังวลสนใจเกียงซือเจ๊ของเล่งจ้วงจี่เป็นยิ่งนัก ดังนั้นพอเล่งจ้วงจี่นั่งเรียบร้อยก็ได้กล่าวน้ำเสียงอันกระตือรือร้นยินดี แต่ในดวงตากลับมีน้ำตาอันพลุ่งพล่านเอ่อคลอด้วยความสนิทสนม

"ท่านหาตัวเกียงซือเจ๊ของท่านพบได้ด้วยวิธีใด ?"

ขณะถามไถ่ ดวงตาที่มีหยาดน้ำเอ่อคลอนั้นเป็นประกายแววว้ับ แต่บนริมฝีปากกลับปรากฏรอยยิ้มอันปลาบปลื้มประโลม เปี่ยมความเมตตาปรานี

เล่งจ้วงจี่เห็นเต้าโกวผมขาวเอ่ยคำแรกก็ถามถึงเกียงซือเจ๊โดยมิถามไถ่อาจารย์ตนตายไปตั้งแต่เมื่อใด ? ด้วยโรคภัยไข้เจ็บอันใด ? ดังนั้นจึงคำนวณแน่ว่าความสัมพันธ์ของนางจะต้องสนิทสนมกับเกียงซือเจ๊มากมายไปกว่าอาจารย์ของตน แต่ทว่าขณะนี้ไม่มีเวลาว่างจะไปขบคิดใคร่ครวญถึงปัญหานั้นแล้ว รีบน้อมกายเล็กน้อยแล้วตอบว่า

"วันที่สองที่ศิษย์ลงจากเขา ก็พบเกียงซือเจ๊อยู่ในสวนดอกไม้หลังตึกอ้อโฮ้วจึงของดาบทองนางแอ่นพิษง่วนเล้งไถ่..."

เต้าโกวผมขาวหน้าแปรเปลี่ยนไปทันที รีบสอดถามอย่างร้อนรน

"นางไปล้างแค้นแทนบิดาของนาง ? มิทราบนางไฉนจึงรู้ว่าเจ้าโจรเฒ่าง่วนเล้งไถ่ก็คือศัตรูผู้ประทุษร้ายบิดานางจนทุพพลภาพ ?"

ขณะว่ากล่าวใบหน้าที่ขาวซีดเล็กน้อยเต็มไปด้วยความตื่นเต้นยินดีปลาบปลื้มประโลม และสนิทชิดเชื้อจนสับสน

เล่งจ้วงจี่กลับสั่นศีรษะ กล่าวสืบต่อไป

"หามิได้ ทางสวนดอกไม้หลังตึกอ้อโฮ้วจึงนั้น เกียงซือเจ๊กำลังดีดพิณอยู่บนหอเล็กที่สร้างอย่างงดงามประณีต..."

คำเล่ามิทันจะจบ เต้าโกวผมขาวสีหน้าแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง อุทานขึ้นเบา ๆ แล้วกล่าวเสียงสะท้านด้วยความขุ่นเคือง ถามว่า

"นาง...นางไฉนไปอยู่กับเจ้าโจรเฒ่า ? ตามที่เจ้าบอกเล่ามา นางจะต้องเป็นคนที่ไม่มีวิชาฝีมือติดตัวแม้แต่น้อยนิด ?"

ขณะว่ากล่าว ใบหน้าเปี่ยมความรันทดดั่งแค้น และก็เต็มไปด้วยความผิดหวังจนท้อแท้

เล่งจ้วงจี่รีบอธิบายขึ้นในทันทีว่า

"หามิได้ เกียงซือเจ๊มิเพียงมีพลังฝีมือสูงล้ำสุดยอดเท่านั้น ยังเป็นผู้มีสติปัญญาฉลาดเฉลียวปราดเปรื่อง..."

ครั้นแล้วจึงได้เล่าเรื่องราวที่ตนติดตามทิโกวพั้วกับบ้วนเล็กเพี้ยปะปนเข้าไปในหมู่ตึกอ้อโฮ้วจึงอย่างละเอียดทุกถ้อยกระทงความ เมื่อเล่าถึงตอน

บุรุษหนุ่มชุดขาวฟาดง่วนเล้งไถ่ตายคามือนั้น เต้าโกวผมขาวอดมิได้ต้องสอดถามอย่างตื่นเต้นสงสัยอีกครั้ง

"มีเรื่องเช่นนี้ด้วยหรือ ? ท่านสืบเสาะออกหรือไม่ว่าบุรุษหนุ่มชุดขาวนั้นเป็นใคร ?"

เล่งจ้วงจี่ยามนี้ได้พอรู้แล้วว่า อาจารย์ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาแก่ตนคือข้อมือแดงพู่กันเงิน (จูอ้วงงิ้นปิด) เอี๊ยบเทียนเล้งที่สาบสูญร่องรอยถึงสิบเก้าปี ดังนั้นจึงผงกศีรษะตอบอย่างนอบน้อมว่า

"ศิษย์ได้สืบเสาะจนพบเบาะแสแน่แก่ใจ นั่นคือเอี๊ยบเชียวเกียงธิดาคนที่สองของอาจารย์ผู้มีพระคุณ"

เต้าโกวผมขาวพอฟังต้องเบิ่งตาจนกลมกว้าง ร้องขึ้นด้วยความตื่นเต้นสงสัยว่า

"ท่านว่ากระไร ? !"

เล่งจ้วงจี่มองดูอาการตื่นเต้นจนเต็มที่ของเต้าโกวผมขาว รู้ว่าเรื่องราวต้องผิดแปลกไปจากการคาดคำนวณแน่ จึงรีบเล่าเรื่องราวที่พบเห็นเอี๊ยบเชียว-เกียงบนยอดเขาเทียนตูฮงของอึ้งซัวอย่างละเอียดอีกครั้ง

เต้าโกวผมขาวฟังเล่งจ้วงจี่เล่าถึงตอนที่จะยืนยันว่าเอี๊ยบเชียวเกียงคือเกียงซือเจ๊ของตนหรือไม่นั้น เคยจี้สกัดจุดเอี๊ยบเชียวเกียงจนสิ้นสติ เปิดอกเสื้อนางออกมาดูตำหนิที่ทรวงอก ก็ได้ส่ายหน้าด้วยความหม่นหมองรันทด มิได้เอ่ยปากออกความคิดเห็นอย่างไรไป

แต่ทว่ายามเมื่องเล่งจ้วงจี่เล่าถึงตอนพบเห็นเก็งจีฮุ้นก็คือเกียงเกียงนั้น นางมีความสนใจเป็นพิเศษ ดังนั้นเองพอเล่งจ้วงจี่เล่าจบคำก็รีบถามอย่างไม่ยอมรั้งรอ

"แล้วท่านยืนยันศักดิ์ฐานะของเกียงซือเจ๊เจ้าด้วยวิธีใด ?"

เล่งจ้วงจี่จึงได้รีบเล่าเรื่องราวที่ไปฆ่านางโจรราคะกิมเอี้ยมเนี้ยในวังเงียง-เซียนเก็งที่เชิงเขาเบ้อันซัว พบพานกับจิ้นเต็กไต้ซือและเก็งจีฮุ้น นางซึ่งพลาดพลั้งได้ถูกเข็มขนวัวทะลวงหัวใจของนางโจรราคะจนสิ้นสติกับพื้น จวบจน

พาไปรักษาในถ้ำเร้นลับ จึงพบเห็นตำหนิที่ทรวงอกของนางออกมา

เพราะต้องการบอกสาเหตุการล่วงเข้าสู้รังชั่วร้ายของกิมเอี้ยมเนี้ยซ่อนอยู่ที่ภูเขาเบ้อันชัว จึงจำต้องเล่าเรื่องที่เตี้ยงอุ้ยหงส์มอบพัด และตนนำพัดไปที่เจี๊ยะมึ้งจนพบกับเตี้ยงอุ้ยเม้งให้แก่เต้าโกวผมขาวโดยละเอียดอีกคราว

เต้าโกวผมขาวเมื่อได้ฟังเรื่องราวที่ยอกย้อนบังเอิญเช่นนี้ คล้ายดั่งพอเข้าใจแล้วว่า เก็งจีฮุ้นกับเล่งจ้วงจี่เกิดการขัดใจกันด้วยสาเหตุใด ดังนั้นจึงขมวดคิ้วถามว่า

"เกียงซือเจ๊ของท่านเกิดขัดใจกับท่านในเรื่องนี้กระมัง ?"

เล่งจ้วงจี่หน้าแดงระเรื่อ รู้สึกอับอายจนแทบแทรกแผ่นดินหนี แต่จำต้องอ้อมแอ้มเล่าเรื่องราวที่เกิดกับฉิ่นเฮียงเหล็งออกไป กอปรกับชิพ้งฮุยที่ไม่มีเหตุผลวู่วาม มุทะลุมิยอมฟังคำอธิบาย และเตี้ยงอุ้ยเม้งซึ่งมาตะโกนเรียกตนเป็นม่วยฮูอย่างโง่เขลาไร้ความคิด กอปรกับในระหว่างทางยังบังเอิญพบทิโกวพั้วและบ้วนเล็กเพี้ย จึงทำให้เก็งจีฮุ้นขุ่นเคืองจนผละจากตนไป

เต้าโกวผมขาวเมื่อฟังคำเล่าเสริมของเล่งจ้วงจี่ คิ้วที่ขาวโพลงก็ได้ขมวดมุ่นจนแนบแน่นไป ใบหน้าปรากฏแววว้ิตกกังวลอยู่มากหลาย แสดงว่านางมีความอัดอั้นขึ้นกว่าเดิมมากแล้ว

เล่งจ้วงจี่มิกล้าเอ่ยปากให้มากไป ได้แต่นั่งก้มศีรษะ หน้านิ่วคิ้วขมวดด้วยความอัดอั้นรันทดอยู่บนเบาะ

อีกเนิ่นนานให้หลัง คิ้วขาวของเต้าโกวจึงได้คลายออกมา ส่ายหน้าด้วยความหม่นหมองกังวล แล้วกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ท่านมิได้ผิด ท่านนับเป็นเด็กดีได้คนหนึ่ง อาจบางทีเกียงซือเจ๊ของท่านยังมิเข้าใจความคับแค้นของท่าน หรืออาจบางทีนางชมชอบท่านมากเกินไป ดังนั้นจึงทนมิได้ที่เห็นสตรีรูปงามจำนวนมากหลาย มาช่วงชิงซือตี๋ที่นางรักยิ่ง และก็เป็นสามีที่นางรักปานดวงใจเป็นคู่เคียงกายตลอดชาติจากนางไป"

เล่งจ้วงจี่พอฟัง รีบประกาศความในใจด้วยความพลุ่งพล่านว่า

"ผู้อาวุโส หัวใจที่ศิษย์มีต่อเกียงซือเจ๊ ตีแผ่ให้แก่ฟ้าดินได้ วันหน้าหากศิษย์มีจิตใจฝ่าฝืนคำสั่งของอาจารย์ทรยศต่อเกียงซือเจ๊ ขอให้ฟ้าดินร่วมกัน..."

เต้าโกวผมขาวมิรอให้เล่งจ้วงจี่กล่าวจบคำ รีบโบกมือห้ามปรามให้หยุดไว้ พร้อมกันนั้นบนใบหน้างามที่มีแวววหม่นหมองกังวล ปรากฏรอยยิ้มอันปลาบปลื้มปรานีกล่าวอย่างสนิทสนมขึ้นว่า

"ท่านนับเป็นทารกอันประเสริฐเลิศดีได้จริง ๆ วาจาประดานี้ เพียงซือเจ๊ท่านได้ฟังแล้วคงปีติยินดี แต่ทว่าเรื่องราวใด ๆ ในโลกก็มิอาจจะคาดการเอาไว้ได้ก่อน มิว่าเรื่องราวใดก็ต้องเป็นไปตามลิขิตของฟ้าดิน จะขัดขืนบ่ายเบี่ยงมิได้แม้แต่น้อย"

กล่าวแล้วโบกมือเร่งรัดขึ้นว่า

"รีบไปที่ประตูอาราม รอรับเกียงซือเจ๊ท่านมาพบกับเรา เมื่อสองวันก่อนเราได้ฟังพวกศิษย์ในอารามแต่ละคนต่างมีทีท่าวิตกกังวล เราแน่ใจว่าในอารามคงต้องเกิดเรื่องราวใดขึ้นเป็นแม่นมั่น อาจบางทีเพราะเกียงซือเจ๊ของท่านมาถึงก่อนนานแล้วก็ได้"

เล่งจ้วงจี่พอได้ฟังว่าเกียงซือเจ๊มาถึงก่อนนานแล้ว รีบน้อมกายรับคำแล้วผุดลุกขึ้นมา แต่กับซากโบสถ์ที่ปรักหักพังบนยอดเขา ยังรู้สึกพิศวงสงสัยเป็นยิ่งนัก จึงถามอย่างไม่เข้าใจ

"ผู้อาวุโส อารามอันปรักหักพังบนยอดเขาเหล่านั้น..."

"นั่นคืออารามเล่งเซียวเก็งของเมื่อร้อยกว่าปี สำหรับภัยพิบัติอันน่าอนาถของเล่งเซียวเก็งบนยอดเขานั้น รอเกียงซือเจ๊ของท่านมาแล้ว เรายอมจะบอกเล่าให้แก่พวกท่านได้ฟังเอง"

เล่งจ้วงจี่น้อมกายรับคำ คารวะจนจรดพื้นแล้ววางพู่กันเงินทั้งคู่ไว้บนเบาะที่นั่ง อำลาเต้าโกวผมขาวหันกายเดินออกจากห้องไป แต่ยังมิถึงสิบเชียะพลันได้ยินเต้าโกวผมขาวสั่งไล่หลังมาว่า

"เมื่อพบกับเกียงซือเจ๊ของท่านแล้ว อย่าได้รีบบอกเล่าถึงชาติกำเนิด

อันแท้จริงของซือแป๋ท่านแก่นาง”

เล่งจ้วงจี่ชะงักกายหันร่าง น้อมรับคำสั่งของเต้าโกวผมขาวอย่างนอบน้อมอีกครั้ง จึงได้เดินออกจากรั้วต้นไผ่ใบหนา

เรื่องนี้นับเป็นที่ประหลาดพิสดาร และก็เป็นโศกนาฏกรรมอันรันทดของหมู่มนุษย์ที่สับสนคับคั่ง เล่งจ้วงจี่ที่อยู่ในระหว่างลิงโลดยินดี พลุ่งพล่านดาลใจ วุ่นวายสับสน แม้นมีสติปัญญาอันฉลาดเฉลียวเหนือผู้คนก็ยากที่จะสะสางความวุ่นวายโกลาหลของความสัมพันธ์ในการนี้ได้

ยามนี้ เล่งจ้วงจี่มีแต่ความปรารถนาใคร่จะได้พบเกียงซือเจ๊ที่พรากจากกันมาหลายวัน และใคร่จะรีบได้ทราบประสบการณ์อันน่ารันทดหดหู่ของอาจารย์ผู้ล่วงลับด้วย

เล่งจ้วงจี่ก้าวอย่างเร่งร้อนจนพ้นป่าไผ่ กวาดตามองไปเห็นเบื้องหน้า มีอาคารที่สร้างอย่างโอ่อ่าโอฬารอยู่ในระหว่างหมู่ต้นสนที่สูงชันจนเสียดฟ้า และยังมีระยะไกลหลายร้อยวา จึงรีบใช้วิชาตัวเบาโลดแล่นไปที่อารามอย่างเร่งร้อน

อาทิตย์อุทัยโผล่พ้นขอบฟ้ามาแล้ว แสงทองอันอบอุ่นเรืองรองสาดส่องทั่วทั้งหุบเขาอันสดใสขจีเป็นสีสันแพรวพรายละลานตา จนสดชื่นรื่นอารมณ์ยิ่งนัก กอปรกับลมอรุณที่โชยเฉื่อยฉิว พัดพาเสียงสวดมนต์ดังมาเป็นระยะ ๆ หอมกลิ่นของบุปผานานาพันธุ์มาเป็นครั้งคราว ยิ่งทำให้จิตใจผู้คนต้องปลอดโปร่งเยือกเย็น

โลดละลิ่วอยู่ครู่หนึ่งจึงมาถึงยังกำแพงหลังอารามเล่งเชียวเก็ง กวาดตามองดู กำแพงแดงฉานนี้มีความสูงประมาณยี่สิบเชียะ เหนือกำแพงมีหลังคากระเบื้องสีเขียวเป็นประกายแวววาว เหลียวซ้ายแลขวาดูเห็นหมู่สนที่บดบังรำไร จึงมิทราบกำแพงมีความยาวอยู่มากน้อยเพียงใด

เล่งจ้วงจี่เมื่อเหลียวดูจนแน่แก่ใจ ไม่อาจที่จะกระโดดข้ามกำแพงเข้าไปอย่างวู่วามได้ จึงต้องวิ่งด้วยฝีเท้าเร่งร้อนไปทางด้านขวาของกำแพง จนเมื่ออ้อมผ่านพ้นมุมสายตาก็กว้างขวางขึ้นจนกระจ่างจ้า เพิ่งรู้ว่าอารามเล่งเชียว-เก็งก่อสร้างอยู่บนเนินลาดเทของหุบเขานี้ โบสถ์หลังใหญ่มหึมาสามหลังสร้าง

ลดหลั่นกันเป็นขั้นบันได

ประตูหน้าเหนือกำแพงอันโอ่อ่าโอฬาร มองแต่ไกลคล้ายเป็นซุ้มประตูที่สร้างจนตระหง่าน เมื่อโลดแล่นเข้าใกล้จนห่างเพียงไม่กี่วา เห็นทางลาดศิลากว้างหลายวาท่ามกลางกิ่งใบอันร่มเย็นของสนใหญ่ ทอดยาวตรงไปยังปากช่องเขาแคบเล็กที่ห่างอยู่อีกราวลี้เศษ

สิ่งก่อสร้างที่ประกอบขึ้นเป็นอารามเล่งเชียวเก็งนี้ นับว่ายากเย็นและยิ่งใหญ่มโหฬารอย่างเหลือหลายจริง ๆ ทำจนเล่งจ้วงจี่ที่กำลังวิ่งละล่ิวดูแล้วก็ต้องส่ายหน้าถอนใจชมเชยอยู่ไม่หยุดยั้ง

เมื่อมาถึงหน้าซุ้มประตูใหญ่ เล่งจ้วงจี่มองดูอักษรมหึมาที่เป็นสีทองแวววับจับตาทั้งสามตัว *'เล่งเชียวเก็ง'* ในห้วงหัวใจก็รู้สึกเลื่อมใสและสนิทสนมจนกลมเกลียว คล้ายดั่งได้มาพบเห็นสหายรักหรือญาติมิตรที่เหินห่างกันมาเนิ่นนานปีก็ปาน

เล่งจ้วงจี่เดินตามบันไดของประตู ทอดตามองไปเห็นในอารามมหึมาที่ห่างอยู่เพียงไม่กี่สิบวา ลงรักลายทองประชันแสงกันแพรวพราย กลิ่นธูปควันเทียนลอยวนเวียนอยู่ในตัวโบสถ์ แม่ชีจีวรสีเทาจำนวนมากหลายกำลังทยอยออกมาจากโบสถ์ใหญ่ด้วยท่าทีอันเยือกเย็นสำรวม

ในหมู่แม่ชีทั้งหลายแหล่นี้ มีทั้งชราทั้งเยาว์วัยและก็มีทั้งกลางคน แม่ชีวัยชราส่วนมากครองจีวรสีแดงเข้ม แม่ชีวัยกลางคนครองจีวรสีเหลืองอร่าม ส่วนแม่ชีเยาว์วัยนั้นมีเพียงจำนวนน้อยที่ครองจีวรสีเหลืองอ่อน

ดูจากการเดินที่มีระเบียบออกมาจากนอกโบสถ์ แยกย้ายไปทางซายคาทั้งซ้ายขวา ทราบดีว่าวัตรเช้าของพวกแม่ชีได้เสร็จสิ้นแล้ว กำลังแยกย้ายกลับออกไป

เล่งจ้วงจี่มิเพียงจะรู้สึกสนิทสนมต่ออารามเล่งเชียวเก็งอย่างยิ่งยวดเท่านั้น แม้กระทั่งแม่ชีทั้งสามรุ่นที่ออกจากในตัวโบสถ์ใหญ่อย่างเคร่งขรึมสำรวม ก็มีความสนิทสนมอย่างยิ่งยวดขึ้นในจิตใจ

เล่งจ้วงจี่มองดูเหล่าแม่ชีวัยสาวที่หน้าตาสดใสคมคาย ใบหน้าอันงาม

สง่าก็ปรากฏรอยยิ้มที่นุ่มนวลสนิทสนม รู้สึกว่าตนมาในเวลาอันสมควรทีเดียว

และเพื่อเป็นการแสดงความเคารพยำเกรงต่ออาณาจักรพุทธองค์ที่บริสุทธิ์สันติ จึงรีบสลัดเสื้อยาวสีขาวดอกเงินจนไม่มีฝุ่นละออง ผูกแพรเหลืองบนมุ่นมวยผมให้กระชับแนบแน่น ขยับกระบี่เงินที่ผูกไว้ในหว่างเอวจนตั้งตรง มือซ้ายกุมอยู่บนด้ามกระบี่มีพู่เงิน สาวเท้าก้าวยาว ๆ ตรงไปยังบันไดหน้าโบสถ์

เหล่าแม่ชีอายุเยาว์ที่ทยอยออกจากตัวโบสถ์ใหญ่พอเห็นมีบุรุษหนุ่มเสื้อสีขาวสะพายกระบี่เดินเข้ามาจากหน้าประตูใหญ่ ต่างจับตาอันเย็นชารังเกียจมองมาแวบหนึ่ง ทำให้เล่งจ้วงจี่ต้องขมวดคิ้วนิ่วหน้าด้วยความสงสัย เพราะมิเชื่อว่าแม่ชีที่สละโลกีย์เข้าสู่เพศบรรพชิตต่างมีจิตใจชิงชังรังเกียจต่อบุรุษเพศทุกคน และเพื่อสอบถามไถ่เกียงซือเจ๊ได้มาถึงแล้วหรือไม่ เล่ง-จ้วงจี่จึงยังคงเดินตรงไปที่หน้าบันไดของตัวโบสถ์

เหล่าแม่ชีอายุเยาว์ที่บนบันไดหน้าโบสถ์ พร้อมกับการก้าวเข้าหาของเล่งจ้วงจี่ พวกทั้งมวลก็พากันหยุดเท้าชะงักกายงงงันไปหมดสิ้น สายตาสดใสจำนวนมากหลายคล้ายดวงดาวบนท้องฟ้า ต่างจับจ้องมายังเล่งจ้วงจี่ที่กำลังก้าวยาว ๆ เข้าไป

พวกนางต่างมิกล้าเชื่อถือสายตาของตนเอง ว่าในโลกยังจะมีบุรุษหนุ่มรูปงามที่ท่าทางนุ่มนวล แต่มีความสง่าเปี่ยมราศีเช่นนี้อยู่ พวกทั้งหลายต่างรู้สึกว่ารูปปั้นและภาพวาดใด ๆ ที่เคยเห็น ไม่มีภาพใดจะทัดเทียมกับบุรุษหนุ่มรูปงามสง่าท่าทีมีราศีนี้ได้เลย

รูปกายที่สันทัด คิ้วเรียวยาวจรดจอน ตาเป็นประกายสุกใสเปี่ยมเสน่ห์รัดรึงใจ ดวงตาที่มีประกายทำให้จิตใจหวั่นไหวรวนเร จมูกโด่งตั้งตรงเป็นสัน ริมฝีปากระเรื่อดั่งชาดแต้มมีรอยแย้มคล้ายจะยิ้ม เดินกุมกระบี่เข้ามาด้วยท่าทีเปี่ยมสง่าราศี ทรงพลังดึงดูดของบุรุษเพศไว้ในท่วงท่าอิริยาบถ น่าลุ่มหลงต่อผู้พบเห็นจนไม่มีทางข่มกลั้นอารมณ์ได้

บรรดาแม่ชีอายุเยาว์ที่หน้าตางามสะคราญบนบันไดต่างมีท่าทีซึมเซาตะลึงลาน ริมฝีปากแย้มออกมาคล้ายจะยิ้ม ดวงตาปรากฏประกายสุกใสจนเจิดจ้า เล่งจ้วงจี่เมื่อเห็นสภาพนี้ ก็รู้สึกพิศวงสงสัยเป็นยิ่งนัก เพราะคาดคำนวณมิถูกว่าในเวลาเพียงพริบตาจะมีความแปรเปลี่ยนไปสองครั้งสองครา ดังนั้นฝีเท้าที่ก้าวย่างจึงได้ชะลอช้าลงอย่างลืมตัว

พลันมีเสียงตวาดหนัก ๆ ดังมาจากด้านในตัวโบสถ์ใหญ่

"ยังไม่รีบถอยออกไปอีก !"

บรรดาแม่ชีเยาว์วัยที่ยืนเชื่องซึมตะลึงลานพอได้ฟัง ต่างสะดุ้งรู้สึกตัวโดยพร้อมเพรียงกัน และต่างรีบก้มหน้าด้วยความอับอายกระวนกระวาย สองแก้มแดงระเรื่อผะผ่าว รีบถอยไปทางมุมซ้ายขวาของหน้าโบสถ์ใหญ่ทันที

พร้อมกับที่เหล่าแม่ชีรุ่นเยาว์ทยอยกันถอยหลบนั้น ในตัวโบสถ์ก็มีแม่ชีกลางคนที่ครองจีวรสีเหลืองส้มเดินออกมาสิบกว่ารูป ที่หว่างกลางยังมีแม่ชีชราครองจีวรแดงเข้มอีกสามรูป

แม่ชีชราทั้งสามต่างมีสีหน้าไม่พึงพอใจเล็กน้อย จับตาคมวาวมองมาทางเล่งจ้วงจีจนแน่วนิ่ง ส่วนแม่ชีวัยกลางคนทั้งสิบกว่ารูป ต่างมีสีหน้าขุ่นเคืองจนบูดบึ้ง บ่งบอกแววเหยียดหยามดูแคลนอย่างยิ่ง

เล่งจ้วงจี่พอเห็นก็ใจเต้นสะท้าน เพราะมิทราบว่าตนไปฝ่าฝืนระเบียบวินัยอะไรของวัด ดังนั้นจึงรีบชะงักเท้า จ้องมองมาด้วยความแตกตื่นสงสัย มองดูแม่ชีชราสามรูปที่มาด้วยท่าทีอันขุ่นเคืองประสงค์ร้าย

ยามนี้ ทั่วทั้งอารามเล่งเชียวเก็งมีแต่ความเงียบวังเวง ชายคาซ้ายขวาของตัวโบสถ์ใหญ่ มีแม่ชีเยาว์วัยที่หน้าตาคมคายออออยู่จนหนาแน่น ต่างจับจ้องสายตาอันตื่นเต้นสงสัยมาทางลานหน้าโบสถ์ ทุกคนมีประกายตาตื่นเต้นกระวนกระวาย คล้ายดั่งกังวลใจแทนบุรุษหนุ่มรูปงามเสื้อขาวสะพายกระบี่ เนื่องจากว่าสามเจ้าอาวาส หกหัวหน้าดำเนินการ และสี่หัวหน้าพิทักษ์กฎของอารามคงจะต้องลงโทษสั่งสอนบุรุษหนุ่มรูปงามนี้เป็นแม่นมั่น

แม่ชีวัยกลางคนทั้งสิบกว่ารูปกับแม่ชีชราที่เป็นเจ้าอาวาส ต่างหยุดเท้า

ห่างจากหน้าเล่งจ้วงจี่เจ็ดก้าว เรียงรายเป็นระเบียบตามลำดับชั้น แม่ชีชราหน้าตาเปี่ยมความปรานีที่ยืนระหว่างกลาง ร้องสรรเสริญพระพุทธคุณขึ้นก่อน แล้วกล่าวอย่างขุ่นเคืองด้วยเสียงหนักหน่วงว่า

"อารามเราสร้างในหุบเขาเร้นลับห่างไกลผู้คน ตัดขาดจากโลกภายนอกเนิ่นนานปีแล้ว ประสกในหลายวันนี้ มารบกวนรังควานความสงบร่มเย็นของอารามเราหลายครั้งหลายคราว กล่าววาจาอันบัดสีหยาบคายล้อเลียนศิษย์ของอารามเรา บัดนี้ประสกน้อยยังสะพายกระบี่เข้ามา สายตาแววับปากแย้มยิ้ม จิตใจมีความคิดอันลามก..."

เล่งจ้วงจี่ที่ยืนอย่างนอบน้อมสำรวม ฟังคำประณามเหล่านี้จนหน้านิ่วคิ้วขมวด ยิ่งฟังยิ่งรู้สึกระคายหูจนทนทานมิได้ ยิ่งฟังยิ่งวุ่นวายจนเลอะเลือน มิทราบเป็นสาเหตุใดกันแน่ จำต้องประสานมือคารวะพร้อมกับกล่าวนอบน้อมว่า

"ข้าพเจ้าเล่งจ้วงจี่ เป็นคนกิมเล้งแคว้นกังหนำ ดั้นด้นระยะทางหมื่น ๆ ลี้มาถึงอารามท่าน เพื่อถามไถ่สหายเก่าของซือแป๋ผู้ล่วงลับ เล่าซือไท่โปรดอย่าได้เข้าใจผิด ผู้เยาว์ขอคารวะในที่นี้แล้ว"

ขาดคำก็น้อมกายคารวะจนจรดพื้นไปอีกครั้ง

แม่ชีวัยชราทั้งสามรูปฟังจนคิ้วขมวดมุ่น ส่วนแม่ชีวัยกลางคนต่างเหลียวหน้ามองตากันไปมา แม่ชีวัยเยาว์ที่อออยู่สองฟากข้างชายคาโบสถ์ ต่างลอบซุบซิบกันอย่างตื่นเต้นสนใจ

แม่ชีชราผู้อยู่กลางเหลือบตาแลดูแม่ชีชราทั้งซ้ายขวาไปแวบหนึ่ง แล้วจึงถามด้วยเสียงนุ่มนวลกว่าเดิมว่า

"ประสกน้อยมีเจตนามาถามสหายเก่าของอาจารย์ท่าน มิทราบเป็นท่านใดในอารามนี้ ?"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็อับจนถ้อยคำทันที เพราะคาดหมายไม่ถึงว่าแม่ชีชราจะถามเช่นนี้ ยามนั้นก็มิอาจจะบอกนามแม่ชีเต้าโกวผมขาวที่ตึกศิลาหลังป่าไผ่หลังอารามนี้ได้ ดังนั้นลังเลเล็กน้อยแล้วจึงน้อมกายตอบว่า

"สหายเก่าของอาจารย์ผู้ล่วงลับ ผู้เยาว์ก็ได้กราบพบแล้ว บัดนี้ตั้งใจ

มาขอเรียนถามต่อซือไท่ ในระหว่างวันสองวันนี้ มีสตรีอายุเยาว์วัยสวมเสื้อกระโปรงสีม่วง หลังสะพายกระบี่ยาวมาถามหาบ้างหรือไม่ ?"

แม่ชีทั้งสามเห็นเล่งจ้วงจี่ตอบเชื่องช้าลังเล และวาจาก็คลุมเครือ จึงเข้าใจผิดคิดว่าตบแต่งขึ้นมาหลอกลวง ดังนั้นต่างส่ายหน้าอย่างเย็นชา

เล่งจ้วงจี่ที่มาด้วยความกระตือรือร้นสนิทสนม แต่มาพบการต้อนรับที่ชาเย็นดั่งนี้ โทสะก็เริ่มกรุ่นขึ้นทันที

แต่เมื่อดูแม่ชีชราทั้งสาม ต่างมีใบหน้าอันเมตตาปรานี มิคล้ายเป็นคนที่เจ้าเล่ห์เจ้ากลใช้อุบายกลั่นแกล้งผู้คน ดังนั้นจึงไม่อาจจะอาละวาดออกไป เพียงแต่ต้องน้อมกายกล่าวอย่างสำรวมว่า

"เมื่อซือไท่ทั้งสามท่านมิได้เห็น คาดว่าเกียงซือเจ๊ยังคงมามิถึง ข้าพเจ้าก็จะรออยู่ในอารามท่านสักครึ่งวัน..."

แม่ชีชราร่างผอมซูบทางด้านซ้าย มิรอให้เล่งจ้วงจี่กล่าวขาดคำก็ปฏิเสธขึ้นในทันที

"อารามเราตัดขาดจากโลกภายนอกแล้ว มิเคยรับอาคันตุกะพำนักในอารามมาก่อน กอปรกับระหว่างนี้มีผู้เลวร้ายมักจะเข้ามาก่อกวนหาเรื่อง ยิ่งไม่อาจจะต้อนรับอาคันตุกะใด ๆ ประสกน้อยหากคิดจะรอซือเจ๊ของท่านก็ไปรอที่นอกประตูอารามเถิด"

เล่งจ้วงจี่ฟังวาจาของแม่ชีชรา นำเทียบเคียงกับวาจาของเต้าโกวผมขาวที่ตึกศิลาหลังอารามนี้แล้ว ก็รู้ว่าแม่ชีชราทั้งสามนับว่ามีความคับแค้นใจอยู่จริง จึงต้องกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็จะไปรอที่นอกประตูอาราม การบุกรุกอย่างวู่วามเมื่อครู่ ผิดพลาดเสียกิริยาไปบ้าง ยังหวังว่าซือไท่ทั้งสามโปรดได้อโหสิด้วย"

กล่าวแล้วคารวะอย่างนอบน้อมอีกครา จึงเดินออกนอกประตูไปโดยมิยอมเหลียวหน้ามองมาอีกเลย

จนถึงทางนอกประตูใหญ่ เดินไปตามทางศิลามาหน้าต้นสนอันสูงใหญ่

จึงทรุดกายนั่งลงบนม้าหินใต้ร่มไม้

เล่งจ้วงจี่เมื่อนั่งลงบนม้าหิน รู้สึกสุขสบายจนปลอดโปร่งใจยิ่ง กวาดตามองดูเห็นใต้ทิวไม้ด้านซ้ายของทางใหญ่ ก็มีม้าหินเรียงรายอยู่มากมาย คิดว่าคงเป็นสถานที่ให้พุทธมามกะที่มานมัสการได้นั่งพักผ่อน

เล่งจ้วงจี่เหลียวหน้ามองไปที่อารามเล่งเซียวเก็งอีกครั้ง เห็นภายในไม่มีเงาร่างของแม่ชีใด ๆ คาดว่าคงพากันไปรับประทานอาหารเช้าแล้ว เมื่อคิดถึงอาหารเช้าก็รู้สึกหิวโหยขึ้นบ้าง ดังนั้นรีบล้วงถุงอาหารออกจากข้างเอวรับประทานเสบียงกรังอย่างเร่งร้อนรวดเร็ว

การนั่งจับเจ่าเฝ้ารอคนนี้ เป็นเรื่องที่วุ่นวายรุ่มร้อนจนยากจะทนทานได้โดยเฉพาะคนที่เฝ้ารอ เมื่อได้นัดหมายกันอยู่ก่อน และไม่มีเวลาจะมาอันแน่นอน จึงยิ่งทำให้ผู้คนจิตใจว้าวุ่นสับสน

เล่งจ้วงจี่นั่งอย่างเงียบเหงาอยู่บนม้าหิน สองมือลูบคลำด้ามกระบี่ที่ถักจากใยทองคำขาว และไข่มุกแดงฉานซึ่งห้อยอยู่ทางปลายพู่กระบี่อยู่ไปมา นึกถึงเหตุการณ์เมื่อค่ำวานจวบจนบัดนี้ ล้วนเป็นประสบการณ์อันพิกลพิสดารทั้งสิ้น จนแทบทำให้ผู้คนมิกล้าเชื่อถือ ในโลกจะมีเหตุบังเอิญอันประจวบเหมาะอยู่ตั้งมากมายปานนี้

เล่งจ้วงจี่จำคำอาจารย์ก่อนจะสิ้นใจได้แม่นยำ ท่านเคยบอกว่าเมื่อถึงอารามเล่งเซียวเก็ง ก็ย่อมจะหาคนที่รู้ซึ้งถึงชาติกำเนิดของท่านพบแน่นอน บัดนี้ตนก็ได้พบเต้าโกวผมขาวนางนั้นแล้วจริง ๆ จึงคิดอยู่ในใจ 'หรือว่าอาจารย์จะพยากรณ์ล่วงหน้าได้ ?'

เล่งจ้วงจี่หวนคิดถึงภาพท่ากระบี่บนผนังทรุดโทรมของอารามพังทลายบนยอดเขา กับกระบี่เกียงฮั่นเกี่ยมที่สะพายอยู่ในหว่างเอว ปัญหาเหล่านี้มีแต่ต้องถามไถ่เต้าโกวผมขาวผู้นั้นจึงจะรู้ซึ้งได้

แต่ทว่าเต็งชิมพั่งมันไฉนจึงไปพบเห็นภาพกระบี่บนผนังศิลานั้นเล่า นึกถึงการแตกตื่นตกใจของท่าทีเต็งชิมพั่ง หลังจากฟังว่าง่วนเล้งไถ่ถูกเอี๊ยบ-เชียวเกียงฟาดตาย และยังกล่าวคำอาฆาตอย่างชั่วร้ายหมายขวัญ ยามนี้

คิดขึ้นมา เต็งซิมพั่งต้องเข้าใจผิดคิดว่าเอี๊ยบเซียวเกียงคือเกียงซือเจ๊แน่แล้ว

คิดถึงเอี๊ยบเซียวเกียง เล่งจ้วงจี่ก็ต้องงุนงงสงสัยไปอีกครั้ง เท่าที่อาจารย์ผู้มีพระคุณเอี๊ยบเทียนเล้งเคยบอก ท่านมีภรรยาที่รักอยู่เพียงผู้เดียว แต่ก็ได้มรณะไปเพราะคลอดลำบาก และเต้าโกวผมขาวเมื่อครู่ก็ได้ยืนยันเช่นนี้ แต่ทว่าหงส์ดำเตียฮุ้นเฮี้ยที่ถูกยกย่องเป็นกระบี่ไร้ผู้ต่อต้านกลับเร้นกายพำนักอยู่บนยอดเขาเทียนตูฮงของอึ้งซัว ?

ในเมื่ออาจารย์ผู้มีพระคุณมีธิดาในสายเลือดอยู่เพียงนางเดียว ที่ทรวงอกเกียงซือเจ๊ก็มีตำหนิตรงกับคำบอกเล่า นางย่อมเป็นธิดาสุดรักของอาจารย์อย่างมิต้องสงสัย แต่เอี๊ยบเซียวเกียงเป็นธิดาของผู้ใดอีกเล่า ?

เท่าที่สีหน้าท่าทีและวาจาของเต้าโกวผมขาวบ่งบอก นางและอาจารย์เอี๊ยบเทียนเล้งจะต้องมีความสัมพันธ์ที่ผิดธรรมดาอยู่อย่างแน่ชัด และความกังวลสนใจที่นางมีต่อเกียงซือเจ๊ ยิ่งเป็นเรื่องอันน่าขบคิดใคร่ครวญอย่างยิ่งทีเดียว

คิดถึงเกียงซือเจ๊ เงาร่างอันสวยสะคราญปานหยาดฟ้ามาดิน บุคลิกที่สูงส่งมีสง่าเปี่ยมราศีก็ปรากฏขึ้นในอุปาทานทันที ดังนั้นเล่งจ้วงจี่ต้องผุดลุกขึ้นยืนด้วยความรุ่มร้อนกระวนกระวาย กวาดตามองไปรอบข้างไม่หยุดยั้ง แต่เมื่อเหลียวมาตาทั้งสองพลันเจิดจ้าคิ้ว เรียวยาวก็ขมวดมุ่นเข้าหากันทันที

เห็นเบื้องหน้ามีชายกลางคนอาภรณ์รัดกุมสามคนต่างเสียบกระบี่พู่กันเหล็กอยู่ที่เอวคนละคู่ กำลังเดินลัดเลาะตามด้านขวาของผนังกำแพงไปทางประตูอารามอย่างรวดเร็ว ผู้อยู่กลางใบหน้าดำคล้ำคิ้วหร็อมแหร็มตาเหลือกถลน หนวดเคราชี้ชันสวมเสื้อดำเป็นมัน ใบหน้าบ่งบอกความโหดเหี้ยมชั่วร้ายคำนวณดูว่าต้องมีอายุกว่าสี่สิบปีแน่

ผู้อยู่ด้านซ้ายมีร่างอ้วนใหญ่ท้องมหึมาดั่งเป็นกลอง ใส่เสื้อแบะอกเห็นขนดำปุกปุย ทำให้ผู้ได้เห็นต้องรู้ทันทีว่ามันเป็นผู้เลวทรามชั่วร้ายอย่างเด็ดขาด

ผู้อยู่ด้านขวาสวมเสื้อสีเงินอันรัดกุม ใบหน้าเกลี้ยงเกลาอายุประมาณยี่สิบแปดยี่สิบเก้า คิ้วเล็กตาเล็กปลายคางแหลมเสี้ยม ใบหน้าบอกแววกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ เพียงมองปราดเดียวก็รู้มิใช่เป็นคนดีงามน่าคบหา

ขณะพิจารณาทั้งสามได้มาถึงหน้าประตูอาราม เหลียวมองตากันด้วยท่าทีที่หื่นกระหายเลวร้าย แล้วพากันเดินตรงเข้าไปทันที

เล่งจ้วงจี่พอเห็นก็รู้ได้ด้วยไวปัญญา ริมฝีปากปรากฏรอยยิ้มอันเย็นชาขึ้นทันที ครั้นแล้วมือลูบคลำด้ามกระบี่ยืดอกเดินอาด ๆ ตามติดออกไปที่ประตูวัดทันที

แม่ชีชราสามรูปและกลางคนอีกสิบกว่ารูปของเมื่อครู่ คล้ายดั่งรู้อยู่ก่อนแล้วว่าชายฉกรรจ์อันชั่วร้ายทั้งสามจะต้องมารังควาน ยามนี้พอเห็นทั้งสามเข้าประตู รีบเดินออกมาจากภายในโบสถ์ด้วยใบหน้าที่ขุ่นเคืองจนบูดบึ้ง ชายฉกรรจ์ชั่วร้ายทั้งสามพอเห็นมีแม่ชีเดินดาหน้าออกมาถึงสิบกว่ารูป ก็ยืนเรียงเดี่ยวขวางอยู่ยังทางใหญ่ไว้ในบัดดล

แม่ชีชราและกลางคนสิบกว่ารูป ก็ยืนเรียงรายเป็นลำดับชั้น ยังคงเป็นแม่ชีชราผู้อยู่กลางที่มีใบหน้าปรานีกล่าวเสียงหนัก ๆ ว่า

"ประสกทั้งสามท่าน มาพัวพันอย่างเหลวไหลในอารามเราเยี่ยงนี้ มิได้รับการอนุญาตก็เพ่นพ่านไปทั่วทุกแห่งหน และใช้วาจาอันบัดสีลามกล้อเลียนแต่ศิษย์ในอาราม อาตมามาตรแม้นจะพร่ำเตือนอย่างปรารถนาดีหลายครั้งหลายครา ทั้งสามท่านยังคงไปแล้วย้อนกลับมาอยู่เสมอ วันนี้พวกอาตมาจะไม่ยอมปล่อยให้ทั้งสามท่านเข้าไปเป็นเด็ดขาด"

ชายฉกรรจ์ชั่วร้ายทั้งสามพอได้ฟัง ต่างเหลียวหน้าสบตากันไปมาแหงนหน้าหัวร่อเสียงฮาฮาด้วยความเหยียดหยามดูแคลนเป็นชั่วครู่ ทั้งสามพากันหัวร่อดั่งคลุ้มคลั่งขึ้นพร้อมเพรียงกัน จึงเป็นอานุภาพอันน่าดูยิ่งนักสะเทือนจนฝุ่นละอองบนหลังคาโบสถ์ปลิวกระจาย แม่ชีทั้งสิบกว่ารูปสีหน้าแปรเปลี่ยนไปทันที แม่ชีเยาว์วัยอีกกลุ่มใหญ่ ต่างพากันชะโงกหน้าออกมาทางมุมโบสถ์ด้วยความตื่นเต้นกระวนกระวาย

เล่งจ้วงจี่ยืนอยู่ทางมุมของประตูอาราม จ้องมองจนหน้านิ่วคิ้วขมวด มาตรแม้นมีโทสะเกิดขึ้นบ้างแล้ว แต่ยังรู้สึกเป็นเวลาไม่สมควรสอดมือเกี่ยวข้อง การแส่หาเรื่องมากรังแต่จะถูกคนเย้ยหยันไยไพเสียอีก

ในชายฉกรรจ์ชั่วร้ายทั้งสาม ผู้ที่มีหนวดเคราชี้ชันใบหน้าดำคล้ำท่าทีเลวทรามมีกำลังภายในกล้าแข็งกว่าทุกคน อันดับถัดมาคือชายร่างอ้วนที่ท้องใหญ่ดั่งกลอง ส่วนชายฉกรรจ์ใบหน้าขาวเกลี้ยงสวมชุดสีเงินนั้นมีกำลังภายในด้อยที่สด

ชายฉกรรจ์ชั่วร้ายหน้าดำที่ยืนกลางชะงักเสียงหัวร่อลงก่อนทุกคน กล่าวอย่างเหยียดหยามดูแคลนว่า

"ตั้วเอี๊ยปวยฮู้จื้อพั่งกัว (ตุลาการหนวดบิน) คลุกคลีในหมู่มิจฉาชีพมายี่สิบกว่าปี กระทำการไปตามอำเภอใจเสมอมา มิเคยมีผู้ใดกล้าขัดขวางเรื่องดีของตั้วเอี๊ยก่อนเลย"

ชายฉกรรจ์ชั่วร้ายที่ท้องโตใหญ่ทางด้านซ้าย ก็ชะงักเสียงหัวร่อแล้วกล่าวดังกึกก้องขึ้นบ้างว่า

"ยี่เอี๊ยตั้วโต้วจื้อพั่งกัว (ตุลาการท้องใหญ่) วันนี้จะต้องเข้าไปหาความสุขสำราญสักครั้งให้จงได้"

ชายฉกรรจ์ชั่วร้ายหน้าเกลี้ยงด้านขวา เบิ่งตาหยีเล็กของมันแล้วกล่าวอย่างโอหังว่า

"ซาเอี๊ยงึ่นเตี้ยมจื้อพั่งกัว (ตุลาการจุดเงิน) วันนี้จะต้องเข้าไปเลือกคนสวยที่สุดมาไว้ให้จงได้"

แม่ชีสิบกว่ารูปพอฟังต่างขุ่นเคืองจนหน้าซีดขาว ส่วนแม่ชีเยาว์วัยที่ออกันอยู่ทางมุมโบสถ์ต่างมีท่าทีกระวนกระวายหวาดหวั่น ตื่นตระหนกจนหน้าถอดสี แม่ชีชราสามรูปที่ขุ่นเคืองจนหน้าเขียวคล้ำ ตัวก็ต้องสั่นระริกไปเบา ๆ

แม่ชีชรารูปสุดท้ายที่หน้ากลมเกลี้ยง ตวาดด่าอย่างขุ่นเคืองขึ้นว่า

"พวกท่านมากล่าววาจาหยาบช้าลามก สบประมาทศิษย์สถาบันสงฆ์..."

วาจายังกล่าวไม่จบคำ พลันได้ยินตั๊วโต้วจื้อพั่งกัวมองหน้าแม่ชีชรา หน้ากลมแล้วแสยะยิ้มอย่างชั่วร้ายเหยียดหยาม กล่าวว่า

"เลี่ยวคง ท่านหลบหน้าไปสงบสติอารมณ์เฒ่าชราของท่านที่หลังโบสถ์เถิด ผมของท่านขาวโพลงทั่วทั้งศีรษะ ใบหน้าก็เหี่ยวย่น ท่านยังจะมากังวลว่ายี่เอี๊ยจะเลือกท่านหรือ ?"

เลี่ยวคงซือไท่ขุ่นเคืองจนรีบหลับตาประนมมือร้องสรรเสริญพระพุทธ-คุณอยู่ไม่หยุดยั้ง แม่ชีชราร่างผอมซูบตาเป็นประกายแววับขึ้นทันที กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"พวกท่านควรรู้จักไว้ ซือเจ๊ของอาตมานามเลี่ยวติ๊งซือไท่ เคยพบพานกับเต็งซิมพั่งกัวผู้เป็นอาจารย์ท่านมาครั้งหนึ่ง พวกท่านหากกล้ากล่าวเหลวไหลไร้มารยาท จะต้องบอกเล่าเรื่องราวความจริงให้อาจารย์พวกท่านได้ทราบไว้..."

คำกล่าวมิทันจะจบ พั่งกัวชั่วร้ายทั้งสามต่างพากันแหงนหน้าหัวร่ออย่างเย้ยหยันดูแคลนขึ้นจนสะเทือนเลื่อนลั่น

เล่งจ้วงจี่ที่ซ่อนตัวทางมุมประตูด้านนอก เพิ่งเข้าใจได้ในบัดดล ที่แท้ผู้เสียบพู่กันเหล็กในหว่างเอวทั้งสามคนต่างมีฉายาว่าพั่งกัว (ตุลาการ) คือศิษย์อุบาทว์ชาติชั่วของเต็งซิมพั่งนั่นเอง

โบราณมีว่าไว้ 'มีบิดาเช่นนั้นต้องมีบุตรเช่นนี้ มีอาจารย์ดั่งนั้นย่อมต้องมีศิษย์ดั่งนี้' ดูท่าเป็นวาจาที่จริงจังไม่บิดเบือนเลย

เล่งจ้วงจี่มีเจตนาเสนอตัวออกไปอัปเปหิทั้งสามคนนี้ แต่ก็รู้สึกว่ายังไม่จำเป็น หรือว่าซือไท่ที่อายุสูงวัยยังไม่อาจสยบชายอันชั่วร้ายทั้งสามให้อยู่มือได้ด้วย ?

ขณะขบคิด ตุลาการชั่วร้ายทั้งสามพากันชะงักเสียงหัวร่อ มองดูแม่ชีชราหน้าซูบ กล่าวอย่างโอหังลำพองขึ้นว่า

"เลี่ยวติ๊ง วาจานี้หากท่านกล่าวเมื่อวาน ตั๊วเอี๊ยทั้งสามอาจบางทีจะกลัวปิศาจเฒ่านั้น หลบหน้าไปอย่างว่าง่าย ๆ ก็ได้ ฮา ฮา เมื่อค่ำวานนี้ปิศาจเฒ่าได้ตายไปแล้ว นับแต่นี้ดินแดนแถบซัวเซียมจรดถึงนอกกำแพงใหญ่ต่าง

เป็นอาณาจักรในอำนาจของตั้วเอี๊ยทั้งสามโดยสิ้นเชิงแล้ว"

วาจาชะงักลงเพียงเท่านั้น แผดหัวร่อจนสนั่นหวั่นไหวไปอีกครา ปวย-ฮู้จื้อพั่งกัวเบิ่งตาที่เอียงเฉของมันมองดูแม่ชีชราคิ้วขาวผู้อยู่กลาง ถามอย่างโอหังลำพองว่า

"เลี่ยวติ๊ง นับแต่นี้ไป อารามเล่งเชียวเก็งของท่าน จะต้องเป็นวังพักร้อนให้ตั้วเอี๊ยทั้งสามมาหาความหฤหรรษ์บันเทิงแล้ว"

กล่าวจบชายฉกรรจ์ชั่วร้ายทั้งสามก็พากันแผดหัวร่ออย่างปลาบปลื้มลำพองขึ้นอีกครั้ง

เลี่ยวติ๊งซือไท่เดือดดาลเป็นการใหญ่ทันที คิ้วขาวโพลงเลิกสูงชันดวงตาเป็นประกายดุจสายฟ้า ตวาดเสียงสะเทือนแก้วหูขึ้นว่า

"เดียรถีย์ทั้งสาม ยังไม่รีบถอยออกไปจากอาราม !"

ชายฉกรรจ์ชั่วร้ายทั้งสามไหนเลยจะยอมรับฟัง กลับยิ่งหัวร่อดังกึกก้องขึ้นกว่าเดิมอีก

เล่งจ้วงจี่ดูจนเพลิงโทสะลุกฮือโหม แทบอดมิได้ต้องเสนอตัวออกไปลงมือเอง

ขณะเวลานั้น มีเสียงตวาดสดใสดังสับสนหลายครั้ง เงาสีเหลืองพุ่งวูบวาบออกมา ปรากฏแม่ชีเยาว์วัยในจีวรสีเหลืองอ่อนสามรูปพุ่งออกมาจากในโบสถ์ใหญ่ มือถือกระบี่โถมปราดเข้ามาดั่งเหินบิน

เล่งจ้วงจี่มองจนตื่นเต้นเป็นยิ่งนัก เพราะคาดหมายไม่ถึงจริง ๆ ศิษย์รุ่นสามของอารามเล่งเชียวเก็งถึงกับมีวิชาตัวเบาที่ยอดเยี่ยมจนปานนี้ อย่างนั้นพลังฝีมือของซือไท่ชราทั้งสามมีขั้นใด ก็เป็นที่คำนวณได้อยู่แล้ว

เห็นแม่ชีเยาว์วัยทั้งสามรูป ต่างมีหน้าตาคมคายหมดจด ผิวกายผุดผ่องเป็นยองใย หากแม้นทั้งสามรูปต่างไว้ผมเป็นฆราวาส จะต้องเป็นสตรีอันงามบาดตาบาดใจยิ่งนัก

แม่ชีเยาว์วัยทั้งสามรูปกระโดดมาถึงเบื้องหน้าซือไท่ชราทั้งสาม ต่างงอกระบี่น้อมกายวิงวอนขึ้นว่า

"พวกศิษย์ยินดีจะจับกุมผู้ชั่วร้ายทั้งสามนี้ไว้"

ชายฉกรรจ์ชั่วช้าทั้งสามมิรอให้เลี่ยวติ๊งซือไท่ตอบมา ก็ชิงหัวร่อฮาฮาแล้วร้องขึ้นว่า

"ซือแป๋น้อยทั้งสามมาได้พอดีทีเดียว ตัวเอ๊ียทั้งสามในวันนี้ก็เลือกพวกท่านทั้งสามนี้เถิด"

เลี่ยวติ๊งซือไท่ขบคิดชั่วขณะ สะบัดแขนจีวรกว้างใหญ่แล้วส่งเสียงหนักแน่นขึ้นว่า

"ทั้งสามระวังตัวไว้ให้มาก จงจำ ห้ามละศีลปาณาไปฆ่าฟัน"

กล่าวแล้วก็พาเลี่ยวฮ้วมกับเลี่ยวคงทั้งสองซือไท่และแม่ชีวัยกลางคนที่มีตำแหน่งสูงในอาราม ถอยไปที่หน้าบันไดโบสถ์อย่างรวดเร็ว เลี่ยวติ๊งซือ-ไท่ได้ย้ำคำห้ามมิให้ละศีลปาณาฆ่าฟันอย่างหนักแน่นเป็นพิเศษ

ทำให้เล่งจ้วงจี่เมื่อได้ยิน ก็ต้องสั่นศีรษะด้วยความสะทกสะท้อนร่ำร้องอยู่ในใจ 'กำจัดต่อผู้ชั่วร้ายเลวทรามของบู๊ลิ้มที่ไม่เห็นโลงก็มิยอมหลั่งน้ำตาเหล่านี้ หากไม่ลงมืออย่างหนัก ๆ เป็นบทเรียน จะทำให้เป็นข้อเตือนใจแก่ผู้อื่นได้อย่างไร'

ขณะนั้น ที่หน้าบันไดโบสถ์ได้มีแม่ชีอายุเยาว์หน้าตาสดใสสะคราญมาออออยู่เป็นจำนวนคับคั่ง ต่างมีสีหน้าแตกตื่นลนลาน จ้องมองมายังแม่ชีเยาว์วัยที่ถือกระบี่อยู่หน้าโบสถ์ด้วยท่าทีวุ่นวายกังวล

แม่ชีเยาว์วัยทั้งสามรูป รอจนพวกซือไท่ถอยกายถึงที่เชิงบันได ทั้งสามพากันหันกายมาตวาดเสียงสดใส สะบัดกระบี่เสือกแทงเข้าใส่ชายฉกรรจ์ชั่วร้ายทั้งสามทันที

ชายฉกรรจ์ชั่วร้ายทั้งสามความจริงมิได้แยแสสนใจในฝีมือของแม่ชีเยาว์วัยหน้าตางามสะคราญทั้งสามนางนี้ กอปรกับได้ยินคำห้ามของเลี่ยวติ๊งซือไท่ก็ยิ่งลำพองจนไม่มีความหวาดหวั่นอย่างไรหลงเหลืออยู่เลย

ซือเฮียซือตี่ทั้งสามต่างตั้งใจแน่วแน่ที่จะประมือล้อเล่นกับหญิงงาม จึงไม่ยอมถ่อมตัวไปดึงพู่กันเหล็กออกจากเอว ทั้งสามพากันหัวร่ออย่างหื่น

กระหายชั่วร้าย สะบัดฝ่ามือฟาดปะทะต้านทานทันที

แม่ชีเยาว์วัยทั้งสามนาง มาตรแม้นมีท่าร่างที่แคล่วคล่องปราดเปรียว แต่เพลงกระบี่ก็ยังฝึกปรือมิถึงขั้นสูงสุด กอปรกับศิษย์ชั่วร้ายของเต็งซิมพั่งทั้งสามล้วนเป็นมหาโจรที่ปล้นสะดมในแผ่นดินมาคนละนาน ๆ ปี มีความรู้เห็นกว้างขวาง โชกโชนชำนาญการต่อสู้ลงมืออย่างมั่นคงหนักแน่น เผชิญอันตรายก็ยังเยือกเย็นไม่ลนลาน ดังนั้นแม้จะเป็นมือเปล่า ก็ยังต่อต้านได้คู่คมถึงแก่พ่ายแพ้

แต่ทว่าเล่งจ้วงจี่ที่ยืนสังเกตอยู่ทางมุมประตูกลับดูถนัดชัดตา หากผ่านเวลาไปนาน ศิษย์ชั่วร้ายของเต็งซิมพั่งทั้งสามจะต้องถูกขู่เข็ญจนต้องใช้อาวุธออกมาต่อต้านแน่แท้ เนื่องจากว่าเพลงกระบี่ของแม่ชีเยาว์วัยหน้าตาสะคราญได้เริ่มรุนแรงขึ้นทีละน้อยแล้ว

จริงดั่งคาด เสียงตวาดสดใสดังขึ้น แล้วเพลงกระบี่ของแม่ชีวัยสาวหน้าตางดงามทั้งสามแปรเปลี่ยนไปในเวลาพร้อมเพรียงกัน ทำให้ชายฉกรรจ์ชั่วร้ายทั้งสามมีท่าจะเพลี่ยงพล้ำขึ้นในทันที

พลันได้ยินปวยฮู้จื้อพั่งกัวตวาดเสียงกึกก้องว่า

"น้องพี่กลิ้งเถิด !"

บรรดาแม่ชีที่มีต่างปรากฏแววปีติยินดีขึ้นทั่วทุกรูป สายตาก็กระจ่างเจิดจ้า

มีแต่เล่งจ้วงจี่เท่านั้นที่ลอบตื่นเต้นตกใจจนสีหน้าแปรเปลี่ยนไป

พริบตาที่วาจาของปวยฮู้จื้อพั่งกัวเพิ่งตวาดขาดคำ ชายฉกรรจ์ชั่วร้ายทั้งสามก็ล้มกลิ้งลงกับพื้น สะบัดมือกระชากพู่กันเหล็กออกจากเอว ในพริบตานั้นบริเวณหลายวาหน้าตัวโบสถ์ใหญ่มีแต่ประกายพู่กันที่พวยพุ่งฉวัดเฉวียนจนเจิดจ้า

แม่ชีวัยสาวหน้าสะคราญทั้งสามรูปต่างตระหนกจนหน้าถอดสีไปทันที เพลงกระบี่เชื่องช้าชั่ววูบ ทำให้บรรดาแม่ชีที่ยืนดูการต่อสู้ ต่างต้องแตกตื่นจนงงงันไปหมดสิ้น

ชายฉกรรจ์ชั่วร้ายที่กลิ้งเกลือกบนพื้นทั้งสามพากันหัวร่ออย่างโอหังลำพอง ชายฉกรรจ์หน้าขาวเกลี้ยงเสือกพู่กันของมันแทงเข้าใส่ท้องน้อยของแม่ชีรูปงามอย่างชั่วช้าเลวทราม

แม่ชีรูปนั้นตื่นเต้นตกใจ แต่ยังอับอายจนหน้าแดงฉาน กรีดร้องแล้วพุ่งกายถอยปราดไป

เล่งจ้วงจี่เดือดดาลจนทนทานมิได้แล้ว ความรักยุติธรรมได้ประดังขึ้นจนแน่นอก ความอำมหิตก็ปรากฏติดตามมา จึงส่งเสียงตวาดก้องไปว่า

"เดียรัจฉานหยุดมือ !"

พร้อมกับเสียงตวาดร่างโถมปราดเข้าหา เงาสีขาวพอสว่างวูบ ร่างเล่งจ้วงจี่ก็ยืนหยัดเป็นสง่าอยู่บนพื้น

ชายฉกรรจ์ชั่วร้ายทั้งสามต่างกระโดดขึ้นยืน ส่วนแม่ชีวัยสาวทั้งสามพากันทยอยถอยไปที่หน้าบันได

เล่งจ้วงจี่คิ้วเลิกสูงชัน ตาเป็นประกายแวววาว ใบหน้าคมคายเปี่ยมความโหดเหี้ยมอำมหิต จับจ้องมองชายฉกรรจ์ชั่วร้ายทั้งสามแล้วสาวเท้าเข้าหาอย่างแช่มช้า พร้อมกับตวาดด่าเสียงเย็นชา

"เจ้าอุบาทว์ชาติชั่วที่ควรจะตายเสียตั้งนานทั้งสามคน ถึงกับกล้ามารบกวนดินแดนอันร่มเย็นของสถาบันสงฆ์ กล่าววาจาหยาบช้าลามกเป็นมลทินต่อศิษย์ที่บำเพ็ญภาวนา หากให้พวกเจ้ามีชีวิตอยู่ในโลก มิทราบจะมีอิสตรีที่ต้องถูกทำลายด้วยน้ำมือพวกเจ้าไปอีกมากมายเท่าใด"

ขณะว่ากล่าวเท้าก็ย่างเข้าหา มือขวากดไปบนปุ่มปลอกกระบี่เบา ๆ ประกายเจิดจ้าราวสายฟ้าพลันพุ่งวาบออกมา พร้อมกับเสียงสดใสปานระฆังเงิน กระบี่เกี่ยงฮั่นเกี่ยมถูกกำอยู่ในมือจนแนบแน่น

ชายฉกรรจ์อันชั่วร้ายทั้งสามพอเห็น ต่างถูกบุคลิกอันเหี้ยมหาญเปี่ยมอำนาจของเล่งจ้วงจี่ข่มขู่จนระย่อไปหมดสิ้น

ปวยฮู้จื้อพั่งกัวเป็นผู้มีอายุสูงวัยกว่า ผ่านเล่ห์กลอกกลิ้งมาโชกโชนชำนาญ จึงข่มใจคลายความหวาดหวั่นได้ก่อนทุกคน ฝืนใจหัวร่อฮาฮาแล้ว

แสร้งมองหน้าซือไท่ทั้งสาม กล่าวเสียงกังวานอย่างดูแคลนว่า

"นางชีเฒ่าทั้งสาม มิน่าเล่า วันนี้จึงมีท่าทีแข็งแกร่งขึ้นมาอย่างกะทันหัน ฮา ฮา ที่แท้ไปเชื้อเชิญเจ้าหนุ่มหน้าขาวมาเป็นผู้คุ้มกันรักษาอยู่คนหนึ่ง..."

เล่งจ้วงจี่เดือดดาลเป็นการใหญ่ ตวาดเสียงก้องออกไป

"เดียรัจฉานหุบปาก !"

พร้อมกับเสียงตวาดร่างโถมปราดเข้าไป เกียงฮั่นเกี่ยมในมือสะบัดท่าตรง และกลับตามรูปกระบี่บนผนังศิลาออกไปอย่างแคล่วคล่อง ประกายยะเยียบจึงกระจายออกมาเป็นร้อย ๆ พัน ๆ สาย ผสานกับเสียงซู่ซ่าหวีดหวิวของพลังกระบี่ จนผู้ได้ยินต้องอกสั่นขวัญฝ่อไปทั่วถ้วน

ชายฉกรรจ์ชั่วร้ายทั้งสามถูกบีบบังคับจนต้องพากันสะบัดพู่กันออกต้านทานขึ้นพร้อมกัน รู้สึกว่าพลังกระบี่ที่เย็นยะเยียบ ประกายที่เจิดจ้าบาดตา พุ่งกระแทกเข้าคุกคามมาทั่วทุกทิศทาง จนมิทราบท่าที่หลอกล่อหรือจริงจังของกระบี่ จึงได้ถูกรุกไล่จนมือไม้ปั่นป่วนเป็นพัลวัน ถอยกรูด ๆ ไปตลอดเวลาอย่างลนลาน

เล่งจ้วงจีชะงักร่างขวางกระบี่ มือซ้ายชี้หน้าปวยฮู้จือพังกัวแล้วตวาดเสียงกราดเกรี้ยวว่า

"เจ้ามีศักดิ์เป็นซือเฮีย แต่ชักนำให้กระทำเรื่องเลวร้าย เราความจริงควรฆ่าเจ้าทั้งสามเพื่อกำจัดเภทภัย แต่เพื่อมิให้โลหิตอันโสมมมาเป็นราคีต่ออาณาจักรสงฆ์ที่สงบบริสุทธิ์ จะไว้ชีวิตพวกเจ้าเอาไว้ชั่วคราว รีบไสหัวออกไปโดยด่วนเถิด !"

พวกปวยฮู้จื้อพั่งกัวทั้งสามเป็นมหาโจรร้ายที่อาละวาดมาเนิ่นนานปี ถือดีในเกียรติภูมิอันอำมหิตของเต็งซิมพั่งผู้เป็นอาจารย์คอยหนุนหลัง ในหลายปีมายังไม่มีผู้ใดจะกล้าแตะต้องต่อพวกมัน จึงไม่เคยถูกเหยียดหยามให้อัปยศอดสูดั่งนี้มาก่อน

บัดนี้ พอเต็งซิมพั่งตาย ก็นับว่าทั่วอาณาบริเวณนี้จะต้องเป็นแผ่นดินในอำนาจมันแล้ว แต่หากเรื่องนี้ถูกเล่าระบือออกไปเมื่อใด ทั้งสามยังจะ

แบกหน้าคลุกคลีอยู่ในมวลหมู่มิจฉาชีพทางแถบชัวเซียมได้อย่างไรกัน ?

พอได้คิดเช่นนั้น ก็เกิดใคร่เสี่ยงชีวิตช่วงชิงเกียรติภูมิกลับมาให้จงได้ เล่งจ้วงจี่เห็นทั้งสามมีสีหน้ารีรอลังเล รู้ว่าพวกมันมีเจตนาเสี่ยงชีวิตแล้ว จึงแค่นเสียงเย็นชาขึ้นกล่าวว่า

"พวกเจ้าทั้งสามอย่าได้คิดจะใช้วิชากุ้นตี้เล้ง (มังกรเกลือกพื้น) อันต่ำช้า ที่ไม่อาจเผยอหน้าขึ้นในสารบบฝีมือ เราเมื่อค่ำวานที่หน้าอารามร้างบนยอดเขาก็ได้รับรู้ไม้ตายสุดยอดวิชานี้จากอาจารย์ชั่วช้าของพวกเจ้ามาแล้ว แต่เสียดายที่ว่า พู่กันเงินของมันทนทานความคมกริบของกระบี่เกียงฮั่นเกี่ยมเรามิได้"

กล่าวแล้วสะบัดกระบี่เกียงฮั่นเกี่ยมในมือกรีดอากาศสองสามครา เสียงควับเคว้ียวที่แหลมคมกลับกลายไปเป็นประกายเงินวงกว้างกระจ่างตา พร้อมทั้งเสียงหึ่ง ๆ อันกึกก้องก็ติดตามมาไม่ขาดหู

พวกปวยฮู้จื้อพั่งกัวทั้งสามพอได้ยิน ต่างแตกตื่นจนหน้าถอดสี หยาดเหงื่อยะเยียบไหลโซมกายทันที

พวกเลี่ยวติ๊งซือไท่ทั้งหลายมาตรแม้นรู้สึกตื้นตันใจในการที่เล่งจ้วงจี่เสนอตัวออกมาพิทักษ์ความยุติธรรม ช่วยเหลือพวกนางอย่างจริงจัง แต่พวกนางก็กลัวอย่างยิ่งว่าเล่งจ้วงจี่ที่มีอายุเยาว์วัยใจรุ่มร้อนจะฆ่ามันทั้งสามไปด้วยโทสะ ให้เลือดอันสกปรกมาแปดเปื้อนต่ออาณาจักรสงฆ์ที่ร่มเย็นบริสุทธิ์แห่งนี้

ดังนั้นเอง เลี่ยวติ๊งซือไท่จึงถือโอกาสตักเตือนชี้ทางชายฉกรรจ์ชั่วร้ายทั้งสาม โดยประนมมือร้องสรรเสริญพระพุทธคุณ แล้วกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ทั้งสามได้หลงเข้าไปในทางผิดแล้ว หวังว่าสำนึกกลับตัวได้ในเวลาทันกาล รีบถอยออกไปจากอารามนี้โดยด่วน นับแต่บัดนี้ไป กลับเนื้อกลับตัวและเปลี่ยนใจ ปฏิบัติแต่ทางดีงามเปี่ยมธัมมะ ก็ไม่ยากจะกลายเป็นคนดีมีคุณธรรม..."

ปวยฮู้จื้อทั้งสามไหนเลยจะฟังวาจาเช่นนี้เข้าหูได้ ต่างพากันตวาด

ขึ้นพร้อมเพรียงว่า

"นางชีเฒ่าหุบปากไว้ ! ตั้วเอี๊ยทั้งสามท่านจะเสี่ยงกับเจ้าเด็กอุบาทว์แล้ว"

พร้อมกับเสียงตวาดอันกึกก้อง ต่างคิ้วเลิกชันตาเบิ่งพอง ควงพู่กันเหล็กในมือโถมเข้าใส่เล่งจ้วงจี่อย่างคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน

เล่งจ้วงจี่ที่อำมหิตจนจับใจอยู่นานแล้ว เพียงแต่ไม่ปรารถนามาฆ่าคนต่อหน้าสถาบันสงฆ์ แต่เมื่อสามผู้ชั่วร้ายแส่หาที่ตายอย่างจงใจ ไหนเลยจะไปคิดถึงเรื่องอื่นใดอีก จึงแค่นหัวร่อแล้วพุ่งกายเข้ารับหน้า

ร่างที่พุ่งวาบดุจกับสายฟ้า ได้ลอบเกร็งพลังแซกั้งขี่ (ลมปราณดาวเหนือมรกต) ออกไว้ในแขนขวา พลังแผ่ซ่านตามตัวกระบี่จนปรากฏแสงสีเขียวเรืองกระจายเจิดจ้ากว้างยาวร่วมเชียะ ประกายแวววับจนเสียดแทงนัยน์ตาบรรดาแม่ชีที่ยืนอยู่บนบันไดหน้าโบสถ์ต่างมิกล้าจะจ้องมองมาในทิศทางนี้อีกเลย

ซือไท่ทั้งสามท่านพอแลเห็น สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไปอย่างใหญ่หลวง ตื่นตระหนกจนต้องร้องสรรเสริญพระพุทธคุณขึ้นอย่างลืมตัว

เสียงร้องพระพุทธคุณเพิ่งดัง ที่หน้าโบสถ์มีเสียงตวาดอันสะเทือนแก้วหูสะเทือนเลื่อนลั่น ประกายเจิดจ้าที่บาดตาพวยพุ่งเป็นกลุ่มก้อน แสงสีเขียวกระจายเลือนรางกว้างขวาง พลังกระบี่ที่ซู่ซ่าเสียดแทงจิตใจผู้คน มีเงาสีขาวพุ่งวูบวาบอยู่มากมายจนสับสนทันที

พริบตานั้น บนหลังคาโบสถ์ด้านขวามือ พลันมีเสียงตวาดอันรุ่มร้อนกระวนกระวายดังขึ้น

"จี่ยี้ อย่าได้ฆ่าคน... !"

แต่ทว่าเล่งจ้วงจี่ที่บังเกิดจิตอำมหิตอยู่นานเต็มที ได้ใช้วิชาเก้ากระบี่จักรวาล (ไท่ฮือเก้าเกี่ยม) อันสุดยอดพิภพจบแดนตั้งแต่โบราณกาลของโอวอี-ค้วงเซ็งที่ทุกคนในแผ่นดินเรียกว่าอสูรกระบี่ออกมาถึงสามกระบวนท่าซ้อน ๆ พู่กันเหล็กกล้าทั้งหกเล่มปลิวกระเด็นขึ้นไปบนท้องฟ้า เล่งจ้วงจี่เมื่อได้ยินเสียงตวาดห้ามจะคิดรั้งมือไว้ก็ไม่ทันท่วงทีแล้ว เพราะเพลงกระบี่ของโอวอี-

ค้วงเซ็งนี้มีความโหดเหี้ยมดุร้ายเปี่ยมความกราดเกรี้ยวทารุณจนเหลือหลาย

ประกายกระบี่ที่พุ่งวาบไป พลันมีเสียงแผดร้องอันเสียดประสาทสะท้านใจดังจนโหยหวนชวนสยดสยอง ห่าโลหิตฉีดกระจัดกระจาย ศีรษะคนพุ่งกระเด็นเซ็นซ่าน ซากศพของปวยฮู้จื้อพั่งก๊วทั้งสามคนกระเด็นไปฟาดลงที่หน้าบันไดโบสถ์ใหญ่ โลหิตฉีดกระจายจนแดงฉานทั่วทั้งบริเวณทันที

เล่งจ้วงจี่ชะงักร่างขวางกระบี่ เหลียวหน้ามองไปก็แตกตื่นตกใจจนงงงันทันที รีบระงับอารมณ์แล้วสองมือประคองกระบี่ คุกเข่าลงกับพื้นอย่างหวาดหวั่นลนลานไปในทันทีเช่นกัน

บทที่สิบเจ็ด เหตุการณ์สะท้านจิต

เล่งจ้วงจี่นับว่ามองจนตะลึงลานไปจริง ๆ แล้ว เพราะเห็นบรรดาแม่ชีที่หน้าโบสถ์ นอกจากซือไท่อายุสูงวัยทั้งสามรูป ประนมมือน้อมกายยืนอย่างสำรวมแล้ว แม่ชีอื่น ๆ ทุก ๆ รูปต่างหมอบกายฟุบอยู่กับพื้นไปหมดสิ้น

เต้าโกวผมขาวมือถือแส้ปัดยืนเคร่งขรึมอยู่บนหลังคาโบสถ์ด้านขวาคล้ายดั่งรู้สึกวิตกกังวลจนกระวนกระวายต่อการที่เล่งจ้วงจี่มาฆ่าคนที่หน้าโบสถ์ใหญ่

เล่งจ้วงจี่ฆ่าพวกปวยฮู้จื้อพั่งก๊วทั้งสาม แม้เป็นเรื่องสมควรถูกต้องแต่ไม่บังควรจะให้โลหิตของมันทั้งสามมาหลั่งไหลแปดเปื้อนต่อดินแดนอันสงบสันติของอาณาจักรสงฆ์

ขณะนั้นเต้าโกวผมขาวยืนแน่วนิ่งอยู่บนหลังคาโบสถ์เป็นเวลาเนิ่นนานมิลงมา เล่งจ้วงจี่จึงรีบฟุบกราบลงกับพื้นอย่างหวาดหวั่นพรั่นพรึง รอคอยการพิพากษาโทษอย่างสงบเยือกเย็น

พลันได้ยินซือไท่สุงวัยทั้งสามร้องอย่างนอบน้อมขึ้นพร้อมเพรียงกัน

"ขอน้อมเชิญอำจู๊ (เจ้าอาราม) โปรดเข้าสู่โบสถ์ใหญ่ เพื่อให้ศิษย์ทั้งอารามได้กราบไหว้"

เล่งจ้วงจี่หมอบกายฟุบอยู่กับพื้นมิกล้าเงยหน้า แต่รู้สึกพิศวงสงสัยจนงงงันไป เพราะมิเข้าใจว่าเป็นเรื่องราวใด เจ้าอารามไว้ผมเกล้ามวยดั่งนักพรต แต่แม่ชีทั่วทั้งอารามโกนศีรษะเกลี้ยงเกลา ? !

โดยเฉพาะเรื่องที่สร้างความข้องใจไม่คลายก็คือ เต้าโกวผมขาวผู้อาวุโสไฉนจึงมีศักดิ์เป็นเจ้าอารามแห่งนี้ ทั้งที่ยังมีวัยเยาว์กว่าซือไท่ทั้งสามรปนั้นหลายสิบปี

ขณะขบคิดอยู่ พลันได้ยินเต้าโกวผมขาวเปล่งเสียงหนัก ๆ ขึ้นว่า

"ซือไท่ทั้งสามท่านมิต้องมีมารยาท รีบสั่งให้ศิษย์ทั้งอารามลุกขึ้น รีบจัดการขนย้ายซากศพออกไป ล้างคราบโลหิตให้หมดจดผ่องใส และควบคุมตัวเล่งจ้วงจี่ไปรับคำประชุมพิจารณาโทษทางหลังโบสถ์ใหญ่ด้วย"

วาจาขาดคำ ซือไท่ทั้งสามรีบรับอย่างนอบน้อมพร้อมกับชายเสื้อปะทะลมดังขึ้นเบา ๆ เล่งจ้วงจี่เงยหน้าอีกครา เต้าโกวผมขาวก็ได้หายไปจากหลังคาโบสถ์แล้วอย่างรวดเร็ว

ขณะนี้แม่ชีกลางคนที่คุกเข่าหมอบกราบทางด้านหลังซือไท่ชราทั้งสิบกว่ารูป และบรรดาแม่ชีเยาว์วัยที่คุกเข่าอยู่ตามบันไดหน้าโบสถ์ ภายใต้การโบกมือสั่งของเลี่ยวติ๊งซือไท่ ต่างทยอยกันผุดลุกขึ้นยืน

ซือไท่ทั้งสามเหลียวหน้ามองดูเล่งจ้วงจี่ที่คุกเข่าอยู่กับพื้นแวบหนึ่ง ทั้งสามปรึกษาหารือเสียงแผ่วเบาเป็นชั่วครู่ จึงได้บอกกับแม่ชีวัยกลางคนผู้หนึ่งขึ้นว่า

"เชื้อเชิญประสกน้อยไปดื่มน้ำชาในห้องต้อนรับก่อน จึงค่อยไปฟังคำตัดสินของอำจู๊"

แม่ชีกลางคนประนมมือรับคำแล้วเดินตรงเข้ามาหาเล่งจ้วงจี่

เล่งจ้วงจี่ได้ฟังเต้าโกวผมขาวผู้อาวุโสบอกว่าจะมีการประชุมพิจารณาโทษและซือไท่ทั้งสามก็บอกจะรอฟังคำตัดสินจัดการ ทำให้เล่งจ้วงจี่คิดไม่ถึงจริง ๆ

การกำจัดมหาโจรชั่วร้ายทั้งสามจะกลายเป็นแส่หาความยุ่งยากใส่ตัวอย่างมากมายเช่นนี้ จึงเหม่อมองดูแม่ชีกลางคนที่เดินตรงเข้ามา เห็นสวมจีวรสีเหลืองส้ม ฝีเท้าแคล่วคล่องรวดเร็ว หน้าตาเคร่งขรึมสำรวม แต่มีแววเมตตาปรานี

แม่ชีกลางคนเดินมาถึงเบื้องหน้าเล่งจ้วงจี่ สองมือประนมแล้วกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"อำจู๊ไปแล้ว เชิญประสกน้อยตามอาตมาไปรับน้ำชาที่ห้องต้อนรับ"

เล่งจ้วงจี่ผงกศีรษะรับคำแล้วลุกขึ้นยืน เดินตามหลังแม่ชีกลางคนอย่างสงสัยงุนงง จนถึงประตูด้านซ้ายของตัวโบสถ์ด้านซ้าย ขณะนั้นซือไท่ทั้งสามได้เข้าไปในโบสถ์พระประธานแล้ว แม่ชีกลางคนอีกหลายรูปกำลังยืนบงการให้หมู่แม่ชีเยาว์วัยขนย้ายซากศพ ชะล้างคราบโลหิตอยู่

เล่งจ้วงจี่เดินตามหลังแม่ชีกลางคนอย่างสงบเยือกเย็น แต่จิตใจก็ขบคิดอยู่ไม่คลาย มิทราบเต้าโกวผมขาวผู้อาวุโสจะจับตนเข้าประชุมพิจารณาโทษทัณฑ์สถานใดแน่ ขณะขบคิดไม่คลายก็ถูกพามาจนถึงหน้าห้องอันสงบสวยงาม แม่ชีกลางคนที่นำทางเชื้อเชิญให้เข้าไปนั่ง

เล่งจ้วงจี่ผงกศีรษะคารวะอย่างเยือกเย็นแล้วเดินเข้าไปนั่งลงบนเก้าอี้พนักสูง มีแม่ชีเยาว์วัยนำน้ำชามามอบให้ ส่วนแม่ชีกลางคนนั่งลงบนเก้าอี้ด้านขวาสุด เล่งจ้วงจี่รอจนแม่ชีเยาว์วัยวางถ้วยน้ำชาแล้วออกจากห้องจึงประสานมือแล้วถามเสียงนุ่มนวลถึงฉายาของแม่ชีกลางคนนางนั้น ได้รับคำตอบว่าชื่อเม่งหุย

เล่งจ้วงจี่เห็นแม่ชีเม่งหุยมีท่าทีเรียบร้อยสำรวม ถ้อยคำก็นุ่มนวลปรานี จึงบังเกิดความคิดที่จะและเล็มถามชาติกำเนิด และประวัติเต้าโกวผมขาวจากนางขึ้นทันที ดังนั้นประสานมือกล่าวเสียงนุ่มนวลขึ้นอีกครั้ง

"ที่แท้คือเม่งหุยไต้ซือ เสียกิริยาแล้ว เสียกิริยามาก..."

"มิกล้ารับ ประสกน้อยถ่อมตัวเกินไปแล้ว"

"ขอเรียนถามไต้ซือ สหายเก่าของอาจารย์ข้าพเจ้า...คือผู้อาวุโสผมขาวท่านนั้น มารับตำแหน่งอำจู๊ตั้งแต่เมื่อใด มิทราบไต้ซือจะยินยอมบอกหรือไม่ ?"

เม่งหุยซือไท่พอได้ยินคำถามพาดพิงถึงเต้าโกวผมขาว ก็รีบผุดลุกขึ้นยืนอย่างนอบน้อมสำรวม ประนมมือน้อมกายร้องสรรเสริญพระพุทธคุณ แล้วจึงทรุดกายนั่งกล่าวอย่างเคารพเลื่อมใสขึ้นว่า

"อำจู๊ของอารามเรา มีมุทิตาการุณย์ใหญ่หลวงไพศาล สละตนเองเพื่อเป็นทานแก่ผู้อื่น ท่านเมื่อสิบเก้าปีก่อนเคยเสี่ยงอันตรายที่หวาดเสียวอาจถึงแก่ชีวิต ช่วยมหันตภัยอันร้ายแรงของอารามเราให้ผ่านพ้น กอบกู้ชีวิตมากมายหลายร้อยคนของศิษย์อารามนี้ให้รอดมา..."

เล่งจ้วงจี่ฟังจนใจสั่นสะท้าน ต้องร้องอุทานขึ้นโดยมิได้สอดปากกล่าวคำ เม่งหุยซือไท่เล่าสืบต่อไปอย่างภาคภูมิใจ

"มหันตภัยอันร้ายแรงผ่านไปได้สามปี ไต้ตีซือไท่ที่เป็นเจ้าอาวาสรุ่นที่สิบหกของอารามเรามรณภาพ ก่อนมรณภาพมีโอวาทสั่งเสียไว้ให้เจ้าอารามปัจจุบันนี้รับตำแหน่งเป็นเจ้าอารามรุ่นที่สิบเจ็ดสืบต่อไป ศิษย์ทั่วทั้งอารามนับแต่ซือไท่จนถึงศิษย์ ต่างเคารพนับถือเชื่อฟังโดยจริงใจ เจ้าอารามนับแต่รับตำแหน่งมา ก็เป็นเวลาสิบหกปีเต็มแล้ว"

เล่งจ้วงจี่ฉุกใจได้คิด รีบถามอย่างสำรวมว่า

"ขอบังอาจถามไต้ซือ กาลก่อนที่เจ้าอารามมาฮ่วงซัวนั้น ได้เป็นเพศบรรพชิตสาวกพุทธองค์แล้วหรือ ?"

"อำจู๊ในตอนนั้น ยังเป็นสตรีที่โสภาสง่างามอายุยี่สิบปีเท่านั้น"

เล่งจ้วงจี่ใจสั่นสะท้านไปอีกครา นิ่งอั้นอย่างงงงัน เป็นเวลาเนิ่นนานก็ไม่อาจเอ่ยปากได้

ส่วนเม่งหุยซือไท่นั้น เมื่อครู่เห็นเล่งจ้วงจี่พอพบหน้าอำจู๊ก็รีบคุกเข่าหมอบกราบกับพื้น จึงแน่ใจว่าระหว่างเล่งจ้วงจี่กับอำจู๊ จะต้องมีความสัมพันธ์อันล้ำลึกสนิทสนมยิ่ง

นางมีอายุสูงกว่าอำจู๊หนึ่งขวบปี กับชาติกำเนิดและประวัติอำจู๊ก็ปรารถนาใคร่จะและเล็มรู้จากปากคำของเล่งจ้วงจี่อยู่อย่างยิ่ง ดังนั้นจึงกล่าวอย่างเสียใจว่า

"ประสกน้อยเมื่อมาหน้าอารามเมื่อเช้าตรู่ หากบอกกับเลี่ยวติ๊งซือแป๊ะว่าสหายเก่าของอาจารย์ท่านก็คืออำจู๊ของอาจารย์เรา เลี่ยวติ๊งซือแป๊ะย่อมไม่ส่งให้ประสกน้อยไปรอคอยซือเจ๊ท่านที่นอกประตูอารามแน่นอน..."

"ไต้ซือยังมิทราบดอก ข้าพเจ้าเองก็มิได้ล่วงรู้ชื่อแซ่และประวัติของสหายเก่าอาจารย์ผู้ล่วงลับเช่นกัน"

เม่งหุยซือไท่พอฟังก็งุนงง คล้ายรู้สึกตื่นเต้นสงสัยต่อเรื่องราวนี้เป็นยิ่งนัก เล่งจ้วงจี่จึงได้ถามอย่างเคร่งขรึมสำรวมต่อไป

"ขอเรียนถามไต้ซือ เมื่อตอนที่อำจู๊มาคราก่ระโน้น สวมใส่เสื้อผ้าเครื่องประดับและอาวุธเยี่ยงไร..."

"อำจู๊เมื่อมาอารามในครั้งนั้น สวมใส่เสื้อแพรบางสีม่วงอ่อน กระโปรงจีบยาวกรอมเท้า ชั้นนอกมีเสื้อคลุมต่วนเงิน มิได้พกอาวุธใดติดตัว ยามประมือกับศัตรูนั้นคล้ายที่สองมือสามารถซัดอาวุธลับเป็นประกายแวววับจำนวนมากมายมหาศาล..."

"ไต้ซือเคยได้สังเกตถนัดว่า อาวุธลับที่อำจู๊ซัดไปนั้นคืออาวุธใดหรือไม่ ?"

"ตอนนั้นอาตมายังเป็นศิษย์รุ่นที่สามของอาราม ถูกห้ามมิให้เข้าใกล้บริเวณต่อสู้ จึงไม่มีทางจะดูถนัดตาว่าอาวุธลับของอำจู๊คืออะไร แต่ทว่าอาวุธลับนั้นมีความร้ายแรงยิ่งยวดนัก และพลังฝีมือของอำจู๊ก็สูงส่งจนเป็นที่น่าแตกตื่นตกใจ"

เล่งจ้วงจี่ขมวดคิ้วแนบแน่น คล้ายดั่งพอคาดเดาได้เค้ามูลบ้างแล้วจึงถามสืบต่อไป

"ไต้ซือ อำจู๊ก่อนจะมาที่อาราม ผมเผ้าและคิ้วได้ขาวโพลงไปแล้วหรือไม่ ?"

"หามิได้ ตอนนั้นอำจู๊ผมดำขลับเป็นมัน มาตรแม้นมีรูปโฉมที่สะคราญปานเทพธิดา แต่เค้าหน้าซูบซีดมีแววหม่นหมองระทมอยู่อย่างหนักหน่วง"

เล่งจ้วงจี่รู้ดี ความระทมตรมตรอมอันหนักอึ้ง ความเจ็บช้ำขมขื่นใจที่สาหัส คือสาเหตุทำให้ผมของนางกลายเป็นขาวโพลงไป ดังนั้นหลังจาก

ขบคิดชั่วขณะ จึงถามอย่างสงสัยสืบไป

"ศิษย์ทั่วทั้งอารามต่างปลงผม เหตุไฉนมีแต่อำจู๊ผู้เดียวยังไว้ผมเป็นมุ่นมวย"

เม่งหุยซือไท่มีสีหน้าหม่นหมองลงทันที กล่าวว่า

"ในตอนที่อำจู๊เข้ารับตำแหน่งเจ้าอาราม เคยมีวาจาประกาศเอาไว้ก่อนประการแรก ก่อนที่ปณิธานของท่านจะสำเร็จเสร็จสม ไม่ปลงผมครองผ้ากาสาวพัสตร์ ประการที่สอง ก่อนปลงผมครองผ้ากาสาวพัสตร์จะไม่รับงานอารามปฏิบัติ ประการที่สาม มีผู้ถือพู่กันเงินสุกใสมาหาคนที่อาราม หรือมีสตรีที่บอกว่าทรวงอกมีไฝมาหาคนในอาราม ให้รีบพาไปที่ห้องศิลาทางหลังโบสถ์เป็นการด่วน ท่านจะต้อนรับด้วยตนเอง เรื่องราวที่ขอร้องเหล่านี้ ซือไท่และศิษย์ทุก ๆ รุ่นของอารามต่างก็ยินดีรับไว้ด้วยความยินยอมพร้อมใจ"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็เกิดความรันทดจนหดหู่ เพราะรู้ดีว่าเมื่อตนกับเกียง-ซือเจ๊มา เต้าโกวผมขาวก็ต้องปลงผมครองจีวร กลายเป็นแม่ชีไปชั่วชีวิตแล้ว ดังนั้นจึงถามอย่างสนใจว่า

"ฉายานามของอำจู๊คือ..."

เม่งหุยซือไท่รีบผุดลุกขึ้นยืน ประนมมือน้อมตัวกล่าวอย่างเคารพขึ้น

"ไต้หงอซือไท่"

เล่งจ้วงจี่ส่ายหน้าด้วยความรันทด คำนึงอยู่ในใจ 'ยังมิถึงสี่สิบ ผมและคิ้วต่างขาวโพลง มาตรแม้นมีฉายาไต้หงอ (สำนึกชั่ง) แต่ความจริงกลับต้องขมขื่นตรอมตรมด้วยความรักในทุกวันเวลา'

ขณะนั้น พลันมีเสียงระฆังใหญ่ดังขึ้นครั้งหนึ่ง สะเทือนจนหลังคาหวั่นไหวแผ่นดินสะท้าน เล่งจ้วงจี่ฉุกใจคิด ต้องเงยหน้าขึ้นมองหน้าเม่งหุยอย่างตื่นเต้นสงสัย

เม่งหุยซือไท่ตอบอย่างเคร่งขรึมสำรวมว่า

"ขณะนี้อำจู๊เรียกประชุมศิษย์ทั้งสามรุ่นของอารามทางหลังโบสถ์ จะประชุมพิจารณาโทษประสกน้อยแล้ว"

เล่งจ้วงจี่ทั้งคลางแคลงสงสัยทั้งแตกตื่นตกใจ มิทราบว่าผู้สนิทสนมกับอาจารย์ท่านนี้ ไฉนจึงต้องเรียกประชุมพิจารณาโทษตน เพราะตนมิใช่เป็นแม่ชีของเล่งเชียวเก็ง ยิ่งมิใช่เป็นศิษย์คนใดคนหนึ่งของซือไท่ในอารามนี้

ที่ตื่นตกใจคือ มิทราบจะพิจารณาโทษฉันใด ลงพิพากษาโทษตนเยี่ยงไหน หากแม้นการประชุมตัดสินไม่ถูกต้องตามเหตุผล กระทบกระเทือนต่อแผนการไปล้างแค้นแทนอาจารย์ที่ภูเขาคงทั้งแล้ว สมควรจะทำอย่างไรต่อไป ?

เมื่อคิดถึงความสำคัญข้อนี้ ยิ่งกระวนกระวายใจใหญ่หลวงนัก แต่คิดสืบต่อไป รู้สึกว่าผู้อาวุโสผมขาวยังมีเรื่องราวมากหลายที่เกี่ยวพันถึงชาติกำเนิดและประวัติของอาจารย์ผู้มีพระคุณ ต้องรอคอยให้เกียงซือเจ๊มาช่วยเล่าบรรยาย ย่อมไม่ถึงกับลงโทษตนรุนแรงเกินไปนักก็ได้

แต่ทว่าเล่งจ้วงจี่ยังมิอาจจะคลายใจ จึงกล่าวถามด้วยความรุ่มร้อนว่า

"ไต้ซือ การประชุมพิจารณาโทษของอารามท่าน..."

เสียงยังไม่ทันขาดคำ ระฆังใหญ่หง่างที่สองก็ดังขึ้นแล้ว วาจาของเล่งจ้วงจี่จึงถูกกลบไปหมดสิ้น

เม่งหุยซือไท่มาตรแม้นมิได้ยินถนัด แต่ก็เข้าใจความรู้สึกของเล่งจ้วงจี่เป็นอันดี จึงอธิบายอย่างเคร่งขรึมว่า

"ศิษย์ของอารามเรา หากฝ่าฝืนกฎข้อเข้มงวดที่สุดแล้ว จึงจะเปิดพิธีประชุมพิจารณาโทษ หากโทษอุกฤษฏ์ก็พิพากษาประหารชีวิต รองลงมาก็คุมขังไม่มีกำหนด เบาที่สุดก็ต้องลดชั้นทำงานหนักไปชั่วชีวิต มิอาจจะเข้าสวดมนต์ในโบสถ์ได้ตลอดไปจนถึงวันตาย"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็ตื่นตกใจ จนเหงื่อยะเยียบซึมโซมกาย เพราะเดามิถูกเลยจริง ๆ ว่า ไฉนผู้อาวุโสผมขาวท่านจึงจับตนพิพากษาโทษอย่างหนักหนาสาหัสปานนี้

อีกประการหนึ่ง เพลงกระบี่จักรวาลของอสูรกระบี่ยามใดใช้ออกไปจะมีอานุภาพเกรี้ยวกราดดุร้ายสุดเปรียบประมาณ มักจะรั้งไว้มิอยู่เสมอ หากแม้นนางและอาจารย์ตนมีความสัมพันธ์อันสนิทสนมลึกซึ้งอยู่จริง ข้อนี้นางก็

ควรจะเข้าใจได้กระจ่างจึงถูกต้อง

เม่งหุยซือไท่ดูออกแล้วว่า เล่งจ้วงจี่คือบุรุษหนุ่มที่มีวิชาฝีมือสุดยอดด้วยพลังฝีมือของเล่งจ้วงจี่มาคำนวณ ทั่วทั้งอารามอาจจะมีอำจู๊ผู้เดียวเท่านั้นที่พอต่อต้าน เท่าที่เล่งจ้วงจี่สยบยอมรับการประชุมพิจารณาโทษ จะต้องเพราะเป็นศิษย์ของสำนักอำจู๊เมื่อครั้งก่อนแน่นอน เมื่อนางเห็นเล่งจ้วงจี่มีท่าทีรุ่มร้อนกระวนกระวาย จึงรีบปลอบประโลมขึ้นว่า

"ประสกน้อยยังมิเข้าใจความข้อหนึ่งของการประชุมพิจารณาโทษในอารามเรา ที่ว่าประชุมพิจารณาโทษคือ ให้ซือไท่ทั้งสามท่านประกาศโทษทัณฑ์ความผิดทั้งหลาย อำจู๊เป็นผู้พิพากษา หากศิษย์ทั้งสามรุ่นของอารามมีผู้ใดไม่ยินยอมเห็นพ้องก็แก้ต่างให้แก่ศิษย์ที่ถูกพิพากษาโทษได้ลดโทษหรือเพิ่มโทษจึงจะมอบให้เป็นการประชุมพิจารณาในคราหลังสุด"

กล่าวไปก็เหลือบแลดูเล่งจ้วงจี่ด้วยความตื้นตันในบุญคุณ ขณะจะเล่าต่อไป ปากประตูมีเงาร่างคนเดินเข้ามาอย่างเร่งร้อน ปรากฏเป็นแม่ชีวัยสาวครองจีวรสีเหลืองอ่อนรูปหนึ่ง

เล่งจ้วงจี่รู้ซึ้งกระจ่าง จึงรีบผุดลุกขึ้นจากเก้าอี้มา

แม่ชีวัยสาวหน้างามสะคราญครองจีวรเหลืองอ่อนมือซ้ายกำกระบี่ตาแวววาวเหลือบมองเล่งจ้วงจี่แวบหนึ่ง แล้วยกมือตั้งเป็นสันคารวะน้อมกายเล็กน้อยแล้วกล่าวอย่างเคารพ

"ขอน้อมเชิญเล่งซือเจ้ก (น้องของอาจารย์)"

เล่งจ้วงจี่พอได้ฟังคำเรียกนี้ พลันงุนงงจนสมองพองโต เพราะคำเรียกนี้มาตรแม้นฟังแล้วรู้สึกใกล้ชิดสนิทสนม แต่ในยามประชุมพิจารณาโทษมันก็จะกลายเป็นข้อหาในการขัดขืนคำสั่งของอาจารย์หรือผู้มีวัยวุฒิสูงในสำนักไป

ขณะขบคิดก็ได้ยินเม่งหุยซือไท่เร่งเร้าด้วยเสียงอันกังวลว่า

"เล่งซือตี๋ เชิญเถิด"

เล่งจ้วงจี่มองดูเม่งหุยที่หน้านิ่วคิ้วขมวด ท่าทีอัดอั้นกังวล ทราบดีว่า

นางก็กำลังวิตกรุ่มร้อนไปกับการเรียกหาคราวนี้ แต่ทว่าเรื่องราวเมื่อดำเนินถึงขั้นนี้แล้ว มีแต่ต้องกัดฟันเข้าไปเผชิญมันเท่านั้น

ครั้นแล้วได้พกพาความพิศวงสงสัยจนอัดอก สาวเท้าออกจากห้องต้อนรับไป เมื่อถึงหน้าประตู แม่ชีทั้งสี่รูปนั้นพอเห็นเล่งจ้วงจี่เดินอย่างเยือกเย็นออกมา ต่างน้อมกายคารวะพร้อมทั้งเรียกเสียงเบา ๆ

"เล่งซือเจ้ก"

เล่งจ้วงจี่ที่อายุยังเยาว์วัย ก็ถูกแม่ชีสาวที่มีอายุสูงวัยกว่าตนหลายขวบปี มาเรียกเป็นซือเจ้กเช่นนี้ ยามได้ยินคราแรกมักรู้สึกตะขิดตะขวงใจ และพาลรู้สึกไปว่าตนเองแก่ลงกว่าเดิมถึงยี่สิบสามสิบปีก็ปานกัน

แต่เมื่อฝ่ายตรงข้ามเรียกหามาเช่นนี้ จำต้องผงกศีรษะคารวะตอบด้วยความเคร่งขรึมแต่นุ่มนวล

แม่ชีสาวสองในสี่รีบประคองกระบี่หันกายเดินนำหน้า ส่วนอีกสองคนกับเม่งหุยซือไท่เดินอยู่เบื้องหลังเล่งจ้วงจี่ มุ่งไปสู่ตัวโบสถ์ใหญ่ทางด้านหลัง ทุกทิศทางที่ผ่านล้วนเป็นบริเวณอันกว้างขวางโอฬาร มีโบสถ์ใหญ่โบสถ์น้อยเรียงรายมากมายก่ายกอง แต่เล่งจ้วงจี่เดินก้มหน้าขบคิดตลอดเวลา ไม่มีกะใจจะไปชมเชยสิ่งก่อสร้างมหึมานี้เลย

ขณะเดินอย่างเงียบงัน พลันได้ยินเสียงระฆังใหญ่ดังครั้งที่สามขึ้นมาอย่างไม่คาดหมาย

เล่งจ้วงจี่ที่ขบคิดอย่างเคลิบเคลิ้ม ถูกเสียงระฆังกระตุ้นจนได้สติแจ่มใส พบเห็นว่ากำลังเดินเข้ามาในหอสูงหลังหนึ่ง เมื่อเหลียวหน้ามองไป ตัวโบสถ์ใหญ่มหึมาอยู่ที่ด้านหลังของตนนั่นเอง แต่เมื่อมองไปเบื้องหน้า สายตาพลันกระจ่างจ้า เพราะเห็นบันไดสูงที่มีหลายร้อยขั้น ตัวโบสถ์พระประธานกว้างใหญ่มหึมาปานราชวัง ประตูทางหน้าโบสถ์ได้ถูกเปิดอ้าออกทุกบาน

ที่สร้างความตื่นเต้นสงสัยให้แก่เล่งจ้วงจี่ มิใช่เป็นโบสถ์ใหญ่มโหฬารทางเบื้องหน้า แต่เป็นรูปปั้นมหึมาที่ห่างจากหน้าโบสถ์ใหญ่ยี่สิบกว่าขั้นบันได เป็นรูปปั้นที่มีประกายสีทองแวววาวแพรวพราวตา

ยามนี้ อาทิตย์ตอนเที่ยงกำลังเปล่งแสงร้อนแรง รูปปั้นสีทองใหญ่มหึมาทั้งสี่ เป็นประกายแวววับจนบาดตา กอปรกับมีระยะที่ห่างไกลจึงดูไม่ออกว่าเป็นรูปเทพเจ้าหรือพระพุทธรูป

จนเมื่อเข้าใกล้ไปอีกหลายสิบขั้นบันได เล่งจ้วงจี่พลันฉุกใจได้คิด เพราะสามารถเพ่งเห็นได้ชัดตาแล้ว รูปปั้นสีทองแวววาวคือรูปซี่ไต้เทียนเจี้ยง (สี่ขุนพลสวรรค์) ซึ่งในตำนานเทพนิยายมีบอกไว้ เป็นขุนพลที่ขับไล่ปราบปรามเหล่าอสูรร้ายมารชั่วทางประตูสวรรค์ทิศใต้

สี่ขุนพลสวรรค์ปั้นในท่วงท่าเหี้ยมหาญน่าหวาดหวั่น มีบ้างยกหอกสูงไว้ในฝ่ามือ มีบ้างถือทวนเป็นอาวุธ ทั้งสี่ต่างมีท่าทีที่ผิดแปลกกัน แต่ใบหน้าล้วนคิ้วเลิกสูง ตาเบิ่งพอง ทำท่าจะโถมเข้าจู่โจมทุกรูป

เล่งจ้วงจี่ที่มีไหวพริบฉลาดปราดเปรียว สติปัญญาเฉียบแหลมเหนือผู้คน มองแต่ไกลเห็นรูปปั้นทองทั้งสี่ก็เข้าใจได้ในทันที ว่าเป็นหลักวิชาที่สูงล้ำสุดยอดของโบราณกาลสี่กระบวนท่า

ขณะเดินก็ขบคิดค้นคว้าด้วยความพินิจพิเคราะห์ใคร่ครวญไปตามลำดับ โดยละทิ้งอาวุธในมือของสี่ขุนพลสวรรค์ จึงพบเห็นว่ากระบวนท่าทีทั้งสี่นี้ ใช้วนเวียนกันโดยมิต้องขาดจังหวะให้หยุดยั้ง ใช้ได้ทั้งฝ่ามือและหมัด เป็นสี่กระบวนท่าที่มีอานุภาพอันสูงล้ำสุดยอดของโบราณจวบปัจจุบัน และนับเป็นท่าฝ่ามือที่ไม่มีผู้ใดเทียมเทียบเปรียบได้

หลังจากค้นคว้าจนกระจ่างใจ ก็รู้ได้ในบัดดล จุดประสงค์ที่ผู้อาวุโสผมขาวต้องการมาประชุมพิจารณาโทษทางโบสถ์หลัง ที่แท้จะอาศัยโอกาสนี้ให้ตนได้มีเพลงฝ่ามือที่อานุภาพสูงล้ำสุดยอดไว้เป็นวิชาประจำกายนี่เอง เล่งจ้วงจี่แน่ใจได้ว่า สี่กระบวนท่าฝ่ามือนี้มาตรแม้นซือไท่ทั้งสามท่านของอารามเล่งเชียวเก็งก็มิแน่ว่าจะคำนวณตีความออกได้ แน่นอนเท่าที่เต้าโกวผมขาวกระทำดั่งนี้ สาเหตุเป็นเพียงเพราะจะหยั่งความรู้ของตนว่าจะมีบุญวาสนาและสติปัญญาเพียงพอหรือไม่

เมื่อเข้าจนถึงระยะใกล้จึงเห็นอีกครั้ง รูปปั้นสี่ขุนพลสวรรค์ต่างมีความ

สูงสิบสองเชียะเศษ ศีรษะโตใหญ่ปานกะพ้อม ฝ่ามือกว้างดุจพัดใบลาน ปากแดงฉานปานชามอ่างโลหิต ตาถลนโปนปานกระดิ่ง เป็นที่น่าแตกตื่นตกใจยิ่งนัก

เมื่อขึ้นบันไดไปอีกสามขั้น แม่ชีวัยสาวทั้งสี่ก็พากันชะงักเท้า มุ่งยังชายคาของโบสถ์ใหญ่ เล่งจ้วงจี่ช้อนตามองไปในโบสถ์ยามนี้ มีโต๊ะไม้สูงประมาณห้าเชียะตัวยาวเหยียดตั้งอยู่ระหว่างกลาง เต้าโกวผมขาวนั่งขัดสมาธิอยู่บนเบาะหุ้มแพรต่วนสีเหลืองใบหนา ด้วยท่าทีอันเคร่งขรึมสำรวม

ซือไท่ทั้งสามท่านและแม่ชีกลางคนอีกสิบกว่ารูปนั่งเรียงรายอยู่บนเก้าอี้ใหญ่ทางหน้าโต๊ะยาวนั้น อีกตัวหนึ่งไม่มีผู้นั่ง คาดว่าคงเป็นที่ของเม่งหุยซือไท่ซึ่งเดินอยู่ข้างหลังตนเป็นแน่แท้

สุดปลายสองฟากข้างของโต๊ะยาว ยังมีโต๊ะสี่เหลี่ยมอีกสองตัว บนโต๊ะมีพู่กันกระดาษ หลังโต๊ะเป็นแม่ชีมีหน้าที่บันทึกเหตุการณ์

ด้านหลังของเก้าอี้ใหญ่ทั้งซ้ายและขวามีแม่ชีนั่งขัดสมาธิอย่างเรียบร้อยอีกสามร้อยกว่ารูป ต่างมีท่าทีอันเคร่งขรึมกังวล มองมาทางเล่งจ้วงจี่ที่นอกโบสถ์อย่างวิตกแทน

ขณะขบคิดพิจารณา พลันได้ยินแม่ชีวัยสาวทั้งสี่พากันน้อมกาย เรียนเสียงสดใสขึ้นว่า

"น้อมเรียนซือโจ๊ว เล่งซือเจ้กมาแล้ว"

คนทั้งสี่รายงานขาดคำก็น้อมกายแล้วยืนสงบนิ่งรอฟังคำสั่งขั้นต่อไป

ยามนี้ทั่วทั้งตัวโบสถ์ใหญ่แม้มีคนอยู่มากมายหลายร้อย แต่กลับเงียบงันจนมิมีซุ่มเสียงสำเนียงใด ๆ บรรยากาศหนักอึ้งจนจิตใจผู้คนรู้สึกอึดอัดแทบขาดใจ จนแทบจะได้ยินเสียงหัวใจเต้นของผู้อยู่ตรงข้าม

เต้าโกวผมขาวลืมตาอย่างแช่มช้า มิได้เหลือบแลมาทางเล่งจ้วงจี่แม้แต่แวบเดียว เพียงส่งเสียงทุ้มหนักกล่าวว่า

"พาขึ้นมา"

กล่าวเท่านั้นก็พริ้มตาลงเป็นคำรบสอง

แม่ชีวัยสาวทั้งสี่ประคองกระบี่น้อมกายรับคำถอยมายืนเคียงข้างเล่งจ้วงจี่ในทันที ทั้งสี่ออร่างเล่งจ้วงจี่เดินเข้าไปในโบสถ์ใหญ่

ขณะนี้เม่งหุยซือไท่ได้กลับนั่งประจำที่แล้ว ภายในโบสถ์ใหญ่เงียบวังเวงจนเข็มร่วงหล่นก็ได้ยิน สายตาอันตื่นเต้นกระวนกระวายหลายร้อยคู่เป็นประกายแววับอยู่ไม่หยุดยั้ง

เล่งจ้วงจี่ถูกออมาจนห่างจากโต๊ะยาวประมาณเจ็ดเชียะ แม่ชีวัยสาวทั้งสี่จึงถอยออกไปทางนอกโต๊ะของผู้จดบันทึกเหตุการณ์ทางซ้ายขวา ประคองกระบี่ตัวตรงด้วยท่าทีนอบน้อมสำรวม

ซือไท่ทั้งสามท่านขมวดคิ้วขาวโพลงเล็กน้อย ท่าทีก็เคร่งขรึม กังวล ส่วนสี่พิทักษ์วินัยธรรมและหกหัวหน้าดำเนินงาน ในท่าทางอันเคร่งขรึมสำรวม ยังมีความคลางแคลงสงสัยเกิดขึ้นอยู่ไม่น้อย

เล่งจ้วงจี่น้อมกายลงคุกเข่า หมอบกราบแทบพื้นแล้วส่งเสียงขึ้น

"เล่งจ้วงจี่ผู้ศิษย์ ขอกราบคารวะผู้อาวุโส"

เต้าโกวผมขาวพลันเบิ่งตาจนประกายเจิดจ้าดุจสายฟ้า ท่าทีขุ่นเคืองอย่างยิ่งยวด ถามเสียงหนัก ๆ ขึ้นว่า

"เล่งจ้วงจี่ ท่านรู้โทษตัวเองแล้วหรือไม่ ?"

เล่งจ้วงจี่มิกล้าว่าไม่รู้ จำต้องตอบอย่างนอบน้อมขึ้น

"ศิษย์รู้สำนึกโทษทัณฑ์"

เต้าโกวผมขาวรีบหันไปบอกกับเลี่ยวติ้งซือไท่

"ขอซือไท่ตรวจตราดู ขัดขืนคำสั่งของผู้อาวุโสในสำนักอาจารย์ ให้ค์ราบโลหิตมาแปดเปื้อนต่ออาณาจักรสงฆ์อันบริสุทธิ์สงบ สมควรมีโทษทัณฑ์สถานใด ?"

เลี่ยวติ้งซือไท่ยืนขึ้นน้อมกายประนมมือตอบว่า

"อาตมามีความเห็นใคร่จะได้น้อมเรียนแก่อำจู๊ ?"

เต้าโกวผมขาวมีสีหน้าคลายความขุ่นเคืองลงบ้าง ผงกศีรษะกล่าวว่า

"ซือไท่โปรดเชิญกล่าวมา"

เลี่ยวติ๊งซือไท่กล่าวต่อไปในทันที

"ตามระเบียบวินัยของอารามเรา ฝ่าฝืนคำสั่งของอำจู๊ มิเชื่อฟังคำห้ามปราม ให้ถือเป็นศิษย์ทรยศสมควรประหารเสีย"

เล่งจ้วงจี่ฟังถึงตอนนี้ก็ใจหายวาบ เพราะคาดคำนวณมิถึงจริง ๆ ว่าอารามนางชีจะมามีบทลงโทษที่เหี้ยมเกรียมโหดร้ายถึงปานนี้ !

มีเสียงเลี่ยวติ๊งซือไท่กล่าวสืบต่อไป

"สำหรับการเหยียดหยามพระพุทธองค์ นำราคีมาแปดเปื้อนต่อดินแดนศักดิ์สิทธิ์ สมควรประหารชีวิตหรือคุมขังไปชั่วชาติ เมื่อฝ่าฝืนกฎนี้ มิต้องประชุมพิจารณาก็ลงโทษทัณฑ์ได้ในบัดดล"

เล่งจ้วงจี่ยิ่งฟังก็ยิ่งแตกตื่นตกใจจนขวัญหาย และยิ่งรู้สึกว่ากฎระเบียบของอารามเล่งเซียวเก็งยังเข้มงวดกวดขันไปกว่าค่ายสำนักใหญ่ ๆ ในบู๊ลิ้มมากมายหลายเท่านัก

ขณะนั้น เสียงเลี่ยวติ๊งซือไท่ได้กล่าวสืบต่อไป

"เชี่ยวเฮี้ยบมาตรแม้นเป็นศิษย์สำนักอาจารย์ของอำจู๊ครั้งอยู่ในเพศฆราวาส และมีโทษทัณฑ์ความผิดในข้อที่มิเชื่อฟังคำห้ามปรามของผู้อาวุโสสูงในสำนักก็จริง แต่ไม่เหมาะสมต้องตามระเบียบวินัยของอารามเราอยู่บ้าง หากกล่าวตามสภาพของค่ายสำนักใหญ่ในบู๊ลิ้ม เท่าที่อาตมาทราบ กฎระเบียบเข้มงวดกวดขันที่สุดนั้น ไม่มีใดเกินกว่าบู๊ตึง เสียวลิ้ม ง้อไบ๊ คุนลุ้น ซึ่งหากผู้ใดฝ่าฝืนกฎข้อห้ามดังกล่าวแล้ว สถานเบาถูกอัปเปหิออกจากสำนัก สถานหนักทวงวิชาฝีมือที่ถ่ายทอดให้คืนกลับมา ยังไม่ถึงกับปลิดชีวิตของผู้กระทำความผิดเลย"

กล่าวถึงเท่านี้ก็หยุดชะงัก ตาอันมีแววปรานีกวาดมองไปยังใบหน้าแม่ชีที่เรียงรายรอบโบสถ์เป็นจำนวนหลายร้อย แล้วจึงกล่าวสืบต่อ

"สำหรับเรื่องที่แปดเปื้อนเป็นมลทินต่ออาณาจักรสงฆ์อันบริสุทธิ์สงบ เล่งเซียวเฮี้ยบปฏิบัติการด้วยเจตนาพิทักษ์รักษาความยุติธรรม เสนอตัวออกมาเพื่อจรรโลงธัมมะให้ดำรงคงอยู่ ช่วยเหลือปราบปรามเหล่าศัตรูผู้คิดร้าย

คลี่คลายอันตรายให้แก่อารามเราโดยตรง ตามเหตุผลควรเห็นเป็นผู้มีพระ-คุณของอาราม ไหนเลยจะเพิ่มโทษทัณฑ์ให้แก่ท่านได้ อาตมาไม่ยินดีที่จะเห็นหัวหน้าที่ดำเนินงานทุกท่าน ผู้พิทักษ์รักษากฎทุกท่าน และศิษย์อีกหลายร้อยต่างก็ไม่ยินดีเช่นกัน"

เต้าโกวผมขาวพริ้มตาทั้งสองลงเล็กน้อย ผงกศีรษะอย่างเชื่องช้า คล้ายดั่งรู้สึกเป็นวาจาที่มีเหตุผลน่ารับฟัง

เลี่ยวคงซือไท่มีนิสัยที่รุ่มร้อนกว่า ไม่รอให้เต้าโกวผมขาวอนุญาตก็ลุกขึ้นกล่าวสืบขึ้นต่อว่า

"อำจู๊เนื่องจากบำเพ็ญภาวนาอยู่ที่หลังอาราม มิทราบเหตุการณ์ในระยะหลายวันนี้ เดียรถีย์ทั้งสามนั้นทุกเช้าจะต้องมาก่อกวนรังควาน กล่าววาจาเหลวไหลระคายหู ผยองลำพองโดยไม่มีความหวั่นเกรงต่อสิ่งใด บุคคลที่ลำพองชั่วร้ายนี้ สมควรจะกรวดน้ำคว่ำบาตรให้ไปเกิดใหม่แต่โดยเร็วไว จะได้มิต้องเป็นเภทภัยให้ร้ายแก่ผู้คนภายหน้า พระพุทธองค์ทรงมีญาณวิถีอันศักดิ์สิทธิ์ จึงได้ดลใจเรียกให้เล่งเซี่ยวเฮี้ยบดั้นด้นมาจากแดนไกล รับใช้พระองค์ในการปราบปรามมารร้าย ไหนเลยจะเพิ่มโทษทัณฑ์ให้แก่ผู้ที่ปฏิบัติคุณธรรมตามความปรารถนาของเทพยดาฟ้าดิน"

เต้าโกวผมขาวมีสีหน้าที่คลายความเคร่งเครียดทุกขณะ ผงกศีรษะช้า ๆ อยู่ตลอดเวลา

เลี่ยวฮ้วมซือไท่ก็ลุกขึ้นประนมมือ กล่าวนอบน้อมขึ้นว่า

"วาจาของซือเจ๊ทั้งสองท่าน ขอน้อมให้อำจู๊โปรดกรุณาใคร่ครวญโดยรอบคอบสักสามครั้ง"

เต้าโกวผมขาวสีหน้าเคร่งขรึมเยือกเย็น ลืมตาขึ้นช้า ๆ มองดู หมู่แม่ชีต่างรีบลุกขึ้นน้อมกายประนมมือ ส่งเสียงร้องขึ้นพร้อมเพรียงกัน

"น้อมเชิญอำจู๊กรุณาใคร่ครวญ"

เต้าโกวผมขาวขมวดคิ้วแนบแน่น สีหน้าปรากฏแววลำบากใจ จ้องมองซือไท่ทั้งสามรูป แล้วถามเสียงนุ่มนวล

"ในความคิดเห็นของซือไท่ทั้งสามท่าน..."

ซือไท่ทั้งสามรีบน้อมกายตอบ

"ลงโทษสถานเบา เปิดโอกาสให้ได้ใช้ความคิดสำนึกผิด"

เต้าโกวผมขาวผงกศีรษะอย่างเห็นพ้อง จากนั้นจับตามายังเล่งจ้วงจี่ที่คุกเข่าหมอบกราบกับพื้น ตำหนิด้วยเสียงกราดเกรี้ยวว่า

"ความจริงควรจะลงโทษท่านสถานหนัก แต่เห็นว่าท่านที่มีอายุเยาว์วัยไร้ความคิด ซือไท่ทั้งสามท่านก็กรุณาปรานี มาอ้อนวอนลดโทษทัณฑ์ให้จึงได้ให้โอกาสสำนึกผิดแก่ท่านเป็นพิเศษสักครั้ง นับแต่นี้หากฝ่าฝืนอีก โทษทั้งสองจะต้องเพิ่มเป็นทวีคูณ ยังไม่รีบขอบคุณต่อซือไท่ทั้งสาม"

เล่งจ้วงจี่คุกเข่าเป็นเวลาร่วมครึ่งชั่วยาม มาตรแม้นเข่าทั้งสองจะปวดชาอยู่บ้าง แต่เมื่อคิดถึงว่าเพราะสาเหตุนี้ทำให้ตนมาได้เพลงฝ่ามือสี่กระบวนท่าซึ่งมีอานุภาพอันรุนแรงสุดสูงของแผ่นดิน การปรักปรำที่ได้รับความเจ็บช้าเล็กน้อยก็ปลาสนาการไปจากห้วงความคิดทันที

ขณะนี้ได้ยินเต้าโกวผมขาวตวาดวาจาประโยคสุดท้าย จึงรีบโขกศีรษะกล่าวอย่างนอบน้อม

"ขอบพระคุณซือไท่ทั้งสามท่าน"

ใบหน้าเหี่ยวย่นแต่สดใสของซือไท่ทั้งสามต่างปรากฏรอยยิ้มอันเมตตาปรานี ประนมมือคารวะตอบขึ้นพร้อมกัน

เต้าโกวผมขาวกล่าวเสียงหนัก ๆ สืบต่อไป

"พาตัวเล่งจ้วงจี่ไปคุมขังที่ตึกสำนึกผิด พร้อมที่จะรับคำสั่งให้มาฟังธรรมทางกระท่อมศิลาหลังอารามทุกเวลา"

แม่ชีวัยสาวทั้งสี่ที่ประคองกระบี่อย่างสำรวมทางสองฟากข้าง ต่างน้อมกายรับคำแล้วเดินตรงมาที่เล่งจ้วงจี่ เล่งจ้วงจี่ก็รีบโขกศีรษะคารวะต่อเต้าโกวผมขาว กล่าวเสียงนอบน้อม

"ขอบพระคุณความกรุณาอโหสิของผู้อาวุโส"

เมื่อลุกขึ้นยืนแล้วก็เดินก้มหน้าติดตามแม่ชีวัยสาวทั้งสี่ออกไปจากนอก

ตัวโบสถ์

เมื่อพ้นนอกโบสถ์ เล่งจ้วงจี่ตั้งอกตั้งใจพิจารณาดูรูปสี่ขุนพลสวรรค์ที่อยู่ด้านล่างหลายสิบขั้นบันได ทั้งภาพหลังและท่วงท่าของฝ่ามือพร้อมทั้งจดจำเอาไว้อย่างแม่นยำไม่ยอมลืมเลือนละเลย

อ้อมผ่านมุมโบสถ์ ผ่านกุฏิอันประณีต มาถึงตึกโดดเดี่ยวหลังหนึ่ง

เล่งจ้วงจี่เพ่งตามองดู เห็นแต่กำแพงสูงใหญ่เป็นพิเศษ แต่สร้างหยาบ ๆ หาความงามมิได้ มองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นตึกคุมขังบรรดาศิษย์ในอารามที่กระทำความผิด

แม่ชีวัยสาวผู้หนึ่งรีบเดินขึ้นไปบนบันได ตบประตูสองคราก็มีเสียงฝีเท้าอันเร่งร้อนวิ่งจากภายใน เมื่อประตูใหญ่เปิดออกดังแอด ในประตูกลายเป็นชีน้อยศีรษะเกลี้ยงเกลาอายุประมาณสิบสามสิบสี่ปีสองรูป

แม่ชีน้อยนี้ครองจีวรสีดำสนิท ใบหน้าอันกลมป้อมแดงระเรื่อคล้ายผลไม้สุก ตาดำขลับที่โตใหญ่เบิ่งมองมาทางเล่งจ้วงจี่ที่นอกประตูจนตะลึงลาน แม่ชีสาวที่เคาะประตูเร่งเร้าขึ้นทันที

"รีบไปเปิดห้องคุมขังชั้นหัวหน้า ดำเนินการโดยด่วน..."

แม่ชีน้อยร่างสูงผู้หนึ่งรีบหันกายวิ่งปราดกลับไป เล่งจ้วงจี่ก็สาวเท้าเข้าไปในลานตึก กวาดตามองดูลานตึกแห่งนี้มีความกว้างใหญ่ ลาดพื้นด้วยศิลาเขียว นอกจากตึกหลังใหญ่ระหว่างกลาง สองฟากข้างมีตึกศิลาข้างละหลังแล้ว ทั่วทั้งบริเวณเงียบเหงาวังเวงว่างเปล่าเวิ้งว้าง ไม่มีทั้งต้นไม้และพืชพันธุ์ใด ๆ

ขณะนั้นชีน้อยเปิดประตูตึกกลางออก เล่งจ้วงจี่ก็มิส่งเสียงว่ากล่าวเดินตรงเข้าไปในประตูทันที

ในประตูมีโต๊ะเก้าอี้ที่สร้างไว้หยาบ ๆ ด้านขวาเป็นเตียงตั่วมหึมา มีผ้าห่มที่นอนอันสะอาดสะอ้านกองพับ ริมหน้าต่างเป็นโต๊ะหนังสือที่มีกระดาษพู่กันและหมึกวางไว้พร้อมมูล นอกจากนี้ก็ไม่มีเครื่องประดับอันใดอีก

เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่า นี่คือสถานที่คุมขังตน เมื่อมองรอบห้องแล้วก็ทรุดกาย

นั่งลงบนเก้าอี้

แม่ชีสาวทั้งสี่พอเข้ามาในห้องก็รีบสอดกระบี่คืนฝัก หนึ่งในจำนวนนั้นหันไปบอกกับแม่ชีน้อยที่มีความงุนงงสงสัยจนหน้าตาตื่นด้วยความเสียงหนัก ๆ ว่า

"ยังไม่รีบเข้าไปกราบพบซือเจ้กโจ๊ว"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็งงงันไปชั่ววูบ พริบตาเดียวได้เลื่อนชั้นขึ้นเป็นซือเจ้ก-โจ๊ว (อาจารย์ของซือเจ้ก) นี่เป็นเรื่องที่ทำให้รู้สึกคลางแคลงสงสัย ว่าตนได้กลายเป็นเฒ่าหนวดเคราขาวโพลงไปแล้วกระมัง ?

ขณะขบคิดชีน้อยทั้งสองก็คลานเข้ามาโขกศีรษะอยู่แทบเท้า พร้อมกับส่งเสียงเรียกอย่างนอบน้อมขึ้นเบา ๆ

"กวงเม้ง เจี้ยเม้ง กราบคารวะต่อซือเจ้กโจ๊ว"

เล่งจ้วงจี่ตะขิดตะขวงอยู่ในใจ แต่สีหน้าปั้นไว้จนเคร่งขรึมและเลียนท่าทีของผู้เฒ่ามาใช้ไปในคราวนี้ โดยอ้าปากหัวร่อฮาฮาทำท่าทีเป็นเมตตาการุณย์พร้อมกับกล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้น

"ขึ้นมา ขึ้นมา มิต้องมีมารยาทมากไป"

แล้วงอมือทำท่าจะไปประคอง ชีน้อยทั้งสองก็ลุกขึ้นตามคำสั่ง

แม่ชีวัยสาวหน้าสะคราญทั้งสี่รูปเมื่อเห็นเล่งจ้วงจี่ที่อายุยังเยาว์ แต่เลียนทีท่าของผู้ชรามาใช้ ต่างมองสบตากันไปมา แล้วเม้มริมฝีปากน้อย ๆ ของพวกนางกลั้นหัวร่อ

เล่งจ้วงจี่รู้ตัวได้ในบัดดล รู้สึกอับอายจนหน้าแดงฉานไปทันที

ทันใดเงาร่างคนได้พลุ่งพล่านวุ่นวาย แม่ชีวัยสาวหน้างามสะคราญทั้งสี่พากันมาคกเข่าฟบกายอยู่เบื้องหน้า ร้องขึ้นพร้อมเพรียงกันว่า

"ฮุ่ยอัน ฮุ่ยพัง ฮุ่ยอิม ฮุ่ยลุก กราบคารวะเล่งซือเจ้ก"

เล่งจ้วงจี่ตื่นตกใจจนกระสับกระส่ายทันที แต่คิดถึงเมื่อครู่ที่คนทั้งสี่เม้มริมฝีปากจนแก้มโป่ง ก็รีบทำทีท่าเป็นผู้ชราอันยโส หัวร่อฮาฮาแล้วกล่าวขึ้น

“มิต้องมีมารยาทมากไป เจ้าทั้งสี่ก็ลุกขึ้นเถิด”

ขณะว่ากล่าวนั้น ยังคงนั่งตัวตรงไม่มีทีท่าจะยื่นมือไปประคองเลย

แม่ชีวัยสาวทั้งสี่รูปนี้ต่างมีอายุสูงวัยกว่าเล่งจ้วงจี่คนละสองสามปี ยามนี้เห็นเล่งจ้วงจี่นั่งอย่างโอ่อ่าบนเก้าอี้ ไม่มีทีท่าจะเคลื่อนไหวอย่างไร ก็เกิดความคิดที่จะกลั่นแกล้งให้ยุ่งยากใจเล่น จึงส่งเสียงวิงวอนขึ้นพร้อมกันอีกครั้ง

“เล่งซือเจ้กพลังฝีมือสงล้ำสดยอด หลักวิชาลึกซึ้งแตกฉาน พวกศิษย์ทั้งหลายก็ใคร่จะฝึกปรือให้มีวิชาฝีมืออันน่าแตกตื่นตกใจเล่นดั่งเล่งซือเจ้กหวังว่าซือเจ้กโปรดได้เมตตาการุณย์”

เล่งจ้วงจี่ชาญฉลาดปราดเปรียวยิ่งนัก เข้าใจในเจตนาของพวกทั้งสี่นี้จนทะลุปรุโปร่งดีอยู่แล้ว ดังนั้นจึงพาลอ้าปากหัวร่อฮาฮาดั่งเป็นผู้ชราแก่หง่อมแล้วกล่าวอย่างภาคภูมิขึ้นว่า

“พวกเจ้ามีเจตนาจะฝึกฝีมือให้สูงส่ง นับเป็นปณิธานอันน่าชมเชย ขอเพียงพวกเจ้ามีสติปัญญาเฉียบแหลมมีไหวพริบปราดเปรียว ซือเจ้กจะไม่ตระหนี่ถี่เหนียวเด็ดขาด ย่อมจะถ่ายทอดวิชาให้หมดสิ้น”

กล่าวแล้วแหงนหน้าหัวร่อฮาฮาอย่างผู้ชรา มีความภาคภูมิใจเหลือร้ายขึ้นมาอีกครู่ใหญ่

แม่ชีวัยสาวทั้งสี่ ตามปรกติเป็นผู้มีความทระนงตัวถือดียิ่ง เมื่อฟังวาจาเล่งจ้วงจี่ที่ว่า ‘มีสติปัญญาเฉียบแหลมมีไหวพริบปราดเปรียว’ แต่ละคนก็ไม่ยินยอมเป็นอย่างยิ่ง ดั่งกับว่าเล่งจ้วงจี่ได้ดูแคลนพวกนางจนต่ำต้อยเกินไป

คิดถึงพวกนางทั้งสี่ครองจีวรสีเหลืองอ่อนได้ ก็เป็นเพราะมีภูมิปัญญาและความสามารถสูงที่สุดในหมู่ศิษย์รุ่นที่สามจำนวนหลายร้อยคนของอารามนี้ จะเป็นวิชาตัวเบา เพลงกระบี่ ต่างก็เหนือล้ำกว่าศิษย์ในรุ่นเดียวกันมากมายหลายเท่า ไหนเลยจะทนทานการดูแคลนครานี้ได้

ดังนั้นเอง ทั้งสี่จึงยังหมอบกับพื้นมิยอมลุกขึ้น ส่งเสียงวิงวอนขึ้น

พร้อมเพรียงว่า

"ขอซือเจ้กโปรดฉวยโอกาสที่ขณะนี้ยังว่างอยู่ บริเวณก็กว้างขวาง กรุณาถ่ายทอดไม้ตายอันสูงส่งให้แก่พวกศิษย์คนละท่าสองท่าในบัดดล พวกศิษย์จะจารึกพระคุณของเล่งซือเจ้กไว้จวบวันตายก็ไม่ลืมเลือน"

เล่งจ้วงจี่ต้องขมวดคิ้วนิ่วหน้า รู้ดีว่าพวกนางทั้งสี่ต่างไม่ยินยอมยิ่งนัก มีเจตนาจะมาแสดงฝีมือความสามารถต่อหน้าตนสักครั้ง ดังนั้นก็ฉุกใจได้คิด ตกลงใจจะใช้เพลงฝ่ามือที่เพิ่งค้นคว้าตีความมาจากสี่ขนพลสวรรค์เมื่อคร่หนึ่ง นั้นเป็นการลองหยั่งดู พวกศิษย์อารามเล่งเซียวเก็งจะรู้วิชาฝ่ามือชุดนี้หรือไม่ ส่วนอีกหนึ่งก็พอฉวยโอกาสนี้ฝึกปรือไปด้วย

พอตกลงใจเช่นนั้น ก็แสร้งทำเป็นลำบากยุ่งยาก นิ่งอั้นเนิ่นนานจึงกล่าวอย่างลังเล

"แต่ทว่าซือเจ้กมีความต้องการที่มิใคร่สมเหตุผลอยู่ข้อหนึ่ง คือแต่ละกระบวนท่าจะสอนเพียงสามครา ฝึกได้มากได้น้อย ต้องดูที่ภูมิปัญญาและบุญวาสนาของพวกเจ้าเท่านั้น"

พวกฮุ่ยอันทั้งสี่ต่างถือดีว่ามีสติปัญญาเฉียบแหลมกว่าคนอื่น ๆ ตามปรกติที่พวกซือไท่ถ่ายทอดวิชาฝีมือให้นั้น คราแรกจะเข้าใจ ครั้งที่สองแตกฉาน พอถึงครั้งที่สามก็ได้ความลึกล้ำพิสดารของวิชานั้น ๆ จนซึ้งใจ

ดังนั้นทั้งสี่พอได้ฟังเล่งจ้วงจี่วางกฎจะสอนสามครั้ง ต่างรับคำขึ้นด้วยความปีติยินดี พร้อมกันนั้นรีบคุกเข่าโขกศีรษะแล้วผุดลุกขึ้นอย่างเบิกบาน

เล่งจ้วงจี่ชี้ไปที่นอกประตู กล่าวว่า

"เราไปฝึกกันในลานหน้าตึกเถิด"

แล้วลุกขึ้นเดินนำหน้าออกจากตัวตึก พวกฮุ่ยอันทั้งสี่เหลือบตาบอกใบ้แก่กันแล้วรีบตามหลังเล่งจ้วงจี่ไปโดยกระชั้นชิด ส่วนซีน้อยสองรูปก็มายืนอยู่ที่สองข้างประตู จ้องมองดูด้วยความตื่นเต้นสงสัย

เมื่อถึงนอกประตูใหญ่ พวกฮุ่ยอันทั้งสี่ต่างยืนเคียงไหล่กันอยู่ทางมุมตึกด้วยท่าทางเคร่งขรึมสำรวม ตาแววววาวทั้งสี่คู่จับจ้องมองดูเล่งจ้วงจี่จน

แน่วนิ่งไม่กะพริบ

เล่งจ้วงจี่กลัวอย่างยิ่งว่า พวกฮุ่ยอันทั้งสี่ฝึกปรือสี่ฝ่ามือนี้มาจนแตกฉานเชี่ยวชาญอยู่ก่อนแล้ว หากแม้นถูกพวกนางสังเกตพบเห็น ตัวเองก็จะต้องอับอายขายหน้านัก ดังนั้นจึงแสร้งอธิบายขึ้นก่อนว่า

"ซือเจ้กในวันนี้ จะถ่ายทอดสี่ฝ่ามือของสถาบันสงฆ์ให้แก่พวกเจ้า อันเพลงฝ่ามือชุดนี้ ศิษย์ของสถาบันสงฆ์ พรต และชี ต่างก็ฝึกปรือมาจนแทบถ้วนทั่ว..."

พวกฮุ่ยอันทั้งสี่เมื่อฟัง บนใบหน้าที่งามคมคายก็ปรากฏความเคลื่อนไหวคล้ายดั่งจะหัวร่อ แต่พยายามกลั้นไว้

เล่งจ้วงจี่แสร้งทำเป็นมิเห็น ยังคงกล่าวสืบต่อไป

"ขณะใช้ฝ่ามือนี้ไปนั้น ร่างต้องปล่อยไปตามสภาวะ อย่าเกร็งกล้ามเหนี่ยวรั้ง ใจต้องหนักแน่นเยือกเย็น จินตนาการปลอดโปร่งแจ่มใส ได้ทั้งหมัด ได้ทั้งฝ่ามือ ดั่งเป็นมายาภาพและก็คล้ายอุปาทาน ยามเร็วเฉกเช่นอสนีบาตฟาดมา พลังฮึกหาญหนักกว่าหมื่นตำลึง ยามช้าอุปมาปุยนุ่นต้องสายลม พลังแผ่ไปในปลายนิ้วทั้งห้า กำลังภายในจะทะลักฝ่าอากาศไปไกล มีอานุภาพดุจเป็นลำน้ำใหญ่สายยาว แกร่งกร้าวรุนแรงจนมิอาจต้านทานปัดป้องทำให้ศัตรูยากจะหยั่งรู้ว่าเป็นหลอกล่อหรือจริงจัง..."

ฮุ่ยอิมเป็นคนที่มีความซุกซนกลอกกลิ้ง เห็นเล่งจ้วงจี่เอ่ยแต่แก่นสำคัญของเคล็ดวิชา โดยไม่บอกนามออกมา จึงอดมิได้ต้องเอ่ยสอดถามขึ้นว่า

"เรียนถามเล่งซือเจ้ก สี่กระบวนท่าฝ่ามือนี้มีนามว่ากระไร ?"

เล่งจ้วงจี่เองก็มิทราบว่าเป็นเพลงฝ่ามือนามใด แต่เมื่อฮุ่ยอิมถามมามิอาจไม่ตอบไปได้ จึงต้องเอ่ยคลุมเครือขึ้นว่า

"ในสำนักพรต สงฆ์ และชีทั้งสาม ต่างมีนามที่ตั้งผิดแปลกกัน มีบ้างเรียกเทียนซิ้งเจี้ย (ฝ่ามือเทพเจ้าสวรรค์) มีบ้างเรียกซี่ซิ้งเจี้ย (ฝ่ามือสี่เทพเจ้า) มีบ้างเรียกกิมซิ้งเจี้ย (ฝ่ามือเทพเจ้าสุวรรณ) พวกเจ้าทั้งสี่เลือกเรียก

เอาไปชื่อหนึ่งก็ได้”

พวกฮุ่ยอันทั้งสี่พอฟัง ต่างต้องเหลียวหน้ามองตากันอีกครั้งด้วยท่าทีที่งงงวยอย่างยิ่ง คล้ายดั่งมิเคยได้ยินว่า ในสถาบันสงฆ์จะมีเพลงฝ่ามือนามเยี่ยงนี้อยู่เลย

เล่งจ้วงจี่มาตรแม้นขบคิดตีความจนแตกฉานในฝ่ามืออันสุดยอดหลักวิชา แต่ยังมิเคยจะฝึกปรือมาเลย ตัวเองก็จำต้องฝึกหัดอย่างช้า ๆ ดูสักคราหนึ่งเช่นกัน

ดังนั้น จึงกระแอมเบา ๆ แล้วส่งเสียงหนัก ๆ ขึ้นว่า

“เจ้าทั้งสี่ระวังไว้ ขณะนี้ซือเจ็กจะทำท่าให้พวกเจ้าดูอย่างช้า ๆ สักคราก่อน”

พวกฮุ่ยอันทั้งสี่ต่างจับตาเพ่งมองดูการเริ่มฝึกอย่างช้า ๆ ของเล่งจ้วงจี่ แต่ความกระตือรือร้นในจิตใจพวกนาง คล้ายดั่งมิรุ่มร้อนจริงจังดั่งเมื่อครู่เสียแล้ว

ฮุ่ยอิมมีภูมิปฏิภาณที่สูงส่งกว่าทุกนาง นางรู้สึกสี่ฝ่ามือนี้คล้ายดั่งจะคุ้นตาอยู่บ้าง เพียงในช่วงเวลาสั้นคิดมิออกว่าเคยพบในที่ใดเท่านั้น แต่หลังจากดูจนจบชุดทั้งสี่ฝ่ามือ ก็ยังไม่เข้าใจความลึกล้ำพิสดารของวิชานี้เลย

พวกฮุ่ยอันทั้งสามต่างก็คล้ายมีความตื่นเต้นสงสัยอยู่บ้าง รอจนคนทั้งสี่รู้สึกตัวจะคิดพิจารณาให้ละเอียดอีกครั้ง เล่งจ้วงจี่ก็ได้ฝึกไปถึงกระบวนท่าที่สี่แล้ว

พลันเห็นเล่งจ้วงจี่ตาเป็นประกายคล้ายสายฟ้า พร้อมทั้งตวาดเสียงก้องขึ้นว่า

“อีกครั้งหนึ่ง !”

เสียงตวาดพอดังจากปาก เงาสีขาวพ่งวาบดจสายฟ้า เงาฝ่ามือกระจายซับซ้อนปานเมฆหนา พลังลมดังครืนครั่นจนน้ำหนักทะลักมาดุจดั่งภูเขาถล่มแผ่นดินทลาย ในที่สุดเห็นแต่เงาฝ่ามือโดยไม่เห็นร่างคน

พวกฮุ่ยอันทั้งสี่ต่างตะลึงลานไปทันที พวกนางคาดคิดไม่ถึงจริง ๆ ว่าฝ่ามือที่เชื่องช้าหาความพิสดารมิได้ทั้งสี่นั้น ถึงกับมีอานุภาพที่น่าแตกตื่นตกใจ

ปานนี้ได้ !

เล่งจ้วงจี่ยิ่งฝึกไปก็ยิ่งคึกคักจนลืมตัว มิได้ร้องบอกให้ดูรอบที่สามก็ได้ใช้สี่ฝ่ามือนี้ไปผสมผสานกับท่าเท้ามายาล่าวิญญาณ (ตุยฮุ้นฮ่วงจง) ของเชียนเฒ่าทะเลบูรพา (ตังไฮ้เชียนอง) อันสูงส่งสุดแผ่นดิน ในพริบตานั้นจึงเห็นเงาขาวกระจายจ้าดุจเป็นหมอกหนา ม่านฝ่ามืออันซับซ้อนดุจขุนเขาทลาย ในลานตึกมีพายุใหญ่โหมกระหน่ำจนฝุ่นทรายกระจายคละคลุ้งสลัวตา

พวกฮุ่ยอันทั้งสี่ตระหนกตกใจจนหน้าถอดสี พลังที่กระจายออกมากระแทกกระทั้นพวกนางจนต้องแนบกายไปบนผนังตึกสนิทแน่น ชายจีวรปลิวตามสายลมส่งเสียงป้าบ ๆ ไม่ขาดหู

เล่งจ้วงจี่คาดหมายไม่ถึงเลยจริง ๆ ว่า สี่กระบวนท่าฝ่ามือนี้จะสามารถใช้ย้อนไปย้อนมาได้โดยมิหยุดยั้งขาดตอน ยังมีความร้ายกาจรุนแรงมากกว่าที่ตนคิดไว้ในตอนแรกเสียอีก

ครั้นแล้วปฏิภาณได้วาบขึ้นมาในบัดดล รีบเกร็งพลังไปตามแนวทางเชียะเอี๊ยงเจี้ยกง (พลังฝ่ามือสุริยัน) ฝ่ามือทั้งสองพลันแดงฉานปานเหล็กเผาไฟ ทำให้ทั่วทั้งลานตึกกลายเป็นสีแดงสดใสปานโลหิตชโลมใส่อากาศก็ร้อนระอุขึ้นอย่างรวดเร็ว

พวกฮุ่ยอันทั้งสี่ขวัญหนีดีฝ่อแล้ว ต่างคล้ายถูกจับเหวี่ยงเข้าไปในเตาหลอมใหญ่ แตกตื่นตกใจจนพากันร้องโพล่งขึ้น

"เล่งซือเจ้ก ! เล่งซือเจ้ก !"

เสียงกรีดร้องดังพร้อมกับท่าทีที่ลนลานขวัญหาย กระโดดโลดแล่นเข้าไปในตัวตึกจนวุ่นวาย ส่วนชีน้อยสองนางที่ยืนดูทางข้างประตู ต่างแตกตื่นจนตัวสั่นงันงกหน้าซีดเผือดไปเนิ่นนานแล้ว

เล่งจ้วงจี่ที่กระตือรือร้นจนคึกคัก พอได้ยินเสียงร้องทักท้วงดังมาก็รู้สึกสำนึกตัวในบัดดล รีบลนลานชะงักร่าง กวาดตามอง กระดาษหน้าต่างของตัวตึกทั้งสามได้ถูกพลังความร้อนที่พวยพุ่งออกไปลนจนเกรียมทั่วทุกหนแห่งแล้ว

เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่าพลาดพลั้งไปมาก จึงมองไปยังพวกฮุ่ยอันที่ยืนออยู่ในประตูอีกแวบหนึ่ง แต่ละนางหน้าซีดเผือดขาว ท่าทีเชื่องซึมเซาดั่งขวัญไม่อยู่กับตัว ปากน้อย ๆ นั้นอ้ากว้าง ตากลมโตเบิ่งจนพองใหญ่มองมาที่ตนอย่างหวาดหวั่นพรั่นใจ

ฮุ่ยอิมเห็นร่างเล่งจ้วงจี่หยุดยั้ง นางก็ละล่ำละลักขึ้นด้วยความหวาดหวั่นทันที

"เล่งซือเจ้กท่าน..."

เล่งจ้วงจี่รู้ดี หากไม่จัดการกับพวกฮุ่ยอันทั้งสี่ให้ดีแล้ว จะต้องเป็นการแส่หาโพยภัยเข้าสุมใส่ตัวอีกครั้งอย่างเด็ดขาด

ดังนั้นแสร้งทำเป็นมิได้ตื่นเต้นแยแส คงแหงนหน้าหัวร่อฮาฮา แล้วกล่าวว่า

"ซือเจ้กเพราะต้องการให้พวกเจ้าได้มีโอกาสขบคิดตีความอีกสักครั้งจึงได้ฝึกมากไปกว่าตั้งกฎไว้ครั้งหนึ่ง"

ฮุ่ยอันขมวดคิ้วจนแนบแน่น ถามอย่างคลางแคลงสงสัยว่า

"เพลงฝ่ามือชุดนี้ของเล่งซือเจ้ก คล้ายดั่งมิละม้ายกับวิชาทั้งหลาย..."

เล่งจ้วงจี่กลัวอย่างยิ่งว่า พวกฮุ่นอันจะกลับไปรายงานต่อซือไท่ชราทั้งสาม ทำให้เจตนาดีที่ผู้อาวุโสผมขาวพาตนเข้าพิจารณาโทษทางโบสถ์หลังถูกเปิดเผยออก ดังนั้นหัวร่ออย่างเบิกบานแล้วกล่าวว่า

"ขอเพียงพวกเจ้ามีความอดทนพยายาม ซือเจ้กจะต้องถ่ายทอดสี่กระบวนท่าสี่ฝ่ามือที่ไม่ละม้ายวิชาผู้อื่นใดให้แก่พวกเจ้าทั้งสี่คนเป็นแน่แท้"

ทั้งสี่พอได้ฟังต่างลอบยินดีปรีดาจนหน้าระรื่น ความหวาดหวั่นพรั่นพรึงที่มีปลาสนาการไปในทันที

ขณะเวลานั้นเอง หน้าประตูกำแพงมีเสียงเคาะดังถี่เร็วขึ้นมา ชีน้อยที่ขวัญหนีดีฝ่อยังไม่ได้สติ รีบร้องโพล่งขึ้นด้วยเสียงสั่นสะท้าน

"ส่งอาหารกลางวันมาแล้ว"

กล่าวแล้วกวงเม้งที่สูงวัยกว่ารีบวิ่งปราดไปเปิดประตูกำแพง ส่วนฮุ่ยอัน

ทั้งสี่ก็สะดุ้งรู้ตัวว่าเป็นเวลาสายมากแล้ว ดังนั้นพากันคารวะอำลา

เล่งจ้วงจี่ฉุกใจได้คิดรีบกล่าวอย่างหนักแน่นจริงจังขึ้น

"เรื่องถ่ายทอดวิชาเมื่อครู่นี้ ห้ามมิให้แพร่งพรายต่อผู้หนึ่งผู้ใดเป็นอันขาด มิเช่นนั้นบรรดาศิษย์ทั่วทั้งอารามต่างจะต้องพากันมาวิงวอนขอฝึกบ้าง"

พวกฮุ่ยอันทั้งสี่มาตรแม้นเป็นศิษย์สถาบันสงฆ์ แต่เนื่องจากอายุเยาว์วัย ยังมิอาจจะบำเพ็ญใจจนบริสุทธิ์ปราศจากอคติ พวกนางยังมีใจรักโลภ โกรธ หลงเหลืออยู่ จึงย่อมไม่ปรารถนาให้ผู้อื่นพลอยมาฝึกปรือวิชาอันสุดยอดเช่นนี้ ดังนั้นต่างน้อมกายรับคำแล้วพากันไปอย่างรวดเร็ว

๛ ๛ ๛

เวลาสี่วันผ่านไปอย่างรวดเร็ว แต่เล่งจ้วงจี่ยังคงถูกขังอยู่ในตึกโดดเดี่ยวหลังเดิม ไม่มีทั้งการถูกเรียกตัวไปฟังธรรมจากผู้อาวุโสผมขาว และมิได้เห็นทั้งพวกฮุ่ยอันเหล่านั้นมาอีก

เล่งจ้วงจี่ตั้งอกตั้งใจฝึกปรือวิชาฝ่ามือและกระบี่ แต่พอหลายวันเข้าก็เริ่มรุ่มร้อนกระวนกระวาย

โดยเฉพาะเรื่องที่สร้างความกระสับกระส่ายให้คือ ไฉนในหลายวันนี้ยังมิได้เห็นเกียงซือเจ๊มาถึง ? แล้วพลอยคิดไปในแง่ร้าย หรือว่านางประสบเภทภัยอันใดในระหว่างทาง ?

พอคิดถึงความปลอดภัยของเกียงซือเจ๊ จิตใจก็ไม่อาจจะข่มให้มีความสงบเยือกเย็นอยู่ได้ต่อไปแล้ว

คิดสืบต่อไปว่า เกียงซือเจ๊อาจจะมาวนเวียนอยู่ในฮ่วงซัวนี้แล้ว เพียงแต่หาอารามเล่งเชียวเก็งในหุบเขาอันสดขจีแห่งนี้มิพบก็ได้

เล่งจ้วงจี่กระวนกระวายจนเดินพล่านอยู่ในห้อง ก้มหน้าขบคิดแต่เรื่องเกียงซือเจ๊ จะเกิดเหตุการณ์ใดในระหว่างทาง หรือบนขุนเขาฮ่วงซัวที่ล้วนอาจเกิดขึ้นได้ทั้งสิ้น

ในที่สุดเล่งจ้วงจี่ตกลงใจไปหาผู้อาวุโสผมขาว วิงวอนนางให้ปล่อยตัวออกจากอารามไปตามหาเกียงซือเจ๊สักชั่วคราว

ด้วยจิตใจที่รุ่มร้อนทุรนทุราย ได้รอคอยอย่างลำบากยากเย็น จนพ้นยามสองแล้วจึงเงี่ยหูฟังอย่างตั้งใจ กวงเม้งกับเจี้ยเม้งทั้งสองชีน้อยหลับใหลกันไปเนิ่นนานแล้ว ดังนั้นรีบลอบเปิดประตูย่องออกมา เมื่อปิดกลับเรียบร้อยก็กระโดดปราดขึ้นหลังคาทันที

ราตรีกาลปักษ์อันมืดมิด บนฟ้ามีแสงเลือนรางของหมู่ดาว ทั่วทั้งอารามเล่งเชียวเก็งมืดมนอนธการ มีแต่หน้าโบสถ์ซึ่งไกลร่วมสองร้อยวาเท่านั้นที่ยังมีไฟจุดไว้วับแวม

เล่งจ้วงจี่กวาดตาพิจารณาดูจนแน่แก่ใจ จึงใช้วิชาตัวเบาพุ่งวูบวาบออกจากอารามเล่งเชียวเก็ง มุ่งหน้าไปทางป่าไผ่หลังอารามด้วยความแคล่วคล่องดั่งเป็นประกายสายฟ้า

ทางป่าหลังอารามมืดมิด จนแม้ยื่นมือก็แลมิเห็นนิ้ว ลมภูเขาโหมมาเป็นระยะ ๆ พัดพาจนกิ่งไม้ใบหญ้าไหวซู่ซ่า เป็นเสียงเดียวในความมืดมิดวังเวง ยิ่งเน้นเห็นเป็นวิกาลอันน่าหวาดหวั่น

วิ่งละลิ่วอยู่ชั่วครู่ จึงได้มาถึงในป่าไผ่หลังอารามที่มืดมิดสนิททั่วมองหาตึกเตี้ยหลังน้อยของเต้าโกวผมขาวมิเห็น จนเล่งจ้วงจี่เริ่มรู้สึกลังเลมิทราบว่ากระทำเช่นนี้จะเป็นการก้าวร้าวรบกวน ผู้อาวุโสผมขาวจะขุ่นเคืองเคียดขึ้งหรือไม่ ?

ขณะขบคิดอย่างลังเล พลันได้ยินเสียงเต้าโกวผมขาวถามเบา ๆ อย่างเร่งร้อน

"จี่ยี้หรือ ?"

เล่งจ้วงจี่ตกใจจนสะดุ้งตัวลอย รีบหันมาน้อมกายตอบรับคำเสียงแผ่วเบาไปบ้าง เต้าโกวผมขาวคล้ายดั่งกำลังรอคอยให้เล่งจ้วงจี่มาอยู่ทีเดียว ดังนั้นรีบกล่าวเสียงเบาอย่างรุ่มร้อน ให้รีบเข้าไปโดยด่วน

เล่งจ้วงจี่ฟังน้ำเสียงของผู้อาวุโสผมขาวเปี่ยมด้วยความวิตกกังวลและ

รุ่มร้อน พร้อมกันนั้นเห็นภายในตัวตึกที่มืดมิด มีประกายสีเขียวเรืองขึ้นวูบหนึ่งก็หายวับ ดังนั้นจิตใจยิ่งตื่นเต้นจนตึงเครียด

รับคำเบา ๆ แล้วเดินกลั้นหายใจเข้าไปที่หน้าประตูศิลา น้อมร่างลงกล่าวว่า

"จี่ยี้ขอกราบผู้อาวุโส"

"เข้ามานั่ง"

เล่งจ้วงจี่รีบรับคำแล้วเดินกลั้นหายใจเข้าไป ยังคงนั่งตรงอย่บนเบาะที่นั่งของเมื่อหลายวันก่อนใบนั้น เต้าโกวผมขาวรอจนเล่งจ้วงจี่นั่งเรียบร้อยก็รีบถามอย่างกังวลจนรุ่มร้อนว่า

"จี่ยี้ เกียงซือเจ๊ของท่านไฉนยังไม่เห็นมา ?"

เล่งจ้วงจี่ตอบอย่างรุ่มร้อนกระวนกระวายเช่นกันว่า

"จี่ยี้ก็มาเพราะเรื่องนี้นี่เอง"

ขณะว่ากล่าวก็เห็นเต้าโกวผมขาวที่นั่งอยู่บนตั่งศิลาขมวดคิ้วด้วยสีหน้าหม่นหมองกังวล ปราศจากประกายผ่องใสของเมื่อหลายวันก่อนโดยสิ้นเชิง

เต้าโกวผมขาวได้ถามขึ้นอย่างสงสัยใจว่า

"ท่านและเกียงยี้แยกทางกันในที่ใด ?"

เล่งจ้วงจี่รู้สึกขมขื่นใจเป็นยิ่งนัก ต้องตอบอย่างหม่นหมองว่า

"ที่เมืองเจี๋ยะมึ้งชายแดนมณฑลกังไส"

"ท่านว่าเกียงยี้มีพลังฝีมือที่ไม่ต่ำทราม ?"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็รู้ได้ทันที ว่าเต้าโกวผมขาวเริ่มกังวลถึงปัญหาความปลอดภัยของเกียงซือเจ๊แล้ว ดังนั้นจึงผงกศีรษะรับคำอย่างหนักแน่นนอบน้อม

"ใช่แล้ว พลังฝีมือของเกียงซือเจ๊ มิได้ด้อยกว่าจี่ยี้มากน้อยเท่าใด"

เต้าโกวผมขาวพอฟัง สีหน้าคล้ายดั่งผ่องใสขึ้นไม่น้อย แต่ยังคงขมวดคิ้วกล่าวรำพึงขึ้นกับตนเองอย่างลืมตัว

"ประหลาดแท้ แล้วไฉนยังมิเห็นมาเลยเล่า ?"

เล่งจ้วงจี่ดูออกว่า เต้าโกวผมขาวมีความกังวลสนใจในตัวเกียงซือเจ๊

มิได้ด้อยกว่าตนสักน้อยนิดเลย จึงเอ่ยออกความเห็นไปว่า

"ผู้อาวุโส เกียงซือเจ๊อาจบางทีจะมาถึงฮ่วงซัวนานแล้ว เพียงหาอาราม เล่งเซียวเก็งในหุบเขาเขียวขจีแห่งนี้มิพบเท่านั้น"

"เราก็กำลังคิดเช่นนั้นอยู่"

"จี่ยี้คิดจะลงไปตามหาเกียงซือเจ๊ที่เชิงเขามา ?"

เต้าโกวผมขาวขมวดคิ้วแนบแน่น สีหน้าปรากฏแววลำบากใจ กล่าวช้า ๆ อย่างลังเลขนาด

"ฮ่วงซัวมีรัศมีกว้างร้อยลี้ ขุนเขามากมายซับซ้อน วัดวาอารามก็มีอยู่มากจนไม่เคยมีผู้ใดคำนวณถ้วนทั่ว จะคิดหาตัวเกียงซือเจ๊ท่านน่ากลัวไม่ง่าย..."

"มิว่าจะอย่างไร จี่ยี้ยินดีจะไปทดลองสักครั้ง"

"ก็ได้ ดูท่าเด็กนี้มีสติปัญญาที่มิได้เทียบเท่ากับท่านจริง ๆ แต่ทว่า... แต่ทว่าอารามเล่งเซียวเก็งมีกฎตราไว้ตายตัว ในอารามจะไม่ยอมให้อาคันตุกะที่เป็นบุรุษเพศพักแรมอย่างเด็ดขาด หากแม้นปล่อยท่านออกมา ท่านจะไม่มีที่พำนักพักผ่อนอีกเลย"

เล่งจ้วงจี่พอฟังจึงเพิ่งเข้าใจ ที่แท้เต้าโกวผมขาวจับตนเข้ากักขังในตึกโดดเดี่ยว เป็นเพราะต้องการคลี่คลายปัญหาให้ตนได้พักอยู่ในอารามเล่ง-เซียวเก็งนั่นเอง

ขณะขบคิดอยู่ ได้ยินเต้าโกวผมขาวกล่าวสืบต่อขึ้นว่า

"เรามาตรแม้นสั่งให้เลี่ยวติ๊งซือไท่ ถ่ายทอดคำสั่งแก่ศิษย์ทั่วทั้งอาราม ไม่ว่าผู้ใดก็ห้ามไปรบกวนท่านในเขตคุมขัง แต่วันพรุ่งนี้ท่านผละไปจากอาราม โดยไม่ว่ากล่าว เห็นทีมิอาจหลอกลวงต่อชีน้อยอายุเยาว์ทั้งสองรูปนั้นแน่"

เล่งจ้วงจี่ยามนี้ก็เข้าใจแล้วว่า ไฉนพวกฮุ่ยอันทั้งสี่จึงมิไปพัวพันขอถ่ายทอดวิชาจากตนในที่คุมขังอีก และก็คิดไม่ถึงจริง ๆ ว่าอารามนางชีจะมามีกฎวินัยอันเข้มงวดกวดขันปานนี้ ยังรุนแรงมากไปกว่าสำนักใหญ่ที่มีแต่ชื่อจอมปลอมทั้งหลายนั้นเสียอีก

ความจริงเล่งจ้วงจี่คิดจะบอกว่า ตอนออกจากที่คุมขังในวันพรุ่งจะห้าม

ชีน้อยทั้งสองมิให้แพร่งพรายข่าวคราวไปเป็นอันขาด แต่วาจาพอมาถึงริมฝีปากก็รู้สึกว่าเป็นเรื่องที่ไม่อาจจะเป็นไปได้ ดังนั้นจึงฉุกใจคิดแล้วรีบเปลี่ยนคำพูดว่า

"ในเมื่อจี่ยี้ออกจากเล่งเซียวเก็ง ก่อนจะหาตัวเกียงซือเจ๊พบ ย่อมไม่กลับมาอีก"

"เยี่ยงนั้นไม่เหมาะสม เพราะหากบังเอิญเกียงซือเจ๊ของท่านหามาจนถึงที่นี้ ก็มิทราบจะไปหาตัวท่านในที่ใดอีก"

"จี่ยี้พอจะกลับมาก่อนอาทิตย์ตกดินทกวัน กลางคืนจะพำนักในอารามร้างบนยอดเขา"

เต้าโกวผมขาวรู้สึกว่าเป็นเรื่องลำบากตรากตรำเกินไป จึงสั่นศีรษะระรัวแล้วกล่าวว่า

"ไม่ได้ มิเหมาะสม ยังคงรออีกสักวันสองวันเถิด"

เล่งจ้วงจี่เห็นเต้าโกวผมขาวไม่อนุญาต ย่อมมิอาจมายืนกรานอยู่ถ่ายเดียว จำต้องรับคำอย่างนอบน้อม

ทั้งสองสงบงันไปอีกครู่ใหญ่ คล้ายดั่งกำลังขบคิดคำนวณถึงเหตุผลที่เก็งจียุ้นไฉนจึงยังไม่มา

ทันใดเต้าโกวผมขาวตาเป็นประกายสุกวาวคล้ายดั่งคิดถึงเรื่องราวใดขึ้นได้แล้ว ดังนั้นจับตามองมาทางเล่งจ้วงจี่ ลดเสียงแผ่วเบาถามขึ้นอีกคราว่า

"จี่ยี้ ในวันที่ท่านผ่านโบสถ์นอกเข้ามาจนถึงโบสถ์พระประธานหลังที่สามนั้น ระหว่างกลางทางท่านได้พบเห็นในอารามเล่งเซียวเก็งมีความพิเศษพิสดารอันใดอยู่บ้างหรือไม่ ?"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็ใจสะท้าน บัดนี้จึงรู้ว่าสาเหตุที่เต้าโกวผมขาวต้องการประชุมพิจารณาโทษตน เป็นจริงดั่งที่ตนสันนิษฐานอยู่แต่แรก ดังนั้นพลอยลดเสียงแผ่วเบาตอบไปบ้างว่า

"จี่ยี้พบเห็นเทวรูปสุวรรณสี่องค์ที่อยู่หน้าโบสถ์เป็นกระบวนท่าฝ่ามือที่มีอานุภาพเกรี้ยวกราดรุนแรงสุดจะเปรียบประมาณ และก็เป็นสี่กระบวนท่าหมัดที่หนักหน่วงรุนแรงจนไร้ที่เทียมเทียบเปรียบได้ ?"

เต้าโกวผมขาวพอฟัง **สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไปทันที** ชมเชยด้วยความตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่งว่า

"เทียนเล้งเลือกบุคลิกคน นับว่ามีสายตาอันกระจ่างคมกล้าอยู่จริง นับเป็นบุปผาพันธุ์ประหลาดของบู๊ลิ้มยุคนี้ได้อย่างแน่ชัด จี่ยี้ ท่านมิได้ผิดความหวังอันคับแค้นของเราคราวนี้เลย ฟังจากปากคำของท่าน คล้ายดั่งได้ขบคิดค้นคว้าจนรู้ความลึกล้ำพิสดารของวิชาแล้วกระมัง ?"

"ขอบพระคุณผู้อาวุโสที่ส่งเสริม จี่ยี้ได้ซึ้งถึงความลึกล้ำพิสดารของสี่กระบวนท่าฝ่ามือโดยสิ้นเชิงแล้ว หากแม้นวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ของอาจารย์ได้ทราบ ก็ต้องแย้มยิ้มอยู่ในปรภพ..."

เต้าโกวผมขาวพอฟัง สีหน้าที่ปีติยินดีพลันปลาสนาการหมดสิ้น ตาที่แวววาวก็มีหยาดน้ำประดังขึ้นจนเอ่อคลอ

เล่งจ้วงจี่พอเห็นก็กระสับกระส่ายยิ่ง รู้ดีว่าตนไม่สมควรจะเอ่ยถึงอาจารย์และพาดพิงคำ 'วิญญาณกับปรภพ' อะไร ยามนี้เห็นน้ำตาของเต้าโกวผมขาวได้ไหลหลั่งลงมาเป็นเส้นสายอย่างแช่มช้า ยิ่งรู้สึกสำนักผิดอย่างรุนแรง

เงียบงันกันไปอีกครู่ใหญ่ เต้าโกวผมขาวมิได้กล่าวอย่างไรออกมา เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่าสมควรไปแล้ว ดังนั้นลุกขึ้นน้อมกายกล่าวอย่างหม่นหมอง

"จี่ยี้ที่อกตัญญู รื้อฟื้นความเศร้าเสียใจของผู้อาวุโสขึ้นมา รู้สึกเจ็บช้ำใจยิ่งนัก ค่ำนี้ก็เป็นเวลาดึกมากแล้ว จี่ยี้จะขอกราบลา ไว้ค่ำวันพรุ่งค่อยมากราบท่านอีกครั้ง"

กล่าวแล้วลุกขึ้นคุกเข่าโขกศีรษะ เต้าโกวผมขาวก็มิได้กล่าวกระไร เพียงผงกศีรษะอนุญาตด้วยน้ำตาที่เอ่อคลอ

เล่งจ้วงจี่ลุกขึ้นแล้วถอยกายออกจากห้องศิลาอย่างนอบน้อม จนเข้าถึงป่าไผ่จึงได้หันกายวิ่งปราดออกไป

บทที่สิบแปด เรื่องหลังเมื่อครั้งอดีต

เล่งจ้วงจี่เดินไปด้วยความเจ็บช้ำขมขื่นและพิศวงสงสัย มีความรู้สึกว่า ระหว่างเต้าโกวผมขาวกับอาจารย์จูอ้วงงิ้นปิดนี้ จะต้องเป็นพันธะที่มิใช่ธรรมดาสามัญแน่นอน

ขณะขบคิดพลันมีเสียงทอดถอนใจอันหนักอึ้งดังแว่วมาทางด้านหลัง

เล่งจ้วงจี่ยิ่งอัดอั้นรันทดจนชะงักกายไว้ในบัดดล เพ่งมองอีกครั้ง เห็นห่างจากป่าไผ่มาหลายสิบวาแล้ว มุ่งหน้าอีกไม่ไกลก็จะเป็นกำแพงกว้างใหญ่ของอารามเล่งเชียวเก็ง เล่งจ้วงจี่ต้องเหม่อมองดูทิศทางของป่าไผ่ที่มืดเลือนราง สายหน้าไปมาด้วยความคับแค้นรันทด

ทันใดไหวพริบได้วาบขึ้นจนสองตาเป็นประกายแววับ เหลียวมองไปยังยอดเขาที่คลุมด้วยน้ำแข็งซึ่งไกลหลายร้อยวา พลันใช้วิชาตัวเบาโถมปราดไปราวสายฟ้า

เมื่อมาถึงผนังเขาอันสูงชัน มิได้หยุดยั้งรั้งรอ สะบัดแขนเสื้อทะลึ่งปราดขึ้นไป กระทั่งถึงยอดเขาอันสูงชัน ในความเลือนรางของวิกาลกลาง

หิมะ ลมเย็นยะเยียบทะลุเสื้อผ้าจนหนาวเหน็บ เล่งจ้วงจี่กวาดตาจดจำทิศทางแล้วจึงวิ่งไปยังอารามปรักหักพังหลังนั้น

เมื่อมาถึงเบื้องหน้าบันได ก็ต้องใจสะท้านทันทีเพราะซากร่างสองท่อนของเต็งซิมพั่ง ยังคงปรากฏชัดเจนอยู่ในที่เดิม

เล่งจ้วงจี่มองดูด้วยความสงสัยใจยิ่ง เพราะฟังจากปากคำของพวกปวยฮู้จื้อพั่งกัววันนั้น แสดงว่าพวกมันเคยขึ้นมาอยู่ชัด ๆ แต่แล้วไฉนพวกมันจึงมิจัดการกลบฝังซากศพเต็งซิมพั่งผู้เป็นอาจารย์ ?

ยามนี้คิดขึ้นแล้ว เจ้าอุบาทว์ชาติชั่วที่ไม่มีความเคารพนับถืออาจารย์ไม่คำนึงถึงคุณธรรม นับว่าตายแล้วยังไม่สาสมกับความผิดจริง ๆ

เล่งจ้วงจี่ไม่อาจอำมหิตพอ เห็นเต็งซิมพั่งต้องทอดซากศพอุจาดต่อหน้าฟ้าดิน จึงก้มลงหิ้วซากศพสองท่อนที่แข็งกระด้าง กระโดดขึ้นไปบนหน้าผาน้ำแข็ง เหวี่ยงลงไปในช่องแตกของผนังศิลาแห่งหนึ่ง

จากนั้น จึงกระโดดกลับมาที่บันไดหน้าอาราม ยืดร่างละลิ่วขึ้นไปบนหลังคาที่พังทลายของตัวโบสถ์ใหญ่ กวาดตามองไป ทุกที่ทางล้วนมืดมิดสนิททั่ว ดูมิออกว่าทิวทัศน์รอบข้างจะเป็นฉันใด

เงยหน้าเหม่อมองท้องฟ้า มืดครึ้มเลือนรางเป็นเวลาเที่ยงคืนพอดี

คิดถึงเสียงถอนหายใจอันรันทดหดหู่ของเต้าโกวผมขาวเมื่อครู่ ในวิกาลวังเวงของยอดเขาใหญ่ยังดังไกลมาตั้งหลายวา หากแม้นเกร็งพลังลมปราณให้ผนึกตัวเต็มที่ เปล่งเสียงตะโกนก้องออกไปสักครา ไยมิใช่จะสะท้อนตามลมจนไกลสิบกว่าลี้

เกียงซือเจ๊หากแม้นมาถึงภูเขาฮ่วงซัวจริง คงต้องได้ยินเสียงร้องของตนเป็นแน่แท้ เนื่องจากจิตใจที่ว้าวุ่นของนางในยามนี้ นางจะต้องพลิกกระสับกระส่ายยากจะข่มตาหลับได้ และเมื่อนางไม่หลับ เห็นทีต้องได้ยินเสียงร้องของตน

พอตกลงใจก็เกร็งพลังลมปราณให้ผนึกตัว ยกสองมือขึ้นป้องปากกู่คำว่า 'เพ้ย' ออกไป เสียงกู่นี้สะท้อนออกไปทั่วทั้งเทือกทิวเขาลำเนาไม้ทุกทิศทาง

มีแต่เสียงสะท้อนดังกึกก้องอื้ออึง ดำเนินอยู่เป็นเวลาเนิ่นนานก็ไม่ขาดหาย คิดว่าต้องดังไกลไปหลายสิบลี้แน่นอนนัก

เล่งจ้วงจี่พอได้ยินเสียงสะท้อนก็ตื่นเต้นยินดี ขอเพียงสามารถกู่เรียกเกียงซือเจ๊มาได้ แม้ฟ้าถล่มแผ่นดินทลายยามนี้ก็ไม่ไปคำนึงวิตกแล้ว ดังนั้นรีบเกร็งลมปราณให้รวมตัวกันจนเข้มแข็ง ตะเบ็งเสียงก้องร้องออกไป

"นี่...เกียง...ซือ...เจ๊...น้อง...อยู่...บน...ยอด...เขา...สูง... สุด...รอ...ท่าน"

เสียงตะโกนครานี้สะท้อนก้องไปทั่วทั้งท้องฟ้าและเทือกทิวเขา ดั่งราวอสนีบาตกำลังฟาดลั่น กระจายไปพร้อมกับสายลมจนไกลไปจนสุดขอบฟ้า

เล่งจ้วงจี่ชะงักเล็กน้อย แล้วจึงตะเบ็งเสียงร้องเป็นครั้งที่สอง

ในพริบตาที่เสียงร้องอันกึกก้องครั้งที่สองเพิ่งขาดคำ มีเสียงชายเสื้อปะทะลมดังถี่เร็วเข้ามาทางหน้าผาด้านหลังอย่างเร่งร้อน

เล่งจ้วงจี่ฉุกใจได้คิดหรือว่าเกียงซือเจ๊อยู่บนยอดเขาแห่งนี้ ?

เหลียวหน้ามองไป เห็นทางหน้าผาด้านตะวันออกเฉียงเหนือ มีเงาสีเทาจุดหนึ่งกำลังพุ่งปราด ๆ ดุจเป็นประกายสายฟ้า รวดเร็วว่องไวสุดเปรียบประมาณ มุ่งมาทางอารามปรักหักพังนี้ ในเวลาเพียงพริบตาก็ใกล้ในรัศมีหลายสิบวาแล้ว

เมื่อเพ่งมองจ้องไปอีกครั้ง ก็ตื่นตกใจจนหน้าถอดสี เพราะเงาสีเทาอันรวดเร็วอย่างยิ่งยวดนั้น คือเต้าโกวผมขาวในตึกศิลาหลังป่าไผ่นั่นเอง

เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่าผิดท่าแน่ เนื่องจากสีหน้าท่าทางอันตื่นเต้นลนลานของเต้าโกวผมขาวนำมาคำนวณ รู้ดีว่าต้องเป็นที่หนักหนาสาหัสยิ่ง ดังนั้นรีบกระโดดกายลงจากหลังคาโบสถ์ ร่างพอเพิ่งสัมผัสพื้น เต้าโกวผมขาวก็มาถึงหน้าโบสถ์รีบกล่าวอย่างกังวลแต่ปรานี

"จี่ยี้ ท่านไฉนมีความคิดเห็นเป็นเด็กทารก ยังมิรีบกลับไปในตึกหวงห้าม (คุมขัง)"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็รู้สึกว่าตนมีหัวคิดอ่อนจนน่าขบขัน จึงต้องแย้มยิ้มขึ้นด้วยใบหน้าแดงเฉิดฉาน

ทันใดนั้น...

เสียงกู่สดใสที่ยาวนานเลือนราง แว่วมาตามลมภูเขาที่โชยพัด ยามได้ยินคล้ายยังห่างไกลอยู่ประมาณยี่สิบสามสิบลี้

เล่งจ้วงจี่สะท้านหวั่นไหว สองตาเป็นประกายวูบวาบ ร้องโพล่งขึ้นด้วยความตื่นตระหนก

"อา...เกียงซือเจ๊ !"

เต้าโกวผมขาวสีหน้าแปรเปลี่ยนไปทันที รีบถามอย่างเร่งร้อนสงสัย

"จะเป็นเกียงยี้ได้หรือ ?"

เล่งจ้วงจี่เงี่ยหูฟังจนแน่แก่ใจ ว่าเสียงกู่สดใสนั้นคือเก็งจีฮุ้นจริง ๆ จึงยืนยันอย่างหนักแน่นว่า

"ใช่แล้ว ต้องเป็นเกียงซือเจ๊แน่นอน"

ในดวงตาอันแวววาวของเต้าโกวผมขาว มิทราบมีน้ำตาเอ่อขึ้นเนืองนองตั้งแต่เมื่อใด นางยังคงถามอย่างมิใคร่เชื่อถือ

"นางจะมีกำลังภายในที่ลึกล้ำถึงปานนี้เชียวหรือ ?"

เล่งจ้วงจี่รีบอธิบายด้วยความกระตือรือร้นว่า

"จี่ยี้เคยบอกกับผู้อาวุโสแล้ว พลังฝีมือของเกียงซือเจ๊มิได้ด้อยกว่าผู้เยาว์มากน้อยเท่าใด"

ขณะว่ากล่าว เสียงกู่อันสดในยาวนานก็ได้หยุดชะงักไป แต่หางเสียงของการกู่นี้ คล้ายดั่งยังคงวนเวียนอยู่ในหุบเขาลำเนาไม้กระจายอยู่ทั่วทั้งท้องฟ้าวิกาล

บนใบหน้าอันงามสะคราญของเต้าโกวผมขาวเปี่ยมด้วยความเคลิบเคลิ้มเลอะเลือน นางเหม่อมองดทิศทางที่มีเสียงก่ดังแว่วอย่ รำพึงรำพันคล้ายดั่งละเมอกับตนเอง

"นางขณะนี้อย่างน้อยอยู่ในระยะไม่ต่ำกว่ายี่สิบสามสิบลี้ คำนวณตามฝีมือที่มีวิชาตัวเบาสูงสุดขึ้นว่ากล่าว จะบรรลุถึงยอดเขาแห่งนี้น่ากลัวยังจะต้องกินเวลาอีกหนึ่งชั่วยามเต็ม ๆ"

วาจาชะงักลงเล็กน้อย คล้ายดั่งคิดถึงเรื่องสำคัญอันใด รีบมองหน้าเล่งจ้วงจี่แล้วถามอย่างเร่งร้อนกังวล

"จี่ยี้ ท่านเรียกเกียงซือเจ๊ของท่านอีกครั้ง"

นั่นเป็นเรื่องที่เล่งจ้วงจี่กำลังใคร่จะกระทำจนตัวสั่นอยู่แล้ว ดังนั้นรีบน้อมกายรับคำแล้วกระโดดขึ้นไปบนหลังคาโบสถ์อีกครั้ง ส่งเสียงกู่อันกึกก้องกังวานออกไปอีกครา

"นี่...เกียง...ซือ...เจ๊...น้อง...อย่...ทาง...ตะ...วัน...ตก...เฉียง...เหนือ...ของ...ท่าน..."

เสียงก้องกังวานกลางอากาศยังอื้ออึงมิทันขาดหาย เสียงกู่ที่สดใสยาวนานนั้นก็ได้ดังตามลมมาอีกครา และใกล้กว่าเสียงกู่ครั้งแรกมากมายก่ายกองนัก เล่งจ้วงจี่พอได้ยินก็ตื่นเต้นลิงโลดจนแทบคลุ้มคลั่ง ก้มหน้ามองดูเต้าโกวผมขาวที่ยืนแหงนอยู่ทางหน้าบันไดด้วยความพลุ่งพล่านดาลใจว่า

"เป็นเกียงซือเจ๊จริง ๆ ผู้อาวุโส..."

ขณะกล่าวจึงเพิ่งพบเห็น ใบหน้าที่งามสง่าของเต้าโกวผมขาวมีน้ำตาเนืองนองจนเต็มหน้า จึงต้องชะงักวาจาไว้ด้วยความตื่นเต้นตกใจ

พลันได้ยินเสียงเต้าโกวผมขาวกล่าวด้วยเสียงสั่นสะท้านเพราะความพลุ่งพล่าน

"วิชาตัวเบาของเด็กนี้ นับว่าพิเศษพิสดารจริง ๆ ขณะนี้นางได้ผ่านยอดเขาอีกแห่งหนึ่งมาแล้ว"

ขณะกล่าวคำ ริมฝีปากที่มีหยาดน้ำตาเปียกเป็นเส้นสาย ปรากฏรอยยิ้มอันปลาบปลื้มประโลมใจขึ้นน้อย ๆ

เล่งจ้วงจี่ยามนี้พลันนึกถึงคำพูดจิ้นเต็กไต้ซือ ที่เคยชมเชยเก็งจีฮุ้นเมื่อตอนอยู่หมู่ตึกอ้อโฮ้วซัวจึง ดังนั้นมองหน้าเต้าโกวผมขาวแล้วกล่าวอย่างร่าเริงว่า

"วิชาตัวเบาของเกียงซือเจ๊ นับได้ว่าสูงสุดยอดของพิภพจบแดน ฟังว่าที่ท่านฝึกนั้นคือวิชาแป๊ะเจี่ยงจับเชียะ (ร้อยวาสิบเชียะ)"

เต้าโกวผมขาวคล้ายดั่งสะดุ้งด้วยความตกใจ ต้องเงยหน้ามองเล่งจ้วงจี่แล้วถามอย่างลืมตัว

"ท่านรู้ว่าอาจารย์ของเกียงซือเจ๊เป็นใครหรือไม่ ?"

เล่งจ้วงจี่อับจนถ้อยคำทันที เนื่องจากเล่งจ้วงจี่เองก็มิทราบว่าอาจารย์ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาให้แก่เก็งจีฮุ้นเป็นใคร จึงกล่าวอย่างลังเลใจว่า

"เนื่องจากอยู่กับเกียงซือเจ๊เพียงวันหนึ่งกับหนึ่งคืนเท่านั้น จี่ยี้จึงไม่มีโอกาสจะถาม"

"เกียงซือเจ๊ของท่านใช้กระบี่เป็นอาวุธ ?"

เล่งจ้วงจี่รีบผงกศีรษะรับคำ เต้าโกวผมขาวต้องขมวดคิ้วมุ่น กล่าวด้วยความคลางแคลงสงสัยขึ้นอีกครา

"นางไม่อาจจะยังมีชีวิตอยู่ในโลกจวบจนบัดนี้ มาตรแม้นยังมิตายก็ไม่ถึงกับรับตัวดาบทองนางแอ่นพิษง่วนเล้งไถ่ที่ชั่วร้ายเลวทรามจนกลอกกลิ้งไว้เป็นศิษย์แน่"

เล่งจ้วงจี่หวั่นไหวจนต้องรีบร้องถามโพล่งไป

"ผู้อาวุโสหมายถึงผู้ใด ?"

"บอกไปแล้วท่านอาจจะมิรู้จัก"

แต่ทว่านางยังอดมิได้ต้องเงยหน้าขึ้นถามอีกครา

"จี่ยี้ ท่านเคยได้ยินนามงื่อฮุ้นเซียนกี (เทพธิดาเมฆา) อันเป็นยอดฝีมือที่ลือเลื่องทั้งวิชาตัวเบาและกระบี่ของเมื่อร้อยกว่าปีก่อนหรือไม่ ?"

เล่งจ้วงจี่นึกขึ้นได้ในทันที เมื่อตอนอยู่ที่ถ้ำไหล่เขาเบ้อันชัว จิ้นเต็กไต้ซือเคยได้เอ่ยถึงวีรสตรีที่ขึ้นชื่อลือกระเดื่องของยุคก่อนนามนี้ ดังนั้นจึงผงกศีรษะกล่าวว่า

"จี่ยี้รู้จัก ฟังว่าชนชาวบู๊ลิ้มยุคก่อนมีคนวิจารณ์เพลงกระบี่ของนางมาตรแม้นยอดเยี่ยมสูงส่ง แต่ยังคงไม่อาจต้านทานเก้ากระบี่จักรวาล (ไท่ฮือ-เก้าเกี่ยม) ของอสูรกระบี่โอวอีค้วงเซ็งในสองร้อยกว่าปีก่อนได้ ดังนั้นนางจึงเสาะค้นไปทั่วทุกหัวระแหงของแผ่นดิน เพื่อหาตัวศิษย์โอวอีค้วงเซ็งมา

พิสูจน์ให้รู้แจ้งเห็นจริง แต่นางไม่ประสบผลสำเร็จดั่งมุ่งหมาย จวบจนภายหลังก็สาบสูญร่องรอยไป"

เต้าโกวผมขาวกล่าวอย่างหม่นหมองขึ้น

"หากแม้นงื่อฮุ้นเชียนกี (เทพธิดาเมฆา) รู้ว่าวิชากระบี่ของอสูรกระบี่โอวอีค้วงเซ็งได้บรรลุถึงจุดสุดยอดแทบเทียมเทียบเทพยดา นางย่อมไม่ถึงกับต้องตรากตรำลำบากอยู่กับป่าเขาอันรกร้างจนชั่วชีวิตเป็นแน่แท้"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็ตื่นตกใจ จนต้องร้องโพล่งขึ้นในทันที

"ผู้อาวุโสว่าเพลงกระบี่บรรลุจุดสุดยอดจนเทียมเทพยดา คงหมายถึงวิชางื่อขี่ปวยเกี่ยม (ลมปราณบังคับกระบี่บิน) ? !"

เต้าโกวผมขาวรีบผงกศีรษะรับคำขึ้นในบัดดล ทำให้เล่งจ้วงจี่ต้องงงงันทันที วาจานี้หากมิใช่ออกจากปากเต้าโกวผมขาว เล่งจ้วงจี่จะมิกล้าเชื่อถืออย่างเด็ดขาด ว่าเพลงเก้ากระบี่จักรวาลที่มีความโหดเหี้ยมเปี่ยมอานุภาพอันร้ายกาจ จะสามารถฝึกจนบรรลุขั้นใช้ลมปราณบังคับกระบี่บิน (งื่อขี่ปวย-เกี่ยม) อันยอดเยี่ยมจนแทบกลายเป็นเรื่องในเทพนิยาย และจากความคิดเห็นของตน คล้ายดั่งมิอาจเป็นไปได้อย่างเด็ดขาดด้วย !

ขณะเวลานั้น เสียงกู่อันสดใสยาวกังวานได้ดังขึ้นมาอีกคราแล้ว และครั้งนี้ดังที่เชิงเขานี่เอง

เสียงกู่ยิ่งดังยิ่งสูง ยิ่งฟังก็ยิ่งใกล้ชิด เสียงสดใสพอกระทบโสต รู้ได้ในทันทีว่าผู้กู่เสียงอันปลาบปลื้มยินดีแต่รุ่มร้อนกระวนกระวายนี้เป็นใคร

เล่งจ้วงจี่โห่ร้องด้วยความลิงโลดลืมตัว กระโดดลงจากหลังคา ละล่ำ-ละลักขึ้นว่า·

"ผู้อาวุโส จี่ยี้จะไปต้อนรับเกียงซือเจ๊แล้ว"

ขณะปากกล่าวเท้าก็ซอยวิ่งดั่งเหินบิน มุ่งไปสู่ทิศทางที่มีเสียงกู่จนสุดกำลัง

เต้าโกวผมขาวยืนเซื่องซึมดุจใจไม่อยู่กับตัว ตาแวววาวของนางมีหยาดน้ำใสหลั่งทะลักลงมาอีกครั้ง เหม่อมองดูทิศทางอันมืดครึ้มที่มีเสียงกู่ดังแว่ว

อยู่ พึมพำกับตนเอง

"แป๊ะเจี่ยงจับเชียะ (ร้อยวาสิบเชียะ) ! แป๊ะเจี่ยงจับเชียะ ! เด็กนี้มารวดเร็วเกินไปแล้ว..."

เสียงรำพึงรำพันยังดังอยู่ พลันรู้ตัวว่าเล่งจ้วงจี่ได้วิ่งออกไปรับหน้าแล้วจึงร้องโพล่งอย่างเร่งร้อน

"จี่ยี้ หยุดไว้ !"

เล่งจ้วงจี่รีบชะงักเท้าหันกาย กล่าวกับเต้าโกวผมขาวด้วยความกระตือรือร้นว่า

"ผู้อาวุโส เกียงซือเจ๊จะขึ้นมาบนยอดเขาแล้ว"

เต้าโกวผมขาวยกแขนเสื้อขึ้นซับหยาดน้ำตา กล่าวด้วยความลิงโลดแต่กังวลใจว่า

"จี่ยี้ เราไม่ปรารถนาจะพบกับนางในที่นี้ ท่านพาเกียงยี้ไปพบกับเราในตึกศิลาเถิด"

เล่งจ้วงจี่ลนลานจะรีบไปรับหน้าเกียงซือเจ๊ รีบน้อมกายรับคำแล้ววิ่งไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้จนสุดฝีเท้า

เต้าโกวผมขาวขบคิดชั่วขณะ ลอบตามหลังเล่งจ้วงจี่ไปอย่างเงียบเชียบ

เล่งจ้วงจี่ฟังเสียงกู่สดใสที่ใกล้เข้ามาทุกขณะ หัวใจก็ลิงโลดจนแทบคลุ้มคลั่งไม่อาจระงับ ยามนี้มิทราบว่าเมื่อพบหน้าเกียงซือเจ๊ วาจาประโยคแรกควรจะกล่าวอย่างไรกับนาง

เล่งจ้วงจี่คิดถึงความงามสะคราญที่ปานหยาดฟ้า บุคลิกอันสูงส่งสง่า

ทันใดเล่งจ้วงจี่เกิดปฏิภาณขึ้นแวบหนึ่งจนกระจ่างใจ รู้ได้ในทันทีช่วงเวลาพริบตานี้ จากบุคลิกอันสูงส่งสง่ามีราศีของเก็งจีฮุ้นพลันคิดพาดพิงไปถึงเต้าโกวผมขาว

สีหน้าท่าทีที่เปี่ยมสง่าราศีของเต้าโกวผมขาว แทบจะคล้ายคลึงกับเกียงซือเจ๊ไม่ผิดเพี้ยน หรือเต้าโกวผมขาวก็คือมารดาผู้ให้กำเนิดเกียงซือเจ๊ ? !

สังเกตจากท่าทีอันสนิทสนมกังวลเมตตาปรานีที่เต้าโกวผมขาวถามไถ่ถึง

เกียงซือเจ๊ ถ้อยร้อยวาจาเปี่ยมความกังวล ดุจดั่งมารดาที่ถามข่าวคราวของบุตรในสายเลือด หากมิใช่เป็นผู้ให้กำเนิด ท่าทางไหนเลยจะเป็นไปดั่งจริงจังปานนี้ ?

ขณะขบคิด เสียงกู่สดใสนั้นได้ชะงักหายไปแล้ว แต่เสียงชายเสื้อที่เสียดสีอากาศอย่างรวดเร็วได้ดังมาจนถนัดชัดเจนยิ่ง

เล่งจ้วงจี่จับตามองไปในทิศทาง เห็นด้านตะวันออกเฉียงใต้ที่เป็นโขดหินมีหิมะปกคลุมหนาแน่น มีเงาดำจุดหนึ่งกำลังพุ่งมาด้วยความรวดเร็วราวเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง มุ่งสู่ทิศทางนี้อย่างเร่งร้อน โดยเฉพาะละอองหิมะที่โปรยปรายจนเลือนราง ไม่มีปัญญาจะดูถนัดว่านางอยู่ในทิศทางใดแน่ ยามมองผาด ๆ คล้ายดั่งเหาะเหินเดินอากาศ ยิ่งรู้สึกรวดเร็วอย่างน่าพิศวงสงสัย

เล่งจ้วงจี่มาตรแม้นเคยเห็นเก็งจีฮุ้นใช้วิชาตัวเบาแป๊ะเจี่ยงจับเชียะอันสูงล้ำสุดยอดของนาง แต่การวิ่งอย่างสุดกำลังเรี่ยวแรงเท่าที่มีดั่งเช่นค่ำคืนนี้ เพิ่งจะเคยพบเป็นครั้งแรกเท่านั้น

ทั้งสองฝ่ายต่างวิ่งอย่างสุดฝีเท้าเข้าหากัน ระยะจึงถูกย่นมาอย่างรวดเร็วดุจสายฟ้า ชั่วพริบตาก็ห่างมิถึงยี่สิบวาแล้ว ฝ่ายตรงข้ามที่วิ่งมานั้นเป็นเก็งจีฮุ้นที่พลัดพรากจากไปหลายวันไม่ผิดพลาด

เล่งจ้วงจี่ตื่นเต้นยินดีจนน้ำตาหลั่งไหล ความคิดคำนึงถึงเนิ่นนานวันประดังขึ้นจนจับใจในบัดดล จนคอหอยตีบตันไม่อาจจะเปล่งเสียงร้องทักทายออกไปได้อีกแล้ว

เก็งจีฮุ้นที่สวมเสื้อแพรบางสีม่วงหลังสะพายกระบี่ พอเห็นร่างที่วิ่งละลิ่วมารับหน้าคือเล่งจ้วงจี่ ในดวงตาที่สดใสปานน้ำค้างกลางหาวมีน้ำตาหลั่งทะลักดุจทำนบทลาย ไหลพราก ๆ ไม่ขาดสาย พร้อมกันนั้นร้องเสียงสั่นสะท้านด้วยความรันทด

"ตี้ตี๋..."

เสียงร้องยังก้องกังวานกลางอากาศ แขนขาวผ่องก็กางอ้าโถมเข้าหา

อ้อมอกเล่งจ้วงจี่ดั่งเหินบิน ไม่อาจที่จะข่มกลั้นเสียงร่ำไห้เอาไว้ได้อีกแล้ว

เล่งจ้วงจี่รีบโอบรัดร่างอันแน่งน้อยของเก็งจีฮุ้นไว้ในอ้อมอกอย่างลนลาน น้ำตาหลั่งไหลจนเต็มหน้าอันงามสง่า ยกมือลูบคลำแต่ผมดำสลวยของเก็งจีฮุ้นอยู่ไม่หยุดยั้ง พร้อมกันนั้นปากก็เรียกแต่คำ “เจ้เจ๊ เจ้เจ๊” ตลอดเวลา

เต้าโกวผมขาวที่ยืนหลังก้อนหินห่างสิบกว่าวา เพียงแลเห็นเงาร่างสีม่วงพุ่งโถมเข้าไปในอ้อมอกเล่งจ้วงจี่แวบเดียว อดมิได้น้ำตาหลั่งไหลเต็มหน้า ยกมือขึ้นปิดหน้าร่ำไห้โดยไม่มีเสียงขึ้นมา

นางได้ยินเสียงร่ำไห้ของเก็งจีฮุ้น มีทั้งตื่นเต้นยินดี มีทั้งรันทดหดหู่ มีทั้งลิงโลดและก็มีทั้งเจ็บช้ำ นับตามวันเวลาผ่านไปถึงยี่สิบปีแล้ว ชีวิตหนึ่งของคนเรา จะมียี่สิบปีได้สักครั้ง ? !

เก็งจีฮุ้นหยุดร่ำไห้หายสะอื้นแล้ว เล่งจ้วงจี่ยกแขนเสื้อขึ้นซับหยาดน้ำตาบนใบหน้านางอย่างทะนุถนอม แต่ทว่าพอได้เห็นถนัดชัดตาก็ต้องร้องโพล่งขึ้นด้วยความตื่นตกใจจนหน้าเสีย

“อา...เกียงซือเจ๊...ท่าน...”

เล่งจ้วงจี่แตกตื่นตกใจจนตะลึงลานไปจริง ๆ เพราะพบเห็นว่าบนแก้มขาวผ่องเป็นยองใยของเก็งจีฮุ้นได้ซูบซีดจนหมองคล้ำ หว่างคิ้วก็ขมวดมุ่นบ่งบอกแววตรอมตรมใจ แม้กระทั่งดวงตาที่เคยทำให้หวั่นไหวเคลิบเคลิ้มก็มิได้กระจ่างสดใสดุจดั่งเดิมอีกแล้ว

เล่งจ้วงจี่จึงยกแขนเสื้อค้างอยู่กลางอากาศ นิ่งอึ้งอยู่เนิ่นนานก็มิอาจเคลื่อนไหว หะแรกยังเข้าใจว่าการตรากตรำในการเดินทางอันเร่งร้อนยาวนานได้ทารุณต่อดรุณีที่มีความโสภาปานหยาดฟ้า กลายเป็นซูบซีดอย่างน่าเวทนา

แต่ทว่าเต้าโกวผมขาวที่เร้นกายอยู่หลังชะง่อนหินใหญ่ ดูด้วยความตื่นเต้นและยินดี นางคล้ายดั่งมิเคยคาดหมาย เกียงยี้ที่นางครุ่นคิดคำนึงถึงทุกวันเวลาจะเป็นสตรีที่อ้อนแอ้นโอ่อ่า เค้าหน้าบาดตาบาดใจ แม้นเทพ-ธิดาจุติมาก็มิอาจเทียมเทียบเปรียบกับเกียงยี้ของนางได้

เก็งจีฮุ้นร่ำไห้เป็นเวลาครู่ใหญ่ ความครุ่นคิดคำนึงขุ่นข้องหมองหมางคับแค้นขมขื่น คล้ายได้ระบายออกมากับน้ำตาจนหมดสิ้นแล้ว ขณะนี้เห็นเล่งจ้วงจี่บังเกิดความตื่นตะลึงไปเพราะความซูบซีดของนาง ก็ต้องตัดพ้ออย่างแง่งอนขึ้น

"เฮอะ... ยังมิใช่เพราะท่านดอกหรือ ?"

ขณะว่ากล่าว จึงพบเห็นว่านางยังคงซุกในอ้อมอกของเล่งจ้วงจี่ ก็เอียงอายจนหน้าแดงฉาน ผละออกมาด้วยท่าทีที่แสร้งทำเป็นโกรธ

เล่งจ้วงจี่ใจสะท้านหวั่นไหว ละล่ำละลักขึ้นอย่างลืมตัว

"อะไร ? เพราะข้าพเจ้า !"

เก็งจีฮุ้นยกแขนเสื้อขึ้นซับหยาดน้ำตาบนใบหน้าด้วยท่าทีขุ่นเคืองยิ่งนัก เงยขึ้นเหม่อมองท้องฟ้า ถามเสียงหนัก ๆ ว่า

"เราถามท่าน ท่านไฉนจึงแสร้งคิดหลบหลีกเรา ? ท่านไฉนเมื่อตอนอยู่เจี๊ยะมึ้งไม่ไล่ติดตามเรา ? ท่านไฉนดั้นด้นมาที่ฮ่วงซัวก่อนเรา ?"

คำ 'ท่านไฉน' ที่ระดมติดต่อเป็นมากมายหลายไฉน ถามจนเล่งจ้วงจี่วุ่นวายอลเวง หวาดหวั่นจนใจเต้นมิเป็นส่ำ...ตอบไม่ถูกแล้ว

เก็งจีฮุ้นเห็นเล่งจ้วงจี่มิได้ตอบคำสอบสวนของนาง โทสะยิ่งดาลเดือดขึ้นกว่าเดิม คิ้วเรียวงามเลิกตั้งสูงชัน เบือนหน้ามามองเล่งจ้วงจี่ คาดคั้นต่อไปด้วยเสียงอันเคร่งเครียด

"วาจาที่เราถามท่าน ท่านไฉนไม่ตอบมา ? ท่านไฉนไม่แยแส ? เฮอะ ! ท่านเข้าใจว่าเราไม่รู้ ท่านกับเอี๊ยบเชียวเกียง..."

คำคาดคั้นมิทันจะจบ ร่างอันแน่งน้อยสั่นสะท้าน รีบยกแขนเสื้อขึ้นปิดหน้าร่ำไห้ด้วยความเจ็บช้ำขมขื่นขึ้นอีกครา

เล่งจ้วงจี่พอเห็น ความหวาดหวั่นลนลานยิ่งเพิ่มพูนเป็นทวีคูณ ต้องสะอึกร่างเข้าไปหลายก้าว กุมมืออันนุ่มนิ่มทั้งสองของเก็งจีฮุ้น พร้อมกันนั้นละล่ำละลักว่า

"เกียงซือเจ๊ ท่านเข้าใจผิดแล้ว..."

พอเล่งจ้วงจี่สัมผัสกับมืออันสั่นระริกทั้งสองของเก็งจีฮุ้น ร่างนางพลันสะบัดแล้วหลบพลิ้วออกไปพร้อมกับร่ำไห้รำพันขึ้น

"เรามิใช่เป็นซือเจ๊ของท่าน ท่านอย่ามาถูกต้องตัวเรา"

เล่งจ้วงจี่เห็นเก็งจีฮุ้นขุ่นเคืองถึงปานนี้ ยิ่งว้าวุ่นลนลาน มือไม้ปั่นป่วนเป็นพัลวันไปแล้ว

เต้าโกวผมขาวที่ซ่อนกายหลังชะง่อนหินใหญ่ ก็มองจนตะลึงลานไปเช่นกัน นางคล้ายดั่งคาดฝันไม่ถึงว่าเกียงยี้ที่ใคร่จะได้พบจนจับใจจะมีนิสัยที่แข็งกร้าวและเจ้าอารมณ์ปานนี้

นางดูออกได้แน่ชัดถนัดตา เก็งจีฮุ้นมีความรักในตัวเล่งจ้วงจี่อย่างลึกซึ้งจริงจัง เพียงแต่เพลิงริษยาที่เผาผลาญอยู่อัดอก และความขมขื่นที่ครุ่นคิดคำนึงถึงเล่งจ้วงจี่ตลอดรายทาง จึงทำให้นางต้องระบายใส่เล่งจ้วงจี่ไปให้สาแก่ใจ สมความแค้น

นางหลังจากฟังคำเล่าบรรยายโดยละเอียดของเล่งจ้วงจี่แล้ว ก็มีการตกลงใจจะต้องรีบจับตัวทารกทั้งสองเข้าพิธีสยุมพรให้เป็นสามีภรรยาโดยสมบูรณ์ มิเช่นนั้นระหว่างทารกทั้งสองยากยิ่งที่จะหลีกพ้นจากชะตาอันระทมตรมตรอมของอนาคตภาคหน้า

นางสังเกตได้ถนัดชัดตา ด้วยพลังฝีมือที่สูงส่งสุดยอดของเล่งจ้วงจี่ไม่ยากที่จะสั่นสะเทือนแผ่นดินให้หวั่นไหวอลเวง สร้างความตื่นเต้นแก่บู๊ลิ้มจนปั่นป่วนวุ่นวาย และด้วยอายุที่เป็นหนุ่มฉกรรจ์ รูปกายที่โอ่อ่าสง่างาม มิทราบจะมีสตรีผู้กล้าหาญมาลุ่มหลงงมงายในตัวเล่งจ้วงจี่อีกมากมายเท่าใด

หากแม้นว่าท่านทั้งสองครองคู่สู่สม เคลียคลอกันไปในทุกแห่งหนเป็นสามีภรรยาที่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรม อย่างนั้นบรรดาดรุณีที่มีความคิดมีปณิธาน และเข้าใจเรื่องควรมิควร ย่อมต้องตีตัวออกห่างเล่งจ้วงจี่ มิมาพัวพันให้เป็นที่ด่างพร้อยต่อชื่อเสียงของตัว

ความครุ่นคิดยังมิทันจบสิ้น พลันเห็นเล่งจ้วงจี่ถามตะกุกตะกักด้วยใบหน้าอันนิ่วคิ้วอันขมวด

"เกียงซือเจ๊...ท่าน...ท่านได้พบกับเอี๊ยบเซียวเกียงหรือ ?"

เก็งจีฮุ้นยังคงปิดหน้าร่ำไห้ ยามนี้พอได้ยินเสียงถามก็แค่นเบา ๆ กล่าวว่า

"เรามิเพียงจะพบกับเอี๊ยวเซียวเกียงเท่านั้น ยังได้พบกับมารดาที่ไม่มีเหตุผลของนางด้วย"

เล่งจ้วงจี่ฟังจนเนื้อเต้นตัวสั่น ละล่ำละลักถามว่า

"พวกนางทำอย่างไรกับท่าน ?"

เก็งจีฮุ้นพลันลดมือลงจากหน้า จ้องมองเล่งจ้วงจีด้วยความขุ่นเคืองเป็นยิ่งนัก กระชากเสียงว่า

"พวกนางมาทวงคนต่อเรา คุกคามให้เรามอบท่านแก่พวกนาง !"

ขณะว่ากล่าว พบเห็นที่เอวของเล่งจ้วงจี่มีกระบี่ยาวสีเงินแวววาวอยู่เล่มหนึ่ง ก็ต้องมองลงมาหลายครา แต่นางในยามนี้ไม่มีกะใจจะถามความเป็นมาของกระบี่นี้เลย

เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่าหงส์ดำเตียฮุ้นเฮี้ยก็คือซือบ้อ (ภรรยาอาจารย์) ของ ตน ในใจมาตรแม้นจะขุ่นเคือง แต่ก็มิกล้าจะออกปากตำหนิติเตียน ดังนั้นจึงต้องขมวดคิ้วนิ่วหน้าอยู่เช่นเดิม กล่าวว่า

"ท่านผู้เฒ่าไฉนจึงเป็นเช่นนี้..."

เก็งจีฮุ้นพอฟังโทสะพลันดาลเดือดดั่งกองไฟถูกน้ำมันสาดใส่ ถามเสียงเกรี้ยวกราดขึ้นในทันใด

"ท่านว่ากระไร ? เรียกนางเป็นท่านผู้เฒ่า ?"

เล่งจ้วงจี่ถูกถามเสียงเกรี้ยวกราด ก็สะดุ้งจนตัวลอย แต่ทว่าถูกการสั่งเสียของเต้าโกวผมขาวที่ปรามเอาไว้ มิกล้าจะบอกเล่าแก่นางในบัดดลว่าจูอ้วงงิ้นปิด (ข้อมือแดงพู่กันเงิน) เอี๊ยบเทียนเล้งไต้เฮี้ยบ คือ บิดาผู้ให้กำเนิดนาง

จิตใจจึงร้อนรุ่มกระสับกระส่าย มีความคับแค้นก็มิอาจจะบอกออกจากปากได้ กอปรกับช่วงเวลานี้ มิทราบจะอธิบายปรับความเข้าใจกับเกียงซือเจ๊อย่างไร เหงื่อจึงได้ไหลพรากออกจากหน้าจนชุ่มโชก

เก็งจีฮุ้นถลึงจ้องมองเล่งจ้วงจี่ด้วยความหึงหวงขุ่นเคือง หัวร่อแค่น ๆ แล้วกล่าวว่า

"ที่แท้ท่านได้ถือว่านางเป็นงักบ้อ (แม่ยาย) ของท่านแต่แรกแล้ว มิน่าเล่าอ้าปากก็เรียกนางเป็นท่านผู้เฒ่า หุบปากก็เรียกนางเป็นท่านผู้เฒ่า เรียกเสียจริง ๆ จัง ๆ"

เล่งจ้วงจี่อธิบายขึ้นอย่างคับแค้นใจว่า

"เกียงซือเจ๊ ท่านขณะนี้ยังไม่เข้าใจ..."

เก็งจีฮุ้นสอดคำด้วยเสียงกราดเกรี้ยวขึ้น

"เราเข้าใจมากกว่าท่านหลายเท่านัก ท่านมิต้องมาอธิบายแก่เรา"

วาจาชะงักลงชั่วขณะ ตาคมวาวเขม้นมองจ้องเล่งจ้วงจี่จนแน่วนิ่ง แล้วจึงถามด้วยความเจ็บปวดใจ

"ท่านรู้หรือไม่ พฤติการณ์อันเลวทรามผิดศีลธรรมของเล่งจ้วงจี่ท่านได้เลื่องลืออื้อฉาวเทียมเทียบกับพลังฝีมือที่เป็นเอกสุดยอด สร้างความสะเทือนเลื่อนลั่นให้แก่บู๊ลิ้ม สร้างความตื่นเต้นหวาดหวั่นให้แก่ผู้คนทั้งแผ่นดิน"

เล่งจ้วงจี่ฟังจนงุนงงยิ่ง ต้องรีบถามด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"เจ้เจ๊ วาจานี้หมายความว่ากระไร ?"

เก็งจีฮุ้นหัวร่อแค่น ๆ ขึ้นอีกครา เล่าด้วยเสียงอันขุ่นเคืองเป็นยิ่งนักว่า

"ท่านมีพลังฝีมือที่สุดยอดของแผ่นดินอยู่ชัด ๆ แล้วแต่เสแสร้งแกล้งทำเป็นบัณฑิตอันอ่อนแอไร้เรี่ยวแรง ในเมื่อต้องการล้างแค้นแทนอาจารย์แต่กลับลอบดำเนินการปก ๆ ปิด ๆ ให้ผู้อื่นซึ่งเป็นโกวเนี้ยใหญ่อายุตั้งสิบหกสิบเจ็ดปีอุ้มท่านกระโดดข้ามกำแพง และมอบสินสอดแล้วไม่แยแสสนใจ (บ้วนเล็กเพี้ย) เกาะแกะและเล็มสตรีที่มีสามีแล้ว หลอกล่อภรรยาผู้อื่นและหญิงรับใช้ให้ออกจากบ้านไป เจ้าผู้แซ่ชิวิงวอนขอร้องด้วยคำดี ยังกลับกระชากกระบี่ออกห้ำหั่นประหาร (ฉิ่นเฮียงเหล็ง) บนยอดเขาเทียนตูฮงของอึ้งซัวลามกบัดสีต่อดรุณีน้อยในห้องรโหฐาน (เอี๊ยบเชียวเกียง) ตอนไปคืนพัดที่เจี๊ยะมึ้ง ก็เปลี่ยนใจทอดทิ้งคนเก่าไปงมงายต่อคนใหม่..."

เล่งจ้วงจี่นั้นขุ่นเคืองจนหน้าเขียวคล้ำตัวสั่นสะท้าน ตาสีแดงคล้ายมีเปลวไฟพวยพุ่งออกมา เพราะเป็นการปรักปรำที่แทบต้องกระอักโลหิตตาย ขณะนี้ไม่อาจจะทนฟังต่อไปได้แล้ว ต้องตะเบ็งเสียงกึกก้องจนแผ่นดินสะเทือน

"วาจาประดานี้ผู้ใดเป็นคนกล่าว ?"

เก็งจีฮุ้นพลอยตะเบ็งเสียงก้องขึ้นบ้างว่า

"ยังจะมีผู้ใด ? ทิโกวพั้วที่ขึ้นชื่อว่าตอแยยากยิ่ง ชิพังฮุยที่เป็นนายเล็กของเง็กซัว และยังมีเตียฮุ้นเฮี้ยแม่ม่ายของข้อมือแดงพู่กันเงินเอี๊ยบเทียนเล้งที่เป็นงักบ้อ (แม่ยาย) ผู้ใหญ่ของท่าน พวกทั้งสี่คนนี้เสนอหน้าออกกระพือยังไม่เป็นที่เพียงพออีกหรือ ?"

เล่งจ้วงจี่ฟังเก็งจีฮุ้นเรียกนามบิดานางเป็นเอี๊ยบเทียนเล้งโดยตรงเรียกนามมารดาเตียฮุ้นเฮี้ยอย่างเหยียดหยาม ก็แตกตื่นจนตัวสั่นสะท้าน โทสะที่อัดแน่นอยู่เต็มอก ถูกความตื่นตกใจขับไล่จนหายไปดั่งปลิดทิ้ง

ขณะเวลานั้นเอง มีเสียงกระแอมเบา ๆ ดังมาจากหลังชะง่อนหินใหญ่ที่อยู่ห่างประมาณสิบห้าสิบหกวา

เก็งจีฮุ้นใจหายวาบ ตวาดเสียงขุ่นเคืองไปว่า

"ผู้ใด !"

เสียงตวาดสดใสดังพร้อมกับข้อมือขาวผ่องสะบัดวูบ เสียงดังเปรื่องปรากฏพร้อมกับประกายสดใสดุจสายฟ้า กระบี่ที่มีความแวววาวราวน้ำค้างถูกกำกระสันมั่นอยู่ที่เบื้องหน้า

เล่งจ้วงจี่เห็นเป็นเต้าโกวผมขาวก็ต้องงงงันจนตะลึงลาน และมั่นใจว่าเต้าโกวผมขาวจะต้องไม่พอใจที่เก็งจีฮุ้นเรียกนามบิดาของนางโดยตรง จึงได้ปรากฏตัวออกมาก่อนเวลาอันสมควร

เต้าโกวผมขาวเห็นเก็งจีฮุ้นมีความแคล่วคล่องปราดเปรียว กระชากกระบี่ได้ด้วยความว่องไวพิสดาร จึงมั่นใจว่าเพลงกระบี่ของนางต้องได้ผ่านการฝึกปรือจนเชี่ยวชาญสูงส่ง โดยเฉพาะท่าที่ยืนขวางกระบี่อยู่นี้ คือ ท่าแรกเริ่มของ

งื่อฮุ้นเซียนกี (เทพธิดาเมฆา) แน่ชัด ดังนั้นจึงผงกศีรษะด้วยความปลาบปลื้มประโลม ก้าวช้า ๆ ตรงเข้าไปพร้อมกับถามอย่างสนิทสนมเอ็นดู

"เกียงยี้หรือ ?"

เก็งจีฮุ้นพอฟังก็ตื่นเต้นสงสัยเป็นยิ่งนัก นางที่ชาญฉลาดปราดเปรื่องเข้าใจด้วยไวปัญญาในบัดดล รีบพลิกข้อมือสอดกระบี่เข้าฝักเป็นอันดับแรก

เล่งจ้วงจี่พอระงับใจได้ รีบคุกเข่าหมอบฟุบกับพื้นหิมะ กล่าวอย่างนอบน้อมยำเกรง

"ผู้อาวุโส ท่านนี้ก็คือเกียงซือเจ๊"

เก็งจีฮุ้นมิกล้าจะเลินเล่อให้เสียกิริยา รีบคุกเข่าลงบนพื้นหิมะไปบ้างแล้วและเรียกนามตนเองเช่นดั่งเต้าโกวผมขาวเรียกมาเมื่อครู่ โดยโขกศีรษะกล่าวอย่างนอบน้อม

"เกียงยี้ขอกราบพบผู้อาวุโส"

เต้าโกวผมขาวมีท่าทีเยือกเย็นหนักแน่น ใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส ผงกศีรษะกล่าวอย่างเอ็นดู

"ทั้งสองต่างลุกขึ้นเถิด"

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นน้อมกายรับคำ แล้วลุกขึ้นจากพื้นหิมะ เต้าโกวผมขาวจ้องหน้าเก็งจีฮุ้นอย่างแย้มยิ้ม ดวงตาของนางปรากฏประกายแวววาวจนเรืองรอง ท่าทีเมตตาปรานีอยู่เปี่ยมล้น กวาดตาพิจารณาดูแต่ใบหน้าอันสะคราญโฉมของเก็งจีฮุ้นคล้ายดั่งต้องการหาดูรอยตำหนิใดอยู่บ้างหรือไม่

แต่ทว่าเล่งจ้วงจี่ที่ยืนอย่างสำรวมนอบน้อมอยู่ทางด้านข้าง เห็นได้จนชัดเจนแก่ตา รอยยิ้มที่หนักแน่นเยือกเย็นของเต้าโกวผมขาว ล้วนเป็นการข่มกลั้นอารมณ์อันพลุ่งพล่านหวั่นไหวอย่างเต็มที่ทั้งสิ้น

มีแต่ตอนที่นางเพ่งพิจารณาดูรูปกายและโฉมหน้าของเก็งจีฮุ้นเท่านั้นจึงปรากฏความรู้สึกแท้จริงของจิตใจออกมาจนหมดสิ้น

เก็งจีฮุ้นถูกเต้าโกวผมขาวจ้องมองจนหน้าแดงสดใสถึงหลังใบหู ต้องก้มศีรษะลงช้า ๆ นางมิเข้าใจเหตุไฉนผู้อาวุโสจึงได้ดูคนดั่งนี้

เต้าโกวผมขาวเห็นเก็งจีฮุ้นถูกมองพิจารณาจนก้มศีรษะลง ก็หัวร่ออย่างปรานี กล่าวขึ้นด้วยความสะทกสะท้อน

"เค้าหน้าคิ้วตานับว่าคล้ายคลึงบิดาเจ้าอยู่จริง ๆ"

วาจามิทันจบคำ ดวงตาคู่งามก็มีหยาดน้ำเอ่อคลอ วาจาต่อไปไม่อาจจะกล่าวเพราะลำคอตีบตันไปแล้ว

เล่งจ้วงจี่รีบสอดคำขึ้นอย่างนอบน้อมยำเกรง

"จี่ยี้กับเกียงเจ้เจ๊ ต่างเร่งร้อนใคร่จะได้ทราบประวัติของอาจารย์ผู้ล่วงลับ..."

เต้าโกวผมขาวมิรอให้เล่งจ้วงจี่กล่าวจบคำก็เข้าใจในบัดดล ดังนั้นผงกศีรษะกล่าวว่า

"ทั้งสองตามเรามา"

เมื่อหันกายได้ ทั้งสามต่างใช้วิชาตัวเบาโลดละลิ่วไปทางหน้าผาด้านเหนืออย่างรวดเร็ว

เก็งจีฮุ้นพอได้ฟังว่า จะเปิดเผยความมืดมนของบิดาผู้ให้กำเนิดนาง และจะได้รู้ประวัติความเป็นมาของตัวเสียที ก็มีทั้งความรันทดหดหู่พลุ่งพล่านตื้นตัน ดังนั้นทำให้เรื่องที่นางเร่งร้อนใคร่จะได้ทราบว่าเล่งจ้วงจี่มาฮ่วงชัวและพบพานกับเต้าโกวผมขาวด้วยประสบการณ์ใด

ในขณะที่ยังพุ่งกายปราด ๆ อยู่ นางมักจะสังเกตดูท่าร่างที่พลิ้วละลิ่วดั่งไร้น้ำหนักของเต้าโกวผมขาว ที่สร้างความตื่นเต้นตกใจแก่นางคือวิชาตัวเบาของเต้าโกวผมขาวนี้ บรรลุขั้นสุดยอดอันสูงส่งแล้ว

นางที่มีนิสัยไว้ตัวจนทระนงโอหัง น้อยนักที่จะเคารพนับถือผู้คน แต่พอเห็นเต้าโกวผมขาวในคราแรก ความรู้สึกที่สนิทสนมกลมเกลียวอย่างบอกมิถูกก็เกิดขึ้น คล้ายดั่งทั้งสองมีวาสนาร่วมกันมาตั้งแต่ชาติปางก่อนก็ปาน

เล่งจ้วงจี่เห็นเก็งจีฮุ้นก้มหน้าก้มตาวิ่งอย่างเร่งร้อนอยู่ถ่ายเดียว คล้ายดั่งยังมีความอัดอั้นอยู่เต็มอก ดังนั้นแสร้งสะบัดแขนเสื้อปัดไปที่เบื้องหน้านางยกนิ้วชี้ไปยังซากปรักหักพังของอารามร้างที่อยู่ไกลห้าหกสิบวาแห่งนั้น

เก็งจีฮุ้นมาตรแม้นรักเล่งจ้วงจี่จนงมงาย แต่ยังขุ่นเคืองในความเจ้าชู้

กรุ้มกริ่มของเล่งจ้วงจี่ ที่เที่ยวเร่รักไปในทั่วทุกทิศทาง ขณะนี้เห็นเล่งจ้วงจี่ชี้ไปยังซากอารามร้างที่ยังพอเห็นได้รำไร ก็ต้องขมวดคิ้วนิ่วหน้า มิทราบเจตนาการชี้ของเล่งจ้วงจี่ แต่เนื่องจากเต้าโกวผมขาวที่วิ่งอยู่เบื้องหน้า จึงมิอาจจะส่งเสียงถามไถ่อย่างไร พาลให้ความเย็นชาไม่แยแสต่อเล่งจ้วงจี่ไปเสียเลย

เล่งจ้วงจี่เห็นนางยังคงมีโทสะมิคลาย ก็ต้องแย้มยิ้มขึ้นอย่างอดมิได้

ทั้งสามมาจนถึงริมหน้าผา เต้าโกวผมขาวกล่าวอย่างเอ็นดู

"เกียงยี้ระวังไว้ !"

กล่าวพลางเสื้อกว้างใหญ่สะบัดวูบ ร่างพุ่งปราดลงดุจดั่งเป็นอุกกาบาตร่วงหล่นลงจากฟ้า

เก็งจีฮุ้นชะงักกายชั่ววูบ ก้มหน้ามองดูแล้วกระโดดตามติดโดยกระชั้นชิด

เล่งจ้วงจี่มิกล้าจะพุ่งร่างให้ลงไปรวดเร็วนัก จึงลอยละลิ่วพลิ้วอยู่เคียงข้างกายเก็งจีฮุ้น เก็งจีฮุ้นเห็นเช่นนั้นความขุ่นเคืองหมองหมางที่มีก็ได้ลดน้อยลงไปมากมายอักโข

ทั้งสามพอมาถึงเชิงเขาเบื้องล่าง พากันวิ่งตรงไปยังป่าไผ่อย่างรวดเร็ว เก็งจีฮุ้นเห็นสถานที่นี้เป็นหุบเขาอันสดใสขจี คล้ายมีความตื่นเต้นประหลาดใจอยู่บ้าง แต่เนื่องจากหุบเขามีต้นไม้โบราณสูงชันหนาแน่น ราตรีกาลปักษ์อันมืดมิด นางจึงไม่มีปัญญาจะเห็นทิศทางของอารามเล่งเชียวเก็งให้ชัดตา

วิ่งละลิ่วดั่งเหินบินเป็นชั่วครู่จึงได้มาถึงป่าไผ่ เต้าโกวผมขาวนำหน้าเข้าไปในบัดดล

เก็งจีฮุ้นเพ่งตามองดู เห็นเป็นตึกศิลาหลังน้อย ๆ ก็รู้สึกพิศวงสงสัยยิ่ง จนต้องเหลียวมองมาทางเล่งจ้วงจี่คล้ายดั่งจะถามไถ่ 'นี่หรือคืออารามเล่ง-เชียวเก็ง ?'

เล่งจ้วงจี่ยิ้มแย้มแจ่มใสโดยมิตอบคำไป แต่ติดตามหลังเต้าโกวผมขาวเข้าสู่ตัวตึกหลังเตี้ย

เต้าโกวผมขาวนั่งอยู่บนเบาะตั่งศิลา ล้วงไข่มุกสีม่วงอ่อนออกมาจากอกเสื้อลูกหนึ่ง ประกายอันเฉิดฉันก็กระจ่างจนทั่วทั้งห้องเป็นแสงเรืองรอง จากนั้นชี้เบาะที่ด้านขวาแล้วกล่าวว่า

"เกียงยี้นั่งเถิด"

เก็งจีฮุ้นน้อมกายขอบพระคุณ เล่งจ้วงจี่ยังคงนั่งอยู่บนเบาะใบเดิมที่เคยนั่ง

เต้าโกวผมขาววางไข่มุกอันมีแสงเจิดจ้าไว้ที่หน้าเบาะ มองเก็งจีฮุ้นแล้วถามอย่างรักใคร่เอ็นดู

"เกียงยี้ เจ้าเข้ามาในฮ่วงซัวตั้งแต่เมื่อใดกัน ?"

"บ่ายวันนี้"

"ก่อนที่จะบ่งบอกชาติกำเนิดและประสบการณ์อันอาภัพลำเค็ญของบิดาผู้บังเกิดเกล้าเจ้า เราคิดใคร่จะได้รู้เรื่องราว เท่าที่ความทรงจำของเจ้าจะทบทวนออกมาได้ครบถ้วนทุกประการ"

เก็งจีฮุ้นขบคิดชั่วครู่ จึงกล่าวด้วยท่าทีหม่นหมอง

"เกียงยี้นับแต่จำความได้ ก็อยู่ที่ภูเขาเซียนเฮี้ยเนี่ย ซึ่งเป็นที่บำเพ็ญภาวนาของเชี่ยมิ่นแม้แช (นางปิศาจหน้าเป็น) อันเป็นตั้วซือเจ๊ของง่วนเล้งไถ่และนางปิศาจหน้าเป็น (เชี่ยมิ่นแม้แช) เป็นผู้ถ่ายทอดวิชาการต่อสู้ให้แก่เกียงยี้..."

เต้าโกวผมขาวตื่นเต้นตกใจยิ่งนัก ต้องรีบถามอย่างคลางแคลงใจว่า

"เจ้าว่านางปิศาจหน้าเป็น (เชี่ยมิ่นแม้แช) เป็นศิษย์ของงื่อฮุ้นเซียนกีในครั้งกระโน้น ?"

เก็งจีฮุ้นเข้าใจความหมายของเต้าโกวผมขาวออกทันที จึงรีบสั่นศีรษะปฏิเสธขึ้นว่า

"หามิได้ ที่เกียงยี้มีวาสนาได้วิชาสุดยอดของงื่อฮุ้นเซียนกีผู้อาวุโสเพราะเมื่อเที่ยวซอกซอนตามถ้ำในยอดเขาเซียนเฮี้ยเนี่ย พบเห็นคัมภีร์วิชาของบู๊ลิ้มเข้าเล่มหนึ่งอย่างบังเอิญ..."

เต้าโกวผมขาวขมวดคิ้วแนบแน่น ถามอย่างมีความกังวลใจเล็กน้อยว่า

"งื่อฮุ้นเชียนกีผู้อาวุโส มีเพลงกระบี่และวิชาตัวเบาที่กระเดื่องเลื่องบู๊ลิ้ม แต่น้อยคนนักที่จะทราบนามวิชาฝีมือของท่าน ดังนั้นจึงไม่มีผู้ใดจะทราบว่านางมีทายาทรับช่วงวิชาต่อหรือไม่ หากแม้นเจ้ามอบคัมภีร์นั้นให้แก่เชี่ยมิ่นแม้แช..."

"คัมภีร์ที่เกียงยี้พบนั้น เป็นคัมภีร์ศิลาที่มีความใหญ่ร่วมสามเชียะ ศิลานั้นสลักเป็นรูปหนังสือเปิดออกกางอ้า ภายในเป็นวิชาตัวเบา เพลงกระบี่ และฝึกลมปราณ ซึ่งแบ่งแยกออกเป็นสามบท และในคำสั่งเสียของเชียนกีผู้อาวุโส ได้ย้ำเป็นพิเศษว่าอนุญาตถ่ายทอดศิษย์เพียงผู้เดียวไม่อาจจะบอกเล่ากับคนอื่นใดเด็ดขาด เมื่อฝึกสำเร็จตามวิชาในตำราต้องรีบทุบทำลายให้หมดสิ้น เกียงยี้เคารพต่อคำสั่งเสียของเชียนกีผู้อาวุโส จึงยึดมั่นในคำสอนจวบจนบัดนี้"

เต้าโกวผมขาวผงกศีรษะอย่างชมเชย แล้วถามด้วยความข้องใจต่อไป

"เท่าที่จี่ยี้บอก บุตรของง่วนเล้งไถ่เรียกเจ้าเป็นชิกซือเจ้ก ?"

เก็งจีฮุ้นหน้าแดงระเรื่อ กล่าวด้วยความเอียงอายและขุ่นเคืองขึ้นว่า

"ตอนแรกเกียงยี้ยังมิทราบ จวบจนภายหลังจึงรู้โจรเฒ่าง่วนเล้งไถ่และเชี่ยมิ่นแม้แชมีแผนการร้าย !"

เต้าโกวผมขาวกับเล่งจ้วงจี่ฟังสะท้านขึ้นพร้อมกัน ขมวดคิ้วนิ่วหน้าด้วยความวิตกสงสัย

เก็งจีฮุ้นกล่าวสืบต่อไป

"ในความทรงจำของเกียงยี้ อาจารย์ของโจรเฒ่าง่วนเล้งไถ่ และเชี่ย-มิ่นแม้แชได้ตายไปชัด ๆ แต่พวกมันกลับยืนกรานจะถ่ายทอดวิชาแทนอาจารย์ เรียกเกียงยี้เป็นชิกม่วย จนกระทั่งหลายวันก่อนงานพิธีแขวนดาบของเจ้าโจรเฒ่าง่วนเล้งไถ่ โจรเฒ่าจึงสั่งให้หญิงรับใช้ผู้หนึ่งมาบอกว่าโจรเฒ่าจะรับเกียงยี้ไว้เป็นภรรยา..."

เต้าโกวผมขาวกับเล่งจ้วงจี่ใจหายไปทั้งสองคน ต้องร้องโพล่งขึ้นพร้อมกันว่า

"มีเรื่องเช่นนี้ด้วย ?"

"เกียงยี้ในตอนนั้นรีบบอกต่อให้แก่โจรเฒ่า ว่ามันอย่าได้เพ้อฝันไป"

เต้าโกวผมขาวผงกศีรษะอย่างคลายใจ เล่งจ้วงจี่นั้นหัวร่อขึ้นด้วยความปลาบปลื้มประโลม

เก็งจีฮุ้นเห็นเล่งจ้วงจี่หัวร่อด้วยความเบิกบาน ก็ต้องถลึงจ้องมองอย่างแง่งอน แต่เพราะเช่นนั้นจึงได้เห็นกระบี่เงินที่เอวของเล่งจ้วงจี่อีกครั้ง ทำให้ต้องเหลือบมองไปด้วยความพิศวงสงสัยอีกครา

เล่งจ้วงจี่ได้มาเป็นเวลาสี่วันแล้ว กับประวัติและประสบการณ์อันอาภัพลำเค็ญของซือแป๋ มีความรุ่มร้อนใจใคร่จะได้ทราบยิ่งไปกว่าเก็งจีฮุ้นเสียอีก ดังนั้นจึงสอดคำขึ้นว่า

"ขณะนี้เกียงซือเจ๊ก็ได้มาถึงแล้ว ขอผู้อาวุโสโปรด..."

เต้าโกวผมขาวคล้ายดั่งยังมีความมุ่งหมายอยู่ จึงโบกมือห้ามมิให้เล่งจ้วงจี่กล่าวต่อไป โดยเอ่ยคำขัดขึ้น

"ท่านบอกเหตุการณ์ที่ได้กระบี่นี้ให้แก่เกียงซือเจ๊ของท่านฟังโดยละเอียดก่อนเถิด"

เล่งจ้วงจี่มาตรแม้นมิใคร่เข้าใจ แต่ก็ไม่กล้าจะถามไถ่ ดังนั้นจึงเล่าเรื่องที่มาถึงอารามปรักหักพังบนยอดเขา พบเห็นบนผนังศิลามีรูปสลักคนในท่ากระบี่ และเรื่องที่เผชิญกับเต็งซิมพั่งโดยคร่าว ๆ ออกไปครั้งหนึ่ง

เต้าโกวผมขาวรอจนเล่งจ้วงจี่เล่าจบเรื่อง จึงชี้ไปที่พู่กันเงินแวววาวบนตั่งศิลา มองหน้าเก็งจีฮุ้นแล้วถามเสียงราบเรียบว่า

"เกียงยี้ เจ้ารู้จักพู่กันเงินสลักลวดลายงดงามคู่นี้หรือไม่ ?"

เก็งจีฮุ้นงงงันทันที ในจิตสำนึกคล้ายดั่งมีลางสังหรณ์ ดวงตาจึงจับจ้องมองดูพู่กันเงินแวววาว ลวดลายวิจิตรตระการ ภายใต้แสงเรืองรองของไข่มุกยิ่งเน้นเห็นความงามประหลาด จนนางต้องจับจ้องอยู่เนิ่นนานก็ไม่มีวาจาจะกล่าวมา

เล่งจ้วงจี่ยามนี้เพิ่งเข้าใจเรื่องราวทั้งมวลได้ เท่าที่เต้าโกวผมขาวรีรอ

มิยอมบอกชาติกำเนิดของอาจารย์ผู้มีพระคุณมา สาเหตุเพราะกลัวเกียงซือเจ๊ที่ตรากตรำลำบากในการเดินทาง จิตใจและร่างกายเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า จะไม่อาจทนทานการกระทบกระเทือนใจที่รุนแรงสาหัสเช่นนี้ เนื่องจากความรักของบิดาและบุตรีย่อมลึกซึ้งหนักแน่นกว่าความรักระหว่างศิษย์อาจารย์อยู่มากนัก

เต้าโกวผมขาวพยายามข่มกลั้นความรันทดหดหู่ในใจไว้ กล่าวเสียงราบเรียบสืบต่อไป

"พู่กันเงินคู่นี้ คืออาวุธสร้างเกียรติภูมิบารมีให้แก่เอี๊ยบเทียนเล้งไต้เฮี้ยบที่มีชื่อเสียงเกียรติภูมิระบือลือเลื่องทั่วแผ่นดิน ถูกแซ่ซ้องสรรเสริญว่าเป็นวีรบุรุษแห่งยุค ชิงชังรังเกียจต่อเรื่องชั่วร้ายยิ่ง เหล่าผู้เลวทรามทางอธรรมมิจฉาชีพชิงชังอาฆาตในตัวเอี๊ยบเทียนเล้งไต้เฮี้ยบจนจับใจ"

กล่าวถึงตอนนี้ก็ชะงักไว้ ตาแววววาวเริ่มมีหยาดน้ำตาเอ่อคลอ และกระแสเสียงเมื่อกล่าวต่อก็สั่นสะท้านเล็กน้อย

"เกียงยี้ ประวัติพฤติการณ์ในชั่วชีวิตของจูอ้วงงิ้นปิดเอี๊ยบเทียนเล้งไต้เฮี้ยบนั้น เจ้าพอรู้บ้างหรือไม่ ?"

เก็งจีฮุ้นมีสีหน้ารันทดเจ็บช้ำ ตาเหม่อซึมอยู่แต่พู่กันเงินจนแน่วนิ่ง ผงกศีรษะรับช้า ๆ แต่น้ำตาได้หลั่งทะลักดุจไข่มุกขาดจากสาย ร่วงรินบนร่องแก้มที่สั่นระริกของนางไม่หยุดยั้ง

เล่งจ้วงจี่เองก็ก้มหน้าหลั่งน้ำตา ร่ำไห้โดยไม่มีเสียงอยู่นานแล้ว

เต้าโกวผมขาวคล้ายดั่งจมอยู่ในภวังค์ความหลังครั้งอดีต ดวงตาเหม่อมองดูท้องฟ้ามืดมิดนอกประตู กล่าวด้วยกระแสเสียงที่คล้ายละเมอเล่าสืบต่อไป

"เทียนเล้งมิใช่เป็นคนที่มีความสง่าหล่อเหลา แต่มันมีใบหน้าที่ผู้คนพอเห็นจะรู้สึกชมชอบจนเกิดความสนิทสนมไว้วางใจ มันมีนิสัยสัตย์ซื่อถือมั่นบริสุทธิ์จริงจัง นุ่มนวลเปี่ยมธัมมะ แต่ทว่ามีหัวใจที่ชิงชังความเลวทรามชั่วร้ายอย่างรุนแรงแสนสาหัส

"ออกจากสำนักอาจารย์ไม่กี่ปี โจรราคะที่ชั่วช้า ผู้เหี้ยมหาญที่มีหน้ากากความดีอำพรางสันดาน มิทราบได้ตายลงด้วยพู่กันคู่มือของเทียนเล้งไปมากน้อยเท่าใด ดังนั้นเกียรติภูมิจึงกระเดื่องเลื่องลือ จนเป็นที่สะท้านทั่วทั้งวงพวกนักเลง

"เทียนเล้งมิเพียงมีเพลงพู่กันที่ลึกล้ำพิสดารยากจะหาศัตรูต่อต้านได้เท่านั้น แม้จะเป็นภูมิปฏิภาณความชาญฉลาด ก็สูงส่งเหนือกว่าคนธรรมดาสามัญ ดังนั้นเองเหล่าผู้ชั่วร้ายฝ่ายอธรรมมิจฉาชีพแม้จะใช้เล่ห์กลคอยประทุษร้ายอยู่ทุกฝีก้าว ก็ไม่อาจจะระคายผิวกายเทียนเล้งได้

"ในยามนั้น บู๊ลิ้มมีบุคคลที่เล่ห์กลลึกซึ้ง อุบายกลอกกลิ้งแยบยล ใช้หน้ากากอันปรานีมีคุณธรรมออกหลอกลวงผู้คนอยู่หลายคน นั่นคือดาบทองนางแอ่นพิษง่วนเล้งไถ่ ที่หลีกเร้นร่องรอยนอนเสพสุขอยู่ในตึกอ้อ-โฮ้วจึง โอวเฮาะเต้าหยินที่เป็นศิษย์คนโตของเจ้าสำนักคงท้ง จิ้นอูชั้ง ฉายาเกาทัณฑ์เหล็กห่วงหยกแห่งเมืองไท่เพ้งติ้ง..."

เล้งจ้วงจี่ฟังเต้าโกวผมขาวมิได้เอ่ยถึงนางโจรราคะกิมเอี๊ยมเนี้ย ก็รู้สึกสงสัยใจอยู่ไม่น้อย แต่ขณะนี้มิกล้าจะเอ่ยปากสอดคำขึ้นถามได้

เต้าโกวผมขาวกล่าวสืบต่อไปอีกว่า

"คนทั้งสามนี้มีพฤติการณ์เลวทรามชั่วร้าย แต่ชำนาญในการปกปิดร่องรอย พวกมันกังวลใจอยู่ตลอดเวลา ว่าจะถูกเทียนเล้งฉีกกระชากหน้ากากเปิดเผยออก ดังนั้นมันทั้งสามจึงมักจะปรึกษาหารือกันบ่อยครั้ง ตั้งหน้าตั้งตาใช้ความพยายามจะกำจัดเทียนเล้งให้ตายลงจนได้จึงยินยอม

"ยามนั้นเทียนเล้งที่ท่องเที่ยวไปทุกขอบฟ้า ได้บังเอิญพบซากศพของสี่จอมอสรร้ายในอดีตนั่งตายอยู่ในซอกเขาลึกลับของอึ้งซัว และยังได้ตำราปกหนังมาเล่มหนึ่ง ตำราปกหนังเล่มนั้นมีบันทึกสี่วิชาสุดยอดในพิภพจบ-แดนของสี่จอมอสูรร้าย ที่ขึ้นชื่อลือสะท้านทั่วแผ่นดินในครั้งอดีต

"แต่ทว่าเทียนเล้งที่ค้นคว้าถึงวิชาไท่ฮือเก้าเกี่ยม (เก้ากระบี่จักรวาล) ของอสูรกระบี่ ในหน้าสุดท้ายของกระบี่ท่าสุดท้ายคล้ายดั่งจะจบสิ้น แต่

ความจริงมิได้จบ ดังนั้นบุญบันดาลดลใจให้เกิดความคิดสว่างไสว จึงไปตรวจตราที่ซากศพของอสูรกระบี่โอวอีค้วงเซ็ง จึงพบเห็นเสื้อแพรต่วนดำของจอมอสูรกระบี่ ยังมีคัมภีร์หนังแผ่นโตร่วมสี่นิ้วซุกซ่อนอยู่ที่แขนเสื้ออย่างมิดชิด

"เมื่อเทียนเล้งกลับถึงบ้านก็ได้พาไต้หงส์ (หงส์ดำ) ผู้เป็นภรรยาอุ้มธิดาที่เพิ่งมีอายุไม่กี่เดือน ลอบเร้นขึ้นไปซ่อนตัวอยู่บนยอดเขาเทียนตูฮงของอึ้งซัวตกลงใจจะคร่ำเคร่งฝึกปรือหลักวิชาในคัมภีร์..."

เล่งจ้วงจี่ฟังจนได้คิด มิอาจอดกลั้นความสนใจเอาไว้ ต้องสอดถามด้วยความนอบน้อมยำเกรง

"ขอเรียนถามผู้อาวุโส ธิดาน้อยที่อาจารย์อุ้มในตอนนั้น คือเกียงซือเจ๊กระมัง ?"

เต้าโกวผมขาวผงกศีรษะอย่างแช่มช้า จากนั้นพริ้มตาทั้งสองลง หยาดน้ำตาก็หลั่งไหลลงมาในบัดดล กล่าวด้วยความเจ็บช้ำใจว่า

"ใช่แล้ว คือเกียงซือเจ๊ของท่าน ในตอนนั้นนางนั่งได้คลานได้แล้ว..."

เล่งจ้วงจี่พอฟัง ยิ่งพิศวงสงสัยในชาติกำเนิดของเอี๊ยบเชียวเกียงขึ้นอีกมากมาย

เก็งจีฮุ้นนั้นนั่งเพ่งมองจ้องดูพู่กันเงินอันแวววาวจนตาลอยตลอดเวลา ร่างก็นิ่งสงบมิเคยเคลื่อนไหว แต่น้ำตาได้หลั่งไหลจนเปียกอกเสื้อของนางไปหย่อมใหญ่แล้ว

เต้าโกวผมขาวเล่าสืบต่อไป

"ในเที่ยงวันหนึ่ง ไต้หงส์ (หงส์ดำ) ออกไปล่าสัตว์เป็นอาหาร เทียนเล้งนั่งขัดสมาธิอยู่บนเตียง ทางหนึ่งเลี้ยงดูเกียงเกียง อีกด้านหนึ่งก็ค้นคว้าวิชาในคัมภีร์ รอคอยจนไต้หงส์กลับมา เทียนเล้งจึงพบเห็นคัมภีร์หนังมนุษย์ที่มีค่าสูงสุดแผ่นนั้น ได้หายไปอย่างลึกลับแล้ว

"ทั้งสองต่างมีความรุ่มร้อนจนสุดแสนสาหัส เข้าใจผิดคิดว่าถูกยอดคนที่ปลีกตัวถือสันโดษบนยอดเขาช่วงชิงเอาไป แต่ที่สุดจึงได้พบเห็นว่าคัมภีร์

หนังมนุษย์ที่มีความกว้างร่วมสี่นิ้ว ติดอยู่บนอกน้อย ๆ ของเกียงเกียงจนแนบแน่น...

เต้าโกวผมขาวกล่าวถึงตอนนี้ก็หยุดยั้งลงอีกครา เบิ่งตาที่เนืองนองด้วยน้ำตา มองดูเก็งจีฮุ้นด้วยความรักใคร่ปรานี

ในดวงตาของเก็งจีฮุ้นยามนี้ไม่มีน้ำตาหลั่งไหลแล้ว แต่ยังคงนั่งตัวตรงมิเคลื่อนไหว สายตาก็มิเคยคลาดออกจากพู่กันเงินคู่นั้น

เล่งจ้วงจี่เริ่มเกิดความหวาดหวั่นพรั่นพรึงขึ้นในใจ มีหลายครั้งคิดใคร่จะเรียกเกียงซือเจ๊ให้รู้ตัว

เต้าโกวผมขาวสั่นศีรษะเบา ๆ กล่าวด้วยความสะทกสะท้อนสืบต่อไป

"แต่ทว่าคัมภีร์หนังมนุษย์ที่มีอักษรสีแดงตัวน้อยติดอยู่เต็ม ไม่อาจจะแกะออกมาจากอกเกียงเกียงอีกแล้ว ประสบการณ์อันอเนจอนาถของเทียน-เล้งก็ได้เริ่มขึ้นมาเพราะการนี้

"เทียนเล้งเพราะต้องการฝึกฝนวิชาสุดยอดของสี่จอมอสูรร้ายยิ่งใหญ่ตกลงใจจะหาสถานที่มีทำเลอันศักดิ์สิทธิ์เช่นดั่งวิมานในมวลหมู่มนุษย์ เพื่อบำเพ็ญภาวนาด้วยความสันติสำรวม ในที่สุดจึงตกลงใจไปหน้าผาจีจือไง้ของภูเขาเก้าฮั้วซัว

"คัมภีร์หนังมนุษย์ผืนนั้นติดอยู่บนทรวงอกน้อย ๆ ของเกียงเกียงจนแนบแน่น เทียนเล้งจึงตกลงใจพาเกียงเกียงติดตัวไปด้วย และในวันที่เกียงเกียงเพิ่งมีอายุครบขวบปี เทียนเล้งก็สะพายเกียงเกียงขึ้นหลังลงจากอึ้งซัวไป

"เหตุการณ์บังเอิญจนประจวบเหมาะ เพราะง่วนเล้งไถ่ จิ้นอูชั้ง กับนักพรตอบาทว์โอวเฮาะที่คิดจะประหัตประหารเทียนเล้งให้ตายอย่เนิ่นนานพอดีสุมหัวอยู่ทางเก้าฮั้วซัว เมื่อพบกับเทียนเล้ง ทั้งสี่ก็ลงมือต่อสู้กันอย่างดุเดือดขึ้นทันที

"หากแม้นเทียนเล้งมิใช่สะพายเกียงเกียงเอาไว้ เจ้าอุบาทว์ทั้งสามจะต้องยากเป็นฝ่ายได้เปรียบ..."

เล่งจ้วงจี่ฟังจนอาฆาตอัดอก ต้องกล่าวขึ้นด้วยความคั่งแค้นเสียดายว่า

"อึ้งซัวเป็นขุนเขาอันศักดิ์สิทธิ์ มียอดสูงชันเสียดฟ้า สถานที่บำเพ็ญภาวนาอย่างสงบสันติมีมากมายก่ายกอง อาจารย์เหตุไฉนจึงจะต้องไปที่ผาจีจือไง้ของเก้าฮั้วซัวให้ได้ ? อีกประการ ระยะของภูเขาทั้งสองก็ห่างกันไม่ถึงหนึ่งร้อยลี้ ฝึกปรือวิชาสุดยอดทั้งสี่สำเร็จแล้ว จึงค่อยรับเกียงซือเจ๊ไปก็ไม่สายเกินควร..."

วาจามิทันจบคำ เต้าโกวผมขาวพลันยกมือปิดหน้าร่ำไห้ พร้อมกันนั้นสะอึกสะอื้นด้วยความเจ็บช้ำใจว่า

"เด็กเอย พวก...พวกเจ้ารู้น้อยเกินไปแล้ว..."

“

หากแม้นว่าเช่นนี้คือความรัก ก็เป็น
ความรักซึ้งที่สุด บริสุทธิ์ที่สุด จริงใจที่สุด
ไม่มีความเห็นแก่ตัว ไม่มีอกุศลจิต มาผลัก
ดันให้ฝ่าฝืนจารีตประเพณี !

แต่ผู้อาวุโสป้อจกมีความเห็นว่า ความจริง
ที่สุด บริสุทธิ์ที่สุด และซึ้งที่สุดนี้ นอกจากพี่น้อง
ร่วมสายเลือดแล้ว ในบุคคลรุ่นเดียวกัน ต่างถือเป็น
ความรักที่ตรึงอยู่ในส่วนลึกของหัวใจ เป็นรากเหง้า
ความรักที่เกาะกร่อนอยู่ในชีวิตและวิญญาณ...

”

จอมใจบู๊ลิ้ม
(รวม 3 เล่มจบ)
ISBN 974-341-158-5
9 789743 411588
ราคาชุดละ 700 บาท

สร้างสรรค์บุคส์

เล่มที่ 2

จอมไจ บูลิม

ว. ณ เมืองลุง

มันมิคาดว่า ศัตรูที่ร้ายกาจ
ยังมิอาจเทียบเท่าศึกรักของเหล่าบุปผาสะคราญ !

จอมใจ ปูลิ้ม

โดย ว. ณ เมืองลุง

2

บริษัทสร้างสรรค์บุ๊คส์ จำกัด

ชุดยุทธจักรนิยาย
ISBN 974-341-158-5

จอมใจบู๊ลิ้ม เล่ม 2

โดย ว. ณ เมืองลุง

พิมพ์ครั้งแรก (ของสำนักพิมพ์) : มีนาคม 2546

ภาพปก : ดินหิน

จัดพิมพ์โดยได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ถูกต้องตามกฎหมาย

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย
บริษัทสร้างสรรค์บุ๊คส์ จำกัด
217 ซอยสุขุมวิท 20 (สายน้ำผึ้ง) แขวงคลองเตย
เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10110
โทรศัพท์ 0-2258-2724, 0-2258-5858 โทรสาร 0-2261-5671

พิมพ์ที่ อุษาการพิมพ์ จำกัด

ราคาชุดละ (รวม 3 เล่ม) 700 บาท

คำนำสำนักพิมพ์

เล่งจ้วงจี่ บุรุษหนุ่มรูปงามท่าทีคล้ายนักศึกษาคงแก่เรียน การปรากฏตนสู่ยุทธภพ ได้สร้างวีรกรรมอันสะทกสะท้านเกิดขึ้น นั่นคือ มันใช้วิชาฝีมืออันหายสาบสูญไปแล้ว ยุทธภพให้เกิดข้อกังขาว่าอาจารย์ของมันก็คืออดีตอสูรร้ายในอดีตที่ไร้ร่องรอยไปแล้ว แต่ทุกคนหาทราบไม่ว่า อาจารย์ของมันมือและเท้าขาดทั้งหมด เป็นผู้พิกลพิสดาร ที่ไม่บอกแม้กระทั่งชื่อแซ่ฉายา เพียงแต่บอกรายนามศัตรูอันคับแค้นให้เท่านั้น นั่นคือ ง่วนเล้งไถ่ (ดาบทองนางแอ่นพิษ) โอวเฮาะเซียนเจี้ยงแห่งคงท้ง จิ้นอูชั้ง (เกาทัณฑ์เหล็กห่วงหยก) และกิมเอี้ยมเนี้ย (นางราคะ) นั้นคือภาระที่มันต้องล้างแค้นให้อาจารย์ อีกทั้งมันต้องเสาะหาดรุณีนามเกียงเกียงให้พบ และขึ้นสู่อารามเล่งเซี่ยวเก็งแห่งภูเขาฮ่วงซัว เพื่อจะได้ทราบประวัติและภูมิหลังของอาจารย์

ในเส้นทางการล้างแค้นแทนบุญคุณและการเสาะหาดรุณีเกียงเกียง เล่งจ้วงจี่มิเพียงสร้างความหวาดหวั่นให้แก่เหล่าร้ายเท่านั้น แต่มันได้สร้างรอยเจ็บช้ำ ความขมขื่น ความปลื้มปีติให้เกิดขึ้นกับเหล่าดรุณีบุปผางามตามเส้นทางการล้างแค้น อาทิ บ้วนเล็กเพี้ยที่สดใส เก็งจีฮุ้นที่งามระหงฉิ่นเฮียงเหล็งผู้อ่อนหวาน เอี๊ยบเซียวเกียงที่ใสซื่อ และเตี้ยงอุ้ยหงส์ที่แกร่งกร้าว การล้างแค้นมิได้ทำความลำบากให้เล่งจ้วงจี่ เหนืออื่นใดคือบุปผาเหล่านี้ต่างหากที่ทำให้มันตื่นตระหนกและประหวั่นกับการรับมือ มันมิคาดคิดว่าศัตรูที่ร้ายกาจยังมิอาจเทียบเท่าศึกรักของเหล่าบุปผาสะคราญเหล่านี้ ซึ่งมันมิอาจหลีกเลี่ยงที่จะสร้างรอยบอบช้ำในหมู่บุปผาขึ้นได้ !

...แต่กระนั้น เล่งจ้วงจี่มิอาจล้างแค้นทดแทนพระคุณโดยเร็ว เพื่อสุดท้ายจะได้อยู่กับเกียงเกียงเจ้เจ๊โดยสุขสงบ มิเสนอหน้าออกไปในวงพวกนักเลงอีก มันไม่ปรารถนาที่จะก่อเกิดสร้างบาปรักไร้ขอบเขต มิเช่นนั้นก็เฉกเช่นทำลายผู้อื่นก็เช่นทำร้ายตน เจ็บปวดร้าวรานไปชั่วชีวิต ไม่มีวันสุขสงบได้ตลอดกาลนาน !

สร้างสรรค์บุ๊คส์

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์		(5)
บทที่สิบเก้า	เจ็บช้ำหรือลำเค็ญ	485
บทที่ยี่สิบ	หมู่มารประหารธรรม	511
บทที่ยี่สิบเอ็ด	คัมภีร์หนังมนุษย์	539
บทที่ยี่สิบสอง	ผนึกร่างรวมกระบี่	564
บทที่ยี่สิบสาม	ผ่านราตรีพิศวาส	586
บทที่ยี่สิบสี่	สกัดกั้นปากทางออก	606
บทที่ยี่สิบห้า	ข่าวร้ายทำลายขวัญ	631
บทที่ยี่สิบหก	ข่าวดีน่าปรีดา	657
บทที่ยี่สิบเจ็ด	ซับซ้อนจนยุ่งเหยิง	685
บทที่ยี่สิบแปด	เรื่องร้ายที่ไม่คาดหมาย	712
บทที่ยี่สิบเก้า	ตัวประหลาดอาละวาด	737
บทที่สามสิบ	กลับสู่มาตุภูมิ	759

บทที่สามสิบเอ็ด	ม้าเดียวทะลวงด่าน	781
บทที่สามสิบสอง	คลางแคลงจนวุ่นวาย	805
บทที่สามสิบสาม	อันตรายทุกฝีก้าว	832
บทที่สามสิบสี่	หฤโหดสยดสยอง	860
บทที่สามสิบห้า	วิญญาณหรือปาฏิหาริย์	890
บทที่สามสิบหก	อุบายยอกย้อนแยบยล	915
บทที่สามสิบเจ็ด	ประหารศัตรูคู่แค้น	940

บทที่สิบเก้า เจ็บช้ำหรือลำเค็ญ

เล่งจ้วงจี่เห็นเต้าโกวผมขาวพลันปิดหน้าร่ำไห้ ต้องตื่นตกใจจน

งุนงงไป วาจาที่จะกล่าวก็มิกล้าเอ่ยออกจากปากอีกแล้ว

แต่เล่งจ้วงจี่ก็ได้คิดด้วยไวปัญญา การที่อาจารย์แบกสะพายเกียงซือเจ๊ลงจากเขา อาจบางทีจะเกี่ยวข้องกับเต้าโกวผมขาวนี้บ้าง มิเช่นนั้นนางไฉนจึงมีความเศร้าเสียใจถึงปานนี้ ? แต่เล่งจ้วงจี่ก็มิกล้าจะเอ่ยถามไป

เก็งจีฮุ้นพริ้มตาด้วยความรันทดหดหู่ ทรวงอกสะท้อนถี่เร็วด้วยความเจ็บช้ำ น้ำตาหลั่งไหลดุจไข่มุกขาดจากสาย บางครั้งบางคราย่งมีเสียงครวญครางด้วยความเจ็บปวดใจ

พริบตานั้น ตึกศิลาหลังน้อยเปี่ยมด้วยเสียงร่ำไห้ที่โศกสลดหดห่ มิว่าผู้ใดหากได้ยินก็ต้องหลั่งน้ำตาอันอาดูรด้วย

เล่งจ้วงจี่น้ำตาไหลพรากไม่ขาดสาย และมักส่งเสียงเรียกผู้อาวุโสโดยหวังเต้าโกวผมขาวจะสามารถกลั้นน้ำตาหยุดร่ำไห้ไปเพราะคำเรียกหา

ในที่สุดเต้าโกวผมขาวยกแขนเสื้อขึ้นซับหยาดน้ำตา กวาดมองดูเก็งจีฮุ้น

ที่สะอึกสะอื้นด้วยความโศกเศร้าอย่างกังวลใจแวบหนึ่ง จึงส่งเสียงหม่นหมองเล่าต่อ

"ในตอนนั้น เทียนเล้งเพราะถูกสถานการณ์บังคับ มิอาจไม่แบกสะพายเกียงเกียงออกจากอึ้งซัวได้ เนื่องจากมีคนไปแพร่ข่าวในวงพวกนักเลงบอกว่าเกียงยี้มิใช่ไต้หงส์ให้กำเนิด..."

เล่งจ้วงจี่ถามอย่างขุ่นเคืองด้วยน้ำตา

"ผู้อาวุโสทราบว่า ใครเป็นผู้ปล่อยข่าวใส่ไคล้หรือไม่ ?"

เต้าโกวผมขาวสะอึกสะอื้นขึ้นว่า

"ก็คือซือตี่คนเล็กของนางโจรเพศยากิมเอี้ยมเนี้ย ที่มีนามฮวยฮวยไท้ส่วย"

เล่งจ้วงจี่ขบกรามกล่าวขึ้นในทันที

"หากแม้นวันนั้น ฮวยฮวยไท้ส่วยมิถูกฆ่าตาย ข้าพเจ้าจะต้องจับมันมาสับเป็นหมื่น ๆ พัน ๆ ท่อนให้ได้"

เต้าโกวผมขาวคล้ายดั่งมิได้ยินเล่งจ้วงจี่ว่ากระไร ยังคงกล่าวต่อด้วยความรันทดหดหู่

"แต่ไต้หงส์นั้นเชื่อถือวาจาที่ลือระบาดทางภายนอกจึงเกิดความคลางแคลงสงสัย มักจะเพ่งพิจารณาเกียงเกียงอย่างละเอียดอยู่บ่อยครั้ง พร้อมกันนั้นทะเลาะเบาะแว้งกับเทียนเล้งอยู่ทุกวี่วันไม่ยอมเลิกรา

"เทียนเล้งมาตรแม้นเคยยืนยันอย่างหนักแน่นบ่อยครั้ง ว่าเกียงเกียงคือธิดาที่นางให้กำเนิด แต่จนใจที่ไต้หงส์เมื่อเกิดความคลางแคลงสงสัย จึงตกลงใจออกไปจากเขา สืบเสาะหาความจริงของเรื่องราวให้ได้

"ในตอนดึกของคืนหนึ่ง นางอำพรางต่อเทียนเล้ง ลอบออกไปจากที่พำนักโดยมิได้บอกกล่าวเล่าสาเหตุ...

"เทียนเล้งเริ่มรู้สึกเป็นเรื่องที่รุนแรงขึ้นแล้ว และก็ไม่วางใจจะปล่อยเกียงเกียงให้ไต้หงส์เลี้ยงดูต่อไป ดังนั้นจึงแบกสะพายเกียงเกียงไปที่เก้า-ฮั้วซัวด้วย..."

เล่งจ้วงจี่คล้ายดั่งคาดเค้ามูลของเรื่องราวออกราง ๆ แต่มิกล้าจะถาม

ไถ่ไปโดยตรง ดังนั้นสอดคำขึ้นว่า

"มิทราบฮวยฮวยไท้ส่วยแพร่ข่าวอกุศลอย่างไรไปบ้าง ?"

"ฮวยฮวยไท้ส่วยบอกว่า ธิดาที่ไต้หงส์ให้กำเนิดนั้นพอออกพ้นครรภ์มารดาก็ตายไป เกียงเกียงเป็นทารกาน้อยที่ไปอุ้มจากผู้อื่นลอบมอบให้แก่นางเลี้ยงดู หมายจะปลอบใจมิให้นางรู้ว่าบุตรีของนางตาย

"ไต้หงส์เมื่อได้ฟังข่าวเล่าลือนี้แล้ว จึงได้เพิ่งคิดออก ในวันที่นางคลอดนับว่ามิได้ยินเสียงทารกร้องอยู่จริง ๆ จึงได้เชื่อถือว่าคำเล่าลือนั้นเป็นความจริง..."

เล่งจ้วงจี่ฟังจนคิ้วขมวดมุ่น กล่าวอย่างมิใคร่พอใจขึ้นว่า

"เมื่อเกียงซือเจ๊มิใช่นางให้กำเนิด หรือว่าหนึ่งปีเต็ม ๆ ที่ดูดเลือดในอกมาหล่อเลี้ยง จะไม่มีน้ำใจมารดาและธิดาเกิดขึ้นสักน้อยนิดเลย ?"

"ไต้หงส์นั้นรักเกียงเกียงอยู่ เรื่องนี้ดูได้จากเมื่อนางกลับอึ้งซัว พบเห็นเทียนเล้งพาเกียงเกียงไปจากที่พำนักแล้ว นางก็รีบลงจากเขาเร่งรุดติดตามอย่างร้อนรน

"อีกประการหนึ่ง ไต้หงส์ยามใดพบเห็นมีคนอุ้มทารกขวบปี จะต้องรีบไปหาอย่างตื่นเต้นดีใจ เพ่งพิจารณาอยู่เป็นเวลาเนิ่นนาน ในที่สุดมักจะหลั่งน้ำตาด้วยความเศร้าเสียใจและสิ้นหวัง เดินผละออกไปโดยไม่ว่ากล่าว..."

เล่งจ้วงจี่เห็นเก๊งจีฮุ้นฟุบหน้าอันเนืองนองด้วยน้ำตาเข้าไปในฝ่ามือทั้งสอง ดังนั้นจึงมีเจตนาเปลี่ยนเรื่องไปจากความรันทดหดหู่นี้เสีย โดยถามอย่างสงสัยใจว่า

"เมื่อเป็นเช่นนั้น ตอนแรกไยต้องไปสืบสาวเค้ามูลอย่างจริง ๆ จัง ๆ ด้วยเล่า ?"

เต้าโกวผมขาวถอนหายใจด้วยความหม่นหมอง มีน้ำตาหลั่งไหลลงมาอีกครา กล่าวด้วยความเจ็บช้ำว่า

"ไต้หงส์เป็นเพราะริษยาจนเกิดแค้น นางขุ่นเคืองสตรีอีกผู้หนึ่งซึ่งให้กำเนิดเกียงเกียง"

เล่งจ้วงจี่ได้คิดในบัดดล รีบน้อมถามขึ้นว่า

"ผู้อาวุโสทราบว่ามารดาผู้ให้กำเนิดเกียงซือเจ๊เป็นใครหรือไม่ ?"

คำถามนี้เป็นปัญหาที่เก็งจีฮุ้นสนใจใคร่จะรู้ที่สุด ดังนั้นนางจึงเงยหน้าขึ้นจากฝ่ามือ เบือนสายตาอันชืมเซามาทางเต้าโกวผมขาวทันที

บนใบหน้าที่เนืองนองด้วยน้ำตาของเต้าโกวผมขาวปรากฏแววอันอับอายใจขึ้นวูบหนึ่ง กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"นั่นคือปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบ (วีรสตรีบุปผาบิน) อันเป็นหนึ่งในสี่วีรสตรี"

เล่งจ้วงจี่สันนิษฐานอยู่นานแล้วว่า เต้าโกวผมขาวกับเก็งจีฮุ้นจะต้องมีความสัมพันธ์ที่สนิทสนมเกินธรรมดา เพียงแต่มิกล้ายืนยันให้มั่นใจเท่านั้น แต่ยามนี้พอฟังเทียบเคียงกับคำบอกเล่าของเม่งหุยซือไท่อีกคราและเต้าโกวผมขาวเคยใช้อาวุธลับอันพุ่งฉวัดเฉวียนเป็นประกายแพรวพรายบาดตา จู่โจมเหล่ายอดฝีมือที่มารุกรานอารามเล่งเชียวเก็งจนพ่ายแพ้ย่อยยับกลับไป ยืนยันว่าเต้าโกวผมขาวก็คือปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบที่มีพลังฝีมือยอดเยี่ยม งามสะคราญดุจเทพธิดา และนางก็คือมารดาผู้ให้กำเนิดเกียงซือเจ๊นี่เอง !

แต่ทว่าเล่งจ้วงจี่รู้สึกข้องใจไม่คลาย ไฉนปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบจึงได้มอบธิดาในสายเลือดของนางแก่ไต้หงส์เลี้ยงดู ดังนั้นจึงถามอย่างสงสัยใจว่า

"ผู้อาวุโสปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบเหตุไฉนจึงต้องมอบธิดาในสายเลือดของตนเองให้แก่ไต้หงส์ผู้อาวุโสเลี้ยงดูแทนเล่า ?"

"เนื่องจากเกียงเกียงก็เป็นธิดาในสายเลือดของซือแป๋ท่านอีกผู้หนึ่ง"

เล่งจ้วงจี่เพิ่งเข้าใจเรื่องราวในบัดดล แต่ก่อนที่เต้าโกวผมขาวมิได้แสดงศักดิ์ศรีแท้จริงออกมาโดยเปิดเผย เล่งจ้วงจี่ก็ยังมิกล้าจะไปเรียกนางเป็นซือบ้ออย่างวู่วาม ดังนั้นแสร้งทำเป็นถามอย่างพิศวงสงสัยยิ่งนัก

"วาจาของผู้อาวุโส จี่ยี้มิเข้าใจ"

เต้าโกวผมขาวขบคิดชั่วครู่ พลันทอดถอนใจด้วยความรันทด กล่าวว่า

"นี่นับเป็นโศกนาฏกรรมอันยิ่งใหญ่ของมวลหมู่มนุษย์ บอกแล้วทุก

ผู้คนจะต้องเจ็บช้ำลำเค็ญจนหลั่งน้ำตา พุทธองค์ทรงตรัสว่าเป็นบาปกรรม ส่วนคนธรรมดาว่าเป็นชะตาชีวิต

"เทียนเล้งกับปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบที่มีชื่อจริงว่าเก็งฮั่งบุ๊น มีสำนักอาจารย์ที่สนิทสนมกลมเกลียวกันยิ่ง ทั้งสองคนที่ประกอบวีรกรรมในวงพวกนักเลงมักจะพบพานกันอยู่บ่อยครั้ง บางครั้งร่วมมือกัน บางครั้งต้องแยกกันไปคนละทาง

"มีมากมายหลายครั้งที่ฟันฝ่ามหันตภัยอันร้ายแรงจนร่อแร่แทบมิรอดตาย ทั้งสองต่างช่วยเหลือในกันและกันจนมีกระแสจิตที่ตรงกัน ลอบเกิดความรักอยู่ในส่วนลึกของหัวใจกันทั้งสองฝ่าย

"แต่ทว่า เทียนเล้งเป็นบุรุษที่มีภรรยาแล้ว ดังนั้นในจิตใจของทั้งสองต่างฝ่ายต่างมีข้อที่ต้องห่วงพะวง มักจะเกรงกลัวต่อความรักที่ประดังขึ้นจนสุดระงับ อาจจะประกอบกรรมทำผิดขึ้นได้ จึงต้องตัดใจพรากออกจากกันอย่างเจ็บช้ำขมขื่นทั้งสองฝ่าย

"ในฤดูชุนเทียนของปีหนึ่ง ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบที่ไปพบเห็นรังเร้นลับของนางโจรแพศยากิมเอี้ยมเนี้ยโดยบังเอิญ ในราตรีที่เดือนมืดลมแรง บุกเข้าสู่รังราคะอย่างอาจหาญ สู้กับนางโจรราคะอย่างดุเดือด ฆ่าฟันเหล่าชายฉกรรจ์ชั่วร้ายและนางสตรีแพศยาจนตายหมดสิ้นทั้งรัง เหลือเพียงกิมเอี้ยมเนี้ยคนเดียวเท่านั้นที่หนีทุลักทุลีรอดพ้น...

"ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบในยามขุ่นเคืองดั่งแค้นสุดแสนสาหัส ตกลงใจจุดไฟเผารังราคะแห่งนั้นเสีย แต่ทว่าในขณะที่เข้าไปจุดไฟตามห้อง พบเห็นห้องส่วนตัวของกิมเอี้ยมเนี้ยยังผูกมัดคนผู้หนึ่งไว้ เมื่อเข้าไปดูใกล้คนนั้นคือเทียนเล้ง !

"ตอนนั้นเทียนเล้งสลบไสลมิได้สติ หน้าก็แดงฉานผะผ่าว แสดงว่าได้ถูกผงพิษจุ้ยเซียนเฮียงที่นางร่านราคะกิมเอี้ยมเนี้ยใช้มอมประสาทผู้คนจนงมงาย

"ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบรุ่มร้อนกระวนกระวายอย่างยิ่ง นางรู้ซึ้งถึงความ

ร้ายกาจของยาจุ้ยเชียนเฮียง หากแม้นไม่มียาขจัดช่วยเหลือทันท่วงที ผลสุดท้ายก็จะต้องอุบัติอย่างน่าหวาดกลัว

"ดังนั้นปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบที่จิตใจว้าวุ่นลนลานหวาดหวั่นพรั่นพรึง จึงได้รื้อตามหีบห่อโต๊ะเก้าอี้ทั่วทั้งห้องนางกิมเอี้ยมเนี้ย เพื่อหายาขจัดพิษอย่างรุ่มร้อนใจ

"แต่ทว่าในขณะที่ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบกำลังเสาะค้นหายาขจัดพิษนั้น เทียนเล้งก็ได้สติตื่นมา คำรามเสียงก้องกัมปนาท เชือกเอ็นที่ถูกพันธนาการขาดสะบั้นไปในทันที โถมเข้าใส่ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบดั่งคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน

"ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบทราบดีว่า พิษยาในตัวเทียนเล้งกำเริบ หากมิรีบกรุยทางให้ยาระบาย เทียนเล้งจะต้องถูกยาพิษยาประดังจนเส้นเลือดระเบิดโลหิตทะลักจากทวารทั้งเจ็ดจนตายไป ในสถานการณ์เช่นนั้น ปวยฮวย-นึ่งเฮี้ยบจำต้องยอมกล้ำกลืนความอัปยศคับแค้นและความวิตกกังวล ปล่อยให้เทียนเล้งระบายความคลุ้มคลั่งเพราะฤทธิ์ยา

"ภายหลังต่อมา ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบได้พาหัวใจที่แหลกลาญสลาย ตัดใจพรากจากเทียนเล้งด้วยความเจ็บช้ำ นางยินดีเสียสละความสุขสมบูรณ์ในชั่วชีวิต โดยไม่ยินยอมจะทำลายครอบครัวอันสงบสุขของเทียนเล้งให้พินาศ

"แต่ทว่าอีกเดือนหนึ่งให้หลัง ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบพบเห็นว่านางเริ่มมีครรภ์ ในความตื่นเต้นยินดี หวาดหวั่นพรั่นพรึง และเจ็บช้ำขมขื่นที่สับสน นางมิอาจไม่ไปหาเทียนเล้งได้

"ยามเมื่อปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบหาตัวเทียนเล้งพบ เนื่องจากความผิดปรกติของสรีระร่าง นางจึงมิอาจจะสวมใส่เสื้อรัดกุมเนียนเนื้อดั่งเคย ยิ่งมิอาจกระโดดโลดแล่นได้อีก

"หลังจากเทียนเล้งได้ทราบ บังเกิดความตื่นเต้นยินดีสุดแสนเอ่ยบรรยาย ตกลงใจจะบอกเล่าความจริงทั้งหลายแหล่ให้แก่ไต้หงส์ทราบ แต่ถูกปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบปฏิเสธอย่างเด็ดเดี่ยว เนื่องจากกาลเวลาได้ผ่านพ้นช่วงคับขันไปแล้ว ไต้หงส์ย่อมไม่ยอมเชื่อถือเป็นแน่

“และเพื่อเป็นการสะดวกต่อการดูแลช่วยเหลือ เทียนเล้งจึงได้ขอร้องให้ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบอยู่ทางบ้านละแวกใกล้เคียงกัน ในยามนั้นไต้หงส์ก็ได้มีครรภ์อยู่หลายเดือน

“เมื่อครบกำหนดทศมาส ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบคลอดบุตรีออกมานางหนึ่งนั่นคือเกียงเกียง และในค่ำคืนวันเดียวกัน ไต้หงส์ก็คลอดธิดามานางหนึ่งแต่ทว่าพอลืมตาดูโลกก็ตายไป

“เทียนเล้งมีความเจ็บปวดใจในเรื่องนี้ยิ่ง และกลัวไต้หงส์จะทนทานความกระทบกระเทือนใจนี้มิได้ จึงสั่งให้บรรดาหญิงรับใช้ในตอนนั้น อย่าได้แพร่งพรายข่าวตายของธิดาน้อยให้แก่ไต้หงส์ทราบ

“ในค่ำคืนนั้น เทียนเล้งได้นำข่าวร้ายนี้ไปบอกเล่าแก่ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบทั้งสองหลังจากผ่านการทุ่มเถียงอย่างรุนแรงเป็นเวลานาน เทียนเล้งจึงได้เห็นพ้องกับคำวิงวอนของปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบ ยอมอุ้มเกียงเกียงไปที่ข้างตัวไต้หงส์

“ไต้หงส์เมื่อคลอดแล้วมีความเหน็ดเหนื่อยรุนแรงจึงหลับใหลไป จวบจนเกียงเกียงน้อยร่ำไห้ด้วยความหิวโหย จึงได้สร้างความตกใจจนนางตื่นมา

“ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบฟังว่าไต้หงส์มีความรักใคร่เอ็นดูเกียงเกียงจนจับใจก็ได้บอกสถานที่ไปให้แก่เทียนเล้งทราบ แล้วจึงได้พรากจากธิดาในสายเลือดนาง พร้อมกันนั้นตัดขาดจากวงพวกนักเลงตลอดกาลนานไปด้วย

“แต่ทว่านางมิได้ตาย นางยังคงเฝ้ารอด้วยความหวัง รอจะได้พบหน้าธิดาที่นางให้กำเนิด รอจนทิวาจนราตรี รอจนค่ำคืนจนถึงสว่าง มิเคยจะลืมเลือนเลือดในอกที่นางไม่มีวาสนาฟูมฟักอบรม นางต้องการจะได้เห็นไฝแดงดำที่ขึ้นเคียงคู่อยู่ด้วยกันทั้งสองเม็ดนั้น ยังคงดำรงอยู่หรือ...”

เต้าโกวผมขาวกล่าวถึงตอนนี้ ลำคอตีบตันจนวาจาขาดสะบั้น แต่น้ำตากลับพร่างพรูดุจห่าฝน ไม่อาจจะเล่าสืบต่อไปได้อีกแล้ว

เก็งจีฮุ้นพอฟังถึงคำไฝคู่ ไม่อาจจะอดกลั้นความเศร้าเสียใจเอาไว้ได้อีกแล้ว นางร้องไห้โฮขึ้นสุดเสียง โถมกายไปคุกเข่าอยู่ที่เบื้องหน้าเต้าโกวผมขาว ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบ (วีรสตรีบุปผาบิน) เก็งฮั่งบุ๊น

เล่งจ้วงจี่ร้องเสียงสะท้านรันทดว่า "ซือบ้อ" พลอยวิ่งไปคุกเข่าที่เบื้องหน้าปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบอีกผู้หนึ่ง

เก็งฮั่งปุ๊นฉายาปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบยื่นสองมืออันสั่นระริก ลูบคลำทรงผมอันดำสลวยของเก็งจีฮุ้นอยู่ไม่หยุดยั้ง เปล่งเสียงสะท้านพร้อมน้ำตาขึ้นว่า

"เด็กเอย อภัยให้มารดา มารดาทารุณต่อเจ้า..."

เก็งจีฮุ้นร่ำไห้จนเสียงแหบแห้ง แทบจะสิ้นสติสมประดีไป

ขณะในเวลานั้น เสียงระฆังอันกึกก้องได้ฝ่าอากาศเข้ามาอย่างไม่คาดหมาย !

พวกปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบทั้งสามต่างสะดุ้งตกใจ เบือนมองไปทางนอกประตู พอแลเห็นทั้งสามต่างงงงันทันที

เห็นที่ชายป่าไผ่นอกตึกศิลา ท่ามกลางแสงรำไรของยามฟ้าสาง ซือไท่ชราทั้งสามรูปยืนพริ้มตาประนมมืออย่างนอบน้อม ส่วนแม่ชีวัยกลางคนทั้งสิบกว่ารูปที่มีหน้าที่ตำแหน่งสำคัญของอาราม ต่างคุกเข่ากราบแทบพื้นไปทั้งสิ้น

ซือไท่อาวุโสสูงทั้งสามรูป พอได้ยินเสียงระฆังบอกเวลาวัตรเช้า มาตรแม้นมิได้ลืมตาขึ้นมา แต่เมื่อได้ยินเสียงร่ำไห้ในตึกศิลาเงียบหาย แน่ใจว่าปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบจะต้องพบเห็นพวกนางแล้ว ดังนั้นร้องสรรเสริญพระ-พุทธคุณขึ้นพร้อมกัน พลางกล่าวเสียงทุ้มหนักด้วยความรันทด

"เลี่ยวติ๊ง เลี่ยวฮ้วม เลี่ยวคง ขอน้อมเชิญอำจู๊กรุณาออกคำสั่งลงโทษทัณฑ์พวกอาตมาทั้งหลาย ที่ลอบฟังประวัติอันอาภัพน่ารันทดของอำจู๊ที่ยอมเสียสละความสุขของตนเองเข้าส่งเสริมผู้อื่น ตามกฎของอารามควรได้รับ"

กล่าวแล้วซือไท่อาวุโสทั้งสามรูป ก็ได้ถือตัวเป็นนักโทษผู้รอคำพิพากษาคุกเข่ากราบแทบพื้นไปในเวลานั้น

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นพอเห็น ต่างรีบขยับร่างหลบเป็นสองฟากข้างอย่างรวดเร็ว

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบร้องสรรเสริญพระพุทธคุณด้วยเสียงหนักแน่น ท่าที

เคร่งขรึม กล่าวนุ่มนวลว่า

"ซือไท่ทั้งสามท่านและหัวหน้าทั้งหลายโปรดลุกขึ้น การฝ่าฝืนกฎของอารามทั้งหลายแหล่ นิรโทษมิถือสาทั้งสิ้น"

แม่ชีวัยชราและกลางคนสิบกว่ารูปพากันร้องขอบคุณความการุณย์จนพร้อมเพรียงกัน แล้วจึงลุกขึ้นยืน ยังคงเป็นเลี่ยวติ๊งซือไท่ได้เอ่ยขึ้น

"พวกอาตมาในยามหลับสนิท ถูกเสียงร้องที่สะเทือนแก้วหูกระตุ้นจนตกใจตื่น เนื่องจากแน่ใจว่าต้องมียอดคนเยี่ยมกรายมา พวกอาตมาจึงเรียกระดมหัวหน้าดำเนินงานและพิทักษ์กฎทั้งหลายมารอรับคำสั่งขั้นต่อไปจากอำจู๊ที่นี่ พอดีเป็นเวลาที่อำจู๊เล่าประวัติอันน่าสลดและสรรเสริญ พวกอาตมาหลังจากฟังแล้วมีความตื้นตันใจใหญ่หลวงยิ่ง ตกลงเด็ดขาดว่า นับแต่วันพรุ่งนี้เป็นต้นไป ศิษย์ทุกคนของอาราม จะขอสวดมนต์บำเพ็ญกุศลให้แก่เอี๊ยบไต้เฮี้ยบที่ล่วงลับเป็นเวลาเจ็ดวัน แผ่อานิสงส์ผลบุญให้วิญญาณศักดิ์สิทธิ์ของเอี๊ยบไต้เฮี้ยบ ขึ้นสู่สวรรค์ชั้นฟ้าเสียแต่เร็ววัน"

กล่าวแล้วซือไท่ทั้งสามประนมมือน้อมกายคารวะอีกครา ต่างสงบปากคำคล้ายดังรอรับฟังคำชี้แจง

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบกล่าวอย่างตื้นตันจนเสียงสะท้านว่า

"ซือไท่ทั้งสามท่าน เมตตาการุณย์ต่อสำสัตว์ทั้งหลายในใต้หล้า วิญญาณในปรภพของเอี๊ยบเทียนเล้งผู้สามี ย่อมตื้นตันในบุญคุณที่ซือไท่ทั้งหลายแผ่กุศลผลบุญให้"

กล่าวแล้วหันไปบอกแก่เก็งจีฮุ้นและเล่งจ้วงจี่ว่า

"เจ้าทั้งสองยังไม่รีบไปกราบขอบพระคุณซือไท่ทั้งสามและซือเจ๊ทุก ๆ ท่าน"

เก็งจีฮุ้นกับเล่งจ้วงจี่รีบคุกเข่ากราบขอบพระคุณอยู่ในห้อง ซือไท่ทั้งสามเมื่อคารวะตอบแล้ว ก็พาแม่ชีที่มีกลับเข้าไปในอารามเล่งเชียวเก็งหมดสิ้น

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบรอจนพวกเลี่ยวติ๊งซือไท่ทั้งหลายออกพ้นป่าไผ่ จึงบอกกับเล่งจ้วงจี่และเก็งจีฮุ้นทั้งสองคน

"จี่ยี้ เมื่อได้ออกพ้นตึกคุมขัง ไม่อาจเข้าไปในเล่งเซียวเก็งเป็นอันขาด เกียงยี้มาตรแม้นเป็นอิสตรี แต่อยู่ในเพศฆราวาส ก็มีความขัดข้องมากมายหลายประการ เจ้าทั้งสองจงไปพำนักพักผ่อนในถ้ำศิลาที่อยู่ใต้ผาทิศเหนือ อาหารการกินและภาชนะเครื่องใช้ทุกอย่าง ซือไท่ทั้งสามย่อมจะใช้แม่ชีน้อยส่งไปให้ ก่อนเที่ยงเรายังจะนั่งบำเพ็ญภาวนาอยู่ครึ่งวัน พวกเจ้ามิต้องมาที่นี้อีกแล้ว"

จบคำก็พริ้มตาลงทันที เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นพอเห็นจำต้องคุกเข่าโขกศีรษะ แล้วพากันถอยออกจากห้องศิลา

ยามนี้แสงอุทัยได้เริ่มเรืองรอง ขอบฟ้าตะวันออกปรากฏแสงสลับซับซ้อนละเลื่อมลาย ทั่วทั้งหุบเขาอันสดใสขจี เป็นสีเขียวแวววาวราวจะหยดหยาด บุปผานานาพันธุ์บานสะพรั่งประชันกันจนละลานตา อากาศอันสดชื่นดื่มด่ำคละเคล้าไปด้วยกลิ่นหอมอันซาบซ่านตรึงใจ

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นต่างมีกำลังภายในอันเข้มแข็งลึกล้ำ มาตรแม้นมิได้หลับนอนทั้งคืน แต่มิรู้สึกเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าอย่างไร ยามนี้ถูกอากาศอันสดชื่นของอรุณรุ่งโชยพัดใส่ ความระโหยที่มีเพียงน้อยนิดก็ปลาสนาการไปหมดสิ้น

ทั้งสองพาหัวใจอันหนักอึ้งออกพ้นป่าไผ่เขียวขจี กวาดตามองไปทางทิศเหนือ เห็นที่ซึ่งห่างประมาณสองร้อยวา มีหน้าผาชะโงกงำสูงหลายสิบวาอยู่แห่งหนึ่ง

บนผาที่ชะโงกงำ มีหิมะเกาะอยู่เป็นหย่อม ๆ เศษหิมะที่ละลิ่วลงจากยอดเขาสูงเกาะอยู่ตามกิ่งใบค่าคบของสนที่ลำต้นโอนเอนจากผาอันชะโงกงำ

ใต้ผาชะโงกเป็นหมู่ไม้ใบดอกที่มีหนาแน่น และเสียงน้ำไหลดังสดใสเสนาะโสตไม่ขาดหู ทั้งสองพอดูแล้วต่างพลิ้วละลิ่วตรงไปอย่างรวดเร็ว

เล่งจ้วงจี่ที่กำลังวิ่งละลิ่ว มักจะลอบปรายตามาดูเก็งจีฮุ้นที่ใบหน้ายังมีคราบน้ำตาเกรอะกรัง

เก็งจีฮุ้นมีสีหน้าท่าทีรันทดหดหู่ คิ้วขมวดมุ่นด้วยความหม่นหมอง มิได้

เหลือบแลยังเล่งจ้วงจี่ที่ข้างกายแม้แต่แวบเดียว ดวงใจนางคล้ายดั่งยังมีโทสะต่อเล่งจ้วงจี่ไม่คลาย

มาถึงใต้ชะง่อนผา ผ่านลำธารน้อยที่กว้างประมาณแปดเชียะ เป็นลำธารคดเคี้ยวสายยาว น้ำใสไหลเชี่ยวมาจากผนังศิลาที่สุดแสนไกล ทอดไปทางอารามเล่งเชียวเก็ง

เล่งจ้วงจี่หยุดร่างลงก่อน กวาดตามองดูในหมู่เถาวัลย์ที่ห้อยระไม่หนานัก ทางด้านขวามีบันไดศิลาที่สูงประมาณแปดเชียะอยู่ สภาพนี้สำหรับเล่งจ้วงจี่แล้วเป็นที่คุ้นเคยยิ่ง มองปราดเดียวก็รู้ว่าด้านหลังของเถาวัลย์อันห้อยระคือถ้ำที่ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบบ่งบอกให้ตนมาพำนักอาศัย

เนื่องจากว่าที่เก้าฮั้วชัวปากถ้ำแคบเล็กบนผาจีจือไง้ซึ่งเคยไปฝึกปรือฝีมือภายในก็เป็นถ้ำอันกว้างใหญ่ นอกถ้ำก็มีเถาวัลย์ห้อยปิดอยู่จนคล้ายเป็นม่านผืนมหึมา

เล่งจ้วงจี่พอดูชัดตารีบชี้ไปพร้อมทั้งกล่าวอย่างเร่งร้อน

“เกียงซือเจ๊ อยู่ที่นั่นแล้ว”

เก็งจีฮุ้นเห็นได้ตั้งแต่แรกเช่นกัน เพียงยังมิกล้ามั่นใจเท่านั้น ยามนี้พอได้ฟังจึงสืบเท้าก้าวไปก่อน

ทั้งสองมาจนใกล้ก็ขึ้นตามบันได ยื่นมือแหวกเถาวัลย์ชะโงกดูด้านหลัง เป็นลานกว้างครึ่งวงกลม ห่างจากปากถ้ำประมาณสามสิบเชียะ ปากถ้ำไม่มีประตู กว้างเพียงสิบเชียะสูงมิถึงเก้าเชียะ ส่วนลึกก็เพียงสามสิบเชียะเศษ ทางในของปากถ้ำคล้ายดั่งยังมีทางแยกออกเป็นซ้ายขวา

เก็งจีฮุ้นยกแขนเสื้อซับหยาดน้ำตาบนสองแก้มที่ยังมิได้แห้งหายเดินนำเข้าไปก่อน พร้อมกับเพ่งพิจารณาดูเพดานถ้ำอย่างละเอียด และผนังซ้ายขวาของถ้ำศิลาคล้ายดั่งจะตรวจตราที่พำนักใหม่ก็ปานกัน

เล่งจ้วงจี่ดูออกว่า เก็งจีฮุ้นไม่มีเจตนาจะมากล่าววาจากับตน ดังนั้นจึงเดินตามหลังนางอย่างระแวดระวังจนตัวลีบ มีท่าทีพินอบพิเทาจนผิดปรกติ

เนื่องจากว่าประสบการณ์ของเก็งจีฮุ้นเป็นที่น่าอนาถรันทด มิว่า

เกียงซือเจ๊ที่เปลือกนอกนุ่มนวลแต่นิสัยหุนหันกล้าแข็งจะขุ่นเคืองตนสักเพียงไร ตนก็ต้องเปิดใจรับไว้ทุก ๆ ประการ เล่งจ้วงจี่รู้สึกว่าจะคิดทดแทนพระคุณอันยิ่งใหญ่ไพศาลของอาจารย์ที่อบรมเลี้ยงดู มีแต่ต้องเคารพต่อคำสั่งเสียของอาจารย์ พร้อมกันนั้นก็ไม่อาจจะใจดำให้ซือเจ๊ที่สวยสะคราญปานหยาดฟ้าต้องเจ็บช้ำน้ำใจอีกต่อไป

มาจนถึงภายในของปากถ้ำ สองฟากข้างเป็นห้องศิลาอยู่สองแห่งจริง ๆ เล่งจ้วงจี่รีบเดินอย่างเร่งร้อน ผลักประตูห้องศิลาด้านขวาด้วยกำลังประตูศิลาเปิดออกช้า ๆ ส่งเสียงฝืดดังแอด ๆ

เก็งจีฮุ้นขมวดคิ้วเล็กน้อย ก้าวเข้าไปในถ้ำศิลา เห็นถ้ำนี้ลึกร่วมยี่สิบเชียะ แสงสว่างสลัวรำไร มีโต๊ะศิลาตัวหนึ่งและม้าหินสี่ตัว นอกจากนั้นไม่มีสิ่งใด ๆ อีก

ขณะนั้นเล่งจ้วงจี่ได้ผลักประตูห้องด้านซ้ายจนเปิดออก และรีบชะโงกหน้าไปดูอย่างร้อนรน บนใบหน้าที่งามสง่าหล่อเหลาปรากฏรอยยิ้มน้อย ๆ ขึ้นทันที

เก็งจีฮุ้นพอเดินเข้ามาดู คิ้วที่ขมวดมุ่นก็คลายไป ต้องผงกศีรษะช้า ๆ อย่างลืมตัว

ห้องนี้ลึกยาวขนานไปกับทางปากถ้ำ ที่ผนังศิลามีช่องระบายอากาศมากมาย ทางในถ้ำยังพอเห็นเถาวัลย์ที่ห้อยอยู่ปากถ้ำจนชัดตา กึ่งกลางของถ้ำเป็นเตียงศิลากว้างใหญ่ ด้านซ้ายขวามีโต๊ะหินม้าหินเรียบร้อยครบครัน หากในห้องมีที่นอนผ้าห่มและเครื่องใช้ตบแต่งอีกสักเล็กน้อยจะเป็นห้องนอนที่มีความพิสดารน่าอยู่ เก็งจีฮุ้นพอดูชัดตาก็รีบส่งเสียงเย็นยะเยียบขึ้นว่า

“เราต้องการห้องศิลานี้”

เล่งจ้วงจี่มิทันไปดูห้องทางตรงข้าม มิทราบสภาพของห้องด้านนั้นดังนั้นจึงรับคำอย่างไม่ลังเลรีรออยู่หลายครา มีความรู้สึกว่าเพียงให้เกียงซือเจ๊เอ่ยปากกล่าวคำ แผ่นดินก็ร่มเย็นเป็นสุขทั่วทุกทางแล้ว

เก็งจีฮุ้นกวาดตาพิจารณาห้องศิลาอย่างละเอียดทุกแง่มุมคล้ายดั่ง

กำลังกะการว่าจะตบแต่งเยี่ยงไร

เล่งจ้วงจี่ยืนเชื่องซึมอยู่ที่ปากประตู ใช้ความสงบเยือกเย็นชมเชยเก็งจีฮุ้นที่ลูบ ๆ คลำ ๆ เตียงศิลา แล้วก็ไปลูบ ๆ คลำ ๆ ม้าหินโต๊ะหิน นางในเวลานี้คล้ายดั่งลืมเลือนความรันทดสลดใจไปชั่วครู่

เก็งจีฮุ้นรู้สึกอากาศในห้องนี้ปลอดโปร่งแจ่มใสไม่มีความอับชื้นใด ๆ กอปรกับหันหน้าสู่ทิศใต้ จะต้องเป็นฤดูหนาวอบอุ่นฤดูร้อนเย็นสบาย ดังนั้นมีความพอใจเป็นอันมาก จึงได้ใช้สายตานุ่มนวลมองหน้าเล่งจ้วงจี่ครั้งหนึ่งแล้วจึงทรุดกายลงบนม้าหิน

การเหลือบแลอย่างนุ่มนวลครานี้ ได้สร้างความกล้าหาญให้แก่เล่งจ้วงจี่ขึ้นไม่น้อย ดังนั้นจึงพลอยเดินตามเข้าไปในห้อง นั่งลงบนม้าหินตรงหน้าเก็ง-จีฮุ้นไม่ไกลนัก

เล่งจ้วงจี่ที่กังวลสนใจเหตุการณ์ตามรายทางของเก็งจีฮุ้น และเรื่องราวที่เผชิญกับเอี๊ยบเชียวเก็งอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นกระแอมเบา ๆ แล้วตะกุก-ตะกักขึ้น

"เกียง...เกียงซือเจ๊...ท่าน...ท่านไฉนเพิ่งมาถึงเมื่อวันก่อน..."

วาจามิทันจะขาดคำ ใบหน้าที่เพิ่งจะผ่อนคลายไปของเก็งจีฮุ้นก็เคร่งเครียดเย็นชาลงทันที สะบัดเสียงขึ้นว่า

"เฮอะ ! ยังมิใช่เพราะท่านหรือ ?"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็งงงัน ร่ำร้องอยู่ในใจ 'เหตุไฉนเป็นเพราะเราอีกแล้วเล่า ?' แต่มิกล้าส่งเสียงถามไถ่ เพียงแต่เหม่อมองดูซือเจ๊ที่สวยงามสะคราญแต่มีอารมณ์แปรปรวนมิแน่นอน

เก็งจีฮุ้นเห็นเล่งจ้วงจี่นั่งเชื่องซึมตาลอย ก็ชี้หน้าตำหนิด้วยเสียงหนักหน่วงทันที

"เราถามท่านก่อน เมื่อตอนอยู่เจี๊ยะมึ้ง ท่านไฉนมิติดตามเราไปในทันที ? แล้วภายหลังตลอดรายทางไฉนจึงสืบเสาะร่องรอยของท่านมิพบ ? และยังมิได้ข่าวคราวแม้แต่วี่แววด้วย !"

เล่งจ้วงจี่พอฟัง จึงรู้ว่าเก็งจีฮุ้นสอบถามข่าวคราวของตนตลอดรายทางไม่ขาดระยะ จิตใจก็กระสับกระส่ายยิ่ง แต่มิกล้าบอกตรง ๆ ว่าพบนางไปเจอหน้าทิโกวพั้วและบ้วนเล็กเพี้ย เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่า หากกล่าวเช่นนั้นจะตอแยให้นางเกิดการสอบสวนเป็นการใหญ่ อาจจะมีโทษทัณฑ์ครั้งมโหฬารเกิดขึ้นก็ได้ ดังนั้นต้องกล่าวอย่างลุกะโทษว่า

"ข้าพเจ้าจัดการจนเตี้ยงอุ้ยเม้งที่สติมิสมบูรณ์ไปแล้ว จึงพบเห็นเจ้เจ๊มิอยู่หน้าโรงเตี๊ยม ในตอนนั้นข้าพเจ้ายังคิดว่าเจ้เจ๊เข้าไปพักผ่อนที่ข้างใน..."

เก็งจีฮุ้นกล่าวอย่างขุ่นเคืองขึ้นทันที

"เราแค้นจนแทบจะคลั่งใจตายแล้ว ไหนเลยจะมีอารมณ์ดีเข้าไปพักผ่อนได้ ?"

เล่งจ้วงจี่มิกล้าจะกล่าวต่อ จำต้องเสไปว่า

"ข้าพเจ้าพบเห็นเจ้เจ๊มิได้อยู่ในห้อง ตอนนั้นมีความรุ่มร้อนสุดแสนสาหัสกระวนกระวายจนแทบคลุ้มคลั่ง..."

เก็งจีฮุ้นหัวร่อแค่น ๆ อย่างดูแคลน ในจมูกน้อยโด่งเป็นสันยังมีเสียงแค่นเบา ๆ ใส่หน้ามาอีกด้วย

เล่งจ้วงจี่แสร้งทำเป็นมิได้ยิน คงกล่าวสืบต่อไปว่า

"ในเวลากลางวันแสก ๆ เช่นนั้น ข้าพเจ้ายังมิกล้าจะใช้วิชาตัวเบา จึงต้องขอยืมม้าดำปลอดตัวนั้นของเตี้ยงอุ้ยเม้ง..."

เก็งจีฮุ้นกล่าวสอดขึ้นด้วยเสียงเย็นชา

"เราได้เห็นอยู่ในเมืองน้อยที่เชิงเขาแล้ว"

เล่งจ้วงจี่ร้องขึ้นด้วยความตื่นเต้นยินดีในทันที

"ม้ากะเลียวของเจ้เจ๊ก็ฝากไว้ที่โรงเตี๊ยมเล็ก ๆ เชิงเขานั้น ?"

"เรามาถึงที่เชิงเขามิได้ช้าไปกว่าท่าน เพียงแต่เสาะหาท่านตามเมืองน้อย ๆ หลายแห่งในละแวกนี้ จึงทำให้เสียเวลาช้ากว่าท่านวันหนึ่ง เราได้ฝากอานม้าและเงินทองแก่โรงเตี๊ยมน้อยนั้น และสั่งให้พวกมันเลี้ยงดูม้าทั้งสองอย่างดี พวกเราไม่แน่ว่าจะไปรับคืนในเวลาใด..."

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็หัวร่อด้วยความลิงโลด รีบชมเชยไม่ขาดปาก

"เจ้เจ๊คิดได้รอบคอบเหลือหลาย"

เก็งจีฮุ้นวาบหวามจนดื่มด่ำใจ แต่ตายังคงถลึงจ้องมองเล่งจ้วงจี่อีกครั้ง ริมฝีปากแดงสดใสปรากฏรอยแย้มยิ้มอันหยาดเยิ้มขึ้น แสร้งสะบัดเสียงขุนเคืองขึ้นว่า

"เฮอะ ! ปากที่มีคารมคมคายของท่านนี้ มิทราบได้เรียกร้องจนหัวใจดรุณีมางมงายไปมากน้อยเท่าใดแล้ว"

เล่งจ้วงจี่เห็นเก็งจีฮุ้นมีรอยยิ้มขึ้นแล้ว หัวใจก็ปลอดโปร่งไปอักโข รีบเล่าเรื่องราวที่ตนดั้นด้นมาฮ่วงซัวด้วยสภาพใด แต่ทว่าเรื่องที่หลงเข้าไปขอพักผ่อนยังบ้านกังตั้วเนี้ย อันเป็นพี่สาวร่วมสาบานของทิโกวพั้วนั้น เล่งจ้วงจี่ตัดทิ้งไปเสีย เนื่องจากกลัวจะกลายเป็นชนวนระเบิดสร้างความขุ่นใจให้แก่เก็งจีฮุ้นขึ้นอีก

เล่งจ้วงจี่เล่าเรื่องราวจบสิ้นไปอึดใจเดียว เห็นใบหน้าเก็งจีฮุ้นไม่มีวี่แววจะขุ่นเคือง จึงร้องขึ้นว่า

"ขณะนี้สมควรเป็นเจ้เจ๊เล่าเรื่องราวหลังจากออกพ้นเมืองเจี๊ยะมึ้ง"

เก็งจีฮุ้นพอได้ยินเล่งจ้วงจี่กล่าวเช่นนั้น พลันนึกถึงความคับแค้นในระหว่างทางที่ได้รับ ก็กล่าวเสียงหนัก ๆ ขึ้น

"เราไม่มีที่ใดน่าเล่า เล่าแล้วก็มีแต่โทสะอยู่เต็มอก !"

เล่งจ้วงจี่ฉุกใจได้คิด แสร้งสะกิดขึ้นว่า

"เกียงเจ้เจ๊ท่านไปพบกับไต้หงส์ซือบ้อในที่ใด ?"

เก็งจีฮุ้นพอได้ยินเล่งจ้วงจี่เรียกเตียฮุ้นเฮี้ยเป็น 'ซือบ้อ' ต้องขุ่นเคืองจนเบิกตาโพลง แต่แล้วก็ได้คิด เตียฮุ้นเฮี้ยคือภรรยาคนแรกของบิดานาง และยังมีบุญคุณในการให้ตนได้ดื่มนมเป็นเวลาหนึ่งปี แม้ตนพบเข้าเองก็ยังต้องเรียกนางเป็นมารดา

ดังนั้นพอได้คิดสีหน้าจึงคลายความขุ่นเคืองไปทันที แต่ยังคงกล่าวอย่างไม่พอใจเต็มที่

"เรามิทราบว่าเป็นเมืองอะไร !"

เล่งจ้วงจี่พอเห็นเก็งจีฮุ้นถลึงตาก็สะดุ้งจนตัวลอยไป แต่ภายหลังเห็นนางยอมตอบมา ทราบว่านางก็เห็นพ้องในการที่ตนเรียกไต้หงส์เป็นซือบ้อ จึงถามสืบต่อไป

"มิทราบเตียซือบ้อเหตุไฉนจึงถามไถ่ร่องรอยข้าพเจ้ากับเจ้เจ๊ ?"

เก็งจีฮุ้นแก้มแดงระเรื่อ แต่ยังส่งเสียงเย็นชาดั่งเดิมว่า

"ในวงพวกนักเลง ผู้ใดจะไม่ทราบว่าท่านช่วยเหลือจิ้นเต็กไต้ซืออุ้มเก็งจีฮุ้นหลบหนี"

"ประหลาดแท้ พวกนางมารดาและบุตรไฉนจึงทราบว่าเจ้เจ๊คือเก็งจีฮุ้น ?"

เก็งจีฮุ้นคล้ายดั่งรู้สึกว่าเล่งจ้วงจี่งมงายมากเกินไป จึงกล่าวดั่งรำคาญใจว่า

"เอี๊ยบเซียวเกียงเคยไปฆ่าเจ้าโจรเฒ่างวนเล้งไถ่ที่อ้อโฮ้วจึง เราไล่ตามนางเป็นระยะถึงสิบกว่าลี้ นางไฉนไม่รู้จักว่าเราเป็นเก็งจีฮุ้น ?"

เล่งจ้วงจี่พลันฉุกใจได้คิด สองตากระจ่างจนเจิดจ้า รีบถามด้วยความตื่นเต้นสงสัยว่า

"เกียงเจ้เจ๊ เตียซือบ้อเคยให้นมท่านเป็นเวลาหนึ่งปี แม้ว่า 'สตรีถึงโตต้องสิบแปดเปลี่ยน' แต่เค้าหน้าของท่าน นางย่อมจะยังพอจดจำได้อยู่ ?"

"นางพอเพิ่งพบหน้าเรา นับว่างุนงงไปจริง ๆ เพ่งพิจารณาเป็นเวลาเนิ่นนาน นางจึงถามเราว่าต้องการล้างแค้นแทนดาบทองนางแอ่นพิษง่วนเล้งไถ่ที่เป็นประมุขตึกอ้อโฮ้วจึงหรือไม่ ? เรายามนั้นตอบนางว่าเราและโจรเฒ่างวน-เล้งไถ่มิได้มีพันธะอะไรต่อกัน นางกับเอี๊ยบเซียวเกียงพอฟัง ต่างรู้สึกตื่นเต้นกันจนใหญ่หลวงมาก"

วาจาชะงักลงแล้ว คิ้วทั้งสองขมวดมุ่นครุ่นคิด ส่งเสียงที่คล้ายรำพึงรำพันกล่าวกับเล่งจ้วงจี่ต่อไป

"นางในยามนั้นคิดใคร่จะและเล็มถามชาติกำเนิดของเราอยู่ตลอดเวลา แต่ดูจากสีหน้าท่าทีของนาง คล้ายไม่อาจบ่งบอกออกจากปากโดยตรง นาง

แม้จะเอ่ยนามของผู้คนมาเป็นจำนวนมากหลาย ถามไถ่ว่าเรารู้จักหรือไม่ แต่เราในตอนนั้นอารมณ์หงุดหงิดกลัดกลุ้ม ไม่มีกะใจจะไปสนทนาปราศรัยกับนาง ในที่สุดนางเลยถอนใจด้วยความหม่นหมอง พาเอี๊ยบเชียวเกียงไปอย่างมิได้กล่าวอย่างไรอีก"

"ข้าพเจ้ามีความเห็นว่า เตียซือบ้อที่ไม่อาจจะถามท่านอย่างละเอียดถี่ถ้วนทุกแง่มุมนั้น สาเหตุอาจเป็นเพราะมีเอี๊ยบเชียวเกียงอยู่ด้วย อีกประการหนึ่ง คิดว่าแคลงใจในตอนนั้นเจ้เจ๊มิได้สาบสูญร่องรอย แต่ถูกอาจารย์ส่งกลับมายังที่ซือบ้อนี้ ดังนั้นท่านจึงได้มีแซ่ตามมารดา กอปรกับท่าทีที่ชาเย็นของเจ้เจ๊ต่อนาง ยิ่งทำให้นางเข้าใจผิดคิดว่า เจ้เจ๊ยังคงชิงชังอาฆาตนางอยู่"

"ท่านกล่าวมาตั้งนาน นี่เพิ่งเป็นวาจาพอจะน่าฟังและอาจเป็นไปได้อย่างยิ่ง ในตอนนั้นนางลาไปอย่างเงียบงันหม่นหมอง เอี๊ยบเชียวเกียงเคยเค้นถามนาง ว่าไฉนมีความสนใจในตัวเราถึงปานนี้ เราได้ยินนางตอบกับเอี๊ยบเชียวเกียงว่า เราคล้ายธิดาของตั้วเจ๊ของนางอย่างยิ่ง"

วาจาชะงักลงอีกครั้ง ถามขึ้นคล้ายดั่งมีความเรื่องราวใดอยู่

"เล่งตี้ตี๋ ท่านเคยได้ถามไถ่มารดาเราถึงเรื่องราวเกี่ยวกับเอี๊ยบเชียวเกียงหรือไม่ ?"

"ซือบ้อเองก็มิทราบเป็นเรื่องราวฉันใด"

เก็งจีฮุ้นรู้สึกว่าเอี๊ยบเชียวเกียงคล้ายมีอายุเยาว์กว่านางสักปีสองปี จึงครุ่นคิดในใจ 'หรือก่อนที่บิดาออกจากอึ้งซัวนั้น ไต้หงส์ได้มีครรภ์อยู่หลายเดือนแล้ว ?'

พอคิดถึงเรื่องมีครรภ์ หัวใจนางก็เต้นระทึก หน้าอันขาวผ่องกลายเป็นแดงฉาน ต้องรีบปรายตามาทางเล่งจ้วงจี่ คล้ายกลัวว่าเล่งจ้วงจี่จะรู้ว่านางกำลังคิดถึงเรื่องใดอยู่

โชคดีที่เล่งจ้วงจี่ก็ขมวดคิ้วขบคิดอย่างเคร่งเครียด มิได้มาสังเกตนางในตอนนี้ จิตใจที่ว้าวุ่นของนางจึงค่อยสงบลงได้บ้าง

ขณะเวลานั้น นอกถ้ำมีเสียงฝีเท้าอันสับสนถี่เร็วดังวุ่นวาย เล่งจ้วงจี่

รีบร้องขึ้นว่า

"มีคนมาแล้ว !"

ทั้งสองพากันลุกขึ้นออกไปต้อนรับที่หน้าปากถ้ำ เห็นทางนอกเถาวัลย์ที่ห้อยระ มีชีน้อยอายุสิบสองสิบสามปีจำนวนเจ็ดแปดรูปแบกหามภาชนะเครื่องใช้และเครื่องครัวมาครบครัน กำลังเดินหัวร่อต่อกระซิกเข้ามาที่ปากถ้ำนี้

เล่งจ้วงจี่มองจนขมวดคิ้วนิ่วหน้า กล่าวอย่างคลางแคลงสงสัยว่า

"ดูสภาพการณ์ ชือบ้อคล้ายมีเจตนาให้พวกเราอยู่ที่นี้กันนาน ๆ ?"

"เราจะอยู่ปรนนิบัติมารดาไปชั่วชีวิต ไม่คิดออกจากฮ่วงซัวอีกแล้ว"

เล่งจ้วงจี่รู้สึกว่า ภาระหน้าที่ของตนยังไม่เสร็จสิ้น จึงกล่าวเสียงเด็ดเดี่ยวขึ้น

"แต่ข้าพเจ้าจำเป็นต้องออกจากเขาในวันพรุ่งนี้ ไปล้างแค้นหนี้โลหิตของอาจารย์จากนักพรตอุบาทว์โอวเฮาะที่คงท้ง"

เก็งจีฮุ้นพอฟังท่าทีก็พลุ่งพล่าน รีบอธิบายทันทีว่า

"เราหมายความว่า รอความแค้นของบิดาได้ชำระล้างแค้นแล้ว จึงค่อยมาปรนนิบัติรับใช้มารดาในที่นี้"

"นั่นย่อมแน่นอน แม้ข้าพเจ้าผู้น้องก็จะมากตเวทีในที่นี้ด้วย"

เก็งจีฮุ้นคล้ายดั่งจะกล่าวอย่างไร แต่ชีกลุ่มใหญ่ก็ได้เดินเฮฮากันมาถึงหน้าบันได หนึ่งในจำนวนนั้นมีอายุสูงวัยกว่าได้น้อมกายกล่าวว่า

"รับคำสั่งจากซือไท่ นำที่นอนและเครื่องครัวมามอบแก่ซือเจ้กโจ๊วแล้ว"

เล่งจ้วงจี่รับคำอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส อนุญาตให้พวกแม่ชีอายุเยาว์นำเข้ามา ดังนั้นเองแม่ชีน้อยทั้งเจ็ดแปดรูปบ้างแบกบ้างหาม บ้างยกบ้างลาก เฮเฮฮาฮากันขึ้นมาอย่างสนุกสนานยิ่งนัก สายตาอันสดใสสิบกว่าดวง ต่างพิจารณาดูเก็งจีฮุ้นที่ยืนยิ้มแย้มอย่างสง่าตลอดเวลา

เครื่องครัวของใช้วางอยู่ทางด้านนอกหลังม่านเถาวัลย์ เป็นเล่งจ้วงจี่บงการให้จัดวาง ส่วนเครื่องใช้และที่นอนหมอนมุ้งในห้อง เก็งจีฮุ้นเป็นผู้จัดการตบแต่ง

วุ่นวายกันไปครู่ใหญ่ ทุกสิ่งทุกอย่างก็เรียบร้อยสมบูรณ์ แม่ชีน้อยทั้งกลุ่มจึงเฮเฮฮาฮากันออกไปอย่างสนุกสนาน

เล่งจ้วงจี่จัดการกับพวกเครื่องครัวและข้าวเกลือเรียบร้อยแล้ว จึงเร่งร้อนเข้าไปในห้องศิลา พอแลเห็นสองตาพลันเจิดจ้าขึ้นทันที

บนเตียงศิลามีที่นอนหนาขาวสะอาด ตามชั้นมีเครื่องใช้วางเป็นระเบียบเรียบร้อย บนโต๊ะหินมีถ้วยชาและป้าน ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นระเบียบงดงาม

โต๊ะศิลามีตะกร้ากับข้าววางไว้ เก็งจีฮุ้นจัดการยกอาหารเช้าออกมาวางเรียงราย ยืนแย้มยิ้มอยู่หน้าโต๊ะรอให้เล่งจ้วงจี่เข้ารับประทาน ดุจดั่งเป็นภรรยางามพร้อมที่กำลังรอสามีที่รักของนาง

เล่งจ้วงจี่พอเห็นสภาพนี้ ก็ต้องแย้มยิ้มอย่างหฤหรรษ์ลำพอง จิตใจวาบหวามจนดื่มด่ำซาบซึ้ง

ทั้งสองนั่งลงตรงข้าม รับประทานอาหารเช้าอย่างเงียบสงบ ต่างแย้มยิ้มอย่างรู้ใจในกันและกัน ประเสริฐเลิศล้ำกว่าคำพร่ำรำพันไม่ขาดหู มาตรแม้นเป็นอาหารเจไร้กับสดคาว แต่ก็รับประทานกันอย่างเอร็ดอร่อยยิ่ง

หลังอาหาร เก็งจีฮุ้นแย้มยิ้มอย่างมีเลศนัยกล่าวว่า

“ท่านไปพักผ่อนเถิด ถ้วยชามให้เราไปล้างเอง...”

เล่งจ้วงจี่รู้แล้วว่าห้องพักของตนคือห้องศิลาตรงข้าม จึงได้รับคำอย่างเบิกบานว่า

“ถ้วยชามให้ข้าพเจ้าไปล้าง เจ้เจ๊ควรพักผ่อนเสียก่อน”

กล่าวแล้วยื่นมือไปแย่งตะกร้าข้าวมาจากมือเก็งจีฮุ้น ซึ่งนางหลบเลี่ยงไปแต่ยังแย้มยิ้มอย่างหยาดเยิ้ม กล่าวว่า

“กลับมาแล้วท่านอย่ามีโทสะ ?”

“ข้าพเจ้าไหนเลยจะกล้ามีโทสะใส่เจ้เจ๊”

แล้วรับตะกร้าถ้วยชามจากถ้ำไปอย่างเบิกบานใจ

เกียงจีฮุ้นเห็นท่าทีสีหน้าตอนที่เล่งจ้วงจี่ออกไป บ่งบอกความปลาบปลื้ม

ยินดีเป็นล้นพ้น คิดว่าพอกลับมาได้ถูกสภาพอันชาเย็นกระทบใจ มิทราบจะขุ่นเคืองปานไหน ดังนั้นจึงเกิดทั้งความเสียดายและสำนึกผิด

แต่ก็ได้คิด จะให้เล่งตี้ตี๋มาพักอยู่ห้องเดียวกับนางได้อย่างไรกัน พอคิดถึงเรื่องที่น่าละอาย ก็ใจเต้นหวั่นไหวไม่เป็นส่ำ หน้าแดงฉาน รีบปิดประตูห้อง ยอมทนความปวดใจให้ตี้ตี๋ที่รักไปทรมานในห้องตรงข้ามเสียก่อน

เล่งจ้วงจี่กระตือรือร้นจนหน้ารื่น ท่าทีกระปรี้กระเปร่าคึกคัก นั่งยอง ๆ ที่ริมลำธาร ล้างถ้วยชามอย่างสนุกสนานเบิกบาน จิตใจมีความหวานดื่มด่ำจนบอกมิถูก ช่วงเวลาขณะนี้ลืมเลือนเรื่องราวใด ๆ ในโลกหมดสิ้นแล้ว

เมื่อล้างถ้วยชามเรียบร้อยก็กระโดดกลับมาที่ปากถ้ำ วางตะกร้าถ้วยชามไว้ในเครื่องครัว จากนั้นย่องเบา ๆ ไปทางห้องส่วนตัวของตน พอมาถึงถ้ำขวาชะโงกหน้าดู คล้ายถูกน้ำเย็นยะเยียบสาดใส่จนตะลึงลานไปทันที

เห็นในห้องมีความมืดครึ้มเลือนราง เย็นยะเยียบอ้างว้าง นอกจากโต๊ะหินและม้าหินทางกึ่งกลางห้องเพียงไม่กี่ตัวแล้ว ไม่มีอื่นใดอยู่อีกเลย !

เล่งจ้วงจี่พอดูถนัดชัดตา ก็มีโทสะพลุ่งขึ้นอย่างรุนแรงจริง ๆ จนต้องแค่นเสียงแล้วหันกาย แต่ห้องของเกียงซือเจ๊ได้ปิดประตูสนิทแน่นแล้ว

เล่งจ้วงจี่ได้คิดขึ้นก็เข้าใจในบัดดล มิน่าเล่าเมื่อครู่เกียงซือเจ๊จึงได้บอกเป็นพิเศษ ว่าตนกลับมาแล้วอย่าได้มีโทสะ ที่แท้นางมีเจตนาดั่งนี้อยู่แต่แรกแล้ว

เล่งจ้วงจี่มองดูห้องตรงข้ามที่ปิดประตูแน่น ต้องสั่นหัวอย่างจนปัญญา ตัวเองก็รู้สึกว่าไม่เหมาะสมจะไปพักในห้องเดียวกับเกียงซือเจ๊ พอได้คิดเช่นนั้น โทสะที่มีจึงเหือดหายไปหมดสิ้น กระโดดพลิ้วกายขึ้นไปในห้องของตน นั่งขัดสมาธิบนโต๊ะหินแล้วผนึกลมปราณพักผ่อน ชั่วครู่ก็สู่ภวังค์ความเคลิบเคลิ้มลืมตัว

❀ ❀ ❀

มิทราบนานเท่าใด พลันมีเสียงกระแอมเบา ๆ ดังขึ้นกระทบโสต

เล่งจ้วงจี่รู้สึกตกใจจนรีบลืมตามองมาทันที แต่เห็นถนัดก็สะดุ้งจนตัวลอย

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบที่เป็นชีบ้อสวมจีวรสงฆ์สีขาวนวล มือถือแส้ไหมทองกำลังยืนยิ้มแย้มแจ่มใสอย่างชื่นชมอยู่ที่หน้าประตูใหญ่ สร้างความแตกตื่นตกใจแก่เล่งจ้วงจี่จนรีบลนลานลงจากโต๊ะ ฟุบกายกราบกับพื้นแล้วกล่าวด้วยเสียงสะท้าน

"มิทราบชีอบ้อกรุณามา มิได้ออกไปรับแต่ไกล ขอน้อมอภัยด้วย"

"จี่ยี้ ลุกขึ้นมา คราหน้าไม่ต้องให้ความเคารพจนเต็มที่ดั่งนี้อีก"

เป็นเสียงอันนุ่มนวลปรานี ดุจดั่งมารดามีต่อบุตรในอุทร ทำให้เล่งจ้วงจี่รีบโขกศีรษะรับคำแล้วลุกมา ใจก็ลอบปีติยินดีในโชคชะตา ที่เมื่อครู่มิได้ดื้อรั้นเข้าไปพักในห้องเกียงซือเจ๊ตามอารมณ์ปรารถนา

เสียงประตูห้องตรงกันข้ามเปิดออกดังแอด เก็งจีฮุ้นพอเห็นปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบมา ก็รีบคุกเข่ากับพื้นพร้อมทั้งเรียกมารดา

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบผงกศีรษะยิ้มแย้ม เรียกให้ลุกขึ้นแล้วจึงได้เดินเข้าไปภายในห้องส่วนตัว

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบหน้าตาแจ่มใส เดินช้า ๆ เข้าไปในห้องศิลา พิจารณาดูการตบแต่งของธิดายอดรักแล้วก็แย้มยิ้มอย่างพึงพอใจ เดินไปนั่งที่หน้าเตียง

เก็งจีฮุ้นเทน้ำชาเต็มถ้วยไปวางไว้ที่โต๊ะหินข้างกายปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบก่อนแล้วกล่าวว่า

"กระบี่ของเจ้าทั้งสองวางไว้ที่นั้นก็ได้ ยามหยิบฉวยก็ง่ายดายสบายยิ่ง"

เก็งจีฮุ้นตอนจัดการกับที่นอนนั้น ก็มีลางสังหรณ์อันอบอุ่นอยู่ก่อนแล้ว ขณะนี้เมื่อเห็นท่าทีสีหน้าของมารดาและความหมายในวาจาก็ได้ยัดเยียดให้ตนได้ใกล้ชิดกับเล่งซือตี๋ หน้าอันผุดผาดก็แดงฉานรีบก้มศีรษะลงแก้สายกระบี่

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบเห็นฝักกระบี่ของเก็งจีฮุ้นมีลวดลายโบราณ จึงถามขึ้นด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"เกียงยี้ กระบี่นี้เป็นกระบี่จีฮั้วเกี่ยม (รัศมีสีม่วง) ที่เซียนกีผู้อาวุโสใช้เป็นอาวุธสร้างบารมีในครั้งก่อนกระมัง ?"

"กระบี่นี้มาตรแม้นคมกริบสุดเปรียบปาน สามารถฟันเหล็กหยกดุจฟันหยวก แต่เสียดายที่ประกายตัวกระบี่ออกจะหมองมัวอยู่บ้าง"

กล่าวแล้วประคองกระบี่ส่งไปที่เบื้องหน้าปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบ นางขมวดคิ้วแล้วกล่าวอย่างคลางแคลงใจว่า

"กระบี่รัศมีสีม่วง (จีฮั้วเกี่ยม) ของเชียนกีมีประกายเจิดจ้าบาดตาทำให้ผู้คนมิกล้าเพ่งมองดู ไฉนประกาศจึงได้มัวสลัว ?"

ขณะกล่าวก็ดึงกระบี่ออกจากฝัก เสียงสดใสดังกังวาน เห็นประกายกระบี่มัวสลัวจริงดั่งที่เก็งจีฮุ้นกล่าว นางก้มหน้ามองดูชั่วครู่ คิ้วที่ขมวดมุ่นจึงคลายออก แย้มยิ้มแล้วกล่าวขึ้นว่า

"บนตัวกระบี่มียางสนทาถูไว้ ทำให้ประกายไม่กระจายออกมา จำเป็นต้องใช้พลังความร้อนในร่างไว้ที่ห้านิ้วมาลูบ หรือใช้สุราต้มเดือดมาทาไปในตัวกระบี่ ยางสนก็จะหลุดหายไปได้เอง"

แล้วหันไปบอกกับเล่งจ้วงจี่ที่ยืนสำรวมนอบน้อมว่า

"จี่ยี้ เจ้ามีพลังฝ่ามือสุริยันอันร้อนแรงสุดแสนอยู่ พอจะช่วยแทนเกียงเจ้เจ๊เจ้าดูสักครั้ง"

เล่งจ้วงจี่รับคำแล้วยื่นสองมือรับกระบี่มา มือหนึ่งกำด้ามกระบี่เกร็งพลังฝ่ามือสุริยันออกไปในบัดดล ทำให้กระบี่แดงฉานปานเหล็กเผาไฟ จากนั้นสะบัดแขนแรง ๆ ขึ้นอีกครั้งหนึ่ง

พลันมีประกายสีม่วงพุ่งกระจายจ้าจนบาดนัยน์ตา ทั่วทั้งห้องเป็นแสงเรืองรองสดใส ยางสนบนตัวกระบี่กระเด็นหลุดไปจนหมดสิ้น

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบจ้องดูจนทั้งตื่นเต้นทั้งยินดี สีหน้าแปรเปลี่ยนในทันที จวบจนขณะนี้นางจึงพบเห็นว่า พลังฝีมือของเล่งจ้วงจี่ลึกล้ำกว่าที่นางคาดคำนวณไว้หลายเท่านัก แต่เก็งจีฮุ้นกลับมิรู้สึกเป็นเรื่องน่าประหลาดอย่างไร

เล่งจ้วงจี่มอบกระบี่ให้แก่เก็งจีฮุ้น แล้วปลดกระบี่เกียงฮั่นเกี่ยมออกจากเอว ถามอย่างนอบน้อม

"ซือบ้อรู้ความเป็นมาของกระบี่เกียงฮั่นเกี่ยมนี้หรือไม่ ?"

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบผงกศีระะ กล่าวว่า

"เมื่อเอ่ยถึงประวัติของเกียงฮั่นเกี่ยม สมควรจะเล่าเท้าถึงอารามเล่งเชียวเก็งหลังเดิมบนยอดเขาสูงนั้นก่อน กล่าวแล้วเรื่องยืดยาวมาก ทั้งสองเจ้านั่งลงฟังก่อน"

กล่าวพลางพยักหน้าให้เก็งจีฮุ้นนำกระบี่ทั้งสองเล่มไปแขวนอยู่บนผนังศิลาของห้อง จากนั้นเล่าสืบต่อไปว่า

"สถานที่เดิมของเล่งเชียวเก็งคือซากปรักหักพังบนยอดเขานั้น ฟังว่าเมื่อร้อยปีก่อน บนยอดเขาจะมีหิมะตกหนักในฤดูหนาวเท่านั้น แต่อีกหลายสิบปีให้หลัง สัตว์สองเท้าและสี่เท้าก็เริ่มสาบสูญร่องรอย หิมะเกาะอยู่ชั่วนาตาปีมิละลาย ศิษย์ที่ร่างกายอ่อนแอมักจะหนาวตายไปในเวลาค่ำคืน ศิษย์ทั่วทั้งอารามก็วุ่นวายแต่การกวาดหิมะ จนไม่มีเวลาเรียนพระธรรม

"จนถึงรุ่นเก้งอินซือไท่ อันเป็นเจ้าสำนักรุ่นที่เก้า จึงได้ตกลงใจมาสร้างอารามเล่งเชียวเก็งอยู่ในหุบเขาสดขจีแห่งนี้ ติดต่อกันจนถึงปัจจุบัน เมื่อตอนเรามาที่อาราม ได้ตกทอดถึงมือไต้ตีซือไท่อันเป็นเจ้าสำนักรุ่นที่สิบหกแล้ว..."

เล่งจ้วงจี่ฉุกใจได้คิด รีบน้อมกายถามว่า

"ฟังว่าเมื่อตอนที่ซือบ้อมานั้น พอดีกับเล่งเชียวเก็งเผชิญมหันตภัยในยามนั้นโชคดีที่ซือบ้อเห็นแก่ธัมมะยื่นมือช่วยเหลือ เล่งเชียวเก็งจึงมิต้องประสบชะตากรรมในครานั้น ?"

"ใช่แล้ว ในตอนนั้นเราพาจิตใจที่ชอกช้ำแหลกลาญ ผละจากซือแป๋และเกียงซือเจ๊ของเจ้า ตกลงใจจะตัดขาดจากดินแดนกังหนำให้สุดไกล หาอารามที่ห่างจากหมู่ผู้คนมาปลงผมบวชชี ดังนั้นพอคิดถึงไต้ตีซือไท่ที่เคยมีโอกาสพบหน้าอยู่คราหนึ่ง จึงได้ดั้นด้นมาเล่งเชียวเก็งของฮ่วงซัว

"ไต้ตีซือไท่มีมุทิตาการุณย์ไพศาลนัก ไม่เห็นพ้องให้ศิษย์สถาบันสงฆ์ฝึกปรือวิชาการต่อสู้ ดังนั้นศิษย์อารามเล่งเชียวเก็งส่วนมากจึงไม่รู้วิชาฝีมือมหาโจรร้ายที่ตั้งค่ายอยู่ทางไหล่เขาฮ่วงซัวมาหลายคน รวมหัวกับหลวงจีน

ทุศีลและนักพรตอุบาทว์ของอารามในเขานี้หลายแห่งยกกำลังกันมารุกราน ต้องการให้ศิษย์สตรีหลายร้อยคนของเล่งเชียวเก็งสึกเป็นฆราวาสสมสู่กับพวกมัน

"ไต้ตีซือไท่ที่เคร่งในพระธรรมคำสอนอยู่ถ่ายเดียว ไม่มีวิชาฝีมือจะสู้รบกับผู้ใดทั้งสิ้น จึงย่อมไม่มีปัญญาจะช่วยกอบกู้ศิษย์หลายร้อยคนในอารามให้พ้นจากชะตากรรมนี้ พอดีในตอนนั้นเราตรากตรำอย่างเหนื่อยยากหมายฝากตัวกับไต้ตีซือไท่ ในขณะที่เราเจ็บปวดใจด้วยความรันทด อารมณ์ก็หงุดหงิดกลัดกลุ้ม หัวหน้าใหญ่ชั่วร้ายทั้งหกคนต่างตาย ด้วยอาวุธลับมัว-ทีปวยฮวย (บุปผาพร่างฟ้า) ของเรา ส่วนบริวารชั่วร้ายทั้งหลายต่างหนีเอาชีวิตรอดจนวุ่นวายไป เล่งเชียวเก็งจึงได้สงบสุขจวบจนบัดนี้ แต่ทว่าพวกเลวร้ายของกาลกระโน้น คบคิดกันเนิ่นนานที่จะหาทางมาล้างแค้น เพียงแต่จนใจที่โอกาสไม่อำนวยเท่านั้น

"ปีที่สองหลังจากเรารับหน้าที่ดูแลเล่งเชียวเก็ง ในดึกสงัดของคืนวันหนึ่งบนยอดเขามีเสียงดังติงตังกระท่อนกระแท่นอยู่เป็นเวลานาน ตอนนั้นเราจึงรีบขึ้นไปเสาะหาสาเหตุของต้นเสียง

"พอขึ้นถึงยอดเขา จึงได้รู้ว่าเป็นเสียงดังมาจากโบสถ์พระประธานหลังแรกของอารามเก่า ในตอนนั้นโบสถ์ยังมีสภาพสมบูรณ์ เพียงแต่ประตูหน้าต่างพังไปเท่านั้น

"เมื่อเรามาถึงหน้าบันไดโบสถ์ใหญ่ พบเห็นในโบสถ์กำลังมีชายชราเสื้อสีเทาผมเผ้าหนวดเคราสีเงินท่านหนึ่งใช้กระบี่นี้สลักรูปคนถือกระบี่อยู่บนผนังโบสถ์

"ในตอนนั้น ชายชราเห็นเรายืนอยู่ที่นอกโบสถ์ เพียงชำเลืองมองมาครั้งเดียว ก็สลักรูปคนถือกระบี่ต่อไป จวบจนกระทั่งซุกซ่อนกระบี่ไว้ในผนังโบสถ์เรียบร้อยแล้ว จึงได้ผงกศีรษะอย่างสบใจ เดินออกจากโบสถ์มาหาเรา

"ชายชรามองหน้าอีกครั้ง จึงเดินไปทางทิศเหนือ ตอนนั้นเราวุ่นวายใจ

ยิ่ง รีบร้องเรียกให้ชายชราหยุดเท้า

"ชายชราถามเรา 'มีกิจอันใด' เราก็ชี้แจงให้ชายชราได้ทราบว่า 'มาสลักกระบี่อันเป็นวิชาสุดยอดอยู่ที่นี้ไม่กลัวจะถูกคนเลวร้ายฝึกปรือไปกระทำกรรมชั่วดอกหรือ ?' แต่ชายชรากลับสั่นศีรษะและกล่าวอย่างมั่นใจว่า 'คนที่มีจิตใจเลวร้ายไร้ศีลธรรม ไม่มีทางจะฝึกปรือเพลงกระบี่ชุดนี้ของท่านอย่างเด็ดขาด'

"เราตอนนั้นก็มิเชื่อถือ เพราะในหมู่ผู้เลวร้ายก็ต้องมีคนสติปัญญาเฉลียวฉลาดปะปนอยู่อย่างเด็ดขาด แต่ทว่าชายชราอธิบายให้กับเราฟังว่า 'คนที่มีจิตใจอคติมิถือมั่นในคุณธรรม เมื่อมาพบพานกับภาพอันเป็นวิชาสุดยอดโดยบังเอิญ ก็ต้องแตกตื่นยินดีอย่างใหญ่หลวง ขั้นแรกมันต้องคิดถึงการฝึกวิชาสำเร็จแล้ว จะตั้งตัวเป็นใหญ่ในบู๊ลิ้มด้วยวิธีใดจะอวดโอ่ความเก่งกาจสามารถในวงพวกนักเลงด้วยประการไฉน ดังนั้นตอนฝึกปรือตามภาพบนผนังจิตใจจะต้องตื่นเต้นตึงเครียด หาความสงบเยือกเย็นมิได้ หากแม้นไม่ซึ้งในจุดใดจุดหนึ่ง ก็จะผิดพลาดไปทั้งหลักวิชาของกระบวนเพลง หากผ่านอุปสรรคเข้าหลายครา มันก็จะท้อแท้ทอดอาลัย ยิ่งเป็นเช่นนั้นยิ่งไม่มีทางจะได้สำเร็จ ในที่สุดก็ต้องคั่งแค้นชิงชังในเรื่องราวทั้งหลาย และตั้งใจว่าเมื่อมันฝึกไม่สำเร็จ ผู้อื่นใดก็อย่าหมายฝึกปรือไป ต้องทำลายวิชาสุดยอดบนผนังไปเสีย...'

"ตอนนั้นเรายิ่งกระวนกระวาย จนต้องทักท้วงว่าการนั้นไยมิใช่ต้องทำให้ชายชราเสียความตั้งใจโดยเปล่าประโยชน์ แต่ชายชราก็ว่าเป็นชะตาของฟ้าดิน และก่อนไปยังย้ำคำว่า 'เพลงกระบี่ชุดนี้ ไม่ถึงกับถูกผู้มีจิตใจอคติเลวร้ายฝึกปรือไปอย่างเด็ดขาด' "

เล่งจ้วงจี่พอฟังตอนนี้ก็รีบละล่ำละลักถามขึ้น

"ซือบ้อในตอนนั้นมิได้ถามท่านผู้เฒ่าเป็นใคร และนามของเพลงกระบี่นี้ไว้เลยหรือ ?"

"เราตอนนั้นเห็นชายชราหันกายเดินออกไป รีบถามชื่อและนามเพลง

กระบี่ แต่ชายชราบอกว่ากระบี่นี้จะตั้งนามชั่วคราวว่าเคี่ยงคุนโป๊ยเกี่ยม (แปดกระบี่ฟ้าดิน) สำหรับชื่อแซ่ของชายชรา ท่านให้เรียกว่าบ้อเมี้ยโซ่ว (เฒ่านิรนาม)

"เมื่อชายชราบอกเล่าชื่อของตัวและนามเพลงกระบี่แล้วก็หัวร่อเสียงดังกังวาน พุ่งกายไปทางทิศเหนือหายลับอย่างรวดเร็วดุจกับประกายไฟ"

เล่งจ้วงจี่พอฟังจบคำ ก็กล่าวขึ้นดั่งคำนึงซึ้งว่า

"ผู้เฒ่าไร้นามว่ากระบี่นี้คือเคี่ยงคนโป๊ยเกี่ยม ในชื่อฟังแล้วคล้ายจะมีแปดกระบี่ แต่ความจริง ฟ้าและดินต่างมีอยู่แปดกระบี่รวมเป็นสิบหกกระบี่"

"เพลงกระบี่ชุดนี้มีอานุภาพอันเกรี้ยวกราดดุร้าย แต่ความจริงนุ่มนวลปรานียิ่งนัก จี่ยี้ บ่ายวันนี้ลองพาเกียงเจ้เจ๊เจ้าขึ้นไปฝึกปรือบนอารามร้างนั่นดูก็ได้"

เล่งจ้วงจี่รับคำแล้วต้องเหลือบแลดูเก็งจีฮุ้นที่สะคราญปานนางฟ้าอย่างสนิทสนมแวบหนึ่ง

เก็งจีฮุ้นเห็นเล่งจ้วงจี่มาจ้องมองนางอย่างลุ่มหลงต่อหน้ามารดา ก็เอียงอายจนหน้าแดงฉาน แล้วเชิดปากแดงของนางจนสูงชัน คล้ายไม่ปรารถนาจะร่วมทางไปกับเล่งจ้วงจี่ก็ปาน

บทที่ยี่สิบ หมู่มารประหารธรรม

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบรู้ซึ้งถึงจิตใจของธิดาสุดรักอยู่แล้ว นางมีความรักในตัวเล่งจ้วงจี่ยิ่งนัก และก็กลัวจะสูญเสียเล่งจ้วงจี่ไป แต่ไม่ปรารถนาจะให้เล่งจ้วงจี่คิดถึงจุดประสงค์การมาคราวนี้ จึงรีบกล่าวอย่างหนักแน่นว่า

"นับแต่นี้ต่อไป เจ้าทั้งสองจะต้องอยู่ในห้องศิลามิต่ำกว่าครึ่งปี พร้อมกันนั้นจะต้องร่วมฝึกปรือวิชาในคัมภีร์หนังมนุษย์ เพื่อเป็นความสมบูรณ์ในจิตใจ ความรู้สึกของเจ้าทั้งสอง เจ้าทั้งสองก็มากราบไหว้ฟ้าดินต่อหน้าเราเป็นสามีภรรยาอันถูกต้องสมบูรณ์ จะได้ร่วมมีชีวิตด้วยกันโดยมิต้องตะขิด-ตะขวงใจ"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็ตื่นเต้นยินดีจนแทบคลุ้มคลั่ง หน้าคมคายแดงฉานจนถึงใบหู ลนลานผุดลุกขึ้นยืนอย่างลืมตัว ตาคมวาวจับจ้องมองดูเก็งจีฮุ้นที่หน้าแดงเข้มจนไม่กะพริบ

เก็งจีฮุ้นมาตรแม้นรู้เจตนาของมารดาแต่แรก แต่นางก็คิดไม่ถึงว่าจะมากราบไหว้ฟ้าดินต่อหน้ามารดา ดังนั้นจึงนั่งหน้าแดงเป็นเวลานานก็ไม่

ปรารถนาลุกขึ้น

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบพอเห็นก็ต้องหัวร่อด้วยความเบิกบานใจ เร่งเร้าอย่างปรานีว่า

"เด็กโง่เขลา ยังไม่รีบด่วนด้วย เล่งตี้ตี่ของเจ้ากำลังรออยู่แล้ว"

เก็งจีฮุ้นเอียงอายจนหน้าแดงฉาน แต่หัวใจวาบหวามดื่มด่ำ ชม้ายมองดูเล่งจ้วงจี่แล้วจึงลุกขึ้นยืนเคียงไหล่กันสองคน ต่างฝ่ายต่างคารวะให้แล้วจึงคุกเข่าโขกศีรษะต่อปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบ เป็นอันเสร็จพิธีวิวาห์ยามจำเป็น ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบเมื่อเสร็จสิ้นความกังวล กอปรกับธิดาสุดรักเอียงอายศีรษะก้มต่ำ เล่งจ้วงจี่กระดากกระเดื่องจนแกว่งมืออยู่ไปมา จึงลุกขึ้นกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เจ้าทั้งสองพักผ่อนเถิด ตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไปเริ่มศึกษาค้นคว้าข้อความในคัมภีร์หนังมนุษย์ อักษรภาษาบาลีที่มิรู้จัก จงลอกออกมาถามต่อเรา"

กล่าวแล้วก็เดินออกจากห้อง แต่เล่งจ้วงจี่รีบกล่าวเรียนให้ทราบ

"อาจารย์มีคาดการณ์นี้อยู่ก่อนแล้ว ตอนฝึกวิชาบนเก้าฮั้วซัวพอว่างท่านก็สอนภาษาบาลีให้แก่จี่ยี้"

ขณะว่ากล่าวก็ได้เคียงคู่กับเก็งจีฮุ้นออกมาน้อมส่งปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบเอ่ยชมเชยอย่างหม่นหมอง

"ซือแป๋เจ้ากระทำเรื่องราวใด มีสายตากว้างไกลและเด็ดเดี่ยวยิ่ง เรื่องราวทั้งหลายคาดคำนวณได้รอบคอบละเอียด น้อยครั้งนักที่จะพลาดพลั้งจนเกิดความผิดขึ้น"

ขณะว่ากล่าว ก็ขมวดคิ้วด้วยท่าทีที่หม่นหมอง บ่งบอกความคิดคำนึงถึงสามีที่ล่วงลับไปอย่างใหญ่หลวง

เมื่อมาถึงที่เถาวัลย์อันคล้ายผ้าม่าน เล่งจ้วงจี่รีบเดินออกล่วงหน้าแหวกเป็นช่องให้ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบผ่านไปอย่างง่ายดาย แต่ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบพอออกพ้นม่านเถาวัลย์ ขณะจะว่ากล่าวกับเล่งจ้วงจี่ พลันมีประกายตาเจิดจ้ามองไปที่ป่าไผ่ซึ่งไกลประมาณสองร้อยวาแล้วชะงักเท้านิ่งอยู่

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นฉุกใจได้คิด รีบซ้อนตามองไป เห็นที่ป่าไผ่ซึ่งปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบปลีกตัวถือสันโดษ มีเงาสีเหลืองจุดหนึ่งกำลังพุ่งละลิ่วเข้ามาในทิศทางนี้ดั่งเหินบิน

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบขมวดคิ้วขาวโพลงจนแนบแน่น กล่าวอย่างคลางแคลงใจขึ้นว่า

"หรือในอารามเกิดเหตุสุดวิสัยอย่างไร ตามปรกติพวกนางน้อยครั้งนักที่จะไปห้องศิลาของเรา ?"

เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่าต้องมีเหตุการณ์ผิดปรกติเกิดขึ้น เพ่งมองจ้องดูอยู่ชั่วครู่ก็รีบผงกศีรษะรับคำ

"ซือบ้อกล่าวไม่ผิด นั่นคือฮุ่ยอิม ดูท่าทีของท่านที่ลนลานปานนี้ คิดว่าต้องมีเรื่องสำคัญอันยิ่งใหญ่แน่นอน"

ขณะว่ากล่าว ฮุ่ยอิมก็ได้กระโดดข้ามลำธารน้อยนั้นมาอย่างรวดเร็ว

เก็งจีฮุ้นเห็นฮุ่ยอิมหน้าแดงสดใส ผิวกายผุดผาดเป็นยองใย จีวรสีขาวนวลที่ครองยังมีสีเหลืองอ่อนทับอยู่อีกชั้น ยิ่งเน้นเห็นเป็นความงามผุดผาดบริสุทธิ์

โดยเฉพาะมีบทเรียนมาจากฉิ่นเฮียงเหล็ง เตี้ยงอุ้ยหงส์ บ้วนเล็กเพี้ยและเอี๊ยบเชียวเกียง กับเรื่องราวเหล่านี้นางจึงมีความรู้สึกอ่อนไหวรวดเร็วเป็นพิเศษ ยามนี้เห็นเล่งจ้วงจี่สามารถดูออกได้ตั้งแต่ไกลหลายสิบวาว่าผู้มาคือฮุ่ยอิม นางก็แทบอดมิได้ต้องคาดคั้นสอบสวนเล่งจ้วงจี่ ว่าไฉนไปรู้จักฉายานามของแม่ชีรูปงามว่าฮุ่ยอิม ?

แต่แล้วก็คิดได้ ฮุ่ยอิมแม้มีความผุดผาด แต่นางก็เป็นศิษย์สถาบันสงฆ์ที่ปลงผมเป็นชี และรู้สึกว่าความคิดของตนออกจะบาปกรรมมากอยู่

ขณะขบคิดฮุ่ยอิมก็วิ่งมาถึงหน้าบันได น้อมกายประนมมือ พยายามส่งเสียงให้เยือกเย็นเรียนขึ้น

"น้อมเรียนอำจู๊ ผู้ดูแลวัดวาอารามในทิวเขานี้หลายแห่งได้พาพวกศิษย์จำนวนมากมาพบกับอำจู๊ที่หน้าอาราม และเค้นถามร่องรอยของเล่งซือเจ้ก

ซือไท่ทั้งสามของท่านกำลังตอบโต้อยู่ที่หน้าอาราม ศิษย์วิ่งมาเรียนให้อำจู๊ได้ทราบโดยเฉพาะ"

เล่งจ้วงจี่พอฟังโทสะพลันดาลเดือดเป็นการใหญ่ จนสีหน้าแปรเปลี่ยน แต่อยู่ต่อหน้าซือบ้อย่อมมิกล้าอาละวาดออกไป จำต้องกลั้นโทสะไว้ในอกอย่างขุ่นแค้น

เก็งจีฮุ้นที่หวาดระแวงแคลงใจตลอดเวลา พอได้ยินฮุ่ยอิมเรียกเล่งจ้วงจี่เป็นซือเจ้ก ก็เกิดความละอายใจขึ้นทันที สำหรับเรื่องมีศัตรูมาที่อารามจำนวนมาก นางมิได้ใส่ใจเลย

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบขบคิดชั่วขณะ จึงกล่าวต่อฮุ่ยอิมว่า

"เจ้ารีบกลับไปบอกแก่ซือไท่ทั้งสามท่าน ว่าเราจะไปในบัดดล"

ฮุ่ยอิมรับคำแล้วหันกายพุ่งปราดไปอย่างเร่งร้อน

เล่งจ้วงจี่รอจนฮุ่ยอิมไปไกลแล้ว จึงวิงวอนด้วยความขุ่นเคืองว่า

"ซือบ้อมีศักดิ์เป็นหัวหน้าอารามนี้ ไหนเลยจะไปพบกับผู้ชั่วร้ายที่ทุศีลเหล่านั้น ในเมื่อพวกมันกล้ามาถามหาร่องรอยของจี่ยี้ที่นี้ ก็ให้จี่ยี้ออกไปรับหน้าเถิด"

"พวกประดานี้ส่วนมากเป็นศิษย์ของหัวหน้าโจรร้ายที่ตายกับมือเราทั้งหกคนครั้งก่อน พวกมันมีจุดประสงค์เพียงต้องการหาเรื่อง ที่ถามร่องรอยเจ้านั้นเป็นข้ออ้างเท่านั้นดอก"

แล้วหันไปสั่งต่อเก็งจีฮุ้นกับเล่งจ้วงจี่อย่างหนักแน่น

"หากไม่มีความจำเป็นใดอย่าได้ออกไป ในตอนค่ำอาจบางทีเราจะย้อนมาเยี่ยมพวกเจ้า"

แล้วสะบัดแขนเสื้อร่างพ่งละลิ่วไปที่อารามเล่งเซียวเก็ง ด้วยท่าร่างที่ว่องไวดั่งปุยนุ่นลอยตามลม พริบตาก็ไกลได้หลายสิบวา เก็งจีฮุ้นเห็นวิชาตัวเบาของมารดาได้บรรลุจุดสุดยอดอันสูงส่ง ก็ทั้งตื่นเต้นทั้งยินดี รีบพลิ้วร่างปราดเข้าไปในถ้ำทันที

เล่งจ้วงจี่มองดูด้วยความพิศวงสงสัย พลอยติดตามหลังเก็งจีฮุ้นเข้าไป

อย่างเร่งร้อน

ขณะที่เพิ่งถึงหน้าประตูห้องศิลา เก็งจีฮุ้นก็ได้หิ้วกระบี่ยาวทั้งสองเล่มเดินอย่างเร่งร้อนออกมาแล้ว

เล่งจ้วงจี่ท่าทีมึนงง รีบถามด้วยความสงสัยว่า

"ท่านจะทำอะไร ?"

"ไปสั่งสอนเจ้าพวกบรรพชิตทุศีลหน้าอารามเหล่านั้น"

"ซือบ้อมิใช่ห้ามไม่ให้พวกเราไปดอกหรือ ?"

"มารดาท่านสั่งพวกเราหากไม่มีความจำเป็นอย่าได้ออกไป แต่พวกเราขณะนี้มีความจำเป็นแล้วย่อมออกไปกันได้"

พลางยัดเยียดกระบี่เกียงฮั่นเกี่ยมให้แก่เล่งจ้วงจี่ แม้ไม่ยินยอมก็ต้องรับไว้ แต่ยังคงถามอย่างคลางแคลงใจว่า

"ทำเช่นนี้ ซือบ้อจะต้องมีโทสะเป็นแน่ ?"

"ท่านวางใจ มีโทสะแล้วเราจะเป็นคนรับหน้าให้"

กล่าวพลางแขวนจีฮั้วเกี่ยมไว้บนเอวแน่งน้อย วิ่งนำหน้าออกจากปากถ้ำก่อน เล่งจ้วงจี่จนปัญญาจำต้องติดตามหลังเก็งจีฮุ้นไปบ้าง

เมื่อมาถึงปากถ้ำ เก็งจีฮุ้นเห็นท่าทีที่คับแค้นจำใจของเล่งจ้วงจี่ นางต้องหัวร่อคิกคักขึ้นทันที จากนั้นสะบัดเสียงอย่างยิ้มแย้ม

"เล่งตี้ตี๋ สมองของท่านออกจะซึมเซาโง่เขลาอยู่บ้าง"

เล่งจ้วงจี่ต้องงุนงงไปอีกครั้ง เหม่อมองดูเกียงเจ้เจ๊ที่สวยสะคราญเปลือกนอกนุ่มนวลแต่จิตใจแข็งกร้าว เก็งจีฮุ้นจึงต้องกล่าวอย่างยิ้มแย้มต่อไป

"ท่านคิดดู มารดาตกลงใจจะเข้าสู่ร่มเงาผ้ากาสาวพัสตร์ ก็ย่อมตัดขาดการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตไปนานแล้ว ท่านมาตรแม้นมีเจตนาจะสั่งสอนพวกทุศีลชั่วร้ายเลวทรามเพียงคารมสิ่งเดียว จะคลี่คลายปัญหาได้หรือ ?"

เล่งจ้วงจี่ฟังดูแม้รู้สึกมีเหตุผล แต่ยังไม่ปรารถนาที่จะฝ่าฝืนคำสั่งของผู้ใหญ่ จึงได้เอ่ยออกความเห็นว่า

"เจ้เจ๊ ในเมื่อเป็นเช่นนี้ พวกเราก็ไปซ่อนตัวที่ป่าสนหน้าอารามก่อน

จากนั้นค่อยพิจารณาไปตามสถานการณ์อันสมควร ตกลงใจว่าจะออกเสนอหน้าหรือไม่"

เก็งจีฮุ้นรู้สึกว่าเป็นเหตุผลอันเหมาะสมยิ่ง จึงผงกศีรษะรับอย่างปีติและชมเชยขึ้นทันที

"ความฉลาดของเจ้เจ๊ไม่มีทางเทียบเท่าท่านอยู่เสมอมา"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็ลำพองจนตัวลอย หัวร่อฮาฮาอย่างปลาบปลื้มปีติซึ่งความลิงโลดพอมีก็ออกจะลืมตัวไปบ้าง ยื่นมือรั้งแขนขาวผ่องของเกียงเจ้เจ๊วิ่งปราดไปทางผาด้านตะวันตกเฉียงใต้

เก็งจีฮุ้นใจเต้นระทึกหน้าร้อนผะผ่าว พลอยติดตามเล่งตี้ตี่ไปอย่างครึ่งยอมครึ่งมิยอม

เมื่อมาถึงป่าสนหน้าอาราม เก็งจีฮุ้นที่เพิ่งเคยเห็นอารามเล่งเชียวเก็งก็ต้องชมเชยในความยิ่งใหญ่โอฬาร และบอกเหตุผลว่าพวกบรรพชิตทุศีลเหล่านั้น เกิดความละโมบใคร่จะได้อารามนี้เพราะความยิ่งใหญ่ของอารามนั่นเอง

เล่งจ้วงจี่แค่นเสียงอันขุ่นเคืองกล่าวขึ้นว่า

"ชั่วชีวิตของซือแป๋ชิงชังความชั่วร้ายอย่างยิ่ง ผู้น้องสาบานจะรับปณิธานของท่านดำรงต่อไป นับแต่นี้จะกำจัดหมู่มารอันเลวทรามชั่วร้ายให้หมดสิ้นไปทั่วทั้งวงพวกนักเลง..."

ขณะนั้น มีเสียงหัวร่อของชายชราดังก้องกังวานมาจากหน้าอาราม เล่งจ้วงจี่ตาเป็นประกายสดใส แต่หน้ามีแววอำมหิตโหดเหี้ยม รีบชักชวนเก็งจีฮุ้นวิ่งปราด ๆ อย่างเร่งร้อน

เก็งจีฮุ้นรู้ดีว่าเล่งจ้วงจี่มีความอำมหิตคิดฆ่าฟันเกิดขึ้นแล้ว หวนคิดถึงเรื่องที่เล่งจ้วงจี่ฆ่าง่วนจื้อฮวงและชายฉกรรจ์ของอ้อโฮ้วจึงไปถึงยี่สิบกว่าคนกับยอดฝีมืออันดับสูงในวังเงียงเชียนเก็งของกิมเอี๊ยมเนี้ยอีกหลายสิบคน ก็ต้องตื่นตระหนกจนใจหายวาบ รีบพุ่งกายตามติดแล้วกล่าวอย่างเร่งร้อนหวาดหวั่น

"ตี้ตี่ ท่านอยู่ในอาณาจักรสงฆ์อันบริสุทธิ์สงบ อย่าได้ฆ่าฟันไปตามอารมณ์อันวู่วามเป็นอันขาด อย่างนั้นมารดาเราจะต้องไม่ชอบท่านเป็นแน่"

เล่งจ้วงจี่ที่ดูเปลือกนอกเรียบร้อยนุ่มนวล แต่ความจริงนั้นนิสัยแกร่งกร้าวร้อนแรงยิ่ง พอได้ฟังรีบเถียงอย่างดื้อรั้นขึ้นว่า

"ซือไท่ทั้งสามท่านสวดมนต์ไหว้พระอยู่ทุกวี่วันจนเป็นเวลาเนิ่นนานถึงหลายสิบปี ยังมีความเห็นว่าคนชั่วช้าเลวทรามในโลก ควรจะกรวดน้ำคว่ำบาตรให้ไปเกิดใหม่เป็นคนดี อย่าว่าแต่ซือบ้อยังไม่ได้เข้าพิธีปลงผมโดยสมบูรณ์ ย่อมไม่ถึงกับเข้มงวดกวดขันเกินไป"

เก็งจีฮุ้นได้ฟังก็ตื่นเต้นยิ่งนัก ทราบดีว่าวันนี้ไม่มีทางจะห้ามปรามทัดทานได้แล้ว เล่งจ้วงจี่เห็นทีจะต้องลงมือฆ่าคนเป็นการใหญ่ อาจบางทีจะเพาะเภทภัยอันใหญ่หลวงให้แก่เล่งเชียวเก็งก็เป็นได้

ยามนี้เห็นเล่งจ้วงจี่พุ่งกายปราดไปด้วยความว่องไวดั่งเหินบิน ตาอันคมวาวเป็นประกายแววับมักจับจ้องมองดูบนลานกว้างหน้าอารามอยู่บ่อยครั้ง

พริบตานี้ เก็งจีฮุ้นจึงได้พบเห็นจิตใจที่ชิงชังความชั่วร้ายของเล่งจ้วงจี่มิได้ด้อยไปกว่าบิดานางเลย มิหนำซ้ำพลังฝีมือของเล่งจ้วงจี่ก็ยังเหนือล้ำกว่าบิดามารดา

ความคิดมิทันจบสิ้น เห็นร่างเล่งจ้วงจี่พุ่งวาบหายลับเข้าไปในป่าสนซึ่งมีอาณาบริเวณกว้างร่วมสองลี้ ทอดยาวจนถึงหน้าอารามเล่งเชียวเก็งที่เป็นประกายแพรวพรายเป็นสีทองแววับ

และหน้าอารามอันตระหง่านโอฬารทั้งสาม มีจุดสีขาวจำนวนมากมายยืนเรียงรายแน่นขนัด มองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นผู้ชั่วร้ายเหล่านั้น

เก็งจีฮุ้นมองแวบเดียวกรีบติดตาม แต่เวลาที่ลงเลชั่วพริบตา เล่งจ้วงจี่ก็มาถึงในป่า เห็นเงาสีขาววิ่งตามกิ่งไม้ค่าคบไปด้วยความว่องไวดุจดาวตกสร้างความตื่นตระหนกให้เก็งจีฮุ้นยิ่งนัก จวบจนบัดนี้นางจึงได้เห็นวิชาตัวเบาอันน่าแตกตื่นสะท้านโลกของเล่งจ้วงจี่ ยังเหนือล้ำไปกว่าแป๊ะเจี่ยง-จับเชียะของนางเสียอีก

เก็งจีฮุ้นรีบพุ่งละลิ่วติดตามไป ใช้วิชาตัวเบาแป๊ะเจี่ยงจับเชียะโลดแล่นอยู่ตามกิ่งใบค่าคบ คล่องแคล่วปราดเปรียวเช่นดั่งดาวตก พอใกล้จึงเพ่งไป หัวใจก็สั่นสะท้านทันที เห็นเล่งจ้วงจี่ที่อยู่ไกลร่วมสองร้อยวาเนื่องจากมีท่าร่างว่องไวเกินไป จึงทำให้คล้ายเป็นเงาสีขาวสายยาวเหยียด สร้างความพรั่นพรึงแก่นางจนจิตใจว้าวุ่นตาลายพร่างพราย

เก็งจีฮุ้นมีเจตนาใคร่จะเรียกเล่งตี้ตี่ไว้ แต่กลัวจะสร้างความตื่นกลัวให้แก่พวกยอดฝีมือหน้าอาราม หากมิห้ามปราม ก็กลัวว่าเล่งจ้วงจี่จะไปตอแยเภทภัยให้แก่เล่งเชียวเก็งขึ้นจริง

ขณะกระสับกระส่ายด้วยความรุ่มร้อน เงาสีขาวเบื้องหน้าก็หายวับ ร่างเล่งจ้วงจี่มิทราบซ่อนไปในที่ใดแล้ว

เก็งจีฮุ้นเห็นที่ซึ่งเล่งจ้วงจี่กระโดดลงไป ห่างจากหน้าอารามอย่างน้อยร่วมสองร้อยวา แน่ใจว่าเล่งจ้วงจี่กระทำดั่งนี้เพราะกลัวพวกยอดฝีมือหน้าอารามจะได้ยินเสียงชายเสื้อเสียดสีอากาศนั่นเอง ดังนั้นพลอยแน่ใจได้ว่า เล่งจ้วงจี่มาตรแม้นจะอยู่ในอารมณ์ขุ่นเคืองถึงขนาด ยังไม่วู่วามหุนหันดำเนินการ ดังนั้นเมื่อมาถึงที่ซึ่งเล่งจ้วงจี่กระโดด นางก็พลิ้วตามติดเข้าไปทันที

ในป่าร่มเย็นดั่งเป็นราตรี ลมโชยเฉื่อยฉิวจนกิ่งใบสนดังซู่ซ่าดั่งคลื่นใหญ่ กวาดตาเพ่งมองไป มิเห็นเงาร่างเล่งจ้วงจี่อยู่ในบริเวณนั้นเลย จึงแน่ใจว่าเล่งจ้วงจี่คงมุ่งหน้าสู่อารามแล้ว จึงรีบติดตามไปอีก

กับการที่เล่งจ้วงจี่มิได้รอนาง เก็งจีฮุ้นรู้สึกมีโทสะขึ้นเล็กน้อย แต่นางทราบดี เวลานี้มิใช่จะมาใช้อารมณ์แง่งอนเข้าอาละวาดกับเล่งจ้วงจี่ ดังนั้นจึงยังคงวิ่งติดต่อไป พลันเห็นช่องว่างที่หมู่ไม้เบื้องหน้าปรากฏสีขาวขึ้นจุดหนึ่ง จึงเพ่งมองดู เห็นเล่งจ้วงจี่กำลังเร้นกายอยู่หลังก้อนหินใหญ่ พร้อมกันนั้นยังได้ยินเสียงถกเถียงของผู้คนทางหน้าอารามดังแว่วมา

ใกล้เข้าไปอีกสิบกว่าวา พลันเห็นเล่งจ้วงจี่เหลียวหน้ามา พร้อมทั้งโบกมือให้แก่นางอย่างระมัดระวัง เก็งจีฮุ้นจึงรู้ดีห่างจากหน้าอารามไม่ไกลแล้ว

ดังนั้นรีบชะลอฝีเท้าให้ร่างช้าลงไปบ้าง

เมื่อมาถึงหลังก้อนหินใหญ่ หน้างามผุดผาดก็เคร่งเครียดลง ขณะจะดุตำหนิเล่งจ้วงจี่เพื่อระบายโทสะสักหลายคำ แต่ถูกท่าทีที่เคร่งเครียดระวังของเล่งจ้วงจี่ สะทกสะท้านจนมิกล้าส่งเสียงออกไป

เล่งจ้วงจี่มองดูเก็งจีฮุ้น แล้วรีบยกนิ้วขึ้นแตะริมฝีปากเป็นทีบอกให้อย่าส่งเสียง จากนั้นแล้วชี้ไปยังอีกด้านหนึ่งของก้อนหิน

เก็งจีฮุ้นคลายความเคร่งเครียดลงไปบ้าง ผงกศีรษะรับทราบ แล้วชะโงกหน้ามองไปอย่างเงียบงัน หัวใจพลันสั่นสะท้านทันที คิ้วเรียวงามก็ขมวดมุ่นเข้าหากัน เพราะภาพที่เห็นเป็นผู้คนจำนวนมากมายถึงสี่ห้าสิบยืนเรียงรายอยู่ทางลานกว้างหน้าบันไดโบสถ์อันตระหง่านง้ำ

พวกประดานี้มีทั้งหลวงจีน นักพรต ฆราวาสและแม่ชี แบ่งออกเป็นหกกลุ่มต่างหาก จากประตูอารามประมาณเจ็ดสิบเชียะหันหน้าเข้าหาภายใน เรียงรายจนกลายเป็นรูปครึ่งวงกลม

กลุ่มแรกจากขวาไปซ้ายมีจำนวนห้าคน ล้วนแต่งด้วยเสื้อแพรรัดกุมแนบเนื้อ สะพายอาวุธเต็มอัตรา

ผู้อยู่หน้าสุด เป็นชายกลางคนอายุประมาณสี่สิบเศษ สวมเสื้อแพรต่วนสีเทา คิ้วหนาตากลมจมูกแบนใหญ่ ปากกว้างมีหนวดกระจุกน้อยปกคลุมใบหน้าโหดเหี้ยมอำมหิตชั่วร้าย

กลุ่มที่สอง เป็นนักพรตชราเจ็ดคน

นักพรตชราที่อยู่หน้าสุด มีอายุสูงวัยกว่าห้าสิบปีแล้ว หมวกนักพรตมียอดทอง เสื้อเป็นสีม่วงแดง ตาสามเหลี่ยมคิ้วหนาตรงสองแก้มซูบตอบหนวดเคราอยู่ไม่กี่เส้น ตาแวววาวเป็นประกาย แขนขวาประคองยู่อี่หยก (ลักษณะคล้ายคทา) เป็นประกายแวววาว มองปราดเดียวก็รู้ว่านักพรตชราจะต้องเป็นคนมีเล่ห์กลชั่วร้ายเลือดเย็น

ส่วนนักพรตอีกหกคนในกลุ่ม ต่างใส่เสื้อสีเทาหลังสะพายกระบี่ หน้าตาอัปลักษณ์ชั่วร้าย สมแล้วกับคำที่ว่าสัตว์ในครอกเดียวย่อมสนิทชิดเชื้อกัน

กลุ่มที่สาม เป็นแม่ชีครองจีวรสีดำจำนวนสิบคน

แม่ชีที่อยู่หน้าทั้งสองรูป ต่างมีอายุหกเจ็ดสิบปี ผู้ยืนขวาร่างเตี้ยเล็กผอมจนเหลือหนังหุ้มกระดูก คิ้วเล็กตาหยีริมฝีปากบาง เห็นท่าก็รู้แน่ว่าเป็นคนมีเล่ห์ร้ายอันกลอกกลิ้ง

ผู้ยืนด้านซ้ายร่างอ้วนใหญ่หน้ากลมป้อม หนังตาบวมนูนแต่จมูกบี้ฟันเขยิน หน้าตาบอกแววอำมหิตชั่วร้ายอยู่อย่างเต็มที่

แม่ชีชราทั้งสองต่างถือแส้ปัด กำลังปรึกษากันด้วยใบหน้าอันเคร่งเครียดเย็นชา

กลุ่มที่สี่เป็นชายฉกรรจ์อาภรณ์รัดกุมจำนวนสิบคน ยืนออชายชราอายุประมาณเจ็ดสิบอยู่ผู้หนึ่ง

ชายชรานี้สวมเสื้อผ้าปอ มือถือกระบองเหล็ก ดูท่าคล้ายหนักหน่วงยิ่ง ชายชราเงยหน้ามองท้องฟ้า มือซ้ายลูบคลำเคราสั้นด้วยท่าทีที่ยโสโอหังอย่างร้ายกาจ

กลุ่มที่ห้า เป็นหลวงจีนร่างอ้วนใหญ่จำนวนสี่รูป มีบ้างถือพลั่วพระธรรม มีบ้างถือไม้เท้าพระธรรม ผู้อยู่หน้าสุด เป็นหลวงจีนอำมหิตที่มีสารรูปเหี้ยมหาญดุร้ายน่าหวาดหวั่น

หลวงจีนอำมหิตครองจีวรดำสนิท ท้องกลมใหญ่ดั่งกลอง หัวหลิมตากลมปากอ้ากว้าง ไม้เท้าพระธรรมที่ถือขวางอก โตประมาณแขนเด็กทราบแน่ว่ากำลังแขนของหลวงจีนอำมหิตต้องเป็นที่น่าแตกตื่นตกใจยิ่ง

กลุ่มที่หกมีเพียงสามคนเท่านั้น มีชายชราผอมซูบเหี่ยวแห้งมือถือตะขอ อีกหนึ่งเป็นชายฉกรรจ์กำยำล่ำสันมือถือดาบหัวตัด ส่วนอีกผู้หนึ่งเป็นหญิงชราอายุห้าสิบเศษมือถือทวนสั้น

เก็งจีฮุ้นพอมองละเอียดชัดเจน บรรดาผู้ยืนเรียงรายทั้งหกกลุ่ม ก็รู้สึกเลื่อมใสในสายตาคำนวณคนของมารดา พวกเหล่านี้เพียงมองปราดเดียวก็รู้ว่าคือศิษย์หรือซือเฮียซือตี่ของหัวหน้าพรรคชั่วร้ายทั้งหกในอดีต

แต่มีข้อหนึ่งซึ่งเก็งจีฮุ้นมิเข้าใจ ก็คือบนบันไดหน้าโบสถ์เล่งเซียวเก็งมี

แต่แม่ชีกลางคนครองจีวรสีเหลืองอ่อนรูปหนึ่ง และแม่ชีน้อยอายุสิบสามสิบสี่ปีเพียงสองรูปเท่านั้น

แม่ชีกลางคนยืนอยู่กึ่งกลางบันไดหน้าประตู แม้พยายามข่มกลั้นใจให้เยือกเย็น แต่เค้าหน้ายังปรากฏแววว้าวกระวนกระวาย คล้ายดั่งดูออกว่าเรื่องราวของวันนี้หนักหนาสาหัสยิ่ง

ชีน้อยทั้งสองยืนนอบน้อมอยู่ทางด้านหลังชีกลางคน เบิ่งตาเล็ก ๆ ทั้งสี่ข้างมองดูยอดฝีมือทั้งหกกลุ่มที่ยืนห่างไปสิบกว่าวาด้วยท่าทีที่ตื่นเต้นจนตึงเครียด

เก็งจีฮุ้นมองทั่วถ้วนแล้วก็ขมวดคิ้ว ถามเสียงแผ่วเบาอย่างคลางแคลงสงสัย

"ประหลาดแท้ ไฉนมารดายังไม่ออกมา ?"

เล่งจ้วงจี่ก็สงสัยใจในข้อนี้เช่นกัน จึงสั่นศีรษะปฏิเสธไป

ขณะนี้ยอดฝีมือทั้งหกกลุ่มหน้าอาราม มีบ้างหันหน้าเข้าปรึกษาหารือ มีบ้างยืนกระสับกระส่ายด้วยความรำคาญ และมีไม่น้อยที่ถลึงตาอันเหี้ยมโหดชั่วร้ายจ้องไปทางแม่ชีวัยกลางคน

ทันใดชายฉกรรจ์ที่ถือดาบหัวตัดในกลุ่มที่หกเบิ่งตาถลึงจ้องแม่ชีกลางคนด้วยความขุ่นเคือง ตวาดเสียงหนัก ๆ ถามขึ้น

"นี่ ! อำจู๊ของพวกท่านต้องรอถึงเวลาใดจึงจะออกมา ? หากยังไม่ออกมา อาทิตย์ก็จะตกดินแล้ว หรือค่ำนี้ต้องการให้ตั๋วเอี๊ยทั้งหลายพักในอารามพวกท่านไป ?"

คำถามนี้กระตุ้นให้ชายฉกรรจ์อาภรณ์รัดกุมทั้งปวงพากันหัวร่อเสียงฮาสนั่น แม้กระทั่งนักพรตเฒ่าและหลวงจีนทุศีลก็ยังปรากฏรอยยิ้มอันโฉดชั่วลามก

เล่งจ้วงจี่พอฟัง เพลิงโทสะในอกยิ่งฮือโหมขึ้นกว่าเดิม แต่ทว่าตกลงใจไว้แล้ว หากไม่ถึงคราคับขันจำเป็น จะไม่ออกไปอย่างวู่วามหุนหันเด็ดขาด แต่ทว่าใบหน้าที่สะคราญของเก็งจีฮุ้นยามนี้เคร่งเครียดเย็นชาไปแล้ว

เห็นแม่ชีกลางคนประนมมือร้องสรรเสริญพระพุทธคุณ จ้องหน้าชายฉกรรจ์ที่ถือดาบหัวตัด กล่าวเสียงหนัก ๆ ว่า

"ประสกแซ่เจ็งเป็นหัวหน้าค่ายหนึ่ง บงการต่อบริวารจำนวนหลายร้อยคน มากล่าววาจาอันลามกบัดสีเช่นนี้ มิกลัวจะเสียราศีต่อศักดิ์ศรีเลื่อมความเคารพของหมู่บริวาร"

ชายฉกรรจ์ถือดาบแหงนหน้าหัวร่อฮาฮาขึ้นอีกครั้ง กล่าวว่า

"เราเจ็งฮิ้ม มีปากอันไม่สะอาด ฟันที่ไม่บริสุทธิ์ เมื่อเห็นชีน้อยหน้าตางามสะคราญในอารามพวกท่านแล้ว สองเท้าก็ระทวยจนมิอาจจะเดินเหินต่อไปได้..."

แม่ชีกลางคนมาตรแม้นพยายามข่มกลั้นใจให้เยือกเย็น แต่เมื่อได้ยินวาจาเจ็งฮิ้ม ก็ต้องขุ่นเคืองจนตัวสั่นระริกหน้าเขียวคล้ำ ตวาดเสียงเกรี้ยว-กราดโพล่งไป

"รีบหุบปากไว้ ท่านมาพร่ำกล่าวเหลวไหลเช่นนี้ จะต้องได้รับโทษทัณฑ์จากฟ้าดิน ถูกอัปเปหิเข้าสู่ขุมนรกหมกไหม้"

เจ็งฮิ้มพอฟังพลันเดือดดาลยิ่งนัก กระโดดปราดออกไป ยกดาบสันหนาในมือชี้หน้าแม่ชีกลางคน แล้วตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

"นางชีแพศยาไร้ยางอาย กล้าบังอาจด่าซี่เอี๊ยของตระกูลเจ้า เราฆ่าเจ้าเสียก่อน ดูว่านางชีเฒ่าเหล่านั้นจะซุกหัวหลบซ่อนถึงเวลาใดกัน..."

เสียงด่ามิทันขาดคำ พลันมีเสียงระฆังดังสนั่นขึ้นจนแผ่นดินสั่นสะเทือน

บรรดาเหล่าผู้ที่ยืนรายล้อมหน้าอารามทั้งหกกลุ่มต่างมีสีหน้าแปรเปลี่ยนทันที มีบ้างจับสายตามองมาทางประตูอารามด้วยความตื่นเต้นตระหนก

ชายชราที่ถือตะขอในกลุ่มหกสีหน้าแตกตื่นขึ้นวูบหนึ่ง รีบตวาดเสียงหนัก ๆ ทันที

"ซี่ตี่ ยังไม่ถอยกลับมา !"

เจ็งฮิ้มนั้นแตกตื่นจนตะลึงลานไปนานแล้ว พอถูกตวาดว่าก็ได้สติรีบลนลานถอยกลับไปอย่างหวาดหวั่น

เห็นแม่ชีวัยกลางคนพอเสียงระฆังดังก้องกังวาน ก็ประนมมือเสมออกประกาศเสียงกึกก้องสดใส

"อำจู้อารามเรา ไต้หงอซือไท่ รับคำเชื้อเชิญจากท่านทั้งหลาย จะออกจากอารามมาตอบโต้วาจากับพวกท่านแล้ว"

กล่าวจบก็น้อมกายถอยออกไปยืนด้านข้างพร้อมกับชีน้อยอีกสองรูป

เสียงระฆังหง่างที่สองดังขึ้นแล้ว จากนั้นมีเสียงกลองดังตง ตง ขึ้นอย่างแช่มช้าเนิบนาบ ท่ามกลางเสียงกลองอันช้าแต่มีพลัง ปรากฏแม่ชีจีวรเทาเดินเรียงรายออกมาเป็นทิวแถว แต่ละรูปประนมมือเสมออก ใบหน้าก้มต่ำตาหลับพริ้ม เดินติดตามกันอย่างสงบเยือกเย็น

เมื่อลงถึงบันไดก็แยกเป็นสองฟากข้าง ยืนไปทางซ้ายและขวาระเบียบเรียบร้อยจนไม่มีวี่แววจะรวนเร

หลังสุดเป็นสี่หัวหน้าพิทักษ์กฎและหกหัวหน้าดำเนินการ ยืนประนมมืออยู่บนบันไดตามลำพัง ชั้นหลังต่อไปคือซือไท่ชราสามรูป ยืนน้อมกายอย่างสำรวมอยู่ซ้ายขวาของประตูโบสถ์

เสียงระฆังหง่างที่สามพอดัง เสียงกลองก็เงียบสนิททันที

ในประตูโบสถ์ ปรากฏชีน้อยจีวรสีเขียวสี่รูปมือประคองกระถางกำยานส่งควันรวยรินเดินช้า ๆ ออกมา

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบครองจีวรแดงเข้มขลิบทอง หน้าอกมีห่วงมรกตสีเขียวสดใสกลัดติด มือถือแส้ใยทอง ท่าทีเคร่งขรึมสำรวมเดินช้า ๆ ออกมา

พวกฮุ่ยอัน ฮุ่ยอิมทั้งสี่ ครองจีวรสีเหลืองอ่อน ประคองกระบี่รายล้ออยู่ด้านหลังเป็นองครักษ์

ขณะนี้ทั่วทั้งบริเวณเงียบงัน นอกจากเสียงลมยังพัดพาเสียงระฆังดังกังวานอยู่กลางอากาศ และเสียงสนที่ซู่ซ่าดั่งคร่ำครวญ ก็ไม่มีเสียงอื่นใดดังขึ้นปะปน นับเป็นบรรยากาศอันเคร่งเครียดอย่างยิ่งยวด

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบยืนตัวตรงอยู่กึ่งกลางประตู ชีน้อยที่ประคองกระถางทั้งสี่รูปยืนอยู่สองฟากข้าง องครักษ์ทั้งสี่ยืนสำรวมอยู่ทางด้านหลัง ท่ามกลาง

กลิ่นกำยานที่ยังอบอวล คล้ายดั่งอยู่บนวิมานชั้นฟ้า

เก็งจีฮุ้นกับเล่งจ้วงจี่ที่แอบอยู่หลังก้อนหินใหญ่ เมื่อเห็นสภาพนี้แล้วก็รู้สึกเคารพเลื่อมใสจนจับใจ และความพลุ่งพล่านบันดาลขึ้นจนเปี่ยมล้น ทั้งสองคนเพิ่งจะเคยเห็นพิธีอันพรั่งพร้อมสมบูรณ์ด้วยระเบียบแบบแผนที่เคร่งเครียดเป็นครั้งแรก

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบยืนตัวตรงแน่วนิ่ง ตาคมวาวเหลือบแลมาที่หน้าอารามแวบหนึ่ง ก็ตั้งมือเป็นสันที่หว่างอก กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"อาตมาไต้หงอ ขออวยพรสหายทางธรรมและประสกทั้งหลายท่าน"

กล่าวแล้วน้อมกายเล็กน้อยก็ยืนตัวตรงในบัดดล

หน้าอารามเงียบงันอัดอั้น ไม่มีปฏิกิริยาใด ๆ เกิดขึ้นแม้แต่น้อย มีเพียงแม่ชีชราหน้าตาชั่วร้ายในกลุ่มที่สามทั้งสองรูปจ้องตาอันขุ่นเคืองอาฆาตมองดูหน้าปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบไม่กะพริบ ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบเห็นไม่มีผู้ใดตอบมาจึงถามต่อไปด้วยเสียงราบเรียบธรรมดา

"สหายทางธรรมและประสกทั้งหลายท่าน พากันมาที่อารามเรา มิทราบมีเรื่องใดจะประทานการสั่งสอน ?"

เสียงขาดคำ แม่ชีชราอาภรณ์ดำร่างผอมหน้าเหี้ยมอำมหิตเหลือบตาที่ชิงชังรังเกียจมองหน้าปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบ แล้วแค่นเสียงเย็นชากล่าวอย่างเย้ยหยันขึ้นว่า

"ในเมื่อยังไว้ผม ก็ไม่อาจเรียกตัวเองเป็นแม่ชี มิได้เข้าพิธีปลงผมไหนเลยไปมีฉายาไต้หงอ (สำนึกชี้ง) ? คนดั่งท่านไม่เป็นหัวเป็นหาง ไม่เป็นพรตไม่เป็นชี ควรเรียกได้ว่าเป็นปิศาจของสำนักสงฆ์ในโลกนี้"

ขาดคำ บรรดา พรต สงฆ์ ชี ฆราวาสที่ยืนออหน้าอารามทั้งหกกลุ่มต่างพากันหัวร่ออย่างเย้ยหยันขึ้นจนเซ็งแซ่

เนื่องจากวาจาเสียดสีที่เจ็บแสบของแม่ชีร่างผอมซูบ กอปรกับเสียงนักพรตหลวงจีนและคนทั้งปวงเปล่งหัวร่อกันฮาฮา บรรยากาศที่เคร่งขรึมสำรวมของหน้าอารามถูกทำลายย่อยยับไปทันที

เล่งจ้วงจี่และเก็งจีฮุ้นที่ซ่อนกายหลังหินใหญ่ในดงไม้ ต่างขุ่นแค้นจนหน้าเขียวคล้ำตัวสั่นระริกไปนานแล้ว ปรารถนาบินออกมาจัดการกับนางชีทุศีลที่มีวาจาลามกให้สาสมทีเดียว โดยเฉพาะเก็งจีฮุ้นที่กลัวว่าเล่งจ้วงจี่จะตอแยหาเรื่อง ยามนี้นางขุ่นเคืองจนคิ้วชี้ชัน ปากเม้มสนิทแน่น มือขาวผ่องได้คว้าไปที่ด้ามกระบี่อย่างลืมตัว

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบกลับไม่มีโทสะสักน้อยนิด ยังคงส่งเสียงราบเรียบกล่าวต่อไป

"อาตมารับตำแหน่งผู้ดูแลอารามเล่งเชียวเก็ง เพราะเคารพต่อคำสั่งเสียของไต้ตีซือไท่ก่อนจะมรณภาพสู่สรวงสวรรค์ อาตมาไว้ผมและพำนักอย่างสันโดษเพียงลำพัง ล้วนเป็นการประชุมเห็นพ้องของศิษย์สามรุ่นในอารามเรื่องราวที่ดำเนินผ่าน เจ้งฮุยและเจ้งอักสองสหายในทางธรรมก็รู้อยู่กระจ่างชัด ไยต้องมาใช้วาจาเหน็บแนมต่อกันอีก"

แม่ชีชราร่างอ้วนหน้ากลมอีกรูปหนึ่งเบิ่งตาจนประกายอำมหิตลุกวาวเจิดจ้า ตวาดเสียงกึกก้องขึ้นว่า

"ผู้ใดไปเป็นสหายในทางธรรมกับท่าน ที่นับเป็นปิศาจของสถาบันสงฆ์ในโลก ? ช่างไม่รู้จักเจียมตัวไว้ ไม่สำนึกในฐานะของตนเองเสียเลย เมื่อครั้งกระโน้น หากมิใช่นางปิศาจท่านมาก่อกวน เล่งเชียวเก็งในปัจจุบันควรเป็นของอาตมาอย่างแน่นอนแล้ว"

วาจานี้พอเปล่งไป ศิษย์ทั่วทั้งอารามต่างร้องสรรเสริญพระพุทธคุณขึ้นด้วยความขุ่นเคือง จ้องมองมายังแม่ชีเจ้งอักอย่างชิงชังรังเกียจ

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบที่อยู่อย่างสันโดษเดียวดายในตึกศิลามาร่วมยี่สิบปีทำให้นางมีตบะอันเข้มแข็ง สำรวมสมาธิได้แน่วแน่ มาตรแม้นแม่ชีเจ้งฮุยและเจ้งอักทั้งสองจะมาชี้หน้าว่านางเป็นปิศาจ ก็ยังไม่มีความขุ่นเคืองอย่างไร คงกล่าวสืบต่อด้วยเสียงราบเรียบเป็นปรกติ

"เจ้งอักเต้าอิ๊ว (สหายในทางธรรม) หากต้องการรับตำแหน่งดูแลเล่งเชียวเก็ง นั่นง่ายดายอย่างยิ่ง ขอเพียงศิษย์ใหญ่เล็กทั้งสามรุ่นของอาราม

เรายกย่องเทิดทูนท่าน อาตมาก็ย่อมยินดีน้อมตำแหน่งให้แก่ผู้เหมาะสมกว่า"

เจ้งอักหน้าแดงจนคล้ายตับหมูไป ถลึงตาพองทั้งสองจนเหลือกโปน ริมฝีปากสั่นระริก แล้วแค่นเสียงคล้ายจะกล่าวอะไร พลันได้ยินเสียงตวาดสะเทือนแก้วหูดังมาจากกลุ่มแรก

"นางชีเฒ่าทั้งหลายรีบหุบปากของพวกท่านเอาไว้เถิด เราชั่งมึ้งกุ้น (กระบองวิปโยค) พังเตี้ยค้วงไม่มีกะใจจะไปฟังเรื่องช่วงชิงตำแหน่งอันอุบาทว์ของพวกท่านดอก"

คนทั้งปวงรีบมองไปทางต้นเสียง เห็นเป็นชายชราที่สวมอาภรณ์ต่วนเทารัดกุม ริมฝีปากมีหนวดกระจุกน้อย หน้าตาเหี้ยมโหดอำมหิตนั่นเอง ขณะนี้มันมองมาทางแม่ชีเจ้งอักด้วยท่าทีชิงชังรำคาญ และก็มองไปทางปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบอย่างเบื่อหน่าย

เสียงร้องสรรเสริญเทพเจ้าดังกึกก้องเปี่ยมพลัง แล้วสายตาของคนทั่วทั้งบริเวณก็เบือนไปจ้องมองนักพรตชราที่สวมหมวกยอดทองในกลุ่มที่สอง

นักพรตชราเสื้อแดงฉานถลึงตาสามเหลี่ยมของมันมองมาทางพังเตี้ย-ค้วง ผงกศีรษะคารวะเล็กน้อย กล่าวเสียงกังวานขึ้นว่า

"ประสกแซ่พังสงบใจอย่าเพิ่งวุ่นวายไป วันนี้พวกเราต้องถามไถ่ทั้งเรื่องครอบครองทรัพย์สมบัติ เรื่องบุรุษหนุ่มชุดขาวที่ฆ่าคนไปนั้น พวกเราก็ต้องสอบสวนเช่นกัน"

วาจาชะงักลงชั่วขณะ กวาดตามองไปรอบข้างแล้วจึงส่งเสียงสดใสกล่าวสืบต่อไป

"แต่ทว่าท่านทั้งหลายที่มาครานี้ ล้วนแล้วเป็นสหายในทางเดียวที่เคยมาเมื่อคราก่อน พวกท่านทั้งหลายไม่ลืมง่าย สมควรจำได้ว่าไต้ตีซือไท่ เมื่อครั้งกระโน้นเคยประกาศต่อหน้าพวกพ้องทั้งหลาย จะมอบอารามเล่งเซียวเก็งให้อยู่ในอาณัติของอารามเรา..."

วาจามิทันจบคำ ชายชราที่ถือตะขอในกลุ่มที่หกตวาดเสียงลั่นปานแก้วหูจะแตกทำลายขึ้น

"ผายลม ! กล่าวเหลวไหลทั้งเรื่อง เมื่อครั้งกระโน้นที่ฮุ้นชี่ม้ออ๊วง (จอมอสูรกวนโลก) ตั้วกอเราได้ควบคุมอารามเล่งเชียวเก็งไว้ในกำมือหมดสิ้น ตอนนั้นพรตเฒ่าฮ่งติ๊งท่านยังเป็นทหารเลวที่ไร้ชื่อเสียงเรียงนามอยู่ ไหนเลยจะมีที่ให้ท่านมาเสนอหน้าสอดปากวันนี้ การล้างแค้นนั้น ท่านมีส่วนด้วย แต่เรื่องอื่น ๆ ฮ่งติ๊งท่านอย่าได้แส่หน้าออกมาหาความอัปยศจงไปยืนสงบเสงี่ยมอยู่เสียอีกข้างหนึ่ง มิเช่นนั้น... เฮอะ ! ตอแยจนตั้วเอี๊ยมีโทสะ จะขับไล่เจ้าพรตเฒ่าน้อยทั่วทั้งอารามออกไปจากภเขานี้เสียเลย"

ชายชราถือตะขอพอกล่าวจบ ก็ยืดอกลูบเคราด้วยท่าทีที่ยโสจนโอหังยิ่งนัก พรตเฒ่าฮ่งติ๊งขุ่นเคืองจนหน้าเขียวคล้ำ ตัวสั่นระริก นิ่งอั้นอยู่เนิ่นนานก็ตอบมิได้ มาตรแม้นฝ่ายตรงข้ามมีเพียงสามคน แต่ดูท่าคล้ายจะเป็นกลุ่มที่ร้ายกาจที่สุด

หลวงจีนดุร้ายสี่รูปที่ยืนอยู่ข้างกายชายชราพากันเบือนสายตาที่เหยียดหยามดูแคลนมองมาทางชายชราทั้งสามแวบหนึ่ง พร้อมกันนั้น ใบหน้าของหลวงจีนทั้งสี่ยังปรากฏรอยยิ้มอันเย้ยหยันขึ้นมาอีกด้วย

หญิงชราถือทวนสั้นที่เคียงข้างกายชายชราถือตะขอมองเห็นแล้วก็รีบกระชากเสียงอันขุ่นเคืองถามขึ้น

"เป็นอย่างไร ? เท็กลื้อทั้งสี่ตัว เจ้ากล้าไม่ยินยอม ? เฮอะ ! ตอแยมารดามีโทสะ แม้เท็กลื้อใหญ่ ๆ เล็ก ๆ ในวัดพวกเจ้า ก็จะต้องถูกอัปเปหิลงจากเขาไปหมดสิ้น"

หลวงจีนอำมหิตทั้งสี่พอฟัง โทสะพลันระเบิดขึ้นทันที หลวงจีนท้องโตใหญ่มือถือไม้เท้าพระธรรมที่ยืนอยู่หน้าสุด เงยหน้าขึ้นหัวร่อเสียงสนั่นหวั่นไหวด้วยความขุ่นเคืองแล้วกล่าวอย่างโอหังลำพองว่า

"พวกท่านโง้วโฮ้วแจ่ (ค่ายห้าพยัคฆ์) มาตรแม้นมีผู้คนมากมายคับคั่งยอดฝีมือแน่นขนัด แผ่อิทธิพลได้ครึ่งขุนเขา ทุกคนได้ยินก็อกสั่นขวัญแขวนแต่ควรทราบไว้ เราอ้วงเหลียงเชี่ยงซือมิได้ถือค่ายห้าพยัคฆ์ของพวกท่านมีความหมายเลย"

ชายฉกรรจ์ร่างล่ำสันถือดาบหัวตัดโทสะดาลเดือดขึ้นทันที ความขุ่นเคืองที่ถูกแม่ชีชราว่าเมื่อครู่ ยามนี้พาลระบายออกไปใส่หลวงจีนอำมหิตจนหมดสิ้น ถลึงตาตวาดเสียงก้องไปว่า

"เท็กลื้อ หากมีความสามารถก็รับมือเราท่าซัวตอ (ดาบทลายภูเขา) ห้าร้อยกระบวนท่า"

เสียงตวาดดังพร้อมกับร่างโถมเข้าหา ดาบสันหนาสะบัดฟาดไปใส่ขม่อมของหลวงจีนอำมหิตอย่างดุร้าย กระบวนท่าเดียวแต่มีสามจังหวะฟันใส่ทั้งทรวงอก ท้องน้อย และศีรษะ

พลันมีเงาร่างคนพุ่งวาบ หลวงจีนอำมหิตที่ยืนอยู่ด้านหลังของอ้วงเหลียงรูปหนึ่ง ตวาดแล้วพุ่งกายออกรับหน้า พลั่วพระธรรมในมือฟาดโครมเข้าใส่ดาบสันหนาอย่างดุร้าย

เสียงระเบิดดังเปรื่องสนั่นหวั่นไหว ประกายไฟกระจายเจิดจ้า เสียงเท้าที่กระทืบพื้นดังหนัก ๆ ขึ้นถี่เร็ว ท่าซัวตอและหลวงจีนอำมหิตรูปนั้น ต่างเซถลาออกห่างจากกันไปทันที

ทั้งสองถอยหลังถึงคนละหกก้าว จึงสามารถตั้งหลักได้ ต่างมีท่าทีงุนงงเลื่อนลอย พร้อมกับแค่นหัวร่อขึ้นแก้ขวย แต่ไม่มีทีท่าจะโถมเข้าประหัต-ประหารกันอีกแล้ว

หลวงจีนอำมหิตอ้วงเหลียงรู้ดีว่า ซือตี่ที่ถือพลั่วพระธรรมนี้ถูกกระแทกรุนแรงไม่เบา แต่ก็มิยินยอมแสดงการอ่อนแอให้เห็น จึงพยายามข่มใจ แล้วจ้องหน้าชายชราถือตะขอ แค่นหัวร่อกล่าวขึ้น

"รับฟังมานานแล้วว่า ซี่ตี่ค่ำซัวตอของเจ็กโกวจิ้นซัวปัก (ตะขอสะท้านเขาด้านเหนือ) มีกำลังแขนอันน่าตื่นตกใจ วันนี้ทดลองดูแล้วมันก็เพียงเท่านี้เอง"

เจ็กโกวจิ้นซัวปักโทสะดาลเดือดขึ้นทันที ตวาดเสียงก้องว่า

"อ้วงเหลียง หากมีความเป็นคนก็จงเข้ามาประมือกับเล่าฮูดูสักครั้ง"

เสียงตวาดดังพร้อมกับร่างพุ่งเข้าไปที่กลางลาน ตะขอเหล็กในมือสะบัด

ไปมา โทสะดาลเดือดจนตาเหลือกพอง

อ้วงเหลียงหัวร่อฮาฮาอย่างยโสโอหัง กล่าวด้วยความเหยียดหยามดูแคลน

"อย่าว่าแต่ฮ่งคุนท่านเพียงลำพัง เราเซี่ยงซือมิได้แยแสในสายตา แม้พวกซือเฮียซือตี่ซือม่วยรวมกันเข้ามา เราเซี่ยงซือก็จะกลัวเกรงไปไย"

กล่าวแล้วยกไม้เท้าพระธรรมขึ้นขวางอก ร่างพลิ้วเล็กน้อยก็ละลิ่วลงไปในกลางลาน

ขณะเวลานั้น ยังคงเป็นซั่งมิ้งกุ้นที่อยู่กลุ่มแรกถลึงตาด่าเสียงกึกก้องขึ้นว่า

"พวกท่านทั้งสองช่างโง่เขลาบัดซบจนน่าตบตี เรื่องราวมิทันจะสำเร็จก็มาเข่นฆ่ากันเอง ต่างรู้สึกตัวเป็นผู้กล้าหาญ แต่ความจริงยังเลวชาติกว่าเดียรัจฉานเสียอีก"

เจ็กโกวจิ้นซัวปักกับหลวงจีนอำมหิตอ้วงเหลียงพอฟัง ต่างหันกายกลับมาถลึงจ้องหน้าซั่งมิ้งกุ้นอย่างขุ่นเคือง ทั้งสองมิทันเอ่ยปาก ซั่งมิ้งกุ้นก็ได้กล่าวขึ้นก่อน

"เป็นอย่างไร ? รู้สึกไม่ยินยอมพร้อมใจตามประสาคนบัดซบกระมัง !"

คำพูดซึ่งหลุดปาก ฮ่งติ๊งอันเป็นนักพรตอุบาทว์ก็ส่งเสียงเตือนสติขึ้นทันที

"อ้วงเหลียงเซี่ยงซือและหัวหน้าค่ายแซ่ฮ่ง ทั้งสองโปรดอย่าได้ถืออารมณ์อันขุ่นเคืองในขณะนี้ ลืมเลือนเรื่องสำคัญที่พากันมาเสีย วันนี้ศัตรูผู้กล้าแข็งเผชิญอยู่ที่เบื้องหน้า หากไม่ร่วมแรงร่วมใจสามัคคี กลับมิสู้รีบปลีกตัวถอยออกไป ใช้ชีวิตอันสุขสงบอีกสักหลายปีจะประเสริฐกว่า..."

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบที่ยืนดูอย่างสงบเยือกเย็น เห็นเป็นโอกาสที่ไม่อาจปล่อยให้ผ่าน รีบร้องสรรเสริญพระพุทธคุณเสียงกังวานแล้วกล่าวอย่างนุ่มนวลว่า

"สหายทางธรรมและประสกทั้งหลาย ต่างเป็นชนชั้นหัวหน้าที่มีรากฐาน

อยู่ในขุนเขาเทือกนี้ทั้งสิ้น เราทั้งหลายอยู่ใกล้เคียงกันไม่กี่เชียะ ตามเหตุผลควรจะสามัคคีต่อกัน ช่วยเหลือในกันและกัน เลิกราความหมองหมางขุ่นแค้นมาเป็นไมตรีที่ดีงามดุจดั่งที่ฮ่งติ๊งกล่าว เราท่านทั้งหลายควรจะเสพวันเวลาอันสงบสุข..."

คำกล่าวมิทันจะจบ นางชีอำมหิตเจ้งฮุยก็ตวาดเสียงกราดเกรี้ยวถามขึ้น

"หรือว่าเรื่องราวคราวก่อนที่ท่านใช้ความอำมหิตฆ่าฟันอำจู๊ของเราอ้วงฮวงเชี่ยงซือ ประมุขค่ายห้าพยัคฆ์ม่งตีเต้าเจี้ยง หัวหน้าพรรคตี้เง็กปัง (พรรคอเวจี) และประมุขพรรคม่วอีก้า (พรรคเสื้อปอ) ทั้งหกประมุข เป็นหนี้โลหิตที่มิต้องชดใช้เลิกรากันไปอย่างนี้หรือ ?"

คำคาดคั้นของแม่ชีอำมหิตพอเปล่งจากปาก พลันกระตุ้นโทสะของผู้คนทั้งหกกลุ่มจนเดือดดาล ต่างสะบัดหมัดอยู่วุ่นวาย ตวาดด่าเสียงเซ็งแซ่ มีท่าทีกระเหี้ยนกระหือใคร่จะเข้าฮือเข้าไปตะลุมบอน ทำให้บรรยากาศตึงเครียดขึ้นทันที แม่ชีอายุเยาว์วัยและสูงวัยของเล่งเซียวเก็งทั้งหลายต่างรีบเกร็งพลังลมขึ้นรวมตัวไว้ ตระเตรียมพร้อมอย่างเคร่งเครียด

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบกลัวเกรงจะก่อให้เกิดการตะลุมบอนหมู่เป็นที่สุด เพราะอย่างนั้นศิษย์ของเล่งเซียวเก็งคงต้องบาดเจ็บล้มตายหนักมาก ดังนั้นรีบกล่าวเสียงหนัก ๆ ขึ้นว่า

"ท่านทั้งหลายหากจะสะสางบัญชีโลหิตของเมื่อสิบเก้าปีก่อน อาตมาไม่บ่ายเบี่ยงปฏิเสธเป็นเด็ดขาด จะตัวต่อตัวหรือตะลุมบอนหมู่ ยินดีให้ท่านทั้งหลายเลือกเฟ้น แต่ทว่าไม่อาจจะเลือกมาอยู่ในที่นี้"

ชายชราเสื้อผ้าปอที่ยืนมองท้องฟ้าอย่างโอหังตลอดเวลา ยามนี้พลันถามอย่างขุ่นเคืองว่า

"เพราะเหตุใด ?"

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบตอบเสียงเคร่งขรึมสำรวม

"ทั้งสองฝ่ายเมื่อประมือต่อสู้ ย่อมยากจะไม่พลาดพลั้งเกิดการฆ่าฟันไยมิแปดเปื้อนต่ออาณาจักรสงฆ์อันศักดิ์สิทธิ์บริสุทธิ์แห่งนี้"

ชายชราเสื้อปอแผดเสียงหัวร่ออย่างยโสโอหัง กล่าวว่า

"เมื่อหลายวันก่อน มีบุรุษหนุ่มเสื้อขาวผู้หนึ่งเคยสะบัดกระบี่ฆ่าสามศิษย์ฝีมือดีของเต็งซิมพั่งที่หน้าบันไดโบสถ์ใหญ่ของอารามท่าน ฟังว่าบุรุษหนุ่มเสื้อขาวนั้นคือผู้ที่อารามท่านว่าจ้างให้มาพิทักษ์ป้องกัน หรือโลหิตที่มันฆ่าคนจะเป็นอมฤตอันมีความศักดิ์สิทธิ์สูงส่ง ไม่กลัวจะแปดเปื้อนต่ออาณาจักรสงฆ์ไป ?"

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบเห็นชายชราเสื้อปอกล่าวอย่างมีเหตุผลและดื้อด้านเจตนารังควานหาเรื่อง จึงส่งเสียงหนัก ๆ กล่าวขึ้น

"บุรุษหนุ่มเสื้อขาวนั้น มิใช่คนที่อารามเราว่าจ้างให้มาคุ้มกัน แต่เป็นศิษย์ฆราวาสของอาตมานามเล่งจ้วงจี่"

พอนาม 'เล่งจ้วงจี่' สามคำเปล่งไป คล้ายดั่งอสนีบาตฟาดลงมาใส่อย่างฉับพลันกะทันหัน ผู้คนทั้งหกกลุ่มต่างแตกตื่นจนส่งเสียงอุทานเซ็งแซ่ ตัวสายโงนเงนแทบจะเป็นลมล้มลง

หลวงจีนอำมหิต แม่ชีชั่วร้าย และเหล่านักพรตอุบาทว์ ต่างหน้าแปรเปลี่ยนไปใหญ่หลวง ชายชราสองคนและชายฉกรรจ์อีกมากหลาย แต่ละคนต่างเหงื่อกาฬแตกซึมจนชุ่มโชก

ชายชราเสื้อปอพอระงับอารมณ์อันหวาดหวั่นได้ ก็ถามอย่างแตกตื่นลนลานว่า

"แล้วดรุณีเสื้อสีม่วงที่กระโดดข้ามหลังคาศาลบูชาเทพเจ้าของพรรคเราเมื่อคืน นางเป็นผู้ใดกัน ?"

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบตอบเสียงราบเรียบขึ้นทันที

"นั่นคือจีฮุ้นธิดาเรา"

ชายชราเสื้อปอพอฟังก็งุนงงไปชั่วครู่ ตาคมวาวจับจ้องมองนิ่งอยู่บนใบหน้าอันผุดผาดของปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบ คล้ายดั่งจะตรวจตราสายตาอันสดใสของปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบว่าจะเป็นจริงหรือเท็จ เนื่องจากมันมิยอมเชื่อถือว่าเล่งจ้วงจี่ที่สร้างความแตกตื่นแก่บู๊ลิ้มจนโกลาหลแทบถล่มทลาย จะกลาย

เป็นศิษย์ของปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบไปได้ !

นักพรตอุบาทว์ฮ่งติ๊งก็มีความคลางแคลงเช่นเดียวกัน ดังนั้นถามเสียงหนัก ๆ ขึ้น

"เล่งจ้วงจี่เมื่อเป็นศิษย์ของท่าน ไฉนมิเชิญออกจากอารามมา จะได้ให้พวกเราทั้งหลายมีวาสนายลโฉมบุรุษหนุ่มผู้แกล้วกล้า ที่สร้างพฤติการณ์สะเทือนแผ่นดินในยุคนี้ ?"

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบตอบอย่างเสียใจขึ้น

"มันในขณะนี้มิอยู่ในอาราม หากแม้นเต้าเจี้ยงจะต้องการพบเห็นมันให้ได้ เช้าวันพรุ่งจะส่งให้มันไปกราบที่อารามท่านเลย"

พรตอุบาทว์ฮ่งติ๊งและชายชราเสื้อปอเพิ่งจะไปท่องเที่ยวกลับมาถึงอารามมันไม่นาน ดังนั้นกับพฤติการณ์ที่น่าแตกตื่นสะท้านขวัญของเล่งจ้วงจี่พวกมันต่างรู้กระจ่างแจ้งเป็นอันดี

โดยเฉพาะเรื่องที่เล่งจ้วงจี่พอมีโทสะ ก็ฆ่าชายฉกรรจ์ของอ้อโฮ้วจึงตายคามือไปถึงยี่สิบกว่าคน และยอดฝีมืออันดับสูงของวังเงี่ยงเซียนเก็งถูกฟาดฟันจนตายไปหลายสิบคนในชั่วเวลาเพียงชั่วครู่เดียว ยามนี้พอคิดถึงสองเรื่องนั้นยังมีความหวาดหวั่นจนขวัญหนีไม่คลาย

มองดูพวกผู้คนทั้งหกกลุ่ม หากไม่รีบหันหางเสือเปลี่ยนทิศทาง วันนี้อาจบางทีจะทอดกายเป็นซากศพอยู่ในที่นี้ก็ได้ ดังนั้นความตั้งใจที่หนักแน่นเด็ดเดี่ยวก็เริ่มคลอนคลายไปทีละน้อย ต่างมีจิตคิดจะล่าถอยออกไปบ้างแล้ว

พร้อมกันนั้นเนื่องจากคำตอบที่หนักแน่นของปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบ ยิ่งยืนยันได้มั่นใจว่า บุรุษหนุ่มเสื้อขาวที่สะบัดกระบี่ฆ่าศิษย์ฝีมือสูงของเต็ง-ชิมพังตายในกระบวนท่าเดียวนั้น คือเล่งจ้วงจี่ ที่ใช้ฝีมือเพียงสองครั้งก็สั่นสะเทือนบู๊ลิ้มจนแทบถล่มทลาย ข่มขวัญทุกผู้คนจนระย่อไปทั่วทุกทิศทาง

แต่แม่ชีชั่วร้ายทั้งสองกลับมีความเห็นว่า ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบมีเจตนาสร้างเรื่องราวให้เป็นที่ลึกลับยอกย้อน ทั้งสองมั่นใจว่า บุรุษหนุ่มเสื้อขาวเมื่อหลายวันก่อนนั้นแม้จะเป็นเล่งจ้วงจี่จริง แต่ยามนี้ได้ไปจากฮ่วงชัวเนิ่นนานวันแล้ว

ดังนั้นทั้งสองคนพอเห็นนักพรตเฒ่าฮ่งติ๊งและชายชราเสื้อปอมีสายตาที่ลอกแลก ใบหน้าปรากฏแววหวาดหวั่น นางก็แค่นหัวร่ออย่างเย็นชาแสร้งมองนักพรตชั่วร้ายแล้วเย้ยหยันเสียงหนัก ๆ ขึ้น

"เป็นอย่างไร ? หรือว่าท่านถูกเจ้าผู้เยาว์ที่ต่ำช้าฝ่าประเพณี เร่รักทั่วทุกทิศทางอย่างไร้ยางอาย ข่มขู่ขวัญฝ่อไปแล้ว ?"

นักพรตเฒ่าฮ่งติ๊งถูกถามจนหน้าแดงฉาน รีบแหงนขึ้นหัวร่อฮาฮาอย่างมีเสียงแต่ไร้กำลัง จากนั้นกล่าวอย่างยโสโอหัง

"เจ้งฮุยเต้าอิ๊ว ท่านออกจะดูแคลนอาตมาเกินไปแล้ว อย่าว่าแต่เล่งจ้วงจี่ยามนี้ยังมิอยู่ในอารามเล่งเซียวเก็งเลย แม้ว่ามันจะมายืนอยู่ในที่นี้อาตมาก็ยังจะกลัวเกรงอันใดกัน ?"

นักพรตอุบาทว์พอกล่าวเช่นนั้น พวกเจ็กโกวจิ้นซัวปักและหลวงจีนอำมหิตต่างมีกำลังใจเพิ่มพูนขึ้นอีกอักโข ท่าทีก็คึกคักเข้มแข็ง

นางชีทุศีลเห็นเป็นโอกาสไม่อาจปล่อยให้คลาดไป รีบเบิ่งตาหยีของนางจนกลมกว้าง ร้องเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

"เต้าอิ๊วทั้งหลาย โอกาสบรรลุถึงแล้ว ไม่อาจปล่อยปละให้ผ่านพ้นเป็นอันขาด ยามนี้มิล้างแค้นหนี้โลหิตของอาจารย์ในกาลก่อน จะรอคอยไปเมื่อใด..."

เสียงร่ำร้องดังขึ้น พร้อมกับแขนขวายกขึ้นโบกอย่างดุดัน ทำท่าด้วยความพลุ่งพล่านเหี้ยมหาญเหลือประมาณ

แต่ทว่าเสียงร้องมิทันจะจบสิ้น พบเห็นชั่งมึ้งกุ้นของหมู่ที่หนึ่งและเจ็กโกวจิ้นซัวปักในหมู่ที่หกต่างปากอ้าตาค้างหน้าถอดสี ประกายตาหวาดหวั่นลนลาน มองมาทางด้านหลังของนางจนเหลือกค้าง

ดังนั้นแตกตื่นตกใจจนรีบหุบปากลงฉับไว เหลียวหน้ามองไปก็ต้องสะท้านไปทั้งร่าง แตกตื่นจนตะลึงลานไปอีกผู้หนึ่ง

เห็นด้านหลังที่เป็นทางศิลาสายกว้างยาวหลายสิบวากำลังมีบุรุษหนุ่มรูปงามห้อยกระบี่สีเงินที่เอว สวมใส่เสื้อแพรต่วนขาวมีดอกเงิน และดรุณี

อันงามสะคราญปานเทพธิดาในอาภรณ์แพรบางเบาสีม่วงอ่อนเดินเคียงคู่อยู่ด้วยกัน

ริมฝีปากแดงระเรื่อของบุรุษหนุ่มรูปงาม ปรากฏรอยยิ้มอันเย้ยหยันดวงตาเป็นประกายแววับ แต่คิ้วที่เรียวจรดจอนหูนั้นเลิกขึ้นสูงชัน บ่งบอกความอำมหิตอยู่เต็มที่

ดรุณีงามสะคราญอาภรณ์สีม่วงหน้าเคร่งเครียดเย็นชา ริมฝีปากแดงฉาน ทั้งสองเม้มแนบแน่นสนิท ตาที่สดใสดุจน้ำค้าง เป็นประกายแววววาวราวกองเพลิง มือซ้ายกำอยู่บนด้ามกระบี่ ในความสง่างามทรงเสน่ห์ยังมีบุคลิกที่อาจหาญน่าเลื่อมใส

บุรุษสตรีงามหล่อเหลาดั่งราวเทพเจาะจงเสกสรรมาให้เป็นศรีสง่าแก่พื้นพสุธา มาปรากฏอยู่ในบริเวณและเวลานี้ ทำให้พวกบรรพชิตและฆราวาสทั้งหกกลุ่มพอเห็น ต่างเนื้อเต้นตัวสั่นดุจดั่งเผชิญมหันตภัยอันร้ายแรง

โดยเฉพาะบุรุษหนุ่มรูปงาม จะเป็นการแต่งกายสีสันเสื้อผ้า อายุ และบุคลิกที่นุ่มนวลดั่งบัณฑิตคงแก่เรียนอันเป็นท่วงท่าพิเศษ เพียงมองปราดเดียวก็รู้ว่าคือบุคคลที่สั่นสะเทือนแผ่นดินยุคนี้ จนปั่นป่วนอลเวงไปแล้วนั่นเอง...เล่งจ้วงจี่ ! !

ขณะนี้ทั่วทั้งบริเวณเงียบงันปานสุสานร้าง มิได้ยินซุ่มเสียงสำเนียงใด ๆ สายตาที่มีทั้งแตกตื่นขวัญเสีย ปลาบปลื้มปีติ ต่างจับจ้องมองมาบนใบหน้าเล่งจ้วงจี่และเก็งจีฮุ้นจนหมดสิ้น

มือขวาที่ชูเหนือศีรษะของนางชีทุศีลเจ้งฮุยยังคงค้างอยู่กลางอากาศทำทีท่าเป็นจะโบกเข้าต่อสู้อยู่ดั่งเดิม นางยามนี้แตกตื่นจนลืมจะรั้งมือลงมา

ในขณะที่นางชีทั่วทั้งอารามอยู่ในยามตื่นเต้นยินดี ผู้คนทั้งหกกลุ่มหวาดหวั่นขวัญฝ่อ พลันได้ยินปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบถามเสียงหนัก ๆ

"เจ้าทั้งสองมิอยู่ในห้องศิลา มาที่นี้ด้วยเรื่องอันใด ?"

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นพอได้ยินคำถาม สีหน้ากลายเป็นเคร่งขรึมสำรวม ต่างคุกเข่ากราบลงกับพื้นเรียนขึ้นด้วยความนอบน้อมหวาดหวั่น

"พวกบุตรเคารพคำสั่งขึ้นไปฝึกกระบี่บนยอดเขา พลันเห็นที่นี้มีเงาคนพลุ่งพล่าน เสียงดังกึกก้องอึงอลจึงได้บังอาจละเมิดคำสั่งมาสังเกตดู กรุณาอย่าได้ถือโทษโกรธขึ้งเลย"

บรรพชิตและฆราวาสทั้งหกกลุ่มพอได้ยิน ยิ่งหวาดหวั่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ความฮึกหาญอำมหิตที่มีต่างปลาสนาการดั่งปลิดทิ้งทันที นางชีทุศีลและนักพรตอุบาทว์เหงื่อกาฟแตกโซมจนชุ่มโชกกายไปนานแล้ว

พวกมันในช่วงเวลานี้ ต่างรู้สึกว่าจะสู้นั้นมิกล้า จะหนีก็ไม่อาจ ร้องก็ไม่มีเสียง ร่ำไห้ก็ไร้น้ำตา สำนึกเสียใจกันใหญ่หลวงยิ่งที่ตอนต้นไม่บังควรไปเชื่อนางชีทุศีลที่มายุยงเสี้ยมสอน ให้แห่กันมาหาอันตรายในวันนี้

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบผงกศีรษะอย่างปรานี ส่งเสียงราบเรียบว่า

"ทั้งสองเจ้ามาได้พอดีทีเดียว รีบเข้ามาตอบโต้วาจาทางเบื้องหน้า"

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นน้อมกายรับคำ แล้วลุกขึ้นเดินตรงไปที่หน้าอาราม เล่งเซียวเก็ง ขณะที่ทั้งสองเดินอยู่นั้น มิได้เหลือบแลไปแยแสต่อสายตาอันแตกตื่นลนลานของผู้คนทั้งหกกลุ่ม แต่ส่วนพวกบรรพชิตและฆราวาสที่ชั่วร้ายอำมหิตต่างพากันถอยกายไปทีละก้าวอย่างแช่มช้า เกร็งพลังรวมตัวไว้เตรียมพร้อมอยู่เต็มที่

มาจนถึงที่หน้าบันได เก็งจีฮุ้นเป็นคนแรกที่อดมิได้ต้องถามอย่างรำคาญใจขึ้น

"มารดา เล่งเซียวเก็งสร้างในหุบเขาอันลึกล้ำมีความสงบสันติมิวุ่นวายอยู่แต่ไรมา มิทราบวันนี้เหตุใดหน้าอารามจึงได้มีเสียงเซ็งแซ่วุ่นวายถึงปานนี้ได้ ?"

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบรีบกล่าวเสียงหนักแน่นขึ้นว่า

"บรรดาเต้าเจี้ยงไต้ซือเหล่านี้ ฟังว่าเล่งซือตี่ของเจ้าอยู่ที่นี่ จึงตั้งใจมากันเป็นพิเศษ และบัดนี้ก็รอกันเนิ่นนานแล้ว"

เล่งจ้วงจี่เลิกคิ้วสูงชัน ร้อง "อ้อ" เบา ๆ แล้วหันกายช้า ๆ ตาคมวาวกวาดมองดุจสายฟ้า ตั้งแต่ซั่งมึ้งกุ้นในกลุ่มแรก จนไปถึงเจ็กโกวจิ้นชัวปัก

ในกลุ่มที่หก แม้เชื่องช้าแต่คมวาว

จากนั้น ได้เปล่งเสียงเย็นยะเยียบออกมาถามว่า

“ข้าพเจ้าก็คือเล่งจ้วงจี่ มิทราบว่าท่านผู้ใดต้องการหาข้าพเจ้า ?”

นักพรตเฒ่าฮ่งติ๊งที่มีเล่ห์อุบายอันยอกย้อนกลอกกลิ้ง ยามนี้รู้สำนึกตัวดี เรื่องสำคัญคือต้องรักษาชีวิตไว้ ไม่ไปคำนึงถึงภายหน้าจะมีคนมาเย้ยหยันไยไพหรือไม่ ดังนั้นรีบผงกศีรษะคารวะแล้วประจบประแจงอย่างยิ้มแย้มขึ้น

“อาตมาฮ่งติ๊ง ได้รับทราบเกียรติภูมิยิ่งใหญ่ของเล่งเซี่ยวเฮี้ยบมาเนิ่นนาน ดุจดั่งอสนีบาตก้องหู รู้สึกปลาบปลื้มปีติที่เซี่ยวเฮี้ยบให้เกียรติมาในเขาอันซอมซ่อ จึงตั้งใจมาเชื้อเชิญให้ไปสนทนาที่อารามอันต่ำต้อยของอาตมา...”

ชั่งมึ้งกุ้นและฮ่งติ๊งคล้ายดั่งมีข้ออาฆาตจับใจกันอยู่เนิ่นนาน ยามนี้มิรอให้วาจาของนักพรตอุบาทว์ประจบจนพอใจ ก็รีบตะเบ็งเสียงด่าขึ้นว่า

“จมูกโคเฒ่า ท่านช่างบัดซบจนเสื่อมเสียหน้าชาวเขาฮ่วงซัวไปหมดสิ้น เมื่อครู่ยังคุยโอ่อ่าอย่างไม่กระดากปาก บอกว่าแม้เล่งเซี่ยวเฮี้ยบมายืนอยู่ที่นี้ท่านก็ไม่เกรงกลัวอย่างไร ขณะนี้เพิ่งเป็นเวลาเพียงครู่เดียว ก็กลายไปเป็นคล้ายมุสิกพบพานกับแมวใหญ่”

ชั่งมึ้งกุ้นด่าฮ่งติ๊งอับอายทำหน้าเสีย แต่ตัวมันเองก็หวาดหวั่นจนเรียกนามเล่งจ้วงจี่เป็นเซี่ยวเฮี้ยบไป

พรตอุบาทว์ฮ่งติ๊งหัวร่อฮาฮาอย่างชั่วร้ายมีเลศนัย กล่าวว่า

“ประสกไยต้องเป็นเช่นนี้ เล่งเซี่ยวเฮี้ยบจิตใจกว้างขวางปานห้วงสมุทร กระจ่างดั่งท้องฟ้าอันไพศาล มีความเยือกเย็นอภัยแก่ผู้คนทั้งหลายอยู่เสมอมา ไหนเลยจะถกวาจาใส่ใคล้ของท่านเพียงคำสองคำ ก็มาคาดคั้นเอาเรื่องกับวาจาที่อาตมากล่าวพล่อยไปเพราะอารมณ์อันพลุ่งพล่านชั่ววูบ...”

วาจากล่าวเท่านั้น ก็ตะเบ็งเสียงหัวร่อแหบ ๆ ขึ้นเป็นการแก้ขวยอยู่อีกครู่ใหญ่

เล่งจ้วงจี่ไหนเลยจะมีกะใจไปฟังคำประจบสอพลอของพวกไร้ยางอาย

เหล่านี้ ดังนั้นเลิกคิ้วสูงชัน แค่นเสียงเย็นชากล่าวเสียงหนัก ๆ ว่า

"ข้าพเจ้ามิต้องการฟังคำประจบสอพลอ ยิ่งไม่ต้องการฟังคำใส่ไคล้ มีแต่เชื่อถือตัวเองอยู่เสมอมา เมื่อครู่ท่านใดที่ด่าประณามข้าพเจ้า เลวร้ายทำลายศีลธรรมจนไร้ยางอาย ?"

กล่าวแล้วตาคมวาวราวสายฟ้าเจิดจ้าอยู่วูบวาบ ก้าวเข้าไปในลานอย่างแช่มช้า ท่วงท่าเหี้ยมเกรียมอำมหิตน่าหวั่นไหว

พวกนักพรตและสงฆ์ของกลุ่มทั้งหกพอฟังต่างแตกตื่นตกใจใหญ่หลวงยิ่ง ต้องพากันถอยกายไปอย่างลืมตัว

เล่งจ้วงจี่พอเห็นเหล่าชั่วช้าที่ตอนต้นมีท่าทีคุกคามอย่างเหี้ยมหาญดุร้าย แต่บัดนี้กลับหวาดหวั่นดุจดั่งเป็นมุสิก ก็ชะงักเท้าแหงนหน้าหัวร่อเสียงดังสนั่นหวั่นไหวจนสะท้านจิตใจผู้คนอยู่เนิ่นนาน

"พวกท่านย่อมต้องรู้ฝีมือที่ข้าพเจ้ามีต่อพวกผู้เลวร้ายอยู่แก่ใจแล้วเป็นแน่ พวกท่านหากยังไม่ยอมรับ ก็อย่าได้กล่าวหาว่าข้าพเจ้าจะอำมหิตโหดเหี้ยมฟาดพวกท่านให้ตายอยู่ในที่นี้หมดสิ้นทุกผู้คน"

พวกทั้งหกกลุ่มพอได้ฟัง ดุจดั่งฟ้าผ่าลงมาใส่ศีรษะ แต่ละคนหน้าซีดเผือดขาว ขวัญหนีดีฝ่อจนตัวสั่นไปทันที

เก็งจีฮุ้นพอเห็นก็หน้าเปลี่ยนสี รีบหันไปมองปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบแล้วร้องอย่างหวาดหวั่น

"มารดา เล่งตี้ตี่..."

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบขมวดคิ้วเล็กน้อย ขณะจะตวาดห้ามปราม พลันได้ยินซือไท่ชราทั้งสามพากันร้องสรรเสริญพระพุทธคุณแล้วกล่าวเสียงหนัก ๆ

"เล่งเชียวเก็งประสบมหันตภัยถึงสองครั้ง แต่ต่างได้รับการช่วยเหลือในยามคับขัน ล้วนเพราะพระพุทธองค์ของเราทรงศักดิ์สิทธิ์ ดลบันดาลให้มีดาวดีมาช่วยเหลือ พฤติการณ์ของเล่งเชี่ยวเฮี้ยบ คือเจตนารมณ์ของพระพุทธ-องค์แห่งชาวเรา เก็งโกวเนี้ยอย่าได้ฝ่าฝืนไปเลย"

ผู้คนทั้งหกกลุ่มพอได้ฟัง คล้ายดั่งถูกพิพากษาประหารชีวิตก็ปาน

ต่างพากันแผดร้องขึ้นด้วยความหวาดหวั่นลนลาน

"ผู้ด่าประณามเชี่ยวเฮี้ยบคือนาง !"

ท่ามกลางเสียงแผดร้องอันเซ็งแซ่สับสน ต่างยกนิ้วชี้ไปที่นางชีทุศีล ซึ่งยังยกมือขวาค้างกลางอากาศ ใบหน้าขาวซีดเหงื่อกาฬแตกโซม

นางชีทุศีลทั้งสองพอเห็น พลันสะท้านขึ้นจนตัวสั่นงันงก จากนั้นตวาดเสียงแหบแห้งขึ้น

"นางปิศาจสถาบันสงฆ์ เราซือไท่จะเสี่ยงกับเจ้าแล้ว !"

พร้อมกับเสียงตวาดอันกราดเกรี้ยว ต่างโถมปราดเข้าไปดั่งวิปลาสฟั่นเฟือน พุ่งเข้าหาปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบที่ยืนอยู่หน้าบันไดโบสถ์ดั่งเหินบิน

เล่งจ้วงจี่พอเห็น โทสะพลันดาลเดือดจนความอำมหิตประดังขึ้นเปี่ยมล้น ตวาดเสียงก้องแล้วสองมือแดงฉานปานเหล็กเผาไฟ เงาสีขาวพุ่งวาบก็สกัดหน้านางชีร้ายทั้งสองเอาไว้ สองฝ่ามือสะบัดฟาดเข้าใส่ขม่อมของนางชีทุศีลทั้งสองอย่างดุดันอำมหิต

ขณะเวลานั้นเอง เบื้องบนอากาศมีเสียงนกกระเรียนร้องกึกก้อง แล้วมีเสียงตวาดอันหนักแน่นกังวานตามติดมา

"ทารก ไฉนฆ่าคนในที่นี้ได้ !"

เล่งจ้วงจี่พอได้ฟังก็สะดุ้งสุดตัว รีบรั้งฝ่ามือที่กำลังฟาดลงกลับโดยฉับไว เงยหน้ามองไป เห็นนกกระเรียนสีเทาตัวมหึมาพุ่งลงจากอากาศที่สูงหลายสิบวาดั่งสายฟ้า บนหลังนกกระเรียนมีชายชราผมเผ้าหนวดเคราขาวโพลนดั่งไหมเงิน แต่หน้าตาสดใสเต่งตึง นั่งขัดสมาธิอยู่อย่างมั่นคงมิโงนเงน

บทที่ยี่สิบเอ็ด คัมภีร์หนังมนุษย์

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบที่ยืนอยู่หน้าอารามเล่งเซี่ยวเก็ง เพ่งตามองดูชายชรา

บนหลังนกกระเรียนแล้วก็ตระหนกจนใจสะท้าน รีบร้องโพล่งขึ้นกับตนเอง

"ไฉนบ้อเมี้ยโซ่ว (เฒ่านิรนาม) ก็มา ?"

ในขณะวาจายังว่ากล่าว รีบแหวกชีน้อยที่ประคองกระถางกำยานเดินลงมาจากบันไดอย่างเร่งร้อน

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นพอได้ฟังคำรำพึงกับตนเองของปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบ ก็เข้าใจได้ในบัดดล ผู้มาคือชายชราไร้ชื่อที่สลักภาพกระบี่อยู่บนผนังโบสถ์หักพังบนยอดเขานี่เอง

ขณะนั้น นักพรตอุบาทว์ฮ่งติ๊ง ชั่งมิ้งกุ้น หลวงจีนอำมหิตอ้วงเหลียงชายชราเสื้อปอ และเจ็กโกวจิ้นซัวปักแห่งค่ายห้าพยัคฆ์ ต่างมองมาที่นกกระเรียนสีเทาตัวมหึมาด้วยความแตกตื่นตกใจใหญ่หลวงนัก

บรรดาแม่ชีที่ยืนอยู่หน้าบันไดของอารามต่างเงยหน้ามองดูชายชราหนวดเคราเงินบนหลังนกกระเรียนเป็นตาเดียว

ดังนั้นเองจึงไม่มีผู้ใดไปสนใจสังเกตแม่ชีทุศีลทั้งสองที่แตกตื่นขวัญเสียในฝ่ามือแดงฉานปานเหล็กเผาไฟของเล่งจ้วงจี่ จะเป็นลมล้มฟาดลงกับพื้น ความสนใจทั้งมวลต่างถูกนกกระเรียนสีเทาตัวมหึมาดึงดูดไปหมดสิ้น

นกกระเรียนมหึมาพุ่งปราดลงจนถึงเบื้องหน้าอาราม ปีกใหญ่โบกวูบก็กลายเป็นพลังลมอันรุนแรงน่าตื่นตระหนก ฝุ่นละอองคละคลุ้งเสื้อผ้าปลิวไสว นกกระเรียนใหญ่ก็ลอยตัวลงยืนอย่างมั่นคงบนพื้น

พริบตาเดียวที่กรงเล็บใหญ่ของนกกระเรียนสัมผัสกับพื้น ชายชราเคราเงินสะบัดแขนเสื้อวูบหนึ่ง พลิ้วละลิ่วลงยืนกับที่ ยังคงสวมเสื้อกว้างใหญ่สีเทา รองเท้าหญ้าถักดั่งเมื่อครั้งก่อน ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบรีบเร่งเข้าไปหลายก้าว ประนมมือน้อมกายกล่าวอย่างนุ่มนวล

"ผู้อาวุโส จากไปเป็นเวลาถึงสิบเจ็ดปี แต่บุคลิกยังคงสภาพเดิมมิแปรเปลี่ยน วันนี้ขี่กระเรียนมาถึง ทำให้อารามเรามีราศีเพิ่มพูนขึ้นอีกมากหลาย บรรดาศิษย์ได้ยลโฉมอันสูงส่ง ต่างรู้สึกเป็นเกียรติภาคภูมิใจ"

ชายชราเคราเงินหัวร่อเสียงสนั่นหวั่นไหวอย่างปีติใจ แต่พริบตานั้นกระเรียนสีเทาที่ด้านหลังก็ยืดคอร้องเสียงกึกก้องกังวานขึ้น

ชายชราเคราเงินชะงักเสียงหัวร่อไว้ ตาเบิ่งขึ้นจนประกายเจิดจ้า เหลียวหน้ามองดู เห็นนักพรตอุบาทว์ฮ่งติ๊งที่เจ้าเล่ห์กลอกกลิ้งกำลังกลั้นลมหายใจเกร็งลมปราณย่องไปทางป่าสนเบื้องหน้า ดังนั้นตวาดเสียงสะท้านแก้วหูขึ้น

"เดียรถีย์ยังไม่หยุดไว้ !"

เสียงตวาดดังพร้อมกับงอนิ้วมือขวาดีดไป พลังลมอันแหลมคมสายหนึ่งก็พุ่งใส่จุดยู่ฮวกของนักพรตอุบาทว์ดั่งเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง

เสียงแผดร้องอันแตกตื่นขวัญเสียดังขึ้นพร้อมกับเสียงโครม นักพรตอุบาทว์ฮ่งติ๊งล้มลงกับพื้นไปในพริบตา

ผู้คนทั่วทั้งบริเวณพอเห็น ต่างตื่นเต้นตกใจจนตะลึงลาน แม้เป็นตัวเล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นก็ยังต้องตื่นตระหนกตกใจยิ่ง ชายชราเคราเงินกวาดตามองดูเหล่าผู้ที่คิดจะย่องหลบหนีไปดุจดั่งนักพรตอุบาทว์ฮ่งติ๊งแล้ว กล่าว

เสียงหนัก ๆ สืบต่อไป

"เล่าฮิวได้ทราบกิตติศัพท์ที่เลวทรามชั่วร้ายของพวกเจ้าอยู่บ่อยครั้ง มักรวมหัวพวกพ้องเข้าคุกคามผู้คน จึงมีเจตนาจะกำจัดอยู่นานแล้ว แต่จนใจที่ไม่มีโอกาส วันนี้โอกาสประจวบเหมาะยิ่ง สมควรเป็นยามโชคร้ายของพวกเจ้าทั้งหลาย แต่ก็นับเป็นการโชคดีของพวกเจ้าด้วย ที่ยังสามารถมีชีวิตรอดอยู่ต่อไป ?"

พวกหลวงจีนอำมหิตทั้งหลายพอฟัง หะแรกหวาดหวั่นจนขวัญฝ่อตาเหลือกลาน แต่ต่อไปก็ต้องพิศวงจนสมองพองโต เพราะว่าเมื่อกำจัดแล้วไฉนจึงยังมีชีวิตอยู่ต่อไป เป็นที่ขบคิดอย่างไรก็ไม่เข้าใจเลย

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบและเล่งจ้วงจี่ก็รู้สึกว่า วาจาของชายชราคลุมเครือมิชัดเจนเลย

ชายชราเคราเงินมองมาทางพวกเจ็กโกวจิ้นซัวปักทั้งสามเป็นอันดับแรก ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

"เจ้าทั้งสามเข้ามา !"

เจ็กโกวจิ้นซัวปัก ท่ำซัวตอ และหญิงชราถือทวนสั้นทั้งสาม แม้รู้สึกว่าพลังฝีมือของพวกตนมิต่ำต้อยธรรมดา แต่หากเปรียบกับชายชราเคราเงินแล้วก็เฉกเช่นแผ่นฟ้ากับแผ่นพสุธา

ดังนั้นพอได้ยินเสียงตวาด จำต้องเดินเข้าหาชายชราเคราเงินด้วยความพรั่นพรึงจนหน้าซีดขาว

ส่วนพวกหลวงจีนอำมหิตอ้วงเหลียง ต่างเบิ่งตาอันกลมใหญ่ทั้งสองเหลือกลาน จ้องมองมาในบริเวณนี้จนไม่กะพริบ ใบหน้าของทุก ๆ รูป ต่างมีเหงื่อไหลชุ่มโชกคล้ายถูกฝนซัดสาด เพราะมิทราบชายชราเคราเงินจะจัดการกับพวกเจ็กโกวจิ้นซัวปักทั้งสามด้วยวิธีใด

บรรดาแม่ชีที่อยู่หน้าอารามแต่ละคนต่างเกร็งลมหายใจยืนสงบนิ่ง บังเกิดความตื่นเต้นหวาดหวั่นอยู่บ้าง แม้กระทั่งซือไท่ทั้งสามก็มิทราบประวัติความเป็นมาของชายชราเคราเงิน แต่เมื่อเห็นอำจู๊ เล่งจ้วงจี่และเก็งจีฮุ้นมี

ท่าทีอันเยือกเย็นเป็นธรรมดา กอปรกับการทักทายปราศรัยเมื่อครู่ จึงแน่ใจว่าต้องมีความคุ้นเคยกับชายชรามานานแล้ว

ทั่วทั้งลานหน้าโบสถ์เงียบงันวังเวงจนได้ยินเสียงฝีเท้าของพวกเจ็กโกวจิ้นซัวปักอย่างถนัดถนี่ ยามนี้ทุกคนตื่นเต้นจนตึงเครียด สงบใจรอดูเหตุการณ์อย่างหวั่นไหว

พวกเจ็กโกวจิ้นซัวปักทั้งสามยิ่งเดินยิ่งเชื่องช้า ในที่สุดหยุดยืนอยู่เบื้องหน้าชายชราเคราเงิน

ชายชราเคราเงินมิได้รีรอสักน้อยนิด ประกบนิ้วจี้สกัดฝ่าอากาศมาสามครา คล้ายมีพลังปลายนิ้วอันรุนแรงสามสายพุ่งเข้าใส่จุดใบ้ซิมฮวกที่หว่างคิ้วของทั้งสามทันที

พวกเจ็กโกวจิ้นซัวปักทั้งสามตัวสั่นสะท้านหน้าเปลี่ยนสี เหงื่อยะเยียบไหลชุ่มโชกทันที ชายชราเคราเงินเน้นเสียงหนักแน่นขึ้นในบัดดลว่า

“ก่อนที่พลังฝีมือจะเสื่อมสลายไปหมดสิ้น รีบกลับไปเลิกล้มค่ายห้าพยัคฆ์ ขับไล่บริวารทั้งหลายให้แยกย้ายออกจากกัน อีกสามวันให้หลังหาสถานที่อันสงบเยือกเย็นผ่องใส ทำนาไร่เลี้ยงตัวเองตามประสาชาวบ้านอันสมถะ”

พวกทั้งสามพอฟังต่างหน้าถอดสี แตกตื่นจนตะลึงลานไปทันที บรรดาผู้อยู่ที่หน้าโบสถ์ยามนี้จึงได้เข้าใจ ที่แท้ชายชราเคราเงินขจัดพลังฝีมือของพวกเจ็กโกวจิ้นซัวปักไปแล้ว

ชายชราเคราเงินหันร่างมากล่าวกับพวกซั่งมึ้งกุ้นทั้งห้าด้วยเสียงหนักแน่นว่า

“เจ้าทั้งห้าคนก็เข้ามา”

ชายฉกรรจ์สี่คนที่ยืนอยู่ด้านหลังซั่งมึ้งกุ้น ต่างสะดุ้งคล้ายถูกสายฟ้าฟาดใส่

ทันใดนั้น ซั่งมึ้งกุ้นเบิกตาจนเหลือกถลน ตวาดเกรี้ยวกราด แล้วโถมปราดเข้าไปดั่งคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน น้อมกายพุ่งศีรษะเข้าชนใส่ทรวงอก

ชายชราเคราเงินอย่างยอมตาย

เล่งจ้วงจี่พอเห็นก็มีโทสะขึ้นเดือดดาล ขณะจะถลันกายออกปะทะเสียงกระเรียนก็ร้องกึกก้องกังวาน พลังลมรุนแรงทะลักออกมาปะทะหน้าที่แท้กระเรียนตัวมหึมาได้พุ่งตัวขึ้นสู่ท้องฟ้า ปีกใหญ่ฟาดเข้าใส่ซั่งมิ้งกุ้นอย่างดุดัน

พร้อมกับที่กระเรียนร้อง แล้วพุ่งตัวขึ้นในอากาศ อ้วงเหลียงไต้ซือพลันตวาดกึกก้องแล้วพาหลวงจีนอำมหิตอีกสามรูปสะบัดพลั่วพระธรรมและไม้เท้ายาวโหมจู่โจมเข้าใส่ชายชราเคราเงินในบัดดล

พวกหลวงจีนอ้วงเหลียงทั้งสี่พอมีปฏิกิริยา บรรดาพรตเฒ่าที่สะพายกระบี่ก็ส่งเสียงโห่ร้อง แล้วกระชากอาวุธฮือเข้าใส่อย่างดุร้ายหมายเสี่ยงชีวิต

พวกเจ็กโกวจิ้นซัวปักทั้งสามต่างพากันระงับใจจนคลายหวาดหวั่น กู่ร้องเสียงเกรี้ยวกราดแล้วสะบัดอาวุธในมือฮือเข้าจู่โจมใส่ชายชราเคราเงินโดยพร้อมเพรียงกัน

เสียงตวาดดังสับสนอลหม่าน เงาผู้คนพลุกพล่านวนเวียน สถานการณ์ปั่นป่วนจนอลเวงไปทันที

เล่งจ้วงจี่แค่นเสียงเย็นชา ตาคมวาวเบิกจนกลมกว้าง เงาขาวพุ่งวาบออกไป พร้อมกับสองฝ่ามือกลายเป็นแดงฉานปานเหล็กเผาไฟ ดาหน้าเข้าปะทะใส่หลวงจีนชั่วร้ายทั้งสี่ทันที

เก็งจีฮุ้นเลิกคิ้วจนสูงชัน ตวาดเสียงสดใสแล้วประกายสีแดงพุ่งวาบดุจสายฟ้า กระบี่จีฮั้วเกี่ยมสะบัดกวัดแกว่งอย่างแคล่วคล่องว่องไว กระโดดเข้าต้านทานต่อนักพรตเฒ่าที่ถือกระบี่ทั้งกลุ่ม

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบเห็นชายชราเคราเงินยืนอย่างเยือกเย็นมิเคลื่อนไหวจำต้องสะบัดแส้ปัดในมือฟาดออกไป จนกลายเป็นประกายทองกลุ่มก้อนใหญ่ต้านทานต่อพวกเจ็กโกวจิ้นซัวปักทั้งสามเอาไว้

เหตุการณ์กลับกลายไปอย่างหนักหนาสาหัสแทบจะพร้อมเพรียงกับกระเรียนใหญ่ที่โถมตัวขึ้นในอากาศ ดังนั้นพวกซือไท่และแม่ชีกลางคนทั้ง

สิบกว่ารูป ต่างไม่มีปฏิกิริยาออกต้านทานได้ทันท่วงที

เสียงโครมดังสนั่นพร้อมกับเสียงแผดร้องโหยหวนยาวสะท้าน ร่างที่โถมเข้าไปของซั่งมึ้งกุ้นได้ถูกปีกมหึมาของกระเรียนสีเทาฟาดจนกระเด็นไกลเข้าไปในป่าสนเบื้องหน้า

ประกายกระบี่แฉลบแปลบปลาบดั่งสายฟ้า เสียงแผดร้องดังโหยหวนระงม กระบี่หักอวัยวะกระเด็น โลหิตสาดกระจายดุจห่าฝน เหล่านักพรตเฒ่าถูกเก็งจีฮุ้นรุกไล่ฆ่าฟันจนขวัญหนีดีฝ่อ แตกฮือออกไปทั่วทุกทิศทางอย่างไม่คิดชีวิต

เสียงโอ้กอ้ากดังอยู่ไม่ขาดระยะ พวกเจ็กโกวจิ้นซัวปักทั้งสามประมือมิทันถึงห้ากระบวนท่า ต่างเลือดลมพลุ่งพล่านดาลเดือด สองมือกุมท้องกระอักโลหิตไม่หยุดยั้ง

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบทราบดีว่า พวกมันถูกทำลายพลังฝีมือไปแล้ว ยังมากำเริบเกร็งพลังให้ผนึกตัว ดังนั้นลมปราณจึงได้ปั่นป่วนจนต้องกระอักโลหิตคาดว่าไม่ถึงสามวันก็ต้องตายไปหมดสิ้น

ดังนั้นเองจึงทอดถอนใจแล้วรีบถอยกายไปห้าก้าว ขณะนี้พวกเจ็กโกว-จิ้นซัวปักทั้งสามต่างหน้าขาวซีดดั่งกระดาษ หยาดเหงื่อไหลโซมชุ่มโชกดุจห่าฝน พากันทรุดกายระทวยลงกับพื้นไปทั้งสามคน

ขณะนั้นหลวงจีนอำมหิตทั้งสี่รูป สะบัดกวัดแกว่งพลั่วพระธรรมและไม้เท้ายาว โหมจู่โจมใส่เล่งจ้วงจี่อย่างดุดันอำมหิต แต่เห็นมีเงาสีขาวสิบกว่าสาย พร้อมกับเงาสีแดงเป็นกลุ่มก้อนดั่งเมฆใหญ่พุ่งฉวัดเฉวียนวนเวียนจนมิทราบว่าเงาใดเป็นตัวจริง เงาใดเป็นภาพหลอนตา

เล่งจ้วงจี่มิทราบจะขจัดพลังฝีมือของหลวงจีนอำมหิตทั้งสี่รูปด้วยวิธีใดกอปรกับบ้อเมี้ยโซ่วก็อยู่ในหน้าโบสถ์ มิอาจจะฆ่าพวกหลวงจีนอำมหิตให้ตายคามือได้ ดังนั้นจึงรีรอมิกล้าจะฟาดให้เต็มฝีมือ

เก็งจีฮุ้นที่หยุดกายขวางกระบี่ . พอเห็นก็ร้องอย่างขุ่นเคืองขึ้นทันที

“ในเมื่อมิเชื่อฟังการลงโทษของบ้อเมี้ยผู้อาวุโส ก็เป็นการมีสันดานชั่ว

ร้ายยากจะกลับกลาย เล่งตี้ตี๋ไยต้องคร่ำครวญให้เสียเวลา”

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบพอฟังพลันตวาดเสียงก๊กก้องขึ้น

“จี่ยี้อย่า...”

แต่ทว่าสายเกินไปแล้ว ได้ยินเสียงฉาด ฉาด อันสนั่นดังขึ้นถี่ยิบหลายครา เสียงแผดร้องอันโหยหวนสะท้านใจก็ดังตามติดมาสี่ครั้ง โลหิตและมันสมองกระจายออกรอบข้าง กะโหลกศีรษะกระเด็นเซ็นซ่าน เสียงโครม โครม ที่ดังติดตามมาพร้อมกับร่างหลวงจีนอำมหิตทั้งสี่รูปที่ร่วงฟาดลงกับพื้น

เงาสีขาวพุ่งวาบอีกครา เล่งจ้วงจี่ที่หน้าเขียวคล้ำได้พลิ้วกายกลับไปอย่างว่องไว

ชายชราเคราเงินที่ยืนอย่างเชื่องซึมเยือกเย็นกวาดตามองดูซากศพหลวงจีนอำมหิต และนักพรตเฒ่าอีกหลายคนในรอบบริเวณแล้ว ต้องถอนหายใจสั่นศีรษะ กล่าวอย่างหม่นหมองว่า

“ฟ้าทำผิดยังพอทำเนา คนทำผิดไม่อาจรอดชีวิต ผลสุดท้ายในลักษณะนี้นับเป็นที่นอกเหนือความคิดของเล่าฮิว”

ขณะว่ากล่าวก็พบเห็นชายชราเสื้อปอและนักพรตอีกกลุ่มหนึ่งพากันหนีหายจนไร้วี่แววร่องรอย เหลือแต่แม่ชีจีวรดำอีกแปดรูปเท่านั้น ที่ยืนตัวงอด้วยความหวาดกลัวทางริมดงสน จับจ้องมองมาทิศทางนี้ด้วยความแตกตื่นขวัญเสีย

ชายชราเคราเงินกวักมือเรียกแม่ชีนางหนึ่ง กล่าวอย่างหม่นหมองว่า

“จัดการหามซือไท่ของพวกเจ้าไปเถิด หวังว่าพวกเจ้าเลือกหัวหน้าที่มีคุณงามความดีมาเป็นผู้นำของพวกเจ้าต่อไป”

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบกับพวกเล่งจ้วงจี่พอฟัง ต่างรู้สึกตื่นเต้นยิ่งนัก รีบก้มหน้ามองดู เห็นแม่ชีทุศีลทั้งสองรูปหน้าเหลืองซีดตาปิดสนิท แสดงว่าดีฝ่อตายไปนานแล้ว

ขณะนี้แม่ชีทั้งแปดรูปได้พากันวิ่งเข้ามา ลนลานหามซากศพแม่ชีทุศีล

ทั้งสองวิ่งกลับเข้าไปในป่าดั่งเหินบิน

เล่งจ้วงจี่ยังมิได้กราบคารวะชายชราเคราเงินมาเลย ในเมื่อฝึกวิชาของท่านก็นับว่าเป็นศิษย์คนหนึ่ง ดังนั้นจึงรีบเดินเข้าไปฟุบกายโขกศีรษะพร้อมกับกล่าวเสียงนอบน้อมว่า

"เล่งจ้วงจี่ผู้ศิษย์ ขอกราบพบบ้อเมี้ยผู้อาวุโส"

ชายชราเคราเงินพยายามฝืนใจยิ้ม ยื่นมือประคองเล่งจ้วงจี่ขึ้นมาแล้วกล่าวอย่างหม่นหมองว่า

"วันนี้เล่าฮิวมาอย่างกระตือรือร้น ความจริงควรเป็นเรื่องมงคลที่น่ายินดี มิคิดว่ากลับกลายเป็นยับเยินย่ำแย่ ก่อกวนจนสถานการณ์ปั่นป่วนไปด้วยคาวเลือด..."

กล่าวแล้วเบือนสายตาอันปรานีมองมาที่กระบี่เกียงฮั่นเกี่ยมของเล่งจ้วงจี่ กล่าวสืบต่อด้วยความสะทกสะท้อนว่า

"กระบี่เล่มนี้ ค้นพบที่ภูเขาเชี่ยงแป๊ะซัวนอกกำแพงใหญ่ เป็นกระบี่วิเศษที่ซือโจ๊วของเล่าฮิวใช้ประกอบวีรกรรม ฟังว่ากระบี่นี้ลงทะเลจะแยกน้ำขึ้นท้องฟ้าสามารถเหาะฝ่าอากาศ มีประสิทธิภาพในการขจัดพิษของไฟ เผชิญกับเภทภัยจะเตือนให้เรารู้ตัวก่อนได้ เป็นกระบี่โบราณอันมีความวิเศษสุด"

กล่าวได้เท่านั้นก็หยุดชั่วครู่ ต้องส่ายหน้าไปมาด้วยความหม่นหมองรันทด ถอนใจกล่าวสืบต่อไป

"เล่าฮิวฝึกฝนค้นคว้าอย่างคร่ำเคร่งมาหลายสิบปี อายุก็ได้วัยสูงกว่าหนึ่งร้อยแล้ว แต่ทว่ายังคงไม่มีวาสนาค้นคว้าความลึกล้ำของกระบี่นี้ได้ ดังนั้นจวบจนปัจจุบันยังคงไม่อาจจะบังคับกระบี่บินในอากาศได้ รู้สึกสมควรจะให้กระบี่ได้หานายอันปรีชาสามารถใหม่แล้ว"

กล่าวพลางจับตาอันมุ่งหวังมองมาบนใบหน้าที่คมคายของเล่งจ้วงจี่จนแน่วนิ่งชั่วครู่ จึงกล่าวด้วยความปลื้มปีติว่า

"ขณะนี้กระบี่โบราณนับว่าได้นายอันปรีชาสามารถที่เหมาะสม ความคับแค้นพยายามของเล่าฮิว นับว่ามิได้เสียเปล่าอย่างแท้จริง หวังว่าเจ้า

สามารถค้นคว้าจนรู้กระจ่างในยอดวิชาสุดซึ้งของโบราณกาล ให้กระบี่วิเศษเล่มนี้มีโอกาสทะยานขึ้นกลางท้องฟ้าจนได้ในวันหนึ่ง"

เล่งจ้วงจี่รู้สึกเป็นภาระที่หนักอึ้ง จึงรีบน้อมกายถามอย่างหวาดหวั่นลนลาน

"ขอเรียนถามผู้อาวุโส ศิษย์จะทำฉันใดจึงสามารถค้นคว้าซึ้งถึงวิชาสุดยอดของโบราณกาล งื่อเกี่ยมเล่งคง (บังคับกระบี่ล่องอากาศ) ?"

ชายชราเคราเงินส่ายหน้าถอนหายใจ กล่าวเสียงหม่นหมองต่อไป

"กล่าวแล้วละอายใจยิ่ง เบื้องบนนับแต่ซือโจ๊ว ซือแป๋ จนถึงเล่าฮิว อันเป็นเบื้องล่าง ต่างก็ไม่มีบุญวาสนาดั่งนั้น มิเช่นนั้นสี่จอมอสูรร้ายในครั้งอดีตก็ไม่ถึงกับผยองลำพองปานนี้ดอก"

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบพอฟัง สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อย ต้องถามด้วยความตื่นเต้นว่า

"อาจารย์ผู้อาวุโสคือเชี่ยงแป๊ะเซี่ยงหยินของครั้งกระโน้น ?"

ชายชราเคราเงินพอฟังรีบแหงนหน้าหัวร่อฮาฮาเสียงกึกก้องกังวานแล้วกล่าวต่ออย่างสะทกสะท้าน

"คนเราไยจะต้องทิ้งนามไว้ว่าเป็นใคร กาลเวลาเมื่อทับถมเนิ่นนานปีกลับทำให้เป็นภาระหนักแก่โลกอีกมากมายไปเท่านั้น"

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบและซือไท่ทั้งสามพอฟังวาจาชายชราเคราเงิน คล้ายดั่งจะได้รู้สึกสำนึกขึ้นบ้าง และก็คล้ายดั่งเข้าใจในพระธรรมคำสอนของพระ-พุทธศาสนาขึ้นอีกมากมาย

แต่ทว่าเล่งจ้วงจี่ เก็งจีฮุ้นและหมู่แม่ชีอายุเยาว์พอฟัง ต่างรู้สึกมิใคร่จะใกล้เหตผลเลย

ขณะเวลานั้นกระเรียนใหญ่ที่บินวนเวียนอยู่เหนือป่าสนพลันยืดคอร้องเสียงก้องกังวานขึ้นมา

ชายชราเคราเงินคล้ายดั่งนึกถึงเรื่องใดขึ้นได้ แหงนหน้ามองดูท้องฟ้าอันสดใสแวบหนึ่ง จึงก้มลงกล่าวต่อเล่งจ้วงจี่อย่างเสียใจ

"เด็กเอย เล่าฮิวจะกลับไปที่เชี่ยงแป๊ะซัวอันมีหิมะปกคลุมชั่วนาตาปีก่อนจะจากกัน เล่าฮิวไม่มีของวิเศษสุดล้ำค่าใดพอจะกำนัลให้แก่เจ้า..."

"ผู้อาวุโสได้มอบเกียงฮั่นเกี่ยมและเพลงกระบี่ที่สุดยอดของพิภพจบแดนแก่ผู้เยาว์..."

"นั่นเป็นการได้มาด้วยบุญวาสนาของตัวเจ้าเอง เล่าฮิวเพียงแต่ปฏิบัติไปตามคำสอนของอาจารย์ คือเลือกสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ซึ่งไม่มีร่องรอยสัตว์ใด ๆ กล้ำกราย เพื่อรอคอยผู้มีบุญวาสนาจะมานำไป สำหรับเจ้าในวันหน้า จะกระทำดั่งนี้หรือไม่ นั่นก็อยู่ที่เจ้าจะปฏิบัติ ไม่มีผู้ใดจะบังคับเคี่ยวเข็ญ"

"ผู้อาวุโสเมื่อก่อนได้กระบี่นี้มาด้วย..."

"เล่าฮิวตอนนั้นมีอายุสามสิบเศษ และได้กระบี่วิเศษนี้มาจากบนยอดเขาที่มีหิมะปกคลุมหนาแน่นเช่นกัน..."

"ศิษย์รับรองจะเคารพต่อโอวาทคำสอนและเจตนารมณ์ของโจ๊วซือ (ปรมาจารย์) วันหน้าจะเลือกเฟ้นสถานที่อันศักดิ์สิทธิ์สูงส่ง ซุกซ่อนกระบี่นี้ไว้รอคอยผู้มีบุญวาสนาในคราหลังอย่างเด็ดขาด"

กล่าวได้เท่านั้น บนอากาศพลันมีเสียงกระเรียนร้องขึ้นเป็นคำรบสอง ชายชราเคราเงินขมวดคิ้วสีหน้าปรากฏแววพลุ่งพล่าน ล้วงเข้าอกเสื้อดึงไผ่หยกเขียวขจีที่โตประมาณท่อนอ้อยยาวสองนิ้วเศษ กล่าวเสียงหนักแน่นว่า

"เด็กเอย เล่าฮิวมีอายุสูงวัยกว่าร้อย มิต้องใช้มันเป็นประโยชน์แล้ว ขณะนี้กำนัลให้แก่เจ้าเถิด"

กล่าวพลางยื่นไผ่หยกสีเขียวขจีมอบให้แก่เล่งจ้วงจี่ที่ยืนน้อมกายอย่างเคารพ กล่าวสืบต่อไป

"ในไม้ไผ่นี้คือน้ำค่วงเจี้ยงเปียก้วย (ธาราอมฤต) ประเมินกันในบู๊ลิ้มกล่าวได้ว่าเป็นยาวิเศษอันสุดยอด ฟังว่าประสิทธิภาพสามารถชุบชีวิตคนตายให้ฟื้นคืนได้ ยืนยงสังขารให้ดำรงอยู่ในสภาพเดิมตลอดกาลนาน เป็นยาอายุวัฒนะที่ไม่แก่เฒ่าชราไป เล่าฮิวจะกำนัลให้แก่เจ้า วันหน้าอาจบางทีจะใช้มันเป็นประโยชน์ได้"

กล่าวแล้วห่อปากกู่เสียงแหลมเล็กจนดังสะท้านขึ้นไปทั่วทั้งท้องฟ้า

เล่งจ้วงจี่รับไม้ไผ่หยกท่อนสั้นมา รู้สึกมีน้ำหนักมากยิ่งนัก พร้อมกันนั้นยังมีความเย็นยะเยียบจนเสียดเข้าไปในกระดูก เมื่อได้ฟังสรรพคุณของไม้ไผ่จากปากคำชายชราเคราเงิน รีบน้อมกายกล่าวว่า

"ศิษย์เพิ่งอายุเพียงสิบแปดปี อยู่ในระหว่างเลือดลมเข้มแข็งเจริญวัย มิต้องใช้ยาอันวิเศษสุดยอดของแผ่นดินเช่นนี้ ผู้อาวุโสมีวัยวุฒิสูงกว่าร้อย พอดีเก็บเอาไว้ใช้..."

"เล่าฮิวมาตรแม้นมีอายุเกินกว่าร้อย แต่ในหลายสิบปียังมิถึงกับต้องตาย คนเราสามารถยังชีวิตได้สองร้อยปี ก็เป็นที่พึงพอแก่ใจได้แล้ว"

ขาดคำสะบัดแขนเสื้อพุ่งละลิ่วขึ้นไปสูงหลายสิบวา พอดีกระเรียนสีเทาพุ่งโถมลงมา ร่างจึงพลิ้วลงนั่งบนหลังมันอย่างแม่นยำ เล่งจ้วงจี่พอเห็นรีบคุกเข่าลงกับพื้น เงยหน้าขึ้นร้องเสียงก้องกังวาน

"เมื่อศิษย์เสร็จสรรพเรื่องราวทั้งหลายแหล่ จะดั้นด้นไปที่เชี่ยงแป๊ะชัว กราบขอบพระคุณความการุณย์ที่ผู้อาวุโสประทานให้อย่างใหญ่หลวงนี้"

บนอากาศมีเสียงก้องกังวานหัวร่อแล้วกล่าวลงมา

"ทะเลรักระทมไร้ขอบเขต กลับใจก็คือฟากฝั่ง มิเช่นนั้นทำลายผู้อื่นก็เช่นทำร้ายตน เจ็บปวดร้าวรานไปชั่วชีวิต เด็กเอย บาปรักของเจ้ามีมากมายรุนแรง หากมิรีบกลับใจหยุดยั้งไว้ จะไม่มีวันสุขสงบได้ตลอดกาลนาน"

เสียงกระเรียนร้องก้องอยู่ยาวนาน เงาสีเทาพุ่งละลิ่วจนห่างไกล ในที่สุดลับไปท่ามกลางขอบฟ้าอันเวิ้งว้าง

เล่งจ้วงจี่ลุกขึ้นยืนด้วยท่าทีซึมเซา รู้สึกอัดอั้นไปทั้งหัวใจ

บรรดาแม่ชีเยาว์วัยทั้งหลายต่างประนมมือเสมออก พริ้มตาเล็กน้อย แม่ชีกลางคนสิบกว่ารูปและชีอไท่ชราอีกสามรูป ต่างน้อมกายเป็นทีคารวะส่งชายชราเคราเงิน

แต่ทว่าวาจาของชายชราเคราเงินเมื่อกระทบโสตประสาทของผู้คนทั้งปวง ต่างมีความรู้สึกที่เป็นไปคนละแนว ผิดแปลกแตกต่างโดยสิ้นเชิง

บรรดาศิษย์อายุเยาว์ของเล่งเซียวเก็งต่างเลือนรางมิเข้าใจ ลอบปรายชำเลืองแลมาทางใบหน้าอันงามสง่าของเล่งจ้วงจี่

ซือไท่ทั้งสามคล้ายดั่งจะสังหรณ์ใจ บุรุษหนุ่มที่มีรูปร่างหล่อเหลางดงามพลังฝีมือสูงล้ำสุดยอดดั่งนี้ย่อมต้องมีสตรีฝีมือสูงของบู๊ลิ้มจำนวนมากหลายมาลุ่มหลงรักเป็นแน่นอน

ส่วนเก็งจีฮุ้นที่เป็นภรรยาของเล่งจ้วงจี่ลอบปลาบปลื้มยินดีเป็นล้นพ้น หวังให้สามีที่รักสามารถระมัดระวังได้จากการณ์ครั้งนี้

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบคล้ายดั่งคิดไม่ถึง ว่าชายชราเคราเงินก็ดูชะตาภายภาคหน้าของเล่งจ้วงจี่จะมีอุปสรรคขวากหนามเพราะเรื่องอิสตรี จนกล่าวเตือนใจก่อนจะจากไป ดูท่าบุตรหลานรุ่นต่อไปของพวกตน ยังยากจะมิให้มีประวัติช้ำรอยพวกตนผู้อาวุโส

ยามนี้เห็นเล่งจ้วงจี่มีท่าทีซึมเซา ใบหน้าปรากฏแววหม่นหมองกังวล จึงแย้มยิ้มอย่างปรานีแล้วแสร้งกล่าวด้วยความร่าเริงว่า

“จี่ยี้ เจ้ากับเกียงเจ้เจ๊กลับไปพักผ่อนก่อนเถิด เรื่องราวใดอยู่ที่การกระทำของคน คนย่อมเอาชัยให้ลิขิตฟ้าดินได้ เมื่อทราบถึงเภทภัยในภายหน้า ขอให้ระมัดระวังตัวไว้ทุกวิถีทาง ย่อมเผชิญเรื่องร้ายกลายเป็นดี ประสบภัยกลายเป็นโชคได้”

เล่งจ้วงจี่พยายามปลุกปลอบใจให้เยือกเย็น น้อมกายรับคำแล้วพาเก็ง-จีฮุ้นล่ำลาต่อแม่ชีอาวุโส เดินเข้าไปในราวป่า

เก็งจีฮุ้นรู้ดีว่าจิตใจเล่งจ้วงยี่ยามนี้ต้องหงุดหงิดกังวล จึงติดตามหลังอย่างนุ่มนวล ปล่อยให้เล่งจ้วงจี่เดินนำหน้าไปโดยมิส่งเสียงทักท้วงถามไถ่

เล่งจ้วงจี่มาตรแม้นกำลังสาวเท้าก้าวเดิน แต่ห้วงลึกของจิตใจยามนี้ยังคงก้องกังวานด้วยเสียงชายชราเคราเงิน โดยเฉพาะคำ ‘ทำลายผู้อื่นเท่ากับทำร้ายตนต้องเจ็บปวดใจไปชั่วชีวิต’ ยิ่งทำให้เล่งจ้วงจี่รู้สึกปวดร้าวใจเหลือประมาณ

เนื่องจากเล่งจ้วงจี่มีความเห็นว่า ทำร้ายตนเองนั้นพอได้ แต่มิอาจไป

ทำลายผู้อื่น ในความคิดเห็นไม่อาจจะไปให้ร้ายต่อบ้วนเล็กเพี้ย จนทำให้บุตรของกังตั้วเนี้ยต้องตรอมตรมใจไปชั่วชีวิต และมิอาจจะไปทำลายฉิ่นเฮียงเหล็งจนชิพังฮุยต้องชิงชังตนไปชั่วชาติ สำหรับเตี้ยงอุ้ยหงส์นั้น เป็นการพบกันโดยบังเอิญ สนทนาปราศรัยถูกคอถูกใจเท่านั้น ย่อมผิดไปกับบ้วนเล็กเพี้ยมากมายนัก

โดยเฉพาะขณะนี้ตนได้มีเกียงเจ้เจ๊ที่สวยสะคราญปานหยาดฟ้า องอาจสง่าปานราชธิดามาเป็นภรรยาอยู่แล้ว แต่ทว่าเมื่อคิดถึงเอี๊ยบเชียวเก็งก็สร้างความรุ่มร้อนร้าวรานแก่เล่งจ้วงจี่แทบทนทานมิได้ เหงื่อยะเยียบไหลซึมจากมือจนชุ่มโชก

ความคิดมิทันจบสิ้น สองตาพลันกระจ่างจ้าเพ่งมองไป ที่แท้ได้มาถึงลานหญ้าที่เขียวขจีดั่งพรมกำมะหยี่ จึงรีบชะงักเท้าระงับใจ พบเห็นเก็งจีฮุ้นกำลังติดตามอยู่ที่ข้างตนอย่างเงียบงัน จึงรู้สึกตัวว่าเสียกิริยาไปมากแล้ว ต้องกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“เกียงเจ้เจ๊ พวกเราขึ้นไปดูกระบวนท่ากระบี่ในอารามร้างข้างบนยอดเขาก่อนเถิด”

“เพียงท่านมิรู้สึกหิวโหย เราไปกันก็ได้”

เล่งจ้วงจี่เห็นเก็งจีฮุ้นไม่มีทีท่าขุ่นเคือง กลับรู้สึกผิดคาดหมายยิ่ง พร้อมกันนั้นก็ปีติยินดีจนลิงโลดนัก จึงรีบรับคำอย่างร่าเริงแล้ววิ่งปราดนำหน้าไป

เก็งจีฮุ้นเห็นเล่งจ้วงจี่บัดเดี๋ยวขมวดคิ้วนิ่วหน้าบัดเดี๋ยวก็ยิ้มแย้มแจ่มใส รู้สึกว่าเล่งตี้ตี๋ที่รักปานดวงใจจะอย่างไรก็ยังคล้ายมีอารมณ์ทารกอยู่ ดังนั้นวิ่งไปอย่างเร่งร้อนพลางก็รู้สึกนึกขำไปพลาง

เมื่อถึงยอดเขาอันมีลมยะเยียบโหมรุนแรง หิมะโปรยปรายไม่ขาดสาย จนทุกหนทางขาวสล้างพร่างพราย เก็งจีฮุ้นต้องกล่าวอย่างสะทกสะท้อนว่า

“ยอดเขาโดดเดี่ยวแห่งนี้ประหลาดแท้ คล้ายดั่งเป็นคนละโลกกับในหุบเขาและใต้เชิงผา ที่นี้ห่างจากอารามเล่งเชียวเก็งมิถึงสามลี้ สูงกว่าใต้หน้าผาเพียงไม่กี่สิบวา หุบเขามีความอบอุ่นดั่งชุนเทียน พฤกษชาติเขียวสด

ขจี แต่บนผามีหิมะปกคลุมดั่งเป็นโลกน้ำแข็ง หนาวเหน็บจนเสียดกระดูก"

"ดังนั้นเล่งเชียวเก็งจึงได้ย้ายลงไปที่เชิงผา"

เล่งจ้วงจี่เมื่อตอบอย่างยิ้มแย้มแล้ว จึงชี้ไปที่ซุ้มประตูศิลาใหญ่มหึมาไกลสองร้อยกว่าวา กล่าวสืบต่อไปว่า

"จากซุ้มประตูเล่งเชียวจือมึ้งมาคำนวณ ผลงานของเล่งเชียวเก็งหลังเดิม ก็ต้องมีความยิ่งใหญ่น่าตื่นตกใจ เพียงแต่ยามนี้กลายเป็นซากทรุดโทรมที่ถูกหิมะกลบฝังไปเท่านั้น ดูมิออกถึงเค้าในกาลครั้งก่อนเลย"

ขณะว่ากล่าวพากันเดินมาจนถึงหน้าบันไดทรุดโทรม ทั้งสองกระโดดขึ้นไป เล่งจ้วงจี่พอกวาดตาดูสีหน้าก็แปรเปลี่ยนทันที ต้องร้องโพล่งขึ้นด้วยความตื่นตระหนก

"อา...ผู้อาวุโสบ้อเมี้ยได้ทำลายท่ากระบี่ไปแล้ว ?"

เสียงร้องอันตื่นตกใจ พร้อมกับร่างพุ่งเข้าไปในโบสถ์ร้าง จับตาอันตื่นเต้นสงสัยมองอยู่บนผนังศิลา เก็งจีฮุ้นพอฟังว่าท่ากระบี่ถูกทำลาย ก็ลอบกระวนกระวายใจจนรีบตามติดเข้าไปในโบสถ์ใหญ่บ้าง

กวาดตามองดู เห็นบนผนังศิลาที่ราบเรียบดั่งกระจก ภาพผู้คนถือกระบี่คล้ายดั่งถูกพลังฝ่ามือเทวราชอันแกร่งกร้าวถูกลบไปจนหมดสิ้น เงาร่างคนนั้นยังพอเห็นได้เลือนราง แต่ท่ากระบี่ถูกลบไปจนหมดสิ้นแล้ว

เก็งจีฮุ้นพอดูจนแน่ใจ ก็กล่าวอย่างผิดหวังยิ่งนักว่า

"คาดว่าผู้อาวุโสบ้อเมี้ยมิต้องการถูกผู้อื่นลอกเลียนไปอีกครา จึงทำลายรูปบนผนังไปหมดสิ้น"

"ตามสภาพนี้มาคำนวณ ผู้อาวุโสบ้อเมี้ยอาจบางทีจะอยู่ในละแวกภูเขาฮ่วงซัว มักจะมาตรวจตราในที่นี้บ่อยครั้ง จวบจนวันนี้จึงได้ขึ่นกกระเรียนกลับไปที่เชี่ยงแป๊ะซัว"

ขณะกล่าวก็พบเห็นว่า บนพื้นมีรอยเท้าเพิ่มขึ้นอีกมากมายจนสับสนวุ่นวายหมดสิ้น ท่าเท้าของเมื่อคราวก่อนไม่มีปัญญาจะจดจำได้อีกแล้ว ที่เหลือสมบูรณ์เพียงประการเดียว คือวงซึ่งโตประมาณลูกลำไยบนผนังศิลา

นั้น เล่งจ้วงจี่จึงรีบเดินเข้าไปเพ่งตาดูอย่างละเอียดครู่หนึ่ง จึงหันไปบอกกับเก็งจีฮุ้นที่รู้สึกผิดหวังจนหน้าสลดอย่างยิ้มแย้ม

"เจ้เจ๊ พวกเราไปกันเถิด"

เก็งจีฮุ้นผงกศีรษะแล้วพากันวิ่งออกไป นางรู้กระจ่างใจ เท่าที่เล่งจ้วงจี่เพ่งพิจารณาวงกลมแห่งนั้น สาเหตุเป็นเพราะกระทำไปตามแบบเดียวกับชายชรานิรนาม เพื่อเป็นการปฏิบัติตามคำมั่นสัญญาที่ได้ว่าไว้ โดยมอบกระบี่ให้แก่อนุชนรุ่นหลังที่จะมีวาสนาได้ไป

ทั้งสองวิ่งอย่างเร่งร้อนเป็นชั่วครู่จึงมาถึงหน้าถ้ำ เห็นแม่ชีน้อยสองรูปกำลังนั่งยอง ๆ หุงหาอาหารให้แก่พวกตน

ชีน้อยทั้งสองรูปพอเห็นเก็งจีฮุ้นกับเล่งจ้วงจี่กระโดดขึ้นมาบนลานปากถ้ำรีบลุกขึ้นประนมมือร้องสรรเสริญพระพุทธคุณตามแบบแม่ชีสูงวัยที่เคยเห็นอยู่ทุกวี่วัน แล้วกล่าวถามอย่างนอบน้อม ทำให้เก็งจีฮุ้นกับเล่งจ้วงจี่ก็อดมิได้ต้องหัวร่อฮาฮาอย่างร่าเริง ถามไถ่ว่าผู้ใดเป็นคนสั่งมา และสั่งต่อไปอีกคราหลังมิต้องให้ผู้ใดมาช่วยทำแล้ว

เก็งจีฮุ้นกับเล่งจ้วงจี่พากันเดินเข้าไปในห้องศิลา เก็งจีฮุ้นปลดกระบี่จีฮั้วเกี่ยมของนางขึ้นแขวนบนผนังก่อน เหลียวร่างมาพบเห็นเล่งจ้วงจี่ยังยืนซึมอยู่ที่ด้านข้างจึงถามด้วยความสงสัย

"ท่านไฉนยังไม่ปลดกระบี่ออกแขวน ?"

เล่งจ้วงจี่ได้ฟังจนงุนงงชั่ววูบจึงเพิ่งเข้าใจ พลันรู้สึกแตกตื่นตกใจในความกรุณาปรานี หัวใจก็พองโตด้วยความปลาบปลื้มปีติ รีบปลดกระบี่ออกมาอย่างเร่งร้อนลนลาน

เก็งจีฮุ้นเห็นสารรูปอันลิงโลดของเล่งจ้วงจี่ ก็วาบหวามใจจนหน้าแดงระเรื่อ รีบรับกระบี่เล่งจ้วงจี่มา และช้อนตาจ้องมองอย่างซาบซึ้งลุ่มหลงพยายามฝืนความเอียงอายกล่าวอย่างแย้มยิ้มว่า

"หน้าโง่ รู้จักแต่เสแสร้งแกล้งทำท่า"

กล่าวแล้วหันกายแต่ยังชม้ายมองมาค้อนควัก แขวนกระบี่ไว้บนผนัง

ศิลาด้วยท่าทีนุ่มนวลยิ่ง

เล่งจ้วงจี่ในยามแตกตื่นยินดี ปลาบปลื้มประโลม กระตือรือร้นวาบ-หวามดื่มด่ำที่ปะปนจนสับสนอลหม่าน ต้องยืนตะลึงลานจนซึมไปอีกครั้ง

เนื่องจากเกียงเจ้เจ๊ที่ผุดผาดบาดตา ร่างอ้อนแอ้นแน่งน้อยเหลียวไปแล้วหันมาชม้ายมองนี้มีเสน่ห์รัดรึงจนลุ่มหลงฟุ้งซ่าน ทำให้แทบทนทานความอดกลั้นมิได้ รวบเกียงเจ้เจ๊มาโอบรัดให้สาแก่ใจ

เก็งจีฮุ้นเมื่อแขวนกระบี่เรียบร้อย พบเห็นตี้ตี่ที่น่ารักยังคงยืนตะลึงลานอย่างเชื่องซึม ก็ต้องแย้มยิ้มแล้วพลิ้วกายออกนอกประตูไป เล่งจ้วงจี่จึงสะดุ้งรู้สึกตัว รีบติดตามออกไปพร้อมทั้งหัวร่อขึ้นแก้ขวย เมื่อถึงนอกห้องเห็นชีน้อยทั้งสองจัดการกับอาหารเรียบร้อย กล่าวคำอำลาเล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นไป

เล่งจ้วงจี่เห็นกับข้าวบนโต๊ะล้วนเป็นอาหารเจทั้งสิ้น จึงขมวดคิ้วนิ่วหน้า เก็งจีฮุ้นจึงบอกให้รู้ว่าสาเหตุที่มิให้พวกชีในอารามมาประกอบอาหาร เพราะต้องการจะล่าสัตว์เปลี่ยนเป็นรสสดคาวบ้าง เล่งจ้วงจี่จึงแย้มยิ้มแล้วชมเชยนางว่าชาญฉลาด

หลังจากรับประทานอาหารแล้ว ทั้งสองเข้าไปในห้องศิลา ต่างรู้สึกอบอุ่นในความหมายของ 'บ้าน' บ้านนี้มาตรแม้นซอมซ่อแต่ก็มีความสุขสบายประทับใจ

เก็งจีฮุ้นเทน้ำชาให้เล่งจ้วงจี่ถ้วยหนึ่ง ชำเลืองตามองดูกระบี่เกียงฮั่นเกี่ยมบนผนังแล้วกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสบ้อเมี้ยท่านนั้น ดูเปลือกนอกรู้สึกนุ่มนวลเปี่ยมความปรานี แต่ยามกระทำกลับมีความพิกลพิสดารมากแท้ ถามไถ่ท่านถึงวิธีใช้เกียงฮั่น-เกี่ยม ท่านบ่ายเบี่ยงบอกว่าต้องดูบุญวาสนาของคน ไม่ยอมแนะนำชี้แจงแล้วจะศึกษาค้นคว้าความลึกล้ำพิสดารของมันออกได้อย่างไร..."

"อาจบางที ผู้อาวุโสบ้อเมี้ยจะมิทราบการบังคับกระบี่บิน มิเช่นนั้นไฉนอยู่ต่อหน้าศิษย์ทั้งสามรุ่นของเล่งเซียวเก็ง พลอยลดศักดิ์ของโจ๊วซือตนเองให้ต่ำว่าไม่มีบุญวาสนาข้อนี้"

เก็งจีฮุ้นคล้ายดั่งรู้สึกมีเหตุผล จึงมิได้กล่าวอย่างไร เล่งจ้วงจี่ฉุกใจคิดได้จึงเอ่ยขึ้น

"เราปลดกระบี่ลงมาตรวจตราดู ด้วยภูมิปฏิภาณของเราท่านทั้งสองอาจบางทีจะพบเห็นสิ่งใดในกระบี่ก็ได้"

กล่าวแล้วปลดกระบี่เกียงฮั่นเกี่ยมลงมา แล้วทั้งสองพากันถอดรองเท้าขึ้นนั่งขัดสมาธิบนเตียง ขั้นแรกหลับตาสลัดความคิดอันสับสนจนจิตใจปลอดโปร่งแจ่มใสเยือกเย็นสงบลงได้ จากนั้นจึงเพ่งตาพิจารณาด้ามกระบี่ และไข่มุกแดงฉานโตปานเม็ดในลูกท้อที่ห้อยอยู่ทางปลายพู่กระบี่สีเงิน แล้วจึงได้ตรวจดูฝักกระบี่และเพชรที่มีแสงแพรวพรายทั้งสี่เม็ดของด้ามนั้น

แต่ทว่าทั้งสองเพ่งพิจารณาตรวจตรากันเป็นเนิ่นนาน ก็ยังไม่พบเห็นสิ่งใดจะพิรุธขัดตา

เล่งจ้วงจี่กดปุ่มที่ปลอกกระบี่เบา ๆ มีเสียงหึ่ง ๆ ขึ้น แล้วดึงกระบี่ออกจากฝักอย่างแช่มช้า แสงสว่างภายในห้องเจิดจ้าขึ้นตามตัวกระบี่ที่โผล่พ้นปลอกมา ในที่สุดทั่วทั้งห้องก็สว่างไสวจนสกาวตา

ทั้งสองเพ่งพิจารณาตัวกระบี่อีกครั้ง ทางคมบางดุจกระดาษ และมีลวดลายที่จางจนผู้คนยากจะพบเห็นอยู่ในแสงที่เป็นประกายจ้าจนบาดตา ลวดลายนั้นคล้ายดั่งกำลังเคลื่อนไหวอยู่ช้า ๆ เก็งจีฮุ้นแน่ใจว่า ลวดลายเล็กละเอียดบนตัวกระบี่ จะต้องเป็นคราบโลหิตหลังจากฆ่าคนแล้ว แต่เล่งจ้วงจี่กลับสนใจสังเกตลวดลายจาง ๆ ที่เล็กละเอียดบนกระบี่เป็นที่ยิ่ง

ดังนั้นจึงแทบลืมเก็งจีฮุ้นที่นั่งคลอเคลียอยู่ข้างกาย กับกลิ่นหอมที่รวยรินเข้าในนาสิกมิไปแยแส ผมดำขลับที่มักจะมาเสียดสีอยู่กับแก้มขวา เล่งจ้วงจี่ก็มิรู้จักไปเสพสุขที่อบอ่นสบายนั้นเลย

เก็งจีฮุ้นมีไหวพริบปฏิภาณด้อยกว่าเล่งจ้วงจี่ นางมาตรแม้นไม่มีปัญญาค้นคว้าความลึกล้ำพิสดารของเลศนัยนี้ได้ แต่นางยังคงมีความอดทนที่จะนั่งเคียงคู่อยู่กับเล่งจ้วงจี่ต่อไป

จนครึ่งชั่วยามผ่านพ้น เล่งจ้วงจี่คล้ายดั่งหลวงจีนชราที่เข้าฌาน

พริ้มตาลงช้า ๆ เก็งจีฮุ้นยิ่งมิกล้าจะไปรบกวน นางต้องนั่งเป็นเพื่อนอยู่อย่างเยือกเย็นสงบ มิกล้าขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวเลย

อีกเนิ่นนานให้หลัง เล่งจ้วงจี่พลันเบิ่งตาลืมตา พร้อมกันนั้นริมฝีปากก็ปรากฏรอยยิ้มน้อย ๆ ขึ้น

เก็งจีฮุ้นยินดีเป็นยิ่งนัก ต้องถามอย่างสนใจเป็นที่สุดว่า

"เป็นอย่างไร พอจะขบคิดค้นคว้าได้เค้ามูลบ้างแล้วกระมัง ?"

"กระบี่ก็คือกระบี่ ในตัวของมันไม่มีความลึกล้ำพิสดารอันใดปะปนอยู่เลย คิดจะบังคับกระบี่ให้ล่องลอยฟ้า ยังคงต้องพึ่งพาพลังการฝึกปรืออันสูงล้ำสุดยอด และเพลงกระบี่ที่ลึกล้ำจนเทียมเทียบเทพยดาจึงจะได้"

"แล้วไฉนผู้อาวุโสเคราเงินบอกว่า กระบี่เล่มนี้เมื่อลงน้ำจะแยกให้เป็นช่อง เมื่อขึ้นท้องฟ้าจะเหาะเหินได้"

"กระบี่วิเศษส่วนมากมีความศักดิ์สิทธิ์อยู่ในตัว ยามใช้จะเพิ่มพูนประสิทธิภาพขึ้นอีกเป็นหลายเท่า ยิ่งเพิ่มพูนอานุภาพอันรุนแรงขึ้น หากแม้นฝึกกระบี่จนถึงขั้นสูงล้ำสุดยอด แม้จะเป็นแผ่นเหล็กหรือกระสุนเกาทัณฑ์ ก็สามารถทำอันตรายคนในระยะเป็นร้อยลี้ได้"

เก็งจีฮุ้นมาตรแม้นรู้ดีว่า ชนชาวบู๊ลิ้มรุ่นอาวุโสจะมีอยู่ไม่น้อยที่กระเดื่องเลื่องลือในทางบังคับกระบี่บิน แต่นางยังคลางแคลงสงสัยอยู่บ้าง จึงต้องถามอย่างงุนงง

"วาจาประดานี้ ท่านไปรับฟังมาจากที่ใด ?"

"ต่างเป็นชื่อแป๋ถ่ายทอดให้แก่ข้าพเจ้า"

เก็งจีฮุ้นฟังว่าเป็นวาจาที่บิดานางกล่าวมาเองก็ย่อมมิอาจจะคัดค้านอย่างไร เล่งจ้วงจี่จึงกล่าวสืบต่อไป

"เท่าที่อาจารย์ผู้มีพระคุณบอกมา ในระยะร่วมสองร้อยปีนี้ เนื่องจากอัจฉริยะทางฝึกวิชาฝีมือขาดแคลน คัมภีร์กระบี่ก็สาบสูญ ดังนั้นน้อยคนนักจะสามารถฝึกกระบี่จนถึงขั้นสูงล้ำสุดยอด มาตรแม้นอสูรกระบี่โอวอีค้วง-เซ็งจะค้นคว้าเข้าใส่ในหลักการกระบี่บิน แต่เนื่องจากจิตใจที่โหดเหี้ยมอำมหิต

เกินไป จึงเพียงสามารถฝึกถึงขั้นร่างผนึกกระบี่ ฆ่าคนในรัศมีหนึ่งร้อยเชียะเท่านั้น ซึ่งนี่ก็นับเป็นความมานะพยายามจนสำเร็จอย่างน่าชมเชยอยู่แล้ว"

"ท่านขณะนี้สามารถบังคับกระบี่ให้ไปทำร้ายคนในรัศมีหนึ่งร้อยเชียะได้แล้วหรือ ?"

"นี่เป็นวาจาที่อาจารย์บอกมา เท่าที่คร่ำเคร่งฝึกปรือในหลายปีนี้ มีความรู้สึกว่า เก้ากระบี่จักรวาลของโอวอีค้วงเซ็งคล้ายไม่มีทางจะฝึกปรือถึงขั้นร่างผนึกกระบี่ได้เลย"

เก็งจีฮุ้นพลันฉุกใจได้คิด รีบถามด้วยความสงสัย

"ในเมื่อบิดาเรามือเท้าทุพพลภาพพิการ ท่านผู้เฒ่าถ่ายทอดวิชาฝีมือแก่เล่งตี้ตี๋ได้อย่างไร ?"

"อาจารย์ผู้มีพระคุณสั่งให้ข้าพเจ้าศึกษาค้นคว้าคัมภีร์ให้แตกฉานเข้าใจก่อน แล้วจึงได้ชี้แจงแนะนำอย่างละเอียดถี่ถ้วน ในสภาพอันเจ็บปวดรวดร้าวอย่างสุดแสนสาหัส ทำท่าให้แก่ข้าพเจ้าได้ดู"

เก็งจีฮุ้นพอได้ฟัง ความเศร้าประดังขึ้นจนน้ำตาเอ่อคลอ แต่ยังคงถามอย่างมิเข้าใจ

"คัมภีร์เล่มนั้นเล่า ?"

"ปฏิบัติตามคำสั่งของอาจารย์โดยเคร่งครัด ซ่อนคัมภีร์นั้นอยู่ในเสื้อคร่ำคร่าของท่านผู้เฒ่าดั่งเดิม"

"ตามสภาพนี้มาคำนวณ พลังฝีมือของบิดาท่านนับว่าสูงล้ำลึกซึ้งยิ่งกอปรกับสรรพคุณอันศักดิ์สิทธิ์ของจีจือ อย่างน้อยควรมีอายุถึงร้อย..."

เล่งจ้วงจี่ได้รู้ความหมายในวาจานี้แล้ว จึงเล่าต่อด้วยท่าทีรันทดหดหู่

"เจ็ดวันก่อนที่ข้าพเจ้าจะลงจากเขา แต่ละเที่ยงวันอาจารย์จะต้องสั่งให้ข้าพเจ้านั่งขัดสมาธิอยู่เบื้องหน้าท่าน แต่ละครั้งมือขวาท่านจะตบขม่อมข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะสิ้นสติสมประดี จนเมื่อตื่นขึ้นครั้งที่เจ็ด อาจารย์ก็ได้ร่อแร่ปางตายแล้ว"

"บิดาได้ถ่ายทอดพลังการฝึกปรือทั้งมวลให้แก่ท่าน ดังนั้นจึงสูญสิ้น

เรี่ยวแรงเหือดแห้งทั้งเลือดและกำลังจนต้องตายไป"

เก็งจีฮุ้นกล่าวด้วยน้ำตาอันเนืองนองจิตใจที่เจ็บช้ำ สร้างความขมขื่นแก่เล่งจ้วงจี่จนต้องหลั่งน้ำตาอันอาดูรลงบ้าง กล่าวว่า

"สำหรับข้อนี้ผู้น้องเพิ่งจะได้รู้ในภายหลัง ขณะนั้นมิได้รู้ตัวแม้แต่น้อยนิดเลย"

"ท่านไฉนจึงฝากตัวเป็นศิษย์ของบิดาเราได้ เราคล้ายมิเคยได้ยินท่านเอ่ยถึงเลย ?"

"ผู้น้องมีต้นตระกูลอยู่ที่กิมเล้ง ตระกูลนี้เรียกได้ว่าเป็นบัณฑิตเคร่งตำรามาหลายชั่วคน แต่ทว่าทุกชั่วคนต่างอาศัยการฝึกกำลังภายในเพื่อหมายเพิ่มพูนวัยให้ยืนยาว ข้าพเจ้าก็มิอยู่นอกเหนือกฎเกณฑ์ ตั้งแต่จำความได้ก็เริ่มฝึกการเดินกำลังภายใน

"หกปีก่อน บิดามารดาต่างเกิดโรคประหลาด ยาใด ๆ ก็ไม่อาจจะรักษาให้ทุเลา นอกจากมีใบจีจือพันปี ดังนั้นเพียงไม่กี่วันบิดามารดาก็พากันล่วงลับไป

"ผู้น้องในยามเศร้าโศกเสียใจ ตกลงใจจะไปสืบเสาะหาต้นยาจีจือตามป่าเขาทุกแห่งหน เพื่อช่วยชีวิตคนชาวโลกไว้ ดังนั้นจึงได้ไปถึงที่ผาจีจือไง้ของเก้าฮั้วชัว

"วันนั้น หลังจากขึ้นถึงผาจีจือไง้ เหน็ดเหนื่อยจนอ่อนล้าสิ้นแรง ล้มลงนอนบนศิลาก้อนใหญ่ ก็หลับใหลมิทราบนานเท่าใด ในความฝันคล้ายมีคนใช้กระบองฟาดตามร่างข้าพเจ้าจนทั่ว เมื่อลืมตามองเห็นเบื้องหน้ามีชายชรามือเท้าพิการเสื้อผ้าเก่าขาดคร่ำคร่า ผมเผ้ายุ่งเหยิงเป็นกระเชิงนั่งอยู่ กำลังใช้แขนที่ไม่มีมือลูบคลำตามกระดูกข้าพเจ้าอยู่

"ในตอนนั้น ซือแป๋มีอารมณ์ร้อนแรงวู่วาม ยืนกรานจะถ่ายทอดวิชาฝีมือให้ข้าพเจ้า หากมิรับปากจะกินข้าพเจ้าเข้าในท้องทันที ดังนั้นข้าพเจ้าจึงรับปากไป ภายหลังจึงเริ่มพบเห็นว่า ซือแป๋เป็นคนมีจิตใจอันเมตตาการุณย์มีสัจจะธัมมะอันดีงาม..."

"มารดาขณะนี้ยังมีชีวิตอยู่ในโลกอย่างปรกติสุข มิทราบบิดาเหตุไฉนว่ามารดาได้คลอดลำบากจนตาย ?"

"ในความคิดเห็นของผู้น้อง ซือแป๋มิใช่ชิงชังซือบ้อ จนมีเจตนาสาปแช่งมิเช่นนั้นท่านผู้เฒ่าย่อมไม่สั่งย้ำแก่ผู้น้องให้หาเจ้เจ๊พบ แล้วรีบมาหาซือบ้อที่เล่งเชียวเก็งในฮ่วงซัวโดยด่วน ซือแป๋กล่าวเช่นนี้ อาจบางทีกลัวพวกเราก่อนจะหาตัวซือบ้อพบนั้นได้เปิดชาติกำเนิดของท่านผู้เฒ่า จนหลงเข้าใจผิดไปคิดเตียซือบ้อเป็นมารดาผู้ให้กำเนิดของเจ้เจ๊

"ผู้น้องคิดขึ้นได้อีกแล้ว คำนวณจากความข้อนี้พาดพิงไปถึงเรื่องที่ซือแป๋มิยอมบอกเล่าชาติกำเนิดของตนให้แก่ผู้น้อง สาเหตุก็เป็นเพราะอาศัยการนี้บังคับให้พวกเราจำเป็นต้องมาหาซือบ้อที่ฮ่วงซัว ดูท่ากับเรื่องราวนี้ซือแป๋ก็ได้ใช้ความคิดอันคับแค้นขมขื่นไม่น้อย"

"หากแม้นท่านหาเรามิพบเล่า ท่านไยมิใช่ไม่ทราบบิดาเราเป็นใครไปชั่วชีวิต ?"

"ข้าพเจ้าเคยสาบานต่ออาจารย์ จะเป็นสุดหล้าฟ้าเขียว ทุกทิวเขาลำเนาไม้ ทุกห้วยละหานธารทะเล จวบจนข้าพเจ้าหนวดเคราขาวโพลง จะต้องติดตามหาเจ้เจ๊ให้พบจนได้"

เก็งจีฮุ้นเหลือบแลดูเล่งจ้วงจี่อย่างตื้นตัน หัวใจรู้สึกวาบหวามดื่มด่ำใบหน้าที่มีน้ำตาเนืองนองก็ปรากฏรอยยิ้มอันหยาดเยิ้ม ถามสืบต่อไปอีกว่า

"ท่านรู้สึก บิดานอกจากถ่ายทอดวิชาการต่อสู้ให้ท่านแล้ว เรื่องใดที่บิดามีความสนใจมากที่สุด ?

"ซือแป๋ตามปรกติกังวลสนใจร่องรอยของเจ้เจ๊เป็นที่สุด พร้อมกันนั้นซือแป๋เคยบอกกับผู้น้องมา ขอเพียงผู้น้องหาเกียงเจ้เจ๊ ฝึกวิชาที่มีในคัมภีร์หนังมนุษย์แผ่นนั้นสำเร็จ ก็จะเป็นเอกแต่ผู้เดียวในแผ่นดิน ไม่มียอดฝีมือใดในบู๊ลิ้มจะเทียมเทียบเปรียบติด"

"หากแม้นท่านมีพลังฝีมือที่สูงส่งสุดยอดในพิภพจบแดนจริงดั่งว่า แล้วท่านจะทำอย่างไรต่อไป ?"

"ผู้น้องจะปกปิดร่องรอย ประกอบคุณธรรมแทนฟ้าดิน ฆ่าผู้เลวทรามชั่วร้าย กำจัดเหล่าอสูรอันเหี้ยมโหดอำมหิต ขอเพียงมีความเห็นถูกต้องสบายใจ จะไม่คำนึงถึงผลดีผลร้ายในภายหลังอย่างเด็ดขาด"

"มิว่าเรื่องราวใด หากเป็นไปดั่งปรารถนา นั่นก็จะวิเศษเลิศล้ำยิ่งแล้ว เพียงแต่มักจะขัดกับเจตนาแปรเปลี่ยนอย่างไม่อาจหยั่งคะเนเสมอมา ผลที่เกิดมักจะทำให้ท่านต้องคาดคิดไม่ถึง ดุจดั่งผู้อาวุโสนิรนามเมื่อตอนกลางวันท่านไหนเลยจะได้คิด เหล่าผู้ชั่วร้ายที่สันดานดื้อรั้นเหล่านั้นจะทำให้เกิดผลที่ตรงข้ามกับปรารถนาของท่านไป"

"พยายามจนสุดความสามารถของคน จึงปล่อยให้เป็นชะตาฟ้าดิน นับเป็นเรื่องที่เหมาะสมถูกต้อง แต่โดยสรุปแล้ว อธรรมและธัมมะจะมิอาจเคียงคู่อยู่ด้วยกัน ในโลกไม่มีคนที่งามพร้อมสมบูรณ์ในทุกสิ่ง และก็ไม่มีเรื่องราวที่ดีงามเพียบพร้อมอยู่ด้วย มิว่าผู้ใดก็ยากจะรับรอง ว่าชั่วชีวิตจะมิเคยปฏิบัติการผิดพลาดบ้าง"

กล่าวแล้วสวมรองเท้าลงจากเตียง แขวนเกียงฮั่นเกี่ยมไว้บนผนังศิลา

เก็งจีฮุ้นผงกศีรษะเห็นพ้องขึ้นอีกครา แต่ในส่วนลึกของหัวใจคล้ายดั่งรู้สึกว่า วาจาประโยคท้าย ๆ ของเล่งจ้วงจี่มีเจตนาจะแก้ตัวให้ตนเองอยู่บ้าง

ด้วยความรู้สึกอันอ่อนไหวปราดเปรียว คิดพาดพิงไปถึงเตี้ยงอุ้ยหงส์ฉิ่นเฮียงเหล็ง และอีกสองคนที่นางรู้สึกตึงมือลำบากใจยิ่ง คือเอี๊ยบเชียวเกียงกับบ้วนเล็กเพี้ย ดังนั้นจึงแสร้งลงจากเตียงไปพลางกล่าวอย่างมีความหมายลึกล้ำไปพลางว่า

"ดังนั้นเมื่อรู้ว่าผิดแล้วกลับเสีย ก็เป็นความดีที่ยิ่งใหญ่ กลัวแต่จะงมงายไม่สำนึก ยิ่งถลำยิ่งลึกจนในที่สุดก็มิอาจจะถอนตัวออกได้"

คนฟังไม่ได้มีความตั้งใจ แต่คนกล่าวมีเจตนาอยู่แน่วแน่ ดังนั้นเล่ง-จ้วงจี่จึงมิได้ไปขบคิดความหมายของวาจา เพียงผงกศีรษะรับคำแล้วเบือนหน้ามองดูช่องลม เห็นอาทิตย์สนทธยากำลังส่องแสงอ่อนจางมาทางม่านเถาวัลย์ จึงกล่าวอย่างได้คิด

"เจ้เจ๊ พวกเราออกไปล่าสัตว์ที่เชิงเขามาเป็นไร ?"

"ยังเป็นเช้าวันพรุ่งเถิด ขณะนี้ควรประกอบอาหารค่ำแล้ว"

แล้วทั้งสองจึงเดินออกไป เครื่องครัวเครื่องใช้ทางนอกถ้ำมีอยู่ครบครัน เล่งจ้วงจี่แม้ไม่มีความสามารถในการหุงหาอาหาร แต่ก่อไฟหิ้วน้ำนั้นทำได้เหลือเฟือ

อาหารค่ำมื้อนี้แม้จะง่าย ๆ แต่รู้สึกรสชาติถูกปากเอร็ดอร่อยนัก เนื่องจากเป็นวันแรกของสองสามีภรรยาอายุเยาว์ที่ช่วยกันทำขึ้นอย่างสนิทสนมกลมเกลียว เป็นวันเริ่มต้นของชีวิตใหม่ที่จะดำเนินร่วมกันไปชั่วกาลนาน

เล่งจ้วงจี่อยู่ต่อหน้าภรรยาโสภา จิตใจก็อิ่มเอิบซาบซึ้ง ช่วงเวลานี้ลืมเลือนเตี้ยงอุ้ยหงส์ที่ตรอมตรมด้วยความคิดคำนึงถึงตน ละเลยบ้วนเล็กเพี้ยที่หม่นหมองเพราะความอาดูร ฉิ่นเฮียงเหล็งที่น้ำตาอาบหน้าแต่เช้าจรดเย็นและเอี๊ยบเซียวเกียงที่เริ่มซูบซีดร่วงโรย

ในความรู้สึกนึกคิดของเล่งจ้วงจี่ มีแต่พยายามล้างแค้นแทนอาจารย์ฆ่าโอวเฮาะเต้าเจี้ยงให้ตายเสียแต่เร็วไว แล้วอยู่กับเกียงเจ้เจ๊ในห้องอันซอมซ่อนี้จวบชั่วชีวิต กตัญญูกตเวทีต่อซือบ้อ มิเสนอหน้าออกไปในวงพวกนักเลงอีก

เก็งจีฮุ้นเหลือบแลดูสามีที่รักปักใจ เป็นชายในฝันที่นางเคยบรรจงวาดไว้ในมโนภาพมาเนิ่นนาน คิดถึงเมื่อครั้งอยู่ในอ้อโฮ้วซัวจึง สารรูปที่แสร้งทำเป็นโง่เขลาซึมเซามีทีท่าคล้ายหนอนตำราตัวใหญ่ รู้สึกน่าขบขันเหลือร้าย ในตอนนั้นกลัวจะสูญเสียร่องรอยของเล่งจ้วงจี่อยู่ถ่ายเดียว หาคาดไม่ว่าเล่งจ้วงจี่กลับมาเป็นสามีของนางเสียได้

เมื่อคิดถึงคำ 'สามี' สีหน้านางก็แดงขึ้นทันที หัวใจเต้นระทึกถี่เร็ว ค่ำนี้ก็เป็นคืนร่วมห้องฉลองวิวาห์ของสามีภรรยา กับเล่งตี้ตี่ที่รักยิ่งนี้ มิทราบจะต่อต้านจัดการฉันใดดี คิดถึงการจู่โจมที่ใกล้จะมา และตนก็ไม่มีปัญญาต่อต้านขัดขืน ทำให้นางที่ดื่มด่ำอยู่ในความสุขสดชื่น ในความเคลิ้มคิดอันวาบหวาม ยังรู้สึกสะท้านด้วยความหวาดหวั่น

ลอบชำเลืองตาชม้ายไป ชายในดวงใจค่อย ๆ กินค่อย ๆ เคี้ยว คล้าย

ดั่งก็ตกอยู่ในภวังค์ความครุ่นคิดไปเช่นกัน

แต่ทว่านางอดมิได้ต้องถามไถ่ตนเองด้วยความเอียงอาย...เล่งจ้วงจี่กำลังคิดถึงปัญหาเดียวกับนางอยู่ใช่หรือไม่ ?

คิดถึงเรื่องที่น่ากระดากอาย หน้านางพลันร้อนผ่าวแล้วแดงฉานจนถึงใบหู นางมิอาจจะนั่งอยู่ต่อไปได้อีกแล้วจำต้องวางชามตะเกียบลงเบา ๆ ลอบออกไปอย่างเงียบเชียบมิมีซุ่มเสียง

แต่ทว่าเล่งจ้วงจี่ที่ยังเคี้ยวเอื้องอย่างแช่มช้าเนิบนาบ มิทราบภรรยาที่รักได้ผละหนีหน้าไปเสียแล้ว

เก็งจีฮุ้นพาหัวใจอันกระตือรือร้นจนวาบหวามดื่มด่ำเดินกลับเข้าไปในห้องนอนส่วนตัว มองดูเทียนแดงเล่มมหึมาบนเชิง ในใจก็ตื้นตันบุญคุณที่มารดามีความรอบคอบให้อย่างสมบูรณ์

แสงสว่างในห้องได้เริ่มรำไรจนเลือนราง นางจุดเทียนแดงบนเชิงขึ้นก่อน ทั่วห้องก็เปี่ยมด้วยแสงอันนุ่มนวลเย็นตา จิตใจของเก็งจีฮุ้นยามนี้รู้สึกว่า แสงสว่างนวลตาของเทียนแดงได้สร้างความลี้ลับพิสดารแก่นางเพิ่มขึ้นอีกมากหลาย พร้อมกันนั้นก็เป็นสัญลักษณ์บ่งบอกว่าอนาคตของนางกับเล่งตี้ตี๋จะมีแต่ความสุกใสสว่างอยู่เคียงข้างกันจวบชั่วเฒ่าชรา

นางจัดการปูที่นอนบนเตียงศิลา และตั้งอกตั้งใจวางหมอนขาวสะอาดทั้งสองใบเคียงคู่กันอย่างประณีต แต่ทว่าใบหน้าที่สะคราญปานบุปผาเบ่งบานของนางแดงฉานจนสดใสไปแล้ว

ขณะที่นางเหม่อมองดูหมอนคู่จนเชื่องชืมนั้น เล่งจ้วงจี่ได้ย่องกริบเข้ามาแล้ว มองดูเทียนแดงที่จุดสว่างในห้อง หมอนขาวสะอาดเรียงเป็นระเบียบเรียบร้อยบนหัวเตียง จิตใจของเล่งจ้วงจี่ก็เกิดฟุ้งซ่านในทางอกุศลทันที

โดยเฉพาะเมื่อเห็นเกียงเจ้เจ๊อันเป็นภรรยางามสะคราญปานหยาดฟ้ากำลังยิ้มแย้มเอียงอายหน้าแดงระเรื่อ เหม่อมองดูหมอนคู่จนซึมเซา หัวใจก็บังเกิดความปลาบปลื้มปีติอย่างที่มิเคยมีมาก่อน จนอดมิได้ต้องหัวร่อออก

ไปอย่างลืมตัว

เก็งจีฮุ้นสะดุ้งจนตัวลอย รีบเงยหน้ามองมาก็อายจนแทบต้องแทรกแผ่นดินหนี ร้องครางเบา ๆ ด้วยความอายจนหน้าสดใส โถมศีรษะซุกเข้าในอ้อมอกเล่งตี้ตี๋มิกล้าเงยหน้าขึ้นมาอีกแล้ว

เล่งจ้วงจี่แสร้งทำเป็นตกใจ ยื่นมือโอบเก็งจีฮุ้นไว้ในอ้อมอก และแสร้งก้มริมฝีปากไปติดใบหูของเก็งจีฮุ้น ถามเบา ๆ อย่างสงสัยมิเข้าใจ

"เจ้เจ๊ มีเรื่องอันใดหรือ ?"

เก็งจีฮุ้นทั้งอายทั้งกระวนกระวาย ขยี้เท้าแล้วสะบัดเสียงขึ้น

พอกล่าวก็บิดร่างแน่งน้อยเบียดใบหน้าที่แดงฉานเข้าไปในซอกแขนเล่ง-จ้วงจี่ตลอดเวลา

บทที่ยี่สิบสอง ผนึกร่างรวมกระบี่

เล่ห์กระเท่ห์ของเล่งจ้วงจี่พอถูกเปิดเผย ก็หัวร่อฮาฮาด้วยความ

ปลาบปลื้ม พาลรั้งร่างอันแน่งน้อยของเก็งจีฮุ้นแนบแน่น สะกิดปลายเท้าโดดมาที่หน้าเตียง

เก็งจีฮุ้นตื่นตกใจจนหน้าถอดสี ร้องเสียงแหลมเล็กอย่างลืมตัวขึ้นทันที

"ตี้ตี๋ท่าน..."

เนื่องจากความแตกตื่นจนลนลาน เสียงจึงได้ดังผิดปรกติ เล่งจ้วงจี่พลอยตื่นตกใจจนรู้สำนึกตัวว่าตนออกจะวู่วามหุนหันไปบ้าง ละอายจนหน้าแดง แล้วรีบวางร่างเก็งจีฮุ้นลงบนเตียง

เก็งจีฮุ้นพอร้องออกจากปากก็รู้สึกสำนึกผิด ยามนี้เห็นเล่งจ้วงจี่รีบลนลานวางร่างลงบนเตียง พร้อมกันนั้นใบหน้างามสง่าที่แดงฉานก็เปี่ยมความอับอายเสียใจ นางรีบนั่งขึ้นมา ตาอันสดใสรีบมองจ้องเล่งจ้วงจี่ด้วยความลนลานหวาดหวั่น กล่าวถามเสียงนุ่มนวลอย่างเสียใจ

"ท่านมิมีโทสะ ?"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็งุนงง กลับต้องถามอย่างสงสัยว่า

"ท่านว่ากระไร ?"

เก็งจีฮุ้นทราบว่าเล่งจ้วงจี่มิได้มีความคิดเช่นนั้น รู้สึกว่าตนออกจะอ่อนไหวเกินไป ขณะเมื่อได้ยินถามย่อมมิอาจจะอธิบายออกไป จำต้องหัวร่อแล้วกล่าวอย่างเอียงอาย

"ท่านมิรู้ว่าสามีอุ้มภรรยา ภรรยามาแตกตื่นตกใจแล้วเป็นที่น่าหัวร่อมากไป ?"

เล่งจ้วงจี่พอฟัง ความละอายใจที่มีอยู่น้อยนิดก็พาลหายหมดสิ้น จึงแย้มยิ้มอย่างสง่า แสร้งสัพยอกด้วยอารมณ์ขันขึ้นว่า

"แน่นอน ข้าพเจ้ากำลังพิศวงสงสัยในเรื่องนี้ใหญ่หลวงมาก"

กล่าวแล้วรีบก้มหน้าลงไปจูบบนหน้าผากนางเบา ๆ ครั้งหนึ่ง

เก็งจีฮุ้นเห็นเล่งจ้วงจี่มีเจตนาสัพยอก ก็แค่นเสียงอย่างแง่งอน แต่นางกลับชำเลืองแลมาทางด้านหน้า รับจูบนี้อย่างนุ่มนวลมิขัดขืน

เล่งจ้วงจี่พอเห็นกำลังใจพลันใหญ่โตขึ้นอีกอักโข เลื่อนจากหน้าผากมาจนถึงริมฝีปากระเรื่อ

สุดท้าย เล่งจ้วงจี่กำเริบถึงกับโอบรัดเก็งจีฮุ้นไว้ในอ้อมอกจนแนบแน่น

เล่งจ้วงจี่มัวเมาจนลืมตัวแล้วรู้สึกอย่างชัดเจนว่า หัวใจของเกียงเจ้เจ๊ในอ้อมอกตนกำลังเต้นถี่เร็ว สองแก้มก็ร้อนผะผ่าว ร่างแน่งน้อยสั่นระริกเบา ๆ

ดังนั้นเอง มือจึงได้เริ่มเคลื่อนไหวช้า ๆ ไปตามสัญชาตญาณ บ่งบอกความในใจว่ารีบเร่งใคร่จะได้ระบายความรักอันร้อนระอุออกไป

ทันใดฝ่ามือของเล่งจ้วงจี่ได้ลูบไปบนปทุมถันอันกลมกลึงเต่งตึงของนางอย่างแรง

เก็งจีฮุ้นครางเบา ๆ ร่างแน่งน้อยสะดุ้งเฮือกขึ้นสุดตัว แต่หัวใจของเล่งจ้วงจี่พลันพุ่งวาบไปถึงข้อความในคัมภีร์หนังมนุษย์ที่ติดอยู่บนอกของนาง

ขณะเวลานั้นเอง...

เสียงระฆังมหึมาดังขึ้นหง่างใหญ่ สะท้านทั่วไปทั้งเทือกเขาลำเนาไม้ เล่งจ้วงจี่สะดุ้งรู้สึกตัว จิตใจแจ่มใสขึ้นในบัดดล รีบผละจากเก็งจีฮุ้นทันที

เก็งจีฮุ้นพอระงับใจก็ต้องถามด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"เล่งเชียวเก็งเกิดเรื่องราวใดขึ้นอีกกระมัง ?"

"นั่นเป็นระฆังวัตรค่ำของพวกท่าน"

ขณะกล่าวได้ยินเสียงกลองดัง ตง ตง ตง แว่วมาไม่ขาดระยะ เล่งจ้วงจี่หน้าเปลี่ยนสีทันที รีบร้องอย่างตื่นเต้นสงสัย

"เมื่อคราก่อนวัตรค่ำเพียงย่ำระฆัง แต่ไฉนค่ำนี้จึงมีเสียงกลองผสมด้วย"

เก็งจีฮุ้นไม่อาจไว้วางใจ รีบลุกขึ้นกล่าวอย่างเร่งร้อนให้ไปดูกัน แล้วรีบตบแต่งเรือนผมที่ยุ่งเหยิงเล็กน้อย จัดเสื้อผ้าเรียบร้อยแล้วพาเล่งจ้วงจี่ออกจากถ้ำ

เล่งจ้วงจี่ที่นึกถึงคำห้ามปรามของปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบจึงได้เตือนสติขึ้นว่า

"เราสองไม่อาจเข้าไปในอารามโดยวู่วาม ทำลายกฎระเบียบของอารามท่านเป็นสตรียังพอมีทางอภัย ข้าพเจ้าก็ไม่อาจเข้าไปได้เด็ดขาด"

ขณะที่แหวกม่านเถาวัลย์มองไป ทั้งสองต่างรู้สึกสงสัย เพราะทางทิศเหนือของอารามเล่งเชียวเก็งมีแสงโคมไฟพวยพุ่งขึ้นท้องฟ้าจนสว่างไสว เป็นที่สะดุดตาน่าประหลาดใจยิ่งนัก

เก็งจีฮุ้นรีบชี้ไปบนหน้าผา ละล่ำละลักว่า

"พวกเรารีบขึ้นไปดูบนหน้าผาก่อน แล้วค่อยตกลงใจกันภายหลัง"

กล่าวแล้วสะบัดแขนเสื้อพุ่งร่างขึ้นไปบนหน้าผาก่อนอย่างเร่งร้อน เล่งจ้วงจี่ที่รู้สึกเห็นพ้องในความคิดก็ตามติดโดยกระชั้นชิดมิทอดห่าง เมื่อขึ้นถึงยอดผาลมหนาวเหน็บโหมกระหน่ำ หิมะพร่างพรูลงสู่ร่าง ทำให้เก็งจีฮุ้นต้องสยิวกายขึ้นอย่างลืมตัว

เล่งจ้วงจี่ที่เห็นถนัดชัดตา รีบรวบร่างภรรยาไว้ในอ้อมอก เก็งจีฮุ้นก็มิบ่ายเบี่ยงถือตัว รีบแนบเข้าไปหาความอบอุ่นของอ้อมอกสามีทันที

ทั้งสองเพ่งตามองไป ก็ต้องพิศวงสงสัยกันอย่างใหญ่หลวง เพราะในอารามเล่งเชียวเก็งอันกว้างใหญ่โอฬาร มีแสงโคมไฟเป็นร้อย ๆ พัน ๆ ดวง สว่างไสวดุจกลางวัน กระจ่างไปทั่วทุกทิศทาง ขณะเวลานั้นเสียงระฆังครั้งที่สามได้ดังขึ้น เสียงกลองก็เงียบหายลงในบัดดล

ลมโชยมาหอบหนึ่ง พัดพาเสียงสวดมนต์และเสียงเคาะจังหวะดังแว่วมา ทำให้เก็งจีฮุ้นต้องขมวดคิ้ว เงยหน้าถามเล่งจ้วงจี่

"วันนี้เป็นวันใด ?"

"ผู้น้องมิทราบ... อาจบางทีเป็นชิวอิ๊ดกระมัง ?"

"วันขึ้นแรมนั้น ในอารามจะมีพิธีวัตรค่ำเต็มพิธีถึงปานนี้ทีเดียวหรือ ?"

"ผู้น้องมาก่อนเจ้เจ๊เพียงสี่วัน ในขึ้นแรมเดือนก่อนจะมีวัตรค่ำดังนี้หรือไม่ก็มิอาจทราบได้ แต่เท่าที่สังเกตสภาพของค่ำคืนนี้ อาจบางทีเป็นเช่นนั้น"

เมื่อเห็นสภาพเช่นนี้แล้ว ทั้งสองย่อมมิอาจจะเข้าไปดูเหตุการณ์ ดังนั้นเก็งจีฮุ้นจึงกล่าวว่า

"เรายังคงลงไปเถิด"

แล้วทั้งสองละลิ่วร่างลงจากหน้าผามาจนถึงบันไดปากถ้ำ จูงมือกันเดียงไหล่เข้าในห้องศิลา รู้สึกแสงเทียนนวลใยสบายตาอบอุ่นดั่งเป็นฤดูชุนเทียน แต่ทว่าอารมณ์อันกระตือรือร้นดื่มด่ำของทั้งสองเมื่อครู่นี้ ได้ถูกวัตรค่ำของเล่งเชียวเก็งทำลายไปจนหมดสิ้นแล้ว

เล่งจ้วงจี่เห็นเกียงซือเจ๊เดินซึมเซาไปนั่งตาลอยที่ริมเตียง จึงได้เสนอความเห็นขึ้นว่า

"เจ้เจ๊ พวกเราเริ่มมาค้นคว้าวิชาในคัมภีร์หนังมนุษย์นั้นเถิด"

เก็งจีฮุ้นพอฟังหน้าพลันแดงฉาน ถามอย่างลังเลใจว่า

"ท่านขณะนี้จะสงบใจให้เยือกเย็นได้หรือ ?"

"ข้าพเจ้าต้องการให้เจ้เจ๊ได้รู้ว่า ข้าพเจ้ามีตบะอันเข้มแข็งน่าแตกตื่นตกใจ"

เก็งจีฮุ้นแม้อยู่ต่อหน้าสามี มิจำเป็นต้องอับอายปานนั้น แต่ดรุณี

พรหมจารีจะเปิดอกเผยปทุมถันย่อมตะขิดตะขวงใจมิอาจจะคลายได้

แต่เมื่อหวนคิดถึงบิดา เพราะคัมภีร์แผ่นนี้ ทำให้ตัดแขนขาจนทุพพลภาพ เสียอนาคตอันรุ่งโรจน์โชติช่วงจนยับเยิน ความอับอายก็ปลาสนาการทันที แต่เพื่อเป็นการรอบคอบสุขุม นางยังคงต้องกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวจริงจัง

"ค้นคว้าวิชาในคัมภีร์ ถือสาเรื่องจิตใจสมาธิแตกซ่านอย่างยิ่ง หากแม้ชะล่าใจไปชั่ววูบ สถานเบาเพียงไฟธาตุแตกจนพิการ สถานหนักจะต้องสูญเสียชีวิต เรื่องมิใช่จะไร้ความหมายดั่งทารกเล่นกัน พอมีความมั่นใจในข้อนี้หรือไม่ ?"

"ผู้น้องทราบดี เจ้าเจ๊มิต้องกังวลวิตก"

เก็งจีฮุ้นพอฟังรีบถอดรองเท้าขึ้นเตียง หันหลังให้แสงเทียนแล้วปลดกระดุมเปลื้องเสื้ออย่างช้า ๆ

เล่งจ้วงจี่เดินมาที่ประตู ปิดลงกลอนเรียบร้อยแล้วจึงถอดรองเท้าขึ้นเตียง นั่งขัดสมาธิลงตรงหน้าเก็งจีฮุ้น หลับตาข่มจิตใจ สลัดความคิดสับสนทั้งหลายออกไปจนเยือกเย็น

ภายในห้องเงียบวังเวง ไม่มีเสียงเปลื้องเสื้อผ้าอีกแล้ว

เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่าเก็งจีฮุ้นตระเตรียมทุกสิ่งเสร็จสรรพจึงลืมตาขึ้นทันที พบเห็นที่เบื้องหน้าเป็นผิวกายอันขาวผ่องยองใย อกอูมกลมกลึงเป็นประกายสดใสละลานใจ อกอูมตูมตั้งทั้งสองนี้เป็นที่เย้ายวนอย่างยิ่งอยู่แล้ว โดยเฉพาะจุดสีชมพูทั้งสองที่ปลายถันยิ่งสร้างความกระสันจนปั่นป่วนใจเหลือระงับได้

จิตใจเล่งจ้วงจี่พลันว้าวุ่นสับสนทันที นอกจากอกอันกลึงเกลาขาวแวววาว ที่ทำให้ใจสั่นตาลายทั้งสองแล้วเล่งจ้วงจี่ไม่มีสมาธิพอจะไปเห็นอักษรสีแดงตัวน้อย ๆ ที่มีอยู่บนเนินปทุมถันนั้นเลย

ช่วงเวลานี้ ทั้งหน้าผากทั้งฝ่ามือ ต่างมีเหงื่อซึมออกมาจนชุ่มโชก เล่งจ้วงจี่ในยามนี้ ทั้งจิตใจ ฐานะ และสิ่งแวดล้อม ผิดแปลกกว่าเมื่อครั้งอยู่ในถ้ำไหล่เขาเบ้อันซัวมากมาย

ยามนั้นจิตใจว้าวุ่นกระสับกระส่ายลนลาน ข้อแรกต้องการช่วยชีวิตคนกอปรกับข้างกายยังมีจิ้นเต็กไต้ซืออันเป็นหลวงจีนปริยัติธรรมสูงส่ง และพานพบคัมภีร์หนังมนุษย์อยู่บนอกของเก็งจีฮุ้นอย่างไม่คาดหมาย จึงแตกตื่นยินดีจนไม่มีกะใจจะไปคิดฟุ้งซ่านถึงเรื่องอื่นใด

แต่บัดนี้เก็งจีฮุ้นก็ได้เป็นภรรยาของตัวแล้ว และค่ำนี้ยังเป็นคืนวิวาห์ที่ได้เข้าหอในคืนแรก ที่ซึ่งนั่งอยู่นี้คือเตียงวิวาห์อันเสมือนหนึ่งวิมานของทั้งสองฝ่าย

โดยเฉพาะระหว่างเก็งจีฮุ้นกับเล่งจ้วงจี่ มีความรักซึ้งแน่นขึ้นทุกวี่วัน หลังจากพรากแล้วมาพบพาน ดังนั้นในความรักที่ฮือโหมจนระอุ เล่งจ้วงจี่ก็ไม่มีปัญญาจะข่มกลั้นความพลุ่งพล่านของอารมณ์ได้

เก็งจีฮุ้นพริ้มตาสดใสของนางลง ลอบพิจารณาดูสีหน้าท่าทีของเล่งจ้วงจี่พอยามนี้ได้เห็นก็สะท้านหวั่นไหวจนใจหายวาบ นางดูออกว่าเล่งจ้วงจี่ไม่มีอารมณ์อันผ่องใส สมาธิมิได้แน่วแน่หนักแน่น !

ในอารามอันรุ่มร้อนกระวนกระวาย ความคิดพุ่งวาบดุจสายฟ้า แต่ยังแสร้งพริ้มตาทำทีมิพบเห็น กล่าวด้วยความเจ็บช้ำรันทดขึ้นว่า

"ทุก ๆ วิกาลที่เจ้เจ๊คิดถึงคัมภีร์นี้แล้ว จะเกิดมโนภาพคิดถึงเหตุการณ์ครั้งกระโน้น ที่บิดาแบกสะพายเราเผชิญหน้ากับศัตรูอย่างดุร้าย เรามาตรแม้นไม่มีเค้าหน้าบิดาอยู่ในความทรงจำ แต่เรามักคิดถึงท่าทีที่เจ็บปวดรวดร้าวตอนถูกตัดมือตัดเท้าได้อย่างชัดเจน ดังนั้นเจ้เจ๊มักร่ำไห้กระสับกระส่ายจนสว่างคาตาก็มิอาจจะหลับใหลไปได้"

วาจาชะงักลงชั่วขณะ ทอดถอนใจด้วยความรันทดหดหู่ จึงเล่าสืบต่อด้วยเสียงสะท้าน

"กับน้องท่าน เจ้เจ๊มิได้มีความมุ่งหวังอันเลิศลอยอย่างไร ขอเพียงให้ท่านค้นคว้าซึ้งถึงหลักวิชาในคัมภีร์ ฝึกสำเร็จในยอดวิชาสูงส่ง เบื้องบนพอประโลมใจวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ของบิดาในสรวงสวรรค์ เบื้องใกล้ประโลมใจมารดาที่มุ่งหวังต่อตัวท่าน ล้างแค้นแทนบิดาได้ในเร็ววันเพื่อกตเวทีตาม

หน้าที่ของบุตรและเขย จงรักภักดีตามหน้าที่ของศิษย์"

วาจาอันยาวเหยียดพอกล่าวจบ เล่งจ้วงจี่ได้หลั่งน้ำตาและหยาดเหงื่อพร่างพรูดุจห่าฝน อับอายใจสุดซึ้งยากจะทน พริ้มตาทั้งสองมิกล้าเงยหน้าขึ้นอีกแล้ว

ยามนี้ในห้วงลึกของจิตใจปรากฏโฉมหน้าที่เปี่ยมความเมตตาปรานีของอาจารย์ขึ้นมาแย้มยิ้มให้ โสตประสาทก้องด้วยเสียงอันนุ่มนวลสนิทสนมที่ท่านพร่ำสั่งอบรม หวนคิดถึงคำสั่งเสียของอาจารย์ที่ย้ำมา เล่งจ้วงจี่แทบจะต้องร่ำไห้เสียงดัง ๆ มาระบายความอัดอั้นในอกไป

เก็งจีฮุ้นนั่งขัดสมาธิตัวตรง ตาที่พริ้มหลับของนางมีหยาดน้ำหลั่งไหลลงช้า ๆ นางรู้ดีว่าเล่งจ้วงจี่ยามนี้มีความเจ็บช้ำสำนึกอย่างรุนแรง ดังนั้นจึงนั่งสงบนิ่งตัวตรงมิกล้าไปรบกวนต่อเล่งจ้วงจี่

จนครู่ใหญ่ให้หลัง สีหน้าท่าทีของเล่งจ้วงจี่จึงเริ่มเป็นปรกติไปทีละน้อย แต่ทว่าหยาดน้ำตาบนสองแก้มยังคงเนืองนองมิได้แห้งไป

เก็งจีฮุ้นรู้ดีว่า จิตใจเล่งจ้วงจี่สงบเยือกเย็นลงแล้ว เพื่อมิให้กระทบกระเทือนต่อจิตใจอารมณ์ จึงได้ลอบเช็ดคราบน้ำตาบนแก้มผ่องออกไป สงบใจรอคอยการลืมตาของเล่งจ้วงจี่

ในที่สุดตาเล่งจ้วงจี่ก็ลืมขึ้นแล้ว มีความคมวาวราวสายฟ้า พุ่งวาบมาที่ปทุมถันข้างซ้ายของเก็งจีฮุ้น

เก็งจีฮุ้นมิกล้าประสานสายตาของเล่งจ้วงจี่ จึงรีบพริ้มตาหลับลงไปจริง ๆ บนอกอวบอูมที่ขาวผ่องจนแวววาวของนาง คล้ายดั่งร้อนผะผ่าวไปด้วยสายตาอันคมกล้าของเล่งจ้วงที่เพ่งพิจารณา

ในห้องมีแต่ความเงียบงันวังเวง นอกเสียจากเปลวเทียนจะปะทุเป็นครั้งเป็นคราวขึ้นเบา ๆ แล้ว มิได้ยินซุ่มเสียงสำเนียงอื่นใดทั้งสิ้น

มิทราบผ่านเวลาไปนานเท่าใด พลันได้ยินเล่งจ้วงจี่ร้องขึ้นเบา ๆ อย่างกระตือรือร้น

"เจ้เจ๊ ลืมตาได้แล้ว"

เก็งจีฮุ้นพอฟังรีบลืมตาขึ้นมา เห็นเล่งจ้วงจี่ท่าทีผ่องใสคึกคัก ตาเป็นประกายแววาวับเจิดจ้า คิ้วเลิกขึ้นสูงริมฝีปากแย้มยิ้ม จ้องมองนางอย่างกระหยิ่มยินดี

เก็งจีฮุ้นรู้สึกสงสัยใจอยู่บ้าง เนื่องจากนางเห็นใบหน้าอันงามสง่าของเล่งจ้วงจี่ไม่มีแววเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า จึงต้องถามขึ้นด้วยความพิศวงว่า

"ท่านอ่านจบแล้วกระมัง ?"

เล่งจ้วงจี่ผงกศีรษะอย่างร่าเริงเบิกบาน เก็งจีฮุ้นคำนวณจากสีหน้าเล่งจ้วงจี่ แน่ใจว่าจะต้องได้รับผลดีมากมายใหญ่หลวง แต่ยังต้องถามด้วยความกังวลสนใจว่า

"ท่านค้นคว้าซึ้งถึงความลึกล้ำพิสดารในวิชาแล้วกระมัง ?"

เล่งจ้วงจี่แสร้งชี้ไปที่อกอวบอูมของเก็งจีฮุ้น หัวร่อแล้วกล่าวอย่างครึกครื้นขึ้น

"เจ้เจ๊หาฯยังไม่ปกปิดอกไว้ เคล็ดวิชาที่ผู้น้องท่องจำอย่างฝืนใจ น่ากลัวจะถูกลืมเลือนไปหมดสิ้นแล้ว"

เก็งจีฮุ้นหน้าแดงฉาน รีบปิดอกลงอย่างรวดเร็ว ดุใส่เล่งจ้วงจี่อย่างเอียงอายแต่มีเสน่ห์ จากนั้นตัดพ้ออย่างแง่งอนแย้มยิ้ม

"ท่านรู้สึกจะเลวลงทุกวันแล้ว"

กล่าวแล้วรีบหันร่างจัดการสวมใส่เสื้อผ้าจนเรียบร้อย หันมาถามอย่างกระตือรือร้น

"ในคัมภีร์จารึกวิชาใด ?"

"ไม่มีวิชาประหลาดที่น่าแตกตื่นใจกระไรเลย นอกจากชิงเกี่ยมฮะอิด (ผนึกร่างในกระบี่) อันเป็นไม้ตายของอสูรกระบี่โอวอีค้วงเซ็งผู้อาวุโส ที่ถือเป็นยอดวิชาสถาปนาศักดิ์ศรีจนกระเดื่องเลื่องลือ"

เก็งจีฮุ้นเบิกตาจนกลมกว้าง ร้องขึ้นด้วยความตื่นเต้นยินดี

"นั้นยังมิใช่สูงส่งจนน่าแตกตื่นตกใจอีก ? หากท่านฝึกวิชาชิงเกี่ยมฮะอิดสำเร็จจริง ทั่วทั้งแผ่นดินมีแต่ท่านเท่านั้น ที่มีเพลงกระบี่อันสูงล้ำสุดยอด"

เล่งจ้วงจี่แสร้งอดกลั้นหัวร่อไว้ ส่งเสียงราบเรียบต่อไป

"บทที่สองคืองื่อเกี่ยมแป๊ะลี้ (บังคับกระบี่ร้อยลี้)"

เก็งจีฮุ้นพอฟังพลันอุทานขึ้นด้วยความตื่นตกใจตะลึงลานไปทันที

เล่งจ้วงจี่แย้มยิ้มแล้วสัพยอกขึ้นว่า

"ดังนั้นจึงว่าบทแรกไม่มีที่ประหลาดพิสดารอย่างไร"

เก็งจีฮุ้นพอระงับใจได้ก็รู้แจ้งกระจ่างในบัดดล ที่แท้เล่งตี้ตี๋ข่มกลั้นความลิงโลดปีติในใจ มีเจตนาสัพยอกหยอกล้อนางนั่นเอง พอได้คิดก็ร้องครางเบา ๆ แล้วโถมเข้าหาเล่งจ้วงจี่ รัวกำปั้นทุบไปบนหลังไหล่ดั่งราวกับย่ำกลอง ปากก็ร้องอย่างแง่งอน

เล่งจ้วงจี่ตื่นตกใจยิ่งนัก รีบยกมือกุมศีรษะไว้ปากก็หัวร่อฮาฮา ปล่อยให้นางทุบอย่างเบา ๆ ไปตามใจชอบ

เก็งจีฮุ้นทุบหลายคราจนสาแก่ใจ แต่ยังกล่าวดั่งเป็นคำสั่งว่า

"รีบท่องเคล็ดวิชาให้เจ้เจ๊ฟัง"

"ซิงเกี่ยมฮะอิดนั้น เจ้เจ๊อาจบางทีสามารถฝึกสำเร็จได้ สำหรับงื่อเกี่ยม-แป๊ะลี้ เราท่านสองคนในขณะนี้ไม่มีทางจะฝึกให้สำเร็จได้ เนื่องจากในด้านพลังฝึกปรือ มิอาจจะบรรลุถึงขั้นสมควร"

"จะคิดฝึกให้ถึงขั้นงื่อเกี่ยม (บังคับกระบี่) อย่างน้อยต้องมีพลังการฝึกปรือมิต่ำกว่าหนึ่งร้อยปี หรือมีบุญวาสนาประสบชะตาอันประหลาดจึงจะมีหวัง เท่าที่บทสุดท้ายในคัมภีร์บ่งบอกไว้ วิชางื่อเกี่ยมแป๊ะลี้นี้ยังมิถึงขั้นเพียบพร้อมสมบูรณ์ ยังจะต้องรอการค้นคว้ามาต่อเติมดัดแปลง จากข้อนี้เป็นที่เห็นว่า เท่าที่ผู้อาวุโสโอวอีค้วงเซ็งและอีกสามผู้อาวุโสร่วมกันบันทึกคัมภีร์เล่มนี้นั้น ผู้อาวุโสโอวอีค้วงเซ็งมิได้บันทึกเคล็ดวิชางื่อเกี่ยมแป๊ะลี้ไว้ในคัมภีร์ สาเหตุที่แท้จริง หาใช่มีใจแคบอมภูมิไม่ แต่เป็นเพราะยังมิได้บรรลุถึงขั้นเพียบพร้อมสมบูรณ์นั่นเอง"

"ท่านลองบอกเคล็ดวิชาซิงเกี่ยมฮะอิดมาให้เจ้เจ๊ฟังก่อนเป็นไร ?"

"ยามนี้บอกไป น่ากลัวยังมิอาจจะบ่งชี้ความลึกล้ำพิสดารของหลักวิชา

ได้ถูก จำต้องให้ผู้น้องฝึกปรือจนคล่องแล้ว จึงจะบรรยายได้ละเอียดถี่ถ้วน"

"ในเมื่อเช่นนั้น ขณะนี้ท่านก็ออกไปฝึกที่นอกถ้ำสักหลายครั้งดูก่อน ?"

กล่าวแล้ว รีบสวมรองเท้าเดินไปปลดกระบี่บนผนังลงมา

เล่งจ้วงจี่ที่แม้มีเจตนาออกไปฝึกที่นอกถ้ำ แต่ไม่คิดว่าเก็งจีฮุ้นจะมีใจร้อนวู่วามถึงปานนี้ ดังนั้นจึงรีบสวมรองเท้าแล้วจูงมือเก็งจีฮุ้น รับกระบี่เกียงฮั่นเกี่ยมอย่างกระปรี้กระเปร่า พากันออกจากนอกถ้ำไป

ขณะนี้เป็นเวลายามสองแล้ว ทุกทิศทางเงียบงันวังเวง ทั่วทั้งหุบเขาเขียวขจีมีแต่ความมืดมิด ดาราเรียงรายในท้องฟ้าส่องแสงระยิบระยับจับตา ลมเย็นโชยเฉื่อยฉิวจนปลอดโปร่งสบาย

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นพาจิตใจอันกระตือรือร้นคึกคักมาถึงนอกถ้ำ กวาดตามองดูทางทิศเล่งเซียวเก็งไม่มีแสงไฟสว่างไสวดั่งเมื่อครู่แล้ว

ทั้งสองยืนเคียงกันอยู่บนบันไดศิลา เล่งจ้วงจี่กวาดตามองดูทิวทัศน์รอบบริเวณ แล้วชี้ไปยังพุ่มไม้เตี้ย ๆ ที่อยู่ไกลจากด้านขวามือหลายวา กล่าวว่า

"ผู้น้องจะใช้พุ่มไม้น้อยนั้นเป็นเป้าหมายสำหรับทดลองก่อน แต่จะสามารถถึงที่นั้นหรือไม่ ผู้น้องไม่มีความมั่นใจเลย"

กล่าวแล้วผูกกระบี่ไว้ที่เอว สาวเท้าลงจากบันไดสูง

เก็งจีฮุ้นยังยืนอยู่บนบันได ยามนี้เห็นเล่งจ้วงจี่จะร่ายรำวิชากระบี่ชิงเกี่ยมฮะอิดของอสูรกระบี่ที่สะท้านแผ่นดินก็มีความตื่นเต้นขึ้นบ้าง จึงกล่าวอย่างกังวลว่า

"ตี้ตี่ อย่าได้รีบเร่งให้เร็วไปนัก ควรฝึกไปตามขั้นลำดับของเคล็ดวิชาในครั้งแรกไยต้องไปให้ไกลถึงปานนั้น"

เล่งจ้วงจี่ผงกศีรษะรับคำ ทรงกายอยู่บนลานหน้าบันได มือขวากำกระบี่ แหงนหน้ามองท้องฟ้า กระซากกระบี่เกียงฮั่นเกี่ยมจนเสียงดังสดใส ประกายเจิดจ้าพุ่งวาบมาเป็นลำยาว จากนั้นลอบเกร็งพลังเข้าไปในตัวกระบี่ แสงอันเรืองรองก็แผ่กระจายกินรัศมีถึงเชียะเศษทันที

เล่งจ้วงจี่ได้เริ่มฝึกในเก้ากระบี่จักรวาลก่อน ร่างที่เคลื่อนไหวอยู่ไปมา

นำพาประกายกระบี่ให้พุ่งฉวัดเฉวียน ชั่วพริบตาหน้าถ้ำก็กลายเป็นประกายสายฟ้ากลุ่มก้อนใหญ่ครอบคลุมไว้จนบ่าดตา

เก็งจีฮุ้นรับทราบกิตติศัพท์อยู่เนิ่นนานแล้ว ว่าเก้ากระบี่จักรวาลของอสูรกระบี่โอวอีค้วงเซ็ง เป็นเอกแต่ผู้เดียวในบู๊ลิ้ม ยากจะหาผู้ต่อต้านได้ ยามนี้พอเห็นก็รู้สึกเป็นความจริงตามคำร่ำลือ

เห็นที่เบื้องหน้าบันไดอันเป็นลานหญ้าสดใส มีประกายกลุ่มใหญ่พุ่งวนเวียนอยู่ไปมา บัดเดี๋ยวก็กลายเป็นรุ้งเส้นยาว บัดเดี๋ยวกลายเป็นห่ากระบี่สีเงิน บัดเดี๋ยวกลายเป็นสายฟ้าจำนวนร้อย ๆ พัน ๆ พลังกระบี่ที่แหวกฝ่าอากาศดังซู่ซ่าหวีดหวิวน่าหวั่นหวาด ทำให้ผู้ที่ดูต้องรู้สึกตาลายแก้วหูอื้ออึง มิกล้าจะเพ่งดูอยู่นานนัก

เก็งจีฮุ้นดูไปผงกศีรษะไป ถอนใจชมเชยอยู่ไม่ขาดปาก รู้ซึ้งถึงว่าเพลงกระบี่ของตน เมื่อเปรียบกับเก้ากระบี่จักรวาลของเล่งตี้ตี๋ ยังจะต้องด้อยกว่าสักขั้นหนึ่ง โดยเฉพาะขาดความดุดันอำมหิตของเก้ากระบี่จักรวาลไปไม่น้อย

ทันใดประกายบาดตาหย่อมใหญ่ที่เบื้องหน้าพลันผนึกตัว กลายเป็นสายฟ้ากว้างประมาณแปดเชียะผสานเสียงซู่ซ่าอื้ออึง พุ่งวาบดุจเป็นอสนีบาตฟาดไปยังพุ่มไม้เตี้ยที่อยู่ไกลหลายวา

ประกายสายฟ้าที่บาดตาพุ่งวาบก็หายวับ จากนั้นทั่วทั้งหุบเขามืดมิด เล่งจ้วงจี่พอดียืนขวางกระบี่อยู่หน้าพุ่มไม้เตี้ย

เก็งจีฮุ้นพอเห็นตื่นเต้นยินดียิ่ง โห่ร้องแล้วโถมกายเข้าไป เมื่อใกล้มองหน้าเล่งจ้วงจี่ที่ยืนถือกระบี่ขบคิดรีบถามอย่างปีติยินดี

"วิเศษเหลือเกิน คิดไม่ถึงว่าซิงเกี่ยมฮะอิดจะมีอานุภาพอันสูงส่งปานนี้ มิน่าเล่าผู้อาวุโสโอวอีค้วงเซ็งจึงได้เด่นเหนือมือกระบี่ทั่วทั้งธรณี"

เล่งจ้วงจี่หน้าแดงระเรื่อ ยิ้มอย่างขวยเขินแล้วกล่าวว่า

"เยี่ยงนี้ไหนเลยมีอานุภาพอันร้ายกาจดุดัน เมื่อครู่เพิ่งฝึกครั้งแรกยังไม่ซึ้งถึงความลึกล้ำพิสดารของวิชา ห่างจากจุดประสงค์ในคัมภีร์อีกมากมาย

ยังมิถึงหนึ่งในสิบเลย"

"จริงหรือ ?"

"แน่นอน ชิงเกี่ยมฮะอิดพอจะผนึกใช้กับท่าที่สี่ของเก้ากระบี่จักรวาลเริ่มไปจนกระทั่งถึงท่าที่เก้า และทุกท่าก็มีความละม้ายในแนวทางแต่ผิดแปลกในกระบวนท่า..."

"จริงหรือ ? !"

"แน่นอน ผู้น้องจะเริ่มใช้ท่าที่แปดอันมีนามเล้งเซ้งเก้าเทียน (มังกรขึ้นสวรรค์ชั้นเก้า) ท่านจะรู้ว่าวาจาผู้น้องมิใช่คุยเขื่องอวดโอ่ แต่ผู้น้องตกลงใจจะผสานพลังวิชาสุริยันและดาวเหนือมรกต อาจบางทีจะมีอานุภาพเพิ่มพูนขึ้นอีกก็ไม่แน่"

"แต่ท่านอย่าได้เร่งรุดหวังก้าวหน้าให้รุ่มร้อนเกินไปนัก"

กล่าวแล้วพลิ้วกายออกไปไกลกว่าห้าสิบเชียะ ยืนรอคอยอย่างสงบเยือกเย็น

เล่งจ้วงจี่ปฏิบัติตามความสำเร็จที่ได้ใช้มาเมื่อครู่ จนพอรู้ถึงความลึกล้ำของหลักวิชาชิงเกี่ยมฮะอิด ขณะนี้เมื่อได้เริ่มท่องเคล็ดวิชาอยู่ในใจจนชำชองก็เกร็งลมปราณรวมตัวไว้ในจุดศูนย์ ลอบแผ่กำลังเข้าสู่ตัวกระบี่ยกมือชี้ไปที่ท้องฟ้า สะบัดลำแขนจนกลายเป็นประกายกระจายจ้ามากมายนับมิถ้วน

จากนั้นตวาดเบา ๆ พร้อมกับร่างพุ่งไปในอากาศ กระบี่กลายเป็นประกายอันเจิดจ้าพุ่งขึ้นสูงถึงท้องฟ้า

ฉับพลันทันใด ประกายกระบี่บนท้องฟ้าพลันแปรเปลี่ยนเป็นแสงสีเขียวเรืองกระจายกว้างออกแปดเชียะ แสงสีเขียวที่เจิดจ้าจนบาดตาสายนั้น พุ่งวาบลงมาดจเป็นดาวตกจากฟ้า

แสงสีเขียวบาดตาพอถึงพื้น ก็พุ่งตรงไปที่เบื้องหน้าไม่หยุดยั้ง ประกายแสงผ่านที่ใด กิ่งไม้ใบหญ้าขาดกระจัดกระจาย พุ่มไม้เตี้ยบนพื้นก็ถูกฟันขาดกลางต้นไปทุกแห่ง

เก็งจีฮุ้นปากอ้าตาค้าง ตื่นเต้นจนตะลึงลาน มิน่าเล่าเมื่อครู่เล่งจ้วงจี่

จึงได้คุยโอ่ว่าครั้งแรกมีอานุภาพที่ด้อยกว่าความต้องการไม่ถึงหนึ่งในสิบ

ความคิดมิทันจบสิ้น ประกายเขียวเรืองที่พุ่งไปเบื้องหน้าดุจดั่งสายฟ้าพลันมีเสียงตวาดก้องดังขึ้นมา จากนั้นประกายเจิดจ้าได้หดตัวจนเล็กเหลือเส้นน้อยดั่งสายรัดเอว และกลายเป็นสีแดงฉานปานเปลวไฟ จากเตี้ยขึ้นเป็นสูงทีละน้อย ผสานกับเสียงครืนครั่นดั่งฟ้าร้องอยู่แต่ไกล พุ่งไปยังต้นไม้ใหญ่ที่สูงเจ็ดแปดสิบเชียะทางเบื้องหน้า

ประกายสีแดงฉานของกระบี่หมุนเป็นวง อ้อมต้นไม้จนรอบแล้วจึงบินกลับมา ละลิ่วลงบนพื้นอย่างแช่มช้า

เก็งจีฮุ้นพอระงับใจได้ก็โห่ร้องเสียงสดใส วิ่งไปด้วยความตื่นเต้นยินดีแทบคลุ้มคลั่ง พอโถมเข้าใกล้ก็รีบโอบแขนเล่งจ้วงจี่ไว้ นางแทบอดมิได้จะต้องก้มจูบสามีที่ได้กลายเป็นยอดฝีมือกระบี่อันดับหนึ่งในแผ่นดิน

แต่ทว่านางยื่นแขนโอบเล่งจ้วงจี่ไว้แล้ว ขณะจะส่งเสียงร้องเรียกนามเล่งตี้ตี๋ก็ต้องตะลึงลานไปอีกครา

เห็นเล่งจ้วงจี่หน้าซีดขาวสองตาหลับพริ้ม ทั่วร่างมีความร้อนแผ่ซ่านออกมา ใบหน้ามีเหงื่อแตกซุ่มโชกโซมไป

นางแตกตื่นตกใจใหญ่หลวงยิ่ง จนเหงื่อยะเยียบไหลออกมาท่วมตัว ต้องรีบคลายมือจากลำแขนเล่งจ้วงจี่เบา ๆ นางทราบดี เล่งจ้วงจี่เสียพลังภายในไปมากมาย กำลังเกร็งลมปราณพักผ่อนอย่างแช่มช้าอยู่

ฉับพลันนั้นเสียงโครมอันสนั่นปานฟ้าผ่าลงมาสะท้อนสะท้านไปทั่วทั้งหุบเขาใหญ่ สร้างความตื่นตกใจแก่เก็งจีฮุ้นจนรีบเหลียวหน้ามอง

เห็นต้นไม้ใหญ่ที่อยู่ไกลยี่สิบกว่าวา ได้หักลงมาจากช่วงที่มีประกายกระบี่วนใส่ ปลายของลำต้นกำลังโอนเอนล้มลงสู่พื้นอย่างแช่มช้า

ความเร็วของต้นไม้ที่โค่นลงได้เพิ่มขึ้นทุกขณะ ในที่สุดก็มีพลังดุดันพุ่งลงมา จนเสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหวฝุ่นละอองกระจัดกระจาย กิ่งใบค่าคบกระเด็นเซ็นซ่าน เสียงไม้หักดังกึกก้องไม่ขาดหู เป็นเวลาเนิ่นนานจึงได้สงบไป แต่ฝุ่นละอองที่คละคลุ้งกระจายยังคงพวยพุ่งขึ้นท้องฟ้าไม่หยุดยั้ง

เก็งจีฮุ้นเห็นสภาพอันน่าหวาดหวั่นนี้แล้ว ต้องตื่นเต้นจนหน้าซีดเผือด แต่ทว่าเล่งจ้วงจี่ที่หลับตาเกร็งลมปราณยังคงมิได้ลืมตามา

เก็งจีฮุ้นยืนเคียงข้างกายสามีด้วยความรักกังวล เหลือบตามองไปยังใบหน้าที่ได้เริ่มแดงระเรื่อด้วยความรุ่มร้อน จิตใจที่กระสับกระส่ายก็ได้คลายลงไปบ้าง

ขณะเวลานั้น เสียงชายเสื้อปะทะลมดังถี่เร็วเข้ามาจากทิศทางเล่งเซียว-เก็งม่งส่ทางนี้

เก็งจีฮุ้นได้คิด คาดว่านางชีที่อยู่เวรในค่ำนี้ต้องตรวจตราดูเสียงระเบิดของเมื่อครู่เป็นแน่แท้ จึงเหลียวหน้ามอง เห็นมีเงาร่างอันแคล่วคล่องว่องไวสี่สายกำลังพุ่งละลิ่วจากเล่งเซียวเก็งมาในทิศทางนี้ดั่งเหาะเหิน

เก็งจีฮุ้นคำนวณจากวิชาตัวเบาของคนทั้งสี่ มั่นใจว่าจะต้องเป็นชนชั้นหัวหน้าที่มีวัยกลางคน

เก็งจีฮุ้นรู้สึกว่าขณะนี้ไม่บังควรจะพบปะกับพวกแม่ชีทั้งสี่ แต่เล่งตี้ตี๋ยังคงผนึกลมปราณพักผ่อน นางรู้ดีว่าตอนนี้ไม่อาจจะให้เล่งตี้ตี๋ใช้วิชาตัวเบาวิ่งหลบหน้าไปเป็นอันขาด

ผู้ที่พุ่งกายมาทั้งสี่ เนื่องจากเห็นประกายกระบี่เกียงฮั่นเกี่ยมอันเจิดจ้าในมือเล่งจ้วงจี่ ดังนั้นจึงแลเห็นเล่งจ้วงจี่และเก็งจีฮุ้นที่ยืนบนพื้นหญ้าแต่ไกลวิ่งปราด ๆ ตรงเข้ามาในทิศทางนี้

ยามนั้นเก็งจีฮุ้นเห็นถนัดตา ผู้มาทั้งสี่ล้วนครองจีวรสีเหลืองอ่อนหลังสะพายกระบี่ยาว แต่อายุอยู่ในวัยสาวทั้งนั้น

ประกายทางข้างกายพลันวูบจนเบื้องหน้ามืดมิดลงทันที เก็งจีฮุ้นรีบเหลียวหน้ามอง ที่แท้เล่งจ้วงจี่ผนึกลมปราณสำเร็จ กำลังสอดกระบี่เกียงฮั่นเกี่ยมเข้าฝัก นางทราบดี ยามนี้จะหลบหน้าก็ไม่ทันท่วงทีแล้ว

เล่งจ้วงจี่เพิ่งสอดกระบี่เข้าฝัก แม่ชีทั้งสี่ที่วิ่งอยู่ก็มาถึงเบื้องหน้า ที่แท้คือพวกฮุ่ยอัน ฮุ่ยอิมอันเป็นศิษย์ฝีมือเยี่ยมในรุ่นสามนั่นเอง

เมื่อถามไถ่กันแล้วได้ความว่า แสงไฟอันสว่างไสวในอารามเมื่อครู่นี้เป็น

เพราะประกอบพิธีบวชอันยิ่งใหญ่สมบูรณ์แบบของอำจู๊ ส่วนเสียงระเบิดนั้นเกิดขึ้นด้วยสาเหตุยืดยาว เล่งจ้วงจี่ใคร่จะได้เรียนบอกแก่อำจู๊เอง เพราะฉะนั้นจะเข้าไปพบกับอำจู๊ที่ปลงผมสู่ผ้ากาสาวพัสตร์โดยสมบูรณ์ ขอให้แม่ชีสาวทั้งสี่ที่ได้เลื่อนขึ้นเป็นองครักษ์ประจำตัวอำจู๊ช่วยนำทาง

เมื่อแม่ชีสาวทั้งสี่อำลาไปแล้ว เก็งจีฮุ้นร่ำไห้ในชะตาอาภัพของมารดาที่จะต้องเข้าสู่สถาบันสงฆ์ไปชั่วชีวิต แต่เล่งจ้วงจี่ก็ปลอบใจไว้ ว่าเป็นปณิธานของซือบ้อที่ตั้งใจจะสละโลกียวิสัย บัดนี้เมื่อปณิธานทั้งสามประการบรรลุปรารถนา ก็ย่อมปฏิบัติไปตามสัจจะวาจาที่เคยว่าไว้ เล่งจ้วงจี่และเก็งจีฮุ้นพากันเดินมาจนถึงโบสถ์เท่งซิมเต้ย (โบสถ์ชำระใจ) เมื่อเดินสู่ภายใน เห็นจุดคบไว้สว่างไสว ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบยังคงอยู่บนตั่งไม้แดงตัวใหญ่ พวกฮุ่ย-อิม ฮุ่ยอันยืนประคองกระบี่อยู่ที่ด้านหลัง สองฟากข้างเป็นชีน้อยอายุเยาว์จีวรเขียวยืนเคียงอยู่คู่หนึ่งด้วยท่าทีนอบน้อม กลิ่นธูปเทียนกำยานอบอวลไปทั่วทั้งตัวโบสถ์ สร้างความเคร่งขรึมผ่องใสให้แก่ผู้ได้มาในบริเวณนี้ยิ่งนัก

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบยามนี้ครองจีวรสีเหลืองขลิบทอง มือถือลูกประคำหลับตาขัดสมาธิแน่วแน่ จนคล้ายเป็นพระพุทธรูปอันศักดิ์สิทธิ์

แต่ทว่าในใบหน้าที่เคร่งขรึมสำรวมของปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบคล้ายดั่งยังมีความอัดอั้นกังวล คิ้วขาวยาวที่ขมวดอยู่เล็กน้อย บ่งบอกว่ามีความวิตกอยู่อย่างมากหลาย

เมื่อปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบได้ยินเสียงฝีเท้าคนทั้งสองก็ลืมตาขึ้นช้า ๆ มองดูหน้าเล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นที่เดินเคียงคู่ ท่าทีก็ยิ่งเคร่งขรึมขึ้นกว่าเดิม

บัดนี้เก็งจีฮุ้นจึงเพิ่งดูออก สีหน้ามารดาคล้ายดั่งมีความวิตกกังวลอัดอั้นอยู่เปี่ยมล้น

เล่งจ้วงจี่ร้องเรียกซือบ้อ เก็งจีฮุ้นร้องเรียกมารดา ทั้งสองต่างหมอบกายฟุบอยู่กับพื้นไปพร้อมกัน

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบผงกศีรษะเล็กน้อย กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"เรากำลังต้องการหาเจ้าทั้งสอง รีบลุกขึ้นมาสนทนากัน"

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นต่างใจสะท้าน รีบรับคำแล้วลอบชำเลืองมองจ้องกัน ทั้งสองยืนนอบน้อมสำรวมอยู่ทางด้านหนึ่ง ซึ่งปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบรอจนทั้งสองยืนสงบแล้วจึงถามอย่างสงสัยใจขึ้นก่อน

"ฮุ่ยอันกลับมาบอกว่า เจ้าทั้งสองต้องการพบเรา มีเรื่องอันใดหรือ ?"

"ฟังว่ามารดาค่ำนี้ปลงผม..."

"มารดาประสบความสำเร็จตามปณิธาน ก็ย่อมสมควรรับหน้าที่ดูแล เล่งเซียวเก็งเสียแต่เร็วไว"

เล่งจ้วงจี่รีบน้อมกายอธิบายขึ้น

"เจ้เจ๊กับจี่ยี้ต่างเสียใจที่มิได้มาชมพิธี เนื่องจากเป็นวันมหามงคลที่ซือบ้อได้เข้าสู่ร่มเงากาสาวพัสตร์โดยแท้จริง จี่ยี้และเกียงเจ๊ก็สมควรจะมาน้อมอวยพรจึงถูกต้อง"

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบแย้มยิ้มอย่างปลาบปลื้มใจขึ้นทันที กล่าวว่า

"ความกตัญญูของพวกเจ้าเรารู้ดีแล้ว"

เล่งจ้วงจี่กลัวเกรงว่าภรรยาที่รักจะเจ็บช้ำจนหลั่งน้ำตา จึงรีบเปลี่ยนหัวเรื่องขึ้นน้อมกายถามว่า

"ซือบ้อกำลังจะเรียกให้จี่ยี้มา มิทราบมีคำสั่งสอนใดจะกรุณา ?"

พอถามเช่นนั้น รอยยิ้มบนใบหน้าปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบพลันปลาสนาการ ความวิตกกังวลยิ่งประดังขึ้นจนเปี่ยมล้น เห็นคิ้วขาวของนางขมวดมุ่นกล่าวเสียงหนัก ๆ

"เมื่อเจ้าทั้งสองมาฮ่วงซัวนั้น คาดว่าคงดั้นด้นเดินทางมาอย่างเร่งร้อนถ่ายเดียว มิไปสนใจกับคำร่ำลือที่หนาหูในวงพวกนักเลงเลย ?"

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นต่างตื่นตกใจจนงงงัน ทั้งสองคำนวณจากทีท่าอันวิตกกังวลของปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบก็แน่แก่ใจว่า ในวงพวกนักเลงจะต้องมีข่าวคราวที่น่าแตกตื่นตกใจลือระบาดอยู่ และข่าวคราวนั้นจะต้องเป็นผลร้ายแก่ตนอย่างยิ่งยวด มิเช่นนั้นซือบ้อที่ได้เข้าสู่สถาบันสงฆ์ ย่อมไม่ถึงกับมีความกังวลจนปานนี้

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบกล่าวสืบต่อไป

"ขณะนี้วงพวกนักเลงร่ำลือจนอื้อฉาว ว่าพรตอุบาทว์โอวเฮาะจะลงจากเขาด้วยตนเอง เชื้อเชิญเจ้าสำนักและปรมาจารย์ทุกพรรคของบู๊ลิ้ม ร่วมกันกำจัดเล่งจ้วงจี่ที่เป็นศิษย์ของสี่อสูรร้ายในครั้งอดีต"

เก็งจีฮุ้นพอฟังสีหน้าพลันแปรเปลี่ยน อุทานเบา ๆ อย่างลืมตัว

แต่เล่งจ้วงจี่คิ้วเลิกสูงชันตาเป็นประกาย ริมฝีปากมีรอยยิ้มอันเย็นชาปรากฏขึ้นทันที แต่ยังคงกล้ำกลืนฝืนเพลิงโทสะไว้ในอก น้อมกายกล่าวว่า

"นักพรตอุบาทว์ดั้นด้นมาด้วยตนเอง นับเป็นที่สบใจจี่ยี้พอดี เยี่ยงนี้กลับทำให้จี่ยี้และเกียงซือเจ๊มิต้องตรากตรำลำบากไปกับระยะทางเป็นหมื่น ๆ ลี้จนถึงที่กำไซ"

"ค่ายสำนักทั้งหลายในบู๊ลิ้มมีอิทธิพลอำนาจและกำลังที่ยิ่งใหญ่ไพศาล ด้วยกำลังของเจ้าเพียงลำพัง คิดจะต่อต้านกับยอดฝีมือจำนวนพัน ๆ หมื่น ๆ ของค่ายสำนักทั้งหลาย เฉกเช่นเป็นแมลงปอขย่มตอศิลา พาไข่ไปกระแทกหินเท่านั้น"

เล่งจ้วงจี่ที่ขุ่นเคืองจนอัดอก แทบจะต้องเปล่งเสียงหัวร่ออันเย้ยหยันออกมา แต่ยังคงข่มกลั้นเอาไว้ ส่งเสียงกังวานอย่างทะนงขึ้นว่า

"ค่ายสำนักทั้งหลายหากแม้นมีกำลังอยู่มากมาย ยอดฝีมือคับคั่งแออัด แต่จี่ยี้กลับมิได้แยแสพวกมันในสายตา"

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบขมวดคิ้วขาวโพลงจนแนบแน่น ขณะจะปรับความเข้าใจให้เล่งจ้วงจี่ละเลยนิสัยทระนงโอหัง วู่วามเจ้าอารมณ์ และดูแคลนศัตรูนี้ เก็งจีฮุ้นก็ได้ชิงกล่าวด้วยความขุ่นเคืองขึ้นก่อน

"ค่ายสำนักใหญ่ทั้งหลายย่อมไม่ขาดเจ้าสำนักที่มีสติปัญญาฉลาดปราดเปรื่อง รู้ในความควรมิควร ไหนเลยจะถูกเจ้านักพรตอุบาทว์กระพือจนอ่อนไหวคล้อยตามได้"

คิ้วขาวของปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบยิ่งขมวดแนบแน่นกว่าเดิม นางไม่อาจที่จะบอกเล่าสาเหตุที่ชนชาวบู๊ลิ้มทุกค่ายสำนักชิงชังคั่งแค้นต่อตัวเล่งจ้วงจี่มาแก่

ธิดาที่รัก ในค่ำคืนที่นางเพิ่งเข้าสู่พิธีวิวาห์ดั่งคืนนี้

แน่นอน ยังมิอาจจะบอกสาเหตุที่สร้างปฏิกิริยาความชิงชังดั่งนั้นขึ้นว่าเกิดเพราะข่าวใส่ไคล้ที่กระพือระบาดไปจากปากคำของชิพ้งฮุยผู้เป็นคู่หมั้นของฉิ่นเฮียงเหล็ง และทิโกวพั้วผู้เป็นมารดาบ้วนเล็กเพี้ย กับอื่น ๆ อีกหลายคนล้วนมีศักดิ์ศรีที่ผู้คนพึงเชื่อถือ

กอปรกับมีคนไม่น้อยที่เคยได้รับพระคุณที่ดาบทองนางแอ่นพิษง่วน-เล้งไถ่แห่งอ้อโฮ้วจึงแผ่ให้ด้วยเจตนาตบตาผู้คน จึงมีความเห็นว่า โจรเฒ่าง่วนเล้งไถ่คือผู้อาวุโสอันมีเกียรติภูมิและธัมมะดีงามจำนวนน้อยของบู๊ลิ้มยุคนี้ ดังนั้นยอดฝีมือที่ไม่รู้ซึ้งถึงเบื้องหลังชั่วร้ายของง่วนเล้งไถ่ ต่างคิดจะล้างแค้นแทนโจรเฒ่าง่วนเล้งไถ่ในคราวเดียวด้วย

เนื่องจากเหตุผลดั่งที่กล่าว ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบจึงจำต้องเปลี่ยนคำพูดว่า

"มาตรแม้นเจ้าสำนักทุกค่ายจะปฏิเสธการสามัคคีครานี้ ไม่ปรารถนาจะเข้าร่วมมหันตภัยอันร้ายแรง แต่พรตอุบาทว์โอวเฮาะก็มีพลังฝีมือที่รุดหน้ากว่าคราก่อนมากมายหลายเท่า มิใช่เป็นมือชั้นต่ำที่จะจัดการได้ง่ายดายนัก"

เก็งจีฮุ้นถามด้วยความสงสัยสืบต่อไป

"ข่าวคราวนี้ไปได้แต่ใดมา ?"

"วันนี้มีศิษย์ของอารามกลับจากแสวงบุญภายนอกหลายรูป คนทั้งหลายหาได้ร่วมทางและกลับมาในเวลาเดียวกัน แต่คำรายงานต่อเรื่องนี้กลับเป็นเช่นกันไม่ผิดเพี้ยนทุกผู้คน"

เก็งจีฮุ้นขมวดคิ้วนิ่วหน้า ถามด้วยความสงสัยไม่คลายว่า

"นักพรตอุบาทว์กระทำดั่งนี้ จุดประสงค์ของมันเป็นฉันใด ?"

เล่งจ้วงจี่แค่นเสียงขุ่นเคืองขึ้นทันที กล่าวอย่างชิงชังดั่งแค้นว่า

"ยังมิใช่เป็นเพราะเกิดหวาดผวาในความชั่วช้าของมัน เมื่อมันทราบข่าวง่วนเล้งไถ่กับจิ้นอูชังที่ร่วมหัวสร้างความชั่วร้ายกับมัน ถูกฝ่ามือเชียะเอี๊ยงเจี้ยฟาดตายไปทั้งสองคน มันก็แน่ใจว่า มันยากจะหนีรอดจากชะตาชีวิตของการถูกฟาดตายไปเช่นกัน ดังนั้นจึงคิดใช้แผนการชั่วร้ายกระพือให้มีความโกรธ

แค้นทั่วแผ่นดิน เพื่อหมายป้องกันชีวิตของมันให้รอดอยู่ต่อไป..."

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบผงกศีรษะน้อย ๆ พลางกล่าวว่า

"นี่เป็นเพียงสาเหตุที่นักพรตอุบาทว์แคลงใจว่าอาจเป็นไปได้ เนื่องจากชั่วชีวิตของคนผู้นี้ ประทุษร้ายทำลายคนมามากมายสุดคณานับ ดังนั้นมันไม่อาจแน่แก่ใจว่าจี่ยี้คือทายาทของเทียนเล้ง แต่จุดประสงค์ที่แท้จริงของมันคือคิดจะอาศัยโอกาสนี้มาอวดโอ่หลักวิชาอันน่าแตกตื่นตกใจของสำนักคงทังผ่าย"

เก็งจีฮุ้นพอฟังก็แค่นเสียงอันเหยียดหยามกล่าวขึ้น

"เฮอะ ! คงทังผ่ายของพวกมัน นอกจากมีเพลงกระบี่ที่ถือดีว่ายอดเยี่ยมอย่างงมงายแล้ว จะมีวิชาอื่นใดที่น่าตื่นตกใจพอจะมาอวดโอ่แก่ผู้คน ?"

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบกล่าวด้วยความกังวลขึ้นต่อไป

"เท่าที่ศิษย์กลับมารายงาน ในวงพวกนักเลงปัจจุบันนี้ แต่ละมณฑลจะต้องมีศิษย์ของสำนักคงทังผ่ายอยู่ประจำ กระพือโหมประโคมเจ้าสำนักของพวกมัน เมื่อสิบกว่าปีก่อนนั้น เสาะพบคัมภีร์ลับของปรมาจารย์ที่ซ่อนไว้ในหุบเหวลึกของคงทังซัวมาได้"

"ฟังว่าโอวเฮาะฝึกสำเร็จในหลักวิชาสุดยอดของคัมภีร์ที่ได้จนครบถ้วน นักพรตเฒ่าในปัจจุบันไม่กลัวเกรงต่อเชียะเอี๊ยงเจี้ย (ฝ่ามือสุริยัน) ไม่พรั่นพรึงแซกั้งขี่ (ลมปราณดาวเหนือมรกต) มีเพลงกระบี่ที่เอาชัยเก้ากระบี่จักรวาลได้ มีท่าเท้าที่ลึกล้ำพิสดารไปกว่าตุยฮุ้นฮ่วงจงโป้ว (เท้ามายาล่าวิญญาณ) และยังประกาศก้องต่อไป ขอเพียงเจ้าสำนักของพวกมันลงจากเขา เล่งจ้วงจี่ที่เป็นศิษย์ของจอมอสูรร้ายจะต้องงอมือรอการจับกุมไปฆ่าฟันทันที ไม่อาจจะต่อต้านหลบหนีได้เป็นเด็ดขาด"

เล่งจ้วงจี่มิได้กล่าวว่าอย่างไร ริมฝีปากยังคงมีรอยยิ้มน้อย ๆ แต่หว่างคิ้วและดวงตาปรากฏแววอำมหิตคิดฆ่าฟันจนฮือโหม

เก็งจีฮุ้นรีบกล่าวอย่างเหยียดหยามดูแคลนขึ้นว่า

"ต้องเป็นปิศาจจึงจะยินยอมเชื่อถือคำโหมกระพือที่ไร้ความจริงของ

พวกมัน นักพรตอุบาทว์โอวเฮาะหากแม้นมีพลังฝีมือที่สูงสุดยอดเช่นนั้นจริง บู๊ลิ้มทั่วแผ่นดินจะต้องถูกมันก่อกวนจนโลหิตเนืองนองไปทุกหย่อมหญ้าอยู่นานแล้ว ไหนเลยยังจะมีความสงบสุขดั่งเช่นปัจจุบันเหลืออยู่ ?"

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบกล่าวอย่างกังวลใจสืบต่อไป

"นี่นับเป็นวาจาที่ตรงเป้าหมายอย่างแม่นยำจริง ๆ แต่ทว่าอาจบางทีนักพรตอุบาทว์เพิ่งจะฝึกสำเร็จเสร็จสิ้นในระยะเร็ว ๆ นี้ก็ได้ มิเช่นนั้นมันย่อมไม่กล้าทอดทิ้งรากฐานของสำนักที่ก่อตั้งมาเป็นเวลาพัน ๆ ปี มาใช้วาจาโอหังที่มีทางเสื่อมเสียต่อเกียรติภูมิของสำนักมันดั่งนี้"

เก็งจีฮุ้นรู้สึกเป็นเหตุผลอันจริงจังยิ่ง แต่ยังคงกล่าวอย่างไม่ยินยอมแพ้ขึ้นว่า

"แม้นักพรตอุบาทว์จะมีพลังฝีมืออันแตกตื่นดั่งเช่นคำร่ำลืออยู่บ้าง แต่มันก็ยากจะต้านทานวิชาซิงเกี่ยมฮะอิด (ผนึกร่างรวมกระบี่) ของเล่งตี้ตี๋ได้"

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบพอฟัง สีหน้าพลันแปรเปลี่ยน เหลียวมาถามเล่งจ้วงจี่ด้วยความตื่นเต้นยินดีว่า

"จี่ยี้ ไฉนไม่บอกแต่แรก ?"

เก็งจีฮุ้นเห็นมารดามีท่าทีตื่นเต้นยินดีจนออกนอกหน้า ต้องเม้มริมฝีปากกลั้นยิ้มอย่างอิ่มเอิบใจ

เล่งจ้วงจี่รีบน้อมกายตอบว่า

"จี่ยี้ได้อ่านคัมภีร์ลับบนตัวเกียงเจ้เจ๊ ในคัมภีร์มีวิชาอยู่สองบท บทแรกคือซิงเกี่ยมฮะอิด บทสองคืองื่อเกี่ยมแป๊ะลี้"

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบฟังจนคิ้วเลิกขึ้นสูงชัน สองแก้มสั่นระริกปากแดงก็ได้อ้าออกกว้างอย่างลืมตัว เป็นเวลาเนิ่นนานจึงกล่าวเสียงสะท้านว่า

"เยี่ยงนี้ก็ประเสริฐแล้ว ฟ้าดินนับว่ามีทิพยเนตร พระพุทธองค์ทรงศักดิ์สิทธิ์มีอิทธิฤทธิ์ อธรรมย่อมไม่อาจเอาชัยในธัมมะได้ จี่ยี้ นับแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไป เจ้าจะต้องฝึกฝนค้นคว้าอย่างมานะพยายาม หวังให้บรรลุจุดแตกฉานเชี่ยวชาญ เพื่อฝึกสำเร็จได้ในเวลาอันเร็ววัน"

เก็งจีฮุ้นมิอาจที่จะอดต่อไปได้ นางต้องหัวร่อคิกคักแล้วกล่าวต่ออย่างร่าเริง

"เล่งตี้ตี๋ได้สามารถฝึกถึงขั้นพุ่งกระบี่ลงจู่โจม ทะยานฟันวัตถุกลางอากาศ เมื่อครู่ท่านมิได้ยินเสียงต้นไม้โค่นทลายลงมาดอกหรือ ?"

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบตะลึงลานด้วยความตื่นเต้น นางคาดหมายไม่ถึงเลยจริง ๆ ว่า เล่งจ้วงจี่จะมีสติปัญญาอันสูงล้ำปานอัจฉริยะ นับเป็นเรื่องที่น่าปลาบปลื้มยินดีเหลือประมาณจริง ๆ

เล่งจ้วงจี่ฉวยโอกาสน้อมกายวิงวอนขึ้น

"จี่ยี้ตกลงใจจะไปในวันพรุ่ง ท้าสู้กับโอวเฮาะอุบาทว์เพื่อล้างแค้นข้ออาฆาตของอาจารย์เสียแต่เร็ววัน ?"

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบสงบใจได้แล้ว สั่นศีรษะปฏิเสธอย่างไม่ลังเลรีรอขึ้นว่า

"ไม่ได้ ขณะนี้ยังมิถึงโอกาสอันสมควร อย่าได้วู่วามหุนหันเกินไปนัก เราได้เชื้อเชิญซือไท่ทั้งสามท่านต่างพาหัวหน้าดำเนินงานที่ฝีมือสูงส่งติดตามกันไปท่านละคน ลงจากเขาในเช้าตรู่วันรุ่งขึ้น หนึ่งมุ่งสู่ภาคเหนือ หนึ่งไปทางกังหนำอีกหนึ่งอยู่ในตงง้วน อาศัยการบิณฑบาตเป็นข้ออ้าง ลอบเปิดเผยแผนการร้ายของนักพรตอุบาทว์โอวเฮาะในครั้งอดีต ที่ได้ทำร้ายอาจารย์ของเจ้าออกมา และประกาศให้รู้ เจ้าคือทายาทของเทียนเล้ง มิใช่เป็นศิษย์ของสื่อสูรร้ายในอดีต"

เล่งจ้วงจี่ยังคงวิงวอนสืบต่อไปว่า

"ซือไท่ทั้งสามท่านต่างมีวัยวุฒิที่สูงส่ง ไยจะต้องตรากตรำแดดลมให้เป็นที่ลำบาก จี่ยี้วันพรุ่งลงจากเขา ย่อมจะรู้จักฉีกกระชากเล่ห์อุบายชั่วร้ายของนักพรตอุบาทว์ และประกาศนามอาจารย์ของจี่ยี้ให้เป็นที่รู้ทั่วไปในแผ่นดิน ?"

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบมิอาจจะบ่งบอกให้กระจ่าง ว่าซือไท่ทั้งสามรูปที่ลงจากเขาคราวนี้ มีหน้าที่ชะล้างข้อปรักปรำใส่ไคล้ให้แก่เล้งจ้วงจี่ด้วย จึงโบกมือปฏิเสธอย่างเด็ดขาด กล่าวเสียงหนัก ๆ ว่า

"ไม่ได้ กาลเวลาเมื่อถึงคราสมควร เรายอมสั่งให้เจ้าทั้งสองลงจากเขาควรจำไว้ ถูกชี้หน้าตราชื่อทั่วทุกทาง แม้ร้อยปากก็ยากอธิบาย เราตกลงใจแน่วแน่แล้ว มิจำเป็นต้องกล่าวต่อ ขณะนี้ยามสามผ่านพ้นแล้ว พวกเจ้าไปพักผ่อนเถิด"

วาจาจบคำก็พริ้มตาลงช้า ๆ มือนับลูกประคำไปทีละเม็ดอย่างเยือกเย็น

เล่งจ้วงจี่ย่อมมิกล้าวิงวอนต่อไป แต่จากคำ 'ชี้หน้าตราชื่อทั่วทุกทาง แม้ร้อยปากก็ยากอธิบาย' รู้สึกงุนงงสงสัยยิ่ง แต่ทว่าซือบ้อได้พริ้มตาลงแล้ว จำต้องกราบลา พาเก็งจีฮุ้นถอยออกจากโบสถ์มา

ยามนี้วิกาลได้ผ่านไปค่อนคืน อากาศเย็นยะเยียบ ทั่วทั้งอารามเล่ง-เซียวเก็งเงียบวังเวง ทั้งสองใช้วิชาตัวเบาวิ่งเคียงคู่ออกไปทางหลังอารามจนถึงที่หน้าถ้ำพำนัก เห็นแสงไฟลอดออกมาตามช่องลม ทำให้นึกขึ้นได้ในบัดดลว่าค่ำนี้คือคืนร่วมหอของตนกับเกียงซือเจ๊ จึงรีบเร่งฝีเท้าพากันเข้ามาอย่างเร่งร้อน

พอเข้าถึงห้องศิลา กลิ่นหอมของเทียน ความอบอุ่นของห้อง ทำให้ทั้งสองรู้สึกดื่มด่ำวาบหวามในใจ จนความคิดกระเจิดกระเจิงฟุ้งซ่านไป

เล่งจ้วงจี่ปิดประตูลงกลอนอย่างแคล่วคล่อง จากนั้นปลดกระบี่ห้อยไปที่ผนังศิลา พอเหลียวหน้ามองมา เกียงซือเจ๊ที่งามสะคราญปานบุปผาเบ่งบานกำลังยืนแย้มยิ้มมองหน้าตนอย่างเอียงอาย แก้มระเรื่อตาสุกใสหยาดเยิ้ม

บทที่ยี่สิบสาม ผ่านราตรีพิศวาส

เล่งจ้วงจี่มาตรแม้นฟุ้งซ่านรัญจวนอยู่นานแล้ว แต่มิทราบจะขึ้นนอนร่วมหมอนกับเกียงเจ้เจ๊ที่งามผุดผาดบาดใจอย่างไรได้

ยามนี้ เห็นเกียงเจ้เจ๊ยืนยิ้มด้วยความเอียงอายจนหน้าสดใส ดวงตาจับจ้องมองมาที่ตนอย่างมีความหมายรอคอยรองรับ ทำให้ความคิดที่ซึมเซาพลันคล้ายได้รับการชี้แจงชักจูง ดังนั้นความกล้าก็ได้ประดังขึ้นมาอีกมากมายหลายเท่า

เล่งจ้วงจี่มิลังเลอีกต่อไป ยื่นแขนรวบร่างแน่งน้อยของเก็งจีฮุ้นเข้ามาพร้อมทั้งเรียกเจ้เจ๊อย่างนุ่มนวลแผ่วเบา ก้มหน้าลงจูบไปบนริมฝีปากที่แดงฉานของเก็งจีฮุ้น พาเดินตรงไปยังเตียงอันขาวสะอาด

เก็งจีฮุ้นมิได้ส่งเสียงร้องด้วยความตื่นตกใจอีก นางซุกกายอยู่ในอ้อมอกเล่งจ้วงจี่อย่างนุ่มนวลคล้อยตาม พริ้มตาลงช้า ๆ นางทราบดีว่าดรุณีทุกคนเมื่อถึงขั้นนี้ต่างจะต้องหวั่นไหวลนลาน แต่ทว่าดรุณีทุกคนเมื่อเข้าสู่ห้องหอวันวิวาห์ ยากนักที่จะหลีกพ้นจากการปรนนิบัติสามี เนื่องจากนั่นเป็นภาระ

และหน้าที่ของภรรยาพึงปฏิบัติ และก็เป็นเรื่องที่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรม

ลมอบอุ่นซาบซึ้งของชุนเทียนพัดพาไปหลายครั้งหลายครา เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นก็ได้หลับใหลไปในความรักอันดูดดื่ม สุขที่สดชื่น

๛ ๛ ๛

เสียงระฆังบอกเวลาวัตรเช้าของเล่งเชียวเก็งกระตุ้นให้เล่งจ้วงจี่ที่หลับใหลอย่างเป็นสุขตกใจตื่น และรู้สึกมีความคันยุบยิบที่ปลายคางกับซอกคออย่างพิสดาร กลิ่นหอมรวยรินจากมุ่นมวยผมรมจนเล่งจ้วงจี่เคลิบเคลิ้มคล้ายจะลอยไปตามลม

ลืมตามองดู พบเกียงเจ้เจ๊ในผ้าห่มยังคงนอนขดอยู่ในอ้อมอกของตนหลับใหลอย่างเป็นสุข

หวนคิดถึงความรักอันดื่มด่ำตราตรึงใจหลายครั้งหลายคราของเมื่อค่ำวานรู้สึกอิ่มเอิบจนล้ำพองใจ แต่เมื่อคิดถึงเกียงเจ้เจ๊ที่บิดกายครวญครางในตอนนั้น ก็เกิดความกระสับกระส่ายใจไม่น้อย

เนื่องจากความรักเวทนาและทะนุถนอม ทำให้อดมิได้ต้องก้มลงจูบแก้มอันผุดผ่องเป็นยองใยของเกียงเจ้เจ๊ไปอีกครา

เก็งจีฮุ้นในนิทรารมณ์อันแสนสุข ส่งเสียงครางขึ้นอย่างเกียจคร้าน แต่มิขยับเขยื้อนร่างกาย แม้นัยน์ตาก็ยังไม่ยอมลืมตา

เล่งจ้วงจี่ต้องหัวร่อขึ้นอย่างเบิกบานใจ เลิกผ้าห่มขึ้นเล็กน้อย พบเห็นเสื้อของเกียงเจ้เจ๊ลุ่ยลงครึ่งไหล่ เห็นอกอวบอูมอยู่รำไร จิตใจก็หวั่นไหวรัญจวน ความฟุ้งซ่านเกิดขึ้นมาอีกคราแล้ว

ทันใด สายตาเล่งจ้วงจี่เบิกโพลงหน้าถอดสี ร้องโพล่งขึ้นด้วยความแตกตื่นตกใจแล้วผุดนั่งขึ้นมาตะลึงลาน

เก็งจีฮุ้นที่ตื่นแล้วแต่ยังคงงัวเงียด้วยความอ่อนเพลีย รีบลืมตาด้วยความตื่นเต้นตกใจ พบเห็นทรวงอกของนางเผยออกมามากกว่าครึ่ง เต้ากลมกลึงก็ปรากฏอยู่นอกเสื้อ นางอับอายจนรีบกระชากผ้าห่มมาจากมือ

เล่งจ้วงจี่ลงปิดร่าง พร้อมกันนั้นสะบัดเสียงถามอย่างแสร้งเป็นขุ่นเคืองว่า

"มีเรื่องอันใดน่าแตกตื่นตกใจจนแผดร้องโวยวายปานนี้ ?"

ขณะกล่าวจึงพบเห็นเล่งจ้วงจี่หน้าซีดขาว เหงื่อซึมออกมาตามหน้าผาก สายตาจ้องมองมาที่ทรวงอกนางอย่างตื่นเต้นกระวนกระวาย จึงรู้ตัวว่ามิใช่เล่งจ้วงจี่สัพยอกหยอกล้อ รีบผุดลุกขึ้นนั่งอย่างเร่งร้อน พร้อมทั้งถามว่า

"มีอันใดไม่ถูกต้องหรือ ? ตี้ตี๋"

เล่งจ้วงจี่ระงับใจจนคลายหวาดหวั่น ชี้ไปที่ทรวงอกของเก็งจีฮุ้น กล่าวเสียงสะท้านลนลานขึ้น

"คัมภีร์หนังมนุษย์..."

เก็งจีฮุ้นขมวดคิ้ว รู้ดีว่าผิดปรกติวิสัย จึงได้ผลักผ้าห่มออกแล้วก้มมองก็ตื่นตกใจจนหน้าถอดสี ร้องอุทานเบา ๆ ขึ้นทันที

เห็นอักษรสีแดงฉานที่มีอยู่บนทรวงอกได้จางสีไปจนแทบหมดสิ้น เหลือเพียงแต่จุดเหลืองจาง ๆ ที่เลอะเลือนไม่ชัดตาเท่านั้น สร้างความตื่นตกใจแก่นางจนตะลึงลานไปอีกคน เป็นเวลานานจึงเงยหน้าขึ้นถามอย่างหวาดหวั่นว่า

"นี่เป็นเรื่องราวใดกัน ?"

เล่งจ้วงจี่ก็อยู่ในระหว่างแตกตื่นสงสัยและหวาดหวั่น จึงต้องสั่นหน้าอย่างงงงันมิเข้าใจ

ทั้งสองต่างเบิ่งตาจนกลมกว้าง จับจ้องมองกันด้วยความตื่นเต้นลนลาน เป็นเวลานานก็ไม่อาจเปล่งเสียงกล่าวคำได้ ในที่สุด เก็งจีฮุ้นรำพึงรำพันกับตนเองอย่างตะกุกตะกัก

"หรือจะเป็นเหตุผลเดียวกับชิวเก็งซา* ?"

ขณะกล่าวรีบรูดเสื้อที่ไหล่ซ้ายลงมา เผยเห็นผิวกายที่ขาวผุดผาดปานจะเย้ยหิมะให้ได้อาย

---

* ฝุนเฝ้าวัง เป็นยาผงสีแดงผสมน้ำมัน ที่กษัตริย์โบราณใช้แต้มพิสูจน์สตรีพรหมจารี หากแม้นเป็นสตรีที่บริสุทธิ์ สีแดงจะติดกายนางไปจวบจนวันตาย ยามใดเสียความบริสุทธิ์ สีแดงของยานี้จะจางหายไปในค่ำคืนเดียว

เล่งจ้วงจี่มิทราบเจตนาการกระทำของนาง รีบเพ่งตามองดู เห็นที่ไหล่ของเก็งจีฮุ้นสักเป็นรูปหงส์บินตัวหนึ่งอยู่ชัดตา แต่สีของหงส์บินตัวนี้ก็จางจนเลือนราง ดังนั้นต้องถามด้วยความสงสัยใจ

"เจ้เจ๊ นี่หมายความว่ากระไร ?"

เก็งจีฮุ้นคล้ายดั่งเพียงต้องการจะยืนยันสาเหตุที่อักษรคัมภีร์หนังมนุษย์จางหายไปเท่านั้น แต่เมื่อได้ยินคำถาม ใบหน้าก็แดงฉานขึ้นด้วยความเอียงอาย ตอบอย่างกระสับกระส่ายใจ

"เรื่องเหล่านี้ท่านมิทราบดอก"

"มิทราบจึงได้ถาม ?"

"นี่นับเป็นชะตาของฟ้าดินแท้ ๆ โชคดีเหลือเกินที่เมื่อค่ำวานท่านได้ท่องจำเคล็ดวิชากระบี่ไว้ได้แล้ว มิเช่นนั้นเราสองจะต้องเจ็บช้ำเสียใจไปชั่วชีวิตจริง ๆ เราคาดว่ามารดาก็มิได้คิดถึงความข้อนี้"

"เจ้เจ๊ เรารีบไปเรียนบอกแก่ซือบ้อเถิด"

"อายยังอายแทบตายแล้ว จะอ้าปากไปบอกกับมารดาได้อย่างไรกัน"

ขณะกล่าวก็รีบจัดแจงสวมเสื้อผ้าอย่างเร่งร้อน

เล่งจ้วงจี่พอฟังจึงเพิ่งเข้าใจ ที่แท้สีของอักษรและรอยสักบนไหล่ล้วนจางไปเพราะนางเสียพรหมจารีแล้ว ดังนั้นพลอยกระดากจนหน้าแดงไปอีกผู้หนึ่ง แต่ยังอดมิได้ต้องถามต่อไป

"เรื่องนี้จะอย่างไรก็ย่อมมิอาจอำพรางซือบ้อตลอดกาลได้ ?"

"จะบอกท่านก็ไปบอกเองเถิด"

เล่งจ้วงจี่งงงันที่ได้ยินเสียงอันไม่พอใจของภรรยา แต่แล้วคิดดูก็รู้สึกว่าตนก็มิอาจจะเอ่ยปากบอกออกได้ เห็นทีจะต้องคอยหาโอกาสแย้มพรายในภายหลังเท่านั้น

❦ ❦ ❦

นับแต่นั้นมา เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นก็พำนักอยู่ในถ้ำใต้ผาเขียวขจี ร่วม

ฝึกปรือท่ากระบี่ชิงเกี่ยมฮะอิดของอสูรกระบี่โอวอีค้วงเซ็ง ที่เด่นเหนือกระบี่ทั้งหลายในใต้หล้า

ทั้งสองมีความรักในกันและกันซาบซึ้งตรึงใจ นอกจากเวลาฝึกปรือวิชากระบี่แล้ว ก็ลงจากยอดเขาไปล่าสัตว์คลอเคลียกันแต่เช้าจวบค่ำ ทุกสามสี่วันจะต้องไปกราบอวยพรที่โบสถ์เท่งซิมเต้ยครั้งหนึ่ง และถามไถ่ข่าวคราวของซือไท่ซราที่ออกจาริกแสวงบุญทางภายนอก

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบมิอนุญาตให้ออกจากเขา ทั้งสองย่อมมิกล้าเอ่ยปากถามไถ่ แต่มาตรแม้นจะจมอยู่ในห้วงความสุขที่สดชื่นดื่มด่ำสักเพียงไร สองสามีภรรยาก็ยังคิดถึงแต่เรื่องจะประหารโอวเฮาะให้จงได้

ในทุกระยะหนึ่ง ทั้งสองจะต้องขอร้องให้แม่ชีในอารามไปยังโรงเตี๊ยมเล็ก ๆ ที่เมืองน้อยเชิงเขา สั่งเสียผู้รับใช้ให้เลี้ยงดูม้าคู่ขาอย่างดีไว้

คนอยู่ในระหว่างความสุขมักจะไม่รู้สึกว่ากาลเวลาผ่านไปเนิ่นนานเพียงใด จนกระทั่งสองเดือนครึ่งผ่านไปแล้ว

เล่งจ้วงจี่เนื่องจากท่องเคล็ดวิชางื่อเกี่ยมแป๊ะลี้ของอสูรกระบี่จนขึ้นใจ มาตรแม้นหลักวิชาบังคับกระบี่ด้วยลมปราณ (งื่อเกี่ยม) จะมิมีความรุดหน้าแม้แต่น้อยนิด แต่วิชาชิงเกี่ยมฮะอิดก็ฝึกปรือจนถึงขั้นแตกฉานเชี่ยวชาญใช้ได้อย่างชำนาญยิ่ง

เก็งจีฮุ้นภายใต้การชี้แจงแนะนำของสามีที่รัก ก็รุดหน้าได้รวดเร็วยิ่งนัก นางมิเพียงจะฝึกวิชาเก้ากระบี่จักรวาลสำเร็จเท่านั้น กับวิชาชิงเกี่ยมฮะอิดก็สามารถโฉบจู่โจมลงจากเบื้องสูง โถมทะลึ่งขึ้นไปทีละหลายวา เพียงแต่ในด้านอานุภาพยังไม่น่าแตกตื่นสะท้านขวัญเท่ากับเล่งจ้วงจี่

สองเดือนครึ่งอันสุขสมบูรณ์ผ่านไป เก็งจีฮุ้นยิ่งอวบอัดเปล่งปลั่ง ยิ่งสะคราญบาดตาบาดใจ กลับกลายเป็นสตรีครองเรือนที่มีความสง่าน่าเคารพงามสะคราญรัดรึงใจไปกว่าเดิม

วันนี้อาทิตย์อบอุ่น ลมรวยริน ฟ้ากระจ่างสดใสสุดสายตา หมู่ไม้ใบหญ้าในหุบเขาสดใสขจี บุปผาบานสะพรั่งออกประชัน เล่งจ้วงจี่จูงมือเก็งจีฮุ้น

เดินทอดน่องอยู่ในหมู่ไม้ใบดอกด้วยท่าทีกระปรี้กระเปร่าสดชื่น

ขณะเวลานั้นเสียงชายเสื้อเสียดสีอากาศดังถี่เร็วเข้ามาจากทิศทางเล่ง-เซียวเก็ง ทั้งสองพากันหยุดเท้าเหลียวหน้า เห็นในป่าสนด้านตะวันออกเฉียงใต้ มีเงาสีเหลืองสายหนึ่งพุ่งมาดุจดั่งเป็นดาวตกจากฟ้า เล่งจ้วงจี่เพ่งมองดูต้องร้องโพล่งออกไป

"เจ้เจ๊ ฮุ่ยอันมา !"

เก็งจีฮุ้นฉุกใจได้คิด กล่าวอย่างแน่ใจว่า

"จะต้องเป็นมารดาสั่งให้มาเรียกพวกเราแน่"

เล่งจ้วงจี่คำนวณจากท่าทีที่ลนลานของฮุ่ยอัน มั่นใจว่าต้องมีเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่จึงเร่งร้องขึ้นว่า

"พวกเรารีบเข้ารับหน้าเถิด"

ทั้งสองพากันใช้วิชาตัวเบาวิ่งดาหน้าออกไปหาอย่างเร่งร้อน พอดีฮุ่ยอันที่เห็นเก็งจีฮุ้นกับเล่งจ้วงจี่วิ่งเข้าต้อนรับ ยังห่างจากกันสิบกว่าวา ก็ชะงักร่างรอจนทั้งสองถึงจึงน้อมกายกล่าวขึ้น

"อำจู๊ขอเชิญซือเจ้กทั้งสองท่านรีบไปที่โบสถ์เท่งซิมเต้ย"

เล่งจ้วงจี่ถามอย่างรีบร้อนขึ้นก่อน

"ซือไท่ทั้งสามท่านกลับมาแล้วกระมัง ?"

"เป็นเม่งหุยซือเจ้กที่ติดตามเลี่ยวติ๊งซือไท่ไปตงง้วนกลับมาเพียงคนเดียว"

เก็งจีฮุ้นรู้ดีว่าต้องมีข่าวคราวของนักพรตอุบาทว์โอวเฮาะ ยุแหย่เสี้ยมสอนค่ายสำนักใหญ่ทั้งหลายให้รวมหัวกันต่อต้านจัดการต่อเล่งตี้ตี๋ ดังนั้นรีบชวนกันอย่างเร่งร้อนทันที

ทั้งสามละล่ำไปจนกระทั่งถึงหน้าโบสถ์เท่งซิมเต้ย เมื่อจัดแจงเสื้อผ้าเรียบร้อยแล้วก็เดินเข้าไปอย่างนอบน้อม พบเห็นเม่งหุยซือไท่ที่มอมแมมด้วยฝุ่นละอองนั่งตัวตรงอยู่บนเบาะสีเหลืองหน้าโต๊ะไม้แดง

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบนั่งขัดสมาธิอยู่บนตั่ง กำลังมองมาทางนอกโบสถ์อย่างรุ่มร้อนกระวนกระวาย

เม่งหุยซือไท่พอเห็นเล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้น รีบลุกขึ้นยืนจากที่นั่งอย่างนอบน้อม

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นกราบปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบแล้วจึงได้ทักทายปราศรัยต่อเม่งหุยซือไท่ ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบรอจนทั้งสามทักทายกันแล้วจึงบอกกับเก็งจีฮุ้นและเล่งจ้วงจี่ว่า

"เจ้าทั้งสองก็นั่งลงเถิด"

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบรอจนทุกคนนั่งเรียบร้อยแล้ว จึงถอนใจอย่างหม่นหมอง กล่าวว่า

"เลี่ยวติ๊งซือไท่ได้ใช้เม่งหุยซือไท่เร่งรุดกลับมารายงานที่อารามโดยเฉพาะ เตียซือบ้อของเจ้าและเซียวเกียงต่างสาบสูญร่องรอยไปพร้อมกัน"

ทั้งสองใจหายวาบ จนต้องร้องโพล่งขึ้นพร้อมกัน

"เพราะสาเหตุใด ?"

"เล่ห์อุบายของวงพวกนักเลงกลอกกลิ้งพลิกแพลงสารพัน มักทำให้เจ้าไม่อาจจะคาดคิดคำนวณถูกต้อง ขณะนี้ขอให้เม่งหุยซือไท่เล่าต้นสายปลายเหตุของเรื่องราว และความแปรเปลี่ยนอันยิ่งใหญ่ในบู๊ลิ้มของตงง้วนระหว่างนี้แก่เจ้าทั้งสองเถิด"

กล่าวเท่านั้นก็ขมวดคิ้วหลับตาลงทันที เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นรีบเบือนสายตาอันรุ่มร้อนไปมองหน้าเม่งหุยซือไท่ที่ยังมอมแมมด้วยฝุ่นละออง รอคอยการบอกเล่าของนางอย่างสงบสำรวม

เม่งหุยซือไท่กล่าวเสียงราบเรียบแต่กังวลขึ้นว่า

"อาตมาติดตามเลี่ยวติ๊งซือไท่ลงจากเขาแล้ว ก็ไปตามเมืองต่าง ๆ ของดินแดนตงง้วน ตามรายทางบางครั้งเปิดเผยบางครั้งลอบเร้น แพร่งพรายอาจารย์ของเล่งเซี่ยวเฮี้ยบและเล่ห์อุบายที่ประทุษร้ายต่อเอี๊ยบไต้เฮี้ยบออกไปโดยละเอียด และยังออกข่าวยืนยันว่าเล่งเซี่ยวเฮี้ยบมิใช่เป็นคนที่ไร้น้ำใจขาดธัมมะดั่งที่ชนชาวนักเลงเล่าลือระบาด ยิ่งมิใช่เป็นบุรุษที่ย่ำยีสตรีแล้วทอดทิ้ง

"ในตอนต้น ๆ ที่ออกจากอาราม ตามร้านน้ำชาตามเหลาสุราในรายทางได้เริ่มวิพากษ์วิจารณ์ถึงเรื่องเล่งเซี่ยวเฮี้ยบเกิดอารมณ์ขุ่นเคือง ฆ่าสามตุลาการอำมหิตที่หน้าอาราม และฟาดพวกหลวงจีนชั่วร้ายอ้วงเหลียงเหล่านั้นตายคามือ ในตอนนั้นซือไท่ปักใจแน่ว่า ข่าวคราวนี้จะต้องถูกเล่าระบือไปจากศิษย์ของนางชีทุศีล และพวกบริวารพรรคมั่วอีก้าอย่างแน่นอน

"เนื่องจากตามรายทางต้องประกาศหรือแพร่งพรายอาจารย์ของเล่งเซี่ยว-เฮี้ยบ มีผู้กล้าหาญเปี่ยมธัมมะไม่น้อยที่เมื่อกาลครั้งก่อนรู้จักมักคุ้นกับเอี๊ยบไต้เฮี้ยบหรือได้รับการช่วยเหลือจากเอี๊ยบไต้เฮี้ยบมาได้เปลี่ยนความคิดเห็นที่เป็นอคติต่อเล่งเซี่ยวเฮี้ยบไปกว่ากาลก่อนอีกมากหลาย ความชิงชังคั่งแค้นก่นด่าสาปแช่งก็ได้หายไปจากปากของบุคคลพวกนี้

"พร้อมกันนั้นยังได้ทราบว่าดาบทองนางแอ่นพิษง่วนเล้งไถ่กับนักพรตอุบาทว์โอวเฮาะ คือตัวสำคัญที่ได้ทำให้เอี๊ยบไต้เฮี้ยบหายสาบสูญร่องรอย

"ข่าวคราวได้แพร่ไปอย่างรวดเร็วยิ่งกว่าแผนคำนวณในตอนแรก ซือไท่และอาตมายังมิทันจะถึงมณฑลจี๋กังกับอานฮุย เรื่องที่เซี่ยวเฮี้ยบเป็นศิษย์ของจูอ้วงงึ้นปิดเอี๊ยบไต้เฮี้ยบก็เห็นแพร่กระจายไปทั่วทั้งสองฟากฝั่งลำน้ำใหญ่แน่นอน เท่าที่ข่าวคราวสามารถแพร่กระจายได้รวดเร็วเพียงนี้ เลี่ยวคงซือไท่กับเม่งเมี้ยงซือเจ๊ที่อ้อมไปทางทิศตะวันตกก็เกี่ยวข้องอย่างสำคัญอยู่

"เหตุผลที่สำคัญอย่างยิ่งยวดอีกประการหนึ่ง คือศิษย์ของค่ายสำนักใหญ่ทั้งหลาย ต่างเร่งรุดกลับไปยังสำนักทั้งวันทั้งคืน รายงานข่าวที่น่าแตกตื่นตกใจในเรื่องนี้แก่เจ้าสำนักของตน..."

เก็งจีฮุ้นอดมิได้ต้องสอดคำขึ้นอย่างกังวล

"เรื่องนี้จะเกี่ยวข้องอันใดกับค่ายสำนักของพวกมัน..."

เม่งหุยซือไท่กล่าวอย่างจริงจังหนักแน่น

"เกี่ยวกันแนบแน่นสนิทยิ่ง นี่มิเพียงจะเกี่ยวพันไปถึงการยุยงใส่ไคล้ของนักพรตอุบาทว์โอวเฮาะ มันยังเกี่ยวพันไปถึงมหันตภัยอันยิ่งใหญ่ของบู๊ลิ้มที่อาจจะเกิดขึ้นจนแผ่นดินปั่นป่วนทลายก็ได้"

เล่งจ้วงจี่ยิ่งฟังยิ่งพิศวงสงสัย คิ้วที่เลิกสูงต้องกลายเป็นขมวดมุ่นแนบแน่น

เม่งหุยซือไท่เหลือบตาแลดูปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบที่นั่งขัดสมาธิหลับตาแวบหนึ่ง แล้วจึงกล่าวสืบต่อไป

"ค่ายสำนักใหญ่ที่มีจิตใจสัตย์ซื่อถือมั่นในธัมมะอย่างแท้จริงหลายแห่ง เมื่อได้ยินข่าวเอี๊ยบไต้เฮี้ยบที่สาบสูญร่องรอยไปร่วมยี่สิบปีอย่างกะทันหัน ยังทราบว่าเอี๊ยบไต้เฮี๊ยบผู้มีคุณธรรมล้ำเลิศมีศิษย์ทายาทที่ฝีมือสูงสุดยอดในแผ่นดินออกมาล้างแค้นแทนอาจารย์ ทางหนึ่งก็แตกตื่นสะท้าน ทางหนึ่งก็เริ่มใคร่ครวญถึงแผนการของนักพรตอุบาทว์โอวเฮาะที่กระพือใส่ไคล้ให้ทุกสำนักร่วมมือกันกำจัดกวาดล้างเล่งเชี่ยวเฮี้ยบว่าควรจะคล้อยตามไปหรือไม่

"ส่วนค่ายสำนักที่ถืออารมณ์ยิ่งกว่าเหตุผลอีกหลายแห่ง บรรดาพรรคและสมาคมลับ พร้อมทั้งมหาโจรอันทรงอิทธิพลของดินแดนแคว้นหนึ่ง ๆ ก็ลอบปรึกษาหารือกัน จะคร่าตัวเล่งเชี่ยวเฮี้ยบได้ด้วยวิธีใด จุดมุ่งหมายคือต้องการรีดเร้นช่วงชิงคัมภีร์ที่สี่จอมอสูรร้ายร่วมกันบันทึก ซึ่งถือว่ามีค่าสูงสุดของแผ่นดินยุคนี้..."

เล่งจ้วงจี่มาตรแม้นเงี่ยหูฟังโดยมิเคยเอ่ยปาก แต่หน้าตาก็ได้เริ่มบูดบึ้งจนโหดเหี้ยมไปแล้ว ยามนี้พอได้ฟังว่ามีค่ายสำนักและพรรคต่าง ๆ พร้อมทั้งมหาโจรทรงอิทธิพลของหมู่มิจฉาชีพ มุ่งหมายใคร่จะช่วงชิงคัมภีร์อันทรงค่าในตัวตนไป ก็ต้องแค่นหัวร่ออย่างเย้ยหยันดูแคลน พร้อมกันนั้นพลอยเพิ่งรู้สำนึกไฉนก่อนที่อาจารย์จะล่วงลับ จึงพร่ำสั่งให้ตนต้องซุกคัมภีร์ลับนั้นไว้ในฮวงซุ้ยของท่าน

"ฟังว่ากระบี่คู่ไร้ผู้ต่อต้านเตียนึ่งเฮี้ยบ หลังจากทราบว่าเล่งเชี่ยวเฮี้ยบคือศิษย์ทายาทของเอี๊ยบเทียนเล้งผู้เป็นสามีสุดที่รัก นางเคยร่ำไห้จนแทบตายเมื่ออยู่โรงเตี๊ยมที่กิมเล้งถึงหนึ่งวันเต็ม ๆ ฟังว่าเอี๊ยบฮูหยินได้เข้าใจ และอโหสิต่อเรื่องที่เล่งเชี่ยวเฮี้ยบเคยไปกระทำต่อเอี๊ยบเชียวเกียง เพราะนางทราบความคับแค้นของเล่งเชี่ยวเฮี้ยบดี ว่าไม่มีอคติคิดร้ายอย่างไร"

เล่งจ้วงจี่พอฟังถึงตอนนี้ ในห้วงสมองพลันปรากฏมโนภาพวันที่ชี้นไปในห้องศิลาบนยอดเขาเทียนตูฮงอึ้งซัว คิดขึ้นมาในยามนี้ ยังรู้สึกสำนึกเสียใจจนต้องก้มหน้าต่ำไป

เก็งจีฮุ้นก็รู้กระจ่างถึงจิตใจและเจตนาสามีในตอนนั้น ดังนั้นมิเพียงไม่ตำหนิเล่งจ้วงจี่เท่านั้น นางยิ่งรู้สึกสมเพชและเห็นใจ เนื่องจากความผิดนี้กระทำขึ้นเพื่อต้องการเสาะหานางเท่านั้นเอง

เม่งหยกล่าวด้วยน้ำเสียงที่เสียใจสืบต่อไป

"เพียงไม่กี่วัน เอี๊ยบเชียวเกียงพลันสาบสูญร่องรอยจากในเมืองกิมเล้ง ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบ (เตียฮุ้นเฮี้ย) กระวนกระวายใจยิ่ง รีบออกสืบเสาะไปทั่วทุกทิศทาง ตามหาข่าวคราวร่องรอยของเอี๊ยบเชียวเกียงทุกแห่งหน..."

เล่งจ้วงจี่ต้องเงยหน้าขึ้น ขมวดคิ้วกล่าวสอดคำอย่างสงสัยใจ

"เอี๊ยบเชียวเกียงมีวิชาตัวเบาอันยอดเยี่ยม เพลงกระบี่ที่น่าตื่นเต้นพร้อมกันนั้นยังมีวิชาฝ่ามือสุริยัน (เชียะเอี๊ยงเจี้ยกง) มาตรแม้นจะมียอดฝีมือสี่ห้าคนกลุ้มรุม ก็ยากยิ่งที่จะจับกุมตัวนางได้อย่างเด็ดขาด..."

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบที่พริ้มตาสงบใจฟังตลอดเวลา ยามนี้ลืมตาช้า ๆ ขึ้นกล่าวอย่างหม่นหมองขึ้นว่า

"ผู้เลวทรามชั่วร้ายในวงพวกนักเลง ผู้เหี้ยมหาญอำมหิตของบู๊ลิ้มส่วนมากมีเล่ห์อุบายอันกลอกกลิ้งยอกย้อน รู้จักฉวยโอกาสสร้างสถานการณ์หากมีผลประโยชน์ที่ใดก็ฮือกันไปอย่างไม่คิดชีวิต มิเคยคำนึงถึงคุณธรรมอันดีงามอย่างไรดอก และเพื่อจะให้บรรลุจุดหมายที่ต้องการ จะเป็นเล่ห์ร้ายที่ต่ำช้าเลวทราม ฝีมือโหดเหี้ยมอำมหิตเพียงไร ก็ทุ่มเทใช้จนถึงที่สุดทั้งสิ้น เชียวเกียงอายุยังเยาว์วัยและมิใคร่จะคลุกคลีในวงพวกนักเลง จึงย่อมตกหลุมพรางของผู้อื่นได้ง่ายดาย รอจนเมื่อรู้ตัวก็ไม่มีทางจะหลุดพ้นจากบ่วงแร้วที่ดักไว้ได้"

เม่งหุยซือไท่ผงกศีรษะ กล่าวอย่างนอบน้อม

"อำจู๊กล่าวถูกที่สุด ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบเคยหลั่งน้ำตาบอกแก่ผู้คนทั่วหน้า

ว่าเชียวเกียงโกวเนี้ยเป็นดรุณีที่มิรู้ภยันตรายอันร้ายแรงในวงพวกนักเลงเลย”

เก็งจีฮุ้นถามอย่างสงสัยใจว่า

“เชียวเกียงสาบสูญร่องรอย หรือไม่มีเบาะแสเค้ามูลจะสืบเสาะแต่สักน้อยนิด”

“มิมี ฟังว่าวันที่สามหลังจากเชียวเกียงสาบสูญ ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบได้รับจดหมายลึกลับหนึ่งฉบับ บ่งบอกว่าเชียวเกียงปลอดภัยไร้อันตราย ขอให้นึ่งเฮี้ยบวางใจไม่ต้องกังวล และขอให้นึ่งเฮี้ยบรีบติดตามหาเล่งเชี่ยวเฮี้ยบกลับไป มอบคัมภีร์สูงค่านั้นไปแลกเปลี่ยนไถ่ตัวคืนจากสำนักมัน...”

เล่งจ้วงจี่ตาเป็นประกายแวววับ สอดปากถามขึ้นทันทีว่า

“มิทราบเป็นค่ายสำนักที่ชั่วช้าไร้ยางอายแห่งใด ?”

“นั่นก็มิทราบแล้ว น่ากลัวมีแต่ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบจะทราบเท่านั้น”

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบส่ายหน้ากล่าวอย่างเด็ดเดี่ยว

“ในจดหมายลับฉบับนั้นย่อมไม่กล้ายอมรับเป็นค่ายสำนักใด อาจบางทีเพียงเรียกแต่ ‘สำนักเรา’ และบ่งบอกถึงกาลเวลาไถ่คนที่ใด สถานที่ไหนและรหัสหรือสัญลักษณ์ตอนพบหน้าวิธีใด มิเช่นนั้นฮุ้นเฮี้ยม่วยของเราหากแม้นเกิดขุ่นเคืองเปิดเผยพฤติการณ์อันเลวทรามต่ำช้าของสำนักนั้นให้แก่ชนชาวโลกรู้ สำนักนั้นไหนเลยจะยืนยงอยู่ในบู๊ลิ้มอีกต่อไปได้”

เล่งจ้วงจี่กล่าวอย่างขุ่นเคืองขึ้นอีกครั้ง

“เรื่องนี้ง่ายดายมาก เพียงตามหาเตียซือบ้อได้พบ ก็ไม่ยากจะสืบเสาะดูว่าเป็นค่ายสำนักใด”

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบกล่าวอย่างหม่นหมองขึ้นทันที

“แต่ในขณะนี้จะไปหาเตียซือบ้อของเจ้าได้จากสารทิศใด ?”

เม่งหุยซือไท่รีบอธิบายขึ้นว่า

“วันรุ่งขึ้นไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบก็สาบสูญไปอีกผู้หนึ่ง มีบ้างเห็นนางนั่งเรือไปมีบ้างเห็นนางข้ามฟากสู่ทิศเหนือ แต่ทว่าตามท่าเรือและเมืองใหญ่น้อยทางภาคเหนือต่างไม่มีผู้ใดพบเห็นร่องรอยนางเลย และมีบ้างสันนิษฐานว่า

นางไปจัดการกับเรื่องไถ่ตัวเอี๊ยบเชียวเกียงแล้ว ทุกฝ่ายต่างคาดการณ์สันนิษฐานกันจนสับสน แต่ไม่มีผู้ใดกล้ายืนยันอย่างมั่นใจ"

เล่งจ้วงจี่แค่นหัวร่อแล้วกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยว

"เตียซือบ้อจะต้องถูกอีกค่ายสำนักหรือพรรคใดจับกุมตัวไว้ เหล่าผู้ที่ว่าเคยเห็นร่องรอยของเตียซือบ้อนั้น ก็คือค่ายสำนักที่จับกุมตัวเตียซือบ้อไปแล้วแกล้งปล่อยข่าวมาอย่างเด็ดขาด"

เม่งหยซือไท่ผงกศีรษะ กล่าวอย่างเห็นพ้องทันที

"เล่งเชี่ยวเฮี้ยบคาดคำนวณตรงกับที่อำจู๊สันนิษฐานมาเมื่อครู่ แต่ขณะนี้เรื่องที่พึงกังวลคือยอดฝีมือของค่ายสำนักทั้งหลายต่างทยอยมุ่งหน้ามาสู่เหนือและคล้ายดั่งมายังฮ่วงซัว หมายจะประทุษร้ายต่อเล่งเชี่ยวเฮี้ยบทั้งสิ้น"

เล่งจ้วงจี่ตาเป็นประกายแวววับ แค่นหัวร่อแล้วกล่าวอย่างโอหัง

"มิว่าผู้ใดที่ใช้ฝีมือชั่วช้าสารเลว หมายช่วงชิงคัมภีร์ลับไปจากข้าพเจ้ามาตรแม้นเป็นจำนวนมากมายร้อย ๆ พัน ๆ ก็จะต้องฆ่าฟันให้หมดสิ้นมิเหลือหลอ !"

เม่งหุยซือไท่สยิวกายขึ้นด้วยความหวาดหวั่น สีหน้าพลันแปรเปลี่ยน กล่าวอย่างเร่งร้อนกังวลว่า

"ขณะนี้ยอดฝีมือของค่ายสำนักทั้งหลายต่างเร่งรุดกันมาคับคั่ง พอพบผู้คนก็ถามถึงตำแหน่งแห่งที่อารามเล่งเชียวเก็ง ปัญหานี้ได้กลายเป็นเรื่องที่รู้แจ้งแก่ใจในกันและกัน เป็นความลับที่เปิดเผยประการหนึ่ง ดังนั้นซือไท่จึงได้รับสั่งให้อาตมารุดกลับอารามทั้งวันทั้งคืน เพื่อขอรับทราบการตัดสินใจของอำจู๊ จะดำเนินการอย่างไรต่อไป หากแม้นเชี่ยวเฮี้ยบมีเจตนาแน่วแน่ในปณิธานที่กำจัดมารร้ายควรฆ่าฟันให้หมดสิ้นจริงดั่งว่า หน้าอารามเล่งเชียวเก็งคงต้องมีโครงกระดูกสุมเป็นภูเขา โลหิตหลั่งไหลเป็นสายธาร ไม่มีวันจะสงบสันติลงได้"

เล่งจ้วงจี่ตอบสวนคำขึ้นทันที

"ขอเพียงข้าพเจ้าออกจากภูเขาไปในวันนี้ คงต้องล่อให้เหล่าละโมบโลภ

หลงหมายจะได้คัมภีร์ ติดตามออกไปจากบริเวณเทือกเขา ไต้ซือมิต้องกังวลใจไปเพราะเรื่องนี้เลย"

กล่าวแล้วผุดลุกขึ้นยืนน้อมกายวิงวอนปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบว่า

"ขณะนี้เป็นเวลาอันเหมาะสมแล้ว ขอได้กรุณาอนุญาตให้จี่ยี้กับเกียงเจ้เจ๊ออกจากเขาเถิด"

เก็งจีฮุ้นเห็นเล่งจ้วงจี่ลุกขึ้นยืนน้อมกาย รีบลุกขึ้นมายืนเคียงคู่ไปด้วยปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบผงกศีรษะช้า ๆ กล่าวว่า

"เรื่องราวเป็นไปถึงเพียงนี้ ก็มีแต่ต้องรีบออกจากอารามจะประเสริฐสุด แต่เจ้าทั้งสองเมื่อลงจากเขาแล้วควรจำให้มั่น อย่าได้ฆ่าฟันให้เป็นบาปกรรมเกินไป มิต้องเป็นผลร้ายในบั้นปลายของชีวิต ก่อให้เกิดกรรมลามไปถึงชั่วลูกชั่วหลาน"

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นต่างน้อมกายรับคำอย่างเคารพ ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบจึงกล่าวสืบต่อไป

"ผลสรุปที่เลี่ยวติ๊งซือไท่สืบเสาะตรวจตราได้มา นักพรตอุบาทว์โอว-เฮาะคล้ายยังมิได้มุ่งหน้าสู่เหนือ แต่ในบู๊ลิ้มก็มีพวกสำนักคงไล้ เตียมชังและฮ่วงชัวประกาศยืนยันกันเปิดเผย ยินดีร่วมกำลังสามัคคีกับคงท้งของโอว-เฮาะ แต่ค่ายสำนักอื่น ๆ นั้น เนื่องจากทราบว่าเจ้าเป็นศิษย์ของเทียนเล้งแล้วก็ตั้งตัวเป็นผู้สังเกตการณ์ ยังมิตัดสินใจเข้าข้างฝ่ายใด"

กล่าวเท่านี้ก็ถอนหายใจ สายหน้าด้วยความหม่นหมองแล้วจึงต้องเน้นอย่างกังวลขึ้นอีกครา

"แต่คาดหมายไม่ถึง เป็นเช่นนี้ กลับกลายเป็นเคราะห์ร้ายให้เตียซือบ้อและเอี๊ยบเชียวเกียงต้องถกจับไปกักขังให้ทนทุกข์ทรมาน"

เล่งจ้วงจี่รีบน้อมกายปลอบใจขึ้นว่า

"ขอซือบ้อมิต้องหงุดหงิดกังวลไปเพราะเรื่องนี้ จี่ยี้มั่นใจในเรื่องการช่วยเหลือเตียซือบ้อและเอี๊ยบเชียวเกียงออกจากห้วงทุกข์ทรมานอย่างเด็ดเดี่ยว"

“เรากำลังหวังให้เจ้าเป็นเช่นนั้น ขณะนี้เจ้าและเกียงยี้รีบกลับไปที่ถ้ำจัดแจงเรียบร้อยแล้วลงจากเขาไปทันที มิต้องย้อนมาลาเราอีกคราวหนึ่ง”

เก็งจีฮุ้นฉุกใจได้คิด รีบถามเสียงเบา ๆ ว่า

“นับแต่นี้ เกียงยี้ออกคลุกคลีในวงพวกนักเลงจะสมควรเรียกตัวเองเป็นเอี๊ยบเกียงเกียงหรือไม่ ?”

คำถามนี้ทำให้ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบคล้ายดั่งเข้าใจความหมาย จึงกล่าวว่า

“ขณะนี้ไม่บังควรเปลี่ยนเป็นเอี๊ยบเกียงเกียง รอไว้พบกับไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบแล้ว พวกเจ้าไปปรึกษาหารือกันให้รอบคอบก่อนจึงตกลงใจ เจ้าเป็นบุตรในสายเลือดโดยตรงของเทียนเล้ง ย่อมสมควรแซ่เอี๊ยบ แต่มิแน่ว่ามีนามเกียงเกียง”

ขณะกล่าวท่าทีก็รันทดหดหู่ ดวงตาปรากฏหยาดน้ำตาขึ้นเอ่อคลอ กล่าวต่อด้วยความหม่นหมองว่า

“ขณะนี้พวกเจ้าไปกันเถิด ขอให้ตลอดรายทางมีความปลอดภัย และจงถนอมตัวระมัดระวังให้รอบคอบ”

กล่าวแล้วพริ้มตาลงทันที บนขนตาที่งอนยาวมีหยาดน้ำซึมออกมาจนเปียกชุ่มแล้ว

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นพยายามกล้ำกลืนความรันทดหดหู่ ฟุบกายโขกศีรษะแล้วเล่งจ้วงจี่เป็นผู้กล่าวอย่างนอบน้อม

“ซือบ้อถนอมตัว จี่ยี้กราบลงจากเขาไปในบัดดล การไปคราวนี้ เมื่อช่วยไต้หงส์ซือบ้อฆ่าเจ้านักพรตอุบาทว์โอวเฮาะแล้ว จะรีบกลับมาที่อารามปรนนิบัติต่อซือบ้อชั่วชีวิต มิคิดเกลือกกลั้วในวงพวกนักเลงอีก”

ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบความจริงจะสั่งเสียอีกสักหลายคำ แต่ลำคอตีบตันจนไม่อาจจะเปล่งเสียงออกจากปากได้อีกแล้ว

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นมิอาจจะรีรอต่อไป เพราะรังแต่จะเพิ่มความเศร้าเสียใจให้แก่ซือบ้อ ดังนั้นจึงกล่าวขอบคุณต่อเม่งหุยซือไท่ที่มาบอกข่าวแล้วรีบเร่งออกจากโบสถ์ไปในบัดดล

ขณะนี้เป็นเวลาเที่ยงพอดี ทั้งสองพอมาถึงถ้ำก็รีบหุงหาอาหารรับประทาน จัดแจงเครื่องใช้สัมภาระสะพายกระบี่ มุ่งหน้าออกจากห้องศิลาทันที

ขณะเดิน ทั้งสองก็ต้องเหลียวหน้าไปแลดูที่พำนักอยู่บ่อยครั้ง มาตรแม้นห้องศิลาจะซอมซ่อ แต่ก็มีความอบอุ่นซาบซึ้งตราตรึงจิตใจจนไม่มีวันลืมเลือน ทุกสรรพสิ่งภายในห้องล้วนแล้วมีคุณค่าให้อาลัยอาวรณ์ทั้งสิ้น

ในหุบเขาเขียวขจียามนี้ บุปผานานาพันธุ์บานสะพรั่งด้วยสีสันอันสดสวยยังงามละลานไปกว่าวันธรรมดาครั้งก่อน แต่ในห้วงลึกของหัวใจเก็งจีฮุ้น พลันมีลางสังหรณ์ที่ไม่อาจจะย้อนกลับมาในรังอันสุขสดชื่นนี้อีก

เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่านางอาลัยอาวรณ์ไม่อาจตัดใจ จึงปลอบอย่างยิ้มแย้มว่า

"การไปในคราวนี้ อย่างมากเพียงสามเดือนเท่านั้น เมื่อกลับมาดอกไม้ที่พวกเราปลูกไว้หน้าบันได น่ากลัวจะเบ่งบานกันหมดสิ้นแล้วก็ได้"

กล่าวพลางชี้ไปยังร่องดอกไม้หลายขนัดที่ใต้บันได เก็งจีฮุ้นเงยหน้ามองเล่งจ้วงจี่แล้วกล่าวอย่างรันทดหดหู่

"ตี๋ตี่ มิทราบเป็นเช่นไร เรามักรู้สึกว่าท่านไม่อาจจะได้กลับฮ่วงซัวอีกแล้ว"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็ต้องหัวร่อฮาฮา จากนั้นกล่าวอย่างหนักแน่นขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าลั่นปากเมื่อใด ก็ต้องปฏิบัติตามอย่างเด็ดขาด ไหนเลยจะกล้าเสียสัจจะต่อหน้าซือบ้อ"

ในจิตใจเก็งจีฮุ้นมีความกังวลอันอัดอั้นมิคลาย จึงได้อ้อนวอนอย่างออดอ้อนขึ้น

"ตี๋ตี่ ท่านต้องสาบาน"

เล่งจ้วงจี่พอฟังสีหน้าพลันแปรเปลี่ยน ในห้วงสมองพลันปรากฏภาพทิโกวพั้ว บังคับให้ตนสาบานทางถนนหน้าตึกอ้อโฮ้วจึง และใบหน้าที่สวยสดสะคราญของบ้วนเล็กเพี้ยยามอำลามีความรันทดหดหู่ จนน้ำตาหลั่งไหลแจ่มชัดเจนขึ้นมาในบัดดล

ชั่วพริบตาก็เป็นเวลาสี่เดือนกว่าแล้ว หวนนึกถึงเมื่อครั้งไปพบกันทางนอกเมืองเจี๋ยะมึ้ง บ้วนเล็กเพี้ยมีความซูบซีดร่วงโรยผิดตา ขณะนี้มิทราบ

ว่านางเป็นอย่างไรไปแล้ว

เก็งจีฮุ้นเห็นเล่งจ้วงจี่พลันสีหน้าแปรเปลี่ยนท่าทีซึมเซาเลื่อนลอย ต้องถามอย่างกังวลใจว่า

"ตี้ตี๋ ท่านเคืองแล้วหรือ ?"

กล่าวพลางสะกิดเล่งจ้วงจี่เบา ๆ เล่งจ้วงจี่รีบระงับใจและย่อมมิกล้าบอกว่าตนคิดถึงบ้วนเล็กเพี้ยที่น่าสมเพช จึงกล่าวเสียงหม่นหมองว่า

"เจ้เจ๊สั่งให้ผู้น้องสาบาน ทำให้ข้าพเจ้าพลันรู้สึกว่าการลงจากเขาคราวนี้อาจบางทีจะมีภยันตรายที่ยิ่งใหญ่ร้ายแรง"

เก็งจีฮุ้นถือดีว่ามีพลังฝีมืออันสูงส่ง จึงมิได้แยแสสนใจต่อภยันตรายที่ร้ายแรงทั้งหลาย นางกังวลใจอยู่เพียงอย่างเดียว คือเหล่าดรุณีที่มีความงามไปคนละแบบ มีบุคลิกที่น่าลุ่มหลงไปคนละประการเท่านั้น ดังนั้นจึงแค่นอย่างเย็นชาดูแคลน กล่าวเสียงกระด้างว่า

"เรามิเคยกังวลใจต่อเรื่องเหล่านี้มาเลย"

"อย่างนั้นท่านไฉนจึงสังหรณ์ว่าผู้น้องมิอาจจะย้อนกลับมาฮ่วงซัวได้อีก ? นอกจากการลงจากเขาคราวนี้เผชิญกับมหันตภัย..."

เก็งจีฮุ้นกลัวเล่งจ้วงจี่จะเอ่ยเรื่องเป็นเรื่องตายอันอัปมงคลออกมา จึงรีบยกมือปิดปากเล่งจ้วงจี่ไว้พร้อมกับสะบัดเสียงอย่างยิ้มแย้ม

"มิต้องบอกต่อไปดอก ที่เราหมายนั้นมิใช่เรื่องเหล่านี้"

กล่าวแล้วฉุดแขนเล่งจ้วงจี่กระโดดละลิ่วไปอย่างรวดเร็วทันที

เวลาอันสุขสดชื่นสองเดือนเศษ เล่งจ้วงจี่พอหยั่งรู้นิสัยใจคอของภรรยาที่เปลือกนอกนุ่มนวล แต่จิตใจแข็งแกร่งจนกระจ่างแจ้งแก่ใจ

ยามนี้สังเกตสีหน้าท่าทีของนางแล้วก็พอจะรู้อยู่เลา ๆ แต่เมื่อเก็งจีฮุ้นมิบ่งบอกโดยเปิดเผย เล่งจ้วงจี่ก็ฉวยโอกาสทำเป็นงมงายเสียจะประเสริฐกว่า เพราะรู้ดีว่ายามใดเอ่ยถึงนามพวกบ้วนเล็กเพี้ย เตี้ยงอุ้ยหงส์ นางก็จะขุ่นเคืองจนหน้าเคร่งเครียด พาลไม่พูดจาเป็นเวลาครึ่งค่อนวัน

มีคนบอกว่า 'สตรีที่ยิ่งงามเพียงใด ความริษยายิ่งรุนแรงเพียงนั้น' ดู

ท่าเป็นวาจาที่มีเหตุผลไม่หลอกลวงเลย

เมื่อออกพ้นซุ้มประตูเล่งเซียวเก็ง ทั้งสองพากันพุ่งกายไปด้วยวิชาตัวเบาอันสูงล้ำ ข้ามสะพานผ่านลำธารโลดละลิ่วไปตามหุบเขาและขุนเขา จนกระทั่งถึงทางไหล่เขาแล้ว

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นที่รุ่มร้อนใจจะให้ถึงเชิงเขาเสียแต่โดยไว จึงต่างใช้วิชาตัวเบาอันสุดยอดไปตามทางลัดที่ใกล้ ทั้งสองโลดละลิ่วดุจดั่งเหาะเหินเดินอากาศ พุ่งปราด ๆ ประหนึ่งเป็นดาวตกจากฟ้า

การเดินทางคราวนี้ ทำให้เหล่านักพรต หลวงจีน แม่ชี และพวกชาวป่าเขา ที่ตัดไม้ล่าสัตว์ต่างต้องแตกตื่นจนตะลึงลาน วิพากษ์วิจารณ์กันเซ็งแซ่ไป...

บรรพชิตที่อยู่ตามวัดวาอารามทั่วทั้งภูเขาฮ่วงซัวต่างรู้อยู่แก่ใจว่า บุรุษหนุ่มชุดขาวนามเล่งจ้วงจี่ ที่สร้างพฤติการณ์สั่นสะเทือนแผ่นดินจนปั่นป่วนนี้พำนักอยู่ที่อารามเล่งเซียวเก็ง พร้อมกันนั้นต่างรู้อยู่แก่ใจกันทุกคนว่า เล่งจ้วงจี่คือศิษย์ของประมุขอารามเล่งเซียวเก็ง

เนื่องจากสาเหตุสองประการในตอนต้น กอปรกับเมื่อสองเดือนเศษหกพวกชั่วร้ายที่พากันไปรังควานหาเรื่อง ถูกจู่โจมจนย่อยยับอัปรา มีผู้รอดชีวิตมาได้เพียงไม่กี่คนเท่านั้น จึงไม่มีผู้ใดจะกล้าและเล็มเข้าใกล้ซุ้มประตูอารามเล่งเซียวเก็งอีกต่อไป

บัดนี้เห็นตำตาว่าบุรุษหนุ่มชุดขาวเล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นที่เป็นธิดาของอำจู๊เล่งเซียว สมัยเมื่อครั้งยังเป็นฆราวาสพากันละลิ่วร่างออกไป แต่ทว่ายังไม่มีผู้ใดกล้าบังอาจล่วงล้ำกล้ำกรายไปที่ประตูเล่งเซียวเก็ง ทุกคนเข็ดขยาดหวาดหวั่นกันทั่วทั้งเทือกทิวเขาฮ่วงซัว

เก็งจีฮุ้นกับเล่งจ้วงจี่ทั้งสอง เท่าที่ใช้วิชาตัวเบากระโดดโลดแล่นไปในเวลากลางวันแสก ๆ นี้ จุดประสงค์เพื่อให้ผู้คนในเทือกเขาฮ่วงซัวทราบดีว่าทั้งสองได้ออกไปกันแล้ว และก็มีเจตนาที่จะอวดโอ่ฝีมือเข้าข่มขู่กันให้ระย่อไว้เพื่อเหล่าผู้ที่ยังมีอคติคิดร้ายมิกล้าไปก่อกวนรังควานเล่งเซียวเก็งอีก และเพื่อ

ให้ผู้แทนของค่ายสำนักทั้งหลายที่พากันมาถึงฮ่วงชัวและคอยหาโอกาสลงมือได้รู้สำนึกตัวว่าฝีมือยังห่างไกลกัน ล่าถอยออกจากถิ่นฐานนี้ หรือให้ติดตามคนทั้งสองไปในที่แห่งอื่น

ทั้งสองละลิ่วออกไปทางทิศใต้ของเทือกเขา จวบจนอาทิตย์สนธยาลับฟ้าจึงมาถึงเมืองน้อยที่ฝากม้า

❦ ❦ ❦

ในเมืองน้อยมีความสงบเงียบยิ่งนัก ผู้คนส่วนมากกลับไปรับประทานอาหารตามบ้านช่อง กอปรกับมิใช่เป็นฤดูขึ้นนมัสการตามวัดวาในภูเขาโรงเตี๊ยมที่มีจึงได้เงียบเหงาโหรงเหรงยิ่งนัก

เก็งจีฮุ้นเดินเคียงไหล่คลอเคลียไปกับเล่งตี้ตี่ เมื่อเห็นสภาพนี้ก็ต้องกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"บรรดายอดฝีมือที่มาจากดินแดนกังหนำทุกแห่งหนอาจบางทียังไม่บรรลุที่นี้ก็ได้"

เล่งจ้วงจี่เองก็มีความสนใจสังเกตในปัญหานี้ยิ่ง จึงกวาดตามองไปตามสภาพของถนนหนทางแล้วผงกศีรษะเห็นพ้องในทันที

ทั้งสองเมื่อมาถึงหน้าโรงเตี๊ยมน้อย ๆ ที่ฝากให้เลี้ยงดูม้า บรรดาผู้รับใช้ที่เคยได้รางวัลจากเล่งจ้วงจี่พากันต้อนรับอย่างกุลีกุจอ ยกยอปอปั้นเป็นอันดี สร้างความพึงพอใจให้แก่เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นยิ่งนัก หลังจากเข้านั่งพักในห้องเพื่อรอรับประทานอาหาร แล้วเดินทางในราตรีต่อไป เก็งจีฮุ้นเมื่อรอจนผู้รับใช้ออกไปตระเตรียมอาหารค่ำแล้วจึงถามอย่างสงสัยใจทันที

"ท่านเห็นว่าพวกเราสมควรเดินทางสายใดไปที่กิมเล้ง ?"

เล่งจ้วงจี่รีบตอบอย่างมีแผนการอันมั่นคงอยู่ในความคิดแล้วว่า

"เราสองจะเดินทางสายกลางของซือไท่ทั้งสอง ออกจากนี่ผ่านโง้วไท้ข้ามซิ่วเอี๊ยงมุ่งบู๊เด็ง ข้ามลำน้ำฮวงโหที่เม่งจิว..."

"ข้ามลำน้ำฮวงโหที่เม่งจิวมิใคร่เหมาะสม"

“เพราะเหตุใด ?”

“เม่งจิวคือที่ตั้งสำนักใหญ่ของพรรคอึ้งฮ้อปัง ซึ่งขณะนี้ได้เปลี่ยนโฉมเป็นไต้ฮ้อก้า...”

เล่งจ้วงจี่พอฟังพลันหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

“เยี่ยงนั้นวิเศษเลิศล้ำ พอจะอาศัยปากของบริวารพวกไต้ฮ้อก้าช่วยกระพือระบายสี ล่อให้เหล่ายอดฝีมือที่ใคร่จะได้คัมภีร์ฮือมาในทิศทางนี้หมดสิ้น จากนั้นจึงค่อยหาโอกาสสืบเสาะดูร่องรอยของเตียซือบ้อกับเอี๊ยบ-เซียวเกียง...”

“แต่ทว่าเมื่อผ่านเม่งจิวแล้วก็คือซงซัว อันเป็นสถานที่กำเนิดสำนักเสียวลิ้มยี่”

“เสียวลิ้มยี่ในหลายปีนี้ เป็นผู้นำบู๊ลิ้มอยู่เสมอมา ได้รับการเคารพบูชาจากผู้คนทั่วแผ่นดิน หากแม้นครานี้ยังบังอาจเข้าร่วมกระทำเรื่องเลวทรามมาหมายช่วงชิงคัมภีร์จากเรา ผู้น้องอย่างน้อยก็จะต้องทำให้วัดเสียวลิ้มยี่ที่มีชื่อเสียงจอมปลอมมาเนิ่นนานปีได้รู้ฝีมือไว้เป็นบทเรียน แม้มิพังทลายไปทั่วทั้งวัด ก็ต้องปั่นป่วนเป็นเวลานานวันทีเดียว”

“ตี้ตี๋ ท่านอย่าใช้อารมณ์ทารกเป็นอันขาด พวกเราต้องเห็นแก่หน้าของจิ้นเต็กไต้ซือ อย่าได้ไปเป็นปรปักษ์ต่อเสียวลิ้มจนนอกหน้า ทำให้จิ้นเต็กไต้ซือผู้เป็นกลางจะต้องยุ่งยากลำบากใจไป”

เล่งจ้วงจี่พอฟังบังเกิดแววลำบากใจ คิดถึงหลวงจีนชราที่มีจิตใจบริสุทธิ์เปี่ยมมุทิตาการุณย์ มิทราบไปจาริกแสวงบุญในที่ใดแล้ว

เก็งจีฮุ้นเห็นเล่งจ้วงจี่สงบงันมิว่ากล่าว ทราบดีว่ากำลังคิดคำนึงถึงจิ้นเต็กไต้ซืออยู่ ดังนั้นวาจาที่ใคร่จะว่ากล่าวก็พลอยกลั้นไว้มิบอกออกไป

ขณะเวลานั้น ผู้รับใช้ยกอาหารค่ำมา เล่งจ้วงจี่มิได้ลิ้มรสสุราเป็นเวลากว่าสามเดือน จึงได้ดื่มรวดเดียวไปสามถ้วยใหญ่ หลังจากอิ่มหนำสำราญก็ชำระบัญชีเดินออกมาที่นอกโรงเตี๊ยม มีผู้รับใช้เตรียมอาชาคู่ขาสีกะเลียวและดำปลอดรออยู่ที่นอกถนนแล้ว

อาชาสีกะเลียวดำปลอดเมื่อเห็นนายพวกมันปรากฏตัว ต่างก็ยืดคอชูหางหูตั้งชัน ส่งเสียงร้องกึกก้องจนแก้วหูลั่นอื้ออึง สุนัขภายในตัวเมืองพลอยเห่าหอนกันเป็นโกลาหล จนผู้คนต้องส่งเสียงหัวร่ออย่างขบขัน

อาชาพ่วงพีทั้งสองตัวได้รับการเลี้ยงดูอย่างดีจนอ้วนท้วนแข็งแรง คึกคักคะนองซอยเท้ากับพื้นดังกุบกับอย่างดีอกดีใจ สร้างความปีติแก่เก็งจีฮุ้นจนล้วงเงินออกให้รางวัลผู้จูงม้าอยู่หน้าโรงเตี๊ยม แล้วจึงขึ้นขี่บนหลังอาชาคู่ขาซึ่งมันทั้งสองหลังจากผ่านการพักผ่อนมาเป็นเวลาสามเดือนเศษ ต่างคึกคะนองกันเต็มที่ พอร่างเล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นหย่อนลงไปบนอาน ม้าทั้งสองก็ชูคอร้องดังกึกก้อง ซอยเท้าทั้งสี่พุ่งออกจากตัวเมืองน้อยไปทันที

นอกเมืองยิ่งมืดเลือนราง ถนนหลวงกว้างใหญ่เห็นเพียงเป็นทางสีเทาอันพร่ามัว แต่ทว่าความเร็วของอาชาฝีเท้าเยี่ยมทั้งสองตัวมีแต่เพิ่มโดยไม่ชะลอ ห้อตะบึงดุจเหินบิน

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นมิได้ควบขี่ม้ามาสามเดือนกว่า เมื่อได้ขับขี่อาชาฝีเท้าเยี่ยม ต่างจิตใจปลอดโปร่งแจ่มใสคึกคะนองกันไปทั้งสองคน จวบจนเป็นเวลายามสามจึงได้มาถึงท่าน้ำเมืองฮวงฮ้อ

ท่าข้ามแห่งนี้เป็นเมืองใหญ่ มีบ้านช่องร้านรวงแออัด แต่เนื่องจากเป็นเวลาค่อนคืนแล้ว บรรดาเรือแพต่างก็จอดหลับนอน เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นจึงต้องบังคับม้าไปที่โรงเตี๊ยมเพื่อหาทางข้ามน้ำในค่ำคืนนี้

บทที่ยี่สิบสี่ สกัดกั้นปากทางออก

ครั้นถามไถ่จนแน่ใจว่าไม่มีเรือแพพอจะข้ามฟาก ทั้งสองจึงตกลงพักแรมในโรงเตี๊ยมนี้ชั่วคราวเพื่อรอข้ามกันในเช้าวันรุ่งขึ้น

เมื่อผูกม้าไว้หน้าโรงเตี๊ยม สั่งผู้รับใช้หาหญ้าน้ำมาให้ม้าแล้วทั้งสองจึงได้ตามผู้รับใช้เข้าไปในห้องพิเศษทางด้านหลัง เมื่อผู้รับใช้ออกจากห้องไป เก็ง-จีฮุ้นรีบกระซิบเบา ๆ ด้วยความรอบคอบระวัง

"เมื่อครู่นี้ทางเงามืดตรงข้ามถนน มีชายฉกรรจ์หลายคนคล้ายลอบสังเกตพวกเราอย่างจงใจ ?"

เล่งจ้วงจี่ยิ้มเล็กน้อย กล่าวอย่างไม่แยแสว่า

"พวกลักเล็กขโมยน้อยในวงพวกนักเลงมีอยู่ทุกแห่งหน ไยต้องไปสนใจกังวลในพวกมัน"

นั่งสนทนาชั่วขณะ ผู้รับใช้ยกถ้วยน้ำชาและอาหารว่างมา ทั้งสองที่ห้อตะบึงม้าถึงครึ่งคืนก็รู้สึกหิวกระหายอยู่บ้าง จึงดื่มน้ำชารับประทานอาหารว่าง หยอกเอินกันอย่างมีความสุข แต่ทันใด...

เสียงม้าแผดร้องดังกึกก้องสนั่น แล้วมีเสียงร้องอันแตกตื่นโหยหวนดังตามติดมา เล่งจ้วงจี่ตาเป็นประกายแวววับ ผุดลุกขึ้นร้องโพล่งอย่างเร่งร้อน

"เสียงดำปลอด !"

ขาดคำรีบพาเก็งจีฮุ้นกระโดดโลดแล่นมาที่หน้าโรงเตี๊ยมในพริบตา เห็นดำปลอดและกะเลียวทั้งสองตัวคอชูสูงหูตั้งชัน ตาเป็นประกายแวววาวด้วยความโกรธแค้นหางชี้ตรงเท้าซอยไปมา ปากก็ร้องอยู่เบา ๆ ทำทีท่าจะโถมเข้าเตะโขกผู้คนอยู่อย่างดุร้าย

มองต่อไป เห็นที่ไม่ไกลนักมีชายฉกรรจ์ร่างผอมเตี้ยเล็กนอนขดงอ ชายฉกรรจ์มีเหงื่อไหลโซมดั่งห่าฝน บนใบหน้าอันบิดเบี้ยวด้วยความเจ็บปวดยังพอดูออกว่าเป็นคนคล่องแคล่วปราดเปรียว

ขณะนี้มีชายฉกรรจ์อีกสองคนพุ่งกายโถมเข้ามายังข้างชายฉกรรจ์ร่างผอมคนหนึ่งหามหัวคนหนึ่งหามเท้า หันกายได้ก็จะหามออกไป เล่งจ้วงจี่โทสะดาลเดือดขึ้นทันที ตวาดเสียงสะเทือนประสาทขึ้น

"หยุดไว้...!"

เสียงตวาดครานี้คล้ายดั่งฟ้าผ่าลงมาในเวลากลางดึก สร้างความตระหนกแก่ชายฉกรรจ์ทั้งสองจนสะดุ้งสุดตัว ทิ้งชายร่างผอมในมือลงไปอย่างลืมตัว เหลือบแลมาในทิศทางนี้ด้วยความหวาดหวั่นลนลาน

ในเมืองมีเสียงสุนัขเห่าม้าลาร่ำร้องด้วยความแตกตื่น เสียงตวาดถามของผู้ที่ตกใจตื่นดังสับสน บนท้องถนนหน้าโรงเตี๊ยมจึงวุ่นวายจนอลเวงไปทันที

เก็งจีฮุ้นมิเข้าใจเจตนาของเล่งจ้วงจี่ ในใจก็ลอบรู้สึกตำหนิที่สามีไปทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่ ก่อกวนผู้คนอื่นจนวุ่นวายไปทั้งเมือง

เล่งจ้วงจี่คิ้วเลิกสูงชันหน้าบูดบึ้งอำมหิต งอแขนขวาแล้วเดินช้า ๆ เข้าไปหาชายฉกรรจ์ทั้งสองอย่างเอาเป็นเอาตาย

ชายฉกรรจ์ทั้งสองแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ จะหนีก็มิกล้า เนื่องจากที่

พื้นยังมีพรรคพวกถูกม้าเตะนอนซมอยู่ ไม่หนีก็กังวลว่าชีวิตของตนจะน่าวิตก

เก็งจีฮุ้นกลัวเล่งจ้วงจี่ลงมือด้วยความขุ่นเคือง ฆ่าชายฉกรรจ์ทั้งสองไปอย่างไม่มีเหตุผล จึงรีบร้องเสียงร้อนรนขึ้น

"ตี้ตี๋ อย่าได้ฆ่ามันทั้งสอง !"

ทั้งสองพอได้ยินยิ่งแตกตื่นจนขวัญฝ่อ ผู้หนึ่งแผดร้องแล้วหันกายวิ่งอย่างไม่คิดชีวิต อีกผู้หนึ่งตกใจจนวิกลจริต กลับโถมเข้ามาหาเล่งจ้วงจี่อย่างลืมตัว

เล่งจ้วงจี่มีเจตนาที่จะกระจายข่าวให้แพร่ไปในเร็ววัน กอปรกับตั้งใจจะข่มขู่ให้หวาดหวั่นในฝีมือ จึงเลิกคิ้วตวาดเสียงก้องไป

"มุสิกแส่หาที่ตาย !"

เสียงหลุดจากปาก แขนขวาที่เกร็งพลังไว้แต่แรกก็ได้อาศัยการสะบัดแขนเสื้อกระแทกร่างของชายฉกรรจ์ที่โถมเข้ามา พุ่งใส่ทรวงอกของมันในทันที

ในเงามืดพลันมีเสียงแผดร้องละล่ำละลักขึ้น

"ท่านโปรดหยุดมือ !"

แต่สายเกินไปเสียแล้ว ได้ยินเสียงโครมดังสนั่นผสานกับเสียงแผดร้องอันแตกตื่นโหยหวน ชายฉกรรจ์ที่โถมกายเข้าไปคล้ายเป็นว่าวที่ขาดจากป่านกระเด็นละลิ่วจนไกลหลายวา

เงาร่างคนพลุกพล่านสับสน ชายกลางคนที่สวมเสื้อรัดกุมเป็นต่วนสีเทาหลังเสียบแส้เหล็กผู้หนึ่งได้กระโดดเข้ามารับร่างชายฉกรรจ์ที่กำลังพุ่งละลิ่วไว้ ก้มหน้ามองไปก็แตกตื่นจนถอดสี พบเห็นชายฉกรรจ์ถูกเล่งจ้วงจี่ฟาดกระเด็นหน้าขาวซีดดั่งกระดาษ แต่ชีพจรยังเต้นสม่ำเสมอ แสดงว่าสลบไปเท่านั้น มิได้รับบาดเจ็บอย่างไรเลย !

ชายกลางคนหลังเสียบแส้เหล็กแตกตื่นตกใจใหญ่หลวงยิ่ง แน่ใจว่าข้อสันนิษฐานของมันต้องไม่ผิดพลาดแน่แล้ว จึงบังเกิดทั้งความตื่นเต้นทั้งยินดี คาดหมายไม่ถึงว่าในหมู่พวกที่ส่งออกมาถึงร้อยกว่าหน่วย ในที่สุดเป้าหมายถูกมันเป็นฝ่ายพบ ครานี้เห็นทีมีความดีความชอบยิ่งใหญ่เหลือหลายแล้ว

ดังนั้นรีบวางชายฉกรรจ์ในมือลงกับพื้น เดินเข้ามาประสานมือคารวะแล้วถามเสียงกังวาน

"เรียนถามท่านที่นับถือ คือศิษย์ของเอี๊ยบไต้เฮี้ยบที่มีวีรกรรมกระเดื่องเลื่องแผ่นดินในกาลครั้งก่อนนามเล่งจ้วงจี่เชี่ยวเฮี้ยบกระมัง ?"

เล่งจ้วงจี่พบเห็นบนท้องถนนมีผู้คนออกมาดูเรื่องแตกตื่นจำนวนมาก จึงแสร้งเลิกคิ้วแล้วตวาดถามเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

"ถูกต้อง ข้าพเจ้าคือเล่งจ้วงจี่ พวกท่านคิดจะทำอย่างไร ?"

ชายกลางคนตัวสั่นงันงกไปแล้ว รีบน้อมกายแย้มยิ้มอย่างประจบขึ้น

"ข้าพเจ้าเอี้ยตีเตี้ยง มีตำแหน่งหัวหน้าหน่วยลาดตระเวนของผู้ตรวจการในพรรคไต้ฮ้อก้า ข้าพเจ้ารับคำสั่งให้มารอคอยท่านในที่นี้อยู่นานวัน..."

เล่งจ้วงจี่ฟังคำแนะนำตัวที่ยาวเหยียดของมันจนรำคาญใจเต็มที ยามนี้มิรอให้ฝ่ายตรงข้ามกล่าวจบก็รีบตวาดถามขึ้นว่า

"มีเรื่องใดมารอคอยข้าพเจ้า ?"

"ท่านผู้ตรวจการใหญ่ของพรรคเรา ได้รับทราบกิตติศัพท์อันกระเดื่องเลื่องลือของเชี่ยวเฮี้ยบอยู่นานวันว่าฝีมือเป็นเอกในแผ่นดิน จึงคิดใคร่หาโอกาสคบกับเชี่ยวเฮี้ยบให้เป็นสหาย..."

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็หัวร่อฮาฮาเสียงกึกก้องขึ้นอีกครั้ง ครานี้ดังสะท้านปานมังกรคำราม สร้างความแตกตื่นแก่พวกม้าลาในท้องถนนจนกระโดดโลดแล่น บรรดาผู้มาออดูเหตุการณ์ต่างยกมืออุดหูกันทั่วทุกตัวคน

เก็งจีฮุ้นเข้าใจจุดมุ่งหมายของเล่งจ้วงจี่แล้วและยืนยันวาจาของเม่งหุยซือไท่ มิใช่จะระบายสีเกินความจริง พร้อมกันนั้นรู้สึกตื่นเต้นในอิทธิพลอำนาจของพรรคไต้ฮ้อก้า ที่สามารถแผ่มาจนถึงภาคเหนือของภเขาโง้วไท้ซัวได้

เอี้ยตีเตี้ยงถูกเสียงหัวร่อของเล่งจ้วงจี่ข่มขู่จนใจหวาดหวั่นเหงื่อกาฬไหลรู้ดีว่าสถานการณ์ย่ำแย่เป็นแน่แล้ว อาจบางทีค่ำนี้หาทางหนีเอาชีวิตรอดยังยาก

เล่งจ้วงจี่ตะเบ็งเสียงหัวร่อจนพอใจ จึงได้กล่าวเย้ยหยันด้วยเสียงก้องกังวาน

"ผู้ตรวจการใหญ่ของพรรคท่าน หากมีเจตนาถ่อมตัวลงคบหากับข้าพเจ้าจริง ข้าพเจ้ากลับยินดีจะเป็นสหายรักกับท่านไว้ เพียงแต่ที่ท่านคิดคบนั้นมิใช่ตัวข้าพเจ้าเล่งจ้วงจี่ แต่เป็นคัมภีร์ที่สูงค่าในอกของข้าพเจ้าเท่านั้น"

วาจาพอขาดคำ หมู่ผู้คนที่รายล้อมก็ส่งเสียงร้องอุทานจนเซ็งแซ่ไปในทันที

เอี้ยตีเตี้ยงพอฟังว่าคัมภีร์นั้นอยู่ในอกเสื้อของเล่งจ้วงจี่ ก็มีความตื่นเต้นและยินดีจนสับสน รีบคิดหาวิธีพยายามปลีกตัวออกไปรายงานความดีนี้เสีย แต่โดยเร็ว จึงรีบอธิบายขึ้นว่า

"หามิได้ หามิได้ เชี่ยวเฮี้ยบท่านเข้าใจผิดแล้ว เชี่ยวเฮี้ยบมีพลังฝีมือสูงล้ำสุดยอด ผู้ใดหมายและเล็มไปช่วงชิงคัมภีร์ ผู้นั้นก็แส่หาที่ตาย..."

เล่งจ้วงจี่หัวร่อฮาฮาจนกึกก้องไปอีกครั้งจึงกล่าวว่า

"ท่านว่ามาไม่ผิด ขอให้ท่านไปเรียนหัวหน้าผู้ตรวจการของท่าน ให้มันรีบเลิกล้มความคิดอันต่ำช้าเลวทรามนี้เสีย มิเช่นนั้นข้าพเจ้าจะให้มันแยกทางกับศีรษะบนบ่าโลหิตหลั่งไหลให้อุจาดตา"

เอี้ยตีเตี้ยงพอฟังสีหน้าแปรเปลี่ยนไปอย่างใหญ่หลวง รีบร้องเสียงหนัก ๆ ขึ้น

"เชี่ยวเฮี้ยบประณามผู้ตรวจการใหญ่ของเราต่อหน้าธารกำนัล ข้าพเจ้าที่มีศักดิ์เป็นหัวหน้าหน่วยของไต้ฮ้อก้าจะไม่ยอมงอมือทำหูทวนลมเป็นอันขาด จะอย่างไรก็ต้องเสี่ยงชีวิตโดยไม่อาลัย เข้าลบล้างความอัปยศอดสูที่เชี่ยวเฮี้ยบประณามต่อผู้ตรวจการใหญ่ของเรา..."

ขณะกล่าวก็สะบัดมือ กระชากแส้เหล็กออกจากหลังมา แต่เล่งจ้วงจี่ยังเย้ยหยันด้วยเสียงเย็นชา

"ตัวท่านไม่ปรารถนาจะเก็บชีวิตกลับไปรายงานข่าวนั่นก็อย่าได้กล่าวหาว่าข้าพเจ้าอำมหิตเลย"

เอี้ยตีเตี้ยงกัดฟันข่มความหวาดหวั่นไว้ ฝืนใจกล่าวเสียงหนัก ๆ ว่า

"พรรคเรามีกฎอันเข้มงวดกวดขัน ข้าพเจ้าเองก็ไม่อาจตัดสินใจโดย

พลการ หากมิเสี่ยงชีวิตเข้าต่อสู้กับเซี่ยวเฮี้ยบ กลับไปก็จะต้องถูกตัดสินฆ่าตัวตายไปตามกฎ”

วาจานี้พอกล่าว เหล่าผู้มุงดูก็ต้องส่งเสียงอุทานด้วยความตื่นเต้นขึ้นทันที

เล่งจ้วงจี่โทสะดาลเดือดยิ่งนัก ยกมือชี้หน้าเอ้ียตีเตี้ยงแล้วตวาดอย่างเกรี้ยวกราดขึ้น

“ค่ำนี้ข้าพเจ้าอภัยไว้ชีวิตท่านเป็นพิเศษ เพื่อให้ท่านมีโอกาสกลับไปรายงานแก่ก้าจู๊ของท่าน ภายในสามวันนี้ข้าพเจ้าจะต้องถึงเมืองเม่งจิว ตัดศีรษะสุนัขเฒ่าของประมุขเจ้าลงมาเตะเล่นให้จงได้”

เมื่อกล่าวเช่นนี้ เหล่าผู้มุงดูก็แตกตื่นจนตะลึงลานไปทันที เพราะประมุขพรรคไต้ฮ้อก้ามีอิทธิพลครอบคลุมดินแดนแคว้นนี้ดุจดั่งเป็นกษัตริย์เจ้าชีวิต

เอ้ียตีเตี้ยงตระหนกจนหน้าเผือดขาว ตัวสั่นงันงกเหงื่อกาฬซุ่มโชกอยู่เนิ่นนาน รีบระงับใจแล้วส่งเสียงสั่นสะท้านอันหวาดหวั่นขึ้น

“ท่านกล้าบังอาจด่าประณามประมุขพรรคเรา เป็นการแส่หาที่ตายเองชัด ๆ ข้าพเจ้าเพราะคิดจะได้รายงานเรื่องนี้ให้แก่ประมุขพรรคเราได้ทราบจะขอตัดแขนต่อหน้าผู้คนทั้งหลายเสียข้างหนึ่ง เมื่อกลับสำนักใหญ่จึงค่อยฟังท่านประมุขจัดการขั้นต่อไป”

กล่าวแล้วจึงสะบัดแส้เหล็กในมือ ฟาดเข้าใส่แขนซ้ายของตัวเองอย่างดุดัน จนเสียงฉาดดังพร้อมกับโลหิตสาดกระจาย แขนซ้ายขาดกระเด็นออกไปในบัดดล

หมู่ผู้คนที่ดูอยู่รอบข้างต่างอุทานด้วยความตื่นตระหนก กระสับกระส่ายจนสับสนอลหม่านไปทันที

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นก็ดูจนหน้าเปลี่ยนสี ลอบตระหนกตกใจใหญ่หลวงยิ่ง เพราะคิดไม่ถึงจริง ๆ ว่าพรรคไต้ฮ้อก้าจะมีกฎที่โหดเหี้ยมทารุณถึงเพียงนี้

ขณะนั้นในเงามืดของถนนตรงข้ามมีชายฉกรรจ์หกคนพุ่งละลิ่วเข้ามา

หามผู้บาดเจ็บบนพื้นทั้งสองคนขึ้น ประคองร่างเอี้ยตีเตี้ยงที่โงนเงนจะล้มไว้ ลนลานหลบหนีไปในเงามืดทางเบื้องหน้าในชั่วพริบตา

เล่งจ้วงจี่ดูจนขมวดคิ้วแนบแน่น แต่ความอำมหิตในอกยิ่งฮือโหมรุนแรง ตกลงใจจะต้องทำลายพรรคอันมีอิทธิพลยิ่งใหญ่กำลังกล้าแข็ง ยอดฝีมือคับคั่งมากมายให้แหลกลาญสลายไปจนได้

เก็งจีฮุ้นก็มีความรู้สึกเป็นเช่นเดียวกัน นางกล่าวอย่างสะทกสะท้อนว่า

"พรรคที่มีการกระทำอันเลวร้ายดั่งไต้ฮ้อก้า ยังคงรีบกำจัดกวาดล้างให้ย่อยยับไปเสียแต่เร็ววัน จะประเสริฐกว่ามิต้องเหลือไว้ให้เป็นเภทภัยแก่ผู้คนชาวโลก เป็นอันตรายต่อดินแดนทั้งหลาย"

กล่าวแล้วทั้งสองพากันไปที่อาซาคู่ขา ตรวจตราข้าวของที่อานและตัวม้าเห็นไม่มีบาดเจ็บเสียหาย จึงพากันเข้าไปในโรงเตี๊ยม โดยมิได้สนใจเหลือบแลผู้คนทั้งหลายแม้แวบเดียว

ทั้งสองพอหายลับ ผู้ดูอยู่ทางด้านนอกก็พากันวิพากษ์วิจารณ์จนเสียงเซ็งแซ่ไปในบัดดล

ขณะนี้เป็นเวลาปลายยามสี่ ฟ้าได้เริ่มสางรำไร อาทิตย์อุทัยเริ่มจะไขแสงแล้ว

ทั้งสองพอเข้าไปในห้อง เก็งจีฮุ้นมิรอให้เล่งจ้วงจี่ทรุดกายนั่ง ก็รีบกระซิบถามอย่างวิตกกังวล

"ตี้ตี๋ ท่านไฉนประกาศอย่างเปิดเผยว่าคัมภีร์อยู่ในตัวของท่าน ?"

"มิทำเช่นนี้ ไฉนจะหลอกล่อให้พวกทะเยอทะยานหมายช่วงชิงคัมภีร์ติดตามมาได้"

"เมื่อเป็นเช่นนี้ ฝ่ายตรงข้ามที่มีพวกมากมายหลากหลาย ต่างคิดใคร่ช่วงชิงคัมภีร์ ยามนั้นท่านจะต้องวุ่นวายต่อการต้านทานป้องกัน จนไม่มีเวลาไปกระทำเรื่องอื่นใดอีกแล้ว"

เล่งจ้วงจี่หัวร่อฮาฮาอย่างภูมิใจในแผนการกล่าวว่า

"เพราะต้องการให้พวกมันต่างคิดใคร่ฮือกันมาช่วงชิงคัมภีร์ จึงจะ

ทำให้ต่างคุมเชิงในกันและกัน ต่างคอยจ้องหักเล่ห์ชิงเหลี่ยม แม้จะมีพวกผู้คนมากมายหลากหลายแต่ก็เช่นดั่งเป็นทรายร่วนที่ไม่อาจจะร่วมมือผนึกกำลัง เมื่อถึงเวลาต่างต้องรักษาชั้นเชิงและขุมกำลังของตัวไว้ เพื่อหมายจะชุบมือเปิบเอาเปรียบต่อกัน การทำเช่นนี้ พวกเราก็จะอยู่ในสภาพเหนือเชิงปล่อยให้พวกมันติดตามหลังไปในทุกทิศทาง เมื่อยล้าเบื่อหน่าย และมิต้องทำให้พวกเราต้องดั้นด้นไปสืบเสาะตามที่ทางต่าง ๆ ให้เหนื่อยยากด้วย"

"ท่านคิดจะหาร่องรอยของเชียวเกียงจากในพวกประดานี้ ?"

"แน่นอน ค่ายสำนักหรือพรรคใดที่คร่าตัวเตียซือบ้อกับเอี๊ยบเชียวเกียงเป็นประกัน จะต้องพยายามใช้เล่ห์อุบายวางแผนอันรัดกุม หลอกล่อให้พวกเราเข้าสู่หลุมพรางของพวกมันอย่างลอบเร้น ลงมือขู่เข็ญคุกคามต่อพวกเราในสภาพที่พวกมันมีเปรียบอย่างยิ่ง เพื่อขู่ให้มอบคัมภีร์แก่มัน..."

"เฮอะ การทำเยี่ยงนั้นเป็นที่แส่หาความตายเองชัด ๆ"

"เมื่อถึงเวลานั้น พวกเราก็จะต้องถึงขั้นถลำตัวจนยากจะถอยหนี ปล่อยให้ผู้คนจัดการไปตามอำเภอใจ มีแต่ต้องพลอยถูกมันจูงจมูกไปเท่านั้น"

เก็งจีฮุ้นยิ่งฟังยิ่งไม่เข้าใจ จึงนั่งเหม่อมองดูเล่งจ้วงจี่อย่างตะลึงลาน

เล่งจ้วงจี่มองทางหน้าต่าง เห็นขอบฟ้าเริ่มขาวรำไรแล้ว จึงกล่าวอย่างสัพยอกอย่างยิ้มแย้ม

"เข้าไปพักผ่อนสักครู่ก่อนเถิด ขณะนี้เรื่องสนุกกำลังจะขึ้นเวทีแล้ว เรื่องที่ทำให้ท่านคาดหมายไม่ถึง ระแวดระวังไม่รัดกุม ยังอยู่ที่ด้านหลังจะตามมาแล้ว"

กล่าวแล้วลุกขึ้นปิดประตูลงกลอน จูงมือเก็งจีฮุ้นที่ยังงุนงงสงสัยเข้าไปด้านในของห้องใหญ่ นั่งขัดสมาธิบนเตียง ผนึกลมปราณพักผ่อนจนเคลิบเคลิ้มสู่ภวังค์

❀ ❀ ❀

พอได้สติตื่นมาฟ้าสว่างเจิดจ้าไปนานแล้ว เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นจึงจัดการ

ล้างหน้าตารับประทานอาหารเช้า ออกจากโรงเตี๊ยมควบขับม้ามาที่ท่า ข้ามฝั่งตรงไปอย่างปลอดภัยไม่มีผู้ใดกล้าสกัดกั้นขัดขวาง

เมื่อข้ามลำน้ำใหญ่ ภูเขาโง้วไท้ซัวที่ตระหง่านก็ได้ห่างทางเบื้องหน้าเพียงยี่สิบกว่าลี้

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นควบขับม้ามุ่งไปยังขุนเขาโง้วไท้ซัวอย่างเร่งร้อน ระยะทางยี่สิบกว่าลี้ เพียงครึ่งชั่วยามก็บรรลุถึงเชิงเขาด้านตะวันออกของโง้วไท้ซัว ทั้งสองเงยหน้ามองดู เห็นเป็นขุนเขาตระหง่านง้ำที่มิได้ด้อยไปกว่าฮ่วงซัวเลย

ขณะควบขับอย่างเร่งร้อน เก็งจีฮุ้นชี้ไปที่เบื้องหน้าพร้อมทั้งกล่าวเสียงดัง ๆ ว่า

"เมื่อตอนเรามาเดินผ่านทางช่องเขาแห่งนั้น แม้ภายในจะเป็นทางขรุขระทุรกันดาร แต่ก็ผ่านเขานี้ในทางลัด ทุ่นระยะทางได้ใกล้อีกหลายสิบลี้อยู่"

เล่งจ้วงจี่ทอดตามองดู เห็นเป็นทางแคบที่มีหมู่ไม้ขึ้นบดบังอยู่หนาทึบ หากไม่ตั้งใจสังเกต หรือผู้ที่มิคุ้นทาง ย่อมยากจะทราบว่ามีทางลัดอยู่ในที่นั้น จึงผงกศีรษะกล่าวอย่างร่าเริง

"ในเมื่อทุ่นเวลาและย่นระยะทาง พวกเรายังคงเดินไปในช่องเขานี้เถิด"

ครั้นแล้วทั้งสองไสม้าห้อตะบึงไปที่ปากทางช่องเขา เมื่อผ่านช่องแคบไปแล้ว ด้านในกลายเป็นหุบเขาใหญ่ที่มีพุ่มไม้เขียวสดใส ด้านตรงข้ามของหุบเขาเป็นทางแคบที่มีผนังตั้งชันสองฟากข้าง มีความกว้างเพียงไม่กี่วา นับเป็นทำเลอันมั่นคงเปี่ยมอันตราย

เล่งจ้วงจี่พอเห็นก็กล่าวอย่างสังหรณ์ใจ

"ปากทางที่มีอันตรายมั่นคง หากมีผู้กล้าแข็งเฝ้าอยู่เพียงลำพัง จะเป็นทหารสักเท่าใดก็อย่าหมายรุกล้ำเข้าไปได้"

เก็งจีฮุ้นมาตรแม้นมีความรู้สึกเช่นกัน แต่นางกลับส่งเสียงหัวร่ออันสดใสแทนคำตอบ ห้อตะบึงอาชาคู่ขาต่อไปไม่หยุดยั้ง

เสียงหัวร่อมิทันจะขาดหาย ดำปลอดและกะเลียวอันพ่วงพีพลันแผดร้องด้วยความขุ่นเคือง จนเสียงสะท้านทั่วไปทั้งหุบเขาใหญ่

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นตกใจจนรีบกวาดตามอง ชั่วพริบตานั้นที่ปากทางของช่องเขาแคบปรากฏกองม้าขึ้นอีกกลุ่มหนึ่งมา ทั้งสองเหลียวมองตากันคล้ายดั่งจะบอกว่า ภูเขาโง้วไท้ซัวไปมีมหาโจรยึดครองอยู่ตั้งแต่เมื่อใด ?

อาชาดำปลอดและกะเลียวทั้งสอง ยังคงพุ่งตรงไปที่ปากทางไม่หยุดยั้ง ปากก็ส่งเสียงร้องอย่างขุ่นเคืองตลอดเวลา คล้ายดั่งแสดงอำนาจข่มขู่หมู่ม้าของผู้คนทางเบื้องหน้าให้หวาดกลัวไว้

ขณะนี้หมู่ผู้คนที่ฮือกันออกมาจากปากช่องแคบได้ขวางทางเอาไว้อย่างเยือกเย็น ดูเป็นจำนวนมิต่ำกว่ายี่สิบสามสิบคนเลย

เล่งจ้วงจี่เพ่งตามองดู ม้าหน้าสุดนั้นเป็นสีแดงฉาน มีดรุณีอาภรณ์รัดกุมสีเขียวหลังสะพายกระบี่นั่งอย่างโอ่อ่ามีอำนาจ

ดรุณีอาภรณ์เขียวนี้มีอายุยี่สิบเอ็ดยี่สิบสอง แก้มแดงระเรื่อตาสดใสเค้าหน้างามดุจดั่งภาพวาด ร่างสมส่วนสัด กล่าวแล้วนับเป็นสตรีที่มีความโสภาน่ารักได้ เพียงแต่เค้าหน้านางยังมีแววโหดเหี้ยมทารุณที่ยากจะเปรียบประมาณ

ด้านหลังของดรุณีอาภรณ์เขียวยังมีชายกลางคนสะพายอาวุธครบครันเรียงรายอีกหกคน ส่วนอีกยี่สิบกว่าคนทางด้านหลังสุด ล้วนเป็นชายฉกรรจ์สะพายดาบเช่นเดียวกัน

ขณะที่เล่งจ้วงจี่กวาดตาพิจารณา ม้าก็ได้ห้อตะบึงจนห่างจากดรุณีอาภรณ์เขียวไม่ไกล จึงต้องชะลอม้าให้เชื่องช้าลงบ้าง

ดรุณีอาภรณ์เขียวคิ้วเลิกสูงตาเป็นประกาย ท่าทีเย็นชากระด้าง นั่งนิ่งอยู่บนหลังม้าโดยไม่เคลื่อนไหว สายตาจ้องนิ่งอยู่บนใบหน้าอันงามสง่าของเล่งจ้วงจี่และเก็งจีฮุ้นเขม็งนิ่ง

เล่งจ้วงจี่เห็นท่าทีที่เย่อหยิ่งโอหังของสตรีอาภรณ์เขียว ก็รู้สึกชิงชังอยู่บ้าง กอปรกับบรรดาพวกพ้องที่ทางหลังม้าต่างถลึงจ้องมองมาด้วยความ

อาฆาต และมีท่าทีโอหังลำพอง ก็ยิ่งเพิ่มความขุ่นเคืองในอกขึ้นเป็นทวีคูณ

จนกระทั่งม้าทั้งสองฝ่ายห่างกันเพียงห้าสิบเชียะจึงได้รั้งบังเหียนไว้ เล่งจ้วงจี่กวาดมองพวกสตรีอาภรณ์เขียวแล้วถามอย่างเย้ยหยันดูแคลนขึ้นทันที

"โง้วไท้ซัวมีความสงบร่มเย็นอยู่แต่ไหนแต่ไร มิเคยได้ฟังว่า ในขุนเขาจะมีมหาโจรคอยดักทางปล้นสะดม มิทราบพวกท่านเป็นไต้อ๋องของค่ายใด ?"

สตรีอาภรณ์เขียวแค่นหัวร่อ แล้วส่งเสียงหนัก ๆ

"ท่านมิทราบจริง หรือรู้แล้วแสร้งถาม ?"

เล่งจ้วงจี่แสร้งทำเป็นงุนงง กล่าวอย่างจริงจังว่า

"ข้าพเจ้าเพิ่งออกจากสำนักอาจารย์ มีความรู้น้อยต่ำต้อย จึงมิทราบว่าไต้อ๋องหญิงมีนามอันยิ่งใหญ่ว่ากระไร ตั้งค่ายอยู่ในที่ใด ?"

สตรีอาภรณ์เขียวเลิกคิ้วสูงชัน หัวร่อแค่น ๆ แล้วกล่าวขึ้น

"มิน่าเล่า หัวหน้าแซ่เอี้ยกลับไปรายงานว่าท่านมีรูปลักษณะอันสง่านุ่มนวล แต่มีวาจาโอหังบาดหู..."

เล่งจ้วงจี่แสร้งทำเป็นเพิ่งเข้าใจ รีบสอดคำอย่างดูแคลนขึ้นว่า

"ที่แท้ พวกท่านคือไต้ฮ้อก้าที่เปลี่ยนมาจากอึ้งฮ้อปังในครั้งก่อน..."

สตรีอาภรณ์เขียวเห็นเล่งจ้วงจี่มาเย้ยหยันเหน็บแนมตลอดเวลา โดยมิได้แยแสแก่อิทธิพลอำนาจของไต้ฮ้อก้าแม้แต่น้อย ก็ต้องมีโทสะขึ้นเล็กน้อย เหลือบแลมาทางม้าสีกะเลียวที่เก็งจีฮุ้นอันงามสะคราญปานหยาดฟ้า ใช้สายตาอันเหยียดหยามจับจ้องมองนางอยู่ตลอดเวลา แน่นอน นางยิ่งมิได้แยแสต่อพวกไต้ฮ้อก้า จึงขุ่นเคืองจนเลิกคิ้วแล้วกระชากเสียงไปว่า

"ท่านอย่าได้เห็นไต้ฮ้อก้าต่ำต้อยจนไม่มีค่า บอกกับท่าน ไม่มีไต้ฮ้อก้าควบคุมท่าน้ำฮวงโหแห่งนี้ เฮอะ ! ในปัจจุบันมิทราบจะมียอดฝีมืออันดับเยี่ยมของค่ายสำนักใหญ่จำนวนมากน้อยเท่าใด ที่ข้ามลำน้ำไปช่วงชิงคัมภีร์ในตัวท่านไปเสียเนิ่นนานแล้ว"

เล่งจ้วงจี่พอฟัง พลันแหงนหน้าหัวร่อฮาฮาเสียงสนั่น กล่าวอย่างโอหังขึ้นว่า

"อย่าว่าแต่ไต้ฮ้อก้าของพวกท่านเลย แม้เป็นค่ายสำนักใหญ่ที่ทะเยอ-ทะยาน หมายช่วงชิงคัมภีร์เหล่านั้น ข้าพเจ้าไหนเลยจะเคยเห็นพวกมันมีความหมายมีคุณค่าสักเท่าใด"

สตรีอาภรณ์เขียวพอฟังขุ่นเคืองจนหน้าเขียวคล้ำตัวสั่นระริก ท่าทีเปี่ยมด้วยความโหดเหี้ยมอาฆาต ประกายตานางวูบวาบแล้วชี้ไปที่เก็งจีฮุ้นกระชากเสียงขุ่นเคืองขึ้น

"นางเป็นใคร ?"

"นางเป็นใคร มิเกี่ยวข้องอันใดกับท่าน ไม่รบกวนให้ท่านมาถามไถ่"

สตรีอาภรณ์เขียวตากลมโตตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

"มิว่าผู้ใดที่มาเดินเหินอยู่ในอาณาเขตอิทธิพลของพรรคเรา เราผู้ตรวจการใหญ่ก็มีอำนาจถามไถ่ทั้งสิ้น !"

เล่งจ้วงจี่ฉุกใจได้คิด หวนนึกถึงวาจาของเอี้ยตีเตี้ยงที่ตัดแขนซ้ายไปเมื่อค่ำวาน ไม่คาดหมายว่า สตรีอาภรณ์เขียวนางนี้ก็คือผู้ตรวจการใหญ่ของพรรคไต้ฮ้อก้า (ลำน้ำใหญ่)

ความคิดมิทันจะจบสิ้น พลันได้ยินเก็งจีฮุ้นกระชากเสียงขึ้น

"เราเป็นภรรยาของมัน เจ้าจะทำอะไร ?"

สตรีอาภรณ์เขียวพอฟังสีหน้าพลันแปรเปลี่ยนงุนงงชั่วขณะ จึงระงับใจตวาดเสียงกราดเกรี้ยวขึ้น

"เจ้าเป็นภรรยามัน เราจะฆ่าเจ้า !"

เพียงส่งเสียงร่างก็พุ่งปราดลงจากอาน สะบัดมือขาวผ่องกระชากกระบี่มาจากหลังจนเสียงดังเปรื่องใหญ่ ประกายเจิดจ้าบาดตาอยู่แวววาว

สตรีอาภรณ์เขียวพอกระชากกระบี่ ม้าที่ข้างหลังรีบแยกย้ายออกจากกัน ชายกลางคนทั้งหกก็กระโดดลงจากหลังม้ามาอย่างว่องไว

เก็งจีฮุ้นไหนเลยจะแยแสต่อสตรีอาภรณ์เขียวนางนี้ เมื่อเห็นก็แค่นหัวร่อเสียงเย็นชา กล่าวเย้ยหยันขึ้นว่า

"อย่าว่าแต่เจ้า แม้จะเป็นคูตั้งชวนผู้หัวหน้าพรรคพวกเจ้ามา ยังมิกล้า

จะคุยโอ่โอหังปานนี้"

ขณะกล่าวก็พลิ้วลงจากหลังม้าบ้าง สะบัดมือกระชากกระบี่จีฮั้วเกี่ยมออกจากฝักดังควับใหญ่

กระบี่พอหลุดพ้นฝัก ประกายอันเจิดจ้ากระจายไปในรัศมีสิบก้าวจนแวววาว

เล่งจ้วงจี่รู้สึกว่าสตรีอาภรณ์เขียวในเมื่อมีตำแหน่งเป็นผู้ตรวจการใหญ่ของพรรคไต้ฮ้อก้า ซึ่งมียอดฝีมือมากมายคับคั่ง มีอำนาจอิทธิพลเข้มแข็งไพศาล พลังฝีมือของนางย่อมจะมีความยอดเยี่ยมอยู่บ้าง เนื่องจากกังวลใจในภรรยาที่รัก มาตรแม้นรู้ดีว่า เก็งจีฮุ้นจะต้องสามารถฟาดฟันสตรีอาภรณ์เขียวให้พ่ายแพ้ไปได้อย่างแน่นอน แต่ก็ยังคงต้องรีบกล่าวขึ้นว่า

"เจ้เจ๊พักผ่อนก่อน ให้ผู้น้องทดลองดูว่าผู้ตรวจการใหญ่ของไต้ฮ้อก้านี้จะมีความสามารถอันน่าแตกตื่นตกใจอย่างไรบ้าง"

กล่าวแล้วพลิ้วกายลงจากหลังม้า ประกายเจิดจ้าดั่งสายฟ้าพุ่งวาบ เมื่อกระบี่เกียงฮั่นเกี่ยมถูกกระชากออกจากฝัก

เล่งจ้วงจี่พลิ้วกายลงยืนหน้าม้า เดินขวางกระบี่ตรงเข้าหายังสตรีอาภรณ์เขียว

สตรีอาภรณ์เขียวมั่นใจว่าสามารถโค่นเก็งจีฮุ้นให้แพ้ได้อย่างเด็ดขาด ยามนี้เห็นเล่งจ้วงจี่ชิงมาลงมือก่อน โทสะก็ดาลเดือดขึ้นอย่างสุดระงับ จึงแค่นหัวร่อเสียงเย็นชาแล้วกล่าวขึ้น

"ในเมื่อท่านชิงมาลงมือ เราผู้ตรวจการก็จะทดลองเก้ากระบี่จักรวาลของโอวอีค้วงเช็งในครั้งกระโน้น จะมีความร้ายกาจสมจริงดั่งกิตติศัพท์ร่ำลือหรือไม่"

เล่งจ้วงจี่แค่นหัวร่อใส่หน้า กล่าวว่า

"ประมือกับท่าน ไยต้องไปใช้เก้ากระบี่จักรวาล..."

สตรีอาภรณ์เขียวขุ่นเคืองเป็นการใหญ่ทันที ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"เรามิเชื่อว่าท่านใช้เพลงกระบี่วิชาอื่น จะสามารถเอาชัยกระบี่ใน

มือเราได้"

เสียงตวาดดังจากปากร่างโถมปราดมา กระบี่ในมือสะบัดขึ้นด้วยท่าหงส์ตีกซิ่งเกา (หงส์จิกมังกรเทพยดา) ปลายกระบี่กระจายเป็นพร่างพรายคล้ายสายฝนเงิน พุ่งเข้าใส่ทรวงอกเล่งจ้วงจี่

เล่งจ้วงจี่รู้ตัวดีว่าหากไม่สยบสตรีอาภรณ์เขียวอยู่มือ ก็อย่าหมายจะผ่านทางโดยราบรื่นได้ จึงแค่นหัวร่อแล้วส่งเสียงหนัก ๆ

"มิเชื่อท่านทดลองด"

คำพูดหลุดจากปากก็เกร็งพลังในร่างขึ้นไว้ ประกายกระบี่พลันกระจายเจิดจ้าขึ้นกว่าเดิม รอจนปลายกระบี่ของฝ่ายตรงข้ามจี้เข้าถึง ร่างก็พลิ้ววูบจนออกห่างไปได้ห้าเชียะ สะบัดกระบี่ฟาดกลับออกมาไปยังปลายกระบี่ของสตรีอาภรณ์เขียวอย่างว่องไว

สองกระบี่พอสัมผัส พลันบังเกิดเสียงระเบิดอันสดใสขึ้นทันที

ร่างของสตรีอาภรณ์เขียวสะท้านขึ้นเฮือกใหญ่ ใบหน้าเปลี่ยนสี แขนขวาชาวูบกระบี่แทบหลุดมือกระเด็นจึงงงันไปทันที

ชายฉกรรจ์ยี่สิบกว่าคนที่ได้รายล้อมเก็งจีฮุ้นไว้ในระหว่างกลางแล้ว ต่างเห็นสภาพนี้ด้วยท่าทีอันตื่นตกใจจนหน้าซีดขาว

เล่งจ้วงจี่ไม่ปรารถนาบีบคั้นคนจนเกินไปนัก จึงตวาดเสียงหนัก ๆ ว่า

"พวกท่านมิใช่คู่มือของข้าพเจ้า รีบเปิดทางโดยด่วน ให้ข้าพเจ้าผ่านไป"

สตรีอาภรณ์เขียวพอระงับใจได้ ก็ตวาดอย่างอาฆาตมาดร้ายขึ้นทันที

"คิดจะข้ามไปนั้นไม่ยาก ขอเพียงเอาชนะกระบี่ในมือโกวเนี้ยได้"

พอตวาดขาดคำร่างโถมเข้าหาอีกครั้ง ท่าทีดุจดั่งคลุ้มคลั่งฟันเฟือนกระบี่ยาวในมือควงสะบัดกวัดแกว่งจนกลายเป็นประกาย โถมทลายเข้าใส่อย่างดุร้ายหักโหม จู่โจมทั้งซ้ายขวาหน้าหลังล่างบนของเล่งจ้วงจี่ นับเป็นอานุภาพที่น่าแตกตื่นตกใจยิ่งนัก

เล่งจ้วงจี่มีโทสะระเบิดขึ้นทันที ตวาดเสียงกราดเกรี้ยวไปว่า

"มิให้ท่านได้รู้ฝีมือไว้เสียบ้าง คาดว่าท่านก็ยังไม่สำนึกว่าเหนือคนมี

คน เหนือฟ้ามีฟ้า !"

ในเสียงตวาดที่ยังกึกก้องกัมปนาท รีบใช้แปดกระบี่ฟ้าดิน (เคี่ยงคุน-โป๊ยเกี่ยม) ออกต่อต้านทันที ร่างมีความแคล่วคล่องดุจสายฟ้า กระบี่ว่องไวปานประกายไฟ ฟันควับเคว้ียวไปสามกระบี่อย่างแคล่วคล่องว่องไว

พริบตานั้น กระบี่พุ่งวูบวาบดุจเป็นรุ้งเงินสายยาว กระจายเจิดจ้าปานเป็นม่านประกาย แคล่วคล่องว่องไวยิ่งกว่าสายฟ้าคะนองฝน ในพลังกระบี่ที่เย็นยะเยียบเสียดผิวกาย ยังมีเสียงซู่ซ่าอันน่าหวาดหวั่นสะท้านใจอยู่ไม่ขาดหู

ดรุณีสีเขียวพอเห็นหน้าพลันแปรเปลี่ยนรุนแรง กระบวนท่าแรกยังมิทันจะต้านทานปัดป้อง ท่าที่สองก็รุกไล่จนมือไม้ปั่นป่วนรวนเร ท่าที่สามตามติดมาจนเสียงเปรื่องใหญ่ นางกรีดร้องด้วยความตื่นตกใจ กระบี่ในมือหลุดกระเด็นขึ้นไปบนท้องฟ้าสูงละลิ่ว

ชายฉกรรจ์บนหลังม้าทางรอบข้างต่างส่งเสียงแผดร้องด้วยความตื่นตระหนก ทุกผู้คนตกใจจนเหงื่อยะเยียบไหลโซมกาย

ชายกลางคนทั้งหกที่ลงจากหลังม้ามาแล้ว ตวาดก้องแล้วสะบัดอาวุธคู่มือ ฮือเข้ารายล้อมป้องกันดรุณีอาภรณ์เขียวที่หน้าขาวซีดเหงื่อแตกโซมไว้ในบัดดล

เล่งจ้วงจี่ชะงักกายขวางกระบี่ จ้องหน้าพวกดรุณีอาภรณ์เขียวแล้วแค่นหัวร่อขึ้น

"ข้าพเจ้ายังไม่ถึงกับไล่เข่นฆ่าผู้ที่ไม่มีอาวุธอยู่กับมือ พวกท่านมิต้องหวาดหวั่นจนถึงปานนี้ไปดอก"

กล่าวแล้วสอดกระบี่เกียงฮั่นเกี่ยมกลับเข้าฝัก หันกายมองมา เก็งจี-ฮุ้นได้ขึ้นสู่อานม้าแล้ว ดังนั้นขยับร่างกระโดดขึ้นอากาศละลิ่วลงไปบนอานม้าดำปลอด

เล่งจ้วงจี่นั่งตัวตรงอยู่บนหลังม้า เหลียวชักชวนเก็งจีฮุ้นแล้วสะบัดบังเหียน มุ่งหน้าไปทางปากช่องเขาที่ห่างไม่กี่สิบวา ด้วยท่าที่อันโอ่อ่ามิหวาดหวั่น ซึ่งชายฉกรรจ์ที่ขวางปากทางมีท่าทางตื่นเต้นลนลานพากันกระชาก

อาวุธออกจากฝัก ส่งเสียงโห่ร้องขึ้นข่มขู่จนสับสน

ดรุณีอาภรณ์เขียวขบเขี้ยวเคี้ยวฟันดังกรอด ๆ เขม้นมองจ้องเล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นบนหลังม้าอย่างอาฆาตมาดร้าย เหลียวหน้าไปดูชายฉกรรจ์บนหลังม้าที่ยืนปิดปากทางไว้ ตวาดดังกราดเกรี้ยวไปว่า

"เปิดทาง !"

บรรดาชายฉกรรจ์ที่โห่ร้องแสดงอำนาจคล้ายได้รับการนิรโทษ พากันกระชากบังเหียนเลี่ยงม้าออกจากปากทางอย่างเร่งร้อนลนลาน

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นมิได้เหลือบแลไปดูพวกดรุณีอาภรณ์เขียวแม้แต่แวบเดียว สะบัดบังเหียนพุ่งม้าเข้าไปในปากทางอย่างรวดเร็ว แม้จะเป็นทางอันขรุขระ แต่อาชาฝีเท้าดีทั้งสองยังคงห้อตะบึงดุจดั่งเหินบินดั่งเดิม

เก็งจีฮุ้นในตอนต้นไม่พอใจที่สามีมาเสนอตัวลงมือชิงต่อสู้ แต่ภายหลังเห็นเล่งจ้วงจี่ที่มิได้มีท่าทีทอดไมตรีกับดรุณีอาภรณ์เขียวเลย ความไม่พอใจของนางจึงค่อยคลายลงไปได้บ้าง

สุดท้าย จนเมื่อเล่งจ้วงจี่ฟาดกระบี่ดรุณีอาภรณ์เขียวปลิวกระเด็น นางจึงเข้าใจว่าที่เล่งจ้วงจี่ชิงลงมือก่อนนั้น ความจริงเพราะกังวลในตัวตนจนเกินไป เสนอหน้าออกพิทักษ์ป้องกันเพื่อมิให้นางต้องเหน็ดเหนื่อยกับการต่อสู้ต่างหาก

ยามนี้ทั้งสองเคียงไหล่กันห้อตะบึง นางจึงมักเหลือบตาอันนุ่มนวลมองมาที่เล่งตี้ตี๋ มิทราบสมควรเอ่ยปากกล่าววาจาประเล้าประโลมให้สามีที่รักร่าเริงแจ่มใสด้วยคำพูดใด

และเล่งจ้วงจี่ยามนี้กำลังลอบสังเกตเหตุการณ์สองฟากข้างอันขรุขระทรกันดาร เพราะกลัวในช่องเขาแคบนี้ ยังมีพวกพ้องของไต้ฮ้อก้าหลบซ่อนตัวคอยทำร้ายอยู่

ขณะวิ่งฟ้าได้เริ่มมืดมัวลงทีละน้อย และยังมีเสียงฟ้าร้องดังก้องแต่ไกลทางขอบฟ้าเบื้องหน้า เมื่อผ่านจากช่องเขาแคบทั่วทุกทิศทางก็มืดครึ้มสลัวจนดูมิออกว่าเป็นเวลาใดกัน เก็งจีฮุ้นเงยหน้ากวาดตามองดูแล้วต้องขมวด

คิ้ว กล่าวอย่างรุ่มร้อนกระวนกระวายว่า

"ตี๋ตี๋ น่ากลัวฝนจะตกแล้ว ?"

เล่งจ้วงจี่กวาดตามองดู ฝืนหัวร่อขึ้นกล่าวว่า

"ภายในหลายสิบลี้นี้ล้วนเป็นเทือกทิวเขาและป่าไม้ หากยังไม่พบพานหมู่บ้านใด พวกเราเห็นทีจะต้องกลายเป็นไก่ตกน้ำหมดสิ้นแน่"

สตรีทั้งหลายกลัวถูกฝนซัดสาดที่สุด โดยเฉพาะดรุณี หากเสื้อผ้าเปียกแล้วมันจะแนบเนื้อ ซึ่งส่วนโค้งใด ๆ ก็จะปรากฏในสายตาจนชัดเจน มันทั้งน่าอับอายทั้งกระวนกระวาย ซึ่งเก็งจีฮุ้นก็ย่อมไม่เหนือกฎเกณฑ์นี้ จึงกล่าวอย่างรุ่มร้อนขึ้นว่า

"ตี๋ตี๋ รีบดึงผ้าห่มออกมาคลุมร่างไว้ก่อนเถิด"

กล่าวแล้วหันกายหมายจะไปแก้ผ้าห่มออกจากอานม้า พลันเห็นเล่งจ้วงจี่ตาเป็นประกายสดใส ชี้ที่เบื้องหน้าแล้วร้องขึ้นว่า

"ประเสริฐแล้ว เบื้องหน้าคงต้องเป็นหมู่บ้านแน่"

เก็งจีฮุนยินดียิ่งนัก รีบเพ่งมองจ้องไป เห็นในป่าเบื้องหน้าที่ไกลไม่กี่ลี้กำลังมีควันขาวลอยขึ้นมากมายหลายสาย ดังนั้นจึงร้องอย่างปีติใจว่า

"ตี๋ตี๋ พวกนั้นกำลังหุงหาอาหาร พวกเราก็หิวโหยอยู่บ้าง วันนี้พักแรมในที่นั้นเถิด"

เล่งจ้วงจี่รับคำอย่างยินดี เร่งม้าไปจนห้อตะบึงดั่งเหินบิน มุ่งหน้าสู่ชายป่าที่มีควันหุงหาอาหาร ระยะทางเพียงหกเจ็ดสิบลี้พริบตาเดียวก็บรรลุถึงได้ เห็นที่มีควันไฟลุกขึ้นนั้น เป็นหมู่บ้านน้อยที่มีเพียงยี่สิบกว่าหลังคาเรือน

ทั้งสองพอเข้าไปในหมู่บ้านก็รีบชะลอม้า กระโดดลงที่หน้าตึกซึ่งมีกำแพงสูงประตูลงรักดำสนิท

ขณะที่ทั้งสองกระโดดลงจากหลังม้า ฝนเม็ดเขื่องก็ได้พรูลงใส่ร่างของทั้งสอง จนรีบกระโดดขึ้นไปบนบันไดหน้าประตู เคาะห่วงประตูอยู่หลายครั้ง

เสียงฝีเท้าเร่งร้อนดังมาแล้วประตูใหญ่เปิดออกช้า ๆ ผู้เปิดประตูเป็นชายชราแต่งกายดั่งคนใช้ เล่งจ้วงจี่รีบประสานมือกล่าวอย่างแย้มยิ้มขึ้น

"ฝนจะตกมาแล้ว ขอเล่ากงกงโปรดได้ไปบอกแก่เจ้าของตึกนี้ อนุญาตให้เราสองได้พักผ่อนที่คฤหาสน์ท่านเพียงชั่วครู่ วันพรุ่งจะเริ่มเดินทางแต่เช้าตรู่เลย"

ชายชรามองหน้าคนทั้งสองแล้วอนุญาตให้เข้าไป เพราะเจ้านายเป็นคนมีน้ำใจโอบอ้อมอารี นิยมคบหากับสหายในที่ทางต่าง ๆ

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นกล่าวขอบคุณแล้วพากันเข้าไปด้านใน ชายชราก็สั่งให้ผู้รับใช้ในบ้านออกไปจูงม้าของทั้งสองเข้าคอก แล้วพาเล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นเข้าไปในห้องโถงอันกว้างใหญ่

ยามนั้น ในห้องใหญ่มีชายชราอายุประมาณหกสิบปีร่างกำยำสวมเสื้อเงินรัดกุมนั่งอยู่บนโต๊ะตัวยาว สองฟากข้างเป็นเด็กรับใช้อายุเยาว์ยืนคอยรับใช้

เล่งจ้วงจี่พอเห็นก็หวั่นไหว เพราะนึกไม่ถึงว่าเจ้าของตึกนี้จะกลายเป็นชาวบู๊ลิ้มอันมีฝีมือ

ชายชราอาภรณ์รัดกุมผู้นี้คิ้วเคราผมเผ้าขาวโพลง ตาแววับมีประกายคมกล้า ผิวหน้าเต่งตึงสดใส เพียงมองปราดเดียวก็ทราบว่า มีกำลังภายในอันแกร่งกร้าวสมบูรณ์ยิ่ง

ชายชราเสื้อรัดกุมพอเห็นคนรับใช้พาอาคันตุกะเข้ามา รีบยืนต้อนรับอย่างยิ้มแย้ม แต่ทว่าเมื่อได้เห็นเสื้อผ้า อายุ รูปลักษณะของเล่งจ้วงจี่ชัดตาใบหน้าที่แดงเต่งตึงพลันซีดขาว ตะลึงลานอยู่ในที่นั้นไปทันที

เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่ามีสาเหตุอันสำคัญ จึงสะกิดเก็งจีฮุ้นเบา ๆ ลอบเตือนให้นางระมัดระวังตัวไว้

ชายรับใช้ชราที่นำหน้าคิดว่าคงตาลายเพราะความแก่เฒ่า จึงมิได้สังเกตท่าทีที่แปรเปลี่ยนไปของเจ้านาย มาถึงหน้าบันไดแล้วยังคงน้อมกายกล่าวรายงาน

"เล่าเอี๊ย อาคันตุกะทั้งสองท่านมาขออาศัยหลบฝน"

ชายชราอาภรณ์รัดกุมระงับใจแล้วจึงรีบประสานมือขึ้นที่หว่างอก กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เชิญเข้ามา เชิญเข้ามา เชิญเข้ามานั่งในห้องโถง"

กล่าวแล้วผายมือเชื้อเชิญอย่างกุลีกุจอ เล่งจ้วงจี่ที่แท้แม้มีความระมัด-ระวังตัวเกิดขึ้น แต่สีหน้ายังคงข่มเป็นปรกติมิมีพิรุธ รีบประสานมือกล่าวถ่อมตัวอย่างเกรงอกเกรงใจ

"เนื่องจากฟ้าครึ้มฝนจะโหม จึงได้มารบกวนยังที่คฤหาสน์อย่างอุกอาจไปบ้าง"

ชายชราอาภรณ์รัดกุมพยายามข่มกลั้นอารมณ์ที่พลุ่งพล่าน แสร้งหัวร่อฮาฮาอย่างเปิดเผยองอาจกล่าวว่า

"อยู่ในดินแดน ทุกผู้คนต่างเป็นพี่น้องกันได้ไม่ขัดเขิน คนเรามีที่ใดจะไม่พบพาน ฮา ฮา ขอต้อนรับท่านทั้งสองที่ได้ให้เกียรติมา"

กล่าวแล้วทรุดกายนั่งตามที่สมควร เก็งจีฮุ้นนั้นนั่งอยู่ข้างกายเล่งจ้วงจี่

เด็กรับใช้สองคนรีบนำน้ำชามามอบให้ ชายชรารอจนเด็กรับใช้ถอยไปแล้ว จึงสั่งต่อผู้รับใช้ชราที่ยืนน้อมกายอยู่ทางปากประตูว่า

"โอ้วไฮ้ มีคนมาเมื่อใดรีบเข้ารายงานให้เราทราบเป็นการด่วน"

ขณะกล่าวก็มีประกายตาแวววาว คล้ายดั่งลอบบอกใบ้ให้รู้ตัว ผู้รับใช้ชราก็รู้ความหมาย รีบน้อมกายรับคำแล้วถอยออกจากห้องโถงใหญ่ไป ชายชราอาภรณ์รัดกุมโบกมือไล่เด็กรับใช้ทั้งสองคน ให้ไปยืนรอเรียกหาอยู่ที่หน้าห้อง เด็กรับใช้ก็น้อมกายออกไปจากห้องอย่างรวดเร็ว

เก็งจีฮุ้นกับเล่งจ้วงจี่รู้สึกพิศวงสงสัยในพฤติการณ์ของชายชราอาภรณ์รัดกุมยิ่งนัก ดังนั้นทั้งสองจึงชายตาบอกใบ้ให้ระมัดระวังตัวไว้ ชายชราอาภรณ์รัดกุมก็แสร้งทำเป็นมิเห็น รอจนเด็กรับใช้ออกพ้นประตูห้องโถงไป รีบประสานมือจ้องตามองหน้าเล่งจ้วงจี่ ลดเสียงแผ่วเบากล่าวขึ้นว่า

"เชี่ยวเฮี้ยบคือศิษย์อาวุโสของเอี๊ยบไต้เฮี้ยบในครั้งอดีตนามเล่งจ้วงจี่ ?"

เล่งจ้วงจี่ดูจากสีหน้าชายชราคล้ายมิใช่เป็นคนเจ้าเล่ห์เพทุบาย ก่อแต่ความผิดคิดร้าย เท่าที่ถามมาเช่นนี้ อาจบางทีมิใช่มีจุดมุ่งหมายในคัมภีร์ลับก็ได้ จึงรีบประสานมือคารวะตอบ เอ่ยอย่างนอบน้อมขึ้นว่า

“ถูกแล้ว ข้าพเจ้าคือเล่งจ้วงจี่”

ร่างอันสูงใหญ่ล่ำสันของชายชราสะท้านเบา ๆ ใบหน้าแปรเปลี่ยนสีไปอีกครา เหลือบตาดูเก็งจีฮุ้นที่งดงามสง่ามีราศี ถามเสียงสะท้านด้วยความพลุ่งพล่าน...

“โกวเนี้ยท่านนี้คือ...”

เล่งจ้วงจี่รีบสวนคำตอบออกไป

“เก็งจีฮุ้นผู้ภรรยา”

ชายชราประสานมือคารวะขึ้นอีกครั้ง กล่าวทักทายไปตามมารยาท ซึ่งเก็งจีฮุ้นก็แย้มยิ้มอย่างสง่า น้อมกายเป็นทีคารวะตอบ เล่งจ้วงจี่เห็นสีหน้าของชายชรายิ่งนานยิ่งเคร่งเครียดตื่นเต้น ทราบดีว่าต้องมีสาเหตุสำคัญแน่จึงถามอย่างนอบน้อม

“ผู้อาวุโสหากมีวาจาใคร่สั่งสอน โปรดบอกมาได้เต็มที่ ข้าพเจ้ายินดีล้างหูน้อมรับฟัง”

ชายชราถอนหายใจอย่างหดหู่ ลูบคลำเคราไปพลางกล่าวเสียงรันทดว่า

“เล่าฮิวเตี้ยคี้น้ำ พอมีชื่อเสียงอันต่ำต้อยอยู่ในแว่นแคว้นซัวไซนี้บ้าง ผู้คนตั้งฉายาว่าตัวเจี้ยทุยปี (ฝ่ามือทลายป้ายศิลา) โบราณมีว่าไว้ ชื่อเสียงทำร้ายผู้คน เมื่อหลายปีก่อนพรรคอึ้งฮ้อปังได้เปลี่ยนเป็นไต้ฮ้อก้า เล่าฮิวถูกประมุขพรรคพึงใจ ตั้งให้เป็นหัวหน้าใหญ่ของสาขาเมืองซัวไซนี้ แต่ในหลายปีมา เล่าฮิวก็มีโรคภัยไข้เจ็บมิเคยทุเลา ดังนั้นจึงมิได้ไปปฏิบัติงานในสำนักสาขาเลย...”

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นล้วนเป็นผู้มีปฏิภาณอันปราดเปรียว พอฟังหางเสียงชายชราก็รู้ว่า เนื่องจากมีชื่อเสียงเรียงนาม จึงถูกพรรคไต้ฮ้อก้าขู่เข็ญให้เข้ารับตำแหน่งหัวหน้าสาขา เพื่อเป็นการอวดโอ่อิทธิพลต่อผู้คนในแว่นแคว้นแห่งนี้ ให้มีความยำเกรงในตัวพรรคไต้ฮ้อก้าไว้

เตี้ยคี้น้ำมองหน้าเล่งจ้วงจี่แล้วถามอย่างกังวลสนใจว่า

“ขณะนี้วงพวกนักเลงได้เกิดมรสุมที่รุมเร้า ต่างแก่งแย่งหมายจะช่วงชิง

คัมภีร์อันมีค่าในตัวเชี่ยวเฮี้ยบท่าน เรื่องนี้มิทราบเชี่ยวเฮี้ยบรู้บ้างหรือไม่ ?"

"ข้าพเจ้าได้รับกิตติศัพท์เล่าลืออยู่คร่าว ๆ"

"ขณะนี้มิใช่เป็นเพียงกิตติศัพท์ร่ำลือเท่านั้น มันกลายเป็นความจริงขึ้นแล้ว โดยเฉพาะไต้ฮ้อก้ายิ่งมีความตั้งใจแน่วแน่จะต้องได้อย่างเด็ดขาด"

"พรรคท่านในเมื่อจะต้องได้อย่างเด็ดขาด ผู้อาวุโสไยไม่ลงมือกับข้าพเจ้า"

เตี้ยคี้น้ำเห็นเล่งจ้วงจี่ถามด้วยเสียงขุ่นเคืองหน้าบูดบึ้ง ก็หัวร่อฮาฮาขึ้นด้วยความสะทกสะท้อน กล่าวว่า

"เรื่องเหล่านี้มีแต่ผู้เหี้ยมหาญอำมหิตที่ทะเยอทะยานใคร่จะได้เป็นใหญ่ในบู๊ลิ้มเท่านั้น จึงมีความละโมบถึงปานนี้ เล่าฮิวเป็นคนที่ชราดั่งไม้ใกล้ฝั่ง มิได้มีอารมณ์รุนแรงดั่งว่ามานานปีแล้ว"

หยุดทอดถอนหายใจอย่างเคร่งเครียด จึงกล่าวสืบต่อไป

"เมื่อยี่สิบกว่าปีก่อน อาจารย์ท่านเคยช่วยชีวิตเล่าฮิวไว้คราวหนึ่ง ตลอดยี่สิบปีมา เล่าฮิวสำนึกเสียใจยิ่งที่มิได้ทดแทนพระคุณอันยิ่งใหญ่นั้น เล่าฮิวเมื่อครู่ที่กล่าววาจาเหล่านั้นกับเชี่ยวเฮี้ยบ เพียงแสดงน้ำใจให้เห็นมิอาจจะบอกเป็นการทดแทนพระคุณของอาจารย์ท่านได้ ขณะนี้สถานการณ์ในวงพวกนักเลงคับขันจนตึงเครียด ยอดฝีมือของค่ายสำนักต่าง ๆ ส่วนมากถูกสกัดกั้นอยู่ทางฝั่งใต้ของฮวงโห เล่าฮิวขอน้อมเตือนทั้งสองท่าน ยังคงหาสถานที่หลบซ่อนไว้สักชั่วคราว จึงนับเป็นวิธีการอันในมั่นคงปลอดภัย บ้านซอมซ่อของข้าพเจ้า มาตรแม้นจะอยู่ทำเลลี้ลับรกร้าง แต่ก็เป็นรังอันชั่วช้าหาบังควรไม่"

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นรู้สึกพิศวงสงสัยไม่คลาย ต้องถามขึ้นพร้อมเพรียงกันว่า

"วาจาผู้อาวุโสหมายความว่ากระไร ?"

เตี้ยคี้น้ำทอดถอนใจยาว ๆ อีกคราว จึงกล่าวสืบต่อไป

"คู่ตั้งชวนที่เป็นประมุขพรรคไต้ฮ้อก้า มีธิดานามคูหลีฮวาอยู่นางหนึ่ง ขณะนี้นางได้พายอดฝีมือในพรรคมุ่งหน้าขึ้นเหนือ มีเจตนาแยกทางออกสกัด

ตัวเล่งเชี่ยวเฮี้ยบ ฟังว่าเช้าตรู่วันนี้คูหลีฮวาได้พาพลพรรคกลุ่มหนึ่ง ห้อตะบึงม้าผ่านประตูบ้านเล่าฮิวไปยังเชิงเขาด้านใต้ของโง้วไท้ซัว..."

เล่งจ้วงจี่ฉุกใจได้คิด ต้องสอดถามขึ้นทันที

"ผู้อาวุโสเคยเห็นธิดาของคูตั้งชวนมาบ้างหรือไม่ ?"

เตี้ยคี้น้ำมีท่าทีขุ่นเคืองขึ้นเล็กน้อย กล่าวเสียงกระด้างว่า

"เล่าฮิวไฉนไม่รู้จัก เชี่ยวเฮี้ยบอย่าเข้าใจว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นสตรีร่างงดงามหน้าตาคมคาย นางนั้นมีจิตใจอันโหดเหี้ยมชั่วร้าย อำมหิตยิ่งกว่าเก้าฮั้วม้อนึ้ง (นางอสูรเก้าฮั้ว) ครั้งอดีตเสียอีก"

เก็งจีฮุ้นแค่นเสียงเบา ๆ กล่าวสอดขึ้นอย่างขุ่นเคืองว่า

"นางอาละวาดอย่างเหลวไหลตามอารมณ์ ยังมิใช่ถือดีในบารมีของบิดานางคุ้มศีรษะดอกหรือ ? เฉกเช่นกับจิ้งจอกที่อาศัยอำนาจพยัคฆ์ร้ายมาข่มคนเท่านั้น"

เตี้ยตี้น้ำรีบกล่าวอย่างจริงจังว่า

"เล่งฮูหยินอย่าได้ไปดูแคลนนางปิศาจร้ายนั้นเป็นอันขาด นางมิเพียงมีพลังฝีมือยอดเยี่ยมเท่านั้น ยังเชี่ยวชาญในเล่ห์อุบายอันกลอกกลิ้งชั่วร้ายอีกด้วย ยอดฝีมือในพรรคที่ตายด้วยการกระทำของนาง มิทราบมีอยู่มากมายเท่าใด โดยเฉพาะบิดานางก็ยังตั้งตำแหน่งให้นางเป็นผู้ตรวจการใหญ่ยิ่งเช่นดั่งเป็นพยัคฆ์ร้ายได้เสียบปีก อาละวาดตามความพึงพอใจไปเลย"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็เข้าใจได้ในบัดดล ที่แท้ธิดาของคูตั้งชวนประมุขไต้ฮ้อก้าคือดรุณีอาภรณ์เขียวที่หน้าตาโหดเหี้ยมอาฆาต ไปขัดขวางทางตนในช่องเขาโง้วไท้ จึงอดมิได้ต้องแค่นหัวร่อแล้วกล่าวอย่างเหยียดหยาม

"ที่แท้นางนั่นเอง"

เตี้ยคี้น้ำพอฟังสีหน้าพลันแปรเปลี่ยน ถามขึ้นด้วยความตื่นตระหนกว่า

"เป็นอย่างไร ? เชี่ยวเฮี้ยบก็รู้จักนาง ?"

เก็งจีฮุ้นรีบอธิบายขึ้นแทนว่า

"เมื่อตอนเที่ยงวัน พวกเราเคยประมือกับนางมาที่ปากช่องเขา มิถึง

สามกระบวนท่าก็ถูกเล่งตี้ตี๋ฟาดจนกระบี่ปลิวกระเด็น..."

"เซี่ยวเฮี้ยบได้ทำอย่างไรกับนาง..."

เล่งจ้วงจี่เห็นเตี้ยคี้น้ำมีท่าทีตื่นเต้นลนลานจนพลุ่งพล่าน ก็ยิ้มแล้วกล่าวว่า

"ปล่อยนางมีชีวิตไปกลับใจใหม่สักชั่วคราวก่อน"

เตี้ยคี้น้ำต้องกระทืบเท้าถอนหายใจ กล่าวอย่างกังวลหงุดหงิดว่า

"ความปรานีของเซี่ยวเฮี้ยบเพียงชั่ววูบนี้ ทำให้ละเลยการกำจัดเภทภัยไปอย่างน่าเสียดาย นับแต่นี้มิทราบจะมีผู้คนอีกมากมายเท่าใดที่จะต้องประสบเภทภัยไปเพราะนาง"

เล่งจ้วงจี่ฟังจนหน้าแดงฉาน มาตรแม้นรู้สึกสำนึกผิดอยู่บ้าง แต่ก็ยังคิดว่าวาจาของเตี้ยคี้น้ำออกจะรุนแรงเกินไปอยู่

ขณะเวลานั้น มีผู้รับใช้ยกสุราอาหารเข้ามาเรียงรายจนเต็มโต๊ะใหญ่ เตี้ยคี้น้ำรอจนเรียบร้อยจึงได้ยกถ้วยสุราขึ้นชูเสมอหน้า กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เซี่ยวเฮี้ยบกับฮูหยินตรากตรำตลอดวัน คิดว่าคงหิวโหยก่อนแล้ว มาเถิด ให้เล่าฮิวคารวะสักถ้วย เป็นการต้อนรับด้วยความยินดี"

กล่าวแล้วแหงนหน้าดื่มจนแห้ง เก็งจีฮุ้นเพียงจิบเบา ๆ เล่งจ้วงจี่ก็ได้ดื่มจนแห้งถ้วย

ขณะสุราผ่านไปหลายรอบ ทั้งผู้เหย้าและผู้เยือนกำลังสนุกสนาน พลันมีเสียงฝีเท้าม้าอันถี่เร็วดังแว่วมากระทบโสต เตี้ยคี้น้ำพอฟังร้องอุทานด้วยความตื่นตกใจ ใบหน้าขาวซีดไปในทันใด นั่งงงันกับที่ไปแล้ว

เล่งจ้วงจี่เงี่ยหูฟังเสียงฝีเท้าม้าดังสนั่นปานฟ้าร้อง มีม้าเร็วไม่ต่ำกว่าสิบตัว และแน่ใจว่ากำลังห้อตะบึงมาทางหมู่บ้านน้อยนี้ เมื่อมองดท้องฟ้าอีกครา เห็นมืดมิดดุจดั่งเป็นม่านดำ มาตรแม้นยังมีสายฟ้าแลบอยู่บ่อยครั้ง แต่มิเห็นมีฝนโหมลงมาเลย

เตี้ยคี้น้ำเมื่อระงับความแตกตื่นตกใจไว้ได้แล้วรีบกล่าวอย่างลนลาน

"จะเป็นตัวคูหลีฮวาธิดาไต้ฮ้อก้าจู๊หรือไม่ ?"

เล่งจ้วงจี่หัวร่อแค่น ๆ แล้วกล่าวขึ้นว่า

"หากเป็นนางยิ่งวิเศษนัก ข้าพเจ้ากำลังใคร่กำจัดมารร้ายตัวนี้ไปพอดี"

เตี้ยคี้น้ำพอฟังยิ่งแตกตื่นตกใจจนขวัญหาย ลนลานโบกมือแล้วละล่ำละลักว่า

"เชี่ยวเฮี้ยบอย่าได้กระทำเป็นอันขาด โปรดเห็นแก่ชีวิตคนในครอบครัวของเล่าฮิวทั้งสิบกว่าคน โปรดได้อภัยแก่นางอีกสักครั้งเถิด"

เล่งจ้วงจี่รู้สึกตื้นตันใจเป็นยิ่งนัก พร้อมกันนั้นก็ยิ่งรู้ซึ้งถึงว่า เท่าที่เตี้ยคี้น้ำยอมถูกบีบบังคับให้รับตำแหน่งหัวหน้าสาขาแคว้นซัวไซของไต้ฮ้อก้า เป็นเพราะสาเหตุนี้นี่เอง

ขณะเวลานั้นที่ประตูมีคนใช้ชราที่สั่งให้เฝ้าหน้าบ้านวิ่งลนลานเข้ามา เตี้ยคี้น้ำพอเห็นก็ผุดลุกขึ้นจากเก้าอี้ด้วยความตื่นเต้น เบิ่งตาทั้งสองจนกลมกว้าง จ้องมองดูผู้รับใช้ชราที่วิ่งอย่างเร่งร้อนลนลาน

ผู้รับใช้ชราพอมาถึงหน้าบันไดห้องโถง ทางนอกประตูพลันมีเสียงหัวร่ออันเข้มแข็งเปี่ยมพลังดังประหลาดแล้วด่ากราดเข้ามาก่อน

"ฮา ฮา เฒ่าทารก เตี้ยเล่าตั้ว พอได้ตำแหน่งเป็นหัวหน้าสาขาซัวไซของไต้ฮ้อก้า ก็ไม่รู้จักสหายเก่าที่คบมานานปีแล้ว มิเพียงไม่ออกต้อนรับเท่านั้น ยังปิดประตูใส่หน้า..."

ในเสียงด่าที่กลั้วหัวร่อ ที่ผนังพลันมีเงาร่างคนผู้หนึ่งวูบมา จากนั้นจึงปรากฏชายชราที่รูปลักษณะพิกลพิสดารขึ้น

ชายชรานี้ศีรษะโตใหญ่ผิดส่วนสัด แต่ร่างสูงเพียงสี่เชียะเท่านั้น ผมเผ้ายุ่งเหยิงเป็นกระเชิง หนวดเคราชี้ชันปานเส้นลวด คิ้วหนาตากลมกว้าง หน้าแบะแบนใหญ่ ใส่เสื้อยาวที่คร่ำคร่าเก่าขาดเพียงหัวเข่า ยามเดินเหินส่ายอาด ๆ อยู่ไปมา นับเป็นที่น่าหัวร่อต่อผู้พบเห็นยิ่งนัก

เตี้ยคี้น้ำพอเห็น ดุจดั่งคนลอยคอในทะเลเกาะได้ท่อนไม้ หัวร่อฮาฮาด้วยความกระตือรือร้นขึ้นทันที พร้อมกับวิ่งออกมาต้อนรับจนถึงหน้าประตู

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นมาตรแม้นมิเคยเห็นชายชรารูปร่างหน้าตาประหลาด

พิกลนี้ แต่ก็รู้ดีว่าชายชราก็คือคนที่สองของสี่ตัวประหลาด ที่ชิงชังความชั่วร้ายจนจับใจ ฆ่าผู้คนมามากมายสุดคณานับ ชนชาวนักเลงทั้งฝ่ายธัมมะและอธรรม เพียงได้ยินนามก็อกสั่นขวัญฝ่อ

ตัวประหลาดที่สองนามตั้วเท้าเอ้ยคาอง (เฒ่าหัวโตเท้าสั้น) เป็นคนที่ผู้ชั่วร้ายกลัว ผู้ดีงามเคารพ ดังนั้นเล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นก็รีบลุกขึ้นจากเก้าอี้ยืนต้อนรับ

เอ้ยคาอง (เฒ่าเท้าสั้น) พอเห็นเล่งจ้วงจี่ก็งุนงงไปชั่ววูบก่อน แล้วพลันเบิ่งตาจนกลมกว้าง ตวาดเสียงสะท้านแก้วหูขึ้นว่า

"เจ้าเด็กบัดซบที่ร้ายกาจ เราเอ้ยคาองหาเจ้าทั่วทุกทิศทาง แต่เจ้ากลับหนีมาดื่มสุราในบ้านเตี้ยเล่าตั้ว รีบคืนชีวิตธิดาบุญธรรมเรามาด่วน !"

เสียงตวาดยังสนั่นปานฟ้าทลาย ชายชราหัวโตเท้าสั้นก็พุ่งกายเข้ามาตะปบมือตะกุยใส่ใบหน้าเล่งจ้วงจี่ดุจดั่งสายฟ้า ว่องไวเป็นยิ่งนัก

บทที่ยี่สิบห้า ข่าวร้ายทำลายขวัญ

เหตุการณ์อุบัติอย่างไม่คาดหมาย เล่งจ้วงจี่จึงมิได้ตระเตรียมป้องกัน

เลย ในยามงงงันด้วยความตื่นเต้น ตั้วเท้าเอ้ยคาองก็โถมเข้าถึงตัว ฝ่ามือที่โตใหญ่ดังพัดใบลานใกล้จะสัมผัสหน้าแล้ว จึงรีบลนลานพลิ้วกายหลบไป

เก็งจีฮุ้นฉวยโอกาสที่เอ้ยคาองยังงงงันชั่ววูบได้ระวังตัวอย่างเคร่งเครียดแล้ว ยามนี้ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดสดใส ลงมือจี้ใส่ชีพจรข้อมือขวาของเอ้ย-คาองดุจกับเป็นสายฟ้า

เอ้ยคาองคาดหมายไม่ถึงว่าเก็งจีฮุ้นจะลงมือ และยังรวดเร็วว่องไวถึงปานนี้ หากไม่รีบรั้งฝ่ามือกลับจะต้องถูกนางจี้เข้าใส่เป็นแน่แท้ ดังนั้นตวาดเสียงก้องแล้วชะงักร่างรั้งฝ่ามือ เบี่ยงกายถอยไปด้านข้างห้าก้าว

ครั้นแล้วเบิ่งตาที่กลมโตทั้งสองจนโปนถลน จ้องมองดูเก็งจีฮุ้นที่ยืนอย่างนอบน้อมด้วยความตื่นเต้นสงสัย กระชากเสียงถามขึ้น

"เอียเท้านางนี้ ไฉนกล้ามาลงมือกับเราผู้เฒ่า ?"

เก็งจีฮุ้นรู้กิตติศัพท์ของตั้วเท้าเอ้ยคาองดีว่าเป็นคนที่รักใคร่ปรานีต่อ

พวกผู้เยาว์ที่มีฝีมือ ดังนั้นแสร้งทำเป็นโง่งมไม่เข้าใจ แย้มยิ้มแล้วน้อมกายตอบว่า

"ผู้เยาว์ไฉนกล้าประมือกับท่านผู้เฒ่า ?"

เอ้ยคาองงงงันอีกครั้ง ยังคงกล่าวอย่างขุ่นเคืองขึ้นคาดคั้น

"แล้วเมื่อครู่ เจ้ามิใช่สกัดจุดชีพจรข้อมือเราผู้เฒ่าหรือ ?"

เก็งจีฮุ้นแสร้งเถียงเยี่ยงเอาข้างเข้าถู

"นั่นเป็นท่าหลอกล่อของผู้เยาว์ดอก ท่านผู้เฒ่าไม่รั้งฝ่ามือกลับก็มิถูกจี้ใส่เลย"

เอ้ยคาองขุ่นเคืองจนงงไปอีกคราว เบิ่งตาโตใหญ่ทั้งสองจนกลมกว้างแสยะปากขึ้นจนอ้าค้าง นิ่งอั้นเป็นนานก็เอ่ยวาจามิออก

เตี้ยคี้น้ำฉวยโอกาสนั้นหัวร่อฮาฮา กล่าวเสียงกังวานขึ้นว่า

"ปิศาจหัวโต รีบนั่งลงเถิด สุราอาหารเย็นหมดแล้ว หรือท่านคิดจะมาหาเรื่องกับพวกผู้เยาว์โดยไม่มีความละอายใจจริง ๆ ?"

เอ้ยคาองก็รู้สึกว่าเก็งจีฮุ้นน่ารักอยู่จริง ๆ ยามนี้เมื่อเตี้ยคี้น้ำมาไกล่เกลี่ยก็ฉวยโอกาสเลิกราอย่างไม่เสียหน้า สืบเท้าก้าวไปที่โต๊ะสุรา แต่ยังคงถามอย่างโอ่อ่าดั่งญาติผู้ใหญ่

"เอียเท้า เราผู้เฒ่าเพ่นพ่านในบู๊ลิ้มมาหลายสิบปี นี่เป็นครั้งแรกที่พบเจ้าเจ้าไฉนเพียงมองปราดเดียวก็จำเราผู้เฒ่าว่าเป็นใครได้ ?"

เก็งจีฮุ้นเคยได้ยินผู้อื่นบอกเล่ามา เฒ่าประหลาดผู้นี้มีนิสัยพิกลเหลือหลาย ไม่พอใจต่อผู้อื่นไปว่ามันหัวโตขาสั้น แต่ทว่ามันเองจะเรียกตัวเองได้จึงส่ายหน้าแล้วน้อมกายตอบว่า

"ผู้เยาว์มิรู้จักผู้อาวุโสคือใคร"

เอ้ยคาองชะงักเท้าเลิกคิ้ว เอียงหัวอันโตใหญ่ถามเสียงหนัก ๆ

"อะไร ? เจ้าแม้เราผู้เฒ่าเป็นใครก็ยังไม่รู้จักแล้ว ไฉนเจ้ามาเรียกเราเป็นผู้อาวุโส ?"

"เนื่องจากท่านผู้เฒ่ามีผมเผ้าหนวดเคราขาวโพลงไปแล้ว"

เก็งจีฮุ้นหัวร่ออย่างซุกซนแล้วตอบเสียงสดใส ทำให้เอ้ยคาองอดมิได้ต้องเงยหน้าอ้าปากเปล่งเสียงหัวร่อฮาฮาอย่างร่าเริงเบิกบาน เสียงสะท้านจนห้องใหญ่สะเทือน ฝุ่นละอองพร่างพรูลงมา

เตี้ยคี้น้ำเห็นตัวประหลาดเฒ่า มีความเบิกบานพลอยหัวร่อฮาฮาไปบ้าง มีแต่เล่งจ้วงจี่ที่ยืนตื่นเต้นสงสัยทางด้านข้าง ยังคงเหม่อมองมาทางเฒ่าหัวโตอย่างเชื่องซึมเซาดั่งเดิม

เล้งจ้วงจี่หาใช่ถูกการจู่โจมอย่างกะทันหันของเอ้ยคาองสร้างความตื่นเต้นงงงันไม่ แต่ถูกวาจาเพียงประโยคเดียวของเอ้ยคาองกระตุ้นจนแตกตื่นซึมเซาไป

ยามเมื่อได้ยิน 'คืนชีวิตธิดาบุญธรรมเรามา' เฉกเช่นกับเป็นฟ้าผ่าเข้าใส่ขม่อม แต่เมื่อได้เห็นการหัวร่อดุด่าของเอ้ยคาองในตอนนี้ คล้ายดั่งลืมเลือนเรื่องราวเมื่อครู่จนมิไปจดจำแล้ว

เล่งจ้วงจี่ครุ่นคิดอย่างเคร่งเครียด ผู้ใดคือธิดาบุญธรรมของเอ้ยคาองกัน !

แล้วคิดสืบต่อไปก็รู้ได้ในบัดดล นับแต่ลงจากเขามา เคยฆ่าสตรีผู้เดียวคือนางโจรราคะกิมเอี้ยมเนี้ย ธิดาบุญธรรมของเอ้ยคาองต้องเป็นนางกิมเอี้ยมเนี้ยที่ชั่วร้ายอย่างต้องมิสงสัย

ขณะมีความคิดมิทันจบสิ้น พลันได้ยินเอ้ยคาองชะงักเสียงหัวร่อแล้วถามต่อเก็งจีฮุ้นอย่างเบิกบาน

"เอียเท้า ฟังจากน้ำเสียงเจ้า จะต้องเป็นไก่อ่อนที่เพิ่งพ้นจากประตูอาจารย์มาไม่นาน เราถามเจ้าอีกคราว เจ้าเคยได้ยินนามสี่ตัวประหลาดใหญ่ในวงพวกนักเลงบ้างหรือไม่ ?"

เก็งจีฮุ้นแสร้งสั่นศีรษะปฏิเสธ เอ้ยคาองก็สะบัดหน้าที่โตใหญ่คล้ายมีโทสะขึ้นบ้างแล้วจริง ๆ เบิ่งตาถลึงจ้องมองมาแล้วส่งเสียงหนัก ๆ ลำดับไปว่า

"ป้อจกเต๋า (พรตขาเป๋) เอ้ยคาอง (เฒ่าเท้าสั้น) ละตะฮ่อเสียง (หลวงจีนโสมม) เคี่ยงจือเซ็ง (บัณฑิตยากไร้) เราคือตัว ประหลาดเฒ่าเอ้ยคาอง"

เก็งจีฮุ้นหัวร่ออย่างซุกซน แสร้งกล่าวเป็นทีคล้ายถูกปรักปรำ

"ท่านผู้เฒ่ามีฉายากระไร ผู้เยาว์ไหนเลยทราบได้ เพียงแต่รู้แน่ว่าท่านผู้เฒ่ามีร่างเตี้ยเท้าคล้ายเป็ดศีรษะคล้ายกระพ้อม แต่พวกเราผู้เยาว์มิกล้าจะบอกออกไปดอก"

เอ้ยคาองพอฟังก็ต้องหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหวอีกครา กระทืบเท้าโครมแล้วร้องขึ้นว่า

"เอียเท้าเจ้าช่างน่ารักจริง น่ารักน่าเอ็นดูเช่นกับธิดาบุญธรรมของเราไม่ผิด..."

เมื่อเอ่ยถึงธิดาบุญธรรม สีหน้างุนงงไปชั่ววูบคล้ายดั่งนึกถึงเรื่องราวใดขึ้นได้อีกแล้ว รีบชะงักปากเงยหน้าถลึงจ้องมองเล่งจ้วงจี่ แล้วตวาดเสียงสะเทือนเลื่อนลั่นขึ้นว่า

"เจ้าเด็กบัดซบอันร้ายกาจ ! เจ้ายังมิได้หนีหน้าอีก ?"

ขณะตวาดก็ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ถลกแขนเสื้อขึ้นอย่างเร่งร้อนรวดเร็ว อ้อมเก้าอี้ยาวตรงเข้ามาหาเล่งจ้วงจี่อย่างประสงค์ร้าย

เล่งจ้วงจี่ถือดีว่า การฆ่านางกิมเอี้ยมเนี้ยไม่ผิดจึงเลิกคิ้วจนสูงชันแล้วย้อนเสียงหนัก ๆ ขึ้น

"ธิดาบุญธรรมของท่านไม่สำรวมความประพฤติของตัว ร่านราคะโดยไม่ยับยั้งชั่งใจ นางได้ผลสุดท้ายเยี่ยงนี้ ท่านที่เป็นบิดาบุญธรรมก็ยังยากที่จะไม่ถูกตำหนิว่ามิได้อบรมสั่งสอนบุตรหลานโดยดี"

เอ้ยคาองพอฟังก็ดั่งแค้นจนแผดร้องเสียงประหลาดพิกล กระโดดโลดเต้นปานพยัคฆ์ร้ายถูกไม้แหย่ แผดเสียงด่าสนั่นหวั่นไหวไปว่า

"เด็กบัดซบที่ไม่มีมโนธรรมประจำใจ เจ้าป้อยอล่อลวงธิดาบุญธรรมของเราจนหลงรัก ให้ของหมั้นแล้วก็หายหัวมิพบเห็นเงา ทำให้นางต้องครุ่นคิดคำนึงทุกวี่วันนอนไม่หลับทุกค่ำคืน จนต้องกระอักโลหิตตาย..."

คำรำพันมิทันจบสิ้น เงาสีขาวก็พุ่งวาบเข้ามา เล่งจ้วงจี่สะอึกเข้าถึงเบื้องหน้าเอ้ยคาองที่กำลังกระโดดโลดเต้น คิ้วเรียวเลิกสูงชัน พร้อมทั้ง

ตวาดเสียงสนั่นขึ้นถาม

"ท่านหมายถึงผู้ใด ?"

เสียงตวาดยังสนั่นมือก็ตะปบไปปานสายฟ้าคว้าชีพจรข้อมือของเอ้ย-คาองกำลังขุ่นเคืองจนกระโดดโลดเต้น และแน่ใจว่าเล่งจ้วงจี่ต้องมิกล้าลงมือใส่มันเป็นแน่ เลินเล่อไปชั่ววูบข้อมือจึงถูกเล่งจ้วงจี่บีบไว้อย่างแนบแน่นไป...

เตี้ยคี้น้ำกับเก็งจีฮุ้นพอเห็น ต่างตื่นเต้นจนตะลึงลานไปทันที

เอ้ยคาองพบเห็นเล่งจ้วงจี่คิ้วเลิกชี้ชันตาเป็นประกายแววว้บ กล้ามเนื้อบนใบหน้างามนั้นสั่นระริก บังเกิดความอำมหิตจนบิดเบี้ยว บุคคลที่มีสีหน้าเช่นนี้ต่อมันตลอดเวลาหกเจ็ดสิบปีนี่เพิ่งเคยพบเห็นเป็นครั้งแรก

ดังนั้นโทสะพลันดาลเดือดขึ้นฮือโหม สะบัดศีรษะใหญ่โตแล้วตวาดเสียงสนั่นหวั่นไหว

"เราว่าธิดาบุญธรรมของเราบ้วนเล็กเพี้ย !"

เล่งจ้วงจี่พอฟังสมองลั่นอื้ออึงดั่งฟ้าผ่า สองตามืดมัวสลัวลำคอตีบตันไปทันที ตวาดด้วยความเจ็บปวดใจ อ้าปากกระอักโลหิตพุ่งฉีดเป็นลำยาวล้มหงายตึงลงไปด้านหลังทันที

เก็งจีฮุ้นพอเห็นก็แตกตื่นจนหน้าถอดสี กรีดร้องแล้วพุ่งกายเข้ารับร่างเล่งจ้วงจี่รัดไว้ในอ้อมกอด

เอ้ยคาองชูคอมองมาจนตาเหลือกถลน จ้องดูเล่งจ้วงจี่ที่หน้าซีดขาวราวกระดาษจนตาไม่กะพริบเป็นเวลานาน จึงสั่นศีรษะอันมโหฬาร แล้วเดินกลับไปนั่งที่เก้าอี้บนโต๊ะใหญ่

เตี้ยคี้น้ำตรวจชีพจรข้อมือเล่งจ้วงจี่ คิ้วขาวขมวดมุ่นเข้าหากัน แต่ในฐานะเจ้าของบ้าน ตามเหตุผลควรจะช่วยเหลือให้เต็มที่ จำต้องช่วยให้เล่งจ้วงจี่มีสติคืนมา

ดังนั้นพยายามกล้ำกลืนความกระวนกระวายในอกไว้ กล่าวกับเก็ง-จีฮุ้นที่น้ำตานองหน้าอย่างแคลงใจ

"เล่งเซี่ยวเฮี้ยบเป็นเพียงถูกความดั่งแค้น กระวนกระวายประดังหัวใจ

จนเลือดลมแตกซ่านกระอักออกมา เพียงสงบใจนวดเฟ้นกัน สักครู่ก็มีสติขึ้นได้ แล้วกลืนยาฮ่วงฮุ้นตังของเล่าฮิวเม็ดเดียวก็มิเป็นไรแล้ว"

เก็งจีฮุ้นไหนเลยจะไม่เข้าใจเหตุผลข้อนี้ เพียงแต่นางเห็นเล่งจ้วงจี่กระอักโลหิตก็วุ่นวายจนลืมตัว ยามนี้พอถูกบ่งชี้เหตุผล รีบอุ้มเล่งจ้วงจี่ไปวางบนตั่งใหญ่ด้านซ้ายของห้องโถง นั่งขัดสมาธิลงบนตั่งแล้วเริ่มนวดเฟ้นขึ้นอย่างกุลีกุจอ

เตี้ยคี้น้ำหันกายจะเข้าไปในห้องจะเอายา เห็นเอ้ยคาองสั่นศีรษะโตใหญ่อยู่ไปมา กรอกสุราเข้าไปในปากทีละถ้วยไม่หยุดยั้ง

เอ้ยคาองมีปากใหญ่ดั่งชามโคม กับข้าวทั่วโต๊ะเพียงชั่วครู่ก็ถูกกวาดกินจนเหลือแต่จานเปล่า สุราสเลิศสองป้านพริบตาก็ถูกดื่มกินจนแห้งไป

เตี้ยคี้น้ำเห็นสภาพการดื่มกินอย่างดุดัน ไม่ไปวิตกความเป็นตายร้ายดีของเล่งจ้วงจี่ โทสะก็เริ่มกรุ่นขึ้นทันที แต่เนื่องจากมีศักดิ์เป็นเจ้าของบ้านมิอาจจะอาละวาดออกไป จึงเดินกลับมากล่าวเตือนสติขึ้นเบา ๆ ว่า

"ปิศาจหัวโต เล่งเชี่ยวเฮี้ยบทั้งขุ่นเคืองทั้งกระวนกระวายเข้าประดังหัวใจ มีอาการน่าวิตกยิ่ง..."

เอ้ยคาองสั่นศีรษะโตใหญ่อยู่ไปมา มิเหลือบแลหน้าเตี้ยคี้น้ำสักแวบหนึ่ง แต่กลับกล่าวดั่งมีเหตุผลอันหนักแน่นจริงจังขึ้นว่า

"นั่นจะน่าแตกตื่นตกใจไปไยกัน บ้วนเล็กเพี้ยที่เป็นธิดาบุญธรรมของเรา คร่ำครวญหวนหามันด้วยความลุ่มหลง จนกระอักโลหิตตายไปอยู่ตำตาอย่างน้อยมันขณะนี้ก็ยังไม่ถึงกับต้องตายไปดอก"

เตี้ยคี้น้ำพอฟังก็งุนงงด้วยความขุ่นแค้น มิทราบจะกล่าวอย่างไรจึงจะสาแก่ใจ

เก็งจีฮุ้นที่กำลังนวดเฟ้นสามีที่รักอย่างขะมักเขม้น พอฟังก็ขุ่นเคืองจนหน้าเขียวคล้ำตัวสั่นระริก มือขาวผ่องทั้งสองแทบจะนวดเฟ้นตามจุดมิแม่นยำไป

แต่แล้วก็ได้คิด รู้สึกว่าเฒ่าประหลาดมีความเจ็บปวดใจในการที่ธิดา

บุญธรรมตายด้วยความรักอันลุ่มหลงงมงาย ระบายวาจาดั่งแค้นไปสักคำสองคำก็เป็นเหตุผลอันถูกต้องน่าเห็นใจ อย่าว่าแต่นิสัยของเฒ่านี้ ความจริงก็ประหลาดพิกลจนผิดผู้คนทั้งหลายอยู่แล้ว

เตี่ยคี้น้ำเห็นเอ้ยคาองยังคงกรอกสุราทีละถ้วย ๆ ไม่หยุดยั้ง ก็มีโทสะอันจริงจังเกิดขึ้นบ้างแล้วแต่ยังคงพยายามข่มกลั้นเอาไว้ กล่าวเสียงราบเรียบขึ้นว่า

"ตั้วเท้า บ้วนโกวเนี้ยโชคร้ายมรณะไป เล่าฮิวฟังแล้วก็ยังรู้สึกเจ็บช้ำรันทด หรือว่าท่านที่เป็นบิดาบุญธรรมจะไม่มีความเศร้าโศกเสียใจบ้าง..."

เอ้ยคาองกรอกเหล้าเข้าอีกถ้วยใหญ่ ใช้วาจาที่ไม่อนาทรร้อนใจต่อเรื่องราวใด กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ที่ว่าบุตรีบุญธรรม ก็หมายถึงมิใช่สายเลือดตัวเอง ในเมื่อมิใช่ให้กำเนิดมาเองไยต้องไปถึงจริงจังปานนั้น ? ในระยะนี้ หากขุ่นแค้นจนเสียสุขภาพทำลายสังขารก็มิใช่เป็นเรื่องล้อเล่นเลย ท่านมีบุตรธิดาและภรรยาคอยปรนนิบัติรักษา เราเล่า ?"

กล่าวแล้วเหลือกตาโตใหญ่ขึ้นกลมกว้าง สองมือแบออกห่าง ทำทีท่าที่ว้าเหว่เดียวดายน่าสมเพช

เตี้ยคี้น้ำพอเห็นก็ดั่งแค้นจนขยี้เท้าหันกายเข้าหลังห้อง ไปนำยามาโดยมิแยแสต่อเฒ่าหัวโตอีกแล้ว

เก็งจีฮุ้นฟังวาจาของเอ้ยคาอง แทบมิกล้าเชื่อถือโสตประสาทของตนเองว่าวาจาที่ไร้น้ำใจปราศจากธัมมะจะเปล่งออกจากปากเอ้ยคาองที่ผู้คนเคารพเลื่อมใสได้

หวนคิดถึงบ้วนเล็กเพี้ยโกวเนี้ยที่ซกซนร่าเริงน่ารัก ต้องซบชีดด้วยความรัก หลั่งน้ำตาล้างหน้าทุกวี่วัน สภาพอันผ่ายผอมร่วงโรยที่พบกันนอกเมืองเจี๋ยะมึ้ง นับว่าทำให้ผู้พบต้องรู้สึกสมเพชเวทนาจริง ๆ นางมาตรแม้นรู้ดีว่า ตี้ตี่มีเจตนาหลบหน้ามิยอมพบกับนาง แต่นางยังคงกลบเกลื่อนแก้ตัวให้เล่งตี้ตี่ทุกถ้อยคำ ไม่มีวาจาตัดพ้อตำหนิขึ้นกล่าวหาเลย

เก็งจีฮุ้นหวนนึกถึงความน่าอเนจอนาถที่บ้วนเล็กเพี้ยกระอักโลหิตจนตายไป น้ำตาก็หลั่งทะลักลงมาดุจเป็นไข่มุกหลุดจากสายหยด หยาดลงไม่หยุดยั้ง

เอ้ยคาองมักชำเลืองแลมาอยู่บ่อยครั้ง ดื่มสุราไปพลางก็สั่นศีรษะโตใหญ่ไปพลาง ไม่มีผู้ใดจะรู้ว่าชายชราประหลาดพิกลคนนี้ เห็นเก็งจีฮุ้นหลั่งน้ำตาแล้วมีความรู้สึกเช่นไร

ขณะเวลานั้น เสียงฝีเท้าม้ากลุ่มใหญ่ที่ผ่านไปแล้วคล้ายดั่งได้ย้อนกลับมาอีกครา ทิศทางที่มุ่งหน้าก็ตรงเข้าสู่แห่งนี้ และยิ่งดังยิ่งชัดเจนถนัดหูด้วย

เก็งจีฮุ้นถูกเสียงฝีเท้าม้าอันกึกก้องสับสนกระตุ้นจนได้สติ รีบเบิ่งตามองเห็นใบหน้าซีดขาวราวกระดาษของสามีที่รัก ได้คืนสภาพแดงระเรื่อสดใสอีกครา ชีพจรก็เต้นเป็นปรกติ แต่ยังไม่มีทีท่าจะฟื้นขึ้นมา

เสียงชายเสื้อปะทะลมถี่เร็วดังแว่วมา เตี้ยคี้น้ำพุ่งกายออกจากหลังห้องโถงใหญ่ด้วยท่าทีกระวนกระวาย สีหน้าแปรเปลี่ยนจากเดิมอย่างใหญ่หลวง ในมือมียาแดงฉานติดมาเม็ดหนึ่ง เมื่อเร่งเท้าถึงหน้าเก็งจีฮุ้นก็ส่งเสียงกระหืดกระหอบขึ้น

"รีบให้ยาเม็ดนี้แก่เล่งเซี่ยวเฮี้ยบกลืนกินไป ในครานี้ที่พวกมันวกม้ากลับมาจะต้องมาที่บ้านเรา เมื่อครู่เล่งเซี่ยวเฮี้ยบกระแทกกระบี่นางปลิวกระเด็นไป หากแม้นพบเล่งเซี่ยวเฮี้ยบอยู่ในที่นี้ จะต้องไม่ยอมปล่อยปละเล่าฮิวไปเป็นอันขาด"

กล่าวแล้วรีบยัดเยียดยาให้แก่เก็งจีฮุ้น เก็งจีฮุ้นที่อยู่ในระหว่างโศกเศร้าเสียใจ กอปรกับคิดถึงวาจาอาฆาตของนางสตรีเสื้อเขียวว่าจะฆ่านาง ดังนั้นนางก็เกิดความอำมหิตขึ้นมาบ้าง ยื่นมือรับยามาแล้วกล่าวเสียหนัก ๆ

"หากแม้นนางกล้าบังอาจเข้ามา นั่นเป็นการแส่หาที่ตายของนางเอง"

ขณะกล่าวก็งัดปากเล่งจ้วงจี่ หย่อนยาเม็ดเข้าไปเบา ๆ ทันที

เอ้ยคาองที่นั่งสงสัยจนหน้าตาตื่น ต้องถามอย่างยิ้มแย้มขึ้น

"เตี้ยเล่าตั้ว เราตั้วเท้ายังเข้าใจว่าท่านลนลานเพราะกลัวเจ้าเด็กบัดซบ

นั้นไม่ได้สติมาเสียอีก ที่ท่านว่านั้นคือใคร ถึงกับมีความร้ายกาจจนทำให้หัวหน้าสาขาซัวไซของท่านต้องแตกตื่นตกใจจนมีสารรูปดั่งนี้ ?"

เตี้ยคี้น้ำมิได้อับอายอย่างไรเลย ความตื่นตระหนกได้ทำให้ไม่ไปสนใจคำเหน็บแนมของเอ้ยคาอง รีบกล่าวอย่างรุ่มร้อนขึ้น

"เป็นธิดาของประมุขพรรคไต้ฮ้อก้าคูตั้งชวน"

เอ้ยคาองพอฟังก็ร้องอ้อ สีหน้าแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อย ถามอย่างสงสัยขึ้นอีกครา

"เอียเท้านางนี้มานี่ทำอะไร ?"

ใบหน้าซราของเตี้ยคี้น้ำมีเหงื่อไหลจนชุ่มโชกโซมไป โดยเฉพาะฟังเสียงฝีเท้าที่สับสนอลหม่านได้มาหยุดอยู่ที่หน้าประตูบ้าน ก็ต้องละล่ำละลักขึ้น

"เราจะต้องรีบออกไปต้อนรับ พวกนางพากันมาแล้วคิดว่าคงถึงเมืองอ้วงแกติ๊งทางเบื้องหน้า พบเห็นเล่งเซี่ยวเฮี้ยบยังมิได้ผ่านไป จึงย้อนกลับมาอีกครา..."

คำพูดยังมิทันจบสิ้น บนหลังคาด้านซ้ายมือพลันมีเสียงสดใส แต่เย็นชาดังลงมาทันทีว่า

"ใช่แล้ว หัวหน้าสาขามิต้อนรับหรือ ?"

เตี้ยคี้น้ำเพิ่งเดินออกพ้นประตูห้องโถง ต้องร้องโพล่งขึ้นด้วยความตื่นตกใจ ชะงักเท้าหันกายเงยหน้ามองสร้างความแตกตื่นจนแทบสิ้นสติลงไป

เห็นคูหลีฮวาที่ยังสวมอาภรณ์เขียวสะพายกระบี่ยืนอย่างยโสโอหังบนสันหลังคา ริมฝีปากแดงแค่นหัวร่อเย้ยหยัน ดวงตาคู่งามเป็นประกายเจิดจ้า ใบหน้าที่สวยสะคราญเปี่ยมแววอำมหิตจนคล้ายปิศาจ

เตี้ยคี้น้ำแตกตื่นตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อ ต้องถอยร่างออกไปครึ่งก้าวอย่างลืมตัว หยาดเหงื่อบนใบหน้าเหี่ยวย่นหยดหยาดลงคล้ายสายฝนซัดสาด รีบลนลานประสานมือ กล่าวอย่างนอบน้อมขึ้นว่า

"ยินดีต้อนรับท่านผู้ตรวจการกรุณามา ผู้ต่ำต้อยรู้สึกเป็นเกียรติน่าภาคภูมิยิ่ง ขอน้อมเชิญท่านผู้ตรวจการเข้านั่งในห้องต้อนรับเถิด"

เสียงเพิ่งขาดคำ ในห้องโถงพลันมีเสียงตบโต๊ะดังฉาด ฉาด ขึ้นสนั่นหวั่นไหว จากนั้นเสียงเอ้ยคาองได้ตะเบ็งด่าขึ้นว่า

"เตี้ยเล่าตั้ว มิพบเพียงไม่กี่ปี คิดไม่ถึงว่าจะต่ำช้าสารเลวจนถึงปานนี้ นี่เรียกให้เราตั้วเท้าต้องคับแค้นเศร้าใจไปแทนท่าน อานุภาพอันเหี้ยมหาญของท่านในครั้งกระโน้นหลบไปซุกหัวอยู่ที่ใดแล้ว ? ความแกล้วกล้าที่เห็นการตายดุจดั่งกลับมาสู่มาตุภูมิของท่านหายไปที่ใด ?"

เตี้ยคี้น้ำถูกตำหนิจนหน้าแดงฉาน แต่อยู่ต่อหน้าคูหลีฮวา ไหนเลยจะอธิบายให้เอ้ยคาองทราบเหตุผลได้ ว่าที่ทำไปก็เพื่อชีวิตทั้งครอบครัว

ขณะนั้นที่ผนังด้านตรงข้าม มีชายฉกรรจ์สะพายอาวุธแต่งกายรัดกุมฮือเข้ามาสิบกว่าคน ชายกลางคนทั้งหกที่มีศักดิ์เป็นหัวหน้าหน่วยยืนอย่างยโสโอหังทางเบื้องหน้า

คูหลีฮวาที่ยืนสง่าอยู่บนสันหลังเขา พอฟังเสียงด่านี้มิใช่เล่งจ้วงจี่ก็รีบตวาดถามอย่างขุ่นเคืองลงมา

"ผู้ใดเห่าหอนอยู่ในห้องโถงใหญ่ ?"

เสียงเพิ่งขาดคำร่างขยับวูบ ละลิ่วลงยังที่ลานตึกอย่างรวดเร็ว

พร้อมกับร่างนางเพิ่งสัมผัสพื้น ในประตูห้องโถงมีเงาคนพุ่งวาบมา เอ้ยคาองได้กระโดดมายืนนอกประตูด้วยใบหน้าอันบูดบึ้งขุ่นเคือง พร้อมกันนั้นสั่นศีรษะโตใหญ่ตวาดไปว่า

"เราผู้เฒ่าเอง !"

คูหลีฮวาพอเห็นเปล่งเสียงหัวร่อคักคักอย่างเหยียดหยามดูแคลนกล่าวว่า

"เราคิดว่าเป็นใคร ที่แท้ปิศาจหัวโตนี่เอง เมื่ออยู่เชิงเขาจงน้ำ เราโกวเนี้ยเห็นแก่ท่านที่มีชื่อเสียงมายากลำบาก ไว้ชีวิตท่านไปครั้งหนึ่ง ค่ำนี้ยังมาปรากฏวิญญาณในที่นี้ได้"

เอ้ยคาองขุ่นเคืองจนหนวดเคราลุกชี้ชัน กระโดดโลดเต้นแล้วแผดเสียงด่าไปว่า

“เอียเท้าสุนัข กล้าบังอาจประณามด่าเราผู้เฒ่า แม้คูตั้งชวนบิดาเจ้ามันยังมิกล้า ในคราวนั้นเราผู้เฒ่าเห็นแก่เจ้าที่เป็นเอียเท้ารุ่นเยาว์ มีเจตนาอ่อนข้อต่อให้เจ้า เจ้าเข้าใจว่าเราผู้เฒ่าจะไม่ทัดเทียมเจ้าจริงหรือ ?”

เสียงเพิ่งขาดคำร่างโถมตรงมา ยื่นมือที่กว้างใหญ่ดั่งพัดใบลาน งอนิ้วทั้งห้าดุจตะขอ ตะกุยเข้าใส่ใบหน้าขาวผ่องของคูหลีฮวาทันที

คูหลีฮวาแค่นหัวร่ออย่างเหยียดหยามดูแคลน พลิ้วกายหลบเลี่ยงไปแล้วส่งเสียงเย้ยหยันกล่าวขึ้น

“วิญญาณที่รอดจากคมกระบี่ โกวเนี้ยคร้านจะไปไยดีด้วย”

กล่าวแล้วเบิ่งตาจนกลมกว้าง เหลียวหน้ามองมาทางชายกลางคนทั้งหกส่งเสียงดัง ๆ อย่างมีอำนาจ

“พวกเจ้าหกคนรีบจับกุมมันไว้ !”

เสียงขาดคำ ชายกลางคนทั้งหกพากันโห่ร้องแล้วสะบัดอาวุธฮือเข้ากลุ้มรุมใส่เฒ่าเอ้ยคาองทันที

เอ้ยคาองพอเห็นแหงนหน้าหัวร่อฮาฮาเสียงสนั่นหวั่นไหว กระชากเสียงติดตามไป

“เราค่ำนี้มิฆ่าฟันเจ้าพวกตัวร้ายที่ทำลายคนให้หมดสิ้น เราตั้วเท้าจะฆ่าตัวตายทันที”

ขาดคำสะบัดแขนเสื้อกว้างใหญ่ พุ่งกายดาหน้าเข้าหาชายกลางคนทั้งหกทันที

คูหลีฮวาเห็นชายกลางคนทั้งหกพัวพันเอ้ยคาองอยู่แล้ว ก็รีบหันหน้ามาทางเตี้ยคี้น้ำที่หน้าขาวซีด ถามเสียงหนัก ๆ ขึ้น

“เล่งจ้วงจี่ขณะนี้อยู่ที่ใด ?”

เตี้ยคี้น้ำรู้ดีว่าบ้านช่องจะต้องพินาศ ชีวิตจะต้องดับสูญแน่แล้ว ดังนั้นพลอยตัดใจส่งเสียงหนัก ๆ ตอบไปบ้าง

“เล่งเซี่ยวเฮี้ยบได้หลับนอนพักผ่อนแล้ว ท่านมีวาจาใดกล่าวกับเล่าฮูมาก็ได้”

ดูหลีฮวาเห็นเตี้ยคี้น้ำมีท่าทีแปรเปลี่ยน ปราศจากความเคารพยำเกรงหลงเหลืออยู่ ดวงตานางพลันบังเกิดประกายอำมหิตชั่วช้าขึ้นจนเจิดจ้า ใบหน้าที่งามสะคราญก็บิดเบี้ยวดุจดั่งเป็นปิศาจอันน่าหวาดหวั่น

ครั้นแล้วก็หัวร่อแค่น ๆ พลางเค้นเสียงอาฆาตมาดร้ายกล่าวขึ้น

"เตี้ยคี้น้ำ เจ้ากล้าบังอาจนัก ถึงกับซุกซ่อนเชลยที่พรรคเรารีบร้อนใคร่จะได้ตัว ขณะนี้เราผู้ตรวจการใหญ่เห็นแก่เจ้าที่มีอายุสูงวัยสมองเลอะเลือนเหลวไหล อภัยชีวิตชราของเจ้าไว้สักครั้ง แต่รีบควักนัยน์ตาทั้งสองข้างทิ้งไปก่อน"

เพิ่งกล่าวขาดคำ ที่ด้านหลังพลันมีเสียงแผดร้องอันโหยหวนสะท้านดังขึ้นยาวนานสองคราา

ดูหลีฮวาเหลียวมองไป เห็นชายกลางคนได้ถูกเอ้ยคาองฟาดตายไปสองคนแล้ว

หน้ายังมิทันจะเหลียวมา ฝ่ามือที่หนักหน่วงดั่งขุนเขาโถมทะลักเข้าฟาดใส่จนตายคามือไปอีกคน ส่งเสียงร้องดังโหยหวนแล้วฟุบจมลงไปในกองโลหิต

ดูหลีฮวาขุ่นเคืองจนหน้าถอดสี รู้ดีว่าเหตุการณ์ย่ำแย่แน่ แต่นางตกลงใจฆ่าเตี้ยคี้น้ำเสียก่อน จึงค่อยมาจัดการต่อเอ้ยคาอง เนื่องจากนางยามนี้ดูออกแล้วว่า เอ้ยคาองในค่ำคืนนี้ผิดกับเอ้ยคาองที่เชิงเขาจงน้ำซัวโดยสิ้นเชิง นางจะสามารถเอาชัยตัวเอ้ยคาองได้หรือไม่ ก็ไม่มีความมั่นใจแล้ว

ความคิดเพิ่งจบสิ้น จับตาจ้องหน้าเตี้ยคี้น้ำบนบันได ถามเสียงเกรี้ยว-กราดไป

"เตี้ยคี้น้ำ หรือเจ้าจะต้องให้เราผู้ตรวจการลงมือเอง ?"

เสียงตวาดขาดคำมือขาวผ่องสะบัด เสียงดังสดใสปานมังกรคำรามดังมาพร้อมกับประกายพุ่งวาบ ในมือนางมีกระบี่คมกริบเจิดจ้าขึ้นมาอีกเล่มหนึ่งแล้ว

เตี้ยคี้น้ำพอเห็น ความดั่งแค้นรันทดประดังขึ้นอัดอก แหงนหน้า

แผดเสียงหัวร่อแล้วร้องอย่างเจ็บช้ำขึ้น

"เล่าฮูในหลายปีมานี้ ยอมอดกลั้นถ่อมตัวรับความอัปยศอดสูทุกสิ่งอัน ผลที่สุดยังไม่อาจหนีรอดจากวันนี้..."

เสียงมิทันขาดคำ ในลานตึกก็มีเสียงแผดร้องดังขึ้นมาอีกสองครั้ง

คูหลีฮวารู้ดีว่าชายกลางคนอันเป็นหัวหน้ากองได้ตายไปอีกสองแล้ว จึงตัดใจตวาดเสียงโหดเหี้ยมพุ่งกายโถมเข้าหา กระบี่ในมือสะบัดจนกลายเป็นเส้นสายพร่างพราย เสือกแทงเข้าใส่ทรวงอกเตี้ยคี้น้ำอย่างโหดร้าย

เตี้ยคี้น้ำตวาดก้องขึ้นว่า

"นางแพศยา ! วันนี้เป็นผลกรรมตามสนองเจ้าแล้ว เล่าฮูจะเสี่ยงชีวิตจนตายก็ต้องฆ่าเจ้าทำลายมารร้ายให้ได้"

เสียงตวาดดังพร้อมกับสองฝ่ามือสะบัดฟาด โถมกายลงมาต้านรับที่เชิงบันไดดุจกับคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน

พอดีในเวลานั้น เล่งจ้วงจี่ที่สลบไสลได้ลืมตาขึ้นมา

เก็งจีฮุ้นกลัวว่าเตี้ยคี้น้ำจะพลาดพลั้ง จึงรีบบอกกับเล่งจ้วงจี่ว่า

"ท่านรีบผนึกลมปราณพักผ่อนไว้ เราจะออกไปดูก่อน"

เสียงขาดคำที่ลานตึกก็มีเสียงร้องอันโหยหวนดังขึ้นมาอีกสองครา

เก็งจีฮุ้นตื่นตกใจยิ่ง ร้องโพล่งว่า "แย่แล้ว" มือขวากดไปบนพื้นตั่งร่างพุ่งปราดดุจกับสายฟ้า วาบออกมาทางนอกห้องโถงใหญ่อย่างว่องไว

พอมาถึงหน้าห้องโทสะก็ดาลเดือดขึ้นทันที เห็นเตี้ยคี้น้ำถูกคูหลีฮวาฟันแขนซ้ายจนขาดกระเด็น แต่ยังคงใช้แขนขวาสะบัดฟาดเข้าต่อสู้อย่างไม่คิดชีวิต

เก็งจีฮุ้นตวาดด่าเสียงกราดเกรี้ยว สะบัดกระบี่วูบออกจากฝัก ประกายเจิดจ้าพุ่งปราดไปดุจกับสายฟ้า กระบี่เมื่อหลุดออกจากฝัก ร่างของเก็งจีฮุ้นก็พุ่งเข้าถึง ฟาดในท่าอ๊ัวะเซียปวยท้อ (รถถลากระเด็น) ฟันเข้าใส่กระบี่ยาวของคูหลีฮวาอย่างดุดัน

เสียงเปรื่องดังสนั่นหวั่นไหว ประกายไฟกระจัดกระจายพร้อมเสียง

กรีดร้องอันตื่นตกใจก็ดังตามติดมา คูหลีฮวาแขนขวาสะท้าน จนรีบถีบกายถอยปราดไปถึงสิบกว่าเชียะ

ในด้านนั้นมีเงาคนพุ่งวาบมา ปรากฏตัวเอ้ยคาองถลันเข้าประคองเตี้ยคี้น้ำที่โงนเงนจะล้มลง เล่งจ้วงจี่ที่อยู่บนตั่งก็วิ่งปราดออกมาทางนอกห้องโถงใหญ่

คูหลีฮวารู้ดีว่าย่ำแย่แน่ นางคาดคิดไม่ถึงว่าเพลงกระบี่ของเก็งจีฮุ้นจะมิได้ด้อยไปกว่าเล่งจ้วงจี่เลย ดังนั้นฉวยโอกาสที่ร่างถอยปราดมิทันยืนมั่น สะกิดปลายเท้าพุ่งละลิ่วขึ้นไปบนหลังคาทันที

เก็งจีฮุ้นที่อำมหิตคิดฆ่าฟันอยู่ก่อนแล้ว ไหนเลยจะยอมให้นางหนีรอดพ้นมือ สะบัดกระบี่แล้วตวาดสำทับไป

"ทิ้งชีวิตไว้ก่อน !"

เสียงตวาดดังพร้อมกับท่าร่างแป๊ะเจี่ยงจับเชียะพุ่งตามติดดุจเป็นควันสีม่วงอันบางเบา ไล่หลังคูหลีฮวาไปได้ในชั่วพริบตา

คูหลีฮวาแตกตื่นจนขวัญหาย เพราะท่าร่างอันรวดเร็วอย่างพิสดารเช่นนี้ นางเพิ่งจะได้เห็นกับตาเป็นครั้งแรก รู้ดีว่าไม่มีหวังจะหนีรอดพ้น มิสู้โถมเข้าเสี่ยงชีวิตยังพอจะหวังรอดได้บ้าง

ดังนั้นตวาดด่าเสียงสนั่นแล้วสะบัดแขนฟาดกระบี่กลับมา จนกลายเป็นรุ้งเงินสายยาวพุ่งเข้าพันใส่เอวแน่งน้อยของเก็งจีฮุ้น

เก็งจีฮุ้นหน้าเคร่งเครียดเย็นชาเลิกคิ้วสูง แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ก่อนที่เจ้าจะตาย ให้เจ้าได้มีวาสนาเห็นเก้ากระบี่จักรวาลของโอวอีค้วง-เซ็งสักครั้ง"

เสียงหลดปากประกายสีม่วงแผ่กระจายเจิดจ้า ฟันควับเคว้ียวเข้าจ่โจมสามครา ท่ามกลางประกายที่ปั่นป่วนเป็นระลอกคลื่นสายฟ้า ประกายกระบี่เป็นร้อย ๆ พัน ๆ ได้ทะลวงเข้าครอบคลุมใส่อย่างแน่นหนา เสียงร้องอันโหยหวนก็ดังกึกก้องพร้อมกับห่าโลหิตสาดกระจาย คูหลีฮวาถูกฟันจนสะพายแล่ง ทั้งไหล่ทั้งศีรษะกระเด็นขึ้นไปจนถึงกึ่งกลางท้องฟ้า

เสียงโครมดังตามติดมา ซากศพครึ่งท่อนของคูหลีฮวาที่ยังมีโลหิตเนืองนองร่วงกระเด็นลงจากหลังคาเข้าสู่ลานตึก

เตี้ยคี้น้ำที่ถูกเอ้ยคาองสกัดจุดห้ามโลหิตหยุดไว้แตกตื่นตกใจจนตะลึงลานทันที แทบลืมเลือนความเจ็บปวดของแขนที่ขาด เพราะเตี้ยคี้น้ำกังวลใจอยู่ตลอดเวลาว่าเก็งจีฮุ้นไม่อาจต้านทานฝีมือคูหลีฮวาได้ แต่คิดมิถึงยังไม่ทันสามกระบวนท่า คูหลีฮวาก็ถูกฟันตายไปอย่างง่ายดาย

เอ้ยคาองเหม่อมองดูเก็งจีฮุ้นที่กำลังพลิ้วกายลงมาอย่างงงงัน ศีรษะที่โตใหญ่ส่ายไปมาช้า ๆ ทอดถอนใจแล้วรำพึงรำพันกับเตี้ยคี้น้ำอย่างสะทก-สะท้อนว่า

"ดูท่าเราหัวโตสมควรพักผ่อนได้แล้วจริง ๆ"

เก็งจีฮุ้นพลิกข้อมือสอดกระบี่เข้าฝัก มิเหลือบแลดูซากศพที่ยังสั่นระริกอยู่บนพื้นครึ่งท่อนนั้น กระโดดปราดมาที่หน้าบันได ก้มกายลงถามเตี้ยคี้น้ำอย่างกังวลว่า

"ผู้อาวุโสรู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง ?"

เอ้ยคาองมิยอมให้เตี้ยคี้น้ำที่ตื้นตันจนพลุ่งพล่านเอ่ยตอบ รีบชิงกล่าวขึ้นก่อน

"เจ้าวางใจ มันไม่ถึงกับต้องตาย ยังคงไปดูแลเด็กบัดซบนั้นเถิด"

เก็งจีฮุ้นพลันนึกถึงสามีที่ยังมิเป็นปรกติ ดังนั้นหน้าจึงแดงระเรื่อด้วยความเอียงอาย มองดูเล่งจ้วงจื่อย่างกังวลแล้วถามเสียงเบา ๆ

"ท่านไฉนพลอยออกมาด้วยเล่า ?"

"ข้าพเจ้าทุเลาเป็นปรกติแล้ว"

มาตรแม้นจะตอบด้วยใบหน้าอันยิ้มแย้ม แต่ทุกคนก็ดูออกว่าจิตใจมีความรันทดหดหู่เพียงไร

เสียงฝีเท้าม้าอันสับสนวุ่นวายดังแว่วมาจากนอกลานตึกใหญ่ ทั้งสี่ใจเต้นหวั่นไหวรีบเพ่งตามองไป นอกจากซากศพทั้งสิบในลานตึก ชายฉกรรจ์ของพรรคไต้ฮ้อก้าที่รอดตายต่างหนีจนไม่มีวี่แววแล้ว

เตี้ยคี้น้ำถอนหายใจแล้วกล่าวอย่างหดหู่ว่า

“ครอบครัวของเราในที่สุดยังคงยากจะรักษาให้ปลอดภัย ดูท่าจำต้องพาลูกเล็กเด็กแดงของครอบครัวหนีไปหลบซ่อนตัวไว้สักชั่วคราวก่อน”

เก็งจีฮุ้นรีบปลอบขึ้นอย่างรวดเร็ว

“ผู้อาวุโสไยต้องเกรงกลัวไต้ฮ้อก้าดั่งเป็นพยัคฆ์ร้าย มิใช่ผู้เยาว์จะคุยโอ่เพียงเล่งตี้ตี๋แข็งแรงเป็นปรกติ มิถึงสิบวันจะต้องฆ่าเจ้าตัวการคู่ตั้งชวนได้อย่างเด็ดขาด ยามนั้นไต้ฮ้อก้าไยมิต้องพินาศย่อยยับจนแหลกสลายไป”

เตี้ยคี้น้ำพอฟังสีหน้าพลันสะท้าน ท่าทีก็หวั่นหวาดรีบร้องโพล่งขึ้นด้วยความพลุ่งพล่าน

“ตกลง เล่าฮิวจะขอกำนัลยาเม็ดฮ่วงฮุ้นตัง (คืนวิญญาณ) แก่เซี่ยวเฮี้ยบอีกเม็ดหนึ่ง”

กล่าวแล้วยืดเอวจะลุกขึ้นยืน แต่เอ้ยคาองรีบเร่งกล่าวขึ้น

“ช้าไว้ ปิศาจน้อยมาแล้ว เราจะใส่ยาสมานแผลให้แก่เจ้าก่อน”

ขณะกล่าวเด็กรับใช้ผู้หนึ่งได้ถือห่อยาแผลสดวิ่งมาที่เบื้องหน้าเอ้ย-คาอง เก็งจีฮุ้นสั่งให้เด็กรับใช้แก้ห่อยาผงสีแดง เล่งจ้วงจี่กับเอ้ยคาองช่วยกันโรยยาพันแผลอย่างกุลีกุจอ เอ้ยคาองพันแผลไปกล่าวอย่างจริง ๆ จัง ๆ ขึ้นว่า

“เตี้ยไต้เฮี้ยบ นับแต่นี้ชื่อเสียงของท่านในวงพวกนักเลงจะยิ่งกระเดื่องดังขึ้นกว่าเดิมแล้ว”

เตี้ยคี้น้ำขมวดคิ้วถามด้วยความสงสัย

“เพราะเหตุใด ?”

เอ้ยคาองกล่าวอย่างจริงจังขึ้น

“ขณะนี้แขนซ้ายได้ขาด มิใช่สมดั่งฉายานามตัวเจี้ยทุยปี (มือเดียวทลายหลักศิลา) ดอกหรือ ?”

เตี้ยคี้น้ำพอฟังดั่งแค้นจนอกแทบระเบิดตาย ส่วนเล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นเหลือบตามองหน้าแล้วกลั้นหัวร่อจนเต็มที่ พร้อมกันนั้นต้องสั่นศีรษะด้วย

ความสะทกสะท้อน ตัวประหลาดเฒ่าผู้นี้ เหตุไฉนจึงถูกยกเข้าไว้เป็นสี่ประหลาดใหญ่ จากข้อครั้งนี้ก็เป็นที่รู้ได้แล้ว

เอ้ยคาองพันแผลแขนขาดของเตี้ยคี้น้ำเรียบร้อยก็เร่งเร้าขึ้น

"รีบเข้าไปพักผ่อนเถิด อาคันตุกะทรงเกียรติของท่านให้เราตั้วเท้าเป็นคนดูแลเอง ภายในสี่ห้าวันนี้คูตั้งชวนยังไม่ถึงกับมาได้รวดเร็วปานนั้น แม้จะมาก็เพียงชั้นหัวหน้าหน่วยหรือพวกหัวหน้ากองอันเป็นมือรุ่นสาม ซึ่งยังไม่พอให้เราตั้วเท้ากำจัดตามฝีมือได้"

เตี้ยคี้น้ำใส่ยาพันแผลแล้วคล้ายดั่งคลายความเจ็บปวดรวดร้าวไปมากมาย ยามนี้พอฟังว่าเอ้ยคาองมีเจตนาพำนักที่บ้าน ก็รีบกล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้น

"ตั้วเท้า ท่านอย่าได้กังวลว่าคูตั้งชวนจะมา ขอเพียงเล่งเซี่ยวเฮี้ยบไปถึงที่ใดมันจะต้องติดตามไปในที่นั้น เจ้าตัวมหันตภัยอันชั่วร้าย ตั้งอกตั้งใจจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่เหนือเจ็ดมณฑลของฮวงโห แม้เสียวลิ้มยี่ก็ยังคิดจะขับไล่ออกไปจากมณฑลฮ่อน้ำ กับคัมภีร์ของสี่อสูรร้ายในตัวเล่งเซี่ยวเฮี้ยบนั้น มันเห็นเป็นทางลัดสายเดียวที่จะบรรลุจุดเพ้อฝัน สร้างวิมานในอากาศได้สำเร็จย่อมมีความหมายสำคัญไปกว่าชีวิตบุตรธิดามากหลายเท่านัก"

กล่าวแล้วทรงกายขึ้นยืนด้วยความเจ็บปวดเล็กน้อย เหลือบมองดูเล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้น เอ่ยขอโทษว่า

"ขอทั้งสองท่านอภัยให้เล่าฮิวที่ชาเย็นในการต้อนรับ ทุกสิ่งวานให้ตั้วเท้าปฏิบัติแทน"

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นรีบกล่าวอย่างนอบน้อมขึ้น

"ผู้อาวุโสโปรดพักรักษาตัวอย่างนิ่งนอนใจเถิด อย่าได้หงุดหงิดรำคาญไปกับเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ เหล่านี้เลย สำหรับเรื่องคูตั้งชวนจะล้างแค้นในการฆ่าธิดาย่อมมาหาผู้เยาว์สองคน มิถึงกับคาดโทษต่อผู้อาวุโสได้"

"เซี่ยวเฮี้ยบรู้จักสภาพความเป็นไปของไต้ฮ้อก้าน้อยนัก..."

เอ้ยคาองโบกมือกล่าวเร่งเร้าอย่างรำคาญใจว่า

"เอาเถิด เอาเถิด เข้าไปเถิด เราตั้วเท้าหิวอีกแล้ว"

ครั้นแล้ว ทั้งสี่พากันเข้าไปในห้องโถงใหญ่ เตี้ยคี้น้ำสั่งผู้รับใช้จัดสุราอาหารมาใหม่ จึงได้เข้าไปพักผ่อนทางห้องหลังตึก

ชายชราที่เฝ้าบ้านพาคนใช้ฉกรรจ์ช่วยเก็บศพหาน้ำล้างโลหิตลานตึกจนสะอาด ส่วนสุราอาหารก็ได้รีบยกขึ้นมาตั้ง เอ้ยคาองรีบเดินเข้านั่งอย่างสง่าผ่าเผยที่กึ่งกลาง เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นแยกย้ายนั่งสองฟากข้าง

เอ้ยคาองดื่มกินเป็นโกลาหล คล้ายดั่งกระยาจกเฒ่าที่อดอยากมาหลาย ๆ วัน เล่งจ้วงจี่นั้นจิตใจห่อเหี่ยว คิดถึงแต่การตายของบ้วนเล็กเพี้ยจึงได้นั่งขมวดคิ้วนิ่วหน้ามิได้ดื่มกินแม้แต่น้อยนิด

เก็งจีฮุ้นเห็นสามีที่รักหน้าตาหม่นหมองสลด จึงพลอยกลืนกินมิลงไปอีกผู้หนึ่ง

เล่งจ้วงจี่รอคอยด้วยความรุ่มร้อน จวบจนเอ้ยคาองดื่มกินได้ครึ่งอิ่มจึงถามอย่างนอบน้อมกังวลว่า

“การตายของบ้วนโกวเนี้ย มิทราบผู้อาวุโสได้ยินผู้ใดบอกมา ?”

กล่าวแล้วหน้าตาแดงฉาน หยาดน้ำตาก็เอ่อขึ้นมาจะหลั่งไหลลงอีกครา แล้ว

เอ้ยคาองกำลังแทะขาไก่เนื้อนุ่ม พอฟังตาพลันเหลือกพลิก อ้อมแอ้มออกมาทั้งที่ปากมีเนื้อไก่อยู่เต็ม

“อะไร ? บ้วนเล็กเพี้ยกระอักเลือดตายไปเพราะเจ้า เจ้าไม่ค่อยเชื่อถือนักหรือ ?”

เก็งจีฮุ้นคิดถึงบ้วนเล็กเพี้ยที่สวยสะคราญแต่ซุกซนคะนอง น้ำตาพลอยซึมขึ้นมาจนเปียกชุ่มไปอีกผู้หนึ่ง จึงสอดขึ้นอย่างหม่นหมองว่า

“มิใช่ผู้เยาว์ไม่เชื่อ เนื่องจากผู้อาวุโสคล้ายดั่งมิใคร่เศร้าเสียใจในการตายของบ้วนโกวเนี้ยเลย...”

เอ้ยคาองพอฟังคล้ายดั่งเดือดดาลสุดแสนสาหัส กระแทกขาไก่ลงบนโต๊ะ แล้วร้องเสียงกึกก้องว่า

“บอกกับพวกเจ้า ในตอนต้นที่เราได้ยินเคี่ยงซึง (หนอนตำรายากไร้)

มาหลั่งน้ำตาบอกข่าวร้ายนี้แก่เรา เราผู้เฒ่าเคยร่ำไห้จนเสียงสนั่นหวั่นไหว เพียงมิถึงกับกระอักเลือดเท่านั้น"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็ได้คิด รีบถามขึ้นทันที

"เคี่ยงซึงที่ผู้อาวุโสว่า มิทราบเป็นท่านใด ?"

สีหน้าของเอ้ยคาองผ่อนคลายความเคียดขึ้งไปอักโข หยิบขาไก่บนโต๊ะขึ้นขบต่อไป ดื่มสุราตามอีกอึกใหญ่ จึงกล่าว

"มันคือเคี่ยงเจ็กเจ่กที่รักถนอมบ้วนเอียเท้าที่สุด และเป็นเล่าสี่ (คนที่สี่) ของสี่ประหลาดเรา นามเคี่ยงจือเซ็ง (บัณฑิตยากไร้)"

วาจาชะงักขณะ รีบกล่าวอย่างจริงจังขึ้นเตือนต่อไป

"เด็กน้อย เราตักเตือนเจ้าด้วยความหนักแน่น คราหน้าหากพบปะกับเคี่ยงซึง เจ้าจะต้องระวังไว้ให้เป็นพิเศษ เล่าสี่นั้นยังชิงชังเจ้าไปกว่าเราผู้เฒ่าเสียอีก มันเคยสาบานกับเรา จะถลกหนังของเจ้าให้ได้ ยังจะมีอัจฉริยะแห่งฮ่วงซัวที่เป็นซือแป๋ของบ้วนเอียเท้า หากแม้นรู้ว่าศิษย์รักตายไปในอาการเช่นนี้ ท่านก็จะไม่ปล่อยปละเจ้าอย่างง่ายดายเป็นแน่"

เล่งจ้วงจี่พอฟัง ในใจทั้งเศร้าสลดทั้งโอดครวญจนโหยหวน คิดไม่ถึงว่าความผิดเพียงชั่ววูบจะกลายเป็นเพาะเภทภัยอันยิ่งใหญ่แก่ตนจนล้นฟ้า ทิโกวพั้วที่ทุกผู้คนรู้ดีว่าตอแยยากเย็นเพียงลำพัง ก็ยากต่อการรองรับหลบเลี่ยงแล้ว บัดนี้ยังมีเอ้ยคาอง เคี่ยงจือเซ็ง และอัจฉริยะแห่งฮ่วงซัวเข้าอีก คิดขึ้นมาแล้วยิ่งรู้สึกเจ็บปวดรวดร้าวจนไม่ปรารถนามีชีวิตยืนยาวต่อไป

เก็งจีฮุ้นเห็นสามีสุดที่รักปรากฏท่าทีเจ็บช้ำน้ำใจยิ่ง นางพลอยเจ็บปวดใจด้วยความสมเพช ต้องกล่าวอย่างขุ่นเคืองขึ้น

"โบราณมีว่าไว้ คนตายไม่อาจฟื้นคืนมาได้ พวกท่านเหล่าผู้มีอาวุโสสูงก็ไม่อาจจะเห็นแก่ความเจ็บปวดเสียใจในชั่ววูบ รวมหัวกันเข้าจัดการกับผู้เยาว์เพียงคนเดียว แสดงให้เห็นจิตใจที่คับแค้นไร้มุทิตาการุณย์อันดีงามแก่ผู้คน"

เอ้ยคาองส่งเสียงหนัก ๆ ขึ้นทันที

"เอียเท้า เจ้าอย่าได้คลุมไปเสียหมดทุกคน เราผู้เฒ่าเป็นคนที่มีจิตใจกว้างขวางปานห้วงมหาสมุทร มิเช่นนั้น เฮอะ ! ไหนเลยยังจะมีชีวิตของเด็กผู้นี้รอดอยู่"

กล่าวแล้วเหลือบตามองมายังเล่งจ้วงจี่ที่หน้านิ่วคิ้วขมวดด้วยความเจ็บปวดใจ แล้วจึงกล่าวอย่างคล้ายเห็นใจบ้าง

"ดูเจ้าเด็กน้อยที่มีหน้าตาโศกเศร้าครานี้ ทราบว่าเจ้าก็ไม่เลวต่อบ้วน-เอียเท้ากระไรนัก หากแม้นเจ้าจะหาฮวงซุ้ยของบ้วนเอียเท้าจนพบแล้วกราบไหว้ขมาศพสักครา พวกเล่าสี่อาจบางทีจะกรุณาอภัยแก่เจ้าไปบ้างก็ได้"

เล่งจ้วงจี่ร้องด้วยความเจ็บปวดใจขึ้น

"ผู้เยาว์แม้มีเจตนาเช่นนั้น เพียงมิทราบฮวงซุ้ยของบ้วนโกวเนี้ยอยู่ที่ใด..."

เอ้ยคาองมิรอให้เล่งจ้วงจี่ว่ากล่าวจบ รีบสั่นศีรษะอันโตใหญ่จนระรัวแล้วกล่าวว่า

"ตอนนี้เคี่ยงซือมิได้บอก เราผู้เฒ่าที่กำลังเจ็บปวดใจปานจะตายตามพลอยลืมถามไถ่ไปด้วย แต่เท่าที่เคี่ยงซือบอกมา ทิโกวพั้วเจ็บปวดที่ธิดาสุดที่รักเสียชีวิตจนสติวิปลาสฟั่นเฟือนแล้ว นางได้พาธิดาน้อยเข้าบรรจุไว้ในฮวงซุ้ยโบราณของร้อยกว่าปีก่อน ทุกวันเวลาเฝ้าหลั่งน้ำตามองซากศพอันเย็นเฉียบของธิดาสุดรัก มีบางครั้งยังร่ำไห้จนเสียงสนั่นหวั่นไหว"

เล่งจ้วงจี่ตาเป็นประกายแวววับ พลันนึกถึงแท่งหยกบรรจุน้ำอมฤตที่เฒ่านิรนามมอบให้แก่ตนมาได้ มันมีประสิทธิภาพในการชุบชีวิตคนตายให้ฟื้น ดังนั้นละล่ำละลักอย่างเร่งร้อน

"ผู้อาวุโสหมายความว่า สังขารของบ้วนโกวเนี้ยยังมิได้บรรจุเข้าโลง"

"ใช่แล้ว เท่าที่เคี่ยงซือบอกมา สุสานโบราณนั้นบรรจุซากศพไว้ได้นานปีโดยมิเน่าเปื่อย..."

มิทันขาดคำ เล่งจ้วงจี่ก็ผุดลุกขึ้นยืนละล่ำละลักขึ้นว่า

"ผู้อาวุโส โปรดขอบคุณต่อผู้แซ่เตี้ยแทนผู้เยาว์ ผู้เยาว์จะขออำลาไป

ในบัดนี้เลย”

เอ้ยคาองคล้ายดั่งตื่นตกใจขึ้นเฮือกใหญ่ รีบกล่าวว่า

“แม้จะไปสุสานโบราณก็มิใช่รุ่มร้อนอยู่ในสองสามชั่วยามนี้ บัดนี้เป็นเวลายามสามแล้ว ชั่วครู่ก็ฟ้าสว่าง อีกประการหนึ่ง เจ้าที่เจ็บปวดจนกระอักโลหิต เลือดลมก็ฟุ้งซ่านไม่สงบ เจ้ามาเร่งรุดเดินทางเข้าอีก น่ากลัวยังมิทันจะเห็นซากศพของบ้วนเอียเท้า ซากศพของเจ้าก็ต้องทอดอยู่กลางทางไปเสียก่อนแล้ว อีกประการหนึ่ง เจ้าหาตัวเคี่ยงซึงไม่พบ ก็อย่าหมายจะได้เห็นสุสานโบราณนั้นเลย“

เก็งจีฮุ้นเกรงกลัวเล่งจ้วงจี่ที่เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าจะต้องออกไปตรากตรำการเดินทาง จึงพลอยสนับสนุนขึ้นบ้าง

“ตี้ตี๋ ผู้อาวุโสกล่าวถูกแล้ว ท่านไม่อาจจะใช้อารมณ์เกินไปนัก”

เอ้ยคาองรีบโบกมือขับไล่ เร่งเร้าขึ้นว่า

“รีบเข้าไปพักผ่อนสักสองสามชั่วยามเถิด ไว้สว่างค่อยเดินทางต่อ”

เล่งจ้วงจี่จนปัญญา จำต้องอำลาเอ้ยคาองตามหลังเด็กรับใช้ไปยังห้องพักที่อยู่ด้านตะวันออกของตึกใหญ่ เมื่อเข้าห้องแล้ว เล่งจ้วงจี่เนื่องจากความเจ็บปวดใจในความผิด จึงนั่งหน้านิ่วคิ้วขมวดด้วยความเจ็บแค้น ท่าทีอัดอั้นกังวล มิได้เอ่ยปากสนทนาปราศรัยกับเก็งจีฮุ้นเลย

เก็งจีฮุ้นความจริงเป็นสตรีที่มีความสวยสะคราญที่สุดและริษยาหึงหวงที่สุด แต่ยามนี้พอฟังว่าบ้วนเล็กเพี้ยตายไปแล้ว ก็ไม่มีความหึงหวงริษยาแต่อย่างไร มีแต่ความรักกังวลในสามี และสถานการณ์ใหญ่ในภายหน้าเท่านั้น

ดังนั้นนางถอดรองเท้าให้เล่งจ้วงจี่พลางประคองพามานั่งที่ริมเตียง ตักเตือนเสียงนุ่มนวลขึ้นว่า

“บัดนี้ ศัตรูอันเข้มแข็งประจันอยู่ทางเบื้องหน้า ยอดฝีมือรายล้อมอยู่รอบข้าง ความอาฆาตแค้นของผู้บังเกิดเกล้ายังมิได้ชำระล้าง ท่านไม่อาจจะมาทารุณต่อสังขารตัวเองไปเพราะการนี้ ยามใดที่อันตรายคับขัน ท่าน

จะไม่มีปัญญาต่อต้านจัดการ เพราะการนี้จะทำให้มารดาผิดหวัง บิดาในปรภพก็ต้องดั่งแค้น ยามนั้นท่านจึงจะต้องเป็นคนบาปที่ไม่อาจอโหสิให้ได้"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็สะดุ้งรู้สึกตัว รีบรับคำลนลานขึ้นมา แต่ยังกล่าวด้วยน้ำตาคลอหน่วยว่า

"เป็นแต่ผู้น้องรู้สึกเจ็บช้ำเสียใจเหลือประมาณ ผู้น้องทารุณจิตใจนางมากจริง ๆ"

"แน่นอน เจ้เจ๊ไยไม่เศร้าเสียใจไปด้วย อย่าว่าแต่ท่านก็มิได้ทรยศต่อนาง เพียงบ้วนโกวเนี้ยคิดไม่ตกเกินไป แม้จะบอกว่าวันหน้าอยู่ร่วมเตียงกันสามคนก็เป็นเรื่องธรรมดาสามัญยิ่ง หรือเจ้เจ๊ยังจะหึงหวงริษยาไปด้วย"

เสียงขาดคำที่หน้าบันไดมีเสียงหัวร่อฮาฮาด้วยความเศร้าโศกและประโลม

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นตื่นตกใจยิ่ง รู้ดีว่าเป็นเสียงหัวร่อของเอ้ยคาองโดยเฉพาะเก็งจีฮุ้นนางอับอายจนหน้าแดงฉาน สำนึกเสียใจที่วาจาเมื่อครู่กล่าวด้วยเสียงดังเกินไป ทั้งสองถึงกับลืมว่าเอ้ยคาองยังนั่งอยู่ทางห้องโถง

ขณะกล่าวพลันได้ยินเอ้ยคาองส่งเสียงอันเสียดายขึ้นกล่าว

"ฟังวาจาจากใจจริงแล้ว จึงรู้ว่าชีวิตของธิดาบุญธรรมของเราอาภัพเกินไป หากแม้นวิญญาณของบ้วนเอียเท้ามีความศักดิ์สิทธิ์ ย่อมต้องหลับตาสู่สัมปรายภพอันสุขสงบได้แล้ว..."

กระแสเสียงยิ่งกล่าวยิ่งเศร้ารันทด จนที่สุดก็มีน้ำตาและเสียงสะอื้นขึ้นมาแทน

เล่งจ้วงจี่คาดไม่ถึงว่าวาจาของภรรยาที่รัก กระตุ้นจนเอ้ยคาองต้องร้องไห้ด้วยความเศร้าเสียใจ ก็เกิดรันทดหดห่จนต้องมีน้ำตาหยดหยาดลงมาบ้าง

เก็งจีฮุ้นนั้นสำนึกเสียใจใหญ่หลวงยิ่ง ที่วาจาส่วนตัวของสามีภรรยาความจริงไม่ต้องรับผิดชอบกันทั้งสองฝ่าย แต่บัดนี้ถูกเอ้ยคาองได้ยินไป วันหน้าหากแม้นโชคร้ายไปได้เตี้ยงอุ้ยหงส์หรือเอี๊ยบเชียวเกียง ยามนั้นนางก็

ไม่มีวาจาจะมาตัดพ้อต่อว่าได้แล้ว

ดังนั้นจึงฝืนยิ้มแล้วชี้ที่นอกหน้าต่าง ก้มลงกระซิบให้เล่งจ้วงจี่นอนเสีย

เล่งจ้วงจี่นอนเบิ่งตาโพลงอยู่บนเตียง มาตรแม้นมีภรรยาอันงามสะคราญอิงแอบแนบข้าง แต่ยังยากที่จะข่มตาให้หลับได้ ในสมองมีแต่ภาพของบ้วนเล็กเพี้ยปรากฏขึ้นจนแจ่มชัด อากัปกิริยาของนางยังคงตราตรึงในความทรงจำ กอปรกับเสียงทอดถอนหายใจของเอ้ยคาองทางโถงใหญ่ก็ดังแว่วเข้ามาอยู่บ่อยครั้งหลายครา จนน้ำตาของเล่งจ้วงจี่ต้องหยดหยาดลงอย่างมิอาจข่มได้

เก็งจีฮุ้นที่ซุกอยู่ในอ้อมแขนของเล่งจ้วงจี่ ก็มิอาจหลับใหลไปได้เช่นกัน นางเบิ่งตาที่สดใสราวน้ำค้าง จ้องมองตาเล่งจ้วงจี่อยู่ตลอดเวลา พอมีน้ำตาหลั่งไหลนางก็ยกมือขาวผ่องขึ้นเช็ดให้ นางจะใช้ความพิถีพิถันนุ่มนวลรักกังวลจนซาบซึ้งมาให้สามีที่เศร้าเสียใจเกิดความร่าเริงเบิกบานขึ้นบ้าง

เนื่องจากว่าบ้วนเล็กเพี้ยมาตรแม้นจะตายเพราะความรัก แต่มีสาเหตุทำให้เล่งตี๋ตี่ประสบโอกาสฆ่าง่วนเล้งไถ่ล้างแค้นแทนบิดา แม้นางจะเสียสละชีวิตก็ยังมีคุณค่าน่าเคารพอยู่ ดังนั้นกับความเศร้าเสียใจของเล่งจ้วงจี่ เก็ง-จีฮุ้นมิได้ขุ่นเคืองริษยาเลย

จนกระทั่งฟ้าสางรำไร ทั้งสองจึงได้เคลิ้บหลับไป จวบจนตื่นมาก็เป็นเวลาสายแล้ว ทั้งสองรีบลุกขึ้นล้างหน้าแต่งตัว เปิดประตูห้องพบเอ้ยคาองกับเตี้ยคี้น้ำได้นั่งรออยู่ในห้องโถงเนิ่นนานแล้ว

ทั้งสองรีบคารวะต่อสองผู้อาวุโส เอ้ยคาองหัวร่อฮาฮาอย่างปลอดโปร่งใจ กล่าวขึ้นก่อน

"ม้าของเจ้าทั้งสองเราผู้เฒ่าตรวจตราดูแล้วล้วนเป็นม้าดีฝีเท้าเยี่ยม หากปล่อยให้มันห้อตะบึงเต็มที่ เที่ยงวันพรุ่งนี้ก็สามารถถึงเมืองท่าเม่งจิวแล้ว"

เล่งจ้วงจี่รีบรับคำนอบน้อม และเอ่ยอำลาจะเดินทางไปในบัดดล เตี้ย-คี้น้ำมิยอมรั้งให้รับประทานอาหารเช้าก่อนจึงเดินทาง แต่เล่งจ้วงจี่ก็ยังปฏิเสธไว้ ขณะนั้นเอ้ยคาองสอดคำขึ้นอย่างเชื่องโชว่า

"เอาเถิด ไปเสียแต่เร็วไวก็สงบใจได้เร็วขึ้น มิต้องรีรออยู่เนิ่นนานจนตอแยให้พวกอุบาทว์มาคิดช่วงชิงคัมภีร์ให้เป็นที่วุ่นวายอีก"

เตี้ยคี้น้ำรู้สึกเอ้ยคาองออกจะไร้มารยาทขาดไมตรีเกินไป ขณะจะตำหนิสักหลาย ๆ คำ ก็ได้ยินเอ้ยคาองส่งเสียงหนักแน่นกล่าวอย่างจริงจัง

"เด็กน้อย ก่อนที่เจ้าจะไป เราผู้เฒ่ามิอาจไม่เห็นแก่หน้าที่และประเพณีของญาติผู้ใหญ่จะสั่งสอนเจ้าสักหลายคำ ดูสีหน้าท่าทีของเด็กน้อยเจ้าคล้ายมิได้แยแสในฝีมือของปิศาจเฒ่าคู่ตั้งชวนเลย เราผู้เฒ่าจะตักเตือนเจ้าไว้เด็กน้อยเจ้าอย่าได้ประมาทไปเป็นอันขาด เจ้าจะต้องระวังเง่งเท้าซาเด็กเจี๋ยง (สามไม้เท้าฟาดแสกหน้า) ของปิศาจเฒ่าให้เป็นพิเศษ ในหลายปีนี้น้อยคนนักที่จะไม่พ่ายแพ้ต่อไม้ตายอันชั่วร้ายของปิศาจเฒ่า"

กล่าวพลางก็พากันเดินลงจากบันไดหน้าห้องโถง เล่งจ้วงจี่ที่มิกล้าทุ่มเถียงเกี่ยงงอน เดินพลางรับคำพลางอย่างนอบน้อม

เอ้ยคาองเห็นเล่งจ้วงจี่มีความเคารพยำเกรงอย่างมากมาย หัวใจพองโตด้วยความลิงโลด พอมาถึงนอกประตู เมื่อเล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นรับบังเหียนอาซาคู่ขามาแล้ว ก็กล่าวดั่งผู้ชราสั่งสอนทารก

"เด็กน้อยยังมี เมื่อพบกับพวกเอียเท้าที่ลุ่มหลงงมงายเหล่านั้น เจ้าจะต้องทำตัวเคร่งเครียดไม่แยแสให้ความชาเย็นแก่พวกนางแล้ว ตีตัวออกห่างไว้..."

วาจามิทันจะพร่ำได้จบคำ เตี้ยคี้น้ำพลันสอดขึ้นอย่างรำคาญใจ

"ตั้วเท้า ท่านออกจะพร่ำรำพันมากไปแล้ว"

เอ้ยคาองหัวร่อเฮอะเฮอะอย่างประโลมใจ ผงกศีรษะโตใหญ่แล้วขับไล่คนทั้งสองให้ไป เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นจึงขึ้นอานแล้วล่ำลาสองผู้อาวุโสปล่อยม้าให้ห้อตะบึงไปทางทิศใต้จนสุดฝีเท้า

อาซาสีกะเลียวและดำปลอดที่ได้พักผ่อนมาตลอดคืน กำลังก็เข้มแข็งอักโข วิ่งอยู่บนทางหลวงกว้างใหญ่ราบเรียบ จนคล้ายกับเหาะเหินอยู่บนท้องฟ้า เป็นที่แตกตื่นต่อผู้พบเห็นยิ่งนัก

ทั้งสองผ่านไปในแต่ละเมือง ต่างต้องเกิดเรื่องวิพากษ์วิจารณ์จนปั่นป่วนไปทั้งเมือง ในตอนเที่ยงวันผ่านซิมเอี๊ยงอันเป็นเมืองใหญ่ ทั้งสองขึ้นไปรับประทานอาหารในเหลาสุรา สร้างความแตกตื่นไปทั่วทุกโต๊ะ บรรดาบริวารของพรรคไต้ฮ้อก้าต่างทยอยกันหลบหน้าหนี แสดงว่าพวกมันต้องได้รับทราบข่าวผู้ตรวจการใหญ่ถูกเก็งจีฮุ้นฟันจนขาดสะพายแล่งมาเป็นแน่นอน

ในเหลาสุราแม้มีชนชาวบู๊ลิ้มที่แต่งกายรัดกุมสะพายอาวุธปะปนอยู่ไม่น้อย แต่ส่วนมากก็เป็นมือชั้นธรรมดาหาชื่อเสียงมิได้ หากลงมือกันจริงก็เป็นเช่นดั่งแมลงเม่าบินเข้ากองไฟเท่านั้น ดังนั้นเองแม้เห็นตำตาว่าเก็งจีฮุ้นและเล่งจ้วงจี่มา ก็ยังรักษาความสงบจนตัวลีบ มิกล้าส่อกิริยาหมายช่วงชิงคัมภีร์ให้เป็นที่ขัดนัยน์ตาเล่งจ้วงจี่เลย

เมื่ออิ่มหนำแล้วเดินทางต่อ จนยามสนธยาก็มาถึงเมืองยู่เซี้ย ตลอดทางอันยาวไกล ไม่มีผู้ใดกล้าเสนอหน้าออกสกัดกั้นขวางทาง และไม่พบเห็นยอดฝีมือของค่ายสำนักอื่น ๆ ออกเพ่นพ่านด้วย

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นก็รู้สึกตื่นเต้นตระหนกต่ออิทธิพลอำนาจของพรรคไต้ฮ้อก้า เพราะมีโครงงานใหญ่โต บังคับบัญชากันอย่างมีระเบียบเข้มแข็งรัดกุม ควบคุมท่าข้ามในแถบลำน้ำฮวงโหทั้งหลายร้อยแห่งอย่างเข้มแข็ง ดูท่าจะทำลายพรรคที่มีอิทธิพลอำนาจยิ่งใหญ่แห่งนี้ คล้ายดั่งมิใช่ง่ายดายดั่งกับคาดฝันไว้ในตอนต้น

เพื่อเป็นการสะดวกต่อวันรุ่งขึ้นจะเดินทางแต่เช้า ทั้งสองจึงได้เช่าโรงเตี๊ยมในเมืองใหญ่ และต้องการให้เป็นห้องส่วนตัวหลังโดดเดี่ยว

หลายวันนี้สองสามีภรรยามิเคยจะได้นอนอย่างสุขสงบกันมา เพื่อให้ม้าได้พักผ่อนเต็มที่ ดังนั้นทั้งสองรับประทานอาหารเย็นเสร็จก็ตระเตรียมจะหลับนอนเสียแต่หัวค่ำ

เก็งจีฮุ้นปิดประตูใหญ่ของห้องแน่นหนา แล้วชม้ายมองดูเล่งจ้วงจี่ที่

ค่อยมีสีหน้าแจ่มใสขึ้นมาบ้าง ตาอันคมวาวของนางกลอกกลับแล้ว ชี้ไปที่ห้องด้านตะวันออกกล่าวว่า

"ค่ำนี้ท่านนอนห้องตะวันออก เรานอนที่ห้องตะวันตกเพียงคนเดียว..."

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็ลนลานทันที เข้าใจว่าเก็งจีฮุ้นเห็นตนเกิดความเศร้าเสียใจในการตายของบ้วนเล็กเพี้ยตลอดเวลา จึงได้ชาเย็นต่อตนเป็นการลงโทษ และแยกห้องมิให้ตนได้แตะต้องต่อนางอีก ดังนั้นไม่รอให้เก็งจีฮุ้นสั่งจบคำรีบลนลานกระโดดจากเก้าอี้ ละล่ำละลักถามขึ้น

"เพราะเหตุใด ?"

เก็งจีฮุ้นก้มหน้าแย้มยิ้ม พลิ้วกายเดินออกไปทางห้องของนาง เล่งจ้วงจี่วุ่นวายจนเถลือกถลนตามติดไปโอบเอวภรรยารูปงามไว้ในอ้อมอกแล้วรีบถามเสียงสั่นสะท้านขึ้น

"เจ้เจ๊ เพราะเหตุใดเล่า ?"

เก็งจีฮุ้นซุกกายในอ้อมอกสามีที่รัก ก้มศีรษะลอบหัวร่อแต่ปากแสร้งกล่าวอย่างขุ่นเคือง

"ผู้อื่นไม่อาจนอนร่วมเตียงกับท่านได้อีกแล้ว"

เล่งจ้วงจี่พอฟังพลันตะลึงลานไป เพราะมิเข้าใจว่าเป็นเหตุผลกลใดพร้อมกันนั้นรู้สึกว่ามานอนแยกห้องกับเก็งจีฮุ้นเช่นนี้ คล้ายมิใช่จะเป็นเพราะบ้วนเล็กเพี้ย ดังนั้นขบคิดอยู่เป็นนานก็ไม่เข้าใจ

บทที่ยี่สิบหก ข่าวดีน่าปรีดา

เก็งจีฮุ้นเงยหน้าชำเลืองมองดู ก็ต้องหัวร่อคิกคักแล้วสะบัดเสียงขึ้น

"หน้าโง่ เอียงหูมา"

เล่งจ้วงจี่รีบก้มหน้าเอียงหูไปที่ริมฝีปากแดงของภรรยาอย่างลนลาน เก็งจีฮุ้นมิทันจะเอ่ยปากหน้าก็แดงฉานไปก่อน ในที่สุดก็ยังกระซิบข้างหูเล่งจ้วงจี่อยู่หลายคำ สร้างความงงงันแก่เล่งจ้วงจี่ไปเป็นชั่วครู่ จึงได้แผดเสียงด้วยความแตกตื่นยินดี

"ท่านไฉนไม่บอกเสียแต่แรก..."

เก็งจีฮุ้นหน้าแดงเข้มขึ้นกว่าเดิม รีบห้ามขึ้นอย่างแง่งอน

"ท่านร้องไปไย ? ไฉนต้องตะเบ็งจนเสียงดังปานนี้ ?"

เล่งจ้วงจี่ละล่ำละลักอย่างลิงโลดยินดี

"กลัวอันใด ? มารดาใดไม่คลอดบุตรกัน ?"

"ท่านรู้ได้อย่างไรว่าเป็นบุตร ท่านชมชอบบุตรชายชิงชังบุตรหญิงใช่หรือไม่ ?"

"หามิได้ ข้าพเจ้ามิใช่หมายความเช่นนั้น หากมีธิดาที่สวยสะคราญปานนางฟ้าดุจกับท่าน ย่อมประเสริฐเลิศล้ำกว่ามีบุตรชายที่คล้ายตือโป๊ยก่ายดุจกับข้าพเจ้ามากนัก...รีบ...รีบ...นอนพักผ่อนบนเตียง..."

กล่าวแล้วคลายแขนประคับประคองเก็งจีฮุ้นไปที่เตียงอย่างทะนุถนอม

เก็งจีฮุ้นความจริงคิดจะด่าเล่งจ้วงจี่ว่าปากพล่อย แต่เมื่อเห็นท่าทีที่ตื่นเต้นจนลนลาน ก็หัวร่อมิออกร้องไห้มิได้ ต้องเบี่ยงกายหลบออกไปแล้วสะบัดเสียงขึ้น

"ท่านตื่นเต้นลนลานไปไย ขณะนี้มิใช่จะ..."

วาจาหลุดปากหน้าก็แดงถึงใบหู โถมกายลงบนเตียงด้วยความเอียงอาย

เล่งจ้วงจี่ปลาบปลื้มปีติจนหัวใจพองโต ช่วงพริบตา เรื่องราวที่อัดอั้นกังวลหงุดหงิดกลัดกลุ้มต่างลืมเลือนไปหมดสิ้นแล้ว ยามนั้นรีบโถมตามติดขึ้นไปบนเตียง โอบเก็งจีฮุ้นที่หน้าแดงเข้มทั้งหน้าไว้ในอ้อมอก กระซิบ-กระซาบด้วยเสียงกระเส่าบอกความเร่าร้อน

"เจ้เจ๊ กี่เดือนแล้ว ?"

เก็งจีฮุ้นรู้สึกปลื้มใจเหลือหลาย สตรีคนใดที่สามารถให้กำเนิดบุตรธิดานับเป็นเรื่องน่าภาคภูมิอย่างยิ่ง ดังนั้นจึงพริ้มตาแล้วยื่นนิ้วอันเรียวงามขึ้นสองนิ้ว

เล่งจ้วงจี่พอเห็นก็เบิ่งตาจนกลมกว้าง ละล่ำละลักอย่างตื่นเต้นเป็นที่ยิ่งว่า

"แล้วไฉนท่านไม่บอกเสียแต่แรก ?"

"ขณะนี้บอกไปก็ไม่สายเลย"

"ท่านบอกแก่ซือบ้อแล้วหรือไม่ ?"

เก็งจีฮุ้นสั่นศีรษะ ค้อนควักเล่งจ้วงจี่อย่างเอียงอายแง่งอน ตอบอย่างยิ้มแย้มว่า

"เรื่องที่น่าอับอายนี้ ไหนเลยจะบอกกับมารดาจากปากได้"

"ท่านช่างเหลวไหลยิ่ง เรื่องสำคัญใหญ่ยิ่งเยี่ยงนี้ไฉนมิให้ท่านผู้เฒ่าได้

รู้ตัวก่อนเล่า วันพรุ่งพวกเรารีบวกม้ากลับเล่งเชียวเก็งในฮ่วงซัว..."

เก็งจีฮุ้นพลันดิ้นหลุดออกจากอ้อมแขนเล่งจ้วงจี่ เบิ่งตาขึ้นถามอย่างเร่งร้อน

"เพราะเหตุใด ?"

"นับแต่นี้เป็นต้นไป ท่านไม่อาจจะกระแทกกระเทือนบนหลังม้าได้แล้ว จำเป็นต้องพักผ่อนอย่างสงบเยือกเย็น"

เก็งจีฮุ้นเถียงขึ้นในบัดดล

"ท่านอย่าได้แตกตื่นจนโกลาหลได้หรือไม่ ท่านจับเราส่งกลับไปในถ้ำที่เย็นชาเงียบเหงานั้นแล้ว หากแม้นเกิดเรื่องราวใด เราคนเดียวจะต่อต้านจัดการได้หรือ ?"

"ซือบ้อย่อมต้องส่งซีน้อยไปช่วยรับใช้ดูแล..."

"แล้วเวลาคลอดเล่า..."

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็ตะลึงลานไป เพราะนี่นับเป็นปัญหาใหญ่ได้จริง ๆ การคลอดของสตรีย่อมไม่อาจให้พวกแม่ซีที่ไม่เคยมีประสบการณ์ทางนี้เข้าจัดการกระทำ ซือบ้อมาตรแม้นเคยมีความชำนาญในการคลอด แต่ย่อมมิอาจจะให้อำจ๊ผู้สูงศักดิ์มาลงมือจัดการกับเรื่องเยี่ยงนี้ขึ้นได้

ครุ่นคิดต่อไปอย่างเคร่งเครียดอีกชั่วขณะ นัยน์ตาพลันกระจ่างสดใส ร้องโพล่งออกไปในบัดดลว่า

"มีแล้ว วันพรุ่งเราสองรีบมุ่งไปกิมเล้ง (นานกิง) ท่านไปรอกำหนดคลอดในบ้านของเรา ข้าพเจ้าก็เป็นเวลาห้าปีแล้วที่มิกลับ บ่าวเฒ่าเล่งฮกมิทราบจะกระวนกระวายจนถึงปานใด"

เก็งจีฮุ้นรู้สึก การคลอดบุตรธิดาในวันหน้านับว่าจำเป็นต้องมีบ้านช่องอันแน่นอนไว้สักแห่งจริง ๆ กลับไปดูบ้านที่กิมเล้งเสียก่อนก็ประเสริฐอยู่ จึงผงกศีรษะกล่าวว่า

"วันพรุ่งเราสองมุ่งไปที่กิมเล้งกันก่อน หวังว่าในระหว่างทางได้พบพานกับเคี่ยงจือเซ็ง สืบถามฮวงซุ้ยของบ้วนโกวเนี้ยได้ด้วย"

พอพาดพิงถึงบ้วนเล็กเพี้ย ความลิงโลดของเล่งจ้วงจี่ก็คล้ายลูกหนังถูกปล่อยลมจนแฟบไป จมอยู่ในความทุกข์โศกอีกครั้ง เงียบงันไปในบัดดลจนอีกเนิ่นนานจึงมองหน้าเก็งจีฮุ้นแล้วกล่าวเสียงรันทดว่า

"เจ้เจ๊ ขณะนี้ผู้น้องมีความใคร่วิงวอน หวังว่าท่านสามารถรับปาก"

เก็งจีฮุ้นเห็นเล่งจ้วงจี่พลันเงียบขรึมด้วยความอัดอั้นกับวาจาที่กล่าวอย่างไม่มีเจตนาของนาง รู้สึกสำนึกเสียใจยิ่ง. ยามนี้จึงรีบผงกศีรษะรับคำอย่างหนักแน่น

"มีวาจาใดท่านก็กล่าวได้เต็มที่ เจ้เจ๊ไม่มีเรื่องใดจะมิยอมรับปากดอก"

"ข้าพเจ้าคิดว่าวันหน้าเมื่อเจ้เจ๊คลอดแล้ว หากเป็นชายให้ชื่อเซ่งเพี้ย เป็นหญิงให้ชื่อเอียเล็ก"

เก็งจีฮุ้นหัวร่อแล้วกล่าวอย่างร่าเริง

"เราเข้าใจเป็นเรื่องยิ่งใหญ่สำคัญสักเพียงไหน ที่แท้เป็นการตั้งชื่อให้แก่เจ้าตัวน้อย เรื่องนี้ท่านที่เป็นบิดาย่อมมีสิทธิ์เต็มที่ จะตั้งนามบุตรธิดาว่ากระไร เรามิไปเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ด้วยดอก"

เล่งจ้วงจี่ที่เคยหยั่งสังเกตเก็งจีฮุ้นมาหลายครา จนแน่ใจว่านางเป็นคนขี้หึงและริษยา แต่หลังจากอยู่กินเป็นสามีภรรยากันแล้ว นางก็กลายเป็นคนใจคอกว้างขวางอย่างไม่น่าเชื่อ จึงแย้มยิ้มแล้วกล่าวว่า

"ท่านเป็นมารดา ย่อมสมควรจะขอความคิดเห็นจากท่านก่อน"

"เรารู้สึกว่านามทั้งสองนี้ล้วนน่าฟัง"

เล่งจ้วงจี่รู้สึกตื้นตันด้วยความปีติ. ยื่นแขนรวบร่างเก็งจีฮุ้นไว้ในอ้อมอกแล้วล้มลงนอนเคียงกันบนหมอนนุ่ม

กับกิริยาท่าทีนี้ เก็งจีฮุ้นคล้ายดั่งคุ้นเคยเป็นพิเศษ จึงรีบละล่ำละลักขึ้นว่า

"ท่านลืมไปอีกแล้วหรือ นับแต่วันนี้ไม่อาจจะ..."

เล่งจ้วงจี่หน้าแดงฉาน รีบคลายมือแล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้น

"ข้าพเจ้าทราบ..."

วาจามิทันจะจบคำ เสียงชายเสื้อปะทะลมดังถี่เร็วแว่วเข้ามาทางหลังคาตึก เล่งจ้วงจี่ตื่นตกใจจนผุดลุกขึ้นนั่งเงี่ยหูฟังเป็นชั่วขณะ จึงกล่าวละล่ำละลักกับเก็งจีฮุ้น

"เจ้เจ๊หลับก่อน ข้าพเจ้าไปดูชั่วครู่ก็มา"

เก็งจีฮุ้นพลอยลุกขึ้นนั่ง ยืนกรานเสียงหนักแน่นขึ้นทันที

"ไม่ เราก็จะไป จากวิชาตัวเบาของคนผู้นี้มาคำนวณ นับได้ว่าเป็นชนชั้นหนึ่งของบ๊ลิ้มยคนี้ อาจบางทีไต้ฮ้อก้าที่ระแวดระวังไม่รัดกม มีชนชาวบ๊ลิ้มของกังหนำลอบผ่านด่านข้ามลำน้ำ..."

เล่งจ้วงจี่เห็นเก็งจีฮุ้นสันนิษฐานตรงกับตน กอปรกับกลัวจะสูญเสียร่องรอยของคนผู้นั้น จึงมิรอให้เก็งจีฮุ้นกล่าวจบ ก็รีบชี้ไปที่ท้องของนางเอ่ยอย่างเร่งร้อน

"แต่ทว่า ท่านก็..."

"มิเป็นไร ยังอ่อนนักดอก"

เล่งจ้วงจี่แน่ใจว่าเอี๊ยบเชียวเกียงและเตียชือบ้อจะต้องถูกค่ายสำนักในแคว้นกังหนำกักขังตัวไว้ ดังนั้นจึงมีความสนใจในพวกยอดฝีมือกังหนำที่ข้ามลำน้ำฮวงโหเหล่านี้เป็นพิเศษ รีบกล่าวขึ้นว่า

"ในเมื่อมิเป็นไร เราก็รีบไปกันเถิด"

กล่าวขาดคำ พลิ้วกายไปที่หน้าต่างหลัง เปิดออกแล้วกระโดดนำหน้ารอจนเก็งจีฮุ้นพ้นหน้าต่างจึงปิดไว้เรียบร้อย แล้วกระโดดขึ้นสู่หลังคาอย่างว่องไว

เวลานี้เป็นยามสอง ราตรีเว้งว้างสลัว ดาวแพรวพรายทั่วทั้งท้องฟ้า ทุกทิศทางมีแต่ความมืดมิด มิเห็นเงารางของคนผู้นั้นเลย เก็งจีฮุ้นต้องกระซิบเบา ๆ ขึ้นว่า

"คนผู้นี้มีวิชาตัวเบาอันแคล่วคล่องผิดปรกติ ย่อมมิใช่เป็นยอดฝีมือของพรรคไต้ฮ้อก้าอย่างเด็ดขาด แม้วิชาตัวเบาของประมุขพวกมันคูตั้งชวนอย่างมากก็เพียงเท่านี้ดอก"

เล่งจ้วงจี่รู้แน่แก่ใจ คนผู้นั้นต้องออกจากเมืองและคำนวณทิศทางของเสียงลมเมื่อครู่ คงมุ่งสู่ทางตะวันตก ดังนั้นจึงชี้ไปที่ตะวันตกแล้วสั่งให้ไล่ตาม

ทั้งสองใช้วิชาตัวเบาอันสุดยอดของแผ่นดิน วิ่งปราดไปในเงามืดทางทิศตะวันตกอย่างรวดเร็ว วิชาตัวเบาของเล่งจ้วงจี่คือ เล็กตี้ปวยเกี้ย (เหาะเหินบนดิน) ส่วนวิชาตัวเบาของเก็งจีฮุ้นคือแป๊ะเจี่ยงจับเชียะ ทั้งสองต่างเร่งร้อนจนรวดเร็วปานเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง พุ่งวาบ ๆ จนเห็นเป็นเงาราง ๆ สองสาย ไม่อาจจะเห็นร่างผู้คนใด

การวิ่งอย่างเร่งร้อนจนผ่านพ้นตัวเมืองไปสิบลี้ พลันเห็นมีเงาร่างคนที่รวดเร็วดุจเป็นเมฆหย่อมน้อย วิ่งไปยังป่ามืดทึบซึ่งห่างจากเบื้องหน้าหลายลี้ เล่งจ้วงจี่คำนวณจากท่าร่างอันว่องไวของคนผู้นั้น แน่แก่ใจว่าต้องเป็นเป้าหมายที่ใคร่จะตาม จึงได้ชี้บอกให้เก็งจีฮุ้นทราบ

เก็งจีฮุ้นผงกศีรษะอย่างรู้เชิง ทั้งสองเร่งฝีเท้าติดตามไปในบัดดล

ไล่ตามกันได้อีกสองลี้ เงาดำร่างนั้นได้เข้าไปในป่าทึบอันกว้างใหญ่พร้อมกันนั้นทั้งสองยังพบในราวป่ามีชายคาบ้านปรากฏอยู่รำไร

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นแน่ใจว่า คนผู้นั้นอาจบางทีจะมีบ้านช่องอยู่ในป่านี้ก็ได้

เมื่อถึงหน้าราวป่าเพ่งมองไป ทั้งสองยามนี้จึงพบเห็น ภายในป่าล้วนเป็นต้นไม้โบราณสูงชันหลายสิบวา และก็แน่ใจว่าเงาชายคาที่เห็นต้องไม่ใช่บ้านช่องของผู้คนธรรมดาเป็นแน่

เนื่องจากเกรงกลัวจะสร้างความตื่นตัวแก่ผู้นั้น ทั้งสองเกร็งลมปราณพลิ้วร่างอาศัยเงาของต้นไม้ใหญ่บดบังร่องรอย มุ่งหน้าเข้าสู่ส่วนลึกของราวป่าไม่หยุดยั้ง จนไปอีกหลายสิบวา จึงพบเห็นกำแพงที่ทรุดโทรม เมื่อใกล้จึงรู้ว่าที่แท้เป็นวัดโบราณที่ปรักหักพังแล้ว

ประตูวัดคล้ายดั่งหันหน้าสู่ทิศใต้ ที่ซึ่งเล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นยืนอยู่จึงไม่อาจจะแลเห็น แต่ที่เบื้องหน้าของทั้งสองคือด้านข้างตัวโบสถ์ที่พังทลายลง

ไปกว่าครึ่งแล้ว เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นรู้สึกว่า ในวัดร้างนี้ไม่อาจมีคนอยู่อาศัย จึงแน่ใจว่าคนผู้นั้นต้องฝ่าป่านี้ผ่านไป

ทั้งสองเหลือบตามองกัน แล้วหันกายจะวิ่งตามติด ในวัดร้างพลันมีเสียงสนทนาดังแว่วออกมา

เมื่ออ้อมผ่านข้างโบสถ์ ทั้งสองตากระจ่างแจ่มใสรีบซ่อนกายอยู่ที่เสาหินหน้าชายคา คิดไม่ถึงบนโบสถ์ใหญ่ที่ปรักหักพังไปกว่าครึ่ง จะมีแสงโคมไฟจุดสว่างไว้

เสาหินของโบสถ์ใหญ่มหึมาสลักเป็นลวดลายมังกรกางเล็บ พอดีบดบังร่างของทั้งสองไว้มิดชิด ทั้งสองลอบชำเลืองแล้วชะโงกหน้ามอง เห็นประตูโบสถ์ทลายไปแล้วเหลือเพียงหลังคาที่ยังพอสมบูรณ์ ตามแท่นก็ไม่มีพระพุทธ-รูป แต่บนแท่นปรากฏโคมใบใหญ่จุดสว่างไว้ เนื่องจากรอบบริเวณมืดมิด จึงยิ่งเน้นเห็นเป็นความสว่างไสวผิดปรกติ

ผู้สนทนากันมีจำนวนหกคน แยกย้ายนั่งอยู่บนพื้นศิลา ผู้นั่งกลางเป็นนักพรตอายุสี่สิบกว่า หน้าสีม่วงเคราสีดำยาว หลังสะพายกระบี่ นั่งตัวตรงด้วยท่าที่เยือกเย็น

ผู้นั่งด้านข้างเป็นบุรุษหนุ่มแต่งกายดุจนักศึกษา ใบหน้าขาวไว้หนวดเคราสั้นหน้าตาคมคายสง่า กำลังผงกศีรษะให้แก่สตรีอาภรณ์ท่าทีมีเสน่ห์ คล้ายชมเชยต่อความเห็นที่นางกล่าวมาเมื่อครู่

ที่ข้างกายของสตรีเป็นชายฉกรรจ์หนวดเคราสั้นแข็ง ตากลมคิ้วหนา แทบเท้าวางค้อนใหญ่มหึมาอยู่อันหนึ่ง มองผาด ๆ แน่ใจว่าอย่างน้อยต้องมีน้ำหนักเป็นร้อยตำลึง

เบื้องหน้าของนักพรตเสื้อดำเคราดำ ยังมีนักพรตที่แต่งกายลักษณะเดียวกันอยู่อีกคู่หนึ่ง ทั้งสองต่างสะพายกระบี่ยาว คล้ายดั่งออกจากอารามเดียวกับนักพรตเครายาวนั้น

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นขณะจะปรึกษา พลันเห็นนักศึกษาเสื้อสีเทา เหลียวหน้ามองดูนักพรตเครายาวที่นั่งตรงกลาง ถามอย่างยิ้มแย้มขึ้น

"ตังฮุ้นเต้าเจี้ยงมีความเห็นว่า ความคิดของซือม่วยข้าพเจ้าเป็นอย่างไร ?"

นักพรตเครายาวยิ้มอย่างนุ่มนวลแล้วกล่าวว่า

"พรรคไต้ฮ้อก้ามีอิทธิพลเหนือลำน้ำฮวงโห ใช้อำนาจบีบคั้นขู่เข็ญคุกคามจนพ่อค้าวาณิชและชนชาวบ้านเดือดร้อนรำคาญยิ่ง อาจารย์เจ้าสำนักเรามีเจตนาจะกำจัดไปอยู่นานแล้ว แต่จนใจที่สำนักเรามีกำลังต่ำต้อยน้อยเกินไป มิกล้าจะดำเนินการอย่างวู่วามผลีผลาม ในเมื่อสำนักท่านมีเจตนาจะช่วยกอบกู้ประชาชนให้พ้นมหันตภัย สำนักเราก็รู้สึกเป็นที่ปลาบปลื้มยินดียิ่งนัก ด้วยกำลังของศิษย์สำนักฮั่วซัวกับจงน้ำทั้งสองแห่ง คิดจะทำลายพรรคไต้ฮ้อก้าให้แหลกสลายไป ยังเห็นว่าไม่เพียงพออยู่ แต่ทว่าวีรกรรมอันเปี่ยมธัมมะนี้เมื่อได้ปฏิบัติ สำนักอื่นที่รักษาตัวเป็นผู้ดูเหตุการณ์ จะต้องเข้ารวมเป็นพวกพ้องช่วยเหลือแม่นมั่น ยามนั้นไต้ฮ้อก้าคงต้องไม่อาจต้านทาน..."

เก็งจีฮุ้นกับเล่งจ้วงจี่ที่ซ่อนกายอยู่หลังเสาหินใหญ่ฟังวาจาของนักพรตเฒ่าแล้วต้องผงกศีรษะลอบชมเชย ในยุคที่ค่ายสำนักทั้งหลายต่างรักษาตัวกลัวภัย ยังมีสำนักที่เห็นใจความทุกข์ยากลำบากของประชาชนอยู่ นับเป็นที่น่าเคารพนับถืออย่างยิ่งจริง ๆ

จากคำพูดและเสื้อผ้าของคนทั้งหกมาคำนวณ นักพรตที่สะพายกระบี่ต้องมาจากสำนักฮั่วซัว ส่วนนักศึกษาเสื้อสีเทาและสตรีที่ยียวนมีเสน่ห์กับชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้มนั้นจะต้องมาจากสำนักจงน้ำแน่

ขณะครุ่นคิดได้ยินนักพรตเครายาวนามตังฮุ้นเต้าเจี้ยงกล่าวสืบต่อไป

"สำหรับการช่วงชิงคัมภีร์ในตัวเล่งจ้วงจี่ อาจารย์เจ้าสำนักตกลงใจห้ามขาด เนื่องจากสำนักเรามีเพลงกระบี่ที่ลึกล้ำพิสดาร หลักวิชากว้างขวางสูงส่งพอที่จะเป็นเอกในบู๊ลิ้มได้ ความคิดเห็นของซือม่วยท่านมาตรแม้นประเสริฐ แต่อาตมามิกล้าจะเห็นพ้องด้วย..."

นักศึกษาเสื้อสีเทาและสตรีท่าทียียวนต่างหน้าแดงระเรื่อขึ้นด้วยความกระดากอาย ส่วนชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้มนั้นแค่นเสียงหนัก ๆ ขึ้นเป็นที่ประท้วง

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นต่างมีแววขุ่นเคืองขึ้นบนใบหน้า ความนับถือที่มีต่อสำนักจงน้ำเมื่อครู่ ปลาสนาการหมดสิ้นทันที

เห็นสตรีท่าทียั่วยวนเหลือบตาอันขุ่นเคืองมองดูตังฮุ้นเต้าเจี้ยงแล้วกล่าวเสียงหนัก ๆ ว่า

"ความคิดเห็นของข้าพเจ้า หาใช่ต้องการให้เต้าเจี้ยงลงมือกับเล่งจ้วงจี่โดยตรงไม่ ความจริงแม้พวกเราทั้งหกฮือเข้าพร้อมกัน อยู่ใต้ฝ่ามือของเล่งจ้วงจี่ ก็มิอาจจะต้านทานได้เกินสามกระบวนท่าดอก ความคิดเห็นของข้าพเจ้าคือ พวกเราต้องใช้ด้วยเล่ห์มิใช่ใช้กำลัง..."

นักพรตหนุ่มที่อยู่ด้านนอกสุด เอ่ยปากสอดคำถามขึ้น

"มิทราบประสกหญิงจะใช้เล่ห์เยี่ยงไร ?"

สตรีนางนั้นหน้าแดงระเรื่อ ยิ้มแล้วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าบอกไปแล้ว เต้าเจี้ยงทั้งสามท่านอย่าได้เย้ยหยันไยไพ ในวงพวกนักเลงผู้ใดมิทราบว่าเล่งจ้วงจี่เป็นคนเจ้าชู้กรุ้มกริ่ม มีรูปร่างหน้าตางามคมคาย และอายุก็ยังเยาว์วัย..."

เก็งจีฮุ้นฟังถึงตอนนี้ อดมิได้ต้องใช้ข้อศอกสะกิดเล่งจ้วงจี่เบา ๆ

เล่งจ้วงจี่นั้นขุ่นเคืองจนตัวสั่นระริก หน้าเขียวคล้ำดั่งแค้นจนแทบตวาดด่าแล้วโถมกายออกไป ฟาดนางสตรีท่าทียียวนเสียให้ตายคามือ

ได้ยินเสียงสตรียียวนกล่าวสืบต่อ

"ข้าพเจ้าคิดจะใช้วิธีนี้จับกุมตัวเล่งจ้วงจี่ ดังนั้นจึงฝึกสอนหญิงรับใช้อายุเยาว์อยู่สองนาง สำหรับใช้วิธีใดไปฉุดคร่าจับกุมมันนั้น ขณะนี้ยังมิอาจจะบอกให้มากไป ส่วนแผนอีกประการหนึ่ง คือสำนักท่านและเราทั้งสองรวมกำลังกันทำลายพรรคไต้ฮ้อก้า ให้บรรดายอดฝีมือของแคว้นกังหนำที่ถูกสกัดไว้อยู่ทางฟากแม่น้ำนั้นมีโอกาสข้ามฮวงโหมา ในระหว่างที่ยอดฝีมืออันเป็นผู้แทนของค่ายสำนักทั้งหลาย ฮือเข้าต่อสู้กับเล่งจ้วงจี่ พวกเราก็ฉวยโอกาสลงมือ เรียกว่าชุบมือเปิบหาผลประโยชน์โดยมิต้องเหนื่อยยาก"

ตังฮุ้นเต้าเจี้ยงลูบคลำเครายาวพลางกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"อาตมาหวังว่าประสกหญิงยังคงใช้วิธีคอยจ้องหาโอกาสชุบมือเปิบจะประเสริฐกว่า"

ชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้มที่มิเคยเอ่ยปาก คล้ายมีเจตนาจะหันเรื่องจึงมองหน้าสตรียิยวนแล้วถามเสียงหนัก ๆ ขึ้น

"ซือม่วยเห็นถนัดชัดตาว่า คนผู้นั้นเป็นคูตั้งชวนประมุขพรรคไต้ฮ้อก้าจริง ?"

สตรียิยวนตอบเสียงหนักแน่นขึ้นทันที

"นั่นยังจะผิดพลาดได้อย่างไร ข้าพเจ้าเผชิญหน้ากับมันถึงสองครั้งก่อนข้าพเจ้าจะมา ยังไปลอบสังเกตในห้องมันอย่างลอบเร้น พบเห็นมันดื่มสุราอยู่ในห้อง"

เล่งจ้วงจี่รู้สึกพิศวงสงสัยยิ่ง คนที่ไล่ตามมาเมื่อครู่เป็นเงาร่างที่สีดำสูงใหญ่ ไฉนจึงมากลายเป็นอ้อนแอ้นแน่งน้อยเช่นนาง ?

ได้ยินชายฉกรรจ์เคราครึ้มถามอย่างสงสัยอีก

"ที่ซึ่งคูตั้งชวนอยู่นั้นเป็นโรงเตี๊ยมใด ?"

"เล่าฮั่วเตียมอยู่ทางถนนสายตะวันตกของเมือง"

นักศึกษาเสื้อสีเทากล่าวเสริมให้แก่นักพรตทั้งสามของฮั่วซัวทราบ

"เท่าที่สืบเสาะมาจากปากคำของคูตั้งชวน คราวนี้ที่คูตั้งชวนได้รับข่าวจากพิราบสื่อสารของบุตรีมัน ว่าสะกดตามร่องรอยเล่งจ้วงจี่ได้แล้ว คูตั้งชวนทราบว่าบุตรีมันย่อมไม่มาต้านทานฝีมือเล่งจ้วงจี่ได้ จึงออกมาหมายสกัดกั้นด้วยตนเอง..."

สตรียิยวนได้สอดคำอันต่ำช้าขึ้นทันทีว่า

"มีธิดาที่ทั้งร้ายกาจและสวยงามของมัน เพียงพอที่จะใช้เสน่ห์มัดเล่งจ้วงจี่ให้สยบอยู่ได้ ปิศาจเฒ่าคูตั้งชวนไยต้องกระเสือกกระสนมาลงมือ ให้มันเป็นที่ยุ่งยากรำคาญ ?"

ตังฮุ้นเต้าเจี๊ยงขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"เท่าที่อาตมาได้ยินหัวหน้าสาขาเมืองยู่เซี้ยของไต้ฮ้อก้าบอกกับอาตมาเมื่อ

ตอนเย็น คูหลีฮวาผู้มีตำแหน่งผู้ตรวจการใหญ่ของพรรคมั่น ได้ถูกเล่งจ้วงจี่ฆ่าทิ้งที่ในบ้านหัวหน้าสาขาไปแล้ว”

สตรีงามยียวนตื่นตกใจจนตัวสั่นสะท้าน หน้าถอดสีร้องอุทานแล้วถามโพล่งขึ้น

“เป็นความจริง ?”

ตังฮุ้นเต้าเจี้ยงผงกศีรษะรับอย่างหนักแน่นทันที ส่วนนักศึกษาเสื้อสีเทารีบกล่าวอย่างกระตือรือร้นขึ้นว่า

“โอกาสนี้นับว่าวิเศษยิ่ง คูตั้งชวนที่เจ็บช้ำเสียใจในธิดาสุดรักถูกฆ่าตายเห็นทีจะต้องเสี่ยงชีวิตกับเล่งจ้วงจี่เป็นแน่แท้ ในเวลาสี่ห้าวันนี้มันจะต้องไม่กลับไปที่สำนักใหญ่อย่างเด็ดขาด พวกเราพอดีฉวยโอกาสที่อำนวยคราวนี้ยกกำลังของสองสำนักถล่มทลายไต้ฮ้อก้าให้พังพินาศเสียเลย”

ตังฮุ้นเต้าเจี้ยงผงกศีรษะอย่างชมเชย กล่าวขึ้นว่า

“ศิษย์ของพรรคสำนักเรา ส่วนมากกระจายอยู่ที่เมืองซิมเอี๊ยงเพ่งสุน...”

นักศึกษาเสื้อเทามิรอให้ตังฮุ้นเต้าเจี้ยงกล่าวจบ รีบสอดคำขึ้นว่า

“พี่น้องของสำนักเราอยู่ทางปู๊เฮียกับเล่งชวนมากที่สุด ขณะนี้พวกเราพอจะแยกทางกันไปเรียกระดมให้รวมพลกันที่เมืองซิมเอี๊ยง”

นักพรตตังฮุ้นเต้าเจี้ยงผงกศีรษะรับคำ คนทั้งหกจึงพากันลุกจากพื้นมา

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นทราบดีว่าคนทั้งหกจะไปแล้ว ก็รีบตระเตรียมจะหลบออกจากด้านข้างไปชั่วคราว ทั้งสองพอเพิ่งหันกาย พลันเห็นที่หลังโบสถ์อันเป็นเงามืดมีชายชราร่างผอมเหลืองหนังหุ้มกระดูกแต่ตัวสูงชะลูด เคราเงินยาวเหยียดเสื้อกว้างใหญ่สีดำ มือถือไม้เท้าที่ขดงอดั่งตัวงูยืนอยู่อย่างเยือกเย็นดุร้าย

ทั้งสองตื่นเต้นตกใจใหญ่หลวงนัก ต่างพากันถอยกายไปครึ่งก้าวแทบร้องขึ้นมาด้วยความตื่นตระหนก โดยเฉพาะเก็งจีฮุ้นเมื่อเห็นชายชราท่าทางเยือกเย็นชั่วร้าย มีดวงตาใหญ่ถลนปานโคม ผอมแห้งจนเหลือหนังหุ้มกระดูก หน้าซูบดุจวานร ก็ต้องตะลึงลานกับที่

เงาร่างคนพุ่งวาบเสียงลมควับเคว้ียว ชายชราเสื้อดำที่เย็นชาน่าหวาด-หวั่น กระโดดออกจากหลังชายคาของข้างโบสถ์เข้าไปในป่าทึบ หายวับในชั่วพริบตาเดียว

เก็งจีฮุ้นพลันนึกถึงคนผู้หนึ่งขึ้นมาได้ ขณะจะร้องด้วยความตื่นตกใจ พลันได้ยินในวัดร้างมีเสียงตวาดอันสับสนอลหม่านดังขึ้น

“ผู้ใด...”

เสียงตวาดเพิ่งดังก็มีเสียงควับ ควับ ตามติดมา สามนักพรตของฮั่วซัวและจงน้ำอีกสามคนต่างพุ่งกายไปบนบันไดข้างโบสถ์ร้าง

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นไม่มีเวลาจะไปคิดค้นศักดิ์ศรีของชายชราเสื้อดำ จำต้องจัดการกับเหตุเฉพาะหน้า เล่งจ้วงจี่คิดถึงวาจาที่นางสตรียียวนประณามตน โทสะพลันดาลเดือดขึ้นเป็นการใหญ่ เดินช้า ๆ ออกมาสองก้าว แค่นหัวร่อแล้วกล่าวขึ้น

“ข้าพเจ้าก็คือคนที่ท่านทั้งหลายรู้สำนึกว่าไม่อาจหักด้วยกำลัง จึงคิดใช้เล่ห์อุบายเข้าทำลายล้าง...เล่งจ้วงจี่”

ทั้งหกพอฟังต่างหน้าถอดสี ศิษย์จงน้ำทั้งสามที่มีชนักติดหลัง เกิดความหวาดหวั่นจนถอยปราดไปแปดก้าว ใบหน้าแตกตื่นด้วยความตกใจตะลึงลานกับที่ทุกผู้คน

นักพรตทั้งสามของฮั่วซัวแม้จะตื่นตกใจอยู่บ้าง แต่ต่างถือดีว่าไม่มีอคติคิดร้ายต่อเล่งจ้วงจี่ เพียงแต่รู้สึกผิดคาดหมายเท่านั้น

เล่งจ้วงจี่ชิงชังต่อเล่ห์อุบายอันต่ำช้าเลวทรามของสตรีท่าทียียวนนางนี้ยิ่งนัก และยังขุ่นเคืองอุบายของนักศึกษาเสื้อสีเทาที่คอยจ้องหาโอกาสตักตวงผลประโยชน์เยี่ยงชบมือเปิบ จึงมองหน้าศิษย์จงน้ำทั้งสามอย่างเหยียดหยามดูแคลน กล่าวเสียงหนัก ๆ ขึ้นว่า

“อาจารย์ข้าพเจ้าชิงชังความเลวร้ายดุจความอาฆาตแค้น มีอุดมคติที่ว่ากำจัดความชั่วช้าจะต้องขุดรากถอนโคนให้หมดสิ้น โดยเฉพาะกับเหล่าที่เสแสร้งแกล้งทำความดีขึ้นเป็นหน้ากากปิดบังความชั่วช้า หาชื่อเสียงมาด้วย

วิธีการอันเลวร้าย ยิ่งต้องลงมืออย่างรุนแรงเป็นพิเศษ พวกท่านทั้งสามก็คือเหล่าผู้ที่มีรูปร่างเป็นคน แต่จิตใจเลวทรามดุจเดียรัจฉาน ละโมบโลภหลงจนงมงาย..."

นักศึกษาเสื้อสีเทามาตรแม้นแตกตื่นตกใจในเกียรติภูมิของเล่งจ้วงจี่ แต่มันก็เป็นคนที่มีชื่อเสียงเรียงนามอันสำคัญมิใช่ชั่ว โดยเฉพาะอยู่ต่อหน้าตังฮุ้นเต้าเจี้ยงอันเป็นศิษย์ท่ายาทของเจ้าสำนักฮั่วซัว แม้จะจับมันไปตัดหัวมันก็มิยอมจะเสียเกียรติภูมิให้อัปยศอดสู ดังนั้นมิรอให้คำด่าของเล่งจ้วงจี่กล่าวจบ ก็ตวาดเสียงขุ่นเคืองขัดขึ้น

"ท่านมีอายุยังเยาว์วัยก็มากล่าววาจาอันแหลมคมก้าวร้าว ท่านไปสืบเสาะถามไถ่ดู เง็กมิ่นซิ่วสือ (บัณฑิตหน้าหยก) ของสำนักจงน้ำ มีพฤติการณ์ที่เปี่ยมธัมมะเคารพในสัจจะยิ่งชีวิต ประกอบความดีกำจัดความชั่วร้าย จะมีความเลวทรามดุจดั่งที่ท่านประณามมาหรือไม่ ?"

เล่งจ้วงจี่แค่นหัวร่อใส่หน้าอย่างเย้ยหยัน กล่าวว่า

"ในเมื่อเป็นผู้มีคุณธรรมดีงาม เหตุไฉนจะฉวยโอกาสในขณะที่ผู้อื่นอยู่ในระหว่างอันตราย ชุบมือเปิบหาผลประโยชน์ใส่ตัว จากความข้อนี้ก็เป็นที่เห็นความอองอาจแกล้วกล้าและเปิดเผยของท่าน"

เง็กมิ่นซิ่วสือแห่งจงน้ำถูกยันจนหน้าแดงฉานทันที ไม่มีวาจาจะโต้เถียงตอบไป

นักพรตทั้งสามของฮั่วซัวเห็นหน้าอันงามสง่าของเล่งจ้วงจี่เขียวคล้ำเลิกคิ้วสูงชัน ต่างทราบดีว่าเมื่อเล่งจ้วงจี่มีโทสะดาลเดือดเต็มที่ ลงมือคราใดก็ฆ่าคนได้ครั้งละหลาย ๆ สิบ ก่อนที่เล่งจ้วงจี่มิได้เอ่ยวาจาแก่พวกของตนก็ไม่ปรารถนาจะสอดปากคำให้มากไป

สตรียิยวนเสื้อสีแดงรีบสอดคำขึ้นในบัดดล

"เจ้าสำนักของเรามีคำสั่งให้พวกเราดำเนินการตามโอกาสอำนวย อย่าได้อวดฝีมือวู่วาม..."

เล่งจ้วงจี่พอได้ยินเสียงของสตรียิยวน เพลิงโทสะในอกยิ่งดาลเดือด

ขึ้นกว่าเดิม แค่นหัวร่อเสียงเย็นยะเยียบแล้วเย้ยหยันขึ้น

"เจ้าสำนักของท่านเคยมีคำสั่งย้ำต่อหน้า ให้ท่านลอบฝึกหญิงรับใช้สองนางให้มาหลอกลวงคัมภีร์ในตัวของข้าพเจ้ากระมัง ?"

สตรียียวนหน้าแดงฉาน ความอับอายกลายเป็นโทสะ ตวาดเสียงกราดเกรี้ยวขึ้น

"รีบหุบปากเสีย ! เราเสี่ยงกับท่านแล้ว"

กล่าวขาดคำสะบัดมือกระชากโซ่สีเงินเป็นประกายแวววาวออกจากถุงหนังข้างเอวทันที

เล่งจ้วงจี่พอเห็นตวาดเสียงสะเทือนประสาทขึ้น

"ท่านกล้าบังอาจเข้ามาอีกสักก้าว ข้าพเจ้าจะให้ท่านหลั่งเลือดลงโลมดินในทันที !"

สตรียียวนถูกสยบจนตรึงกับที่ คิดถึงว่าคูหลีฮวาซึ่งมีความงามสะคราญและอายุเยาว์วัย ฝีมือก็สูงส่งยอดเยี่ยม ยังถูกเล่งจ้วงจี่ฆ่าตายไป นางซึ่งมีรูปโฉมโนมพรรณอันสะคราญหยาดเยิ้มเปี่ยมราศี พอได้คิดถึงความข้อนี้มือกำโซ่เงินแนบแน่น มิกล้าจะรุกและมิกล้าจะถอย อัดอั้นลำบากใจยิ่งนัก

ชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้มที่ถือค้อนใหญ่ถลึงตาจ้องมองหน้าเล่งจ้วงจี่ด้วยโทสะอันขุ่นเคืองตลอดเวลา ยกมือชี้ที่สตรียียวน แล้วตวาดใส่เล่งจ้วงจี่ว่า

"นางคือหลานหญิงของเจ้าสำนักเรา ท่านกล้ากระทบผิวกายนางสักขุมขนหนึ่ง จงน้ำของพวกเราทั้งสำนักจะเสี่ยงกับท่านอย่างแน่นอน"

เล่งจ้วงจี่พอฟังต้องแหงนหน้าหัวร่อเสียงสนั่นหวั่นไหวจนอื้ออึงไปทั่วทั้งบริเวณ สะท้อนสะท้านจนฝุ่นละอองตามหลังคาพร่างพรู จากนั้นกล่าวเสียงก้องกังวานขึ้นว่า

"อย่าว่าแต่หลานหญิงของเจ้าสำนักของท่านเลย ถึงแม้เป็นธิดาของคู่ตั้งชวนที่เป็นประมุขไต้ฮ้อก้า อันมีบริวารและกำลังเหนือกว่าสำนักท่านหลายร้อยเท่า ข้าพเจ้าก็ยังฆ่าไปได้เช่นเดียวกัน"

เง็กมิ่นชิ่วสือแกล้งใช้ความหมายคุกคามขึ้นข่มขู่ต่อไป

"เยี่ยงนี้เป็นว่า ท่านมีเจตนาจะเป็นศัตรูกับสำนักเราแน่แล้ว ?"

เล่งจ้วงจี่เลิกคิ้วสูงชัน หัวร่ออย่างทระนงแล้วกล่าวต่อไป

"บรรดาค่ายสำนักทั้งหลายในแผ่นดินยุคนี้ ขอเพียงมันแขวนป้ายที่เปิดเผยมีธัมมะ แต่ความจริงกลับประพฤติเรื่องเลวทรามชั่วร้ายในบู๊ลิ้ม มิปฏิบัติตนอยู่ในศีลในธรรมอันดีงาม ข้าพเจ้าก็จะฆ่าฟันให้หมดสิ้นไปทุกแห่งหน"

วาจาเพิ่งขาดคำ ชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้มพลันถลึงตาแล้วตวาดสำทับว่า

"เด็กน้อยที่ยโสจนโอหัง เรากลับจะทดลองดูว่าเจ้ามีความสามารถอันน่าแตกตื่นตกใจเพียงไร"

เสียงตวาดดังพร้อมกับควงค้อนมหึมาฟาดเข้าในท่าไท้ซัวเอี๊ยบเต้ง (ไท้ซัวทับศีรษะ) พลังลมอันครืนครั่นน่าหวาดหวั่น ทะลักเข้าใส่ศีรษะเล่งจ้วงจี่ดั่งภูเขาทลาย เป็นที่น่าแตกตื่นตกใจยิ่ง

เล่งจ้วงจี่มีโทสะเดือดดาลขึ้นทันที ตวาดออกไปว่า

"เจ้าคู่ควร ?"

เสียงตวาดหลุดจากปาก ค้อนเหล็กมหึมาของฝ่ายตรงข้ามได้ฟาดเข้าถึงแล้ว ขยับร่างวูบก็ได้เลี่ยงออกไป ห้านิ้วในมือขวาฉวยโอกาสกรีดในท่าพั้ว-ฮุ้นเกี้ยนที (แหวกเมฆเห็นฟ้า) ค้อนใหญ่หนักหลายร้อยตำลึงจึงพุ่งกระเด็นออกจากมือฝ่ายตรงข้าม ละลิ่วข้ามหลังคาโบสถ์ไปจนลับตาทันที

ชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้มแขนชาหมดความรู้สึก ง่ามมือก็ฉีกขาดจนโลหิตหลั่งไหล แผดร้องด้วยความแตกตื่นตกใจ รีบพุ่งกายหนีออกไปในบัดดล

เง็กมิ่นชิ่วสือกับสตรียียวนและนักพรตทั้งสามของฮั่วซัว ต่างตื่นเต้นจนตะลึงลานกับที่ไป

เสียงโครมดังสนั่นหวั่นไหว เมื่อค้อนมหึมาร่วงฟาดใส่กำแพงด้านหลังตัวโบสถ์จนหินปูนกระจัดกระจาย กำแพงใหญ่ก็พังทลายลงมากว่าครึ่ง สาม

นักพรตฮ่วงซัวและสามศิษย์จงน้ำถอยกายไปคนละหลาย ๆ ก้าว ดวงตาปรากฏแววตื่นเต้นลนลาน หน้าผากก็มีเหงื่อซึมออกมาเปียกชุ่ม

เล่งจ้วงจี่มีเจตนาจะอาศัยปากของพวกเง็กมิ่นชิ่วสือช่วยกระพือข่าว จึงจับตาคมวาวจ้องมองศิษย์จงน้ำทั้งสาม ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดสำทับไปว่า

"รบกวนพวกท่านทั้งสามไปบอกกล่าวเหล่าผู้โลภหลงมัวเมา งมงาย หมายจะชิงคัมภีร์ในอกเสื้อของข้าพเจ้าเหล่านั้น หากพวกมันมีร่างกายที่มิใช่หลอมหล่อมาจากเหล็กไหล หรือมิได้ฝึกปรือจนถึงขั้นอย่างคงกระพันชีวิตพวกมันก็เช่นดั่งกระถางศิลาใบนี้"

คำพูดหลุดออกจากปากร่างหันขวับ มือขวาพลิกขึ้น แล้วพลันกลายเป็นแดงฉานบาดตาทันที ผลักไปยังกระถางศิลาสีเขียวที่อยู่หน้าบันไดโบสถ์อย่างแรง

ใจกลางฝ่ามือมีประกายสีแดงพุ่งวาบดุจสายฟ้า เสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหวตามติดมาในบัดดล กระถางศิลาแตกกระจายย่อยยับ เศษหินปลิวกระเด็นเซ็นซ่าน ควันสีเขียวพวยพุ่งขึ้นจนถึงกึ่งกลางท้องฟ้า ฝุ่นละอองตามผนังหลังคาโบสถ์กระจายพร่างพรูลงมา กระเบื้องและผนังก็พังทลายจนเสียงเซ็งแซ่ไปดุจดั่งฟ้าถล่มแผ่นดินพังทลาย

พริบตานั้น ทั่วบริเวณมืดครึ้มเลือนราง เสียงหินกระเด็นเสียงผนังพังทลาย เสาหินเต็มโอบสั่นไหวโงนเงนทำท่าจะโค่นลงมา

ศิษย์จงน้ำทั้งสามและสามนักพรตฮั่วซัว ไหนเลยจะเคยเห็นอานุภาพที่น่าแตกตื่นสะท้านโลกเช่นนี้ ต่างตระหนกจนขวัญหนีดีฝ่อตาลายพร่างพรายสมองหมุนพองโตจนแทบล้มสลบลงไปในบัดดล

เล่งจ้วงจี่รั้งฝ่ามือหันกาย มองหน้าพวกที่แตกตื่นทั้งสาม แล้วกระชากเสียงขุ่นเคืองกล่าวสืบต่อ

"ก่อนที่ข้าพเจ้าจะกลับใจไปฆ่าพวกท่านทั้งสามคน จงรีบไปให้พ้นหน้าเสียเถิด คราต่อไป หากในหมู่ทะเยอทะยานหมายช่วงชิงคัมภีร์ในอกเสื้อของข้าพเจ้าพบพานมีพวกท่านอีกครั้ง จะต้องเด็ดศีรษะของพวกทั้งหลายออก

ให้จงได้"

พวกเง็กมิ่นซิ่วสือทั้งสามต่างแตกตื่นจนหน้าถอดสี เหงื่อกาฬซุ่มโชกโซมกายทันที พอถูกเสียงตวาดสำทับต่างรีบระงับใจอันหวั่นไหว หันกายได้ก็กระโดดข้ามกำแพงที่พังทลายวิ่งไปในเงามืดของป่าใหญ่อย่างไม่คิดชีวิต

เล่งจ้วงจี่รอจนคนทั้งสามลับตาแล้ว จึงรีบปั้นสีหน้าเป็นนอบน้อมประสานมือคารวะต่อนักพรตทั้งสาม กล่าวอย่างยิ้มแย้มด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลว่า

"ข้าพเจ้าเล่งจ้วงจี่ ยังมิได้เรียนถามฉายานามของเต้าเจี้ยงทั้งสาม เมื่อครู่ที่ได้เสียกิริยาไปบ้าง ยังหวังว่าเต้าเจี้ยงทั้งสามท่านอย่าได้ถือโทษโกรธเคือง"

นักพรตฮั่วซัวทั้งสามต่างแตกตื่นตกใจไปกับไมตรีที่ทอดมาครานี้ ต่างรีบผงกศีรษะคารวะกันลนลาน พร้อมทั้งร้องเพลงสรรเสริญเทพเจ้าแล้วตังฮุ้นเต้าเจี้ยงเป็นผู้เอ่ยขึ้น

"อาตมาตังฮุ้น รับคำสั่งจากเจ้าสำนักให้พาซือตี่ตังเช็งกับตังหุยทั้งสองลงจากเขามาสืบเสาะความตื้นลึกหนาบางของพรรคไต้ฮ้อก้า ไม่คาดว่ามาพบกับเซี่ยวเฮี้ยบในที่นี้ อาตมาทั้งสามต่างรู้สึกเป็นเกียรติที่ภาคภูมิใจยิ่ง"

เล่งจ้วงจีทราบดีว่าตังฮุ้นคือซือเฮีย และเป็นทายาทที่จะรับตำแหน่งเจ้าสำนักฮั่วซัวรุ่นต่อไป จึงกล่าวถ่อมตัวขึ้นว่า

"เมื่อครู่ฟังวาจาที่เปี่ยมด้วยสัจจะธัมมะอันเที่ยงตรงของเต้าเจี้ยงแล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกเลื่อมใสนับถือจนจับใจ ลอบชมเชยเต้าเจี้ยงที่ไม่เสียทีกำเนิดจากสำนักยิ่งใหญ่ ได้รับการอบรมสั่งสอนของจากอาจารย์อันดีงาม สมศักดิ์ศรีที่จะเป็นใหญ่ในฮั่วซัวภายภาคหน้า"

ตังฮุ้นเต้าเจี้ยงผงกศีรษะคารวะอีกครั้ง กล่าวว่า

"เซี่ยวเฮี้ยบยกย่องเกินความจริง ทำให้อาตมารู้สึกละอายใจยิ่ง ฟังจากน้ำเสียงเซี่ยวเฮี้ยบ เรื่องราวที่พวกอาตมาปรึกษา เซี่ยวเฮี้ยบและประสกหญิงท่านนี้ต่างได้ยินไปหมดสิ้นแล้วกระมัง ?"

กล่าวแล้วเหลือบตาดูเก็งจีฮุ้นที่เดินเข้ามาเคียงคู่กับเล่งจ้วงจี่ด้วยสายตาอันมีไมตรี

เล่งจ้วงจี่คล้ายดั่งคิดถึงเรื่องอันใด รีบชี้ไปที่เก็งจีฮุ้นแล้วแนะนำอย่างยิ้มแย้ม

"นี่คือเก็งจีฮุ้นผู้ภรรยาของข้าพเจ้า"

นักพรตทั้งสามต่างใจสะท้าน รีบก้มศีรษะคารวะแล้วกล่าวขึ้นพร้อมเพรียงกัน

"ที่แท้คือเล่งฮูหยิน อาตมาทั้งหลายต่างเสียกิริยามากแล้ว"

เก็งจีฮุ้นแย้มยิ้มอย่างสง่า ประสานมือคารวะตอบแล้วกล่าวว่า

"ที่เต้าเจี้ยงทั้งสามท่านและพวกเง็กมิ่นซิ่วสือแห่งจงน้ำทั้งสามคนปรึกษากัน พลอยได้ถูกคูตั้งชวนประมุขไต้ฮ้อก้าได้ยินไปด้วยเช่นเดียวกัน"

วาจากล่าวจากปาก นักพรตทั้งสามต่างหน้าถอดสี ร้องอุทานด้วยความตื่นตกใจจนตะลึงลานไปทันที

เล่งจ้วงจี่ก็ตื่นเต้นเป็นยิ่งนัก ต้องรีบถามขึ้นว่า

"เจ้เจ๊หมายถึงชายชราท่าทีเย็นชาร่างผอมแห้งดั่งไม้ไผ่ผู้นั้น ?"

"มันนั่นเอง เราตอนนั้นยังมิทันจะบอกกับท่าน เต้าเจี้ยงทั้งสามกับพวกเง็กมิ่นซิ่วสือก็พากันฮือออกมาขัดจังหวะ"

ตังฮุ้นเต้าเจี้ยงขยี้เท้ากล่าวอย่างหงุดหงิดเสียใจ

"ฮูหยินลังเลชั่ววูบ ปล่อยให้โจรเฒ่าผู้นั้นหลบหนีไป นับแต่นี้จะคิดกำจัดมันก็จะต้องเสียเวลามากมายใหญ่หลวงยิ่ง มิหนำซ้ำการกลับไปของโจรเฒ่าในคราวนี้ จะต้องระดมกำลังเข้าจู่โจมสำนักเรากับจงน้ำอย่างโหดเหี้ยมอำมหิตเป็นทีแก้ลำ อาจบางทีจะมิไปหาเตี้ยคี้น้ำที่โง้วไท้ก็เป็นได้"

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นลอบตระหนกตกใจจนกระวนกระวาย รีบถามโพล่งไปว่า

"ในความคิดเห็นของเต้าเจี้ยง พวกเราสมควรกำจัดโจรเฒ่านี้ด้วยวิธีใด ?"

ตังฮุ้นเต้าเจี้ยงขมวดคิ้วกล่าวอย่างหนักแน่น

"คูตั้งชวนเป็นเฒ่าเจ้าเล่ห์ที่มีอุบายยอกย้อนแยบยล เล่ห์ร้ายชั่วช้าอำมหิต ไม่เพียงจะมีพลังฝีมือลึกล้ำแกร่งกร้าวเท่านั้น ไม้เท้างูในมือมันก็

เป็นอาวุธที่ผู้คนในบู๊ลิ้มน้อยคนนักจะต้านทานรับอยู่ มิเช่นนั้นไต้ฮ้อก้าก็ไม่โอหังจนผยองลำพองถึงบัดนี้ได้"

เก็งจีฮุ้นขมวดคิ้วถามอย่างสงสัยใจ

"เมื่อครู่มันเร้นกายอยู่ในตัวโบสถ์ ไฉนไม่ลงมือใส่พวกเต้าเจี้ยงทั้งหลายเล่า ?"

"เท่าที่อาตมาสันนิษฐาน โจรเฒ่าจะต้องเพิ่งถึงเป็นแน่ เนื่องจากกังเง็กเคี้ยงที่เป็นซือม่วยของเง็กมิ่นชิ่วสือก็เพิ่งมาถึงไม่นาน..."

ตังหุยที่เป็นนักพรตหนุ่มกล่าวสอดคำขึ้นมาว่า

"ก่อนที่กังเง็กเคี้ยงจะมา นางเคยไปลอบสังเกตดูคูตั้งชวนที่โรงเตี๊ยมเล่าฮั้วเตี่ยมมาก่อน ในความคิดเห็นของอาตมา นางเข้าใจว่าตัวเองมีความรอบคอบรัดกุมอย่างยิ่งแล้ว แต่ความจริงได้ถูกโจรเฒ่าพบเห็นก่อนจึงสะกดรอยติดตามมาถึงที่นี้ได้"

เล่งจ้วงจี่รีบสั่นศีรษะกล่าวขึ้นว่า

"ในความคิดของข้าพเจ้า ทั้งสองหาได้ร่วมทางกันมาไม่ เนื่องจากคูตั้งชวนมีวิชาตัวเบาที่น่าแตกตื่นตกใจยิ่ง ข้าพเจ้ากับภรรยาทุ่มเทกำลังไล่ติดตามมาตลอดเวลา ก็ไม่พบเห็นเบื้องหน้าของโจรเฒ่ามีคนวิ่งนำ อีกประการ ด้วยวิชาตัวเบาของกังเง็กเคี้ยง เปรียบกับโจรเฒ่าเจ้าเล่ห์แล้วคล้ายดั่งยังห่างไกลกันมากมายนัก"

ตังฮุ้นเต้าเจี้ยงผงกศีรษะกล่าวอย่างหนักแน่น

"นี่เป็นที่แน่นอน ในเมื่อโจรเฒ่าวิ่งมาทางนี้โดยตรง จะต้องเป็นเพราะได้รับรายงานอยู่ก่อนแล้ว ตอนท่านสองสามีภรรยาไล่ติดตามมา อาจบางทีเป็นเวลาที่โจรเฒ่าเพิ่งซ่อนกาย และเนื่องจากท่านทั้งสองถูกแสงสว่างของโคมในโบสถ์ดึงดูดความสนใจ จึงมิไปสนใจสังเกตมัน"

ตังเช็งกล่าวดั่งคล้ายนึกขึ้นได้

"สาเหตุที่โจรเฒ่าลังเลรีรอมิกล้าลงมือ คงต้องเป็นเพราะเล่งเชี่ยวเฮี้ยบกับฮูหยินซ่อนกายทางหลังเสาใหญ่ คูตั้งชวนลอบคำนวณสถานการณ์ รู้ดี

ว่าเป็นผลร้ายต่อมัน เล่งเซี่ยวเฮี้ยบเพียงลำพังมันก็ไม่มีปัญญาจะมั่นใจเอาชัยได้ อย่าว่าแต่ยังมีฮูหยินกับพวกเราอีกหกคนด้วยเลย"

ตั้งฮุ้นผงกศีรษะกล่าวสนับสนุนขึ้น

"นี่คือความชาญฉลาดของโจรเฒ่ามัน"

วาจาชะงักชั่วขณะ คล้ายดั่งคิดถึงเรื่องใดขึ้นใด จึงกล่าวอย่างระมัดระวังว่า

"สองสามีภรรยาท่านจะรีบไปหรือไม่ ?"

เล่งจ้วงจี่มิเข้าใจความหมายของตังฮุ้น จึงไม่ตอบแต่ย้อนถามว่า

"เต้าเจี้ยงมีคำสั่งอันใดหรือ ?"

"คำสั่งนั้นมิกล้ารับ เซี่ยวเฮี้ยบถ่อมตัวเกินไปแล้ว อาตมาหมายความว่าคูตั้งชวนขณะนี้พำนักอยู่ที่โรงเตี๊ยมเล่าฮั้วเตี่ยม เป็นโอกาสอันยากจะหาได้พบพาน หากแม้นเซี่ยวเฮี้ยบมิเร่งร้อนจะไป อาตมายินดีไปบอกกล่าวแก่โจรเฒ่านัดหมายให้มันมาเผชิญกับเซี่ยวเฮี้ยบในเช้าตรู่ที่นี้..."

เล่งจ้วงจี่เข้าใจความหมายแล้ว มิรอให้ตังฮุ้นกล่าวจบคำ ผงกศีรษะรับอย่างดี กล่าวว่า

"เยี่ยงนี้วิเศษยิ่ง ข้าพเจ้าวันพรุ่งจะต้องมาตามเวลา"

ตังเช็งเต้าเจี้ยงกล่าวอย่างลังเลใจว่า

"กลัวแต่โจรเฒ่ามิกล้ามาตามคำท้าทายเท่านั้น"

ตังฮุ้นกล่าวยืนยันเสียงหนักแน่น

"ความอาฆาตของธิดาสุดรัก ความดึงดูดของคัมภีร์ กอปรกับจิตทะเยอทะยานใคร่จะเป็นใหญ่ในแผ่นดินของมัน โจรเฒ่าย่อมละเลยความเป็นตายร้ายดีไม่กังวลมานานแล้ว จะต้องมาเผชิญกับเล่งเซี่ยวเฮี้ยบอย่างแน่นอนเด็ดขาด แต่ทว่าเมื่อถึงเวลามันจะต้องมิมาเพียงลำพังแน่นอน"

เล่งจ้วงจี่กลัวเกรงว่า มีคนพบหน้าต่างหลังของโรงเตี๊ยมตนถูกปิดแง้มไว้ จึงรีบกล่าวอย่างเร่งร้อนว่า

"ถือวาจานี้เป็นสัจจะ พรุ่งนี้จะต้องมาพบอย่างแน่นอน ข้าพเจ้าทั้งสอง

จะขอล่วงหน้ากลับไปก่อน”

กล่าวแล้วประสานมือคารวะ จูงแขนเก็งจีฮุ้นกระโดดออกจากนอกโบสถ์ไปอย่างรวดเร็ว

นักพรตฮั่วซัวทั้งสามต่างรับคำขึ้นด้วยความร่าเริง

เล่งจ้วงจี่จูงแขนเก็งจีฮุ้นวิ่งละลิ่วจนถึงโรงเตี๊ยม กระโดดข้ามกำแพงเข้าไปในห้องของตน เทียนบนเชิงได้ลามจนหมดเล่มแล้ว เรื่องแรกที่เล่งจ้วงจี่ปฏิบัติ คือรีบชี้ไปยังท้องของภรรยา ถามด้วยความกังวลสนใจว่า

“เป็นอย่างไร ?”

เก็งจีฮุ้นพอเห็นเกิดทั้งความขุ่นเคือง ขบขัน และวาบหวามดื่มด่ำ ต้องชม้ายมองสามีที่รักอย่างซาบซึ้ง สะบัดเสียงแง่งอนขึ้นอย่างยิ้มแย้ม

“วางใจ มิเป็นไร รีบล้มตัวนอนให้หลับเสียเถิด”

กล่าวแล้วประคองให้เล่งจ้วงจี่นอน คลี่ผ้าคลุมให้ด้วยท่าทีนอบน้อมนุ่มนวล

เสียงสับสนอลหม่านของผู้มาพักแรม เสียงเซ็งแซ่จอแจของผู้รับใช้ก่อกวนจนสองสามีภรรยาที่นอนอย่างเป็นสุขตื่นขึ้นจากหลับใหล

เล่งจ้วงจี่พอลืมตามองไปที่หน้าต่าง เห็นแสงสว่างของอาทิตย์เจิดจ้าก็ตื่นตกใจจนกระโดดขึ้นละล่ำละลักว่า

“เป็นเวลาใดแล้ว ?”

ขณะกล่าวก็รีบลนลานลงจากเตียงสวมเสื้ออย่างเร่งร้อนรวดเร็ว เก็งจีฮุ้นเมื่อลืมตางัวเงียของนาง พอเห็นก็ต้องรีบยันกายขึ้นกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

“ระหว่างนี้ยิ่งรู้สึกซึมเซาหาวนอนขึ้นทุกครา พอล้มลงบนเตียงได้ก็ไม่คิดลุกขึ้นมาเลย”

เล่งจ้วงจี่เริ่มล้างหน้าหวีผม รีบกล่าวอย่างเอาใจว่า

“สำหรับท่านนั้นพออภัยได้ แต่ข้าพเจ้าที่หลับจนถึงเวลานี้ยังไม่ตื่น

หากคลาดเวลานัดของวันนี้ จะต้องเป็นโทษทัณฑ์ที่ไม่อาจอภัยให้กันได้"

เก็งจีฮุ้นก็ตบแต่งเสื้อผ้าเรียบร้อย ปลอบใจด้วยคำหวานขึ้นว่า

"นี่เป็นเพราะจิตใจท่านหงุดหงิดกลัดกลุ้ม เมื่อวานท่านไยมิใช่นอนจนตะวันโด่งจึงตื่นมาดอกหรือ ?"

กล่าวแล้วทั้งสองต่างหัวร่อกันอย่างขบขัน รีบรับประทานอาหารเช้าแล้วออกจากโรงเตี๊ยม เห็นอาชาสีกะเลียวและดำปลอดถูกจูงมาผูกไว้ที่ข้างหน้า เล่งจ้วงจี่ไปชำระค่าห้อง เก็งจีฮุ้นเดินตรงมาที่สองม้า

ขณะนี้ตามถนนหนทางมีผู้คนเดินกันคับคั่ง เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่าสายมากแล้ว รีบชำระค่าห้องแล้วเดินมาที่ม้า เห็นเก็งจีฮุ้นมือจูงบังเหียนม้าสีกะเลียวสนทนาอยู่กับผู้รับใช้ที่มีท่าทีนอบน้อม แต่นางมีท่าทีพิศวงสงสัย เก็งจีฮุ้นกับผู้รับใช้เห็นเล่งจ้วงจี่เดินเข้ามา รีบชะงักวาจาที่สนทนาแล้วเหลียวหน้ามองมา เล่งจ้วงจี่พอใกล้จึงถามอย่างสงสัยใจ

"เรื่องอันใด ?"

เก็งจีฮุ้นกล่าวอย่างพิศวงสงสัย

"ผู้รับใช้นี้บอกว่าเมื่อครู่มีชายฉกรรจ์ร่างใหญ่หน้าดำสวมเสื้อผ้าต่วนสีดำจะเข้าไปในโรงเตี๊ยมหาท่าน"

เล่งจ้วงจี่ร้อง "อ้อ" แล้วรำพึงถาม "ผู้ใด" อย่างสงสัย ผู้รับใช้รีบน้อมกายตอบว่า

"ผู้นั้นบอกว่าม้าทั้งสองตัวนี้เป็นของท่าน"

กล่าวแล้วชี้ไปที่อาชาคู่ขาทั้งสอง เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นจึงรู้ได้ในบัดดลต้องร้องโพล่งขึ้นพร้อมกัน

"นั่นคือเตี้ยงอุ้ยเม้ง มันไฉนจึงมาถึงที่นี้ได้ ?"

กล่าวแล้วรีบถามผู้รับใช้อย่างเร่งร้อน ไฉนไม่พาเข้าไปพบกับพวกของตน แต่ผู้รับใช้รีบอธิบายอย่างนอบน้อมว่า

"ขณะที่ท่านทั้งสองยังไม่ตื่น อาคันตุกะหน้าดำก็บอกว่าจะกลับไปเอาค้อนใหญ่ที่โรงเตี๊ยมก่อนจึงจะย้อนมา"

เล่งจ้วงจี่เงยหน้ามองท้องฟ้า แล้วกล่าวอย่างรุ่มร้อนเป็นที่สุดว่า

"ขณะที่สายมากแล้วจะทำอย่างไร ?"

เก็งจีฮุ้นกล่าวเสียงหนักแน่นขึ้นว่า

"หากไปช้าต้องมีผลร้ายน่าหวาดกลัวยิ่ง พวกตังฮุ้นเต้าเจี้ยงทั้งสามจะรับมือหยุดได้อย่างไร ?"

เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่าเป็นเหตุกา..ณ์ร้ายแรงแน่ จึงกล่าวอย่างตัดสินใจ

"เจ้เจ๊ พวกเราไป !"

กล่าวแล้วรับบังเหียนม้าจากผู้รับใช้กระโดดขึ้นขี่จะเร่งรุดออกไป ผู้รับใช้รีบร้องอย่างร้อนรน บอกว่า "อาคันตุกะหน้าดำสั่งย้ำให้บอกเล่งจ้วงจี่และฮูหยินต้องรอ"

แต่เล่งจ้วงจี่บอกกับผู้รับใช้ "หากเตี้ยงเอ๊ียมา ให้ไปหาพวกตนที่วัดร้างทางตะวันตกเฉียงเหนือห่างจากเมืองสิบลี้" แล้วควบตะบึงม้าไปทางประตูเมืองตะวันออกทันที

เก็งจีฮุ้นนั่งบนหลังม้าจ้องมองดูเล่งจ้วงจี่ควบขับออกไป แล้วจึงถามผู้รับใช้ด้วยเสียงเบา ๆ อย่างระมัดระวัง

"เตี้ยงเอ๊ียผู้นั้นบอกว่ายังมีคนอื่นติดตามมาอีกหรือไม่ ?"

"มี มี ยังมีโกวอะไร..."

"เป็นโกวเนี้ยอะไรใช่หรือไม่ ?"

"บ่าวมิได้ฟังชัดเจน แต่จากน้ำเสียงของเตี้ยงเอ๊ียแน่ใจได้ว่าต้องเป็นสตรี"

เก็งจีฮุ้นเข้าใจว่าต้องเป็นเตี้ยงอุ้ยหงส์แน่ จึงขุ่นเคืองจนแค่นเสียงกระตุกม้าควบขับตามเล่งจ้วงจี่ไปทันที

นางควบขับม้าอย่างเร่งร้อน ปากแดงถูกเม้มสนิทแน่น หน้าสะคราญเย็นชากระด้าง อวัยวะภายในร้อนผะผ่าวดั่งมีไฟริษยาฮือโหม นางจับตาดูเงาหลังเล่งจ้วงจี่ แค่นเสียงขุ่นเคืองขึ้นแล้วรำพึงอย่างดั่งแค้น

'เฮอะ ท่านวันนี้หากแม้นมีท่าทีสนิทสนมกลมเกลียวกับเตี้ยงอุ้ยหงส์ให้เห็นสักน้อยนิด เฮอะ เราสองคนก็จะแยกทางกันไปคนละทิศเสียเลย'

เมื่อไล่ตามเล่งจ้วงจี่จนทัน เห็นเล่งจ้วงจี่ห้อตะบึงม้าอยู่ถ่ายเดียวดั่งราวลืมนางไปเสียแล้ว เพลิงริษยาในอกยิ่งฮือโหมขึ้นกว่าเดิม ลอบชิงชังเตี้ยงอุ้ยหงส์ที่ไร้ยางอาย

แล้วได้คิดขึ้นว่า เตี้ยงอุ้ยหงส์และเล่งจ้วงจี่รู้จักกันก่อนหน้านาง สมัครสมานไมตรีอยู่ก่อนนาง จึงเกิดความขมขื่นใจจนต้องตำหนิชะตาตัวเองว่าอาภัพอัปภาคย์อีกแล้ว

แต่นางมักรู้สึกว่าพฤติการณ์ของเตี้ยงอุ้ยหงส์ออกจะกล้าบังอาจเกินไปถึงกับมอบของวิเศษประจำสำนักคือพัดฮั่งเง็กป้อสี่ ที่อาจารย์นางถือเป็นอาวุธสร้างบารมีให้แก่บุรุษหนุ่มที่มิรู้จักมักคุ้น

ตามประเพณีของบู๊ลิ้มว่ากล่าว ความผิดคราวนี้ถึงขั้นต้องเรียกวิชาฝีมือคืนอัปเปหิออกจากสำนัก หรือยังต้องถึงกับประหารชีวิตเป็นตัวอย่างแก่ศิษย์รุ่นต่อไป

เก็งจีฮุ้นคิดถึงตอนนี้ก็ต้องสั่นศีรษะด้วยความขุ่นแค้นแน่นอก นางรู้สึกว่าเตี้ยงอุ้ยหงส์ไร้ยางอายเกินไปแล้ว

ทันใด มีเสียงตวาดอันสับสนดังแว่วมากระทบโสต เก็งจีฮุ้นรีบระงับใจอันฟุ้งซ่านจับตามองไป เห็นได้มาถึงที่ชายป่าหน้าวัดร้างนั้นแล้ว

เล่งจ้วงจี่คิ้วเลิกสูงชัน ขบกรามเค้นเสียงว่า

"คิดไม่ถึงว่าพวกมันลงมือกันก่อนแล้ว"

เก็งจีฮุ้นรีบมองดูอาทิตย์ที่ยังขึ้นไม่ใคร่สูงทางด้านหลัง กล่าวอย่างเร่งร้อนว่า

"เวลานัดยังไม่ถึงเลย"

เสียงไม่ทันขาดคำม้าก็วิ่งฝ่าเข้าไปในราวป่า เล่งจ้วงจี่อธิบายอย่างขุ่นเคืองขึ้นว่า

"ท่านอย่าลืม คูตั้งชวนเป็นโจรเฒ่าที่มีเล่ห์อุบายอันกลอกกลิ้งชั่วร้ายนัก"

เก็งจีฮุ้นพอฟังก็ต้องรีบละล่ำละลักขึ้น

"ดูท่าพวกตังฮุ้นเต้าเจี้ยงทั้งสามน่ากลัวมีอันตรายคับขันเต็มที่แล้ว"

ขณะว่ากล่าวม้าก็ได้วิ่งใกล้มาที่หน้าวัดร้าง เสียงตวาดอันขุ่นเคืองผสานกับเสียงแผดหัวร่อที่คลุ้มคลั่งดังมาจากในวัดไม่ขาดหู

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นกระโดดกายลงจากหลังม้า ละลิ่วร่างไปที่ข้างโบสถ์ก้มหน้ามองดู เห็นมีชายฉกรรจ์เสื้อเขียวห้าคนต่างสะบัดอาวุธคู่มือ รุมจู่โจมใส่พวกตังฮุ้นเต้าเจี้ยงทั้งสามอย่างดุดัน แก้มขวาของตังเช็งถูกกรีดจนโลหิตไหลโซม ส่วนเสื้อของตังหุยนั้นถูกฟันจนชายขาด มีแต่ตังฮุ้นเท่านั้นที่ยังรุกรับตีโต้อย่างคล่องแคล่ว บางครั้งยังมาปัดป้องให้แก่ซือตี่ทั้งสองได้

บนบันไดหน้าอาราม ชายฉกรรจ์อาภรณ์สีเทารัดกุมยืนเรียงรายอย่างเข้มแข็งอีกยี่สิบกว่าคน ที่ด้านหน้ามีชายชราผอมซูบเหลือหนังหุ้มกระดูกยืนอย่างยโสโอหัง แสยะยิ้มด้วยความพึงพอใจไม่ขาดเสียง มันคือคูตั้งชวนประมุขของไต้ฮ้อก้า

เล่งจ้วงจี่พอเห็นชัดตาโทสะก็ดาลเดือดจนอัดอก อดมิได้ต้องเงยหน้าตะเบ็งเสียงหัวร่ออันขุ่นเคืองจนสะท้านสะเทือนเลื่อนลั่น

เสียงหัวร่อพอดัง ชายฉกรรจ์เสื้อสีเทาทั้งยี่สิบกว่าคนต่างหน้าถอดสีทันที โจรเฒ่าคูตั้งชวนก็จับตามองมาท่าทีเยือกเย็นเคร่งเครียด ประกายตาอำมหิต ลูบเคราพลางแสยะยิ้มใส่อย่างประสงค์ร้าย

ชายฉกรรจ์อาภรณ์รัดกุมทั้งห้าที่กำลังกลุ้มรุมอย่างดุดัน พอได้ยินเสียงหัวร่อก็รีบกระโดดผละออกมาเบิ่งมองมาที่หน้าวัดอย่างขุ่นเคือง

เก็งจีฮุ้นที่ถูกเพลิงหึงหวงเผาผลาญจนอกแทบระเบิด พลันเกิดความอำมหิตคิดใคร่ระบายออกมา นางมิได้ส่งเสียงอย่างไรก็พุ่งลงจากหลังคาโบสถ์พร้อมกับคำรามขึ้นว่า

"ไหนเลยจะมีคนไร้ยางอายเช่นนี้อยู่ด้วย"

ขณะกล่าว สะบัดแขนกระชากกระบี่ออกจากฝักดังควับใหญ่ ประกายสีม่วงพุ่งเจิดจ้าจนละลานตา กระบี่จีฮั้วเกี่ยมของนางพอหลุดจากฝัก ร่างก็พุ่งวาบมาที่เบื้องหน้าชายฉกรรจ์เสื้อเขียวทั้งห้า

เล่งจ้วงจี่คิดไม่ถึงว่าเก็งจีฮุ้นจะลงไปเผชิญกับศัตรูก่อนตน จึงตกใจ

จนรีบพลิ้วกายตามติดหลังมา

พวกนักพรตตังฮุ้นทั้งสามต่างหอบหายใจด้วยความเหน็ดเหนื่อย พอเห็นเก็งจีฮุ้นถือกระบี่โถมเข้าหาคนทั้งห้า รีบร้องห้ามปรามขึ้นด้วยความห่วงใย

"ฮูหยินอย่าได้วู่วาม คนทั้งห้าคือคนสนิทของคูตั้งชวน มีฉายาว่าไต้ฮ้อ-โง้วโฮ้ว (ห้าพยัคฆ์แม่น้ำใหญ่)"

เก็งจีฮุ้นมิได้รอให้ตังฮุ้นกล่าวจบคำ รีบชิงสอดเสียงขุ่นเคืองขึ้นว่า

"ต่อให้พวกมันเป็นมังกรห้าตัว เราวันนี้ก็ต้องฆ่าพวกมันให้ได้"

ชายฉกรรจ์เสื้อเขียวทั้งห้าเดือดดาลขึ้นทันที พากันสะบัดอาวุธโถมเข้าใส่เก็งจีฮุ้นดุจดั่งคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน

เก็งจีฮุ้นแค่นหัวร่อ ร้องขึ้นว่า

"ไม่เชื่อพวกเจ้ามาทดลองดู"

คำพูดหลุดจากปาก ร่างพลันพลิ้ววาบคล้ายหมอกควัน กระบี่จีฮั้วเกี่ยมสะบัดดุจเป็นสายฟ้าฟาด เสียงตวาดสดใสดังพร้อมกับกระบวนท่ากระบี่ไท่ฮือ-เก้าเกี่ยม (เก้ากระบี่จักรวาล) จู่โจมใส่ในบัดดล

โจรเฒ่าคูตั้งชวนพอเห็นรีบตวาดอย่างตื่นตกใจขึ้น

"รีบถอยออกมาทันที !"

แต่ทว่าในยามนั้นคนทั้งห้าตกเข้าไปในม่านกระบี่ครอบคลุมอย่างดุดันอำมหิต ดุจเป็นมรสุมคลุ้มคลั่ง โถมทะลักทลายเข้าจู่โจมใส่ มันไม่มีปัญญาจะหนีออกมาจากอานุภาพของประกายกระบี่นี้แล้ว

คูตั้งชวนลนลานด้วยความหวาดหวั่น ตวาดก้องแล้วโถมกายลงจากบันได ไม้เท้าในมือควงขึ้นหมายกระแทกเข้าใส่ม่านกระบี่ที่เจิดจ้าบาดตา

พลันมีเสียงตวาดอันกึกก้องดังขึ้นว่า

"โจรเฒ่าไร้ยางอาย คิดจะอาศัยพวกมากเข้าเอาชัยหรือ ?"

พร้อมกับเสียงตวาด มีเงาสีขาวพุ่งปราดเข้ามา เล่งจ้วงจี่สะบัดแขนฟาดพลังอันหนักหน่วงมหาศาล สกัดกั้นจนโจรเฒ่าไม่อาจจะบุกเข้าไป ต้องชะงักไว้ในกลางคันทันที

คูตั้งชวนรู้ดีว่า เล่งจ้วงจี่มีพลังฝ่ามือที่ร้ายกาจสุดแสน รีบสะบัดแขนเสื้อกว้างใหญ่ขึ้นต้านทานแล้วพลิ้วกายหลบออกด้านข้างไปห้าเชียะ

พริบตาที่โจรเฒ่าถลันกายหลบออกไปนั้น ในม่านกระบี่สีม่วงที่แฉลบแปลบปลาบเป็นร้อย ๆ พัน ๆ สาย มีเสียงแผดร้องอันกึกก้องสะท้านหูสะท้านใจดังขึ้นมาหลายครั้งหลายครา จากนั้นมีเสียงอาวุธหักกระเด็นเปรื่องปร่าง เสียงร่างล้มปะทะพื้นดังโครมคราม

ประกายกระบี่สลายหายวับ เก็งจีฮุ้นดิ้วเลิกสงชันหน้าเขียวคล้ำ ริมฝีปากขาวซีดราวกระดาษ รอบข้างนางมีโลหิตไหลเนืองนอง และในกองโลหิตปรากฏซากศพสีเขียวที่ถูกฟันจนเลือดเนื้อแหลกเหลวกองอยู่ห้าซาก

พวกนักพรตตังฮุ้นทั้งสามต่างแตกตื่นจนตะลึงลานไปหมดสิ้น พวกทั้งสามคาดฝันไม่ถึงว่า สตรีที่มีความโสภาสง่างามดั่งเทพธิดา ถึงกับสามารถสะบัดกระบี่ฆ่าห้าพยัคฆ์แม่น้ำใหญ่ที่มีอำนาจครอบคลุมเหนือเจ็ดมณฑลของฮวงโหได้อย่างง่ายดายในเวลาพริบตาเดียว !

ส่วนชายฉกรรจ์เสื้อสีเทายี่สิบกว่าคนที่ยืนอยู่บนบันไดต่างหวาดหวั่นจนขวัญหนีดีฝ่อหน้าถอดสี ยืนสงบปากคำตัวสั่นงันงกไปหมดสิ้น

เล่งจ้วงจี่ที่ยืนคุมเชิงมิให้คูตั้งชวนโถมเข้าทำร้ายภรรยา รู้สึกพิศวงสงสัยในใจหนักหนา คาดอย่างไรก็เดามิถูก ไฉนภรรยาที่รักวันนี้เกิดความอำมหิตดุร้ายจนถึงกับฆ่าฟันคนอย่างไม่ปรานี ? !

คูตั้งชวนหนวดเคราชี้ชันตาเหลือกถลน ร่างที่เหลือหนังหุ้มกระดูกพองโตกว่าเดิมถึงเท่าตัว พร้อมกันนั้นในร่างยังมีเสียงกรอด ๆ ของกระดูกดังอยู่ตลอดเวลา จับตาอันอำมหิตชั่วร้ายมองมาทางเก็งจีฮุ้น ย่างสามขุมเข้าหาอย่างแช่มช้า

ขณะเวลานั้นเอง ทางนอกกำแพงปักหักพังพลันมีเสียงตวาดที่ดังคล้ายกับฟ้าผ่าลงมา

"ม่วยฮู (น้องเขย) เรื่องย่ำแย่กันแน่แล้ว ท่านรีบหนีเอาชีวิตรอดเถิด"

เล่งจ้วงจี่พอได้ยินก็สะดุ้งตกใจ รีบเหลียวหน้ามองไป เห็นเตี้ยงอุ้ยเม้ง

ที่สวมเสื้อต่วนสีดำหน้าดำดุจก้นหม้อมือถือค้อนใหญ่มหึมากำลังวิ่งปราด ๆ อย่างเร่งร้อน แต่ที่วิ่งเคียงข้างอยู่นั้นมิใช่เตี้ยงอุ้ยหงส์ที่งามสดใสสะคราญตา แต่เป็นนักพรตหญิงที่ดูเปลือกนอกคล้ายมีอายุยี่สิบแปดยี่สิบเก้าหน้าตาสวยงามสดใส

คูตั้งชวนที่คั่งแค้นดุจดั่งวิกลจริต พอเห็นเต้าโกวหน้าสะคราญที่วิ่งปราดมาดุจสายฟ้า ก็แตกตื่นจนตัวสั่นสะท้านหน้าถอดสี พลังที่เกร็งไว้จนเต็มตัวพลันปลาสนาการออกทันที ลอบร้องคร่ำครวญอยู่ในใจจนโหยหวน...

'ไฉนนางก็มาด้วยเล่า ? !'

บทที่ยี่สิบเจ็ด ซับซ้อนจนยุ่งเหยิง

เล่งจ้วงจี่เพ่งตาพิจารณา เห็นเต้าโกวหน้าตาสวยงามที่วิ่งดั่งกับสายฟ้า

รวบผมเกล้าเป็นมวย เค้าหน้าสะคราญสมส่วนสัด ผิวกายขาวสะอาดปานเย้ยหิมะให้ได้อาย สวมเครื่องแบบนักพรตสีเหลืองอ่อนพลิ้วปลิวไสวตามลมดุจดั่งเป็นเทพธิดาละล่องลงจากฟากฟ้า

เล่งจ้วงจี่มองพลางขมวดคิ้วนิ่วหน้า สงสัยว่าเป็นผู้ใดกันแน่ ?

ขณะนั้นเตี้ยงอุ้ยเม้งกับเต้าโกวรูปงามก็วิ่งปราดมาจนถึงหน้าวัดร้าง

เตี้ยงอุ้ยเม้งเห็นเล่งจ้วงจี่ยังยืนซึมเซาอยู่ในที่เดิม ต้องโบกมือละล่ำละลักขึ้นอย่างรุ่มร้อนอีกครั้ง

“ม่วยฮู ท่านยังไม่รีบหนีเอาตัวรอด ? ยืนซึมเซาไปไยกัน ? นางก็คือค้วงเอี๊ยวจื้อซือแป๋ของม่วยม่วยเรา”

นาม ‘ค้วงเอี๊ยวจื้อ’ พอหลุดจากปาก เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นต่างสะท้านขึ้นทั้งร่าง บังเกิดความระมัดระวังขึ้นในทันที ดูสีหน้านางที่เคร่งเครียดเย็นชาจะต้องเป็นการมาคาดคั้นโทษทัณฑ์ของเล่งจ้วงจี่เป็นแน่แท้

ค้วงเอี๊ยวจื้อมีศักดิ์เป็นผู้อาวุโสของบู๊ลิ้ม เป็นวีรสตรีที่มีเกียรติภูมิทัดเทียมกับปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบ ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบในรุ่นเดียวกัน ดังนั้นแม้จะตื่นเต้นระวังตัวสักเพียงไร เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นก็ยังมีท่าทีนอบน้อมสำรวม

สามนักพรตฮั่วซัวมิรู้เรื่องราวว่าเป็นเรื่องราวอย่างไร แต่ดูท่าทีค้วง-เอี๊ยวจื้อคล้ายดั่งมีเจตนาร้ายต่อเล่งจ้วงจี่อยู่อย่างเปิดเผย

เงาเหลืองพุ่งวาบมา ค้วงเอี๊ยวจื้อได้ยืนประจันหน้าห่างกับเล่งจ้วงจี่เพียงสิบเชียะเท่านั้น

เตี้ยงอุ้ยเม้งคล้ายดั่งรู้ว่า ทั้งสองเห็นทีต้องลงมือต่อสู้กันเป็นโกลาหล จึงแตกตื่นจนเหงื่อกาฬซุ่มโชกโซมหน้า ยืนด้านหลังค้วงเอี๊ยวจื้ออยู่แต่ไกล ยักคิ้วหลิ่วตาและแสยะปากให้แก่เล่งจ้วงจี่ตลอดเวลา มิหนำซ้ำยังโบกมือให้ระมัดระวังอย่างรุ่มร้อนกระวนกระวาย

เก็งจีฮุ้นพะวงต่อคูตั้งชวนที่ยืนเขม้นมองอย่างประสงค์ร้ายทางด้านข้าง กระบี่จีฮั้วเกี่ยมจึงมิยอมสอดกลับเข้าฝักตลอดเวลา ดังนั้นจึงมิอาจที่จะเดินเข้าเคียงไหล่กับเล่งจ้วงจี่ดั่งที่เคยได้

สามนักพรตฮั่วซัวดูออกว่า สถานการณ์ได้เริ่มเลวร้ายลงไปกว่าที่คาดหมาย หากแม้นค้วงเอี๊ยวจื้อผู้มีเกียรติภูมิกระเดื่องเลื่องลือบู๊ลิ้มในยุคก่อนมาพัวพันต่อเล่งจ้วงจี่จนมิอาจปลีกตัว โจรเฒ่าคูตั้งชวนย่อมไม่ยอมปล่อยปละโอกาสอันประเสริฐสุด ดังนั้นทั้งสามต่างชายตาบอกใบ้แก่กันแล้วลอบเกร็งพลังขึ้นเตรียมพร้อมไปบ้าง

คูตั้งชวนมีความรอบรู้กว้างขวางแตกฉาน ชำนาญการสังเกตเหตุรอบข้าง พอค้วงเอี๊ยวจื้อมาด้วยความรวดเร็ว เคยลอบร้องคร่ำครวญอยู่ในใจ เพราะเล่งจ้วงจี่คนเดียวมันก็ไม่มีปัญญาจะเอาชัยได้แล้ว อย่าว่าแต่ยังมีค้วงเอี๊ยว-จื้อเข้ามาอีกผู้หนึ่งเลย

แต่ทว่าโจรเฒ่าพอได้ยินเสียงตะเบ็งอันกึกก้องของเตี้ยงอุ้ยเม้ง และเมื่อสังเกตนัยน์ตาที่เป็นประกายแวววาวของค้วงเอี๊ยวจื้อ มันก็โล่งใจไปในทันที ลอบหัวร่อกระหยิ่มยิ้มย่อง

ขณะนั้นสายตาที่แวววาวของค้วงเอี๊ยวจื้อกวาดมองทั่วใบหน้าเล่งจ้วงจี่ที่กำลังคารวะให้อย่างนอบน้อมสำรวม คิ้วเรียวของนางเลิกขึ้นสูงชันแล้วถามเสียงหนัก ๆ ไปทันที

"ท่านหรือคือเล่งจ้วงจี่ที่เสเพล ?"

เล่งจ้วงจี่พอได้ยินคำเสเพลก็ไม่พอใจขึ้นทันที แต่ยังคงคารวะอย่างนอบน้อมแล้วตอบไป

"ผู้เยาว์คือเล่งจ้วงจี่"

ค้วงเอี๊ยวจื้อแค่นเสียงเย็นชา สะบัดแขนเสื้อมือขวา พลันปรากฏพัดหยกยาวแปดนิ้วมีประกายแวววาวสดใสขึ้นมาทันที ถามเสียงหนัก ๆ สืบต่อไป

"ท่านรู้จักพัดจีบเล่มนี้หรือไม่ ?"

เล่งจ้วงจี่พอเห็นก็ใจเต้นสะท้าน หน้าคมคายแดงฉานทันที มิกล้าจะรื้อฟื้นถึงเรื่องเตี้ยงอุ้ยหงส์ แต่ยังตอบอย่างนอบน้อมว่า

"นี่คือฮั่งเง็กป้อสี่ที่ผู้อาวุโสใช้เป็นอาวุธสร้างบารมี ผู้เยาว์ย่อมรู้จักดี"

ค้วงเอียวจื้อเห็นเล่งจ้วงจี่มีรูปลักษณะอันคมคายสง่าเปี่ยมราศี มารยาทก็นอบน้อมสำรวม และยังตอบถูกต้องตรงความจริงได้เหมาะสม เลี่ยงหลีกจากเรื่องสำคัญมามุ่งหาเรื่องเบาสบาย ในใจก็ปลาบปลื้มอยู่บ้างเล็กน้อย คิดคำนึง 'ศิษย์รักมีสามีที่ดีวิเศษเยี่ยงนี้ก็นับว่าเหมาะสมกันอยู่ทีเดียว'

ดังนั้นจึงตกลงใจจะกลับไปวิงวอนต่อซือเฮียเจ้าสำนัก แม้จะวิวาทบาดหมางกับซือเฮียทั้งสี่กันสักคราว ก็จะต้องสมัครสมานการวิวาห์ครานี้ให้สำเร็จจงได้ เมื่อคิดเช่นนั้น แต่ยังคงส่งเสียงหนัก ๆ ถามต่อไป

"ท่านรู้จักพัดนี้ได้อย่างไร ?"

เล่งจ้วงจี่กังวลความเป็นอยู่ของเตี้ยงอุ้ยหงส์ตอนนี้ยิ่งนัก ตกลงใจจะไม่รื้อฟื้นถึงเรื่องบนเหลาสุราฮ่งฮกติ้ง ขณะจะตอบอย่างนอบน้อม พลันได้ยินเก็งจีฮุ้นที่ยังขุ่นเคืองไม่คลาย ความอำมหิตที่ยังมิสลายไปจากใจสอดเสียงหนัก ๆ ขึ้นว่า

"ผู้อาวุโสไยรู้แล้วแสร้งถาม เรื่องนี้ไปถามเตี้ยงอุ้ยหงส์ผู้เป็นศิษย์รักไยมิใช่ยิ่งกระจ่างแจ่มชัดกว่ามันดอกหรือ ?"

เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่าต้องย่ำแย่เป็นแน่แท้ แต่จะห้ามปรามก็มิทันท่วงทีแล้ว

สีหน้าที่เพิ่งผ่อนคลายความเคร่งเครียดของค้วงเอี๊ยวจื้อก็เย็นชาลงไปอีกครั้งจริง ๆ นางเหลียวมาจ้องหน้าเก็งจีฮุ้น แล้วถามเสียงหนัก ๆ ขึ้น

"โกวเนี้ยท่านนี้เป็นใคร ?"

เก็งจีฮุ้นตอบอย่างไม่ลังเลรีรอว่า

"ข้าพเจ้าคือเก็งจีฮุ้นภรรยาของเล่งจ้วงจี่"

ค้วงเอี๊ยวจื้อพอฟังหน้าพลันชีดขาวทันที แต่ดวงตากลับปรากฏประกายเจิดจ้า เม้มริมฝีปากจนแนบแน่น บ่งบอกความขุ่นเคืองแค้นจนสุดแสนสาหัส ท่าทีมีความผิดหวังอย่างรุนแรง จนร่างสั่นระริกเบา ๆ ถลึงจ้องมองเก็งจีฮุ้นอยู่เป็นเวลาเนิ่นนานก็ไม่อาจเปล่งเสียงจากปากได้

เตี้ยงอุ้ยเม้งที่ซึมเซาสัตย์ซื่อ ยังมิทราบว่าสถานการณ์ย่ำแย่สาหัสพอได้ฟังว่าเล่งจ้วงจี่มีภรรยาแล้ว ก็ตะเบ็งเสียงอันกลัดกลุ้มขุ่นเคืองขึ้นตักเตือนว่า

"ม่วยฮู เราเตือนท่านจะอย่างไรก็อย่าเป็นเช่นเรา มีภรรยาตั้งห้าคนโดยเฉพาะไม่อาจจะไปมีภรรยาที่ขี้หึงชอบร้องไห้ และมักริษยาว่าร้าย..."

คำพร่ำกล่าวมิทันจะจบสิ้น พลันเห็นค้วงเอี๊ยวจื้อตาเป็นประกายคมวาว เหลียวขวับมาจ้องหน้าเล่งจ้วงจี่ แล้วเค้นเสียงขึ้นว่า

"ท่านนับเป็นคนเสเพลที่เจ้าชู้กรุ้มกริ่มดั่งคำเล่าลือกันจริง ๆ หงส์ยี้ของเรานัยน์ตาบอดไปเอง"

วาจาชะงักชั่วขณะ ท่าทีเปลี่ยนเป็นเกรี้ยวกราดรันทด ตวาดถามขึ้นว่า

"ท่านเคยใช้พัดจีบนี้ฆ่าคน ?"

กล่าวจบคำสะบัดข้อมือเบา ๆ ประกายสีทองพลันกระจายจ้า พัดจีบคลี่ออกดังควับใหญ่ ท่ามกลางแสงอาทิตย์ที่เรืองรอง ประกายสีทองแวววับจนจับตา

เล่งจ้วงจี่รีบเหลือบแลไปที่พัดในมือค้วงเอี๊ยวจื้อแวบหนึ่ง คาดหมายไม่ถึงว่า วาจาเก็งจีฮุ้นคำเดียว ได้ทำให้สถานการณ์ที่เริ่มจะผ่อนคลายกลายเป็นดี กลับเลวร้ายจนเป็นเช่นนี้ ดังนั้นเมื่อถูกคาดคั้นถามไถ่ ย่อมไม่มีวาจาจะแก้ตัวได้

เก็งจีฮุ้นพอได้ฟังว่าเล่งจ้วงจี่เคยใช้พัดนี้ไปฆ่าคน ก็บังเกิดความตื่นตกใจขึ้นมาบ้าง มองดูสามีที่อับจนถ้อยคำจะตอบโต้แวบหนึ่ง รู้ดีว่าต้องมีเรื่องเช่นว่าจริง จึงเกิดความคิดขึ้นแล้วแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ในเมื่อมอบพัดให้แก่ผู้อื่นดูแลรักษา ผู้อื่นย่อมมีสิทธิ์จะใช้ป้องกันตัวขับไล่ศัตรู..."

ค้วงเอี๊ยวจื้อพอฟังสีหน้าแปรเปลี่ยนไปอีกครั้ง มิรอให้เก็งจีฮุ้นกล่าวจบก็ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดสอบถามขึ้น

"หรือที่ทำให้สำนักเราเพาะศัตรูกล้าแข็ง เข้าไปรุกรานรังควานจนถึงถิ่นก็เป็นเรื่องสมควรด้วย ?"

เก็งจีฮุ้นไม่มีเจตนาที่จะอ่อนข้อยอมแพ้ จึงแค่นเสียงเย็นชาโต้ไปว่า

"สำนักท่านผลักไสความรับผิดชอบทั้งมวลมาที่สามีข้าพเจ้า มิต้องไปแยแสสนใจพวกมัน"

ค้วงเอี๊ยวจื้อพอฟังโทสะดาลเดือดจนตัวสั่นสะท้าน ตวาดเสียงกราดเกรี้ยวว่า

"วาจาของท่านไม่มีเหตุผลจะรับฟัง ผู้ใดต้องการถามไถ่ท่าน ?"

เก็งจีฮุ้นชี้ไปที่เล่งจ้วงจี่อย่างขุ่นเคือง กระชากเสียงว่า

"มันเป็นสามีของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าย่อมมีสิทธิ์ถามไถ่"

ค้วงเอี๊ยวจื้อแค่นหัวร่อแล้วกล่าวเสียงหนักหน่วงขึ้น

"ในเมื่อท่านจะต้องสอดตัวเข้าเกี่ยวข้องให้ได้ จะขอเพียงท่านสามารถเอาชัยพัดในมืออาตมา ข้อผิดพ้องหมองใจของเล่งจ้วงจี่กับสำนักเรา จะเลิกล้มไปหมดสิ้น"

"ตกลง ผู้อาวุโสโปรดประทานการรุกไล่มา"

กล่าวแล้วพลิ้วกายออกไปยี่สิบเชียะ ดูผิวเผินคล้ายดั่งจะหลีกหนีจากซากศพอันเนืองนองด้วยโลหิตบนพื้น แต่ความจริงระวังโจรเฒ่าคูตั้งชวนที่อยู่ด้านหลังจะลอบประทุษร้ายต่างหาก

เล่งจ้วงจี่รู้เจตนาของเก็งจีฮุ้นดี พร้อมกันนั้นก็เข้าใจแล้วว่าไฉนวันนี้นางจึงได้มีโทสะจนเกิดความอำมหิตคิดฆ่าฟัน แต่โดยสรุปเป็นเพราะความหึงหวงริษยาเท่านั้น ตั้งอกตั้งใจจะเข่นฆ่าทำลายท่างของตนกับเตี้ยงอุ้ยหงส์ให้ขาดสะบั้นไปจากกัน

แต่ทว่าเก็งจีฮุ้นคือเลือดเนื้อเชื้อไขของอาจารย์ผู้มีพระคุณ ปวยฮวย-นึ่งเฮี้ยบที่เป็นซือบ้อก็รักนางยิ่งกว่าชีวิตจิตใจ และนางยังเป็นภรรยาที่ถูกต้องตามประเพณีของตนอีกด้วย

เล่งจ้วงจี่เข้าใจกระจ่างยิ่ง ในโลกนี้มิว่าภรรยาใด ไม่มีผู้ใดจะมิมุ่งหวังได้ความรักจากสามีเพียงลำพัง ระมัดระวังสตรีใดจะข้องแวะเข้ามาก้าวก่ายอยู่ทุกเวลา นี่คล้ายดั่งเป็นเรื่องธรรมดาที่ถูกต้องสมควร

เสียงตวาดเกรี้ยวกราดพอดัง เก็งจีฮุ้นกับค้วงเอี๊ยวจื้อก็ได้ประมือกันขึ้นแล้ว

เล่งจ้วงจี่ตื่นตกใจยิ่งนัก นึกขึ้นได้ในบัดดลว่าเก็งจีฮุ้นมีครรภ์อยู่ และนางเมื่อมีความขุ่นเคือง ถึงกับลงมือฆ่าห้าพยัคฆ์ไต้ฮ้อ ย่อมมิอาจจะปล่อยให้นางไปสู้ค้วงเอี๊ยวจื้อซึ่งมีเกียรติภูมิกระเดื่องเลื่องลือแผ่นดินยุคก่อนได้อีก

เพ่งมองจ้องไป เห็นเงาสีม่วงและเหลืองสองสายฉวัดเฉวียนวนเวียนดุจดั่งประกายไฟ วูบวาบไปทั้งล่างและบน บางครั้งเห็นเงาพัดกระพืออยู่วูบวาบ บางครั้งประกายสีม่วงกระจายแผ่กว้าง ยามช้าคล้ายเป็นใบไม้พลิ้วละลิ่ว ยามเร็วคล้ายเป็นสายฟ้าแลบมา ทำให้ผู้ยืนดูต้องอกสั่นขวัญหายสมองหมุนตาลาย

ค้วงเอี๊ยวจื้อนับว่าไม่เสียทีที่เป็นยอดฝีมือฝ่ายสตรีครั้งอดีต พัดจีบก้านทองในมือมีกระบวนท่าอันลึกล้ำพิสดารปานปาฏิหาริย์ ทั้งปาดทางขวาง

สกัดจิ้มทางตรง กรีดฟาดตบปัด พัดพลิ้วละลิ่วดุจดั่งเป็นประกายทองละล่องจากท้องฟ้า อานุภาพเกรี้ยวกราดดุร้ายน่าหวาดหวั่นใจ

เก็งจีฮุ้นมีท่าร่างที่แคล่วคล่องพิสดาร กระบี่จีฮั้วเกี่ยมในมือได้ใช้เพลงกระบี่ที่ขึ้นชื่อลือกระเดื่องของงื่อฮุ้นเซียนกีเมื่อร้อยกว่าปีก่อน รุ้งสีม่วงพุ่งทะลักดุจเป็นทะเลยามมรสุม พลังกระบี่แผ่กระจัดกระจายเข้ารายล้อมจนเสียงดังซู่ซ่าหวีดหวิวน่าหวาดหวั่น

เล่งจ้วงจี่ดูออกได้ว่า ค้วงเอี๊ยวจื้อมิได้ทุ่มเทกำลังเข้ารุกไล่จนเต็มที่คล้ายดั่งยังมีกำลังเหลือไว้ต่อต้านกับเล่งจ้วงจี่อีก เก็งจีฮุ้นนั้นรู้ดีว่า ค้วงเอี๊ยว-จื้อมีกระบวนท่าพัดอันสูงล้ำปานเทพยดา คิดจะใช้เพลงกระบี่ของงื่อฮุ้นเซียนกีไปเอาชัย คล้ายมิใคร่ง่ายดายนัก แต่เก้ากระบี่จักรวาลของอสูรกระบี่ก็อำมหิตโหดเหี้ยมจนเกินไป หากแม้นพลาดพลั้งรั้งมิทัน ไหนเลยจะเป็นเรื่องเล็กเช่นทารกเล่นกัน

เล่งจ้วงจี่ดูชัดตาแล้วก็สำนึกเสียใจยิ่ง ที่มิได้ถ่ายทอดแปดกระบี่ฟ้าดิน (เคี่ยงคุนโป๊ยเกี่ยม) ให้แก่ภรรยาที่รัก แต่เมื่อนึกถึงคำมั่นสัญญาที่ได้ลั่นปากให้แก่เฒ่านิรนาม ก็รู้สึกว่าตนไม่อาจจะเห็นแก่เรื่องส่วนตัวไปทำลายสัจจะ-วาจาได้

เล่งจ้วงจี่กลัวเกรงยิ่งว่าภรรยาหากสู้ไปนาน จะกระทบกระเทือนต่อสายโลหิตในครรภ์ ดังนั้นรีบเกร็งพลังไว้ในจุดศูนย์แล้วกล่าวเสียงก้องอย่างนอบน้อม

"เพลงพัดของผู้อาวุโสยอดเยี่ยมลึกล้ำ ผู้เยาว์ก็คิดใคร่จะขอน้อมรับทราบไม้ตายไว้ประดับความรู้บ้าง"

ขณะว่ากล่าวก็กระชากกระบี่เกียงฮั่นเกี่ยมออกจากฝัก ประกายยะเยียบพุ่งยาวออกมาจนเจิดจ้าแวววาว

เก็งจีฮุ้นกับค้วงเอี๊ยวจื้อที่สู้อย่างดุเดือดชุลมุนพอได้ฟังต่างกระโดดออกจากกันไปคนละยี่สิบเชียะ

ค้วงเอี๊ยวจื้อเห็นเล่งจ้วงจี่มือถือกระบี่เตรียมพร้อม ก็ผงกศีรษะด้วย

ความขุ่นเคืองขึ้นทันที เปล่งเสียงหนัก ๆ ไป

"ประเสริฐมาก ที่เราดั้นด้นมาเป็นระยะทางพัน ๆ ลี้ ก็เพื่อต้องการหาท่านเท่านั้น"

เสียงหลุดจากปากร่างสะอึกปราดเข้าหา แขนขวาสะบัดวูบ มีประกายทองวงกลมพุ่งวาบออกไปในบัดดล ชั่วพริบตาการจู่โจมก็ถึงเบื้องหน้าของเล่งจ้วงจี่ นับว่าว่องไวยิ่งไปกว่าเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่งเสียอีก

เล่งจ้วงจี่ใจสะท้านหวั่นไหว เพลงพัดนี้นับว่าลึกล้ำพิสดารอย่างแท้จริง ได้ดูผิวเผินรู้สึกเป็นกระบวนท่าธรรมดาสามัญ แต่ความจริงนั้นพลิกแพลงจนไม่มีขอบเขตจำกัด ดังนั้นรีบถลันร่างเบี่ยงออกไปยี่สิบกว่าเชียะ พร้อมกับส่งเสียงก้องกังวานขึ้น

"ผู้อาวุโสโปรดหยุดมือ ผู้เยาว์มีวาจาจะว่ากล่าว"

ค้วงเอี๊ยวจื้อเห็นกระบวนท่าแป๊ะฮะจ้าปั่ง ถึงกับถูกเล่งจ้วงจี่หลบเลี่ยงไปได้ในขณะที่ปลายพัดถึงปลายคางของเล่งจ้วงจี่แล้ว ก็ตื่นตกใจมิใช่น้อย หากเปรียบกับเก็งจีฮุ้นผู้ภรรยา นับว่ายังยอดเยี่ยมกว่าอีกขั้นหนึ่งจริง ๆ

ยามนี้นางพลันชะงักร่างตามคำบอกเล่า ตาแววววาวจับจ้องมองเล่ง-จ้วงจี่จนแน่วนิ่ง ถามเสียงหนัก ๆ ไปว่า

"มีวาจาใดจงรีบกล่าวมาให้หมดสิ้นโดยด่วน"

เล่งจ้วงจี่มาตรแม้นจะหน้าเคร่งเครียดลงบ้าง แต่ยังคงถามอย่างนอบน้อมต่อไป

"ผู้อาวุโสประมือกับผู้เยาว์ในคราวนี้ มีเจตนาที่หมายจะช่วงชิงคัมภีร์ในอกเสื้อของผู้เยาว์ด้วยหรือไม่ ?"

ค้วงเอี๊ยวจื้อพอฟัง โทสะพลันดาลเดือดเป็นการใหญ่ ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดไปว่า

"เหลวไหล ? คัมภีร์ของจอมอสูรร้ายเล่มนั้นในสายตาของผู้ละโมภหลงจิตใจทะเยอทะยานหมายจะเป็นใหญ่ในบู๊ลิ้มอย่างชั่วช้าสามานย์ จึงนับว่ามีค่ามหาศาลได้จริง แต่ในสายตาของเราค้วงเอี๊ยวจื้อ มันมีค่าดุจดั่งเศษสวะเท่านั้น"

ประมุขพรรคไต้ฮ้อก้าคูตั้งชวนที่เกร็งกำลังหมายจะลอบฉวยโอกาสหาผลประโยชน์ ฟังจนหน้าแดงฉาน ถลึงจ้องมองค้วงเอี๊ยวจื้ออย่างดุดันไปวูบหนึ่ง

เล่งจ้วงจี่บังเกิดความเคารพนับถือขึ้นในทันที ประคองกระบี่น้อมกายกล่าวว่า

"ผู้เยาว์จะขอก้าวร้าวล่วงเกินแล้ว"

เสียงขาดคำกระบี่ในมือสะบัดวูบ แล้วเสือกแทงไปอย่างว่องไว ปลายกระบี่มีประกายแผ่กระจายออกเป็นร้อย ๆ พัน ๆ สาย ครอบคลุมจุดสำคัญที่ทรวงอกค้วงเอี๊ยวจื้อไว้จนหมดสิ้นทันที

ค้วงเอี๊ยวจื้อมิโต้ตอบวาจา พลิ้วกายวูบแล้วสะบัดพัดในมือตีโต้กลับแต่นางดูออกว่า เพลงกระบี่ที่เล่งจ้วงจี่ใช้มาครานี้ ไม่ละม้ายเหมือนกับเพลงกระบี่ที่เก็งจีฮุ้นใช้ออกมาเมื่อครู่เลยสักท่าเดียว

ดังนั้นพอกระบวนท่าตีโต้ใช้ นางรีบทุ่มเทไม้ตายที่ฝึกปรือมาในชั่วชีวิตออกมาจนหมดสิ้น พัดจีบคลี่หุบอยู่ดังควาก ๆ มิขาดหู กระบวนท่าพิสดารลึกล้ำจนสุดหยั่งคะเน บางครั้งจี้สกัดตามจุดเส้นสำคัญ บางครั้งคลี่ออกกรีดปาดไปตามข้อพับ รุกไล่อย่างแคล่วคล่องเหมาะสม ประกายพัดฉวัดเฉวียนวนเวียนจนกลายเป็นประกายทองเต็มท้องฟ้า นับว่าเพลงพัดของค้วงเอี๊ยว-จื้อเป็นเอกแต่ผู้เดียวในบู๊ลิ้ม สมดั่งกิตติศัพท์ที่ร่ำลือไม่ผิดเพี้ยน

เนื่องจากเล่งจ้วงจี่มิได้ถือค้วงเอี๊ยวจื้อเป็นศัตรูคู่อาฆาต จึงมิได้ใช้ไม้ตายออกเข่นฆ่าประหาร อย่าว่าแต่นางยังเป็นผู้มีอาวุโสที่เกียรติภูมิอันดีงามกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน และเป็นอาจารย์ของเตี้ยงอุ้ยหงส์อีกด้วย ดังนั้นเพียงใช้กระบี่ฟ้าดินอันมีความพลิกแพลง แต่นุ่มนวลไม่โหดร้ายต่อสู้กับค้วงเอี๊ยวจื้ออย่างเยือกเย็นไป

คูตั้งชวนที่เป็นเฒ่าเจ้าเล่ห์อันกลอกกลิ้ง เพ่งมองจ้องดูอยู่อย่างเคร่ง-เครียด ลอบสังเกตดูเล่งจ้วงจี่อยู่ด้วย เมื่อพิจารณาท่าร่างกับเพลงกระบี่ของเล่งจ้วงจี่ ต่างรู้ดีว่าเยือกเย็นสบาย มองปราดเดียวก็แน่ใจว่ามิได้ทุ่มเท

กำลังจนสุดฝีมือมา

มองดูกระบี่เกียงฮั่นเกี่ยมในมือเล่งจ้วงจี่ บางครั้งสะบัดจนกลายเป็นดอกไม้เงินพลิ้วกระจายหลายพัน บางครั้งสลายตัวกลายเป็นคลื่นกระบี่ที่ทะลักทลาย บางครั้งเหลือเพียงสายเดียวที่เสือกแทงตรงเข้าใส่ แต่มีบางครั้งก็กลายเป็นเงามากมายหลายร้อยพันทะลวงแทงเข้ามาทุกแห่งหน

ดูตั้งชวนดูออก เพลงกระบี่ชุดนี้ทางผิวเผินค่อนข้างดูนุ่มนวล แต่ความจริงเกี้ยวกราดดร้าย กระบวนท่าค่อนข้างดูง่ายดายธรรมดา แต่ความจริงเปลี่ยนแปลงจนพลิกแพลงเหลือล้ำสุดคะเน มาตรแม้นมีอานุภาพอันน่าสยดสยอง แต่ก็มิใช่เป็นเก้ากระบี่จักรวาลของอสูรกระบี่เป็นอันขาด พร้อมกันนั้นโจรเฒ่าก็ดูออกว่าเล่งจ้วงจี่ตั้งอกตั้งใจจะถนอมเกียรติภูมิของค้วง-เอี๊ยวจื้อไว้ มิยินยอมจะเอาชัยต่อนางไปในเวลารวดเร็ว

โจรเฒ่าเมื่อเห็นความข้อนี้ได้ชัดตา ย่อมมิกล้าจะลงมือลอบจู่โจมเก็งจีฮุ้น จำเป็นต้องอดกลั้นใจรอคอยไปอีกชั่วครู่

ขณะเวลานั้น เสียงตวาดอันสดใสดังแล้วประกายพัดพลันหายวับไปกับตา ค้วงเอี๊ยวจื้อที่ต่อสู้อย่างดุเดือดพลันพลิ้วกายถอยปราดไปเจ็ดเชียะ พร้อมกันนั้นตวาดเสียงเกรี้ยวกราดถามขึ้น

"ท่านไฉนมิใช้เก้ากระบี่จักรวาลมา ?"

เล่งจ้วงจี่อธิบายอย่างนอบน้อมขึ้น

"ผู้เยาว์เคารพต่อคำสั่งของอาจารย์ หากมิใช่คู่ต่อสู้กับหมู่มหาโจรอันชั่วร้ายเลวทราม ไม่อาจใช้เก้ากระบี่จักรวาลไปประหารได้"

ค้วงเอี๊ยวจื้อสู้จนมีโทสะดาลเดือดแล้ว จึงแค่นหัวร่อกล่าวขึ้น

"ท่านอย่าได้มีเจตนาแสร้งอมภมิไว้ เมื่อท่านไม่อาจเอาชัยพัดจีบในมือเรา ท่านจะต้องไปที่ตำหนักกิมเฮี้ยเก็งในภูเขาเทียนซัว คุกเข่าเป็นเวลาสามวันเต็ม ๆ"

เล่งจ้วงจี่พอฟังโทสะก็ระเบิดขึ้น แต่ยังคงพยายามข่มกลั้นไว้ กล่าวเสียงหนัก ๆ ไป

"ผู้เยาว์มิใช้เก้ากระบี่จักรวาล ก็สามารถเอาชัยในพัดจีบของผู้อาวุโสได้เช่นกัน"

ค้วงเอี๊ยวจื้อขบกรามแนบแน่น เค้นเสียงขึ้นว่า

"ประเสริฐมาก นี่เป็นเรื่องที่เรามุ่งหวังอย่างยิ่งอยู่ มิเช่นนั้นเราก็ไม่มีทางจะกลับไปรายงานให้แก่ซือเฮียเจ้าสำนักได้"

เสียงหลุดปากร่างโถมปราดเข้าใส่ พัดจีบสะบัดวูบก็กลายเป็นเงาพร่างพรายเต็มท้องฟ้า ครอบคลุมใส่เล่งจ้วงจี่อย่างดุร้ายรุนแรง กระบวนท่าผิดแปลกกว่าเมื่อครู่นี้โดยสิ้นเชิง

เล่งจ้วงจี่มีเพลิงโทสะดาลเดือดขึ้นแล้ว ตกลงใจจะสยบความโอหังของค้วงเอี๊ยวจื้อให้รู้สำนึกตัวเสียบ้าง ดังนั้นพอหลบกระบวนท่าแรกไปได้ ลอบใช้พลังลมปราณดาวเหนือมรกต (แซกั้งขี่) แผ่พุ่งเข้าในกระบี่ ประกายกระบี่พลันกระจายจ้า จนกลายเป็นสีเขียวเรืองรอง แต่ยังใช้แปดกระบี่ฟ้าดินออกต่อต้านเช่นกัน

การใช้ในครานี้ก็ผิดแปลกไปกว่าคราต้นมากมาย เห็นประกายสีเขียวยาวเยียดดุจดั่งเป็นสายรุ้ง พุ่งวนเวียนไปรอบข้างดั่งเป็นป่ากระบี่ อานุภาพอันดุดันครานี้เฉกเช่นกับมังกรวิปลาสทะลึ่งขึ้นมาอาละวาดบนท้องฟ้า เป็นอานุภาพอันสั่นขวัญสะท้านใจ

ค้วงเอี๊ยงจื้อลอบตระหนกตกใจยิ่ง ดูท่าทีของเพลงกระบี่นี้เป็นเช่นดั่งเมื่อครู่ แต่ความจริงกลับผิดแปลกอยู่บ้าง รู้สึกว่าประกายกระบี่ที่เย็นยะเยียบ สามารถแทรกซึมเข้ากระทบผิวกาย จนในช่วงเวลานี้ แม้มิถึงกับต้องปั่นป่วนจนเสียกระบวน แต่พัดที่จู่โจมก็มิได้แคล่วคล่องดุจดั่งเมื่อตอนต้นแล้ว

เล่งจ้วงจี่รุกไล่จนมีความคึกคักกระตือรือร้น พลันตวาดเสียงสะเทือนประสาทขึ้น

"ผู้อาวุโส รับข้าพเจ้าอีกสามกระบี่ดู !"

เสียงหลุดปากร่างพลิ้ววาบดุจกับสายฟ้า กลายเป็นเงาสีขาวหลายสิบสาย

ขึ้นในบัดดล

เตี้ยงอุ้ยเม้งที่ยืนมองจนตะลึงลาน พลันแผดร้องด้วยความแตกตื่นตกใจ

"ม่วยฮูอย่าทำเช่นนั้น ท่านไม่อาจโค่นค้วงเอี๊ยวจื้อให้พ่ายแพ้ได้ เพราะท่านได้กักขังม่วยม่วยเราอยู่ในวัดไต้ฮุดยี่..."

เสียงร้องมิทันจะขาดคำ พลันเห็นคูตั้งชวนเพ่งสายตาอันชั่วร้ายจ้องทางเก็งจีฮุ้น พร้อมกับตวาดเสียงเกรี้ยวกราดถามขึ้น

"ธิดาของเล่าฮู ถูกนางแพศยานี้เป็นคนฆ่าหรือ ?"

ตวาดถามออกไป มิเห็นมันขยับไหล่ทำท่าร่างก็ถลันปราดมาที่เบื้องหน้าเก็งจีฮุ้น ไม้เท้างูในมือควงแล้วฟาดเข้าใส่ศีรษะเก็งจีฮุ้นอย่างดุดันโหดร้าย

พริบตาเดียวกับที่คูตั้งชวนถลันกายเข้าจู่โจม ชายฉกรรจ์อาภรณ์รัดกุมอีกยี่สิบกว่าคนคล้ายดั่งได้ลอบนัดหมายกันแล้ว มันพากันส่งเสียงโห่ร้องแล้วฮือลงจากบันไดมาดั่งน้ำบ่า โถมเข้าใส่สามนักพรตของฮ่วงซัวอย่างรวดเร็ว

เตี้ยงอุ้ยเม้งพอเห็นโทสะพลันดาลเดือด แผดเสียงด่าจนกึกก้อง

"เจ้าสุนัขชาติชั่วที่ไม่รักหน้าทั้งฝูงใหญ่ ตัวเฒ่าฉวยโอกาสลอบทำร้ายตัวเล็กฮือเข้ากลุ้มรุมจู่โจม เราเตี้ยงตั้วเอี๊ยจะกำจัดความอยุติธรรมแล้ว"

เสียงกึกก้องพอแผดร้อง ร่างโถมไปที่ด้านหลังของชายฉกรรจ์ยี่สิบกว่าคนซึ่งกำลังกลุ้มรุมใส่สามนักพรตฮั่วซัว ค้อนมหึมาควงขึ้นจนกลายเป็นม่านสีดำอันกว้างใหญ่ ทะลวงเข้าไปจนมีเสียงแผดร้องอันโหยหวนดังระงมขึ้นทันที

เล่งจ้วงจี่มั่นใจว่าเก็งจีฮุ้นสามารถต้านทานคูตั้งชวนอยู่ ดังนั้นฉวยโอกาสที่ทุกคนกำลังวุ่นวายอยู่ในการต่อสู้รุกไล่ใส่ไปสามกระบี่อย่างเร่งร้อนรวดเร็ว ประกายอันเจิดจ้ากระจายออกไปจนกว้างขวางไพศาล ครอบคลุมร่างค้วง-เอี๊ยวจื้อไว้ในระหว่างกลางได้ทันที จนทำให้นางมิอาจจะเลี่ยงหลีกหนีอย่างไรได้อีกแล้ว

ค้วงเอี๊ยวจื้อรู้แต่แรกว่าพัดในมือไม่อาจจะใช้ได้คล่องแคล่วดั่งเดิม

ไหนเลยจะทนการจู่โจมอันเกรี้ยวกราดหักโหมของเล่งจ้วงจี่ในครั้งนี้ นางจึงถูกรุกจนมือไม้ปั่นป่วนไปในบัดดล

ส่วนเก็งจีฮุ้นตอนนี้ นางหลบการฟาดอย่างหักโหมอำมหิตของคู-ตั้งชวนไปได้แล้ว ตวาดเสียงกราดเกรี้ยวออกไป ใช้เก้ากระบี่จักรวาลอันสะท้านแผ่นดินออกตีโต้ ประกายสีม่วงพุ่งวาบดุจเป็นรุ้งยาว อานุภาพดุร้ายดุจกับเป็นน้ำทะลักจากทำนบ เสียงครืนครั่นดุจดั่งฟ้าร้อง พุ่งเข้ารายล้อมคตั้งชวนทันที

คูตั้งชวนตื่นตกใจใหญ่หลวงนัก รู้สึกไม่มีทางที่จะปัดป้องต้านทานได้ แต่มันอย่างไรก็เป็นผู้เหี้ยมหาญที่ผ่านการต่อสู้จนช่ำชองโชกโชน อาศัยประสบการณ์ที่ชำนาญมาหลายสิบปี ตวาดก้องแล้วรีบควงไม้เท้างูจนกลายเป็นม่านไม้เท้าอันเข้มแข็งแกร่งกร้าวรอบร่าง

เก็งจีฮุ้นแค่นหัวร่อเสียงเย็นชา ลอบเกร็งพลังลมปราณในร่างขึ้นใส่ตัวกระบี่ ประกายสีม่วงพลันแผ่กว้างออกมาร่วมเชียะเศษทันที ตวาดแล้วรีบใช้ท่าชุนปังไท่ฮีออกไปในบัดดล

มีเสียงติงตังดังขึ้นเบา ๆ อยู่ถี่ยิบ โลหะกระทบกันผ่านแล้วประกายสีม่วงก็ได้พุ่งวาบเข้าตัดไม้เท้าที่งอหงิกดั่งตัวงูจนขาดกระจุยกระจาย พร่างพรายไปดุจดั่งเป็นฝูงตั๊กแตน จนเสียงหึ่ง ๆ ทั่วทั้งบริเวณ

โจรเฒ่าคราวนี้แตกตื่นตกใจจนขวัญหาย เหงื่อยะเยียบไหลโชมกาย มันคาดหมายไม่ถึงจริง ๆ ว่าเก็งจีฮุ้นจะมีกระบี่ที่สูงล้ำสุดยอดเช่นนี้ได้

เหลียวมองดูหัวหน้าหน่วยทั้งยี่สิบกว่าคน พากันแผดร้องครวญครางดังโหยหวน ล้มฟุบลงไปทีละคนไม่หยุดยั้ง ชั่วพริบตาบาดเจ็บล้มตายมากไปกว่าครึ่งแล้ว นักพรตทั้งสามของฮั่วซัวต่างใช้กระบี่ค่มือกันคล่องแคล่วดร้ายส่วนชายฉกรรจ์ร่างใหญ่ที่ใส่แพรต่วนสีดำควงค้อนออกฆ่าฟันอย่างดุดันปานพยัคฆ์ร้ายหลุดจากกรง

โจรเฒ่าตั้งชวนรู้ดีว่าสถานการณ์ย่ำแย่แน่แล้ว มีแต่ต้องปลีกตัวหลบหนีไปสักชั่วคราว กลับสู่สำนักใหญ่ระดมกำลังทั้งมวลมาต่อต้านจัดการกับ

เล่งจ้วงจี่จึงจะได้

พอตกลงใจได้คิด รีบตวาดเสียงหนัก ๆ แล้วสะบัดไม้เท้างูที่เหลือเพียงครึ่งท่อน รวมพลังทั้งมวลเท่าที่มีพุ่งเข้าใส่ใบหน้าเก็งจีฮุ้นอย่างดุดันรุนแรง พร้อมกับสะบัดแขนเสื้อกว้างใหญ่พุ่งกายถอยหนีไปในบัดดล

เก็งจีฮุ้นใช้กระบวนท่าชุนปังไท่ฮีออกไปหลายคราด้วยเจตนาแน่วแน่จะฟันอาวุธของโจรเฒ่าให้ขาดสะบั้นไปสิ้น จนโจรเฒ่าต้องสยบยอมอยู่ในบารมี ดังนั้นนางเนื่องจากมีโทสะเกิดขึ้นหลายครา และเกร็งกำลังใช้เก้ากระบี่จักรวาลไปหลายครั้ง จนรู้สึกลำไส้ปั่นป่วนคิดใคร่จะอาเจียน

ยามนี้พลันได้ยินโจรเฒ่าตวาดเสียงกึกก้อง เงาสีดำสายหนึ่งพุ่งวาบเข้าใส่หน้า ต้องแตกตื่นเป็นยิ่งนัก เข้าใจผิดคิดว่าเป็นอาวุธลับ จึงรีบสะบัดกระบี่ในท่าไชหงส์เตียงฉี่ฟันฟาดเข้าใส่จุดดำนั้นทันที

การสะบัดฟาดครานี้ ทำให้มีเสียงระเบิดดังเปรื่องปร่างสนั่นหวั่นไหว ประกายกระจายจ้าไปมากมายหลายจุด สะเทือนจนแขนขวาชาวูบกระบี่แทบหลุดกระเด็น สร้างความตื่นเต้นตกใจจนกรีดร้องขึ้นอย่างลืมตัว

เพ่งมองดูอีกครั้ง อาวุธลับที่ฟาดร่วงกระเด็นลงไป ที่แท้คือไม้เท้างูครึ่งท่อนนั่นเอง เมื่อเหลียวมองหาโจรเฒ่าคูตั้งชวนอีกคราว เห็นกำลังกระโดดขึ้นไปบนหลังคาโบสถ์ด้านตะวันตก จึงตวาดสำทับแล้วพุ่งกายตามติดไปในบัดดล

โจรเฒ่าคูตั้งชวนพอหลบหนี บรรดาชายฉกรรจ์อาภรณ์รัดกุมที่ยังกระเสือกกระสนสู้ตายอยู่อีกสิบกว่าคนก็วุ่นวายอลเวงไปในบัดดล เสียงตวาดดังสับสนอลหม่าน แตกฮือหนีออกไปทางนอกโบสถ์จนวุ่นวาย

เล่งจ้วงจี่ที่กำลังส้อย่างดดัน พลันได้ยินเสียงกรีดร้องของเก็งจีฮุ้นก็ตื่นตกใจยิ่ง ลอบชายตามองดู เห็นคูตั้งชวนกระโดดหนีไปบนหลังคาโบสถ์หมายหลบหนี เข้าใจว่ามันทำร้ายต่อเก็งจีฮุ้นแล้วผละไป จึงตวาดเสียงก้องสำทับขึ้น

"ไม่ทิ้งชีวิตไว้จะคิดหนีหรือ ?"

เสียงตวาดปานฟ้าผ่าพอดัง กระบี่ในมือสะบัดฟาดอย่างดุดันสองคราจนค้วงเอี๊ยวจื้อถอยกรูด ๆ ออกไป แล้วรีบพุ่งกายขึ้นอากาศ ติดตามล่าตัวคูตั้งชวนอย่างชิงชังอาฆาต

โจรเฒ่าคูตั้งชวนพบเห็นทางด้านตะวันตกนี้เป็นป่าร้างอันรกรุงรัง รู้ดีว่ายากที่จะหนีเอาตัวรอดได้ จึงสะบัดแขนเสื้อกว้างใหญ่จนร่างวกไปในอากาศพุ่งปราดเข้าทางซากปรักหักพังด้านตะวันตกเฉียงเหนือ

เก็งจีฮุ้นกับเล่งจ้วงจี่ต่างพุ่งกายฝ่าอากาศไล่ติดตามทั้งสองขึ้นถึงบนหลังคาโบสถ์ได้ในเวลาแทบพร้อมกัน แต่โจรเฒ่าคูตั้งชวนได้กระโดดไปที่ซากหินปูนทางหลังโบสถ์แล้ว

เล่งจ้วงจี่โกรธแค้นเป็นการใหญ่ ปลายเท้าสะกิดสันหลังคาโบสถ์ร่างพลันละลิ่วขึ้นในอากาศ กระบวนท่ายิบไฮ้ชังเล้ง (พญามังกรมุ่นทะเล) ผสานกับหลักวิชาซิงเกี่ยมฮะอิด (ผนึกร่างในกระบี่) จนกลายเป็นเงาเจิดจ้าบาดตาสายยาวเหยียดพุ่งวาบออกไป พร้อมกับเสียงซู่ซ่าอันน่าหวาดหวั่นดูไปคล้ายเป็นรุ้งยาวพุ่งลงจากฟ้า ทะยานไล่ใส่คูตั้งชวนที่กำลังหลบหนีอย่างไม่คิดชีวิตดุจเป็นสายฟ้าฟาด

ค้วงเอี๊ยวจื้อ เตี้ยงอุ้ยเม้ง ตังฮุ้น ตังเซ็ง และตังหุยที่ตามติดขึ้นไปบนสันหลังคาโบสถ์ พอเห็นร่างของเล่งจ้วงจี่ได้กลายเป็นประกายเขียวเรืองสายยาวเหยียดพุ่งออกไปต่างแตกตื่นตกใจจนร้องอุทานเซ็งแซ่ ตะลึงลานอยู่กับที่ในทันที

คูตั้งชวนที่กำลังหลบหนีจนสุดฝีเท้า พอเหลียวมาแลเห็นยิ่งแตกตื่นจนตัวสั่นขวัญฝ่อ แผดร้องเสียงเกรี้ยวกราดโหยหวนแล้ววิ่งจนสุดฝีเท้าไม่คิดชีวิต ร่างจึงพุ่งปราด ๆ ดุจเป็นเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง

แต่ทว่าประกายเขียวเรืองที่พุ่งฝ่าอากาศมานั้นยังรวดเร็วไปกว่ามันมากมายหลายเท่านัก เห็นว่าจะถึงด้านหลังของโจรเฒ่าในพริบตานี้แล้ว

ช่วงคับขันหวาดเสียวปานชีวิตแขวนบนเส้นด้าย โจรเฒ่าคูตั้งชวนที่วิ่งดั่งคลุ้มคลั่งทางเบื้องหน้า ขยับร่างวูบก็หายวับไปกับตา

เล่งจ้วงจี่ตื่นตกใจเป็นยิ่งนัก รีบรั้งกระบี่แล้วพลิ้วละลิ่วกลับมา พอลงยืนในที่ซึ่งคูตั้งชวนหายสาบสูญ ก็ต้องตื่นเต้นและขุ่นเคืองเป็นยิ่งนัก

ที่แท้มันเป็นบ่อโบราณซึ่งมีความกว้างประมาณสี่เชียะ ขอบบ่อก่อด้วยศิลาสีเขียว ยิ่งลึกก็ยิ่งกว้าง แต่เบื้องล่างมืดมิดสนิท ด้วยสายตาของเล่งจ้วงจี่มองลงไปยังไม่เห็นมีเงาของน้ำเลย

ขณะเวลานั้น เสียงลมพุ่งควับเคว้ียว ปรากฏร่างคนพุ่งตามสับสนเก็งจีฮุ้น เตี้ยงอุ้ยเม้ง สามนักพรตฮั่วซัวพากันกระโดดลงจากหลังคาโบสถ์วิ่งตรงเข้ามาในทิศทางนี้

ตังฮุ้นชะโงกหน้ามองแล้วต้องร้องถามอย่างกระวนกระวาย

"โจรเฒ่ากระโดดเข้าไปในบ่อนี้หรือ ?"

เล่งจ้วงจี่ผงกศีรษะอย่างหงุดหงิดขุ่นเคือง มิได้ตอบออกไป

พลันได้ยินเตี้ยงอุ้ยเม้งส่งเสียงกึกก้องอย่างไม่เดือดร้อน

"ให้เราไปหาก้อนหินใหญ่ทุ่มลงไปดูสักหลาย ๆ ก้อน"

กล่าวแล้วเหวี่ยงค้อนใหญ่ในมือทิ้ง หันกายไปอุ้มก้อนหินใหญ่ที่หนักร่วมร้อยตำลึงทางด้านหลังมา

เล่งจ้วงจี่พอเห็นรีบยื่นกระบี่ขวางหน้าเตี้ยงอุ้ยเม้งไว้ เลิกคิ้วห้ามเสียงหนัก ๆ ว่า

"โจรเฒ่าในเมื่อกระโดดลงบ่อลึก อาจบางทีจะไม่ถึงคราวชะตาขาดหนีรอดจากมหันตภัยครานี้ได้ ทุ่มก้อนหินลงบ่อ ไหนเลยจะเป็นการกระทำของพวกเราที่ถือมั่นในธัมมะ"

พวกนักพรตทั้งสามพากันผงกศีรษะด้วยความเลื่อมใสเคารพ ต่างส่งเสียงชมเชยอย่างจริงใจว่า

"เล่งเซี่ยวเฮี้ยบกล่าวถูกต้องยิ่งนัก หากแม้นมันสามารถหนีเอาชีวิตรอดไปเพราะการนี้ นั่นแสดงว่ามันยังมีบุญกุศลที่สร้างสมไว้ ไม่ถึงกับต้องมาตายในบัดดล หากแม้นมันจมน้ำตายในบ่อน้อย ก็นับเป็นกรรมที่สนองมันในฐานฆ่าฟันผู้คนมากมายสุดคณานับ"

ขณะว่ากล่าวพลันเห็นเก็งจีฮุ้นที่ชะโงกหน้ามองลงไปในบ่อ พริ้มตาสดใสของนางอย่างแช่มช้า ใบหน้าสะคราญขาวซีดราวกระดาษ มือซ้ายก็ลูบคลำอยู่บนทรวงอก ถอยกายไปด้านหลังตลอดเวลา

ตังฮุ้นตื่นตกใจจนรีบร้องโพล่งถามไป

"เล่งฮูหยิน ท่าน..."

เล่งจ้วงจี่พอเห็นก็หน้าถอดสี รีบลนลานเข้าไปประคองเก็งจีฮุ้นไว้ละล่ำละลักถามขึ้น

"เจ้เจ๊บาดเจ็บภายในหรือ ?"

คำถามพอหลุดจากปาก เก็งจีฮุ้นพลันอ้าปากกระอักน้ำสีเหลืองออกมาโอ้กใหญ่

เล่งจ้วงจี่กับนักพรตทั้งสามเห็นต่างตื่นเต้นตกใจจนตะลึงลาน มิทราบว่าเป็นเรื่องราวใดกัน ส่วนตังหุยที่มีอายุเยาว์ คล้ายดั่งเข้าใจความหมายรีบร้องขึ้นว่า

"ต้องเป็นเพราะบ่อนี้มิได้ใช้มานานปี โจรเฒ่าพอกระโดดเข้าไปในบ่อทำให้กลิ่นเหม็นของในบ่อระเหยฟุ้ง..."

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็ยิ่งลนลาน รีบอุ้มร่างเก็งจีฮุ้นที่หน้าซีดขาวอกสะท้อนถี่เร็วขึ้นไว้ ถามเสียงสั่นสะท้านขึ้นว่า

"เต้าเจี้ยงทั้งสามท่านมีวิธีการอย่างไร ?"

ตังฮุ้น ตังเซ็งก็เป็นคนที่เข้าสู่เพศบรรพชิต ตั้งแต่จำความได้ฝึกปรือวิชาฝีมืออยู่กับเจ้าสำนักฮั่วซัวมาแต่น้อยเติบใหญ่ กับเรื่องราวของอิสตรี มิเคยมีความรู้สักน้อยนิด แต่ตังฮุ้นก็ยังรีบล้วงขวดหยกใบน้อยออกจากอกเสื้อกล่าวอย่างเร่งร้อนขึ้นว่า

"ที่อาตมานี้มียาขจัดพิษของอาจารย์อยู่หลายเม็ด ให้เล่งฮูหยินรับประทานไปหนึ่งเม็ด นั่งขัดสมาธิเกร็งลมปราณพักผ่อนชั่วครู่ก็ทุเลาได้ทันที"

เตี้ยงอุ้ยเม้งที่อุ้มหินใหญ่ด้วยท่าทีกระดากกระเดื่องมาเป็นเวลานานยามนี้พลันหัวร่อฮาฮาแล้วกล่าวเสียงกึกก้องว่า

"เราว่าพวกจมูกโคทั้งสาม รู้จักแต่สวดมนต์ไหว้พระทุกวี่วันเท่านั้น กับเรื่องราวของสตรีไม่มีความรู้แตกฉานยิ่งกว่าเราตั้วเม้งดอก"

กล่าวพลางโยนก้อนหินใหญ่ลงบนพื้นจนดังโครม ปากกว้างอ้าออก กล่าวสืบต่อด้วยความภาคภูมิใจว่า

"บอกกับพวกท่าน นางมิใช่ถูกกลิ่นพิษอย่างไรไปดอก เป็นเพราะกระเทือนก้อนเลือดในครรภ์เท่านั้น ม่วยฮู ท่านจะได้เป็นบิดาในเร็ววันนี้แล้ว ท่านยังงมงายใฝ่ฝันอยู่เลย"

พวกนักพรตตังฮุ้นถูกว่าจนหน้าแดงฉาน รีบหลับตาสวดมนต์กันอยู่พึมพำ

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็เพิ่งเข้าใจ รีบเหลือบมองดูเตี้ยงอุ้ยเม้งอย่างรุ่มร้อนกระสับกระส่าย ถามด้วยความหวังอันร้อนรนว่า

"เตี้ยงซี่เฮีย ท่านดูสมควรกระทำอย่างไร ?"

เตี้ยงอุ้ยเม้งลำพองจนหัวร่อเฮอะเฮอะ กล่าวอย่างผยองใจว่า

"นี่มิเห็นเป็นเรื่องใหญ่อย่างไรเลย ท่านก็ไม่ต้องลนลานไป รอนางคลอดมาสักสี่ห้าคนแล้ว ท่านก็จะเห็นเป็นชินตามิน่าแตกตื่นสงสัย..."

ขณะกล่าวก็ได้ยินเสียงดังโอ้ก ที่แท้เก็งจีฮุ้นอาเจียนน้ำสีเหลือง ๆ ออกมาอีก

เล่งจ้วงจี่กระวนกระวายจนเหงื่อไหลโชมหน้า แขนทั้งสองก็เริ่มสั่นระริกขึ้นแล้ว มองดูเก็งจีฮุ้นด้วยความวิตกกังวลแวบหนึ่ง จึงเงยขึ้นมองหน้าเตี้ยงอุ้ยเม้งแล้วถามละล่ำละลักรุ่มร้อน

"เตี้ยงซี่เฮีย ท่านเป็นคนเคยผ่านมาแล้ว ท่านว่าควรกระทำอย่างไร"

เตี้ยงอุ้ยเม้งแนะนำขึ้นอย่างเชี่ยวชาญชำนาญว่า

"บอกกับนางอย่าได้ลนลานใจไป ในท้องไส้หากกระอักกระอ่วนก็จงอาเจียนให้หมดสิ้น จากนั้นขัดสมาธิกับพื้นเกร็งลมปราณพักผ่อน พอทุเลาความอ่อนเพลียลงบ้าง รีบเข้าไปในเมืองหาหมอที่ชำนาญทางสตรี เขียนยารักษาครรภ์มาสักห่อ กินแล้วพักผ่อนเพียงวันสองวันก็ทุเลาเป็นปรกติ รับรอง

ได้ว่าไม่มีเหตุสุดวิสัยใด ๆ จะเกิดขึ้น"

เล่งจ้วงจี่ฟังแล้วต้องสั่นหน้าถอนใจ รู้สึกขอบคุณในตัวเตี้ยงอุ้ยเม้งยิ่งนัก กล่าวอย่างเลื่อมใสว่า

"เตี้ยงซี่เฮียไม่เพียงจะมีความรู้เต็มอกเท่านั้น ยังเชี่ยวชาญในการแพทย์ด้วย นับว่าผู้น้องต้องเคารพเลื่อมใสจนจับจิตจับใจจริง ๆ"

แล้วรีบพยุงให้เก็งจีฮุ้นนั่งลงกับพื้น ให้นางผ่อนคลายลมปราณพักผ่อน

เตี้ยงอุ้ยเม้งอ้าปากหัวร่อจนเสียงดังสนั่น ตากลมกว้างกลอกมองยังสามนักพรตฮั่วซัวอย่างหฤหรรษ์ลำพอง เนื่องจากตังฮุ้นที่จะเป็นเจ้าสำนักฮั่วซัวในรุ่นต่อไปก็กำลังสั่นหน้าถอนใจด้วยความนิยมชมเชยอยู่

เล่งจ้วงจี่เมื่อประคองเก็งจีฮุ้นนั่งเรียบร้อยแล้ว รีบลุกขึ้นมากวาดตาแลหา พลันร้องโพล่งด้วยความตื่นตกใจ

"ผู้อาวุโสค้วงเอี๊ยวจื้อเล่า ?"

คำถามพอเปล่งไป สามนักพรตฮั่วซัวกับเตี้ยงอุ้ยเม้งจึงได้รู้สึกว่า มิเห็นค้วงเอี๊ยวจื้อตามติดมา คนทั้งปวงรีบมองไปทางหลังคาโบสถ์ด้านข้าง แต่ไหนเลยจะมีเงาร่างของค้วงเอียวจื้ออยู่อีก

เตี้ยงอุ้ยเม้งละล่ำละลักด้วยความหวาดหวั่น

"แย่แน่ นางจะต้องไปก่อนเป็นแน่"

ขณะกล่าวก็คว้าค้อนใหญ่บนพื้นขึ้นมา วิ่งออกจากวัดไปดั่งเหินบิน

สามนักพรตฮั่วซัวมิเข้าใจเป็นเรื่องราวใด และก็ไม่อาจจะสอบถามสาเหตุจากเล่งจ้วงจี่ ตังฮุ้นเงยหน้ามองดูท้องฟ้าแล้ว กล่าวกับเล่งจ้วงจี่อย่างหนักแน่นขึ้นว่า

"ขณะนี้ฉวยโอกาสที่ยังมิทราบการเป็นตายร้ายดีของโจรเฒ่า จำต้องกระพือข่าวเรื่องโจรเฒ่าได้ตายไปให้กว้างไกลและเร็วไวที่สุด โบราณมีไว้ว่า 'ต้นไม้โค่นวานรก็กระจาย' บรรดาบริวารของไต้ฮ้อก้าเมื่อทราบข่าวว่าประมุขของมันตาย เห็นทีจะต้องแตกแยกหลบหนีเอาตัวรอดกันเป็นวุ่นวาย แม้โจรเฒ่าจะปลอดภัยหนีกลับไปที่สำนักใหญ่ในเมืองเม่งจิวได้ สถานการณ์ก็

ยับเยินจนยากจะรวมสมัครพรรคพวกได้เข้มแข็งดั่งเดิมอีก"

เล่งจ้วงจี่รีบผงกศีรษะชมเชยขึ้นว่า

"กำจัดเภทภัยแก่ผู้คน ธำรงความสุขสงบแก่ถิ่นฐาน การกระทำดั่งนี้แม้มิใคร่เปิดเผยนัก แต่ยังนับเป็นทางที่พึงปฏิบัติอยู่"

ตังฮุ้นร้องสรรเสริญพระพุทธคุณขึ้นในทันที กล่าวว่า

"บรรพชิตถือเคร่งในมุสาวาจา และแพร่ข่าวอกุศลไปหลอกลวงผู้คนเป็นที่สุด แต่หากกระทำด้วยอุดมการณ์ช่วยชีวิตคนชนชาวโลก ไม่มีความมุ่งหมายอาบัติต่อพระธรรมคำสอน แม้จะเอ่ยวาจาหลอกลวงไปก็นับเป็นบุญกุศลอันยิ่งใหญ่อยู่"

เล่งจ้วงจี่ฟังจนรู้สึกสำนึกเสียใจ รีบผงกศีรษะรับคำ เนื่องจากรู้ตัวแล้วว่าเหตุผลที่ตังฮุ้นกล่าวมา จึงเป็นปรัชญาความจริงที่เปี่ยมหลักธรรมอันดีงาม

นักพรตตังฮุ้นและซือตี่ทั้งสองผงกศีรษะคารวะพร้อมกับกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เชี่ยวเฮี้ยบถนอมตัวไว้ พวกอาตมาจะขอแยกย้ายกันไป หวังว่ามีวาสนาได้พบพานกับเชี่ยวเฮี้ยบอีกครั้ง"

เล่งจ้วงจี่รีบประสานมือคารวะ กล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้น

"เต้าเจี้ยงทั้งสามโปรดถนอมตัว คงมีโอกาสพบกันในวันหน้า"

สามนักพรตฮั่วซัวคารวะขอบคุณ แล้ววิ่งออกจากวัดร้างจนหายลับไปในเวลารวดเร็ว เล่งจ้วงจี่ก็นั่งยอง ๆ ลงไปลูบคลำมือขาวผ่องของเก็งจีฮุ้นแล้วถามอย่างกังวลใจ

"เจ้าเจ๊รู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง ?"

เก็งจีฮุ้นขมวดคิ้ว กล่าวอย่างหวั่นวิตกยิ่งว่า

"จะสามารถหาหมอได้ในละแวกใกล้เคียงมาโดยด่วน ?"

เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่าเรื่องราวหนักหนาสาหัสยิ่ง ต้องละล่ำละลักเอ่ยขึ้น

"สถานที่นี้ใกล้กับตัวเมืองยิ่ง แต่จำเป็นต้องหาเกี้ยวมาให้ท่านนั่งไป"

กล่าวแล้วเหลียวซ้ายแลขวาอย่างกระวนกระวาย ยามนี้สำนึกเสียใจยิ่งที่ยอมให้พวกตังฮุ้นไป มิเช่นนั้นอย่างน้อยยังขอร้องให้นักพรตทั้งสามไปช่วยตามหาเกี้ยวมาได้

พอดีในเวลานั้น เตี้ยงอุ้ยเม้งที่ดำมะเมื่อมได้วิ่งกลับมาด้วยท่าทีกระสับ-กระส่ายลนลาน เล่งจ้วงจี่พอเห็นก็ตื่นเต้นยินดี รีบผุดลุกขึ้นยืนจากที่

เตี้ยงอุ้ยเม้งกระโดดข้ามกำแพงอันทรุดโทรม เปล่งเสียงกึกก้องอย่างลนลาน

"ม่วยฮู ค้วงเอี๊ยวจื้อไปแล้ว และขี่ม้าขาวของม่วยจื้อเราไปด้วย พวกเราต้องรีบไปไล่ตามนาง"

ขณะว่ากล่าวก็ได้วิ่งมาจนถึงที่หน้าบ่อ เห็นเก็งจีฮุ้นยังนั่งอยู่บนพื้น จึงต้องถามด้วยความกังวลใจ

"ม่วยจื้อผู้นี้เป็นอย่างไรบ้าง วิธีที่เราบอกนั้นศักดิ์สิทธิ์หรือไม่ ?"

"น่ากลัวจำเป็นต้องหาเกี้ยวให้นั่ง..."

"มิต้อง มิต้อง ยิ่งนั่งเกี้ยวก็ยิ่งแย่ มิสู้ให้ขี่ม้ายังจะสบายกว่า"

"ขี่ม้ามันกระเทือนรุนแรงยิ่งนัก ?"

"ม่วยฮู ท่านบางครั้งฉลาดยิ่ง แต่บางครั้งงมงายเหลือหลาย ม้าเมื่อวิ่งแล้วกระเทือนมาก พวกเรามิรู้จักเดินกันดอกหรือ ?"

เล่งจ้วงจี่หน้าแดงระเรื่อ อดมิได้พลอยต้องหัวร่อขึ้นมา พอดีเก็งจีฮุ้นลืมตาแล้วกล่าวอย่างเอียงอายว่า

"ให้เราลองดู สถานที่นี้จะไปหาเกี้ยวก็น่ากลัวไม่ง่ายนัก"

กล่าวแล้วผุดลุกขึ้นยืน ปัดฝุ่นบนร่าง สะพายกระบี่จีฮั้วเกี่ยมดีแล้วจึงพากันเดินออกจากนอกวัด เห็นอาชาสีกะเลียวและดำปลอดกำลังอิงแอบอยู่กับม้าพ่วงพีสีแดงฉานอีกตัวหนึ่ง ทั้งสามใช้หัวถูกันไปมา ส่งเสียงร้องเบา ๆ ด้วยท่าทีที่สนิทสนมกันยิ่งนัก

ทั้งสามขึ้นม้าแล้วปล่อยให้เดินช้า ๆ ออกจากนอกป่า เล่งจ้วงจี่ที่กังวลใจในภรรยา มักจะเหลือบตามาดูสีหน้าของเก็งจีฮุ้นอยู่บ่อยครั้ง

เตี้ยงอุ้ยเม้งมาตรแม้นกังวลใจในการไปของค้วงเอี๊ยวจื้อ แต่ก็ยิ่งกังวลใจในตัวเตี้ยงอุ้ยหงส์น้องสาวร่วมสายโลหิต ที่ขณะนี้ถูกกักขังอยู่ในวัดไต้ฮุดยี่ที่ภูเขาคี่ฮุ้นซัว

มันมาตรแม้นเป็นคนโง่เขลาห้าวหาญ แต่ก็ยังมีความฉลาดปราดเปรียวอยู่บ้าง ทราบดีว่าการกลับไปของค้วงเอี๊ยวจื้อในคราวนี้ จะต้องลงโทษทัณฑ์เตี้ยงอุ้ยหงส์ขั้นหนัก โดยพากลับไปรับคำพิพากษาของซือเฮียเจ้าสำนักที่เทียนซัว ให้ลงโทษตามกฎของสำนัก บัดนี้ผู้ที่สามารถช่วยเหลือเตี้ยงอุ้ย-หงส์ มีแต่เล่งจ้วงจี่คนเดียวเท่านั้น

ในบู๊ลิ้มมีเรื่องราวมากหลายที่ไม่อาจจะใช้เหตุผลไปทุ่มเถียงเกี่ยงงอน บางครั้งจำเป็นต้องใช้ไม้แข็งใช้กำลังเข้าหักโค่นกัน จึงจะคลี่คลายไกล่เกลี่ยเรื่องราวได้ เตี้ยงอุ้ยเม้งพอได้คิดถึงตอนนี้ ก็มิอาจจะเร่งรีบจากไปได้

ทั้งสามปล่อยม้าให้เดินช้า ๆ ระยะทางสิบกว่าลี้จึงต้องเดินกันเป็นเวลาร่วมชั่วยาม เมื่อถึงโรงเตี๊ยมที่พักแรมก็เป็นเวลาพ้นเที่ยงแล้ว

พอผู้รับใช้พากลับเข้าไปในห้องพัก เล่งจ้วงจี่รีบเรียกให้มันไปหาหมอมีชื่อในเมืองมาตรวจแล้วเขียนตั๋วยาบำรุงครรภ์ ต้มอย่างตั้งอกตั้งใจให้เก็งจีฮุ้นดื่มลงไป ก็มีผลทันตาเห็นจริงดั่งว่า

หลังอาหาร เก็งจีฮุ้นยังคงรู้สึกอ่อนเพลียเมื่อยล้า จึงกลับเข้าไปพัก-ผ่อนในห้องก่อน

เล่งจ้วงจี่ปรารถนาจะได้ทราบเหตุการณ์รายละเอียดที่เตี้ยงอุ้ยหงส์ถูกจับกักขัง ดังนั้นจึงลอบสะกิดให้เตี้ยงอุ้ยเม้งไปในห้องส่วนตัวของตน รอจนเตี้ยงอุ้ยเม้งนั่งเรียบร้อยแล้ว จึงถามไถ่ด้วยเสียงแผ่วเบาทันที

“เตี้ยงซี่เฮีย วัดไต้ฮุดยี่ที่กักขังหงส์โกวเนี้ยอยู่ที่ใด ?”

เตี้ยงอุ้ยเม้งเห็นเล่งจ้วงจี่ยังคงกังวลสนใจในเตี้ยงอุ้ยหงส์ผู้น้อง ก็รู้สึกปลาบปลื้มประโลมใจยิ่ง พลอยลดเสียงแผ่วเบาตอบไปว่า

“อยู่ที่เชิงเขาคี่ฮุ้นซัวในเมืองจิวเล้ง ทิศใต้ของมณฑลอานฮุย”

“ประหลาดแท้ ผู้อาวุโสค้วงเอี๊ยวจื้อบอกว่ามีคนไปรังควานล้างแค้น

จนถึงที่สำนักเทียนชัว มิทราบเป็นพวกเหล่าใดบ้าง ?"

"เท่าที่ค้วงเอี๊ยวจื้อบอกกับม่วยม่วยเรา ตอนที่ท่านแสดงพัดฮั่งเง็กป้อสี่ในงานเลี้ยงของดาบทองนางแอ่นพิษที่ตึกอ้อโฮ้วจึงนั้น ได้ถูกศิษย์สำนักเทียนชัวพบเห็น พอวันรุ่งขึ้นคนผู้นั้นก็รีบตาลีตาลานไปรายงานข่าวแก่ลัก-เอี๊ยวจื้อผู้เป็นเจ้าสำนักเทียนชัว ซือเฮียอีกสามคนนั้น พลอยตำหนิค้วงเอี๊ยว-จื้อที่สั่งสอนศิษย์ไม่เข้มงวดกวดขัน

"ตอนนั้น ค้วงเอี๊ยวจื้อยังมิใคร่เชื่อถือ ได้เอ่ยแก้ตัวเข้าข้างม่วยม่วยเราจนเสียงแข็ง มิคาดว่า พอวันที่สี่มีนักพรตไปอีกผู้หนึ่ง มันบอกตัวเองว่าชื่อก้วงอิด มาจากยอดเขาเทียนตูฮงของอึ้งซัว..."

"ใช่แล้ว เมื่อตอนข้าพเจ้าอยู่เทียนตูฮง เคยใช้พัดหยกนี้ฟาดจนนักพรตเสื้อสีม่วงกระโดดหลบหนีไป"

"เฮอะ เรื่องราวเลวร้ายอยู่ที่ตัวเจ้าจมูกโคเฒ่านี้นี่เอง"

"เพราะเหตุใด ข้าพเจ้ามิได้ทำอันตรายจนมันบาดเจ็บเลย ?"

"จมูกโคเฒ่าตัวนี้ก่นด่าประณามท่านจนยับเยิน บอกว่าท่านสกัดจุดสตรีอายุเยาว์จนสลบ ถอดเสื้อผ้าของสตรีนางนั้นหมายจะข่มขืนย่ำยี โชคดีที่มารดาของสตรีคนนั้นกลับมาทัน..."

เล่งจ้วงจี่ฟังจนทั้งอายทั้งเสียใจ แต่มิอาจจะอธิบายให้เตี้ยงอุยเม้งทราบความนัยได้ ซึ่งความจริงก็ไม่จำเป็นต้องอธิบาย ดังนั้นจึงกลบเกลื่อนขึ้นด้วยความขุ่นเคือง

"ช่างไร้เหตุผลเสียจริง"

เตี้ยงอุ้ยเม้งเล่าสืบต่อไปด้วยเสียงแผ่วเบา

"เมื่อเป็นเช่นนี้ ลักเอี๊ยวจื้อเจ้าสำนักและอีกสามคน รีบบีบบังคับให้อาจารย์ม่วยม่วยเราลงจากเขามาสืบเสาะเรื่องราวความจริง หากแม้นเป็นดั่งคำกล่าวหา ให้ควบคุมตัวม่วยม่วยเราไปกักขังไว้ในวัดไต้ฮุดยี่ที่ศิษย์ของเทียนชัวเป็นเจ้าอาวาสอยู่

"เรื่องราวก็มักมีการบังเอิญจนประจวบเหมาะเสมอ ระหว่างทางที่

ค้วงเอี๊ยวจื้อมุ่งหน้ามา ได้เผชิญกับบุรุษสตรีอีกกลุ่มหนึ่ง ซึ่งจะไปก่อกวนล้างแค้นที่สำนักเทียนชัว ผู้เป็นหัวหน้ากลุ่มนั้นฟังว่าเป็นฮวยฮวยไท้ส่วยอะไร..."

เล่งจ้วงจี่พอฟังโทสะพลันดาลเดือดขึ้นอีกครั้ง ถามอย่างขุ่นเคืองว่า

"อะไร เจ้าโจรอุบาทว์ฮวยฮวยไท้ส่วยนั้นยังมิตาย ?"

เตี้ยงอุ้ยเม้งมาตรแม้นมิทราบความหมายในคำถามของเล่งจ้วงจี่ แต่ก็ผงกศีรษะตอบไปโดยไม่ลังเล

"ตายไปตั้งเดือนกว่าแล้ว เพราะฮวยฮวยไท้ส่วยพอเผชิญหน้าค้วงเอี๊ยว-จื้อ ก็สั่งให้บุรุษสตรีทั้งกลุ่มนั้นฮือเข้ากลุ้มรุมจู่โจมค้วงเอี๊ยวจื้อ ผลสุดท้ายบุรุษสตรีที่กลุ้มรุมส่วนมากถูกฟาดบาดเจ็บ ในที่สุดขณะฮวยฮวยไท้ส่วยหมายคิดหลบหนีเอาตัวรอด ก็ถูกค้วงเอี๊ยวจื้อไล่ตามทันฟาดตายคามือไป"

เล่งจ้วงจี่กล่าวอย่างขุ่นเคืองอาฆาตว่า

"เจ้าเดียรัจฉานสบายมากไปจริง"

"ค้วงเอี๊ยวจื้อเมื่อผ่านเรื่องราวอันขุ่นใจหลายครั้งหลายคราว จึงคล้ายดั่งยิ่งขุ่นเคืองในตัวม่วยม่วยเรา เมื่อถึงที่บ้านตระกูลเตี้ย เพียงถามไถ่ไม่กี่คำก็พาม่วยจื้อเราไปทันที"

"ตอนนั้นเราไม่อาจจะไว้วางใจ จึงพลอยติดตามไปด้วยอีกคน จนถึงวัดไต้ฮุดยี่ที่คี่ฮุ้นชัว จึงทราบว่าค้วงเอี๊ยวจื้อจะจับม่วยม่วยเรากักขังไว้ในที่นั้นชั่วคราวก่อน...

"ค้วงเอี๊ยวจื้อเห็นเราติดตามไปด้วย ก็ไม่คัดค้านและไม่มีคำอนุญาต แต่ที่สุดได้สั่งให้เราพานางมาหาท่าน ครั้งนี้เมื่อนางกลับไปแล้ว จะต้องควบคุมตัวม่วยม่วยเรากลับไปที่เทียนชัวเป็นแน่แท้

"ตอนนั้นเมื่อค้วงเอี๊ยวจื้อผู้อาวุโสจะพาหงส์โกวเนี้ยไป อึ้งปวยอี่ที่เป็นฮูหยินของเตี้ยเปียเท้ามิได้ขัดขวางห้ามปรามหรือขอร้องอย่างไร ?"

"มี มี ค้วงเอี๊ยวจื้อตอบออกมา นางจะต้องหาตัวท่านให้พบ ดูฝีมืออุปนิสัยและรูปร่างหน้าตาของท่านก่อนว่ามีคุณค่าส่อให้ม่วยจื้อของเรายอม

เสี่ยงกับกฎของสำนัก มอบพัดอันเป็นของวิเศษประจำสำนักแก่ผู้อื่น"

"นี่ช่างเป็นเรื่องคาดคิดไม่ถึงเลยจริง ๆ"

"ขณะนี้ มิใช่เป็นเวลามากอดเข่าถอนใจแล้ว ท่านจะต้องรีบรุดไปหาทางช่วยเหลือม่วยจื้อเราออกมาให้ได้"

"นี่เป็นเรื่องสำนักเทียนซัวลงโทษศิษย์ คนอื่นจะไปเกี่ยวข้องขัดขวางได้อย่างไรกัน ?"

"ท่านไม่อาจไร้มโนธรรมประจำใจถึงเพียงนี้ ปล่อยคนให้ตายตำตาโดยไม่ช่วยเหลือได้ ท่านคิดดูม่วยจื้อเราดีต่อท่านเพียงไร ?"

"ความหมายของเตี้ยงซี่เฮียคือ..."

เตี้ยงอุ้ยเม้งสะบัดหมัดต่อยฉาด ๆ ในอากาศ แล้วกล่าวเสียงหนักแน่นเด็ดเดี่ยว

"วิธีประเสริฐของเรา คือบุกตะลุยไปที่ภูเขาคี่ฮุ้นซัว ทะลวงเข้าวัดไต้ฮุดยี่ช่วยเหลือน้องเราออกมา"

"ทำเช่นนั้นเป็นการไร้ข้ออ้างและปราศจากเหตุผล ไยมิใช่ต้องถูกคนประณามว่าป่าเถือน ?"

เตี้ยงอุ้ยเม้งงงงันชั่ววูบ พลันส่งเสียงดัง ๆ ขึ้นว่า

"สามีคุ้มครองภรรยา เป็นเรื่องที่ถูกต้องทั้งทางโลกและทางธรรม ผู้ใดกล้าว่าท่านป่าเถื่อนไม่มีเหตุผล ?"

เล่งจ้วงจี่ได้ยินเตี้ยงอุ้ยเม้งยิ่งกล่าวยิ่งเหลวไหล โดยเฉพาะยิ่งตะเบ็งก็ยิ่งดัง กลัวเกรงจะสร้างความตื่นตัวให้แก่เก็งจีฮุ้น จึงรีบลดเสียงแผ่วเบากล่าวว่า

"เรื่องนี้ให้ข้าพเจ้าใคร่ครวญอย่างรอบคอบอีกสักสองวันเถิด แต่สรุปแล้วข้าพเจ้าจะต้องหาทางช่วยเหลือหงส์โกวเนี้ยออกมาให้ได้"

๛ ๛ ๛

จนกระทั่งสนธยาอาทิตย์ลับฟ้า สีหน้าของเก็งจีฮุ้นยังคงซีดขาวเล็กน้อย

ร่างกายก็ยังระโหยเหนื่อยอ่อน

วันรุ่งขึ้น อาการของเก็งจีฮุ้นทุเลามากแล้ว ทั้งสามจึงได้ควบขับม้ามาลงสู่ใต้ มาตรแม้นอาชาคู่ขาล้วนเป็นม้าดีฝีเท้าเยี่ยม แต่เพราะเก็งจีฮุ้นต่างมิกล้าปล่อยให้มันวิ่งไปตามคะนองได้

เตี้ยงอุ้ยเม้งกังวลใจน้องสาวร่วมสายโลหิต จะถูกคุมตัวไปรับโทษที่เทียนซัว จึงรุ่มร้อนจนคล้ายมดอยู่บนหม้อไฟ

ตามเหลาสุราและร้านน้ำชาระหว่างทาง ข่าวที่วิพากษ์วิจารณ์กันอย่างเอาเป็นเอาตาย ล้วนเป็นข่าวเสียชีวิตของประมุขพรรคไต้ฮ้อก้า พร้อมกันนั้นตลอดทางที่สามคนผ่าน จะมีผู้คนจับจ้องมองดูอย่างตื่นตะลึง ยกมือชี้ชมให้ดู เพ่งพิจารณาสารรูปของทั้งสามอย่างตื่นเต้น

หนึ่งเป็นบุรุษหนุ่มหน้าตาคมคายหล่อเหลา ท่าทีสุภาพสำรวมดั่งบัณฑิตที่เคร่งตำรา หนึ่งเป็นสตรีที่งามสะคราญปานบุปผา หยาดเยิ้มจนแทบจะเย้ยเทพธิดาให้ได้อาย ส่วนอีกหนึ่งนั้นเป็นชายฉกรรจ์ร่างมหึมาคิ้วหนาตาโตปากกว้าง ส่วนสัดล่ำสันแข็งแรงดั่งกับเป็นพญามารทะยานออกจากขุมนรก

อย่าว่าแต่ในสามคนนี้ยังมีเล่งจ้วงจี่ที่สร้างพฤติการณ์สั่นสะเทือนฟ้าดินจนแทบถล่มทลายรวมอยู่ด้วยเลย อาศัยเพียงรูปลักษณะของทั้งสาม ก็มีจุดสนใจดึงดูดให้ผู้คนที่พบเห็นต้องจับตามองด้วยความตื่นเต้น

ระยะทางที่ม้าเร็ววิ่งเพียงวันเดียว ทั้งสามต้องเสียเวลาเดินถึงสามวันเต็ม ๆ จึงถึงตัวเมืองเม่งกุ่ยของฝั่งเหนือลำน้ำฮวงโห

ชั่วเวลาเพียงห้าวัน พรรคไต้ฮ้อก้าที่มีอิทธิพลยิ่งใหญ่ครอบคลุมเหนือเจ็ดมณฑลของลำน้ำฮวงโหก็ได้พินาศย่อยยับไปในสภาพที่คล้ายมังกรขาดศีรษะ

ชนชาวเมืองสองฟากฝั่งลำน้ำฮวงโห ได้เริ่มมีรอยยิ้มแย้มแจ่มใสแล้ว สตรีชาวบ้านที่พอมีรูปโฉมโนมพรรณงดงาม ก็ได้เริ่มกล้าออกจากบ้านไปประกอบกิจส่วนตัว เหล่าพ่อค้าวาณิชต่างแซ่ซ้องสรรเสริญกันเป็นเสียงเดียว ล้วนพร่ำเอ่ยชมเชยเล่งจ้วงจี่ที่เป็นวีรบุรุษหนุ่ม

เล่งจ้วงจี่สังเกตดูเหตุการณ์เหล่านั้น ก็ยิ่งรู้สึกเลื่อมใสชมเชยในแผนการอันชาญฉลาดของพวกนักพรตตังฮุ้น ที่ปล่อยข่าวการตายของคูตั้งชวนให้ระบือไป

เนื่องจากตลอดรายทางผ่านมาอย่างราบรื่นทุกแห่งหน ดังนั้นเล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นจึงแน่แก่ใจ ยอดฝีมือของดินแดนภาคใต้ (กังหนำ) เมื่อทราบข่าวการตาย ของประมุขพรรคได้ฮ้อก้าแล้ว ก็ยังมิมีผู้ใดกล้าข้ามลำน้ำมา แสดงให้เห็นว่าชีวิตย่อมมีความสำคัญมากไปกว่าคัมภีร์ เพราะผู้มีอิทธิพลที่สูงสุดยอดฝีมือเยี่ยมของบู๊ลิ้มยังไม่ครนามือของเล่งจ้วงจี่ พวกมันมาก็มีแต่แส่หาที่ตายเท่านั้น

บทที่ยี่สิบแปด เรื่องร้ายที่ไม่คาดหมาย

อาทิตย์สนธยาจะลับฟ้า ทอแสงผ่องอำไพไปทั่วทั้งทิวเขาลำเนาไม้

ตามกิ่งใบอันสดใสขจีมีสีแดงระเรื่อฉาบไล้จนคล้ายเป็นประกายทองอันเรืองรอง

เบื้องหน้าอันไม่ไกลนัก ปรากฏภาพตัวเมืองตั้งตระหง่าน เล่งจ้วงจี่พอเห็นก็ต้องยิ้มแย้มมองดูอาทิตย์ที่ใกล้จะลับหายไปทางหลังเขา กล่าวอย่างเบิกบานใจว่า

"วันนี้ดูท่าเป็นวันที่พวกเราเข้าพักแรมเร็วที่สุด"

เตี้ยงอุ้ยเม้งกล่าวสอดคำขึ้นอย่างหดหู่ใจ

"วันพรุ่ง พวกเรานั่งเรือสู่ทิศตะวันออก แต่เราจะต้องข้ามน้ำกลับไปทางทิศใต้ ค่ำนี้พวกเราสมควรจะดื่มกันให้ยันเช้า มิเมาไม่เลิกรากัน"

กล่าวแล้วก็ส่งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหวขึ้นอีกครั้ง คิดว่าคงดีใจที่มีโอกาสได้ดื่มสุรารสหอมหวาน

เสียงหัวร่อยังก้องกังวาน ภายในป่าข้างทางพลันมีเสียงร้องสรรเสริญพระพุทธคุณที่แกร่งกร้าวเปี่ยมพลังดังแว่วมา

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นฉุกใจได้คิด รู้ดีว่ามีคนซ่อนอยู่ในชายป่า จึงแค่นหัวร่อแล้วรั้งม้าให้หยุดไว้ในบัดดล

เตี้ยงอุ้ยเม้งรั้งบังเหียนม้า พลางหันหน้ามองมาทางเล่งจ้วงจี่ ถามด้วยความตื่นเต้นสงสัยว่า

"บนเนินแห่งนี้ไม่มีวัดวาอาราม ไปหาพวกจมูกโคมาจากที่ใด ?"

คำว่ามิทันขาดเสียง ในป่าด้านซ้ายและขวามีเสียงฝีเท้าย่ำมาบนใบไม้จนดังกรอบแกรบ เล่งจ้วงจี่และพวกต่างกวาดตามองด เห็นด้านในของป่าทั้งซ้ายขวามีผู้เดินช้า ๆ ออกมาด้วยจำนวนถึงหลายสิบ

นักพรตชราอายุเจ็ดสิบกว่า สวมเสื้อสีแดงฉานสวมหมวกยอดทองพานักพรตชราที่ใส่เสื้อสีแดงอีกเจ็ดคนเดินเข้ามาขวางทางเอาไว้ก่อน

ส่วนชายฉกรรจ์มือถือดาบหัวตัดอีกผู้หนึ่งรีบมาทางด้านหลัง ม้าทิ้งระยะห่างกันห้าสิบเชียะ สกัดกั้นทางถอยเอาไว้จนแน่นหนา ส่วนด้านซ้ายเป็นบุรุษหนุ่มสิบกว่าคนที่แต่งกายประหลาดพิกล ไม่คล้ายหญิงคล้ายชาย ด้านขวานั้นเป็นชายฉกรรจ์กลางคนและผู้เฒ่าจำนวนเจ็ดแปดคน

มีแต่ด้านขวามือซึ่งอยู่ไกลไปมาก ยังปรากฏสองขอทานชราผมยุ่งเป็นกระเซิง หน้าสกปรกมอมแมม มือถือไม้เท้าตีสุนัข มาตรแม้นจะเดินออกมาพร้อม แต่มีท่าคล้ายไม่ปรารถนาร่วมมือในเรื่องนี้ด้วย

เตี้ยงอุ้ยเม้งมองเห็นก็งงงัน ต้องถามด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"ไฉนเสียงร้องสรรเสริญพระพุทธคุณคำเดียว ชักนำพวกสวะออกมาตั้งกองใหญ่ ?"

เก็งจีฮุ้นบนหลังม้าพอฟังอดมิได้ต้องยกแขนเสื้อขึ้นปิดปากหัวร่อไป

นักพรตชราที่ประจันอยู่ทางด้านหน้า เบิ่งตาสามเหลี่ยมที่มีประกายกล้ามองมาทางเตี้ยงอุ้ยเม้ง ส่วนใบหน้าที่ซูบผอมปรากฏรอยยิ้มอันเหี้ยมเกรียมดุร้าย จากนั้นทำทีเป็นผงกศีรษะอย่างเสแสร้ง ร้องสรรเสริญพระพุทธ-คุณขึ้นดัง ๆ อีกครั้งหนึ่ง

เตี้ยงอุ้ยเม้งมิรอให้นักพรตเฒ่าได้กล่าวคำ ก็รีบถามเสียงกึกก้องขึ้นก่อน

"พวกท่านมาจากกังหนำ (ดินแดนฝั่งใต้ลำน้ำแยงซีเกียง) ?"

นักพรตชราเสื้อแดงคล้ายดั่งไม่แยแสต่อคำถามไถ่ของเตี้ยงอุ้ยเม้ง เพียงแต่ส่ายหน้าเท่านั้น

เตี้ยงอุ้ยเม้งขมวดคิ้วอันดกหนา ถามด้วยความสงสัยสืบต่อไปว่า

"อย่างนั้น พวกท่านต้องเป็นบริวารไต้ฮ้อก้า"

นักพรตชราเสื้อแดงทราบว่าเล่งจ้วงจี่ไม่ปรารถนาจะถ่อมตัวมาโต้ตอบกับมัน จึงจำต้องส่งเสียงหนัก ๆ ขึ้น

"อาตมาจึงฮง..."

เตี้ยงอุ้ยเม้งพอฟัง พลันแหงนหน้าหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหวขึ้นทันที

การหัวร่อครานี้สร้างความแตกตื่นให้แก่ทั่วบริเวณ แม้เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นก็ถูกเสียงหัวร่อนี้ก่อกวนจนพิศวงสงสัย นักพรตชราเสื้อแดงรีบชะงักคำในทันที แล้วเบิ่งตาจ้องมองเตี้ยงอุ้ยเม้งด้วยความงุนงงสงสัยกว่าทุกคน

เตี้ยงอุ้ยเม้งยังคงหัวร่อฮาฮา แล้วกล่าวว่า

"ท่านนามจึงฮง แปลว่าแสร้งทำเป็นคลุ้มคลั่ง ฮา ฮา"

บรรดาชายฉกรรจ์ที่ยืนอยู่รอบข้าง ต่างต้องหัวร่อขึ้นด้วยความขบขัน แต่เหล่านักพรตทั้งแปดกลับขุ่นเคืองจนตัวสั่นสะท้านหน้าเขียวคล้ำ นักพรตจึงฮงถลึงตาสามเหลี่ยมขึ้นตวาดเสียงกราดเกรี้ยว

"พวกเรามีเรื่องมาหาเล่งจ้วงจี่ ผู้ใดต้องการให้ท่านมาสอดปากสอดคำ"

เตี้ยงอุ้ยเม้งหัวร่อเฮอะเฮอะ แล้วกล่าวไป

"เราตั้วเม้ง มาตรแม้นใช่ตัวเล่งจ้วงจี่ แต่เรามีสิทธิ์เป็นผู้แทนของมันมาว่ากล่าว พรตเฒ่าท่านมีวาจาใดก็มาบอกกับเรา แต่ทว่าพวกท่านจะต้องบอกให้ชัดเจนว่าเป็นศิษย์ของค่ายใดสำนักไหน"

วาจาเพิ่งขาดคำ พลันได้ยินเสียงทางด้านหลังตวาดถามขึ้น

"บอกไปแล้วหากท่านไม่อาจตัดสินใจแทนได้เล่า !"

เล่งจ้วงจี่ ทั้งสามเหลียวมองดู เห็นผู้กล่าววาจานี้มีร่างสูงหกเชียะ

หน้าสีดำ ตาทั้งสองเหลือกถลนปานพยัคฆ์ร้าย คิ้วตั้งชัน จมูกกว้างโด่ง ปากกว้างใหญ่ ปลายคางมีหนวดสั้นยาวร่วมสองนิ้ว ในมือมีดาบสันหนาเป็นประกายแวววับ กำลังเบิ่งตาจ้องมองมาทางเตี้ยงอุ้ยเม้งอย่างขุ่นเคือง

เตี้ยงอุ้ยเม้งพอเหลือบแลเห็นก็ส่งเสียงหัวร่อดัง ๆ แล้วกล่าวว่า

"หากเราเตี้ยงตั๋วเอี๊ยไม่อาจตัดสินใจแทนได้ พวกเจ้าก็ใช้มีดในมือมาตัดศีรษะบนบ่าเราไปได้"

ชายฉกรรจ์มิรอให้เตี้ยงอุ้ยเม้งกล่าวจบ รีบตวาดร้อง "ตกลง" แล้วอธิบายศักดิ์ศรีของตัวเองอย่างโอหัง

"ข้าพเจ้ากังตง เป็นประมุขพรรคไตตอหวยของแคว้นกังปัก สำนักใหญ่ตั้งอยู่ที่ภูเขาไต้ฮังชัว มีประวัติมาสองปีแล้ว ในพรรคแบ่งออกเป็นฝ่ายในสามกอง ฝ่ายนอกห้ากอง สาขามีมากมายนับมิถ้วน สมาชิกพรรคมีร่วมหมื่น..."

เตี้ยงอุ้ยเม้งก็มิรอให้หัวหน้าพรรคไตตอหวยกล่าวจบคำ รีบโบกมือแล้วเอ่ยอย่างรำคาญใจ ถามไถ่เหล่าผู้ที่รายล้อมอยู่ทั้งสี่ด้าน ซึ่งแต่ละคนก็ได้คุยโอ่ถึงความเก่งกาจสามารถและยิ่งใหญ่ของตัว จนเป็นที่ชวนหัวน่าขบขัน เตี้ยงอุ้ยเม้งแสร้งถอนหายใจแล้วกล่าวอย่างเหยียดหยามขึ้นว่า

"ล้วนเป็นค่ายสำนักของพวกเลวทรามต่ำช้า ไม่อาจจารึกในสารบบเก่งกล้า"

ขณะที่จะตวาดถามความเป็นมาของพรรคกระยาจกเฒ่าที่ยืนใต้ต้นไม้ทั้งสอง พลันได้ยินนักพรตชราจึงฮงที่อยู่ด้านหน้าตวาดขึ้นว่า

"เมื่อท่านมิได้แยแสต่อพวกเราที่เป็นค่ายสำนักอันไม่มาตรฐาน พวกเราก็มิได้แยแสพวกท่านในสายตา ขณะนี้วาจาไร้สาระอย่าได้ว่ากล่าว ในเมื่อท่านมีอำนาจเต็มตัวแทนเล่งจ้วงจี่ ก็รีบเชิญท่านนำคัมภีร์ของจอมอสูรร้ายในตัวเล่งจ้วงจี่มา ยืมให้พวกเราได้อ่านสักสองเดือน"

เตี้ยงอุ้ยเม้งพอฟังพลันสั่นศีรษะ กล่าวอย่างลำบากใจ

"มิว่าเรื่องใด ตั๋วเอี๊ยก็รับปากแก่พวกท่านได้ มีแต่เรื่องคัมภีร์เท่านั้น

ที่เราไม่มีสิทธิ์ออกความเห็น"

วาจามิทันขาดคำ ด้านหลังพลันมีเสียงตวาดอันขุ่นเคืองดังขึ้น

"หรือวาจาของท่านคือการผายลม !"

เตี้ยงอุ้ยเม้งเบิ่งตากระซากเสียงกึกก้องขึ้นบ้าง

"เตี้ยงตั้วเอี๊ยมีวาจาหนักแน่นยิ่งกว่าขุนเขามาแต่ไหนแต่ไร หากมีความสามารถก็จงเข้ามาตัดศีรษะบนบ่าตั้วเอี๊ยได้"

กังตงขุ่นเคืองจนขบเขี้ยวเคี้ยวฟันตาเหลือกถลน ตวาดก้องแล้วพุ่งกายโถมเข้ามา ร้องเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ท่านว่าไม่กล้า ?"

ขณะกล่าวก็โถมมาถึงหลังม้าเตี้ยงอุ้ยเม้ง สะบัดดาบหัวตัดเล่มโตฟันเข้าตะโพกม้าแดงอย่างดุร้าย

เตี้ยงอุ้ยเม้งขุ่นเคืองขึ้นทันที ตวาดแล้วใช้เท้าขวาเกี่ยวท้องม้าอย่างแรง ม้าแดงเบี่ยงกายหลบวูบไป มือขวาก็สะบัดค้อนเหล็กที่หนักกว่าร้อยตำลึงฟาดเข้าใส่แขนขวาของกังตงอย่างรวดเร็วหักโหมดั่งสายฟ้า

กังตงมีเจตนาทำร้ายม้าเสียก่อน จึงค่อยต่อสู้กับเตี้ยงอุ้ยเม้งบนพื้น มิคาดว่าฝ่ายตรงข้ามจะมีฝีมือขับขี่ที่น่าตื่นตกใจ จึงตระหนกจนร่างถอยปราดไปดั่งประกายไฟ

เตี้ยงอุ้ยเม้งไหนเลยจะยอมปล่อยกังตงถอยหนีได้ ตวาดเสียงสนั่นแล้วพุ่งกายขึ้นสู่ท้องฟ้า ควงค้อนจู่โจมลงมาอย่างรวดเร็ว นับเป็นอานุภาพอันดุดันมิอาจต้านรับ

ร่างที่ถอยปราดของกังตงมิทันยืนหยัดได้มั่น ค้อนของเตี้ยงอุ้ยเม้งก็ได้พุ่งลงมา ชายฉกรรจ์ที่ถือดาบอีกสี่คนพอเห็น ต่างตวาดแล้วโถมกายปราดเข้าไป สะบัดอาวุธปะทะยังค้อนเหล็กนั้นทันที

เสียงเปรื่องปร่างดังสนั่นหวั่นไหว เงาค้อนวูบผ่านไปพร้อมกับประกายไฟกระจายวูบ ชายฉกรรจ์ทั้งสี่ต่างแผดร้องเสียงกึกก้อง เหวี่ยงดาบในมือทิ้งแล้วถอยหนีอย่างลนลาน

กังตงพอเรียกขวัญได้ก็รีบสะบัดดาบในมือ จู่โจมเข้าใส่เตี้ยงอุ้ยเม้งอีกครั้ง

เตี้ยงอุ้ยเม้งหัวร่อฮาฮา แล้วร้องเสียงหนัก ๆ เย้ยหยันไปว่า

"ล้วนเป็นเศษสวะก็จะมาใช้ดาบใหญ่"

ขณะเย้ยหยันก็ควงค้อนฟาดเข้าใส่ดาบของกังตงอีกครั้งด้วยความหนักหน่วงรุนแรง

กังตงที่มีศักดิ์เป็นประมุขพรรคไตตอหวย ย่อมมีฝีมือที่มิต่ำต้อย แต่เปรียบกับเตี้ยงอุ้ยเม้งแล้วยังด้อยกว่ากันอักโข รู้ดีว่ามิอาจต่อต้านได้ จึงส่งเสียงกึกก้องร้องขึ้น

"ล้อปังจู๊ ท่านไม่อาจเห็นการตายโดยไม่ช่วยเหลือ พรรคไต้ตอหวยหากทลาย พวกท่านก็ไม่อาจจะรักษาตัวให้ปลอดภัยได้"

ชายชราเสื้อเขียวนามล้อเทียนตู้ คล้ายดั่งเป็นพวกเดียวกับพรรคไต้-ตอหวย พอได้ฟังเสียงชักชวนก็ตวาดแล้วพาชายฉกรรจ์ที่ด้านหลังอีกสามคนโถมเข้ากลุ้มรุมใส่ในบัดดล

เมื่อล้อเทียนตู้พาพวกพ้องเข้ากลุ้มรุม ก็พลิกสภาพการแพ้ของกังตงให้กลายเป็นมีเปรียบขึ้นทันที

แต่ทว่า เตี้ยงอุ้ยเม้งร่างสูงกำลังแรง ค้อนมหึมาที่ควงสะบัดฟาดไปคุ้มครองป้องกันตัวได้ทั้งตัว พวกล้อเทียนตู้ทั้งห้าแม้กักเตี้ยงอุ้ยเม้งอยู่ระหว่างกลางได้ แต่ก็มิกล้าจะใกล้เข้าไปมากนัก

เล้งจ้วงจี่พยายามหลบหลีกมิให้มีการตะลุมบอนหมู่ขึ้นมา เพราะกลัวเก็งจีฮุ้นจะพลอยถูกบังคับให้ลงมือด้วย จะกระทบกระเทือนต่อครรภ์นางอีก โดยเฉพาะเล่งจ้วงจี่ให้ความสนใจต่อชายชรากระยาจกเฒ่าที่ผมยุ่งเหยิงทั้งสองคนเป็นพิเศษ

เนื่องจากว่ากระยาจกเฒ่าไปยืนจนห่างไกล ในขณะที่กังตงกับเตี้ยงอุ้ย-เม้งลงมือต่อสู้กัน มิได้สนใจไยดีเลย กลับพากันไปที่หลังต้นไม้ สองคนใช้สี่ตาที่คมวาวสนใจสภาพการต่อสู้เป็นพิเศษ

เล่งจ้วงจี่รู้สึกว่า กระยาจกชรามาตรแม้นผมเป็นกระเชิงหน้าสกปรกมอมแมม เสื้อผ้าคร่ำคร่าเก่าขาด แต่เค้าหน้าของทั้งสองยังมีประกายอันห้าวหาญ

ขณะนี้นักพรตเฒ่าจึงฮงกลอกตาสามเหลี่ยมของมันไปมา คล้ายดั่งสนใจในการต่อสู้ ส่วนหมู่บุรุษหนุ่มที่มิคล้ายบุรุษมิคล้ายสตรี กำลังปรึกษากันอยู่ซุบซิบ

เก็งจีฮุ้นเห็นเตี้ยงอุ้ยเม้งถูกล้อมไว้ในระหว่างกลาง มีหลายครั้งคิดใคร่ลงมือช่วยเหลือ แต่ทว่านางได้รับบทเรียนการอาเจียนมิหยุดมาครั้งหนึ่งแล้ว จึงมิกล้าลงมืออย่างวู่วามอีกต่อไป

เตี้ยงอุ้ยเม้งสะบัดค้อนใหญ่เข้าต่อต้าน ยิ่งนานยิ่งหักโหมรุนแรง ปากกว้างใหญ่สีแดงฉานนั้นส่งเสียงร้องประหลาดพิกลไม่หยุดยั้ง กับการที่เล่งจ้วงจี่และเก็งจีฮุ้นมิลงจากม้าไปช่วยเหลือ ไม่เพียงมิขุ่นเคืองเท่านั้น ยิ่งกลับมีความดึกดักห้าวหาญเป็นทวีคูณ ควงค้อนที่มีน้ำหนักกว่าร้อยตำลึงจนเป็นประกายหนาแน่นแกร่งกร้าว และยังรุกไล่เข้าฟาดใส่ผู้ที่อยู่ใกล้เสมอมา

ขณะนี้อาทิตย์สนธยาลับฟ้าไปแล้ว ทั่วทั้งบริเวณเริ่มเลือนราง บนเนินมีลมโชยเฉื่อยฉิว กระพือจนฝุ่นสีเหลืองในลานต่อสู้คละคลุ้ง

ทันใดมีเงาดำเล็กละเอียดที่ยากจะสังเกตพบ พุ่งออกมาจากไต้ร่มไม้ข้างทาง เข้ายังหมู่ผู้ที่ต่อสู้อย่างดุเดือดอยู่

เล่งจ้วงจี่ตื่นตกใจยิ่ง ขณะจะเอ่ยปากตวาดว่า เงาดำจุดนั้นก็พุ่งใส่ชายฉกรรจ์ที่ใช้แส้สามท่อนเป็นอาวุธ

พอดีเวลานั้นค้อนใหญ่ร้อยกว่าตำลึงของเตี้ยงอุ้ยเม้งก็ฟาดเข้าใส่มันผู้นั้นด้วย

เสียงโครมดังสนั่นพร้อมกับเสียงครางดังตามติดมา ชายฉกรรจ์ที่ใช้แส้สามท่อนกระเด็นละลิ่วดุจดั่งเป็นว่าวขาดจากป่าน จนไกลถึงหลายสิบวาจึงร่วงลงไปในดงไม้

เตี้ยงอุ้ยเม้งหัวร่อฮาฮาอย่างสนุกสนาน ค้อนใหญ่ก็ได้ฟาดไปด้วย

ความดุร้ายกว่าเดิม

นักพรตชราหน้าเปลี่ยนสีทันที ส่วนหมู่กะเทยทั้งกลุ่มต่างงงงันจนตะลึงลาน

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นลอบชำเลืองตาแลดู มีแต่ขอทานชราใต้ต้นไม้ทั้งสองยังคงจับจ้องมองมาในลานต่อสู้อย่างตั้งอกตั้งใจ

ทันใดนั้นชายชราที่หน้าสี่เหลี่ยมคิ้วขาวยกมือขึ้นเด็ดลูกสาลี่ที่โตประมาณถ้วยี่สงลงมาลูกหนึ่ง

จากนั้น สะบัดข้อมือขวาวูบ มีเงาสีเทาที่ไวกว่าสายฟ้า พุ่งวาบเข้ามาในบริเวณต่อสู้อีกครั้ง เล่งจ้วงจี่ตื่นเต้นตกใจ รีบมองตามเงาสีเทาไป พอดีเห็นพุ่งเข้าใส่ชายฉกรรจ์ที่ถือกระบอง และค้อนมหึมาของเตี้ยงอุ้ยเม้งก็ได้จู่โจมเข้าใส่ในเวลาเดียวกัน

เสียงดังสนั่นหวั่นไหว พร้อมกับเสียงแผดร้องอันโหยหวนสะท้านใจ ค้อนฟาดจนกระบองหักสะบั้นเป็นสองท่อน เงาร่างพุ่งกระเด็นไกลออกไป เตี้ยงอุ้ยเม้งส่งเสียงหัวร่อฮาฮาอย่างสนุกสนานขึ้นอีกครา

เล่งจ้วงจี่ยิ่งสนใจในตัวกระยาจกเฒ่าทั้งสองกว่าเดิม เพราะคาดเดามิออกว่ากระยาจกเฒ่ามาลอบช่วยเหลือเตี้ยงอุ้ยเม้งด้วยจุดประสงค์อันใด หากแม้นมาเพราะคัมภีร์ลับในตัว สมควรที่จะงอมือดูผู้อื่นต่อสู้จึงถูกต้อง

ขณะขบคิดก็เห็นมีเงาสีดำอีกสองจุดพุ่งมาด้วยความเร็วดุจกับสายฟ้า และเงาดำสองจุดนั้นพุ่งกระแทกเข้าใส่ล้อเทียนตู้ที่กำลังควงฝ่ามือเข้าจู่โจมใส่เตี้ยงอุ้ยเม้งดั่งคลุ้มคลั่ง

เตี้ยงอุ้ยเม้งพอได้ยินเสียงก็รู้ตัว ค้อนใหญ่สะบัดอย่างดุดันแล้วฟาดเข้าใส่ศีรษะล้อเทียนตู้อย่างดุร้าย

เสียงโครมสนั่นพร้อมกับกะโหลกศีรษะกระจัดกระจาย มันสมองและโลหิตกระเด็นดุจดั่งเป็นห่าฝน ล้อเทียนตู้ผู้หัวหน้าชี่หงีปังมิได้ส่งเสียงครวญครางอย่างไรก็ขาดใจตายไปในบัดดล

เตี้ยงอุ้ยเม้งยังคงส่งเสียงหัวร่ออย่างภาคภูมิลำพอง ค้อนในมือฟาด

เข้าใส่กังตงที่กำลังแตกตื่นจุนหน้าถอดสีมิทันระวังตัว

เล่งจ้วงจี่ลอบเลื่อมใสนับถือต่อพลังนิ้วที่สามารถดีดอาวุธลับอย่างแรงกล้าของขอทานชรา หากมิใช่มีกำลังภายในที่แกร่งกร้าวสมบูรณ์ ยากยิ่งจะกระทำดั่งนี้ได้

ความคิดมิทันจบสิ้น เสียงเปรื่องสดใสก็ได้ดังขึ้นมา ในลานการต่อสู้มีประกายสายยาวพุ่งขึ้นถึงกึ่งกลางท้องฟ้า ที่แท้ดาบใหญ่ในมือกังตงได้ถูกฟาดจนกระเด็นออกไป

เล่งจ้วงจี่รีบเพ่งตามอง เห็นค้อนใหญ่ของเตี้ยงอุ้ยเม้งฟาดเข้าใส่อกกังตงจนแผดร้องเสียงสนั่นหวั่นไหว อ้าปากกระอักโลหิตพุ่งเป็นลำยาว ล้มขาดใจตายไปในที่นั้นเอง

ชายฉกรรจ์ที่ถือค้อนและถือดาบอีกสี่คนนั้น ต่างพากันวิ่งเข้าไปในป่าอย่างไม่คิดชีวิต

เตี้ยงอุ้ยเม้งฆ่ากังตงตายคามือแล้ว ก็เหลือบแลมาที่เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นอย่างภาคภูมิ ลากค้อนใหญ่วิ่งไปยังนักพรตชราเสื้อแดง พร้อมกับถามอย่างโอหังว่า

"จมูกโคเฒ่า ขณะนี้ควรถึงเวรพวกเจ้าแล้ว เราวันนี้จะให้พวกเจ้าได้รู้จักเราเตี้ยงตั้วเอี๊ย มีพลังมหาศาลที่ฟ้าประทานให้ สู้สักร้อยครั้งพันครั้งก็มิเหนื่อยเมื่อยล้า"

กระยาจกเฒ่าใต้ต้นไม้ทั้งสองเห็นเตี้ยงอุ้ยเม้งวิ่งไปยังนักพรตชราเสื้อแดง สีหน้าก็แปรเปลี่ยนทันที คล้ายดั่งมีความรุ่มร้อนใจขึ้นมาบ้าง

เล่งจ้วงจี่สังเกตเห็นชัดตา ทราบดีว่านักพรตชรามิใช่เป็นมือชั้นต่ำต้อยที่จะตอแยง่าย เตี้ยงอุ้ยเม้งอาจมิใช่คู่มือนักพรตเฒ่า ดังนั้นจึงลอบเกร็งพลังขึ้นเตรียมพร้อมไว้

นักพรตชราจึงฮงหน้าชีดขาวเหงื่อไหลซึม ทั้งตื่นเต้นขุ่นเคือง ตาสามเหลี่ยมมีประกายอาฆาตมาดร้าย แต่ก็ปะปนแววกังวลวิตกอยู่บ้าง ยามนี้เห็นเตี้ยงอุ้ยเม้งลากค้อนวิ่งเข้าหา ก็หัวร่อขึ้นด้วยความขุ่นเคืองแล้วกล่าวว่า

"ผู้แซ่เตี้ยง อย่าได้โอหังลำพองนัก แม้เป็นเล่งจ้วงจี่ เต้าเอี๊ยก็มิได้แยแสในสายตา อย่าว่าแต่เจ้าที่เป็นโคถึกมีกำลังเพียงน้อยนิด วันนี้เต้าเอี๊ยไม่ฆ่าเจ้าสาบานไม่อยู่เป็นผู้คน"

กล่าวแล้วรีบหันกายกระชากกระบี่ยาวออกจากหลัง นักพรตเฒ่าที่ยืนอยู่ด้านข้าง เดินดาหน้าเข้าหาเตี้ยงอุ้ยเม้งทันที

เตี้ยงอุ้ยเม้งนับแต่ฆ่าพวกชายฉกรรจ์ที่รุมล้อมตายไปหลายคนแล้ว ก็ทระนงตัวจนมิแยแสในนักพรตชรา ยามนี้พอได้ยินวาจามันก็หัวร่อฮาฮาโดยไม่มีโทสะเลย กล่าวว่า

"เยี่ยงนั้นประเสริฐมาก เจ้าสามารถฆ่าเตี้ยงตั้วเอี๊ยนับว่าเป็นบุญวาสนาของจมูกโคเฒ่า กลัวแต่จมูกโคเฒ่าจะหนีค้อนใหญ่ของตั้วเอี๊ยมิได้เท่านั้น"

ขณะว่ากล่าวทั้งสองก็ขยับใกล้เข้าหากัน เตี้ยงอุ้ยเม้งพลันตวาดเสียก้อง

"จมูกโคเฒ่า กินค้อนเราสักคราก่อนค่อยว่ากล่าว !"

เสียงดังจากปากค้อนยกขึ้นสูง ใช้ท่าไท้ชัวเฮี้ยบเต้ง (ไท้ชัวทับศีรษะ) ฟาดใส่นักพรตเฒ่าอย่างรุนแรง

นักพรตเฒ่าตาเป็นประกายแวววาว ใบหน้าปรากฏแววอำมหิตจนโหดเหี้ยม เงยหน้ามองดูค้อนที่ฟาดมาแล้วสะบัดแขนเสื้อเบา ๆ ร่างพุ่งขวางออกด้านข้าง กระบี่ในมือสะบัดวูบก็มีประกายเจิดจ้าพุ่งไปยังค้อนหนักร้อยกว่าตำลึงของเตี้ยงอุ้ยเม้ง

เล่งจ้วงจี่พอเห็นก็ตื่นเต้นตกใจจนร้องโพล่งออกไป

"พรตเฒ่า อย่าได้ฆ่าคน !"

เสียงหลุดจากปากร่างพุ่งพ้นจากอาน โถมเข้ายังนักพรตชราดุจกับสายฟ้า

นักพรตอื่น ๆ พอเห็นต่างตวาดด่าเสียงสับสนอลหม่าน โถมกายปราดเข้ามาต้านทานไว้ในบัดดล

แต่ทว่าพร้อมกับเวลาที่นักพรตเฒ่าพลิ้วกายสะบัดกระบี่ ศิลาสองก้อนที่มีความรวดเร็วยิ่งกว่าสายฟ้าได้พุ่งเข้ามาจนถึงตัวแล้ว หนึ่งพุ่งใส่ปลาย

กระบี่ของนักพรตเฒ่า หนึ่งพุ่งใส่ข้อมือ

นักพรตเฒ่าตั้งใจแน่วแน่ว่าจะฆ่าเตี้ยงอุ้ยเม้งให้ได้ เพียงปลายกระบี่สะกิดค้อนใหญ่เบี่ยงออก เอวของเตี้ยงอุ้ยเม้งก็จะเปิดเผยออกโล่งโถง พรตเฒ่าเพียงพลิกข้อมือขวาฟาดเบา ๆ ก็สามารถฟันเตี้ยงอุ้ยเม้งให้ขาดเป็นสองท่อนได้อย่างง่ายดาย

มิคาดว่าในขณะที่มันลำพองผยองใจ พริบตาเดียวที่มีความอำมหิตคิดฆ่าฟัน จุดดำทั้งสองนั้นก็พุ่งมาถึงแล้ว

พรตเฒ่ารู้ดีว่าต้องแย่แน่ แต่กระบวนท่าได้ใช้ไปจนสุดล้า จะคิดรั้งกระบี่กลับมาก็ไม่ทันท่วงที

พร้อมกับที่เสียงดังตึงตังขึ้นสองครั้ง ค้อนใหญ่ของเตี้ยงอุ้ยเม้งก็จามลงมาถึง เสียงแผดร้องของคนใกล้ตายดังสะท้านทั่วทั้งป่าไม้ใหญ่ เสียงดังโครมแล้วศีรษะของนักพรตชราก็ได้ถูกฟาดจนยุบเข้าไปในทรวงอก

พอดีเป็นเวลาที่นักพรตชราแผดร้องนั้น เสียงโครมสนั่นหวั่นไหวก็ได้ดังขึ้นอีกครา พลังลมอันรุนแรงกระจายออกนอกข้าง กรวดหินดินทรายกระจายคละคลุ้ง มีเงาร่างสี่สายพุ่งกระเด็นออกไปพร้อมกับเสียงโหยหวนชวนสยดสยอง ละลิ่วเข้าไปในป่าข้างทาง

เล่งจ้วงจี่ทุ่มเทกำลังฟาดนักพรตชราจนกระเด็นไปทั้งสี่คนแล้ว ได้ยินที่ด้านข้างมีเสียงแผดร้องโหยหวน รู้แน่ว่าเตี้ยงอุ้ยเม้งจบสิ้นชีวิตกัน แต่เมื่อเพ่งมองดู เห็นเตี้ยงอุ้ยเม้งกำลังถือค้อนใหญ่ มองมาที่ตนด้วยความงุนงงจนตะลึงลาน

เตี้ยงอุ้ยเม้งได้ยินที่ด้านหลังมีเสียงดัง ก็ตื่นตกใจจนสะดุ้งขึ้นตัวลอย ยามนี้เห็นเล่งจ้วงจี่หน้าซีดขาว ตาเป็นประกายหวาดหวั่นลนลาน หน้าผากก็มีหยาดเหงื่อซึมจนเปียกชุ่ม จึงรีบระงับใจถามเสียงดัง ๆ อย่างยิ้มแย้ม

"ม่วยฮู ท่านเป็นอย่างไรแล้ว ?"

เล่งจ้วงจี่รู้ดีแก่ใจ ทราบว่าขอทานเฒ่าทั้งสองได้ช่วยชีวิตเตี้ยงอุ้ยเม้งไว้อีก ยามนี้เตี้ยงอุ้ยเม้งยังมิรู้ดีว่าตายไปคราวหนึ่งแล้ว มาหัวร่อฮาฮาอย่าง

ภาคภูมิลำพอง ช่างเป็นคนโง่งมที่มิรู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำจริง ๆ จึงต้องมองหน้าด้วยความอับจนปัญญา ระบายลมจากปากเบา ๆ แล้วส่ายหน้าช้า ๆ

เก็งจีฮุ้นกลัวเล่งจ้วงจี่จะเปิดเผยความลับ ทำให้ตั๊วเม้งต้องเจ็บช้ำใจที่ถูกหลู่ความสามารถ จึงได้เตือนสติบนหลังม้าว่า

"เล่งตี้ตี๋ ยังไม่รีบไปคารวะต่อผู้อาวุโสของพรรคกระยาจกทั้งสองท่านนั้น"

กล่าวแล้วพลิ้วกายลงจากหลังม้าก่อน เล่งจ้วงจี่ก็รีบจัดเสื้อผ้าปั้นหน้าเคร่งขรึม เดินไปยังขอทานชราทั้งสองที่ใต้ร่มไม้

เตี้ยงอุ้งเม้งพอเห็นคล้ายดั่งนึกถึงเรื่องใดได้ รีบกล่าวเสียงดัง ๆ อย่างโอหังลำพอง

"ม่วยฮูหลีกไป เราแทบลืมเสียแล้ว ที่นั้นยังมีกระยาจกโสมมอีกสองคนมิได้กำจัดกวาดล้างไปด้วย"

กล่าวแล้วลากค้อนใหญ่วิ่งเข้าไปยังกระยาจกชราที่ยืนยิ้มแย้มแจ่มใส

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็ทั้งนึกขำทั้งนึกเคือง ต้องสะบัดแขนเสื้อยื่นมือซ้ายสกัดกั้นทางของเตี้ยงอุ้ยเม้งจนหยุดไว้ พร้อมกับกล่าวเสียงกระด้างว่า

"เตียงซีเฮีย ท่านสมควรนั่งระงับสติบนค้อนสักครู่ก่อน"

เตี้ยงอุ้ยเม้งถูกว่าจนงงงัน ต้องมองไปทางเหล่ากะเทยทั้งหลายคนแต่ไหนเลยมีเงาร่างอยู่เล่า พวกทั้งปวงต่างเตลิดเปิดหนีจนสาบสูญร่องรอยหมดสิ้นแล้ว จึงแค่นเสียงหนัก ๆ และรำพึงกับตนเองว่า

"เฮอะ กรุณาต่อเจ้าเหล่ากะเทยทั้งปวงไปเสียได้"

ขณะนั้นพลันได้ยินเล่งจ้วงจี่กล่าวอย่างนอบน้อมขึ้น

"ผู้เยาว์เล่งจ้วงจี่ขอกราบพบผู้อาวุโสทั้งสองท่าน"

เตี้ยงอุ้ยเม้งงงงันจนรีบเหลียวมอง เห็นเล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นกำลังคารวะต่อกระยาจกเฒ่าทั้งสอง ส่วนกระยาจกเฒ่าก็แย้มยิ้มอย่างปรานี กล่าวขึ้น

"วิชาอันต่ำต้อยที่มิอาจจะแสดงให้คนเห็น ยังหวังว่าท่านทั้งสองอย่าได้เย้ยหยันจะประเสริฐมาก"

เตี้ยงอุ้ยเม้งพอฟังก็รีบก้าวยาว ๆ เข้าไปหา หัวร่อฮาฮาแล้วกล่าวขึ้น

"ที่แท้พวกท่านรู้จักมักคุ้นกันก่อนแล้ว"

เก็งจีฮุ้นเหลียวมาแย้มยิ้มให้ เล่งจ้วงจี่รีบกล่าวอย่างจริงจังขึ้นว่า

"เตี้ยงซี่เฮีย รีบเข้ามากราบพบผู้อาวุโสของพรรคกระยาจกทั้งสองท่าน"

เตี้ยงอุ้ยเม้งเห็นเป็นผู้อาวุโสที่เล่งจ้วงจี่รู้จัก จึงต้องทิ้งค้อนใหญ่ในมือแล้วประสานมือคารวะ กล่าวเสียงกึกก้องกังวานว่า

"ตั้วเม้งคารวะต่อผู้อาวุโสทั้งสองท่าน เมื่อครู่หากมิใช่ม่วยฮูขัดขวางไว้ตั้วเม้งก็แทบจะให้พวกท่านไปคนละค้อน"

ชายชราทั้งสองเก็งจีฮุ้นและเล่งจ้วงจี่ ต่างอดมิได้ต้องเปล่งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหวขึ้นมา

เตี้ยงอุ้ยเม้งมาตรแม้นมิได้หัวร่อ แต่ก็แยกปากกว้างใหญ่จนอ้า ดวงตากลอกไปมาด้วยท่าทีที่ภาคภูมิลำพองยิ่ง

กระยาจกชราที่หน้ายาวดั่งม้า แย้มยิ้มแล้วกล่าวต่อเก็งจีฮุ้นว่า

"พี่ชายของท่านนับเป็นคนสัตย์ซื่อที่น่ารักมาก"

เล่งจ้วงจี่ทราบดีว่ากระยาจกทั้งสองท่านเข้าใจผิดแล้ว ขณะจะอธิบายพลันได้ยินเก็งจีฮุ้นกล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้น

"มันแม้เป็นคนที่โง่เขลา แต่สันดานซื่อตรงบริสุทธิ์ เมื่อครู่ดีว่าผู้อาวุโสทั้งสองลอบช่วยเหลือ..."

เตี้ยงอุ้ยเม้งพอฟังก็งงงัน ขณะจะสอบถามสาเหตุ กระยาจกเฒ่าทั้งสองพลันพากันหัวร่อดัง ๆ กระยาจกหน้าสี่เหลี่ยมพอหยุดหัวร่อก็กล่าวอย่างมีอารมณ์ขันว่า

"ลอบใช้อาวุธทำร้ายคน นับว่ามิโอ่อ่าเปิดเผยเลย แต่การฆ่าหัวหน้าพรรคร้ายที่ก่อกวนความสุขสงบของผู้คน ต้องเป็นอีกเรื่องหนึ่งซึ่งไม่ถือว่าผิดพลาด"

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นต่างรีบผงกศีรษะรับคำอย่างนอบน้อม แต่เตี้ยง-อุ้ยเม้งยิ่งฟังยิ่งงงงัน จนมิทราบว่าเป็นเรื่องราวอย่างใดจริง ๆ

เล่งจ้วงจี่ประสานมือขึ้นถามอย่างนอบน้อม

"สนทนากันมาเป็นนาน ยังมิได้เรียนถามชื่อแซ่ของผู้อาวุโสทั้งสองท่านเลย"

กระยาจกชราทั้งสองพอฟังต่างหัวร่อกันขึ้นมา ชายชราหน้าสี่เหลี่ยมชี้ไปยังกระยาจกผอมซูบหน้ายาวแล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เล่าซำแซ่เบ๊ ผู้คนเรียกเบ๊ซำ เราแซ่หลิว ผู้คนเรียกเราว่าหลิวยี่"

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นพอฟังต่างใจสะท้าน ที่แท้กระยาจกชราสองคนนี้คือหลิวยี่ เบ๊ซำ ที่มีศักดิ์ศรีเทียบเท่ากับตังงั่งชิงเจี๋ยง (ตาแดงไม้เท้าเทวดา) กังเซี่ยงหงี จนผู้คนตั้งฉายาเป็นสามเฒ่าแห่งพรรคกระยาจก

ดังนั้นรีบตั้งสติแล้วคารวะอย่างนอบน้อมอีกครั้ง พร้อมกับกล่าวอย่างเคารพเลื่อมใสว่า

"ที่แท้คือผู้อาวุโสหลิวและเบ๊ทั้งสองท่าน โปรดอภัยที่ผู้เยาว์ก้าวร้าวเสียกิริยาไปมาก"

กระยาจกเฒ่าทั้งสองต่างหัวร่อฮาฮาขึ้นด้วยความร่าเริง ยิ่งสร้างความพิศวงสงสัยแก่เตี้ยงอุ้ยเม้งยิ่งนัก เพราะพูดจากันเป็นเวลานาน เล่งจ้วงจี่จึงได้ถามไถ่ชื่อแซ่ของฝ่ายตรงข้าม แต่ที่สุดก็มิได้รู้จักกันมาก่อนเช่นกับตน

พลันได้ยินกระยาจกเฒ่าหยุดหัวร่อแล้วกล่าวขึ้น

"ที่นี้มิใช่เหมาะต่อการสนทนา พวกเราไปหาสถานที่อันสงบเงียบสักแห่งค่อยมาว่ากล่าว ขอทานเฒ่ายังมีเรื่องสำคัญใคร่จะไหว้วาน"

เล่งจ้วงจี่รับคำอย่างยินดีว่า

"เมื่อเป็นเช่นนี้ พวกเรายังคงเข้าเมืองเถิด"

กระยาจกหน้าสี่เหลี่ยมรีบกล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้น

"ทั้งสามท่านเร่งม้าเร็วล่วงหน้าไปก่อน เราสองจะเดินทางกันในป่า..."

เตี้ยงอุ้ยเม้งที่มิได้เอ่ยปากมาเนิ่นนาน ยามนี้รีบเดินเข้าไปชี้ท้องของเก็งจีฮุ้นแล้วกล่าวอย่างอวดฉลาดขึ้นว่า

"เล่งม่วยจื้อของเราผู้นี้มีครรภ์แล้ว ไม่อาจจะปล่อยม้าให้วิ่งเต็มฝีเท้าได้ พวกเรายังคงร่วมทางกันไปเถิด"

เก็งจีฮุ้นพอฟัง นางอับอายจนต้องรีบยกแขนเสื้อขึ้นบังหน้า ก้มศีรษะลงต่ำแทบคางจรดอก อับอายจนหน้าแดงฉาน แต่จะขุ่นเคืองก็มิใช่หัวร่อก็มิออก

เล่งจ้วงจี่หน้าแดงฉานอยู่กับที่ งงงันจนมิรู้จะกล่าวอย่างไรได้

เมื่อเป็นเช่นนั้น เจี้ยงเล่าของพรรคกระยาจกทั้งสองยิ่งมิอาจจะร่วมทางไปได้แล้ว ดังนั้นทั้งสองจึงหัวร่อพลางกล่าวว่า

"พวกเราล่วงหน้าไปก่อนสักก้าว รอท่านอยู่ที่ปากทางสายเหนือ"

กล่าวแล้วสะบัดแขนเสื้อพุ่งกายวิ่งเข้าไปในป่า หายลับตาชั่ววูบเดียวเท่านั้น

เตี้ยงอุ้ยเม้งยังมีทีท่าเป็นธรรมดา กับการพลั้งปากไปในเมื่อครู่ คล้ายมิได้แยแสสนใจเลย ยามนี้เห็นกระยาจกเฒ่าทั้งสองไปแล้วก็รีบเร่งรัดขึ้นว่า

"กระยาจกเฒ่าพากันไปแล้ว พวกเราก็สมควรเดินทางได้ กล่าวกันอย่างจริงจัง เราหิวจนท้องลั่นมาตั้งเนิ่นนานเต็มที"

กล่าวแล้วเดินไปที่ม้าแดงก่อน กระโดดขึ้นหลังม้าอย่างโอ่อ่า เล่งจ้วงจี่มองดูหมู่ดาวบนท้องฟ้า ต้องหัวร่อแล้วเดินเข้าไปยังภรรยาที่ยังเอียงอายจนหน้าแดงฉาน ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ดูท่าวันนี้เป็นวันเข้าพักแรมช้าที่สุดของพวกเรา"

เตี้ยงอุ้ยเม้งนั่งสงบใจรอคอยเล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้น เห็นเก็งจีฮุ้นยังคงอายจนหน้าระเรื่อ จึงปลอบโยนขึ้นอย่างหนักแน่นจริงจังว่า

"เล่งม่วยจื้อ นี่จะเป็นเรื่องน่าอายอย่างไร ? สตรีที่จะมีบุตรนั้นเป็นเรื่องธรรมดาสามัญเหลือเกิน วันหน้าเมื่อคลอดบุตรแล้ว หรือว่าเพราะความอายท่านจะมิยอมควักถันออกมาให้ทารกได้ดูด ?"

คำพูดมิทันจะจบ หน้าที่ยังระเรื่อของเก็งจีฮุ้นยิ่งแดงเข้มขึ้นกว่าเดิม รีบกระโดดขึ้นหลังม้าแล้วไสพุ่งตรงนำหน้าออกไปทันที

เล่งจ้วงจี่กลัวภรรยาที่รักจะกระทบกระเทือนครรภ์แตกตื่น จนร้องโพล่งออกไป

"อย่าปล่อยให้วิ่ง ระวังไว้ !"

แล้วรีบเร่งม้าคู่ขาไล่ตามไปในบัดดล เตี้ยงอุ้ยเม้งเมื่อเห็นแล้วคล้ายดั่งรู้สึกเกรงใจไม่เบา รีบเร่งม้าไล่ตามสองสามีภรรยา กล่าวขอโทษขึ้นว่า

"ต้องขอโทษอย่างมาก เรามิรู้ว่าเล่งม่วยจื้อจะขี้อายปานนี้ มิเช่นนั้นเราไยจะต้องกล่าวเรื่องคลอดบุตรควักถันเลี้ยงเด็กอะไร"

กับเตี้ยงซี่เฮียที่โง่งมห้าวหาญนี้ เล่งจ้วงจี่ไม่มีปัญญาจะห้ามปรามอย่างไรเลยจริง ๆ ยังดีที่พรุ่งนี้จะแยกทางกันแล้ว กอปรกับเก็งจีฮุ้นก็มิมีทีท่าขุ่นเคืองอย่างไร จึงคร้านที่จะไปว่ากล่าวตำหนิ

แต่ทว่าเล่งจ้วงจี่มิทราบดอก เก็งจีฮุ้นมาตรแม้นใจระทึกด้วยความเอียงอาย แต่ในส่วนลึกของหัวใจก็ครุ่นคิดคำนึงอยู่เสมอมา ว่าเจ้าตัวน้อยในครรภ์นี้จะละม้ายคล้ายผู้ใดแน่ ? เป็นทารกหรือทาริกา ?

นางหน้าแดงฉานสดใส ศีรษะก้มต่ำจนคางจรดอก แต่ในใจกลับวาดภาพทารกอันน่ารักที่จะลืมตามดูโลกในเวลาอันใกล้ ดังนั้นจึงมิรู้สึกตัวว่าอาซาสีกะเลียวยิ่งวิ่งรวดเร็วขึ้นทุกขณะ

เมื่อเร่งม้ามาจนถึงทีปากทางประตูเมืองด้านเหนือ กระยาจกเฒ่าทั้งสองได้ยืนรออย่างยิ้มแย้มแจ่มใสแล้ว เล่งจ้วงจี่รีบรั้งม้าแล้วพากันลงมาขอโทษขอโพยที่ให้กระยาจกเฒ่าต้องรอคอยนาน แต่กระยาจกเฒ่าก็กล่าวว่าทั้งสองคนเพิ่งมาเช่นกัน โรงเตี๊ยมก็ยังมิได้หา เพราะไม่ทราบจะพักในเมืองหรือนอกเมือง

เตี้ยงอุ้ยเม้งที่หิวโหยมาเนิ่นนาน รีบชิงออกความเห็นให้เข้าไปพักแรมและกินอาหารในเมืองก่อน

กระยาจกทั้งสองรับคำแล้วพากันเดินเข้าไปตามท้องถนนหนทางที่จุดโคมไฟจนสว่างไสว ผู้คนสัญจรไปมาคับคั่ง

ตามผู้คนที่สัญจรอยู่ มีไม่น้อยที่เป็นยอดฝีมืออันดับสูงของกังหนำที่ข้ามฝั่งมาแล้ว แต่เนื่องจากการสลายตัวของพรรคไต้ฮ้อก้า คูตั้งชวนผู้เป็นประมุขก็ตาย ทำให้เหล่ายอดฝีมือทั้งหลายแม้เห็นพวกเล่งจ้วงจี่ที่จูงม้า

มาตามท้องถนนได้ชัด แต่ไม่มีผู้ใดจะกล้าบังอาจเข้าไปหาเรื่อง มีแต่ลอบชี้ให้ดูกันเท่านั้น

โดยเฉพาะเมื่อเห็นร่วมทางกับเจี้ยงเล่า (ผู้อาวุโส) ของพรรคกระยาจกทั้งสอง ยิ่งหวาดหวั่นต่ออานุภาพของพรรคกระยาจกจนมิกล้าวู่วามหุนหันพร้อมกันนั้นยิ่งคาดเดามิถูกว่าเล่งจ้วงจี่กับพรรคกระยาจกมีความสัมพันธ์ฉันใดกัน

ทั้งห้ามาถึงโรงเตี๊ยมใหญ่ยิ่งที่สุดแล้ว มิทันจะหยุดยืนก็มีผู้รับใช้วิ่งลนลานออกมาต้อนรับตั้งหลายคน เชื้อเชิญอย่างยิ้มแย้มแจ่มใสให้เข้าไปทางตึกโดดเดี่ยวด้านหลัง จัดโต๊ะสุราอาหารอย่างดีมาให้ในเวลาอันรวดเร็ว

หลังจากสุราผ่านไปสามรอบแล้ว หลิวเจี้ยงเล่าลูบเคราขาวโพลงพลางกล่าวอย่างสะทกสะท้อนใจว่า

"หลังจากเล่าตั้วกังเซี่ยงงี้สาบสูญไปแล้ว ในหลายปีมานี้ เรากับเล่าซ้าได้ท่องเที่ยวจนทั่วทั้งสองฟากฝั่งแม่น้ำใหญ่ สืบเสาะหาตามขุนเขาลำเนาไม้จนปรุโปร่ง ก็ยังมิพบวี่แววใดแม้แต่น้อย

"เมื่อหลายเดือนก่อน พบกับป้อจกเต้าหยิน (นักพรตขาเป๋) มันว่าเล่งเซี่ยวเฮี้ยบมีอาจารย์อันลึกลับน่าสนใจ ความเป็นมาก็คล้ายปริศนา อาจบางทีจะเป็นศิษย์ของกังเล่าตั้วที่สาบสูญไปนานปีก็ได้

"แต่ทว่า เมื่อพบกับเลี่ยวติ๋งซือไท่ที่กิมเล้ง นางบอกว่าอาจารย์ของเล่งเซี่ยวเฮี้ยบคือจูอ้วงงึ้นปิดเอี๊ยบไต้เฮี้ยบที่สาบสูญร่องรอยไปนานปี เรากับเล่ายี่มาตรแม้นเชื่อถือ แต่ยังหวังมีโอกาสพบกับเซี่ยวเฮี้ยบ ถามไถ่ความจริงจากปากเซี่ยวเฮี้ยบเองจะคลายใจได้"

เล่งจ้วงจี่รีบอธิบายขึ้นทันทีว่า

"ผู้เยาว์ในตอนแรกมิทราบเลยว่าอาจารย์ผู้ล่วงลับเป็นใคร แต่เมื่อหาเกียงซือเจ๊พบ และไปพบกับปวยฮวยนึ่งเฮี้ยที่เป็นซือบ้อทางฮ่วงซัวแล้วยืนยันจากสมบัติที่อาจารย์ผู้ล่วงลับมอบมา จึงแน่ใจว่าอาจารย์ผู้ล่วงลับก็คือเอี๊ยบไต้เฮี้ยบที่สาบสูญร่องรอยไปในกาลก่อน"

เจี้ยงเล่าหน้าผอมซูบปานม้าถอนหายใจแล้วกล่าวสืบต่อ

“ในหลายปีมานี้ เล่าตั้วของพวกเรามิเคยมีข่าวคราวใดเลย ดูท่าน่ากลัวเป็นอันตรายมากเสียกว่าโชคดีแน่ หากแม้นเอี๊ยบไต้เฮี้ยบมิได้พบพานกับเล่งเซี่ยวเฮี้ยบ ก็ไม่อาจคลี่คลายปริศนานี้ได้เช่นกัน และจะไม่มีผู้ใดคิดถึงว่าเอี๊ยบไต้เฮี้ยบสาบสูญไปเพราะเล่ห์อุบายอันชั่วร้ายของเจ้าโจรเฒ่าดาบทองนางแอ่นพิษง่วนเล้งไถ่”

หยุดทอดถอนใจแล้วจึงกล่าวสืบต่อไป

“ดังนั้นเอง เราและเล่ายี่ก็สงสัยว่าเล่าตั้วประสบชะตาร้าย เพียงแต่ว่าฝ่ายตรงข้ามดำเนินการอย่างสุขุมรอบคอบ มิได้ทิ้งเบาะแสเค้ามูลพอจะสืบเสาะเลย”

เก็งจีฮุ้นขมวดคิ้วกล่าวแยกแยะเหตุผลขึ้น

“ถูกคนประทุษร้าย มีเหตุผลพอเป็นได้เพียงสองประการ หนึ่งคือมีศัตรูมากเกินไป หนึ่งคือมีของทรงค่าอยู่ในกาย”

หลิวเจี้ยงเล่ามิรอให้เก็งจีฮุ้นกล่าวจบคำ รีบผงกศีรษะลดเสียงกระซิบว่า

“ฮูหยินกล่าวถูกต้องตรงความจริง เล่าตั้วของพวกเราเป็นเช่นดังเอียบไต้เฮี้ยบ แต่ทว่าที่เล่าตั้วได้มานั้นเป็นพระธรรมคัมภีร์โบราณ”

เตี้ยงอุ้ยเม้งที่กำลังดื่มกินอย่างเอร็ดอร่อย พลันสอดคำถามขึ้น

“พระธรรมคัมภีร์โบราณอะไร ?”

เจี้ยงเล่าทั้งสองความจริงคิดไม่แยแสต่อเตี้ยงอุ้ยเม้ง แต่เห็นเล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นก็ตั้งอกตั้งใจฟังอย่างจดจ่อ จึงยิ่งลดเสียงแผ่วเบาลงกว่าเดิมว่า

“เท่าที่เล่าตั้วพวกเราบอกมา หากค้นคว้าข้อความในพระธรรมคัมภีร์ได้แตกฉาน ก็จะสำเร็จมรรคผลเป็นเซียน”

เตี้ยงอุ้ยเม้งพอฟังพลันกระแทกถ้วยสุราลงบนโต๊ะอย่างหนักหน่วงกล่าวเสียงกึกก้องขึ้นว่า

“ผู้อาวุโสทั้งสองท่านโปรดวางใจ กังเล่าตั้วผู้นั้นรับรองไม่ตายเด็ดขาด”

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นถูกกิริยาที่เกิดขึ้นอย่างไม่คาดหมายของเตี้ยงอุ้ยเม้ง

กระตุ้นจนสะดุ้งตัวลอย ส่วนเจี้ยงเล่าทั้งสองของพรรคกระยาจกก็ต้องร้องโพล่งถาม

"เห็นได้อย่างไรกัน ?"

เตี้ยงอุ้ยเม้งกล่าวอย่างมิรีรอว่า

"ผู้อาวุโสทั้งสองท่านมิเคยได้ยินคำโบราณบอกดอกหรือว่า เมื่อเป็นเซียน สมบัติพัสถานคล้ายดั่งมูลดินไร้ค่า บุตรภรรยาก็มิปรารถนาแตะต้อง ผู้อาวุโสทั้งสองลองคิดดู ขนาดบุตรภรรยายังมิต้องการ ไหนเลยจะมาคิดถึงท่านหลิวยี่ เบ๊ซำ ?"

กระยาจกเฒ่าทั้งสองพอฟังต้องขมวดคิ้วจนแนบแน่นไปทันที เก็งจีฮุ้นนั้นคิดจะหัวร่อแต่มิกล้า ส่วนเล่งจ้วงจี่คิดจะตำหนิเตี้ยงอุ้ยเม้งสักสองสามคำก็ไม่อาจจะบอกออกจากปากได้

เตี้ยงอุ้ยเม้งเห็นเจี้ยงเล่าทั้งสองมิเอ่ยปาก ยังเข้าใจผิดคิดว่าเห็นพ้องในเหตุผลของตน จึงกล่าวสืบต่ออย่างจริงจังว่า

"ผู้อาวุโสทั้งสองท่านลืมแล้ว หรือในโคลงมีบอกไว้... 'เจ็ดวันในถ้ำใหญ่หลายพันปีในโลกมนุษย์' ผู้ที่สำเร็จมรรคผลเป็นเซียนเพียงอยู่ในถ้ำเซียนวันเดียวก็เป็นเวลาหลายร้อยปีของโลกเรา ลองคิดดู ทั้งสองผู้อาวุโสท่านต่างมีอายุเจ็ดแปดสิบปีแล้ว ยังจะมีชีวิตอยู่ได้สักกี่ปี ? พวกท่านวิ่งหาจนขาหัก ผู้อาวุโสแซ่กังท่านนั้นอาจมิแน่ว่าเสพสุขอย่างสำราญใจอยู่บนวิมานชั้นฟ้าก็ได้..."

คำว่ากล่าวมิทันจะจบ พบเห็นขอทานเฒ่าทั้งสองต่างขุ่นเคืองจนหน้าเขียวคล้ำตาเหลือกโปน เคราขาวก็สั่นระริกเบา ๆ ดังนั้นวาจาต่อไปจึงมิกล้ากล่าว

เล่งจ้วงจี่ตระหนกจนหน้าลนลาน รีบประสานมือกล่าวขอขมาขึ้นว่า

"เตี้ยงซี่เฮียเป็นคนที่ปากไวใจซื่อ มิได้ปิดบังอย่างไร ยังหวังว่าผู้อาวุโสทั้งสองท่านโปรดอย่าได้ถือโทษโกรธเคือง"

กระยาจกเฒ่าทั้งสองต่างทอดถอนหายใจยาว ๆ สีหน้าก็ผ่อนคลาย

ความเคียดขึ้งลงบ้าง กล่าวอย่างสะทกสะท้อนใจว่า

"หากแม้นกังเล่าตั้วของพวกเรายังมีชีวิตอยู่ในโลกจริง แม้จะบำเพ็ญภาวนาอยู่ตามป่าเขาอันลึกล้ำ พวกเราเหล่าศิษย์พรรคกระยาจกก็คลายใจกันได้แล้ว"

กล่าวจบคำก็ผุดลุกขึ้นยืน เอ่ยสืบต่อไป

"ขณะนี้เป็นเวลาดึกแล้ว เซี่ยวเฮี้ยบกับฮูหยินตรากตรำเดินทางมาเหน็ดเหนื่อย สมควรหลับนอนพักผ่อนเสียแต่หัวค่ำ กระยาจกเฒ่าคิดอำลาไว้วันหน้าค่อยพบกัน"

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นต่างลุกขึ้นกล่าวอย่างหวาดหวั่น

"ผู้อาวุโสทั้งสองท่านไฉนจึงรีบร้อนจะไป..."

หลิวเจี้ยงเล่าถอนหายใจยาว กล่าวว่า

"เรากับเล่าซำได้ถามไถ่ความเป็นมาของอาจารย์กับปากเซี่ยวเฮี้ยบได้แล้ว ก็ไม่มีความคลางแคลงสงสัยแต่อย่างไรอีก ขอเพียงเราขอทานเฒ่าทั้งสองยังไม่ตาย แม้จะเป็นสุดหล้าฟ้าเขียวใด ก็จะต้องสืบเสาะร่องรอยของเล่าตั้วพวกเราตลอดไป"

เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่าทั้งสองมีเจตนาจะไปแน่วแน่ จึงได้เอ่ยปลอบใจขึ้นว่า

"คัมภีร์โบราณที่ผู้อาวุโสแซ่กังได้ไป หากสามารถสำเร็จเป็นเซียนจริงดั่งว่า อาจบางทีเพียงไม่กี่ปีผู้อาวุโสทั้งสามท่านก็จะพบพานกันได้"

ขอทานเฒ่าทั้งสองต่างฝืนยิ้ม ผงกศีรษะกล่าวเสียงรันทด

"ขอให้เป็นดั่งที่เซี่ยวเฮี้ยบว่ามาเถิด"

กล่าวคำลาแล้วเดินออกจากห้องไป เล่งจ้วงจี่ฉุกใจได้คิด นึกถึงเรื่องเอี๊ยบเซียวเกียงและไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบที่สาบสูญร่องรอย ดังนั้นรีบร้องไปว่า

"ผู้อาวุโสทั้งสองท่านโปรดหยุดก่อน"

"เซี่ยวเฮี้ยบยังมีเรื่องอันใดอีกหรือ ?"

"ที่ผู้เยาว์ออกจากฮ่วงซัวครานี้ จุดประสงค์คือใคร่เร่งรัดช่วยเหลือซือบ้อ คือไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบกับเซียวเกียงซือเจ๊ ผู้อาวุโสทั้งสองท่านเคยได้ทราบ

ข่าวคราวว่าถูกค่ายสำนักใดคร่าตัวไป ?"

กระยาจกเฒ่าทั้งสองต่างร้อง "อ้อ" คล้ายกับคิดถึงเรื่องสำคัญอันใด เบ๊เจี้ยงเล่ากล่าวว่า

"ท่านไม่ถามเราสองกลับลืมเรื่องสำคัญนี้ไปเสียแล้ว ในตอนต้นที่ชื่อเสียงของเซี่ยวเฮี้ยบยังมัวหมองอยู่นั้น มีเจ้าสำนักมากมายหลายแห่งต่างประณามท่านเป็นอสูรน้อยโดยมิเรียกชื่อเสียงแท้จริง หลังจากผ่านการอธิบายของเลี่ยว-ติ๊งซือไท่ กอปรกับประจักษ์พฤติการณ์ที่ท่านกระทำมา มีค่ายสำนักอันสัตย์ซื่อเปี่ยมธัมมะไม่น้อยเลิกล้มความคิดที่จะกำจัดท่านออกไป ขณะนี้พรรคไต้ฮ้อก้าก็ล่มสลายไปแล้ว แต่พวกที่ข้ามลำน้ำมากลับมีอยู่น้อยกว่าน้อย บัดนี้เซี่ยวเฮี้ยบหากปฏิบัติไปอย่างรอบคอบสุขุม ชื่อเสียงของท่านย่อมจะกระเดื่องเลื่องลือกว่านี้แน่

"สำหรับเรื่องไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบกับเอี๊ยบโกวเนี้ยถูกคร่าตัวไปนั้น เราสองยังมิได้รับรายงานจากศิษย์ในพรรค แต่ทว่าย่อมไม่อยู่นอกเหนือค่ายสำนักอีกหลายแห่งที่คิดใคร่ช่วงชิงคัมภีร์ในตัวเซี่ยวเฮี้ยบนั้น เมื่อถึงเวลาเซี่ยวเฮี้ยบเพียงใช้ปฏิภาณไหวพริบ เราคิดว่าคงจะสืบเสาะได้เบาะแสโดยไม่ยากนัก

"แต่มีอีกเรื่องหนึ่งพึงสนใจไว้ คืออย่ารุ่มร้อนวู่วามจนเกินไป ควรทราบว่ามีคนในเงื้อมมือฝ่ายตรงข้าม บางครั้งจำเป็นต้องอดกลั้นโทสะเอาไว้สักชั่วคราว ยอมรับความเจ็บช้ำคับแค้น จึงไม่ทำให้เรื่องราวต้องเลวร้ายไป"

เล่งจ้วงจี่รับคำอย่างนอบน้อม ถามอย่างสงสัยใจไปอีกว่า

"ผู้อาวุโสทั้งสองท่านเคยได้รับทราบข่าวการมุ่งหน้าสู่ตะวันออกของโอวเฮาะผู้เป็นเจ้าสำนักคงท้งหรือไม่ ?"

หลิวเจี้ยงเล่ารีบผงกศีรษะ กล่าวขึ้น

"เคยได้รับฟัง มีศิษย์ในพรรคคนหนึ่งเคยประจันหน้ากับโอวเฮาะที่ภูเขาคงไล้มา แต่ทว่าจมูกโคเฒ่านี้มีร่องรอยที่ลี้ลับซับซ้อน หลบซ่อนร่องรอยได้แนบเนียนยิ่ง โอวเฮาะในระหว่างนี้ ฝึกสำเร็จในวิชาอันลึกล้ำพิสดารมากมายไม่น้อย แต่จะเป็นจริงหรือเท็จ นั่นก็ไม่มีผู้ใดจะยืนยันได้"

เบ๊เจี้ยงเล่าที่ผอมซูบกล่าวด้วยความบริสุทธิ์ใจว่า

"เซี่ยวเฮี้ยบปากแม้นคิดใคร่ทราบร่องรอยของโอวเฮาะ ขอทานเฒ่าจะรีบออกคำสั่งไปยังสาขาทุกแห่งหนให้สนใจสังเกตไว้ คราใดได้ทราบข่าวคราวของนักพรตอุบาทว์ จะรีบส่งข่าวให้แก่กันเป็นการด่วน พยายามรีบให้พวกพ้องตามเหลาสุราร้านน้ำชาได้รู้ไว้ ดังนั้นเซี่ยวเฮี้ยบพอจะลอบสะกดรอยสืบเสาะเล่ห์อุบายอันชั่วร้ายของมันได้"

กล่าวแล้วพากันเดินลงจากบันไดออกไป พวกเล่งจ้วงจี่ก็พากันน้อมส่งจนถึงปากประตู

เมื่อสองกระยาจกเฒ่าออกไปแล้ว ทั้งสามไม่มีกะใจจะรับประทานต่อ เล่งจ้วงจี่จึงสั่งให้ผู้รับใช้ช่วยว่าจ้างเรือสักลำ เพื่อจะล่องตามน้ำไปที่เมืองไคฮง

เก็งจีฮุ้นมีความกระตือรือร้นใคร่จะรีบไปถึงกิมเล้ง ดูบ้านที่จะเป็นรังรักของนาง เนื่องจากไม่อาจขี่ม้าห้อตะบึง จึงจำเป็นต้องเปลี่ยนเป็นเส้นทางน้ำขึ้นฝั่งที่ไคฮง เดินทางบกผ่านเมืองฮำโปวลัดเข้ากิมเล้ง

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น อาทิตย์เพิ่งจะทอแสง ทั้งสามก็ตื่นขึ้นเดินทางอ้อมผ่านเมืองออกไป

ตามถนนหนทางที่จะทอดไปสู่ท่าน้ำ มีผู้คนเดินกันอยู่คับคั่ง ทั้งสามควบม้ามุ่งหน้าไป ระยะจากตัวเมืองถึงท่าน้ำใกล้เพียงลี้เศษเท่านั้น เมื่อใกล้มีชายกลางคนแต่งกายดุจชาวเรือ วิ่งปราดออกมาน้อมกายต้อนรับว่าเป็นเรือที่เล่งจ้วงจี่ว่าจ้างไว้ แล้วทั้งหมดจึงพากันเดินไปที่ท่าซึ่งมีเรือจอดอยู่มากมายแออัด

เตี้ยงอุ้ยเม้งที่มิเคยรู้จักความเศร้าเสียใจ ยามนี้ก็ขมวดคิ้วนิ่วหน้าขึ้นมาแล้ว เนื่องจากว่ามันจะต้องแยกทางกับม่วยฮูของมันไปคนละทิศละทางกันแล้ว

แม้ม้าพ่วงพีทั้งสามที่คล้ายดั่งรู้ว่าจะต้องแยกทางกัน จึงมักส่งเสียง

ร้องเบา ๆ ท่าทีอาลัยอาวรณ์กันยิ่ง

เสียงอึกทึกครึกโครมของผู้คนบนชายฝั่งน้ำได้เริ่มซาไปทีละน้อย ในที่สุดก็เงียบงันวังเวง สายตาที่ตื่นเต้นประหลาดใจจำนวนร้อย ๆ พัน ๆ คู่ต่างจับจ้องมองมาดูพวกเล่งจ้วงจี่ทั้งสามเป็นจุดเดียว กับบรรดาสายตาตื่นเต้นสงสัยจนแวววาวนี้ ตลอดทางทั้งสามเห็นมามากแล้ว จนมิรู้สึกเป็นเรื่องน่าประหลาดใจ แต่เล่งจ้วงจี่ก็รู้ดีว่าเหตุสุดวิสัยใด ๆ ต่างมักจะเกิดขึ้นจากนัยน์ตาประดานี้ทั้งสิ้น

ทั้งสามพอเดินเข้าถึงท่าน้ำ เห็นเรือที่ตนว่าจ้างจอดเรียงอยู่เป็นลำที่สี่ ชายชราอายุหกสิบเศษ คิ้วขาวหนวดเคราขาวแต่หน้าแดงระเรื่อ ปากยิ้มแย้มแจ่มใสนัยน์ตาเป็นประกายแวววาว มองปราดเดียวก็รู้ว่ามิใช่เป็นเรือธรรมดา ยืนรอต้อนรับอยู่ที่หัวเรือก่อนแล้ว ทั้งสามยังห่างอยู่หลายวา เจ้าของเรือก็ประสานมือคารวะ เอ่ยต้อนรับอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

เล่งจ้วงจี่ลงจากม้าก่อน มีลูกเรือหลายคนได้วิ่งออกมาพาดกระดานหัวเรือ จูงม้าขึ้นไปอย่างคล่องแคล่ว ส่วนเจ้าของเรือพอเห็นพวกเล่งจ้วงจี่ทั้งสามขึ้นไป รีบหัวร่อฮาฮาอย่างร่าเริง แล้วกล่าวว่า

"เรือของเล่าฮิวมีโอกาสให้เล่งเซี่ยวเฮี้ยบและฮูหยินโดยสาร นับว่าเป็นเกียรติอันน่าภาคภูมิใจเหลือประมาณ"

เล่งจ้วงจี่ประสานมือคารวะตอบอย่างยิ้มแย้ม มิทันเอ่ยปากพลันได้ยินเตี้ยงอุ้ยเม้งตวาดถามเสียงหนักแน่น

"ท่านทราบได้อย่างไรว่าม่วยฮูคือเล่งจ้วงจี่ ?"

เจ้าของเรือชราคล้ายดั่งเดาออกว่ามีการถามเช่นนี้เกิดขึ้น จึงเงยหน้าหัวร่อด้วยท่าทีเป็นปรกติ กล่าวเสียงก้องกังวานต่อไป

"เล่งเซี่ยวเฮี้ยบมีพลังฝีมือสูงเยี่ยมแทบเทียมเทพยดา เกียรติภูมิกระเดื่องเลื่องทั่วทั้งแผ่นดิน สวมใส่อาภรณ์ขาว รูปลักษณะงดงามมีสง่าราศี อย่าว่าแต่เป็นยอดฝีมือของบู๊ลิ้มเลย แม้เป็นคนชั้นต่ำที่คลุกคลีอยู่ในบู๊ลิ้ม ผู้ใดพบเห็นเล่งเซี่ยวเฮี้ยบที่แต่งกายและรูปลักษณะเช่นนี้ จะมิทราบว่าเป็น

ตัวเล่งจ้วงจี่"

เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่าเจ้าของเรือชราเป็นคนผ่านโลกมาจนช่ำชอง ย่อมรู้จักกล่าววาจาสอพลอมาประจบ จึงมิได้ไปแยแสสนใจด้วย เมื่อได้รับการเชื้อเชิญแล้วทั้งสามพากันเดินเข้าไปที่ประตูห้องท้องเรือ พอเงยหน้ามองก็แทบจะตะลึงลานอยู่ในที่นั้น

มิทราบเวลาใด หน้าประตูห้องท้องเรือมีสตรีอายุสิบแปดสิบเก้าปีนางหนึ่งมายืนรอต้อนรับอยู่

สตรีนางนี้หน้าตาสวยงามมีเสน่ห์ สวมใส่อาภรณ์สีชมพูทั้งชุด หน้าตาคิ้วคางได้ส่วนสัดสะคราญ ผิวกายขาวละเอียดเป็นยองใย ริมฝีปากจิ้มลิ้มกำลังแย้มยิ้มอย่างหยาดเยิ้ม ดวงตาคู่งามเป็นประกายแวววาว ยืนอย่างนอบน้อมอยู่ในที่นั้น

นี่มิเพียงจะทำให้เล่งจ้วงจี่ตื่นเต้นสงสัยเท่านั้น ยิ่งสร้างความพิศวงงงันให้แก่เก็งจีฮุ้นอย่างใหญ่หลวง เพราะดรุณีอวบอัดสะคราญที่ยืนต้อนรับนางนี้ นอกจากมีเสื้อผ้าที่ผิดแปลกกันแล้ว แทบจะเป็นตัวจำลองของคูหลีฮวา ธิดาคู่ตั้งชวนผู้ประมุขพรรคไต้ฮ้อก้า !

เตี้ยงอุ้ยเม้งมิเคยเห็นคูหลีฮวามา จึงย่อมไม่รู้สึกตื่นเต้นสงสัย เพียงแต่รู้สึกว่าดวงตาเป็นประกายของดรุณีสีชมพูนี้ มีเสน่ห์ยั่วยวนจนรัญจวนใจแทบอึดอัดหายใจมิออก

เจ้าของเรือชราพอเห็นรีบเดินเข้ามาหา ยิ้มพลางแนะนำให้รู้จักว่า

"นี่คือบุตรีนามฮุยเอ็ง"

ขณะกล่าวก็ได้เดินมาถึงหน้าประตู ดรุณีอาภรณ์ชมพูคารวะต่อเล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้น ซึ่งทั้งสองเพียงยิ้มแย้มแล้วเรียกเอ็งโกวเนี้ยไปเบา ๆ แต่เก็งจีฮุ้นที่สุขุมรอบคอบได้บังเกิดความระมัดระวังตัวเพิ่มขึ้นกว่าเดิม พอก้าวเข้าในห้องท้องเรือ พลันรู้สึกกระจ่างจ้าที่สายตา ห้องนี้ตบแต่งดุจกับเป็นห้องลับ ประดับประดาด้วยความสวยงามโอ่อ่า โต๊ะเก้าอี้ขัดไว้เป็นประกาย ผนังทั้งสี่ด้านฉาบสีงดงามมีลวดลายละลานตา

เล่งจ้วงจี่ที่ชาญฉลาดก็ยังต้องสะดุ้งรู้สึกตัว เรือลำนี้มิใช่เรือบรรทุกพ่อค้าวาณิชและม้าลาธรรมดาแน่แล้ว จึงต้องชำเลืองแลไปที่ดรุณีท่าทียั่วยวนนางนั้นแวบหนึ่ง

ดรุณีเสื้อชมพูก็กำลังใช้สายตาอันยั่วยวนชวนกระสันจับจ้องมองเล่งจ้วงจี่จนแน่วนิ่ง สร้างความสะท้านใจแก่เล่งจ้วงจี่จนแทบจะร้องโพล่งออกไป 'คล้ายคูหลีฮวาเหลือเกินไปแล้ว'

พอเกิดความตื่นเต้นกระวนกระวาย แทบอดมิได้จะถามไถ่เตี้ยงอุ้ยเม้งว่า คูตั้งชวนประมุขพรรคไต้ฮ้อก้ามีธิดาอยู่กี่คนแน่

ทั้งสองฝ่ายพอเพิ่งทรุดกายนั่ง บนชายฝั่งพลันมีเสียงตวาดกึกก้องเปี่ยมพลังดังขึ้น

"บนเรือพวกเจ้ามือสูรร้ายที่ฆ่าคนตายโดยไม่ใช้ชีวิตอยู่หรือไม่ ? รีบเรียกมันไสหัวออกมาให้เราโดยด่วน !"

เสียงตวาดในคราวนี้ คล้ายดั่งสายฟ้าฟาดลงมา สะเทือนจนตัวเรือสั่นสะท้านเบา ๆ

เก็งจีฮุ้น เตี้ยงอุ้ยเม้ง ดรุณีสีชมพู เจ้าของเรือเฒ่าต่างตื่นเต้นจนตะลึงลานหน้าถอดสี

เล่งจ้วงจี่ตาเป็นประกายแวววาว ร่างพุ่งวาบดุจกับเป็นประกายสายฟ้ากระโดดออกมายืนยังหัวเรือชั่วพริบตา

บทที่ยี่สิบเก้า ตัวประหลาดอาละวาด

เล่งจ้วงจี่ได้ยินเสียงตวาดที่คล้ายสายฟ้าฟาด ทั้งตื่นเต้นทั้งขุ่นเคือง จนรีบพุ่งกายมาที่หัวเรือ เพ่งมองไปที่ท่าน้ำ สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนทันที จนร่างก็ถอยกายไปครึ่งก้าว

เห็นบนชายฝั่งยามนี้มีลูกเรือหกเจ็ดคนกำลังจับจ้องมองตัวประหลาดผู้หนึ่งด้วยความตื่นเต้นงงงัน ตัวประหลาดนี้แต่งกายดุจหลวงจีน หน้าเป็นมันมอมแมม สองแก้มเกลี้ยงเกลาไร้หนวดเครา มือถือน้ำเต้าสุราใหญ่ สวมจีวรที่ทั้งสกปรกทั้งเก่าขาดอยู่ครึ่งแข้ง จีวรนี้ปะจนมิอาจจะปะต่อไปได้ เท้าสวมรองเท้าหญ้าถักคร่ำคร่า น่องทั้งสองลีบเล็กดำเป็นมัน หากมิใช่บนศีรษะล้านเลี่ยนสวมหมวกทรงเรือของหลวงจีน ไม่ว่าผู้ใดก็จะต้องแน่ใจว่าเฒ่าผู้นี้ต้องเป็นกระยาจกที่มิเคยกินอาหารมาหลายวันแล้ว

แต่ทว่า เฒ่าผู้นี้ก็คือตัวประหลาดที่สามของสี่ประหลาด อันเป็นบุคคลที่ชนชาวมิจฉาชีพเพียงได้ยินนามก็อกสั่นขวัญฝ่อ บรรพชิตที่ดื่มทั้งสุรากินทั้งของสดคาวนามละตะฮ่อเสียง (หลวงจีนโสมม)

เล่งจ้วงจี่พอเห็นเป็นละตะฮ่อเสียงก็ตื่นตะลึงจนงงงันไปจริง ๆ เพราะมิเข้าใจ ไฉนหลวงจีนเฒ่าจึงได้รู้ว่าตนอยู่บนเรือ ?

เงาร่างคนพลุกพล่านสับสน เก๋งจีฮุ้น เตี้ยงอุ้ยเม้ง ดรุณีเสื้อสีชมพู และเจ้าของเรือชราพากันพุ่งกายมายืนบนหัวเรือ ทั้งสี่พอเห็นสภาพบนชายหาดก็ตื่นตะลึงไปจนหมดสิ้นเช่นกัน

ยามนั้นละตะฮ่อเสียงบนหาดคล้ายดั่งยังมิทันพบเห็นเล่งจ้วงจี่ได้ออกมาปรากฏตัวบนหัวเรือแล้ว ยกน้ำเต้าสุราขึ้นดื่มอึกใหญ่ จึงคำรามอย่างขุ่นเคืองสืบต่อไป

"รีบไป รีบไป เรียกเจ้าเด็กเล่งจ้วงจี่ออก มาวันนี้เราไม่กระชากเอ็นถลกหนังมัน เฮอะ ! นับว่ามันเจ้าเด็กน้อยมีบุญวาสนา"

กล่าวแล้วยกน้ำเต้าสุราในมือขึ้นดื่มเป็นการใหญ่

เตี้ยงอุ้ยเม้งแตกตื่นจนขวัญหาย พอระงับใจได้ก็ละล่ำละลักว่า

"สวรรค์ช่วยด้วย ! หลวงจีนธุศีลนี้มาอย่างไร ?"

เสียงมิทันขาดคำ ละตะฮ่อเสียงบนชายฝั่งก็ขว้างน้ำเต้าสุราทิ้ง เบิ่งตาเป็นที่ประกายแวววาวจ้องมองมาทางเรือนี้

เจ้าของเรือชราแตกตื่นจนหน้าถอดสี คล้ายดั่งเผชิญกับดาวเพชฌฆาตที่อาจประหารมันในทุกเวลา ต้องลนลานถอยไปอย่างหวาดหวั่นขวัญเสีย พลันได้ยินละตะฮ่อเสียงบนฝั่งตวาดดังสะเทือนเลื่อนลั่น

"เด็กร้ายกาจ ! ออกมาก็ไม่ส่งเสียงบอกเล่าสักคำ"

กล่าวแล้วสะบัดแขนจีวรอันคร่ำคร่า ร่างพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า ข้ามศีรษะพวกลูกเรือหลายคนโถมมาที่หัวเรือนี้

เล่งจ้วงจี่เห็นละตะฮ่อเสียงมาอย่างดุร้ายหมายขวัญ ก็ลอบตื่นตกใจไม่น้อย แต่เคารพฝ่ายตรงข้ามที่เป็นผู้อาวุโสมีเกียรติภูมิสูง มิอาจจะลงมือจู่โจมไปก่อน จึงต้องพลิ้วกายถอยปราดสิบกว่าเชียะ

พร้อมกันนี้การที่ถอยก็หมายจะแบ่งที่ให้ละตะฮ่อเสียงพอจะหยั่งเท้ายืนหยัด

มิคาดว่าละตะฮ่อเสียงไม่ยอมรับไมตรี ตาประหลาดเบิ่งขึ้นจนกลมกว้าง ตวาดเสียงสะเทือนแก้วหูขึ้นอีกครั้ง

"เด็กร้ายกาจคิดหนีหรือ ? รับเราหลวงจีนฝ่ามือหนึ่งจึงค่อยว่า"

ขณะตวาดเท้าก็ถีบยังกราบเรือ ร่างพุ่งโถมเข้าตามติด แขนขวาควงแล้วสะบัดฝ่ามืออันดุดัน ฟาดไปใส่ไหล่ขวาของเล่งจ้วงจี่ด้วยความรุนแรงประหนึ่งเป็นพายุโหมกระหน่ำ

เนื่องจากความกระวนกระวายรุ่มร้อน เล่งจ้วงจี่ลืมไปว่ากำลังอยู่บนเรือ รีบถลันร่างหลบพร้อมทั้งละล่ำละลักอย่างรีบร้อน

"ผู้อาวุโส โปรดระงับโทสะ..."

วาจาไม่ทันขาดคำ พลังอันหนักหน่วงมหาศาลปานฟ้าถล่มดินทลายก็ทะลักไปทางด้านหลัง

เก็งจีฮุ้น เตี้ยงอุ้ยเม้ง และดรุณีเสื้อสีชมพูกับเจ้าของเรือชราที่ยืนอยู่ข้าง ต่างตื่นตกใจจนหน้าถอดสี ร้องโพล่งขึ้นไปในทันที

เล่งจ้วงจี่เองก็ตื่นตกใจคล้ายดังคิดถึงเรื่องใดขึ้นได้ รีบเหลียวขวับมองดู

เสียงตึงตังโครมครามดังสนั่นหวั่นไหว ท้องเรือแตกกระจัดกระจายโต๊ะเก้าอี้ปลิวกระเด็นเวียนว่อน เรือก็โคลงเคลงอย่างรุนแรง สร้างความตื่นกลัวให้แก่ม้าสามตัวที่อยู่ใต้ท้องเรือ ส่งเสียงร้องดังสับสนอลหม่าน

เล่งจ้วงจี่พอเห็นก็เดือดดาลเป็นการใหญ่ คาดหมายไม่ถึงว่าเหล่าผู้มีอาวุโสสูงที่นิสัยพิกลพิสดารทั้งมวล ล้วนแต่พอเอ่ยปากก็ด่าประณามคนด้วยวาจาที่หาเหตุผลมิได้ ไม่คำนึงถึงความถูกผิดใด ๆ เลย

มิคาดว่าละตะฮ่อเสียงไม่แยแสต่อการที่พลังฝ่ามือของตัวกระแทกจนโต๊ะเก้าอี้ปลิวกระจาย ข้าวของภายในห้องท้องเรือพังพินาศ ยังคงก้าวช้า ๆ เข้าหาเล่งจ้วงจี่ พร้อมกับเบิ่งตาพิกลทั้งคู่จนกลมกว้าง คำรามสืบต่อไปว่า

"เฮอะ ! เรือครำครำลำเดียวจะนับเป็นสำคัญอย่างไร เจ้าทำร้ายธิดาบุญธรรมเราจนตายอย่างสยดสยอง นั่นจึงจะเป็นความจริง"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็งงงันทันที รู้ดีว่าคนที่ละตะฮ่อเสียงหมายถึงคือ

บ้วนเล็กเพี้ย แต่เล่งจ้วงจี่ก็คิดไม่ออกเลยจริง ๆ ไฉนบ้วนเล็กเพี้ยจึงได้ไปนับถือชายชราที่คลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนมาเป็นบิดาบุญธรรมตั้งหลายคน

เก็งจีฮุ้นเห็นเล่งจ้วงจี่ตะลึงลาน ละตะฮ่อเสียงยังคงควงแขนแล้วเดินย่างสามขุมเข้าหา จึงละล่ำละลักด้วยความตื่นเต้นตกใจว่า

"ผู้อาวุโสโปรดหยุด เรื่องราวของบ้วนโกวเนี้ย ตั้วเท้าเอ้ยคาองผู้อาวุโสได้บอกกับเล่งตี้ตี่แล้ว..."

วาจามิทันจบคำ ละตะฮ่อเสียงพลันชะงักเท้า แต่ทว่าถลึงตาอันประหลาดทั้งสองจ้องมองเก็งจีฮุ้น ถามเสียงหนัก ๆ อย่างสงสัยใจ

"บ้วนโกวเนี้ยอะไร ? เจ้าหมายถึงผู้ใด ?"

เก็งจีฮุ้นพอฟังก็ต้องงุนงงไปอีกคนหนึ่ง

เตี้ยงอุ้ยเม้งเคยพบทิโกวพั้วกับบ้วนเล็กเพี้ยที่เมืองเจี๊ยะมึ้งมาคราหนึ่ง จึงได้สอดคำขึ้นมาว่า

"บ้วนเล็กเพี้ย ธิดาของนางเฒ่าถือตะขอ มีโกร่งป้องกันมือ ใส่เสื้อรุ่มร่ามสีคราม นัยน์ตาหยีเล็กหน้าเหี่ยวย่นดั่งหนังไก่ผู้นั้น"

ละตะฮ่อเสียงพอฟังพลันพลิกนัยน์ตาขึ้นเหลือกโปน แค่นเสียงเย็นชาแล้วตวาดต่อไปว่า

"เราเข้าใจเป็นใคร ที่แท้เอียเท้าปากมิสิ้นกลิ่นน้ำนมของนางทิโกวพั้วนั่นเอง เฮอะ ตั้วเท้ากุ้ยกับเคี่ยงซึงชมชอบนาง เราหลวงจีนมิได้แยแสอยู่ในสายตาดอก"

เล่งจ้วงจี่พอฟังโทสะพลันดาลเดือดทันที กับวาจาที่ละตะฮ่อเสียงประณามบ้วนเล็กเพี้ยนี้ เล่งจ้วงจี่มีความขุ่นเคืองยิ่งนัก จึงตวาดเสียงหนัก ๆ ถามขึ้น

"มิทราบธิดาบุญธรรมของผู้อาวุโสคือใคร ?"

ละตะฮ่อเสียงเหลือกนัยน์ตาตวาดไปว่า

"เฮอะ ! เจ้าสามารถรับเราหลวงจีนได้หนึ่งฝ่ามือ เรายอมบอกกล่าวแก่เจ้าเอง"

กล่าวแล้วม้วนแขนเกร็งกำลังขึ้นถึงสิบส่วน ฝ่ามือดำมะเมื่อมพลิกแล้วฟาดพลังอันหนักหน่วงมหาศาลน่าหวาดหวั่น จู่โจมเข้าใส่เล่งจ้วงจี่อีกครั้งอย่างดุดัน

กับสี่ตัวประหลาดนั้น เล่งจ้วงจี่เคยเผชิญมาถึงสองคนแล้ว รู้อยู่แก่ใจว่าคนทั้งสี่ต่างมีพลังฝีมือที่คู่คี่ก้ำกึ่งกัน ดังนั้นแขนขวาจึงใช้กำลังเพียงหกส่วน ตวาดออกไปว่า

"ผู้เยาว์จะรับฝ่ามือผู้อาวุโสไว้"

เสียงตวาดดัง พร้อมกับฝ่ามือขวาผลักออกมา พลังอันหนักหน่วงดุดันพุ่งกระแทกเข้าใส่พลังอันมหาศาลที่โถมทะลักมาอย่างถนัดถนี่

พอพลังฝ่ามือฟาดกระทบกัน เล่งจ้วงจี่รู้ทันทีว่าเรื่องเลวร้ายแน่ แต่จะคิดเพิ่มพลังเข้าไปก็ไม่ทันท่วงทีแล้ว

เสียงโครมดังสนั่นปานฟ้าผ่า ตัวเรือสั่นสะท้านโคลงเคลง พลังลมพุ่งดังปานพายุร้าย เล่งจ้วงจี่รีบใช้วิชาถ่วงพันชั่งรั้งร่างไว้ แต่สองไหล่สั่นสะท้านในที่สุดก็ยังมิอาจยืนหยัด ต้องถอยตึง ตึง ตึง ไปสามก้าว แทบร่วงหล่นลงจากกราบเรือ

เก็งจีฮุ้นร้องขึ้นด้วยความตื่นตกใจ เงาสีม่วงพุ่งวาบไปถึงเบื้องหน้าเล่งจ้วงจี่ ประคองสามีที่รักไว้ในบัดดล ถามเสียงสะท้านด้วยความหวาดหวั่นกังวล

"เป็นอย่างไร ? รีบผนึกกำลังต่อต้านไว้"

เตี้ยงอุ้ยเม้งยืนตะลึงลานอยู่ในที่นั้น ปากใหญ่อ้ากว้างตาเหลือกลานตื่นเต้นตกใจจนงงงันไปแล้ว

ดรุณีเสื้อชมพูหน้าซีดขาว หน้าผากของเจ้าของเรือเฒ่ามีเหงื่อยะเยิบซึมจนชุ่มโชก ม้าพ่วงพีที่ท้องเรือทั้งสามกระโดดโลดเต้นอยู่ไปมา บรรดาลูกเรือเท่าที่มีหลบหน้าจนหนีหายไม่หลงเหลืออีกแล้ว

ละตะฮ่อเสียงเห็นสภาพนี้ก็ต้องแหงนหน้าหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหวด้วยความภาคภูมิลำพอง พร้อมกันนั้นกล่าวเสียงกังวานขึ้นว่า

"แต่ละคนต่างเรียกเจ้าเป็นอสูรน้อย ประโคมเจ้าจนเก่งกาจหาผู้ใดในแผ่นดินต่อต้านมิได้ ในท้องฟ้าก็ไม่มีเทวดาหน้าไหนจะเทียบ ฮา ฮา เราหลวงจีนสุราเพียงใช้กำลังไปสี่ส่วน เจ้าก็ต้องถอยถึงสามก้าวใหญ่"

กล่าวแล้วสองมือตะกุยตะกายไปในท้องฟ้า แผดเสียงหัวร่อด้วยความภาคภูมิลำพองขึ้นอีกครา สร้างความแตกตื่นตกใจให้ผู้คนในรัศมีหลายสิบวาของท่าเรือ จนพากันฮือมาในทิศทางนี้เป็นโกลาหล

เล่งจ้วงจี่นับแต่ลงจากภูเขา ไหนเลยจะเคยพบพานผู้ต่อต้านฝีมือได้ยามนี้ถูกละตะฮ่อเสียงกระแทกจนเซถอยถึงสามก้าว แต่ยังพอจะกล้ำกลืนฝืนใจอยู่ได้ เนื่องจากหลวงจีนชราเป็นชนชั้นอาวุโสที่มีเกียรติภูมิกระเดื่องเลื่องลือมานานปี แม้พ่ายแพ้อยู่ในมือของหลวงจีนนี้ ก็มินับว่าเป็นที่อัปยศอดสูอย่างไร แต่ที่ขุ่นเคืองจนทนทานมิได้ คือการเหยียดหยามเหน็บแนมของหลวงจีนนี้

ดังนั้นเองลอบเกร็งพลังทดลองดู รู้สึกปลอดโปร่งไม่มีติดขัดใด ๆ ความคิดใคร่จะช่วงชิงได้บังเกิดขึ้นในบัดดล เลิกคิ้วสูงชันจนตาเป็นประกายแวววับ

ดิ้นรนออกจากวงแขนของเก็งจีฮุ้น ก้าวช้า ๆ เข้าหาละตะฮ่อเสียงพร้อมทั้งส่งเสียงหนัก ๆ ถามขึ้น

"ผู้อาวุโส ธิดาบุญธรรมของท่านเป็นใคร ? ผู้เยาว์ไปทำร้ายนางอย่างสยดสยองเยี่ยงไร ? ขอท่านลองบอกออกมาในบัดนี้เลย"

ละตะฮ่อเสียงเห็นเล่งจ้วงจี่ซ่อนฝ่ามือไว้ในแขนเสื้อ รู้ดีว่าเล่งจ้วงจี่มีอายุเยาว์ชอบเอาชนะ ฝ่ามือที่จะฟาดมาครานี้ จะต้องเกร็งพลังขึ้นจนถึงสิบส่วนเป็นแน่แท้ จึงแสร้งใช้นัยน์ตาประหลาดมองปราดไปที่แขนขวาของเล่งจ้วงจี่ กล่าวอย่างเชื่องโขโอหังปานผู้ชราอบรมต่อทารกขึ้นว่า

"เป็นอย่างไร ? เด็กน้อยเจ้ามีความมั่นใจว่าฝ่ามือนี้สามารถจะปลิดชีวิตชราของเราหลวงจีนให้ยุติลงได้แน่แล้วหรือ ?"

หยุดหัวรอเสียงสนั่นหวั่นไหวเป็นทีมิแยแสสนใจ กล่าวสืบต่อไปว่า

"เด็กน้อย เจ้าวางใจได้เต็มที่ เราหลวงจีนสุราเขียนพินัยกรรมเอาไว้เรียบร้อยแล้ว และยังบ่งบอกอย่างชัดเจน เมื่อถึงเวลาเจ้าดูก็รู้เอง แต่ทว่าจากเมื่อครู่ที่เราหลวงจีนเพียงใช้กำลังไปสี่ส่วนมาคำนวณ เด็กน้อยเจ้าต้องถูกกระแทกจนลอยไปสามก้าว หากแม้นเราเกร็งพลังอันมหาศาลขึ้นเต็มที่เฮอะ เฮอะ..."

วาจาไม่ทันจบ ตาอันประหลาดก็แสร้งกวาดมองไปยังหมู่ผู้คนที่ยืนคับคั่งอยู่บนชายหาด กล่าวอย่างยโสโอหังสืบต่อไป

"เฮอะ เฮอะ... น่ากลัวเด็กน้อยเจ้าจะต้องถูกฟาดจนกระเด็นไปในน้ำ..."

เล่งจ้วงจี่ที่อายุเยาว์วัยไหนเลยจะทนทานการย่ำยีเยี่ยงนี้ได้ มิรอให้ละ-ตะฮ่อเสียงกล่าวจบคำ ก็ขุ่นเคืองจนคิ้วเลิกสูงชันหน้าเขียวคล้ำ ตวาดเสียงสนั่นหวั่นไหวขึ้นว่า

"ผู้อาวุโสก็รับข้าพเจ้าหนึ่งฝ่ามือลองดู !"

เสียงตวาดขาดคำร่างถลันเข้าไป ฝ่ามือขวาแดงฉานดุจกับเหล็กเผาไฟแล้ว

เก็งจีฮุ้นพอเห็นพลันรู้ตัวว่าเล่งจ้วงจีเกิดจิตอำมหิตคิดฆ่าฟันแล้ว ต้องร้องไปด้วยความตื่นเต้นตกใจว่า

"เล่งตี้ตี่ อย่าได้ใช้..."

แต่ทว่าสายเกินไปแล้ว...

เห็นประกายฝ่ามือแดงฉานของเล่งจ้วงจี่พุ่งวาบ บนเรือพลันมีเสียงระเบิดดังโครมครามสนั่นหวั่นไหว เสียงกรอบแกรบของไม้หักกระจัดกระจายหัวเรือได้ถูกฟาดจนพังทลายไปในพริบตา

เสียงน้ำซู่ซ่าโครมคราม ตัวเรือหมุนคว้างไปด้านขวาอย่างรุนแรง พริบ-ตานั้นกราบขวาของเรือก็มีน้ำท่วมท้นอย่างรวดเร็ว

พลังลมดังครืนครั่น ไม้หักปลิวกระจัดกระจายพุ่งเข้าใส่บนหาดทรายจนสับสน

หมู่ผู้คนที่ยืนอออยู่บนชายหาดพากันแผดร้องด้วยความแตกตื่นตกใจ

วิ่งหนีเป็นอลหม่าน วุ่นวายไปทั่วทั้งบริเวณ

เก็งจีฮุ้นรู้ดีว่าเล่งจ้วงจี่ก่อภัยอันร้ายแรงขึ้นแล้ว นับแต่นี้เห็นทียากที่จะยืนหยัดอยู่ในวงพวกนักเลง จึงอดมิได้ต้องยกมือปิดหน้าร่ำไห้ขึ้นดัง ๆ

เล่งจ้วงจี่เห็นหัวเรือถูกฟาดจนพังทลาย มีน้ำหลั่งทะลักเข้ามาไม่หยุด ยั้ง ละตะฮ่อเสียงหายไปไม่พบพาน อย่าว่าแต่เป็นซากศพเลย แม้แต่เศษผ้าก็ยังมิเหลือสักน้อยนิด จวบจนบัดนี้จึงได้รู้ว่ากระทำความผิดมหันต์ขึ้นแล้ว

ขณะเวลานั้น กราบขวาที่พังทลายพลันมีเสียงหัวร่อฮาฮาอย่างภาคภูมิลำพองดังขึ้นมาอีกครั้ง

คนทั้งปวงตื่นตกใจจนรีบเหลียวหน้ามองตามต้นเสียง เห็นเงาร่างคนวาบขึ้นมา ละตะฮ่อเสียงได้พลิ้วกายออกจากข้างกราบเรือขึ้นมายืนหยัดอีกครั้งแล้ว

ละตะฮ่อเสียงมีท่าทีเป็นปรกติธรรมดา แยกปากหัวร่อจนอ้ากว้าง ในมือยังคงกำน้ำเต้าสุราที่ถือมีค่ายิ่งกว่าชีวิตไว้แนบแน่นดังเดิม ตาประหลาดจับจ้องมองดูเล่งจ้วงจี่ที่แตกตื่นจนงงงัน สะบัดศีรษะแล้วกล่าวอย่างภาคภูมิใจต่อไปว่า

"เจ้ามาตรแม้นมีฝ่ามือสุริยันอันร้อนแรง แม้เหล็กศิลาก็ยากจะต่อต้าน แต่ยังคงทำอย่างไรกับเราหลวงจีนมิได้"

เสียงไม่ทันจบคำร่างก็พุ่งวูบ สตรีอาภรณ์ชมพูที่ห่างจากละตะฮ่อเสียงใกล้ที่สุดมิได้ส่งเสียงอย่างไร ก็ประกบนิ้วเข้าใส่จุดเนื่ยมึ้งทางกลางหลังตะ-ละฮ่อเสียง

เหตุการณ์อุบัติอย่างไม่คาดหมาย ระยะก็กระชั้นชิดกัน เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นต่างพากันร้องด้วยความตื่นเต้นตกใจ จะคิดลงมือขัดขวางห้ามปรามก็ไม่ทันท่วงทีแล้ว

แต่ทว่าละตะฮ่อเสียงคล้ายดั่งเตรียมพร้อมอยู่ก่อนแล้ว แค่นเสียงขุ่นเคืองขึ้นแล้วพลันลงมือดุจสายฟ้า โดยพลิกฝ่ามือคว้าไปยังชีพจรข้อมือของดรุณีน้อยอย่างแม่นยำ

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นลอบนึกชมเชยในพลังฝีมืออันสูงส่งของหลวงจีนไม่ผิดไปจากกิตติศัพท์ที่ร่ำลือเลย พร้อมกันนั้นยังระบายลมออกจากปากอย่างโล่งอก

ดรุณีน้อยเสื้อสีชมพูหน้าเฉื่อยเฉยมิหวาดหวั่น แต่ดวงตาคู่งามนั้นปรากฏประกายอาฆาตแค้นจนแวววาว ฟันขาวสะอาดปานไข่มุกขบอยู่บนริมฝีปากแดงแนบแน่น มองปราดเดียวก็รู้ดีว่า นางชิงชังอาฆาตในละตะ-ฮ่อเสียงจนสุดแสนแล้ว

ละตะฮ่อเสียงมิได้มีท่าทีขุ่นเคืองเลย บิบชีพจรข้อมือของดรุณีน้อยแนบแน่น แหงนหน้าหัวร่อฮาฮาแล้วถามว่า

"เอียเท้า เราผู้เฒ่าทำลายแผนการล้างแค้นของเจ้าไปจนยับเยินกระมัง ?"

กล่าวแล้วจับตาอันประหลาดพิกลจ้องหน้าดูดรุณีน้อยที่มีแววคลั่งแค้นอาฆาตจนแน่วนิ่ง

เล่งจ้วงจี่ เก็งจีฮุ้น พร้อมทั้งเตี้ยงอุ้ยเม้งทั้งสามต่างฟังจนงงงันสงสัย มิเข้าใจว่าละตะฮ่อเสียงหมายความอย่างไร

แต่ทว่าเจ้าของเรือชราที่หน้าซีดขาวเหงื่อเต็มตัว ได้ลอบถอยกายไปทางท้ายเรืออย่างเงียบเชียบแล้ว

พลันเห็นละตะฮ่อเสียงสั่นศีรษะไปมา จ้องหน้าดรุณีที่มีน้ำตาเอ่อคลอแล้วกล่าวเสียงหนัก ๆ สืบต่อไป

"อย่าว่าแต่เจ้าเลย แม้คู่ตั้งชวนบิดาของเจ้ายังมิกล้าจะลอบประทุษร้ายเราหลวงจีนได้"

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นพอฟังก็เริ่มเข้าใจ ที่ดรุณีน้อยนี้คือธิดาคู่ตั้งชวนจริง ๆ นางต้องเป็นม่วยม่วยของคูหลีฮวา พร้อมกันนั้นก็เข้าใจเจตนาก่อกวนอย่างน่าคลั่งใจของละตะฮ่อเสียงคราวนี้ด้วย

ขณะขบคิดเห็นดรุณีน้อยน้ำตาหลั่งไหลเต็มหน้า กระทืบเท้าขบฟันคำรามขึ้นว่า

"ตัวประหลาดเฒ่า ท่านทำลายความอาฆาตที่เราจะล้างแค้นแทนผู้

บังเกิดเกล้าและพี่สาวร่วมโลหิต เราชิงชังอาฆาตจนใคร่กินเนื้อของท่าน นอนบนหนังของท่าน ท่านวันนี้ฆ่าเรา เราแม้เป็นปิศาจก็จะมาจับตัวท่านเล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นให้ได้"

ละตะฮ่อเสียงแหงนหน้าหัวร่อเสียงดังสนั่นหวั่นไหว กล่าวสืบต่อไปว่า

"เจ้ามีความตั้งใจล้างแค้นแทนบิดา นับเป็นความกตัญญูที่น่าชมเชย เพียงแต่เจ้ามีความสามารถถลกหนังในร่างของหลวงจีน กินเนื้อเราหลวงจีนไปได้รับรองว่าเจ้าจะต้องมีความงามปานเทพธิดาแน่"

หยุดชะงักเล็กน้อยจับตามองหน้าดรุณีแล้วถลึงตาจ้อง ตวาดเสียงขุ่นเคืองว่า

"คิดถึงพฤติการณ์ที่เจ้าและบิดากระทำมา สร้างความชิงชังคลั่งแค้นแก่ผู้คนยิ่งนัก ทุกคนต่างมีสิทธิ์ฆ่าฟันทำลายได้ เราหลวงจีนเห็นแก่เจ้าที่มีจิตใจกตัญญูครั้งนี้อภัยไว้ชีวิตเจ้าสักครา คราวหน้าหากพบกับเราหลวงจีนอีกครั้ง จะต้องฆ่าฟันโดยไม่อภัย"

เสียงหลุดจากปากสะบัดแขนวูบ ดรุณีน้อยก็กระเด็นละลิ่วไปจนสูงกว่าสิบเชียะ

ดรุณีน้อยลอยละล่องกลางท้องฟ้า บิดเอวเบา ๆ ร่างก็พุ่งวาบลงมาสู่ลำน้ำที่ไหลเชี่ยวกราก

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นดูจนใจเต้นระทึกแทบร้องออกจากปาก

เสียงดังควับเบา ๆ ผิวน้ำปรากฏพรายขึ้นมาวูบเดียว ร่างของดรุณีน้อยก็ดำดิ่งลงไปจนลับตา

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นและเตี้ยงอุ้ยเม้งต่างใจเต้นระทึก รีบยืดคอมองไปในสายน้ำที่ไหลเชี่ยวกราก

บนผิวน้ำมีระลอกพลุ่งขึ้น ดรุณีน้อยโผล่หน้าขึ้นมาบนผิวน้ำ จับตาอันอาฆาตชี้มายังเล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นพร้อมทั้งตะเบ็งเสียงขึ้น

"ทั้งสองคนจงระวังตัวไว้ ย่อมมีสักวันหนึ่งที่เราโกวเนี้ยจะลากเจ้าทั้งสองเข้าเป็นเหยื่อปลาในสายน้ำ"

เสียงขาดคำก็ดำวูบลงไปจนลับตาทันที เตี้ยงอุ้ยเม้งคล้ายดั่งนึกขึ้นได้ รีบเหลียวซ้ายแลขวาแล้วถามเสียงกึกก้องขึ้นว่า

"เจ้าของเรือเฒ่านั้นเล่า ?"

ละตะฮ่อเสียงที่ยืนอยู่บนหัวเรือปรักหักพัง ชี้ไปยังผิวน้ำซึ่งไกลประมาณสองร้อยวา กล่าวหนัก ๆ ว่า

"นั่น ! นั่นมิใช่เจ้าของเรือเฒ่าที่พวกเจ้าจะหาหรือ ?"

พวกเล่งจ้วงจี่ทั้งสามจับตามอง เห็นบนผิวน้ำที่ห่างไกลร่วมสองร้อยวามีฟองขาวพลุ่งเป็นทางยาวไหลเชี่ยวกราก ความไวของท่าร่างเฉกเช่นกับปลาใหญ่ที่แหวกว่ายฝ่าคลื่นไม่ผิดเพี้ยน

เก็งจีฮุ้นพอเห็นก็นึกถึงอันตรายที่จะประสบในระหว่างทางของเรือ ทั้งสองต่างไม่ชำนาญในทางน้ำ มิทราบจะต้านทานอย่างไรเลยจริง ๆ ดังนั้นต้องเหลียวมามองตะละฮ่อเสียงด้วยความตื้นตันในบุญคุณ

ละตะฮ่อเสียงมองดูเล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นอย่างภาคภูมิลำพอง หัวร่อเฮอะเฮอะแล้วถามเสียงหนัก ๆ ว่า

"เด็กน้อย เราหลวงจีนสุราหากมาช้าสักก้าว ธิดาคนเล็กของคูตังชวนจะจับพวกเจ้าเป็นเหยื่อปลาได้แน่นอน"

เล่งจ้วงจี่หน้าแดงระเรื่อ รีบน้อมกายคารวะขอบคุณ เก็งจีฮุ้นก็รีบประสานมือขึ้นคารวะพร้อมทั้งกล่าวว่า

"พระคุณยิ่งใหญ่ของผู้อาวุโส ผู้เยาว์ขอจารึกไว้จวบชั่ววันตาย"

"เฮอะ ! พระคุณจะมีค่าสักเท่าใด ยังไม่รีบตามเราหลวงจีนไปอีก"

กล่าวแล้วมิเหลือบแลดูพวกเล่งจ้วงจี่สักแวบเดียว กระโดดละลิ่วขึ้นไปบนฝั่งทันที

เล่งจ้วงจี่น้อมกายรับคำแล้วเงยหน้าขึ้นมอง ไหนเลยยังจะมีลูกเรืออยู่ในบริเวณนั้น

พลันเห็นเตี้ยงอุ้ยเม้งก้มหน้ามุดเข้าไปในท้องเรือที่พังทลาย ตะโกนเสียงสะเทือนแก้วหูขึ้นว่า

"พวกเจ้าทั้งหลาย ตั๋วเอี๊ยจะไปแล้ว ยังไม่โผล่หน้าออกมาอีกหรือ ?"

เสียงขาดคำที่ใต้ท้องเรือพลันมีเสียงม้าร้องด้วยความตื่นเต้นยินดี แล้วเสียงตึงตังของฝีเท้าอันสับสนก็ดังขึ้นจนอลหม่าน

เตี้ยงอุ้ยเม้งพอเห็นรีบกระโดดไปที่กราบซ้ายของเรือ สะบัดค้อนใหญ่ในมือฟาดจนดังโครมสนั่นหวั่นไหว ประตูห้องท้องเรือที่ปิดสนิทแน่นพังทลายไปตามค้อนจนเปิดอ้าออกทันที

ม้าดำปลอดสีกะเลียวและแดงฉาน วิ่งติดตามกันขึ้นไปบนหาดทราย พวกเล่งจ้วงจี่ทั้งสามก็พลิ้วกายตามติดออกไป

ขณะนั้น ละตะฮ่อเสียงนั่งดื่มสุราอยู่บนพื้นทรายอย่างโอ่อ่าภาคภูมิ มือซ้ายมิทราบไปล้วงเนื้อที่ทั้งแข็งทั้งดำทั้งแห้งมาจากที่ใดชิ้นหนึ่ง กำลังเคี้ยวอย่างเอร็ดอร่อยเป็นยิ่งนัก

เหล่าผู้ที่มุงดูอยู่เมื่อครู่ มาตรแม้นจะแตกตื่นตกใจจนขวัญหายเตลิดเปิดหนีอย่างไม่คิดชีวิตไปบ้าง แต่ยังคงมีอีกไม่น้อยที่รีรอมิยอมหลบยังคงล้อมอยู่ที่ห่างไกลจากหาดทรายนี้อีกจำนวนมาก

พวกเล่งจ้วงจี่พากันฉุดม้าประจำตัวไว้ เดินตรงไปยังละตะฮ่อเสียงที่นั่งดื่มสุราบนหาดทราย

ละตะฮ่อเสียงพอเห็นมีม้า ตาประหลาดก็เบิ่งทั้งกลมทั้งกว้าง ใบหน้าโสมมมีแววตื่นเต้นยินดี หัวร่อฮาฮาแล้วกล่าวด้วยความลิงโลดว่า

"เราหลวงจีนนับแต่ปลงผมมา มีเวลาสี่ห้าสิบปีที่มิได้ลูบคลำขนม้าแล้ว วันนี้สมควรเป็นเราจะได้สมอยากกับการขี่ม้าสักครา"

กล่าวแล้วรีบซุกเนื้อแห้งที่กินมิหมดเข้าอกเสื้อยืดเอวลุกขึ้นมา ยกแขนเสื้อเก่าขาดเช็ดคราบน้ำมันบนริมฝีปาก หัวร่อฮิฮิ ฮะฮะ จ้องหน้าพวกเล่งจ้วงจี่ทั้งสามแล้วกล่าวอย่างภาคภูมิใจ

"พวกเจ้าอย่าได้ดูแคลนเราหลวงจีน บอกกับพวกเจ้า วิชาทางขับขี่ม้าของเราเยี่ยมยอดอย่างยิ่ง สมัยที่เรายังเป็นหนุ่มที่เที่ยวกรุ้มกริ่มนั้น ไม่มีผู้ใดจะกล้าเปรียบเทียบกับเรา"

กล่าวแล้วจับจ้องสายตาที่เปี่ยมความหวังมองมาทางเล่งจ้วงจี่กับเตี้ยง-อุ้ยเม้ง ถามว่า

"ม้าของเจ้าทั้งสอง ผู้ใดจะยอมให้เราขี่ ?"

เล่งจ้วงจี่เห็นเตี้ยงอุ้ยเม้งแสยะยิ้มมิกล่าวคำ จึงต้องตอบอย่างนอบน้อมว่า

"เชิญผู้อาวุโสขี่ตัวของผู้เยาว์เถิด"

กล่าวแล้วก็พันบังเหียนลงไปบนอานม้า ถอยกายออกหลายก้าวทันที

ละตะฮ่อเสียงพอฟังก็ดีใจยิ่งนัก แหงนหน้าหัวร่อฮาฮา ร้องชมเชยแล้วกระโดดกายปราดขึ้นไป ละล่ิวร่างบนหลังม้าอย่างว่องไว

อาชาดำปลอดพอเห็นละตะฮ่อเสียง หูก็ตั้งชันตาเป็นประกายแวววาวอยู่นานแล้ว ยามนี้เห็นคนที่มีความสกปรกโสมมจนกลิ่นเหม็นคละคลุ้งพลันกระโดดลงไปบนหลังมัน ก็ทั้งตกใจทั้งโกรธแค้น แผดร้องแล้วรีบหันตัว ยกขาหลังดีดเข้าใส่ร่างละตะฮ่อเสียงที่กำลังละล่ิวลงมา

ละตะฮ่อเสียงคล้ายดั่งคาดหมายไม่ถึง พอเห็นม้าดำดีดขาเข้ามา พอดีเตะตรงตะโพกด้วย ความแตกตื่นตกใจครานี้ใหญ่หลวงยิ่ง แผดร้องเสียงประหลาด รีบสะบัดแขนเสื้อทั้งสองจนร่างที่ละล่ิวลงมาพลิ้วออกด้านข้าง ตีลังกายืนหยัดอยู่ในที่ซึ่งไกลยี่สิบกว่าวาอย่างหวุดหวิด

เล่งจ้วงจี่ก็ตื่นตกใจจนรีบตวาด แล้วพุ่งปราดไปคว้าบังเหียนมารั้งไว้ ตวาดด่าม้าดำตลอดเวลาด้วยความขุ่นเคือง เพื่อระบายโทสะให้แก่ละตะฮ่อ-เสียงบ้าง

ละตะฮ่อเสียงพอพลิ้วกายถึงพื้น ในใจทั้งตื่นเต้นทั้งขุ่นเคือง ถลึงตาประหลาดจ้องมองมายังม้าดำที่ยืนฟังคำด่าอย่างเชื่อง ๆ ก็ขุ่นแค้นจนแสยะยิ้มออกมา

เล่งจ้วงจี่เห็นม้าดำแทบจะดีดเข้าใส่ละตะฮ่อเสียง รู้สึกเกรงใจยิ่งนัก รีบตวาดด่าม้าดำแล้วกล่าวอย่างนอบน้อม

"เมื่อครู่กะทันหันไม่คาดหมาย ทำให้ม้าตื่นตกใจไป ขณะนี้ผู้อาวุโส

ขึ้นม้าได้แล้ว"

ละตะฮ่อเสียงก็คล้ายดั่งรู้ตัวว่าวู่วามเกินไป ยามนี้เห็นม้าดำยืนเคลียคลอข้างกายเล่งจ้วงจี่อย่างเชื่อง ๆ ก็คิดใคร่จะได้ขี่ให้สมอยากอีกครา จึงผงกศีรษะแล้วเดินมาหาม้าดำ

ร่างหลวงจีนโสมมเพิ่งเคลื่อนไหว ม้าดำพลันหูตั้งชันขนลุกชี้ชันร้องดังเบา ๆ ไม่ขาดปาก ตัวก็ส่ายไปมาอยู่ไม่หยุดยั้ง หลวงจีนโสมมพอเห็นต้องรีบชะงักเท้า สั่นศีรษะอย่างจนปัญญาแล้วกล่าวว่า

"แล้วกันไปเถิด เราดูท่ายังคงใช้เท้าวิ่งจะมั่นคงกว่า เราผู้เฒ่ายังคิดจะมีชีวิตต่อไปอีกสักหลายวันอยู่..."

กล่าวแล้วหันกายเดินไปในทิศตะวันออกก่อนทันที

เก็งจีฮุ้นคิดใคร่จะหัวร่อก็มิกล้า เตี้ยงอุ้ยเม้งไม่พอใจจะใกล้ชิดกับหลวงจีนที่สวมจีวรสกปรกคร่ำคร่าจนเหม็นคลุ้ง เล่งจ้วงจี่เห็นอาชาดำปลอดมิยอม จึงย่อมไม่มีปัญญาจะเคี่ยวเข็ญม้าให้เชื่องได้

ดังนั้นทั้งสามจึงจำต้องฉุดม้าวิ่งตามติดหลังหลวงจีนชราไป

จนถึงท่าเรืออีกแห่งหนึ่งซึ่งไกลกว่าที่เดิมร่วมสิบลี้ มีลูกเรือมารอต้อนรับที่บนท่าน้ำ เมื่อเห็นทั้งสามไปรีบต้อนรับเข้าไปในเรือ เพราะละตะฮ่อเสียงได้นั่งดื่มกินรออยู่แล้ว

เมื่อเข้าไปในห้องท้องเรือ เห็นละตะฮ่อเสียงกำลังดื่มกินเป็นโกลาหลจริง ๆ พอทั้งสามนั่งเรียบร้อยละตะฮ่อเสียงก็ถามไถ่ว่าจะไปขึ้นเรือที่ท่าใด เล่งจ้วงจี่ตอบอย่างนอบน้อม "จะส่งเตี้ยงจื้อเฮียขึ้นที่ฝั่งตรงข้ามแล้วจึงล่องเรือไปขึ้นที่เมืองไคฮง ละตะฮ่อเสียงพอใจ เพราะมีเจตนาข้ามน้ำด้วยเช่นกัน เมื่อสั่งเรือเคลื่อนลำออกจากท่าแล้ว เล่งจ้วงจี่ที่ยังสงสัยใจตลอดเวลารีบถามหลวงจีนชราขึ้นว่า

"มิทราบผู้อาวุโสทราบได้อย่างไรว่าผู้เยาว์อยู่บนเรือลำนั้น ?"

ละตะฮ่อเสียงเหลือกนัยน์ตาขึ้น แค่นเสียงเย็นชากล่าวดังคล้ายมีโทสะว่า

"เด็กน้อย เจ้าเป็นคนมีชื่ออื้อฉาวที่สุดในแผ่นดินปัจจุบัน เป็นทั้งเชี่ยว-

เฮี้ยบเป็นทั้งอสูรน้อย พวกเจ้าผ่านทางท่าน้ำมา มิทราบกระตุ้นให้เกิดความสนใจมากน้อยเท่าใด เราผู้เฒ่าไฉนจะมิรู้จักเข้าใจ อย่าว่าแต่เราก็กำลังคิดหาเจ้าเด็กน้อยอยู่ด้วย"

เล่งจ้วงจี่หน้าแดงระเรื่อ รีบถามอย่างนอบน้อมอีกครา

"มิทราบผู้อาวุโสหาผู้เยาว์ด้วยเรื่องอันใด ?"

คำถามนี้เก็งจีฮุ้นย่อมสนใจใคร่จะฟัง แม้กระทั่งเตี้ยงอุ้ยเม้งที่ก้มหน้าก้มตาดื่มกินเป็นโกลาหล ก็ต้องวางตะเกียบเงยหน้าขึ้นรับฟังไปอีกคน

ละตะฮ่อเสียงแค่นเสียงเย็นชาถามว่า

"ธิดาบุญธรรมของเราฉิ่นเฮียงเหล็ง เด็กน้อยเจ้ารู้จัก ?"

เล่งจ้วงจี่ใจหายวาบ รีบผงกศีรษะอย่างลนลานหวาดหวั่น จับตาจ้องหน้าละตะฮ่อเสียงจนแน่วนิ่ง มิกล้าจะเหลียวหน้าไปดูท่าทีของเก็งจีฮุ้นผู้ภรรยา

ละตะฮ่อเสียงส่ายศีรษะอันล้านเลี่ยนไปมา ส่งเสียงเนิบนาบถามว่า

"นางขณะนี้เป็นอย่างไรแล้ว เด็กน้อยเจ้าทราบหรือไม่ ?"

เล่งจ้วงจี่ฟังจนเนื้อเต้นตัวสั่น รีบส่ายหน้าอย่างลนลานแล้วปฏิเสธว่ามิทราบ

ละตะฮ่อเสียงพลันนั่งตัวตรง ส่งเสียงดัง ๆ ว่า

"นางขณะนี้ถูกชิพังฮุยที่เป็นนายเล็กของภูเขาหยกชัว คร่าตัวขึ้นไปกักขังบนค่ายใหญ่ของมันแล้ว เจ้ายังงมงายไปไยกัน ?"

เล่งจ้วงจี่ใจเต้นระทึก อุทานด้วยความตื่นตกใจจนนั่งตะลึงลานไป

เก็งจีฮุ้นก็ตื่นเต้นตกใจ ทราบดีว่าความยุ่งยากของเล่งจ้วงจี่ต้องเกิดขึ้นอีกแล้ว แต่เตี้ยงอุ้ยเม้งที่ห้าวหาญซื่อสัตย์กลับฟังจนงุนงงงงสงสัย

ละตะฮ่อเสียงเห็นเล่งจ้วงจี่นั่งงุนงงมิส่งเสียง ก็ตวาดถามอย่างขุ่นเคืองไปอีกคำ

"เด็กน้อย เจ้าคิดจะทำอย่างไร ?"

เล่งจ้วงจี่ขมวดคิ้ว กล่าวอย่างลำบากยากใจว่า

"พวกทั้งสองมีคำสั่งของบิดามารดา รับหมั้นกันไว้เรียบร้อยแล้ว ผู้เยาว์

จะเสนอหน้าออกเกี่ยวข้องขัดขวางอย่างไรกัน ?"

ละตะฮ่อเสียงโทสะดาลเดือดขึ้นทันที เหลือกตากระซากเสียงกล่าวว่า

"อะไร ? ความยุ่งยากเกิดขึ้นเพราะเด็กน้อยเจ้าไปก่อกวนขึ้นมา เจ้าไม่เกี่ยวแล้วผู้ใดจะเกี่ยว ?"

เล่งจ้วงจี่รีบโต้เถียงอย่างเร่งร้อนเป็นที่สุดว่า

"ผู้เยาว์ในตอนนั้นเพราะเกิดความสนใจใคร่จะรู้ จึงได้ติดตามเหล็งโกวเนี้ยเข้าไปในค่ายกลศิลา..."

"แต่ทว่าเจ้าเด็กซิพังฮุยนั้นยืนกรานว่าเจ้ากับเหล็งยี้นอนกอดจูบกันบนพื้นอยู่ตำตา ?"

อยู่ต่อหน้าภรรยาที่รัก เล่งจ้วงจี่กระวนกระวายจนหน้าแดงฉาน คิ้วเลิกสูงขึ้น ตวาดอย่างขุ่นเคืองขึ้นในฉับพลัน

"ช่างเป็นมนุษย์ไร้เหตุผล..."

ละตะฮ่อเสียงพอฟังพลันตวาดถามกลางคัน

"เด็กน้อย เจ้ามีโทสะใส่ผู้ใด ?"

เล่งจ้วงจี่ถูกปรักปรำจนคับแค้นเต็มอก ไม่มีที่จะหยิบยกระบาย จำต้องข่มกลั้นโทสะในใจไว้ อธิบายด้วยเสียงนุ่มนวลว่า

"ผู้อาวุโสโปรดอย่าได้เข้าใจผิด ผู้เยาว์ขุ่นเคืองที่ซิพังฮุยกระพือความเท็จใส่ไคล้ปรักปรำอย่างไร้ความจริง"

จุดประสงค์ที่ละตะฮ่อเสียงหมายหาตัวเล่งจ้วงจี่ก็เพื่อให้เล่งจ้วงจี่ไปช่วยฉิ่นเฮียงเหล็งมา พอฟังเช่นนี้ก็ถามอย่างคาดคั้นขึ้นว่า

"เจ้าเด็กน้อยเมื่อใส่ไคล้ปรักปรำบิดเบือนความจริง เจ้าก็ควรไปถกเถียงปรับความเข้าใจกับมัน ?"

เก็งจีฮุ้นรู้สึกว่า เล่งตี้ตี่มีเรื่องสำคัญอันมากหลายพึงกระทำ ไหนจะต้องไปสืบเสาะร่องรอยของเอี๊ยบเชียวเกียงและมารดา ไหนจะต้องไปหาตัวโอวเฮาะศัตรูผู้พิฆาตบิดา และปมสำคัญยากยิ่งที่ประจันอยู่ทางเบื้องหน้าคือหาทางช่วยเหลือเตี้ยงอุยหงส์ออกจากเงื้อมมืออาจารย์ และยังมีบ้วนเล็กเพี้ย

ที่อยู่ในสุสานโบราณ นับแต่นี้การเดินท่องเที่ยวในวงพวกนักเลง ยังจะต้องคอยระวังป้องกันผู้คนที่จะช่วงชิงคัมภีร์ลับ

นางคิดถึงปมปัญหาอันยากแค้นทั้งหลายแหล่ รู้สึกว่าเล่งตี้ตี๋ไหนเลยจะมีเวลาไปเกี่ยวข้องกับเรื่องไร้สาระของฉิ่นเฮียงเหล็ง ดังนั้นรีบสอดคำกล่าวขึ้น

"ผู้อาวุโส เรื่องนี้เล่งตี้ตี๋มิอาจสอดตัวเข้าเกี่ยวอย่างเด็ดขาด..."

ละตะฮ่อเสียงเหลือกตาจนค้าง ขณะจะตวาดถามให้สมแค้น แต่คิดได้ว่าเก็งจีฮุ้นเป็นสตรี และยังเป็นภรรยาของเล่งจ้วงจี่ ดังนั้นสีหน้าจึงคลายความขุ่นเคืองลงบ้าง ถามเสียงนุ่มนวลว่า

"เพราะเหตุใด ?"

เก็งจีฮุ้นกล่าวอย่างนอบน้อมสืบต่อไป

"หากแม้นเล่งตี้ตี๋ไป เรื่องนี้กลับจะทำให้กลายเป็นจริงเป็นจัง ยิ่งกระทบกระเทือนต่อไมตรีของสามีภรรยาทั้งสองนั้นอีก"

ละตะฮ่อเสียงกระชากเสียงขุ่นเคืองขึ้นว่า

"คนถูกจับกุมขังเอาไว้แล้ว ยังจะเอ่ยถึงไมตรีของสามีภรรยาอะไร ?"

เล่งจ้วงจี่เกิดไหวพริบขึ้นมา รีบน้อมกายกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสกับป้อจกเต๋า (พรตขาเป๋) ทั้งสองท่านพากันไปคาดคั้นตำหนิโทษ หนึ่งคือช่วยศิษย์รัก หนึ่งช่วยธิดาบุญธรรม พวกตระกูลซิ ทั้งบิดาและบุตรย่อมมิกล้ากล่าวหาผู้อาวุโสทั้งสองไม่มีเหตุผลอันถูกต้องสมควรแน่"

ใบหน้าที่มันมอมแมมของละตะฮ่อเสียงคล้ายดั่งแดงระเรื่อขึ้นมา ยกมือดำมะเมื่อมแห้งกรังขึ้นโบกขวักไขว่ แล้วส่งเสียงหนัก ๆ ว่า

"บอกกับเจ้าเด็กน้อย ทางสายนี้เราและป้อจกได้เดินกันมาแล้ว แต่มันผ่านมิได้ เจ้าอย่าเห็นภูเขาหยกซัวมีรัศมีเพียงไม่กี่สิบลี้ แต่เป็นภูเขาที่มีภยันตรายร้ายแรงสุดแสน กอปรกับชิเฮี้ยงโฮ้วผู้เป็นนายใหญ่ของภูเขาหยกซัวปรับปรุงตบแต่งมาเนิ่นนานปี ทำให้หยกซัวลูกนี้มิได้ด้อยไปกว่าตำหนักพญายม ที่ผู้คนหวาดหวั่นขวัญสะท้านเลย"

วาจาชะงักชั่วขณะ ตาประหลาดกวาดมองหน้าเล่งจ้วงจี่ เตี้ยงอุ้ยเม้ง กับเก็งจีฮุ้นทั้งสามแล้ว จึงกล่าวสืบต่อด้วยเสียงหนักแน่น

"บนภูเขามีหุบเหวหน้าผามีศิลาประหลาดเกลื่อนกลาด ทุกแห่งหนยังเปี่ยมด้วยกลไกกับดัก พอจะประหารชีวิตให้ตายในทุกฝีก้าว เบื้องสูงมีท่อนซุงและศิลากลิ้งลงทำร้าย เบื้องล่างมีตาข่ายและหลุมพรางซุกซ่อน มิใช่เราหลวงจีนจะเยินยอความเก่งกล้าของฝ่ายตรงข้าม ผู้คิดจะบุกเข้าไปในค่ายใหญ่ของหยกชัวยังยากยิ่งดั่งจะหาบันไดขึ้นสวรรค์เสียอีก"

เก็งจีฮุ้นขมวดคิ้ว ถามอย่างสงสัยใจ

"ฟังจากน้ำเสียงของผู้อาวุโส ท่านมิใช่ไปกับป้อจกเต๋าผู้อาวุโสดอกหรือ ?"

"ใช่แล้ว เรากับป้อจกเต้าหยินลอบไปสืบเสาะหลายครา จนแทบจะเสียชีวิตไปก็หลายครั้ง"

เก็งจีฮุ้นฉุกใจได้คิด รีบกล่าวอย่างเคร่งเครียดขึ้น

"ด้วยวิชาฝีมืออันสุดยอดของผู้อาวุโสทั้งสองยังแทบจะเสียชีวิตไป เล่งตี้ตี่เพียงลำพังคนเดียว ไยมิใช่ไปแสหาที่ตายดอกหรือ ?"

ละตะฮ่อเสียงพอฟังก็งงงันชั่ววูบ พลันแหงนหน้าหัวร่อฮาฮาเสียงก้อง คำนึงอยู่ในใจ 'เอียเท้ากลอกกลิ้งร้ายกาจนัก เราหลวงจีนแทบจะพลาดท่ากับฝีปากเจ้าเสียแล้ว'

เสียงหัวร่อสนั่นในครานี้ มิเพียงกลบเกลื่อนแก้ขวยต่อตัวหลวงจีนเท่านั้น และก็ทำให้อาศัยชั่วเวลาที่หัวร่อ สรรหาคำพูดมาตอบโต้ให้งามได้ ดังนั้นเมื่อเสียงหัวร่อชะงักหายจึงกล่าวหนัก ๆ ว่า

"เรากับป้อจกลอบสืบเสาะมิสำเร็จ จึงจำต้องประกาศเยี่ยมเยียนอย่างเปิดเผย ซิเฮี้ยงโฮ้วกับบุตรของมันซิพังฮุย ย่อมจัดการตั้งแถวต้อนรับ เมื่อผ่านการคาดคั้นขู่เข็ญ ผลสุดท้ายก็ยังต้องได้รับโทสะอันโสมมมาเต็มอก..."

เล่งจ้วงจี่เห็นละตะฮ่อเสียงบรรยายค่ายบนภูเขาหยกชัวดั่งราวเป็นขุนเขามหาภัย เปี่ยมอันตรายทุกฝีก้าวจนยากจะฝ่าข้ามได้ ก็มีโทสะเกิดขึ้นเล็กน้อย ยามนี้ถามเสียงหนัก ๆ ขึ้นว่า

"มิทราบผู้อาวุโสทั้งสองท่านได้รับโทสะโสมมอันใด ?"

ละตะฮ่อเสียงเหลือบแลดูเล่งจ้วงจี่แวบหนึ่ง เห็นสีหน้าได้เริ่มมีแววขุ่นเคืองขึ้นมาบ้างแล้ว จึงกล่าวอย่างแค้นเคืองว่า

"ชิเฮี้ยงโฮ้วมันบอก ฉิ่นเทียนกื้อยกธิดาให้แก่บุตรของมัน ฉิ่นเฮียงเหล็งก็เป็นสะใภ้ของตระกูลชิมันแล้ว นางออกไปทำลายจารีตประเพณีทางนอกบ้านให้เป็นที่อัปยศอดสูต่อวงศ์ตระกูลของมัน ตระกูลชิมันก็มีสิทธิ์จะจับตัวฉิ่น-เฮียงเหล็งกลับไปกักขังลงโทษ"

วาจาชะงักชั่วขณะ จับจ้องมองหน้าเล่งจ้วงจี่ แสร้งยืดเสียงให้แผ่วทุ้มยานยาว กล่าวอย่างเจ็บช้ำว่า

"เด็กน้อย ชิเฮี้ยงโฮ้วยังสั่งให้บุตรชายเฆี่ยนตีฉิ่นเฮียงเหล็งวันละสามครั้ง จวบจนเด็กน้อยเจ้าไปช่วยเหลือจึงจะยุติ เฮอะ เฮอะ ชิเฮี้ยงโฮ้วยังบอก เจ้าเด็กเล่งจ้วงจี่นั้น แม้จะเป็นร่างหลอมหล่อด้วยเหล็กไหล เป็นท้าวเทวราชที่อยู่ยงคงกระพัน เจ้าไม่เหยียบหยกซัวก็แล้วไป หากแม้นกล้าบังอาจไป จะต้องให้เด็กน้อยเจ้าร่างแหลกละเอียดเป็นผุยผงจนมิต้องกลบฝังให้ลำบาก"

เล่งจ้วงจี่แม้รู้ดีว่า ละตะฮ่อเสียงกล่าวไม่เป็นจริงทั้งสิ้น แต่พอได้คิดถึงชิพ้งฮุยกระพือข่าวอกุศลให้เป็นมลทินต่อชื่อเสียงของตนอย่างช้าช้าปรักปรำใส่ไคล้โดยไม่มีความละอายใจ โทสะก็ฮือขึ้นอย่างมิอาจระงับได้ เลิกคิ้วกล่าวเสียงหนัก ๆ ไปในบัดดล

"ผู้อาวุโสโปรดวางใจ ผู้เยาว์จะต้องไปวิจารณ์เหตุผลกับตระกูลชิทั้งบิดาและบุตรให้ได้"

ละตะฮ่อเสียงรีบชมเชยขึ้นในทันที

"วิเศษ มีความห้าวหาญดียิ่ง นี่จึงจะสมดั่งนามของเจ้า แต่เรากับป้อจกได้ตระเตรียมหีบใบใหญ่ไว้ให้เจ้าอยู่นานแล้ว"

เล่งจ้วงจี่เริ่มมีโทสะอยู่แล้ว จึงอดมิได้ต้องถามเสียงหนัก ๆ ไป

"หมายความกระไร ?"

“เรากับป้อจกกลัวเกรงว่าเจ้าจะเข้าถึงค่ายใหญ่บนหยกซัวมิได้ ตกลงใจจะซ่อนเจ้าไว้ในหีบใบใหญ่ บอกว่าเป็นเสื้อผ้าที่เหล็งยี้จะผลัดเปลี่ยน...”

เล่งจ้วงจี่พอฟังโทสะพลันระเบิดขึ้นอย่างแรง แม้รู้ดีว่าเป็นการกระตุ้นอย่างจงใจของหลวงจีน แต่เล่งจ้วงจี่ก็ไม่มีทางจะอดกลั้นต่อไปได้ จึงเลิกคิ้วจนสูงชันตาเบิ่งแวววาว กล่าวอย่างขุ่นเคืองเป็นที่สุดว่า

“ผู้อาวุโสมิจำเป็นต้องกล่าวต่อไปแล้ว ค่ายภูเขาหยกซัวของมันแม้เป็นขุมนรกหรือป่าอาวุธ ข้าพเจ้าก็จะทลายมันให้ราบเป็นหน้ากลอง อย่าว่าแต่ผู้เยาว์ความจริงก็มีเจตนากำจัดเภทภัยให้แก่ท้องถิ่นนั้นอยู่ด้วย”

ละตะฮ่อเสียงเห็นแผนการสำเร็จดั่งหมาย ก็ร้องชมเชยขึ้นเป็นการใหญ่ ตบโต๊ะดังฉาดแล้วกล่าว

“ตกลง พวกเราคุยเรื่องอื่นกัน”

กล่าวแล้วฉีกขาไก่ออกจากตัวขึ้นแทะอย่างเอร็ดอร่อย

เก็งจีฮุ้นรู้ดีว่าสามีโทสะดาลเดือด จึงมิอาจจะกล่าวอย่างไรต่อไป แต่นางก็คลางแคลงสงสัยตลอดเวลา ด้วยฉิ่นเทียนกื้อที่เป็นเศรษฐีลือชื่อ เหตุไฉนจึงได้ยกธิดาโทนที่งามปานบุปผาให้แก่บุตรชายของจอมโจรร้ายเป็นภรรยา ? อย่าว่าแต่ฉิ่นเฮียงเหล็งยังเป็นศิษย์ของป้อจกเต้าหยิน ตัวประหลาดที่ชนชาวบู๊ลิ้มหวาดหวั่นขวัญเสียกัน

ดังนั้นนางจึงอดใจรอจนหลวงจีนชราแทะขาไก่ในมือหมด จึงรีบถามอย่างสงสัยใจขึ้น

“ผู้อาวุโส ด้วยชาติตระกูลอันบริสุทธิ์สูงส่งของฉิ่นโกวเนี้ย...”

ละตะฮ่อเสียงคล้ายดั่งเดาใจเก็งจีฮุ้นออกจนปรุโปร่ง จึงรีบโบกมือที่มอมแมม กลืนเนื้อไก่ในปากเข้าไป แล้วสั่นศีรษะกล่าวอย่างจนใจว่า

“เรื่องเอ่ยแล้ว มันก็เป็นประเพณีคร่ำครึที่ว่า ‘สำนึกบุญคุณแล้วทดแทน’ เศรษฐีแซ่ฉิ่นกับภรรยาเมื่อปีก่อนออกไปท่องเที่ยวทางไกล ในระหว่างทางพบพวกโจรร้ายหมู่หนึ่งเข้ารังควาน แทบจะต้องถึงแก่ชีวิต โชคดีที่ซิพ้งฮุยมาช่วยทัน จึงได้ปลอดภัยกลับไปถึงบ้าน เพื่อทดแทนต่อพระคุณ

ยิ่งใหญ่ที่เจ้าเด็กอุบาทว์ช่วยชีวิตไว้ ตกลงใจมอบฉิ่นเฮียงเหล็งผู้เป็นธิดาโทนสุดรักให้

"ความจริงแล้ว ชิเฮี้ยงโฮ้วหาใช่เป็นมหาโจรยิ่งใหญ่ของหยกซัวไม่ เพียงแต่ไปสร้างบ้านช่องอยู่ที่หุบเขาท้อลิ่มก๊กในหยกซัว ภายหลังอาศัยข้ออ้างว่าป้องกันคนร้ายจะเข้าไปรังควานหาเรื่อง ถือทำเลที่มีธรรมชาติคอยช่วยสร้างกลไกกับดักจนซับซ้อน กระทั่งเริ่มกลายเป็นค่ายใหญ่ของหยกซัวในปัจจุบัน

"เนื่องจากผู้คนและบริวารมีมากมาย ค่าจับจ่ายใช้สอยจึงได้มากมายเป็นเงาตามตัว กอปรกับคนหมู่มากยอมมีดีเลวคละเคล้ากัน พอวันเวลาเนิ่นนานจึงกลายเป็นประเพณีอุบาทว์ ที่ต้องกางกั้นพวกพ่อค้าวาณิชซึ่งเดินทางผ่านให้ชำระค่าด่าน..."

เก็งจีฮุ้นขมวดคิ้วสอดคำขึ้นอย่างลืมตัว

"หมู่โจรที่คุกคามจะฆ่าเศรษฐีแซ่ฉิ่นกับภรรยา ผู้ใดกล้ารับรองว่ามิใช่เป็นฝีมือของพวกบริวารชิพ้งฮุย ?"

ละตะฮ่อเสียงผงกศีรษะอย่างแรง กล่าวสนับสนุนจนเสียงหนักแน่นว่า

"จริงทีเดียว ป้อจกในตอนนั้นก็เคยกล่าวเช่นนี้ แต่ฮูหยินเฒ่ามีความพอใจในตัวชิพ้งฮุยยิ่งนัก กอปรกับเศรษฐีแซ่ฉิ่นก็มิรู้ความเลวร้ายของพวกมหาโจรที่ประกอบกรรมทางหลังฉาก จึงได้อนุญาตตามใจฮูหยินเฒ่าไป"

กล่าวเท่านั้นก็หยุดทอดถอนใจ รีบโบกมือแล้วกล่าวอย่างรำคาญใจว่า

"เอาเถิด ไม่รื้อฟื้นเรื่องเหล่านี้ บุญคุณความแค้นและเรื่องผิดชอบชั่วดีในวงพวกนักเลงนั้น จะเอ่ยอ้างอย่างไรก็ไม่มีวันยุติจบสิ้น พวกเรายังคงสนทนาในเรื่องอื่น ๆ เถิด"

ตะละฮ่อเสียงมีความรอบรู้อันรอบคอบกว้างขวาง มีทั้งตำนานและเรื่องประหลาดที่น่าสนุกสนาน กอปรกับวาจาก็เปี่ยมอารมณ์ขัน เพียงไม่นานทำลายบรรยากาศอันอึดอัดจนสนุกสนานร่าเริงไปทั้งท้องเรือ

ยามสองคลื่นลมรุนแรงขึ้นกว่าเดิม เรือก็โคลงเคลงหนักหน่วงยิ่งนัก

นอกจากเก็งจีฮุ้นจะรู้สึกมิใคร่สบายแล้ว คนอื่น ๆ ต่างสนทนาปราศรัยกันอย่างร่าเริงไม่เป็นที่ผิดปรกติ

ทันใดนั้น มีเสียงระฆังอันสดใสถี่เร็วดังมาจากทางนอกท้องเรือ จากนั้นเสียงฝีเท้าและเสียงตวาดดังสับสนอลหม่านไปทั้งหัวเรือและท้ายเรือ

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นรู้ดีว่าเรือถึงฝั่งตรงข้าม กำลังจะลอยลำเข้าเทียบท่า จึงมองดูละตะฮ่อเสียงกับเตี้ยงอุ้ยเม้งอย่างอาลัยไปแวบหนึ่ง

ละตะฮ่อเสียงดื่มน้ำชาในถ้วยแห้งแล้ว หัวร่อฮาฮาบอกว่าตนมีนิสัยใจร้อนวู่วาม จะต้องขอล่วงหน้าไปก่อน เอาไว้พบกันที่ภูเขาหยกซัว

เมื่อกล่าวเท่านั้นก็ใช้วิชาตัวเบา พุ่งกายออกจากเรือไปบนฝั่งดุจดั่งเป็นค้างคาวใหญ่มหึมา พอขึ้นฝั่งได้ก็วิ่งลับตาไปในเงามืด ส่วนเตี้ยงอุ้ยเม้งสั่งให้เจ้าของเรือจูงม้าแดงตัวใหญ่ออกมา เอ่ยปากอำลาไปบ้าง

เล่งจ้วงจี่คิดถึงเตี้ยงอุยหงส์ที่ถูกกักขังอยู่ในวัดไต้ฮุดยี่ ก็เกิดความหม่นหมองกังวลจนปลอบต่อเตี้ยงอุ้ยเม้งขึ้นว่า

“เตี้ยงซี่เฮียควรรีบไปที่วัดไต้ฮุดยี่ หาทางเหนี่ยวรั้งค้วงเอี๊ยวจื้อผู้อาวุโสไว้ จะอย่างไรก็พยายามขัดขวางมิให้นางควบคุมตัวหงส์โกวเนี้ยกลับไปที่เทียนชัว ผู้น้องจะส่งเกียงซือเจ๊ไปที่บ้านกิมเล้งแล้ว รีบรุดตามติดไปวัดไต้ฮุดยี่ทันที”

เตี้ยงอุ้ยเม้งก็มีความกังวลจนหม่นหมอง แต่บอกกับเล่งจ้วงจี่ว่าจะกลับไปที่เมืองเจี๊ยะมึ้ง ขอร้องให้อึ้งปวยอี่ร่วมทางไป เพราะนางมีความชาญฉลาดกว่า ย่อมมีวาจาที่รื่นหูน่าฟัง อาจบางทีจะสามารถเหนี่ยวรั้งค้วง-เอี๊ยวจื้อเอาไว้ได้ เล่งจ้วงจี่ก็เห็นพ้องและชมชอบในแผนการนี้ จึงสั่งให้รีบดำเนินการทันที

เมื่อเตี้ยงอุ้ยเม้งอำลาไปอย่างอาลัยแล้ว ในเรือจึงเหลือเพียงเล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้น ซึ่งแม้จะเงียบเหงาไปบ้าง แต่ก็มีโอกาสหยอกล้อคลอเคลียกันโดยมิต้องอางขนางใจ

บทที่สามสิบ กลับสู่มาตุภูมิ

เมื่อเรือลอยลำออกจากท่า เล่งจ้วงจี่ก็พาเก็งจีฮุ้นกลับเข้าไปนอนในห้องท้องเรือ แต่ทว่ามาตรแม้นมีภรรยาที่งามสะคราญปานหยาดฟ้าอยู่ในอ้อมอก เล่งจ้วงจี่ก็ยังไม่อาจข่มตาให้หลับใหลลงไปได้ เพราะห้วงสมองสับสนวุ่นวายแต่ภาพงามสะคราญของสตรีทั้งสี่นางอยู่มิจางหาย

ภาพแรกที่ปรากฏขึ้นมาคือหน้าบ้วนเล็กเพี้ย แต่ทว่านางได้ตายไปแล้ว เล่งจ้วงจี่คาดหมายไม่ถึง โกวเนี้ยที่ซุกซนสะคราญนางนี้จะงมงายต่อความรักจนถึงกระอักโลหิตตายไปได้

เรื่องที่รุ่มร้อนใจในบัดนี้ คือพยายามหาทางตามตัวเคี่ยงจือเซ็งให้พบโดยด่วน เพื่อถามไถ่ซากศพบ้วนเล็กเพี้ยถูกเก็บไว้ในสสานโบราณใด เนื่องจากหากเนิ่นนานไป ซากนั้นจะเน่าเปื่อยสลาย แม้มีน้ำอมฤตอันวิเศษก็ไม่มีประโยชน์ในการช่วยเหลือได้

เล่งจ้วงจี่รู้ดี ยาวิเศษแม้พอจะชุบชีวิตฟื้นคืนจากความตาย แต่คนที่สิ้นใจตายไปจริงนั้น กล้ามเนื้อชีพจรและเลือดลมจะหยุดชะงักและเสื่อม

สลายไปตามกาลเวลา ซึ่งก็ไม่มีประโยชน์ต่อการใช้ยานั้นด้วย

แต่เล่งจ้วงจี่แม้รู้ดีไม่มีประโยชน์ ก็ยังตั้งใจจะทดลองให้สุดความสามารถสักครั้ง โดยจะใช้พลังสุริยันอันร้อนแรงอบร่างบ้วนเล็กเพี้ยให้มีความอบอุ่นขึ้นและใช้ลมปราณจากจุดศูนย์กระตุ้นให้บ้วนเล็กเพี้ยมีการหายใจค่อยใช้น้ำอมฤตที่สามารถชุบชีวิตกรอกเข้าไปในปากนาง

เล่งจ้วงจี่คิดถึงตอนนี้ก็ต้องลอบทอดถอนใจ เพราะวิธีที่คิดนี้ เฉกเช่นกับงมเข็มในท้องทะเลใหญ่หรือเพ้อฝันวาดวิมานในอากาศ แต่ทว่าไม่ทำเช่นนั้นจะไม่มีทางทอนความเจ็บช้ำขมขื่นให้ผ่อนคลายไปได้เลย

คนที่สองคือเอี๊ยบเชียวเกียงที่งามสะคราญบริสุทธิ์ ผุดผาดดั่งดอกบัวแรกแย้ม ขณะนี้ทราบแล้วว่านางคือธิดาของเตียซือบ้อ สำหรับนางจะเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของอาจารย์ผู้มีพระคุณหรือไม่ ก็ไม่เป็นปัญหาที่จะต้องสืบสาวถึงต้นตอ เพียงเรื่องที่ค่ำคืนบนภูเขาตนไปเปลื้องเสื้อนางยืนยันตำหนิบนอกมากล่าว อย่างน้อยได้รับการอโหสิจากเตียซือบ้อแล้ว อนาคตของเอี๊ยบเชียวเกียง ซือบ้อทั้งสองของนางย่อมจัดการให้ได้โดยไม่เป็นปัญหา

แต่ทว่านางขณะนี้ได้ถูกพวกเหล่าร้ายคร่าตัวไปเป็นประกัน จะถูกพวกเหล่าร้ายเหยียดหยามย่ำยีไปบ้างหรือไม่ ก็มิมีความมั่นใจแม้แต่น้อย อาจบางทีจะเป็นเพราะขัดขืนต่อแผนการชั่วร้ายของพวกนั้น ทำให้ถูกฆ่าฟันไปได้

หวนคิดสืบต่อไป หากแม้นตนไม่มีความเร่งร้อนใคร่จะเปิดเผยปริศนาความเป็นมาของอาจารย์โดยด่วน พวกนางมารดาและบุตรก็ไม่ถึงกับถูกพวกเหล่าร้ายหวังคร่าตัวเอาไปเป็นประกัน เพื่อมาแลกกับคัมภีร์ลับของตนเป็นแม่นมั่น คิดขึ้นแล้วตนก็เป็นตัวการที่ทำให้สองมารดาและบุตรต้องทุกข์ยากทรมาน

ดรุณีคนที่สามคือเตี้ยงอุ้ยหงส์ที่สวยผุดผาดบาดตา นางเพราะกลัวสูญเสียตน จึงลองเสี่ยงกับข้อห้ามของบู๊ลิ้มมอบฮั่งเง็กป้อสี่อันเป็นอาวุธสร้างบารมีของอาจารย์ให้แก่ตน

บัดนี้ นางถูกกักขังอยู่ในวัดไต้ฮุดยี่ของภูเขาคี่ฮุ้นซัว หากแม้นตนมิเปิดเผยพัดหยกอยู่ในตึกอ้อโฮ้วจึง มิใช้พัดนี้ฆ่าคนบนยอดเขาเทียนตูฮงอาจบางทีมิเป็นข่าวให้เทียนซัวโง้วจื้อทราบก็ได้

บัดนี้ ค้วงเอี๊ยวจื้อสะบัดหน้าไปด้วยความขุ่นเคือง นางจะรีบควบคุมตัวเตี้ยงอุ้ยหงส์ไปที่กิมเฮี้ยเก็งบนเทียนซัว รับคำพิพากษาโทษทัณฑ์จากซือเฮียเจ้าสำนักของนางหรือไม่ ก็เป็นเรื่องที่ยากจะคาดคำนวณได้

หากแม้นถกควบคุมตัวกลับไปที่ตำหนักกิมเฮี้ยเก็งบนเทียนซัว ผลที่จะเกิดนับว่าน่าวิตกกังวลยิ่ง เตี้ยงอุ้ยหงส์อาจบางทีถูกเรียกวิชาฝีมืออันสูงส่งกลับคืน อัปเปหิออกจากสำนักเทียนซัว หรือบางทีจะถูกโทษสถานหนักของสำนักลงทัณฑ์ โดยกักขังตลอดชีวิตจวบจนแก่ตาย

พอได้คิดถึงตอนนี้ เล่งจ้วงจี่ลอบตัดสินใจแน่วแน่ หากแม้นจริงดั่งนั้น จะอาละวาดให้สำนักเทียนซัวถล่มทลาย หรือพินาศย่อยยับจนดับสูญก็จะต้องช่วงชิงตัวเตี้ยงอุ้ยหงส์ให้เป็นอิสรเสรี

ดรุณีคนที่สี่ก็คือคนที่ทำให้ลำบากใจ เจ็บปวดรวดร้าวอย่างที่สุด

ฉินเฮียงเหล็ง ดรุณีที่ชุกซนดึกดะนอง สวยสะคราญน่าเอ็นดู คาดคิดไม่ถึงว่า เพราะการใคร่ได้รู้ความลึกล้ำพิสดารของพยุหศิลา จนกลายเป็นความผิดที่ต้องเจ็บช้ำใจไปชั่วชีวิต

บัดนี้นางถูกซิพังฮุยคร่าตัวขึ้นไปบนภูเขาหยกซัว กักขังอยู่ในค่ายใหญ่แต่ละวันจะต้องลงแส้เฆี่ยนตีสามครั้ง อย่างนั้นดรุณีที่งามสะคราญปานบุปผาไหนเลยจะทนทานทัณฑ์อันทรมานเยี่ยงนี้ได้ ในหลายวันมาอาจบางทีถูกเฆี่ยนตายทั้งเป็นแล้วก็ได้

พอคิดถึงตอนนี้ ความโกรธเคืองได้ประดังขึ้นจนแน่นอก คิดถึงการใส่ไคล้ของซิพังฮุยที่กระพือข่าวชั่วช้าอย่างจงใจ และใช้ฉิ่นเฮียงเหล็งเป็นเหยื่อเพื่อล่อตนขึ้นไปบนหยกซัว โทสะยิ่งดาลเดือดจนฮือโหม

เล่งจ้วงจี่ลอบสาบานอยู่ในใจ หากแม้นฉิ่นเฮียงเหล็งเพียงถูกกักขังโดยมิได้ทรมาน เล่งจ้วงจี่ยินยอมจะอดกลั้นความอัปยศอดสู ขอขมาต่อบิดา

และบุตรตระกูลชิ ให้ฉิ่นเฮียงเหล็งกับชิพ้งฮุยเข้าพิธีสยุมพรไปเสียเลย

แต่หากแม้นฉิ่นเฮียงเหล็งถูกเฆี่ยนตีจนซูบซีดผ่ายผอมเป็นแผลตามร่าง หรือร่อแร่ปางตาย ค่ายหยกซัวของตระกูลชิทั้งบิดาและบุตรจะต้องยุติลงไปตั้งแต่บัดนี้ เล่งจ้วงจี่ตกลงใจแม่นมั่นจะทำลายค่ายหยกซัวที่ถือทำเลธรรมชาติเป็นเกราะป้องกัน ให้ทลายราบจนกลายเป็นซากปรักหักพัง

เล่งจ้วงจี่คิดคำนึงถึงเรื่องอดีต ปัจจุบัน และอนาคตจนกระสับกระส่าย ไม่อาจข่มใจให้หลับใหล จิตใจในยามนี้ คล้ายดั่งเป็นเรือที่กำลังลอยอยู่ในลำน้ำอันเชี่ยวกราก สั่นไหวโคลงเคลงอยู่ไม่หยุดยั้ง

เล่งจ้วงจี่รู้ซึ้งถึงดรุณีทั้งสี่คนนี้ แต่ละนางต่างเพราะตนเป็นต้นเหตุจนได้รับความเจ็บแค้นลำเค็ญไปเพราะตนทุกผู้คน

ทันใดสำนึกขึ้นด้วยความตื่นตระหนกจนใจหายวาบ ต้องลอบร้องอุทานอยู่จนสุดเสียง หากแม้นตนมิใช่เป็นดาวมหากาฬ ? เป็นจอมอสูรน้อย ? เป็นคนโชคร้ายอัปมงคลจริง ? มิเช่นนั้นไฉนดรุณีทั้งหลายที่มาใกล้ชิดสนิทกับตน ต่างประสบชะตากรรมอันลำเค็ญ ?

พอได้คิดถึงตอนนี้ เหงื่อเย็นยะเยียบต้องไหลซึมออกมาจนชุ่มโชก ลอบลืมตาขึ้นมองดูภรรยาที่รักที่ซุกอยู่ในอ้อมอก แล้วต้องลอบอธิษฐานอยู่ในใจ ขอให้เทพยดาฟ้าดินประทานบุญกุศลให้แก่เจ้เจ๊ที่มีชะตาอาภัพนางนี้อย่าได้ประสบเคราะห์กรรมอันเจ็บช้ำดุจดั่งพวกสตรีทั้งหลายเลย

เล่งจ้วงจี่พบเห็นภรรยาที่รักพริ้มตาหลับด้วยความสุข ขนตาดำขลับงอนยาว ยิ่งพิศยิ่งรู้สึกหวั่นไหวน่ารัญจวน จมูกน้อยที่โด่งเป็นสัน เหมาะเจาะสมส่วนดั่งเทพยดาปั้นให้ มีลมหายใจระบายออกสม่ำเสมอ ปากแดงจิ้มลิ้มดั่งกลีบบุปผาปรากฏรอยยิ้มอันหยาดเยิ้มอยู่น้อย ๆ คิ้วเรียวที่โค้งเป็นวงจันทร์ขมวดเข้าหากันน้อย ๆ คล้ายดั่งขุ่นเคืองคล้ายดั่งตัดพ้อ พอปรากฏเห็นเป็นแววววิตกกังวลอยู่บ้าง ดุจดั่งในความฝันของนางยามนี้กำลังเผชิญกับเรื่องที่ทั้งขุ่นเคืองทั้งยินดีอันประหลาดน่าสนใจ

แต่ทว่าเล่งจ้วงจี่หาทราบไม่ดอก เก็งจีฮุ้นก็อยู่ในระหว่างฟุ้งซ่านสับสน

ยากที่จะหลับใหลสู่นิทรารมณ์ได้

นางอิงแอบแนบร่างอยู่ในอ้อมอกของเล่งตี้ตี๋อันเป็นสามีที่รัก มีบางครั้งรู้สึกว่าเจ้าตัวน้อยในท้องมักจะมีการเคลื่อนไหว ซึ่งทำให้นางทั้งกังวลทั้งดีใจ และก็ทั้งหวาดหวั่นพรั่นพรึง

คิดถึงความน่ารักของเจ้าตัวน้อย ทำให้นางอดมิได้ต้องแย้มยิ้ม คิดถึงความเจ็บปวดตอนจะคลอด ทำให้นางบังเกิดความหวาดหวั่นพรั่นพรึง คิดถึงเมื่อกลับกิมเล้ง ในบ้านมีเพียงบ่าวเฒ่าอยู่ผู้เดียว ยิ่งทำให้นางต้องวิตกกังวล

นางกลัวความเงียบเหงาเปล่าเปลี่ยว แต่ก็มิยินดีจะขัดขวางสามีที่รักไปกระทำเรื่องที่จำเป็นต้องปฏิบัติให้เสร็จสิ้นลง นางความจริงเป็นดรุณีที่มีพลังฝีมืออันสูงล้ำยอดเยี่ยม แต่บัดนี้ได้กลายเป็นมารดาที่ใกล้จะให้กำเนิดทารกแล้ว

นางรู้สึกแต่นี้จะกลายเป็นธรรมดาไปแล้ว ไม่มีจิตใจหมายเอาชนะคะคานดั่งเมื่อครั้งเป็นดรุณี นางในขณะนี้เพียงคิดแต่ว่าจะอบรมเลี้ยงดูบุตรในสายเลือดให้เติบใหญ่ขึ้นได้อย่างไร

นางรู้ตัวเองว่าเป็นคนมีความเห็นแก่ตัวรุนแรง และมีทั้งความริษยาหึงหวง แต่ทว่าบัดนี้มีเจ้าตัวน้อยมาฝากไว้ในอุทร นางก็ได้ละเลยต่อทุกสิ่งไปจนคล้ายความหมายคลายลงมา

บัดนี้ความกังวลใจเพียงประการเดียวของนางคือเล่งตี้ตี๋ที่มีอาถรรพณ์ฆ่าฟันอันรุนแรง นางไม่ปรารถนาให้เล่งตี้ตี๋ต้องออกคลุกคลีในวงพวกนักเลงต่อไป นางมุ่งหวังให้สามีภรรยาอยู่อย่างสงบสุขสักชั่วคราวในกิมเล้งอันเป็นมาตุภูมิถิ่นเกิด จากนั้นจึงกลับไปที่เล่งเชียวเก็งของฮ่วงซัว อยู่ปรนนิบัติปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบมารดาผู้สละโลกียวิสัย อยู่ร่วมรวมกันจวบชั่ววันตาย

แต่ทว่านางรู้ดีว่ามิอาจจะเป็นไปได้ดั่งปรารถนา เนื่องจากเรื่องราวที่ต้องการให้เล่งตี้ตี๋ไปกระทำนั้น มีมากมายก่ายกองนัก

นางมิใช่ไม่คิดใคร่จะร่วมเป็นร่วมตายกับเล่งตี้ตี๋ออกเผชิญภัย แต่นาง

ได้รับบทเรียนการกระเทือนครรภ์ในครั้งก่อนเป็นสังวรณ์ ทำให้นางกลัวเสียแล้ว มิคิดประมือต่อสู้กับผู้อื่นให้เป็นที่กระทบกระเทือนต่อเจ้าตัวน้อยในท้องอีก

โดยเฉพาะนับแต่นี้ ท้องจะโตขึ้นในทุกวี่วัน ความเคลื่อนไหวจะอุ้ยอ้ายไปทุกเวลา หากแม้นดื้อรั้นติดตามไปเผชิญกับภยันตรายเมื่อใด กลับกลายเป็นห่วงให้เล่งตี๋ตี๋ต้องคอยพะวักพะวนเข้าคุ้มครอง จนอาจเกิดเภทภัยสุดวิสัยขึ้นก็ได้

กับเรื่องที่ชั่วชีวิตนี้จะรวบเล่งตี๋ตี๋ไว้เป็นของนางเพียงลำพังหรือไม่ นางมิมีความมั่นใจแม้แต่น้อยนิด เนื่องจากยังมีเรื่องราวอีกมากหลายที่นางคาดคิดไปไม่ถึง ดังนั้นนางจึงปล่อยให้เป็นไปตามบุญกรรมที่สร้างสมไว้

❦ ❦ ❦

เรือไหลล่องไปตามน้ำอันเชี่ยวกราก ทะยานอย่างรวดเร็วดุจเป็นม้าพยศหลุดจากคอก ดังนั้นเพียงไม่กี่วันก็มาถึงยังท่าเรือซึ่งอยู่ทางทิศเหนือของเมืองไคฮง

ขณะเวลานี้ที่อาทิตย์เพิ่งลับฟ้า บนหาดทรายท่าเรือมีทั้งสินค้าม้าลาและผู้คน เสียงสับสนอลหม่านจนวุ่นวาย

เล่งจ้วงจี่เพราะคิดใคร่หลบหลีกจากสายตาของผู้คน สั่งให้เรือไปจอดลอยลำอยู่ทางหัวโค้งให้ห่างจากท่าร่วมยี่สิบวา ตกลงใจรอให้มืดสนิทแล้วจึงจะขึ้นฝั่ง

เก็งจีฮุ้นในหลายวันนี้ ได้ผ่านการพักผ่อนออกกำลังอย่างสมบูรณ์ กอปรกับรับการปรนนิบัติอย่างทะนุถนอมจากเล่งตี๋ตี๋ จึงสมบูรณ์ทั้งจิตใจและร่างกาย ทุกสิ่งทุเลาในสภาพปรกติไม่มีวี่แววจะเหน็ดเหนื่อยระโหยใด ๆ

ทั้งสองยืนเคียงกันอยู่ที่ริมหน้าต่างท้องเรือ ลอบตรวจตราสภาพบนท่าอย่างเคร่งเครียดดูว่าจะมีพิรุธน่าสนใจหรือไม่

เพ่งพิจารณาอย่างละเอียดเป็นเวลานาน จึงพบเห็นว่าในหมู่ผู้คนอัน

คับคั่งจอแจ มีชนชาวบู๊ลิ้มปะปนอยู่น้อยนิดเท่านั้น แม้จะมีก็เป็นเพียงพวกที่ใคร่จะโดยสารเรือข้ามฝั่งไปในทิศทางอื่น และพวกสำนักคุ้มกันภัยที่คุมสิ่งของไปตามเส้นทางเท่านั้น

ทั้งสองพอมองจนแน่ใจก็โล่งอก ทั้งสองมิใช่เกรงกลัวจะมีเรื่อง เพียงแต่ในตอนนี้ไม่ปรารถนาจะตอแยเรื่องราวใดเท่านั้น

เก็งจีฮุ้นเหลียวหน้ามองดูเล่งตี้ตี๋ที่โอบเอวอันแน่งน้อยของนาง แย้มยิ้มอย่างหยาดเยิ้มแล้วกล่าวด้วยความร่าเริงว่า

"พวกเราเปลี่ยนมาเดินทางน้ำ อาจบางทีจะสลัดหลุดจากสะกดรอยของเหล่าผู้ที่คิดใคร่ช่วงชิงคัมภีร์ไปก็ได้"

เล่งจ้วงจี่ผงกศีรษะเห็นพ้อง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"จุดมุ่งหมายของพวกมันรวมตัวอยู่ในเมืองเม่งจิว มาตรแม้นรู้ดีว่าพวกเราขึ้นเรือมา แต่ไม่มีปัญญาจะบ่งชี้ได้แน่ชัด ว่าพวกเราจะขึ้นฝั่งในที่ใด รอจนพวกมันได้ข่าว พวกเราก็อ้อมผ่านไคฮงเข้าถึงเมืองทงฮือแล้ว"

ทั้งสองต่างแย้มยิ้มให้กันที่เดินทางโดยปลอดภัย ขณะจะหันกายออกจากหน้าต่าง พลันเห็นในหมู่ผู้คนบนท่า มีม้าแดงขาวตัวหนึ่งกำลังเหยาะย่างเข้ามาในทิศทางนี้

ผู้ควบขับม้าพ่วงพีตัวใหญ่เป็นดรุณีเสื้อลายหลังสะพายกระบี่ หน้าตาหมดจดงดงามไม่น้อย แต่นางกำลังขมวดคิ้วเบิ่งตา เหลียวซ้ายแลขวามองมาทางเรือใหญ่ที่ชายน้ำอย่างรุ่มร้อนกระวนกระวาย

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นพอเห็นดรุณีเสื้อลายก็ร้องขึ้นแทบพร้อมกัน

"อา...นั่นมิใช่หญิงรับใช้ของฉิ่นเฮียงเหล็งนามฮ่วงชุนดอกหรือ ?"

เก็งจีฮุ้นเหลียวหน้ามามองดูเล่งจ้วงจี่อีกครั้ง ถามด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"นางไฉนอยู่ที่นี้ได้ ?"

เล่งจ้วงจี่พอเห็นฮ่วงชุน พลันคล้ายดั่งพบพานสหายเก่าในต่างแดน ปรารถนาใคร่จะกระโดดออกจากเรือไปตะโกนทักทาย ถามไถ่สภาพความ

เป็นอยู่ของฉิ่นเฮียงเหล็งในระหว่างนี้

แต่ทว่าอยู่ต่อหน้าเก็งจีฮุ้น เล่งจ้วงจี่มิกล้าจะวู่วามตามอารมณ์ได้ จำต้องกล้ำกลืนความพลุ่งพล่านไว้อย่างยากเย็น อ้อมแอ้มขึ้นว่า

"น่ากลัวกำลังหาคนกระมัง ?"

ทันใดเห็นฮ่วงซุนได้หยุดม้าลงที่หน้าเรือใบสามเสาลำใหญ่ที่อยู่ห่างจากเรือตนประมาณยี่สิบกว่าวา กำลังถามไถ่ข่าวคราวกับลูกเรืออย่างยิ้มแย้มแจ่มใส เก็งจีฮุ้นพลันฉุกใจได้คิด ต้องรีบกล่าวอย่างร้อนรนขึ้น

"น่ากลัวหาพวกเรากระมัง ?"

เล่งจ้วงจี่มาตรแม้นมีความคิดเช่นกัน แต่ยังคงสั่นศีรษะ กล่าวอย่างลังเลขึ้นว่า

"เป็นไปมิได้ นางรู้อย่างไรว่าพวกเรามาที่นี้"

เก็งจีฮุ้นเห็นเล่งตี้ตี่คิ้วสั้นหน้าตาตื่น ก็ดูออกว่ากำลังข่มกลั้นอารมณ์ปรารถนาอย่างเต็มที่ จึงได้สะบัดเสียงอย่างแง่งอนขึ้น

"แม้ว่ามิใช่หาพวกเรา ท่านก็สมควรออกไปทักทายเสียบ้าง ถามไถ่เรื่องราวที่ฉิ่นโกวเนี้ยถูกฉุดคร่าไป ก็นับว่าเป็นประโยชน์สำหรับภายหน้าที่ท่านจะไปถกเถียงเหตุผลบนภูเขาหยกชัวอยู่ด้วย"

ว่ากล่าวถึงตอนนั้น เห็นฮ่วงซุนที่อยู่ไกลหลายสิบวา กำลังเร่งม้ามาในทิศทางนี้ด้วยสีหน้าผิดหวัง แสดงอย่างแน่ชัด บนเรือลำนั้นไม่มีผู้คนที่นางต้องการหาอยู่

เล่งจ้วงจี่พอเห็นจำต้องผงกศีรษะ กล่าวขึ้น

"เอาเถิด ข้าพเจ้าจะไปถามนางดูว่าหาผู้ใด"

กล่าวแล้วรีบเร่งออกจากท้องเรือมาที่กราบ กวักมือให้ฮ่วงซุนที่กำลังควบม้าเลาะตามตลิ่งเบื้องบน พร้อมกับเกร็งพลังลมปราณส่งเสียงถามไปเบา ๆ

"ฮ่วงซุน ท่านหาผู้ใด ?"

ฮ่วงซุนที่กำลังชะเง้อชะแง้มองดูหมู่เรือมากหลายตามท่าน้ำ ได้ยิน

เสียงเรียกรีบหันขวับกลับมา พอเห็นเล่งจ้วงจี่ยืนเกาะกราบเรือ ก็ต้องแตกตื่นยินดีจนแทบคลุ้มคลั่ง ร้องสุดเสียงขึ้นว่า

"เล่งเชี่ยงกง"

เสียงร้องพร้อมกับโบกมือทักทาย รีบกระตุ้นม้าห้อเข้ามาในทิศทางนี้จนเต็มที่ เมื่อมาถึงที่หน้าเรือบนใบหน้าที่งามคมคายของฮ่วงชุนมีหยาดน้ำเปรอะนองไปแล้ว

เล่งจ้วงจี่พอเห็นก็บังเกิดความหดหู่ขึ้นจนจับใจ ต้องรีบถามด้วยความสนิทสนมขึ้นว่า

"รีบขึ้นเรือมาสนทนากันเถิด"

แล้วสั่งให้ลูกเรือไปจูงม้าลายขาวแดงของฮ่วงชุนขึ้นเรือด้วย

ขณะนั้น เงาร่างคนสายหนึ่งพุ่งวาบขึ้นมาบนเรือ ที่แท้ฮ่วงชุนที่น้ำตานองหน้าได้เข้ามาคุกเข่าอยู่แทบเท้า โขกศีรษะคารวะแล้วร้องเสียงสะท้าน

"บ่าวฮ่วงชุนขอกราบเชี่ยงกง"

เล่งจ้วงจี่มาตรแม้นรู้สึกอัดอั้นรันทด แต่สีหน้างามสง่ายังปรากฏรอยยิ้มที่พยายามฝืนขึ้น แสร้งก้มกายทำท่าเป็นประคองพร้อมกับสั่งให้นางลุกขึ้น

ฮ่วงชุนคารวะเสร็จก็ลุกขึ้นมา ทอดสายตามองไปที่เก็งจีฮุ้นซึ่งยืนอยู่ปากประตูห้อง นางรีบเดินเข้าไปแล้วก้มกราบ โขกศีรษะลงอีกคราพร้อมกับร้องอย่างนอบน้อม

"ฮ่วงชุนผู้บ่าวขอกราบฮูหยิน"

เก็งจีฮุ้นมาตรแม้นฟังจนสงสัย มิทราบฮ่วงชุนทราบอย่างไรว่านางแต่งงานกับเล่งตี้ตี่แล้ว แต่ยังคงกล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

"รีบลุกขึ้นมา เข้าสนทนากันในห้อง"

กล่าวแล้วจูงมือฮ่วงชุนเข้าไปในห้องท้องเรือติดตามกันเข้าไปอย่างสนิทสนม เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นเรียกให้ฮ่วงชุนนั่งโดยมิต้องสำรวม แล้วจึงถามขึ้น

"ฮ่วงชุน เจ้าทราบอย่างไรว่าพวกเรานั่งเรือมาไคฮง ?"

"บ่าวพบกับละตะฮ่อเสียงผู้อาวุโสที่เมืองกีจุ๊ย ท่านผู้เฒ่าบอกกับบ่าว

ให้มารอพบเซี่ยงกงกับฮูหยินในที่นี้..."

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นยามนี้ จึงรู้เหตุผลที่ฮ่วงชุนตามตนมาถูกทางพร้อมกันนั้นจึงรู้ว่านางไฉนจึงเรียกเก็งจีฮุ้นเป็นฮูหยิน

ฮ่วงชุนกล่าวสืบต่อไปว่า

"บ่าวรู้ดีว่าเรือแม้จะเชื่องช้า แต่ยังคงห้อม้ามาทั้งวันทั้งคืน ดังนั้นบ่าวจึงได้มาถึงที่นี้ตั้งแต่เมื่อเที่ยงวาน"

เล่งจ้วงจี่ยังมิได้ลืมเลือนเรื่องยอดฝีมืออันดับเยี่ยมแคว้นกังหนำดั้นด้นขึ้นเหนือจำนวนมาก ดังนั้นรีบถามด้วยความกังวลสนใจ

"ทางเมืองกีจุ๊ยนั้นมียอดฝีมือของค่ายสำนักแคว้นกังหนำหรือไม่ ?"

"มี มีมากด้วย แต่ส่วนมากลือกัน เซี่ยงกงกับฮูหยินจะไปขึ้นฝั่งที่ท่าข้ามเม่งจิว"

เก็งจีฮุ้นสอดคำถามขึ้น

"ตามรายทางที่เจ้ามาไคฮง เคยพบเห็นมีผู้คนร่ำลือถึงเรื่องเซี่ยงกงจะมาไคฮงหรือไม่ ?

"ไม่มีเลย ทางแถบเมืองเม่งจิวกับกีจุ๊ยมียอดฝีมือของดินแดนกังหนำชุมนุมกันคับคั่ง ส่วนมากต่างรู้ว่า เซี่ยงกงฟาดทำลายเรือของธิดาคนเล็กประมุขพรรคไต้ฮ้อก้าแล้ว ก็ติดตามกับละตะฮ่อเสียงผู้อาวุโสนั่งเรือไปในทิศตะวันออก จะข้ามฟากหรือไปในทิศทางอื่น ต่างก็ยังมิแน่แก่ใจ"

เก็งจีฮุ้นหัวร่อแล้วถามสืบต่อไป

"ที่เจ้าไปกีจุ๊ย เพราะต้องการหาพวกเราด้วยกระมัง ?"

"ใช่แล้ว บ่าวได้ฟังชนชาวบู๊ลิ้มกังหนำร่ำลือระบาด ว่าเซี่ยงกงไปที่ฮ่วงซัวแล้วจึงรีบไปดักที่กีจุ๊ย แต่พอถึงปากท่าอึ้งโห บรรดาเรือแพทั้งหลายต่างถูกบริวารของไต้ฮ้อก้าควบคุมไว้ มิให้รับผู้โดยสารข้ามฟากเด็ดขาด"

"เจ้าไปที่ฮ่วงซัวหาเล่งเซี่ยงกง เพราะเสียวเจี๊ยะของเจ้าถูกซิพ้งฮุยแห่งหยกซัวคร่าไปกระมัง ?"

คำถามนี้ทำให้ฮ่วงชุนน้ำตาหยดหยาดลงทันที รีบผงกศีรษะกล่าว

เสียงสะท้านว่า

"ใช่แล้ว ในสองสามเดือนมานี้ มิทราบเสียวเจี๊ยะจะเป็นอย่างไรไปบ้าง"

"เจ้าจะยินยอมบอกเล่าเหตุการณ์ ในวันที่เสียวเจี๊ยะเจ้าถูกฉุดคร่าไปหรือไม่ ?"

เอียเท้ารูปงามนามฮ่วงชุนยกแขนเสื้อขึ้นเช็ดน้ำตา เหลือบมองดูเล่งจ้วงจี่ที่หน้าเครียด สงบปากคำเคร่งขรึมตลอดเวลาแล้วจึงเล่าเสียงเครือด้วยน้ำตาคลอหน่วย

"ในพลบค่ำวันนั้น หลังจากแยกทางกับเชี่ยงกงและฮูหยินที่เชิงเขาเบ๊-อันซัว พอวันที่สามก็ถูกซิพ้งฮุยติดตามทัน ตอนนั้นซิพ้งฮุยมีท่าทีนุ่มนวลยิ่งนัก ยอมรับว่าเข้าใจผิดไปเอง และยอมรับสารภาพว่าตัวมันเป็นฝ่ายผิด และยังยินยอมที่จะเลิกล้มการหมั้น จะไม่รื้อฟื้นถึงเรื่องแต่งงานอีกตลอดไป

"เสียวเจี๊ยะพอฟังก็ตื้นตันใจยิ่งนัก ไม่ว่าอย่างไรมันก็เป็นผู้มีพระคุณที่ช่วยชีวิตบิดามารดา เสียวเจี๊ยะยินดีที่นับถือมันเป็นพี่ชาย และยินยอมมอบทรัพย์สมบัติของตระกูลฉิ่นให้แก่มันหมดสิ้นทุก ๆ ประดามี

"ซิพ้งฮุยพอได้ฟังก็ยินดีอย่างยิ่ง รีบเชื้อเชิญเสียวเจี๊ยะเข้าไปดื่มสุราฉลองกันในโรงเตี๊ยม เสียวเจี๊ยะกับบ่าวต่างมิได้ระแวงสงสัยว่ามันจะมีเล่ห์อุบายชั่วร้ายอย่างอื่น จวบจนไปถึงตึกโดดเดี่ยวทางโรงเตี๊ยม ซิพ้งฮุยมิได้ส่งเสียงอย่างไรก็ลอบลงมือจี้จุดเฮ็กเตี้ยมฮวกของเสียวเจี๊ยะ พร้อมกันนั้นยังมีชายฉกรรจ์อีกสิบกว่าคน ฮือออกมาจากห้องทางซ้ายขวาด้วยเจตนาประทุษร้ายแน่ชัด

"บ่าวรู้ทันทีว่าหลงกลมันแล้ว รีบชักกระบี่แทงเข้าใส่ซิพ้งฮุยทันที ภายหลังเนื่องจากกำลังฝีมือด้อยกว่า พอหนึ่งร้อยกระบวนท่าผ่านไป กระบี่ก็ถูกซิพ้งฮุยฟาดจนปลิวกระเด็นหลุดมือ"

เก็งจีฮุ้นพอฟังว่าฮ่วงชุนประมือต่อสู้กับซิพ้งฮุยได้ถึงหนึ่งร้อยกระบวนเพลง รู้ดีว่านางที่ปรนนิบัติรับใช้เสียวเจี๊ยะฝึกปรือฝีมือเป็นเวลานานปี จะมากจะน้อยก็ต้องได้รับการอบรมสั่งสอนจากป้อจกเต้าหยินมาบ้าง จึงมีความ

สำเร็จถึงขั้นนี้

พร้อมกันนั้นกับฮ่วงชุนที่ยอมสละชีวิตเข้าช่วยเหลือนาย มีความนิยมชมชอบยิ่ง จึงเอ่ยชมขึ้นว่า

"เจ้ายอมสละชีวิตเข้าช่วยนาย วันหลังเสียวเจี๊ยะของเจ้าทราบจะต้องเห็นเจ้ามิใช่บ่าวเท่านั้น"

ฮ่วงชุนน้ำตาไหลพราก กล่าวอย่างละอายใจขึ้นว่า

"ในตอนนั้น บ่าวแม้มีเจตนาเสี่ยงชีวิต และก็คิดว่าต้องตายแน่นอน ไม่คาดว่าซิพ้งฮุยกลับชะงักร่างขวางกระบี่ และยังเหวี่ยงเงินให้อีกห้าสิบตำลึง ตวาดสั่งให้บ่าวไปหาตัวเล่งเชี่ยงกงขึ้นต่อสู้กับมันบนหยกซัว มิเช่นนั้นมันจะลงแส้หวดเสียวเจี๊ยะวันละสามเวลา เล่งเชี่ยงกงมิไปวันใดก็ไม่เลิกราในวันนั้น"

เล่งจ้วงจี่มาตรแม้นนั่งเคร่งขรึมมิเอ่ยปาก แต่ในใจก็ดาลเดือดจนเพลิงโทสะลุกฮือ ปรารถนาใคร่จะเร่งรุดไปต่อสู้กับซิพ้งฮุยบนหยกซัวทันที

แน่นอน เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่าซิพ้งฮุยหมายจะใช้กลไกและทำเลธรรมชาติมาประทุษร้ายต่อตน เพราะกำลังฝีมืออันแท้จริงของมันต่ำต้อย จนไม่พอมือตนฟาดสักครั้งเดียว

เก็งจีฮุ้นมองดูฮ่วงชุนด้วยความเมตตาปรานี ผงกศีรษะน้อย ๆ เป็นทีเข้าใจเรื่องราวที่นางเล่ามา พร้อมกันนั้นกล่าวปลอบโยนขึ้นว่า

"เรื่องที่ซิพ้งฮุยนัดสู้กับเล่งเชี่ยงกงนั้น ผู้อาวุโสละตะฮ่อเสียงได้บอกมาแล้ว เล่งเชี่ยงกงก็ตกลงใจจะไปตามคำท้าทาย"

ฮ่วงชุนเหลือบมองดูเล่งจ้วงจี่ด้วยความตื้นตันในพระคุณ รีบรับคำอย่างนอบน้อมต่อเก็งจีฮุ้น

เก็งจีฮุ้นเห็นว่าไม่มีวาจาจะว่ากล่าวอีก จึงรีบถามด้วยความกังวลสนใจ

"ขณะนี้เจ้าตระเตรียมจะไปที่ใดต่อ ?"

ฮ่วงชุนพอฟังก็ตาแดงขึ้นอีกครั้ง ตอบเสียงสั่นสะท้านว่า

"ขณะนี้บ่าวไม่มีที่จะพึ่งพิงอาศัยแล้ว ตระกูลซิบนหยกซัวไม่ต้องการ

ตระกูลฉิ่นที่ไท่เพ้งติ้งนั้น บ่าวมิกล้าจะบากหน้ากลับไป หลวงจีนผู้เฒ่าบอกว่า ฮูหยินมีครรภ์อยู่แล้ว สั่งให้บ่าวรีบรุดมาคอยปรนนิบัติรับใช้ฮูหยิน"

เล่งจ้วงจี่กำลังกังวลที่ขาดคนคอยรับใช้ภรรยาในบ้าน แม้ยังมีเล่งฮกผู้เป็นบ่าวเฒ่าอันภักดี แต่จะอย่างไรก็เป็นบ่าวชายที่มิใคร่เหมาะสมนัก จึงจะรีบผงกศีรษะรับปาก แต่เห็นเก็งจีฮุ้นขมวดคิ้วนิ่วหน้า วาจาที่จะเปล่งออกจากปากจึงต้องรีบกล้ำกลืนกลับไป

เอียเท้ารูปงามนามฮ่วงซุนที่มีเจตนาลึกล้ำแอบแฝงอยู่ในใจ นางกลอกตาดำขลับคมวาวไปมาแล้วรีบกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"ในเมื่อฮูหยินยังมีข้อขัดข้อง บ่าวก็จะร่วมทางกับเล่งเซี่ยวกงไปที่หยกซัวสักครั้ง ในระหว่างทางก็ยังพอปรนนิบัติรับใช้การกินอยู่ของเล่งเซี่ยงกงได้"

เก็งจีฮุ้นพอฟังพลันบังเกิดความตื่นเต้นเป็นการใหญ่ ร่ำร้องอยู่ในใจ 'นั่นยังจะได้หรือ ? หากมิดีก็ต้องกลายเป็นเรื่องยุ่งยากขึ้นอีกครา คิดไม่ถึงว่าเอียเท้ากลอกกลิ้งนางนี้ ก็หมายจะเบียดแทรกเข้ามาในวงของพวกนางด้วย ? !'

นางมาตรแม้นตื่นเต้นจนลนลาน แต่สีหน้ายังคงเยือกเย็นเป็นปรกติ คิ้วที่ขมวดก็คลายออกไป แย้มยิ้มอย่างเยือกเย็นสง่า กล่าวถ่อมตัวขึ้นว่า

"เจ้ามีเจตนาจะอยู่ข้างตัวเรา ย่อมเป็นเรื่องที่เรายินดียิ่งนัก เพียงแต่การนี้จะทำให้เจ้าต้องคับแค้นไปเท่านั้น"

ฮ่วงซุนมาตรแม้นมีใจลุ่มหลงรักเล่งจ้วงจี่อยู่ด้วย ตกลงใจว่าจะช้าจะเร็วก็คงประสบความสำเร็จดั่งมุ่งหมาย แต่นางมิเร่งร้อนอยู่ในช่วงเวลานี้ ขอเพียงได้เข้าไปในวงจรชีวิตของเล่งจ้วงจี่ก็ไม่กลัวว่าเซี่ยงกงที่กรุ้มกริ่มนี้จะไม่ทอดความปรานีแก่นางดอก

ขณะนี้เมื่อได้ยินเก็งจีฮุ้นเอ่ยถ่อมตัวเช่นนั้น รีบลุกขึ้นกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"ได้รับความกรุณารับไว้ของฮูหยิน บ่าวรู้สึกตื้นตันใจสุดเปรียบประมาณ

นับแต่นี้จะขอปรนนิบัติรับใช้ฮูหยินด้วยความจงรักภักดี เพื่อทดแทนพระคุณในการรับตัวในคราวนี้ และขอให้ฮูหยินโปรดช่วยอบรมสั่งสอนด้วย"

เก็งจีฮุ้นกลัวฮ่วงซุนจะมีเจตนามุ่งหมายในทางอื่น จึงมิกล้าจะถ่อมตัวแก่นางมากไปนัก เพียงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ขอเพียงเจ้าอยู่ในโอวาท ยอมมุมานะในทางดีงาม เราย่อมไม่ทำให้เจ้าต้องผิดหวัง รอเสียวเจี๊ยะเจ้าหลุดพ้นจากอันตรายแล้ว เจ้าค่อยไปรับใช้เสียวเจี๊ยะของเจ้าต่อไป"

ฮ่วงซุนย่อมมิกล้าจะเอ่ยวาจาลืมกำพืดเดิมไปได้ จึงรีบกล่าวรับคำอย่างนอบน้อมถ่อมตัว เก็งจีฮุ้นเห็นเล่งตี้ตี๋ที่รักมิเคยเอ่ยวาจาตลอดมาก็ต้องถามอย่างยิ้มแย้มว่า

"ท่านเห็นเรื่องที่เราจัดการนี้เป็นไรบ้าง ?"

เล่งจ้วงจี่รีบแย้มยิ้มประจบแล้วกล่าวว่า

"เจ้เจ๊จัดการได้เหมาะสมวิเศษยิ่ง"

เก็งจีฮุ้นได้ฟัง ก็ชำเลืองค้อนเล่งจ้วงจี่อย่างแง่งอนแล้วแย้มยิ้มให้ เอียเท้ารูปงาม สังเกตเห็นชัดตา รู้ดีว่าเล่งเซี่ยงกงนี้ออกจะเกรงกลัวฮูหยินอยู่ไม่น้อย นางรู้ตัวหากจะสมปรารถนาในภายภาคหน้า จำเป็นจะต้องได้รับความเชื่อถือและพึงพอใจจากฮูหยินอันดับหนึ่งผู้นี้เสียก่อนจึงจะได้

ขณะนั้นฟ้ามืดลงแล้ว ลูกเรือก็ได้ตั้งสุราอาหารอันสมบูรณ์มาโต๊ะใหญ่ทั้งสามร่วมโต๊ะดื่มกินด้วยกัน เอียเท้ารูปงามย่อมเป็นผู้รินสุราปรนนิบัติเล่งจ้วงจี่มักลอบชำเลืองดูมือที่ป้านสุราของฮ่วงซุน รู้สึกผิวละเอียดขาวผ่องนิ้วเรียวงามดั่งเป็นลำเทียน มิคล้ายกับเป็นมือของเอียเท้าคอยรับใช้คนเลย แต่อยู่ต่อหน้าภรรยาที่สวยสะคราญปานหยาดฟ้า เล่งจ้วงจี่ก็มิกล้าที่จะเพ่งมองให้นานนัก

เมื่ออิ่มหนำ เล่งจ้วงจี่ชำระค่าเรือแล้วยังให้รางวัลอีกมาก สามคนสามม้าพากันขึ้นฝั่ง ควบขับม้าอ้อมผ่านเมืองไคฮงอันสว่างไสวด้วยแสงโคมไฟ เล่งจ้วงจี่ตกลงใจจะอ้อมเมืองไคฮงไปยังตั้งลิวโดยตรง เนื่องจากมีประสบการณ์

เมื่อครั้งไปฮ่วงชัว จึงยังคงดำเนินไปตามแผนนั้น โดยกลางวันพักโรงเตี๊ยมกลางคืนเดินทางต่อ

เก็งจีฮุ้นมีฮ่วงชุนคอยปรนนิบัติ จึงรู้สึกสบายในระหว่างทาง เมื่อครั้งก่อน ๆ แม้มีความทะนุถนอมเอาใจของเล่งจ้วงจี่ แต่ทว่ามีเรื่องมากหลายที่เล่งตี้ตี๋ไม่อาจจะกระทำได้อยู่

เมื่อครั้งนางอยู่อ้อโฮ้วจึง มีหญิงรับใช้รายล้อมคับคั่ง กับการใช้สอยฮ่วงชุนจึงเป็นนิสัยที่คุ้นเคย แต่เล่งจ้วงจี่กลับหาใช่เป็นเช่นนั้นไม่ ทุกเช้าที่เอียเท้ารูปงามจะมาหวีผม เกล้ามวย โพกผ้า สวมใส่เสื้อยาวให้ เล่งจ้วงจี่จะรู้สึกตะขิดตะขวงใจตลอดเวลา

โดยเฉพาะเอียเท้ารูปงามเมื่อตอนหวีผมเกล้ามวย นิ้วเรียวนุ่มนิ่มมักจะกระทบกับต้นคอบ้างหลังหูบ้าง บางครายังลามมาจนถึงบนใบหน้า กอปรกับเมื่อเอียเท้ารูปงามกลัดกระดุมสะพายกระบี่เสร็จแล้ว ยังจะมาเอียงหน้าพิจารณาโดยละเอียดอีกครา ยิ่งทำให้เล่งจ้วงจี่รู้สึกจิตใจไม่เป็นปรกติไปได้เลย

แต่เมื่อเป็นเวลานานวัน ก็ได้เริ่มรู้สึกคุ้นเคยจนชาชิน แต่ทว่าเงาของเอียเท้ารูปงามนามฮ่วงชุนก็ได้ตะกายเข้าไปในหัวใจอย่างไม่รู้สึกสำนึกตัว

๛ ๛ ๛

สามคนสามม้าเร่งรุดเดินทางในกลางค่ำคืนตลอดเวลา จึงมิมีเรื่องเหตุสุดวิสัยเกิดขึ้นมาขัดขวางดั่งคาดคะเน ในวงพวกนักเลงที่ปั่นป่วนรวนเรคล้ายดั่งสาบสูญร่องรอยของเล่งจ้วงจี่ไปแล้ว ทำให้เกิดความพิศวงสงสัยไปทั่วทุกหัวระแหง

ยอดฝีมืออันดับสงของแคว้นกังหนำที่ชมนมคับคั่งอยู่ในเมืองเม่งจิวและกีจุ๊ย มีไม่น้อยที่รู้สึกว่าหมดหวังต่อการช่วงชิงคัมภีร์มา จึงพากันกลับถิ่นเดิมเสียเป็นจำนวนมาก แต่ก็มีอีกไม่น้อยที่ลัดเลาะตามฝั่งฮวงโห ลอบสืบเสาะข่าวคราวอย่างสนใจ

พลบค่ำย่ำสนธยา ขอบฟ้าสดใสสีครามเข้ม มีแสงจันทร์อันนวลใย

เผยโฉมหน้ามาแล้ว ทั่วทั้งปฐพีแสงเงินยวงฉาบไล้จนเย็นตา

ถนนใหญ่ใกล้ประตูเมือง ทิศตะวันตกของมหานครกิมเล้ง ผู้คนสัญจรไปมาแออัด โคมไฟสว่างไสวเจิดจ้าดั่งกลางวัน ตามเหลาสุรา ร้านอาหาร เสียงมโหรีปี่กลองดังลอยละล่องตามลม การค้าของสองฟากถนนกำลังอยู่ในระหว่างคึกคัก ทุกที่ทางบ่งบอกความครึกครื้นของนครหลวงอันยิ่งใหญ่

เล่งจ้วงจี่เก็งจีฮุ้นและเอียเท้ารูปงามทั้งสามพอเข้าสู่ปากถนน รีบห้อม้าไปทางทิศเหนือ มุ่งสู่ถนนหลังอันมีบ้านช่องห้องหอของข้าราชการและเศรษฐีมีทรัพย์ ปราศจากร้านค้าปะปนให้เป็นที่เดือดร้อนรำคาญ

เล่งจ้วงจี่มิได้กลับบ้านเป็นเวลาร่วมหกปีแล้ว ยามเมื่อแลเห็นแสงโคมไฟตามหอสูงของเมืองกิมเล้งทั้งที่อยู่ห่างอยู่หลายสิบลี้ จิตใจเล่งจ้วงจี่ก็เริ่มพลุ่ง-พล่านระทึก

ห้วงสมองบังเกิดมโนภาพ ซุ้มประตูอันสูงใหญ่ของบ้านตน ลานตึกที่กว้างขวางโอฬาร สวนไม้ดอกที่งามตระการ เมื่อยามบิดามารดายังปรกติสุขนั้น หญิงรับใช้ทั้งชายหญิงรายล้อมรอบข้าง บัดนี้เหลือแต่เพียงบ่าวเฒ่าเล่งฮกทีจงรักภักดีอยู่ผู้เดียวเท่านั้น

ยามนี้เมื่อปล่อยม้าให้เหยาะย่างไปตามถนนหนทาง ที่เมื่อครั้งตนยังเยาว์วัยมักจะมาวิ่งเล่นอยู่ทุกวี่วัน จิตใจอันพลุ่งพล่านได้กระตุ้นจนตาเปียกชุ่มไปโดยไม่รู้ตัว ภาพทางเบื้องหน้าก็เลือนรางสลัวไป

ขณะควบขับม้า เล่งจ้วงจี่พลันเบิ่งตาจนสุกใส ชี้ไปยังซุ้มประตูมหึมาแล้วกล่าวเสียงสะท้านด้วยความพลุ่งพล่าน

"เจ้เจ๊ นั่นคือบ้านของเรา"

เก็งจีฮุ้นรู้ซึ้งถึงจิตใจของเล่งตี้ตี่ในยามนี้ดี แต่พอนางได้ยินคำ 'บ้านของเรา' จิตใจก็พลุ่งพล่านไปอีกผู้หนึ่งด้วย

เนื่องจากว่านางจะต้องคลอดบุตรคนแรกในที่นี้ อาจบางทีนางจะต้องอยู่ที่นี้ไปชั่วชีวิตก็ได้

ทอดตามองไป บานประตูที่ลงรักดำสนิท มีบันไดห้าขั้น ซ้ายขวาเป็น

สิงโตหินข้างละตัว ราวผูกม้ามีม้าเตี้ยสำหรับยืนอยู่มากหลาย กำแพงสองฟากข้างฉาบสีขาวสะอาดตาดุจกับบ้านช่องหลังอื่น ๆ ไม่ผิดเพี้ยน

ที่สะดุดตาสร้างความสนใจแก่นางอย่างยิ่ง คือที่ซุ้มประตูทั้งสองฟากข้างแขวนโคมกระดาษใบมหึมา มีอักษรตัว *'เล่ง'* ให้รู้ไว้ว่า คฤหาสน์ตระกูลเล่งอยู่ที่นี้

ทั้งสามมาถึงหน้าประตู เล่งจ้วงจี่เป็นผู้ลงจากม้าก่อน รับเก๊งจีฮุ้นลงตามมาด้วยความกระตือรือร้น ผูกม้าไว้ที่ราวแล้วทั้งสามต่างเดินขึ้นบันไดพบเห็นห่วงทองเหลืองที่ปากสิงโตบนประตูถูกขัดอยู่จนเป็นประกายแววับ

เก๊งจีฮุ้นขมวดคิ้วเล็กน้อย กล่าวอย่างร่าเริงใจว่า

"เล่งฮกของพวกท่าน คล้ายดั่งรู้แต่แรกแล้ว ท่านจะกลับมาในวันนี้ก็ปาน"

ตาสดใสของเล่งจ้วงจี่ได้ถูกความตื่นเต้นยินดีและพลุ่งพล่านกระตุ้นจนมีหยาดน้ำหยดลงมา พอฟังก็ต้องยิ้มทั้งน้ำตา แล้วกล่าวว่า

"ฮา ฮา เล่งฮกของพวกเรา ! เจ้เจ๊อย่าลืมเสียเล่า ท่านคือจู้บ้อ (นายหญิง) ของเล่งฮก"

เก๊งจีฮุ้นพอฟังหน้าพลันแดงระเรื่อ พร้อมกันนั้นจิตใจก็วาบหวามจนดื่มด่ำ ยกแขนเสื้อขึ้นซับหยาดน้ำตาให้แก่เล่งจ้วงจี่อย่างลืมตัว

เล่งจ้วงจี่ยืนรับการเช็ดน้ำตาจากภรรยาอย่างสงบเสงี่ยม พร้อมกับยิ้มแล้วกล่าวขึ้น

"บ้านเราเคารพตามคำสอนของปราชญ์โบราณ ปฏิบัติงานกันอย่างขยันขันแข็ง เล่งฮกของพวกเรายิ่งมิเคยเกียจคร้านหลับงาน ไม่มีผู้ใดทราบที่อยู่ของบ้านเรา ย่อมไม่มีผู้ใดจะมาบอกเล่ากับเล่งฮกว่าพวกเราจะกลับกันในวันนี้ดอก"

กล่าวแล้วยกมือตบไปบนห่วงปากสิงโตที่ประตูจนเสียงดังกึกก้องกังวานเข้าไปไกล เล่งจ้วงจี่เมื่อเคาะประตูแล้ว เพื่อระงับจิตใจอันกระตือรือร้นคึกคักจึงได้แนะนำเล่งฮกเป็นพิเศษอีกว่า

“เล่งฮกเป็นคนที่ซื่อสัตย์สุจริต จงรักภักดี ปีนี้อายุได้กว่าเจ็ดสิบแล้ว มาตรแม้นไม่รู้วิชาการต่อสู้ แต่ก็มีรากฐานกำลังภายในที่ฝึกมากกว่าหกปี เพียงแต่มิรู้กระบวนท่าเท่านั้น จึงไม่อาจจะใช้กำลังภายในให้ปรากฏมาในสภาพอื่น...”

คำแนะนำมิทันจบสิ้น ก็มีเสียงฝีเท้าคล่องแคล่วแผ่วเบาดังแว่วมา เล่งจ้วงจี่รีบร้องขึ้นด้วยความตื้นตันว่า

“เล่งฮกมาแล้ว...”

ผู้ที่วิ่งมาจากด้านใน พอได้ยินเสียงเล่งจ้วงจี่ก็คล้ายรู้ว่าผู้ใดมา ร้องอุทานด้วยความตื่นเต้นแล้วรีบวิ่งเข้าอย่างรวดเร็ว

จิตใจของเล่งจ้วงจี่ยามนี้ เต้นระทึกถี่เร็ว เทียบเท่ากับเสียงฝีเท้าที่วิ่งอยู่ทางด้านหลังประตู

กลอนประตูถูกถอดดังออดแอด ประตูใหญ่เปิดแล้วปรากฏบ่าวเฒ่าที่ผมขาวโพลงใบหน้าซื่อสัตย์วิ่งปราดออกมาต้อนรับ ตาที่แววัวับทั้งสองพอกวาดมองหน้าเล่งจ้วงจี่ก็ร้องเสียงสั่นสะท้านขึ้นทันที

“เชี่ยวเอี๊ยจริง ๆ”

เล่งจ้วงจี่พอเห็นเล่งฮก รีบยื่นแขนออกโอบบ่าวเฒ่าผู้จงรักด้วยความพลุ่งพล่าน พร้อมกันนั้นน้ำตาอุ่นระอุก็ทะลักลงจากเบ้าอีกครา ถามเสียงสะท้านอย่างลืมตัว

“เล่งฮก สบายดีหรือ ?”

เล่งฮกน้ำตาหลั่งไหลเป็นทางยาว ผงกศีรษะตลอดเวลาโดยมิอาจจะเอ่ยวาจา ท่าทีก็คล้ายดั่งยังมิใคร่เชื่อถือเหตุการณ์ที่ประจักษ์ จนต้องยกมือสั่นเทาขึ้นไปลบคลำไหล่ของนายน้อยเพื่อยืนยันความแน่ใจ

ทั้งบ่าวนายกอดกันด้วยความตื้นตันจนน้ำตาไหล เป็นที่สะทกสะท้อนต่อผู้พบเห็นยิ่งนัก เก็งจีฮุ้นรู้สึกเป็นที่สะดุดตาต่อผู้สัญจรไปมายิ่ง จึงรีบชักชวนให้เข้าไปในคฤหาสน์ เมื่อเข้าสู่ภายในตัวตึกอันโอ่อ่าโอฬาร เล่งจ้วงจี่เห็นภาชนะเครื่องใช้ทั้งหลายโดยรับการเช็ดถูดูแลจนสะอาดสะอ้านเป็นมันวาว

ก็ดีใจยิ่งนัก โอบเล่งฮกที่เป็นบ่าวมาสามชั่วคน ชมเชยขึ้นด้วยความจริงใจ เล่งฮกที่ได้รับคำชมเชยจากนายน้อยก็ปลาบปลื้มปีติ ยิ่งหัวร่อร่าแล้วกล่าวอย่างนอบน้อม

"เซี่ยวเอี๊ย นี่ต้องขอบพระคุณเล่าเอี๊ย (นายผู้เฒ่า) ที่ประทานความแข็งแรงให้แก่ร่างกายของบ่าว ตลอดหกสิบกว่าปีนี้ ทุกวันเวลาบ่าวมิเคยละเลยการนั่งฝึกลมปราณภายใน อย่าว่าแต่ยอดคนท่านนั้นยังประทานจีจือแก่บ่าวเฒ่าหนึ่งใบ..."

เล่งจ้วงจี่ขมวดคิ้วสอดคำถามขึ้นทันที

"เล่งฮก ท่านว่ายอดคนอะไร ?"

"ก็คือยอดคนที่ผมยุ่งเป็นกระเชิง เสื้อเก่าขาดคร่ำคร่าไม่มีมือเท้า ซึ่งพาเซี่ยวเอี๊ยขึ้นไปฝึกวิชาฝีมืออยู่บนยอดเก้าฮั้วชัวท่านนั้น"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็งุนงง ส่วนเก็งจีฮุ้นนั้นเจ็บแปลบจับใจจนต้องยกมือปิดหน้าร่ำไห้ รำพันขึ้นว่า

"นั่นคือบิดาเรา"

เล่งฮกมิเข้าใจเป็นเรื่องราวใด จึงเบิ่งตาเหม่อมองดูเก็งจีฮุ้นจนตะลึงลาน แต่ยังคงเอ่ยขอขมาที่มิได้ทราบว่าเป็นบิดาของเก็งจีฮุ้น

เล่งจ้วงจี่ในยามนี้จึงเข้าใจ สองครั้งสองคราที่อาจารย์ปิดด่านนั่งกรรมฐาน* ที่แท้ก็ลอบเข้ามาในบ้านช่องของตน ดังนั้นจึงโบกมือสั่งให้เล่งฮกจูงม้าไปเก็บไว้ และออกไปหาเด็กรับใช้มาสองคน หญิงรับใช้ชราอีกสอง เอียเท้า (หญิงรับใช้อายุเยาว์) อีกสอง และสุราอาหารอีกหนึ่งโต๊ะใหญ่ เมื่อเล่งฮกน้อมกายรับคำออกไปจากตัวตึกแล้ว เก็งจีฮุ้นแม้จะกลั้นน้ำตาอยู่ แต่ยังคงถามเสียงสั่นสะท้านขึ้นว่า

"บิดาเรามาที่นี้ ท่านมิได้รู้ตัวเลยหรือ ?"

เล่งจ้วงจี่สั่นศีรษะพร้อมกับสันนิษฐานขึ้นว่า

---

* กักตัวเองฝึกฝีมือห้ามมิให้ผู้อื่นรบกวน

"เมื่อผู้น้องเพิ่งไปที่ผาจีจือไง้นั้น มีคราหนึ่งอาจารย์บอกว่าจะต้องกักด่านนั่งกรรมฐานที่ถ้ำหลังยี่สิบวัน สั่งให้ผู้น้องฝึกวิชาไปตามลำพัง ข้าพเจ้าคิดว่าคราวนั้นอาจบางทีเป็นข้ออ้างที่อาจารย์ปลีกตัวมานี้ก็ได้"

วาจาชะงักชั่วขณะ ขมวดคิ้วแล้วกล่าวช้า ๆ สืบต่อไป

"และอีกครั้ง สองเดือนก่อนที่ผู้น้องจะลงจากผา อาจารย์ก็นั่งกรรมฐานที่ถ้ำหลังอีกยี่สิบวัน ข้าพเจ้าคิดว่าในคราวนั้นอาจบางทีเป็นการลงจากเขามาซื้อเสื้อผ้าเครื่องใช้ให้แก่ผู้น้องก็ได้ เนื่องจากวันครบกำหนดที่อาจารย์ออกพ้นกรรมฐาน ในมือมีเสื้อผ้าที่ผู้น้องสวมใส่อยู่บนร่างชุดนี้ติดมา อาจบางทีได้สั่งให้เล่งฮกออกไปซื้อหาจากในเมืองมาก็ได้"

คิดถึงเรื่องซื้อข้าวของในตัวเมือง เก็งจีฮุ้นอดมิได้ต้องเหลือบแลท้องฟ้าอันมืดมิด แล้วกล่าวอย่างคล้ายเพิ่งนึกขึ้นได้

"ขณะนี้เป็นเวลาค่ำ ไหนเลยจะสั่งให้เล่งฮกไปว่าจ้างผู้คนมาได้อีก ?"

เล่งจ้วงจี่หัวร่อฮาฮา แล้วกล่าวขึ้น

"กิมเล้ง (นานกิง) เป็นนครหลวงอันมีความสำคัญ กิจการค้าคึกคักรุ่งเรืองกว่าทุกแห่งหน เหลาสุราร้านอาหารจะเปิดค้ากันตลอดรุ่งมิเคยปิด ประทีปโคมไฟสว่างไสวมิดับ ตามบ้านช่องของเศรษฐีมีทรัพย์ทุกค่ำคืนจะมีมโหรีบรรเลงขับกล่อม และยามนี้เป็นช่วงเวลาที่เหล่าหนุ่มเจ้าสำราญจะออกไปพักผ่อนหย่อนอารมณ์หาความสนุกสนาน อย่าว่าแต่ตอนนี้ยังหัวค่ำมากเลย แม้ผ่านพ้นเที่ยงคืนไปแล้ว จะสั่งอาหารหรือว่าจ้างคน ยังพร้อมที่จะได้มาในทุกเวลา"

เก็งจีฮุ้นนับว่าเคยได้ยินการบอกเล่าเช่นนี้ เพียงแต่ตอนนั้นนางยังมิใคร่เชื่อถือนัก แต่ตอนนี้พอฟังเล่งตี่อธิบาย ก็ต้องผงกศีรษะรับทราบอย่างยิ้มแย้ม

อีกครู่ใหญ่ เล่งฮกจึงได้กลับมาพร้อมทั้งเด็กรับใช้หนึ่งคน เอียเท้าอายุเยาว์สองนาง และหญิงรับใช้อีกสองนาง พร้อมกับมีชายฉกรรจ์กลางคนอีกผู้หนึ่ง ซึ่งหมายจะให้เป็นผู้เลี้ยงดูม้า เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นรู้สึกพอใจยิ่ง

จึงรับเอาไว้ทุกคน

นับแต่นั้นมา คฤหาสน์โอฬารที่เงียบเหงาวังเวงมานานปี ก็คึกคักจนมีชีวิตชีวาขึ้นอีกครั้ง

๛ ๛ ๛

เล่งจ้วงจี่เมื่อจัดการเรื่องราวทางบ้านเข้ารูปเข้ารอย จนอย่างน้อยก็มิต้องเป็นห่วงให้คอยพะวง แต่ทว่าเรื่องราวที่ยุ่งยากลำเค็ญอีกมากหลายกำลังรอคอยให้เล่งจ้วงจี่ไปจัดการ

เล่งจ้วงจี่อยู่ในบ้านเกิดที่จากไปเป็นเวลาถึงหกปีเพียงหนึ่งวันเต็ม ๆ เท่านั้น เพราะพลบค่ำของวันรุ่งขึ้น เล่งจ้วงจี่ก็จะออกจากบ้านไปในทิศทางอื่นอีกแล้ว

ขณะนี้อาซาดำปลอดได้ถูกผูกรออยู่ที่นอกประตูใหญ่ ห้องโถงก็เพิ่งเสร็จสิ้นการเลี้ยงส่งของเล่งจ้วงจี่

เล่งจ้วงจี่ที่มีจิตใจว้าวุ่นสับสน แต่ใบหน้าที่ระเรื่อด้วยฤทธิ์สุรายังพยายามเค้นรอยยิ้มให้ปรากฏมาเล็กน้อย

เก็งจีฮุ้นหน้าหม่นหมองคิ้วขมวดมุ่น บ่าวเฒ่าเล่งฮกท่าทีอาดูร เอียเท้ารูปงามนามฮ่วงซุนนั้นก้มหน้าด้วยความโศกสลดตลอดเวลา

ผู้คนทั้งหลายพากันออร่างเล่งจ้วงจี่มาส่งจนถึงหน้าประตู เล่งจ้วงจี่พอลงบันไดหน้าซุ้ม เล่งฮกก็จูงอาซาดำปลอดมาให้

ในช่วงเวลานี้เก็งจีฮุ้นจิตใจวุ่นวายจนสับสน ตาแววววาวก็เปียกชุ่มไปอย่างลืมตัว มิทราบจะพร่ำเตือนสามีที่รักด้วยวาจาใดไปอีก เพราะวาจาที่จะว่ากล่าวเมื่อค่ำวานก็พร่ำพลอดกันไปในที่นอนแล้ว

เล่งจ้วงจี่รับบังเหียนอาซามาจากมือเล่งฮก กระโดดขึ้นหลังม้าแล้วฝืนยิ้มโบกมือ เอ่ยล่ำลาเพียงสั้น ๆ ก็สะบัดบังเหียนม้า ห้อตะบึงไปทางเบื้องหน้าทันที

อาซาดำปลอดมิได้ห้อจนสุดฝีเท้ามาเป็นเวลาเดือนกว่าแล้ว พอเล่งจ้วงจี่

ปล่อยมันวิ่งพ้นถนนใหญ่ด้านตะวันตกที่แออัดคับคั่งด้วยผู้คน อาชาดำปลอดก็วิ่งปราดดุจเป็นสายฟ้าหลุดจากแหล่ง มุ่งหน้าสู่ทางทิศตะวันตกไป

ขณะนี้บนท้องฟ้ามีเมฆหนามากมายซับซ้อน จันทร์กระจ่างดวงกลมบัดเดี๋ยวเปล่งแสงเจิดจ้า บัดเดี๋ยวถูกเมฆบดบังไว้ คล้ายเป็นสัญลักษณ์บ่งบอกว่าการไปของเล่งจ้วงจี่ในครานี้ จะต้องมีภยันตรายอันหวุดหวิดหวาดเสียว และบางครั้งก็มีความปลอดโปร่งสดใส

บทที่สามสิบเอ็ด ม้าเดียวทะลวงด่าน

เล่งจ้วงจี่นั่งอยู่บนอาชาดำปลอด ที่วิ่งปราด ๆ ด้วยฝีเท้าแคล่วคล่องดั่งเหาะเหิน ท่ามกลางลมวิกาลอันยะเยียบ แสงจันทร์ที่บางครั้งกระจ่างบางครั้งสลัว ทิ้งหมู่บ้านตัวเมืองไปทีละแห่งทีละหน แต่ยังคงกุมบังเหียนมั่นในสองมือ หน้าก้มต่ำจมอยู่ในภวังค์ความครุ่นคิด

เรื่องราวที่ใคร่ครวญในตอนนี้ มีมากมายสับสนจนซับซ้อนยากจะสะสาง มิทราบควรกระทำอย่างไรก่อนจึงจะได้ ขณะนี้มิอาจจะตั้งหน้าตั้งตาไปสืบเสาะหาพวกค่ายสำนักชั่วร้ายที่คร่าตัวเอี๊ยบเชียวเกียงและมารดาไปโดยตรงได้

เนื่องจากว่ายังมีเรื่องที่สำคัญกว่าต้องการให้ตนรีบรุดไปจัดการโดยด่วน เรื่องเร่งร้อนที่สุดก็คือหาทางสกัดตัวค้วงเอี๊ยวจื้อ รั้งเตี้ยงอุ้ยหงส์เอาไว้ มิให้ถูกควบคุมกลับไป หรือไม่ก็รีบขึ้นสู่ภูเขาหยกซัวช่วยเหลือฉิ่นเฮียงเหล็งออกจากการกักขังโบยตี

คำนวณดูความหนักเบาของเรื่องราวแล้ว คล้ายว่าการไปวัดไต้ฮุดยี่จะ

เร่งร้อนกว่า เนื่องจากหากปล่อยให้ค้วงเอี๊ยวจื้อควบคุมตัวเตี้ยงอุ้ยหงส์กลับไปที่อารามกิมเฮี้ยเก็งบนเทียนชัว สถานการณ์จะต้องกลายเป็นความยุ่งยากแก่ตนจนไม่มีวันจบสิ้น

เล่งจ้วงจี่เมื่อตัดสินใจก็ห้อม้าไปทั้งวันทั้งคืน ยามใดที่เป็นเวลาปล่อยม้าดื่มน้ำกินหญ้าพักผ่อน เล่งจ้วงจี่จึงจะฉวยช่วงเวลาหลังอาหารตอนนั้นผนึกกำลังพักผ่อนสักหนึ่งสองชั่วยามด้วย

ในวงพวกนักเลง ปรากฏร่องรอยของเล่งจ้วงจี่ขึ้นอีกคำรบหนึ่งแล้ว ยามเมื่อพวกทั้งหลายในวันนี้พบเห็นเล่งจ้วงจี่อยู่ที่เมืองกังเล้ง พอวันที่สองเล่งจ้วงจี่ก็ได้ถึงเมืองฮุยจิวแล้ว

ยอดฝีมือที่ติดตามร่องรอยเล่งจ้วงจี่มา ต่างต้องสั่นศีรษะปลงอนิจจังรู้สึกเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าต่อการดั้นด้นตรากตรำ ดั่งกับเป็นพญามังกรที่เห็นแต่หัวมิเห็นหาง ยากยิ่งจะสืบเสาะติดตามยิ่ง

ดังนั้นเอง บรรดาผู้อาวุโสหรือยอดฝีมือของค่ายสำนักเปี่ยมธัมมะ ที่มีความรักใคร่และความเคารพเลื่อมใสในตัวเล่งจ้วงจี่ จึงได้ตั้งฉายาให้แก่เล่งจ้วงจี่ไปตามหลักเกณฑ์ของวิชาฝีมือ เสื้อผ้าอาภรณ์และพฤติการณ์ร่องรอยเชียะเจี้ยงงึ่นซา ฮ่วยฮุ้นเล้ง (ฝ่ามือแดงเสื้อสีเงิน มังกรดั้นเมฆ)

ดังนั้นเอง มิถึงครึ่งเดือน ฉายานามเชียะเจี้ยงงึ่นซา ฮ่วยฮุ้นเล้ง (ฝ่ามือแดงเสื้อสีเงิน มังกรดั้นเมฆ) เจ็ดคำ จึงลือระบาดไปทุกหัวระแหงของบู๊ลิ้ม แพร่ไปจากทุกปากของนักสู้ผู้มีฝีมือ แต่ทว่าเล่งจ้วงจี่ที่ห้อม้าอย่างเร่งร้อนลนลานทั้งวันทั้งคืนยังไม่รู้ตัวเลย

วันนี้...อาทิตย์ฤดูชิวเทียนทอแสงแจ่มกระจ่าง อากาศปลอดโปร่งแจ่มใส เล่งจ้วงจี่พักผ่อนอยู่ในเมืองชิวเล้งครึ่งวัน และซื้อข้าวของเครื่องใช้ในยามจำเป็นบ้าง เนื่องจากว่าเมื่อผ่านลำน้ำซิงอันแล้วจะเข้าสู่เทือกเขาตะวันออกของคี่ฮุ้นซัว

เพิ่งพ้นเที่ยงไปไม่นาน เล่งจ้วงจี่ก็ห้อม้าออกจากประตูเมืองตะวันตกของชิวเล้ง ทางขอบฟ้าอันสุดแสนไกลได้ปรากฏเงาเทือกเขาที่ยาวเหยียด

ซับซ้อนขึ้นราง ๆ นั่นคือภูเขาคี่ฮุ้นชัว

อาชาดำปลอดห้อขาทั้งสี่ดุจดั่งเหาะเหิน มิถึงหนึ่งชั่วยามก็มาถึงท่าข้ามของลำน้ำซิงอันฮ้อ

เล่งจ้วงจี่จูงม้าขึ้นไปบนเรือ ข้ามน้ำแล้วห้อตะบึงต่อไป อีกครึ่งชั่วยามให้หลัง จึงได้ถึงยังเชิงเขาคี่ฮุ้นชัว เงยหน้ามองดูทิวทัศน์เห็นหมู่ไม้โบราณสูงชันเสียดฟ้า แน่นขนัดไปทั่วทั้งเทือกทิวเขา ยอดเขาที่เรียงรายจนเห็นได้ในระยะหลายสิบลี้นั้น ยามนี้ถูกกลืนหายไปในเมฆขาวที่ลอยฟ่องยากที่จะเห็นยอดได้อีก

ทางไหล่เขาเตี้ยเบื้องหน้า ท่ามกลางหมู่ไม้เขียวสดใสขจี ปรากฏจุดสีทองแววับอยู่มากหลาย เล่งจ้วงจี่ทราบดีว่านั่นคือวัดไต้ฮุดยี่มีชื่อลือกระเดื่องของของดินแดนแว่นแคว้นนี้

ครั้นแล้ว จึงเร่งอาชาดำปลอดวิ่งไปตามทางขรุขระของภูเขา มุ่งสู่วัดไต้ฮุดยี่อย่างรีบร้อน

เล่งจ้วงจี่เหม่อมองดูวัดที่มีหลังคาทองแวววาวไปพลาง ห้วงสมองก็ขบคิดถึงเรื่องที่พบกับค้วงเอี๊ยวจื้อแล้ว จะใช้วิธีใดจึงสามารถรั้งตัวเตี้ยงอุ้ยหงส์อยู่ได้ เล่งจ้วงจี่แน่ใจว่า เตี้ยงอุ้ยเม้งยามนี้ได้มาถึงเนิ่นนานแล้ว ค้วงเอี๊ยวจื้ออาจบางทีจะยอมรับปากคำวิงวอนของชายฉกรรจ์ที่สัตย์ซื่อห้าวหาญ ปล่อยตัวเตี้ยงอุ้ยหงส์กลับมาสู่เจี๊ยะมึ้งก็ได้

เล่งจ้วงจี่หวังให้เป็นเช่นนั้น เพราะเยี่ยงนี้ทำให้ตนสามารถรีบรุดไปช่วยฉิ่นเฮียงเหล็งที่หยกชัวได้โดยไว

ขณะขบคิด อาชาอำปลอดก็ได้ลัดเลาะหน้าผาไปสู่ทางแคบที่ยิ่งยากต่อการสัญจร จนถึงหน้าป่าไผ่ห่างจากตัววัดมิถึงสองลี้ พลันมีเสียงม้าร้องดังกึกก้องยาวนานจากในส่วนลึกของป่าไผ่

อาชาดำปลอดหูตั้งชัน ชูคอส่งเสียงร้องรับอย่างตื่นเต้นดีใจ แล้ววิ่งปราดเข้าไปในส่วนลึกของราวป่า

เล่งจ้วงจี่เองก็ตื่นเต้นยินดียิ่ง รู้แน่ว่าเตี้ยงอุ้ยเม้งได้มาถึงที่นี้ก่อนแล้ว

จริง ๆ เสียงม้าร้องของเมื่อครู่จะต้องเป็นม้าแดงตัวใหญ่นั้นแน่แท้

ขณะขบคิดในส่วนลึกของป่าไผ่ก็มีเสียงฝีเท้าม้าอันถี่ยิบดังมา และเสียงร้องอันตื่นเต้นดีใจก็ดังอยู่ไม่ขาดระยะด้วย

เล่งจ้วงจี่เพ่งตามองเห็นในส่วนลึกของป่าไผ่ มีเงาสีขาวจุดหนึ่งกำลังวิ่งปราดเข้ามาดุจดั่งเป็นเหินบิน พริบตานั้นก็เห็นจุดขาวได้ถนัดชัดเจนที่แท้คืออาชาขาวโพลงปานหิมะที่เตี้ยงอุ้ยหงส์เคยขับขี่ในคราก่อน เครื่องอานยังอยู่ครบครันมิบกพร่อง

เล่งจ้วงจี่พอเห็นก็ยินดีเป็นที่ยิ่ง ค้วงเอี๊ยวจื้อยังมิได้จากวัดไต้ฮุดยี่ไปจริง ๆ เนื่องจากอาชาสีขาวตัวนี้ค้วงเอี๊ยวจื้อเคยขี่มุ่งหน้าสู่เหนือ พบปะกับตนภายในวัดร้างที่นอกเมืองยู้เซี้ย

ขณะคิดม้าขาวก็วิ่งมาใกล้ ม้าดำพอหยุดยั้งลงไป สองม้าได้ใช้คอถูกันไปมาจูบลำคอของฝ่ายตรงข้าม ปากก็ร่ำร้องเบา ๆ ด้วยท่าทีสนิทสนมกลมเกลียวยิ่งนัก

เล่งจ้วงจี่พลิ้วกายลงจากหลังม้า ตกลงใจจะใช้วิชาตัวเบาขึ้นไปบนภูเขา จึงผูกบังเหียนไว้ที่อาน ลูบคอของมันแล้วใช้วิชาตัวเบามุ่งหน้าสู่วัดไต้-ฮุดยี่ที่รายล้อมด้วยต้นสนและไผ่

ขณะฝ่าป่าไผ่และสนจนผ่านพ้น ทางก็ได้เริ่มราบเรียบกว้างขวาง มีทางปูด้วยศิลาใหญ่ทอดตรงไปที่เบื้องหน้าวัด ระยะอย่างน้อยก็ยังมีอยู่ร่วมสองร้อยวา พอดีเวลานั้นมีเสียงแหลมเล็กได้ร้องขึ้นด้วยความตื่นเต้นยินดีดังมา

"น้องเรา ท่านไฉนเพิ่งมา ทำให้เจ้เจ๊กระวนกระวายจนแทบตายแล้ว"

เล่งจ้วงจี่พอได้ยินก็ตื่นตกใจจนรีบชะงักร่าง เบิ่งตามองเห็นที่หน้าซุ้มประตูวัดไต้ฮุดยี่ มีสตรีงามสะคราญในอาภรณ์สีม่วงอ่อนหลังสะพายกระบี่ตาเป็นประกายแวววับด้วยความยินดี กำลังโบกมือและวิ่งเร็วรี่เข้ามา

สตรีรูปงามร่างสะคราญคือม่วยสาวของหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยเตี้ย-ย่งย้งนามอึ้งปวยอี่ ฉายาเพียวเพี้ยนึ้ง (สตรีจอกลอย) เล่งจ้วงจี่พอได้ยินคำ

น้องเราก็ต้องขมวดคิ้ว เพราะเคยได้ยินเตี้ยงอุ้ยเม้งบอกว่า จะกลับไปที่เจี๊ยะ-มึ้งเชื้อเชิญอึ้งปวยอี่มา แต่ไฉนจึงเห็นเพียงนางโดยไม่พบเตี้ยงอุ้ยเม้งเล่า

ขณะคิดอึ้งปวยอี่ก็วิ่งเข้ามาจนใกล้ จึงต้องรีบคลายคิ้วแล้วถามเสียงนอบน้อม "ข้าพเจ้าเนื่องจากย้อนกลับไปที่กิมเล้ง จึงได้มาช้าเกินไปเล็กน้อย ฮูหยินมีความสบายดีกระมัง ?"

อึ้งปวยอี่พลิ้วกายมาที่ข้างเล่งจ้วงจี่แล้ว พอได้ฟังคำเรียกหา คิ้วที่เรียวยาวก็ขมวดมุ่น ใบหน้าปรากฏแววแง่งอน แต่ริมฝีปากที่แดงฉานยังคงปรากฏรอยยิ้มที่คล้ายขุ่นเคืองคล้ายยินดี นางใช้สายตาอันนุ่มนวลกวาดมองไปบนใบหน้าและกระบี่ฝักเงินหว่างเอวเล่งจ้วงจี่ แล้วแค่นเสียงสดใสกล่าวตัดพ้อขึ้นว่า

"เฮอะ ไหนเลยจะเพียงช้าไปเล็กน้อย ช้าถึงสองวันเต็ม ๆ ทีเดียว"

"ฮูหยินว่ากระไร ?"

"เราว่าท่านช้าไปสองวันเต็ม ๆ !"

"ฮูหยินหมายความว่ากระไร ?"

"เมื่อสองวันก่อน หงส์ม่วยม่วยถูกคุมตัวกลับไปที่เทียนซัวแล้ว"

"ฮูหยินเหตุไฉนมิรั้งตัวค้วงเอี๊ยวจื้อผู้อาวุโสไว้ ?"

"เจ้เจ๊ไม่มีวิชาฝีมือเทียบเท่ากับผู้อื่น ต่อสู้มิได้ดอก จึงจำใจต้องปล่อยไป"

เล่งจ้วงจี่รู้สึกว่ามิใช่เป็นเหตุผลอันถูกต้อง แต่มิอาจจะโต้เถียงย้อนให้จึงจำต้องถามอย่างเร่งร้อนใจ

"หงส์โกวเนี้ยตอนจะไปได้ว่ากระไรบ้าง ?"

"หงส์ม่วยม่วยใช้น้ำตาล้างหน้าทุกวี่วัน ซูบซีดร่วงโรยจนแทบมิเป็นสารรูปเดิมแล้ว นางรอคอยท่านจะมาช่วยเหลือนางทุกเช้าค่ำด้วยความรุ่มร้อนกระวนกระวาย..."

"แต่นี่เป็นเรื่องของพวกเทียนซัวผ่าย..."

"ท่านรู้สึกลำบากยากใจกระมัง ? ไม่อาจที่จะสอดตัวเข้าเกี่ยวข้องกับเรื่องภายในสำนักของผู้อื่นหรือ"

เล่งจ้วงจี่ถูกนางจี้ใส่ใจดำจนหน้าต้องแดงฉาน อึ้งปวยอี่จึงกล่าวเสียงหนัก ๆ สืบต่อไป

"บอกกับท่าน อย่าได้คร่ำครียืนกรานอย่างนั้นเลย เรื่องราวของบู๊ลิ้มมิใช่จะใช้เหตุผลธรรมดาขึ้นว่ากล่าว ผิดชอบชั่วดีอยู่ที่ความสามารถของคน ผู้ใดมีพลังฝีมือเหนือล้ำกว่า ผู้นั้นก็มีเหตุผล"

เล่งจ้วงจี่ฟังวาจานางจนต้องขมวดคิ้วนิ่วหน้า รู้สึกว่าสตรีในโลกนี้มีมากเหลือเกินที่ไม่คำนึงถึงเหตุผลอันถูกต้อง

อึ้งปวยอี่สังเกตอยู่ถนัดตา จึงแค่นเสียงเย็นชาแล้วถามว่า

"ท่านรู้สึกว่ามิใคร่จะเคารพในเหตุผล ใช่หรือไม่ ?"

"หามิได้ หามิได้ ข้าพเจ้าไม่มีความคิดเช่นนั้นเด็ดขาด"

"บอกกับท่าน ขอเพียงท่านลงมือรุกไล่ไปหลายกระบวนท่า ต้อนค้วง-เอี๊ยวจื้อจนต้องถอยร่นมิเป็นกระบวน นางย่อมต้องขุ่นเคืองจนกระทืบเท้าทิ้งหงส์ม่วยม่วยกลับไปเทียนซัวเพียงลำพังเท่านั้น"

"แต่ว่ายังมีเอี๊ยวจื้อ เล่งจินจื้อ แซ่ฮุ้นจื้อ ง่อเอี้ยงจื้อ..."

"นั่นก็ฟาดให้พวกมันเตลิดกลับไปที่เทียนซัวทั่วทุกคน"

เล่งจ้วงจี่เริ่มมีโทสะขึ้นบ้างแล้ว ต้องถามเสียงหนัก ๆ ไป

"ภายหลังเล่า ?"

"ภายหลังก็ไม่มีเรื่องราวแล้ว พวกมันเทียนซัวโง้วจื้อ (ห้าบรรพชิตเทียนซัว) สู้ท่านมิได้ คงต้องคลั่งแค้นจนเดือดดาลอัดอก พกความขุ่นเคืองกลับไปที่อารามกิมเฮี้ยเก็งบนเทียนซัว อย่างมากก็ปิดสำนักคร่ำเคร่งฝึกปรือฝีมือ ตระเตรียมจะฮือขึ้นล้างแค้นล้างอายในภายหน้าเท่านั้น"

เล่งจ้วงจี่คล้ายดั่งจับจุดอ่อนของวาจาได้ จึงรีบส่งเสียงดัง ๆ สอดคำ

"นั่นทีเดียว การอาฆาตและจองเวรกันเช่นนี้จะต้องวนเวียนโดยไม่มีวันจบสิ้น..."

อึ้งปวยอี่รีบยกมือขาวผ่องขึ้นโบกใส่หน้าเล่งจ้วงจี่ กล่าวอย่างดูแคลนเต็มที่

"เฮอะ รอจนพวกมันเทียนซัวโง้วจื้อฝึกปรือฝีมือเหนือกว่ายอดวิชา

สะท้านแผ่นดินของท่านได้ พวกมันก็ต้องสำเร็จมรรคผลขึ้นไปอวดกล้ากันบนท้องฟ้า แล้วบุตรธิดาของพวกท่านก็น่ากลัวจะต้องมีลูกมีหลานขึ้นมาอีกตั้งมากหลาย”

เล่งจ้วงจี่รู้สึกไม่มีปัญญาจะทุ่มเถียงเกี่ยงงอนกับนางได้ กับวาจาที่ว่า ‘บุตรธิดาของพวกท่าน’ ที่อึ้งปวยอี่กล่าวคราวนี้ ทำให้เล่งจ้วงจี่หวนคิดไปถึงเจ้าตัวน้อยในท้องของเก็งจีฮุ้นอย่างอดมิได้ ดังนั้นจึงกล่าวด้วยเจตนาจะเปลี่ยนเรื่อง

“เตี้ยงอุ้ยเม้งเฮียไปที่ใดแล้ว ?”

“ผู้อื่นกังวลใจในความปลอดภัยของน้องสาวร่วมสายโลหิต ได้ห้อม้าตามติดไปนานแล้ว”

เล่งจ้วงจี่หน้าแดงระเรื่อ ฟังจากปากคำของอึ้งปวยอี่ คล้ายดั่งตัดพ้อว่าตนไม่มีทั้งน้ำใจและไมตรี ดังนั้นจึงก้มหน้าขบคิดอย่างเงียบงัน ดูว่าจะจัดการกับสถานการณ์เฉพาะหน้าด้วยวิธีใด

อึ้งปวยอี่เห็นเล่งจ้วงจี่เงียบงัน ก็รู้ตัวว่ากล่าววาจารุนแรงไปบ้าง จึงรีบถามอย่างยิ้มแย้มขึ้น

“น้องเรา พวกเราควรกระทำอย่างไร หรือจะรีบตามติดไปในบัดดลบ้าง”

“ข้าพเจ้ายังมีเรื่องสำคัญที่รีบเร่งกระทำอยู่มากหลาย ขณะนี้ไม่มีปัญญาจะไล่ตามไปที่เทียนซัว”

“ท่านมีเรื่องสำคัญอันใดอีก ?”

เล่งจ้วงจี่รู้ตัวว่ามีความจำเป็นต้องบอกเล่าเรื่องคับแค้นทั้งหลายให้อึ้งปวยอี่ฟัง จึงตอบว่า

“เรื่องราวมากมายยิ่ง ช่วงเวลาสั้นไม่มีทางจะบอกให้ชัดเจนจะแจ้ง”

วาจาชะงักชั่วขณะ ช้อนตามองไปที่วัดแล้วออกความเห็นว่า

“ฮูหยิน พวกเราเข้าไปสนทนากันในวัดเป็นไร ?”

อึ้งปวยอี่ไม่เห็นพ้อง บอกว่าบรรดาหลวงจีนในวัดชอบเบิ่งตาดูนางจนรู้สึกสะอิดสะเอียนยิ่ง นางออกความเห็นให้ไปสนทนากันในป่าไผ่ ซึ่งก็สงบ

เยือกเย็นปราศจากผู้รบกวน และด้วยพลังฝีมือของเล่งจ้วงจี่ไหนเลยจะกลัวมีคนลอบเข้ามาแอบฟังในระยะกระชั้นชิดได้

เล่งจ้วงจี่รู้สึกเป็นเหตุผลที่ดี จึงผงกศีรษะเห็นพ้อง แล้วพากันจูงม้าเข้าไปในป่าไผ่ ดึงผ้าห่มจากหลังม้าปูบนพื้นแล้วจัดการลำเลียงเสบียงกรังและน้ำเต้าสุราลงมา นั่งลงตรงข้ามกันแล้วอี้งปวยอี่ยื่นคำขาดให้เล่งจ้วงจี่ ครานี้ห้ามมิให้เรียกนางเป็นฮูหยินเด็ดขาด ให้เรียกเพียงเจ้เจ๊เท่านั้น

การดื่มสุราในน้ำเต้าเดียวกันที่ไม่มีถ้วยจะรินรองทำให้เล่งจ้วงจี่รู้สึกตะขิดตะขวง แต่อี้งปวยอี่กลับครึกครื้นพึงใจ หลังจากผ่านไปคนละอึกสองอึกแล้ว อี้งปวยอี่จึงกล่าวขึ้นว่า

"ขณะนี้ท่านสมควรจะบอกเล่าสาเหตุที่มิอาจจะปลีกตัวไปเทียนซัวได้แล้วกระมัง ?"

"กล่าวแล้วเรื่องยืดยาวยิ่ง ความสำคัญที่จะรีบไปกระทำนั้นมีมากมายหลายหลากจริง ๆ"

ครั้นแล้วรีบเล่าเรื่องราวที่ใคร่จะเร่งไปคลี่คลายในบัดดลให้แก่นางฟังโดยคร่าว ๆ

อี้งปวยอี่พอฟังถึงเรื่องที่เล่งจ้วงจี่จะไปหาตัวชิเฮี้ยงโฮ้วบนภูเขาหยกซัวนางมีโทสะจนคิ้วเลิกชี้ชัน กล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"โจรเฒ่าผู้นี้ เมื่อสามปีก่อนยังช่วงชิงเงินของสำนักคุ้มกันภัยย่งย้งไปรายหนึ่ง ย่งย้ง (สามีของนาง) มาตรแม้นจะไปทวงถามที่หยกซัวด้วยตนเองชิเฮี้ยงโฮ้วและบุตรมันยังจะชักค่าป่วยการ พอดีตอนนั้นย่งย้งได้สำนึกว่าสุขภาพไม่แข็งแรง จำต้องกลั้นกลืนความเจ็บแค้น รับปากเงื่อนไขที่ชิเฮี้ยง-โฮ้วบอกมา แล้วย่งย้งก็เพราะความเดือดดาลคลั่งแค้นเกินขอบเขต โรคเก่าจึงกำเริบ จนไม่กี่เดือนก็เสียชีวิตไป"

ขณะว่ากล่าว ใบหน้านางซีดขาวร่างก็สั่นระริกเบา ๆ บ่งบอกความอาฆาตแค้นอยู่อย่างชัดเจน

เล่งจ้วงจี่มิต้องการกระตุ้นความอาฆาตของอี้งปวยอี่ให้กำเริบขึ้น จึง

รีบเปลี่ยนเรื่องเป็นการหายสาบสูญของเอี๊ยบเชียวเกียงกับมารดา พร้อมทั้งยอดฝีมือของค่ายสำนักหลายแห่งที่หมายช่วงชิงคัมภีร์ในตัวตน

อึ้งปวยอี่พอฟังจบเรื่องก็รีบถามด้วยความกังวลสนใจ

"ขณะนี้ท่านสืบเสาะได้เค้ามูลว่าไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบและเอี๊ยบเชียวเกียงถูกค่ายใดคร่าตัวเอาไป ?"

"ยังมิมีร่องรอยเค้ามูลเลย แต่เจี้ยงเล่าของพรรคกระยาจกทั้งสองท่านยินดีจะช่วยเหลือสืบเสาะสาเหตุเต็มที่ พร้อมกันนั้นยังรับปากจะลอบสอดส่องแผนการร้ายของนักพรตอุบาทว์โอวเฮาะด้วย"

"ค่ายสำนักทั้งหลายในบู๊ลิ้ม ต้องนับกำลังของพรรคกระยาจกเข้มแข็งที่สุด มีศิษย์เกลื่อนไปทั่วทุกหัวระแหงของแผ่นดิน ขอเพียงพรรคกระยาจกยินยอมช่วยเหลือ ไม่ยากจะสืบเสาะให้พบเบาะแสได้อย่างเด็ดขาด"

"ขอให้เป็นเช่นนั้นเถิด"

"ท่านขณะนี้ตระเตรียมจะกระทำเรื่องราวใดก่อน ?"

"ย่อมเป็นการไปหยกซัวก่อน"

"ตลอดสามปีมา เจ้เจ๊ไม่มีวันใดจะมิคิดไปชะล้างความอัปยศและคลั่งแค้นที่ช่วงชิงเงินคุ้มกันภัยในคราวนั้น ครั้งนี้นับเป็นโอกาสอันดีทีเดียว"

เล่งจ้วงจี่พอได้ฟังอึ้งปวยอี่ก็จะไปที่หยกซัวด้วย ต้องตกใจจนลนลานรีบอธิบายขึ้นว่า

"ฟังละตะฮ่อเสียงผู้อาวุโสบอกว่า หยกซัวมีกลไกกับดักซับซ้อนอันตรายเกลื่อนไปทุกฝีก้าว ท่านและป้อจกเต้าหยินเคยไปหลายครา ก็แทบต้องเสียชีวิตในที่นั้นด้วยเลย"

"เป็นอย่างไร ? ท่านมิเชื่อถือความสามารถของเจ้เจ๊กระมัง ?"

"หามิได้ หามิได้ เจ้เจ๊มีพลังฝีมืออันสุดยอด เพลงกระบี่ที่ลึกซึ้งเชี่ยวชาญ..."

"อย่างนั้นกลัวเจ้เจ๊จะเป็นห่วงให้ท่านต้องพะวักพะวน ?"

"เจ้เจ๊ไปมีแต่เป็นกำลังช่วยให้ข้าพเจ้าได้รับความสำเร็จง่ายขึ้น ไหนเลย

จะบอกเป็นห่วงคอยถ่วงให้กังวล"

อึ้งปวยอี่หัวร่อด้วยความสบใจ พลันผุดลุกขึ้นยืนแล้วเร่งรัด

"ในเมื่อเป็นเช่นนี้ พวกเราไป คืนนี้เร่งให้ถึงแป๊ะซากวน บ่ายวันพรุ่งนี้ก็ถึงหยกซัวได้"

เล่งจ้วงจี่จนปัญญา เงยหน้ามองดูอาทิตย์ที่ใกล้สนธยาแล้ว จำเป็นต้องลุกขึ้นมาบ้าง

ครั้นแล้วเก็บกวาดข้าวของและขึ้นส่อาชาค่ขา ห้อลงจากไหล่เขาไปอย่างว่องไว

อึ้งปวยอี่กับเล่งจ้วงจี่ขี่ม้าเคียงคู่กันไป ใบหน้านางระรื่นแจ่มใส หัวร่อต่อกระซิกด้วยเรื่องราวอันน่าสนุกสนาน ยิ่งเน้นเห็นความงามผุดผาดละลานใจ ร่างที่อวบอัดสมบูรณ์ของนางมีเสน่ห์รัดรึงให้ลุ่มหลงอยู่อย่างรุนแรง

เล่งจ้วงจี่ยามนี้จึงพบเห็นสตรีที่เต็มสาว มีความงามอันเร้าใจอย่างไม่คาดหมาย ดุจดั่งเป็นบุปผาที่เบ่งบานเต็มที่ มีเสน่ห์อยู่ทุกท่วงท่าอากัป-กิริยาบถ จนผู้คนอดฟุ้งซ่านไปถึงเรื่องเลยเถิดมิได้

ทั้งสองพักแรมอยู่ที่เมืองแป๊ะซากวนหนึ่งคืน อึ้งปวยอี่มีท่าทีเป็นเจ้เจ๊ที่คอยดูแลตี้ตี่อย่างกังวล พิถีพิถันในทุกที่ทางจนชัดเจน.

เล่งจ้วงจี่มิรู้ว่าพลังฝีมือของอึ้งปวยอี่เป็นฉันใด จึงกังวลใจในการไปหยกซัวของนางตลอดเวลา แต่มิอาจจะบ่งบอกออกจากปากได้ ดังนั้นสีหน้าจึงมีแววกังวลอยู่ตลอดเวลามิเคยเสื่อมคลาย

อึ้งปวยอี่มาตรแม้นเห็นอยู่กับตา แต่แสร้งทำเป็นมิรู้เท่าทัน ยังคงมีท่าทีสีหน้าเป็นปรกติ มิได้ไปแยแสสนใจ

ในวันรุ่งขึ้น เล่งจ้วงจี่กับปวยอี่ควบขับม้าเคียงคู่กันสู่ทิศใต้ ห้อตะบึงไปจนผ่านเที่ยง หยกซัวซึ่งตระหง่านง้ำเบื่ยมอันตราย ก็เห็นรำไรในขอบฟ้า ห้อตะบึงกันอีกเป็นครู่ใหญ่ แมกไม้ของขุนเขายิ่งชัดตา โขดหินหน้าผา

ตระหง่านง้ำ มียอดบางแห่งเรียวแหลมคล้ายเป็นสว่าน มียอดบางแห่งขาดกลางปานถูกกระบี่ถาก นับเป็นทำเลที่เปี่ยมอันตรายน่าหวาดหวั่นจริงดั่งคำร่ำลือ

บนยอดเขามีเมฆขาวลอยวนเวียน ไหล่เขามีหมู่ไม้เขียวสดใส เพ่งพิจารณาดูรัศมียี่สิบสามสิบลี้ของขุนเขานี้ ล้วนมีแง่มุมที่ขรุขระทุรกันดารน่าไหวหวั่น ห่างจากเทือกเขาหยกซัวทางทิศเหนืออีกสิบลี้ เป็นศิลาประหลาดเกลื่อนกลาดอยู่ทั่วพื้น หญ้ารุงรังยาวจนท่วมเข่า

อึ้งปวยอี่มองดูทำเลที่เปี่ยมอันตรายทางเบื้องหน้า ใบหน้าที่สะคราญจับตาก็ต้องปรากฏแววว้าวกังวล จึงถามด้วยความสนใจว่า

"ตี้ตี่ พวกเราจะขึ้นแสดงตัวอย่างเปิดเผย หรือจะลอบเข้าไปสืบเสาะกัน ?"

"พวกเรามาตามคำท้าทาย ย่อมต้องปรากฏตัวขึ้นไปเยี่ยมเยียนกันโดยเปิดเผย"

"การเยี่ยมนั้นมีความดีของการเยี่ยมอยู่ การสืบเสาะก็มีความสะดวกของกันอยู่ ต่างมีผลดีและผลร้าย"

"เจ้เจ๊โปรดบอกออกมาฟังดู ?"

"การเยี่ยมโดยเปิดเผย ฝ่ายตรงข้ามย่อมส่งคนออกมาต้อนรับนำทาง หากแม้นฝ่ายตรงข้ามมีอคติคิดร้าย ก็ง่ายดายที่จะตกเข้าไปในหลุมพรางซึ่งมันคอยกางออกดักอย่างไม่รู้ตัว รอจนเมื่อท่านพบเห็นก็เป็นการสายเกินไปแล้ว หากฝ่ายตรงข้ามตกลงใจจะใช้เหตุผลหักล้างกับท่าน พอจะพบกับประมุขมันได้โดยราบรื่น มาตรแม้นจะเป็นการลงมือต่อสู้กัน ก็มิต้องฟันฝ่าอันตรายของกลไกกับดักให้เป็นที่หวาดเสียว

"ส่วนการลอบสืบเสาะนั้น พวกเราเป็นฝ่ายเหนือเชิง มีบางพวกมันยังต้องอ่อนข้อยอมแก่พวกเรา แม้นมีกลไกอันร้ายแรงอยู่มากหลาย ขอเพียงระมัดระวังตัวไว้ให้รอบคอบ กับยอดฝีมือที่เยี่ยมสุดดั่งท่าน ยังคงไม่มีปัญญาจะทำอย่างไรได้ ข้อบกพร่องเพียงประการเดียวคือ ก่อนจะพบเห็นกลไกนั้น

ต้องระมัดระวังจนตัวลีบ ทำให้จิตใจของท่านต้องเคร่งเครียดเกินไป ยามใดถูกฝ่ายตรงข้ามพบเห็นจะกลายเป็นเราอยู่ในที่สว่างศัตรูอยู่ในความมืด พฤติการณ์ใด ๆ ก็ต้องตกอยู่ในสายตาฝ่ายตรงข้ามหมดสิ้น"

"ในความคิดเห็นของเจ้เจ๊ พวกเราสมควรทำอย่างไรจึงจะได้ ?"

อึ้งปวยอี่เงยหน้าพิจารณาดูทำเลอันตรายของขุนเขาใหญ่อีกครั้ง จึงกล่าวอย่างลังเลว่า

"เรารู้สึกว่าสมควรจะลอบสืบเสาะ"

วาจามิทันขาดคำ ในหมู่ซอกหินที่มีหญ้ารุงรังรกร้าง ซึ่งห่างอยู่หลายร้อยวา พลันมีควันขาวสายหนึ่งพลุ่งขึ้นไปในท้องฟ้า

อึ้งปวยอี่พอเห็นก็รีบกล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้นทันที

"ประเสริฐมาก พวกเราคิดจะลอบสืบเสาะก็มิได้แล้ว"

เสียงเพิ่งขาดคำ ควันขาวสายนั้นพลันระเบิดขึ้นในกลางอากาศจนกระจัดกระจาย เศษกระดาษจำนวนมากหลายร่วงพร่างพรูลงมาตามสายลม

เล่งจ้วงจี่ขมวดคิ้ว ถามอย่างสะทกสะท้อน

"คิดไม่ถึงว่า ด่านระวังเหตุของหยกซัว จะทอดไกลมาจนถึงในรัศมีสิบกว่าลี้ได้"

ขณะว่ากล่าว ในป่าทึบเบื้องหน้าก็มีควันขาวพลุ่งขึ้นท้องฟ้าและระเบิดเป็นเปลวไฟกระจายจ้า

อึ้งปวยอี่ยิ้มแย้มอย่างสนุกสนานแล้วกล่าว

"ดูท่าพวกพลุกระดาษเหล่านี้ คงตระเตรียมมาให้ท่านเป็นอาคันตุกะพิเศษโดยเฉพาะ"

"ข้าพเจ้ารู้สึกเยี่ยงนี้จึงจะดี เปิดเผยสัตย์ซื่อ หมดจดชัดเจน"

ขณะว่ากล่าวม้าเร็วของทั้งสองก็ห้อมาจนถึงละแวกศิลาที่ปล่อยพลุกระดาษเมื่อครู่ ทั้งสองเหลียวมองไป ที่นั้นไหนเลยมีเงาร่างคนซุกซ่อนอยู่

อึ้งปวยอี่รีบกล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้นก่อน

"น่ากลัวโจรเฒ่าซิเฮี้ยงโฮ้วมิให้ความเปิดเผยหมดจดแก่ท่านดอก"

เล่งจ้วงจี่กวาดตามองดูสภาพรอบข้าง คิดถึงวาจาใส่ไคล้อันชั่วร้ายที่สองบิดาและบุตรปรักปรำตน ได้คิดว่าจะถกเถียงเกี่ยงงอนกันตามเหตุผลเห็นทีต้องเปลืองคารมมากมายหลายหลากเป็นแน่แท้

ห้อตะบึงเข้าไปในป่าทึบ มีแต่ความเงียบงันจนวังเวง ปราศจากเงาร่างผู้ใดปะปนอยู่ดั่งเคย แต่ทั้งสองได้ชะลอฝีเท้า พร้อมกันนั้นได้ระมัดระวังตัวจนเคร่งเครียด เพื่อป้องกันมิให้ฝ่ายตรงข้ามลอบใช้เล่ห์อุบายมาทำร้าย

ผ่านป่าทึบโดยปลอดภัยไร้เหตุสุดวิสัย เบื้องหน้าเป็นเชิงเขาใหญ่มีทางลาดศิลาเขียวสายกว้างทอดตรงไปยังปากหุบเขาอันแคบเล็กทางเบื้องหน้า

ด้านหน้าของหุบเขาเป็นต้นสนเตี้ยที่ปลูกคละเคล้าไปกับโขดหินผาอันประหลาดพิกล ติดต่อกันจนเป็นแนวยาว และระหว่างกันยังมีเถาวัลย์ทอดก่ายจนระเกะกะดุจกับเป็นใยแมงมุม มองปราดเดียวก็ทราบดี ครึ่งหนึ่งเป็นของธรรมชาติ อีกครึ่งหนึ่งสำเร็จด้วยน้ำมือคน

เล่งจ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่เมื่อเห็นสภาพของทำเลอันตรายนี้แล้ว ต่างต้องขมวดคิ้วนิ่วหน้าดั่งราวนัด เนื่องจากว่าทั้งสองขณะนี้คิดจะเข้าไปในหยกชัวนอกจากเป็นทางศิลาสายใหญ่นี้แล้ว ไม่มีทางอื่นจะลัดเลาะเล็ดลอดได้

หากแม้นคิดจะลักลอบเข้าสืบเสาะภายในหยกชัว โดยมิเดินตามทางใหญ่เบื้องหน้า มิใช่เป็นผู้มีวิชาตัวเบาอันสูงล้ำสุดยอด อย่าหมายจะเข้าไปตามโขดหินผาอันระเกะระกะ เถาวัลย์พันธุ์ไม้ที่ขัดขวางอยู่ซับซ้อนแน่นหนาได้

ขณะที่ทั้งสองยังขบคิดก็ได้เข้าจนห่างจากปากช่องเขามิถึงสองร้อยวาแล้ว

ปากหุบเขาแคบเล็กทอดตรงเข้าสู่ด้านในภูเขา สองฟากข้างมีศิลาประหลาดสูงชัน เป็นผาขรุขระสีเขียวเทาน้ำตาลปะปนกันจนสับสน ท่ามกลางสนและไผ่ที่ขึ้นหนาแน่น มีสภาพคล้ายเป็นจอมอสรร้ายที่คอยตะปบผู้คน

เล่งจ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่เพราะต้องการให้ฝ่ายตรงข้ามมีเวลาสำหรับรายงานหรือออกมาต้อนรับ จึงได้ชะลอม้าให้เหยาะย่างไปช้า ๆ

และทั้งสองฉวยโอกาสลอบสำรวจตรวจตราสภาพปากหุบเขา คล้ายดั่งปราศจากคนเฝ้าป้องกัน ด้วยสายตาที่คมกล้าของเล่งจ้วงจี่ ยังไม่เห็นมี

เงาผู้คนลอบเร้นอยู่บนหน้าผาเลย

เล่งจ้วงจี่ต้องขมวดคิ้วนิ่วหน้า เหลือบสายตาอันคลางแคลงสงสัยไปถามไถ่อึ้งปวยอี่ที่มีสีหน้ากังวล ขณะนี้คิ้วเรียวทั้งสองของนางก็ได้ขมวดเข้าหากันจนเป็นปมแล้ว

บรรยากาศหน้าหุบเขาอัดอั้นวังเวง เสียงเกือกม้าของอาชาทั้งสองเหยาะย่างอยู่บนพื้นศิลา ดังกุบกับสดใส จนมีเสียงสะท้อนก้องมาอย่างชัดเจน

ขณะนี้ทั้งสองห่างจากปากทางหุบเขาเพียงไม่กี่สิบวา ในหุบเขายังคงเงียบงันไร้ปฏิกิริยาใด ๆ ยิ่งรู้สึกเป็นบรรยากาศอันเคร่งเครียดตื่นเต้นจนผู้คนแทบอดมิได้ต้องตวาดถามไปด้วยความคลั่งใจ

ขณะเวลานั้นเองเสียงเกาทัณฑ์สัญญาณได้พุ่งควับแล้ว ปรากฏเสียงแหลมเล็กสะท้านแก้วหู พุ่งจากหน้าผาขึ้นไปในอากาศจนสูงชัน

เสียงฉาดดังสนั่น เกาทัณฑ์สัญญาณมิได้บ่ายเบี่ยง พอดีพุ่งตรงลงกึ่งกลางทางศิลาห่างจากหน้าม้าไม่กี่วา ตัวเกาทัณฑ์ถูกความสะเทือนรุนแรงได้หักสะบั้นเป็นหลายท่อนทันที

อึ้งปวยอี่เหลือบดูเกาทัณฑ์หลายท่อนบนกึ่งกลางทางศิลาแล้ว ถามอย่างยิ้มแย้มว่า

"ตี้ตี่มีความเห็นว่าฝีมือยิงเกาทัณฑ์ของคนผู้นี้เป็นฉันใด ?"

"ขุนโจรของภูเขาแต่ละแห่ง ตามปรกติจะต้องฝึกฝนมือเกาทัณฑ์สำหรับใช้ยิงเกาทัณฑ์สัญญาณขึ้นสักหลาย ๆ คน"

"เราหมายถึงกำลังแขนของคนผู้นี้ ?"

"คันเกาทัณฑ์เหล็กตัวเกาทัณฑ์เงิน ง้างเต็มที่จะต้องมีกำลังกว่าสามร้อยตำลึง คนผู้นี้สามารถยิงได้เท่าที่เห็น กำลังแขนก็นับว่าน่าตื่นเต้นตกใจไม่น้อย"

เพิ่งขาดคำ เสียงควับพร้อมเกาทัณฑ์สัญญาณดอกที่สองได้ถูกยิงมาอีกครา

เกาทัณฑ์สัญญาณดอกนี้มีพลังกล้าแข็งยิ่งนัก กอปรกับเป็นระยะ

ที่ห่างเพียงร่วมสิบหกวา เสียงพอดัง เกาทัณฑ์ก็พุ่งมาถึงตรงสู่ใบหน้าของม้าดำอย่างแม่นยำ

เล่งจ้วงจี่เห็นจวบจนบัดนี้ยังไม่มีผู้คนออกมาต้อนรับ สีหน้ามาตรแม้นยังคงสงบเยือกเย็น แต่ใจก็เริ่มหงุดหงิดรำคาญอยู่แล้ว ขณะนี้พอเห็นโทสะพลันระเบิดขึ้นทันที พลิกข้อมือขวาลอบเกร็งพลังพุ่งออกไปกระแทกใส่เกาทัณฑ์สัญญาณที่ยิงมานั้นตรง ๆ

เสียงดังฉาดขึ้นเบา ๆ เกาทัณฑ์สัญญาณถูกพลังกระแทกจนกลายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยทันที

เล่งจ้วงจี่เลิกคิ้วสูงชัน ตาอันขุ่นเคืองจ้องมองไปในปากหุบเขา แต่ยังคงควบม้าเข้าไปไม่หยุดยั้ง

อึ้งปวยอี่รีบกล่าวเบา ๆ อย่างวุ่นวายใจว่า

"ตี้ตี๋ พวกมันสั่งให้พวกเราหยุดม้าไว้แล้ว"

ดวงตาของเล่งจ้วงจี่เป็นประกายแวววาวราวสายฟ้า แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"พวกมันมิส่งคนออกมาต้อนรับ พวกเราก็ควบม้าเข้าไปด้านในเสียเลย"

เสียงเพิ่งขาดคำ ในช่องเขามีเสียงฝีเท้าม้าอันถี่เร็วดั่งห่าฝนดังแว่วมา เล่งจ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่รู้ดีว่าคนต้อนรับพากันมาแล้ว จึงรั้งบังเหียนม้าหยุดยั้งเอาไว้

พร้อมกับเสียงฝีเท้าถี่ยิบชัดเจน ม้าพ่วงพีสี่ตัวมีชายฉกรรจ์กำยำควบขับอยู่สี่คน ห้อตะบึงมาดุจเป็นเกาทัณฑ์หลุดออกจากแหล่ง

ผู้นำหน้านั้นเป็นชายกลางคนร่างผอมซูบ สวมเสื้อแพรรัดกุมสีชมพูเอวมีแพรสีแดงฉานผูกเป็นพู่หลังสะพายตะขอ ชายกลางคนนี้ใต้คางปราศจากเครา ตาลึกในเบ้า แต่โหนกแก้มสงชัน หางอ้า จมูกงองุ้ม แม้จะมีวัยกลางคนแล้วยังแต่งกายประหนึ่งกรุ้มกริ่ม ทำให้ได้เห็นก็นึกชิงชังรังเกียจทันที

ส่วนชายฉกรรจ์อีกสามคนนั้นแต่งกายรัดกุมด้วยผ้าสีครามสะพายอาวุธอยู่ครบครัน คิดว่าต้องเป็นบริวารของชายกลางคนร่างผอมซูบแน่แท้

ชายกลางคนร่างผอมพอเข้ามาถึงระยะใกล้ หยุดม้าอยู่ห่างจากเบื้องหน้า

อึ้งปวยอี่และเล่งจ้วงจี่ประมาณสิบวา ตาอันกลอกกลิ้งชั่วร้ายจับจ้องบนใบหน้างามสะคราญของอึ้งปวยอี่อย่างหื่นกระหาย เพ่งพิจารณาชั่วขณะจึงประสานมือกล่าวเสียงกังวาน

"ข้าพเจ้าปึงเง็กไช มีตำแหน่งเป็นจ้งตั๊ก (ผู้ดูแล) ค่ายหน้าของซิแกแจ่ (ค่ายตระกูลซิ) บนหยกซัว ขอบังอาจเรียนถามท่านคือเล่งจ้วงจี่ฉายาเชียะ-เจี้ยงงึ่นซา ฮ่วยฮุ้นเล้งกับเล่งฮูหยินเก็งจีฮุ้นใช่หรือไม่ ?"

เล่งจ้วงจี่ความจริงมีโทสะกรุ่นอยู่แล้ว ยามนี้ได้ฟังฝ่ายตรงข้ามประกาศนามและฉายายาวเหยียดมา ยิ่งเบื่อหน่ายจนทนทานมิได้ เลิกคิ้วขึ้นสูงชันหมายจะย้อนวาจา อึ้งปวยอี่พลันตวาดอย่างขุ่นเคืองแล้วกระชากเสียงขึ้นว่า

"ในเมื่อรู้อยู่แล้วไยต้องแสร้งถาม ?"

ชายกลางคนนามปึงเง็กไชจับตาอันหื่นกระหายชั่วร้ายอยู่บนร่างอันอวบอัดของอึ้งปวยอี่ แย้มยิ้มอย่างชั่วช้าแล้วจึงกล่าวเสียงหนัก ๆ ว่า

"ขอทั้งสองท่านรออยู่ที่นี้ชั่วครู่ ให้เราจ้งตั๊กเข้าไปรายงานแก่ผู้กล้าหาญเฒ่าเสียก่อน"

กล่าวแล้วรีบกระตุกบังเหียนกลับม้า พาบริวารอีกสามคนพุ่งปราดเข้าไปในหุบเขาอย่างว่องไว

อึ้งปวยอี่แค่นเสียงขุ่นเคือง แล้วกล่าวว่า

"เราพอเห็นคนผู้นี้ก็รู้สึกชิงชังยิ่งนัก แทบจะอดมิได้ต้องสะบัดกระบี่ฟันศีรษะมันลงมา"

เล่งจ้วงจี่เมื่อเห็นสารรูปอันน่าชิงชังรังเกียจของปึงเง็กไช ก็ยิ่งมีความชิงชังรังเกียจในตัวซิเฮี้ยงโฮ้วและบุตร รู้สึกจนแน่แก่ใจ ในรัศมีหลายสิบลี้ของภูเขาหยกซัวนี้ พ่อค้าวาณิชที่ผ่านทางมา จะต้องถูกรีดนาทาเร้นอย่างชั่วร้ายเป็นแม่นมั่น

เมื่อได้ฟังวาจาอึ้งปวยอี่ ก็เฉกเช่นกับน้ำมันสาดบนกองเพลิง กล่าวอย่างเห็นพ้องว่า

"หัวหน้าค่ายต่าง ๆ ของซิเฮี้ยงโฮ้ว หากแม้นล้วนเป็นคนมีหน้าตา

และสันดานคล้ายปึงเง็กไซ เรียกมันว่าเป็นโจรเฒ่าได้โดยมิเกินความจริงเลย”

อึ้งปวยอี่กลอกตาอันหยาดเยิ้มไปมา หน้าผุดผาดของนางแดงระเรื่อแย้มยิ้มแล้วกล่าวอย่างเอียงอาย

“น่าขุ่นเคืองใจนัก เจ้าอุบาทว์นี้หยาบคายที่สุดและก็ไร้มารยาทที่สุดถึงกับมาว่าเราเป็นเล่งฮูหยิน”

เล่งจ้วงจี่ก็หน้าแดงระเรื่อ อธิบายตะกุกตะกักขึ้นว่า

“นั่นเป็นเพราะท่านและเก็งซือเจ๊ต่างสวมใส่อาภรณ์สีม่วงอ่อนคล้ายคลึงกัน”

“เราฟังตั้วเม้งกลับมาบอกว่า ฮูหยินของท่านมีความงามจนหาสตรีใดใต้หล้าเทียมเทียบเปรียบมิได้...”

เล่งจ้วงจี่พอฟังอึ้งปวยอี่ชมเชยเก็งซือเจ๊ว่างดงาม หัวใจก็ปลอดโปร่งพองโต โทสะที่มีอยู่อัดอกก็สลายคลายไปไม่น้อย ดังนั้นรีบกล่าวถ่อมตัวขึ้นว่า

“หามิได้ หามิได้ เตี้ยงซี่เฮียชมเชยเกินความจริงไปดอก”

อึ้งปวยอี่เห็นเล่งจ้วงจี่มีสีหน้าภาคภูมิ ในใจนางก็บังเกิดความไม่พึงพอใจหมายจะเอาชนะให้ได้ ดังนั้นฝืนยิ้มกล่าวว่า

“ตี้ตี่ ท่านมีความเห็นว่าเจ้เจ๊กับฮูหยินที่งามสะคราญปานนางฟ้า ผู้ใดงามกว่า ?”

เล่งจ้วงจี่หัวร่อฮาฮา รีบกล่าวประจบขึ้นว่า

“นางจะเปรียบกับเจ้เจ๊ได้อย่างไร”

อึ้งปวยอี่พอฟัง กลับรู้สึกกระดากกระเดื่องจนแก้มร้อนผะผ่าว แสร้งกล่าวถามอย่างจริงจังขึ้นว่า

“เป็นความจริง ?”

“แน่นอน ผู้น้องไฉนจะกล้ามาแสร้งเยินยอต่อเจ้เจ๊”

อึ้งปวยอี่รู้ดีว่าเล่งจ้วงจี่มิได้กล่าวตรงกับใจจริง แต่นางฟังแล้วก็พึงพอใจยิ่งนัก ต้องส่งเสียงหัวร่อคักคักดั่งระฆังเงินอันสดใส

กาลเวลาผ่านไปอย่างไม่รู้ตัว แต่ปึงเง็กไซก็ไปจนครึ่งชั่วยามเต็ม ๆ แล้ว

ยังมิเห็นซิเฮี้ยงโฮ้วกับบุตรออกมาเลย เล่งจ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่จึงเหลือบแลดูอาทิตย์ที่ได้คล้อยต่ำลงทุกขณะ จนเริ่มอึดอัดรำคาญขึ้นบ้างแล้ว

เวลาหนึ่งชั่วยาม (สองชั่วโมงเศษ) ผ่านไป แต่ในหุบเขายังคงเงียบงันไร้ซุ่มเสียง และทั่วทั้งบริเวณก็มิเห็นมีเงาร่างคนจะมาปรากฏเลย

อึ้งปวยอี่ขมวดคิ้ว กล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ซิเฮี้ยงโฮ้วเจ้าโจรเฒ่าที่น่าฆ่าฟัน มีเจตนาเหยียดหยามพวกเรา ให้พวกเรามายืนตากแดดลมอยู่ในที่นี้สักหนึ่งสองชั่วยามอย่างจงใจแน่นอน"

เล่งจ้วงจี่ก็มีความคิดเห็นเช่นกัน แต่เพื่อความปลอดภัยและความสุขในอนาคตของฉิ่นเฮียงเหล็ง เล่งจ้วงจี่ยังคงพยายามอดกลั้นข่มใจ ดังนั้นจึงฝืนโทสะกล่าวว่า

"อาจบางที ค่ายใหญ่จะห่างจากที่นี้ไกลเกินไปจึงต้องเสียเวลา..."

"เป็นไปได้อย่างไรกัน ? ปากทางหากห่างจากค่ายใหญ่ยิ่งไกล ก็ยิ่งควรมีสัญญาณติดต่อกันมากแห่ง พวกเรายังอยู่ห่างหลายสิบลี้ พวกมันก็มีพลสัญญาณยิงขึ้นไป หรือว่าในภูเขาของพวกมัน จะต้องใช้ม้าสื่อข่าวบอกเล่าแก่กัน ?"

เล่งจ้วงจี่รู้สึกเป็นเหตุผลอันเพียบพร้อมจริงจัง แต่ยังคงอดกลั้นใจกล่าวต่อไปว่า

"พวกเรารอคอยอีกสักครู่ค่อยว่ากล่าวเถิด"

อึ้งปวยอี่เห็นเล่งจ้วงจี่สีหน้าแปรเปลี่ยนไปแล้ว สังเกตมีแววขุ่นเคืองบังเกิดขึ้นจนเหี้ยมเกรียม แน่ใจว่าเล่งจ้วงจี่ทนทานมิได้อยู่นานแล้ว แต่กลับมากล่าววาจาที่พยายามข่มกลั้นอารมณ์ตัว ยิ่งทำให้นางรู้สึกพิศวงสงสัยไม่คลาย ดังนั้นจึงพลอยมิได้กล่าววาจาใดออกไปอีก

อีกหนึ่งชั่วยามผ่านพ้นไปแล้ว อาทิตย์ได้ลับลงไปยังหลังเขาที่มีเมฆหนา ปรากฏเป็นแสงสะท้อนสลับซับซ้อนดั่งสายเลือดทา

แต่ทว่าในปากช่องเขายังคงเงียบเชียบไร้ปฏิกิริยาใด ๆ ทั้งสิ้น

เล่งจ้วงจี่ขุ่นเคืองจนหน้าซีดขาว คิ้วเลิกสูงชัน มือซ้ายที่กำบังเหียน

แนบแน่นได้เริ่มสั่นระริกขึ้นเบา ๆ แล้ว

อึ้งปวยอี่รีบเตือนสติด้วยความกังวลใจว่า

“ตี้ตี๋ ในเวลานี้ยังมิเห็นมีคนออกมาต้อนรับพวกเรา ก็แน่ใจว่าโจรเฒ่ามีเจตนาเหยียดหยามย่ำยีพวกเรา และให้พวกเราที่มีอารมณ์เดือดดาลคลั่งแค้นบุกรุกเข้าไปอย่างวู่วามหุนหัน จึงต้องตกไปในหลุมพรางอันชั่วร้ายของเจ้าโจรเฒ่า ขณะนี้พวกเราสมควรผละไปในบัดดล รอไว้ยามค่ำจึงค่อยมาอีกครั้ง”

เล่งจ้วงจี่ผงกศีรษะรับคำ รีบเกร็งลมปราณเข้ารวมตัวในจุดศูนย์ หันหน้าสู่ปากหุบเขา กล่าวเสียงกังวานด้วยโทสะ

“ลิ่วล้อของหยกชัวฟังไว้ รีบกลับเข้าไปบอกแก่เจ้าโจรเฒ่าชิเฮี้ยงโฮ้วและชิพังฮุย ข้าพเจ้ามาคารวะโดยเปิดเผย แต่โจรเฒ่ากลับใช้มารยาทอันเลวทรามต่ำช้าต้อนรับ ข้าพเจ้าจะไปในบัดดล ภายในสามวันนี้จะต้องมาเด็ดศีรษะของโจรเฒ่ากับบุตรอุบาทว์มันให้ได้”

เล่งจ้วงจี่กล่าวจบคำก็สะบัดม้าวกกลับ ขณะจะพาอึ้งปวยอี่ไป ในหุบเขามีเสียงฝีเท้าม้าห้อตะบึงมาจนชัดเจน

อึ้งปวยอี่ขมวดคิ้วถามอย่างยิ้มแย้ม

“ท่านไม่บอกไปพวกมันก็มิออกมา...”

เล่งจ้วงจี่เดือดดาลจนอัดอกอยู่แล้ว ความอำมหิตจึงติดตามขึ้นจนไม่อาจระงับ เลิกคิ้วกล่าวด้วยความขุ่นเคือง

“พวกเราไป อย่าแยแสต่อมัน”

เสียงขาดคำม้าพ่วงพีตัวมหึมาก็พุ่งปราดออกจากปากช่องเขาราวเหินบิน

เล่งจ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่เหลียวหน้ามอง เห็นผ้าควบขับม้ามาคือปึงเง็กไซที่แต่งกายแดงสดใสบาดตา หน้าตาชั่วช้าน่าชิงชัง

อึ้งปวยอี่พอเห็นปึงเง็กไซโทสะก็อดกลั้นมิได้ กล่าวอย่างคลั่งแค้นว่า

“สุนัขตัวนี้มาได้ทันเวลา เราจะต้องฆ่ามันระบายโทสะให้ได้”

มิคาดว่าปึงเง็กไซพอควบม้าถึงปากช่องเขาก็รั้งบังเหียนไว้ ส่งเสียง

อันยโสโอหังบนหลังม้า

“เล่งจ้วงจี่กับภรรยาจงฟัง รับคำสั่งจากผู้กล้าหาญชราและเซี่ยวซัวจู๊มาบอกกล่าวกับสองสามีภรรยาเป็นพิเศษ ผู้กล้าหาญชราของเราเนื่องจากมีเรื่องสำคัญไม่อาจปลีกตัวออกมาต้อนรับ ส่วนเซี่ยวซัวจู๊นั้นจำเป็นต้องไปเฝ้ายามตีฉิ่นเฮียงเหล็งที่หลังเขา สองสามีภรรยาหากคิดจะเข้าไปก็เข้าได้ทุกเวลา ผู้กล้าหาญชราของเราและเซี่ยวซัวจู๊พร้อมที่จะต้อนรับอยู่ทางค่ายใหญ่ตลอดเวลา”

วาจาชะงักชั่วขณะ ส่งเสียงหัวร่ออย่างยโสโอหังแล้วกล่าวสืบต่อไปด้วยเสียงก้องกังวาน

“ในเมื่อสองสามีภรรยาจะไป เราจ้งต๊กก็มีเจตนาน้อมส่งสองสามีภรรยาสักช่วงทางหนึ่ง ซึ่งถือเป็นประเพณีที่มิใคร่นอบน้อมนัก”

กล่าวจบคำยกมือขึ้นโบก บนหน้าผาพลันมีเสียงหลอดอันแหลมเล็กเสียดประสาทดังขึ้นโหยหวน

พริบตานั้น เสียงสายเกาทัณฑ์ได้ดังอยู่ไม่ขาดหู เสียงควับเคว้ียวดังสับสนปานสายฝนสาด เกาทัณฑ์จำนวนมากหลายพุ่งปราด ๆ มาดุจเป็นฝูงตั๊กแตน ผสานกับเสียงอากาศที่หวีดหวิวเสียดประสาท ระดมยิงใส่เล่งจ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่อย่างโหดร้าย

เล่งจ้วงจี่ไหนเลยจะเคยถูกเหยียดหยามย่ำยีถึงปานนี้ โทสะที่ฮือโหมอยู่เนิ่นนาน ยามนี้พอเห็นการกลั่นแกล้งอย่างต่ำช้าสารเลวของปึงเง็กไซไหนเลยจะกล้ำกลืนฝืนทนต่อไปได้ ตวาดก้องแล้วสะบัดกระบี่ออกจากฝักไสม้าพุ่งเข้าหาปึงเง็กไซในบัดดล

อึ้งปวยอี่พอเห็นก็ตื่นเต้นตกใจจนหน้าถอดสี กรีดร้องออกไปในทันที

“ตี้ตี๋อย่าได้...”

คำ ‘ไป’ ยังมิทันหลุดจากปาก ม้าพ่วงพีของเล่งจ้วงจี่ก็ได้พุ่งโถมออกไปแล้ว กระบี่เกียงฮั่นเกี่ยมสะบัดอยู่กลางอากาศ จนกลายเป็นม่านประกายเจิดจ้าบาดตา เสียงฉาด ฉาด ดังสับสนอลหม่าน เกาทัณฑ์ที่พุ่ง

มาดุจห่าฝนต่างหักสะบั้นปลิวกระเด็นไปหมดสิ้นทุกดอก

ปึงเง็กไซก็คาดฝันไม่ถึงว่าเล่งจ้วงจี่จะเหี้ยมหาญ ไม่คำนึงถึงอันตรายวกม้าโถมปราดเข้ามาหมายทำร้ายมันได้ สร้างความแตกตื่นจนตวาดก้องแล้วกระซากม้ากลับวิ่งปราดเข้าไปด้านในจนสุดแรง

พร้อมกันนั้นความแตกตื่นจนลนลานได้ทำให้ร้องกึกก้องสุดเสียง

"ธนูไฟ ! ระเบิดเพลิง ! ธนูไฟ ! ระเบิดเพลิง !"

อาชาดำปลอดเป็นม้าพันธุ์ดีที่มีฝีเท้ายอดเยี่ยม ยามวิ่งรวดเร็วยิ่งกว่าสายฟ้า ระยะที่ห่างกันห้าหกสิบวาเพียงพริบตาก็ไปถึงได้ ปึงเง็กไซเพิ่งวิ่งพ้นปากช่องเขาเข้าสู่ด้านใน อาชาดำปลอดของเล่งจ้วงจี่ก็ไล่ตามมาจนถึงด้านหลังมันได้

ปึงเง็กไซแตกตื่นตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อ แผดร้องเสียงละล่ำละลักอย่างหวั่นไหว กระซากตะขอออกจากหลังแล้วกระแทกเข่าหนีบม้าอย่างดุดันในทันที

อาวุธของมันมิทันหลุดจากฝัก อาชาดำปลอดของเล่งจ้วงจี่ก็พุ่งเข้ามาเคียงคู่กับมันแล้ว เล่งจ้วงจีเลิกคิ้วตวาดเสียงสะเทือนประสาท

"ทิ้งชีวิตเดียรัจฉานเอาไว้ก่อน !"

เสียงตวาดดังพร้อมกับประกายเจิดจ้าบาดตาพุ่งวาบออกไป เกียงฮั่น-เกี่ยมถูกสะบัดเข้าใส่ไหล่และชายโครงของปึงเง็กไซอย่างว่องไว

เสียงแผดร้องอันโหยหวนชวนสยดสยองดังกึกก้องไปทั่วบริเวณ โลหิตกระจัดกระจายดังสายฝน ตับไตไส้พุงทะลักออกมาเกลื่อนอานม้า ที่แท้ปึงเง็กไซถูกฟันสะพายแล่งจนกลายเป็นสองเสี่ยง ร่วงโครมลงมา

บนหน้าผาสงชันทั้งสองฟากข้าง มีเสียงแผดร้องด้วยความแตกตื่นดังสับสนอลหม่าน บรรดามือเกาทัณฑ์ที่เร้นกายอยู่ในด่านกำบัง ต่างแตกตื่นจนงงงันหมดสิ้น

ขณะเวลานั้นเอง ที่ไหล่เขามีเสียงตวาดอันกึกก้องดังแว่วมา

"กลิ้งระเบิด !"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็จำได้ว่าเป็นเสียงคุ้นหู รู้ดีว่าซิพ้งฮุยมาบงการเอง เงยหน้ามองไปเห็นบนไหล่เขาทั้งสองฟากข้างมีเงาดำพลุกพล่านสับสน เสียงครืนครั่นดังอยู่โครมคราม ปรากฏท่อนไม้มหึมาจำนวนมากหลายกลิ้งลงมาจากหน้าผา จนเศษหินกระจัดกระจายฝุ่นละอองปลิวคละคลุ้ง อานุภาพดุดันปานฟ้าถล่มแผ่นดินทลาย

พร้อมกันนั้นเล่งจ้วงจี่ก็พบเห็น ในพริบตาอาชาดำปลอดได้วิ่งลึกเข้ามาในหุบเขาแคบหลายสิบวาแล้ว

เล่งจ้วงจี่ตกใจจนขวัญหาย รีบกระชากบังเหียนวกม้ากลับห้อตะบึงไปทางปากช่องเขาดุจดั่งเหินบิน

มือเกาทัณฑ์บนหน้าผาทั้งสองฟากข้าง พอเห็นเล่งจ้วงจี่กระชากม้าวิ่งกลับอย่างรวดเร็ว ต่างพากันแผดร้องด้วยความแตกตื่นจนสับสนอลหม่านทั่วบริเวณ

จากนั้นเสียงสายเกาทัณฑ์ดังหึ่ง หึ่ง เสียงลูกเกาทัณฑ์ฝ่าอากาศดังหวีดหวิว ต่างระดมยิงลงมาดุจกับห่าฝน

อาชาดำปลอดมีฝีเท้ารวดเร็วราวสายฟ้า พุ่งวูบวาบไปจนเห็นเงาสีดำเป็นทางยาวราวหมอกควัน

เล่งจ้วงจี่เกร็งพลังอันแกร่งกร้าวขึ้นมา ตัวกระบี่พลันกลายเป็นสีแดงฉานประกายกระจายจ้าออกไปในรัศมีสามเชียะ ควงสะบัดป้องกันทางสะโพกม้าอย่างคล่องแคล่วรัดกุม

พริบตาเดียวก็พุ่งออกพ้นนอกหุบเขาได้ ปราด ๆ เข้าหาอึ้งปวยอี่ที่ยังอยู่ห่างหลายสิบวาอย่างว่องไว

อึ้งปวยอี่ได้ถอยกายจนพ้นรัศมีเกาทัณฑ์แล้ว มือนางถือกระบี่เตรียมพร้อม แต่หน้าขาวซีดเผือดยืนม้าอยู่ที่ข้างทาง ปากอ้าตาค้าง มองดูเหตุการณ์เบื้องหน้าจนตะลึงลาน

เล่งจ้วงจี่ควบขับมาจนถึงระยะใกล้ จึงสลายพลังสอดกระบี่คืนเข้าฝักรีบกระโดดลงจากหลังม้ารั้งบังเหียนไว้ ต้องการตรวจตราดูบนตัวของอาชา

คู่ขาจะได้รับบาดเจ็บใดหรือไม่

อึ้งปวยอี่พอเห็นเล่งจ้วงจี่พุ่งม้ากลับมา นางแตกตื่นยินดีปานคลุ้มคลั่ง ใคร่จะเปล่งเสียงร่ำไห้ดัง ๆ สักครั้ง นางเหวี่ยงกระบี่ในมือ แล้วโถมกายเข้าหาพร้อมกับละล่ำละลักขึ้นว่า

"ตี้ตี่..."

เนื่องจากกังวลใจจนเกินไป กอปรกับขวัญเพิ่งจะอยู่กับเนื้อกับตัว อึ้งปวยอี่พอร้องออกจากปากร่างก็โถมปราดเข้าแล้ว กางแขนโอบรัดเล่งจ้วงจี่ไว้อย่างลืมตัว

เล่งจ้วงจี่กำลังตรวจตราดูตัวอาชาคู่ขาอย่างละเอียด พลันเห็นมีเงาสีม่วงพุ่งวาบมาพร้อมกับกลิ่นหอมซาบซ่านใจ ร่างก็ได้ถูกอึ้งปวยอี่ที่อวบอัดสล้างหน้าตางามสะคราญเปี่ยมเสน่ห์โอบไว้อย่างหนาแน่นไปแล้ว

เนื่องจากไล่ล่าเจ้าตัวอุบาทว์ด้วยโทสะ กอปรกับเพิ่งผ่านพ้นจากอันตรายที่ร้ายแรง ยามฝ่าเข้าไปดุจสายฟ้า ยามถอยมาคล้ายเป็นดาวตก เข้าและออกชั่ววูบกินเวลาเพียงพริบตาเดียวนี้ ก็ได้ทำให้จิตใจของเล่งจ้วงจี่พลุ่งพล่านและเคร่งเครียดจนลืมตัวอยู่บ้าง

ยามนี้พลันถูกรัดเข้าไปในอ้อมอกอันอวบอูมนุ่มนิ่ม คละเคล้าด้วยกลิ่นหอมอันรวยรื่นชื่นนาสา ความแตกตื่นตกใจในคราวนี้ ยังมากมายไปกว่าฝ่าเข้าสู่หลุมเขามหาภัยเมื่อครู่หลายสิบเท่านัก ต้องร้องขึ้นด้วยความแตกตื่นลืมตัวไปทันที

แต่ทว่าพริบตาที่แตกตื่นขวัญหาย กลับมิได้พุ่งกายถอยหนีไปด้วยความระมัดระวัง เนื่องจากยังรู้ตัวว่าหากแม้นกระทำเช่นนั้น เห็นทีจะทำให้ความรักใคร่ของอึ้งปวยอี่ที่มีต่อตนกลับกลายไปเป็นความรังเกียจอันอบาทว์หยาบช้า

อาจบางทีอึ้งปวยอี่จะมีความอับอายเสียใจจนเกินไป ถึงแก่ฆ่าตัวตายเพื่อแสดงจิตใจอันบริสุทธิ์ของนางก็ได้

อึ้งปวยอี่ได้ยินเสียงร้องด้วยความตื่นตกใจของเล่งจ้วงจี่ ก็รู้สำนึกว่านางทำผิดประเพณีเพราะความพลุ่งพล่านไปแล้ว แต่ยามเมื่อนางได้กลิ่นกาย

ของบุรุษเพศในตัวเล่งจ้วงจี่ นางอดมิได้ต้องหวั่นไหวรัญจวนจนเคลิบเคลิ้ม เนื่องจากกลิ่นกายของบุรุษเพศที่มีนี้ นางมิได้สูดดมมาเป็นเวลาถึงสามปีแล้ว

แต่ทว่านางได้ยินเสียงร้องอันตื่นตระหนกอยู่ถนัดชัดหู มิอาจจะแสร้งทำเป็นไม่รู้ได้ ใบหน้าที่ซีดขาวพลันกลายเป็นสีแดงฉานทันที เงยหน้าขึ้นมองเล่งจ้วงจี่ที่แตกตื่นลนลานด้วยความเอียงอาย แล้วสะบัดเสียงถามอย่างกังวล

"ท่านที่ขุ่นเคืองจนหุนหันตามอารมณ์ มิเชื่อฟังห้ามปรามเหนี่ยวรั้งทำให้หัวใจของเจ้เจ๊ตระหนกจนสลายไปจริง ๆ"

กล่าวแล้วก็ถอยกายไปสองก้าวด้วยความอับอาย เล่งจ้วงจี่ก็รีบระงับใจแล้วกล่าวอย่างหวาดหวั่นขึ้น

"ข้าพเจ้าเสี่ยงอันตรายบุกเข้าไปในหุบเขาอย่างวู่วาม มาตรแม้นฆ่าปึงเง็กไซไปได้ แต่ก็แทบต้องทิ้งชีวิตอยู่ในนั้นด้วย"

กล่าวแล้วชี้เข้าไปในหุบเขาแคบ กล่าวสืบต่อไปว่า

"เจ้เจ๊โปรดดู"

อึ้งปวยอี่ช้อนตามองไป หัวใจพลันสะท้านหวั่นไหว เห็นในหุบเขาที่แคบยาวมีฝุ่นละอองคละคลุ้งหนาทึบ ทั่วทั้งบริเวณหุบเขายังมีเสียงครืนครั่นโครมครามดังไม่ขาดระยะ สภาพอันหวาดเสียวเปี่ยมอันตรายของเมื่อครู่เป็นที่รู้ได้โดยมิต้องเอ่ยปากบ่งบอก

บทที่สามสิบสอง คลางแคลงจนวุ่นวาย

ขณะนั้นบนหน้าผาของสองฟากข้างเงาคนได้หายลับตาไป เกาทัณฑ์ก็ชะงักการระดมยิง ท่ามกลางม่านวิกาลที่หนาทึบ กลับสู่ความสงบเยือกเย็นไปอีกครั้ง

อึ้งปวยอี่เหลือบดูอยู่ชั่วครู่ จึงหันไปบอกกับเล่งจ้วงจี่ที่กำลังตรวจตราอาชาดำปลอดทั่วร่างไปว่า

"ม้ามีบาดแผลบ้างหรือไม่ ?"

เล่งจ้วงจี่เดินอ้อมม้าดำไปรอบตัว เพ่งพิจารณาดูจนละเอียดทุกส่วนสัด แล้วจึงกล่าวอย่างปลาบปลื้มประโลมว่า

"โชคดีมิได้มีบาดแผลแผ้วพาน"

"ม้าดำตัวนี้มีฝีเท้าเร็วที่สุด แต่ก็มีสันดานพยศที่สุดเช่นกัน"

เล่งจ้วงจี่ลูบคลำขนคอม้าอย่างสนิทสนมรักใคร่ แย้มยิ้มด้วยความปลาบปลื้มร่าเริงใจ

อึ้งปวยอี่กวาดตาดูรอบกายที่มืดครึ้มสลัว แล้วกล่าวอย่างรอบคอบว่า

"ตี้ตี๋ พวกเราไปพักผ่อนที่ป่าเบื้องหน้าสักครู่ รับประทานอาหาร ปรึกษาหารือแผนการบุกเข้าไปบนภูเขาให้เป็นที่เรียบร้อย จึงค่อยตกลงดำเนินการ"

เล่งจ้วงจี่พอได้ฟังว่าจะบุกเข้าไป โทสะที่คลายไปเพราะม้าคู่ใจมิได้รับอันตรายก็กรุ่นขึ้นมาอีกครั้ง หันไปถลึงจ้องมองปากช่องเขา คิดถึงอันตรายอันหวาดเสียวของเมื่อครู่ รู้ดีว่าจะบุกเข้าสู่หยกซัวที่มีกลไกกับดักซับซ้อนทุกฝีก้าว จำเป็นต้องผ่านการวางแผนปรึกษาอย่างรอบคอบจึงจะได้อยู่

ดังนั้นผงกศีรษะเห็นพ้อง แล้วขึ้นม้าขับเคียงคู่กับอึ้งปวยอี่เข้าไปในป่าทึบเบื้องหน้า มาตรแม้นฟ้าจะมืดครึ้มสลัว ดวงจันทร์ยังมิได้ลอยพ้นขอบฟ้า แต่ในสายตาอันคมกล้าของเล่งจ้วงจี่ ยังคงแลเห็นได้ถนัดชัดเจนดุจเป็นกลางวัน

เล่งจ้วงจี่เพ่งตาพิจารณาในราวป่าจนถี่ถ้วน แน่ใจว่าไม่มีผู้คนแอบแฝงซุกซ่อนอยู่แล้ว จึงพลิ้วลงจากหลังม้า ดึงผ้าห่มออกปูนั่ง ล้วงเสบียงกรังออกแบ่งกันรับประทาน ม้าก็ปล่อยให้กินหญ้าอยู่ที่ด้านข้าง ต่างคนต่างสงบใจรับประทานและคิดถึงเรื่องส่วนตัวไปอย่างเคร่งเครียด

เล่งจ้วงจี่คิดถึงเมื่อครู่ที่ถูกซิเฮี้ยงโฮ้วเหยียดหยามอย่างน่าคลั่งใจไปแล้ว โทสะยิ่งดาลเดือดสุดระงับ มาตรแม้นฆ่าปึงเง็กไซระบายความแค้นได้บ้าง แต่โทสะก็ยังยากจะข่มให้สงบลง

โดยเฉพาะเมื่อคิดถึงคำพูดของปึงเง็กไซ ว่าเซี่ยวซัวจู๊ (นายคนเล็ก) ของมันต้องไปเฉี่ยนตีฉิ่นเฮียงเหล็งไม่มีเวลามาต้อนรับตน โทสะก็ยิ่งฮือโหมจนแทบกระโดดขึ้นหลังม้าบุกฝ่าเข้าไปให้หายแค้น

ดังนั้นมาตรแม้นปากจะเคี้ยวเนื้อย่าง แต่มิรู้รสชาติใด ๆ เลย

ในห้วงสมองของอึ้งปวยอี่มิเคยได้คิดถึงเรื่องนี้เลย ในส่วนลึกของหัวใจนาง ทบทวนหวนคิดถึงแต่เรื่องที่โอบเล่งตี้ตี๋ไว้ในอ้อมอก พริบตานั้นกลิ่นกายของบุรุษเพศที่ระเหยออกมา คล้ายดั่งยังคงอบอวลอยู่ในจิตใจนาง ไม่สร่างซา

เมื่อครั้งนางอยู่ในคฤหาสน์ที่เจี๊ยะมึ้ง พอพบเห็นเล่งจ้วงจี่ในคราแรก นางก็มีความพึงพอใจอยู่มากแล้ว ทุกวิกาลค่ำคืนมักจะกระสับกระส่ายจนไม่อาจข่มตาหลับได้ นางรู้สึกว่าพึงพอใจในตัวตี๋ตี่ผู้นี้ยิ่ง แต่ไม่มีความรักเข้าปะปนอยู่ด้วยเลย

เนื่องจากนางยังคงรักสามีที่ตายไปของนางอย่างยิ่ง นางไม่อาจที่จะเลือนลืมความรักอันสดชื่นดื่มด่ำระหว่างสามีภรรยา มาตรแม้นเป็นความหลังที่ไม่อาจจะย้อนมาอุบัติซ้ำก็ตาม นางสาบานจะไม่กระทำเรื่องราวที่ทรยศต่อสามีเป็นอันขาด นางยิ่งไม่ยินยอมให้เล่งตี๋ตี่ที่นางชื่นชอบ จะกลายเป็นคนบาปที่ถูกผู้คนสาปแช่งประณาม นางต้องการจะเป็นเช่นดั่งเจ้เจ๊ที่คอยดูแลป้องกันแก่น้องน้อย ให้ตี๋ตี่ที่นางรักเป็นวีรบุรุษที่สูงสุดของแผ่นดิน ได้รับการแซ่ซ้องสรรเสริญจากทั่วทุกทิศทาง

นางคิดถึงความพลุ่งพล่านของเมื่อครู่ นั่นเป็นเพราะกังวลใจจนเกินไป หวังให้เล่งตี๋ตี่ที่รัก อย่าได้เห็นนางเป็นสตรีที่มีจิตใจรวนเร ดุจดั่งดอกไม้ต้องสายลม

โดยเฉพาะหงส์ม่วยม่วยที่ซุกซนคะนอง นางก็มีความรักเอ็นดูอย่างยิ่ง นางไม่ต้องการทำลายน้ำใจให้เป็นความผิดกันไปทุกฝ่าย

เมื่อได้คิดถึงตอนนี้ ต้องลอบชำเลืองแลดูเล่งจ้วงจี่อย่างลืมตัว พบเห็นกำลังขบคิดอย่างเคร่งเครียด สองแก้มก็แดงระเรื่อ อดมิได้ต้องถามอย่างเอียงอาย

"ตี๋ตี่ ท่านกำลังคิดเรื่องอันใด ?"

เล่งจ้วงจี่พอถูกถามคิ้วพลันเลิกสูง ตาเป็นประกายวาว กล่าวอย่างขุ่นเคืองขึ้นทันที

"วันนี้ถูกสบประมาทอย่างไร้สาเหตุ นับเป็นโทสะที่ไม่อาจข่มระงับจริง ๆ ผู้น้องปรารถนาจะเสียบปีกบินเข้าไปในภูเขา ลงโทษเจ้าโจรเฒ่าและบุตรให้สาแก่ใจ จึงจะระบายความแค้นในอกออกได้"

อึ้งปวยอี่เห็นเล่งจ้วงจี่กล่าวด้วยความขุ่นเคืองจนเสียงสั่น หน้างามสง่า

กลายเป็นเขียวคล้ำ รู้ดีว่าเล่งจ้วงจี่ขบคิดแต่เรื่องบุกเข้าสู่ภูเขา ดังนั้นจิตใจที่ว้าวุ่นจึงค่อยสงบลงไปบ้าง กล่าวอย่างจริงจังว่า

"ตี้ตี๋ ท่านที่มีโทสะขุ่นเคืองจนหงุดหงิด นับเป็นต้องตามอุบายอันชั่วร้ายของโจรเฒ่าพอดี ท่านสมควรทราบไว้ ผู้ฝึกปรือวิชาฝีมือนั้น ถือสาอย่างยิ่งในการที่จิตใจว้าวุ่นอารมณ์พลุ่งพล่าน สาเหตุที่โจรเฒ่าชาเย็นต่อเราทางปากหุบเขา ก็เพื่อจะล่อให้ท่านเกิดอารมณ์เดือดดาลจนบุกทะลวงเข้าไป เพื่อให้ท่านประสาทมึนชาไม่ปราดเปรียว สายตาขุ่นมัวมิสดใส ลองคิดดูในสถานการณ์เช่นนี้ ท่านแม้มีพลังฝีมือที่สูงล้ำสุดยอด แต่ในทำเลที่มีกลไกกับดักซับซ้อนทุกฝีก้าว ท่านยากยิ่งที่จะไม่มีความประมาทเลินเล่อจนพลาดพลั้งได้"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็สะดุ้งรู้สึกตัว คิดถึงเมื่อครู่ที่มีโทสะดาลเดือด พุ่งม้าเข้าไปในหุบเขาราวเหินบิน หากแม้นม้าของปึงเง็กไซมีความรวดเร็วเทียบเท่าห้อเข้าไปในช่องเขาแคบจนพ้น และซิพ้งฮุยไม่คำนึงถึงความเป็นตายร้ายดีของปึงเง็กไซ ออกคำสั่งให้ตัดท่อนไม้ล้มกลิ้งลงมาเสียเลย ในตอนนั้นตนมาตรแม้นจะโชคดีมิถึงกับตาย แต่อาชาคู่ขาเห็นทีจะต้องถูกซุงใหญ่ทับจนแหลกเหลวไปเป็นแน่แท้

พอได้คิดเช่นนั้น ก็ต้องเหลือบแลอึ้งปวยอี่อย่างอับอายใจ กล่าวถามด้วยเสียงนุ่มนวลว่า

"ในความคิดของเจ้เจ๊ พวกเราสมควรเข้าด้วยวิธีใด ?"

"โจรเฒ่าหวังให้เราบุกทะลวงเข้าไปด้วยโทสะ พวกเรากลับจะค่อย ๆ ไปให้มันคลั่งใจเล่น เจ้เจ๊กล้าบอกว่า ทั่วทั้งหยกซัวในเวลานี้ กำลังตกอยู่ในบรรยากาศอันตึงเต้นจนตัวเกร็ง เบื้องสูงนับแต่โจรเฒ่าเบื้องล่างจนถึงลิ่วล้อต่างต้องเตรียมพร้อมกันอย่างเคร่งเครียด ทุกที่ทางอันมีความสำคัญทั่วทั้งภูเขา จะต้องมียอดฝีมืออันดับสูงคอยควบคุมรักษากลไกกับดักทุกแห่งหน จะต้องเปิดออกพร้อมพรักทุกแห่ง..."

เล่งจ้วงจี่ได้ยินอึ้งปวยอี่กล่าวมาตั้งยืดยาว ล้วนเป็นเรื่องที่ตนคำนวณ

ได้ก่อนทั้งสิ้น จึงต้องสอดถามขึ้นว่า

"ในเมื่อเป็นเช่นนี้ เราสมควรจะบุกเข้าไปด้วยวิธีใด ?"

"ท่านรุ่มร้อนไปไย ดูท่านก็มีความชาญฉลาดไม่น้อย เพียงบกพร่องตรงที่ไม่มีสมาธิอันเยือกเย็นพอ..."

เล่งจ้วงจี่รู้ดีอึ้งปวยอี่มีเกียรติภูมิกระเดื่องเลื่องลือตั้งแต่เมื่อสิบกว่าปีก่อน เมื่อเปรียบเทียบกับตนแล้ว จะเป็นประสบการณ์ความเชี่ยวชาญชำนาญล้วนแต่โชกโชนกว่าตนทั้งสิ้น ยามนี้พอได้ฟังนางตำหนิก็หน้าแดงระเรื่อรีบรับคำอยู่ลนลาน

อึ้งปวยอี่หัวร่ออย่างเบิกบานใจ แล้วกล่าวสืบต่อไป

"โจรเฒ่าทั้งบิดาและบุตรรู้ดีว่าเล่งตี้ตี๋ท่านมิใช่ยอดฝีมืออันดับหนึ่งชั้นธรรมดาของบู๊ลิ้ม เพราะต้องการต่อต้านท่าน จะต้องใช้เวลาเดือนสองเดือนตระเตรียมพร้อมอย่างเข้มแข็งรัดกุมจนสุดความสามารถ ขณะนี้พวกมันมาตรแม้นจะนั่งอ้าแขนรอให้ท่านโถมเข้าไปในหลุมพรางของมัน แต่จิตใจมันก็ต้องตื่นเต้นจนเคร่งเครียดยิ่งนัก เนื่องจากการครั้งนี้ มันทั้งสองได้ใช้ชีวิตและรากฐานของหยกซัวที่เพียรสร้างมาหลายสิบปีเป็นเดิมพัน"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็ได้คิด ต้องสอดถามอย่างลืมตัว

"เจ้เจ๊ มีความเห็นว่าพวกเราสมควรทำลายรังของโจรเฒ่าชิเฮี้ยงโฮ้วให้ยับเยินไปในคราวนี้เลยหรือไม่ ?"

"แน่นอน นี่ยังต้องถามไถ่ไปไย ในบู๊ลิ้มมีผู้กล้าหาญจำนวนมากที่ตั้งอกตั้งใจจะทำลายเภทภัยอันชั่วร้ายแก่แผ่นดิน แต่เนื่องจากว่าหยกซัวเป็นดินแดนเปี่ยมอันตรายที่มีกลไกกับดักอยู่ทุกฝีก้าว แม้จะบุกเข้าทำลายล้างแต่ก็ต้องเสียชีวิตไปในเงื้อมมือของสองบิดาและบุตร"

เล่งจ้วงจี่ขมวดคิ้วนิ่วหน้า กล่าวอย่างลำบากใจว่า

"แต่หากเป็นเช่นนั้น การวิวาห์ของฉิ่นเฮียงเหล็งกับชิพ้งฮุยก็ยากจะสำเร็จลงด้วยดีได้..."

"ตี้ตี๋ที่โง่เขลาของเรา ท่านไฉนยังไร้เดียงสาเช่นนี้ ? พวกมันใช้การโบยตี

ฉิ่นเฮียงเหล็งเป็นเหยื่อ ก็เพื่อหมายล่อให้ท่านมา ฉิ่นโกวเนี้ยยังมีชีวิตอยู่ในโลกหรือไม่ ยังเป็นปัญหาที่น่าคลางแคลงใจอยู่"

เล่งจ้วงจี่ฟังจนใจสั่นสะท้าน เบิ่งตากลมโตแล้วละล่ำละลักว่า

"เจ้เจ๊หมายความว่า ฉิ่นเฮียงเหล็งถูกโบยตีจนตายไปแล้ว ?"

อึ้งปวยอี่เห็นความตื่นเต้นจนถึงเช่นนี้ของเล่งจ้วงจี่ ก็ต้องหัวร่อคิกคักอย่างอดกลั้นมิได้ กล่าวสืบต่อไป

"เจ้เจ๊เพียงสันนิษฐานไปตามเหตุการณ์เท่านั้น เพราะมนุษย์อุบาทว์ที่มีสันดานชั่วชาติเช่นซิพังฮุย อาจเพราะความหึงหวงริษยาสุดขีด จนกลายเป็นความแค้นไปก็ได้ และเพื่อแก้แค้นแก่ท่าน ก็ฟาดฉิ่นเฮียงเหล็งจนตายทั้งเป็น..."

เล่งจ้วงจี่ฟังจนเนื้อเต้นตัวสั่น ต้องร้องอุทานไปอย่างลืมตัว

อึ้งปวยอี่หัวร่อเบา ๆ ขึ้นอีกครั้ง กล่าวอย่างมีเจตนาปลอบโยนเล่งจ้วงจี่ขึ้นว่า

"อาจบางที มันยังคงมีความรักฉิ่นเฮียงเหล็งอย่างจริงใจ ที่ว่าโบยตีวันละสามครานั้น เป็นเพียงวาจาที่กล่าวด้วยโทสะก็ได้"

เล่งจ้วงจี่ผงกศีรษะคล้ายดั่งสำนึกขึ้นได้ กล่าวว่า

"ถูกทีเดียว เมื่อตอนอยู่ในค่ายศิลา ฉิ่นเฮียงเหล็งเคยตบหน้ามันด้วยโทสะไปฉาดหนึ่ง มันตอนนั้นก็มิได้ปัดป้องตีโต้เลย"

อึ้งปวยอี่หัวร่อเบา ๆ ความจริงคิดจะบอก 'นั่นตอนนั้นและตอนนี้มิเหมือนกัน' แต่แล้วก็ได้คิดจึงมิกล่าวไป

เล่งจ้วงจี่คิดถึงแต่เรื่องจะเข้าสู่หุบเขาด้วยวิธีการใด จึงมิได้ไปขบคิดการหัวร่อของอึ้งปวยอี่มีความหมายเยี่ยงไร เพียงถามอย่างกังวลใจว่า

"ในความคิดเห็นของเจ้เจ๊ พวกเราเข้าไปในภูเขาเวลาใดจึงจะเหมาะสม ?"

"เจ้เจ๊มีความเห็นว่า โจรเฒ่าและบุตรมาตรฉะมีเปรียบในการตั้งรับให้เราบุกอย่างงมงาย แต่พวกมันมีจิตใจที่ตื่นเต้นจนกระวนกระวายอยู่ทุกเวลาในความกระสับกระส่ายกังวลนี้ ก่อนที่จะพบเห็นทิศทางที่พวกเราบุกเข้าไปใน

ภูเขา พวกมันไม่มีปัญญาจะถือเอาความมีเปรียบนี้ใช้เป็นประโยชน์ได้ พวกเรามิเข้าไปมันก็จะไม่มีวันสงบใจได้เป็นอันขาด"

"ความหมายของเจ้เจ๊มีว่า ค่ำนี้พวกเรามิไป ?"

"ย่อมต้องไป เพียงแต่พวกเราจะต้องเข้าไปในตอนยามห้า ก่อนเวลาฟ้าจะสาง ฉวยโอกาสที่พวกมันเตรียมพร้อมอย่างเคร่งเครียดมาตลอดทั้งคืน โจรเฒ่าและบุตรมันเมื่อรุ่มร้อนจนกระวายจนทุรนทุรายแล้ว เราค่อยเข้าไปในยามนั้น พวกเราพักผ่อนกันตลอดคืน กำลังคึกคักเข้มแข็ง แต่ฝ่ายตรงข้ามที่มิได้หลับนอนทั้งคืน หลงตื่นเต้นจนเคร่งเครียดตลอดเวลาจนกระทั่งเห็นฟ้าใกล้สางก็ผ่อนคลายความระมัดระวัง ต่างจะต้องเข้าใจว่าพวกเราคงมิไปแล้ว..."

เล่งจ้วงจี่ฟังจนเลื่อมใสจับใจ ตบฉาดไปที่ขาอ่อนแล้วร้องชมเชยขึ้นสุดเสียง

อึ้งปวยอี่ชม้ายมองเล่งจ้วงจี่อย่างขบขัน กล่าวว่า

"โง่เขลา เจ้เจ๊ยังมิได้บอกจบคำก็โห่ร้องชมเชยแล้ว"

"เจ้เจ๊โปรดบอกต่อไป"

"เนื่องจากพวกเราปรากฏตัวในเชิงเขาด้านเหนือ โจรเฒ่าและบุตรจะต้องมั่นใจว่าพวกเราบุกเข้าไปในทิศทางด้านหน้า แต่พวกเราอีกสักครู่จะพาลบุกไปทางทิศตะวันตกนั้นเสียเลย"

"เจ้เจ๊ เมื่อตอนกลางวันข้าพเจ้าสำรวจแล้ว ภูเขาทางทิศตะวันตกมีสภาพหวาดเสียวเปี่ยมอันตรายที่สุด"

"เพราะเนื่องจากขรุขระหวาดเสียวยากจะปีนป่าย ฝ่ายตรงข้ามจึงมิใคร่ระวังในทางนั้นเข้มแข็งนัก"

เล่งจ้วงจี่คิดถึงสภาพอันทุรกันดารเปี่ยมอันตรายของเทือกเขาด้านตะวันตกแล้วก็ต้องขมวดคิ้วนิ่วหน้า

อึ้งปวยอี่ชาญฉลาดเพียงไร ด้วยพลังฝีมืออันสูงสุดยอดของเล่งจ้วงจี่จะมีทำเลอันตรายใดที่มิกล้าบุกฝ่าไป ? ยามนั้นเมื่อเห็นสีหน้าบอกความ

ลำบากใจ ยังมิใช่เป็นเพราะกลัวฝีมือนางจะใช้การปืนป่ายมิได้ดอกหรือ ?

เมื่อคิดเช่นนั้น ต้องหัวร่ออย่างปลอดโปร่งใจ กล่าวอย่างคล้ายจริงจังคล้ายสัพยอกขึ้นว่า

"ตี้ตี๋วางใจได้ มิต้องกังวลใจแทนเจ้เจ๊ เจ้เจ๊จะมิให้ท่านอุ้มขึ้นไปเด็ดขาด"

เล่งจ้วงจี่ได้ยินอึ้งปวยอี่กล่าวแทงใจดำก็หน้าแดง แต่จะให้สารภาพอย่างไรเล่า จึงละล่ำละลักกล่าวว่า

"ตี้ตี๋มิได้มีความคิดเห็นเช่นนั้นเด็ดขาด"

อึ้งปวยอี่แย้มยิ้มอย่างมิได้ถือสา กล่าวว่า

"มีก็ดี มิมีก็ดี รีบเก็บข้าวของแล้วพักผ่อนเถิด"

ครั้นแล้วทั้งสองจัดการเก็บเสบียงกรังซุกกลับเข้าไปในถุงข้างอานม้าต่างดึงผ้าห่มออกมาปูบนใบไม้หนา ขัดสมาธิผนึกลมปราณพักผ่อนเรียกกำลังครู่ใหญ่ให้หลัง ทั้งสองต่างเคลิบเคลิ้มเข้าสู่ภวังค์

เล่งจ้วงจี่จินตนาการแจ่มใส โสตประสาทปราดเปรียวจิตใจเยือกเย็นรอบกายมีประกายสีเขียวเรืองจาง ๆ ห่อหุ้มอยู่จนเป็นชั้น

อย่างแช่มช้า ในจิตนาการอันสดใส นอกจากได้ยินเสียงลมหายใจของอึ้งปวยอี่ที่อยู่เบื้องหน้าแล้ว ทางห่างไปอีกประมาณสิบห้าวา ยังมีคนยืนกลั้นลมหายใจอยู่อีกผู้หนึ่ง พร้อมกันนั้นยังได้ยินเสียงหัวใจของฝ่ายตรงข้ามเต้นอยู่อย่างชัดเจนด้วย

เล่งจ้วงจี่ตื่นตกใจยิ่งนัก คนผู้นี้ได้เข้าใกล้ในรัศมียี่สิบวาแล้ว ตนก็ยังมิรู้สึกตัว พลังฝีมือของฝ่ายตรงข้ามจึงเป็นที่แน่ใจได้

พอได้คิดเช่นนั้น ต้องเบิ่งตาโพลงขึ้นด้วยความตื่นตระหนก สายตาอันคมกล้าแวววาวราวสายฟ้า พร้อมกับตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้นว่า

"ผู้ใด !"

เสียงตวาดดังพร้อมกับเหลียวหน้ามองไปตามเสียงผิดสังเกต ก็ต้องงงงันจนตะลึงลาน

เห็นหมู่ไม้ใบหญ้ายังเป็นเช่นเดิม มิมีวี่แววหวั่นไหวไปสักน้อยนิด ทั่วทั้งราวป่ายังคงเงียบเชียบวังเวง ไหนเลยจะมีเงาร่างคนปะปนอยู่ ?

เล่งจ้วงจี่นับว่าตะลึงลานไปแล้วจริง ๆ มีความเชื่อมั่นโสตประสาทของตนยิ่งนัก อย่าว่าแต่ในรัศมีสิบห้าวามีคนบุกเข้ามาใกล้เลย แม้เป็นใบไม้ร่วงหรือบุปผาโรยก็จะได้ยินถนัดชัดเจนยิ่ง

อึ้งปวยอี่ถูกเสียงตวาดกระตุ้นจนต้องสะดุ้งตกใจ ต้องเบิกตาอันสดใสทั้งสองขึ้นถามด้วยความตื่นเต้น

"ท่านพบเห็นมีคนเข้ามา ?"

เล่งจ้วงจี่มาตรแม้นพิศวงสงสัย แต่ยังคงผงกศีรษะอย่างมั่นใจ

อึ้งปวยอี่พอเห็นต้องถามด้วยความตื่นเต้น

"คนอยู่ที่ใด ?"

เล่งจ้วงจี่ถูกถาม อับจนถ้อยคำทันที มิทราบจะตอบอย่างไร เป็นเวลาอึกเนิ่นนานจึงมองไปที่ต้นไม้ใหญ่ที่อยู่ไกลสิบห้าสิบหกวา กล่าวอย่างคลางแคลงสงสัยว่า

"ข้าพเจ้าได้ยินที่หลังต้นไม้ใหญ่มีคนยืนกลั้นหายใจอยู่ผู้หนึ่ง แต่เมื่อลืมตามองก็ไม่เห็นมีวี่แววร่องรอยเลย"

อึ้งปวยอี่ใจเต้นระทึก รีบเบือนสายตามองไปตามต้นไม้ที่ว่า ในรัศมีหลายสิบวานอกจากต้นไม้แล้วไม่มีพุ่มหญ้าใดปรากฏอยู่ คล้ายมิอาจจะมีผู้เร้นกายซ่อนอยู่ที่นั้นได้

พร้อมกันนั้น ด้วยพลังภายในและสายตาของเล่งจ้วงจี่ ช่วงเวลาที่ลืมตามานี้ ฝ่ายตรงข้ามย่อมไม่อาจจะหนีรอดพ้นจากสายตาที่กวาดแลได้ ดังนั้นนางจึงมั่นใจว่าเล่งจ้วงจี่ฟังผิดไปอย่างเด็ดขาด

ขณะขบคิด พลันเห็นเล่งจ้วงจี่ตาเป็นประกายแวบวับดุจสายฟ้า ยังคงจ้องไปที่ต้นไม้ใหญ่ซึ่งอยู่ห่างสิบห้าสิบหกวา ตวาดถามไปว่า

"ยอดคนสารทิศใด โปรดรีบปรากฏตัวมาพบกัน มิเช่นนั้นอย่าได้กล่าวหาว่าข้าพเจ้าเสียมารยาทเลย"

อึ้งปวยอี่เห็นเล่งจ้วงจี่มีท่าทีจริงจังถึงปานนั้น พลอยพิศวงงงงวยไปถามเบา ๆ ด้วยความแตกตื่นสงสัย

"ท่านขณะนี้ยังคงได้ยินเสียงหัวใจเต้นของคนผู้นั้น ?"

เล่งจ้วงจี่สั่นศีรษะกล่าวเสียงหนักแน่น

"ขณะนี้มิได้เดินกำลังย่อมจะไม่อาจได้ยินอีก"

อึ้งปวยอี่พอฟังก็ต้องหัวร่ออย่างลืมตัว กล่าวสัพยอกขึ้นว่า

"ตี้ตี่ที่ประเสริฐของเรา ท่านอย่าไปวุ่นวายใจกับเรื่องช่วยเหลือฉิ่นเฮียง-เหล็ง จนทำให้จิตใจว้าวุ่นสับสน เกิดอุปาทานผิดไปเลย"

เล่งจ้วงจี่หน้าแดงฉานมิทันจะอธิบายแก้ตัว รู้สึกว่าในราวป่าไม่มีเงาร่างใดจะให้เห็นจริง ๆ จึงต้องตะกุกตะกักขึ้น

"เป็นไปได้อย่างไรกัน ข้าพเจ้าได้ยินถนัดชัดเจนเหลือเกิน"

อึ้งปวยอี่ไม่ปรารถนาให้เล่งตี้ตี่ที่รักต้องอับอายใจ จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ท่านรีบสงบใจให้เยือกเย็นไว้ ลองฟังอีกสักครา เจ้เจ๊ก็จะช่วยท่านฟังดู"

กล่าวแล้วเป็นผู้พริ้มตาหลับลงก่อน ด้วยจุดประสงค์ให้เล่งจ้วงจี่รีบสงบจิตใจให้เยือกเย็นไว้ ในความเห็นของนาง ย่อมมิยอมเชื่อถือว่ามีผู้บุกรุกเข้ามารัศมีสิบห้าวาโดยนางมิทราบได้

นางรู้ดีว่ามีพลังฝีมือที่ด้อยกว่าเล่งจ้วงจี่ห่างไกลนัก แต่ในรัศมียี่สิบวาหากแม้นมีคนหลบตัวซุกซ่อนอยู่ นางยังเชื่อมั่นว่าสามารถสังเกตออกได้ ดังนั้นจึงแน่ใจว่า เนื่องจากเล่งจ้วงจี่มีเรื่องรบกวนจิตใจมากมายหลายหลากจึงเกิดอุปาทานฟังผิดไป

เล่งจ้วงจี่เห็นอึ้งปวยอี่พริ้มตาลงแล้ว ตนก็มิได้เห็นเงาของฝ่ายตรงข้ามด้วย จึงจำต้องพริ้มตาผนึกลมปราณอีกครา แต่ครั้งนี้ได้ลอบระมัดระวังอย่างจดจ่อ

แช่มช้าทีละน้อย เล่งจ้วงจี่ได้ยินเสียงหัวใจของคนผู้นั้นเต้นอีกแล้ว และครานี้ยังเต้นถี่เร็วรุนแรงกว่าครั้งแรกมากมายนัก คล้ายดั่งเกิดความ

พลุ่งพล่านอย่างยิ่ง และที่ของคนผู้นั้นยังคงอยู่ในที่เดิม

เล่งจ้วงจี่ลอบแค่นหัวร่ออยู่ในใจ ลอบปรือตาขวาขึ้นเล็กน้อย ชำเลืองไปต้องงงงันอีกครา ต้นไม้ทั้งหลายแหล่นั้นยังคงไม่มีเงาคนซุกซ่อนอยู่เลย

เพิ่งพิจารณาโดยละเอียด หลังต้นไม้ใหญ่ในระยะสิบห้าสิบหกนั้นมาตรแม้นจะสูงใหญ่เพียงพอ แต่หลังต้นไม้ย่อมไม่อาจซ่อนเร้นคนอยู่โดยตนมิพบเห็นร่องรอยได้

แล้วได้คิดจิตใจก็ระทึกถี่เร็วจนต้องร้องขึ้นด้วยความตื่นตระหนก

“หรือในโพรงต้นไม้จะมีงูมหึมาซุกซ่อนอยู่ ? !”

ความคิดพอเกิดขึ้นก็ตื่นตกใจ แขนขวารีบเกร็งพลังแผ่พุ่งไว้ ลอบท่องเคล็ดงื่อขี่ปวยเกี่ยม (ลมปราณบังคับกระบี่บิน) ของอสูรกระบี่ที่ยังไม่เสร็จสมบูรณ์ คว้าด้ามกระบี่ไว้ได้ก็ตวาดไปสุดเสียง

เสียงตวาดดังพร้อมกับกระชากกระบี่ออกจากฝักดังเปรื่องใหญ่ เสียงกังวานสดใสพร้อมกับประกายเจิดจ้าบาดตา พุ่งวาบมาดุจเป็นสายฟ้า ผสานเสียงครืนครั่นดั่งฟ้าร้อง พุ่งไปยังต้นไม้ใหญ่ที่ห่างไกลสิบหกวาในพริบตา

ช่วงเวลานั้น ประกายเจิดจ้าส่องสว่างทั่วไปทั้งราวป่า กิ่งใบค่าคบของต้นไม้สั่นไหวทั้งที่ปราศจากลมโชย ประกายสายฟ้าพบต้นไม้ก็ผ่านไปดุจดั่งเป็นดินโคลน วูบเดียวก็หายวับ

อึ้งปวยอี่ตื่นตระหนกจนเบิ่งตามอง ประกายสายฟ้าพุ่งวูบวาบสร้างความแตกตื่นแก่นางจนกรีดร้อง รีบกระโดดขึ้นจากพื้น ยืนตะลึงลานไปทันที

เงาขาวพุ่งวาบมา เล่งจ้วงจี่ได้โถมไปยังใต้ต้นไม้ใหญ่ที่อยู่ห่างไปสิบกว่าวานั้นแล้ว

อึ้งปวยอี่พอระงับใจได้ก็รีบโถมกายตามติดไปที่ข้างหลังเล่งจ้วงจี่

ทั้งสองมาถึงหน้าต้นไม้ ต่างได้กลิ่นหอมรวยรินที่ซาบซ่านใจ คล้ายเป็นกลิ่นกล้วยไม้อันทรงค่า

อึ้งปวยอี่จิตใจเคลิบเคลิ้ม พลันตื่นตระหนกจนร้องโพล่งไป

“อา...กลิ่นหอมของเครื่องประทิ่นผิวสตรี !”

เล่งจ้วงจี่หน้าซีดขาว หน้าผากมีเหงื่อซึมออกมาเป็นเส้นสาย ได้ยินเสียงร้องด้วยความตื่นตระหนกของอึ้งปวยอี่แล้วก็รีบผงกศีรษะรับคำ เนื่องจากเล่งจ้วงจี่ก็สังเกตรู้ว่า กลิ่นหอมจาง ๆ นี้มีความคุ้นเคยอยู่บ้าง เพียงช่วงเวลาสั้นไม่อาจจะมั่นใจว่าเคยได้ดมมาจากที่ใด

ทันใดนั้น...

เสียงไม้แตกได้ดังอยู่เพียะพะ จากนั้นต้นไม้สูงกว่าระดับพื้นหกเชียะได้แตกเป็นรอยช้า ๆ

เล่งจ้วงจี่ตื่นตระหนกและรู้ตัวได้ในบัดดล ต้องรีบร้องโพล่งไปโดยหวั่นไหว

“เจ้เจ๊ รีบถอย...”

คำ ‘ถอย’ หลุดจากปาก มือขวาคว้าข้อมืออึ้งปวยอี่ได้ก็พากันกระโดดถอยไปหลายวาทันที

เสียงระเบิดได้ดังสนั่นหวั่นไหว ต้นไม้ใหญ่จำนวนสิบกว่าต้นต่างถูกประกายกระบี่ฟันขาดกลาง ใบหนาที่แผ่กว้างไพศาล ล้มลงมาพร้อมกับเสียงฝ่าอากาศดังครืนครั่น โค่นลงโถมทับใส่พื้นแผ่นดิน

เสียงระเบิดเกิดขึ้นติดต่อตามกันไม่หยุดยั้ง กิ่งใบหักกระจัดกระจายฝุ่นละอองปลิวคละคลุ้งหนาทึบ ต้นไม้ใหญ่ทั้งสิบกว่าต้นได้ล้มติดตามกันลงมาจนเสียงดังอยู่เนิ่นนานก็มิได้ซาไป

อาชาดำปลอดและขาวโพลงที่ยืนอยู่ห่างไกลต่างตื่นตกใจจนยืดคอแผดร้องเสียงยาวน่าหวั่นไหว

เล่งจ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่ต่างตื่นตะลึง มองดูต้นไม้ใหญ่ที่ล้มติดตามกันลงมาพร้อมกับฝุ่นละอองที่หนาคละคลุ้ง เห็นต้นไม้ใหญ่ที่สะบัดกิ่งใบจนสั่นสะท้านคล้ายเป็นอสูรร้ายภายใต้ฝุ่นละอองหนา เป็นอานุภาพอันน่าตระหนกตกใจยิ่ง

บนศิลาประหลาดอันสูงใหญ่ที่อยู่ห่างไกลประมาณสามสิบวา ไข่มุกแดงฉานปลายพู่ด้ามกระบี่เกียงฮั่นเกี่ยม ยังคงส่งประกายอยู่แวววาว

แต่ทว่าเล่งจ้วงจี่ครานี้กลับไม่มีเวลาจะไปเก็บกระบี่คืน เนื่องจากกำลังทุ่มเทสมาธิจิตใจ ทบทวนขบคิดดูว่าเคยไปได้กลิ่นกล้วยไม้จาง ๆ จากร่างของสตรีนางใดมาบ้าง ?

ขณะเวลานั้น หลังต้นไม้ใหญ่ซึ่งไกลประมาณสิบหกสิบเจ็ดวาทางด้านซ้ายมือ พลันมีเสียงทอดถอนใจอย่างสลดรันทดของสตรีนางหนึ่งดังแว่วมา

เล่งจ้วงจี่ตื่นตกใจจนขวัญเสีย ต้องตวาดโพล่งออกไปอย่างลืมตัว

"ผู้ใดกัน !"

แต่ทว่าแมกไม้ยังคงเป็นดั่งเดิม ฝุ่นละอองยังคงคละคลุ้ง กิ่งใบที่ล้มอยู่กับพื้นยังคงสั่นไหวอยู่เล็กน้อย ไหนเลยจะมีเงาร่างผู้คนปะปนอยู่ !

เล่งจ้วงจี่แลดูสภาพนี้แล้วก็ตื่นตกใจอย่างยิ่งจริง ๆ จนต้องเหลียวมองไปทางอึ้งปวยอี่ด้วยความตระหนกคลางแคลง

เห็นอึ้งปวยอี่หน้าขาวซีด ริมฝีปากสั่นระริก ตาทั้งสองเบิ่งจนกลมกว้าง จับจ้องไปทางต้นไม้ใหญ่ที่อยู่ห่างไปสิบห้าสิบหกวาด้วยความแตกตื่น

เล่งจ้วงจี่มั่นใจว่า อึ้งปวยอี่มิเพียงได้ยินเสียงถอนหายใจเท่านั้น ยังจะต้องได้เห็นสิ่งผิดปรกติอย่างใดอีก จึงถามด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"เจ้เจ๊ ได้เห็นคนผู้นั้นแล้วกระมัง ?"

อึ้งปวยอี่ผงกศีรษะถี่ ๆ ด้วยความตระหนกจนขวัญหาย ส่งเสียงสั่นสะท้านกล่าวว่า

"เราคล้ายดั่งได้เห็นร่างอันแน่งน้อย ผมยาวสยายประบ่า พลิ้วละลิ่วไปดุจเป็นเงาหลอนตา"

เล่งจ้วงจี่ขมวดคิ้วนิ่วหน้า พลอยต้องอุทานด้วยความตื่นเต้นตกใจเกร็งกำลังเพ่งสายตามองจ้องไปทางเบื้องหน้า ไหนเลยจะมีเงาร่างที่พลิ้วละลิ่วดั่งเป็นภาพหลอนตา ? !

สีหน้าท่าทีอึ้งปวยอี่ยังคงมิได้คลายความตระหนกตกใจเลย นางยังคงส่งเสียงสะท้านด้วยความหวาดหวั่นสืบต่อไป

"ตี้ตี่ น่ากลัวเป็นภูตผี ? !"

เล่งจ้วงจี่พอได้ฟังก็ตัวสั่นสะท้านจนขนลุกเกรียว ร้องโพล่งไปด้วยความตื่นตระหนก แล้วยืนตะลึงลานไปทันที

อึ้งปวยอี่ยกมืออันสั่นเทาชี้ไปที่ต้นไม้ใหญ่ซึ่งอยู่ห่างสิบห้าสิบหกวา กล่าวสืบต่อไปด้วยเสียงสั่นสะท้านว่า

"เราเห็นเงาร่างที่แน่งน้อยสายนั้นเลือนรางจนยากจะพบเห็น คล้ายดั่งลอยไปที่หลังต้นไม้นั้นดุจดั่งหมอกควันถูกลมโชย"

เล่งจ้วงจี่มองดท่าทีของอึ้งปวยอี่ ฟังคำบอกเล่าของนางก็ต้องลอบตระหนกตกใจไม่น้อย เพราะมาตรแม้นมีพลังฝีมืออันสูงล้ำสุดยอด แต่กับพวกภูตผีปิศาจนั้นยังคงไม่เกิดประโยชน์ใดขึ้นได้

เมื่อครูเล่งจ้วงจี่ได้ใช้วิชางื่อขี่ปวยเกี่ยมที่ยังฝึกปรือไม่ถึงชั้นสมบูรณ์ไปก็เป็นประจักษ์พยานได้ เพราะในพริบตาที่ประกายกระบี่พุ่งวาบดุจดั่งสายฟ้าถึงกับไม่อาจทำร้ายฝ่ายตรงข้ามได้ จากนี้เป็นที่ยืนยันแน่แก่ใจ ว่าคนกับปิศาจย่อมไม่ละม้ายเหมือนกัน

เล่งจ้วงจี่ยืนงงงันจนเชื่องซึม สายตาจับจ้องมองดูต้นไม้ใหญ่ด้วยความตื่นเต้นกระวนกระวาย และอดมิได้ต้องพลอยคิดไปถึงภูตผีปิศาจบ้าง

มีแต่ภูตผีปิศาจจึงจะไร้ร่องรอยสสาร มีแต่เงาลอยละล่องในอากาศเท่านั้น

เมื่อครั้งยังเยาว์วัย มักเคยได้ฟังพวกหญิงรับใช้เล่านิทานที่เกี่ยวกับภูตผีปิศาจให้ฟัง และมักจะบอกพวกภูตผีมีหน้าตาน่าเกลียดน่ากลัว บ้างตาลึกกลวงเขี้ยวยาวลิ้นห้อย บ้างก็หน้าเขียวหน้าแดง หรือมีแสงออกจากตัว

มีบ้างบอกว่า คนหากเผชิญกับภูตผีวิญญาณ ชีวิตมันก็จะต้องร่อแร่อยู่ในเวลาไม่ทันข้ามคืน

พอได้คิดถึงตอนนี้ เล่งจ้วงจี่อดมิได้ต้องเหลือบแลไปในป่าทึบด้วยความหวั่นไหว พบเห็นทั่วทั้งราวป่าพลันกลายเป็นวิเวกวังเวงจนยะเยียบจับใจ เงาไม้ที่แกว่งไกวตามสายลม ก็คล้ายเป็นเงาภูตผีปิศาจอันกำลังกางแขนทำท่าจะโถมมา ยิ่งทำให้เกิดความหวั่นไหวจนสยิวกายขึ้นด้วยความหนาวเหน็บ

ช่วงพริบตานี้ เล่งจ้วงจี่พลอยหวนคิดถึงเรื่องที่จะบุกเข้าสู่ภูเขาในยามห้า ขณะนี้เมื่อพบภูตผี อาจบางทีการบุกภูเขาหยกซัวในตอนใกล้สางเห็นทีต้องเสียชีวิตอยู่ในกลไกกับดักอันซับซ้อนก็ได้

เมื่อคิดถึงเรื่องตาย ขวัญกลับแกร่งกร้าวขึ้นมา หากแม้นค่ำนี้ตายไปจริง วิญญาณของตนก็มิใช่กลายเป็นผีไปด้วยดอกหรือ ในเมื่อทั้งสองฝ่ายต่างเป็นภูตผีไยต้องเกรงกลัวกันไปอีกเล่า ?

เมื่อได้คิดเช่นนี้ จิตใจที่หวั่นไหวจนตึงเครียดก็สงบลงได้ในบัดดล

จากจิตใจที่เยือกเย็นสงบ พลันนึกถึงวาจาของคนโบราณ... 'ภูตผีกลัวคนดุร้าย'

พอคิดได้เช่นนั้น คิ้วทั้งสองพลันเลิกสูง จ้องมองอึ้งปวยอี่ที่ยังหวาด-หวั่นพรั่นพรึง แล้วถามเสียงหนัก ๆ ขึ้น

"เจ้าเจ๊เห็นปิศาจซ่อนอยู่หลังต้นไม้นั้นกระมัง ?"

อึ้งปวยอี่ยังคงใช้มือที่สั่นเทาชี้ไปแล้วกล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"ต้นที่สาม"

เล่งจ้วงจี่พอฟังพลันเกร็งพลังแผ่ไปทั้งร่าง จนสองฝ่ามือมีประกายแวววับ จับตาที่เป็นประกายเรืองรองมองไปทางต้นที่สามของหมู่ไม้ซึ่งไกลสิบกว่าวา ย่างเท้าก้าวไปอย่างแช่มช้า

ในยุคสมัยนั้น จะเป็นบุรุษสตรี เฒ่าชราหรือทารก ต่างเชื่อมั่นว่าในโลกยังมีภูตผีปิศาจอยู่ อึ้งปวยอี่ก็ย่อมมิได้อยู่เหนือกฎเกณฑ์นี้ นางพอเห็นเล่งจ้วงจี่เดินไปยังต้นไม้ใหญ่ ต้องร้องเสียงแหบแห้งถามไป

"ตี้ตี่ ท่านคิดจะทำอะไร ?"

เล่งจ้วงจี่มิสนใจ ควงฝ่ามือที่แดงฉานปานเหล็กเผาไฟมุ่งหน้าไปยังต้นไม้ใหญ่ที่สามไม่หยุดยั้ง

ขณะเดินอยู่นั้น พลันเห็นอึ้งปวยอี่ที่อยู่ด้านหลังกรีดร้องเสียงแหลมเล็กขึ้นว่า

"อา...หนีไปแล้ว !"

เล่งจ้วงจี่พอฟังขนลุกชี้ชันไปทั่วร่างทันที สั่นสยิวด้วยความหนาวเหน็บแล้ว พลันตวาดก้องสุดเสียงสะบัดฝ่ามือขวาฟาดโครมไปจนสุดแรง

ประกายสีแดงพุ่งวาบพร้อมกับเสียงระเบิดขึ้นโครมใหญ่ กรวดหินดินทรายกระจายรอบข้าง กิ่งไม้ใบหญ้ากระเด็นเซ็นซ่าน ฝุ่นละอองคละคลุ้งจนเลือนรางสลัวตา

แต่ทว่ากลิ่นหอมจาง ๆ ที่รวยรินคล้ายกล้วยไม้ยังละล่องอยู่ในอากาศระเหยมาไม่จางหายไปเลย

เล่งจ้วงจี่เหม่อมองด้วยความตะลึงลานอีกครู่ใหญ่ มือทั้งสองกำไว้จนแนบแน่น ใจกลางฝ่ามือเปียกชุ่มดั่งถูกน้ำราด มิทราบมีเหงื่อยะเยียบไหลมาตั้งแต่เมื่อใด

อึ้งปวยอี่ยกมือปิดหน้าแนบแน่น ลอบร่ำไห้สะอึกสะอื้น

เล่งจ้วงจี่พอระงับใจได้รีบหันกายเดินกลับมา

อึ้งปวยอี่มิอาจจะอดกลั้นอย่างไรได้อีกแล้ว นางร้องไห้โฮสุดเสียงแล้วโถมเข้าไปในอ้อมอกเล่งจ้วงจี่ พร้อมกันนั้นร่ำไห้รำพันขึ้นอย่างสิ้นหวัง

"ตี้ตี่ เราสองเห็นทีจะต้องจากกันชั่วนิรันดรแล้ว..."

เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่านางหมายถึงเมื่อเห็นภูตผี ก็ต้องตายจากกันไปในค่ำคืนนี้ แต่ยังคงแสร้งถามอย่างมิเข้าใจ

"เพราะเหตุใด ?"

อึ้งปวยอี่เห็นเล่งจ้วงจี่เป็นญาติสนิทเพียงคนเดียวที่ใกล้จะตายจากกัน ดังนั้นสองแขนจึงโอบรัดแนบแน่นกว่าเดิม พร้อมกับพร่ำรำพันว่า

"เจ้เจ๊ได้เห็นภูตผีเข้าแล้ว ส่วนท่านมิได้เห็น มิใช่บ่งชี้ว่าเราสมควรตายดอกหรือ ?"

เล่งจ้วงจี่เองก็รู้สึกประหลาดใจ เหตุไฉนอึ้งปวยอี่สามารถเห็นเงาภูตผีที่เลือนรางละลิ่ว ส่วนตนซึ่งมีพลังฝีมือสูงล้ำกว่านางมากมาย กลับแลหาไม่เห็นเล่า ? หรือว่าอึ้งปวยอี่ในค่ำนี้ จะต้องมาตายบนภูเขาหยกซัวไปจริง ?

พอได้คิดเช่นนั้น สองตาก็เหลือบไปทางด้านหลังต้นไม้ใหญ่ทางรอบ

ข้างอย่างลืมตัว ในส่วนลึกของราวป่ามืดมิดสนิททั่ว ยังคงยะเยียบวังเวงดุจดั่งเดิม แม้กระทั่งอาชาพ่วงพีทั้งสองก็ชูคอหูตั้งตาเป็นประกาย

เล่งจ้วงจี่มองไปรอบ ๆ ยังคงรู้สึกหวั่นไหวจนขนลุกเกรียว คนกับภูตผีจะอย่างไรก็อยู่ห่างกันคนละโลก ดังนั้นเล่งจ้วงจี่อดมิได้ต้องบีบมืออึ้งปวยอี่ไว้จนแนบแน่น ถามเสียงแผ่วเบาว่า

"เจ้เจ๊ ที่ท่านเห็นนั้นเป็นปิศาจสตรี หรือว่าเป็นปิศาจบุรุษ ?"

อึ้งปวยอี่ซุกกายในอ้อมอกเล่งจ้วงจี่ รู้สึกว่าปลอดภัยมากมายขึ้นแล้ว นางแนบหน้าอยู่ที่ทรวงอกเล่งจ้วงจี่ ได้ยินเสียงหัวใจของเล่งจ้วงจี่เต้นอยู่อย่างถนัดชัดเจน นางกล่าวอย่างหวั่นไหวขึ้นว่า

"เป็นปิศาจสตรี..."

เล่งจ้วงจี่ใจหายวาบ ร้องโพล่งออกไป

"ปิศาจสตรี ?"

อึ้งปวยอี่แนบหน้าอยู่กับอกเล่งจ้วงจี่ นางยังผงกศีรษะกล่าวสืบต่อไป

"ปิศาจสตรีร่างแน่งน้อย ผมยาวสยายจนถึงเอว..."

เล่งจ้วงจี่ฉุกใจได้คิด ต้องสอดถามอย่างลืมตัว

"ท่านแลเห็นไปในทิศทางใด ?"

อึ้งปวยอี่ขบคิดชั่วขณะ คล้ายดั่งจะทบทวนดูว่าทิศทางที่ปิศาจสตรีหนีไปทางใด จึงกล่าวอย่างลังเลใจว่า

"เงาร่างของนางเลือนรางคล้ายอุปาทาน ละลิ่วพลิ้วไปประหนึ่งไม่มีน้ำหนัก ดุจดั่งเป็นดวงดาวบนท้องฟ้า และก็คล้ายเป็นควันอันบางเบา ดูราวจะไปทิศทางหยกซัว"

เล่งจ้วงจี่สั่นสะท้าน ร้องโพล่งออกไปอย่างลืมตัว

"หยกซัว !"

กล่าวแล้วทอดตาจ้องมองไปทางทิศใต้ ความคิดได้พาดพิงไปถึงดรุณีน้อยอีกนางหนึ่งอย่างลืมตัว จนทำให้ตะกุกตะกักว่า

"หรือฉิ่นเฮียงเหล็งตายไปแล้วจริง ๆ วิญญาณนางจึงมาสำแดงบอกลางให้"

อี้งปวยอี่ก็คล้ายถูกเล่งจ้วงจี่สะกิดเตือนให้รู้สึก นางรีบเงยหน้าละล่ำละลักด้วยความหวาดหวั่น

"ต้องเป็นนางแน่ ! ต้องเป็นฉิ่นโกวเนี้ยเด็ดขาด !"

เล่งจ้วงจี่พอฟังโทสะพลันฮือโหมสุดระงับ ความหวาดหวั่นที่ยังหลงเหลืออยู่ในใจพลอยปลาสนาการไปหมดสิ้น คิดถึงฉิ่นเฮียงเหล็งที่ถูกซิพังฮุยโบยตีจนตายทั้งเป็น ต้องขบเขี้ยวเคี้ยวฟันคำรามขึ้นว่า

"ขณะนี้เมื่อนางมาสำแดงวิญญาณให้เห็น จะต้องเป็นการชักนำให้พวกเรารีบมุ่งหน้าไป หากแม้นมีเจตนาร้าย จะต้องกลับกลายเป็นภูตผีลักษณะน่าเกลียดน่ากลัวมาขู่ให้พวกเราตกใจ ไยต้องมาปล่อยกลิ่นหอมระเหยให้ลดน้อยความยะเยียบวังเวงของวิญญาณไปด้วยเล่า ?"

มาตรแม้นเป็นวาจาที่เหลวไหลไร้หลักเกณฑ์ทั้งเรื่อง แต่อี้งปวยอี่ก็ยังฟังจนเลื่อมใสนับถือทุกถ้อยคำ ดังนั้นพลอยลดความหวาดหวั่นลงไปมากมาย จึงถามอย่างสงสัยใจว่า

"ท่านว่าฉิ่นเฮียงเหล็งโกวเนี้ยนั้นมีร่างสูงเท่าใด อ้อนแอ้นแน่งน้อยใช่หรือไม่ ? และนางนิยมใช้กลิ่นหอมจาง ๆ ที่คล้ายกล้วยไม้หรือไม่ ?"

เล่งจ้วงจี่ขมวดคิ้วขบคิดเป็นเวลาเนิ่นนาน จึงกล่าวอย่างลังเลใจ

"ร่างจะสูงเท่าใด ข้าพเจ้ามิเคยไปเทียบมา คล้ายดั่งจะใกล้เคียงกับเจ้เจี๊..."

กล่าวแล้วก้มหน้าลงมองอี้งปวยอี่ที่ยังคงโอบรัดตนอย่างแนบแน่น

อี้งปวยอี่พลันสะดุ้งรู้สึกตัว เป็นครั้งแรกที่อับอายจนหน้าแดงฉานตัวร้อนผะผ่าว รีบคลายมือออกไปในบัดดล แต่อย่างไรนางก็เป็นสตรีที่ผ่านการสมรสมาแล้ว ย่อมมีความหนักแน่นมากกว่า เพื่อเป็นการกลบเกลื่อนแก้ขวยก็รีบถามขึ้นอีกคำ

"นางนิยมชมชอบใช้ฝุ่นหอมที่มีกลิ่นจาง ๆ คล้ายกล้วยไม้หรือไม่ ?"

จิตใจของเล่งจ้วงจี่ก็คืนกลับจากความเคลิบเคลิ้มสู่สภาพปรกติ เห็นท่าทีที่กระดากกระเดื่องของอี้งปวยอี่แล้วก็ต้องหน้าแดงฉานไปอีกคน สั่น

ศีรษะตะกุกตะกักขึ้น

"ข้าพเจ้ามิได้สนใจสังเกต จึงไม่อาจจะทราบได้ อาจบางทีเป็นกลิ่นนี้..."

"ในเมื่อฉิ่นโกวเนี้ยมากระตุ้นพวกเราไป นางย่อมจะคอยปกปักพิทักษ์พวกเราอยู่ในความมืด"

"เจ้เจ๊หมายความว่า พวกเราควรไปในบัดนี้เลย !"

อึ้งปวยอี่ยกแขนเสื้อขึ้นซับหยาดน้ำตาที่ยังมิแห้ง ผงกศีรษะอย่างเด็ดเดี่ยว

ดังนั้นเอง ทั้งสองจึงกระโดดไปบนศิลาประหลาดซึ่งไกลจากที่หลายวา เพ่งตามองดู เกียงฮั่นเกี่ยมเหลือเพียงด้ามโผล่อยู่นอกศิลาเท่านั้น ตัวกระบี่ได้จมหายไปในเนื้อศิลาหมดสิ้น

อึ้งปวยอี่มองจนใจสั่นหวั่นไหว คิดถึงสาเหตุของสายฟ้าแลบเมื่อครู่นี้ได้ ต้องถามด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"ที่ตี๋ตี่เมื่อครู่ใช้นั้น คือวิชางื่อขี่ปวยเกี่ยมกระมัง ?"

เล่งจ้วงจี่ผงกศีรษะรับคำ เกร็งลมปราณภายในยื่นมือไปดึงกระบี่ออกมา เพ่งพิจารณาโดยละเอียด เห็นประกายแวววาวไปทั่วทั้งตัวกระบี่ ไม่มีรอยบิ่นหรือบุบสลายใด ๆ จึงสอดกลับเข้าไปในฝักเงินด้วยความปลาบปลื้มปีติ พร้อมกันนั้นยิ้มแล้วกล่าวอย่างเสียใจว่า

"กล่าวแล้วละอายใจยิ่ง ผู้น้องจวบจนวันนี้ ยังมิได้ปฏิบัติตนสมปณิธานของผู้อาวุโสอสูรกระบี่ จึงไม่อาจค้นคว้าแก่นวิชาบังคับกระบี่ด้วยลมปราณให้สำเร็จ..."

กล่าวแล้วทั้งสองพากันเดินไปยังที่ม้าคู่ขา อึ้งปวยอี่ก้มหน้าขบคิดตลอดเวลา เมื่อมาถึงหน้าม้าก็จูงบังเหียนแล้วเงยขึ้นกล่าวคล้ายดั่งจะเข้าใจว่า

"เมื่อก่อนที่ตอนเจ้เจ๊ฝึกปรือกระบี่ เคยได้ฟังอาจารย์อบรมสั่งสอนว่าเพลงกระบี่เมื่อบรรลุถึงจุดสุดยอด คือการบังคับกระบี่บินด้วยลมปราณ เมื่อฝึกปรือถึงขั้นนี้แล้ว สามารถทำอันตรายคนได้ในระยะหนึ่งร้อยลี้ มีความรวดเร็วยิ่งกว่าสายฟ้าแลบ อาจารย์บอกว่าจะคิดฝึกปรือถึงขั้นสูงสุดยอดเยี่ยง

นั้น หากไม่อาจตีความจนซึ้งกระจ่างในหลักอันเร้นลับของจิตใจจินตนาการกระบี่ รวมผนึกสามเป็นหนึ่ง ก็มิอาจที่จะสำเร็จเสร็จสม"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็ได้คิด จินตนาการพลันแจ่มใสไปในบัดดล ใคร่ครวญวาจาที่อึ้งปวยอี่บอกมาโดยละเอียด คล้ายดั่งได้ประโยชน์ใดขึ้นมาบ้าง แต่ก็คล้ายปราศจากประโยชน์ใด ๆ เล่งจ้วงจี่รู้สึกว่า มันเป็นหลักวิชาที่จะรู้สึกสำนึกแก่ใจโดยมิอาจที่จะเอ่ยอธิบายเป็นถ้อยร้อยวาจาได้ ดังนั้นจึงฉุดบังเหียนม้าดำปลอดยืนเชื่องซึมงงงัน จนเป็นเวลาเนิ่นนานก็มิได้ว่ากล่าวกระไร

อึ้งปวยอี่รู้ดีว่าเล่งจ้วงจี่ได้รับการชี้แนะแนวทางจนเริ่มตื่นตัว อาจบางทีในช่วงเวลานี้จะสามารถใคร่ครวญซึ้งถึงหลักอันลึกล้ำของวิชางื่อขี่ปวยเกี่ยมมาก็ได้

อีกเนิ่นนานให้หลัง เล่งจ้วงจี่พลันสั่นศีรษะฝืนหัวร่อ กล่าวรำพึงกับตนเองว่า

"ลึกซึ้งเกินไปจริง ๆ"

อึ้งปวยอี่รีบปลุกปลอบใจขึ้นในบัดดล

"แน่นอน นี่ย่อมมิใช่เป็นวิชาที่จะคลี่คลายเข้าใจในเวลาชั่วครู่ชั่วยาม จำเป็นจะต้องผ่านการขบคิดค้นคว้าเป็นเวลานาน จึงจะซึ้งถึงแนวทางอันถูกต้องของมันได้"

เล่งจ้วงจี่ผงกศีรษะอย่างเลื่อมใสนับถือ ทั้งสองกระโดดขึ้นบนหลังม้าลัดเลาะไปตามชายป่ามุ่งหน้าสู่เทือกเขาตะวันตกของหยกซัว อาซาดำปลอดและขาวโพลงก็แสนรู้ยิ่งนัก มันพากันเหยาะย่างโดยมิส่งเสียงร้องขึ้นเลย

ราตรีมืดมิดดั่งเป็นม่านดำ ที่แท้จันทร์ข้างแรมอันเลือนรางยามนี้ก็ถูกเมฆดำบดบังไปแล้ว

หยกซัวที่ขรุขระทุรกันดารเปี่ยมอันตราย ในวิกาลที่มืดมนอนธการตระหง่านง้ำอยู่ทางทิศใต้ ดูตะคุ่มดุจดั่งเป็นสัตว์ดึกดำบรรพ์ จังก้าหมายคร่าคนกินเป็นอาหาร

บนภูเขามืดมิดเงียบสนิทดุจดั่งไร้สิ่งที่มีชีวิต มองมิเห็นโคมใด ๆ แม้

แต่ดวงเดียว ยิ่งทำให้คนรู้สึกซึ้งถึงความยะเยียบวังเวงน่าหวาดกลัว ลึกลับซับซ้อนน่าหวั่นไหว

เล่งจ้วงจี่มองดูเงาทะมึนของหยกซัวแล้ว ความคิดอันเคลิบเคลิ้มถึงแต่เคล็ดกระบี่ พลันตื่นตัวขึ้นสู่สภาพความเป็นจริง นึกถึงเรื่องวิญญาณฉิ่นเฮียงเหล็งมาสำแดงเมื่อครู่ เพลิงโทสะในอกก็ลุกฮือโหมขึ้นอีกครา

ทั้งสองอ้อมไปทางเชิงเขาตะวันตก เงาดำเป็นตะคุ่ม ๆ อยู่กลุ่มก้อนล้วนเป็นศิลาประหลาด ที่บ้างสูงร่วมยี่สิบเชียะ บ้างเตี้ยสามสี่เชียะ ในระหว่างซอกหินผามีหญ้าคาสูงท่วมเข่า พลิ้วไปตามสายลมจนเสียงซู่ซ่าอยู่เบา ๆ

เล่งจ้วงจี่ลงจากหลังม้าก่อน ผูกบังเหียนไว้ที่อานอย่างแน่นหนาเรียบร้อย

อึ้งปวยอี่มองดูเงาขุนเขาที่มืดทะมึน กล่าวเบา ๆ ด้วยความมึนงงสงสัย

"ทั่วทั้งภูเขาเงียบวังเวงราวกับตายสิ้น มืดมิดสนิททั่ว โจรเฒ่ามันกำลังเล่นลวดลายอันใดแน่"

ขณะกล่าวก็ผูกบังเหียนไว้กับอานจนแน่นหนา พลิ้วละลิ่วลงจากหลังม้ามา

เล่งจ้วงจี่เลิกคิ้วกล่าวอย่างขุ่นเคืองใจว่า

"ผู้น้องในค่ำนี้ตกลงใจจะทำลายรังชั่วร้ายแห่งนี้ให้ยับเยิน ลงโทษทัณฑ์โจรเฒ่าให้ถนัดมือสักครั้ง"

กล่าวแล้วเหลียวหน้ามองมาทางอึ้งปวยอี่ เอ่ยสืบต่อด้วยความกังวลสนใจ

"เจ้เจ๊ติดตามอยู่ด้านหลังข้าพเจ้า อย่าเข้าให้กระชั้นชิดนัก เพื่อระวังเมื่อเผชิญกับอันตรายแล้วจะไม่มีทางต้านทานป้องกันทัน"

มิคาดว่าอึ้งปวยอี่กลับสะบัดเสียงอย่างดื้อรั้นขึ้นในทันที

"ไม่ ! เจ้เจ๊จะบุกเคียงไหล่กับท่าน ท่านไฉนไม่ยินยอมเชื่อถือพลังฝีมือของเจ้เจ๊เสียเลย ?"

เล่งจ้วงจี่เห็นอึ้งปวยอี่กล่าวเช่นนั้น ก็ย่อมมิอาจยืนกรานต่อไปได้ เพียง

อธิบายขึ้นว่า

"ผู้น้องไม่มีความคิดเช่นนั้น..."

"ขณะนี้มิใช่เป็นเวลามาอธิบาย เดินทางเถิด"

กล่าวแล้วขยับกระบี่ที่หลังเบา ๆ มุ่งหน้านำทางออกไปทันที สร้างความตกใจแก่เล่งจ้วงจี่ยิ่งนัก เพราะกลัวนางจะพลาดพลั้ง จึงต้องรีบไล่ติดตามไปวิ่งเคียงข้างกายนาง

ทั้งสองต่างใช้วิชาตัวเบาอันแคล่วคล่องปราดเปรียว วิ่งลัดเลาะดุจดั่งเป็นกระต่ายป่า ว่องไวดุจกับสายฟ้า มุ่งหน้าไปยังยอดเขาอันสูงสุดทางเบื้องหน้า

เล่งจ้วงจี่กลัวตามหลังก้อนหินจะมีคนลอบจู่โจมทำร้ายอึ้งปวยอี่ ส่วนอึ้งปวยอี่ก็กลัวจะมีหน่วยซุ่มคอยลอบทำร้ายเล่งจ้วงจี่ ดังนั้นทั้งสองจึงต่างเกร็งพลังขึ้นทั่วตัวจนเปี่ยมล้น เพื่อป้องกันเหตุสุดวิสัยที่อาจจะเกิดขึ้นได้ทุกขณะจิต

อึ้งปวยอี่มาตรแม้นรู้ดีว่าเล่งจ้วงจี่มีพลังฝีมืออันสุดยอด แต่จิตใจยังมักจะรู้สึกกระสับกระส่ายไม่อาจคลาย นางกลัวเหลือเกินว่าตามหลังก้อนหินจะมีคนกระโดดออกมาสกัดกั้นขวางหน้า

ความคิดนี้เป็นเช่นดั่งของเล่งจ้วงจี่พอดี เพราะเล่งจ้วงจี่ก็กังวลใจเสมอมา ตามต้นไม้หรือหลังก้อนหินจะมีกลไกมาตั้งดักเอาไว้ก่อน กลัวอย่างยิ่งว่าจะมีอาวุธลับพุ่งออกมาทำร้ายได้ทุกเวลา

ดังนั้นร่างของเล่งจ้วงจี่จึงมักจะล้ำหน้าอึ้งปวยอี่ไปอย่างคล้ายมีเจตนาคล้ายไม่ตั้งใจ

ทั้งสองต่างใช้ความแคล่วคล่องปราดเปรียวพลิ้วละลิ่วไปด้วยความว่องไว ยามเร็วคล้ายเป็นสายลม ยามสงบนิ่งงันไร้ซุ่มเสียง ลัดเลาะจนมาถึงหน้าผาเบื้องหน้าโดยราบรื่น

เล่งจ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่ต่างใช้ความแคล่วคล่องกระโดดโลดแล่น กับวิชาตัวเบาของอึ้งปวยอี่ เล่งจ้วงจี่รู้สึกตื่นเต้นนับถืออยู่ในใจ สมแล้วที่ชนชาว

นักเลงตั้งฉายานางว่าเพียวเพี้ยนึ้ง (สตรีจอกพลิ้ว) นับว่ารับได้เต็มภาคภูมิทีเดียว

เนื่องจากมิได้เผชิญกับการจู่โจมตามด่านระวังเหตุ จึงยิ่งเลื่อมใสการคาดคำนวณอันแม่นยำของอึ้งปวยอี่ สถานที่มีทำเลซับซ้อนเปี่ยมอันตรายโดยธรรมชาติ ก็ย่อมมีการระแวดระวังไม่รัดกุมเท่าที่ควร

เมื่อมาถึงผนังศิลาอันสูงชัน ทั้งสองรีบชะงักร่างยืนหยัดมั่น เงยหน้ามองไป ผนังนี้สูงชันดั่งกับถูกมีดถากไว้ บนยอดซึ่งสูงหลายร้อยวา มีต้นไม้ที่งอกออกจากผนังเพียงไม่กี่ต้นเท่านั้น

เล่งจ้วงจี่กวาดตาแลดู พบเห็นทางหน้าผาซึ่งอยู่ด้านขวามือหลายสิบวาค่อยลาดเทกว่าเบื้องหน้า และยังมีเถาวัลย์พอจะอาศัยปีนป่ายขึ้นไปได้ เนื่องจากกังวลในความปลอดภัยของอึ้งปวยอี่ จึงตกลงใจจะขึ้นไปตามหน้าผานั้น

ครั้นแล้วจึงชี้ไปที่หน้าผาพร้อมกับกระซิบเบา ๆ ว่า

"เจ้เจ๊ พวกเราไปทางนั้น"

เนื่องจากความปลอดภัยมีอยู่ร่วมกัน เกี่ยวพันถึงความเป็นตายทั้งสองฝ่าย กอปรกับเล่งจ้วงจี่เห็นอึ้งปวยอี่คล้ายเจ้เจ๊ของตัวอยู่แล้ว ดังนั้นยามกล่าววาจาก็ยื่นมือไปดึงมือนางอย่างเคยชิน

อึ้งปวยอี่ย่อมไม่ขัดขืนบ่ายเบี่ยง แต่ทว่าพอสัมผัสมือกันเข้า เล่งจ้วงจี่ก็ตระหนกจนอุทานขึ้นเบา ๆ เหลียวมองมาที่อึ้งปวยอี่ด้วยความตื่นเต้นสงสัย รีบกระซิบว่า

"มือเจ้เจ๊มีเหงื่อจนชุ่ม ?"

ขณะถามไถ่ยังพบเห็นว่าบนใบหน้าอึ้งปวยอี่มีเหงื่อซึมออกมาจนชุ่มโชกแล้ว จึงต้องถามด้วยความตื่นเต้นสงสัยต่อไป

"เจ้เจ๊เป็นเพราะเหตุใด ?"

อึ้งปวยอี่หน้าร้อนผะผ่าว รีบตัดพ้ออย่างยิ้มแย้มว่า

"ผู้ใดเรียกท่านบุกเข้ามารวดเร็วปานนั้น ทำให้เจ้เจ๊ต้องตื่นเต้นจนหัวใจแทบกระดอนออกจากปาก"

"พวกเรามีฉิ่นโกวเนี้ยพิทักษ์รักษาอยู่ข้างกาย เจ้าเจ๊ยังกลัวอะไร ?"

เล่งจ้วงจี่มิบอกก็ยังพอทำเนา แต่เมื่อรื้อฟื้นขึ้นอึ้งปวยอี่พลันสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บ เหลียวหน้ามองไปด้านหลังอันเป็นเงามืดทะมึนอย่างลืมตัว พร้อมกับตวาดเบา ๆ ขึ้นว่า

"ท่านกล่าวเหลวไหลไปไย ยังมิรีบขึ้นไปอีก ระยะสูงขนาดนี้ยังไม่เป็นที่ยากเย็นของเจ้าเจ๊ดอก"

เล่งจ้วงจี่แย้มยิ้มอย่างร่าเริง มิได้กล่าวอย่างไรต่อไป ยืดกายได้ก็ละล่วร่างขึ้นไปบนหน้าผา

อึ้งปวยอี่รู้ดีว่าผนังผามิใช่พื้นดิน จึงมิกล้าติดตามหลังเล่งจ้วงจี่โดยกระชั้นชิดนัก นางเงยหน้าดูเงาขาวที่พลิ้วละล้วขึ้นไปดุจดั่งเป็นกระเรียนใหญ่โบยบิน จวบจนเล่งจ้วงจี่ขึ้นพ้นต้นสนทางกลางผาแล้ว นางจึงกระโดดติดตามขึ้นไปบ้าง

ขึ้นถึงกึ่งกลางผา ลมภูเขายิ่งรุนแรงกว่าที่เชิงเขามากนัก นางหยุดกายอยู่บนชะง่อนหินที่ยื่นออกมา เงยหน้ามองดู เล่งจ้วงจี่ได้หายลับตาจนไร้วี่แววไปแล้ว จึงกระวนกระวายจนรีบแล่นขึ้นไปอย่างรวดเร็ว

เมื่อใกล้หน้าผาสายตาก็เริ่มเลือนราง ใบหน้ารู้สึกเย็นชุ่มฉ่ำ มิทราบเป็นเมฆหรือเป็นหมอก

อึ้งปวยอี่ขึ้นมาจนถึงหน้าผา เพียงมองปราดแรกก็พบเล่งจ้วงจี่กำลังยืนตะลึงลานอยู่ที่เบื้องหน้าโขดหินอันระเกะกะ ด้วยท่าทีตื่นเต้นสงสัย

นางบังเกิดความตกใจจนรีบโถมเข้าไปใกล้ถามเบา ๆ ว่า

"ตี้ตี่ พบเห็นอันใดหรือ ?"

เล่งจ้วงจี่เหลียวมามองอึ้งปวยอี่ แล้วชี้ไปที่โขดหินอันซับซ้อนระเกะ-ระกะทางเบื้องหน้า พร้อมกับกล่าวเบา ๆ ด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"เจ้าเจ๊ท่านดู !"

อึ้งปวยอี่มองตามปลายนิ้วแล้วก็ต้องอุทานเบา ๆ ด้วยความตื่นตกใจเพราะในหมู่โขดหินอันระเกะระกะซับซ้อน มีชายฉกรรจ์หลังสะพายดาบ

จำนวนยี่สิบกว่าคนนอนเกลื่อนกลาดระเนระนาด

อี้งปวยอี่ตื่นเต้นตกใจจนต้องถามอย่างสงสัย

"นี่มันเรื่องราวใดกัน ?"

"น่ากลัวละตะฮ่อเสียงกับป้อจกเต๋าสองผู้อาวุโสได้ล่วงหน้ามาก่อนพวกเราแล้ว ?"

อี้งปวยอี่ร้องอุทานด้วยความตื่นเต้น ขมวดคิ้วแล้วเดินไปยังชายฉกรรจ์ที่นอนระเกะระกะทั้งกลุ่มใหญ่ เล่งจ้วงจี่กลัวจะเป็นเล่ห์อุบาย จึงเกร็งพลังฝ่ามือทั้งสองแล้วติดตามข้างกายอี้งปวยอี่ไป

เมื่อใกล้อี้งปวยอี่ก้มดูแล้วรีบกล่าวเบา ๆ

"ตี้ตี่ พวกมันเพียงถูกสกัดจุดไว้ ท่านรีบคลายจุดขึ้นสอบสวนสักผู้หนึ่งโดยด่วน"

เล่งจ้วงจี่พิจารณาดูแล้ว จึงได้ตบไปยังชายฉกรรจ์ที่บนแขนมีไหมสีแดงปักไว้หนึ่งฉาด

แต่ทว่าชายฉกรรจ์นั้นยังคงแน่วนิ่งมิเคลื่อนไหว สิ้นสติสมประดีดุจดั่งตายไปแล้ว

อี้งปวยอี่อุทานเบา ๆ แล้วกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสทั้งสองท่านใช้หลักวิชาพิเศษผิดธรรมดา ?"

เล่งจ้วงจี่ขมวดคิ้ว แล้วรีบเกร็งพลังแซกั้งขี่ขึ้นทันที ฝ่ามือซึ่งมีประกายเขียวเรืองรอง กดไปบนจุดคี้ไฮ้ฮวกของชายฉกรรจ์นั้นเบา ๆ ลูบคลึงแล้วแผ่พลังเข้าไปภายใน ชายฉกรรจ์ครางเบา ๆ แล้วลืมตาขึ้นในบัดดล

ประกายเจิดจ้าพุ่งวาบมา อี้งปวยอี่พลิกข้อมือกระชากกระบี่ยาว ตวาดแล้วปลายกระบี่จี้เข้าใส่คอหอยชายฉกรรจ์นั้น พร้อมกับถามเบา ๆ

"ห้ามมิให้ส่งเสียง เราถามเรื่องใดเจ้าตอบเรื่องนั้น..."

ชายฉกรรจ์เพิ่งมีสติขึ้นมา ยามนี้ก็ถูกคุกคามจนแตกตื่นแทบสิ้นสติลงอีกครั้ง ตระหนกจนใช้คางกดไปบนตัวกระบี่ที่เย็นยะเยียบ รับปากลนลานอยู่ไม่ขาดเสียง

เล่งจ้วงจี่บอกใบ้ให้อึ้งปวยอี่เคลื่อนปลายกระบี่ออกไป แล้วถามเสียงนุ่มนวลว่า

"เจ้ามิต้องกลัว เราถามเจ้า ผู้ใดจี้จุดพวกเจ้าจนล้มสลบไป ?"

"บ่าวมิทราบ"

"พวกเจ้าถูกคนจี้สกัดจุดล้มไปได้อย่างไรกัน ?"

"เป็นเวลาใดบ่าวก็จดจำมิได้แล้ว ขณะพวกเราเงื้อธนูเล็งเกาทัณฑ์จับตาอยู่ริมหน้าผา พลันได้ยินเสียงโครม โครมขึ้นสองครา พี่น้องที่อยู่ขวาสุดทั้งสองล้มลงอย่างไร้ต้นสายปลายเหตุ จากนั้นมีอีกสองคนล้มลงกับพื้น บ่าวรู้ดีว่าเป็นเรื่องย่ำแย่แน่ ขณะจะหลบหนีรู้สึกชาวูบที่เอวแล้วก็มิรู้เรื่องราวทั้งหลายแหล่อีกเลย"

เล่งจ้วงจี่ตื่นตกใจยิ่ง รู้ดีว่ามียอดคนบุกเข้ามาแล้ว จึงกล่าวกับอึ้งปวยอี่ที่มีสีหน้าตื่นเต้นตกใจว่า

"น่ากลัวมิใช่ละตะฮ่อเสียงกับป้อจกเต๋าสองผู้อาวุโสนั้นแล้ว ?"

วาจาเพิ่งขาดคำ ในความมืดมิดที่อยู่ห่างไกล พลันมีเสียงโห่ร้องดังกึกก้องสนั่นแว่วเข้ามา

จากนั้น เปลวไฟสองสายพุ่งวาบขึ้นไปในท้องฟ้า ระเบิดเปรี้ยงปร้างจนกลายเป็นลูกไฟเจิดจ้าสองกลุ่ม

เล่งจ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่ต่างตื่นเต้นตกใจ ก้มหน้าลงถามทันที

"นี่เป็นรหัสสัญญาณอะไร ?"

ชายฉกรรจ์ที่นอนนิ่งหันหน้าเหลือบมองลูกไฟที่ยังไม่ดับไป แล้วตอบว่า

"ด้านหลังเขามีคนตกลงไปในตาข่ายใต้ดิน"

ทั้งสองได้ยินก็ต้องอุทานเบา ๆ สีหน้าแปรเปลี่ยนด้วยความตื่นเต้นทันที

ขณะเวลานั้นทางด้านตะวันออกเจ็ดแปดลี้มีประกายไฟสว่างวูบวาบจนพุ่งสูงถึงท้องฟ้า พริบตานั้นโคมไฟและคบจำนวนมากหลายถูกจุดชูขึ้นสว่างไสว พร้อมกันนั้นมีเสียงโห่ร้องดังกึกก้องปานฟ้าจะถล่มแผ่นดินจะทลาย

เล่งจ้วงจี่พอเห็นตาเป็นประกายแววว้บ ร้องโพล่งขึ้นด้วยความรุ่ม-

ร้อนใจว่า

"เจ้เจ๊รีบไป น่ากลัวมีคนบุกเข้าไปในค่ายใหญ่แล้ว"

เสียงเพิ่งขาดคำ พลันได้ยินชายฉกรรจ์ที่นอนบนพื้นกล่าวอย่างภาคภูมิ

"นั่นเป็นสัญญาณที่ผู้กล้าหาญชรากำหนดไว้ น้องพี่ทั่วทั้งภูเขากำลังโห่ร้องแสดงความดีใจ เนื่องจากตาข่ายใต้ดินหลังเขาได้จับกุมตัวเล่งจ้วงจี่กับภรรยาไว้แล้ว"

เล่งจ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่พอฟังก็งนงง จนรีบร้องถามด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"เจ้าว่ากระไร ?"

บทที่สามสิบสาม อันตรายทุกฝีก้าว

ชายฉกรรจ์ที่นอนอยู่บนพื้นมองไปในทิศทางของค่ายใหญ่ เห็นคบไฟและโคมจำนวนมากหลาย ส่งแสงสว่างไสวจนถึงกลางท้องฟ้า ทั่วทุกทางมีเสียงโห่ร้องแสดงความยินดีสะเทือนเลื่อนลั่นไปทั่วบริเวณ ก็มีความลำพองใจขึ้นอย่างอดมิได้

แต่ทว่าเมื่อแลเห็นกระบี่แวววาวเย็นยะเยียบในมืออึ้งปวยอี่ที่ข้างกาย ในใจมันก็บังเกิดความหวาดหวั่นจนสั่นสยิว

ยามนี้เห็นเล่งจ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่ต่างถามขึ้นด้วยความตื่นเต้นสงสัย จึงรีบตอบด้วยความพรั่นพรึง

“ฟังว่า ค่ำคืนนี้จะมีผู้ทรงพลังฝีมือสูงเยี่ยมนามเล่งจ้วงจี่กับภรรยามาบุกรุก ผู้กล้าหาญชราและเชี่ยวชัวจู๊ออกคำสั่งให้กลไกกับดักทั่วทั้งขุนเขาเปิดออกคอยดัก จากเสียงโห่ร้องทางหลังเขาเมื่อครู่ ก็คือจับตัวเล่งจ้วงจี่กับภรรยาไว้ได้แล้ว”

เล่งจ้วงจี่อึ้งปวยอี่พอฟังก็อุทานขึ้นทั้งสองคน จนเหลือบตาแลดูกัน

ด้วยความสงสัย อึ้งปวยอี่มองหน้าชายฉกรรจ์บนพื้นแล้วถามอย่างคลางแคลงใจ

"เจ้าทราบได้อย่างไรว่า คนที่ถูกจับกุมทางหลังเขานั้นเป็นเล่งจ้วงจี่กับภรรยา ?"

ชายฉกรรจ์ตอบโดยมิลังเลรีรอว่า

"ทั้งสองท่านมิเห็นดอกหรือ ที่พุ่งขึ้นบนท้องฟ้าเมื่อครู่คือพลุไฟหลากสี"

"นั่นก็มิเห็นว่า เป็นการจับกุมตัวเล่งจ้วงจี่กับภรรยา ?"

"ผู้กล้าหาญชราและเชี่ยวชัวจู๊มีคำสั่งบ่งอยู่แน่ชัด เมื่อจับเล่งจ้วงจี่กับภรรยาได้ ให้จุดพลุไฟหลากสีขึ้นสองดอก ส่งเสียงโห่ร้องให้สะเทือนท้องฟ้า ทั่วภูเขาค่ำนี้จะมีการเลี้ยงฉลองใหญ่ แต่ละคนจะได้รางวัลเงินสองตำลึง ข้าพเจ้าที่เป็นเท่ามัก (หน่วยลาดตระเวน) ยังได้รับรางวัลมากกว่าพวกน้องพี่อีกหลายเท่า เสียงโห่ร้องที่ดังมาจากค่ายใหญ่เมื่อครู่ แสดงว่าพี่น้องที่หลังเขาขาวซึ่งจะได้รางวัลแสดงความดีใจกัน"

ขณะว่ากล่าวใบหน้าก็ปรากฏแววภาคภูมิปีติ คล้ายดั่งคิดถึงเงินรางวัลและสุราอาหารที่จะเลี้ยงฉลองกัน

อึ้งปวยอี่มาตรแม้นคลางแคลงมิทราบว่าที่หลังเขาจับได้นั้นเป็นบุรุษสตรีคู่ใด แต่ทว่าเมื่อเห็นชายฉกรรจ์บนพื้นมากล่าววาจาจุดไต้ตำตอก็อดหัวร่อมิได้ จึงถามอย่างยิ้มแย้ม

"เจ้ารู้จักเล่งจ้วงจี่หรือไม่ ?"

ชายฉกรรจ์สั่นศีรษะ ตอบว่า

"บ่าวเพียงเคยได้รับฟังว่า เล่งจ้วงจี่เป็นบุรุษ ส่วนฮูหยินของมันเป็นสตรี ตัวมันมีอายุเยาว์กว่าเชี่ยวชัวจู๊ของพวกเรา สวมใส่เสื้อผ้าก็คล้ายคลึงกัน"

อึ้งปวยอี่มีนิสัยเปิดเผยห้าวหาญ นางลืมว่ามาอยู่ในสถานที่ใดไปตั้งเนิ่นนานแล้ว ยามนี้เมื่อฟังวาจาชายฉกรรจ์ก็ต้องหัวร่อคักคักขึ้นอย่างลืมตัว

แต่เล่งจ้วงจี่พอได้ยินคำเชี่ยวชัวจู๊ เพลิงโทสะในอกก็ฮือขึ้นอีกครั้ง สายตามักเหลือบแลไปยังแสงไฟที่สว่างไสวจนจับท้องฟ้าทางค่ายใหญ่อย่าง

รุ่มร้อนใจบ่อยครั้ง คล้ายดั่งคิดจะรีบเร่งเจ้เจ๊ให้รุดหน้าไปดูเหตุการณ์โดยด่วน

อึ้งปวยอี่หัวร่อจนพอใจก็ชี้ไปที่เล่งจ้วงจี่ จ้องหน้าบุรุษฉกรรจ์แล้วถามอย่างยิ้มแย้ม

"เจ้ารู้จักว่ามันเป็นใครหรือไม่ ?"

ชายฉกรรจ์เห็นเล่งจ้วงจี่ใส่เสื้อแพรขาวมีดอกเงิน เอวห้อยกระบี่ยาว หน้าตาคมคายหล่อเหลา มีอายุเยาว์วัยกว่าเซี่ยวซัวจู๊ของมันหลายขวบปี แต่มีความงามสง่าน่าประทับใจมากกว่าเซี่ยวซัวจู๊หลายเท่านัก

การพิจารณาละเอียดในครานี้ เฉกเช่นกับถูกสายฟ้าฟาดเข้าใส่จน สีหน้าแปรเปลี่ยนไป หยาดเหงื่อยะเยียบซึมจนชุ่มโชก เหลือแลมาที่อึ้งปวยอี่แล้วละล่ำละลักเสียงสะท้าน

"เล่ง...ฮูหยิน...เล่งเซี่ยวเฮี้ยบ...ไว้ชีวิต...บ่าวน่าตาย...บ่าวมิทราบ..."

อึ้งปวยอี่หัวร่อแล้วขยับกระบี่ยาวในมือ กล่าวว่า

"เรามิใช่เล่งฮูหยิน เราคือเจ้เจ๊ของเล่งเซี่ยวเฮี้ยบ เจ้ามิต้องกลัววาจาที่เราถามเจ้า เจ้ายอมตอบความจริงมา เราจะไม่ฆ่าเจ้าเด็ดขาด"

ชายฉกรรจ์มาตรแม้นเห็นอึ้งปวยอี่มีสีหน้าธรรมดา ใบหน้าที่งามสะคราญยังมีรอยยิ้มแย้มแจ่มใส แต่กับปลายกระบี่ที่เย็นยะเยียบบนใบหน้ามันนั้น ก็ยังคงหวาดหวั่นจนขวัญฝ่อ ละล่ำละลักขึ้น

"ใช่...ใช่แล้ว เล่งโกวเนี้ยมีวาจาโปรดสั่งมา...บ่าวรับรองมิกล้าไม่บอก..."

อึ้งปวยอี่คร้านที่จะอธิบายว่านางมิใช่แซ่เล่ง จึงผงกศีรษะแล้วถามเสียงนุ่มนวลต่อไป

"เจ้าทราบหรือไม่ว่าฉิ่นเฮียงเหล็งโกวเนี้ยเมื่อก่อนถูกกักขังอยู่ในที่ใด ขณะนี้ยังคงถูกเซี่ยวซัวจู๊โบยตีจนตายไปทั้งเป็นแล้วหรือไม่ ?"

คำถามนี้ทำให้เล่งจ้วงจี่ที่เบิ่งตามองดูไฟสว่างไสวตลอดเวลา รีบหันขวับกลับมา จ้องมองดูชายฉกรรจ์บนพื้นด้วยความรุ่มร้อน รอคอยคำตอบของมัน

ชายฉกรรจ์ยกมือชี้ไปที่ทิศใต้อย่างไม่ลังเล แต่ส่งเสียงแผ่วเบากล่าวว่า

"กักขังอยู่ที่หลังเขา จะถูกโบยตีตายหรือไม่บ่าวมิทราบได้"

เล่งจ้วงจี่ฟังจนใจสั่นสะท้าน รีบถามขึ้นว่า

"เจ้าหมายความว่า เซี่ยวซัวจู๊ของพวกเจ้าแต่ละวันโบยตีฉิ่นโกวเนี้ยสามครั้งไปจริง ๆ ?"

ชายฉกรรจ์เห็นสีหน้าเล่งจ้วงจี่แปรเปลี่ยนไป ก็รู้ตัวว่าผิดท่าแน่ รีบสั่นศีรษะกล่าวขึ้น

"จะโบยตีวันละสามครั้งหรือไม่บ่าวมิอาจทราบได้ แต่ทว่าเซี่ยวซัวจู๊ของพวกเราไปเฝ้าที่นอกห้องขังของฉิ่นโกวเนี้ยทั้งวันทั้งคืน และทุกวันก็ดื่มสุราด่ากราดผู้คนไม่เคยหยุดยั้งว่างเว้น"

อึ้งปวยอี่รีบสอดคำถามขึ้น

"เจ้ารู้จักสถานที่คุมขังนั้นหรือไม่ ?"

ชายฉกรรจ์สั่นศีรษะตอบว่า

"บ่าวเป็นเท่ามักอยู่ที่ค่ายตะวันตก เหตุการณ์ทางหลังเขานั้นมิเคยได้ทราบเลย"

เล่งจ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่ต้องเหลือบตาแลกันด้วยความจนใจ ต้องลุกขึ้นแล้วเหลียวหน้ามองไปที่หลังเขา

พอเหลียวหน้ามองก็ต้องหน้าเปลี่ยนสีไปทันที เพราะช่วงเวลาพริบตานี้แสงไฟทางหลังเขาได้ดับไปหมดสิ้น มิได้ยินเสียงโห่ร้องแสดงความตื่นเต้นยินดีอีกแล้ว

แต่ทิศทางของค่ายใหญ่ยังคงมีแสงโคมไฟสว่างไสว เสียงโห่ร้องดังกึกก้องไม่ขาดหู คิดว่ายังมิได้รับทราบข่าวจากทางหลังเขา ว่าผู้ที่ถูกจับกุมได้นั้นมิใช่เล่งจ้วงจี่กับภรรยา

เล่งจ้วงจี่เมื่อแลชัดตาแล้วก็บอกกับอึ้งปวยอี่ว่า

"เจ้เจ๊ ขณะนี้ฉวยโอกาสที่ค่ายใหญ่ยังมีแสงไฟสว่าง พวกมันกำลังอยู่ในระหว่างลิงโลดยินดีจนวุ่นวาย มิใช่ป้องกันเข้มแข็งรัดกุมนัก พวกเราพากันไปที่ค่ายใหญ่จับกุมโจรเฒ่าเอาไว้ก่อน ก็ไม่กลัวว่าซิพ้งฮุยมิออกมา"

อี้งปวยอี่ผงกศีรษะรับคำ ใช้กระบี่ยาวในมือสะบัดที่ใบหน้าชายฉกรรจ์แล้วส่งเสียงหนัก ๆ

"รีบลุกขึ้นพาพวกเราไปค่ายใหญ่"

ชายฉกรรจ์พอฟัง สีหน้าแปรเปลี่ยนไปอีกครั้ง รีบร้องอย่างหวาดหวั่นว่า

"ขอเรียนต่อเล่งโกวเนี้ย บ่าวเป็นเท่ามักด้านตะวันตก เพียงรู้สภาพของค่ายตะวันตกเท่านั้น..."

อี้งปวยอี่เลิกคิ้วสูงชัน ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"เจ้ามิทราบเราก็จะฆ่าเจ้า แล้วเรียกคนอื่นพาไป"

กล่าวแล้วกวัดแกว่งปลายกระบี่อยู่ที่ใบหน้าชายฉกรรจ์อย่างเอาเป็นเอาตาย

ชายฉกรรจ์รู้สึกมีความยะเยียบของกระบี่พุ่งใส่หน้าจนขนลุกเกรียว สร้างความหวาดหวั่นจนต้องรีบผงกศีรษะร้องขึ้น

"บ่าวไปได้ บ่าวไปได้"

กล่าวแล้วรีบคืบคลานขึ้นมายืนบนพื้นอีกครั้ง

อี้งปวยอี่สะบัดกระบี่ไปที่เบื้องหน้า ส่งเสียงหนัก ๆ กล่าว

"เดินนำหน้า หากแม้นมีความคิดชั่วร้ายเกิดขึ้นสักนิดก่อน เฮอะ ! เราต้องฆ่าเจ้าก่อน"

ชายฉกรรจ์ตื่นตระหนกจนหน้าซีดเผือดเหงื่อชุ่มโชกนานแล้ว ผงกศีรษะอย่างหวาดหวั่นผวาอยู่หลายครา ปากก็รับคำจนลนลาน เดินโซซัดโซเซไปที่เบื้องหน้า บุกฝ่าตามโขดหินอันระเกะระกะอย่างเร่งร้อน

อี้งปวยอี่หันไปแย้มยิ้มให้เล่งจ้วงจี่ แล้วกล่าวเบา ๆ

"พวกเราเดินตามมันไป อย่างน้อยก็พอจะพาพวกเรารุกล้ำเข้าไปได้อีกช่วงทางหนึ่ง"

เล่งจ้วงจี่เห็นอี้งปวยอี่ข่มขู่จนชายฉกรรจ์หวาดหวั่นขวัญฝ่อ ทีท่าก็ตื่นกลัวจนงันงก พลอยอดมิได้ต้องแย้มยิ้มด้วยความขบขันบ้าง

ดังนั้นทั้งสองจึงได้ติดตามหลังชายฉกรรจ์ไปอย่างระมัดระวัง ยังคงเกร็งพลังขึ้นเตรียมพร้อมป้องกันอยู่เต็มที่

ทั้งสามเดินลัดซ้ายเลี้ยวขวาในหมู่โขดหินอันระเกะกะ บางครั้งเห็นเป็นพื้นที่ราบเรียบแบบธรรมดา แต่ชายฉกรรจ์ผู้อยู่หน้ากลัวกระโดดลอยตัวข้ามไป บางครั้งเห็นชัด ๆ ว่ามีทางพอจะผ่าน แต่ชายฉกรรจ์กลับเดินเลียบด้านข้างมิกล้าเหยียบย่างไปบนพื้นทางเลย

เล่งจ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่ย่อมเดินตามรอยเท้าของชายฉกรรจ์ทกฝีเท้ามิยอมพลาดพลั้ง

ขณะเดินทางอยู่นั้น ชายฉกรรจ์มักเหลียวซ้ายแลขวาด้วยความสงสัยตื่นเต้นตลอดเวลา

อึ้งปวยอี่หันมามองดูเล่งจ้วงจี่อย่างภาคภูมิลำพอง แล้วกล่าวถามชายฉกรรจ์ด้วยเสียงทุ้มหนัก

"สถานที่นี้มีอันใดไม่ถูกต้อง ?"

ชายฉกรรจ์เดินพลางเหลียวซ้ายแลขวาไปพลาง ปากก็ตอบอย่างตื่นเต้นสงสัย

"ที่นี้คือบริเวณเกาทัณฑ์ทะลวงฟ้ากับกระดานหักปีกปักษา ความจริงมีพวกเฝ้าอยู่จำนวนยี่สิบแปดคน มิทราบว่าไฉนจึงหายหน้าไปหมดสิ้น"

อึ้งปวยอี่รู้ดี ขุมกำลังที่ควบคุมกลไกกับดักในที่นี้ ต้องถูกสองคนที่เข้ามาก่อนทำลายไปหมดสิ้นแล้ว จึงตอบเสียงหนัก ๆ

"พวกเราเดินของพวกเรา มิต้องไปเกี่ยวข้องสนใจกับมัน"

ชายฉกรรจ์ย่อมมิกล้าจะเพ่งพิจารณาอีก รีบรับคำแล้วเร่งฝีเท้าเดินเร็วขึ้นกว่าเดิม

ฉับพลันทันใด ท้องฟ้าได้มืดวูบลง ทั่วทั้งเทือกทิวเขาจมอยู่ในความมืดมิดไปอีกครา

เล่งจ้วงจี่ฉุกใจได้คิด กระโดดร่างพุ่งปราดจากที่ละลิ่วลงไปยืนบนยอดหินแหลมทางเบื้องใกล้

ชายฉกรรจ์ที่อยู่เบื้องหน้าพอได้ยินเสียงลมก็รู้ตัว รีบเหลียวหน้ามองไป สีหน้าแปรเปลี่ยนจนต้องร้องด้วยความตื่นตกใจ

"เซี่ยวเฮี้ยบ อย่า..."

คำร้องมิทันจะจบ เล่งจ้วงจี่ที่คล่องแคล่วปราดเปรียวดั่งนกน้อย ได้ลอยตัวลงบนยอดหินแหลมแล้ว

เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่าผิดพลาดท่า ปลายเท้าพอแตะกับยอดหินแหลม ก็รีบพลิ้วละลิ่วลงจากหินมา

พริบตาเดียวกับร่างที่พลิ้วลงนั้น ตามหินประหลาดรอบข้างมีเสียงครืนครั่นดังสนั่นหวั่นไหว ประกายสีครามพุ่งแปลบปลาบแวววับ เสียงควับควับดังอยู่ถี่ยิบ ธนูอาบยาพิษจำนวนหลายร้อยดอกพุ่งฝ่าอากาศจนเสียงแหลมเล็กเสียดประสาท ไปยังยอดหินแหลมนั้นโดยพร้อมเพรียงกัน นับเป็นอานุภาพอันน่าหวาดหวั่นสะท้านขวัญ

อึ้งปวยอี่เห็นภาพเช่นนี้แล้ว ต้องตื่นตระหนกจนหวีดร้องขึ้นมา

พริบตาที่อึ้งปวยอี่เพิ่งร้องหลุดจากปาก เห็นเล่งจ้วงจี่ที่พลิ้วปราดลงจากยอดหินสะบัดแขนทั้งสองแล้วตวาดเสียงดัง ๆ ฝ่ามือขวาพลันฟาดออกไป

เสียงโครมครามดังสนั่นหวั่นไหว ศิลากระจัดกระจาย หญ้ากระเด็นเซ็นซ่าน เล่งจ้วงจี่อาศัยพลังสะท้อนนั้นพลิ้วร่างกลับมาที่ข้างกายอึ้งปวยอี่

อึ้งปวยอี่ยื่นมือประคองเล่งจ้วงจี่ไปอย่างลืมตัว จวบจนบัดนี้จึงเห็นชัดตาที่ซึ่งเล่งจ้วงจี่หยั่งเท้าเมื่อครู่ได้เป็นกระดานกระดก จึงต้องร้องขึ้นอย่างรีบร้อนลนลาน

"หวาดเสียว เคราะห์ดีที่มิได้ร่วงหล่นลงไป"

ชายฉกรรจ์นั้นตื่นตระหนกจนตะลึงลานแล้ว ยามนี้เมื่อสงบใจได้ก็รีบละล่ำละลักว่า

"หัวหน้าของเรา รับคำสั่งจากท่านผู้กล้าหาญชรา บอกว่าเล่งเซี่ยวเฮี้ยบมีพลังฝีมืออันสุดยอดจนไม่มีผู้ใดในบู๊ลิ้มเทียมเทียบได้ มิอาจที่จะเปรียบกับเหล่ายอดฝีมือที่เคยมารุกรานรังควานภูเขาเราในคราวก่อน ๆ หวังให้พี่

น้องทั่วทั้งขุนเขาระมัดระวังตัวเป็นพิเศษ อย่าได้เลินเล่อไปเป็นอันขาด”

เหลือบแลไปที่ปลายก้อนหินเบื้องหน้า ชี้พลางกล่าวอย่างจริงจังว่า

“ยอดฝีมือที่ลอบเร้นเข้ามาในทิศทางนี้ น้อยคนนักที่จะฝ่าเกาทัณฑ์ทะยานฟ้าเข้าสู่ค่ายตะวันตกได้ แม้โชคดีจนเล็ดลอดผ่านพ้น ก็จะต้องถูกกระดานกระดกพลิกให้ร่วงลงไปในหลุมพราง ถูกหอกดาบทางเบื้องบนทะลวงตายไปอย่างสยดสยอง”

เล่งจ้วงจี่แม้มิได้รับอันตราย แต่ก็ตื่นตกใจไม่น้อย รู้สึกขอบคุณเสียงร้องด้วยความตื่นเต้นของชายฉกรรจ์ ดังนั้นจึงมองหน้าชายฉกรรจ์แล้วถามเสียงนุ่มนวล

“ขอเรียนถามตั้วเท่ามัก ท่านรู้จักกลไกบังคับเกาทัณฑ์ทะยานฟ้าอยู่ที่ใด ?”

ชายฉกรรจ์เห็นเล่งจ้วงจี่มีสีหน้านุ่มนวล และยังเรียกมันเป็นตั้วเท่า-มัก (หัวหน้าสายสืบ) ก็มิกล้าเชื่อถือโสตประสาทของมัน บังเกิดความแตกตื่นไปกับกรุณาในคราวนี้จนตาเหลือกโปน ตะลึงลานไปทันที

อึ้งปวยอี่ต้องหัวร่ออย่างลำพองใจ ถามเสียงหนัก ๆ ต่อไป

“ตี้ตี๋ของเราถามเจ้า กลไกที่นี้อยู่ในที่ใด ?”

ชายฉกรรจ์เมื่อระงับใจได้แล้ว รีบกล่าวอย่างนอบน้อมลนลาน

“กลไกของค่ายตะวันตก มีแต่หัวหน้าค่ายเกียงแห่คนเดียวเท่านั้นที่รู้ว่าอยู่ที่ใด บ่าวมีศักดิ์เป็นเพียงเท่ามัก จึงรู้เพียงแต่จะเดินวิธีใด จึงจะไม่ไปกระทบกับกลไกให้เป็นอันตราย”

อึ้งปวยอี่รู้ดีว่ามันกล่าวความจริง จึงมิรอให้ชายฉกรรจ์กล่าวจบคำก็รีบโบกมือเร่งรัดขึ้น

“เอาเถิด รีบพาพวกเราไป ขอเพียงไม่เกิดเภทภัยในกลางคัน โกวเนี้ยจะไม่ฆ่าเจ้าเป็นเด็ดขาด”

ชายฉกรรจ์ลุนลานรับคำ แล้วหันกายวิ่งนำหน้า แต่มันก็รู้สึกว่าเล่งโกวเนี้ยผู้นี้ร้ายกาจตอแยยาก กลับจะต้องคอยระมัดระวังว่านางจะ

สะบัดกระบี่ฟาดฟันมาเมื่อใดก็ได้

อึ้งปวยอี่รอจนชายฉกรรจ์วิ่งล้ำหน้าไปแล้ว จึงรีบกล่าวเบา ๆ

“ไฟในค่ายใหญ่ของโจรเฒ่าดับหมดสิ้นแล้วหรือ ?”

“ทางตะวันออกมืดมิดไปทั่ว ไม่มีแสงไฟแม้แต่ดวงเดียวแล้ว”

“โจรเฒ่าเมื่อถูกด้านหลังเขาก่อกวนเช่นนี้ น่ากลัวยิ่งจะปั่นป่วนจนว้าวุ่นไปกว่าเดิม”

ขณะว่ากล่าว ทั้งสองติดตามหลังชายฉกรรจ์โดยกระชั้นชิดจนพ้นจากหมู่โขดหินระเกะกะ เป็นทางกว้างใหญ่ที่ทอดตรงไปสู่หน้าผาอันสูงชัน

แต่ทว่าชายฉกรรจ์มิได้ส่งเสียงอย่างไร วิ่งเลียบตามริมทางไปสู่ทิศใต้อย่างเร่งร้อน

เล่งจ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่รู้ดีว่า ทางใหญ่สายกลางนี้จะต้องมีกลไกดักอยู่ จึงได้วิ่งตามชายฉกรรจ์ไปในทิศทางใต้

เบื้องหน้ามิไกล ชายฉกรรจ์พลันชะงักกาย หันมานอบน้อมกล่าวกับเล่งจ้วงจี่อย่างหวาดหวั่น

“ที่หลังก้อนหินใหญ่เบื้องหน้า มีมือเกาทัณฑ์จำนวนยี่สิบคนคอยรักษาทางศิลาสายนี้ เชี่ยวเฮี้ยบอ้อมไปสยบพวกมันทางด้านหลัง มิเช่นนั้นบ่าวไม่มีปัญญาจะนำทางให้ท่านทั้งสองผ่านไป”

เล่งจ้วงจี่สังเกตสีหน้าและน้ำเสียง แน่ใจว่ามันกล่าวความจริงมา จึงสะบัดแขนเสื้อจนเงาสีขาวพุ่งวาบ ละลิ่วไปในหมู่โขดหินเบื้องหน้าโดยไม่มีซุ่มเสียงผิดปรกติใด ๆ

อึ้งปวยอี่ยังกลัวชายฉกรรจ์นี้จะหลอกลวงด้วยเล่ห์อุบาย จึงยังยกกระบี่ขวางออกเตรียมพร้อม จับตามองไปยังเล่งจ้วงจี่ด้วยความวิตกกังวล

ชายฉกรรจ์เป็นครั้งแรกที่ได้เห็นวิชาตัวเบาอันคล่องแคล่วปราดเปรียวดั่งเงาปิศาจ สร้างความแตกตื่นแก่มันจนเข้าใจผิดคิดเป็นเทพยดา มันรู้สึกว่าพลังฝีมือของเล่งจ้วงจี่ กับคนที่ลอบจี้สกัดจุดพวกในหน่วยมันจนล้มสิ้นสติเมื่อครู่นี้ มิทราบผู้ใดจะสูงส่งกว่ากันเลย

พลันเห็นเล่งจ้วงจี่ที่โถมเข้าไปในหลังศิลาระเกะกะอย่างเงียบเชียบพุ่งกายวาบออกมาจนเห็นเป็นแสงสีขาวแวบหนึ่ง กวักมือเรียกคนทั้งสองให้เข้าไป

อึ้งปวยอี่กับชายฉกรรจ์ต่างรู้ตัวว่ามีเรื่องผิดสังเกตเกิดขึ้นแล้ว จึงรีบวิ่งปราดเข้าไปหาอย่างรวดเร็ว

เล่งจ้วงจี่รอจนทั้งสองเข้ามาใกล้ จึงหันกายชี้ไปที่หลังก้อนหินใหญ่แล้วกล่าวเบา ๆ

"เจ้เจ๊โปรดดู"

อึ้งปวยอี่ชะโงกหน้ามองไป เห็นมือเกาทัณฑ์จำนวนยี่สิบกว่าคน ก็เป็นเช่นดั่งด่านระวังเหตุทางหน้าผาเมื่อครู่นี้ คือนอนก่ายระเกะกะอยู่บนพื้นหญ้าหลังก้อนหิน

ชายฉกรรจ์ก็ลอบชำเลืองแลไปครั้งหนึ่ง สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนจนตาเหลือกโปนปากอ้ากว้าง เงียบงันมิกล้าส่งเสียงอีกแล้ว

อึ้งปวยอี่มองหน้าเล่งจ้วงจี่แล้วถามต่อไป ด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"นี่น่ากลัวเป็นการกระทำของสองคน ที่หลงกลตกไปในตาข่ายใต้ดินของหลังเขาเมื่อครู่นี้"

เล่งจ้วงจี่สั่นศีรษะด้วยความอัดอั้นกังวล กล่าวว่า

"มีพลังฝีมือถึงขั้นนี้แล้ว ย่อมไม่อาจจะตกหลุมพรางเข้าไปในตาข่ายใต้ดิน"

อึ้งปวยอี่ร้องถามด้วยความตื่นเต้น

"ท่านว่าเมื่อครู่ยังมียอดคนอีกหน่วยหนึ่งเข้าบุกรุกภูเขา ?"

เล่งจ้วงจี่ผงกศีรษะรับ เหลือบตาแลไปรอบข้างอย่างระมัดระวัง

อึ้งปวยอี่ขมวดคิ้วนิ่วหน้า กล่าวดั่งรู้สึกสำนึกตัวว่า

"ตี้ตี๋ พวกเราคลายจุดคนสักผู้หนึ่งมาสอบสวนดู ว่าพวกมันเคยได้เห็นโฉมหน้าของคนที่จี้จุดพวกมันหรือไม่ ?"

เล่งจ้วงจี่โบกมืออย่างมีแผนสำเร็จในใจ กล่าวว่า

"เท่าที่ผู้น้องสันนิษฐาน คนผู้นั้นหากมิใช่มีท่าร่างอันว่องไวดั่งสายฟ้า ก็จะต้องเป็นผู้ฝึกปรือวิชาเอี้ยวคงทั่งจี๊ (ดีดนิ้วฝ่าอากาศ) หรือแก๊ะคงเตียม-ฮวก (สกัดจุดฝ่าอากาศ) อันเป็นวิชาสุดยอดที่สาบสูญจากการถ่ายทอดของบู๊ลิ้ม"

อึ้งปวยอี่เบิกตาจนกลมกว้าง ร้องโพล่งไปด้วยความตื่นเต้นตกใจ

"อะไร เอี้ยวคงทั่งจี๊ (ดีดนิ้วฝ่าอากาศ) ? !"

เล่งจ้วงจี่ผงกศีรษะ กล่าวอย่างมั่นใจ

"เจ้เจ๊มิเชื่อ ผู้น้องจะคลายจุดคนหนึ่งขึ้นมาสอบสวนดูก็รู้เอง พวกมันจะเป็นเช่นดั่งพวกต้น คืองงันมิทราบว่าเป็นผู้ใดมาลงมือ"

อึ้งปวยอี่กลัวจะเสียเวลาไปนานนัก รีบสั่นศีรษะกล่าวเสียงแผ่วเบา

"มิจำเป็นดอก พวกเารีบเดินทางเถิด"

ชายฉกรรจ์พอได้ฟัง รีบเร่งวิ่งนำขึ้นไปบนหน้าผาทันที

ทั้งสามเมื่อถึงหน้าผา ชายฉกรรจ์ที่นำทางยกมือชี้ไปทิศตะวันออกเฉียงเหนือซึ่งมีเงาดำอยู่ใหญ่ กล่าวว่า

"ที่นั้นคือบ้านช่องของค่ายตะวันตก พวกเามุ่งหน้าจากที่นี้ไปทางทิศตะวันออกประมาณห้าลี้ ก็จะถึงหุบเขาดอกท้ออันเป็นที่ตั้งค่ายใหญ่"

เล่งจ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่พอฟังว่ายังมีระยะทางไกลตั้งห้าลี้ จึงเร่งขึ้นพร้อมกันว่า

"อย่างนั้น พวกเราต้องรีบรุดไปให้เร็วกว่านี้จึงถูกต้อง"

ชายฉกรรจ์กล่าวอย่างลำบากใจ

"ระยะทางห้าลี้นี้จะต้องผ่านกลไกที่ดักเรียงรายอยู่ถึงสิบเก้าแห่ง..."

อึ้งปวยอี่รีบกล่าวอย่างรำคาญใจ

"เจ้านำทางไปอย่างคลายใจ มีกลไกซุ่มซ่อน พวกเรายอมจะทำลายกันได้เอง"

ชายฉกรรจ์มีความเกรงกลัวเล่งโกวเนี้ยที่งามสะคราญปานบุปผานางนี้ที่สุด เพราะนางมักจะขยับกระบี่คมกริบในมืออยู่บ่อยครั้ง ซึ่งทำให้มันรู้สึก

หวาดหวั่นสะท้านขวัญอยู่บ้าง ดังนั้นจึงรีบผงกศีรษะรับอย่างตื่นตกใจ วิ่งนำทางไปทันที

ทางอันขรุขระห้าลี้นี้ ความจริงเพียงเวลาชั่วครู่ก็บรรลุถึง แต่เนื่องจากต้องผ่านด่านกลไกที่ซุ่มซ่อนอยู่ถึงสิบเก้าแห่ง จึงต้องเสียเวลาเดินร่วมชั่วยามเต็ม ๆ

ยังดีที่กลไกทั้งสิบเก้าแห่งได้ถูกยอดคนที่ล่วงหน้ามาก่อนทำลายไปหมดสิ้น ผู้ที่ควบคุมกลไกก็ถูกจี้สกัดจุดด้วยวิชาประหลาด ดังนั้นมาตรแม้นเสียเวลาถึงชั่วยาม แต่ก็ผ่านกันไปโดยปลอดภัยระรื่นถึงค่ายตะวันตกได้

เนื่องจากราบรื่นปลอดภัยมาตลอดทาง เล่งจ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่จึงเริ่มมีความเชื่อถือในตัวชายฉกรรจ์ และชายฉกรรจ์ก็มีความเลื่อมใสเคารพในพลังฝีมือของเล่งจ้วงจี่ ที่เห็นว่าสูงเยี่ยมจนเทียมเทพยดา จึงนำทางให้ด้วยความบริสุทธิ์ใจ

ทั้งสามมาถึงที่หน้าเหวอันลึกล้ำแห่งหนึ่งจึงพาพากันหยุดยั้งไว้

เล่งจ้วงจี่กวาดตาดู เห็นหุบเหวนี้มีความกว้างประมาณยี่สิบวา เบื้องล่างมืดมิดสนิทจนมิเห็นก้น เพียงได้ยินเสียงน้ำไหลดังครืนครั่นแว่วมาจากเบื้องล่างเท่านั้น

ผาทั้งสองของหุบเหว แต่ระยะสิบวาจะมีต้นไม้ใหญ่มหึมาเอนยื่นออกไปต้นหนึ่ง กิ่งใบค่าคบแผ่กว้าง และบนลำต้นแต่ละต้นยังมีเชือกยาวผูกโยงอยู่ไว้ใช้เป็นที่โหนสำหรับผ่านปากเหวแห่งนี้

ขณะเล่งจ้วงจี่พิจารณาอยู่ พลันได้ยินชายฉกรรจ์กระซิบด้วยสำเนียงนอบน้อม

"ที่หน้าผาตรงข้ามคือบริเวณค่ายใหญ่ เซี่ยวเฮี้ยบและโกวเนี้ยไปตามทางน้อยเข้าสู่ด้านในจนถึงที่ไหล่เขา นั่นคือหุบเขาท้อลิ้มก๊ก แต่ในระหว่างสองยอดเขา มีค่ายนอกเรียงรายอยู่อีกชั้นหนึ่ง ภายในค่ายนี้ระมัดระวังกันเข้มงวดกวดขันยิ่ง สำหรับภายในค่ายนอกมีสภาพเช่นไรนั้น บ่าวก็มิอาจทราบได้แล้ว"

กล่าวพลางชี้ไปยังต้นไม้ใหญ่ที่ชูต้นยื่นออกนอกหุบเหว กล่าวสืบต่อไปว่า

"ต้นไม้ใหญ่เหล่านี้มีทั้งจริงทั้งเทียม เชี่ยวเฮี้ยบโปรดจำให้มั่น 'แดงมั่นคง ขาวสะบั้น' ที่หัวเชือกทั้งสองปลายหากมีสีแดงทาไว้แสดงว่ามั่นคงปลอดภัย หากมีสีขาวนั่นคืออันตราย..."

เล่งจ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่กวาดตามองดู พบเห็นเชือกที่ผูกอยู่ระหว่างค่าคบไม้ทั้งสามปลาย มีสีทาไว้ที่โคนเชือกอยู่จริง ๆ บ้างเป็นแดง บ้างเป็นขาว ดังนั้นจึงผงกศีรษะรับรู้กัน

ชายฉกรรจ์กระซิบต่อไปอีกว่า

"ขณะนี้บ่าวได้ส่งเชี่ยวเฮี้ยบมาจนถึงชายค่ายใหญ่ บ่าวพอที่จะย้อนกลับไปได้แล้ว มิเช่นนั้นหากหน่วยสืบเสาะระหว่างทางได้สติขึ้นมา ชีวิตของบ่าวเห็นทีไม่อาจรักษาไว้ได้"

เล่งจ้วงจี่ผงกศีรษะอนุญาต ขณะจะไล่ให้มันกลับไปนั้น พลันได้ยินอึ้งปวยอี่กล่าวเบา ๆ ดั่งราวเพิ่งนึกขึ้นได้

"ช้าไว้ สีแดงเป็นสัญลักษณ์ของอันตราย เหตุไฉนเชือกที่มีสีแดงจึงกลับเป็นปลอดภัย ?"

ชายฉกรรจ์มิทราบสาเหตุ จึงถูกถามจนงงงันทันที จากนั้นจึงอธิบายว่า

"บ่าวเพียงได้ยินพวกหัวหน้าหน่วยสั่งเช่นนี้ ให้บ่าวจดจำเอาไว้เท่านั้น"

เล่งจ้วงจี่ก็กล่าวดั่งนึกขึ้นได้

"นี่อาจบางทีเนื่องจากสาเหตุที่คนส่วนมากต่างรู้ว่าสีแดงคือตัวแทนอันตราย จึงได้แสร้งกลับความหมายของแดงขาวไปเสีย ทำให้ยอดฝีมือที่บุกรุกเข้าไปในภูเขาต้องพลาดพลั้งจนเสียท่า"

อึ้งปวยอี่รู้สึกเป็นเหตุผลที่น่าเชื่อถือ แต่นางยังคงกล่าวอย่างมิไว้วางใจ

"ยังคงให้เราไปทดลองก่อน"

แล้วพลิกข้อมือสอดกระบี่สาวเท้าตรงไปยังต้นไม้ใหญ่ที่มีเชือกโยงเป็นสีแดง

เล่งจ้วงจี่ไหนเลยจะยอมให้อึ้งปวยอี่ไปเสี่ยงอันตรายทดลอง รีบส่งเสียงขึ้นว่า

"ให้ผู้น้องข้ามไปก่อน"

แต่อึ้งปวยอี่ได้เดินไปแก้เชือกออกจากลำต้นแล้ว เพ่งพิจารณาอย่างละเอียดรอบคอบ พบเห็นที่ซึ่งมือถืออยู่นั้น สีแดงเลอะเลือนและมีคราบเหงื่อไคลติดอยู่ จึงได้กล่าวอย่างมั่นใจขึ้นทันที

"อ้อ ที่มันว่าไม่ผิดท่าแน่"

กล่าวแล้วเงยหน้าขึ้นมองดูค่าคบใหญ่ของต้นไม้

สองมือใช้กำลังดึงเชือกอย่างแรง ปลายเท้าสะกิดพื้นหน้าผา ร่างพุ่งวูบลงไปโหนข้ามสู่ฝั่งตรงข้ามทันที

เล่งจ้วงจี่ตระหนกตกใจยิ่ง จะคิดขัดขวางห้ามปรามอย่างไรก็ไม่ทันท่วงที เล่งจ้วงจี่เชื่อมั่นว่า ระยะที่ห่างกันเพียงนี้ ย่อมไม่เป็นอันตรายขัดขวางต่ออึ้งปวยอี่ได้ ดังนั้นรอจนอึ้งปวยอี่หยั่งเท้าไปกับหน้าผาฝั่งตรงข้ามแล้ว จึงรีบพุ่งกายขึ้นจากพื้น ละล่วปราดไปก็ไกลหลายวา

ขณะร่างอยู่กลางอากาศ ยืดเอวสะกิดเท้าเข้าหากัน สองแขนสะบัดอย่างแรงไปอีกครา ร่างก็พุ่งสูงกว่าเดิมไปหกวา

จากนั้นใช้ท่าไต้พ้งชีก้อ (ปักษาใหญ่เกาะค่าคบ) ร่างพลันเปลี่ยนเป็นหัวพุ่งเท้าชี้สูง สองแขนยื่นตรงไปดั่งเป็นปีกใหญ่ โบยบินสู่ฝั่งตรงข้ามอย่างว่องไว

ชายฉกรรจ์ที่นำทางไหนเลยจะเคยเห็นวิชาตัวเบาอันแตกตื่นสะท้านโลกเช่นนี้ จึงยืนตะลึงลานไปทันที

จวบจนถึงอึ้งปวยอี่ที่ถึงฝั่งตรงข้ามแล้ว รีบเหลียวร่างมองมา เห็นใต้ต้นไม้ใหญ่ของผาเบื้องหน้าเหลือแต่ชายฉกรรจ์ยืนตะลึงลานอยู่ผู้เดียว เล่ง-ตี้ตี่มิทราบหายร่องรอยไปที่ใดแล้ว

ขณะตื่นเต้นด้วยความสงสัย เงาสีขาวพุ่งวาบมาพร้อมกับเสียงลมดังควับใหญ่ เล่งจ้วงจี่ก็พุ่งฝ่าอากาศลงมาข้างกายนางได้แล้ว

นางแตกตื่นตกใจใหญ่หลวงยิ่งจนแทบกรีดร้องออกมา นางมิกล้าเชื่อถือสายตาของนางเลยจริง ๆ ระยะห่างกันของหน้าผาที่กว้างร่วมยี่สิบวาเล่งจ้วงจี่ถึงกับมีความกล้าพุ่งฝ่าอากาศข้ามมาได้

เล่งจ้วงจี่พอพลิ้วกายยืดมั่น ก็กล่าวกับอึ้งปวยอี่ที่ยืนเบิ่งตาอ้าปากด้วยเสียงเบา ๆ

"พวกเรารีบไป !"

กล่าวแล้วก็ฉุดมืออึ้งปวยอี่ด้วยท่าเป็นธรรมดา วิ่งไปยังยอดเขาทั้งสองลูกทางเบื้องหน้า

กับพลังฝีมือของเล่งจ้วงจี่ อึ้งปวยอี่ทั้งเลื่อมใสทั้งเชื่อมั่นจนจับใจพร้อมกันนั้นยิ่งนิยมชมชอบตี้ตี่ผู้นี้เหลือประมาณ

ในใจนางชมเชยเตี้ยงอุ้ยหงส์ที่มีสายตาอันแหลมคม รู้สึกว่าเตี้ยงอุ้ยหงส์หากได้มีสามีเช่นนี้ แม้จะผิดกฎของสำนัก ถูกทรมานจนเจ็บปวดไปบ้างก็คุ้มค่าน่ายินดี

ขณะขบคิดก็ได้ฝ่าหินผาและหญ้าอันยุ่งเหยิงไป ขณะนี้จึงพบว่าที่ซึ่งเล่งจ้วงจี่ลัดเลี้ยวอยู่นี้เป็นทางน้อยสายแคบ และมือของนางก็ยังอยู่ในอุ้งมือตี้ตี่

อึ้งปวยอี่มิรู้สึกอับอายอย่างไร เนื่องจากจิตใจของนางบริสุทธิ์เปิดเผยและนางก็รู้ดีว่าเล่งตี้ตี่ได้เห็นนางดั่งเป็นเจ้เจ๊ร่วมสายเลือดเดียวกัน

ขณะวิ่งอยู่นั้น พลันได้ยินเล่งจ้วงจี่ร้องโพล่งเบา ๆ

"เจ้เจ๊ มีคนมา !"

แล้วรีบฉุดอึ้งปวยอี่หลบเข้าไปที่หลังก้อนหินใหญ่ข้างทางอย่างว่องไว

อึ้งปวยอี่ตื่นตกใจจนรีบเบียดกายไปข้างเล่งจ้วงจี่ ลอบชะโงกหน้ามองดู เห็นห่างจากยอดเขาทั้งสองยังไกลโข เบื้องหน้าเป็นโขดหินระเกะกะและหมู่สนเตี้ยที่เกลื่อนกลาด แกว่งไกวไปตามสายลมโดยมิเห็นเงาร่างผู้คนใด ๆ เลย

นางมีความเชื่อมั่นในพลังฝีมือของเล่งจ้วงจี่ ยิ่งมาตรแม้นมองมิเห็นคนซุกซ่อนอยู่ที่ใด แต่นางก็มิส่งเสียงถามไถ่ไป

จริงดั่งว่า เสียงชายเสื้อเสียดสีอากาศอันถี่เร็วดังแว่วเข้ามา จากในความมืดทางทิศใต้เข้าสู่บริเวณนี้อย่างรวดเร็ว

อึ้งปวยอี่เพิ่งจะเข้าใจ ที่แท้เล่งจ้วงจี่ก็ได้ยินเสียงชายเสื้อเสียดสีอากาศของคนผู้นี้เอง นางจึงเคารพเลื่อมใสในเล่งตี้ตี๋ผู้นี้

พร้อมกับเสียงชายเสื้อที่ยิ่งดังชัดเจนแจ่มใส ในความมืดเบื้องหน้าปรากฏเงาร่างดำห้าสายกำลังพุ่งปราด ๆ เข้ามาอย่างกับเหินบิน

เล่งจ้วงจี่เพ่งตามอง ผู้อยู่เบื้องหน้าเป็นบุรุษผู้ติดตามหลังทั้งสี่เป็นสตรี บุรุษนั้นสวมเสื้อผ้ารัดกุมหนวดสั้นหลังสะพายแส้เหล็ก ส่วนสตรีนั้นสวมเสื้อผ้ารัดกุมลายพร้อย ในเครื่องแบบของหญิงรับใช้

ขณะนี้อึ้งปวยอี่ก็ได้เห็นชัดตาแล้ว นางรีบแนบริมฝีปากอันระเรื่อกระซิบที่ข้างหูเล่งจ้วงจี่ว่า

"ตี้ตี๋ คนทั้งห้านี้จะต้องมาจากทางหลังเขา เราคิดว่าหญิงรับใช้ทั้งสี่นางอาจบางทีจะเป็นหญิงที่ถูกส่งเป็นคนปรนนิบัติรับใช้ฉิ่นเฮียงเหล็งก็ได้"

เล่งจ้วงจี่ก็มีความรู้สึกเป็นเช่นกัน จึงผงกศีรษะรับคำเบา ๆ

อึ้งปวยอี่ตาเป็นประกายสุกใส รีบกระซิบสืบต่อไป

"พวกเรารีบสกัดคนทั้งห้าไว้ และให้พวกมันพาพวกเราไปช่วยฉิ่นโกวเนี้ย..."

เล่งจ้วงจี่รีบสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ไม่ ตำรามีว่าไว้ จะจับโจรควรจับหัวหน้า พวกเรายอมสยบชิเฮี้ยงโฮ้วอยู่กับมือ ไม่กลัวว่าชิเฮี้ยงโฮ้วจะมิสารภาพความเป็นตายร้ายดีของฉิ่นโกวเนี้ยออกมา แต่ทว่าพวกเราพอจะลอบเร้นตามหลังของคนทั้งห้าคอยหาโอกาสปะปนเข้าไป"

อึ้งปวยอี่ผงกศีรษะอย่างเห็นพ้อง ชะโงกหน้ามองมาอีกครา เห็นหนึ่งบุรุษสี่สตรีที่วิ่งอยู่ได้ถึงทางเบื้องหน้าแล้ว และวกวิ่งไปสู่ที่ยอดเขาสูงทั้งสอง

เล่งจ้วงจี่รู้สึกเป็นเวลาเหมาะสม จึงฉุดแขนอึ้งปวยอี่วิ่งตามติดไปอย่างเงียบเชียบปราศจากซุ่มเสียง

เห็นหนึ่งบุรุษสี่สตรีที่วิ่งนำหน้ามีทีท่าลุกลี้ลุกลน สงบปากคำวิ่งกัน

อย่างเร่งร้อน คล้ายมีเรื่องสำคัญอันใหญ่หลวงก็ปานกัน

ด้วยวิชาตัวเบาของเล่งจ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่ติดตามหัวหน้าหน่วยและหญิงรับใช้ทั้งสี่นี้ ย่อมมิต้องถูกฝ่ายตรงข้ามพบเห็นได้ แต่เพื่อเป็นการปลอดภัย เล่งจ้วงจี่ยังทิ้งระดับห่างกับพวกทั้งห้าไว้ในระยะสิบวา

ขณะนี้อากาศยิ่งมืดมิดลงกว่าเดิม ลมภูเขาก็รุนแรง รอบบริเวณคล้ายดั่งมีหมอกอันหนาทึบครอบคลุมมา ทำให้ผู้คนรู้สึกหนาวเย็นขึ้นบ้าง

เล่งจ้วงจี่รู้สึกดินฟ้าอากาศเช่นนี้ เหมาะสมต่อการบุกรุกเข้าสืบเสาะเรื่องราวยิ่ง

ขณะขบคิดมีเสียงชายเสื้อฝ่าอากาศดังถี่เร็วมาจากทางด้านหลังอีกครั้ง

เล่งจ้วงจี่ตื่นเต้นจนรีบเหลียวหน้ามอง เห็นบนทางน้อยคดเคี้ยวที่ผ่านมาเมื่อครู่ มีเงาดำสองสายกำลังพุ่งปราด ๆ เข้ามา วิชาท่าร่างยังว่องไวไปกว่าหนึ่งบุรุษสี่สตรีทางเบื้องหน้ามากนัก

อึ้งปวยอี่รู้สึกเป็นเรื่องอันหนักหน่วงรุนแรงแล้ว เนื่องจากคนทั้งห้าได้ห่างจากค่ายทางเบื้องหน้าไม่ไกลเท่าใดแล้ว

ขณะเวลานั้นเองบนเชิงเทินของค่ายไม้พลันมีเสียงตวาดก้องลงมา

"ผู้ใด ? !"

เล่งจ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่พากันถลันกายหลบไปที่หลังก้อนหินใหญ่ทางด้านข้างอย่างว่องไว

พลันได้ยินหญิงรับใช้ที่เบื้องหน้าส่งเสียงสดใสตอบไปเบา ๆ

"เซาะลี่อั๊ง (แดงในหิมะ)"

อึ้งปวยอี่พอฟังก็งุนงง ต้องเบิ่งตากลมโตมองมาที่เล่งจ้วงจี่เป็นเชิงถามไถ่ว่า เซาะลี่อั๊งนั้นมิใช่เป็นชื่อน้ำชาหรือ ไฉนหญิงรับใช้จึงได้ใช้นามนี้มาเป็นชื่อของนาง ?

ขณะขบคิดอย่างคลางแคลง เห็นสองคนที่วิ่งมาอย่างเร่งร้อนทางด้านหลังก็ใกล้จนจะถึง ชะลอฝีเท้าลงไปไม่น้อย

พลันได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวเบา ๆ ด้วยความหวาดหวั่นพรั่นพรึง

“ระหว่างเซี่ยวซัวจู๊ซักวุ่นวาย ก่อกวนจนทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกพรั่นพรึงยิ่งจริง ๆ เฮ่งเฮียงจู๊ (หัวหน้าหน่วย) ตามปรกติที่เป็นคนรักษาหน้าที่เคร่งครัดปานนั้น เพียงแต่จะชะล่าใจไปชั่ววูบ เห็นเงาร่างที่รวดเร็วทั้งสองนั้นร่วงหล่นลงไปในตาข่ายใต้ดิน ก็ปล่อยพลุไฟขึ้นไปในอากาศสองดอก นี่เป็นเพียงประจวบเหมาะอย่างบังเอิญ กอปรกับทุกคนก็ตื่นเต้นจนตึงเครียด จนเกิดความผิดพลาดดั่งนี้ไป แต่เซี่ยวซัวจู๊ก็ไม่บังควรฉวยโอกาสที่เฮ่งเฮียงจู๊ยังหวาดหวั่นกระวนกระวาย มิทันระวังป้องกันตัว สะบัดกระบี่ฆ่าเฮ่งเฮียงจู๊ตายไปเสียเลย”

อีกผู้หนึ่งได้กล่าวอย่างหวาดหวั่นพรั่นพรึงบ้างว่า

“กุ้ยเฮีย บอกกับท่านตามความจริงใจ ในสองวันนี้ข้าพเจ้ารู้สึกเนื้อเต้นตัวสั่น จิตใจหวั่นไหวด้วยลางอันอัปมงคล มักรู้สึกจะมีเภทภัยกล้ำกรายเข้ามาทุกขณะจิต คล้ายดั่งว่ารู้อยู่ชัด ๆ แล้วว่าเล่งจ้วงจี่มีพลังฝีมือสูงเยี่ยมแทบเทียมฟ้า ไม่อาจต่อต้านรับมือ แต่เพราะสตรีเพียงนางเดียวจะดื้อด้านเอาชนะกันให้ได้ มิใช่ข้าพเจ้าจะกล่าวเพ้อฝันนี้ ข้าพเจ้ารู้สึกว่าค่ายใหญ่ของเรากำลังสั่นไหวโยกคลอนอยู่”

คนที่ส่งเสียงครั้งแรกกล่าวอย่างไม่พอใจสืบต่อไป

“เฮอะ ! แยแสมันไยกัน อย่างมากก็เตลิดเปิดหนีเท่านั้น เซี่ยวซัวจู๊ยังสาบานต้องการจับตัวภรรยาเล่งจ้วงจี่มานอนด้วย”

เล่งจ้วงจี่พอฟังโทสะดาลเดือด อดมิได้ต้องชะโงกหน้ามอง เห็นสองคนที่สนทนาได้วิ่งมาจนถึงหน้าค่ายไม้ เพียงเห็นเป็นชายกลางคนแต่งกายรัดกุมหนึ่งสูงหนึ่งต่ำเท่านั้น

ได้ยินอีกเสียงหนึ่งกล่าวอย่างยิ้มแย้มแว่วมา

“เมื่อตอนเที่ยงปิงเง็กไซยังยกหัวแม่มือชูให้เรา ชมเชยไม่ขาดปากว่าเจ้าเด็กเล่งจ้วงจี่มีวาสนา ภรรยาข้างกายที่ร่วมทางมางามสะคราญปานนางฟ้า...”

อึ้งปวยอี่พอฟังก็หน้าแดงฉาน อดมิได้ต้องสะกิดเล่งจ้วงจี่ที่กำลังขุ่นเคืองจนตัวสั่นระริกหน้าเขียวคล้ำแล้ว แย้มยิ้มให้อย่างหยาดเยิ้ม

เล่งจ้วงจี่ถูกสะกิดจนใจเต้นระทึก หน้าร้อนผะผ่าวมิกล้าจะไปเหลือบแลดูเจ้เจ๊ที่นิสัยสัตย์ซื่อเปิดเผย งามตระการจับตา

ขณะเวลานั้น บนเชิงเทินสูงเบื้องหน้ามีเสียงตวาดก้องลงมา

"ผู้ใด ? !"

มีผู้หนึ่งได้ร้องสวนคำขึ้นไปในบัดดล

"เซาะลี่อั๊ง"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็ได้คิดขึ้นทันที รีบผุดลุกขึ้นกล่าวเบา ๆ ว่า

"เจ้เจ๊รีบไป นี่คือรหัสที่จะให้พวกเราลอบเข้าไปในค่ายใหญ่ได้"

อึ้งปวยอี่ก็รู้สึกสำนึกในบัดดล รีบพาเล่งจ้วงจี่วิ่งไปตามเส้นทางที่ชายกลางคนทั้งสองเดินเมื่อครู่ จนกระทั่งถึงหน้าเชิงเทินใหญ่

ทั้งสองต่างมีความว่องไวยิ่งนัก ร่างมิทันจะถึงก็พุ่งละลิ่ว เบื้องบนหอไม้ในเชิงเทินชายฉกรรจ์ทั้งสิบกว่าคนพอได้ยินเสียงลมก็รู้ตัว พากันตวาดอย่างหวาดหวั่น

"ผู้ใดกัน !"

อึ้งปวยอี่สะกิดลงบนไม้เชิงเทินร่างพุ่งข้ามไปพร้อมทั้งร้องตอบเบา ๆ

"เซาะลี่อั๊ง"

เสียงขาดคำก็ได้ละลิ่วลงถึงพื้นพร้อมกับเล่งจ้วงจี่ รีบวิ่งปราดเข้าไปในป่าดอกท้อที่อยู่ห่างจากเบื้องหน้าไม่กี่สิบวา

บรรดาชายฉกรรจ์สิบกว่าคนบนเชิงเทิน ไหนเลยจะเคยเห็นวิชาตัวเบาที่รวดเร็วดังสายฟ้า หะแรกก็งุนงงไปชั่วครู่ แล้วพลันแตกตื่นจนส่งเสียงร้องสับสนอลหม่าน

"แย่แล้ว เล่งจ้วงจี่..."

ชายฉกรรจ์ทั้งสิบกว่าคนที่ยังแตกตื่นจนส่งเสียงอลวน เหลียวหน้ามองตามอีกครา ไหนเลยจะมีเงาร่างผู้คนปะปนอยู่ จึงวุ่นวายไปทั่วทั้งเชิงเทินนั้น

เล่งจ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่พุ่งกายเข้าไปในป่าต้นท้อ ได้ยินเสียงร้องอันหวาดหวั่นอลเวงของชายฉกรรจ์เชิงเทิน ก็รู้สึกรุ่มร้อนใจไม่น้อย

ขณะเวลานั้นชายกลางคนที่วิ่งอยู่เบื้องหน้าทั้งสอง มันพลันชะงักกายหันหน้ามา สายตาที่เป็นประกายคมวาว ท่าทีหวาดหวั่นจนขวัญเสีย

เล่งจ้วงจี่ฉุกใจได้คิด รีบโถมปราดเข้าไปจนเงาขาวพุ่งวาบดุจสายฟ้าถึงเบื้องหน้าชายกลางคนทั้งสอง

ชายกลางคนทั้งสองตื่นตกใจจนพากันตวาดสุดเสียง ผู้ร่างสูงสะบัดแส้ยาว ส่วนผู้ร่างเตี้ยรีบสะบัดโซ่ค้อนในมือ

เล่งจ้วงจี่มิได้ส่งเสียงก็พลิ้วกายจนกลายเป็นเงาจาง ๆ หลายสิบสายจี้เข้าใส่จุดชาในร่างของทั้งสองอย่างว่องไว

เสียงเปรื่องปร่างอันสดใสเมื่อค้อนและแส้หลุดกระเด็นจากมือ แล้วเสียงโครม โครมก็ดังมาอีกสองครา เมื่อชายกลางคนทั้งสองพากันล้มลงบนพื้น

เงาร่างคนพุ่งวาบอีกครา ความยะเยียบได้แผ่เข้ามาสยบขวัญ ที่แท้อึ้ง-ปวยอี่ถือกระบี่โถมเข้าถึงตัวแล้ว

เล่งจ้วงจี่ชะงักร่างยืนมั่น ในขณะนี้จึงพบเห็นว่าทั้งสองมาตรแม้นจะมีร่างสูงต่ำผิดแปลก แต่หน้าชั่วร้ายอำมหิตทั้งคู่ ดังนั้นจึงเลิกคิ้วจ้องหน้าทั้งสองแล้วถามเสียงหนัก ๆ

"จะไปค่ายใหญ่เดินอย่างไร ? รีบพาพวกเราไปพบกับซิเฮี้ยงโฮ้วโดยด่วน"

ชายฉกรรจ์กลางคนทั้งสองทำท่าเย็นชาดั่งไม่พบเห็น มิยอมเหลือบแลดูเล่งจ้วงจี่แม้แต่แวบเดียว สายตาอันชั่วร้ายทั้งสี่เหลือกถลนขึ้นจ้องมองดูอึ้งปวยอี่อย่างชั่วช้าลามก คล้ายดั่งต้องการจะยืนยันวาจาของปึงเง็กไซว่านางงามสะคราญปานนางฟ้าจริงหรือไม่ ?

อึ้งปวยอี่ถูกมองจนโทสะเดือดดาล ตวาดเบา ๆ ไปว่า

"โจรสุนัขมิกล่าววาจา หรือเป็นใบ้ไปเสียแล้ว ?"

ขาดคำรีบยกกระบี่ยาวในมือจี้ออกไปหลายครั้ง ประกายแววับเจิดจ้าพร้อมกับเสียงแผดร้องดั่งราวสุกรถูกเชือดขึ้นสองครา

เล่งจ้วงจี่ตื่นตกใจยิ่ง จะคิดเอ่ยปากห้ามปรามก็ไม่ทันท่วงทีแล้ว

เห็นชายฉกรรจ์อันชั่วช้าทั้งสองยกมือขึ้นปิดหู ท่าทีเจ็บปวดรวดร้าวจนหน้าบิดเบี้ยว โลหิตสด ๆ ไหลตามง่ามมือลงมา ใบหูทั้งสี่ของคนทั้งสองตกกระเด็นอยู่ที่ข้างกายของมันนั่นเอง

อึ้งปวยอี่คิ้วเลิกสูงชัน ตวาดเสียงหนัก ๆ ถามต่อไป

"โจรเฒ่าอยู่ในที่ใด ! จะพาพวกเราไปหรือไม่ ?"

ชายฉกรรจ์โหดเหี้ยมทั้งสองต่างหน้านิ่วคิ้วขมวด กล่าวด้วยความหวาดหวั่นว่า

"พวกเราแม้คิดจะพาสองสามีภรรยาท่านไป..."

อึ้งปวยอี่เบิ่งตาจนกลมกว้าง ตวาดเสียงกราดเกรี้ยวอย่างลืมตัว

"ผู้ใดเป็นสองสามีภรรยา โจรสุนัขมิได้มีนัยน์ตาเสียเลย ยังไม่รีบคลานขึ้นมานำทางอีก"

ขณะกล่าวก็เดินเข้าไปตวัดเท้าเตะใส่เอวของชายฉกรรจ์ทั้งสอง จนมันกลิ้งเกลือกหลายตลบ ส่งเสียงครางเบา ๆ ขึ้นพร้อมกัน แล้วจึงทะลึ่งกายจากพื้นมา

อึ้งปวยอี่ตวาดสำทับอีกว่า

"นำหน้าไป !"

กล่าวแล้วสะบัดกระบี่ในมือขึ้นกรีดอากาศ จนกลายเป็นประกายขาวแวววาวพุ่งวาบ ส่งเสียงหวีดหวิวน่าหวาดหวั่น

ชายฉกรรจ์อันชั่วร้ายทั้งสองแตกตื่นจนขวัญฝ่อ ทราบดีว่าสตรีที่งามสะคราญปานบุปผานางนี้ เป็นพญายมที่ฆ่าคนได้อย่างง่ายดาย ดังนั้นทั้งสองเหลือบแลดูกระบี่ที่คมวาวยะเยียบ รีบยกมือปิดแผลที่หู ผงกศีรษะลนลานแล้วเดินโซเซนำหน้าไปอย่างว่องไว

เล่งจ้วงจี่มาตรแม้นรู้สึกว่า อึ้งปวยอี่จะรุนแรงเกินขอบเขตไปบ้าง แต่คิดถึงสารรูปและวาจาของชายชั่วร้ายทั้งสอง หากไม่กระทำดั่งนี้มันสองคงไม่ยอมนำทางเป็นแน่แท้

เล่งจ้วงจี่รู้สึกว่า ยิ่งไปถึงค่ายใหญ่เร็วเท่าใดก็ยิ่งประเสริฐเท่านั้น จึงรีบ

ชักชวนอึ้งปวยอี่ติดตามหลังชายฉกรรจ์ทั้งสองไปโดยกระชั้นชิด

ขณะเดินทางก็กวาดตามองดูรอบข้าง ขณะนี้จึงพบเห็นว่าในป่าท้ออันกว้างขวางต้องไม่มีกลไกกับดักหรือหลุมพรางใด ๆ เพราะชายฉกรรจ์ที่นำหน้านั้นเดินทางรวดเร็วยิ่งนัก

พร้อมกันนั้น ดูออกว่าชายฉกรรจ์ทั้งสองใช้วิชาตัวเบาจนสุดฝีเท้าหมายจะหลบหนีเอาตัวรอดไปในกลางคัน

เมื่อผ่านพ้นป่าท้อ เบื้องหน้าเป็นลานหญ้าอันกว้างขวางหลายสิบวาถัดไปคือตัวตึกอันกว้างใหญ่โอฬาร

นอกตึกมีต้นสนและไผ่ขึ้นเรียงราย ระหว่างกลางยังมีต้นท้อปลูกคั่นไว้ มองแต่ไกลจะต้องเข้าใจเป็นคฤหาสน์ของมหาเศรษฐีมีทรัพย์ จะไม่มีผู้ใดยืนยันว่าเป็นซ่องโจรใหญ่ไปได้เด็ดขาด

เล่งจ้วงจี่เมื่อแลชัดตาก็นึกถึงวาจาของละตะฮ่อเสียง ซิเฮี้ยงโฮ้วเมื่อตอนมาสร้างคฤหาสน์นี้ จุดประสงค์เพียงคิดจะเป็นที่พำนักอันสงบเงียบห่างจากความวุ่นวายของวงพวกนักเลง

ขณะขบคิดก็ได้พากันมาถึงหน้าลานตึก ชายฉกรรจ์ชั่วร้ายทั้งสองมิได้ชะลอฝีเท้าให้เชื่องช้า วิ่งปราดลงไปที่ซุ้มประตูทันที

ซุ้มประตูมาตรแม้นมิได้จุดโคมไฟเอาไว้ แต่มีชายฉกรรจ์ถือดาบยืนป้องกันอยู่จำนวนหลายสิบคน

เล่งจ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่รู้ดีว่า จะเข้าไปในตัวตึกได้โดยราบรื่นหรือไม่ก็อยู่ที่ตรงนี้เท่านั้น ดังนั้นทั้งสองลอบเกร็งพลังติดตามหลังชายฉกรรจ์ทั้งสองใกล้ชิ้นกว่าเดิม

ขณะเวลานั้น ชายฉกรรจ์หลายสิบคนที่ใต้ซุ้มประตูคล้ายดั่งรู้สึกตัวว่าเป็นสถานการณ์อันผิดท่า ต่างพากันผุดลุกขึ้นยืนขวางดาบอยู่หน้าประตู พร้อมกันนั้นตวาดเสียงสนั่นหวั่นไหว ถามขึ้น

"ผู้ใดกัน ! ยังไม่รีบชะงักเท้าไว้ ?"

ชายฉกรรจ์ทั้งสองพากันแผดร้องด้วยความแตกตื่น

"ข้างหลังสองคนนั้นคือเล่งจ้วงจี่ !"

มีเสียงร้องอันตื่นเต้นดังสับสนวุ่นวาย เงาคนพุ่งขึ้นไปอย่างว่องไว กระโดดข้ามหัวชายฉกรรจ์ทั้งหลายสิบคนเข้าสู่ประตูทันที

เล่งจ้วงจี่เลิกคิ้วสูงชัน แค่นหัวร่อแล้วคว้าแขนนุ่มนิ่มของอึ้งปวยอี่ กระโดดตามคนทั้งสองไปดุจดั่งเป็นเงาตามตัว ข้ามหัวเหล่าชายฉกรรจ์หลายสิบคนไปอย่างว่องไว

ชายฉกรรจ์ถือดาบทั้งหลายสิบคนต่างจดจำชายฉกรรจ์ที่หน้ามีโลหิตไหลโชมได้ชัดเจน ว่าเป็นหัวหน้าหน่วยของค่ายหลังเขา ดังนั้นจึงมิกล้าสะบัดดาบออกขัดขวางกางกั้น แต่เงาคนพุ่งวาบพลังลมปะทะหน้า เมื่อเพ่งตามองอีกครั้ง เล่งจ้วงจี่ที่ติดตามหลังหัวหน้าหน่วยทั้งสองก็พลอยหายลับตาไปด้วยแล้ว ดังนั้นพากันตวาดด่าเสียงสนั่นหวั่นไหว หน้าซุ้มประตูก็วุ่นวายจนอลเวงไปทันที

ชายฉกรรจ์ชั่วร้ายที่วิ่งอย่างสุดฝีเท้า ได้ยินเสียงแผดร้องอันแตกตื่นตกใจดังมาจากที่ซุ้มประตูด้านหลังต่างตื่นเต้นยินดียิ่ง แน่ใจว่าเล่งจ้วงจี่และนางอสูรร้ายนั้นจะต้องถูกชายฉกรรจ์ถือดาบทั้งหลายสิบคนสกัดกั้นเอาไว้ได้แล้ว

ขณะขบคิดก็เหลียวหน้ามองมา ต้องแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อทันที เพราะเล่งจ้วงจี่และนางอสูรร้ายที่ถือกระบี่ยังคงติดตามหลังมันโดยกระชั้นชิดมิทอดห่าง

ชายฉกรรจ์ชั่วร้ายทั้งสองแตกตื่นใจใหญ่หลวงนัก แผดร้องเสียงประหลาดแล้วยกมือกุมหัวซอยเท้าวิ่งอย่างไม่คิดชีวิต ตลอดทางก็แผดร้องกึกก้องไม่ขาดเสียง ตะเบ็งแต่คำ "เล่งจ้วงจี่มาแล้ว !"

เล่งจ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่มาตรแม้นทั้งกระวนกระวายทั้งขุ่นเคือง แต่ยังคงติดตามหลังชายฉกรรจ์ชั่วร้ายโดยกระชั้นชิด เนื่องจากว่าติดตามชายชั่วทั้งสองไปจึงจะเป็นวิธีการปลอดภัยที่สุด

ชายชั่วทั้งสองวิ่งพลางแผดตะเบ็งเสียงไปพลาง จนข้ามลานตึกกว้างใหญ่

ไปแห่งหนึ่งแล้วก็เป็นหอสูงอยู่เบื้องกลาง เข้าในประตูหอเบื้องหน้าสายตาก็กระจ่างจ้าทันที

เห็นที่กึ่งกลางห่างประมาณสิบกว่าวา มีห้องโถงอันโอ่อ่าตระการอยู่แห่ง มีบันไดสูงเก้าชั้นแสงไฟสว่างไสวดั่งกลางวัน นักพรต หลวงจีน และฆราวาสจำนวนสิบกว่าคน พากันฮือออกมาตามเสียงตะเบ็งร้องอย่างรวดเร็ว

ผู้นำหน้าคิ้วหนาตาโตหูกางอ้า ปลายคางมีเคราเงินกระจุกใหญ่ สวมใส่เสื้อยาวสีเหลือง ใบหน้าบูดบึ้งด้วยความขุ่นเคือง จ้องมองชายชั่วทั้งสองที่กำลังวิ่งอย่างไม่คิดชีวิต

ชายชั่วร้ายทั้งสองเมื่อโถมไปจนถึงหน้าบันไดสูง พอเห็นชายชราเสื้อเหลือง รีบชี้ไปที่ด้านหลังพร้อมกับแผดร้องขึ้น

"ผู้กล้าหาญชรา เล่งจ้วงจี่มา..."

เสียงรายงานไม่ทันขาดคำ ยอดฝีมืออันดับสูงในห้องโถงทั้งสิบกว่าคนต่างเห็นเล่งจ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่ที่ถือกระบี่ไล่ติดตามจนชัดตา เสียงอุทานอันสับสนอลหม่านก็ดังพร้อมกับหน้าถอดสี แต่ยังรู้สึกเป็นเรื่องราวที่ผิดปรกติวิสัย

ชายชราที่สวมเสื้อเหลืองคือโจรเฒ่าซิเฮี้ยงโฮ้ว มันงุนงงชั่ววูบจึงตวาดก้อง เท้าขวากระทบไปบนแผ่นศิลาอย่างแรง

เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่าต้องมีกลไก รีบตวาดก้องแล้วกระโดดขึ้นไปในอากาศฉวยสภาวะนั้นรวบเอวของอึ้งปวยอี่ติดตามไปด้วยทันที

พร้อมกับที่ร่างเล่งจ้วงจี่และอึ้งปวยอี่พุ่งขึ้นไปในอากาศ ที่ราวบันไดศิลาสองฟากข้างซึ่งสลักเป็นรูปหัวมังกรมีเสียงซู่ซ่าแล้วอ้าปากแดงฉานออกจนกว้าง ประกายสีครามอันเจิดจ้าบาดตาพุ่งวาบออกมาเป็นสายเข้าใส่ชายฉกรรจ์ที่กำลังวิ่งนำหน้าอย่างไม่คิดชีวิต

เสียงติงตังดังถี่ยิบ ทั่วทั้งสามตึกมีเปลวไฟสีครามลุกฮือโหม ชายฉกรรจ์ทั้งสองกลิ้งเกลือกลงกับพื้น ตลอดร่างมีมีดสั้นติดอยู่เต็มตัว แผดเสียงร้องโหยหวนเพียงคำเดียวก็ขาดใจตายไป

เล่งจ้วงจี่ที่พลิ้วร่างกลางอากาศ มิกล้าจะพุ่งปราดลงไปในบัดดล สะบัดแขนเสื้อมือขวาและร่างลอยพ้นขึ้นไปอีกสี่วา ละลิ่วลงไปบนชายคาทางซุ้มประตู

พริบตานั้น เงาสีครามจำนวนมากมายหลายสิบสาย ผสานกับเสียงหวีดหวิวน่าสะท้านใจพุ่งวาบเข้ามาดุจกับสายฟ้า สู่ยังที่ซึ่งเล่งจ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่จะทรงกาย

อึ้งปวยอี่พอเห็นต้องร้องโพล่งด้วยความตื่นเต้น

"ระวังล่วนปวยเปีย (มีดบินวุ่นวาย) ของโจรเฒ่า..."

เสียงร้องเพิ่งหลุดจากปาก กระบี่คู่มือก็ควงดุจดั่งกังหันต้องลม ทำให้เสียงติงตังดังถี่ยิบอยู่เบา ๆ บรรดามีดสั้นสีทองที่พุ่งมาก็ถูกฟาดจนกระเด็นออกไปหมดสิ้น

เล่งจ้วงจี่รู้ดีถึงความร้ายกาจของมีดบินนี้ มาตรแม้นจะถูกฟาดปลิวกระเด็น แต่มันจะต้องพุ่งย้อนกลับมาในบัดดล จึงสะกิดปลายเท้าใส่สันหลังคาประตู ร่างทะลึ่งขึ้นไปบนท้องฟ้าทันที

พริบตาที่ปลายเท้าเล่งจ้วงจี่เพิ่งสะกิดกับพื้นหลังคากระเบื้อง ที่บันไดหน้าห้องโถงใหญ่พลันมีเสียงหัวร่อฮาฮาของโจรเฒ่าซิเฮี้ยงโฮ้วดังขึ้นจนสะเทือนเลื่อนลั่นอื้ออึงอยู่นานไม่ขาดหู

จากนั้นบนหลังคาซุ้มประตูอันกว้างใหญ่มีเสียงเอ๊ียด ๆ ดังขึ้นถี่ยิบ

เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่ามีกลไกอีกแล้ว รีบพุ่งกายขึ้นไป ละลิ่วออกพ้นนอกประตูดุจกับเป็นเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง

เงาสีครามอันยะเยียบพุ่งมากับพลังลมรุนแรง อึ้งปวยอี่กรีดร้องเบา ๆ สะบัดมีดสั้นเล่มหนึ่ง พุ่งวาบเข้าเฉียดไหล่ของอึ้งปวยอี่ไปดั่งสายฟ้า ผมดำขลับถูกตัดขาดกระจุยไปปอยหนึ่งทันที

พร้อมกันนั้นจุดแวววาวจำนวนมากมายมหาศาลก็พุ่งวูบวาบเข้ามาราวดาวตกจากฟ้า เสียงเสียดสีอากาศสั่นเสียววิญญาณจนสยองขวัญ ประหนึ่งเป็นพายุฝนโหมกระหน่ำมาอย่างดุร้าย พุ่งจากบรรดาเสาทุกต้นของห้องโถงใหญ่ ครอบคลุมในบริเวณกว้างขวางยิ่ง

เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่าอึ้งปวยอี่บาดเจ็บแล้ว แต่ยังเพียงตกใจโดยไม่ลนลาน สองเท้าพอสัมผัสพื้นก็รีบอุ้มร่างอึ้งปวยอี่ยืนแนบกับผนังทันที

พร้อมกับเวลาที่เล่งจ้วงจี่เพิ่งยืนหยัดมั่นคง บนหลังคาซุ้มประตูมีเสียงติงตังอันสดใสถี่ยิบดังขึ้นมา

ในพริบตานั้น ประกายไฟพุ่งวูบวาบทั่วทุกทิศทาง กระจัดกระจายออกรอบข้าง ทั่วทั้งหลังคาซุ้มประตู มีกระสุนกลิ้งเกลือกอยู่ไม่ขาดหู ประกายเงินก็วับแพรวพราย จนปรากฏเสียงเกรียวกราวของกระสุนเงินที่ร่วงหล่นลงสู่หลังคากระเบื้อง

เสียงโครมครามดังสนั่นหวั่นไหวไม่ขาดระยะ อาวุธลับที่ทำด้วยเหล็กอาบยาพิษจำนวนมากมาย พุ่งลงมากระเด็นอยู่แทบเท้าของอึ้งปวยอี่และเล่งจ้วงจี่ไม่ขาดสาย

อึ้งปวยอี่เห็นสภาพนี้ก็ตื่นตระหนกจนหน้าถอดสี จวบจนบัดนี้จึงเพิ่งเชื่อมั่นกิตติศัพท์ที่ร่ำลือกันนั้นไม่ผิดความจริงเลย มิน่าเล่า ยอดฝีมือจำนวนมากหลายที่เข้าสู่หยกซัว น้อยคนนักจะรอดตัวกลับไปโดยปลอดภัย

เล่งจ้วงจี่มาตรแม้นมีความตื่นตระหนกตกใจ แต่ยังมีความกังวลต่อเจ้เจ๊ที่งามสะคราญนางนี้ยิ่งนัก เมื่อเห็นนางตระหนกจนหน้าซีดขาว ผมยุ่งสยายต้องรีบถามขึ้นด้วยความกังวลสนใจ

"เจ้เจ๊บาดเจ็บในที่ใด ?"

อึ้งปวยอี่พอระงับใจได้ พบเห็นว่ามืออันแข็งแรงของเล่งตี้ตี๋โอบอยู่บนเอวอันแน่งน้อยของนางมิคลาย ใบหน้าที่ขาวซีดก็แดงฉานทันที รีบสั่นศีรษะแล้วฝืนยิ้มอย่างเอียงอาย กล่าวขึ้น

"มิได้รับบาดเจ็บ เพียงตัดปอยผมไปกระจกหนึ่งเท่านั้น"

เล่งจ้วงจี่มองด้วยความกังวล เห็นผมที่มุ่นสลวยของนางยุ่งเหยิงไปบ้าง

ขณะเวลานั้น - พลันได้ยินบนบันไดหน้าห้องโถงมีเสียงกึกก้องกังวานปานระฆังใหญ่ดังขึ้นว่า

"ผู้กล้าหาญชรา ภรรยาของเจ้าเด็กเล่งจ้วงจี่บาดเจ็บแล้ว ท่านขณะนี้จะ

มิออกไปจับกุมไว้ หรือว่ารอให้พวกมันมีโอกาสหอบหายใจพักเหนื่อยก่อน ?"

เล่งจ้วงจี่เห็นอึ้งปวยอี่มิได้รับบาดเจ็บก็คลายใจไปอักโข ยามนี้ได้ยินวาจาภายในห้องโถงใหญ่โทสะก็เดือดดาลขึ้นทันที รีบกล่าวกับอึ้งปวยอี่ว่า

"เจ้เจ๊ ไป !"

พริบตานั้นคลายมือซ้ายที่โอบอยู่บนเอวแน่งน้อยของอึ้งปวยอี่แล้ว พลิ้วกายเข้าไปในประตูอีกครั้ง

อึ้งปวยอี่เกรงกลัวว่าเล่งตี้ตี๋จะพลาดพลั้งเสียท่า นางรีบร้องให้ระวังเบา ๆ แล้วพุ่งกายตามติดไปในบัดดล

พอโถมเข้าสู่ประตูแลเห็นบันได กำลังมีหลวงจีนรูปอ้วนใหญ่ศีรษะปานกระพ้อมจีวรสีเทา เดินช้า ๆ ลงมาอย่างโอ่อ่า ตาที่เหลือกถลนปานกระดิ่งทั้งสอง กำลังจับจ้องมองมาที่ประตูอย่างขุ่นเคือง

โจรเฒ่าซิเฮี้ยงโฮ้วและนักพรตชราชุดดำหลังสะพายกระบี่ยาว พร้อมทั้งยอดฝีมือจำนวนสิบกว่าคนยังคงมีท่าทีอันตื่นเต้นกระวนกระวาย ยืนแน่วนิ่งอยู่บนบันไดนั้น

หลวงจีนอ้วนใหญ่พอเห็นเล่งจ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่พลิ้วกายเข้ามาทางประตู สีหน้าพลันงุนงงไปชั่วครู่ รีบชะงักเท้าแล้วระงับใจ ตวาดเสียงก้องออกไปว่า

"เด็กน้อยมาได้พอดีทีเดียว ขณะนี้ให้เราไต้ปาล้อฮั่นทดสอบดูพลังฝ่ามือของเด็กน้อยเจ้า จะมีความร้ายกาจเทียบเท่ากับกิตติศัพท์ที่ร่ำลือกันหรือไม่"

ขณะว่ากล่าวก็รีบสาวเท้าเข้ามา พลันงอแขนย่อกาย ตวาดเสียงก้องแล้วฟาดฝ่ามือขวาออกอย่างดุดัน

พลังอันหนักหน่วงมหาศาลปานมรสุมโหมกระหน่ำ โถมทะลักเข้ามาที่เบื้องหน้าเล่งจ้วงจี่อย่างดุร้ายทันที

เล่งจ้วงจี่ได้ยินเสียงกึกก้องกังวานของไต้ปาล้อฮั่น แน่ใจว่ามันเป็นคนที่เอ่ยวาจาเมื่อครู่นี้เอง เมื่อเห็นมันใช้มือเปล่ามิมีอาวุธ รู้ว่ามันเป็นผู้ที่มีพลังฝีมืออันหนักหน่วงกล้าแข็ง และยโสโอหังยิ่ง เล่งจ้วงจี่มีเจตนาที่จะตัดไม้ข่มนาม สยบพวกมันให้หวาดหวั่นขวัญฝ่อลงเสียก่อน จึงแค่นหัวร่อเสียง

เย็นชาแล้วตวาดก้องแก้วหูขึ้นว่า

“มิเชื่อท่านทดลองดู !”

เสียงหลุดจากปาก มือขวาพลิกวูบสะบัดแขนก็ฟาดพลังเขียวเรืองรองออกไปเป็นสายยาว

เสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว พลังลมรุนแรงกระจัดกระจาย ประกายเงินพรั่งพรายทั่วทั้งบริเวณ บรรดากระสุนเงินที่กลาดเกลื่อนพื้นเมื่อครู่ถูกพลังอันดุดันกระแทกจนปลิวกระจัดกระจาย แหวกอากาศจนเสียงหวีดหวิวพุ่งเข้าไปทั้งซ้ายขวาหน้าหลังอย่างรุนแรง

เสียงตึงตังดังขึ้นหลายคราว ร่างอ้วนใหญ่ของไต้ปาล้อฮั่นเซถลาจนถึงหน้าบันได

บทที่สามสิบสี่ หฤโหดสยดสยอง

บนหน้าบันได พวกโจรเฒ่าซิเฮี้ยงโฮ้วก็กำลังส่งเสียงตวาดขึ้นด้วยความแตกตื่นตกใจ ถอยกรูด ๆ ไปจนสับสนอลเวง มีไม่น้อยที่สะบัดอาวุธขึ้นมาต่อต้านขัดขวางกระสุนเหล็กที่ถูกพลังฝ่ามืออันแกร่งกร้าวของเล่งจ้วงจี่กระแทกเข้าใส่ดังห่าฝน

เสียงโครมดังสนั่น ในที่สุดไต้ปาล้อฮั่นก็ไม่อาจยืนหยัดร่างได้มั่น ต้องกระแทกลงไปบนบันไดขั้นแรกของหน้าห้องโถงใหญ่ มือทั้งสองยกขึ้นกุมที่ทรวงอก อ้าปากกระอักโลหิตออกมาโอ้กใหญ่

พวกโจรเฒ่าที่หน้าบันไดทั้งสิบกว่าคน กำลังกระโดดโลดแล่นหลบหลีกต่อกระสุนเงิน ที่พุ่งไปดุจห่าฝนด้วยความตื่นเต้นหวาดเสียว เมื่อเห็นไต้ปา-ล้อฮั่นยกมือกุมอกกระอักโลหิตสด ๆ พุ่งฉีดเป็นลำยาว ต่างแตกตื่นจนตะลึงลานไปทันที

โดยเฉพาะไต้ปาล้อฮั่นนี้ฝึกปรือด้านกำลังอันกล้าแข็ง จนมีผิวกายเหนียวแน่นไม่กลัวอาวุธ พลังฝ่ามือก็ดุดันแกร่งกร้าว มิใคร่เคยพบพาน

ต่อผู้ต่อต้านกันได้ สะบัดฝ่ามือฟาดมาในครานี้ มีน้ำหนักรุนแรงพอที่จะทลายหลักศิลาให้เป็นผุยผงได้ ดูจากท่าย่อเท้าควงแขนแล้วกระแทกไปเมื่อครู่อย่างน้อยจะต้องใช้กำลังภายในไม่ต่ำกว่าเก้าส่วน และเล่งจ้วงจี่เพียงพลิกข้อมือสะบัดแขน ก็สามารถกระแทกหลวงจีนจนเซถลา มิอาจยืนหยัดกระแทกนั่งลงแล้วยังต้องกระอักโลหิตไม่หยุดยั้ง

การนี้เป็นที่เห็นได้แน่แก่ใจ พลังภายในของเล่งจ้วงจี่ยังน่าหวาดกลัวไปกว่ากิตติศัพท์ที่ร่ำลือเสียอีก

พวกโจรเฒ่าซิเฮี้ยงโฮ้วทั้งสิบกว่าคน พอระงับใจที่หวาดหวั่นได้ต่างฮือลงบันไดมา ก้มหน้ามองดูเห็นสีหน้าของไต้ปาล้อฮั่นเหลืองซีด เหงื่อยะเยียบซึมออกมาจนชุ่มโชก ลมหายใจก็ถี่เร็วกระชั้น

ครั้นแล้วรีบเหลียวหน้ามองไปยังชายกลางคนอาภรณ์รัดกุมหลังสะพายดาบทั้งสี่ทางด้านหลัง กล่าวเสียงหนัก ๆ

"รีบประคองล้อฮั่นไปในห้องพักอาคันตุกะ และขนซากศพของผู้แซ่งุ่ยกับแซ่แต้ทั้งสองไป"

ชายฉกรรจ์กลางคนทั้งสี่ต่างน้อมกายรับคำกระโดดออกมา สองคนไปประคองไต้ปาล้อฮั่น อีกสองคนแยกออกไปหิ้วซากศพที่มีมีดสั้นติดเต็มตัวโลหิตเนืองนองของชายฉกรรจ์กลางคนชั่วร้าย วิ่งกลับเข้าไปทางด้านใน

เล่งจ้วงจี่เห็นโจรเฒ่าซิเฮี้ยงโฮ้วหน้าสี่เหลี่ยมหูยานยาว อายุสูงวัยใกล้เจ็ดสิบ ก็บังเกิดความเคารพนบน้อมในฐานะมีวัยวุฒิสูง ยามนี้เห็นตนได้ตัดไม้ข่มนามจนบังเกิดผลดั่งหมาย ก็หวังจะให้ปัญหาการมาจัดการเรื่องฉิ่นเฮียงเหล็งได้สำเร็จลงด้วยดี พร้อมกันนั้นใคร่จะอธิบายความเข้าใจผิดที่เกิดขึ้นในพยุหศิลาของคฤหาสน์ฉิ่นเฮียงเหล็งแก่พวกนี้ด้วย

หากแม้นฉิ่นเฮียงเหล็งได้ถูกโบยตีจนตายทั้งเป็นไปจริง สมควรจะไปหาซิพ้งฮุย จัดการแก้แค้นแทนให้ ดังนั้นจึงรีบขยับผ้าปั้นหน้าจนเคร่งขรึมสำรวมประสานมือเสมออก กล่าวเสียงกังวานไปว่า

"ข้าพเจ้าเล่งจ้วงจี่ ตั้งใจมาตามคำนัดหมายของผู้กล้าหาญชราโดยตรง

ภูเขาท่านมีด่านระแวดระวังเข้มงวดกวดขัน กลไกกับดักเปี่ยมอันตราย ความมานะพยายามอันยากเข็ญของท่านผู้กล้าหาญชรา ข้าพเจ้าก็ได้รับรู้แล้ว ผู้กล้าหาญชรายังมีวาจาใดใคร่จะกล่าว โปรดบอกมาต่อหน้าโดยตรงเลย"

โจรเฒ่าชิเฮี้ยงโฮ้วคาดคิดไม่ถึงว่า เล่งจ้วงจี่จะมาใช้มารยาทอันนอบน้อมเข้าทักทายต่อมัน ทั้งที่ผ่านด่านอันตรายหวาดเสียวมาหลายทอดหลายตอน ผ่านสกัดกั้นอย่างแทบเอาชีวิตไม่รอด ซึ่งผู้คนอื่น ๆ จะต้องมีโทสะดาลเดือดไปทุกคนเป็นแน่แท้แล้ว อันตบะสมาธิที่สำรวมจนถึงขั้นนี้ คล้ายดั่งผิดกับกิตติศัพท์ที่ร่ำลือกัน

ดังนั้นเอง จึงงุนงงชั่วครู่แล้วรีบประสานมือคารวะตอบ ขณะที่จะกล่าวกลบเกลื่อนไปตามมรรยาทของนักเลงอันกลอกกลิ้ง พลันได้ยินที่ข้างในห้องโถงมีเสียงประหลาดพิกลด่าออกมา

"เด็กบัดซบ ผู้อื่นคิดจะกินเนื้อเจ้าอยู่ทุกเวลา นอนหนังเจ้าอยู่ทุกค่ำคืน เจ้าเด็กน้อยยังจะไปเกรงใจกับผู้อื่น"

เล่งจ้วงจี่ฟังจนตัวสั่นสะท้านหน้าเปลี่ยนสี ต้องร้องอุทานขึ้นด้วยความตื่นตกใจทันที ร่างก็ถอยกายไปครึ่งก้าวอย่างลืมตัว รีบประสานมือจ้องตาไปในห้องโถง พร้อมกับกล่าวอย่างนอบน้อมยำเกรง

"ขอเรียนถามละตะผู้อาวุโส มาถึงหยกซัวตั้งแต่เมื่อใด ? เหตุไฉนมิออกมาจากห้องพบกัน ผู้เยาว์และอึ้งปวยอี่แห่งตระกูลเตี้ยเมืองเจี๋ยะมึ้งได้มาถึงแล้ว"

อึ้งปวยอี่ก็พิศวงใหญ่หลวงนัก การได้ยินครานี้จึงรู้ว่าละตะฮ่อเสียงอยู่ในห้องโถงใหญ่

ชิเฮี้ยงโฮ้วคล้ายดั่งคิดถึงเรื่องอันใดขึ้นได้ สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนอย่างใหญ่หลวง นักพรตกลางคนเสื้อดำที่หลังสะพายกระบี่ซึ่งยืนอยู่ข้างกายมันพร้อมทั้งยอดฝีมืออีกสิบกว่าคน ต่างก็มีสีหน้ากระสับกระส่ายวุ่นวายไป

พลันได้ยินเสียงละตะฮ่อเสียงในห้องโถงใหญ่หัวร่อฮาฮาอย่างเย้ยหยันตัวเอง แล้วร้องออกมา

“เด็กบัดซบ เราผู้เฒ่าและป้อจกถูกซิเฮี้ยงโฮ้วต้อนรับไว้ในตาข่ายเอ็นวัว เด็กน้อยเจ้าหากมาช้าอีกสักก้าว ก็จะถูกซิเฮี้ยงโฮ้วใช้ไฟเผาตายไปแล้ว”

เล่งจ้วงจี่พอฟังโทสะพลันดาลเดือด ตวาดก้องแล้วพุ่งกายขึ้นในอากาศใช้กระบวนท่ายิบไฮ้ชังเล้ง (พญามังกรมุ่นทะเล) โถมไปยังบันไดเก้าชั้นที่หน้าห้องโถงอย่างรวดเร็ว

การโถมเข้าไปในกลางอากาศครานี้ จึงได้เห็นบนพื้นศิลากลางห้องโถงใหญ่อันโอ่อ่า มีร่างที่ถูกพันธนาการด้วยเชือกเอ็นวัวทิ้งไว้สองร่างจริงดังว่า

ขณะนั้น หน้าบันไดห้องโถงวุ่นวายใหญ่หลวงแล้ว ยอดฝีมือทั้งสิบกว่าคนต่างกระชากอาวุธออกจากฝัก สะบัดฟาดฟันอากาศไม่หยุดยั้ง ปากส่งเสียงร้องจนอึงคะนึงก็กก้อง

อึ้งปวยอี่พอเห็นก็ลนลานทันที ด้วยวิชาตัวเบาของนางขั้นนี้ ย่อมมิอาจจะพุ่งกายตามติดเล่งจ้วงจี่เข้าไปในห้องโถงใหญ่โดยพร้อมกันได้ ดังนั้นนางจึงยืนอยู่กับที่ด้วยความกระวนกระวายดั่งไฟเผาผลาญ ตระเตรียมพร้อมที่จะเข้าช่วยเหลือได้ในทุกเวลา

เล่งจ้วงจี่ที่โถมกายลงจากกลางอากาศดุจสายฟ้าฟาด พลันได้ยินเสียงละตะฮ่อเสียงในห้องโถงตวาดดังสนั่นหวั่นไหว ด้วยความหวาดหวั่นพรั่นใจ

“รีบถอยกลับไป !”

เล่งจ้วงจี่ตื่นตกใจและก็สำนึกตัวได้ ในห้องโถงใหญ่จะต้องมีกลไกอยู่ทั่วทุกทิศทาง ความคิดพอพุ่งวาบรีบตวาดเสียงก้อง สะบัดมือขวาฟาดฝ่าอากาศไปในบัดดล

เสียงครืนครั่นดังสนั่นปานฟ้าทลาย พลังอันหนักหน่วงแผ่ทะลักไปด้วยเสียงน่าหวาดหวั่น ร่างกลางอากาศของเล่งจ้วงจี่ฉวยสภาวะนี้ยืดเอวตีลังกาในท่าฮุ้นลี่ฮวงกุ้น (กลิ้งเกลือกในหมู่เมฆ) หลายตลบ จนร่างพลิ้วละลิ่วกลับมาในที่เดิมได้

อึ้งปวยอี่เห็นเล่งจ้วงจี่กลับมาโดยปลอดภัย หัวใจที่หวั่นไหวจนวาบหวิวก็คลายไปในบัดดล

พวกโจรเฒ่าซิเฮี้ยงโฮ้วทั้งสิบกว่าคนเมื่อเห็นวิชาตัวเบาอันน่าสะท้านขวัญสั่นแผ่นดินของเล่งจ้วงจี่ ต่างตะลึงลานด้วยความแตกตื่นตกใจไปทันที

เล่งจ้วงจี่พอสัมผัสพื้น คิ้วทั้งสองเลิกสูงชัน และตวาดไปในทันที

"ซิเฮี้ยงโฮ้ว ท่านบังอาจกระทำชั่วช้าดั่งนี้ หรือไม่กลัวว่าบ้านช่องทรัพย์สิน และชีวิตตนจะแหลกลาญยับเยินไปในคราเดียว"

วาจานี้กล่าวเข้าใส่จุดอ่อนของซิเฮี้ยงโฮ้วพอดี โจรเฒ่าไหนเลยจะคิดกล้าจับกุมละตะฮ่อเสียงและป้อจกเต้าหยิน ที่เป็นตัวประหลาดที่ผู้คนทั้งสัมมาชีพและมิจฉาชีพในวงพวกนักเลงหวาดหวั่นขวัญฝ่อ แต่เพราะได้การกระตุ้นยุแหย่จากพวกไต้ปาล้อฮั่น ทำให้มันลังเล และก็เริ่มมีความเห็นคล้อยตามไปบ้างเท่านั้น

ยามนี้เมื่อเห็นพลังฝีมืออันน่าแตกตื่นสะท้านโลกของเล่งจ้วงจี่อยู่ตำตา กอปรกับความลับแพร่งพรายออกไปแล้ว ต้องรีบเปลี่ยนคำพูดขึ้นทันทีว่า

"อัจฉริยะสงฆ์พรตทั้งสองท่าน หลงตกไปในตาข่ายใต้ดินที่หลังเขาพังฮุยผู้บุตรมิกล้าจะจัดการตามอำเภอใจ จึงใช้คนป้องกันมาส่งจนถึงที่นี้ เล่าฮิวกำลังจะแก้มัดและขอขมาต่ออัจฉริยะทั้งสองท่าน สองสามีภรรยาท่านก็ได้มาพอดี"

อึ้งปวยอี่ได้ยินซิเฮี้ยงโฮ้วก็เข้าใจผิดคิดว่านางเป็นภรรยาเล้งจ้วงจี่ โทสะและความละอายได้บังเกิดขึ้นในทันทีจนหน้าแดงฉาน แต่นางทราบดีขณะนี้นางยังไม่บังควรสอดปากคำไป

เล่งจ้วงจี่ดูออกว่าโจรเฒ่ามีความหวาดหวั่นใจขึ้นบ้างแล้ว ขณะนี้พอได้ยินมันเสียงอ่อนเปลี่ยนคำพูด สีหน้าก็คลายความเคร่งเครียดลง แสร้งกล่าวเสียงนุ่มนวล

"ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ก็ขอให้ผู้กล้าหาญชราริบแก้มัดของสองผู้อาวุโสออกเถิด"

คำพูดเพิ่งหลุดจากปาก นักพรตกลางคนที่สะพายกระบี่ยืนอยู่ข้างกายซิเฮี้ยงโฮ้วหน้าเครียดทันที กล่าวกับโจรเฒ่าว่า

“ผู้กล้าหาญชรา โบราณมีว่า ‘จับเสือนั้นง่ายปล่อยเสือลำบาก’ บัดนี้เมื่อจับสองตัวประหลาดไว้ได้ พอดีที่จะนำมันขู่เข็ญ เล่งจ้วงจี่ควรทราบไว้เมื่อครู่ที่เชี่ยวชัวจู๊ส่งมันทั้งสองคนมาแล้วยังมิได้รีบปลดปล่อยสองประหลาดจะต้องมีความอาฆาตจับใจ หากปล่อยไปในตอนนี้ พวกมันยังจะต้องฆ่าท่านเพื่อระบายความคลั่งแค้น เล่งจ้วงจี่เพียงคนเดียว พวกเราก็ยากต่อต้านรับมืออยู่แล้ว หากแม้นปล่อยสองประหลาดออกไปอีก ก็เฉกเช่นเสียบปีกให้แก่พยัคฆ์ร้าย

“อีกประการ อาจารย์เคยพร่ำสอนตักเตือนแก่ซือเฮียซือตี่ทั้งสำนักว่าสี่ประหลาดบู๊ลิ้มต่างมีความยโสโอหัง เย่อหยิ่งลำพองจนผยองยิ่ง ถือดีในฝีมือเข้าข่มขู่รังแกผู้คน สี่ประหลาดมิถูกกำจัดไปวันใด ผู้กล้าหาญฝ่ายอธรรมจะไม่มีวันได้เงยหน้าอ้าปาก อาตมากล่าวจบคำเพียงเท่านี้ ขอให้ผู้กล้าหาญชราโปรดได้ใคร่ครวญโดยรอบคอบด้วย”

โจรเฒ่าซิเฮี้ยงโฮ้วพอฟัง ต้องลูบเคราขมวดคิ้วครุ่นคิด รู้สึกลังเลใจขึ้นแล้วจริง ๆ

ส่วนเล่งจ้วงจี่นั้นขุ่นเคืองจนตัวสั่นระริกอยู่นาน ใบหน้าอันงามสง่าก็เขียวคล้ำ เท่าที่รอมิกล้าลงมือเนื่องจากเกรงกลัวตัวประหลาดเฒ่าทั้งสองจะต้องเป็นอันตรายไปเพราะความวู่วามของตน

ยามนี้เมื่อรอจนนักพรตเฒ่ากล่าวจบ คิ้วก็เลิกสูงชันพร้อมทั้งตวาดเกี้ยวกราดถามไป

“ท่านเป็นตัวอะไร ? ผู้ใดต้องการให้ท่านมาปากมากในที่นี้ ?”

นักพรตเสื้อดำมิยอมเอ่ยปาก พลันได้ยินละตะฮ่อเสียงในห้องโถงตะโกนก้องออกมา

“เด็กบัดซบ เจ้าจมูกโคน้อยตัวนั้นคือเมี่ยวกวง ศิษย์คนที่สามของนักพรตอุบาทว์โอวเฮาะ ที่เป็นศัตรูคู่อาฆาตของอาจารย์เจ้า จะคิดทราบร่องรอยของนักพรตอุบาทว์โอวเฮาะ ถามไถ่มันก็รู้เอง”

เล่งจ้วงจี่พอได้ยินนาม ‘โอวเฮาะ’ ความอำมหิตพลันระเบิดขึ้นจนสุด

ระงับ ตาเป็นประกายแวววับดุจกับสายฟ้า สะบัดกระบี่ออกจากฝักจนประกายพุ่งวาบเจิดจ้า เสียงใสปานมังกรคำรามดังสะท้านทั่วไปทั้งลานตึกเมื่อเกียงฮั่นเกี่ยมถูกดึงออกมากำมั่นแล้ว ก็เค้นเสียงคลั่งแค้นกล่าวต่อไป

"มิน่าเล่า จิตใจเจ้าจึงอำมหิตชั่วร้ายปานนี้ ที่แท้เจ้าเป็นศิษย์ของนักพรตอุบาทว์โอวเฮาะนี่เอง"

ขณะกล่าวยังขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน เดินช้าเข้าหานักพรตเสื้อดำอย่างเอาเป็นเอาตาย

นักพรตเสื้อดำเมี่ยวกวงเมื่อเห็นเล่งจ้วงจี่กระชากกระบี่ก็แสยะยิ้มอย่างชั่วร้าย คล้ายดั่งถือดีมิเกรงกลัว มันจับตาอันชั่วช้าอาฆาตมองจ้องดูเล่งจ้วงจี่แล้วกล่าวอย่างเหยียดหยามดูแคลน

"เล่งจ้วงจี่ เจ้าอย่าได้ถือดีว่ามีวิชาเก้ากระบี่จักรวาลของอสูรกระบี่ก็จะอาละวาดทั่วแผ่นดินโดยไม่มีผู้ใดต่อต้าน ควรทราบไว้ เต้าเอี๊ยมิได้แยแสเก้ากระบี่จักรวาลของเจ้าในสายตาดอก"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็ฉุกใจได้คิด รีบชะงักเท้าแหงนหน้าหัวร่อเสียงกึกก้องกังวาน กล่าวดังสะท้านไปว่า

"จัดการกับศิษย์ต่ำช้าของนักพรตอุบาทว์โอวเฮาะ ไยจำเป็นต้องใช้เก้ากระบี่จักรวาลอันสะท้านพิภพจบแดน..."

เสียงมิทันขาดคำพลันได้ยินนักพรตเมี่ยวกวงตวาดดังกึกก้องสะท้านหูขึ้น

"ประเสริฐมาก ! เต้าเอี๊ยจะทดลองดูว่า เจ้ายังมีวิชากระบี่ใดที่ถือเข้าข่มขู่ผู้คน"

เสียงตวาดดังพร้อมกับสะบัดมือกระชากกระบี่จนประกายกระบี่พุ่งวาบกระบี่เหล็กกล้ายาวสามเชียะเศษของมันหลุดจากฝัก ก็ตวาดเสียงกราดเกรี้ยวแล้วสะบัดจนกลายเป็นดอกดวงมากหลาย ครอบคลุมเข้าใส่ร่างเล่งจ้วงจี่อย่างหักโหมโหดร้าย

เล่งจ้วงจี่ได้ฟังวาจาของนักพรตเมี่ยวกวง กอปรกับมีกิตติศัพท์ร่ำลือว่านักพรตโอวเฮาะ มิกลัวเกรงต่อวิชาของสี่จอมอสูรร้าย มาเทียบเคียงกัน

ดูแล้วก็มีเจตนาใคร่จะดูแนวทางกระบี่ของเมี่ยวกวงว่าเป็นวิชาใด จึงขยับร่างพุ่งวูบก็มาถึงด้านหลังนักพรตอุบาทว์

เมี่ยวกวงรู้สึกมีเงาขาวพุ่งวาบก็หายวับ กระบี่ที่จู่โจมพลันผิดพลาดเป้าหมายโดยสิ้นเชิง มันตื่นตระหนกจนใจวาบหวิว หันขวับมา พบเห็นเล่งจ้วงจี่ยืนอย่างทระนงอยู่ทางด้านหลัง ก็แค่นเสียงถามอย่างดูแคลนไป

"เล่งจ้วงจี่ เจ้านอกจากเก้ากระบี่จักรวาลแล้ว ยังคิดจะใช้วิชาท่าเท้าอันพิกลของจอมอสรเฒ่ามาต่อส้อย่างฉาบฉวย มิประจันกันโดยตรง ?"

เล่งจ้วงจี่พอถูกแดกดันพลันมีโทสะประดัง ตวาดสะท้านกึกก้อง

"ผู้ใดจะสู้ฉาบฉวยกับเจ้า !"

เสียงตวาดดังพร้อมกับร่างสะอึกเข้าสองก้าว กระบี่เกียงฮั่นเกี่ยมในมือถูกสะบัดไปในท่าสิบหกกระบี่ฟ้าดินติดต่อกันไปสี่ท่าซ้อน ๆ ในแปดกระบวนเพลงตรงและกลับจนประกายเจิดจ้าทะลักทลายดุจกับสายฟ้าคะนองฝน พลังลมหวีดหวิวอึงอล ความเย็นยะเยียบของกระบี่แผ่กระจายออกไปจนเสียดกระดูก

เมี่ยวกวงพอเห็น ก็แตกตื่นตกใจใหญ่หลวงนัก รู้สึกว่าทั้งซ้ายขวาหน้าหลังรอบข้าง มีสายฟ้าอันแฉลบแปลบปลาบเป็นจำนวนหมื่น ๆ พัน ๆ สาย เจิดจ้าจนแสบตา มิอาจจะลืมขึ้นเพ่งจ้องมองได้ ในความตื่นตระหนกจนขวัญหาย รีบสะบัดกระบี่ปัดป้องอย่างวุ่นวายไปหลายครา มือไม้ปั่นป่วนมิเป็นกระบวนไปทันที

ครั้นแล้วแผดร้องด้วยความตื่นตระหนก พร้อมกับพลิ้วกายปราดออกไปทางด้านข้างสิบเชียะ พร้อมกันนั้นตวาดอย่างชั่วร้ายอาฆาตว่า

"เจ้าว่าเจ้ามิใช้เก้ากระบี่จักรวาล เหตุไฉนจึงตระบัดสัตย์คืนคำ ?"

เล่งจ้วงจี่พอฟังพลันตวาดสำทับไป

"เชี่ยวเอี๊ยจะให้เจ้าได้รู้เห็นความร้ายกาจของเก้ากระบี่จักรวาล"

เสียงตวาดดังจากปาก พร้อมกับร่างโถมปราด ลอบเกร็งพลังแซกั้งขี่ (ลมปราณดาวเหนือมรกต) พุ่งเข้าไปในตัวกระบี่ ประกายเขียวเรืองพลัน

กระจายจ้าออกมาอีกสามเชียะ ทั่วทั้งหน้าบันไดห้องโถง มีแสงสดใสบาดตาระยิบระยับจนเจิดจ้า

ร่างพุ่งโถมเข้าไป ได้ใช้ท่าไท่ฮือฮ้วงเก้ง (จักรวาลแดนนิมิต) กระบี่กลับกลายเป็นเมฆประกายหย่อมใหญ่ครอบคลุมใส่เมี่ยวกวงอย่างรวดเร็วทันที

พวกโจรเฒ่าทั้งหลายต่างแตกตื่นตกใจ จนร้องอุทานสับสน เถลือกถลนหลบหนีกันเป็นวุ่นวาย

เมี่ยวกวงนั้นแตกตื่นจนหน้าถอดสี ขวัญกระเจิงอยู่แล้ว พอเห็นประกายเจิดจ้าแสบตาพุ่งมาทั่วทุกทิศทางของท้องฟ้า มิทราบว่าสายใดจึงเป็นจริงสายใดจึงเป็นเท็จ

ในความหวาดหวั่นจนลนลานขวัญเสีย รู้ดีว่ามิอาจจะรอดตายไปได้แล้ว สองมือก็ประคองกระบี่แผดร้องเสียงเกรี้ยวกราด แล้วโถมกายเข้าไปในม่านประกายอย่างไม่ยอมมองดูทิศทาง

เล่งจ้วงจี่เข้าใจว่าเมี่ยวกวงมีวิชาดีสำหรับต่อต้านเพลงกระบี่ของตน เมื่อเห็นเช่นนั้นก็หัวร่อร่าขึ้นมา ความอำมหิตที่คิดฆ่าฟันพลันสลายไปจากใจ

ดังนั้นเอง เพลงกระบี่พลันแปรเปลี่ยน รีบใช้ท่าตังหงส์เตี้ยงอี้ (พญาหงส์ขยายปีก) ตวาดเสียงก้องแล้วสะบัดแขนปาดกระบี่ออกไปใส่กระบี่ของเมี่ยวกวงจนเสียงดังเปรื่องสดใส ประกายยะเยียบพุ่งวาบดุจกับสายฟ้า เมี่ยวกวงแผดร้องด้วยความตื่นตระหนกตกใจ กระบี่คู่มือปลิวกระเด็นไกลออกไปในท้องฟ้า ร่างผอมสูงของมันก็ได้เซถลาไป พร้อมกับแรงกระชากจนเสียหลัก

เงาเหลืองพุ่งวาบมา ซิเฮี้ยงโฮ้วตวาดเสียงก้อง แล้วโถมกายปราดเข้าหาอ้าแขนโอบอุ้มร่างนักพรตเมี่ยวกวงไว้อย่างว่องไว

เมี่ยวกวงยามนี้หน้าซีดเผือดไร้สีเลือด เหงื่อยะเยียบไหลชุ่มโชกโซมกาย ท่าทีแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ปากอ้ากว้างตาเหลือกค้าง เป็นเวลาเนิ่นนานก็ยังไม่อาจสงบใจให้เป็นปรกติได้

เล่งจ้วงจี่ขวางกระบี่หยุดเท้า จ้องหน้าเมี่ยวกวงแล้วกล่าวอย่างขุ่นเคืองขึ้น

“นักพรตอุบาทว์โอวเฮาะขณะนี้อยู่ที่ใด ข้าพเจ้าไม่จำเป็นจะต้องถามไถ่ภายในเจ็ดวัน ซือแป๋ท่านหากยังไม่เสนอตัวออกมาคลี่คลายความอาฆาตแค้นที่ทำร้ายอาจารย์จนทุพพลภาพ ข้าพเจ้าจะมุ่งหน้าสู่คงท้งซัว ฆ่าศิษย์ในสำนักให้ยับเยิน เผาทำลายวัดวาอารามให้ทลายพินาศ ต้องการให้รากฐานคงท้งของพวกท่านยับเยินดับสูญไปด้วยมือ อาจารย์ชั่วร้ายเป็นตัวการก่อมหันตภัย”

วาจาชะงักชั่วขณะ คิ้วเลิกสูงชันแล้วตวาดเสียงสะท้านแก้วหู

“ฉวยโอกาสที่ข้าพเจ้ายังไม่กลับใจไปฆ่าท่าน รีบไสหัวออกเสียโดยด่วนอย่าลืมไปบอกกับอาจารย์อันอุบาทว์ชั่วร้ายของท่าน ในเจ็ดวันนี้ หากยังไม่ออกมาให้พบหน้า ก็อย่ากล่าวหาว่าข้าพเจ้าจะก่อกรรมทำเข็ญในการฆ่าฟันเข่นฆ่าศิษย์ในสำนักคงท้งของพวกท่านให้หมดสิ้นจากแผ่นดิน”

เมี่ยวกวงพอระงับใจอันหวาดหวั่นได้ จับจ้องมองดูเล่งจ้วงจี่ด้วยความอาฆาตมาดร้าย กล่าวเสียงยะเยียบดั่งกับถือดีมิเกรงกลัว

“เล่งจ้วงจี่ เด็กน้อยเจ้าอย่าได้ลำพองไป รออาจารย์เจ้าสำนักพวกเราหาตัวเจ้าพบ เด็กน้อยเจ้าแม้จะมีความเก่งกล้าเทียมฟ้า ก็จะต้องสยบยอมให้พวกเราจัดการอย่างเชื่อง ๆ แล้ว”

เล่งจ้วงจี่ฟังไปก็ได้คิด ขณะจะตวาดถามพลันเห็นอึ้งปวยอี่คิ้วเลิกสูงชัน ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดดังมา

“วิญญาณใต้กระบี่ ยังกล้าบังอาจมาใช้คารมอวดโอ่ มิตัดหูทั้งสองของเจ้าคาดว่าก็ยังมิรู้จักความร้ายกาจ”

ขณะตวาดร่างก็พุ่งปราดเข้าไปหาเมี่ยวกวงอย่างขุ่นเคือง

เมี่ยวกวงตื่นตกใจยิ่ง ไหนเลยยังจะกล้ารีรออยู่ รีบขยับไหล่ถีบกายพ่งพ้นจากพื้นขึ้นไปบนหลังคา เพียงวบเดียวก็หายวับไปกับตา

อึ้งปวยอี่เห็นเมี่ยวกวงหนีไปต่อหน้า ก็รีบจ้องมองซิเฮี้ยงโฮ้วแล้วถามเสียงหนัก ๆ ว่า

“ซิเฮี้ยงโฮ้ว ขณะนี้ควรเป็นเวลาของเรามาสะสางบัญชีเก่า ๆ เสียบ้างแล้ว”

ชิเฮี้ยงโฮ้วหน้าซีดขาวท่าทีหวาดหวั่นจนลนลาน มันรู้ดีว่าสถานการณ์มีเปรียบได้สูญสลายไปแล้ว พอได้ฟังก็งงงันไป ถามอย่างมิเข้าใจว่า

"เล่าฮิวมีอายุสูงวัย ความทรงจำก็เสื่อมไป คิดมิออกว่าเคยไปพบพานกับเล่งฮูหยินในที่ใดเวลาไหน"

อึ้งปวยอี่หน้าแดงระเรื่อขึ้นวูบหนึ่ง ถลึงตาตวาดไปว่า

"โจรเฒ่าหุบปาก เจ้ารู้ดีแสร้งถามชัด ๆ ยังจะทำเป็นโง่งมงายไปไยกัน เราเพียวเพี้ยนึ้งอึ้งปวยอี่ แม้มีเวลามิเข้าส่วงพวกนักเลงสามปี หรือภรรยาของเตี้ยย่งย้งนั้นท่านก็จำมิได้ ?"

ชิเฮี้ยงโฮ้วพอฟังสีหน้าแปรเปลี่ยนไปอีกครั้ง แล้วแหงนหน้าหัวร่อดัง ๆ กล่าวเสียงกังวานอย่างดูแคลนว่า

"เล่าฮิวพอเห็นคราแรกก็ดูออกว่าท่านเป็นม่ายของเตี้ยย่งย้ง แต่เอวของท่านกลับอยู่ในอ้อมแขนของเล่งจ้วงจี่ เล่าฮิวจึงมิกล้าไม่เรียกท่านเป็นเล่งฮูหยิน"

อึ้งปวยอี่เดือดดาลสุดแสนสาหัส ตวาดเสียงกราดเกรี้ยวออกไปในบัดดล

"โจรเฒ่า หุบปากสกปรกของเจ้าเสีย ค่ำคืนนี้มิฆ่าเจ้าเราเพียวเพี้ยนึ้งก็ไม่ลงจากหยกซัว"

เสียงตวาดดังพร้อมกับร่างพุ่งเข้าไปหา กระบี่ในมือสะบัดจนกลายเป็นประกายสามแฉก แทงเข้าใส่บนกลางร่างของโจรเฒ่าอย่างว่องไว

ชิเฮี้ยงโฮ้วหัวร่อฮาฮาเสียงก้อง ขยับไหล่สะบัดเท้าสะบัดแขนเสื้อใหญ่อย่างว่องไว ต่อสู้กับอึ้งปวยอี่เป็นพัลวันไปทันที

เล่งจ้วงจี่หะแรกนั้นหน้าแดงฉานยิ่งคิดก็ยิ่งมีโทสะ แต่อยู่ต่อหน้ายอดฝีมือจำนวนมากมายนี้จำเป็นจะต้องอธิบายให้กระจ่างชัด ดังนั้นจึงกล่าวเสียงหนัก ๆ ว่า

"ชิเฮี้ยงโฮ้ว ข้าพเจ้านับว่าคาดไม่ถึงจริง ด้วยวัยที่สูงของท่านปานนี้ยังมากล่าววาจาหยาบช้าไร้ศีลธรรม ท่านแม้นรู้ดีว่าในตอนนั้นสถานการณ์

คับขันจนจำเป็น มิอาจไม่รวบร่างอี่เจ้เจ๊หนีให้ทันท่วงที จะต้องถูกอาวุธลับทำร้ายไปในบัดดล จนอาจเสียชีวิตที่นี้ก็ได้ แต่ท่านยามนี้กลับมาใช้วาจาอุบาทว์บัดสี นับว่าเสื่อมเสียต่อศักดิ์ของผู้ชราสูงวัยวุฒิ อันคนที่ปราศจากยางอายไร้ศีลธรรมประจำใจเช่นท่าน ไม่อาจปล่อยให้มีชีวิตอยู่ต่อไปได้เป็นอันขาด”

ชิเฮี้ยงโฮ้วที่กำลังต่อสู้อย่างดุเดือด พอฟังก็ตกใจทั้งขุ่นเคือง ดังนั้นจึงเลินเล่อไปชั่ววูบ ถูกกระบี่ยาวของอึ้งปวยอี่แทงสวบเข้าใส่ในช่องว่าง จนแทบตัดศีรษะกระเด็นออกจากไหล่

โจรเฒ่าแตกตื่นตกใจจนขวัญหาย รีบระงับใจรวมสมาธิ ใช้เพลงฝ่ามืออันดุดันแกร่งกร้าวฟาดเข้าใส่ตามช่องว่างของกระบี่อึ้งปวยอี่ จู่โจมเข้าหลายครั้งหลายคราอย่างดุดันทันที

เพลงกระบี่ของอึ้งปวยอี่แม้จะฝึกปรือจนสูงส่ง แต่เมื่อเผชิญกับโจรเฒ่าชิเฮี้ยงโฮ้วที่มีฝีมือลือเลื่องมาหลายสิบปี ยังคงต่อต้านด้วยความลำบากหนักแรง โชคดีที่วิชาตัวเบาของนางยอดเยี่ยม จึงได้เสริมพลังฝีมือที่ยังด้อยกว่าให้อยู่ในระดับคู่คี่ก้ำกึ่งกัน

เล่งจ้วงจี่ดูถนัดชัดตายิ่ง หากแม้นพัวพันกันไปนาน อึ้งปวยอี่ที่ร่างกายอ่อนแอกว่า จะต้องเป็นฝ่ายเพลี่ยงพล้ำเสียท่า หากแม้นลงมือไปในขณะนี้ก็กลัวอึ้งปวยอี่จะไม่ยินยอมพร้อมใจ

ขณะลังเลด้วยความยุ่งยากใจนั้น พลันได้ยินเสียงแผดร้องอันตื่นตระหนกดังจนสับสน สถานการณ์ปั่นป่วนอลเวงอย่างมิคาดหมาย

เล่งจ้วงจี่ฉุกใจได้คิดรีบเหลียวมอง เห็นทิศทางด้านหลังตึกใหญ่มีควันพวยพุ่งเป็นเส้นสายยาวจนถึงกึ่งกลางท้องฟ้า

ยอดฝีมือที่ยืนอยู่บนบันไดทั้งสิบกว่าคน พากันร้องขึ้นด้วยความแตกตื่นกังวล

“ผู้กล้าหาญชรา แย่แล้ว ที่หลังตึกเกิดเพลิงไหม้...”

ชิเฮี้ยงโฮ้วกำลังรุกไล่อย่างดุดันอำมหิต สีหน้าแปรเปลี่ยนไปในบัดดล

ตวาดเสียงกราดเกรี้ยวแล้วตวัดฝ่ามือฟาด ฉาด ฉาด ฉาด สามคราซ้อน ๆ พลังอันดุดันมหาศาลกระแทกใส่อึ้งปวยอี่จนต้องเซถลาถอยหนีออกไป โจรเฒ่าฉวยโอกาสนั้นถีบกายถอยปราดไปยี่สิบเชียะ

ช้อนตามองดูควันดำที่พุ่งโขมงขึ้นไป มีเปลวไฟแลบเลียตามติดจนถึงกึ่งกลางท้องฟ้า โจรเฒ่าตวาดด่าเสียงสนั่นแล้วกระโดดขึ้นบนหลังคา วิ่งไปทางหลังตึกทันที

ยอดฝีมืออีกสิบกว่าคนต่างมีท่าทีลนลาน วิ่งปราดเข้าไปทั้งซ้ายขวาของห้องโถงใหญ่ ชั่วพริบตาห้องโถงใหญ่ก็เหลือแต่เล่งจ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่เพียงสองคน

เล่งจ้วงจี่ไม่มีเวลาจะคิดไปดูผู้จุดไฟเผานั้นเป็นใคร เพราะจำเป็นต้องใช้ความรวดเร็วว่องไวช่วยเหลือละตะฮ่อเสียงกับป้อจกเต้าหยินโดยด่วน ดังนั้นพอยอดฝีมือทั้งสิบกว่าคนหลบหน้าหนี รีบพุ่งกายขึ้นไปบนบันไดทันที

ร่างมิทันจะยืนหยัดมั่น ก็ตื่นตระหนกจนร้องอุทานสุดเสียง ตะลึงลานอยู่บนบันไดไปทันที

อึ้งปวยอี่ที่พุ่งตามติดโดยกระชั้นชิด พอจับตามองดูเห็นบนพื้นศิลาในห้องโถงใหญ่ มีแต่เอ็นวัวที่ถูกฟันขาดกระจุยกระจายอยู่ในกองใหญ่เท่านั้น ตัวประหลาดเฒ่าทั้งสองมิทราบหายไปที่ใดแล้ว

ดังนั้นรีบพุ่งวาบเข้าไปในห้องโถง ใช้กระบี่เขี่ยตาข่ายเอ็นวัว กล่าวกับเล่งจ้วงจี่ที่ยังยืนตะลึงอยู่ปากประตูอย่างเร่งร้อน

"ตี้ตี๋ รีบมาดู !"

เล่งจ้วงจี่พอสงบใจได้รีบกระโดดปราดเข้าไปก้มหน้าลงมอง ก็ตระหนกจนหน้าถอดสี รอยขาดของเชือกเอ็นวัวนี้ มิใช่ราบเรียบดุจดั่งเป็นอาวุธมีคมกรีด แต่เป็นการใช้พลังดรรชนีเทวราชบิดให้ขาดจากกันเห็นชัด ๆ

อึ้งปวยอี่ทิ้งเชือกเอ็นวัวลงกับพื้น จ้องมองเล่งจ้วงจี่แล้วถามด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"ตี้ตี๋ เราคล้ากล่าวอย่างมั่นใจ ผู้ที่ช่วยสองผู้อาวุโสไปนั้น จะต้อง

เป็นคนที่มาในทิศทางเดียวกับเรา และใช้สกัดจุดฝ่าอากาศ สะกดพวกอยู่ตามกลไกทั้งสิบเก้าแห่งนั้น ?"

เล่งจ้วงจี่ผงกศีรษะด้วยความตื่นเต้นสงสัย แล้วขมวดคิ้วถามอย่างคลางแคลงใจ

"ข้าพเจ้าไม่มีประสบการณ์ในวงพวกนักเลง เจ้เจ๊โปรดทบทวนดู ในบู๊ลิ้มมีอัจฉริยะอาวุโสท่านใดที่มีพลังฝีมือสูงน่าแตกตื่นขวัญหายเช่นนี้ ?"

อึ้งปวยอี่ขมวดคิ้วขบคิดชั่วขณะ สั่นศีรษะกล่าวว่า

"ในระยะสองร้อยปีมา นอกจากสี่จอมอสูรร้ายจะมีพลังสูงสุดแล้ว ค่ายสำนักต่าง ๆ มิเห็นจะมีอัจฉริยะอันยอดเยี่ยมกำเนิดพอที่จะต่อต้านเอาชัยในสี่จอมอสูรร้ายได้ ตามสภาพของค่ำคืนวันนี้ ที่ยอดคนซึ่งเข้ามาก่อนหน้าเราคำนวณ อาจบางทีจะเป็นศิษย์ทายาทของอึ้งซัวเล่าซิ้ง (เซียนเฒ่าแห่งอึ้งซัว) ของเมื่อหลายร้อยปีก่อนก็เป็นได้"

กับอึ้งซัวเล่าซิ้งเซียน (เซียนเฒ่าแห่งอึ้งซัว) ที่ถูกชนชาวบู๊ลิ้มร่ำลือจนคล้ายกลายเป็นเซียนนั้น เล่งจ้วงจี่ก็เคยได้รับฟังคำบอกเล่าจากอาจารย์มา แต่เล่งจ้วงจี่ก็มิเคยยอมเชื่อถืออยู่เสมอ เพราะคนเราไหนเลยจะฝึกปรือพลังฝีมือจนถึงขั้นที่เทียบเท่ากับเซียนผู้วิเศษ

แต่เหตุการณ์อันประหลาดที่เผชิญมาหลายครั้งหลายคราในค่ำนี้ ทำให้เล่งจ้วงจี่ต้องยอมเชื่อถืออย่างจริงจังแล้ว และก็ตกลงใจแม่นมั่น ชั่วชีวิตของตนชาตินี้จะต้องฝึกปรือพลังฝีมือให้ถึงขั้นอึ้งซัวเล่าซิ้งเซียน (เซียนเฒ่าแห่งอึ้งซัว) ที่สูงส่งจนยอดเยี่ยมเทียมเทพยดา

ขณะขบคิดพลันได้ยินอึ้งปวยอี่ที่กล่าวอย่างคลางแคลงสงสัย

"ตามข้อสันนิษฐานของเรา ผู้ที่จุดไฟเผารังโจรเฒ่า จะต้องเป็นละ-ตะฮ่อเสียงและป้อจกผู้อาวุโสทั้งสองแน่นอน"

เล่งจ้วงจี่ผงกศีรษะอย่างมั่นใจ กล่าวเสียงเด็ดเดี่ยวว่า

"ไป ! พวกเราไปดูที่บริเวณเพลิงไหม้ ผู้อาวุโสทั้งสองท่านอาจบางทียังอยู่ที่นั้น"

ขณะกล่าวก็เหลียวหน้ามามองรอบข้าง ท้องฟ้านอกห้องโถงแดงฉานตามผนังและกำแพงพร้อมทั้งพื้นถูกสีแดงอันน่าหวาดหวั่นฉาบไว้จนเป็นที่น่าตื่นตกใจ

เล่งจ้วงจี่ตระหนกอย่างยิ่ง รีบกระโดดออกไปตามอึ้งปวยอี่ ละลิ่วขึ้นบนหลังคาแล้วเหลียวหน้ามอง ก็ต้องร้องอย่างเร่งร้อนว่า

"เร็วเหลือเกิน พริบตาเดียวก็กลายเป็นทะเลเพลิงไปแล้ว"

อึ้งปวยอี่สอดส่ายสายตามองไป เห็นที่ซึ่งห่างประมาณสองร้อยวา มีไฟพลุ่งขึ้นไปบนท้องฟ้าจนแดงจ้าทั่วทั้งบริเวณ เปลวไฟแปลบปลาบควันดำคละคลุ้งแผ่กว้าง ท่ามกลางเสียงแผดร้องตะโกนก้องของผู้คนอันสับสนยังมีเสียงระเบิดติดตามมาถี่ยิบ นับเป็นอานุภาพที่หวาดหวั่นสะท้านขวัญนัก

เมื่อเห็นสภาพเช่นนั้น นางอดมิได้ต้องส่ายหน้าแล้วกล่าวอย่างคลาง-แคลงใจ

"ลมที่รุนแรงเช่นนี้ น่ากลัวไม่มีทางจะดับได้แล้ว"

เล่งจ้วงจี่ตั้งใจจะได้พบกับละตะฮ่อเสียงและป้อจกเต้าหยินอยู่ถ่ายเดียว จึงรีบเร่งกล่าวขึ้น

"เจ้เจ๊ พวกเราเข้าไปดูกัน"

ครั้นแล้วทั้งสองต่างใช้วิชาตัวเบากระโดดข้ามตามหลังคา มุ่งหน้าไปที่บริเวณต้นเพลิง

ขณะนี้ไฟฮือโหมรุนแรงจนสว่างจ้าไปทั่วทั้งเทือกทิวเขา จนแม้มีเข็มร่วงหล่นก็ยังพบเห็นได้ ค่ายอื่น ๆ ที่อยู่ห่างออกไปก็กำลังรัวม้าล่อตะโกนก้องร้องหากัน คล้ายตระเตรียมที่จะมาช่วยดับไฟในค่ายใหญ่แห่งนี้

อัคคีภัยยิ่งเผาไหม้ยิ่งฮือโหมรุนแรง กอปรกับลมภูเขาที่กระหน่ำอย่างดุดัน เปลวไฟก็ไหม้แลบเลียมาทางตึกใหญ่เบื้องหน้า

เห็นตามบริเวณข้างกองไฟ เงาผู้คนพลุ่งพล่านหวั่นไหวด้วยจำนวนมากมาย เสียงแผดร้อง เสียงตะโกนก้อง เสียงระเบิด เสียงฮือโหม ดังสับสนอลหม่านสนั่นหู เปลวไฟแลบเลียขึ้นสูงเป็นระยะสิบ ๆ วา ชายฉกรรจ์

ที่แตกตื่นจนอกสั่นขวัญเสียจำนวนมากมายได้ล่าถอยมาพร้อมกับเปลวไฟที่กำลังแผ่ขยายกว้างออกทุกขณะ

เนื่องจากคนมีจำนวนมากมาย เล่งจ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่จึงไม่มีทางจะหาตัวละตะฮ่อเสียงกับป้อจกเต้าหยินได้ และหามิเห็นชิเฮี้ยงโฮ้วหายตัวไปในที่ใดด้วย

เล่งจ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่เมื่อเห็นสภาพเช่นนั้น จำต้องชะงักกายยืนงงงันอยู่บนหลังคา

พลันเห็นอึ้งปวยอี่ตากลมกว้างสดใส ร้องโพล่งออกไปว่า

“ตี้ตี๋ รีบดู !”

กล่าวแล้วชี้มือไปทางทิศเหนือด้วยความตื่นเต้น

เล่งจ้วงจี่รีบเหลียวหน้ามองตาม เห็นยอดเขาเตี้ยสองลูกทางทิศเหนือกำลังมีควันดำพวยพุ่งขึ้นสายหนึ่ง เสียงสับสนอลหม่านในที่นั้น บ่งบอกความวุ่นวายจบยับเยินเช่นกัน

ได้ยินอึ้งปวยอี่ละล่ำละลักสืบต่อไป

“ตี้ตี๋ ผู้อาวุโสทั้งสองท่านจะต้องไปวางเพลิงในที่นั้นแน่”

เล่งจ้วงจี่รีบผงกศีรษะ กล่าวว่า

“พวกเรารีบไปดูในทิศทางนั้นกัน”

ครั้นแล้ว ทั้งสองต่างใช้วิชาตัวเบาวกกลับไปในทิศเหนืออย่างเร่งร้อนรวดเร็ว

ผ่านตึกโดดเดี่ยวไปสองหลัง กระโดดพ้นกำแพงสูงชัน ผ่านทุ่งหญ้าและที่ราบ อ้อมป่าดอกท้อทางนอกลานตึกไป

ขณะที่ทั่วทั้งเทือกทิวเขาเป็นสีแดงฉานไปหมดสิ้น ทิศทางจึงถนัดชัดตาแต่ง่ายดายต่อการจดจำ

วิ่งพ้นป่าท้อมาเป็นทางโรยกรวดที่ยาวหลายร้อยวา กรวดแต่ละก้อนต่างถูกไฟเผาไหม้จนคล้ายถ่านสีแดง เป็นประกายแวววับน่าหวาดหวั่น

เล่งจ้วงจี่ขมวดคิ้วนิ่วหน้า รีบพาอึ้งปวยอี่ชะงักร่างลงพร้อมกัน ทั้ง

สองมั่นใจว่า ในบริเวณทางโรยกรวดนี้อาจบางทีจะมีกลไกซุกซ่อนอยู่ ทั้งสองจึงตกลงใจจะตรวจตราให้ละเอียดสักครา

กวาดตามองไปมา พลันเห็นอึ้งปวยอี่หน้าเปลี่ยนสีหน้า โพล่งอย่างตื่นตระหนก

"ตี้ตี๋ รีบดู ! ผู้อาวุโสทั้งสองท่านอยู่ที่นั้นเอง"

เล่งจ้วงจี่ใจหายวาบเหลียวหน้ามองไป ช่วงเวลาเพียงชั่วขณะเดียว ตัวตึกใหญ่อันโอ่อ่าโอฬารทางด้านหลังก็มีควันอันหนาทึบพวยพุ่งขึ้นเป็นกลุ่มก้อน จึงร้องอย่างเร่งร้อน

"รีบไป ! หากชักช้าสองผู้อาวุโสจะไปที่อื่นอีกแล้ว"

ดังนั้นเอง ทั้งสองใช้วิชาตัวเบากันเต็มที่ พุ่งร่างดุจดั่งเป็นหมอกควันมุ่งสู่ตัวตึกใหญ่ทางเบื้องหลัง

ขณะวิ่งอยู่นั้น เล่งจ้วงจี่กล่าวด้วยความสะทกสะท้อน

"ซิเฮี้ยงโฮ้วไปตอแยเอา 'ดาวเพชฌฆาตคนโฉด' ที่ชิงชังความชั่วร้ายสุดแสนทั้งสองท่านนี้ ค่ำคืนนี้น่ากลัวไม่ทำลายค่ายทั้งห้าของหยกซัวจนปั่นป่วนถล่มทลายเป็นเถ้าถ่าน คงไม่ยอมเลิกรากันเป็นแน่แท้"

อึ้งปวยอี่เลิกคิ้วสูงชัน แค่นเสียงขุ่นเคืองกล่าวว่า

"ชั่วชีวิตของโจรเฒ่าก่อกรรมทำเข็ญมามากหลาย มิทราบมีผู้คนมากน้อยเท่าใดที่บ้านช่องพังพินาศ อนาคตแหลกลาญยับเยินเพราะมัน ผลที่เกิดขึ้นในค่ำคืนนี้ คือกรรมสนองของโจรเฒ่าและบุตรมันอย่างถูกต้องแล้ว"

ขณะที่ว่ากล่าวก็ได้มาถึงที่ลานตึก ทั้งสองกระโดดขึ้นไปบนซุ้มหลังคาเห็นตึกโอ่อ่าตระการมีเปลวไฟแลบเลียขึ้นทางชายคาหน้าห้องโถงแล้ว

พร้อมกันนั้นท่ามกลางเสียงเซ็งแซ่จอแจ ตวาดก้องร้องด่า ยังมีเสียงหัวร่อฮาฮาประหลาดพิกลปนอยู่

เล่งจ้วงจี่พอฟังสองตาพลันกระจ่างสดใส รีบร้องขึ้นว่า

"ผู้อาวุโสละตะอยู่ที่นี้แล้ว"

ขณะว่ากล่าวกระโดดข้ามตึกเดี่ยวไปสองหลัง เห็นที่หน้าบันไดห้อง

โถงใหญ่ควันหนาทึบพวยพุ่งขึ้นจนมืดครึ้ม ประกายสีแดงของแสงไฟเจิดจ้าบาดตา ทั่วทั้งห้องโถงได้กลายเป็นทะเลเพลิงไปแล้ว

ชิเฮี้ยงโฮ้วหนวดเคราชี้ชันตาแดงฉาน ท่าทีคล้ายวิปลาสฟั่นเฟือน พาบริวารฝีมือสูงจำนวนสิบกว่าคน กำลังกลุ้มรุมต่อหลวงจีนวิปลาสที่ทั่วร่างสกปรกมอมแมม จีวรสงฆ์ครึ่งท่อนเก่าขาดคร่ำคร่า มือเท้าดำมะเมื่อมเป็นมันด้วยคราบเหงื่อไคล

อึ้งปวยอี่เคยพบเห็นสี่ตัวประหลาดบู๊ลิ้มมาแล้ว ขณะนี้พอเห็นก็รู้จักทันที ว่าหลวงจีนประหลาดท่าทางคล้ายวิกลจริต คือละตะฮ่อเสียงที่ทั้งดื่มสุราทั้งรับประทานเนื้อสัตว์

ขณะต่อยตีกันนั้น พลันได้ยินเล่งจ้วงจี่ตวาดเสียงสนั่นหวั่นไหว

"พวกมุสิกกล้าบังอาจฮือเข้ากลุ้มรุม !"

เสียงตวาดดังพร้อมกับร่างพุ่งขึ้นท้องฟ้า กระบวนท่าไต้พ้งลิ้มคง (ปักษาถลาอากาศ) โถมปราดไปที่หน้าห้องโถงใหญ่ดั่งสายฟ้า

มิคาดว่าละตะฮ่อเสียงที่ถูกรุมอยู่ในระหว่างกลาง กลับตวาดอย่างขุ่นเคืองขึ้น

"เด็กบัดซบ ! ผู้ใดต้องการให้เจ้าเข้าช่วยเหลือ เจ้าเห็นว่าเราหลวงจีนสุราแก่จนกระดูกผุกร่อนแล้วกระมัง"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็กระดากจนหน้าแดงฉาน จำต้องรีบพุ่งลงสู่พื้น ละลิ่วร่างกลับไปในลานตึก ถือกระบี่ขวางอกเตรียมพร้อมไว้คอยช่วยเหลือในยามคับขันไป

อึ้งปวยอี่พลิ้วละลิ่วลงข้างกายเล่งจ้วงจี่ ในใจรู้สึกไม่ยินยอมอย่างยิ่งอดมิได้ต้องส่งเสียงข่นเคืองบอกต่อละตะฮ่อเสียงภายในลานต่อสู้ว่า

"ละตะผู้อาวุโส ท่านไฉนยิ่งชรายิ่งมิรู้จักดีชั่ว เล่งจ้วงจี่กลัวท่านจะเป็นอันตราย..."

วาจาต่อไปมิทันจะกล่าว ละตะฮ่อเสียงที่กระโดดโลดแล่นสู้ซ้ายต้านขวาอย่างวุ่นวาย พลันตวาดโพล่งเสียงกึกก้องมา

"เอียเท้าร้ายกาจ รีบปิดปากของเจ้าเสีย เราผู้เฒ่าไหนเลยจะให้เล่งตี้ตี๋ของเจ้ามากังวลวิตก เจ้าทั้งสองอย่าได้มาเกี่ยวข้องกับเรา รีบไปวางเพลิงทางตึกทั้งซ้ายและขวาโดยด่วน"

อึ้งปวยอี่หน้าแดงสดใส เล่งจ้วงจี่นั้นขมวดคิ้วแนบแน่น ทั้งสองเหลียวมองตากัน คล้ายดังลำบากยากใจ เพราะการฆ่าคนก็เห็นว่ารุนแรงกว่าเหตุแล้ว ไหนเลยจะวางเพลิงคลอกซ้ำอีกเล่า ?

ขณะลังเลด้วยความยุ่งยากใจ นอกประตูพลันมีเสียงละล่ำละลักอันแหบแห้งเข้ามา

"ท่านผู้กล้าหาญชรา แย่แน่แล้ว..."

เสียงละล่ำละลักยังดังก้อง เงาร่างสายหนึ่งซึ่งว่องไวพุ่งวาบจากนอกประตูเข้ามาดุจดังเหินบิน ล้มโครมลงไปบนลานหน้าตึกนี้เอง

เล่งจ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่รีบเบนสายตามอง เห็นผู้อยู่บนพื้นนี้สวมอาภรณ์รัดกุมสีคราม มือเปล่าไร้อาวุธท่าทีแตกตื่นลนลานเหงื่อโชมหน้า ถูกควันหนาทึบของตึกพลุ่งใส่จนสำลัก หอบหายใจไม่หยุดยั้ง

ซิเฮี้ยงโฮ้วรู้ดีว่าเหตุการณ์อันยับเยินนี้มิอาจหลีกเลี่ยงได้แล้ว พลันตวาดก้องถอยปราด พอโจรเฒ่าถอยไป ยอดฝีมืออีกสิบกว่าคนต่างฮือกันออกพ้นนอกวงต่อสู้บ้าง

ละตะฮ่อเสียงมาตรแม้นชิงชังความชั่วร้ายจนจับใจ แต่มิใช่เป็นคนคอยซ้ำเติมผู้อยู่ในอันตรายคับขัน ยิ่งมิใช่เป็นคนลอบทำร้ายผู้อื่นใด ขณะนี้เมื่อเห็นซิเฮี้ยงโฮ้วและบริวารถอยปราด ก็พลอยหยุดยั้งมือมิรุกไล่ซ้ำเติม

เห็นซิเฮี้ยงโฮ้วกระโดดไปที่หน้าชายกลางคนใส่เสื้อสีคราม ซึ่งนอนหอบหายใจด้วยความเหน็ดเหนื่อยบนพื้น ละล่ำละลักอย่างหวาดหวั่น

"น่ำเฮียงจู๊ ค่ายหลังเป็นอย่างไรแล้ว ?"

ชายกลางคนเสื้อสีครามปากอ้าตาเหลือกถลน หอบหายใจหนัก ๆ อยู่เป็นนาน จึงเค้นเสียงอันยากเย็นออกว่า

"เซี่ยวซัวจู๊...เซี่ยวซัวจู๊...ไม่..."

วาจามิทันจะจบคำ ศีรษะก็อ่อนพับสิ้นสติไป

ชิเฮี้ยงโฮ้วรักบุตรโทนดั่งดวงใจ ไม่คำนึงถึงไฟที่ลุกลามอยู่ในตึกใหญ่นี้แล้ว รีบกระโดดออกจากประตูกลาง วิ่งตรงไปยังทางหลังเขาจนสุดฝีเท้า ยอดฝีมืออีกสิบกว่าคนก็วิ่งตามติดด้านหลังโจรเฒ่าเป็นทิวแถวไป

ละตะฮ่อเสียงโบกมือให้เล่งจ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่ ส่งเสียงดัง ๆ ว่า

"ยังไม่รีบตามโจรเฒ่าไป ที่อยู่ของเจ้าเด็กอุบาทว์ชิพ้งฮุย คือห้องคมขังของเหล็งเอียเท้า"

กล่าวแล้วกระโดดออกจากประตูเป็นคนแรก ไล่ติดตามชิเฮี้ยงโฮ้วทางเบื้องหน้าโดยฝีเท้าอันปราดเปรียว

เล่งจ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่กระโดดกายตามติดด้านหลังละตะฮ่อเสียงชั่วพริบตาก็ไล่ตามพวกชิเฮี้ยงโฮ้วได้ทัน

ขณะนี้ทางด้านตะวันออก ตะวันตก และเหนือต่างมีไฟเผาผลาญจนแดงฉานทั่วท้องฟ้า เหลือแต่ด้านหลังเขาเท่านั้นที่ยังสงบไร้เสียงจอแจ แต่ก็ถูกแสงไฟที่เจิดจ้าฉาบไล้จนกลายเป็นสีแดงน่าหวาดหวั่น

หมู่ผู้คนพอออกพ้นค่ายใหญ่ ต่างวิ่งไปตามทางน้อยอันคดเคี้ยวขรุขระ ละลิ่วไปที่ด้านหลังเขาราวเหินบิน

จากตึกใหญ่ถึงค่ายนอก ตลอดรายทางที่ผ่านมิเห็นมีด่านป้องกันหรือหน่วยลาดตระเวนใด ๆ คิดว่าคงพากันไปช่วยดับไฟหมดสิ้นแล้ว

วิ่งด้วยฝีเท้าอันรวดเร็วดั่งเหินบิน ทางเบื้องหน้าที่ไกลหลายร้อยวาได้ปรากฏกำแพงไม้อันสูงชันตระหง่าน แต่ทว่าชิเฮี้ยงโฮ้วที่ละลิ่วร่างนำหน้าพลันหันกายมาวิ่งปราดไปยังหมู่ก้อนหินใหญ่มหึมาทางตะวันตกเฉียงใต้

เล่งจ้วงจี่ทั้งสามพอเห็นก็เพิ่งเข้าใจ มั่นใจว่าฉิ่นเฮียงเหล็งคงต้องถูกักขังอยู่ภายในหมู่ศิลามหึมาก้อนนั้น ดังนั้นเหลียวมองดูตะละฮ่อเสียงแล้วถามเสียงเบาด้วยความกังวล

"ผู้อาวุโส ผู้อาวุโสป้อจกได้เข้าไปช่วยฉิ่นโกวเนี้ยทางค่ายหลังแล้ว ?"

ละตะฮ่อเสียงก็พอดูลาดเลาความนัยออก จึงสั่นศีรษะตอบอย่างมิตรง

คำถามขึ้นว่า

"ชิเฮี้ยงโฮ้วนับว่ากลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ได้อย่างแท้จริง เรากับป้อจกต่างหลงกลมันจนแทบทิ้งชีวิตเฒ่าชราลงไปเสียแล้ว"

อึ้งปวยอี่ก็สอดคำอย่างกังวลวิตก

"หากแม้นผู้อาวุโสป้อจกไปที่ค่ายหลัง น่ากลัวจะต้องคว้าน้ำเหลวกลับมา"

ละตะฮ่อเสียงสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"มันไปช่วยวางเพลิงทางค่ายหน้าและค่ายตะวันออก เรารับภาระเผาค่ายใหญ่ ยุ้งฉางและตัวตึกหลัง จากนั้นเราสองคนค่อยไปช่วยคนที่ค่ายหลัง..."

คำบอกเล่ามิทันจบสิ้น ก็ได้มาถึงที่หน้าก้อนหินใหญ่มหึมา ทั้งสามมุ่งหน้าไปตามทางที่พวกโจรเฒ่าชิเฮี้ยงโฮ้ววิ่งนำ ติดตามเป็นทิวแถวเข้าไปในกลุ่มก้อนหินใหญ่

หินนี้มีความสูงร่วมหกวา เบื้องบนมีเถาวัลย์และตะไคร่อยู่เต็ม มองปราดเดียวไม่มีปัญญาว่าหินเช่นนี้จะมีอยู่มากน้อยเท่าใด

พื้นในหมู่โขดหินนี้ราบเรียบ แต่ละก้อนของหิน ต่างมีประตูทาสีแดงฉานในลักษณะเดียวกันอยู่ แต่ทว่าบรรดาประตูสีแดงที่คนทั้งหลายผ่านนี้ต่างถูกอาวุธคมกริบฟันจนพังทลายออกไปแล้ว

เล่งจ้วงจี่พอเห็นรีบร้องขึ้นด้วยความปลาบปลื้มปีติ

"อา...ผู้อาวุโสป้อจกได้ล่วงหน้ามาก่อนแล้ว"

เสียงร้องเพิ่งขาดคำ ด้านหลังพลันมีเสียงชายเสื้อปะทะลมอันถี่เร็วที่สุดดังมาโดยกระชั้นชิด มีเสียงหัวร่อฮาฮาอันกังวานสดใสขึ้นว่า

"เราพรตเฒ่าหากมิใช่เห็นเงาสีขาวของเด็กน้อยเจ้า ยังหาไม่ถึงที่นี้เลยจริง ๆ"

ขณะว่ากล่าวเงาสีเทาพุ่งวาบเข้ามา ปรากฏตัวป้อจกเต้าหยินได้ละลิ่วร่างจากนอกหมู่โขดหินเข้ามาดั่งเหินบิน

เล่งจ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่พอฟังก็ตะลึงลานทันที ทั้งสี่ชะงักร่างหยุดเท้า เล่งจ้วงจี่ต้องถามด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"ผู้อาวุโสป้อจกในเมื่อเพิ่งมา ประตูของพยุหศิลานี้เป็นผู้ใดทำลายเล่า ?"

ละตะฮ่อเสียงยืนตะลึงลานอยู่ทางด้านข้าง ยามนี้พอฟังพลันเข้าใจด้วยไวปัญญา หัวร่อฮาฮาแล้วร้องว่า

"นี่ยังต้องบอกอีกหรือ ? ย่อมเป็นภรรยาของเจ้าเองแล้ว"

เล่งจ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่หน้าเปลี่ยนสีทันที ร้องโพล่งด้วยความเร่งร้อนลนลาน

"ผู้อาวุโสว่ากระไร ?"

ป้อจกเต้าหยินกะพริบตาถี่เร็ว เหลียวซ้ายแลขวามองไปทางรอบข้างอย่างพิศวงงงงัน ถามด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"ฮูหยินของเจ้าเล่า เจ้ามิใช่ร่วมทางมากับเก็งเอียเท้าดอกหรือ ?"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็งุนงงจนสมองพองโต มิเข้าใจเป็นเรื่องราวใดกันแน่ จึงยืนปากอ้าตาค้างอยู่ในที่นั้น

อึ้งปวยอี่ไม่อาจอดกลั้นต่อไปแล้ว นางหัวร่อคิกคักพลางกล่าวว่า

"ที่ติดตามเล่งตี้ตี๋มานั้นคือข้าพเจ้าเอง"

ป้อจกเต้าหยินนั้นประสบเรื่องประหลาดพิกลมาแล้ว เนื่องจากจิตใจที่แตกตื่นสงสัย จึงถามโพล่งไปอย่างมิต้องขบคิดใคร่ครวญ

"อย่างไร ? เจ้าเป็นภรรยาของเล่งจ้วงจี่ ?"

อึ้งปวยอี่ถูกถามจนหน้าแดงถึงใบหู อับอายจนกระทืบเท้าสะบัดเสียงขึ้นว่า

"ท่านผู้เฒ่าเป็นอย่างไรไปแล้วเล่า ท่านดูข้าพเจ้าที่สูงวัยกว่าเล่งตี้ตี๋แปดเก้าปี จะเป็นภรรยาของเล่งตี้ตี๋ได้หรือ ? ช่างประหลาดแท้ นั่นเป็นความเข้าใจผิดของพวกลิ่วล้อหยกซัวต่างหาก"

ละตะฮ่อเสียงกับป้อจกเต้าหยินหน้าเปลี่ยนสีอย่างรุนแรง ร้องอุทานขึ้นเบา ๆ สองคนเบิ่งตาประหลาดพิกลจนเหลือกถลน ปากอ้าค้างเป็นเวลาเนิ่นนานก็มิอาจส่งเสียงออกมา

เล่งจ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่เริ่มเข้าใจต้นสายปลายเหตุขึ้นมาบ้างแล้ว ผู้ที่เข้า

ทลายประตูภายในพยุหศิลานี้จะต้องเป็นทายาทของอึ้งซัวเล่าชิ้งเซียน (เซียนเฒ่าแห่งอึ้งซัว) ที่พวกตนสันนิษฐานนั้นแน่แท้

พลันได้ยินป้อจกเต้าหยิน เบิ่งตากลมกว้างถามเสียงแตกตื่นสงสัย

"เล่าซำ (เฒ่าที่สาม) นี่เป็นการเห็นปิศาจกลางวันกันแล้ว ท่านดูถนัดชัดเจนว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นใครบ้างหรือไม่ ?"

ละตะฮ่อเสียงก็ปากอ้าตาค้าง สั่นศีรษะไปมาด้วยความงงงัน ท่าทีเต็มไปด้วยความตื่นเต้นคลางแคลง

เล่งจ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่พอได้ยินคำปิศาจ ทั้งสองต่างสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บอย่างลืมตัว เนื่องจากอุปาทานที่คุกคาม ทำให้รู้สึกคล้ายว่าในพยุหศิลาเต็มไปด้วยความวิเวกวังเวงจนคล้ายสุสานร้างไปแล้ว

อึ้งปวยอี่เป็นคนแรกที่อดมิได้ ต้องกล่าวเบา ๆ ด้วยความหวั่นไหว

"น่ากลัวเป็นวิญญาณของฉิ่นโกวเนี้ย..."

วาจามิทันขาดคำ ละตะฮ่อเสียงกับป้อจกเต้าหยินต่างเบิ่งตาร้องอุทานด้วยความแตกตื่น คล้ายดั่งนึกถึงเรื่องราวใดขึ้นได้ รีบร้องคำ "แย่แล้ว" พากันสะบัดแขนเสื้อโถมเข้าไปในใจกลางค่ายกลศิลาทันที

เล่งจ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่แน่ใจว่า ผู้อาวุโสที่ประหลาดพิกลทั้งสองคนนี้จะต้องพบปะเรื่องภูตผีปิศาจอันประหลาดดุจดั่งตนเมื่อพบเห็นภายในป่าทึบทางเชิงเขาเป็นแน่แท้

ยามนี้เห็นทั้งสองคนลนลานเข้าไปในค่ายกลศิลาอย่างรีบเร่ง ทราบดีว่าพวกทั้งสองพลันนึกถึงฉิ่นเฮียงเหล็งที่ถูกกักขังอยู่ภายในค่ายกลนั้นได้ ดังนั้นทั้งสองพากันตวาด ชักชวนแล้วพุ่งกายตามติดไปโดยกระชั้นชิด

ผ่านประตูน้อย ๆ สีแดงฉานไปอีกหลายแห่ง ก็ติดตามทันละตะฮ่อเสียงกับป้อจกเต้าหยินที่วิ่งนำหน้า พร้อมกันนั้นพลอยได้ยินเสียงร่ำไห้อันรันทดสิ้นหวังดังมาจากภายในส่วนลึกของค่ายกลนี้ด้วย

เล่งจ้วงจี่ได้ยินเสียงร่ำไห้นี้ก็จำได้ทันที เป็นเสียงของเซี่ยวซัวจู๊แห่งหยกซัวซิพ้งฮุย

ขณะเวลานั้นในส่วนลึกของค่ายกล มีเสียงตวาดอย่างขุ่นเคืองของชิ-เฮี้ยงโฮ้วดังแว่วมา

"ถามไถ่เจ้าเจ้าก็มิบอก ร่ำไห้รำพันไปด้วยเรื่องอันใดกัน ?"

วาจาชิเฮี้ยงโฮ้วเพิ่งขาดคำ ตัวประหลาดเฒ่าทั้งสองมาถึงที่หน้าประตูหมู่ตึกศิลา ถลันกายวูบก็แย่งกันเข้าไปในประตู

เล่งจ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่รีบติดตามเข้าไป ช้อนตามองดู เห็นภายในลานตึกมีชายฉกรรจ์และหญิงรับใช้อออยู่เป็นหมู่ใหญ่ ยอดฝีมืออันดับสูงสิบกว่าคนกำลังยืนด้วยท่าทีลนลานวุ่นวายอยู่ด้านหลังชิเฮี้ยงโฮ้วที่หน้าบูดบึ้งด้วยความขุ่นเคือง

ชิเฮี้ยงโฮ้วเหงื่อโซมเต็มหน้า จับตามองดูชิพ้งฮุยที่นอนขดบนพื้นเปล่งเสียงร่ำไห้ดังสนั่นหวั่นไหวไม่ยอมหยุดยั้ง ด้วยความกังวลและขุ่นเคืองจนสุดขีด

เห็นชิพ้งฮุยหน้าเหลืองซีดริมฝีปากเขียว ร่างอ่อนระทวยไร้กำลัง สองมือฝืนใจยันพื้นทรงร่าง แหงนหน้าอ้าปากร่ำไห้จนเสียงแหบแห้งด้วยท่าทีที่ท้อแท้รันทดยิ่ง

ละตะฮ่อเสียงกับป้อจกเต้าหยินพอเห็นสภาพนี้ต่างงงงันไปทันที เล่ง-จ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่เห็นสองผู้อาวุโสมิได้มีปฏิกิริยาใด จึงย่อมมิอาจเอ่ยปากถามไถ่ไปก่อน

เนื่องจากในลานตึกนี้มีคนมากมาย ชิเฮี้ยงโฮ้วยังมิทราบพวกละตะฮ่อ-เสียงได้พากันมาถึงแล้ว พลันเงยหน้าขึ้นเบิ่งตาจ้องมองดูหมู่หญิงรับใช้ที่แตกตื่นจนหน้าซีดเผือดกระสับกระส่าย ตวาดถามเสียงสนั่นหวั่นไหวไปว่า

"ยังไม่รีบยกเก้าอี้ออกมา !"

เสียงตวาดครานี้สนั่นหวั่นไหวปานระฆังมหึมา ไม่ด้อยไปกว่าฟ้าผ่าลงข้างกาย ทำให้พวกหญิงรับใช้ทั้งหลายแทบเป็นลมสิ้นสติด้วยความตื่นตระหนก

จนเมื่อหญิงรับใช้เรียกขวัญอันสั่นไหวกลับมา ร่างชายฉกรรจ์ผู้หนึ่ง

ก็วิ่งเข้าไปในตัวตึก ยกเก้าอี้พนักสูงมาให้แล้ว ยอดฝีมือทั้งสิบกว่าคนรีบเดินออกมาสองคน ประคองร่างอันอ่อนระทวยที่นอนขดบนพื้นของชิพ้งฮุยขึ้นจนกระทั่งอุ้มนั่งบนเก้าอี้ใหญ่

ชิพ้งฮุยคล้ายเป็นลูกหนังที่ถูกปล่อยลมจนหมดสิ้น นั่งตัวขดงออยู่บนเก้าอี้ ยังคงเปล่งเสียงแหบแห้งร่ำไห้จนน้ำตาน้ำมูกไหลเป็นทาง ดูทีท่าที่ท้อแท้รันทดสิ้นหวังของมัน คล้ายดั่งกับได้ถึงขั้นที่มีชีวิตอยู่ก็มิสู้ตายไปเสีย

โจรเฒ่าชิเฮี้ยงโฮ้วเห็นบุตรรักร่ำไห้โดยไม่ยอมเอ่ยปากอยู่ถ่ายเดียว ก็ถลึงตาจ้องมองยังหญิงรับใช้ที่น้ำตาหลั่งไหลเต็มหน้าทั้งหลายคน ตวาดถามอย่างขุ่นเคืองขึ้น

"มันเป็นเรื่องราวอย่างใดกันแน่ รีบบอกมา !"

หญิงรับใช้ทั้งหลายแตกตื่นจนยืนออเป็นกลุ่มก้อน หนึ่งในจำนวนนั้นที่มีอายุสูงวัยกว่าทุกคน ได้รายงานเสียงสะท้านน้ำตานอง

"เซี่ยวซัวจู๊นับแต่จับนักพรตขาเป๋และหลวงจีนขอทานทั้งสองคนได้แล้ว ก็มีอารมณ์อันงุ่นง่านไม่สงบอยู่ตลอดเวลา กรอกสุราด่าผู้คน ลงมือตบตีเหล่าบริวาร..."

โจรเฒ่าชิเฮี้ยงโฮ้วมิรอให้หญิงรับใช้รายงานจบคำ สองตาพลันถลึงแล้วตวาดเสียงสนั่นหวั่นไหวขึ้นด่าไป

"ฟาดพวกเจ้าเหล่านางทาสที่ไร้ประโยชน์ไปให้ตายเสีย ประเสริฐมาก !"

การด่านี้ทำให้พวกหญิงรับใช้ยิ่งแตกตื่นจนมิกล้ารายงานไปอีกแล้ว

ชิเฮี้ยงโฮ้วพอเห็นก็ตวาดอย่างขุ่นเคืองไปอีกครา

"บอกมา ภายหลังเป็นอย่างไร ?"

หญิงรับใช้อายุเยาว์นางหนึ่ง รายงานขึ้นด้วยตัวสั่นงันงก

"ภายหลังเซี่ยวซัวจู๊สั่งให้พวกบ่าวฉุดฉิ่นโกวเนี้ยออกมาจากห้องคุมขัง แขวนโยงอยู่บนขื่อกลางห้อง ร่ำสุราไปพลางก่นด่าไปพลาง ถามฉิ่นโกวเนี้ยว่าชู้รักของนางนามเล่งจ้วงจี่จะมาเมื่อใด..."

เล่งจ้วงจี่พอได้ยินก็ขุ่นเคืองจนตัวสั่นสะท้านหน้าเขียวซีด แต่ทว่า

ป้อจกเต้าหยินที่ยืนอยู่ทางเบื้องหน้ากลับยกมือขวาโบกเบา ๆ เป็นทีห้ามปรามมิให้เล่งจ้วงจี่อาละวาดออกไป

ได้ยินหญิงรับใช้นางนั้นรายงานสืบต่อ

"เซี่ยวซัวจู๊ขณะด่าอย่างขุ่นเคืองคลั่งแค้น พลันกระโดดขึ้นจากเก้าอี้ตวาดสุดเสียงแล้วพลิกคว่ำล้มลงไป จากนั้นมีลมวูบหนึ่งพัดร่างเซี่ยวซัวจู๊พุ่งจากในห้องออกมาทางลานตึก..."

พวกชิเฮี้ยงโฮ้วฟังแล้วหน้าพลันเปลี่ยนสี ร้องอุทานขึ้นเบา ๆ ไปทั่วทุกตัวคน

เล่งจ้วงจี่กับตัวประหลาดที่ผ่านอันตรายจนโชกโชนทั้งสอง พลอยต้องใจสะท้านหวั่นไหวไปอย่างลืมตัวบ้าง

หญิงรับใช้อีกนางหนึ่งเห็นชิเฮี้ยงโฮ้วมิได้มีโทสะมาแผดด่า จึงเล่าสืบต่อไปว่า

"เซี่ยวซัวจู๊ถูกเหวี่ยงกระเด็นออกมาจากห้องแล้ว พลันมีน้ำลายฟูมปากใบหน้าขาวซีดทันที พวกบ่าวต่างร้องเรียกไป เซี่ยวซัวจู๊ก็มิส่งเสียงว่ากล่าว..."

ขณะเวลานั้นเอง ชิพ้งฮุยที่นั่งตัวอ่อนระทวยบนเก้าอี้พลันร้องไห้โฮแล้วส่งเสียงสะท้านขึ้น

"บิดา พลังฝีมือของฮุยยี้ถูกคนผู้นั้นขจัดไปแล้ว..."

โจรเฒ่าชิเฮี้ยงโฮ้วพอฟังทั้งตื่นเต้นทั้งขุ่นเคืองประดังจนหน้าเขียวตวาดเสียงเกรี้ยวกราดถามไป

"มันผู้นั้นเล่า ?"

ชิพ้งฮุยสั่นศีรษะ ตือกชกหัวร่ำไห้อีกชั่วครู่ จึงกล่าวขึ้น

"ฮุยยี้มิมีโอกาสเห็นมันผู้นั้นเป็นใครเลย"

ท่าทีสีหน้าของโจรเฒ่ายิ่งนานยิ่งบิดเบี้ยวจนปั้นยาก เงยหน้าขึ้นมองดูหมู่หญิงรับใช้ทั้งหลายคนด้วยความขุ่นเคือง ตวาดถามเสียงกราดเกรี้ยวไป

"คนผู้นั้นสวมใส่เสื้อผ้าเยี่ยงไร ? มีอายุขนาดใด ?"

พวกหญิงรับใช้ทั้งหลายต่างสั่นศีรษะด้วยความมึนงง หนึ่งในจำนวน

นั้นกล่าวด้วยความหวาดหวั่น

"พวกบ่าวทั้งหลายมิได้เห็นเงาคนผู้นั้น..."

ละตะฮ่อเสียงที่ยืนอยู่ด้านหลังหมู่คนไม่อาจอดรนทนต่อไปได้แล้ว รีบสอดคำถามขึ้น

"พวกเจ้ามิได้เห็นผู้คนนั้น แต่เคยได้กลิ่นหอมเย็นระรื่นชนิดหนึ่งหรือไม่ ?"

ขณะว่ากล่าวก็แหวกชายฉกรรจ์ที่ยืนอยู่เบื้องหน้าจนเป็นช่อง ก้าวอาด ๆ เข้าไปในกลางลาน

โจรเฒ่าชิเฮี้ยงโฮ้วพอได้ยินก็สะดุ้งตกใจ แต่เมื่อหวนคิดถึงค่ายใหญ่ทั่วทั้งภูเขาถูกเผาไหม้ทลาย บุตรรักสูญเสียพลังฝีมือไปหมดสิ้น ก็เกิดความท้อแท้ทอดอาลัย มิมีกะใจจะสู้ล้างแค้นอีกแล้ว

ชิพังฮุยที่นั่งระทวยบนเก้าอี้ พอเห็นละตะฮ่อเสียงพลันชะงักการร่ำไห้ไปทันที เมื่อเหลือบแลเห็นเล่งจ้วงจี่ที่งามสง่าคมสัน พลังฝีมือสูงล้ำในแผ่นดิน ยิ่งแตกตื่นตกใจจนสะดุ้งสุดตัว

แต่เมื่อเห็นบิดามีท่าทีหมองคล้ำรันทด ปราศจากความหวั่นไหวในการนี้คล้ายดั่งไม่เป็นสภาพอันรุนแรงสาหัสอย่างไร มิเข้าใจว่าทั้งสองฝ่ายเลิกรากันแล้ว หรือว่าหยกซัวถูกทำลายจนยับเยินไป ?

หญิงรับใช้หลายคนเมื่อได้ยินวาจาละตะฮ่อเสียงหะแรกก็ตื่นตกใจ แต่เมื่อเห็นชิเฮี้ยงโฮ้วที่ยืนหม่นหมองมิส่งเสียง เข้าใจผิดคิดว่าทั้งสองฝ่ายเลิกราโดยสันติแล้ว ดังนั้นพากันผงกศีรษะรับคำขึ้น

"ใช่แล้ว ใช่แล้ว พวกบ่าวต่างกำลังสงสัยในเรื่องนี้ ตอนนั้นนับว่ามีกลิ่นหอมระรื่นที่คล้ายกล้วยไม้ป่าระเหยตามลมมาอยู่จริง ๆ"

เล่งจ้วงจี่แน่แก่ใจ คนผู้นั้นคือทายาทของอึ้งซัวเล่าซิ้งเซียนที่ตนพบในป่าทึบเชิงเขา จึงมิรู้สึกตื่นเต้นสงสัยอะไรนัก ยามนี้ความสนใจทั้งมวลจดจ่ออยู่ที่ฉิ่นเฮียงเหล็งเพียงคนเดียวเท่านั้น

ดังนั้นเอง รีบเดินไปที่ข้างกายป้อจกเต้าหยิน จับตาดูหมู่หญิงรับใช้แล้วถามด้วยความกังวลใจ

"ขอเรียนถาม เซี่ยวซัวจู๊ของพวกเจ้า แต่ละวันโบยตีฉิ่นโกวเนี้ยจริงหรือไม่ ?"

หญิงรับใช้ทั้งหลายพอได้ยินเสียงเหลียวมา สายตาต่างเบิกกว้างจนกระจ่างจ้า พวกนางซึ่งเคยเข้าใจว่า เซี่ยวซัวจู๊เป็นบุรุษหนุ่มที่งามสง่าที่สุดของแผ่นดินแล้ว มิคาดว่ายังมีบุคคลผู้งามสง่า บุคลิกโอ่อ่ามีราศีกว่าเซี่ยวซัวจู๊ของนางอยู่อีก

เมื่อขบคิดก็เพิ่งเข้าใจ บุรุษหนุ่มรูปงามเสื้อขาวสะพายกระบี่จะต้องเป็นชายในดวงใจของฉิ่นโกวเนี้ย ที่เซียวซัวจู๊ก่นด่าสาปแช่งอยู่ทุกวี่ทุกวันเป็นแน่แท้

ชิพังฮุยเมื่อได้ยินคำถาม ก็แตกตื่นจนปากอ้าตาเหลือกลาน บังเกิดความหวาดหวั่นจนขวัญฝ่ออยู่ชัดเจน มันรู้ดีว่าหากแม้นพวกหญิงรับใช้สารภาพความจริง เล่งจ้วงจี่ที่ขุ่นเคืองคงต้องฟาดมันตายคาเก้าอี้ไปเป็นแน่แท้

ดังนั้นตัวจึงสั่นระริก ลมหายใจก็กระชั้นถี่เร็ว มองดูหมู่หญิงรับใช้ที่จับจ้องมองเล่งจ้วงจี่จนตะลึงลานอย่างรุ่มร้อน ดวงตาปรากฏแววว้าวอนขอร้องอยู่ชัดเจน

ขณะนี้มันได้กลายเป็นบุคคลธรรมดาที่ปราศจากพลังฝีมือการต่อสู้ ความฮึกเหิมเบ่งอำนาจบารมี ความชั่วร้ายโอหังในยามปรกติ ได้สูญสลายไปพร้อมกับพลังฝีมือที่ถูกขจัดทิ้ง ทำให้ผู้คนทั้งสมเพชและก็ทั้งเวทนา

โจรเฒ่าชิเฮี้ยงโฮ้วพอได้ยินคำถามของเล่งจ้วงจี่ก็กระสับกระส่ายใจยิ่ง เพราะมันรู้ดี ฉิ่นเฮียงเหล็งมิเพียงเป็นธิดาบุญธรรมของละตะฮ่อเสียงเท่านั้น ยังเป็นศิษย์รักของป้อจกเต้าหยินอีกด้วย

คำตอบที่ดีหรือร้ายของหญิงรับใช้ เกี่ยวกันถึงชีวิตและความปลอดภัยของบุตรชายโทน ดังนั้นสายตาที่มีอำนาจกราดเกรี้ยวดังสายฟ้าจึงจ้องมองดูหญิงรับใช้ทั้งหลาย ปากก็แค่นเสียงขุ่นเคืองขึ้นหนัก ๆ

หญิงรับใช้ทั้งหลายต่างสะดุ้งสุดตัว ลืมคำถามของเล่งจ้วงจี่ไปทันที รีบถามด้วยความหวาดหวั่นจนลนลาน

“พวกท่านถามไถ่เรื่องอันใด ?”

อึ้งปวยอี่รีบสะอึกกายเข้าไปก้าวใหญ่ ส่งเสียงนุ่มนวลขึ้นในทันที

“เล่งเซี่ยวเฮี้ยบถามพวกเจ้า เซี่ยวซัวจู๊ได้โบยตีฉิ่นโกวเนี้ยทุกวันจริงหรือไม่ ?”

หญิงรับใช้ทั้งหลายต่างตื่นเต้นจนขวัญฝ่อ สติก็รู้สึกเลอะเลือนไปมากมาย ต่างสั่นศีรษะปฏิเสธเป็นพัลวัน ตอบด้วยความหวาดหวั่นว่า

“ไม่ ไม่ มีบางครั้งโบยตี มีบางครั้งก่นด่า...”

โจรเฒ่าพอฟังโทสะพลันระเบิด ตวาดเสียงสะเทือนประสาทขึ้น

“นางแพศยา ไฉนกล้ากล่าวเหลวไหล !”

เสียงตวาดดังพร้อมกับร่างโถมเข้ามา สะบัดฝ่ามือขวาฟาดเข้าใส่เหล่าหญิงรับใช้ทั้งหลายอย่างดุดันรุนแรง

เหตุการณ์อุบัติอย่างไม่คาดหมาย ระยะก็กระชั้นชิดติดกัน ละตะฮ่อ-เสียงกับป้อจกเต้าหยินจะคิดขัดขวางก็ไม่ทันท่วงทีแล้ว

พลันมีเงาขาวพุ่งวาบเข้ามา พร้อมกับเสียงตวาดสะเทือนประสาทดังขึ้น

“ยืนห่าง ๆ ไว้... !”

เสียงตวาดสะเทือนเลื่อนลั่นยังดัง ร่างเล่งจ้วงจี่ก็ถลันเข้าขวางหน้าโจรเฒ่าซิเฮี้ยงโฮ้ว แขนขวาเกร็งพลันยกขึ้นกันอย่างดุดันรุนแรง

เสียงคร่างหนัก ๆ พร้อมกับเสียงฝีเท้าดังตึง ตึง ขึ้นพร้อมกัน โจรเฒ่าซิเฮี้ยงโฮ้วคิ้วขมวดปากแบะอ้า สองแขนกวัดแกว่งเป็นพัลวัน ร่างก็เซถลาถอยไปอย่างเร่งร้อนรวดเร็ว

เสียงร้องตื่นเต้นตกใจดังสับสนเซ็งแซ่ เงาร่างคนพุ่งวู่นวายอลเวง ยอดฝีมือทั้งสิบกว่าคนกระโดดปราดเข้ามาสามคน ประคองร่างที่กำลังเซถลาของซิเฮี้ยงโฮ้วไว้ทันที

ซิเฮี้ยงโฮ้วหน้าเผือดขาวราวกระดาษ สองเท้าสั่นระริก เหงื่อเม็ดโป้ง ๆ หยดหยาดดุจห่าฝน มาตรแม้นมีผู้ประคองอยู่ถึงสามคน แต่ยังคงระทวยทรุดลงนั่งกับพื้นไป

ยอดฝีมือทั้งสิบกว่าคนรู้ดีว่าโจรเฒ่าบอบช้ำภายในสาหัสแล้ว รีบปล่อยให้มันนั่งผนึกลมปราณรักษาตัว บรรดาชายฉกรรจ์หลายสิบคนที่รายล้อมทั่วทั้งลานตีกต่างแตกตื่นจนตะลึงลานไปหมดสิ้น

ชิพังฮุยท่าทีหวาดหวั่นจนหน้าสั่นระริก เหงื่อโซมเต็ม เหม่อมองมายังเล่งจ้วงจี่ยืนเลิกคิ้วเบิ่งตาด้วยความโกรธ ร่างสั่นงันงกนั้นได้ขดจนกลายเป็นก้อนกลมไปแล้ว

หญิงรับใช้ทั้งหลายคนเพิ่งเรียกขวัญมาอยู่กับตัวได้ จวบจนบัดนี้คิดถึงเมื่อครู่ที่หวาดเสียวจนแทบเสียชีวิต ต่างร้องไห้โฮขึ้นจนสุดเสียง สะอึก-สะอื้นจนเซ็งแซ่ทันที

อึ้งปวยอี่คิดถึงเรื่องที่ช่วยคนสำคัญกว่า นางรีบวิ่งปราดเข้าไปตบบ่าพวกหญิงรับใช้อย่างเมตตาการุณย์ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"มิต้องกลัว เล่งเชี่ยวเฮี้ยบต้องปกปักพิทักษ์พวกเจ้าอย่างแน่นอน ฉิ่นโกวเนี้ยอยู่ที่ใด รีบพาเราไป ?"

กล่าวแล้วฉุดแขนของหญิงรับใช้นางหนึ่งแหวกฝ่าหมู่ชายฉกรรจ์ร่างใหญ่ตรงไป เล่งจ้วงจี่ก็รีบติดตามหลังพวกหญิงรับใช้ซึ่งมีท่าทีหวั่นไหวลนลาน

ชายฉกรรจ์จำนวนสิบกว่าคนที่ยืนขวางหน้าต่างแตกฮือเปิดทางออกให้โดยมิกล้าส่งเสียงอย่างไร

เมื่อออกพ้นหมู่ผู้คน เบื้องหน้าเป็นตึกศิลาที่สกัดด้วยฝีมืองามประณีต หญิงรับใช้ที่ถูกอึ้งปวยอี่ฉุดมือไว้ ชี้ไปยังห้องศิลาซึ่งมีโคมไฟสว่างไสวทางเบื้องหน้า หลั่งน้ำตากล่าวว่า

"ฉิ่นโกวเนี้ยอยู่ภายในห้องศิลาหลังนี้"

เล่งจ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่รุ่มร้อนใจอยู่เนิ่นนานแล้ว รีบละทิ้งหมู่หญิงรับใช้วิ่งปราดเข้าไปในห้องศิลา พอช้อนตาดูบนขื่อ อึ้งปวยอี่ก็ร้องอุทานเบา ๆ หน้าถอดสีจนตะลึงลานกับที่ไป

บทที่สามสิบห้า วิญญาณหรือปาฏิหาริย์

อึ้งปวยอี่กรีดร้องด้วยความแตกตื่น ส่วนเล่งจ้วงจี่นั้นตะลึงลานด้วยความสงสัย

เห็นบนขื่อในห้องศิลา มีเชือกห้อยระอยู่สองเส้น ฉิ่นเฮียงเหล็งที่ถูกโยงบนขื่อมิปรากฏร่องรอยแล้ว

หญิงรับใช้ท่าทีลนลานขวัญฝ่อทั้งหลายต่างเบิกตากลมกว้างด้วยความแตกตื่นตระหนก จนแทบจะส่งเสียงร้องก็ไม่มี

แต่พวกนางต่างทราบดี ฉิ่นโกวเนี้ยจะต้องถูกคนที่ไปมาไร้วี่แวว เพียงทิ้งกลิ่นหอมคล้ายกล้วยไม้ป่าผู้นั้นช่วยเหลือเอาไปแล้ว

ในลานตึก ละตะฮ่อเสียงกับป้อจกเต้าหยินที่ควบคุมความเคลื่อนไหวของชิเฮี้ยงโฮ้วกับบุตรชาย เมื่อได้ยินเสียงร้องด้วยความตกใจของอึ้งปวยอี่ต่างตระหนกจนพุ่งกายโถมตามเข้ามาในห้องศิลาทันที

ในขณะที่ทั้งสองเพิ่งพุ่งเข้าไปในห้องมิทันจะหยุดยั้งทรงร่าง ลานตึกนอกห้องพลันมีเสียงหัวร่อของโจรเฒ่าระเบิดขึ้นจนสนั่นหวั่นไหว

เล่งจ้วงจี่ที่เงยหน้าเหม่อมองดูเชือกขาดทั้งสองเส้น พอได้ยินก็ตื่นตกใจจนลอบร้องว่า 'ย่ำแย่'

แต่ทว่าที่ด้านหลังมีเสียงโครมขึ้นสนั่นหวั่นไหว ประตูห้องที่เป็นศิลาหนาร่วมสี่นิ้วพลันปิดเข้าหากันจนสนิทแน่นทันที

พริบตานั้น ฝุ่นละอองบนเพดานร่วงพร่างพรู แสงโคมไฟในห้องสั่นไหว หญิงรับใช้ทั้งหลายนางต่างส่งเสียงกรีดร้องขึ้นสับสนอลหม่าน

พร้อมกันนั้น พื้นที่หยั่งเท้าก็สั่นไหว เริ่มลดต่ำลงไปอย่างแช่มช้า หญิงรับใช้ทั้งหลายบ้างโถมเข้าทุบประตู บ้างกระทืบเท้า ร่ำไห้จนดังวุ่นวายไปกว่าเดิมแล้ว

เล่งจ้วงจี่พอเห็นพลันเดือดดาลเป็นการใหญ่ เลิกคิ้วสูงชันพร้อมทั้งตวาดเสียงสะเทือนเลื่อนลั่น

"หลีกไป... !"

หญิงรับใช้ทั้งหลายแตกตื่นตกใจ จนพากันกระโดดหนีจากหน้าประตูเป็นพัลวัน

พริบตาเดียวที่ร่างพวกหญิงรับใช้เพิ่งกระโดดห่าง เล่งจ้วงจี่สะอึกเท้าเข้าไปสองก้าว ฝ่ามือทั้งสองแดงฉานปานเหล็กเผาไฟ ตวาดก้องแล้วกระแทกออกไปทางประตูจนสุดแรง

ใจกลางฝ่ามือซึ่งแดงฉานนั้นมีประกายพุ่งวาบ เสียงระเบิดดังสนั่นปานฟ้าฟาด ควันสีเขียวพุ่งวนอย่างรุนแรง ศิลาอันแข็งแกร่งกระจัดกระจายจนเสียงหวีดหวิวเสียดประสาทสะท้านใจ บานประตูศิลาหนาทั้งสองถูกกระแทกจนแหลกละเอียด โคมไฟในห้องก็ดับวูบไปหมดสิ้น ที่ลานตึกมีเสียงร้องอันแตกตื่น เสียงครวญครางอันสยดสยอง เหล่าชายฉกรรจ์ต่างพากันแตกฮือหนีเอาตัวรอด จนกลายเป็นสภาพปั่นป่วนอลเวงไปทันที

เนื่องจากประตูศิลาทั้งสองบานถูกกระแทกพังทลาย พื้นที่ค่อย ๆ เลื่อนต่ำก็ได้ลอยขึ้นสูงมาอีกครั้ง หญิงรับใช้หลายนางต่างถูกดีดกระดอนล้มลงกับพื้นไป

ท่ามกลางเศษศิลาที่ยังกระจาย ควันที่ยังคละคลุ้ง มีเงาร่างพุ่งสับสนละตะฮ่อเสียงกับป้อจกเต้าหยินที่กล้ำกลืนฝืนโทสะอยู่นาน พลันกระโดดนำหน้าออกมา เล่งจ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่รีบกระโดดตามติด

ทั้งสี่คนชะงักร่างกวาดตามอง ในลานตึกมีชายฉกรรจ์อาภรณ์รัดกุมนอนระเกะกะเป็นจำนวนสิบกว่าคน มีบ้างแขนขาหัก มีบ้างศีรษะแตกเลือดโซม ส่งเสียงครวญครางดังระงม สยดสยองจนไม่อาจทนดู

ซิเฮี้ยงโฮ้วกับบุตรพร้อมทั้งยอดฝีมืออีกสิบกว่าคนต่างหลบหนีจนไม่มีวี่แววหลงเหลือ เก้าอี้พนักสูงที่ซิพ้งฮุยนั่งอยู่เมื่อครู่ได้ถูกประตูศิลาที่พังทลายกลายเป็นก้อนหิน กระแทกจนแหลกละเอียดบนพื้นหญ้า

ละตะฮ่อเสียงเมื่อดูทั่วแล้ว ก็ขบกรามเค้นเสียงอันอาฆาตแค้นขึ้น

"ปล่อยเจ้าตัวมารเภทภัยทั้งสองหนีไปได้อีกครั้งแล้ว"

เล่งจ้วงจี่ขุ่นเคืองมิคลาย โถมกายไปยังชายฉกรรจ์ที่แขนขาด ลงมือดุจดั่งสายฟ้า สกัดจุดทั้งสามแห่งของมันแล้ว โลหิตที่ทะลักออกจากบาดแผลก็หยุดชะงักไป ชายฉกรรจ์นั้นหยุดแผดร้องครวญครางทันที

ครันแล้ว เล่งจ้วงจีนั่งยอง ๆ ลง ถามเสียงเกรียวกราด

"รีบบอกมา โจรเฒ่ากับบุตรมันหนีไปทางทิศใด ?"

ชายฉกรรจ์เหงื่อโซมเต็มหน้า หวาดหวั่นจนขวัญเสีย หน้าซีด เนื่องจากถูกสกัดจุดห้ามโลหิตไว้ ความเจ็บปวดในร่างบรรเทาลงไปมากมาย เมื่อถูกถามก็รีบหอบหายใจแล้วส่งเสียงกระท่อนกระแท่น

"เพิ่งเข้าไปในอุโมงค์ใต้ดิน..."

ขณะกล่าว สายตาอันหวาดหวั่นขวัญเสียก็มองไปที่มุมผนังของตึกศิลาเบื้องหน้า

เล่งจ้วงจี่รู้ได้ด้วยไวปัญญา ดวงตาสดใสเจิดจ้าพุ่งวาบไปทางมุมห้องด้านขวาของตัวตึกศิลา

พร้อมกับร่างที่โถมปราดไปนั้น พลันมีเสียงถอนหายใจที่คุ้นหูดังแว่วมาทางปากประตูด้านหน้า

เล่งจ้วงจี่ใจหายวาบ จนร้องโพล่งออกสุดเสียง

“ผู้ใดกัน...”

เสียงตวาดดังพร้อมกับชะงักร่างที่โถมปราด สะบัดแขนเสื้อพลิ้วกายวูบ โถมกลับไปทางด้านประตูใหญ่อย่างว่องไว

ละตะฮ่อเสียง ป้อจกเต้าหยินและอึ้งปวยอี่ทั้งสาม มาตรแม้นมิได้ยินเสียงถอนหายใจนั้น แต่เมื่อเห็นท่าทีที่ทั้งตื่นเต้นทั้งลนลานของเล่งจ้วงจี่ ต่างแน่ใจว่าที่นอกลานตึกมีคนเร้นกายซุกซ่อนอยู่

ดังนั้นเอง ทั้งสามต่างฉุกใจได้คิด กระโดดกายขึ้นไปในอากาศ แยกออกเป็นสามเส้า พุ่งวาบอยู่นอกลานตึกอันไกลประหนึ่งเป็นสายฟ้า โดยเจตนาหมายสกัดทางหนีของคนผู้นั้นไว้

ยามนี้ทั่วทั้งท้องฟ้าราตรีเป็นสีแดงฉาน ทุกแห่งหนมีไฟลุกไหม้ฮือโหม สภาพทั้งใกล้ไกลต่างเห็นได้ถนัดชัดตา นอกจากตึกรามทางหลังเขานี้ยังเป็นสภาพสมบูรณ์อยู่แล้ว ค่ายอื่น ๆ ต่างกลายเป็นทะเลเพลิงไปหมดสิ้น

เล่งจ้วงจี่พุ่งวาบมาถึงหน้าประตูใหญ่ เห็นศิลามหึมายังคงเรียงรายดุจดั่งป่า ไหนเลยมีเงาร่างคนซุกซ่อนปะปน !

ประตูน้อยแดงฉานหลายบาน ท่ามกลางแสงไฟที่สาดส่องฉาบไล้เป็นประกายแวววาววูบวาบ ดุจดั่งใช้โลหิตสด ๆ มาทาถู ทำให้ผู้เห็นต้องรู้สึกบาดตาสะท้านใจ

เล่งจ้วงจี่ขมวดคิ้วนิ่วหน้า แน่ใจว่าคนผู้นั้นมิได้หลบหน้าไปไกล ดังนั้นลอบเกร็งพลังภายในขึ้นสกัดลมหายใจ เหยาะย่างเข้าสู่ประตูแดงทางเบื้องหน้าอย่างแช่มช้า

พลันมีเสียงกรีดร้องแหลมเล็กดังแว่วออกมาจากประตูสีแดงด้านซ้ายมือ

เล่งจ้วงจี่ตกใจใหญ่หลวง จำได้ว่าเป็นเสียงของอึ้งปวยอี่ จึงขยับร่างวกกลับพุ่งเข้าไปในประตูด้านซ้ายมือ

โถมเข้าประตูก็เห็นอึ้งปวยอี่มือถือกระบี่ขวางอก กำลังจ้องมองดูกองเสื้อผ้าด้วยท่าที่ตื่นเต้นตะลึงลาน

อี้งปวยอี่พอได้ยินเสียงรีบหันขวับกลับมา เมื่อเห็นเล่งจ้วงจี่นางรีบใช้ปลายกระบี่ชี้ไปบนเสื้อผ้าที่กองสุม ละล่ำละลักว่า

"ตี้ตี่ รีบดู !"

เล่งจ้วงจี่จับตามองไป เห็นกองเสื้อผ้าบนพื้นคือเสื้อกระโปรงสีแดงและเศษเชือกอีกหลายท่อน

ขณะเวลานั้น เงาร่างคนพุ่งวูบมา ปรากฏตัวล่ะตะฮ่อเสียงกับป้อจกเต้าหยินที่ตดตาม

ทั้งสองก้มหน้ามองดู ดวงตาเป็นประกายราวสายฟ้า พร้อมทั้งร้องโพล่งขึ้นมา

"อา...มิใช่เสื้อผ้าของเหล็งยี้ดอกหรือ !"

เล่งจ้วงจี่ผงกศีรษะกล่าวอย่างหม่นหมอง

"ใช่แล้ว เป็นชุดสีแดงที่ฉิ่นโกวเนี้ยสวมใส่เมื่อวันแยกทางกับข้าพเจ้าไป"

ป้อจกเต้าหยินนั่งยอง ๆ ลงด้วยท่าทีรันทดหดหู่ ใช้มือพลิกรื้อ พบเห็นเสื้อแดงนั้นมีรอยแส้เป็นทาง ๆ คราบโลหิตติดเกรอะกรัง ก็เจ็บช้ำใจจนหยาดน้ำตาต้องหลั่งไหลออกมาสุดข่มกลั้น

ละตะฮ่อเสียงทอดถอนใจส่ายหน้าไปมา หันมองดูเล่งจ้วงจี่ที่คิ้วเลิกสูงชันหน้าเขียวคล้ำ กล่าวเสียงหม่นหมอง

"เด็กน้อย เจ้าทำจนธิดาบุญธรรมของเราหลวงจีนต้องยากแค้นลำเข็ญเหลือร้าย"

เล่งจ้วงจี่ทั้งเจ็บปวดทั้งรันทดหดหู่ โทสะฮือโหมอัดอก คลั่งแค้นจนใคร่จับตัวเจ้าโจรซิพุ้งฮุยมาโบยตีให้สาแก่ใจ ระบายโทสะอันขุ่นเคืองออกไปจากอก

ดังนั้นขบกรามกระทืบเท้ากระโดดปราดออกนอกประตูทันที

ละตะฮ่อเสียงและป้อจกเต้าหยินต่างตื่นตกใจจนตวาดโพล่งออกไปพร้อมกัน

"เด็กน้อย กลับมา !"

เล่งจ้วงจี่มิกล้าฝ่าฝืนเจตนาของผู้อาวุโสทั้งสองท่าน จำต้องชะงักเท้าหยุดร่าง เหลียวหน้ามองดูคนทั้งสามด้วยความสงสัยใจ

ป้อจกเต้าหยินกล่าวเสียงหนัก ๆ ขึ้นมา

"พวกมันหนีหายไปจนไกลโขแล้ว ไยต้องรุ่มร้อนในช่วงเวลานี้ !"

อึ้งปวยอี่สอดกระบี่เข้าฝัก ถามขึ้นอย่างมีเจตนาเปลี่ยนเรื่อง

"ตี้ตี๋ เมื่อครู่พบเห็นว่านอกประตูมีคนซุกซ่อนอยู่ ?"

เล่งจ้วงจี่รู้สึกเจ็บแค้น สำนึกผิดและข่นเคืองจนสับสนไม่คลาย จึงกล่าวอย่างขุ่นเคืองขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าได้ยินเสียงถอนหายใจของคนที่คล้ายวิญญาณร้ายนั้นอีกครั้ง"

อึ้งปวยอี่หน้าถอดสีทันที ร้องอุทานเบา ๆ ด้วยความตระหนก ห้วงสมองปรากฏภาพเงาร่างอันแน่งน้อยผมยาวสยายจรดเอวขึ้นมาอีกครา

ฉับพลันนั้น ตาสามเหลี่ยมของละตะฮ่อเสียงพลันเป็นประกายจ้า หน้าก็แปรเปลี่ยนสีอย่างแรง เงยหน้าสูดลมดังฟืดฟาด แล้วร้องขึ้นด้วยความแตกตื่นตกใจ

"นางนั่นเอง ! ไม่ผิด คือนางที่มีกลิ่นหอมนี้..."

เล่งจ้วงจี่ใจหายวาบ ละล่ำละลักถามขึ้น

"กลิ่นหอมที่ผู้อาวุโสสูดดมได้ คือกลิ่นหอมที่บุกเข้าไปในห้องโถงใหญ่ลอบบิดเอ็นตาข่ายหนังวัวของผู้อาวุโสในห้องโถงนั้น ?"

ละตะฮ่อเสียงเบิ่งตาจนกลมกว้าง สูดลมไปตามอากาศมิหยุดยั้ง พร้อมกับผงกศีรษะล้านเลี่ยนอย่างมั่นอกมั่นใจ

ป้อจกเต้าหยินกับอึ้งปวยอี่ฉุกใจได้คิด ร้องขึ้นพร้อมกันว่า

"อย่างนั้น นางจะต้องเพิ่งไปไม่นาน..."

เสียงขาดคำ เงาร่างพุ่งวาบ เล่งจ้วงจี่ใช้ท่าแป๊ะเฮาะชงเทียน (กระเรียนขาวพุ่งฟ้า) ร่างดีดขึ้นจากพื้นไปหลายวา

เล่งจ้วงจี่ที่ลอยตัวกลางอากาศ รีบกวาดสายตามองทั่วทุกทาง ท่ามกลางแสงไฟสว่างไสว เห็นมีเงาสีเขียวจาง ๆ สายหนึ่ง กำลังพุ่งฝ่าอากาศ

ไปทางทิศตะวันตกด้วยความเร็วดุจกับสายฟ้า

ดังนั้นรีบตวาดก้องแล้วสะบัดสองแขนพุ่งร่างตามติดไปยังเงาสีเขียวสายนั้นจนสุดตัว

พวกละตะฮ่อเสียงทั้งสามต่างแน่แก่ใจ ว่าเล่งจ้วงจี่ได้พบเห็นร่องรอยคนผู้นั้นแล้ว ดังนั้นพากันตวาดชักชวนและกระโดดขึ้นอากาศ พุ่งกายตามติดไปทางทิศของเล่งจ้วงจี่จนสุดฝีมือ

ทั้งสามกระโดดโลดแล่นด้วยวิชาตัวเบาจนสุดเท้า จับตาจ้องมองไปที่เบื้องหน้า ต่างสีหน้าแปรเปลี่ยนทันที เห็นเงาร่างของเล่งจ้วงจี่ว่องไวยิ่งกว่าสายฟ้าคะนองฝน พุ่งวูบวาบอยู่ตามเส้นทางเบื้องหน้า จนคล้ายเป็นเงาเลือนรางสีขาวสายยาว ชั่วเวลาพริบตาเดียว ได้ห่างไกลไปหลายร้อยวาแล้ว

ละตะฮ่อเสียงสั่นศีรษะอย่างสะทกสะท้อน กล่าวว่า

"ดูทีท่าของเจ้าเด็กน้อย ไล่ตามคนผู้นั้นไม่ทันก็จะไม่ยอมเลิกราเป็นแน่"

ขณะกล่าวทั้งสามก็วิ่งออกพ้นค่ายกลศิลา แต่ทว่าเงาร่างของเล่งจ้วงจี่ทางเบื้องหน้าเลือนรางจนแทบไม่ชัดตาแล้ว

อันวิชาตัวเบาที่ว่องไวเช่นนี้ คือตุยฮุ้นฮ่วงจง (เท้ามายาล่าวิญญาณ) ของจอมอสูรร้ายตังไฮ้ ที่ทั่วแผ่นดินยกย่องเป็นยอดวิชาสูงสุดไร้ที่เทียบเทียม

พวกละตะฮ่อเสียงกับป้อจกเต้าหยิน มาตรแม้นต่างเป็นตัวประหลาดที่มีพลังฝีมืออันสูงเยี่ยม แต่เมื่อเห็นท่าร่างที่รวดเร็วปานนี้ของเล่งจ้วงจี่ ยังต้องสั่นศีรษะอย่างลืมตัว ยอมรับว่าไม่มีทางเทียมเทียบเปรียบด้วยเลย

ทั้งสามทุ่มเทพลังวิชาจนสุดความสามารถ ติดตามเงาร่างที่เริ่มเลือนรางของเล่งจ้วงจี่อยู่ไม่หยุดยั้ง

ขณะวิ่งอย่างเต็มที่ พบเห็นเบื้องหน้าหลายร้อยวา มีต้นไม้ใหญ่ขึ้นหนาทึบกางกั้น ทั้งสามต่างรู้ดี นั่นคือหุบเหวที่คั่นระหว่างค่ายตะวันตกกับค่ายใหญ่

เมื่อเข้าไปอีกร่วมสองร้อยวา พลันพบเห็นที่ใต้ต้นไม้ใหญ่มีเงาสีขาวยืนอยู่จุดหนึ่ง

ป้อจกเต้าหยินเพ่งมองดู พลันร้องขึ้นด้วยตื่นตกใจ

“น่ากลัวไล่ไม่ทัน !”

ละตะฮ่อเสียงกล่าวด้วยความคลางแคลงสงสัย

“น่ากลัวไล่ผิดทิศทางจนหลงกันกระมัง ?”

อึ้งปวยอี่คิดถึงเงาร่างที่อ้อนแอ้นเลือนรางสายนั้นแล้ว รีบสอดคำกล่าวขึ้น

“ที่เล่งตี้ตี๋ไล่ตามมา จะเป็นวิญญาณนางปิศาจนั้นใช่หรือไม่ก็ยังเป็นปัญหา”

ละตะฮ่อเสียงกับป้อจกเต้าหยินต่างขนลุกเกรียวขึ้นทันที ต้องเหลียวหน้ามาถามด้วยความตื่นเต้นสงสัยพร้อมกัน

“อะไร ? วิญญาณนางปิศาจ ?”

อึ้งปวยอี่ผงกศีรษะครึ่งยิ้มครึ่งบึ้ง ขณะจะว่ากระไร ทั้งสามก็พากันมาจนใกล้เล่งจ้วงจี่แล้ว

เห็นเล่งจ้วงจี่ที่ยืนใต้ต้นไม้ใหญ่ชะโงกหน้าเหลียวซ้ายแลขวา มองดูก้นเหวที่ลึกจนดำมืดด้วยท่าทีรุ่มร้อนกระวนกระวาย พิศวงและสงสัย

ทั้งสามเมื่อมาถึง ละตะฮ่อเสียงเป็นคนแรกที่รีบถามอย่างเร่งร้อน

“เป็นอย่างไรบ้าง เด็กน้อย ?”

เล่งจ้วงจี่หน้าร้อนผะผ่าว กล่าวอย่างขุ่นเคืองขึ้นว่า

“ไล่มาจนถึงที่ใต้เงาไม้ต้นนี้ ก็ไม่เห็นไปในทันที”

อึ้งปวยอี่กังวลสนใจแต่เรื่องที่เล่งจ้วงจี่จะเห็นโฉมหน้าของฝ่ายตรงข้ามชัดตาหรือไม่ จึงรีบสอดคำถามขึ้น

“ตี้ตี๋ ได้เห็นหน้าตาของฝ่ายตรงข้ามชัดเจนหรือไม่ ?”

ปัญหานี้ก็เป็นเรื่องที่ละตะฮ่อเสียงกับป้อจกเต้าหยินต้องการทราบ ดังนั้นทั้งสองฝ่ายเบิ่งตาจับจ้องเล่งจ้วงจี่ รอคำตอบอย่างสงบอกสงบใจ

เล่งจ้วงจี่ส่ายหน้าด้วยความละอาย กล่าวว่า

“เนื่องจากระยะที่ห่างไกลเกินไป เพียงแลเห็นคล้ายเงาร่างเลือนรางดั่งเป็นภาพลวงตาเท่านั้น”

ป้อจกเต้าหยินหน้าเปลี่ยนสีทันที ถามด้วยความแตกตื่นว่า

"เจ้าหมายความว่า ไม่ได้ไล่ติดกระชั้นฝ่ายตรงข้ามตลอดเวลาเลย ?"

เล่งจ้วงจี่หน้าแดงระเรื่อ ตอบว่า

"ฝ่ายตรงข้ามมีท่าร่างที่คล้ายปุยนุ่นในพายุ บางครั้งพลิ้วขึ้นสูง บางครั้งพุ่งเลียดพื้น มาตรแม้นมีความว่องไวสุดแสน แต่ปราศจากซุ่มเสียงใด ๆ ลักษณะนั้นเป็นคล้ายกับที่ในนิทานเล่า..."

ละตะฮ่อเสียงกับป้อจกเต้าหยินพากันเบิ่งตาจนกลมกว้าง ละล่ำละลักขึ้นพร้อมกัน

"ผี ! ?"

เล่งจ้วงจี่เห็นผู้อาวุโสทั้งสองก็มีท่าทีตื่นเต้นตระหนก ร้องคำว่า 'ผี' ขึ้นพร้อม ๆ กัน ดังนั้นพลอยสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บไปอย่างลืมตัว รีบผงกศีรษะรับด้วยความลนลานกระวนกระวาย

ละตะฮ่อเสียงกับป้อจกเต้าหยินมาตรแม้นต่างเป็นชายชราอายุเจ็ดแปดสิบปี แต่ทั้งสองต่างก็เป็นบรรพชิต บำเพ็ญภาวนามานานปี พลอยเชื่อมั่นในโลกนี้มีผีอยู่

แต่วิญญาณของผีนี้มีกลิ่นหอม ทั้งสองกลับเพิ่งเคยได้ยินเป็นครั้งแรก

ละตะฮ่อเสียงคิดถึงกลิ่นหอมนั้นแล้ว ต้องเงยหน้าขึ้นสูดลมหายใจแรง ๆ จากนั้นร้อง "อืมม์" แล้วกล่าวด้วยความตื่นตระหนก

"ไม่ผิด นางมาถึงสถานที่นี้แล้วจริง ๆ"

กล่าวพลางเงยหน้าสูดลมหายใจจนจมูกพะเยิบพะยาบ เท้าก็ก้าวไปทางทิศใต้ช้า ๆ

เล่งจ้วงจี่ ป้อจกเต้าหยินกับอึ้งปวยอี่ไม่มีประสาทจมูกปราดเปรียวเทียบเท่าละตะฮ่อเสียง จึงติดตามไปด้วยความมึนงงสงสัย

เพียงเดินได้ร่วมสิบก้าว ละตะฮ่อเสียงพลันชะงักเท้าเหลียวหน้ามามองด้วยความภาคภูมิใจ กล่าวว่า

"ป้อจก นางปิศาจได้วิ่งตามขอบเหว อาศัยร่มไม้ใบบังหลบเลี่ยงร่าง

ไปทางทิศใต้นี้"

เล่งจ้วงจี่พอได้ยินเพิ่งเข้าใจ คิดไม่ถึงว่าตนเมื่อครู่ถึงกับยืนตะลึงลานอยู่ในที่เดิม ก็ต้องละอายจนหน้าแดงฉานไปอีกครา

ป้อจกเต้าหยินเห็นละตะฮ่อเสียงมีสีหน้าภาคภูมิลำพอง ก็ถามไปอย่างไม่ยินยอมเห็นพ้อง

"ท่านทราบอย่างไรว่าเป็นวิญญาณปิศาจสตรี ?"

ละตะฮ่อเสียงถูกถามจนงงงันชั่ววบ แต่รีบตอบอย่างจริงจัง

"นั่นไยจะต้องถาม บนร่างนางมีกลิ่นหอมของเครื่องประทิ่นผิว ?"

ป้อจกเต้าหยินตอบเสียงหนัก ๆ ขึ้นอีกครั้ง

"ท่านเป็นหลวงจีน ไฉนจึงรู้ว่านั่นเป็นกลิ่นหอมของเครื่องประทิ่นผิว ?"

ละตะฮ่อเสียงถูกถามจนงงงันไปอีกครั้ง เบิ่งตาประหลาดพิกลจนเหลือกกว้าง เป็นเวลานานจึงเถียงขึ้นอย่างเอาข้างเข้าถู

"ธิดาบุญธรรมของเรา ยามใดมาโขกศีรษะคารวะ มักจะมีกลิ่นหอมเยี่ยงนี้ขึ้นเสมอ"

เล่งจ้วงจี่เห็นผู้อันประหลาดทั้งสอง เพราะกลิ่นหอมที่คล้ายกล้วยไม้ป่าถึงกับทุ่มเถียงกันจนหน้าแดงฉาน เส้นเลือดขึ้นโปน รู้สึกเป็นที่น่าหัวร่ออยู่จริง แต่เพราะเป็นผู้เยาว์ มิอาจที่จะสอดปากออกความเห็นไปได้

อึ้งปวยอี่กลอกตาไปมา พลันกล่าวเสียงหนักแน่นว่า

"ผู้เยาว์เมื่อตอนอยู่ในป่าทึบเชิงเขา เคยได้เห็นเงาร่างอันเลือนรางที่แน่งน้อยผมยาวประบ่า แต่มิเห็นโฉมหน้าได้ชัดตาจริง ๆ และที่ซึ่งนางยืนอยู่นั้นก็มีกลิ่นหอมเย็นเช่นนี้ระเหย..."

ป้อจกเต้าหยินเห็นอึ้งปวยอี่ก็กล่าวเช่นนี้ ย่อมไม่อาจที่จะถ่อมตัวลงทุ่มเถียงกับผู้เยาว์ จำต้องผงกศีรษะแล้วมองดูที่เผาไหม้ทั่วทั้งตัวเขา กล่าวเสียงหนัก ๆ ว่า

"พวกเราไปกัน ?"

แล้วหันมามองดูเล่งจ้วงจี่ เป็นทีถามความเห็น เนื่องจากอาซาดำปลอด

และขาวโพลงยังผูกทิ้งไว้โขดหินระเกะกะเชิงเขาด้านตะวันตก ทั้งสี่จึงจำต้องย้อนกลับไปในทิศทางเดิม

ขณะนี้อัคคีภัยได้ลุกลามจนทั่วตัวเขา ตลอดรายทางจึงสว่างไสวชัดตา เล่งจ้วงจี่คอยชี้แนะเส้นทาง พลางเล่าเหตุการณ์ที่ผ่านมาให้แก่ผู้อาวุโสทั้งสองจนละเอียด

บรรดาสมุนโจรที่อยู่ตามด่านกลไกทั้งสิบเก้าแห่งต่างหายหน้าไม่พบพานหมดสิ้น คิดว่าพวกมันเมื่อได้สติขึ้นมาแล้ว ก็หลบหน้าหนีไป เนื่องจากพวกมันต่างถูกฝีมือสกัดจุดอันประหลาด ซึ่งจะสิ้นสติก็เพียงช่วงเวลาจำกัดเท่านั้น

ละตะฮ่อเสียงกับป้อจกเต้าหยินต่างมีสีหน้าเคร่งขรึม วิ่งอย่างเงียบงันไปพลางก็เงี่ยหูฟังคำบอกเล่าอย่างเยือกเย็นไปพลาง

เนื่องจากทางราบรื่นไม่มีภัยใดมาขัดขวาง เพียงมิถึงครึ่งชั่วยามก็มาถึงที่เชิงเขาอันทุรกันดารของด้านตะวันตก ทั้งสี่ตรวจตราดูสภาพรอบข้างชั่วขณะแล้วจึงพลิ้วกายลงไป

ผ่านหมู่โขดหินระเกะกะหย่อมใหญ่ เบื้องหน้าก็เป็นสถานที่ซึ่งทิ้งม้าสองตัวไว้

อาชาดำปลอดและขาวโพลงคล้ายดั่งเห็นไฟที่ลุกฮือโหมบนยอดเขา แล้วมีความตื่นเต้นตกใจบ้าง ขณะนี้เมื่อแลเห็นเล่งจ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่วิ่งมา ต่างพากันชูคอร้องรับอย่างตื่นเต้นยินดี วิ่งเข้ามาหาทันที

อาชาทั้งสองเมื่อมาใกล้ เห็นยังมีละตะฮ่อเสียงร่วมทางด้วย ต่างยืดคอร้องอย่างตื่นตกใจ รีบยั้งไว้แล้วสั่นหัวขยับตัวไปมา ทั้งสี่พอใกล้ ละตะฮ่อเสียงก็หัวร่อแล้วกล่าวต่อป้อจกเต้าหยินว่า

"ป้อจก พวกเรานับแต่นี้ สมควรที่จะตบแต่งเสื้อผ้าหน้าตาบ้างแล้ว ท่านดูแม้เดียรัจฉานทั้งสองก็ยังไม่ยอมอ่อนน้อมนับถือพวกเรา"

ป้อจกเต้าหยินมิเพียงมีฝีมือทางขับขี่ยอดเยี่ยมเท่านั้น ยังคล้ายจะดูลักษณะม้าเป็นด้วย เมื่อฟังก็แค่นเสียงเย็นชา เพ่งหน้าละตะฮ่อเสียงแล้ว

กล่าวอย่างดูแคลนว่า

"ตัวท่านมิได้ถูกต้อนรับในทุกแห่งหน ยังจะลากเราพรตเฒ่าเข้าเป็นเพื่อนด้วย ช่างไร้เหตุผลเสียจริง"

กล่าวแล้วถลึงตาจ้องละตะฮ่อเสียง ปากก็ร้องเบา ๆ ด้วยเสียงประหลาดพิกล ถึงกับก้าวยาว ๆ เข้าไปหาอาชาดำปลอดที่กำลังโกรธแค้น

เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่าอาชาดำปลอดโทสะร้ายแรงดั่งไฟป่า เมื่อเห็นป้อจกเต้าหยินถึงกับกล้าใกล้เข้าไป ก็ตื่นตกใจจนแทบจะร้องห้าม แต่ปรากฏการณ์ประหลาดได้อุบัติขึ้นแล้ว

อาชาดำปลอดที่ขุ่นเคืองจนคอตั้งหูชัน ตาเป็นประกาย มาตรแม้นยังคงคอตั้งหูชัน แต่กลับสงบนิ่งมิเคลื่อนไหว พร้อมกันนั้นยังหยุดขู่คำรามอีกด้วย

ป้อจกเต้าหยินลูบคลำขนคอม้าไปอย่างเยือกเย็น หันมาบอกกับละตะ-ฮ่อเสียงด้วยท่าทีอันภาคภูมิ

"เล่าซำ ท่านดู เราพรตเฒ่าจะเป็นเช่นดั่งท่านว่า มิได้ถูกต้อนรับอย่างยินดีหรือไม่ ?"

ละตะฮ่อเสียงปากอ้าตาค้าง ตื่นเต้นจนงงงันไป เพราะคาดหมายไม่ถึงว่าป้อจกเต้าหยินยังมีวิชาเช่นนี้ เมื่อได้ยินถามจึงรีบระงับใจ หัวร่อฮาฮาแล้วกล่าวว่า

"นั่นยังจะมีความวิเศษอันใด เหตุผลของการสนิทสนมลูบคลำ แม้ทารกอมมือก็รู้"

"แล้วหลวงจีนท่าน ไยมิเข้ามาลูบคลำให้สนิทสนมสักครา ?"

ละตะฮ่อเสียงร้อยแก่ใจ ทราบดีว่าหากเข้าไปใกล้จะต้องเป็นที่อัปยศอดสูต่อผู้คนทันที ดังนั้นจึงหัวร่อเฮอะฮะอย่างไม่แยแส โบกมือดำมะเมื่อมขึ้นกล่าว

"เราหลวงจีนตรากตรำทั้งคืน เหล้ามิได้ถึงลิ้นสักหยด ไหนเลยจะมีความคึกคักดั่งนั้น"

กล่าวแล้วยกน้ำเต้าอันสกปรกคร่ำคร่าขึ้นดื่มอึกอึกไป อึ้งปวยอี่รีบบอกว่า ที่อานม้ายังมีเสบียงกรังพอแกล้มเหล้า สร้างความพอใจแก่หลวงจีนเฒ่ายิ่งนัก รีบเร่งเร้าให้นางไปนำมาโดยด่วน

ส่วนเล่งจ้วงจี่รู้สึกว่า ผู้อาวุโสทั้งสองนี้ มาตรแม้นต่างมีอายุสูงวัย แต่กับเหตุการณ์ที่เล็กน้อยไร้สาระกลับทุ่มเถียงเอาจริงเอาจังจนหน้าแดงฉาน แต่เรื่องสำคัญที่สร้างความหวั่นวิตกจนกังวล พวกทั้งสองกลับเย็นชาไม่แยแสสนใจ นี่อาจบางทีจะเป็นสาเหตุที่คนทั้งสองถูกชาวบู๊ลิ้มตั้งให้เป็นตัวประหลาดไปก็ได้

เล่งจ้วงจี่นึกอย่างขบขันไปพลาง ก็ล้วงเสบียงกรังออกจากถุงหนังข้างอานม้ามาแบ่งปันกันไป เมื่อทั้งสี่รับประทานอิ่มหนำ ขอบฟ้าตะวันออกก็เป็นสีขาวรำไร ไฟทั่วทั้งยอดเขายังมิได้โทรมลงเลย

เล่งจ้วงจี่กังวลแต่การสาบสูญของฉิ่นเฮียงเหล็ง จึงถามอย่างนอบน้อมขึ้นก่อน

“ในความคิดเห็นของผู้อาวุโสทั้งสองท่าน ฉิ่นโกวเนี้ยจะถูกวิญญาณผู้นั้นช่วยเหลือไป ใช่หรือไม่ ?”

ป้อจกเต้าหยินผงกศีรษะรับคำขึ้นก่อน เล่งจ้วงจี่จึงขมวดคิ้วแล้วอธิบายว่า

“แต่ผู้เยาว์มิได้พบเห็นเงาร่างอันเลือนรางนั้นจะแบกหรืออุ้มวัตถุใดอยู่ในร่างเลย”

ป้อจกเต้าหยินกับละตะฮ่อเสียงเงียบงันกันทันที คล้ายดั่งกำลังขบคิดใคร่ครวญถึงเรื่องประหลาดที่อุบัติขึ้นเมื่อค่ำคืนนั้น

อึ้งปวยอี่ต้องถามด้วยความพิศวงสงสัย

“ผู้อาวุโสทั้งสองเห็นว่าในโลกนี้มีภูตผีปิศาจอยู่จริงหรือไม่ ?”

ยังคงเป็นป้อจกเต้าหยินที่ตอบอย่างเลือดเย็น

“สำหรับศิษย์สถาบันสงฆ์ ต่างเชื่อมั่นว่าในโลกนี้มีภูตวิญญาณ ดังนั้นเมื่อคนตายไปแล้วก็จะต้องเชิญหลวงจีนมาสวดมนต์บังสุกุล แผ่บุญกุศลให้

วิญญาณผู้ตาย ได้เข้าสู่สัมปรายภพอันสุขสงบ ที่นั้นคือสรวงสวรรค์ที่มีแต่ความสำราญ"

วาจาชะงักชั่วขณะ สายศีรษะที่มีผมยุ่งเหยิงช้า ๆ เหม่อมองดูขอบฟ้าเบื้องหน้าแล้วจึงกล่าวสืบต่อไป

"ปิศาจกับวิญญาณ คล้ายดั่งไม่ผิดแปลกแตกต่างกัน แต่ความจริงผิดกันมากยิ่ง ฟังว่าปิศาจนั้นสำแดงร่างได้ หน้าตาก็สยดสยองน่าหวาดหวั่น ส่วนมากถกบรรยายเป็นสารรูปอันน่าเกลียดน่ากลัว มิว่าจะอ่านพบตามตำราเก่า ๆ ได้ยินตามปากคนผู้เฒ่า หรือกระทั่งเห็นตามวัดวาอารามและศาลเจ้าแม่ ความรู้สึกเกี่ยวกับภูตผีปิศาจที่ผู้คนมี นับว่าเป็นที่น่าเกลียดน่ากลัวทั้งสิ้น..."

อึ้งปวยอี่เป็นสตรี เล่งจ้วงจี่แม้นฝีมือสูงล้ำ แต่ก็ยังเป็นทารกใหญ่อายุสิบแปดสิบเก้าปีเท่านั้น ทั้งสองเมื่อได้ฟังเรื่องผีสางอันเหลวไหลจากปากนักพรตเฒ่า โดยเฉพาะในยามฟ้าสางที่ลมยะเยียบกระหน่ำมา ทั่วทั้งเทือก-ทิวเขามีเงาตะคุ่มของโขดหิน หมู่ไม้ พุ่มหญ้าสนเตี้ยสั่นไหวไปตามสายลม นับว่าเป็นความวิเวกหวั่นไหวดั่งอยู่ในแดนภูตผีปิศาจไปจริง

ดังนั้นเอง คนทั้งสองพลอยคิดไปถึงเงาปิศาจอันน่าหวาดหวั่นที่เคยเห็นตามรูปปั้นในศาลเจ้า ต้องขนลุกชี้ชันตัวสั่นสยิว ยิ่งรู้สึกบรรยากาศรอบข้างเย็นยะเยียบวังเวงจนวิเวกน่าหวาดหวั่น

ละตะฮ่อเสียงมาตรแม้นอิ่มหนำสำราญ แต่มือยังถือน้ำเต้าสุราจิบไปทีละคำอย่างไม่หยุดยั้ง ท่าทีสีหน้าอันมอมแมมเคร่งขรึมจริงจัง ดูท่าทางหลวงจีนเฒ่าก็เป็นผู้ที่เชื่อถือเรื่องภูตผีปิศาจเช่นเดียวกัน

ป้อจกเต้าหยินคล้ายดั่งมิได้เห็นแววหวั่นหวาดบนใบหน้าเล่งจ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่ ยังคงกล่าวสืบต่อไป

"วิญญาณ เป็นสิ่งดีมีคุณธรรม เป็นความอ้างว้างเลือนราง คือพลังชีวิตของคนที่ตายแล้วไม่สลายหายไป มันจะไม่สำแดงภาพอันน่ากลัวออกมาให้ผู้คนต้องแตกตื่นตกใจ..."

อึ้งปวยอี่สอดคำอันสั่นสะท้านด้วยความหวาดหวั่นขึ้น

"ตามข้อคิดเห็นของผู้อาวุโส เงาร่างเลือนรางที่เล่งตี้ตี๋ไล่ตามเมื่อครู่คือวิญญาณกระมัง ?"

ป้อจกเต้าหยินผงกศีรษะช้า ๆ กล่าวสืบต่อไป

"ใช่แล้ว ตามคำบอกเล่าของพวกเจ้า และประสบการณ์ที่เรากับเล่าซำเผชิญมาด้วยตนเองเทียบเคียงกันแล้ว นางสมควรจะเป็นฝ่ายวิญญาณมากกว่าภูตผี"

เล่งจ้วงจี่อดมิได้ต้องสอดคำอันตื่นเต้นจนสะท้านถามไป

"ผู้อาวุโส วิญญาณไฉนจึงได้มีกลิ่นหอม ?"

ป้อจกเต้าหยินขมวดคิ้วขบคิดอยู่เนิ่นนาน จึงส่งเสียงคลางแคลงกล่าวว่า

"อาจบางที จะเป็นปิศาจสตรีที่ว่ากระมัง ?"

ละตะฮ่อเสียงเห็นป้อจกเต้าหยินกล่าวขัดกันเอง ยอมรับว่าเงาร่างเลือนรางที่มีกลิ่นหอมนั้นคือปิศาจสตรี ก็ต้องหัวร่ออย่างภาคภูมิใจ

ป้อจกเต้าหยินพลันรู้สึกตัวว่าพลั้งปาก รีบเปลี่ยนคำพูดขึ้นเสริมไป

"แน่นอน และก็เป็นวิญญาณหอม (เฮียงฮุ้น)"

เล่งจ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่ขวัญสะท้าน ร้องโพล่งไปด้วยความแตกตื่นโดยพร้อมกัน

"อะไร ? เฮียงฮุ้น (วิญญาณหอม) ! ?"

ป้อจกเต้าหยินเพราะต้องการจะเสริมความผิดพลาดที่พลั้งปากเหลวไหลต่อไป

"วิญญาณหอมนี้ มีความดีงามเหลือล้ำไปกว่าวิญญาณธรรมดาสามัญมาก วิญญาณอื่น ๆ บางครั้งจะกลายเป็นปิศาจร้าย หิ้วหัวมนุษย์ที่มีโลหิตชุ่มโชกหยดหยาดไปข่มขู่ผู้คนก็ได้ แต่วิญญาณหอมนั้นไม่เป็น..."

ละตะฮ่อเสียงดูออกว่า นักพรตเฒ่ากล่าวเหลวไหลไร้ความจริง จึงได้เลียนเสียงของนักพรตเฒ่าถามดัง ๆ ขึ้น

"เห็นได้อย่างไรกัน ?"

ป้อจกเต้าหยินถูกถามจนมีโทสะกรุ่นขึ้น เบิ่งตากระชากเสียงหนัก ๆ

“ท่านได้เห็นว่านางหน้าเขียวผมยาว เขี้ยวงอกปากแบะหรือ ?”

ละตะฮ่อเสียงมิเคยได้เห็นเงาของวิญญาณหอมนั้นมาเลย จึงย่อมมิอาจจะกล่าวเหลวไหลไป ต้องถูกถามจนหมดปัญญาจะตอบโต้

เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่านิสัยประหลาดของสองผู้อาวุโส

หากแม้นกล่าวไม่ถูกหู จะต้องลงมือต่อยตีเป็นโกลาหลแน่นอน แต่ในที่สุดยังเลิกราคืนดีกันได้ดั่งเดิม เพราะกลัวว่าทั้งสองจะลงมือต่อยตีกันขึ้นจริง รีบเปลี่ยนเรื่องพูดขึ้นพูดว่า

“ผู้เยาว์รู้สึกสงสัยไม่คลาย วิญญาณหอมนี้เหตุไฉนจึงมาช่วยฉิ่นเฮียง-เหล็งไป ?”

ป้อจกเต้าหยินยังคงขุ่นเคืองไม่หาย กล่าวเสียงหนัก ๆ ขึ้นทันที

“นั่นยังจะต้องบอกอีกหรือ ? ย่อมเป็นเพราะวิญญาณนั้นมีความสัมพันธ์ในสายเลือดกับเหล็งยี้อยู่”

เล่งจ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่ต่างแตกตื่นจนหน้าชีด ร้องโพล่งด้วยความตระหนกตกใจ

“คนที่มีสัมพันธ์ในสายเลือด ?”

ละตะฮ่อเสียงรีบวางน้ำเต้าสุราในมือลง เหลือกตาประหลาดพิกลกล่าวว่า

“เด็กบัดซบ เหตุผลง่ายดายนี้ก็ยังมิเข้าใจ มีแต่ความสัมพันธ์ในสายเลือดที่ใกล้ชิดที่สุด วิญญาณจึงจะมีกระแสจิตผูกพันกัน มาตรแม้นห่างด้วยทางเป็นพัน ๆ ลี้ พอกระแสจิตของสายเลือดเกิดคิดคำนึง วิญญาณนั้นก็จะลอยละล่องถึงได้ในพริบตา เด็กน้อยเจ้าลืมเรื่องวิญญาณมาสำแดงลางให้เห็นไปแล้ว ?”

เล่งจ้วงจี่ต้องรีบกล่าวอย่างเร่งร้อนลนลาน

“แต่วิญญาณหอมเคยสำแดงร่างในป่าทึบของเชิงเขาตะวันออก...”

ละตะฮ่อเสียงกล่าวพร่ำไปอย่างไม่ต้องขบคิดใคร่ครวญ

“นั่นเป็นที่แน่ใจว่า เด็กน้อยเจ้ามีความสัมพันธ์กับวิญญาณนั้นอยู่”

เล่งจ้วงจี่ตื่นตระหนกจนอุทานหน้าถอดสีซีดเผือด นั่งตะลึงลานกับที่ไป เพราะคิดมิออกว่าตนจะไปมีความสัมพันธ์ฉันใดกับวิญญาณกลิ่นหอมนั้นได้

ป้อจกเต้าหยินรีบกล่าวเสริมขึ้นมาอีกผู้หนึ่ง

"เด็กน้อย เจ้ามิต้องไปคิดวุ่นวายอลเวง การปรากฏของวิญญาณหอมอาจบางทีเป็นที่ชี้ช่องทางให้พวกเจ้าไปช่วยเหล็งยี้..."

เล่งจ้วงจี่ฟังผู้อาวุโสทั้งสอง ยิ่งกล่าวยิ่งคล้ายเป็นเรื่องปาฏิหาริย์มากขึ้นทุกที จนมิอาจจะคล้อยตามเชื่อถือได้ จึงถามด้วยความคลางแคลงสงสัย

"วิญญาณหอมก็รู้จักวิชาฝีมือของมนุษย์ด้วยหรือ ?"

ป้อจกเต้าหยินกล่าวปฏิเสธไปอย่างไม่ลังเล ทำให้อึ้งปวยอี่ได้คิดต้องรีบสอดคำขึ้น

"แต่ตามรายทาง ด่านกลไกทั้งสิบเก้าแห่งคล้ายดั่งถูกฝีมืออันพิเศษพิสดารจี้สกัดจุด..."

ละตะฮ่อเสียงไม่รออึ้งปวยอี่กล่าวจบคำ รีบเหลือกตาขึ้นถามเสียงหนัก ๆ

"เจ้าแน่ใจอย่างไรว่าวิญญาณหอมเป็นผู้สกัดจุดพวกเหล่านั้น ?"

อึ้งปวยอี่ถูกถามจนงงงัน ไม่อาจจะสรรหาคำตอบโต้ออกมาอธิบาย

เล่งจ้วงจี่มักรู้สึกว่า ความนี้มีที่ขัดกันมากมายหลายหลาก จึงถามอย่างนอบน้อม

"เมื่อตอนผู้อาวุโสทั้งสองถูกแก้ให้พ้นตาข่ายเอ็นวัวในห้องโถงใหญ่ได้เคยเห็นหน้าตาคนผู้นั้นชัดเจน"

ป้อจกเต้าหยินรีบสั่นศีรษะปฏิเสธ

"เราพรตเฒ่ามิได้เห็น นี่ต้องถามหลวงจีนมันจึงจะได้"

กล่าวแล้วบุ้ยปากไปทางละตะฮ่อเสียงด้วยท่าทีที่คล้ายบุรุษหนุ่ม ทำให้ละตะฮ่อเสียงรีบสั่นศีรษะปฏิเสธจนระรัวไป

อึ้งปวยอี่ตาเป็นประกายสุกใส รีบสอดอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

"ผู้อาวุโสมิใช่บอกว่า คนผู้นั้นคือภรรยาของเล่งตี้ตี๋หรือ ?"

ละตะฮ่อเสียงจำต้องแย้มยิ้มอย่างสุดฝืน กล่าวว่า

"เราหลวงจีนได้กลิ่นหอมรวยรินที่คล้ายกล้วยไม้ป่า จึงพลอยคิดไปถึงตัวเก็งจีฮุ้นเอียเท้า"

เล่งจ้วงจี่พอได้ยินคำ 'เก็งจีฮุ้น' พลันนึกถึงเกียงซือเจ๊ที่มีครรภ์ กำลังรอกำหนดคลอดอยู่ที่บ้านเกิดในกิมเล้ง

แต่ทว่าเงาร่างอันสวยสะคราญปานหยาดฟ้า สูงส่งสง่าดั่งราชธิดาของเก็งจีฮุ้น เพียงปรากฏในห้วงสมองเล่งจ้วงจี่วูบเดียวก็หายวับ เนื่องจากในตอนนี้เล่งจ้วงจี่ไม่มีเวลาจะไปขบคิดถึงเรื่องภรรยาที่รัก

ดังนั้นจ้องมองหน้าละตะฮ่อเสียงแล้วถามอย่างคลางแคลงใจเป็นที่สุด

"สันนิษฐานจากเรื่องราวที่ผู้อาวุโสทั้งสองต่างมิได้เห็นรูปกายหน้าตาของคนผู้นั้นมาคำนวณ คนผู้นั้นสมควรเป็นวิญญาณหอมอย่างมิต้องสงสัย แต่ผลสรุปที่ผู้เยาว์เข้าไปตรวจตราในห้องโถงตอนนั้น ตาข่ายเอ็นวัวทั้งสองผืนต่างถูกใช้พลังดรรชนีที่คล้ายดรรชนีท้าวเทวราช"

คำสันนิษฐานมิทันจบสิน ละตะฮ่อเสียงพลันแหงนหน้าหัวร่อฮาฮาสนั่นหวั่นไหว

เล่งจ้วงจี่ชะงักคำลงในทันใด อึ้งปวยอี่ที่สงบใจฟังก็ต้องเหลียวหน้ามองมาที่ละตะฮ่อเสียง ซึ่งกำลังตะเบ็งเสียงหัวร่อดังกึกก้อง เพราะมิทราบว่าไฉนหลวงจีนชราจึงได้หัวร่ออย่างชอบใจปานนี้

ละตะฮ่อเสียงหัวร่อจนพอใจ ยังคงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เด็กบัดซบ เจ้านับว่าเป็นคนรู้น้อยต่ำต้อยเหลือเกิน ควรทราบไว้ เรื่องของภูตผีปีศาจ จอมมาร และอสูรร้าย ต่างมีคาถาอาคมที่ติดตัวอยู่ พวกมันเพียงสะบัดแขนเสื้อวูบ จะทำให้ฟ้ามืดแผ่นดินไหม่ ศิลากระจายกลายเป็นพายุใหญ่ ขยับหัวแม่มือสักครั้ง เหล็กศิลาก็จะพังทลายเป็นผุยผง อย่าว่าแต่เป็นตาข่ายเอ็นวัวนั้นเลย"

เล่งจ้วงจี่ฟังดูรู้สึกเป็นเหตุผลที่มิใคร่จะสมบูรณ์ แต่ความคลางแคลง

สงสัยยังมีอยู่มากหลาย จึงถามสืบต่อด้วยความงุนงง

"แต่วิชาตัวเบาของวิญญาณหอมนี้ นับว่ายากยิ่งจะเคยพบเห็นในแผ่นดิน ด้วยวิชาตัวเบาของผู้เยาว์มาเทียมเทียบ มาตรแม้นจะใช้จนถึงจุดสุดยอดแล้ว ก็ยังมิอาจไล่กระชั้นวิญญาณหอมนั้นได้..."

ละตะย่อเสียงคล้ายกลัวเล่งจ้วงจี่กล่าวมากไปแล้วจะไม่มีปัญญาตอบ จึงมิรอให้เล่งจ้วงจี่กล่าวจบคำ ส่งเสียงหัวร่อฮาฮาขึ้นอีกครั้ง กล่าวว่า

"เด็กน้อย เจ้าเป็นคนไฉนจะไปเปรียบกับภูตผีวิญญาณได้ พวกมันสามารถเหาะเหินเดินอากาศอยู่บนท้องฟ้า พริบตาก็ไปไกลเป็นพัน ๆ ลี้ ข้ามน้ำข้ามทะเลได้ในลัดนิ้วมือเดียว มิต้องอาศัยเรือแพ อย่าว่าแต่จะเปรียบวิชาตัวเบากับผู้คนบนพื้นดินเลย"

ป้อจกเต้าหยินที่ขบคิดหาคำพูดเหมาะสมอยู่เป็นเวลานาน รู้สึกว่าหลวงจีนเฒ่าถูกเล่งจ้วงจี่ถามจนต้องกล่าววาจาเหลวไหลไร้หลักเกณฑ์มาแล้ว จึงรีบสอดคำขึ้นบ้าง

"เรื่องเหล่านี้นับว่าผ่านไปแล้ว เหล็งยี้ก็หลุดพ้นจากรังโจรร้าย อีกหลายวันให้หลัง อาจบางทีจะกลับไท่เพ้งติ้งโดยปลอดภัยก็ได้"

วาจาชะงักชั่วขณะ จับตามองหน้าเล่งจ้วงจี่ มีเจตนาจะเสเรื่องอื่นจึงถามอย่างกังวลสนใจ

"เด็กน้อย การเดินทางของเจ้าในคราวต่อไปมีแผนการใดบ้าง ?"

เล่งจ้วงจี่ยังมีข้อคลางแคลงสงสัยในเรื่องวิญญาณหอมอยู่มากมายก็จริง แต่เมื่อป้อจกเต้าหยินเปลี่ยนเรื่องไปแล้ว ย่อมมิอาจจะย้ำอยู่คำเดิม จึงตอบอย่างนอบน้อม

"ผู้เยาว์ย่อมจะรีบเร่งไปสืบเสาะดูร่องรอยของเตียซือบ้อ เอี๊ยบเชียวเกียงและพฤติการณ์ของนักพรตอุบาทว์โอวเฮาะ"

ป้อจกเต้าหยินขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"โอวเฮาะหลังจากล้มเหลวแผนการ เที่ยวเกลี้ยกล่อมชักชวนให้ค่ายสำนักทั้งหลายร่วมมือกันกำจัดเจ้าแล้ว ระหว่างนี้ยิ่งมีร่องรอยที่ลี้ลับซับซ้อน

แต่เท่าที่เราทราบ พรรคกระยาจกก็คล้ายมีความตั้งอกตั้งใจจะสืบเสาะพฤติการณ์ของโอวเฮาะอยู่ให้ได้"

เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่า เป็นคำสั่งของหลิวยี่ เบ๊ซำอันมีตำแหน่งเป็นผู้อาวุโสของพรรคกระยาจก ให้พลพรรคออกช่วยเหลือตนอย่างเข้มแข็ง จึงรู้สึกตื้นตันใจในพระคุณนี้ แต่เมื่อคิดถึงตัวกังเซี่ยงงี้ กระยาจกเฒ่าผู้เป็นเจี้ยงเล่าอันดับหนึ่งของพรรคกระยาจก ที่สาบสูญร่องรอยไปเนิ่นนานปีแล้ว ก็อดมิได้ต้องละอายใจ

โบราณมีว่าไว้ รับคำไหว้วาน ภักดีต่อเรื่องที่รับ พรรคกระยาจกเมื่อทุ่มเทกำลังทั้งมวลไปลอบสืบเสาะพฤติการณ์นักพรตโอวเฮาะ แต่ตนกลับไม่มีโอกาสไปสนใจประวัติความเป็นมาของตัวกังเจี้ยงเล่าเลย

พอได้คิดก็หวั่นไหว นึกถึงความสำคัญ ป้อจกเต้าหยินและกังเซี่ยงงี้-เจี้ยงเล่า มิใช่เป็นสหายรักที่มีความสนิทสนมยิ่งพี่น้องมาดอกหรือ ? ถามไถ่นักพรตชรา ย่อมทราบเรื่องราวทั้งหลายโดยละเอียดได้

ขณะจะเอ่ยปากถาม พลันได้ยินละตะฮ่อเสียงกล่าว

"เยียงนีดีทีสุด"

ละตะฮ่อเสียงกล่าวแล้วก็ซุกน้ำเต้าสุราอันสกปรกเข้าไปในอกเสื้ออีก

จากนั้นป้อจกเต้าหยินกล่าวขึ้น

"ในเมื่อเป็นเช่นนี้ พวกเราก็เดินทางกันเถิด"

กล่าวแล้วผุดลุกขึ้นจากพื้นหญ้ามา

เล่งจ้วงจี่เนื่องจากขบคิดแต่เรื่องของกังเซี่ยงงี้ จึงมิได้ไปสนใจฟังคำสนทนาของละตะฮ่อเสียงกับป้อจกเต้าหยิน ยามนี้พอได้ยินก็ต้องรีบลนลานลุกขึ้นมาบ้าง ช่วยอึ้งปวยอี่จัดการเก็บข้าวของบนผ้าห่มขึ้นรวมไว้

แต่จิตใจของเล่งจ้วงจี่ยังต้องลอบร้องคร่ำครวญตลอดเวลา เพราะผู้อาวุโสสนทนาแต่ตนกลับไปคิดถึงเรื่องนอกเหนือ นับเป็นที่เสียกิริยาอย่างยิ่งยวด หากมีการถามไถ่ ตนอ้าปากค้างโดยตอบไปไม่ถูก นั่นเห็นทีจะต้องถูกตำหนิจนไม่มีทางแก้ตัวได้

เก็บเสบียงอาหารห่อเรียบร้อย ขณะจะซุกไว้ในถุงข้างอาน พลันได้ยินป้อจกเต้าหยินกล่าวว่า

"เจ้าทั้งสองขี่ม้าไปตามทางหลวงได้ เรากับเล่าซำจะเดินเท้าล่วงหน้าไปก่อน"

จบคำก็ชวนละตะย่อเสียงมุ่งหน้าเข้าไปในป่าทึบทางทิศเหนือ

เล่งจ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่รีบลนลานรับคำ ยืนน้อมกายส่งจนร่างหลวงจีนกับนักพรตชราทั้งสองวิ่งลับตาไปในป่าทึบแล้ว จึงซุกห่อเสบียงกรังไว้ในอานม้า

ขณะนี้ ท้องฟ้าได้สว่างจนเจิดจ้า ทั่วทุกทางเรืองรองด้วยแสงอุทัย เล่งจ้วงจี่ผูกอานม้าแน่นแล้วขณะจะถามอึ้งปวยอี่ ว่าหลวงจีนชราและนักพรตเฒ่าสนทนาเรื่องใดกันนั้น พลันเห็นอึ้งปวยอี่เหลือบตามองไปในป่าทึบอย่างหวาดหวั่นลนลาน ถามเสียงเบา ๆ ด้วยท่าทีไหวหวั่น

"ตี้ตี๋ ผู้อาวุโสละตะเมื่อครู่กล่าวเรื่องราวใดบ้าง จวบจนผู้อาวุโสป้อจกบอกจะไป เราจึงเพิ่งได้สติแจ่มใสมา ?"

เล่งจ้วงจี่อ้าปากค้างด้วยความตื่นตระหนก รีบละล่ำละลักถามขึ้น

"อะไร ท่านก็ไม่ได้ฟังหรือ ?"

"เรากำลังขบคิดถึงแต่เรื่องวิญญาณหอม รู้สึกว่าวาจาที่ผู้เฒ่าทั้งสองกล่าว ล้วนแล้วแต่ปาฏิหาริย์จนเหลือเชื่อเกินไป"

"สวรรค์ช่วยด้วยเถิด ไฉนจึงบังเอิญเช่นนี้ !"

"ท่านก็มิได้ฟัง ?"

"จริงทีเดียว ข้าพเจ้ากำลังขบคิดถึงเรื่องกังเจี้ยงเล่าของพรรคกระยาจก"

อึ้งปวยอี่พอระงับใจ รีบเบือนหน้ามองไปในป่าทึบ ไหนเลยยังจะมีเงาร่างของสองผู้เฒ่านั้นอีกเล่า ดังนั้นละล่ำละลักอย่างลนลานว่า

"ตี้ตี๋ แล้วจะทำอย่างไร ทั้งสองท่านไปจนไกลโขแล้ว เมื่อได้ยินพวกท่านว่ากล่าวเรื่องอันใด และมิได้รู้จะนัดไปพบปะกันในแห่งหนไหน..."

เล่งจ้วงจี่ที่กระวนกระวายพลันฉุกใจได้คิด ร้องขึ้นด้วยความตื่นเต้นยินดี

"มีแล้ว ผู้อาวุโสทั้งสองท่านมิใช่บอกให้พวกเราควบม้าไปตามทางหลวงหรือ ? พวกท่านไปในทิศเหนือ พวกเราก็ไปที่ทิศเหนือตามทางหลวงเลย"

"หากแม้นผู้อาวุโสทั้งสองนัดหมายให้เราไปรอคอยพวกท่านในเมืองเบื้องหน้า ?"

"เยี่ยงนั้นยิ่งวิเศษ ผู้อาวุโสทั้งสองมีวิชาตัวเบาที่ยอดเยี่ยม พวกเราชะลอฝีเท้าม้าเอาไว้ รอจนพวกเราไปถึง ผู้อาวุโสทั้งสองก็ต้องรอพวกเราอยู่ที่ปากประตูเมืองแล้ว"

"หากแม้นสองผู้อาวุโสนัดหมายให้พวกเราไปรอคอยพวกท่านในเมืองหนึ่งเมืองใด แล้วจะทำอย่างไรอีก ?"

คำถามนี้ เล่งจ้วงจี่ตะลึงลานด้วยมึนงง ต้องขมวดคิ้วขบคิดอย่างเคร่งเครียด ถึงวาจาประโยคสุดท้ายที่ละตะฮ่อเสียงบอก 'เยี่ยงนี้ดีที่สุด'

ทันใด สองตาเป็นประกายสุกใส ร้องโพล่งขึ้นว่า

"เจ้เจ๊ มีแล้ว รีบขึ้นม้า !"

ขณะว่ากล่าวรีบกระโดดขึ้นไปบนอานทันที

อึ้งปวยอี่หน้าแดงระเรื่อ พลอยกระโดดขึ้นไปบนหลังม้าบ้าง แต่นางชม้ายมองเล่งจ้วงจี่แล้วสะบัดเสียงขึ้น

"ท่านเป็นคนอะไร ว่ากล่าววาจาก็มิบอกให้ชัดเจน เจ้เจ๊มีอะไร ?"

เล่งจ้วงจี่เห็นอึ้งปวยอี่อยู่ดี ๆ ก็หน้าแดง ต้องงงงันไปอย่างสงสัย แต่เมื่อได้คิดก็อดหัวร่อเสียงดังสนั่นหวั่นไหวมิได้ กล่าวอย่างครึกครื้นขึ้นว่า

"ข้าพเจ้ากล่าวไปโดยไม่มีเจตนาอื่นใด เจ้เจ๊กลับตั้งใจจะหาความหมายในวาจา ที่ข้าพเจ้าบอกมีแล้ว มิใช่ว่าเจ้เจ๊จะมีเด็ก"

อึ้งปวยอี่พอฟัง หน้าที่แดงฉานสดใสพลันชืดสลด คิ้วขมวดมุ่นแนบแน่น ถอนหายใจแล้วกล่าวอย่างหม่นหมอง

"โอ...เจ้เจ๊กลับปรารถนาจะมีเด็กไว้สักคนจริง ๆ คิดถึงวันเวลาอันยาวนานในภายภาคหน้า มิทราบว่าจะผ่านไปด้วยสภาพใดจึงจะได้"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็งุนงง รู้สึกเสียใจในคำสัพยอกที่ทำให้เจ้เจ๊รูปงาม

ต้องหม่นหมองรันทด

อี้งปวยอี่เห็นเล่งจ้วงจี่ตะลึงไปอย่างไม่คาดหมาย ต้องรีบชะงักใจแล้วฝืนยิ้ม ถามไป

"ไฉนไม่กล่าวต่อ ท่านคิดถึงวิธีประเสริฐใดขึ้นเล่า ?"

"ข้าพเจ้าหมายความว่า พวกเรารีบเร่งม้าให้สุดฝีเท้า จะต้องล้ำหน้าผู้เฒ่าทั้งสองไปเด็ดขาด เมื่อถึงเมืองใดก็ทิ้งคำพูดไว้ ผู้เฒ่าทั้งสองเมื่อเห็นก็ย่อมทราบกันได้เอง"

"ท่านจะทิ้งคำพูดใดไว้ ?"

"พวกเราบอกว่า *'ผู้อาวุโสทั้งสอง เมืองนี้สุราอาหารรสไม่ดี ผู้เยาว์จะไปรอที่เมืองเบื้องหน้า'* ส่วนคำทิ้งท้าย เขียนชื่อแซ่ของผู้น้องไว้ก็ได้"

"อย่างนั้น จะให้ผู้อาวุโสไล่จนถึงเมืองใดจึงจะหยุด ?"

อี้งปวยอี่กล่าวอย่างขบขัน ทำให้เล่งจ้วงจี่พลอยต้องหัวร่อตามขึ้นบ้าง กล่าวว่า

"จากนี้ไปสู่ทิศเหนือ มิว่าผู้ใดก็ไม่อาจบินผ่านด่านแป๊ะซากวนไปได้ บัดนี้เห็นทีต้องขอรบกวนให้ผู้อาวุโสทั้งสองดั้นด้นจนถึงด่านแป๊ะซากวนแล้ว"

"เราเห็นว่าเมื่อถึงด่านแป๊ะซากวน อย่างน้อยต้องถูกผู้อาวุโสทั้งสองด่ากันพักใหญ่"

กับการหัวร่ออย่างสนุกสนานของอี้งปวยอี่ เล่งจ้วงจี่มีแต่ฝืนหัวร่อสั่นศีรษะ กระตุ้นบังเหียนแล้วห้อตรงไปทางหลวงเบื้องหน้า

เนื่องจากทางหลวงสายนี้ใกล้กับเทือกเขาหยกซัว ดังนั้นผู้คนที่จะสัญจรจึงไม่มี เพราะกลัวการปล้นสะดมของพวกโจรเฒ่า จวบจนไกลกว่าสามสิบลี้จึงพบเมืองน้อยแห่งนี้

ในเมืองตามถนนหนทางเงียบเหงาไร้ผู้คน ดังนั้นทั้งสองจึงห้อม้าผ่านโดยไม่พักแรม

จวบจนเมื่อถึงยังทางแยก ได้เริ่มมีร่องรอยผู้คนเพิ่มขึ้น แต่มิเห็นเงาของป้อจกเต้าหยินกับละตะฮ่อเสียง ดังนั้นผ่านแต่ละเมืองเล่งจ้วงจี่ก็ทิ้ง

คำพูดไว้

จวบจนถึงตอนใกล้เที่ยง ทั้งสองมาถึงด่านแป๊ะซากวน ขั้นแรกเหยาะย่างม้าตรวจตราไปรอบเมืองครึ่งหนึ่ง เห็นไม่มีวี่แววของละตะฮ่อเสียงกับป้อจกเต้าหยินเลย

เมื่อผ่านเหลาสุรา เล่งจ้วงจี่คิดจะเข้าไปหาในเหลาสักคราว ยังมิทันเข้าหา ก็มีผู้รับใช้ฮีออกมา เล่งจ้วงจี่ฉวยโอกาสนั้นถาม แต่มิมีร่องรอยของสองผู้อาวุโสนั้น

ทุกเหลาต่างก็ได้รับคำปฏิเสธว่าไม่พบเห็น จึงแน่ใจว่าสองตัวประหลาดเฒ่ายังมาไม่ถึงแป๊ะซากวน เล่งจ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่เพื่อสะดวกต่อการหาของละตะฮ่อเสียงและป้อจกเต้าหยิน จึงได้เลือกโรงเตี๊ยมใหญ่ทางหัวถนนที่ปากท่างทอดสู่หยกซัว

ทั้งสองจองห้องพิเศษ สั่งสุราอาหารสำหรับสี่คน แล้วก็จิบน้ำชารอสองตัวประหลาดเฒ่าต่อไป

อาทิตย์คล้อยต่ำจากกึ่งกลางท้องฟ้า จนผ่านเที่ยงไปเนิ่นนานแล้ว ยังมิเห็นเงาร่างของสองตัวประหลาดรุดมา เล่งจ้วงจี่ต้องออกไปชะเง้อมองทางนอกประตูอยู่บ่อยครั้ง ท่าทีเริ่มกระวนกระวายขึ้นมาบ้าง

ทันใดหน้าประตูมีเงาคนวิ่งมา ปรากฏผู้รับใช้เดินอย่างเร่งร้อนลนลาน

เล่งจ้วงจี่พอเห็นรีบพาอึ้งปวยอี่ออกมาจนถึงด้านนอก ขณะจะถามไถ่ผู้รับใช้รีบกล่าวอย่างนอบน้อม

"ขอเรียนถามเล่าเอี๊ย ท่านคือเล่งเซี่ยวเฮี้ยบ ?"

"ใช่แล้ว ใช่แล้ว มีสองท่าน..."

"ใช่แล้ว มีเล่าเอี๊ยจื้อสองท่านถามหานามเล่งเซี่ยวเฮี้ยบที่นอกโรงเตี๊ยม"

เล่งจ้วงจี่ยินดียิ่ง รีบบอกกับอึ้งปวยอี่ด้วยความลิงโลดยินดี

"ผู้เฒ่าทั้งสองท่านมาหาจนถึงจริง ๆ"

เมื่อสั่งให้ผู้รับใช้ออกต้อนรับและตระเตรียมอาหาร เล่งจ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่ก็รีบวิ่งมาที่หน้าโรงเตี๊ยมเพื่อต้อนรับ ด้วยจิตใจที่ทั้งตื่นเต้นทั้งหวั่นไหว

แต่เมื่อเห็นก็ต้องตะลึงลาน เพราะผู้เฒ่าที่ยืนอยู่หน้าโรงเตี๊ยมทั้งสองฝกลับกลายเป็นหลิวยี่ เบ๊ซำ เจี้ยงเล่าของพรรคกระยาจก

กระยาจกเฒ่าทั้งสองพอเห็นเล่งจ้วงจี่ รีบหัวร่อแล้วประสานมือขึ้นคารวะกล่าวเสียงกังวาน

"เป็นเล่งเซี่ยวเฮี้ยบจริง ๆ เราขอทานเฒ่าทั้งสองนับว่าบังเอิญถามเลย"

เล่งจ้วงจี่พอระงับใจได้ก็รีบเดินเข้าหา ประสานมือคารวะแล้วกล่าวอย่างนอบน้อม

"ที่แท้หลิวเบ๊สองผู้อาวุโส โปรดรีบเข้านั่งข้างใน"

เมื่อมาใกล้เล่งจ้วงจี่แนะนำอึ้งปวยอี่ให้รู้จัก ทั้งสองฝ่ายทักทายปราศรัยกันแล้วจึงเข้าไปทางห้องด้านใน

เมื่อสองผู้อาวุโสเห็นบนโต๊ะสุรามีถ้วยชามวางไว้สี่ชุด ก็รีบถามขึ้นด้วยความสงสัย ว่าอีกสองท่านไฉนจึงยังไม่มา

เล่งจ้วงจี่รีบอธิบายว่าสองท่านนั้นคือละตะฮ่อเสียงกับป้อจกเต้าหยิน

พอกระยาจกชรารู้ว่าเป็นตัวประหลาดเฒ่าทั้งสอง ก็รีบถ่อมตัวว่ายังมิใคร่หิว ขอสนทนาเรื่องสำคัญกันก่อน ซึ่งเล่งจ้วงจี่พอได้ยินเรื่องสำคัญก็รู้ดีว่าต้องเกี่ยวพันถึงร่องรอยของนักพรตอุบาทว์โอวเฮาะ จึงรับคำอย่างนอบน้อมยินดี

บทที่สามสิบหก อุบายยอกย้อนแยบยล

อึ้งปวยอี่รู้สึกสงสัยใจ มิทราบสองเจี้ยงเล่าไฉนจึงมาหาจนถึงที่นี้ จึงได้ถามอย่างนอบน้อม

"ผู้อาวุโสทั้งสองท่านมาตรวจตราสภาพสาขาของพรรคในเมืองนี้ ?"

"หามิได้ เรากับเล่าซำมาจากเมืองแป๊ะลักเพื่อเยี่ยมเล่งเซี่ยวเฮี้ยบโดยตรง"

เล่งจ้วงจี่กล่าวขึ้นอย่างคล้ายนึกได้

"เมืองแป๊ะลักคือเมืองใหญ่ที่ห่างจากด่านนี้ประมาณสิบลี้ ?"

เบ๊ซำเจี้ยงเล่าหัวร่อแล้วกล่าวว่า

"พวกเรากำลังดื่มสรากันในสาขาเมืองแป๊ะลัก ศิษย์หน่มผู้หนึ่งของพรรคเราวิ่งเข้ามารายงาน ว่ามันเห็นนักศึกษาเสื้อขาวสะพายกระบี่ผู้หนึ่ง และฮูหฺยินที่สวมเสื้อสีม่วงอีกผู้หนึ่งทิ้งหนังสือไว้บนต้นไม้ปากทาง

"เรากับเล่ายี่ฉุกใจได้คิด ถามม้าที่ทั้งสองควบขับแล้วก็แน่ใจว่าเป็นเซี่ยวเฮี้ยบกับ...เตี้ยฮูหยิน เราสองขอทานเฒ่าจึงรีบไปดูที่ปากประตูเมืองด้วยตน

เอง ก็เป็นนามของเชี่ยวเฮี้ยบจริง ๆ จึงรีบเร่งตามติดมาในบัดดล”

เล่งจ้วงจี่จำต้องยิ้มแย้มผงกศีรษะ มิอาจจะถามไถ่ร่องรอยของนักพรตอุบาทว์โอวเฮาะโดยตรง จึงได้เปลี่ยนเป็นกล่าวอย่างกังวลใจ

“ขอเรียนถามผู้อาวุโสทั้งสอง กังเจี้ยงเล่าของพรรคท่านมีข่าวคราวใดบ้างหรือไม่ ?”

หลิวยี่ เบ๊ซำต่างหน้าเคร่งขรึมทันที สั่นศีรษะกล่าวอย่างหม่นหมอง

“น่ากลัวไม่มีชีวิตอยู่ในโลกนี้แล้ว”

อึ้งปวยอี่ก็เคยได้ฟังเรื่องที่กังเชี่ยงงี้สาบสูญร่องรอย จึงได้ปลอบใจขึ้นว่า

“กังเจี้ยงเล่าของพรรคท่าน เป็นคนมีความซื่อสัตย์บริสุทธิ์ เคารพมั่นในสัจจะธัมมะ ชั่วชีวิตปฏิบัติแต่วีรกรรมอันเปี่ยมคุณธรรม เป็นที่เคารพยกย่องของผู้มีฝีมือทั้งฝ่ายธัมมะและอธรรมของบู๊ลิ้มนานปี อันวีรบุรุษเช่นนี้ฟ้าดินย่อมปกปักพิทักษ์ให้ ผู้อาวุโสทั้งสองมิจำเป็นต้องวิตกกังวลจนเกินไป”

สองผู้อาวุโสผงกศีรษะอย่างตื้นตัน ถอนใจกล่าวว่า

“กังเจี้ยงเล่าของพวกเราทุ่มเทความมานะพยายามชั่วชีวิต ช่วยเหลืออาจารย์ประมุขพรรคเราจนเต็มที่ ขยับขยายกิจการของพรรคกระยาจกจนเรียบร้อย สมัครสมานสองพรรคทางใต้และเหนือจนเป็นพรรคเดียวกัน มิเพียงจะมีบุญคุณความดีต่อพรรคเราอย่างยิ่งใหญ่เท่านั้น แม้กระทั่งในวงพวกนักเลงที่เปี่ยมอันตรายเล่ห์อุบายก็ยังได้ช่วยเหลือไกล่เกลี่ย พรรคเราเพราะต้องการหวังให้กังเล่าตั้วมีชีวิตรอดกลับมา จึงหลังอาจารย์มรณภาพแล้ว ตำแหน่งประมุขพรรคก็ได้ให้อุ้ยชีเชี่ยวเอ็ง อันเป็นศิษย์ทายาทเพียงคนเดียวของเล่าตั้วรักษาการแทนชั่วคราว”

เล่งจ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่ฟังจนตื้นตันใจยิ่ง ตำแหน่งประมุขพรรคกระยาจกจวบจนบัดนี้ยังคงทิ้งว่างไว้ เป็นที่รู้เห็นของบู๊ลิ้มมาเนิ่นนานแล้ว ดังนั้นเป็นที่ยืนยันได้ว่า พรรคกระยาจกมีความหวังในตัวกังเจี้ยงเล่ายิ่งใหญ่เพียงไร

ทันใด เห็นหลิวเจี้ยงเล่าท่าทีคึกคัก ใช้เสียงอันหนักแน่นกล่าวว่า

“อุ้ยชีซือเตี๊ยก (หลานศิษย์) ของพวกเราผู้นี้แม้มีอายุเยาว์วัย ประสบ-

การณ์น้อย แต่ความสูงส่งในพลังฝีมือของมัน มิได้ด้อยกว่ากังเล่าตั้วของพวกเราเลย..."

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็บังเกิดความพอใจขึ้นใหญ่หลวง เนื่องจากมีเจตนาที่จะคบหากับบุคคลซึ่งภายภาคหน้ามีหวังได้ครองตำแหน่งประมุขพรรคกระยาจก ดังนั้นเองคิ้วเรียวเลิกขึ้นสูงปากก็ร้อง "อืมม์ อืมม์" อย่างปีติยินดี

หลิวยี่ เบ๊ซ่าทั้งสองผู้อาวุโสเข้าใจผิดไปในบัดดล คิดว่าเล่งจ้วงจี่ที่อายุเยาว์วัย มีจิตใจเอาชนะผู้คนทั้งหลายโดยไม่ยอมแพ้ ดังนั้นสองผู้ชราจึงแหงนหน้าหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"อุ้ยชีชือเตี๊ยกของเราผู้นั้น มาตรแม้นก็เป็นบุคคลที่ส่วนสัดเหมาะสมต่อการฝึกปรือฝีมือ แต่เมื่อเปรียบกับเซี่ยวเฮี้ยบนับว่าห่างไกลกันเป็นพัน ๆ ลี้ อย่าว่าแต่มันยังมีอายุสูงวัยกว่าเซี่ยวเฮี้ยบร่วมยี่สิบปีเลย"

เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่าทั้งสองเจี้ยงเล่าเข้าใจผิดแล้ว รีบประสานมือกล่าวว่า

"ผู้เยาว์ปีติยินดีที่อุ้ยชีไต้เฮี้ยบรั้งตำแหน่งประมุขพรรคท่าน ด้วยอายุที่อยู่ในวัยฉกรรจ์ก็รับตำแหน่งหน้าที่อันหนักหน่วงสำคัญ ผู้เยาว์มีเจตนากำเริบเสิบสานทะเยอทะยานขึ้นคบหา ยังหวังผู้อาวุโสทั้งสองท่านเปิดโอกาสแนะนำให้รู้จักกันบ้าง"

เจี้ยงเล่าทั้งสองพอฟังตาเป็นประกายสุกใสปลาบปลื้มยินดีจนแทบคลุ้มคลั่ง รีบผุดลุกขึ้นจากเก้าอี้ ประสานมือด้วยความตื่นเต้นพลุ่งพล่านร้องเสียงกังวานว่า

"หากได้รับความกรุณาถ่อมตัวลงคบหาจากเซี่ยวเฮี้ยบ มิเพียงเป็นบุญวาสนาของอุ้ยชีชือเตี๊ยกคนเดียวเท่านั้น ยังเป็นเกียรติอันยิ่งใหญ่ทั่วทั้งพรรคกระยาจกด้วย เราขอทานเฒ่าทั้งสอง ขอคารวะขอบพระคุณแทนอุ้ยชีชือ-เตี๊ยกในที่นี้ก่อนแล้ว"

กล่าวพลางประสานมือขึ้นเสมอคิ้ว คารวะจนจรดพื้นอย่างเร่งร้อน เล่งจ้วงจี่พอเห็นก็รีบลนลานขึ้นจากเก้าอี้ คารวะตอบแล้วกล่าวอย่างหวาดหวั่น

"ผู้อาวุโสทั้งสองท่านโปรดอย่าทำเช่นนี้ ผู้เยาว์หวาดหวั่นจนแทบแทรกแผ่นดินหนีแล้ว"

พริบตาที่เล่งจ้วงจี่คาระวะอย่างนอบน้อมมิทันยืดร่างขึ้นนั้น นอกห้องพลันมีเสียงแผดด่าอันขุ่นเคืองดังแว่วเข้ามา

"เจ้าเด็กอุบาทว์อันร้ายกาจ อยู่ดี ๆ ก็มาทิ้งวาจาบัดซบตามปากทางเมืองทุกแห่ง ทำให้เราผู้เฒ่าทั้งสองกระสับกระส่ายงุ่นง่าน ลนลานไล่ตามจนแทบย่ำแย่ เท้าก็แทบจะวิ่งจนหักไปทั้งสองข้างแล้ว ร้ายกาจบัดซบ !"

ท่ามกลางเสียงแผดด่าอันอึกทึกกึกก้อง ฟากประตูห้องมีเงาคนถลันเข้ามา ละตะฮ่อเสียงวิ่งนำหน้า ป้อจกเต้าหยินติดตามโดยกระชั้นชิด

เล่งจ้วงจี่ตื่นตกใจจนรีบลนลานวิ่งออกมารับหน้า อึ้งปวยอี่กับเจี้ยงเล่าทั้งสองของพรรคกระยาจกก็รีบติดตามออกมานอกห้องโถงใหญ่

ละตะฮ่อเสียงพอเห็นเจี้ยงเล่าทั้งสองของพรรคกระยาจก คิดไม่ถึงว่าสหายเก่าจะมาพบพานกันในที่นี้ กอปรกับเห็นบนโต๊ะในห้องยังมีสุราอาหารวางเพียบพร้อม ก็ปีติยินดีจนด่าดุร้ายไปกว่าเดิม

"เราว่าหลิวเล่ายี่กับเบ๊เล่าซำ พวกท่านที่เป็นขอทานโสโครกมีจมูกยาวเป็นพิเศษ มีบุญวาสนาสาหัสนัก พวกท่านพอมาถึงก็มีสุราอาหารรอรับ"

เจี้ยงเล่าทั้งสองหัวร่อฮาฮา พลอยด่าอย่างครึกครื้นขึ้นบ้างว่า

"หลวงจีนสุราท่านนี้ก็เสแสร้งทำเป็นงมงาย หากมิใช่เราขอทานโสโครกทั้งสองเกรงใจ ยามนี้ก็ได้กินกันจนหมดเกลี้ยง แม้กระดูกไก่ก็ไม่มีส่วนของท่านดอก"

ขณะว่ากล่าว ละตะฮ่อเสียงกับป้อจกเต้าหยินที่ยิ้มแย้มแจ่มใสได้วิ่งมาจนถึงหน้าบันได เฒ่าทั้งสี่เป็นสหายเก่าล้อมเป็นวงแล้วทักทายกันอย่างสนุกสนานครื้นเครง ส่งเสียงหัวร่อดังกึกก้องสนั่นหวั่นไหว

อึ้งปวยอี่และเล่งจ้วงจี่ที่ยืนสำรวมอย่างนอบน้อม ฟังไม่ถนัดชัดเจนว่าพวกทั้งสี่สนทนาปราศรัยหรือกำลังสัพยอกหยอกด่ากันแน่ และก็ดูมิออกว่าพวกนี้จะเป็นหลวงจีนนักพรตหรือฆราวาส แต่สรุปแล้วต่างคล้ายเป็น

กระยาจกทุกคน

ป้อจกเต้าหยินนั้นยังข้องใจในเรื่องที่เล่งจ้วงจี่ทิ้งคำพูดไว้ตามเมืองต่าง ๆ อยู่ไม่คลาย สำหรับข้อนี้อึ้งปวยอี่สังเกตได้ถนัดชัดเจน จึงแสร้งกระแอมเบา ๆ แล้วกล่าวอย่างออเซาะว่า

"ผู้อาวุโสทั้งสี่ท่านอย่าเพิ่งเอาแต่สนทนาเลย สุราอาหารเย็นชืดหมดแล้ว พวกเราท่านต่างรับประทานอาหารกันมา ข้าพเจ้ากับเล่งตี้ตี๋ยังหิ้วท้องหิวโหยอยู่เลย"

ละตะฮ่อเสียงพอฟังก็เพิ่งนึกขึ้นได้ ยกมือโบกแล้วร้องอย่างเปิดใจ

"วิเศษ เราทั้งหลายมาดื่มกินกันก่อน มีวาจาไว้ค่อยกล่าวกันในคราหลัง"

แล้วเดินอาด ๆ เข้าไปนั่งก่อน ทั้งห้าจึงตามติดเข้าไปนั่งเรียงรายเล่งจ้วงจี่ลอบสั่งผู้รับใช้เพิ่มอาหารมาอีกมากมายหลายจาน อึ้งปวยอี่เป็นผู้รินสุราให้แก่สี่อาวุโส

ป้อจกเต้าหยินกับสองเจี้ยงเล่าดื่มสุราในถ้วยแล้วเหลียวมองดูเล่งจ้วงจี่พลางถามหนัก ๆ อย่างพิศวงสงสัย

"เด็กน้อย เจ้ามีเจตนาจะให้เราพรตเฒ่าและหลวงจีน ใช้สี่เท้ามาติดตามพวกเจ้าแปดเท้าใช่หรือไม่ ?"

เล่งจ้วงจี่ขมวดคิ้ว ขณะจะน้อมตอบไปนั้น พลันได้ยินละตะฮ่อเสียงที่มีเนื้อเต็มปาก ส่งเสียงอ้อมแอ้มขึ้นว่า

"ขาเป๋ วาจาของท่านควรกล่าวให้เป็นที่ชัดเจน แปดขานั้นคือปู สี่ขานั้นคือสุกร เราหลวงจีนมีเพียงสองขาเท่านั้น เป็นคน"

เสียงขาดคำกระยาจกเฒ่าทั้งสองก็หัวร่อฮาฮาจนสนั่นหวั่นไหว

ป้อจกเต้าหยินก็รู้สึกว่าตนกล่าวพลั้งปากไป ขุ่นเคืองจนตาเหลือกถลนนิ่งอั้นเนิ่นนานก็กล่าวสืบต่อไปมิได้

ผู้กระยาจกเฒ่าทั้งสองมิเข้าใจเป็นเรื่องราวใด จึงถามอย่างสงสัยใจ

"ป้อจกเต้าเฮีย เป็นเรื่องราวใดเล่าจึงทำให้ท่านมีโทสะปานนี้ ?"

ละตะฮ่อเสียงชิงกล่าวขึ้นก่อน

"เรื่องราวเป็นเช่นนี้ เมื่อตอนพวกเราแยกกันนั้น ตกลงกันแล้วจะมาชุมนุมที่แป๊ะซากวน จากนั้นค่อยปรึกษาหารือ จะเสาะหาข่าวคราวร่องรอยของพรตอุบาทว์โอวเฮาะ..."

คำกล่าวมิทันจนสิ้น เบ๊เจี้ยงเล่าพลันหัวร่อฮาฮาคล้ายมีวาจาจะว่ากล่าว แต่ทว่าละตะฮ่อเสียงโบกมือห้ามไว้ เหลือกนัยน์ตาพิกลจนโปนแล้วกล่าวต่อไป

"เบ๊ซำ ท่านฟังวาจาของเราหลวงจีนให้จบเสียก่อนได้หรือไม่ ?"

เบ๊เจี้ยงเล่าหัวร่ออย่างมิถือสา ผงกศีรษะรับปากถี่ ๆ หลายครา เป็นทีท่ายอมอ่อนข้อให้หลวงจีนกล่าวก่อน

ละตะฮ่อเสียงจึงกล่าวสืบต่อไป

"มิคาดว่าเจ้าเด็กน้อยทิ้งอักษรไว้ตามปากประตูเมืองทุกแห่ง ว่าสุราอาหารในเมืองนั้นไม่ดี จะรอต้อนรับอยู่ที่เมืองหน้า ทำให้เรากับป้อจกไล่มาทีละเมือง ๆ ก่อกวนจนวุ่นวาย มิทราบเจ้าเด็กร้ายกาจเล่นลวดลายอะไรของมัน"

เมื่อกล่าวเรื่องราวจบ เจี้ยงเล่าทั้งสองก็หัวร่อฮาฮาจนสนั่นหวั่นไหวไปอีกครั้ง

เล่งจ้วงจี่ลอบร้องคร่ำครวญอยู่ในใจ แม้มีปากก็จนปัญญาจะโต้เถียงอธิบาย คิดไม่ถึงว่าเสียสมาธิมิสนใจชั่วขณะ จะกลายเป็นเรื่องกระอักกระอ่วนที่ร้องไห้มิออกหัวร่อมิได้ หากแม้นรู้แต่แรกว่าจะมาชุมนุมกันในแป๊ะซากวนไยต้องกระทำดั่งนี้ให้เป็นที่ยุ่งยาก

อึ้งปวยอี่มีปฏิภาณอันกลอกกลิ้ง นางมีเจตนาจะเปลี่ยนเรื่อง จึงเหลียวมองดูเบ๊เจี้ยงเล่าที่ดื่มสุราอย่างยิ้มแย้ม เร่งเร้าขึ้นว่า

"ผู้อาวุโส ขณะนี้สมควรเป็นท่านกล่าวบ้างแล้ว..."

เบ๊เจี้ยงเล่าวางถ้วยสุรา รอยยิ้มบนใบหน้าปลาสนาการทันที กล่าวด้วยเสียงอันหนักแน่นจริงจังว่า

"เมื่อหลายวันก่อน ศิษย์พรรคเราท่องเที่ยวถึงเชิงเขาทิศใต้ของอึ้งซัว

ไปพบนักพรตผู้หนึ่ง ซึ่งสวมเสื้อต่วนสีดำ มีเสื้อคลุมเป็นสีม่วงเข้ม ปักรูปนกกระเรียนดำ (โอวเฮาะ) และเมฆขาว..."

ละตะฮ่อเสียงกับป้อจกเต้าหยินพอฟัง หน้าพลันเคร่งเครียด ร้องโพล่งอย่างเร่งร้อนราวนัดกันไว้

"นั่นคือนักพรตอุบาทว์โอวเฮาะ ? !"

เล่งจ้วงจี่พอฟังเป็นโอวเฮาะ โทสะในอกก็กรุ่นขึ้นจนตาแวววาว พยายามกลั้นกลืนความพลุ่งพล่านในอกไว้ ถามอย่างนอบน้อมว่า

"ขอเรียนถามผู้อาวุโส มิทราบภายหลังเป็นอย่างไร ?"

หลิวเจี้ยงเล่าดูออกว่า เล่งจ้วงจี่ที่มีความรุ่มร้อนใคร่จะล้างแค้นแทนอาจารย์ จึงกล่าวสืบต่อไป

"ในตอนนั้น จากรูปลักษณะที่ศิษย์ในพรรคเราพบเห็น นักพรตเฒ่าที่สวมเสื้อดำมีเสื้อคลุมปักเป็นรูปนกกระเรียน มาตรแม้นจะมีคิ้วป่านตาสามเหลี่ยม ผมสีเทา เคราสีเขียว ปากแหลมดุจดั่งวานร แต่บุคลิกของนักพรตเฒ่าโอ่อ่ามิใช่ย่อย พรตเฒ่านี้สวมหมวกเก้ายอดมือถือแส้ปัดสะพายกระบี่ยาว ที่ด้านหลังยังมีพวกพ้องติดตามเป็นจำนวนยี่สิบกว่าคน มีทั้งนักพรตและฆราวาส..."

ป้อจกเต้าหยินแค่นเสียงขุ่นเคืองแล้วกล่าวอย่างชิงชัง

"ยังมิใช่กวนอิดเต้าเจี้ยงดอกหรือ ? ฟังว่านักพรตอุบาทว์นี้ก็ไม่พอใจในตัวเจ้าเด็กเล่งจ้วงจี่ มันจึงมุ่งหวังก่อกวนยุแหย่ โดยหวังให้นักพรตเฒ่ากวนอิดร่วมออกมา หาเรื่องรังควานกับเจ้าเด็กเล่งจ้วงจี่"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็ฉุกใจคิด พลันนึกถึงนักพรตเสื้อสีม่วงหน้าตาเต่งตึง ผมขาวโพลง ที่เผชิญบนยอดเขาเทียนตูฮงในวันที่ตนหนีออกจากบ้านของเอี๊ยบเชียวเกียง

ความคิดมิทันจบสิ้น พลันได้ยินอึ้งปวยอี่กล่าวอย่างดูแคลน

"กวนอิดเต้าเจี้ยงเป็นคนที่มีนิสัยสัตย์ซื่อถือธัมมะ กระจ่างใจความผิดชอบชั่วดี ไหนเลยจะถูกนักพรตอุบาทว์โอวเฮาะยุแหย่ให้หลงเชื่อได้"

หลิวเจี้ยงเล่าผงกศีรษะชมเชยอย่างจริงใจ

"ถูกต้อง อึ้งนึ่งเฮี้ยบกล่าวไม่ผิดพลาด วันนั้นพอเรากับเล่าซำได้รับรายงานแล้ว ทางหนึ่งใช้ศิษย์ที่คล่องแคล่วปราดเปรียวจำนวนมาก ลอบสะกดรอยติดตามไปดูพฤติการณ์ อีกทางหนึ่งก็ร่วมกับเล่าซำไปที่อึ้งซัวด้วยตนเองครั้งหนึ่ง

"เมื่อเรากับเล่าซำถึงอึ้งซัวแล้ว พบเห็นพวกโอวเฮาะทั้งกลุ่มเร่งร้อนไปทางหน้าผาอันสูงชัน คล้ายต้องการเสาะค้นสมบัติทรงค่า แต่ก็คล้ายจะหาถ้ำบำเพ็ญภาวนาของอึ้งซัวเล่าซิ้งเซียนเมื่อครั้งก่อน..."

ละตะฮ่อเสียงพลันวางถ้วยสุรา กล่าวอย่างมั่นใจว่า

"นั่นต้องมิผิดพลาดแน่ มิเช่นนั้นก็เป็นการวิกลจริตไป"

หลิวเจี้ยงเล่าขมวดคิ้วขาวโพลงจนแนบแน่น กล่าวด้วยความสงสัย

"อันเรื่องราวที่สมควรจะดำเนินเพียงลำพังอย่างเร้นลับ ไฉนจะพาผู้คนติดตามตั้งมากหลาย ?"

ป้อจกเต้าหยินก็มีความเห็นเป็นเช่นกัน จึงผงกศีรษะสนับสนุน

ละตะฮ่อเสียงปากแข็งแต่ไหนแต่ไรแล้ว รีบเถียงขึ้นว่า

"คนไม่มากไหนเลยจะหาพบ"

ส่วนเล่งจ้วงจี่ตั้งอกตั้งใจจะทราบว่าโอวเฮาะขณะนี้อยู่ที่ใด กับการขึ้นไปบนหน้าผาสูงของอึ้งซัวด้วยจุดประสงค์ใดนั้น ไม่มีความสนใจจะรับฟังหรือสืบเสาะไต่ถาม ดังนั้นรีบมองหน้าสองเจี้ยงเล่าแล้วกล่าวอย่างเร่งร้อนกระวนกระวาย

"ผู้อาวุโสทั้งสอง นักพรตอุบาทว์โอวเฮาะขณะนี้ยังอยู่ที่อึ้งซัวหรือ ?"

เจี้ยงเล่าทั้งสองผงกศีรษะพร้อมกัน กล่าวว่า

"จวบจนกระทั่งพวกเราออกจากอึ้งซัว พวกมันยังคงอยู่ในบริเวณภูเขานั้น"

เล่งจ้วงจี่รีบลนลานลุกขึ้น กล่าวอย่างรีบร้อนไม่อาจรอคอย

"ผู้อาวุโสทั้งสี่โปรดดื่มกินกันช้า ๆ ผู้เยาว์จะขอล่วงหน้าไปก่อนแล้ว"

กล่าวจบคำก็ออกจากโต๊ะ น้อมกายคารวะไปอีกครา

ป้อจกเต้าหยินขมวดคิ้วกล่าวเสียงหนัก ๆ

“เด็กน้อย เจ้านั่งลงเสียก่อน ลนลานไปไย ? มีศิษย์พรรคกระยาจกสะกดรอยให้แก่เจ้า เจ้ายังกลัวโอวเฮาะจะหนีรอดพ้นไปอีกหรือ ?”

เล่งจ้วงจี่มิยอมนั่ง ยังคงน้อมกายกล่าวว่า

“ผู้เยาว์ พอได้ข่าวร่องรอยของเจ้าโจรเฒ่าโอวเฮาะ ก็ปรารถนาเสียบปีกบินไปอึ้งซัว ฆ่าฟันโจรร้ายกับมือให้จงได้”

ละตะฮ่อเสียงก็กล่าวอย่างไม่พอใจยิ่งว่า

“เด็กน้อย เจ้ามาตรแม้นถือดีว่ามีพลังฝีมือสูงเยี่ยมเทียมฟ้า เอาชัยในตัวโอวเฮาะได้ง่ายดาย หรือว่าพวกเราเฒ่าชราทั้งสี่ จะรับหน้าที่ดูต้นทางยืนคุมเชิงให้ยังไม่สมศักดิ์ศรี”

เล่งจ้วงจี่รีบประสานมือน้อมกาย กล่าวอย่างหวั่นไหวว่า

“การไปอึ้งซัวในคราวนี้ หากแม้นได้รับการแนะนำชี้แจงจากผู้อาวุโสทั้งสี่ เรื่องปลิดศีรษะโอวเฮาะย่อมง่ายดายดุจดั่งพลิกฝ่ามือ เพียงแต่ผู้เยาว์มีม้าแทนเท้า...”

วาจามิทันจบคำ ป้อจกเต้าหยินก็แหงนหน้าหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

“มีเจี้ยงเล่าของพรรคกระยาจกอยู่ที่นี่ถึงสองท่าน นอกจากจะไม่มีปัญญาหาหัวใจมังกรตับหงส์มาแกล้มเหล้าแล้ว เจ้าว่ายังมีเรื่องอันใดกระทำมิสำเร็จ ?”

เจี้ยงเล่าทั้งสองรีบหัวร่อ แล้วกล่าวอย่างถ่อมตัว บอกจะไปที่สาขาให้หาม้าพ่วงพีฝีเท้าดีมาสี่ตัว แล้วลุกขึ้นหมายจะออกไป

ละตะฮ่อเสียงรีบโบกมือห้ามปรามไว้ กล่าวว่า

“จะหาคนไยต้องให้ท่านไปเอง เจ้าเด็กบัดซบกระวนกระวายจนกลืนกินไม่ลงคอ มีวาจาใดจะสั่ง เรียกมันไปกระทำแล้วพวกเราดื่มกันต่อไปเถิด”

หลิวเจี้ยงเล่าผงกศีรษะรับคำอย่างยินดี เพราะหากไปเอง พวกศิษย์ในสาขาก็จะต้องวุ่นวายจนอลเวงโดยใช่เหตุ แล้วล้วงป้ายสีทองออกจากเอวมอบให้แก่เล่งจ้วงจี่ สั่งอย่างยิ้มแย้ม

"เซี่ยวเฮี้ยบ โปรดไปหากระยาจกของพรรคเราตามท้องถนน แสดงป้ายนี้แล้วเรียกให้พวกมันรีบหาอาซาพ่วงพีมาสี่ตัวโดยด่วนด้วย"

เล่งจ้วงจี่รับคำและรับป้าย โดยมิได้เหลือบแลก็หันกายเดินออกไป

เมื่อมาถึงนอกประตูโรงเตี๊ยม รู้สึกบังเอิญจนประจวบเหมาะยิ่ง เพราะที่ใต้ต้นไม้ใหญ่ฝั่งตรงข้าม มีกระยาจกอายุสี่สิบเศษยืนอยู่ถึงสี่คน

กระยาจกทั้งสี่ต่างมีทีท่ารุ่มร้อนกระวนกระวาย จับตาดมวาวจ้องมองมาทางประตูโรงเตี๊ยมเป็นจุดเดียวกัน

เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่ากระยาจกทั้งสี่จะต้องเป็นคนในสาขาของเมืองนี้ คิดว่าคงได้ทราบข่าวหลิวยี่ เบ๊ชำอันเป็นเจี้ยงเล่าทั้งสองเข้าไปในโรงเตี๊ยมแล้ว จึงได้มาน้อมรอต้อนรับอยู่ยังใต้ต้นไม้หน้าโรงเตี๊ยม

ดังนั้นรีบเดินผ่านถนนไปยังที่ใต้ต้นไม้ใหญ่อย่างเร่งร้อน

ขณะนั้นกระยาจกกลางคนที่ยืนใต้ต้นไม้ทั้งสี่พอเห็นบุรุษหนุ่มบุคลิกองอาจ หน้าตางามสง่า สวมเสื้อแพรต่วนมีดอกเงิน เอวสะพายกระบี่ฝักเงินลวดลายโบราณ เดินอย่างเร่งร้อนจากโรงเตี๊ยมเข้ามาใกล้ หนึ่งในจำนวนนั้นรีบกระซิบบอกกับกระยาจกหน้าสีเทาสี่เหลี่ยม เดราสีเทาอย่างมีไหวพริบ

"เทาะจู๊ (หัวหน้าสาขา) บุรุษหนุ่มรูปงามนี้จะต้องเป็นอัจฉริยะรุ่นหลังอันมีนามสะเทือนเลื่อนลั่นแผ่นดิน... เล่งจ้วงจี่ ฉายาเชียะเจี้ยงงึ่นซา ฮ่วย-ฮุ้นเล้ง (ฝ่ามือแดงเสื้อสีเงิน มังกรดั้นเมฆ) เป็นแน่แท้"

กระยาจกหน้าสี่เหลี่ยมร้อง "อืมม์" ผงกศีรษะอย่างมั่นใจ สายตาจับจ้องมองดูเล่งจ้วงจี่กำลังสาวเท้าอย่างเร่งร้อนโดยไม่กะพริบ

เล่งจ้วงจี่พบเห็นฝ่ายตรงข้ามกำลังกระซิบกระซาบกันอยู่แล้ว จึงรีบยิ้มแย้มแจ่มใส เร่งฝีเท้ามาด้วยท่าทีสนิทสนมนับถือ

กระยาจกหน้าสี่เหลี่ยมที่ยืนอยู่ มีประสบการณ์อันโชกโชนชำนาญพอเห็นสีหน้าท่าทีเล่งจ้วงจี่ ก็รู้ดีว่าเจี้ยงเล่ามีเรื่องราวสั่งให้มาบอกต่อ จึงรีบเดินเข้าไปรับหน้า ประสานมือถามอย่างยิ้มแย้มว่า

"เรียนถามท่านที่เคารพ คือเล่งเซี่ยวเฮี้ยบที่มีนามระบือทั่วแผ่นดิน"

เล่งจ้วงจี่เมื่อถึงใต้ต้นไม้ก็รีบประสานมือคารวะตอบ กล่าวอย่างถ่อมตัวขึ้น

"มิกล้า มิกล้า ข้าพเจ้าคือเล่งจ้วงจี่เอง ขอบังอาจถาม ท่านคือคนในสาขาเมืองนี้กระมัง ?"

กระยาจกหน้าสี่เหลี่ยมรีบประสานมือคารวะตอบ กล่าวว่า

"เล่งเชี่ยวเฮี้ยบมีเรื่องใดโปรดสั่งมา ข้าพเจ้าอึ้งฮ้งตั๊ก มีตำแหน่งเป็นหัวหน้าสาขาอยู่ในเมืองนี้"

เล่งจ้วงจี่รีบคารวะเอ่ยปราศรัยอย่างสนิทสนมนอบน้อม และบอกให้ทราบว่า "เบ๊และหลิวเจี้ยงเล่าทั้งสองกำลังดื่มสุราอยู่ในโรงเตี๊ยม เนื่องจากมีเรื่องสำคัญจะรีบเร่งไปอึ้งซัว จึงขอร้องให้เทาะจู๊ช่วยหาม้าดีฝีเท้าจัดให้สี่ตัวโดยด่วน"

อึ้งฮ้งตั๊กเห็นประกายสีทองในมือของเล่งจ้วงจี่เมื่อตอนเดินเข้ามาคารวะ รู้ว่าเป็นป้ายประจำตำแหน่งของเจี้ยงเล่า แต่เมื่อได้ยินเล่งจ้วงจี่บอกวาจาของเจี้ยงเล่ามาโดยมิแสดงป้ายออกอวดโอ่ ก็รู้สึกนิยมชมเชยเล่งจ้วงจี่ที่เป็นคนรอบรู้ในขนบประเพณี เป็นบุรุษหนุ่มที่น่าเคารพเลื่อมใส จึงรีบน้อมกายรับคำจะจัดการให้ในเวลาเร็วที่สุด

เล่งจ้วงจี่ขอบพระคุณกระยาจกทั้งสี่ แล้วจึงย้อนกลับเข้าไปในโรงเตี๊ยม เห็นละตะฮ่อเสียงกำลังท้าร่ำสุรากับเจี้ยงเล่าทั้งสองเป็นโกลาหล ป้อจกเต้าหยินก็ดื่มกินอย่างสนุกสนานอยู่ทางด้านข้าง ส่วนอึ้งปวยอี่มิได้อยู่ร่วมโต๊ะเดียวกันแล้ว

เล่งจ้วงจี่ต้องขมวดคิ้วนิ่วหน้า เพราะหากมีสภาพเช่นนี้ต่อไป เห็นทีจะต้องดื่มจนเมามายทรงกายมิได้แน่แท้ ไม่มีทีท่าจะแยแสสนใจในเรื่องสนใจในเรื่องไปอึ้งซัวเลย

เจี้ยงเล่าทั้งสองพอเห็นเล่งจ้วงจี่กลับมา รีบลุกขึ้นถามเรื่องราว เล่งจ้วงจี่ก็บอกเล่าว่าเทาะจู๊แซ่อึ้งเป็นผู้ไปหาม้า คนทั้งปวงเมื่อทราบแล้ว จึงเลิกราการดื่ม สั่งข้าวมารับประทานกันต่อ

เพิ่งรับประทานกันอิ่มหนำ อึ้งฮ้งตั๊กก็ได้เข้ามาคารวะต่อเจี้ยงเล่าและคนทั้งหลาย แล้วรายงานว่าเตรียมม้าอยู่ที่หน้าโรงเตี๊ยม ทั้งหกคนจึงได้ออกจากโรงเตี๊ยม ควบม้าไปพ้นเมืองแป๊ะซากวน

ละตะฮ่อเสียงขับขี่นำหน้า ตะบึงตรงไปยังเมืองไคฮ่วยอย่างรวดเร็ว

ม้าทั้งสี่มาตรแม้นเป็นม้าพ่วงพีฝีเท้าดี แต่เปรียบกับอาชาดำปลอดและขาวโพลงทั้งสอง ยังด้อยกว่ากันมากมาย ดังนั้นเมื่อมาถึงเมืองไคฮ่วยก็เป็นเวลาพลบค่ำ ทั่วเมืองจุดโคมไฟกันสว่างไสวแล้ว

เจี้ยงเล่าทั้งสองกังวลใจแต่ในร่องรอยของนักพรตอุบาทว์ เมื่อรับประทานอาหารรองท้องอย่างรีบเร่งแล้ว รีบไปถามข่าวที่ในสาขาของตัวเมือง ข่าวยังคงเป็นเช่นเดิม นักพรตอุบาทว์ยังคงอยู่ในละแวกเทือกเขาอึ้งชัว

ทั้งหกปรึกษาหารืออย่างรีบเร่ง เพราะกลัวนักพรตอุบาทว์ทราบข่าวแล้วจะหลบหน้าหนีไป จึงตกลงใจจะเดินทางกันในค่ำคืนนี้ คำนวณแน่ว่าเช้าตรู่จะถึงเมืองตุ้นโคยติ้งกัน

ควบขับอาชาในราตรี ความเย็นยะเยียบครอบคลุมจนรู้สึกปลอดโปร่งแจ่มใส คนมิส่งเสียงสนทนา ม้ามิส่งเสียงร้อง เสียงที่มีคือฝีเท้าอันถี่เร็วดั่งพายุฝนเท่านั้น

จวบจนสายวันรุ่งขึ้น ม้าทั้งหกจึงได้มาถึงเมืองตุ้นโคยติ้ง ทั้งหกชะลอฝีเท้าม้าเอาไว้ ละตะฮ่อเสียงดึงม้าโดยปล่อยให้ป้อจกเต้าหยินที่เป็นพี่ใหญ่ของสี่ประหลาดนำหน้า ทั้งหกคนพอเข้าพ้นประตูเมือง แลไปก็ตะลึงลานทันที

เห็นในเมืองยามนี้ ผู้คนแออัดคับคั่ง ในความครึกครื้นยังคล้ายมีความวุ่นวายอยู่บ้าง เสียงตวาดดังสับสนอยู่ทุกทิศทาง คล้ายดั่งเกิดเหตุการณ์สำคัญอันน่าแตกตื่นตกใจอย่างไร

ทั้งหกนั่งบนหลังม้าทอดตาจึงแลเห็นได้ไกลกว่าปรกติ พบว่าผู้คนตามถนนหนทางมีไม่น้อยที่เป็นชนชาวบู๊ลิ้มแต่งกายรัดกุม ฟังจากเสียงตวาดว่าของหมู่ผู้คนทั้งหลาย ทยอยกันไปทางทิศเหนือของเมืองดุจดั่งสายน้ำ

เมื่อเงี่ยหูฟังอย่างตั้งอกตั้งใจ เสียงตวาดที่ร้องมานั้นคล้ายไม่เพียง

หนึ่งคน

พลันมีเสียงก้องกังวานของผู้หนึ่งตะเบ็งขึ้น

"ผู้กล้าหาญ นักสู้และผู้อาวุโสทั้งหลาย จะดูเรื่องสนุกรีบไปที่หุบเขาเน้ยฮวยก๊กของอึ้งซัว เจ้าสำนักคงท้งในปัจจุบัน ท้าทายให้อัจฉริยะอันดับหนึ่งของบู๊ลิ้มยุคนี้คือเล่งจ้วงจี่เชี่ยวเฮี้ยบ ฉายาเชียะเจี้ยงงึ่นชา ฮ่วยฮุ้น-เล้งต่อสู้พิสูจน์ฝีมือ อันถือเป็นที่น่าตื่นเต้นสำคัญ..."

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็ตัวสะท้านตาแวววาว รู้สึกสมองมึนงงเคลิบเคลิ้ม กอปรกับห้อตะบึงม้ามาทั้งคืนจนเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า จึงบอกมิถูกว่าเป็นความตื่นเต้นหรือยินดี เป็นความจริงหรือเท็จ !

ส่วนละตะฮ่อเสียง ป้อจกเต้าหยิน และเจี้ยงเล่าทั้งสองพร้อมกับอึ้งปวยอี่ ต่างถูกเสียงประกาศนี้สร้างความตื่นเต้นจนตะลึงลานไป ข่าวนี้มิเพียงน่าแตกตื่นตกใจเท่านั้น มันยังอุบัติอย่างไม่คาดหมาย นับได้ว่าชั่วเวลาเพียงค่ำคืนเดียวเหตุการณ์ก็ยอกย้อนจนสับสนเปลี่ยนแปรหมดสิ้น

มีอีกเสียงหนึ่งตะเบ็งก้องร้องขึ้น

"ท่านทั้งหลาย นี่นับเป็นข่าวดีวิเศษที่หาไม่พบพานในรอบร้อยปีนี้ เพราะหนึ่งเป็นปรมาจารย์เจ้าสำนักในปัจจุบัน พลังฝีมือสูงล้ำยอดเยี่ยม ส่วนอีกหนึ่งเป็นอัจฉริยะอันดับสูง มีพลังฝีมือสูงเยี่ยมเทียมฟ้า..."

มีเสียงของบุรุษหนุ่มผู้หนึ่งซึ่งดังก้องกังวานเป็นพิเศษ ได้ร้องสนั่นหวั่นไหวด้วยความกระตือรือร้น

"...เวลาเหลือเพียงสามวันเท่านั้น จะไปดูเรื่องสนุกสนานก็ควรเริ่มเดินทางกันได้แล้ว... ท่านทั้งหลายโปรดจำไว้ แรมห้าค่ำเดือนนี้ ในเวลาเที่ยงคืนตรง ที่หุบเขาเน้ยฮวยก๊ก (ดอกบัว)..."

ขณะนั้น คนทั้งหกได้เหยาะย่างม้าเข้ามาถึงใจกลางถนนใหญ่ เนื่องจากเสียงอันเซ็งแซ่จอแจของผู้คน เสียงตวาด เสียงตะโกน กลับทำให้มิได้ยินถนัดชัดหูดุจดั่งเดิมแล้ว กวาดตามองไปรอบข้าง ทั้งหกก็ต้องงงงันจนร้องอุทานขึ้นเบา ๆ อย่างลืมตัว

เห็นในหมู่ผู้คนอันแออัด เหล่าที่โบกมือตะโกนก้องอยู่นั้น ล้วนเป็นศิษย์พรรคกระยาจกที่ผมยุ่งกระเชิง หน้ามอมแมม เสื้อเก่าขาดคร่ำคร่า

ข่าวนี้ประกาศออกมาจากปากคำของศิษย์พรรคกระยาจก ย่อมเชื่อได้โดยมิต้องคลางแคลงสงสัย พร้อมกันนั้นก็เข้าใจกระจ่าง จุดประสงค์ที่พรรคกระยาจกมาประกาศอย่างเปิดเผยเช่นนี้ เพื่อหมายให้ข่าวคราวได้แพร่ถึงหูเล่งจ้วงจี่ในเวลาอันรวดเร็วที่สุดนั่นเอง

เล่งจ้วงจี่ตื้นตันใจยิ่งนัก เหลียวหน้ามองดูหลิวยี่ เบ๊ซำสองเจี๊ยงเล่าที่ยังมีทีท่าตื่นเต้นตะลึง ด้วยความรู้สึกซึ้งในพระคุณนี้ยิ่งนัก

พลันได้ยินละตะฮ่อเสียงกล่าวเบา ๆ ขึ้น

"พวกเราอยู่ในโรงเตี๊ยมนี้เถิด ดื่มกินให้อิ่มจึงค่อยมาว่ากล่าว"

แล้วลงจากหลังม้านำหน้าไป ป้อจกเต้าหยินกับเจี๊ยงเล่าอีกสองท่านก็ลงม้าเดินติดตามเข้าไปบ้าง

เล่งจ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่เพ่งมองดูจึงรู้ตัว ที่ซึ่งทั้งหกยืนม้าอยู่นี้เป็นโรงเตี๊ยมใหญ่มหึมา ผู้รับใช้หลายคนได้วิ่งกันออกมาจูงม้าให้แล้ว

ทั้งสองรีบพลิ้วลงจากอาน มอบม้าแก่ผู้รับใช้ ติดตามสี่เฒ่าเข้าสู่ด้านในอย่างเร่งร้อน

ขณะเดินอยู่นั้น ละตะฮ่อเสียงพลันหัวร่อฮาฮา เหลียวหน้ามองเล่งจ้วงจี่แล้วกล่าวว่า

"เด็กบัดซบ เยี่ยงนี้นับว่าสมใจเจ้าแล้วกระมัง ? สักครู่เจ้าจะต้องน้อมคารวะต่อขอทานเฒ่าทั้งสองอย่างเคารพสักสองถ้วย เป็นทีขอบคุณต่อเหล่าลูกศิษย์หลานศิษย์ของกระยาจก ที่ช่วยตะเบ็งเสียงประกาศแทนเจ้าอย่างสุดสิ้นเรี่ยวแรง"

เล่งจ้วงจี่รีบผงกศีรษะกล่าวขอบคุณอยู่ไม่หยุดปาก

แต่ทว่าเจี๊ยงเล่าทั้งสองที่เดินนำหน้า และป้อจกเต้าหยินที่ติดตามต่างมีทีท่าสีหน้าเคร่งขรึมกังวลมิเอ่ยปาก จากนี้เป็นที่เห็นว่า เรื่องราวที่โอวเฮาะเป็นคนท้าทายเล่งจ้วงจี่ขึ้นก่อนนี้ ทั้งสามต่างรู้สึกมีความสำคัญอันน่าใคร่

ครวญขบคิด

เมื่อถึงห้องพิเศษอันเป็นตึกโดดเดี่ยว เบ๊เจี้ยงเล่าเพียงดื่มน้ำชาอึกเดียวก็รีบออกจากโรงเตี๊ยมไป

ทั้งหลายคนต่างนั่งอย่างเงียบขรึม สงบปากคำ นาน ๆ จึงจะจิบน้ำชาสักครั้ง ขบคิดใคร่ครวญถึงแต่เรื่องที่นักพรตอุบาทว์โอวเฮาะ เป็นตัวตั้งตัวตีท้าสู้กับเล่งจ้วงจี่ขึ้นมาอย่างสงสัย

ละตะฮ่อเสียงแลเห็นสภาพนี้ คล้ายดั่งรู้ดีว่าเรื่องมีความสำคัญอันยิ่งใหญ่ ดังนั้นเนื่องจากพลังฝีมือมาตรแม้นจะสูงล้ำจนสุดยอด แต่ในบางสถานการณ์ยังคงไม่อาจจะใช้เป็นประโยชน์ได้เช่นกัน

โอวเฮาะเต้าหยินอันชั่วช้า คือหนึ่งในสามที่ใช้เล่ห์อุบายทำร้ายต่อเอี๊ยบไต้เฮี้ยบ เมื่อฟังว่าดาบทองนางแอ่นพิษง่วนเล้งไถ่กับเกาทัณฑ์เหล็กห่วงหยกจิ้นอูชั้งต่างถูกพลังฝ่ามือสุริยันฟาดตายตามกันไปแล้ว มันย่อมรู้ดีว่าอันตรายของมันมีคับขัน จะต้องขบคิดหาทางหมายต้านทานต่อเล่งจ้วงจี่จนสุดฝีมือ

เล่งจ้วงจี่มาตรแม้นกระวนกระวายใจยิ่ง แต่เมื่อเห็นผู้อาวุโสทั้งสามขบคิดกันอย่างเงียบขรึม ใบหน้าก็ปรากฏแววรุ่มร้อนกังวล จึงมีความตื่นเต้นระวังตัวขึ้นมาเช่นกัน

อึ้งปวยอี่มาตรแม้นไม่มีความหวังเลยไปในเรื่องชู้สาวต่อเล่งจ้วงจี่ แต่ความกังวลใจที่ลึกซึ้งดุจดั่งเจ้เจ๊มีต่อตี้ตี๋ ก็ผูกพันบนตัวเล่งจ้วงจี่จนแนบแน่น

ขณะนั้น นางนั่งสงบนิ่งอยู่ที่ด้านข้าง ขบคิดอย่างเคร่งเครียด ใช้ประสบการณ์และความชาญฉลาดที่นางมีอยู่ในวงพวกนักเลงนานปี ใคร่ครวญค้นคว้าถึงตัวพรตอบาทว์โอวเฮาะ จะใช้เล่ห์อบายชั่วร้ายอย่างไรในเน้ยฮวยก๊กมาต่อต้านจัดการต่อเล่งตี้ตี๋ของนาง

เสียงฝีเท้าอันถี่เร็วดังแว่วมา กระตุ้นจนคนทั้งห้าที่ขบคิดอย่างเคร่งเครียดสะดุ้งรู้สึกตัว ทอดตามองไปเห็นเบ๊เจี้ยงเล่าที่รีบร้อนจากไป ยามนี้ได้เร่งรีบกลับมาด้วยทีท่าอันเคร่งเครียด

เล่งจ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่รีบลุกจากเก้าอี้ต้อนรับ ส่วนป้อจกเต้าหยินทั้งสามจับตาคมวาวดูเบ๊เจี้ยงเล่าเขม็งนิ่ง ทั้งสามรอจนเบ๊เจี้ยงเล่าเข้าสู่ประตู ก็รีบถามไปด้วยความรุ่มร้อนลนลาน

"เป็นอย่างไร ?"

เบ๊เจี้ยงเล่าโบกมือให้เล่งจ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่นั่งแล้ว ผงกศีรษะกล่าวอย่างเร่งร้อน

"ใช่แล้ว เราไปถามไถ่ที่สาขามาจนได้ความ ข่าวนี้แพร่ออกจากปากเมี่ยวกวง อันเป็นศิษย์คนโตโอวเฮาะนั่นเอง"

ป้อจกเต้าหยิน หลิวเจี้ยงเล่าและละตะฮ่อเสียงทั้งสามต่างอุทานกันเบา ๆ เหลียวมองตากันด้วยความตื่นเต้นสงสัย คล้ายดั่งรู้สึกเป็นเรื่องผิดวิสัยนอกเหนือความคาดหมาย

หลิวเจี้ยงเล่าขมวดคิ้วกล่าวอย่างคลางแคลง

"ตามสถานการณ์นี้มาคำนวณ ภายในรัศมีหนึ่งร้อยลี้ของอึ้งซัวน่ากลัวลือระบาดจนปั่นป่วนไปเนิ่นนานแล้ว"

เบ๊เจี้ยงเล่ากล่าวอย่างวิตกกังวลขึ้น

"เท่าที่เราขอทานเฒ่าคำนวณ โอวเฮาะปล่อยข่าวประโคมตนเองว่า มีพลังฝีมือเหนือล้ำกว่าเล่งเซี่ยวเฮี้ยบ และจากการที่มันท้าทายให้ต่อสู้ภายในหุบเขาเน้ยฮวยก๊กนี้มาสันนิษฐาน ยิ่งไม่เป็นที่น่าเชื่อถืออย่างไร แสดงว่าต้องมีเล่ห์อุบายชั่วร้ายแฝงอยู่เด็ดขาด"

ป้อจกเต้าหยินกล่าวอย่างไม่ลังเลเลยว่า

"แน่นอน นักพรตอุบาทว์หากมิใช่มีความถือดีไม่เกรงกลัว ตัวมันย่อมมิกล้าแส่หาที่ตายอย่างง่ายดายดอก"

หลิวเจี้ยงเล่าพลันเลิกคิ้วขาวโพลงแล้วกล่าวโพล่งไป

"ขณะนี้ห่างจากแรมห้าค่ำเพียงสามวันเท่านั้น เรามีความรู้สึกว่าไม่บังควรจะไปให้ช้านัก"

ละตะฮ่อเสียงตบขาอ่อนดังฉานใหญ่ ร้องสุดเสียงขึ้นสนับสนุนว่า

"วิเศษ เมื่อเป็นเช่นนี้ พวกเรารีบรับประทานอาหารให้อิ่มหนำเสียก่อน จะได้เร่งรุดเดินทางกันในทอดเดียว"

ป้อจกเต้าหยินหันขวับมามองหน้าหลวงจีน กล่าวอย่างขุ่นเคืองเย้ยหยัน

"มีแต่ท่านเท่านั้น ที่ตั้งหน้าตั้งตาจะกินถ่ายเดียว"

ป้อจกเต้าหยินแม้กล่าวเช่นนั้น แต่ยังคงสั่งให้เด็กรับใช้ที่ยืนอยู่ในลานตีกรีบยกสุราอาหารมา ขณะดื่มกินสี่เฒ่าต่างพากันสันนิษฐานด้วยเหตุผลของตัวเอง แต่จะขบคิดค้นคว้าแลกเปลี่ยนความเห็นกันอย่างไร ก็ยังคงมั่นใจ เท่าที่นักพรตอุบาทว์กล้าท้าทายเล่งจ้วงจี่นี้ต้องมีเล่ห์กลอันชั่วร้ายซุกซ่อนอยู่เป็นมั่นแม่น

เล่งจ้วงจี่เห็นผู้เฒ่าทั้งสี่เอ่ยวาจากันไปมาโดยไม่มีผู้ใดยอมหยุด จนตนไม่มีโอกาสจะสอดปากออกความเห็น คล้ายดั่งว่าเรื่องการฆ่านักพรตโอวเฮาะล้างแค้นแทนอาจารย์ กลับกลายเป็นเรื่องสำคัญของเฒ่าทั้งสี่ไปเสียแล้ว

มิว่าเฒ่าทั้งสี่จะคำนวณเช่นไร เล่งจ้วงจี่ก็มีความคิดเห็นเป็นของตัวเองอยู่อย่างหนักแน่น มีความมั่นใจว่าเมื่อถึงเวลา โอวเฮาะจะต้องเสนอหน้าออกมาตอบโต้กัน ขอเพียงฝ่ายตรงข้ามยอมปรากฏตัว ก็ไม่กลัวนักพรตอุบาทว์จะบินหนีขึ้นไปในท้องฟ้าได้

ทั้งหกคนรีบรับประทานกันอย่างเร่งร้อน พักผ่อนอีกร่วมหนึ่งชั่วยาม รอคอยม้าทั้งหกถูกป้อนหญ้าน้ำจนอิ่มหนำแล้ว จึงห้อตะบึงขึ้นเหนือต่อไป

ตามรายทางมีคนสัญจรอยู่คับคั่งไม่ขาดสาย และปรากฏเหล่านักสู้อาภรณ์รัดกุม สะพายอาวุธเต็มอัตราเดินไปมาอยู่เป็นจำนวนไม่น้อยด้วย

เนื่องจากชื่อเสียงเกียรติภูมิของละตะฮ่อเสียงกับป้อจกเต้าหยินกระเดื่องเลื่องลือมาเนิ่นนานปี เหล่าชนชาวนักเลงฝ่ายอธรรมที่ตามปรกติสร้างเวรทำกรรมไม่น้อย เมื่อเห็นดาวเพชฌฆาตคนโฉดทั้งสองนี้แล้ว ต่างก็แตกตื่นจนหน้าถอดสี เหงื่อยะเยียบไหลโชมกาย

แต่ทว่าป้อจกเต้าหยินกับละตะฮ่อเสียงที่ควบม้าห้อตะบึง ต่างมีจิตใจว้าวุ่นสับสน ไม่มีอารมณ์จะไปแยแสต่อเหล่าผู้ชั่วร้าย ที่หวาดหวั่นจนเนื้อเต้น

ตัวสั่นทางข้างถนนเลย

ในค่ำคืนนั้นก็บรรลุถึงเมืองฮิวเล้ง ตามโรงเตี๊ยมต่าง ๆ ในเมือง แน่นขนัดทุกแห่ง ส่วนมากล้วนเป็นชนชาวบู๊ลิ้มที่จะรุดไปสู่ภูเขาอึ้งซัว

ตามถนนหนทาง ตามตรอกตามซอย ตามเหลาสุราร้านน้ำชา ต่างวิพากษ์วิจารณ์ถึงปัญหาเดียวกันทั้งสิ้น... เจ้าสำนักคงทั้งในปัจจุบันนามโอวเฮาะเต้าเจี้ยง ท้าสู้กับอัจฉริยะอันดับหนึ่งของบู๊ลิ้มยุคนี้ คือเล่งจ้วงจี่

บ้างบอกว่าโอวเฮาะมีเพลงกระบี่อันสูงล้ำสุดยอดเป็นเอกแต่ผู้เดียวในบู๊ลิ้ม ซึ่งมันถือดีว่าเป็นวิชาที่พอจะสยบฝ่ายตรงข้ามเอาชัยได้ มีไม้ตายที่สูงเยี่ยมเทียมฟ้า

บ้างบอกว่า เชียะเจี้ยงงึ่นชา ฮ่วยฮุ้นเล้งเล่งจ้วงจี่ได้หลักวิชาสุดยอดของสี่จอมอสูรร้ายในครั้งอดีต พลังฝีมือก็ลือเลื่องทั่วทุกทิศทาง ไม่มีผู้ใดในใต้หล้าจะเทียมเทียบเปรียบติด โอวเฮาะย่อมยากที่จะทนทานในฝีมือนี้เด็ดขาด

มีบ้างว่า โอวเฮาะมีศักดิ์เป็นปรมาจารย์ของสำนักใหญ่ในปัจจุบัน พลังฝีมือย่อมมีความลึกล้ำพิสดารจนยากหยั่งคะเน หากไม่มีความมั่นใจจะได้ชัยเด็ดขาด ไยจะต้องมาประกาศท้าสู้ ซึ่งรังแต่จะแส่หาความอัปยศอดสูไปเท่านั้น

มีบ้างบอกว่า เล่งจ้วงจี่มาตรแม้นพลังฝีมือน่าแตกตื่นสะท้านพิภพ แต่จะอย่างไรก็เป็นมือใหม่อายุเยาว์ ทางด้านประสบการณ์ความชำนาญและพลังการฝึกปรือ น่ากลัวไม่อาจทัดเทียมกับโอวเฮาะที่โชกโชนเข้มแข็งกว่า

แต่โดยสรุปแล้ว วิพากษ์วิจารณ์กันสับสนจนไม่มีที่แน่นอน ต่างถือความเห็นของตนเป็นใหญ่ สรุปแล้ว ผู้ใดจะเป็นฝ่ายมีชัยก็ยังปราศจากคนจะกล้ามั่นใจยืนยัน

แต่ทว่าผู้อาวุโสฝีมือสูงที่เชื่อมั่นในหลักการ พลังการฝึกปรือและวัยวุฒิย่อมสำคัญกว่า ต่างถือข้างฝ่ายโอวเฮาะ มั่นใจว่านักพรตอุบาทว์จะต้อง

อาศัยพลังการฝึกปรืออันแกร่งกร้าวลึกล้ำ ผสานกับเพลงกระบี่สูงส่งพิสดาร เอาชัยในการต่อสู้คราวนี้ได้

กับข้อวิพากษ์วิจารณ์จนสับสนมิได้ความนี้ เล่งจ้วงจี่มิแยแสไยดีด้วยเลย เพียงหัวร่อแล้วก็ปล่อยให้พ้นสมอง

ละตะฮ่อเสียง ป้อจกเต้าหยินและเจี้ยงเล่าทั้งสอง กับเรื่องที่เล่งจ้วงจี่จะมีชัยในตัวโอวเฮาะ ต่างเชื่อมั่นกันไม่น้อย วิตกอยู่เพียงประการเดียว คือ โอวเฮาะจะใช้เล่ห์อบายอันยอกย้อนชั่วร้าย จนผู้คนยากจะระแวดระวังป้องกัน เมื่อถึงเวลาคับขันจะไม่ทันกลบเกลื่อนแก้ไข

ในวันที่สาม ลมเฉื่อยฉิวอาทิตย์อบอุ่น ฟ้าสดใสเป็นสีครามกว้างไกล ในตอนเที่ยง เล่งจ้วงจี่กับอึ้งปวยอี่ติดตามอยู่หลังม้าของเฒ่าทั้งสี่ มาจนถึงตัวเมืองเทียนอ้ายติ้ง ซึ่งอยู่ทางเชิงเขาทิศใต้อึ้งซัวไกลสิบลี้

ภูเขาอึ้งซัวอันตระหง่านง้ำสง่า มาปรากฏที่เบื้องหน้าสายตาจนชัดเจนแล้ว

เล่งจ้วงจี่เมื่อเห็นอึ้งซัวในคราก่อน เป็นตอนพลบค่ำซึ่งไกลตา ไม่อาจจะสังเกตได้ถนัดชัดตา ยามนี้อาทิตย์กระจ่างสดใสอยู่กลางท้องฟ้า ทิวทัศน์ของอึ้งซัวก็ปรากฏจนไม่มีที่ปิดบังอำพราง

เห็นยอดเขาสูงตระหง่านเสียบในหมู่เมฆ ทั่วทั้งขุนเขามีเมฆลอยเคว้งคว้างครอบคลุม หมู่ไม้เขียวสดใสขจีมีอยู่ทุกทิศทาง โดยเฉพาะยอดเขาเทียนตูฮงและเน้ยฮวยก๊ก หนึ่งสูงชะลูดตั้งชัน หนึ่งมีลักษณะคล้ายกระถาง

เนื่องจากเมืองเทียนอ้ายติ้งนี้มีสาขาพรรคกระยาจกอยู่ ทั้งหกคนจึงตกลงใจจะหยุดในตัวเมือง ถามข่าวคราวครั้งสุดท้ายก่อนจะเข้าสู่เทือกทิวเขา

ในเมืองเทียนอ้ายติ้งนี้ แม้จะเป็นเมืองใหญ่ มีเหลาสุราโรงเตี๊ยมมากมาย แต่ทว่าเมื่อสองวันก่อนก็มีผู้มาพักแรมจนคับคั่ง ต่างเป็นชนชาวบู๊ลิ้มที่ใคร่จะมาชมการต่อสู้ครั้งยิ่งใหญ่ในคราวนี้

เจี้ยงเล่าทั้งสองจึงจำต้องเดินหาขอทานน้อยผู้หนึ่ง ให้พาคนทั้งหกไปที่สาขาพรรคกระยาจก

สาขาพรรคกระยาจกในเมืองเทียนอ้ายติ้ง ตั้งอยู่ที่ศาลบูชาในป่าสน

ทางนอกเมือง พอเข้าสู่ป่าสนก็เห็นตัวตึกที่กลางเก่ากลางใหม่หลังหนึ่ง

ฮ่อย่งชั้งอันเป็นหัวหน้าสาขาพอได้ฟังเจี้ยงเล่าทั้งสองมา รีบลนลานระดมศิษย์ในสาขาออกมารอต้อนรับที่หน้าประตูเป็นทิวแถว

ขณะนี้พอเห็นผู้เดินนำหน้าคือป้อจกเต้าหยินกับละตะฮ่อเสียง หัวหน้าสาขานับว่าตื่นตกใจจนสะดุ้งตัวลอย

เมื่อแลเห็นเจี้ยงเล่าทั้งสอง ที่ด้านหลังยังมีบุรุษรูปงามอายุประมาณยี่สิบในเสื้อขาวดอกเงินสะพายกระบี่ ท่วงทีโอ่อ่าเปี่ยมราศี และสตรีรูปงามอายุยี่สิบหกยี่สิบเจ็ด ก็เข้าใจเจตนาการมาของเจี้ยงเล่าได้ในบัดดล

ฮ่อย่งชั้งมาตรแม้นมิรู้จักเล่งจ้วงจี่ แต่จากเสื้อผ้าหน้าตาและอายุเพียงมองปราดเดียวก็รู้ได้ทันทีว่าบุรุษหนุ่มผู้นี้คือเล่งจ้วงจี่

ทั้งหกพอมาถึงหน้าซุ้มประตูศาลบูชา ฮ่อย่งชั้งรีบคุกเข่าโขกศีรษะประกาศนาม ส่วนขอทานใหญ่น้อยอื่น ๆ ต่างหมอบกราบนิ่งกับพื้น ส่งเสียงโห่ร้องน้อมรับซือโจ๊วกันเป็นการใหญ่

พอเข้าสู่ห้องบูชาของตัวศาล หลิวเจี้ยงเล่ารีบถามอย่างรุ่มร้อนใจ

"เหตุการณ์ในภูเขา มีความเปลี่ยนแปลงอย่างไรบ้าง ?"

หัวหน้าสาขารีบตอบอย่างนอบน้อม

"เรียนซือโจ๊ว ไม่มีความเปลี่ยนแปลงใด ๆ ทั้งสิ้น ศิษย์สี่คนของโอ้ว-เฮาะเซียนเจี้ยงและบริวารที่ติดตามอีกยี่สิบกว่าคน ขณะนี้ยังอยู่ในหุบเขาเน้ยฮวยก๊ก"

ป้อจกเต้าหยินรีบถามอย่างกังวลสนใจ

"ในหุบเขาตบแต่งลานการต่อสู้เป็นเยี่ยงไร ?"

หัวหน้าสาขาตอบอย่างนอบน้อมมา

"สภาพในหุบเขาเป็นไปตามธรรมชาติทุกที่ มิมีลานการต่อสู้ และไม่มีทั้งเวทีการตบแต่ง"

สี่เฒ่าพอฟังต่างอุทานเบา ๆ เหลียวมองตากันไปมาด้วยความตื่นเต้นสงสัย

ทันใดเบ๊เจี้ยงเล่าถลึงตาจนเป็นประกาย กระชากเสียงถามต่อไป

"เจ้าได้เข้าไปดูกับตามาเองหรือไม่ ?"

หัวหน้าสาขาแตกตื่นจนรีบน้อมกายตอบว่า

"ศิษย์เมื่อค่ำคืนวานสืบเสาะลัดเลาะในที่นั้นทั้งคืน จวบจนสว่างจึงเพิ่งกลับมา"

ละตะฮ่อเสียงล้วงน้ำเต้าสุราขึ้นดื่มไปอึกใหญ่ ยามนี้จึงถามเสียงหนัก ๆ อย่างเคร่งเครียดว่า

"อันพิธีครั้งยิ่งใหญ่ที่ผู้กล้าหาญทั่วทุกทิศทางพากันมาชุมนุม ไฉนจึงไม่มีลานพิธีให้เป็นที่สะดุดตา ?"

หลิวเจี้ยงเล่ากล่าวเสียงหนัก ๆ ขึ้นอย่างกราดเกรี้ยว

"ฮ่อย่งชั้ง หากเจ้ากล่าววาจาไม่เป็นจริงทุกสิ่งอัน หลอกลวงมดเท็จต่อผู้อาวุโส ทราบกฎของพรรค..."

หัวหน้าสาขามิรอให้หลิวเจี้ยงเล่ากล่าวจบ รีบตอบอย่างเด็ดเดี่ยว

"ศิษย์ยินดีรับโทษทัณฑ์สถานหนักที่สุดของพรรค"

ทั้งสองพอฟังก็งงงันไปจริง ๆ ที่ตื่นเต้นตกใจมิใช่การกล่าววาจาอย่างหนักแน่นของฮ่อย่งชั้ง แต่เป็นการตื่นตกใจที่นักพรตอุบาทว์ได้ใช้เล่ห์อุบายอันชั่วร้ายจริง ๆ และอุบายอันยอกย้อนครานี้จะต้องมีความอำมหิตโฉดชั่วอย่างไม่มีใดเทียมเทียบ

ที่เล่งจ้วงจี่กังวลใจยิ่งคือร่องรอยของนักพรตโอวเฮาะ จึงสอดคำถามขึ้นว่า

"ขอเรียนถามท่านหัวหน้า เมื่อค่ำวานท่านได้เห็นตัวนักพรตอุบาทว์โอวเฮาะหรือไม่ ?"

หัวหน้าสาขารีบตอบอย่างนอบน้อม

"เมื่อหลายวันก่อน โอวเฮาะเชียนเจี้ยงจะต้องเดินไปมาอยู่ในหุบเขาเน้ยฮวยก๊กทุกวี่วัน มีแต่เมื่อค่ำวานเท่านั้นไม่ปรากฏตัว เพียงศิษย์ของมันและบริวารที่ติดตามเท่านั้นที่ตรวจตราบริเวณหุบเขาเป็นคราสุดท้าย..."

เล่งจ้วงจี่กลัวแต่นักพรตอุบาทว์เมื่อถึงเวลา จะหาข้ออ้างหลบหน้ามิ

ยอมพบกัน ยามนี้พอฟังก็ยิ่งบังเกิดความกระวนกระวายมากกว่าเดิม

พลันได้ยินเบ๊เจี้ยงเล่าปลอบโยนว่า

"เซี่ยวเฮี้ยบโปรดวางใจ โอวเฮาะเมื่อเป็นผู้ท้าทายท่าน ย่อมไม่ถึงกับหลบหน้าหนีไป แต่ทว่าเมื่อถึงเวลา ฝ่ายเราควรระวังป้องกันตัวนั้นมิใช่เป็นมัน แต่เป็นพวกเรา"

เล่งจ้วงจี่พลันแค่นหัวร่อเสียงเย็นชา กล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

"ค่ำคืนนี้ขอเพียงพรตอุบาทว์เสนอหน้ามาตอบโต้วาจา มิว่ามันจะใช้เล่ห์อุบายอันอำมหิตชั่วร้ายสักเพียงใด ผู้เยาว์ก็ไม่หวาดหวั่นพรั่นพรึงทั้งสิ้น ขอเพียงสามารถฆ่าพรตอุบาทว์ให้ตายคามือ แม้ผู้เยาว์จะพลอยหลั่งเลือดตายคาที่ ก็มีคุณค่าสมควรอยู่"

อึ้งปวยอี่ฟังจนใจสะท้านหน้าถอดสี บังเกิดลางอัปมงคลขึ้นในหัวใจทันที ละตะฮ่อเสียงเอ่ยเตือนสติขึ้นมาบ้าง

"น่ากลัวเมื่อถึงเวลา เด็กน้อยเจ้าคิดจะตายร่วมกับมัน มันยังไม่ปรารถนาตายในที่เดียวกับเจ้าดอก"

เล่งจ้วงจี่ฟังจนโทสะกรุ่นรุนแรง สองตาเป็นประกายเจิดจ้า ปรารถนาใคร่จะเผชิญกับนักพรตอุบาทว์โอวเฮาะในบัดดลจึงคลายใจ

หลิวเจี้ยงเล่าพอเห็นรีบอธิบายขึ้นว่า

"นักพรตอุบาทว์มีศักดิ์เป็นเจ้าสำนัก มันแม้จะหน้าด้านไร้ยางอาย แต่รากฐานสำนักคงทั้งฝ่ายของมันยังจะดำรงคงต่อไป ค่ำคืนนี้เซี่ยวเฮี้ยบเพียงใช้ไหวพริบให้มากไว้ ไม่กลัวว่าจะมิอาจฆ่าศัตรูผู้นี้ไปได้"

เล่งจ้วงจี่ผงกศีรษะรับอยู่ถี่ ๆ ด้วยความนอบน้อม จิตใจที่ขุ่นเคืองอาฆาตคล้ายดั่งผ่อนคลายจนสงบลงไปได้บ้าง

ทั้งหกนั่งดื่มสุราปรึกษากันในศาลบูชา สี่ผู้เฒ่าต่างผ่านประสบการณ์อันยอกย้อนของวงพวกนักเลงคนละหกเจ็ดสิบปี เมื่อยกเอาเหตุผลหลาย ๆ ประการขึ้นมาให้เล่งจ้วงจี่หยั่งคำนวณ จวบจนสี่ผู้เฒ่ามีความเห็นพ้องว่าพอใจไม่น่าวิตก ปราศจากอันตรายที่น่าหวาดเสียว อาทิตย์ก็ได้คล้อยต่ำ

จนลับหลังเขาไปแล้ว

ครั้นแล้ว ทั้งหกจึงจัดการตระเตรียมตัวจนรอบคอบ พาจิตใจอันมั่นคงด้วยความมีชัยออกจากศาลบูชาไปอย่างเร่งร้อน ใช้วิชาตัวเบามุ่งหน้าสู่ภูเขาอึ้งซัว

ขณะนี้แสงสนธยาได้อำลาจากฟ้าเริ่มเลือนรางลงมาทุกแห่งหน อึ้งซัวอันตระหง่านง้ำก็เลอะเลือนจนไม่ชัดตา ตามท้องทุ่งและทางหลวง มิพบเห็นเงาร่างผู้ใดอยู่อีกแล้ว

ทั้งหกใช้วิชาตัวเบาโลดละลิ่วผ่านท้องทุ่งกว้างด้วยความว่องไวคล้ายเป็นหมอกควันบางเบา

เมื่อมาถึงเชิงเขา อากาศยะเยียบรุนแรง แสงสว่างยิ่งเลือนรางมืดครึ้มกว่าเดิม

อึ้งซัวนี้ ป้อจกเต้าหยินเป็นผู้คุ้นเคยที่สุด สะบัดแขนเสื้อแล้วกระโดดปราดไปทางปากช่องเขา

วิชาตัวเบาของคนทั้งหก เพียวเพี้ยนึ้งอึ้งปวยอี่ด้อยกว่าทุกคน แต่นางยังติดตามได้โดยมิถูกทอดทิ้งห่างไป

ขึ้นสู่หน้าผาสูงชัน ลงสู่หุบเหวลึกล้ำ พลิ้วละลิ่วดุจดั่งเหาะเหิน อย่างแช่มช้า ขุนเขาเริ่มขรุขระ หน้าผาเริ่มตั้งตระหง่าน ยิ่งไปยิ่งรู้สึกเป็นอันตรายน่าหวาดเสียวมากขึ้นทุกขณะ

ขณะนั้น จันทร์ข้างแรมยังมิได้โผล่พ้นขอบฟ้า ทั่วทั้งเทือกทิวเขามืดครึ้มเลือนราง ภายในรัศมีหลายสิบวาข้างกาย ไม่เห็นมีเงาร่างผู้ใดกระโดดโลดแล่นผ่าน และมิได้ยินเสียงชายเสื้อปะทะลมอีกด้วย ผู้ที่จะชมเรื่องสนุกในค่ำคืนนี้ คาดว่าคงพากันไปชมนมในหบเขาเน้ยฮวยก๊กหมดสิ้นแล้ว

ทั่วทั้งขุนเขาอันกว้างใหญ่ มิได้ยินเสียงทวิบาทหรือจตุบาทที่จะมาแผดร้องแสดงอำนาจกันดั่งปรกติ บรรดาสัตว์ของป่านี้คล้ายดั่งรู้ตัวดีว่า ในขุนเขาจะมีเรื่องอันน่าแตกตื่นสะท้านโลกเกิดขึ้นแล้ว

ทั่วทั้งเขามีความเงียบวังเวงไปกว่าวันปรกติ ดังนั้นพวกเล่งจ้วงจี่ที่

กระโดดโลดแล่นอยู่ จึงมีเสียงดังถนัดชัดเจนไกลไปอักโข

เนื่องจากทางของขุนเขาคดเคี้ยวทุรกันดาร และมืดมิดจนมองมิเห็น กอปรกับกำลังกายของอึ้งปวยอี่และวิชาตัวเบาก็ยังด้อยกว่าทุกคน ดังนั้น เมื่อทั้งหกมาจนถึงที่เชิงเขาเน้ยฮวยก๊ก ก็เป็นเวลายามสองครึ่ง ยามสาม จวนจะถึงแล้ว

ขณะนั้น เดือนดวงเสี้ยวที่แหว่งเว้าได้ลอยพ้นขึ้นมาจากยอดเขา ทำให้บริเวณที่มืดวังเวงมีแสงชีดจางสาดส่องลงมาจนพอจะสว่างเห็นทาง

อ้อมผ่านยอดเขาอีกแห่งหนึ่ง ปีนป่ายขึ้นสู่หน้าผาสูงชัน ก็แลเห็นหุบเขาเน้ยฮวยก๊กทางเบื้องล่างแล้ว

สี่เฒ่าวิ่งเคียงไหล่นำหน้าไป ท่าทีเคร่งเครียดเงียบขรึม เล่งจ้วงจี่พลิ้วละลิ่วตามหลัง จิตใจวุ่นวายรุ่มร้อน อึ้งปวยอี่พยายามฝืนกำลังติดตามมา ทางข้างกายเล่งจ้วงจี่ นางเริ่มรู้สึกกระสับกระส่ายด้วยความเป็นห่วงกังวลในความปลอดภัยของเล่งตี้ตี่

ทั้งหกโลดแล่นไปอย่างเงียบขรึม อ้อมยอดเขาแล้วลงสู่หน้าผาโดยพร้อมกัน

ขณะที่ทั้งหกเพิ่งขึ้นสู่หน้าผา หุบเขาเน้ยฮวยก๊กทางเบื้องล่าง พลันมีเสียงโห่ร้องอันสนั่นหวั่นไหวปานจะทลายขุนเขาให้พังลงมา

แต่ทว่าที่มากกว่านั้นคือเสียงทอดถอนใจด้วยความสะทกสะท้อน แต่ถูกเสียงโห่ร้องดังสนั่นปานอสนีบาตกลบหายไปหมดสิ้น

พวกละตะฮ่อเสียงพอฟังสีหน้าพลันแปรเปลี่ยน ร้องอุทานขึ้นเบา ๆ ไปทุกคน

เล่งจ้วงจี่ตาเป็นประกายเจิดจ้า เงาสีขาวพุ่งวาบดุจสายฟ้าก็ขึ้นสูงกว่าร่วมยี่สิบวา ละลิ่วลงไปบนชะง่อนหินใหญ่มหึมาก้อนหนึ่ง

เพ่งตามองไปหัวใจก็สะท้านรุนแรง เห็นในหุบเขาใต้หน้าผานี้ มีเงาคนพลุกพล่านสับสน เสียงวิพากษ์วิจารณ์เซ็งแซ่จอแจไม่ขาดหู ยามมองไปในคราแรก อย่างน้อยมีผู้คนไม่ต่ำกว่าสองพัน

ที่ติดตามขึ้นสู่ก้อนหินใหญ่โดยกระชั้นชิด คือละตะฮ่อเสียงและพวกผู้เฒ่าพร้อมทั้งอึ้งปวยอี่ ทั้งห้าเมื่อเห็นสภาพนี้ต่างก็ต้องตื่นตกใจจนตะลึงลานไป

เห็นในจำนวนผู้คนสองพันกว่าล้อมเป็นรูปโค้งเกือกม้า ด้านตะวันตกนั้นไม่มีผู้คนอยู่ ที่แท้เป็นผาสูงชันอันมีหุบเหวลึกลำทางเบื้องล่าง บนผานี้หญ้าสดขจีดุจดั่งพรมกำมะหยี่ราบเรียบเป็นยิ่งนัก คล้ายดั่งผ่านฝีมือของผู้คนมาจัดการตบแต่งไว้

เหวใต้หน้าผามีความกว้างประมาณหกสิบวา เมฆหมอกครอบคลุมเลือนรางจนมองมิเห็นก้น ด้านตรงข้ามนั้นคือ ผาสูงชันจนแหงนคอตั้งบ่าของยอดเขาเน้ยฮวยก๊ก บนหน้าผามีต้นสนโบราณนับร้อย ๆ พัน ๆ ปีขึ้นอยู่หนาแน่น

บนผาตระหง่านด้านตะวันตกที่ไม่มีผู้คน ใช้ธงแดงขาวผืนน้อยปักเป็นที่ว่างมีความกว้างประมาณยี่สิบวา คิดว่าคงเป็นสนามการต่อสู้

ขณะนั้น หมู่ผู้คนทางด้านตะวันตกเฉียงใต้กำลังถดถอยกันเป็นจ้าละหวั่นจนเปิดทางแคบขึ้นสายหนึ่ง ผู้คนจำนวนสิบกว่าเดินผ่านมาในทางแคบสายนั้นเข้าสู่กึ่งกลางหุบเขา หมู่ผู้กล้าหาญจากทุกทางภายในหุบเขาระเบิดเสียงโห่ร้องดุจดั่งสายฟ้าลั่นขึ้นมาอีกครา

พร้อมกับเวลาที่เสียงโห่ร้องระเบิดนั้น ในหมู่ผู้คนพลันมีเสียงกรีดร้องอันรันทดหดหู่ของสตรีผู้หนึ่งดังขึ้น

“นักพรตอุบาทว์โอวเฮาะ คืนชีวิตบิดาเรามา !”

เสียงอันกราดเกรี้ยวโหยหวน ดังพร้อมกับเงาร่างแน่งน้อยพุ่งวาบประกายเจิดจ้าบาดตาสายหนึ่งพ่งไปยังบนพื้นราบเหนือหน้าผา

เล่งจ้วงจี่พอเห็นก็ตะลึงลาน ร้องอุทานขึ้นด้วยความตื่นตกใจใหญ่หลวงยิ่ง

บทที่สามสิบเจ็ด ประหารศัตรูคู่แค้น

เล่งจ้วงจี่ได้ยินเสียงตวาดอันเกรี้ยวกราดรันทดก็ใจสั่นสะท้านคลางแคลงว่าเป็นเก็งจีฮุ้นที่กำลังรอกำหนดคลอดอยู่ในกิมเล้ง พอทราบข่าวก็รีบรุดมาเน้ยฮวยก๊ก

แต่เมื่อเพ่งมองจ้องดูอีกครา จึงเห็นในหมู่ผู้คน ผู้ที่ถือกระบี่พุ่งขึ้นไปบนผาสูงนั้นเป็นสตรีที่มีอายุยี่สิบหกยี่สิบเจ็ดปี

สตรีท่าทีเรียบร้อยนี้ร่างแน่งน้อย หน้าตาสวยสะคราญ มือถือกระบี่เหล็กกล้า สวมเสื้อผ้าสีฟ้าเข้ม มีความแคล่วคล่องปราดเปรียว ละลิ่วร่างลงไปบนที่ว่างซึ่งมีธงแดงขาวปักล้อมไว้

เล่งจ้วงจี่ตะลึงลานจนงุนงง เพราะสตรีนางนี้หน้าคุ้นตายิ่ง คล้ายเคยพบเห็นในที่ใดมาก่อน เพียงแต่ขบคิดทบทวนมิออกเท่านั้น

พลันได้ยินป้อจกเต้าหยินร้องอุทานมาด้วยความตื่นตกใจ แล้วรีบกล่าวอย่างคลางแคลงสงสัย

"อา...นั่นมิใช่สะใภ้ของทิจิวเจี้ยง (ไม้เท้านกเหล็ก) กังตั๋วเนี้ยหรือ ?"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็เพิ่งนึกได้ในบัดดล 'ใช่แล้ว สตรีรูปงามนางนี้คือสะใภ้ที่สองของกังตั้วเนี้ย'

เมื่อหวนคิดต่อไปก็รู้สึกกระสับกระส่าย มิทราบว่าบุตรคนสุดท้องของกังตั้วเนี้ยคือบุรุษหนุ่มรูปงามอาภรณ์สีครามอายุประมาณยี่สิบเอ็ดยี่สิบสองที่มีนามกังยุยเอ็ง จะมาเน้ยฮวยก๊กด้วยหรือไม่ ?

หากแม้นกังตั้วเนี้ยกับบุตรสุดท้องกังยุยเอ็ง ก็พากันมาที่เน้ยฮวยก๊กด้วย สักครู่เห็นทีจะต้องเปลืองคารมไปอธิบายต่อการตายบูชารักของบ้วนเล็กเพี้ย หรืออาจบางทีถึงกับต้องลงมือกันก็ได้

เมื่อคิดถึงเรื่องนั้น ความอึดอัดประดังขึ้นจนกลัดกลุ้ม คล้ายดั่งมีศิลาใหญ่ร่วงลงถมทับใส่หัวใจก็ปาน

เนื่องจากเสียงตวาดอันกราดเกรี้ยวของสตรีนางนั้น เสียงโห่ร้องต้อนรับการมาของโอวเฮาะที่สะเทือนเลื่อนลั่นต้องชะงักงันจนเงียบหายไปหมดสิ้น สายตาอันแตกตื่นสงสัยหลายพัน จับจ้องมองมาบนร่างสตรีงามเป็นจุดเดียวกันทันที

พร้อมกันนั้น ที่มุมตะวันตกเฉียงใต้ของหมู่ผู้คนมีอีกสิบกว่าคนก็เดินเข้ามาตามช่องแคบของเหล่าที่เปิดทาง

เล่งจ้วงจี่เพ่งตามองไป ผู้นำหน้ามาคือนักพรตอุบาทว์โอวเฮาะ ที่ทำร้ายอาจารย์จนพิการตลอดชาติ

เสื้อผ้าหน้าตาของนักพรตอุบาทว์ เป็นดั่งคำบอกเล่าของสองผู้เฒ่าพรรคกระยาจกไม่ผิดเพี้ยน ศีรษะสวมหมวกนักพรตเก้ายอด ร่างมีผ้าคลุมสีขาวสะอาดปักรูปนกกระเรียนดำ หลังสะพายกระบี่ยาวมือถือแส้ปัด

นักพรตอุบาทว์มีอายุห้าสิบเศษ หนวดเคราผมเผ้าเป็นสีเทาไปแล้ว ตาสามเหลี่ยม คิ้วเป็นเส้นขวาง ปากแหลมแก้มตอบคล้ายวานร เพียงเห็นก็รู้ว่าเป็นผู้มีเล่ห์อุบายอันกลอกกลิ้งชั่วร้าย

ผู้ติดตามหลังนักพรตอุบาทว์โดยกระชั้นชิด เป็นนักพรตกลางคนสวมเสื้อสีดำสนิทจำนวนสี่คน เมี่ยวกวงที่หนีเอาชีวิตรอดมาจากค่ายใหญ่

หยกชัว ก็ปรากฏอยู่ในจำนวนสี่คนนี้ด้วย

ต่อไปเป็นนักพรตเสื้อดำวัยฉกรรจ์จำนวนเจ็ดแปดคน ผู้นำหน้าทั้งสองเอวคอดไหล่กว้างถือเกาทัณฑ์คันเหล็ก เอวมีถุงลูกเกาทัณฑ์หนังกวางผูกห้อยอยู่

โอวเฮาะในยามนั้นเลิกคิ้วแย้มยิ้ม ตาเป็นประกาย แสร้งทำทีท่าเป็นเหลียวไปทั้งซ้ายขวา ผงกศีรษะถี่ ๆ ตลอดเวลา ด้วยท่าทีสนิทสนมยินดีกับหญิงงามที่ถือกระบี่กระโดดลงมาชี้หน้าประณามมันนั้น มิได้ไปเหลือบแลดูเลย คล้ายดั่งไม่พบเห็นก็ปาน

แต่ทว่าผู้มีสายตาแหลมคม ต่างดูออกได้กระจ่างว่าใบหน้าที่มีรอยยิ้มของนักพรตอุบาทว์ ยังแฝงไว้ด้วยความขุ่นเคืองชิงชังอยู่เป็นอันมาก

เพราะเสียงโห่ร้องต้อนรับที่สนั่นหวั่นไหว นางพลันมาปรากฏกายขึ้นตวาดด่าอย่างเกรี้ยวกราด จนเสียงโห่ร้องต้องชะงักหายไปในบัดดล ทำให้ความโอ่อ่าคึกคักกับการมาปรากฏตัวของมันต้องด้อยไปอักโข ไยไม่เป็นที่ขุ่นเคืองใจเล่า

เล่งจ้วงจี่พอเห็นโอวเฮาะโทสะก็ดาลเดือดขึ้นทันที ความอำมหิตได้ประดังขึ้นจนจับจิตใจ เรื่องอัดอั้นกังวลที่เกิดขึ้นเพราะตัวกังยุยเอ็ง พลอยปลาสนาการจนไม่หลงเหลือทันที

สองตาเป็นประกายแวววาว ขณะจะตวาดแล้วโถมกายลงจากหน้าผานั้น พลันได้ยินเสียงสตรีรูปงามในกลางลานเลิกคิ้วตวาดเสียงกราดเกรี้ยวขึ้น

"นักพรตอุบาทว์ มอบชีวิตมา !"

เสียงตวาดดังพร้อมกับร่างพุ่งเข้าหา กระบี่ในมือใช้ท่าแป๊ะจั๊วโท่วสิ่ง (งูขาวแลบลิ้น) กลายเป็นประกายเจิดจ้าแพรวพราย พุ่งเข้าใส่ตัวนักพรตโอวเฮาะที่เดินเข้าสู่กลางวงธงล้อม

นักพรตโอวเฮาะแสร้งทำเป็นทีท่าดั่งบุคลิกของผู้ยิ่งใหญ่ แหงนหน้าหัวร่อฮาฮาแล้วเบี่ยงกายวูบไปเล็กน้อย มิเห็นมันทำท่าทีอย่างไรก็พลิ้วหลบออกได้อย่างง่ายดาย

พร้อมกันนั้น ใช้กระแสเสียงอันนุ่มนวลปรานี กล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใสว่า

"ประสกหญิง โปรดหยุดมือ อาตมาหากมีความผิดพลาดในที่ใด ขอท่านประกาศบอกแก่ผู้กล้าหาญทั่วแผ่นดินให้เป็นที่ชัดเจน อาตมาหากแม้นฆ่าฟันบิดาของท่านโดยไม่มีความผิด อาตมายินดีจะให้ประสกหญิงปฏิบัติการตามอำเภอใจ มิต้องมาเปล่าเป็นแน่แท้"

วาจาของนักพรตอุบาทว์เพิ่งขาดคำ หมู่ผู้กล้าหาญทั่วทั้งหุบเขาต่างระเบิดเสียงโห่ร้องดังสนั่นปานสายฟ้า แต่ผู้ที่มีจิตใจละเอียดอ่อนรอบคอบกลับฟังออกว่าวาจาของนักพรตอุบาทว์นี้คลุมเครือไม่ชัดเจน

สตรีงามคล้ายดั่งมีความคับแค้นที่ยากจะบอกออกจากปาก นางตวาดเสียงเกรี้ยวกราดแล้วโถมเข้าหาอีกครา กระบี่คู่มือสะบัดขึ้นในท่าฮ้วยเซ่า-โง้วงัก (กวาดขวางห้าบรรพต) จนกลายเป็นรุ้งเงินสายยาวม้วนเข้าใส่ทรวงอกและหว่างเอวของนักพรตอุบาทว์อย่างเกรี้ยวกราด พร้อมกันนั้นยังตวาดสำทับไป

"นักพรตอุบาทว์ไร้ยางอาย เสแสร้งแกล้งทำเป็นเมตตามีธัมมะ ผู้ใดจะมาพร่ำกล่าวไร้สาระกับเจ้า"

นักพรตอุบาทว์ยังคงหัวร่อฮาฮา แล้วกล่าวว่า

"ดูท่าประสกหญิงมีเจตนามาก่อกวนการชุมชุมในค่ำนี้อย่างจงใจแล้ว"

ขณะว่ากล่าวก็พลิ้วกายวูบไปอีกครั้ง

เล่งจ้วงจี่มีความกังวลใจ กลัวสะใภ้ของกังตั้วเนี้ยมิใช่คู่มือต่อต้านกับโอวเฮาะได้ จึงนั่งกระสับกระส่ายหน้าตาบูดบึ้ง พลันได้ยินละตะฮ่อเสียงที่ข้างกายกล่าวดัง ๆ ว่า

"เด็กน้อย เจ้าคิดจะทำอะไร ?"

เล่งจ้วงจี่กล่าวอย่างรุ่มร้อนกังวล

"ผู้เยาว์กลัวลูกสะใภ้ของผู้อาวุโสกังตั้วเนี้ยจะพลาดพลั้ง วันหน้าเมื่อพบกับกังตั้วเนี้ยแล้วจะไม่มีคำแก้ตัว"

ป้อจกเต้าหยินรีบอธิบายขึ้นว่า

"ในสถานการณ์เช่นนี้ นักพรตอุบาทว์ถูกศักดิ์ศรีของมันค้ำคอ ย่อมไม่กล้าลงมือทำร้ายนางอย่างเด็ดขาด เจ้ามิต้องไปกังวลใจแทนนาง ขณะนี้เรื่องเร่งร้อนสำคัญสุดคือ รีบพยายามขบคิดค้นคว้าดูว่า นักพรตอุบาทว์เหตุไฉนจึงใช้ผาที่ยื่นออกไปในหุบเหวเป็นลานการต่อสู้ นี่จึงเป็นปัญหาสำคัญที่พึงจะได้รู้..."

วาจามิทันจบคำ ในลานตึกพลันมีเสียงตวาดดังสนั่นหวั่นไหว นักพรตกลางคนที่ยืนอยู่ข้างกายเมี่ยวกวง พลิกมือกระชากกระบี่พุ่งวาบออกมาพร้อมกับตวาดอย่างขุ่นเคือง

"ขณะนี้ยามสามบรรลุถึงแล้ว เมื่อประสกหญิงมาก่อกวนอย่างไร้เหตุผล คิดว่าคงถือดีที่มีฝีมือสูงส่ง อาตมาเห็นทีจะต้องขอน้อมรับทราบฝีมือแทนอาจารย์สักครั้ง"

ขณะว่ากล่าวก็สะบัดข้อมือเสือกแทงกระบี่ โดยมิต้องขอถามความเห็นของโอวเฮาะว่าจะยอมหรือไม่ ร่างโถมใส่สตรีงามนั้นอย่างดุร้าย

เมื่อเป็นเช่นนี้ หมู่นักสู้ผู้กล้าจำนวนมาก ต่างพากันส่งเสียงอันขุ่นเคืองขึ้นจนเซ็งแซ่ไป

นักพรตโอวเฮาะแสร้งทำทีท่าเป็นมิได้ยิน กลับพร่ำสั่งไปดั่งเป็นผู้มีมุทิตาการุณย์

"เมี่ยวเม้ง อย่าได้ทำอันตรายต่อประสกหญิง"

สตรีงามแค่นหัวร่อ กล่าวอย่างเหยียดหยามดูแคลนขึ้นว่า

"ศิษย์สุนัขจองเจ้าหรือจะมีศักดิ์ศรีทำร้ายต่อเรา ?"

ขณะกล่าวกระบี่ยาวเมี่ยวเม้งก็ได้แทงเข้ามาถึงร่างอ้อนแอ้นของนาง พลันหันขวับ สะบัดฟาดออกตีโต้ไปสองกระบวนท่าซ้อน ๆ ประกายคมกล้าทะลักเป็นเส้นสาย พลังกระบี่พุ่งกระจายจนหนาวเหน็บ เมี่ยวเม้งถูกรุกไล่จนมือไม้ปั่นป่วนเป็นพัลวันทันที

หมู่ผู้กล้าหาญรอบหุบเขาต่างจับจ้องจนตะลึงลาน มีบ้างส่งเสียงอุทาน

ขึ้นคล้ายดั่งคาดคิดไม่ถึง ว่าศิษย์ที่อบรมสั่งสอนมาจากโอวเฮาะเซียนเจี้ยงประมุขพรรคคงท้งฝ่ายในปัจจุบัน จะมีฝีมือต่ำต้อยปานนี้

พลันได้ยินเสียงตวาดกราดเกรี้ยว .ประกายเจิดจ้าแผ่กระจายกว้างขวางออกไปในพริบตา ท่ามกลางแสงสดใสเป็นร้อย ๆ พัน ๆ สาย เสียงติงตังของโลหะกระทบกันดังถี่ยิบ

เสียงร้องอันแตกตื่นตกใจดังโหยหวน ประกายสายฟ้าพุ่งวาบขึ้นในกลางอากาศ ที่แท้กระบี่ค่มือของเมี่ยวเม้งถกฟาดจนปลิวกระเด็นออกจากมือ

เล่งจ้วงจี่ดูจนคิ้วเลิกสูงชัน เพราะคาดหมายไม่ถึงจริง ๆ ว่าสตรีงามยังจะมีเพลงกระบี่ที่ลึกล้ำปานนี้

ละตะฮ่อเสียงร้องเฮอะเฮอะ กล่าวถามอย่างภาคภูมิใจ

"เด็กน้อย เป็นอย่างไร ? นี่จึงจะเรียก เมื่อมาไม่กลัว เมื่อกลัวไม่มา"

ขณะกล่าวก็เพ่งมองจ้องไป เห็นเมี่ยวกวงตวาดก้องแล้วโถมกายเข้ามายังสะใก้ของกังตั้วเนี้ยที่ถือกระบี่ สะอึกไปหมายจู่โจมต่อเมี่ยวเม้งที่แตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ กลิ้งเกลือกร่างกับพื้นหมายจะดิ้นให้หลุดพ้นการจู่โจมจนไปไกลห้าหกสิบเชียะ หน้าขาวซีดดั่งกระดาษ ฝุ่นละอองติดเต็มทั่วกายทุลักทุลียิ่งนัก

นักพรตอุบาทว์โอวเฮาะมาตรแม้นจิตใจชั่วร้ายเลือดเย็น หน้าหนาไร้ยางอาย แต่อยู่ต่อหน้าผู้ที่มีฝีมือเต็มหุบเขา ก็ยังหน้าผะผ่าวแดงฉาน ปรากฏแววขุ่นเคืองขึ้นจนเห็นชัด ตาสามเหลี่ยมเป็นประกายอำมหิตถลึงจ้องมองเมี่ยวเม้งอย่างเอาเป็นเอาตาย

เมี่ยวเม้งหน้าแตกตื่นจนลนลาน ละอายแทบต้องแทรกแผ่นดินหนีหลบไปซ่อนกายอย่ด้านหลังพวกนักพรตมือเกาทัณฑ์ทั้งเจ็ดแปดคนนั้น

มองดูในลานการต่อสู้อีกครา สตรีรูปงามกับเมี่ยวกวงได้ประหัตประหารกันอย่างโหดร้ายจนชุลมุนไปแล้ว

ประกายเจิดจ้าของกระบี่สองสาย ฉวัดเฉวียนวนเวียนอยู่วูบวาบ จนแทบมองมิเห็นเงาร่างของทั้งสองแล้ว ยามนั้นหมู่ผู้ที่ออเต็มหุบเขาส่งเสียง

วิพากษ์วิจารณ์กันจนเซ็งแซ่ ซุบซิบสันนิษฐานดูว่าฝ่ายใดจะมีชัยในการต่อสู้คราวนี้

ท่ามกลางแสงเจิดจ้าอันโชติช่วง พลันมีเสียงตวาดดังสนั่นหวั่นไหว แล้วเสียงโลหะกระทบกันดังติดตามมา ประกายไฟกระจายมากมายหลายจุด เมี่ยวกวงใช้พลังภายในอันเข้มแข็งจนสุดตัว ปัดกระบี่ของสตรีงามที่แทงเข้าใส่หน้าผากมันเบนเบี่ยง

โดยเวลาแทบพร้อมกัน ประกายสดใสพุ่งวาบสะอึกเท้าก้าวเข้าไปใกล้กระบี่ชี้เข้าใส่ใบหน้าสตรีรูปงาม

เล่งจ้วงจี่กับพวกละตะฮ่อเสียงใจหายวาบหวิวด้วยความตื่นตระหนก ผู้มีฝีมือทั่วหุบเขาต่างพากันร้องอุทานจนอื้ออึง

ในพริบตาที่คับขันปานชีวิตแขวนบนเส้นด้าย สตรีงามกลับเห็นความตายดุจดั่งกลับสู่มาตุภูมิ แม้คับขันก็ไม่ลนลาน รอจนปลายกระบี่เสือกใกล้สัมผัสหน้า ร่างพลันนั่งวูบลงไปดุจสายฟ้า

ประกายกระบี่พุ่งวาบผ่านพ้น ตัดผมดำขลับกระจายออกไปหลายเส้น มุ่นมวยที่แน่นหนาสลวยของสตรีงาม ถูกตัดขาดจากกันทันที

ในพริบตาที่ผมปลิวกระจาย กระบี่ของเมี่ยวกวงมิทันจะกระชากกลับ สตรีงามพลันเลิกคิ้วจนตาลุกวาว ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดออกไป

“ศิษย์สุนัขมอบชีวิต... !”

เสียงหลุดจากปากกระบี่สะบัดแขนฟันฉับกลับมา จนกลายเป็นประกายโค้งครึ่งวงกลม ผสานเสียงหวีดหวิวอันเสียดประสาทสะท้านใจ กระบี่ยาวคล้ายกลายเป็นสายฟ้า ม้วนเข้าใส่หว่างเอวเมี่ยวกวงในพริบตา

ประกายกระบี่พอกระจายวูบ เสียงแผดร้องอันโหยหวนชวนสยดสยองได้ระเบิดตามติดมา เมี่ยวกวงสะบัดมือทิ้งกระบี่ ร่างถูกฟันขาดระหว่างเอวจนกลายเป็นสองท่อนทันที

ละตะฮ่อเสียงพอเห็นก็กำมือทั้งสองจนแนบแน่น กระทืบเท้าโห่ร้องชมเชยด้วยใจจริงไปทันที

เล่งจ้วงจี่กับป้อจกเต้าหยิน อึ้งปวยอี่และเจี้ยงเล่ากระยาจกทั้งสองต่างต้องเลื่อมใสนับถือจนจับใจ ความมั่นคงเยือกเย็นของสตรีงามผู้นี้ นับว่ามิได้ด้อยกว่าบุรุษเพศเลย

หมู่ผู้มีฝีมือสองพันในหุบเขา หะแรกก็เงียบงันกันไปชั่วขณะ แล้วจึงมีเสียงโห่ร้องระเบิดตามมาดุจฟ้าถล่มทลาย กระจายกึกก้องจนไกลไปถึงสิบลี้เนิ่นนานอยู่เป็นเวลาร่วมพักใหญ่

โอวเฮาะหน้าเขียวคล้ำตัวสั่นระริก ตาสามเหลี่ยมเป็นประกายอำมหิตโชติช่วง

มีเสียงตวาดอันขุ่นเคืองดังขึ้นสองครั้ง เมี่ยวเจี่ยกับเมี่ยวไต๋พลิกข้อมือกระชากกระบี่พร้อมกับโถมกายออกไป เสือกแทงเข้าใส่สตรีรูปงามทันที

เสียงโห่ร้องอันสะเทือนเลื่อนลั่นหุบเขาเพิ่งจะขาดหาย ก็มีเสียงขู่คำรามด้วยความขุ่นเคืองจนพลุ่งพล่านของหมู่ผู้กล้าหาญขึ้นอีกครั้ง

เล่งจ้วงจี่พอเห็นโทสะพลันดาลเดือดเป็นการใหญ่ ความอำมหิตพลุ่งขึ้นจนหน้าบิดเบี้ยว ตวาดเสียงสนั่นหวั่นไหวลงไป

“มุสิกแส่หาที่ตาย !”

เสียงหลุดจากปากร่างพุ่งขึ้นไปในอากาศ กระบวนท่าไต้พ้งชีก้อ (ปักษาถลาค่าคบ) พุ่งวาบลงไปในหุบเขาดุจกับสายฟ้า

พวกละตะฮ่อเสียงและอึ้งปวยอี่พากันกระโดดติดตามหลังลงไปทันที !

เสียงตวาดอันกัมปนาทปานสายฟ้าของเล่งจ้วงจี่ดังขึ้นด้วยความขุ่นเคืองดาลเดือด จึงคล้ายเป็นฟ้าฟาดลงมาข้างกาย เสียงขู่คำรามอันขุ่นเคืองของผู้คนทั้งหุบเขา ถูกสยบจนเงียบสงัดไปในบัดดล สายตาสองพันกว่าคู่ที่แตกตื่นสงสัยต่างจับจ้องมองมาบนหน้าผาเป็นจุดเดียวกันในทันใด

ยามเมื่อพวกทั้งหลายเห็นบนหน้าผาสูงมีเงาขาวที่พุ่งลงมาด้วยความรวดเร็วยิ่งกว่าดาวตก ก็นึกขึ้นได้ในบัดดล มีไม่น้อยที่พากันร้องโพล่งอย่างเร่งร้อน

“อา...เล่งจ้วงจี่ ! !”

เล่งจ้วงจี่โถมกายมาถึงทางด้านหลังหมู่ผู้คนที่เชิงผา ปลายเท้าสะกิดพื้นอีกครา ร่างก็ทะลึ่งโลดขึ้นมาอีกครั้ง ข้ามศีรษะผู้คนจำนวนหลายร้อยไปในลานต่อสู้ดุจพญาปักษาใหญ่

เล่งจ้วงจี่โถมกายไปคราหนึ่งไกลหลายสิบวา แต่ที่เบื้องล่างยังเป็นผู้คนอยู่อีกไม่น้อย เล่งจ้วงจี่ไม่ยินยอมจะแตะเท้าลงบนศีรษะผู้คน จำต้องตวาดก้องแล้วสะบัดแขนเสื้อทั้งสองไปมา ตีลังกาอยู่กลางอากาศด้วยท่าฮุ้นลี้ฮวงชิง (พลิกกายในหมู่เมฆ) ร่างจึงกลิ้งเป็นทอด ๆ ในท้องฟ้า พลิกละลิ่วลงไปบนหน้าผาที่มีการต่อสู้อันดุเดือดดำเนินอยู่

หมู่ผู้กล้าหาญทั่วหุบเขา เมื่อได้เห็นวิชาตัวเบาอันสุดยอดของพิภพจบแดน ต่างแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ บังเกิดความนับถือเลื่อมใสจนจับใจ ตะเบ็งเสียงโห่ร้องอันกึกก้องไปทั่วทั้งขุนเขาอีกครา

ในขณะที่เสียงโห่ร้องยังดังสนั่นหวั่นไหวจนสะท้านแผ่นดิน พวกละตะฮ่อเสียง ป้อจกเต้าหยินเหล่านั้นก็โถมกายตามติดเข้ามาถึง

สองตัวประหลาดถือดีว่ามีศักดิ์ศรีสูงส่ง ไหนเลยจะสนใจว่าผู้คนยินยอมหรือไม่ ต่างลอยตัวผ่านศีรษะของหมู่ผู้กล้าหาญ เมื่อหมดพลังลมปราณก็ใช้ปลายเท้าแตะไปบนขม่อมของผู้คน วิ่งโลดแล่นละลิ่วไปที่เบื้องหน้าโดยมิหยุดยั้ง

เจี้ยงเล่าทั้งสองของพรรคกระยาจกและอึ้งปวยอี่ย่อมมิอาจจะกระทำดั่งนี้ได้ จำต้องชะงักกายไว้ ขอร้องให้ผู้กล้าหาญเปิดทางขึ้นมา ฝืนความกระวนกระวายเบียดเสียดตรงไปที่เบื้องหน้า

นักพรตอุบาทว์โอวเฮาะในยามนี้ เมื่อได้เห็นวิชาตัวเบาอันน่าสะท้านขวัญของเล่งจ้วงจี่ ก็บังเกิดความแตกตื่นตกใจใหญ่หลวงยิ่ง แต่บนริมฝีปากกลับปรากฏรอยแสยะยิ้มอันเย็นชาชั่วร้ายขึ้นมา

เมื่อแลเห็นละตะฮ่อเสียงกับป้อจกเต้าหยิน ที่วิ่งตามศีรษะผู้คนทั้งหลายเข้ามา ก็เกิดความหวาดหวั่นจนลนลาน แต่เมื่อคิดถึงแผนการอันรอบคอบแนบเนียน อย่างไม่มีทางพลาดพลั้ง ก็ถือดีจนมิเกรงกลัว ต้อง

หัวร่ออย่างภาคภูมิใจขึ้นอีกครา

เล่งจ้วงจี่ตีลังกากลางอากาศ จนพลิ้วปราดลงสู่พื้น เพ่งตามองไป เห็นเมี่ยวเจี่ย เมี่ยวไต๋กำลังควงกระบี่เข้ารุกไล่จุดสำคัญทั่วร่างของสตรีรูปงามอย่างโหดร้าย สตรีรูปงามยามนี้ตกเป็นฝ่ายรับอันร่อแร่น่าหวาดเสียว ดังนั้นตวาดเสียงสะเทือนเลื่อนลั่นไปอีกครา

"พวกมุสิกแส่หาที่ตาย ถือพวกมากเข้าเอาชัยไร้ยางอาย !"

เสียงตวาดดังพร้อมกับร่างสะอึกเข้าสองก้าว แขนขวาควงแล้วสะบัดฟาดโครมไป...

พลังอันหนักหน่วงมหาศาลปานมรสุมคลุ้มคลั่งโถมทะลักฝ่าอากาศพร้อมกับเสียงหวีดหวิวเสียดประสาทกระแทกเข้าหว่างกลางของเมี่ยวเจี่ยเมี่ยวไต๋ และสตรีรูปงาม ฝุ่นละอองปลิวกระจายเป็นทางยาวราวพายุร้าย

โอวเฮาะแตกตื่นตกใจยิ่ง รีบตวาดอย่างสุดเสียง

"รีบถอยออกมา !"

เสียงตวาดดัง พร้อมกับสะอึกกายเข้าหลายก้าว ฝ่ามือขวาเกร็งพลังขึ้นจนสุดตัว แล้วกระแทกออกไปไม่ยอมรั้ง

เสียงระเบิดดังสนั่นปานขุนเขาจะถล่มทลาย พลังอันรุนแรงกระจัด-กระจายดังกึกก้อง ฝุ่นละอองและเศษหญ้าปลิวคละคลุ้งเต็มท้องฟ้า จนแสงจันทร์อันเลือนรางพลันมืดครึ้มไปในบัดดล

เสียงตึง ตึง ตึงที่ดัง ปรากฏร่างนักพรตอุบาทว์เซถลาถึงสามก้าวใหญ่จึงตั้งหลักได้ สายตาจับจ้องมองมาทางเล่งจ้วงจี่ด้วยความแตกตื่นจนตะลึงลาน

หมู่ผู้มีฝีมือทั่วทั้งหุบเขาใหญ่ พากันระเบิดเสียงโห่ร้องดังสนั่นหวั่นไหวจนฟ้าแทบถล่มทลายขึ้นอีกครา

ยามนั้น ละตะฮ่อเสียงกับป้อจกเต้าหยินก็ได้รุดมา เมี่ยวเจี่ย เมี่ยวไต๋ภายในลานฉวยโอกาสที่ฝุ่นละอองยังกระจายครึ้ม ถีบกายถอยปราดออกไปยี่สิบกว่าเชียะอย่างลนลาน

สตรีรูปงามใช้ปลายกระบี่หยั่งพื้น กำลังภายในร่อยหรอจนระโหย

ดวงตามีหยาดน้ำเอ่อคลอ หอบหายใจอยู่ไม่หยุดยั้ง

ป้อจกเต้าหยินพอเห็นรีบสั่งเสียงหนัก ๆ ขึ้นว่า

"ความอาฆาตของบิดาเจ้า ให้เล่งจ้วงจี่เป็นผู้ชำระล้างแทน รีบถอยออกไปเสียโดยด่วนเถิด"

สตรีรูปงามรับคำอย่างรันทดหดหู่ แล้วรีบถอยออกไปจากกลางลานทันที

ขณะนี้เล่งจ้วงจี่คิ้วเลิกชี้ชันตาแวววาว ใบหน้าอันงามสง่าปรากฏความอำมหิตจนเปี่ยมล้น เขม้นมองจ้องหน้านักพรตอุบาทว์ สาวเท้าเข้าหาอย่างแช่มช้าเอาเป็นเอาตาย

นักพรตอุบาทว์โอวเฮาะความจริงมีวาจากลบเกลื่อนที่จะมาว่ากล่าว แต่เมื่อเห็นเหตุการณ์อุบัติอย่างไม่คาดหมายถึงปานนี้ มิอาจไม่รีบใช้เล่ห์อุบายของมันมารักษาชีวิตไว้ มิเช่นนั้นเล่งจ้วงจี่พอฟาดมาด้วยโทสะ ความมานะพยายามของมันทั้งมวลก็จะพังทลายกลายเป็นอากาศธาตุหมดสิ้น

ดังนั้นฝืนใจปลุกปลอบจนเกิดความเข้มแข็ง แหงนหน้าหัวร่อฮาฮาดังสนั่นหวั่นไหว แล้วกล่าวเสียงกึกก้องกังวานขึ้นว่า

"เล่งจ้วงจี่ ท่านอย่าได้ถือดีพลังวิชาอันอำมหิตของสี่จอมอสูรร้ายไปข่มขู่ผู้คนในทั่วทุกทาง ควรทราบไว้ อาตมามิได้เห็นท่านมีคุณค่าในสายตา..."

เล่งจ้วงจี่ย่างสามขุมเข้าไปไม่หยุดยั้ง มิรอให้นักพรตอุบาทว์กล่าวจบคำก็แค่นหัวร่อแล้วสอดขึ้น

"ข้าพเจ้าในค่ำนี้ มาล้างแค้นที่ทำร้ายอาจารย์จนทุพพลภาพ มิใช่มาประลองฝีมือกับท่าน จะได้ต้องการให้ท่านมายกย่องเลื่อมใสในหลักวิชาฝีมืออันใด"

นักพรตอุบาทว์พอฟังก็เปล่งเสียงหัวร่อดังก้องขึ้นอีกครั้ง กล่าวว่า

"อาตมาในค่ำนี้ เชื้อเชิญให้ท่านมา หาใช่จะประลองฝีมือพิสูจน์ความสูงล้ำกับท่านไม่ แต่ต้องการจะฉีกกระชากความลับที่เอี๊ยบเทียนเล้งเมื่อครั้งก่อนไปได้คัมภีร์ฝีมือของสี่จอมอสูรร้าย ต่อหน้าผู้กล้าหาญทั่วทั้งแผ่นดิน"

ขณะว่ากล่าว คล้ายดั่งพบเห็นว่าเล่งจ้วงจี่บุกเข้ามาจนใกล้ ดังนั้นรีบ

ยกมือชี้ไปที่ปากเหวซึ่งไกลหลายวา ส่งเสียงหนัก ๆ กล่าวสืบต่อไปว่า

"นี่ ! สถานที่ซึ่งเอี๊ยบเทียนเล้งไปได้คัมภีร์ฝีมือในคราก่ระโน้น อยู่ตรงนี้นี่เอง"

เสียงหลุดจากปากสะบัดแขนเสื้อขึ้นเบา ๆ ฉวยโอกาสนั้นพลิ้วกายปราดไป สองเท้ายืนหยัดอยู่ที่ปากเหว ยื่นมือชี้ไปที่ทางเหวเบื้องล่างเน้นหนักขึ้นสืบต่อ

"เมื่อกระโน้น เอี๊ยบเทียนเล้งลงไปจากสถานที่ตรงนี้"

กล่าวแล้วตาสามเหลี่ยมจับจ้องมองเล่งจ้วงจี่จนแวววาว คล้ายดั่งต้องการให้เล้งจ้วงจี่ตรงเข้าไปหา

เล่งจ้วงจี่เมื่อคิดถึงอาจารย์ผู้มีพระคุณเคยมาในที่นี้ ก็เกิดความคิดถึงดั่งทารกคำนึงถึงญาติผู้ใหญ่ มีเจตนาจะตามเข้าไป แต่ก็กลัวหลงกลชั่วร้ายของนักพรตอุบาทว์ จึงชะงักกายไว้ด้วยความลังเล

ขณะนั้น ทั่วทั้งหุบเขาแม้มีผู้คนอยู่ถึงสองพันกว่า แต่กลับสงบเงียบงันจนไม่มีซุ่มเสียงใด ๆ แม้เข็มร่วงหล่นก็คงจะได้ยิน สายตาอันแตกตื่นสงสัยหลายพันคู่จับจ้องมองไปยังนักพรตอุบาทว์โอวเฮาะที่ยืนอยู่ปากเหว พร้อมกับเล่งจ้วงจี่ที่ยืนอย่างลังเลอยู่

เล่งจ้วงจี่เห็นนักพรตอุบาทว์ชี้มือลงไปที่เหวเบื้องล่าง สายตากลับจับจ้องมองนิ่งอยู่ที่ตน ต่อหน้าหมู่ผู้กล้าหาญจำนวนมากมายปานนี้ หากมิเข้าไป ไยมิถูกผู้คนเย้ยหยันว่าหวาดกลัวความตายเล่า

พอคิดได้เช่นนั้น พลันผงกศีรษะเบา ๆ สาวเท้าไปที่หน้าผาทันที

เล่งจ้วงจี่พอเคลื่อนเท้า ทั่วทั้งขุนเขาก็มีความเคลื่อนไหวอันรุ่มร้อนกระวนกระวายตามมาในบัดดล

พลันได้ยินละตะฮ่อเสียงร้องดัง ๆ ขึ้น

"เด็กบัดซบหยุดไว้ ในเมื่อจะล้างแค้นแทนอาจารย์ ไยต้องไปฟังคำพร่ำพิไรของมัน ให้มันสักฝ่ามือเสียในที่นี้ ฟาดร่วงกระเด็นลงจากหน้าผาจนแหลกละเอียดไปก็แล้วกัน"

โอวเฮาะพอฟังพลันแหงนหน้าหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว แสร้งทำทีท่าเป็นเจ็บแค้นรันทด กล่าวว่า

"ชั่วชีวิตอาตมา คบหาวีรบุรุษทั่วทุกทิศ เชื่อมั่นว่าไม่มีเรื่องใดผิดพ้องหมองใจต่อสหายในวงพวกนักเลง ข้อผิดใจของอาตมากับเอี๊ยบเทียนเล้งนั้นมีผู้คนมากหลายที่มิได้รู้กระจ่างแก่ใจ ค่ำคืนนี้อาตมาจะเปิดเผยความลับให้แก่ผู้กล้าหาญทั่วแผ่นดินว่าเอี๊ยบเทียนเลี้ยงในคราวกระนั้น มีปากปราศรัยแต่จิตใจชั่วร้ายเพียงไร หลอกลวงอำพรางอาตมา ง้วนเล้งไถ่และจิ้นอูชั้งด้วยเล่ห์อุบายเยี่ยงไร"

วาจากล่าวถึงเท่านี้ก็ชะงักไว้ พลันเขม้นมองจ้องหน้าเล่งจ้วงจี่กระชากเสียงขุ่นเคืองขึ้น

"เล่งจ้วงจี่ คัมภีร์ฝีมือของสี่อสูรร้ายเล่มนั้นยังอยู่ในตัวท่านหรือไม่ ?"

คำถามนี้สร้างความสนใจจนผู้คนทั่วทั้งหุบเขาต้องเกิดความปั่นป่วนขึ้นในบัดดล

เล่งจ้วงจี่เคยประกาศแก่บู๊ลิ้ม ว่าในร่างมีคัมภีร์ลับเล่มนั้นอยู่ แต่เป็นจุดประสงค์ที่คิดใคร่จะหลอกล่อให้เหล่าผู้ชั่วร้ายที่คร่าตัวเอี๊ยบเชียวเกียงกับเตียซือบ้อมาเกิดความสนใจตนต่างหาก

ยามนี้พอฟังจึงผงกศีรษะรับโดยไม่ลังเล พร้อมกับส่งเสียงเย็นชากล่าวว่า

"ใช่แล้ว อยู่ในอกเสื้อข้าพเจ้าเอง"

วาจาพอหลุดจากปาก นักพรตอุบาทว์พลันพลุ่งพล่านจนหน้าสั่นระริก ส่วนผู้คนทั่วหุบเขาพากันร้องอุทานด้วยความตื่นเต้นสงสัย

ป้อจกเต้าหยินกับละตะฮ่อเสียงต่างงงงันในทันที ทั้งสองเคยถามเล่ง-จ้วงจี่ แต่เล่งจ้วงจี่เคยบอกว่าคัมภีร์มิได้อยู่ในตัว แล้วไฉนขณะนี้จึงมาบอกว่าอยู่ในอกเสื้อ ?

พลันได้ยินนักพรตอุบาทว์กล่าวเสียงสะท้านด้วยความพลุ่งพล่าน

"ในตอนนั้น คัมภีร์เล่มนี้ อาตมา เอี๊ยบเทียนเล้งซือแป๋ท่าน พร้อมทั้งง่วนเล้งไถ่กับจิ้นอูชั้งเฮียรวมสี่คนช่วยกันหาได้จากใต้หุบเหวเบื้องล่าง ตอน

นั้นได้ตกลงกันเรียบร้อย แต่ละคนจะฝึกฝนค้นคว้าสามเดือน จากนั้นจึงได้มอบให้อีกผู้หนึ่งรับต่อไป"

วาจาชะงักชั่วขณะ สะกดความพลุ่งพล่านดาลเดือดในอก แล้วระบายลมหายใจยาว ๆ กล่าวสืบต่อไปว่า

"ในตอนนั้น จับฉลากตกลงผู้ใดจะได้ก่อนหลัง ซือแป๋ท่านจับฉลากได้อันดับหนึ่ง แต่ซือแป๋ท่านพอได้คัมภีร์ฝีมือไป ก็รีบหลบตัวไปซ่อนร่องรอยจนหายสาบสูญ มิยอมพบหน้า..."

เล่งจ้วงจี่แม้รู้ดีว่านักพรตอุบาทว์กล่าวเหลวไหล แต่ไม่มีโอกาสจะโต้เถียงย้อนให้ ยามนี้พอมันประณามถึงอาจารย์ผู้มีพระคุณ โทสะพลันเดือดดาลใหญ่หลวงนัก รีบเลิกคิ้วตวาดเสียงกึกก้องไป

"นักพรตอุบาทว์ชาติชั่ว ท่านกล้าบังอาจเอ่ยวาจาเหลวไหลประณามอาจารย์ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะต้องให้ท่านแม้ตายก็ไม่มีซากศพอันสมบูรณ์"

นักพรตอุบาทว์หัวร่อฮาฮา แล้วส่งเสียงหนักแน่นขึ้นว่า

"หากท่านมิเชื่อ จงเปิดหน้าสุดท้ายของคัมภีร์ขึ้นมาดูก็รู้ได้เอง ในนั้นมีลายมือชื่อของอาตมา และจิ้นอูชั้งกับง่วนเล้งไถ่ร่วมกันจารึกไว้"

เล่งจ้วงจี่พอฟังพลันขุ่นเคืองจนตัวสั่นสะท้าน สำนึกเสียใจยิ่งที่เมื่อครู่ตอนเพิ่งพบหน้า มิได้สะบัดมือฟาดนักพรตชั่วชาติให้ตายคาที่ไปเสีย บัดนี้แม้รู้ดีว่านักพรตอุบาทว์พร่ำกล่าวเหลวไหล แต่ได้ตกเข้าไปในหลุมพรางอันชั่วร้ายของมันแล้ว นับว่ายิ่งนานจะยิ่งดูดจมลึกไปทุกครา

ขณะนี้หากไม่ล้วงคัมภีร์ออกมา เท่ากับยอมรับว่าวาจาของนักพรตอุบาทว์ล้วนเป็นความจริง พร้อมกันนั้นก็มิอาจที่จะยืนยันว่าคัมภีร์ได้อยู่ในตัวตนจริง ๆ เนื่องจากไม่มีปัญญาที่จะหลอกล่อให้หมู่ชั่วรายที่คร่าตัวเอี๊ยบ-เซียวเกียงกับซือบ้อให้ออกมาหาตนได้

ความคิดพุ่งปราด ๆ ดุจสายฟ้า มือขวาจึงล้วงเข้าไปในอกเสื้ออย่างไม่ลังเลรีรอ

ยามนี้ ทั่วทั้งหุบเขาได้สงบงันลงไปอีกครา สงบจนเงียบวังเวงแทบ

ได้ยินเสียงหัวใจเต้นของกันและกัน สายตาอันแตกตื่นกระวนกระวายหลายพันคู่ ต่างจับจ้องมองมาบนร่างเล่งจ้วงจี่เป็นจุดเดียว

นักพรตอุบาทว์โอวเฮาะมีท่าทีพลุ่งพล่านจนกล้ามเนื้อบนใบหน้าสั่นระริก หน้าผากก็มีเหงื่อยะเยียบไหลซึมเป็นเส้นสาย เคลื่อนกายมาทางเล่งจ้วงจี่อย่างแช่มช้าลืมตัว

ละตะฮ่อเสียง ป้อจกเต้าหยินและสองเจี้ยงเล่าพรรคกระยาจกกับอึ้งปวยอี่ที่เพิ่งเบียดเสียดผู้คนเข้ามาถึง ต่างมีท่าทีตื่นเต้นจนตึงเครียด เบิ่งตากลมกว้างจ้องมองดูมือขวาที่ชุกเข้าไปในอกเสื้อของเล่งจ้วงจี่จนไม่กะพริบ

ฉับพลันนั้น...

เงาสีเหลืองปรากฏวูบมา ในมือขวาเล่งจ้วงจี่ถึงกับมีตำราปกเหลืองเล่มบาง ๆ ติดออกมาจริง ๆ และเล่งจ้วงจี่ยามนี้มีท่าทีตระหนกลนลานอย่างมาก พลิกตำราในมือด้วยความว่องไว คล้ายดั่งตั้งอกตั้งใจจะหารหัสลายมือที่โอวเฮาะเต้าหยินบอกมาเมื่อครู่

อันตำราวิชาที่ทรงคุณค่าสูงสุดของบู๊ลิ้ม ซึ่งชนชาวนักเลงใฝ่ฝันใคร่จะได้จนลืมเป็นลืมตาย ปรากฏต่อหน้าสายตาผู้คนหลายพันคู่อยู่อย่างชัดเจนแล้ว !

ตำราฝีมือเล่มนี้ หากแม้นผู้ใดได้ไป ก็จะมีฝีมือเป็นเอกในพิภพจบแดนปราศจากผู้จะเผยอขึ้นเทียมเทียบเปรียบแม้น

มีไม่น้อยที่คิดมิคำนึงถึงชีวิต โถมเข้าไปยื้อแย่งอย่างคลุ้มคลั่ง แต่ทว่าพวกทั้งหลายก็ยังรู้สึกสำนึกตัว จะช่วงชิงตำราจากมือเล่งจ้วงจี่นั้นเฉกเช่นกับหาบันไดปีนขึ้นสรวงสวรรค์...ยากลำบากยิ่ง

พวกละตะฮ่อเสียงทั้งสี่ต่างมีจิตใจเต้นถี่เร็วปานจะกระดอนออกจากปาก จนร่างต้องก้าวไปที่เบื้องหน้าอย่างลืมตัว

แต่ทว่า ยามเมื่อทั้งสี่เพ่งสายตามองไปยังตำราปกเหลือง ซึ่งเล่งจ้วงจี่กำลังพลิกอยู่นั้น สี่เฒ่าก็แทบอดหัวร่อมิได้

เห็นเล่งจ้วงจี่กำลังตรวจดูแผ่นสุดท้ายของคัมภีร์อย่างขะมักเขม้น แต่บนหน้ากระดาษของคัมภีร์เป็นโคลงโบราณที่เขียนด้วยอักษรสีแดง โคลง

นั้นเป็นโคลงคติเตือนใจให้มานะพยายามเท่านั้นเอง

สี่เฒ่าพอเพ่งผ่านโคลงในหน้ากระดาษจบ พลันเห็นเล่งจ้วงจี่เงยหน้าขึ้นอย่างรวดเร็ว พร้อมกันนั้นส่งเสียงหนัก ๆ กล่าวไป

"ในคัมภีร์ฝีมือของข้าพเจ้าเล่มนี้ มิได้มีรหัสสัญลักษณ์หรือลายมือใด ๆ ทั้งสิ้น"

นักพรตอุบาทว์โอวเฮาะท่าทีตื่นเต้นลนลานจนตัวสั่นระริก ตาสามเหลี่ยมเบิ่งถลึง ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ให้อาตมาชี้แก่ท่านดู !"

ขณะกล่าวร่างพลันโถมเข้าใส่เล่งจ้วงจี่อย่างดุดัน พร้อมกันนั้นมือขวาใช้ความว่องไวดุจสายฟ้าตะปบคว้ามายังคัมภีร์ปกเหลืองในมือเล่งจ้วงจี่

เล่งจ้วงจี่มีโทสะเดือดดาลขึ้นทันที ไหนเลยจะยอมให้มันช่วงชิงไปได้ดั่งหมาย ดังนั้นพลิ้วกายวูบ ร่างก็กลับกลายเป็นเงาสีขาวหลายสิบสาย รีบเกร็งพลังเชียะเอี๊ยงเจี้ย (ฝ่ามือสุริยัน) ขึ้นมาโดยฉับพลัน ทำให้สองมือแดงฉานปานเหล็กเผาไฟ ปากตวาดเสียงกึกก้องขึ้น

"นักพรตอุบาทว์ มอบชีวิต... !"

เสียงตวาดพอดังจากปาก ฝ่ามือขวาที่แดงฉานปานเปลวไฟ ฟาดเข้าใส่ขม่อมนักพรตอุบาทว์อย่างดุร้าย

โอวเฮาะพอตะกุยพลาดผิด ก็แตกตื่นจนขวัญฝ่อ แผดร้องเสียงเกรี้ยวกราด แล้วถีบร่างปราดขึ้นไปในอากาศ พร้อมกันนั้นตวาดอย่างขุ่นเคือง

"ยังไม่ตระเตรียม จะรอเวลาใด..."

คำพูดหลุดจากปาก แขนเสื้อทั้งสองสะบัดอย่างเร่งร้อนรุนแรงจนร่างพุ่งละลิ่วไปทางด้านหลังนักพรตที่ถือเกาทัณฑ์คันเหล็กยืนอยู่ทางริมปากเหวอย่างว่องไว

เล่งจ้วงจี่ที่ชะล่าใจไปชั่ววูบ ถึงกับปล่อยให้นักพรตอุบาทว์กระโดดหนีไปในอากาศ หลุดรอดจากอุบายที่ตนอุตส่าห์กางดักเอาไว้ จึงมีโทสะดาลเดือดขึ้นกว่าเดิม ตวาดไล่หลังไปว่า

"ไม่ทิ้งชีวิตไว้ก็จะคิดหนีหรือ ? !"

เสียงตวาดดังสนั่นปานฟ้าลั่น ร่างทะลึ่งขึ้นไปบนท้องฟ้า ใช้ท่าชังเอ็ง-พักโถ่ว (พญาอินทรีคร่ากระต่าย) โถมปราดลงจู่โจมจากเบื้องบน

พริบตาที่ร่างเล่งจ้วงจี่เพิ่งพุ่งขึ้นไปในท้องฟ้า นักพรตเมี่ยวเจี่ยได้กระชากธงแดงผืนน้อยบนพื้นขึ้นมาสะบัดกวัดแกว่งไปในอากาศอย่างเร่งร้อน

เสียงตวาดอันแหบห้าวดังขึ้นมาจากทางหุบเหวใต้หน้าผา

เล่งจ้วงจี่ที่อยู่บนกลางอากาศ กำลังจะโถมลงจู่โจม พอได้ยินเสียงตวาดก็รู้ว่าผิดท่า รีบเหลียวขวับกลับไปก็แตกตื่นจนต้องร้องอุทาน ไม่คำนึงถึงการไปทำร้ายนักพรตอุบาทว์แล้ว รีบพุ่งวาบลงกับพื้นยืนตะลึงลานในทันที

เห็นหน้าผาฝั่งตรงข้ามที่มีเหวกว้างร่วมหกสิบวาคั่นขวาง ใต้ต้นสนโบราณใหญ่มีชายฉกรรจ์อาภรณ์รัดกุมหนวดเคราครึ้มท่าทีดุร้ายกำลังใช้เชือกโยงร่างสตรีที่ผมยุ่งสยายคลุมหน้า เสื้อกระโปรงเป็นแพรบางสีขาวยาวพลิ้วอยู่

สตรีผมยุ่งสยายคลุมหน้าผู้นี้ ถูกผูกพันธนาการจนแน่นหนา ไหล่ทั้งสองยังมีเชือกโยงไว้ข้างละเส้น กำลังถูกชายฉกรรจ์ดุร้ายหนวดเคราครึ้มชักรอกขึ้นช้า ๆ แขวนห้อยไว้บนค่าคบสนโบราณที่ยื่นห่างออกจากผนังศิลาล้ำเข้าไปในหุบเหวเบื้องล่าง

ขณะนั้นผู้คนทั่วทั้งหุบเขาจำนวนสองพันกว่าต้องเงียบงันลงไปอีกคราต่างเหม่อมองดูสตรีอาภรณ์ขาวที่ถูกโยงห้อยไว้ทางผนังผาตรงข้ามอย่างงุนงง มิรู้ว่าเป็นเรื่องราวใดกันแน่

ละตะฮ่อเสียง ป้อจกเต้าหยินและสองผู้อาวุโสพรรคกระยาจกพลอยงุนงงจนตะลึงลานไปเช่นกัน

เล่งจ้วงจี่เห็นชัดตาแต่แรกแล้วว่าสตรีนางนั้นคือใคร จึงทั้งคลั่งแค้นทั้งรันทดจนอัดอก ตาเป็นประกายแวววาวเจิดจ้า ร่างสั่นระริกไม่หยุดยั้ง ใบหน้างามสง่าเป็นสีเขียวคล้ำ หน้าผากมีเหงื่อหยดหยาดเป็นเส้นสายดั่งห่าฝน

พลันเห็นป้อจกเต้าหยินตาเป็นประกายแววับ ร้องขึ้นดุจดั่งคลุ้มคลั่งไปว่า

"เกียงยี้ ! เซียวเกียง !"

เสียงตวาดอันสนั่นหวั่นไหว ดังแหบแห้งมาจากปากนักพรตชรา บ่งบอกว่าเต็มไปด้วยความเจ็บช้ำขุ่นเคืองและอาฆาต

ป้อจกเต้าหยินตวาดดังจากปากพร้อมกับร่างพุ่งปราดไปหา ชะงักกายอยู่ที่ริมผาสูง จับตาอันกระวนกระวายมองดูสตรีผมยุ่งสยายที่ถูกผูกโยงไว้บนต้นสนเชิงหน้าผาฝั่งตรงข้าม

เงาคนพลุกพล่านสับสน ละตะฮ่อเสียงกับสองเจี้ยงเล่าพรรคกระยาจกพากันกระโดดกายตามหลังป้อจกเต้าหยินมาได้ในพริบตา

ป้อจกเต้าหยินเหลียวหน้าด้วยความรุ่มร้อนกระวนกระวาย มองดูพวกละตะฮ่อเสียงทั้งสามแล้วยกนิ้วอันสั่นเทาชี้ไปที่หน้าผาฝั่งตรงข้าม ร้องเสียงกึกก้องขึ้น

"เซียวเกียง เซียวเกียง"

เสียงตะโกนก้องเพิ่งขาดคำ สตรีอาภรณ์ขาวที่ถูกผูกโยงไว้ที่เชิงผาฝั่งตรงข้าม ค่อย ๆ เงยหน้าขึ้นมาช้า ๆ ฝืนกำลังร้องอย่างรันทดหดหู่

"ซือ...แป๊ะ..."

เล่งจ้วงจี่ที่คลั่งแค้นรันทดจนตะลึงลานอยู่ในที่เดิม เจ็บปวดรวดร้าวใจด้วยความสำนึกผิดที่หลงกลนักพรตเฒ่าจนหมดตัว พอได้ยินเสียงนี้ก็ทั้งคลั่งแค้นทั้งอาฆาตจับใจ แหงนหน้าตวาดเสียงสนั่นหวั่นไหวแล้วล้มฟุบไปในบัดดล

อึ้งปวยอี่กับสะใภ้ของกังตั๋วเนี้ยกลัวเกรงเล่งจ้วงจี่จะพลาดพลั้งเสียที ต่างพากันตวาดเสียงเกรี้ยวกราดแล้วโถมปราดออกไป ร่างเพิ่งละลิ่วถึงพื้นก็กระชากกระบี่ออกจากฝัก ยืนพิทักษ์ให้เล่งจ้วงจี่ทั้งสองฟากข้าง

อึ้งปวยอี่เป็นผู้มีไหวพริบอันปราดเปรียว รีบประคองร่างเล่งจ้วงจี่ให้นั่งขึ้นมา ตบไปยังจุดเมี่ยมึ้งที่กลางหลังฉาดหนึ่ง เล่งจ้วงจี่ตวาดก้องแล้ว

สะอึกร่างกระโดดขึ้นทันที

นักพรตอุบาทว์โอวเฮาะแหงนหน้าหัวร่อฮาฮาเสียงสนั่นหวั่นไหว หัวร่อด้วยความปลาบปลื้มลำพองแล้วจึงถามว่า

"เล่งจ้วงจี่ สตรีอาภรณ์ขาวบนต้นไม้ฝั่งตรงข้าม ท่านรู้จักหรือไม่ ?"

เล่งจ้วงจี่มิทันจะตอบไป หมู่ผู้กล้าหาญทั่วทั้งหุบเขาต่างเข้าใจในแผนการอันชั่วร้ายเลวทรามของนักพรตอุบาทว์แล้ว จึงเกิดเสียงขู่คำรามอันขุ่นเคืองดังสับสน เสียงตะโกนด่ากันดังเซ็งแซ่ ต่างขยับหมัดถลกแขนเสื้อด้วยท่าทีพลุ่งพล่านดาลเดือดจนทั่วทุกตัวคน

ในขณะที่ทั่วทั้งหุบเขากำลังขู่คำรามด้วยความขุ่นเคืองจนปั่นป่วนนั้น เล่งจ้วงจี่เลิกคิ้วสูงชันตาเป็นประกายดุจสายฟ้า ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดแล้วโถมปราดไปยังร่างนักพรตอุบาทว์ทันที

ร่างเล่งจ้วงจี่เพิ่งเคลื่อนไหว เมี่ยวเจี่ย เมี่ยวไต๋ที่ถือกระบี่ป้องกันอยู่เบื้องหน้านักพรตอุบาทว์ พากันควงกระบี่จนกลายเป็นม่านอันเข้มแข็งสกัดกั้นเล่งจ้วงจี่ไว้ในบัดดล

นักพรตอุบาทว์โอวเฮาะแผดเสียงหัวร่ออย่างลำพองขึ้นอีกครา จากนั้นตวาดดังสนั่นหวั่นไหวไปว่า

"มือเกาทัณฑ์อยู่ที่ใด ? !"

เสียงตวาดหลุดจากปาก นักพรตฉกรรจ์ที่ถือเกาทัณฑ์คันเหล็กพลันร้องรับปาก แล้วกระโดดปราดออกมา น้าวเกาทัณฑ์คันเหล็กแล้วยิงควับไปยังเชิงผาฝั่งตรงข้ามทันที

เสียงดังฉึกเบา ๆ จากนั้นก็มีเสียงกรีดร้องอันตื่นตระหนก เชือกเส้นซ้ายที่อยู่บนไหล่ซ้ายเอี๊ยบเชียวเกียงขาดสะบั้นออกจากกัน ทำให้ร่างของนางสูญเสียดุลส่ายไปมาอย่างรุนแรง จากนั้นกิ่งสนก็สั่นสะท้านจนแทบจะหักออกจากกัน นับเป็นสภาพที่หวาดเสียวอย่างยิ่งยวดนัก

เล่งจ้วงจี่พอเห็นทั้งคลั่งแค้นขุ่นเคืองจนตาแดงฉาน เหงื่อกาฬแตกออกโซมกาย มิกล้าจะโถมเข้าไปขยี้นักพรตอุบาทว์ให้ตายคามือได้

ละตะฮ่อเสียง ป้อจกเต้าหยินและสองเจี้ยงเล่าเสียทีที่เป็นนักเลงเก่าอันโชกโชนชำนาญ ผ่านเหตุการณ์อันตรายมามากมายนับมิถ้วน ปัญหาต่าง ๆ ที่เสนอให้เล่งจ้วงจี่คลี่คลายอยู่ในศาลบูชา เหลือแต่ปัญหา 'จับตัวประกันเข้าคุกคาม' เพียงข้อเดียว ที่มิได้เสนอให้เล่งจ้วงจี่ขบคิด และอุบายนี้ก็เป็นแผนการชั่วช้าเลวทรามอันสุดแสนอีกด้วย

สี่เฒ่าพอเห็นร่างเซียวเกียงที่เอียงข้างแกว่งไปมาใกล้จะร่วงหล่น ต่างต้องร้องขึ้นด้วยความตื่นตระหนก หัวใจของสี่ผู้ชราระทึกจนคล้ายจะกระดอนออกจากปากมา

ขณะนั้นความพลุ่งพล่านดาลเดือดของหมู่ผู้มีฝีมือทั่วหุบเขา ได้ระเบิดขึ้นจนพากันตวาดด่าเสียงสนั่นหวั่นไหว

"ฆ่าโอวเฮาะอันชั่วร้ายสารเลวไร้ยางอาย...!"

"ผลักมือเกาทัณฑ์ตกลงเหวไป...!"

"อุบาทว์บัดซบ ! เป็นตัวชั่วร้ายทำให้บู๊ลิ้มแปดเปื้อน...!"

"ขยี้คงท้งผ่ายให้สลายจากแผ่นดิน ฆ่าฟันศิษย์คงท้งให้หมดสิ้น...!"

เสียงแผดด่าดังสนั่นหวั่นไหว อลหม่านทั่วไปทั้งหุบเขา สะเทือนเลื่อนลั่นจนอื้ออึงคะนึงหู มีไม่น้อยที่โถมกายปราดออกมา เหล่าผู้เดือดดาลพลุ่งพล่านแหวกผู้คนจนกลายเป็นสภาพปั่นป่วนไปทั่วทั้งบริเวณ

โอวเฮาะแตกตื่นตกใจมิใช่น้อย แต่ยังคงแหงนหน้าหัวร่อฮาฮา แค่นเสียงชั่วร้ายกล่าวว่า

"พวกท่านหากคิดต้องการช่วยชีวิตเอี๊ยบเซียวเกียงนั้นไม่ยาก เพียงรับปากเงื่อนไขอาตมาข้อเดียวเท่านั้น"

ละตะฮ่อเสียงตวาดด่าขึ้นแล้วกล่าวว่า

"เงื่อนไขอะไร ? เดียรัจฉานเจ้าบอกมาโดยด่วน !"

นักพรตอุบาทว์ชำเลืองแลไปดูหมู่ผู้มีฝีมือที่กำลังคลั่งแค้นดาลเดือดแสยะยิ้มแล้วกล่าวว่า

"พวกท่านต้องให้พวกมันสงบลงไปเสียก่อน อาตมาจึงจะเสนอเงื่อนไข

ไปแลกเปลี่ยนกัน"

เจี้ยงเล่าพรรคกระยาจกทั้งสองขุ่นเคือ่งจนตาเหลือกถลน กระชากเสียงขึ้น

"หมู่ผู้คนที่ดาลเดือดคลั่งแค้น ไหนเลยจะสงบลง"

นักพรตอุบาทว์หน้าเครียดทันที หันไปตวาดเสียงก้อง

"มือเกาทัณฑ์อยู่ที่ใด ?"

นักพรตที่ยิงเกาทัณฑ์เมื่อครู่รีบรับปากเสียงดังกังวาน พร้อมกับล้วงลูกเกาทัณฑ์ขึ้นมาอีกดอกหนึ่ง

เล่งจ้วงจี่พอเห็นพลันตวาดเสียงสะเทือนเลื่อนลั่นออกไป

"นักพรตอุบาทว์ บังอาจนัก !"

เสียงเกรี้ยวกราดหลุดจากปาก ประกายอันบาดตาพุ่งวาบมา ที่แท้กระบี่เกียงฮั่นเกี่ยมถูกกระชากออกจากฝักแล้ว แต่เล่งจ้วงจี่ยังมิกล้าสืบเท้าไปแม้แต่ก้าวเดียว

ขณะเวลานั้นเอง ชายฉกรรจ์ร่างสูงใหญ่ผู้หนึ่งแหวกผู้คนออกมาสะบัดหมัดกวัดแกว่งพร้อมทั้งแผดร้องกึกก้อง

"เล่งเชี่ยวเฮี้ยบ ! ฆ่ามือเกาทัณฑ์ผู้นั้น ฆ่ามือเกาทัณฑ์ผู้นั้นก่อน !"

ชายฉกรรจ์ร่างใหญ่แม้จะคลั่งแค้นจนอัดอกเมื่อเห็นเรื่องชั่วร้าย แต่มิได้สะอึกกายเข้ามาใกล้กว่านี้ คาดว่าคงเห็นผู้ที่ยืนหยัดอยู่ทางเบื้องหน้าล้วนเป็นผู้มีฝีมือสูงส่งประสบการณ์คร่ำคร่า มีวัยวุฒิเป็นผู้อาวุโสบู๊ลิ้ม จึงมิได้โถมกายเข้ามาลงมือ

แต่การที่ตะโกนเช่นนี้ หมู่ผู้มีฝีมือจำนวนร่วมพันที่กำลังดาลเดือด จึงพลอยพากันตะโกนก้องสนับสนุนขึ้น

"ฆ่ามือเกาทัณฑ์ ! ฆ่ามือเกาทัณฑ์ !"

นักพรตอุบาทว์โอวเฮาะพอเห็นสภาพเช่นนี้ ก็แตกตื่นจนเหงื่อยะเยียบไหลซึม กลัวเกรงว่าหมู่ผู้มีฝีมือจะฮือกันเข้ามา หรือเล่งจ้วงจี่ไม่คำนึงถึงชีวิตเอี๊ยบเชียวเกียง ลงมือพิฆาตฆ่าหักโหมโหดร้ายไปก่อน

ดังนั้นเอง แสร้งทำชำเลืองแลชายฉกรรจ์อย่างเหยียดหยามดูแคลน

กล่าวรำพึงขึ้นคล้ายบอกกับเล่งจ้วงจี่

"ท่านฆ่ามือเกาทัณฑ์ไป ผาตรงข้ามยังมีคนซ่อนตัวคอยลงมืออีก"

เล่งจ้วงจี่พอได้ยินรีบช้อนตามอง เห็นที่ฝั่งตรงข้ามมีชายฉกรรจ์ท่าทีดุร้าย ถือดาบเล่มใหญ่อันขาวแวววาวยืนคุมเชิงอยู่อีกสามคนจริง ๆ รู้ดีว่าแม้ฆ่ามือเกาทัณฑ์กับนักพรตอุบาทว์ไปได้ ยังไม่อาจช่วยชีวิตเอี๊ยบเชียวเกียงอยู่นั่นเอง

ขณะนี้หมู่ผู้กล้าหาญได้ถูกผลัก ๆ ดัน ๆ จนวงล้อมที่มีหดแคบเข้ามาทุกขณะแล้ว เพราะทนทานต่อหมู่ที่ขุ่นเคืองทางด้านหลังมิได้

ป้อจกเต้าหยินเกรงกลัวอารมณ์อันพลุ่งพล่านของหมู่ผู้มีฝีมือจะทำให้เรื่องเลวร้ายลงไป และคิดใคร่จะรับฟังว่านักพรตอุบาทว์โอวเฮาะมีเงื่อนไขอันใด ดังนั้นเหลือบแลดูนักพรตอุบาทว์อย่างคลั่งแค้นชิงชัง ตวาดเสียงหนัก ๆ ขึ้นว่า

"ให้เราทดลองดู"

จากนั้นหันกายเดินมาหลายก้าว ชูสองมือขึ้นเหนือศีรษะ กวาดตามองดูหมู่ผู้กล้าหาญที่กำลังขุ่นเคืองทั่วทั้งหุบเขาแวบหนึ่ง เกร็งลมปราณรวมตัวในจุดศูนย์ ส่งเสียงก้องกังวานขึ้นเอื้อนเอ่ยอย่างแช่มช้า

"สหายทั้งหลาย ผู้กล้าหาญธัมมะและอธรรมทุกท่าน นี่เป็นเรื่องที่สร้างความคลั่งแค้นเดือดดาลเจ็บช้ำน้ำใจต่อผู้คน จนไม่มีทางจะอดกลั้นได้ เป็นพฤติการณ์เลวทรามต่ำช้าจนสุดประณามได้ถูกต้อง แต่ทว่าเรื่องข้าพเจ้าข้าพเจ้าราวย่อมต้องคลี่คลายกันได้ หวังว่าท่านทั้งหลายโปรดสงบใจให้เยือกเย็นไว้ ฟังโอวเฮาะเจ้าของสำนักที่เยี่ยมที่สุดของคงท้งยุคนี้ มีเงื่อนไขอันใดเสนอออกมาต่อรองกันบ้าง"

กระแสเสียงกึกก้องกังวานด้วยลมปราณอันสมบูรณ์ จนดังไกลไปมากมายหลายสิบวา แต่ละคนในหุบเขาต่างได้ยินถนัดชัดหู ดังนั้นทั่วทั้งหุบเขาจึงสงบงันลงไปในบัดดล

ป้อจกเต้าหยินเมื่อกล่าววาจาจบคำ เหลียวหน้ามองมาจ้องโอวเฮาะ

แล้วส่งเสียงหนัก ๆ ขึ้น

"ท่านมีเงื่อนไขอันใด เสนอออกมาให้ผู้คนทั้งหลายฟังดู ?"

โอวเฮาะเลิกคิ้วขึ้นสูงชัน แสยะยิ้มอย่างภาคภูมิลำพอง ร้อง "อืมม์" แล้วกล่าวเสียงหนัก ๆ

"อาตมาก็จะได้กล่าววาจากับวีรบุรุษผู้กล้าหาญทั่วทุกทางสักหลายคำเช่นกัน"

กล่าวแล้วแหวกเมี่ยวเจี่ย เมี่ยวไต๋ที่ยืนขวางกระบี่ป้องกันทางด้านหน้าเดินออกมา นักพรตอุบาทว์พลอยกวาดตามองดูหมู่ผู้กล้าหาญทั่วทั้งหุบเขาไปเช่นกัน แล้วกล่าวเสียงก้องกังวาน

"ท่านทั้งหลาย..."

วาจาเพิ่งหลุดจากปาก หมู่ผู้มีฝีมือทั่วหุบเขาต่างพากันส่งเสียงตวาดด่าอันหยาบช้า เสียงตะคอกอันเหยียดหยาม เสียงโห่ร้องอันชิงชังสับสนจนอลหม่านไปอีกครั้ง

นักพรตอุบาทว์โอวเฮาะกวาดมองดูหมู่ผู้กล้าหาญที่กำลังเดือดดาลจนพลุ่งพล่านด้วยสายตาอันชิงชังอาฆาต แต่ไม่ไยดีต่อเสียงตวาดด่า เสียงโห่ร้องเย้ยหยันที่อึงคะนึงทั่วทั้งหุบเขา ยังคงกล่าวเสียงกึกก้องกังวานสืบต่อไป

"ผู้อาวุโส วีรบุรุษ และผู้กล้าหาญ ประสกหญิงชายทุกท่าน อาตมาโอวเฮาะมีศักดิ์เป็นเจ้าสำนักคงท้งปัจจุบัน รู้สึกว่าบุญวาสนาต่ำต้อยความสามารถน้อยนิด ไม่เพียงพอต่อตำแหน่งหน้าที่อันสำคัญนี้..."

เสียงซู่ซ่า เสียงตวาดด่า ดังอึงคะนึงไปทั่วทั้งเทือกทิวเขา กลบเสียงของนักพรตอุบาทว์จนกลืนหายไปหมดสิ้น

ละตะฮ่อเสียงหัวร่อฮาฮาขึ้นด้วยความขุ่นเคือง กล่าวเหยียดหยามดูแคลนไปว่า

"โอวเฮาะ เราขอตักเตือนท่าน อย่าได้ใช้เล่ห์อุบายอันชั่วร้ายไปเลย บอกเงื่อนไขของท่านออกมาเสียแต่โดยตรงเถิด ขอเพียงเด็กบัดซบกระทำได้รับรองมิให้ท่านต้องผิดหวังก็แล้วกัน"

ละตะฮ่อเสียงกล่าวจบคำ ป้อจกเต้าหยินและสองเจี้ยงเล่าพรรคกระยาจก ต่างพากันชูสองมือขึ้นเหนือศีรษะ กวัดแกว่งไปมาไม่หยุดยั้งเป็นทีทำขอร้องให้หมู่ผู้มีฝีมือสงบใจสงบเสียงไว้ฟังคำต่อไป

ผู้มีฝีมือทั้งหลายพอเห็น ก็พากันสงบเงียบลงไปจริง ๆ สายตาอันคมวาวหลายพันคู่ ต่างจับจ้องมองมาในบริเวณเป็นจุดเดียว ทุกผู้คนที่อยู่ในหุบเขาต่างตั้งอกตั้งใจเงี่ยหูฟังเงื่อนไขที่นักพรตอุบาทว์จะเสนอออกมา

ป้อจกเต้าหยินหันขวับกลับไปจ้องตาโอวเฮาะ เค้นเสียงเย็นชาขึ้นว่า

"เงื่อนไขของท่านมีเช่นไร ประกาศมาต่อหน้าผู้คนทั้งหลายเลย ?"

สีหน้าอันกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ของนักพรตอุบาทว์โอวเฮาะ บัดเดี๋ยวขาวซีดบัดเดี๋ยวแดงฉาน บัดเดี๋ยวก็คิ้วเลิกสูงชันตาเหลือกถลน ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันอยู่กรอด ๆ แสดงเห็นแน่ชัดในจิตใจมันตอนนี้ทั้งอับอายทั้งขุ่นเคือง ทั้งอาฆาตทั้งอำมหิต

มันหยุดอยู่ชั่วขณะ ระบายความอัดอั้นคลั่งแค้นออกจากอกเบา ๆ สายตาอันโลภโมโทสันเหลือบแลไปที่คัมภีร์ปกเหลืองในมือเล่งจ้วงจี่แวบหนึ่งจึงส่งเสียงอันยะเยียบที่พลุ่งพล่านกล่าวขึ้น

"อาตมามีเงื่อนไขเพียงประการเดียว นั่นคือคัมภีร์ฝีมือของอสูรร้ายในมือเล่งจ้วงจี่เล่มนั้น !"

วาจานี้พอเปล่งจากปาก ทั่วทั้งหุบเขามีเสียงอุทานดังเซ็งแซ่จนสับสนก่อกวนจนเกิดความวุ่นวายขึ้นอีกครา สายตาที่ละโมบขุ่นเคืองตื่นเต้นสงสัยจำนวนมากมายหลายพันคู่ที่ผิดแผกแตกต่าง เป็นประกายแววววาวเจิดจ้าดุจดั่งกับเป็นเพชรมณีเกลื่อนไปทั่วทั้งหุบเขา รวมจุดไปจ้องอยู่บนร่างโอวเฮาะและเล่งจ้วงจี่จนไม่กะพริบ

เฒ่าทั้งสี่พอได้ฟังนักพรตอุบาทว์ต้องการตำราปกเหลืองในมือเล่งจ้วงจี่เป็นของแลกเปลี่ยน ต่างแสร้งทำทีท่าเป็นตื่นเต้นตกใจ พร้อมกับเบิ่งตาทั้งทั้งแปดจ้องมองหน้านักพรตอุบาทว์โอวเฮาะจนตะลึงลานไปพร้อมกันราวนัดไว้

เล่งจ้วงจี่คาดได้แน่แต่แรก ว่าเล่ห์อุบายอันเลวทรามชั่วร้ายของโอวเฮาะ

ประสงค์เพียงต้องการตำราปกเหลืองในมือตนเท่านั้น ดังนั้นเองกลับกิมเล้งในคราวนี้จึงได้ไปจัดการหาตำราในห้องหนังสือมาเป็นเครื่องตบตา เพื่อให้เหล่าผู้ชั่วร้ายที่คร่าตัวเอี๊ยบเชียวเกียงกับเตียซือบ้อติดตามมาช่วงชิง

มาตรแม้นว่านักพรตอุบาทว์โอวเฮาะคือตัวชั่วร้ายที่คร่าเชียวเกียงไปเป็นประกัน แต่ยังคิดไม่ถึงว่านักพรตอุบาทว์จะใช้เล่ห์อันยอกย้อนแยบยลมาขุดหลุมพรางอันชั่วช้าเยี่ยงนี้ดักตนจนได้

หากแม้นมอบไปแก่นักพรตอุบาทว์ในตอนนี้ ความลับที่ตบตาก็ต้องถูกเปิดเผยออกในบัดดล ชีวิตของเชียวเกียงคงยากยิ่งจะรักษาให้ปลอดภัยได้

ความคิดมิทันจบสิ้น พลันได้ยินนักพรตอุบาทว์โอวเฮาะตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

"อาตมานับหนึ่งถึงสิบ หากท่านยังไม่มอบคัมภีร์ลับออกมา ก็อย่ากล่าวหาว่าอาตมาอำมหิตโหดเหี้ยมเลย"

จบคำก็เริ่มนับช้า ๆ ไปในบัดดล

นักพรตอุบาทว์หน้าซีดขาวเหงื่อกาฬไหลดุจฝนสาด หน้าผากมีเส้นเลือดขึ้นเขียวโปน ตาสามเหลี่ยมเป็นประกายอำมหิตเจิดจ้า ความรุ่มร้อนและกระวนกระวายในใจมันเป็นที่เห็นได้เด่นชัดถนัดตาแล้ว

มือซ้ายเล่งจ้วงจี่ขยับกระบี่ มือขวากำคัมภีร์ปกเหลืองแนบแน่น ท่าทีก็รุ่มร้อนกระวนกระวาย จ้องตานักพรตอุบาทว์โอวเฮาะจนเขม็งนิ่งเช่นกัน

เสียงอันแหบห้าวแช่มช้าของนักพรตอุบาทว์นับอยู่ไม่หยุดยั้ง

"...สาม...สี่...ห้า...."

ละตะฮ่อเสียงกับอีกสี่เฒ่าเห็นเล่งจ้วงจี่พลอยมีทีท่ารุ่มร้อนกระวนกระวายเหงื่อซึมออกจากหน้าผากเป็นเส้นสาย ต่างรู้สึกพิศวงสงสัยยิ่ง มิทราบไฉนเล่งจ้วงจี่จึงไม่มอบคัมภีร์ปกเหลืองให้แก่นักพรตอุบาทว์

ขณะนั้นทั่วทั้งหุบเขาเงียบงันดั่งสุสานร้างเปี่ยมไปด้วยบรรยากาศอันรุ่มร้อนกระวนกระวาย ตื่นเต้นจนตึงเครียด

นักพรตอุบาทว์เห็นเล่งจ้วงจี่แม้จะกระสับกระส่ายด้วยความรุ่มร้อน

เหงื่อกาฬไหลออกเป็นเส้นสายจนชุ่มโชก แต่ยังคงมิยอมมอบคัมภีร์ปกเหลืองออกมา มันยิ่งวุ่นวายใจจนคล้ายถูกไฟสุม ดังนั้นคำที่เปล่งออกจากปากยิ่งช้าและยิ่งหนักหน่วงมีพลังขึ้นกว่าเดิม

ยามเมื่อนับถึงเจ็ด ตาสามเหลี่ยมของมันได้กลายเป็นสีแดงฉาน เส้นเลือดเขียวบนหน้าผากก็บวมนูนขึ้นคล้ายจะระเบิดจากกัน พร้อมกันนั้นก็ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันแล้วชูมือซ้ายขึ้นมาอย่างชั่วช้าอำมหิต

มือซ้ายของนักพรตอุบาทว์พอชูขึ้น มือเกาทัณฑ์ที่ยืนอยู่ริมหน้าผาสูงรีบพาดลูกเกาทัณฑ์ไปแล้ว

แต่ทว่าเล่งจ้วงจี่ได้ขบกรามด้วยความคลั่งแค้นรันทด ยังคงมิยอมมอบคัมภีร์ปกเหลืองออกไปอยู่ดั่งเดิม

ขณะนั้นทั้งหุบเขาเงียบวังเวง นอกจากเสียงนับอันหนักแน่นแช่มช้าของนักพรตอุบาทว์ ไม่มีเสียงอื่นใดดังปะปนขึ้นเลย

นักพรตชั่วร้ายเค้นเสียงอำมหิตจนกระทั่งถึงเก้า !

ปากของพวกละตะฮ่อเสียงทั้งสี่เฒ่าต่างต้องอ้ากว้างออกไปอย่างลืมตัว พวกทั้งสี่คล้ายดั่งมิเข้าใจ เหตุไฉนเล่งจ้วงจี่จึงรีรอไม่ยอมมอบคัมภีร์ปกเหลืองออกไป มิทราบว่าเป็นเหตุผลกลใดกันแน่ ?

นักพรตอุบาทว์ตาเป็นประกายเจิดจ้า ใบหน้าโหดเหี้ยมอำมหิตจนบิดเบี้ยว

เล่งจ้วงจี่พอเห็นพลันตวาดเสียงก้องออกไป

“ช้าไว้ !”

เสียงดังสนั่นหวั่นไหวอย่างไม่ทันคาดหมาย มีผู้คนมากหลายที่สะดุ้งจนตัวลอย จิตใจหวั่นไหววาวุ่นทันที

นักพรตเฒ่าก็สะดุ้งจนสุดตัว มือซ้ายแสร้งทำทีท่าจะโบกลงมา พร้อมกับแสยะหน้าเค้นเสียงถามขึ้น

“ท่านยังมีวาจาใดจะว่ากล่าว ?”

เล่งจ้วงจี่แสร้งทำเป็นนิ่งอึ้งชั่วขณะ จึงกล่าวอย่างคลางแคลงใจ

"มอบคัมภีร์ฝีมือให้ท่านนั้นได้อยู่ แต่เมื่อท่านได้ไปแล้วมิยอมปล่อยคน..."

นักพรตอุบาทว์ไม่รอให้เล่งจ้วงจี่กล่าวจบคำ รีบหัวร่อเฮอะเฮอะแล้วสอดเสียงขึ้นว่า

"อาตมามีศักดิ์เป็นถึงเจ้าสำนักใหญ่ ไหนเลยจะตระบัดสัจจะวาจากับท่านได้"

เล่งจ้วงจี่แหงนหน้าหัวร่อเสียงสนั่นหวั่นไหว เย้ยหยันด้วยถ้อยคำอันเจ็บแสบไป

"ท่านเป็นนักพรตอุบาทว์ที่ชั่วชาติและไร้ยางอายยิ่งกว่าโจรร้าย รากฐานจำนวนพัน ๆ ปีของคงท้งยับเยินจนหมดสิ้นด้วยมือท่านในค่ำคืนนี้แล้ว ท่านยังจะมาคุยโอ่อย่างเขื่องโขมิละอายปาก ยกตัวเองเป็นศักดิ์ศรีสูงถึงเจ้าสำนักกล่าวได้ว่าไร้ความคิดยิ่งกว่าเดียรัจฉาน"

นักพรตอุบาทว์เดือดดาลเป็นการใหญ่ ถลึงตาตวาดเสียงกราดเกรี้ยวไป

"ท่านกล้ากล่าวมาอีกคำ มือของอาตมาก็จะโบกลงทันที"

เล่งจ้วงจี่ตะเบ็งหัวร่อดังกึกก้องขึ้นอีกครั้ง เย้ยหยันไปว่า

"ท่านหากไม่คิดมีชีวิตรอด ไม่คิดจะได้วิชาฝีมืออันสุดยอดแผ่นดินและฟื้นฟูเกียรติภูมิของคงท้งขึ้นมาอีกครั้ง มือท่านก็โบกลงไป"

นักพรตอุบาทว์พอฟังก็งงงันทันที ตาสามเหลี่ยมที่แดงฉานปานเส้นเลือดเบิ่งโพลงดุจเป็นโคมแดง จ้องมองดูหน้าอันเขียวคล้ำของเล่งจ้วงจี่แล้วขบเขี้ยวเคี้ยวฟันถามว่า

"เล่งจ้วงจี่ เด็กน้อยท่านคิดจะตระบัดสัจจะคืนคำ ?"

เล่งจ้วงจี่หัวร่อฮาฮาขึ้นอีกครั้ง กล่าวว่า

"ชายชาติชาตรีเมื่อลั่นปากออกไป ย่อมหนักแน่นยิ่งกว่าขุนเขาใหญ่ไหนเลยจะยอมบิดพลิ้วตระบัดสัจจะ"

กล่าวแล้วมือขวาขวางกระบี่มือซ้ายยื่นคัมภีร์ออกไป เย้ยหยันอย่างดูแคลน

"ต้องการท่านก็เข้ามารับไป"

มือซ้ายของเล่งจ้วงจี่พอยื่น ทั่วทั้งหุบเขาเน้ยฮวยก๊กมีเสียงแผดร้องอันขุ่นเคืองระเบิดขึ้นอีกครั้งปานฟ้าถล่มทลาย

"อย่าให้แก่มัน ! อย่าให้มัน !"

"นักพรตอุบาทว์ ฆ่านักพรตอุบาทว์ ! ฆ่านักพรตอุบาทว์ที่เลวชาติกว่าเดียรัจฉาน...!"

"ฆ่าเจ้าสุนัขเมี่ยวเจี่ย เมี่ยวไต๋...!"

"ทำลายคงทังให้แหลกลาญไป...!"

เสียงแผดร้อง เสียงขู่คำราม เสียงตะโกนด่าสะเทือนเลื่อนลั่นไปทั่วทั้งขุนเขาลำเนาไม้ สะท้านทั่วไปทั้งฟ้าดิน บุคคลที่มีความมั่นคงถือธัมมะต่างขุ่นแค้นจนแทบคลุ้มคลั่ง แต่ทว่าพวกมันก็กลัวเกรงนักพรตอุบาทว์จะเสี่ยงคราสุดท้าย โดยฆ่าเชียวเกียงให้ตายตำตาจนเล่งเจ้วงจี่ต้องเจ็บแค้นไปชั่วชีวิต กลายเป็นคนบาปของสำนักอาจารย์

นักพรตอุบาทว์เห็นทีท่าที่คล้ายวิปลาสฟั่นเฟือนคลุ้มคลั่งจนแทบถล่มทลายทุกสรรพสิ่งให้แหลกลาญลงได้ ก็แตกตื่นตาเป็นประกาย ขวัญหนีดีฝ่อ เหงื่อซุ่มโชกโซมไปทั้งร่าง ใบหน้าผอมซูบที่คล้ายวานรกลับกลายเป็นชีดขาวไปในบัดดล

มันพยายามฝืนใจกลืนน้ำลายอย่างฝืดคอ หอบหายใจด้วยความพลุ่งพล่าน แล้วส่งเสียงดังว่า

"วางไว้ วางคัมภีร์ไว้บนพื้น"

เล่งจ้วงจี่มิกล้าจะเหวี่ยงให้ เพราะกลัวนักพรตอุบาทว์จะเห็นอักษรภายในตำราปกเหลือง ดังนั้นจึงวางไว้บนพื้นอย่างทะนุถนอมแผ่วเบา

พริบตาที่เล่งจ้วงจี่วางคัมภีร์ลงบนพื้น เสียงโห่ร้องอันคลุ้มคลั่งทั่วหุบเขายิ่งสะเทือนเลื่อนลั่นรุนแรงขึ้นกว่าเดิม

นักพรตอุบาทว์พอเห็นเล่งจ้วงจี่วางตำราลงกับพื้น ก็ตื่นเต้นจนปากแหลมปิดสนิทแน่น กล้ามเนื้อบนแก้มสั่นระริก ลมหายใจหอบถี่เร็วดั่งราววัวหนุ่ม แผดเสียงแหบแห้งขึ้นว่า

"ถอยหลังไป ถอยไปจนพ้นบริเวณนี้"

เสียงตวาดเพิ่งขาดคำ พลันได้ยินป้อจกเต้าหยินตวาดดังกึกก้องขึ้น

"ช้าไว้ !"

เล่งจ้วงจี่ที่กำลังก้าวถอยหลัง พลันชะงักเท้ามิยอมเคลื่อนไหวต่อไป

โอวเฮาะหันขวับกลับมาจ้องป้อจกเต้าหยิน ตวาดเสียงกราดเกรี้ยวถามไป

"ท่านยังมีวาจาไร้สาระใดจะกล่าว ?"

ป้อจกเต้าหยินตวาดย้อนไปให้

"ท่านที่ต่ำช้าสารเลวจนไร้ยางอายเช่นนี้ ผู้ใดจะกล้าเชื่อถือท่าน ? ไม่แน่ว่าท่านเมื่อได้คัมภีร์ลับไปแล้ว ยังคงใช้ชีวิตของเอี๊ยบเชียวเกียงคุกคามข่มขู่ต่อเล่งจ้วงจี่อีกครั้ง"

นักพรตอุบาทว์รีบกระชากเสียงอันขุ่นเคืองขึ้น

"เรามาตรแม้นจะได้คัมภีร์นี้ไปจากบริเวณ แต่ศิษย์ของเราอีกสามคนยังจะทิ้งไว้อยู่ในที่นี้"

เมี่ยวเจี่ย เมี่ยวไต๋ และเมี่ยวเม้งทั้งสามพอได้ฟังต่างแตกตื่นจนหน้าถอดสีตัวสั่นระริกไปทันที

ป้อจกเต้าหยินแสร้งทำขบคิดชั่วขณะ จึงรับคำอย่างเด็ดเดี่ยว พร้อมกันนั้นโบกมือไปมาบอกใบ้ให้เล่งจ้วงจี่ถอยกายออกไป

เล่งจ้วงจี่คิ้วเลิกชี้ชัน ตาเป็นประกายแวววาวราวสายฟ้า ริมฝีปากที่ขาวซีดถูกเม้มไว้จนกลายเป็นเส้นตรง จับตาอันวาววับมองดูนักพรตอุบาทว์เท้าก็ก้าวถอยไปช้า ๆ

พร้อมกันนั้นลอบเกร็งพลังภายในเข้าไปที่ตัวกระบี่เกียงฮั่นเกี่ยม พลันมีประกายสีเขียวเจิดจ้าขึ้นทันที แต่ทว่าตัวกระบี่กลับกลายเป็นสีแดงฉานปานโลหิต !

นักพรตอุบาทว์ท่าทีพลุ่งพล่านหวาดหวั่นจนขวัญฝ่อ ตาสามเหลี่ยมที่แดงฉานของมันเขม้นมองจ้องเล่งจ้วงจี่จนแน่วนิ่ง ส่วนเท้าก็ก้าวเข้ามา แต่

ทุกก้าวที่เหยาะย่าง ใบหน้าจะมีเหงื่อหยดลงมาพร่างพรู แส้ใยทองในมือของมันสั่นระริกอยู่ไม่หยุดยั้ง

เสียงขู่คำรามอันคลุ้มคลั่งทั่วทั้งหุบเขามิทราบได้ชะงักหายไปตั้งแต่เมื่อใด สายตาอันแตกตื่นกระวนกระวายหลายพันคู่ ต่างจับจ้องดูอยู่บนร่างนักพรตอุบาทว์เป็นจุดเดียว คล้ายดั่งว่าต้องการดูมือมันเมื่อใดจะเก็บคัมภีร์ปกเหลืองบนพื้นขึ้นมา !

นักพรตอุบาทว์โอวเฮาะก้าวอย่างแช่มช้าหนักหน่วงเข้าไป ยังห่างจากตำราปกเหลืองบนพื้นประมาณสิบเชียะ ก็ยื่นมือซ้ายที่งองุ้มดุจตะขอ สั่นระริกอย่างรุนแรงออกจากแขนเสื้อมา

ขณะเวลานั้น...

ลมหอบใหญ่โชยวูบมา พัดพาจนตำราปกเหลืองบนพื้นพลิกกางขึ้น

เล่งจ้วงจี่พอเห็นหน้าพลันเปลี่ยนสี เหงื่อบนหน้าผากไหลพรากไม่หยุดยั้ง หยดหยาดลงไม่ขาดสายเช่นดั่งนักพรตอุบาทว์ ลางสังหรณ์อันอัปมงคลพลันจู่โจมเข้าจับใจ ชีวิตของเอี๊ยบเชียวเกียงเห็นท่าน่ากลัวยากจะคุ้มครองรักษาได้แล้ว

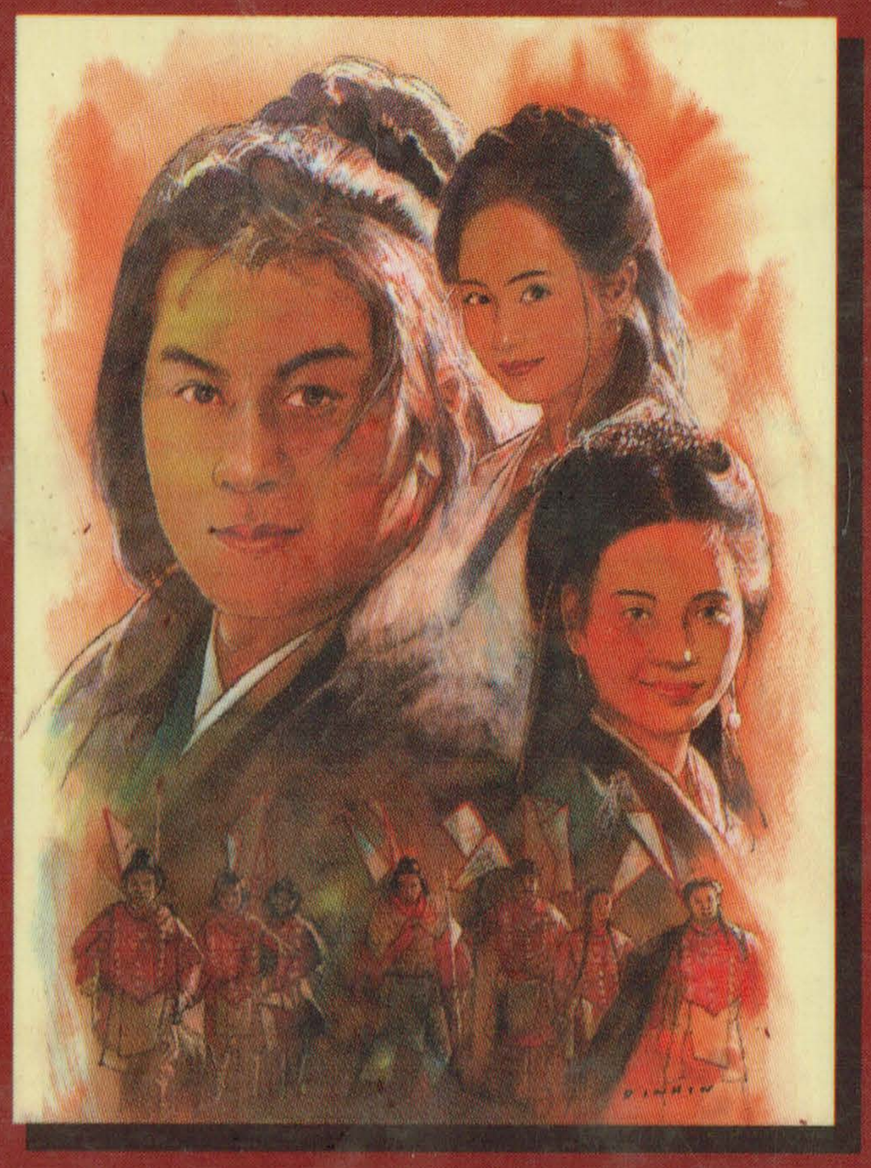

“

หากแม้นว่าเช่นนี้คือความรัก ก็เป็น
ความรักซึ้งที่สุด บริสุทธิ์ที่สุด จริงใจที่สุด
ไม่มีความเห็นแก่ตัว ไม่มีอกุศลจิต มาผลัก
ดันให้ฝ่าฝืนจารีตประเพณี !

แต่ผู้อาวุโสป้อจกมีความเห็นว่า ความจริง
ที่สุด บริสุทธิ์ที่สุด และซึ้งที่สุดนี้ นอกจากพี่น้อง
ร่วมสายเลือดแล้ว ในบุคคลรุ่นเดียวกัน ต่างถือเป็น
ความรักที่ตรึงอยู่ในส่วนลึกของหัวใจ เป็นรากเหง้า
ความรักที่เกาะกร่อนอยู่ในชีวิตและวิญญาณ...

”

เล่มที่ 3

วอมไว บูลม

ว. ณ เมืองลุง

มันมิคาดว่า ศัตรูที่ร้ายกาจ
ยังมิอาจเทียบเท่าศึกรักของเหล่าบุปผาสะคราญ !

จอมโจรมือปืน

โดย ว. ณ เมืองลุง

3

บริษัทสร้างสรรค์บุ๊คส์ จำกัด

ชุดยุทธจักรนิยาย
ISBN 974-341-158-5

จอมใจบู๊ลิ้ม เล่ม 3

โดย ว. ณ เมืองลุง

พิมพ์ครั้งแรก (ของสำนักพิมพ์) : มีนาคม 2546

ภาพปก : ดินหิน

จัดพิมพ์โดยได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ถูกต้องตามกฎหมาย

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย
บริษัทสร้างสรรค์บุ๊คส์ จำกัด
217 ซอยสุขุมวิท 20 (สายน้ำผึ้ง) แขวงคลองเตย
เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10110
โทรศัพท์ 0-2258-2724, 0-2258-5858 โทรสาร 0-2261-5671

พิมพ์ที่ อุษาการพิมพ์ จำกัด

ราคาชุดละ (รวม 3 เล่ม) 700 บาท

คำนำสำนักพิมพ์

เล่งจ้วงจี่ บุรุษหนุ่มรูปงามท่าทีคล้ายนักศึกษาคงแก่เรียน การปรากฏตนสู่ยุทธภพ ได้สร้างวีรกรรมอันสะทกสะท้านเกิดขึ้น นั่นคือ มันใช้วิชาฝีมืออันหายสาบสูญไปแล้ว ยุทธภพให้เกิดข้อกังขาว่าอาจารย์ของมันก็คืออดีตอสูรร้ายในอดีตที่ไร้ร่องรอยไปแล้ว แต่ทุกคนหาทราบไม่ว่า อาจารย์ของมันมือและเท้าขาดทั้งหมด เป็นผู้พิกลพิสดาร ที่ไม่บอกแม้กระทั่งชื่อแซ่ฉายา เพียงแต่บอกรายนามศัตรูอันคับแค้นให้เท่านั้น นั่นคือ ง่วนเล้งไถ่ (ดาบทองนางแอ่นพิษ) โอวเฮาะเซียนเจี้ยงแห่งคงท้ง จิ้นอูชั้ง (เกาทัณฑ์เหล็กห่วงหยก) และกิมเอี้ยมเนี้ย (นางราคะ) นั้นคือภาระที่มันต้องล้างแค้นให้อาจารย์ อีกทั้งมันต้องเสาะหาดรุณีนามเกียงเกียงให้พบ และขึ้นสู่อารามเล่งเซี่ยวเก็งแห่งภูเขาฮ่วงซัว เพื่อจะได้ทราบประวัติและภูมิหลังของอาจารย์

ในเส้นทางการล้างแค้นแทนบุญคุณและการเสาะหาดรุณีเกียงเกียง เล่งจ้วงจี่มิเพียงสร้างความหวาดหวั่นให้แก่เหล่าร้ายเท่านั้น แต่มันได้สร้างรอยเจ็บช้ำ ความขมขื่น ความปลื้มปีติให้เกิดขึ้นกับเหล่าดรุณีบุปผางามตามเส้นทางการล้างแค้น อาทิ บ้วนเล็กเพี้ยที่สดใส เก็งจีฮุ้นที่งามระหงฉิ่นเฮียงเหล็งผู้อ่อนหวาน เอี๊ยบเซียวเกียงที่ใสซื่อ และเต้ียงอุ้ยหงส์ที่แกร่งกร้าว การล้างแค้นมิได้ทำความลำบากให้เล่งจ้วงจี่ เหนืออื่นใดคือบุปผาเหล่านี้ต่างหากที่ทำให้มันตื่นตระหนกและประหวั่นกับการรับมือ มันมิคาดคิดว่าศัตรูที่ร้ายกาจยังมิอาจเทียบเท่าศึกรักของเหล่าบุปผาสะคราญเหล่านี้ ซึ่งมันมิอาจหลีกเลี่ยงที่จะสร้างรอยบอบช้ำในหมู่บุปผาขึ้นได้ !

...แต่กระนั้น เล่งจ้วงจี่มิอาจล้างแค้นทดแทนพระคุณโดยเร็ว เพื่อสุดท้ายจะได้อยู่กับเกียงเกียงเจ้เจ๊โดยสุขสงบ มิเสนอหน้าออกไปในวงพวกนักเลงอีก มันไม่ปรารถนาที่จะก่อเกิดสร้างบาปรักไร้ขอบเขต มิเช่นนั้นก็เฉกเช่นทำลายผู้อื่นก็เช่นทำร้ายตน เจ็บปวดร้าวรานไปชั่วชีวิต ไม่มีวันสุขสงบได้ตลอดกาลนาน !

สร้างสรรค์บุ๊คส์

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์		(5)
บทที่สามสิบแปด	เหาะข้ามหุบเขาขาด	970
บทที่สามสิบเก้า	ผู้คลี่คลายความลับ	999
บทที่สี่สิบ	ขอบฟ้าป้อง ป่าไม้บัง	1023
บทที่สี่สิบเอ็ด	ขึ้นสู่ผาอาดูร	1048
บทที่สี่สิบสอง	วิญญาณคืนชีวิต	1071
บทที่สี่สิบสาม	ต้นร้ายปลายดี	1097
บทที่สี่สิบสี่	บุญกรรมแต่ปางหลัง	1115
บทที่สี่สิบห้า	ปะทะไต้ฮุดยี่	1134
บทที่สี่สิบหก	ร่วมทางไปเทียนซัว	1162
บทที่สี่สิบเจ็ด	นรกใต้สสานร้าง	1187
บทที่สี่สิบแปด	เคราะห์ที่ไม่อาจเลี่ยง	1216
บทที่สี่สิบเก้า	เตรียมฝ่าพายุหิมะ	1244

บทที่ห้าสิบ	โทษทัณฑ์อันลำเค็ญ	1271
บทที่ห้าสิบเอ็ด	เล่งจ้วงจี่สำแดงฤทธิ์	1301
บทที่ห้าสิบสอง	ความหลังฝังไว้ในจีวร	1333
บทที่ห้าสิบสาม	เปลื้องกรรมด้วยพระธรรม	1355
บทที่ห้าสิบสี่	รางวัลความรันทด	1384
บทที่ห้าสิบห้า	สังเวยผู้วายชนม์	1406
บทที่ห้าสิบหก	ความสุขที่สมบูรณ์	1435

บทที่สามสิบแปด เหาะข้ามหุบเขาขาด

ขณะนั้นหัวใจของพวกละตะฮ่อเสียงทั้งสี่ก็แตกตื่นจนแทบจะหยุดเต้นไป ตาอันหวาดหวั่นลนลานของสี่เฒ่าจับจ้องมองดูฝ่ามือนักพรตอุบาทว์โอว-เฮาะด้วยความหวั่นไหว เหงื่ออันยะเยียบก็ไหลซึมออกจากร่างดั่งถูกฝนซัดใส่

เฒ่าทั้งสี่ต่างเกร็งพลังขึ้นไว้จนเปี่ยมล้น จ้องมองดูตำราปกเหลืองที่ถูกลมพัดกางออกมา จิตใจยังรุ่มร้อนกระวนกระวายขึ้นกว่าเดิม

เห็นบนตำรา มีอักษรสีแดงเขียนไว้มากมายไม่น้อย ข้างบนเป็นอักษรใหญ่สองแถว

'ฟ้ามีสามสว่าง คืออาทิตย์ จันทรา ดวงดาว...

คนมีไตรรัตน์ คือมโน จิตใจ และสำนึก'

โชคดีอย่างมหาศาลที่นักพรตอุบาทว์ในยามตื่นเต้นตึงเครียดจนว้าวุ่นสายตาจับจ้องมองดูแต่เล่งจ้วงจี่ด้วยความหวั่นหวาดอยู่ตลอดเวลา เพราะกลัวเล่งจ้วงจี่จะสะบัดมือฟาดมันตายคาที่ไปในฉับพลันทันด่วน

ดังนั้นเองตำราปกเหลืองบนพื้น แม้ถูกลมพัดจนกางเปิดออกมา แต่

ร่างนักพรตอุบาทว์ก็กำลังนั่งยอง ๆ ลงอย่างแช่มช้า ตาของมันมิเคยจะเบือนออกไปจากร่างเล่งจ้วงจี่ มิกล้าที่จะเหลือบแลดูตำราบนพื้นแม้แต่แวบเดียว !

มือสั่นระริกของนักพรตอุบาทว์ ในที่สุดก็คว้าตำราปกเหลืองบนพื้นได้อย่างรุนแรง

พร้อมกันเวลานั้น หุบเขาเน้ยฮวยก๊กที่เงียบวังเวงไปเนิ่นนาน พลันมีเสียงขู่คำรามปานฟ้าลั่นระเบิดขึ้นมาอีกครั้ง

เล่งจ้วงจี่เห็นนักพรตอุบาทว์มิได้เห็นอักษรในตำรา ก็ลอบระบายลมออกจากปากอย่างโล่งอก ยกแขนเสื้อขึ้นเช็ดหยาดเหงื่อที่ซึมบนหน้าผากไปเบา ๆ

แขนเสื้อของเล่งจ้วงจี่พอถูกยกขึ้น นักพรตอุบาทว์ก็แตกตื่นจนยืดกายตรงขึ้นทันที ร้องเสียงแหบแห้งด้วยความหวาดหวั่นอย่างสุดแสน

"ท่านกล้าขยับ เราจะให้พวกมันฆ่าเอี๊ยบเชียวเกียงตายทันที !"

ขณะกล่าวตาอันแตกตื่นลนลานกลอกกลิ้งไปมา หน้าซูบคล้ายวานรมีเหงื่อชุ่มจนโชก รีบถอยหลังปราดไปอย่างว่องไว แต่สายตาของมันยังคงเขม็งนิ่งอยู่บนหน้าเล่งจ้วงจี่มิยอมเบือนหนี

ขณะนั้นบนมุมตะวันตกเฉียงใต้ของหุบเขา หมู่ผู้ทรงฝีมือร้อยกว่าคนที่กำลังสะบัดแขนกระทืบเท้าตะเบ็งเสียงตะคอกด่าด้วยความคลั่งแค้น พอเห็นนักพรตอุบาทว์ถอยมาใกล้กลับแยกย้ายเป็นทาง หลบให้อย่างไม่รู้สึกตัว

เล่งจ้วงจี่พอเห็นพลันเลิกคิ้ว รู้สำนึกขึ้นได้บัดดล ผู้คนที่อออยู่สองสามร้อยทางมุมตะวันตกเฉียงใต้นั้นคือเหล่าศิษย์คงท้ง หรือพวกพ้องที่มันเรียกระดมมาเป็นหลุมพรางตบตาก่อนแล้วนั่นเอง

พวกละตะฮ่อเสียงทั้งสี่เมื่อเห็นสภาพนี้ ต่างต้องสั่นศีรษะกันอย่างลืมตัว ลอบชมเชยความแนบเนียนยอกย้อนในอุบายของนักพรตอุบาทว์

หมู่ผู้กล้าหาญที่กำลังคลั่งแค้นเดือดดาล เมื่อเห็นสภาพการหลบหลีกเปิดทางของหมู่ผู้คนทางมุมตะวันตกเฉียงใต้ พอร่างอันสั่นไหวของนักพรตอุบาทว์ถอยปราดเข้าไปในหมู่ผู้คน มันเหล่านั้นก็รีบหันขวับเปิดช่องทางเอาไว้ในบัดดล

ส่วนโอวเฮาะอันอุบาทว์เมื่อฝ่าฝูงคนออกไป ก็พุ่งวาบลงจากลานเขาด้วยความว่องไวดุจดั่งเหินบิน

ลานลาดเทนี้มีทางคดเคี้ยวดั่งตัวงู ทอดตรงไปยังผาขนานทางทิศตะวันออก มีระยะยาวร่วมหลายสิบวา ด้านหลังของหมู่ผู้คนไม่ไกลคือเนินสูงของผา เบื้องบนเนินสูงนั้นเป็นป่าไผ่เขียวชอุ่มที่มีความกว้างขวางจนมองมิเห็นปลายทาง

ไม่ว่าผู้ใดก็ดูออกได้ นักพรตอุบาทว์เมื่อหลบออกจากด้านหลังหมู่ผู้มีฝีมือ จะต้องเข้าสู่ราวป่าไผ่ทางเบื้องบนเนิน อาศัยกิ่งใบของไผ่บดบังร่างหลบหนีออกไป

เล่งจ้วงจี่มองดูตัวโอวเฮาะที่วิ่งไปตามทางอันคดเคี้ยวขึ้นสู่เนินสูงเพื่อหลบหนีด้วยความวุ่นวายจนกระสับกระส่าย ในใจรู้สึกไม่ยินยอมอย่างยิ่งยวด แต่เพราะชีวิตของเอี๊ยบเชียวเกียง ได้คุกคามจนเล่งจ้วงจี่มิกล้าไล่ตามไปเข่นฆ่าให้สาใจ

ขณะนี้ เหล่าผู้กล้าหาญที่พลุ่งพล่านด้วยธัมมะ มาตรแม้นมีเพลิงโทสะเผาผลาญอัดอก แต่บุคคลสำคัญของเรื่องคือเล่งจ้วงจี่ยังมีความกลัวเกรงจะเป็นภัยกระทบกระเทือนผู้อื่น คนทั้งปวงจึงย่อมไม่อาจที่จะเสนอหน้าออกลงมือโดยพลการได้

เนื่องจากทุกคนต่างดูออก เล่งจ้วงจี่เมื่อยินยอมมอบคัมภีร์ฝีมืออันสูงส่งทรงค่าที่สุดให้แก่นักพรตอุบาทว์ ย่อมต้องเป็นเพราะคุณค่าของคัมภีร์นี้ยังด้อยกว่าชีวิตของเอี๊ยบเชียวเกียง

นักพรตอุบาทว์เพียงกระโดดโลดแล่นสองคราก็ฝ่าออกนอกหมู่ผู้คนเหลียวหน้ามาดู พบเห็นเล่งจ้วงจี่และพวกละตะฮ่อเสียงทั้งสี่เฒ่ายังคงยืนอยู่ในที่เดิมมิได้ไล่ตามมา ก็ต้องแผดหัวร่อด้วยความหฤหรรษ์ลำพองจนลืมตัว

เล่งจ้วงจี่เห็นศัตรูคู่อาฆาตของอาจารย์ ตัวการที่ทำร้ายจนอาจารย์ทุพพลภาพจะหลบหลีกไปได้อย่างง่ายดายมิมีที่ขัดขวาง แม้ร่ำเรียนวิชาฝีมือมาได้จนแตกตื่นสะท้านโลก แต่ไม่อาจจะฆ่านักพรตอุบาทว์ประโลมวิญญาณ

อันศักดิ์สิทธิ์ของอาจารย์บนสรวงสวรรค์ ยิ่งคลั่งแค้นจนตัวสั่นระริกอยู่ไม่หยุดยั้ง

นักพรตอุบาทว์เมื่อแผดหัวร่อจนพอใจ ก็ตวาดอย่างอาฆาตมาดร้ายขึ้นดัง ๆ

"สำนักคงทังอันยิ่งใหญ่ นับแต่นี้จะปิดเขา บรรดาศิษย์เท่าที่มีอดกลั้นความเจ็บแค้นไว้สักสี่ห้าปีก่อนเถิด รอจนวิชาของสำนักฝึกปรือสำเร็จเมื่อใด คงทังมีความแค้นเพียงไรก็ต้องชะล้างให้หมดสิ้น มีข้อบาดหมางกินใจจะต้องทดแทนคืนให้ได้ ต้องให้พวกมันเลือดไหลเป็นสายธาร กระดูกกองเป็นภูเขา ซากศพยับเยินไม่สมบูรณ์ !"

เสียงอันกึกก้องของนักพรตอุบาทว์พอตะเบ็งจบคำ พลันหันขวับกลับร่างวิ่งปราดตรงไปยังกอไผ่เขียวขจีที่อยู่ห่างหลายสิบวานั้นอย่างเหินบิน

หมู่ผู้มีฝีมือทั่วทุกทิศทาง ต่างโทสะดาลเดือดจนจับใจ ตวาดเสียงเข่นฆ่าดังสนั่นหวั่นไหวไปจนฟ้าแทบถล่มทลาย

"ฆ่าโอวเฮาะ ! ฆ่าโอวเฮาะ !"

"ฆ่านักพรตชั่วช้า ! ฆ่านักพรตอุบาทว์ !"

เสียงตะโกนก้องร้องฆ่าสนั่นไปทั่วทั้งหุบเขา สร้างความหวั่นไหวแก่ผู้คนจนใจสะท้าน สั่นสะเทือนแผ่นดินจนหวั่นไหวแทบถล่มทลาย

นักพรตอุบาทว์พอได้ยินเสียงตะโกนก้องร้องฆ่า ยิ่งแตกตื่นตกใจจนวิ่งพลางเหลียวหน้าพลางไม่หยุดยั้ง ฝีเท้าเพิ่มรวดเร็วขึ้นกว่าเดิมจนคล้ายสายฟ้า

มิว่าผู้ใดก็ดูออกได้ นักพรตอุบาทว์เพียงหนีเข้าไปในป่าไผ่ จะคิดไล่ล่าตามตัวมา คงยากยิ่งกว่าหาบันไดขึ้นสวรรค์แน่แท้ ดังนั้นเองเสียงตะโกนฆ่าของหมู่ผู้มีฝีมือยิ่งกึกก้องกังวานจนสะท้านทั่วไปทั้งท้องฟ้า

ร่างของนักพรตอุบาทว์พุ่งปราด ๆ จนคล้ายเป็นเงาบางเบา ชั่วพริบตาก็มาถึงที่หน้าด่งไม้ไผ่ได้

ฉับพลันนั้น...

เสียงอันสดใสดังมา ประกายสีม่วงพุ่งวาบเจิดจ้า เงาร่างอ้อนแอ้นแน่งน้อยนางหนึ่งพุ่งออกจากส่วนลึกของป่าไผ่มา พร้อมกันนั้นยังตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้นสำทับ

"นักพรตอุบาทว์โอวเฮาะ ทิ้งชีวิตไว้ !"

เสียงตวาดสดใสดังพร้อมกับร่างโถมปราดเข้าหา กระบี่ในมือเป็นประกายสีม่วงเจิดจ้าคล้ายสายรุ้งพุ่งมาม้วนเข้าหานักพรตอุบาทว์โอวเฮาะด้วยความว่องไวยิ่งกว่าสายฟ้าฟาด

นักพรตอุบาทว์ที่เคลิบเคลิ้มด้วยความหฤหรรษ์ลำพอง วิ่งอย่างหยิ่งผยองลืมตัว เมื่อได้ยินเสียงตวาดเกรี้ยวกราดดังมาอย่างกะทันหัน ก็ตื่นตกใจใหญ่หลวงนัก ยังมิทันจะเห็นฝ่ายตรงข้ามได้ชัดตาว่าเป็นผู้ใด ประกายอันเจิดจ้าบาดตาพุ่งวาบเข้าถึงตัวแล้ว

ในยามคับขันอันลนลาน ตวาดเสียงก้องแล้วสะบัดแส้ใยทองในมือฟาดออกต้านทานประกายเจิดจ้าบาดตาอย่างเร่งร้อนรวดเร็ว

เสียงฉับเบา ๆ ผสานกับเสียงแผดร้องอันแตกตื่นตกใจ แส้ใยทองของมันถูกฟันจนขาดสะบั้นออกจากกัน หมวกเก้ายอดบนศีรษะนักพรตอุบาทว์พลอยถูกประกายอันเจิดจ้าพุ่งจนปลิวกระเด็นลับตา

ใยสีทองกระจายไปทั่วทั้งท้องฟ้า ยังมีผมสีเทาอีกปอยใหญ่ที่ผสมผสานอยู่ภายในร่วงพร่างพรูลงสู่ดิน

เล่งจ้วงจี่เพ่งตามองไป ก็แตกตื่นจนหน้าถอดสี รีบตะเบ็งเสียงก้องร้องขึ้น

"เกียงเจ้เจ๊ ฆ่าไม่ได้...!"

พร้อมกับเสียงร้องอันแตกตื่น ร่างพุ่งขึ้นสู่อากาศ ละล่ำข้ามศีรษะหมู่ผู้มีฝีมือพุ่งตรงไปยังชายป่าไผ่อย่างรวดเร็ว

ขณะนั้นหมู่ผู้มีฝีมือทั่วหุบเขาแต่ละคน ทีท่าคล้ายคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน ทางหนึ่งตะเบ็งร้องไปจนสุดเสียง ทางหนึ่งก็ซอยเท้าวิ่งดุจดั่งเป็นทำนบทลายฮือขึ้นไปบนเนินไม่หยุดยั้ง

พวกละตะฮ่อเสียงทั้งสี่เฒ่าพอเห็นผู้ที่พุ่งกายออกมาจากป่าไผ่คือเก็ง-จีฮุ้น ต่างแตกตื่นตกใจใหญ่หลวงยิ่ง หากแม้นเก็งจีฮุ้นฆ่านักพรตอุบาทว์ไปจริง ชีวิตเอี๊ยบเชียวเกียงก็ไม่อาจจะรักษาไว้ได้แล้ว

ขณะความคิดเพิ่งวาบขึ้น สี่เฒ่ารีบสะบัดแขนเสื้อพุ่งกายจากพื้น ยังคงใช้วิธีเดิมโดยวิ่งไปตามศีรษะของหมู่ผู้มีฝีมือที่กำลังฮือขึ้นไปบนเนิน ละล่ิวร่างโถมสู่ชายป่าเบื้องหน้าอย่างเร่งร้อน

ขณะนั้น นักพรตอุบาทว์โอวเฮาะที่หวั่นไหวจนลนลานหน้าถอดสีโลหิตสด ๆ ได้หลั่งไหลออกจากกลางศีรษะจนเปื้อนผมสีเทามันเป็นกลุ่มก้อนหยดหยาดลงมาไม่หยุดยั้ง มันมาตรแม้นกระชากกระบี่ยาวออกจากหลังแล้ว แต่ยังไม่มีกะใจจะต่อสู้ล้างอาย ลงมืออย่างลนลานหวั่นไหวพลางกระโดดหลบหลีกอย่างเร่งร้อนไปพลาง ถอยร่นไปที่หน้าผาทางทิศตะวันตกซึ่งยังอยู่ไกลอีกหลายสิบวาอย่างแช่มช้า

เก็งจีฮุ้นคิ้วเลิกชี้ชัน รุกไล่เข้าไปทุกฝีก้าว กระบี่แต่ละท่ามิได้ห่างจากจุดสำคัญในร่างนักพรตอุบาทว์เลย ดูเพลงกระบี่ที่เกรี้ยวกราดดุร้ายของนางคล้ายดั่งตกลงใจจะฆ่านักพรตอุบาทว์ให้ตายคาที่อย่างเด็ดขาด

เล่งจ้วงจี่เกรงกลัวว่า ชายฉกรรจ์เคราครึ้มที่อยู่ทางเชิงผาฝั่งตรงข้ามจะทำร้ายต่อเอี๊ยบเชียวเกียงที่ยังถูกผูกแขวนอยู่บนคบไม้ ดังนั้นร่างที่โถมเข้าหาดั่งเหินบินตะโกนก้องออกไปอีกครั้งอย่างเร่งร้อน

“เกียงเจ้เจ๊ฆ่าไม่ได้ !”

เก็งจีฮุ้นได้ยินเสียงละล่ำละลักอันแตกตื่นของเล่งจ้วงจี่ดังขึ้นถึงสองคราก็รู้ว่าต้องมีความสำคัญอย่างไรอยู่ เพลงกระบี่ของนางจึงชะลอลงช้าไปบ้าง

พริบตาที่เพลงกระบี่เพิ่งจะคลายความเกรี้ยวกราด นักพรตอุบาทว์โอวเฮาะก็ฉวยโอกาสนั้นหันวิ่งไปยังหน้าผาสูงที่ไกลไม่กี่วาอย่างมิคิดชีวิต

พร้อมกับเวลาที่นักพรตอุบาทว์หนีจนสุดฝีเท้า บนผาฝั่งตรงข้ามของหุบเขาเน้ยฮวยก๊ก พลันมีเสียงกรีดร้องอันแหลมเล็กจนสะท้านสะเทือนเลื่อนลั่นไปทั่วทั้งหุบเขา สั่นไหวจิตใจผู้คนจนแทบขาดรอน

เล่งจ้วงจี่พอได้ยินใจหายวาบ ตัวสั่นสะท้านจนสยิวด้วยความหนาวเหน็บ รีบชะงักร่างที่พุ่งปราดดั่งเหินบินแล้วเหลียวขวับกลับไป เอี๊ยบเชียว-เกียงที่ถูกผูกห้อยอยู่บนกิ่งสนที่ยืนพ้นหน้าผาตรงข้ามมิได้เห็นอีกแล้ว

จากนั้น มีเสียงหมู่ผู้กล้าทางด้านหน้าร้องขึ้นด้วยความแตกตื่นลนลาน

"เชือกขาดแล้ว !"

"เอี๊ยบโกวเนี้ยตกลงไปในเหวแล้ว !"

"ถูกมือเกาทัณฑ์ยิง...!"

"เชือกขาดเพราะถูกชายฉกรรจ์ฟัน...!"

เสียงแผดร้องและตะโกนบอกดังสับสนอลหม่าน สภาพก็วุ่นวายอลเวงอย่างยิ่ง

เล่งจ้วงจี่ฟังเสียงทั้งหลายด้วยความเจ็บแค้นดุจดั่งถูกมีดกรีดเฉือนตาเบิ่งโพลงจนฉีกขาด เลือดรินหยาด เหลียวขวับมองมา เห็นนักพรตอุบาทว์โอวเฮาะได้ถึงหน้าผาด้านตะวันตกไปแล้ว

ดังนั้นตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้นจนแผ่นดินสะเทือน ร่างพุ่งปราดขึ้นอากาศ รีบเกร็งพลังลมปราณดาวเหนือมรกต (แซกั้งขี่) ผสานกับวิชาซิงเกี่ยม-ฮะอิด (ผนึกร่างในกระบี่) ประกายสีเขียวเรืองอันบาดตาที่มีความกว้างราวแปดเชียะ พุ่งวาบออกไปด้วยเสียงครืนครั่นน่าสะท้านขวัญ ว่องไวยิ่งกว่าสายฟ้า ละลิ่วไปหานักพรตอุบาทว์บนหน้าผา

เมื่อถึงริมผา นักพรตอุบาทว์ได้กระโดดข้ามช่องเขาขาดไปแล้ว ท่าทีของมันลนลานหวาดหวั่น วิ่งเข้าไปยังหมู่ศิลาอันระเกะกะที่มีบริเวณกว้างหลายสิบวาทางผาเบื้องหน้า หลบหนีอย่างไม่คิดชีวิต

เล่งจ้วงจี่มีความพลุ่งพล่านดุจดั่งฟั่นเฟือนไปแล้ว มิได้ไปคำนึงถึงผาขาดที่มีความกว้างร่วมหกสิบวา นักพรตจะกระโดดข้ามไปด้วยวิธีใดก็มิสนใจ ดังนั้นรีบชะงักร่างแล้วตวาดเสียงกราดเกรี้ยว

"ทิ้งชีวิตไว้ !"

เสียงหลุดจากปาก มือขวาที่ถือกระบี่พลันตวัดขึ้นสู่เบื้องสูง

ประกายแดงฉานของกระบี่ผสานกับเสียงกึกก้องปานฟ้าร้องน่าสะท้านใจ ดังครืนครั่นสนั่นหวั่นไหวจนขุนเขาแทบถล่มทลาย พุ่งเข้าใส่นักพรตอุบาทว์ที่อยู่หน้าผาฝั่งตรงข้าม

บรรดาผู้กล้าหาญจำนวนร่วมพันที่ฮือกันขึ้นมาบนเนินผา ต่างก็แตกตื่นจนตะลึงลานไป ในขณะที่เล่งจ้วงจี่ใช้วิชาซิงเกี่ยมฮะอิดแล้ว ยามนี้เมื่อเห็นประกายแดงฉานบาดตา พุ่งวาบเข้าไปยังผาฝั่งตรงข้าม ก็ส่งเสียงแผดร้องด้วยความแตกตื่นตกใจจนสับสนอลหม่าน

ประกายแดงฉานอันยาวเหยียดพอพุ่งผ่าน เสียงแผดร้องที่โหยหวนชวนสยดสยองก็ดังกึกก้องขึ้นยาวนาน ศีรษะที่มีผมยุ่งเป็นกระเชิงของนักพรตอุบาทว์โอวเฮาะพุ่งกระเด็นขึ้นไปในอากาศ ซากศพที่ปราศจากศีรษะล้มฮวบลงไปในบัดดล

แต่ประกายกระบี่ที่แดงฉานจนเจิดจ้าบาดตาสายนั้น คล้ายดั่งเป็นสายฟ้าที่พุ่งวนอยู่กลางอากาศ ผสานด้วยเสียงครืนครั่นของอสนีบาต ลอยละลิ่วขึ้นเบื้องสูงไม่หยุดยั้ง พุ่งไปในท้องฟ้าราตรีดั่งเป็นพลุไฟ

เก็งจีฮุ้นพอเห็นก็แตกตื่นตกใจจนกรีดร้องขึ้นสุดเสียง

เล่งจ้วงจี่ที่สติเลอะเลือนเคลิบเคลิ้ม มือกำกระบี่แนบแน่น เมื่อได้ยินเสียงกรีดร้องของภรรยาที่รักก็เพิ่งรู้สึกสำนึกตัว ดูกระบี่เกี่ยงฮั่นเกี่ยมที่ยังคงพุ่งขึ้นสูงอยู่ตลอดก็ทั้งแตกตื่นทั้งกระวนกระวาย ทราบดีว่าหากเคล็ดกระบี่นี้คลายไปเมื่อใด กระบี่โบราณอันล้ำค่ามหาศาล ก็จะหายสาบสูญไปตลอดกาลนานแน่แล้ว

พอได้คิดถึงตอนนี้ ทั้งเจ็บแค้นทั้งเสียใจจนสุดจะเปรียบประมาณ หวนคิดกระบี่วิเศษที่มีคุณค่าเหนือกว่าชีวิต จะสาบสูญไปในบัดดลนี้แล้ว ก็บังเกิดความรันทดจนน้ำตาหลั่งไหลเต็มหน้า ดังนั้นในจิตนาการยังมุ่งหวังอย่างเลื่อนลอย หวังให้เกียงฮั่นเกี่ยมสามารถบินกลับมาหาตนได้เองอีกครา

จิตสำนึกพอเกิด กระบี่เกียงฮั่นเกี่ยมที่พุ่งขึ้นไปบนท้องฟ้าจนสูงร่วมหมื่นวา ก็มีทีท่าจะวกกลับมาจริง ๆ

เล่งจ้วงจี่พอมีสติแจ่มใส จินตนาการพลันบังเกิด นึกถึงวาจาที่อึ้งปวยอี่ได้เล่าสืบทอดจากบิดา 'หากไม่สามารถค้นคว้าซึ้งจนถึงแก่น ชีวิต วิญญาณ และกระบี่ ผนึกสามสิ่งให้รวมเป็นหนึ่งเดียว ตามแนวอันลึกล้ำพิสดาร ยากยิ่งที่จะสำเร็จได้'

เมื่อได้คิดเช่นนั้นพลันเข้าใจกระจ่างในบัดดล รีบท่องเคล็ดกระบี่ในใจอยู่ลนลาน ตาทั้งสองพริ้มลงเล็กน้อย ตั้งอกตั้งใจภาวนาขอให้กระบี่เกียงฮั่นเกี่ยมพุ่งกลับมาหาตน

จริงดั่งคาด ความคิดพอกลายเป็นคำภาวนาอธิษฐาน ประกายกระบี่แดงฉานเจิดจ้าก็พุ่งวาบกลับมา และยังผสานด้วยเสียงครืนครั่นดั่งอสนีบาตวูบเดียวก็มาถึงเบื้องหน้า

เล่งจ้วงจี่แตกตื่นยินดีปานคลุ้มคลั่ง หัวใจก็พลุ่งพล่านดาลเดือดจนสติเลอะเลือน เคล็ดกระบี่หายลับ เกียงฮั่นเกี่ยมพลันกลับเป็นกระบี่แวววาวดั่งสภาพเดิม เล่งจ้วงจี่รีบตะปบมือขวาดุจสายฟ้า คว้าด้ามกระบี่ไว้แนบแน่น ในที่สุดเกียงฮั่นเกี่ยมก็ถูกเรียกกลับมาได้อีกแล้ว !

แต่เล่งจ้วงจี่ที่แตกตื่นยินดีเป็นล้นพ้นยังมิได้ลืมเอี๊ยบเซียวเกียง ที่ร่วงหล่นลงไปในหุบเหวลึกล้ำ ความเจ็บช้ำน้ำใจก็ประดังขึ้นอย่างใหญ่หลวง ตกลงใจแน่วแน่ จะต้องลงไปหาซากศพนางที่เบื้องล่างให้ได้

ดังนั้นเอง รีบสอดกระบี่เข้าฝักแล้วก้มลงมอง จวบจนขณะนี้จึงพบเห็นที่ซึ่งต่ำกว่าปลายเท้าประมาณหกวา ในเมฆหมอกอันคละคลุ้งขาวโพลงมีโซ่เหล็กเส้นใหญ่ซึ่งห้อยพาดไปยังผาฝั่งตรงข้ามอยู่

แต่เล่งจ้วงจี่ไม่มีกะใจพิจารณา สะบัดแขนเสื้อแล้วพุ่งกายลงจากหน้าผาไปดั่งสายฟ้า

บรรดาหมู่ผู้มีฝีมือที่เบียดเสียดกันอยู่บนชะง่อนผาของเน้ยฮวยก๊กต่างคล้ายเซื่องซึมจนสติมิอยู่กับตัว สมองหมุนตาลายพร่างพราย และจากกระบี่ที่เจิดจ้าบนท้องฟ้า พลันหายวูบลับตา ทำให้มืดมิดไปชั่ววูบเดียว ในช่วงเวลานั้นตาลายพร่างพราย ทิวทัศน์รอบกายกลายเป็นเลือนรางยากจะเห็นชัด

แต่ทว่าในโสตประสาทของพวกทั้งหลาย ยังคงคล้ายได้ยินเสียงครืนครั่นของอสนีบาตดังอยู่ไม่ขาดหู

อีกเนิ่นนานให้หลัง สายตาของหมู่ผู้มีฝีมือจึงได้เห็นชัดถนัดตาดุจดั่งเดิมอีกครั้ง กวาดตามองไปบนหน้าผาด้านตะวันตก มิได้มีร่างของเล่งจ้วงจี่ที่ยืนอยู่อีกแล้ว

เก็งจีฮุ้นกังวลความปลอดภัยของสามีที่รัก มิทราบว่าจะกลับมาอีกหรือไม่ นางรุ่มร้อนกระวนกระวายดั่งราวถูกไฟสุม ใบหน้าที่งามสะคราญปานหยาดฟ้า แปรเปลี่ยนไปในพริบตา สะบัดแขนเสื้อวูบร่างก็พุ่งผ่านหุบเหวไปยังผาฝั่งตรงข้าม

ร่างพอเพิ่งเคลื่อนไหว พลันได้ยินเสียงตะโกนก้องมาจากทางทิศเหนือ

"เล่งฮูหยินรีบมา เอี๊ยบเซียวเกียงโกวเนี้ยร่วงหล่นลงไปตรงนี้ !"

'เอี๊ยบเซียวเกียง' สามคำพอกระทบโสตเก็งจีฮุ้น ร่างแน่งน้อยของนางสะท้านเฮือก รีบชะงักร่างหยุดกาย เหลียวหน้ามองไปเห็นมุมหนึ่งของเนินมีเจี้ยงเล่าพรรคกระยาจกสองคน ป้อจกเต้าหยิน ละตะฮ่อเสียง ยืนอยู่เบื้องหน้าของหมู่ผู้มีฝีมือจำนวนพัน ที่ด้านหลังของคนทั้งสี่ยังมีสตรีงามสะคราญอยู่อีกสองนาง มิทราบเป็นผู้ใด

เนื่องจากนางเพิ่งเร่งรุดมาถึง ยังไม่รู้เรื่องราวเป็นฉันใด แต่เสียงร้องเรียกของหลิวเจี้ยงเล่าแห่งพรรคกระยาจก นางมิอาจไม่แยแสได้ โดยเฉพาะยังมีเอี๊ยบเซียวเกียงที่อาจจะมีความสัมพันธ์ในสายเลือดกับตน ร่วงหล่นลงไปในหุบเหวอันลึกล้ำ ก็มิอาจจะไม่กลับไปถามความจริงกระจ่างได้ แต่เล่งตี้ตี๋ที่นางรักสุดใจมิทราบไปที่ใดแล้ว ดังนั้นนางจึงบังเกิดความลังเลขึ้นมาบ้าง

พวกละตะฮ่อเสียงทั้งสี่ ในขณะที่เอี๊ยบเซียวเกียงส่งเสียงกรีดร้องอันแตกตื่นตกใจนั้น ได้พุ่งกายวกกลับมาพร้อมกับอึ้งปวยอี่ และสะใภ้ของกังตั้วเนี้ยวิ่งปราด ๆ ตรงเข้าไปในที่นั้น

แต่ทว่าขณะที่หมู่ผู้มีฝีมือทั่วทั้งหุบเขากำลังปั่นป่วนจนอลเวงด้วยโทสะ ศิษย์อุบาทว์และเหล่ามือเกาทัณฑ์ของนักพรตโอวเฮาะก็ฉวยโอกาส

หลบหนีจนไร้วี่แววร่องรอยแล้ว

ทั้งหกยืนตะลึงดูเศษเชือกที่ห้อยอยู่บนกิ่งสนของผาฝั่งตรงกันข้าม เสียงแผดร้องก้องว่ากันสับสนอลหม่านของหมู่ผู้มีฝีมือทางด้านหลังฟังมิได้ศัพท์ว่า เอี๊ยบเชียวเกียงตกไปด้วยสาเหตุใดแน่

ภายหลัง เมื่อเห็นประกายกระบี่ ได้ยินเสียงแผดร้อง สี่เฒ่าและอึ้ง-ปวยอี่กับสะใภ้กังตั๋วเนี้ย พร้อมทั้งหมู่ผู้มีฝีมือทางด้านหลัง ต่างก็แตกตื่นจนตะลึงลานไปหมดสิ้น

โดยเฉพาะอึ้งปวยอี่เมื่อเห็นกระบี่ที่พุ่งแฉลบขึ้นไปในอากาศราตรี นางแตกตื่นจนแทบกรีดร้องออกมา เนื่องจากนางทราบดี เล่งจ้วงจี่ไม่มีทางจะเรียกกระบี่คู่มือกลับคืนได้อีกแล้ว

แต่ทว่าขณะที่นางรุ่มร้อนกระวนกระวายยิ่งยวด จะเล่าเหตุการณ์ความจริงให้แก่พวกละตะฮ่อเสียงทั้งสี่นั้น ประกายกระบี่ที่แดงฉานบาดตาได้กรีดวกกลับมาในอากาศ แล้วทั่วทั้งทิวเขาก็มืดวูบ จนเมื่อนางมีสายตาแลเห็นได้ดั่งเดิมอีกครั้ง เล่งจ้วงจี่ก็มิได้อยู่ทางผาฝั่งตรงกันข้ามแล้ว

ขณะนั้นเห็นหลิวเจี้ยงเล่าร้องเรียกเก็งจีฮุ้น นางจึงรีบเตือนสติขึ้นด้วยความรุ่มร้อน

"เล่งเชี่ยวเฮี้ยบมิทราบเป็นอย่างไรไปแล้ว พวกเรารีบข้ามไปดูกันเถิด"

สี่เฒ่าผงกศีรษะเห็นพ้อง คนทั้งหกจึงรีบวิ่งไปยังที่ซึ่งเก็งจีฮุ้นยืนงุนงงอยู่

อึ้งปวยอี่เคยได้ยินเตี้ยงอุ้ยเม้งอันโง่เขลา ยกย่องชมเชยเก็งจีฮุ้นเป็นการใหญ่ ว่าสวยสะคราญปานหยาดฟ้า สง่างามดั่งราชธิดา ในใจนางจะมากจะน้อยก็มีความไม่ยินยอมอยู่บ้าง ตั้งใจใคร่จะขอเปรียบเทียบดูอยู่เนิ่นนานแล้ว ว่าเก็งจีฮุ้นจะสวยสะคราญมากไปกว่านางเมื่อครั้งอยู่ในวัยสาวหรือไม่

ดังนั้นนางวิ่งอย่างเร่งร้อนไปพลางก็ตั้งใจสังเกตไปพลาง พบเห็นว่าเก็งจีฮุ้นที่ขวางกระบี่ยืนบนเนินผา ท่ามกลางประกายเจิดจ้าของกระบี่สีม่วงและแสงนวลใยของจันทราที่สาดส่อง เฉกเช่นกับเป็นเทพธิดาละล่องลงจากสรวงสวรรค์ไม่ผิดเพี้ยน !

เห็นผมดำขลับของนางเกล้าเป็นมวยสูง ปักปิ่นหงส์สีม่วงคาบมณีสีแดงฉาน คิ้วเรียวยาวราวสันขอบเขาขอบฟ้า ตาสดใสยิ่งกว่าน้ำค้างบนยอดหญ้า จมูกน้อยโด่งเป็นสันตั้งตรง ราวกับองค์พระปฏิมาบรรจงปั้นไว้ ผิวกายผุดผ่องเป็นยองใยดั่งราวจะเย้ยหิมะให้ได้อาย สวมเสื้อกระโปรงสีม่วงอ่อนคลุมด้วยเสื้อยาวเป็นต่วนสีม่วงเข้ม หากแม้นในมือไม่มีกระบี่ประกายแวววาวเจิดจ้า มิว่าผู้ใดก็มิกล้าบ่งบอก ดรุณีที่งามสะคราญปานเทพธิดา สวยจนสุดฟ้าสุดดินนี้ จะเป็นสตรีที่มีวิชาฝีมืออันยอดเยี่ยมสูงส่ง และเป็นสตรีที่ใกล้จะเป็นมารดาของทารกแล้ว

โดยเฉพาะบุคลิกอันสูงส่งสง่าเปี่ยมราศี ท่วงท่าทีเยือกเย็นนุ่มนวลชวนเลื่อมใส อึ้งปวยอี่สำนึกว่าไม่มีทางเทียมเทียบเปรียบได้

นางดูเสื้อกระโปรงสีม่วงอ่อนที่เก็งจีฮุ้นสวมใส่ พอดีเป็นสีเดียวกับนาง มิน่าเล่ามีคนไม่น้อยเข้าใจผิดว่าอึ้งปวยอี่เป็นภรรยาของเล่งจ้วงจี่

อึ้งปวยอี่พอได้คิดถึงปัญหานี้ก็รู้สึกใจเต้น สองแก้มผะผ่าว จิตใจอันว้าเหว่เงียบเหงา ยิ่งอ้างว้างวังเวงจนหดหู่ แม้เท้ายังพลอยรู้สึกจะก้าวเข้าไปเลย

ขณะเพ่งพิจารณา นางพบว่าดวงตาสดใสปานน้ำค้างกลางหาวของเก็งจีฮุ้นกำลังเพ่งพิจารณานางอย่างจงใจเช่นกัน

นางถูกจ้องดูจนใจหวั่นไหว ใบหน้าที่ผุดผาดสะคราญเป็นสีแดงขึ้นระเรื่อ ในห้วงลึกของจิตใจเค้นถามไถ่ตนเองอย่างกระวนกระวาย ‘เก็งจีฮุ้นคงไม่ถึงกับทราบการอยู่ร่วมกันของเรากับตี้ตี่กระมัง ?’

สะใภ้ของกังตั้วเนี้ยก็กำลังตั้งอกตั้งใจเพ่งพิจารณาดูเล่งฮูหยิน ที่ข่าวเล่าลือว่าฝีมือสูงส่งยอดเยี่ยม รูปโฉมสะคราญหยาดเยิ้ม เพราะนางมีความเห็นว่าบ้วนเล็กเพี้ยที่นางสนิทสนม มิได้รับความรักจากเล่งจ้วงจี่ เป็นเพราะถูกเล่งฮูหยินผู้มีบุคลิกท่วงท่าอันสูงส่งสง่าเปี่ยมราศีข่มจนดับรัศมีไปนั่นเอง

เมื่อหวนคิดต่อไป บ้วนเล็กเพี้ยมาตรแม้นไม่มีราศีที่สูงส่ง บุคลิกอันโอ่อ่าน่าเลื่อมใส ท่าทีที่อ่อนโยนนุ่มนวล แต่บ้วนเล็กเพี้ยก็มีความสดชื่นกระปรี้กระเปร่า หน้าตางามชดช้อยน่ารักกว่า ซึ่งนั่นก็เป็นสิ่งที่เล่งฮูหยินไม่มี

ในช่วงพริบตานั้น นางพบเห็นว่า ความงามของเก็งจีฮุ้นกับบ้วนเล็กเพี้ยต่างมีคุณลักษณะเด่นไปคนละประการ มีความดีงามที่ผิดแปลกแตกต่างกัน หนึ่งนั้นคล้ายเป็นโบตั๋นอันครองศักดิ์ราชินีบุปผา สวยเลิศล้ำกว่าหมู่ดอกไม้ใบในใต้หล้า ส่วนอีกหนึ่งคล้ายชิวไฮ้ทั้ง (ต้นเชอรี่จีน) อันงามผุดผาด หอมรวยรินสดชื่นใจเมื่อได้สูดดม

ขณะที่อึ้งปวยอี่กับสะใภ้ของกังตั๋วเนี้ยเพ่งพิจารณาอย่างเคร่งเครียดนั้น ก็ได้พากันมาถึงเบื้องหน้าเก็งจีฮุ้น

เก็งจีฮุ้นเมื่อเห็นอึ้งปวยอี่แล้ว รีบสอดกระบี่จีฮั้วเกี่ยมกลับเข้าฝักยามนี้มาตรแม้นจิตใจพะวงแต่ความปลอดภัยของสามีที่รัก แต่สี่ผู้อาวุโสที่ดาหน้าเข้ามาหาย่อมมิอาจไม่คารวะตามมารยาทได้ ดังนั้นรอจนพวกละ-ตะฮ่อเสียงทั้งสี่เฒ่าเข้าถึง จึงประสานมือคารวะอย่างนอบน้อม พร้อมทั้งกล่าวเสียงนุ่มนวล

"เก็งจีฮุ้นผู้เยาว์ขอกราบสี่ผู้อาวุโส"

ป้อจกเต้าหยินกับสองเจี้ยงเล่ากระยาจก ต่างผงกศีรษะคารวะตอบด้วยท่าทีเคร่งเครียด ละตะฮ่อเสียงที่ดุด่าหัวร่อร่าจนเป็นนิสัยไม่สำรวมแต่เพราะเอี๊ยบเชียวเกียงร่วงหล่นลงไปในหุบเหวลึก ทำให้ไม่มีจิตใจจะคึกคะนองดุจดั่งเดิมอีกแล้ว

เฒ่าทั้งสี่ล้วนเคยพบเห็นเก็งจีฮุ้นมา จึงมิต้องแนะนำตัว แต่สะใภ้กังตั๋วเนี้ยกับอึ้งปวยอี่นั้นยังจำเป็นต้องแนะนำให้รู้จักกัน

ดังนั้นละตะฮ่อเสียงอ้าปากที่กว้างใหญ่ ชี้ไปยังอึ้งปวยอี่แล้วแนะนำให้แก่เก็งจีฮุ้น

"เอียเท้า ผู้นี้คือฮูหยินของเตี้ยย่งยัง หัวหน้าใหญ่สำนักคุ้มกันภัยในเมืองเจี๊ยะมึ้ง มีนามอึ้งปวยอี่ ผู้คนตั้งฉายาเป็นเพียวเพี้ยนึ้ง"

เก็งจีฮุ้นแย้มยิ้มอย่างถ่อมตัว ขณะจะปราศรัยกับอึ้งปวยอี่ พลันได้ยินป้อจกเต้าหยินกล่าวอย่างรำคาญใจ

"เล่าซำ เรื่องสำคัญยังมีตั้งมากมายหลายหลาก ท่านยังมีกะใจมาพร่ำ

พิไรเรื่องเหล่านี้ คนหนึ่งอึ้งปวยอี่ คนหนึ่งสะใภ้ของกังตั้วเนี้ย...”

กล่าวแล้วชี้ไปที่อึ้งปวยอี่ก่อนจึงชี้ไปยังสะใภ้กังตั้วเนี้ย แต่คิดมิออกว่านางนี้มีนามกระไร จึงอ้าปากค้างกล่าวต่อไปไม่ได้

สะใภ้กังตั้วเนี้ยรีบกล่าวต่ออย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

“ลี้อ้วงเค็ง”

ป้อจกเต้าหยินพอฟังจึงกล่าวสืบต่อไป

“เราทั้งหลายกระทำเรื่องสำคัญเสร็จสรรพแล้วค่อยมาปราศรัยก็ไม่สายเกินไปดอก”

ละตะฮ่อเสียงถูกป้อจกเต้าหยินตำหนิจนตาเหลือกค้าง แต่รู้ดีว่าตนเป็นฝ่ายผิด ดังนั้นจึงโบกมือแล้วกล่าวแก้ขวยขึ้น

“ป้อจกท่านก็อย่าได้พร่ำพิไรเลย”

เก็งจีฮุ้นกลัวสองตัวประหลาดจะเกิดการทุ่มเถียงวิวาทขึ้นมาอีก จึงถามอย่างมีเจตนาเปลี่ยนเรื่อง

“เมื่อครู่สี่ท่านผู้อาวุโสว่าเซียวเกียงม่วยม่วยของข้าพเจ้าเป็นอย่างไรไปแล้ว ?”

ปัญหานี้หากเล่าแล้วยืดยาวยิ่ง สี่เฒ่าเหลียวสบตากันไปมา คล้ายดั่งกลัวจะเกิดการพร่ำวาจาอีก จึงต่างไม่ปรารถนาเอ่ยปากกล่าวไป

หลิวเจี้ยงเล่าหัวร่อฮาฮา แล้วกล่าวเสียงหนักหน่วงขึ้นว่า

“นี่นับเป็นเรื่องสำคัญ ให้เราหลิวเล่ายี่เล่าโดยคร่าว ๆ เถิด”

เหลือบแลดูหมู่ผู้กล้าหาญที่กำลังฮือเข้ามาเพื่อยลโฉมเล่งฮูหยิน แล้วจึงเล่าเรื่องราวที่นักพรตอุบาทว์ท้าสู้ และใช้อุบายชั่วร้ายมากระทำไปโดยคร่าว ๆ

เก็งจีฮุ้นพอฟัง น้ำตาพลันหลั่งไหลเป็นเส้นสาย ร้องขึ้นด้วยความเจ็บช้ำน้ำใจ

“เยี่ยงนี้เป็นว่า เซียวเกียงได้ตายเพราะข้าพเจ้าแท้ ๆ...”

อึ้งปวยอี่กับลี้อ้วงเค็งสะใภ้ของกังตั้วเนี้ยรีบกล่าวปลอบโยนไปในบัดดล

“นี่มิอาจจะกล่าวหาท่านได้ ต้องโทษนักพรตชั่วร้ายใช้อุบายอำมหิตเกินไป”

เจี้ยงเล่าทั้งสองก็ปลอบโยนขึ้นอย่างปลื้มใจ

"โชคดีที่เล่งเซี่ยวเฮี้ยบได้ฆ่านักพรตอุบาทว์ไปแล้ว..."

วาจามิทันจบคำ พลันเห็นละตะฮ่อเสียงเหลือกตาสามเหลี่ยมร้องโพล่งไป

"จริงทีเดียว เด็กบัดซบนั่นเล่า ?"

เก็งจีฮุ้นความจริงกระวนกระวายในการหายตัวของเล่งตี้ตี๋อย่างยิ่งยวด แต่ยามนี้เมื่อทราบเรื่องการตกเหวของเอี๊ยบเซียวเกียง นางจึงร้องเสียงสะท้านด้วยความรันทด

"น่ากลัวลงไปที่ใต้เหวเพื่อหาซากศพของเซียวเกียงม่วยแล้ว"

ป้อจกเต้าหยินชี้ไปที่ผาด้านตะวันตก กล่าวอย่างมั่นใจ

"ต้องไปในที่นั้นแน่นอน"

กล่าวแล้วก็วิ่งปราดนำหน้า พวกทั้งปวงจึงตามติดไปเป็นทิวแถว

ป้อจกเต้าหยินถึงที่หน้าผาก่อน ก้มมองดู พบเห็นเบื้องล่างที่ต่ำกว่าผาหลายวา หมู่เมฆหมอกอันเลือนรางครอบคลุมยังเห็นมีโซ่เหล็กที่ทอดโยงระหว่างผาสองฟากข้าง จึงร้องโพล่งไป

"ที่แท้นักพรตอุบาทว์อาศัยแผนนี้หลบหนีไป"

แล้วเหลือบแลมาดูละตะฮ่อเสียงที่วิ่งเข้าหา กล่าวอย่างเหยียดหยามดูแคลนไปว่า

"หลวงจีนกำลังพิศวงสงสัย ว่าวิชาตัวเบาของนักพรตอุบาทว์ ไฉนจึงได้ยอดเยี่ยมขึ้นมาอย่างกะทันหัน เหวลึกซึ่งมีระยะกว้างถึงหกสิบกว่าวา เพียงกระโดดปราดเดียวก็ข้ามไปได้ โอ...โอ...เมื่อเปิดเผยแล้วก็ไม่มีคุณค่าแม้อีแปะ ที่แท้มันเหยียบย่ำตามโซ่ไปนี่เอง"

เจี้ยงเล่าทั้งสองสายหน้าไปมา กล่าวเสียงสะทกสะท้อนว่า

"นักพรตอุบาทว์ครานี้ นับว่าใช้เล่ห์อุบายอันยอกย้อนจนแยบยลเสียดายที่ยังไม่อาจหนีรอดความตาย และคัมภีร์ที่ได้ไปก็เป็น..."

ละตะฮ่อเสียงมาตรแม้นเป็นคนหน้าระรื่นมิเคยสำรวมปากคำ แต่ปฏิภาณไหวพริบก็มิได้ด้อยกว่าผู้ใด พบเห็นหมู่ผู้มีฝีมือทางด้านหลังยังคงฮือ

ติดตามขึ้นมาบนหน้าผาดุจสายน้ำหลั่ง จึงรีบกระแอมเบา ๆ เป็นที่ให้หลิว-เจี้ยงเล่าสงบปากคำอย่าได้ว่ากล่าวต่อไป

หลิวเจี้ยงเล่าพลันสำนึกรู้สึกตัว และก็นึกถึงคัมภีร์ที่นักพรตอุบาทว์ช่วงชิงเป็นของเทียม จึงได้เหลือบแลดูหมู่ผู้กล้าหาญที่ล้อมเข้ามาแวบหนึ่ง แล้วกล่าวเสียงแผ่วเบา

"คัมภีร์ที่นักพรตอุบาทว์ได้ไป จำเป็นต้องเสาะค้นกลับมา"

"เมื่อเป็นเช่นนี้ พวกเรารีบข้ามไปเถิด"

เสียงขาดคำตัวละตะฮ่อเสียงพลันกระโดดขึ้นไปละลิ่วลงยังโซ่เหล็กที่กลางหุบเหว

สองเจี้ยงเล่ากระยาจกป้อจกเต้าหยิน ต่างพากันกระโดดติดตามไปโดยกระชั้นชิด

เก็งจีฮุ้นกังวลใจในพฤติการณ์ของสามีที่รักอย่างยิ่ง เร่งร้อนใคร่จะไปดูเหตุการณ์ทางฝั่งตรงข้ามให้ละเอียดสักครา แต่เนื่องจากอยู่ร่วมกับอึ้งปวยอี่และลี้อ้วงเค็งมิอาจที่จะรีบชิงข้ามไปก่อนได้

แต่ความคิดของอึ้งปวยอี่และลี้อ้วงเค็งนั้น ต่างมีไปคนละทางที่มิละม้ายเหมือน

อึ้งปวยอี่ได้เห็นโซ่ที่แกว่งไกวอยู่ในเมฆหมอกที่ต่ำกว่าหน้าผาหลายวามาตรแม้นมีความยาวหกสิบกว่าวา แต่ด้วยพลังการฝึกปรือในวิชาตัวเบาของนางกระโดดแตะตามโซ่ข้ามไปย่อมง่ายไม่เป็นปัญหา สาเหตุที่นางมิปรารถนาข้ามไปก่อน จุดประสงค์เพียงใคร่จะดูวิชาตัวเบาของเก็งจีฮุ้น จะมีความเหนือล้ำไปกว่านาง ซึ่งมีจุดเด่นในวิชาตัวเบาจนได้ฉายาเป็นเพียวพี้นึ้ง (สตรีจอกลอย) หรือไม่

ส่วนความคิดของลี้อ้วงเค็งนั้นไปอีกทางหนึ่ง นางรู้สึกว่าไม่มีความมั่นใจจะกระโดดไปตามโซ่เหล็กข้ามหุบเหวซึ่งกว้างถึงหกสิบกว่าวา นางสำนึกตัวดีว่าฮูหยินทั้งสองที่เบื้องหน้า ไม่เพียงมีเพลงกระบี่อันสูงล้ำเท่านั้น วิชาตัวเบาก็ถึงขั้นสุดยอดอีกด้วย

ดังนั้นนางคิดจะอยู่ล้าหลังรั้งท้าย ทางหนึ่งคือเป็นการถ่อมตัวตามมารยาท ทางหนึ่งก็คิดใคร่ที่จะศึกษาหาความรู้เห็นจากวิชาท่าร่างของสองฮูหยินที่ขึ้นชื่อลือกระเดื่อง

ขณะที่สามดรุณีต่างลังเลอยู่นั้น พวกละตะฮ่อเสียงทั้งสี่เฒ่าก็ละล่วร่างขึ้นไปถึงผาฝั่งตรงข้ามดุจดั่งเป็นพญาค้างคาวตัวใหญ่ เพียงสองสามคราก็ข้ามได้ แต่หยั่งจนโซ่นั้นแกว่งไกวไม่หยุดยั้ง

ขณะนี้หมู่ผู้มีฝีมือที่ฮือกันมาดั่งน้ำบ่า ได้หยุดยั้งกายห่างจากทางข้างพวกเก็งจีฮุ้นทั้งสามร่วมแปดวา และที่ซ้ายขวาของหน้าผาก็มีผู้คนยืนอยู่จนแออัด

ยามเมื่อพวกทั้งหลายพบเห็นมีโซ่เหล็กอยู่ที่เบื้องล่าง ต่างต้องสั่นศีรษะทอดถอนใจด้วยความสะทกสะท้อน ลอบชมเชยความพยายามอันยากแค้นของนักพรตอุบาทว์ แต่เสียดายที่มิได้ใช้ความพยายามนั้นในทางดีงาม

ขณะนี้เมื่อได้เห็นวิชาตัวเบาอันน่าแตกตื่นสะท้านขวัญของสี่ผู้เฒ่า ต่างพากันส่งเสียงทอดถอนใจชมเชย สายตาหลายร้อยคู่ต่างเป็นประกายแววับบ่งบอกความตื่นเต้นเลื่อมใสจนจับใจ

พร้อมกันนั้นก็เบือนสายตาที่ตื่นเต้นสงสัยและคลางแคลงมายังใบหน้าเล่งฮูหยินที่งามละลานจนบาดตา งามสง่าเปี่ยมราศี

เก็งจีฮุ้นเห็นสี่เฒ่าไปถึงผาฝั่งตรงข้าม ขณะกำลังยืนหยัดอยู่ที่หน้าผามองมาในทางทิศนี้ด้วยความกังวลวิตก จึงได้กล่าวเสียงนุ่มนวลอย่างยิ้มแย้มขึ้น

"ฮูหยินทั้งสองท่าน โปรดเชิญก่อน..."

อึ้งปวยอี่กับลี้อ้วงเค็งพากันถ่อมตัวขึ้นพร้อมกัน

"ยังคงเป็นเล่งฮูหยินเชิญก่อนเถิด"

เก็งจีฮุ้นเห็นสีหน้าของทั้งสองบริสุทธิ์จริงใจและกลัวสี่เฒ่าจะรอนานจนรำคาญ จึงผงกศีรษะแย้มยิ้มอย่างถ่อมตัวขึ้น

"อย่างนั้นก็ขอเอาเปรียบแล้ว"

วาจาขาดคำร่างหันกลับหันสู่หุบเหวอันลึกล้ำ มิมองผาฝั่งตรงข้าม มิเหลือบแลโซ่ที่ทอดผ่าน แต่กลับเงยหน้าเพ่งมองท้องฟ้าจนแน่วนิ่ง

หมู่ผู้กล้าหาญต่างพิศวงสงสัยจนพากันยืนกลั้นหายใจ สงบปากคำสายตามองมาด้วยความคลางแคลงทั้งสิ้น

อึ้งปวยอี่พอเห็นหน้าพลันแปรเปลี่ยนไป นางรู้ดีว่าเก็งจีฮุ้นมองดูเบื้องบนอากาศ ว่าจะมีกิ่งไม้ค่าคบแผ่คั่นขวางไว้หรือไม่ แน่ใจว่าเก็งจีฮุ้นจะใช้ยอดวิชาสูงสุดอันน่าสะท้านแผ่นดินนามเตี้ยมจุ้ยฮ่วยโต่ว (แตะน้ำข้ามลำธาร)

ความคิดมิทันจะจบสิ้น เสียงชายเสื้อปะทะลมพลันดังขึ้น เงาร่างสีม่วงพุ่งปราด เก็งจีฮุ้นใช้ท่าไชหงส์เล่งเชียว (พญาหงส์ท่องนภากาศ) ร่างพุ่งปราดขึ้นสู่ท้องฟ้า

จากนั้น ปลายเท้าสะกิดกันเบา ๆ สองแขนเสื้อสะบัดอย่างรวดเร็ว ท่าทุยฮุ้นจง (กระโดดบันไดเมฆ) ร่างพุ่งขึ้นจากในอากาศอีกหลายวา ทั้งที่ปราศจากสิ่งใดจะหยั่งเท้า !

อันวิชาตัวเบาสุดยอดเยี่ยงนี้ มิเพียงหมู่ผู้กล้าจากทั่วทุกทิศทางจะจ้องจนตะลึงลานเท่านั้น แม้พวกละตะฮ่อเสียงทั้งสี่เฒ่าที่ยืนอยู่ทางผาตรงข้ามยังต้องส่ายหน้าถอนใจชมเชยกันไม่ขาดปาก

เมื่อร่างถึงกลางอากาศพลันตวาดเสียงสดใส เก็งจีฮุ้นสะบัดแขนเสื้อยืดกาย ท่าไฮ้อี่ฮี่จุ๊ย (นางแอ่นคะนองน้ำ) ยื่นแขนทั้งสองออกเป็นแนวตรงพุ่งแฉลบลงเบื้องล่างไปยังโซ่เหล็กที่สั่นไหวไม่หยุดยั้ง ในระยะกึ่งกลางหุบเหว

หมู่ผู้มีฝีมือพอเห็น ต่างส่งเสียงอุทานอันแตกตื่นจนเซ็งแซ่ มีไม่น้อยที่ฝีมือต่ำต้อยขวัญอ่อน รีบก้มศีรษะหลับตา ขนลุกเกรียวทั่วร่าง มือเท้าทั้งสี่ระทวยจนระริก

เก็งจีฮุ้นโถมปราดลงจากอากาศ ดูเผิน ๆ รู้สึกเชื่องช้า แต่ความจริงว่องไวดั่งสายฟ้า พริบตาเดียวก็พุ่งลงจากกลางอากาศมาถึงเบื้องล่าง ร่างก็ได้ข้ามเหวนั้นไปมากกว่าครึ่ง ปลายเท้าสะกิดไปบนโซ่เหล็กเบา ๆ ร่างกระดอนตามติดมาในบัดดล ละลิ่วจนถึงฝั่งตรงข้ามในพริบตา

เห็นชัดว่าจะหยั่งลงบนหน้าผาได้ แล้วเสียงตวาดสดใสได้ดังอีกคราวรีบใช้ท่าไชปวยล้วนเซ็งคง (พญาหงส์โผนฟ้า) แขนเสื้อสะบัดอีกวูบร่างก็พุ่ง

ขึ้นสู่หน้าผา พลิ้วละลิ่วลงยืนอยู่เบื้องหน้าสู่ผู้ชรา มิได้หอบหายใจด้วยความเหน็ดเหนื่อย ใบหน้าไม่แดงฉาน ท่าทีเป็นปรกติธรรมดา

ละตะฮ่อเสียงทั้งสี่เฒ่าพอระงับใจ ต่างหัวร่อขึ้นด้วยความปลาบปลื้มประโลม แล้วกล่าวว่า

"เอียเท้า เจ้าวิเศษแท้ เจ้ากำลังบีบคั้นให้พวกเราเฒ่ากระดูกกร่อนต้องพากันปลีกตัวออกพักผ่อนไปหมดสิ้นแล้ว"

สี่เฒ่ากล่าวจบคำก็พากันหัวร่อขึ้นอย่างสนุกสนาน

เสียงหัวร่อพอดัง หมู่ผู้กล้าหาญหลายร้อยที่ตะลึงจนงงงันก็ได้สติรีบพากันส่งเสียงโห่ร้องจนสะเทือนเลื่อนลั่นทั้งขุนเขา สะท้านทั่วไปทั้งวิกาล

เก็งจีฮุ้นความจริงจะถ่อมตัวต่อผู้เฒ่าทั้งสี่ แต่ทว่าเสียงโห่ร้องอันสนั่นหวั่นไหวปานฟ้าถล่มทลาย ทำให้นางไม่มีปัญญาเอ่ยปากกล่าวคำ

สี่เฒ่าเมื่อเห็นหมู่ผู้มีฝีมือพากันโห่ร้องชมเชยขึ้นด้วยจริงใจ ต่างก็รู้สึกปลาบปลื้มและภาคภูมิแทนนางไปทุกคน

ละตะฮ่อเสียงหัวร่อร่าแล้วกล่าวว่า

"เอียเท้า เจ้าวันนี้ได้ใช้ยอดวิชาเล่งคงปวยโต่ว (พุ่งข้ามกลางอากาศ) เตี้ยมเสาะเท่งคง (แตะเชือกละล่องฟ้า) นับแต่นี้ นาม 'เล่งฮูหยิน' ของเจ้าน่ากลัวจะเทียมเทียบเปรียบกับเด็กบัดซบนั้นเป็นแน่แท้"

เก็งจีฮุ้นรีบถ่อมตัวอย่างนอบน้อมยำเกรง

"ความสำเร็จทั้งมวลของผู้เยาว์และเล่งตี้ตี่ ต่างเพราะได้รับการสั่งสอนอบรมจากท่านผู้อาวุโสทั้งหลาย..."

สี่เฒ่าต่างยินดีปรีดาจนหัวร่อฮาฮา ขณะนั้นเสียงโห่ร้องอันสะเทือนเลื่อนลั่นได้ดังขึ้นอีกคราว ทำให้คนทั้งห้ารีบชะงักเสียงหัวร่อ เหลียวมองไปเห็นอึ้งปวยอี่กับลี้อ้วงเค็งกำลังใช้วิชาตัวเบาเช็งเท้งซาเตี้ยมจุ้ย (แมลงปอแตะน้ำสามคำรบ) กระโดดตามโซ่เหล็กข้ามมา

เงาร่างพุ่งวาบกลิ่นหอมระเหยมาปะทะหน้า อึ้งปวยอี่กับลี้อ้วงเค็งติดตามกันขึ้นมาบนหน้าผา

สี่เฒ่าก็ได้เอ่ยชมเชยคนทั้งสองไปหลายคำตามมารยาท แต่ลี้อ้วงเค็งและอึ้งปวยอี่ต่างรู้สำนึกตัวดีว่าวิชาตัวเบาของพวกนางกับเก็งจีฮุ้นห่างไกลกันจนเกินไปนัก ดังนั้นใบหน้าจึงปรากฏแววกระดากกระเดื่อง มิได้ยินดีไปกับคำชมเชยนั้นเลย

ละตะฮ่อเสียงกวาดตามองไปมา พลันชี้แล้วร้องโพล่งว่า

"อยู่ที่นั้นเอง !"

กล่าวแล้ววิ่งปราดไปที่พงหญ้าซึ่งห่างไม่กี่วา

พวกป้อจกเต้าหยินจึงวิ่งตามติดไปดู เห็นบนพงหญ้าอันหนาแน่นปรากฏร่างสีดำนอนขดงออยู่ เมื่อใกล้จึงเห็นเป็นซากศพของนักพรตอุบาทว์โอวเฮาะจริง ๆ ที่ลำคอมีโลหิตหย่อมใหญ่เกรอะกรัง แต่ศีรษะมิทราบกระเด็นไปที่ใดแล้ว

สี่เฒ่ากังวลแต่ตำราปกเหลืองเล่มนั้น หลิวเจี้ยงเล่ารีบเลิกเสื้อคลุมสีดำของนักพรตอุบาทว์ออกดู เห็นมือซ้ายมันกางอ้า มือขวากำกระบี่แน่น แต่ตำราปกเหลืองนั้นมิพบเห็นอีกเลย

ละตะฮ่อเสียงเหลือบตาเหลียวซ้ายแลขวามองหาตามละแวกใกล้เคียงแต่ไม่พบวี่แววของตำรานั้น

เบ๊เจี้ยงเล่าขมวดคิ้วขาวโพลง กล่าวอย่างลังเลใจ

"น่ากลัวเล่งเซี่ยวเฮี้ยบเก็บไปแล้วก็ได้"

อึ้งปวยอี่รีบถามด้วยความกังวลใจ

"เหตุไฉนจึงมิพบเห็นเล่งตี้ตี๋เลยเล่า ?"

คำ 'เล่งตี้ตี๋' นี้ อึ้งปวยอี่กล่าวโพล่งไปด้วยความกังวลวิตกในร่องรอยเล่งจ้วงจี่ แต่เก็งจีฮุ้นที่กำลังกวาดตามองไปรอบข้าง เกิดความสนใจขึ้นเป็นพิเศษ

ระหว่างทางที่นางมาอึ้งซัว ได้ทราบข่าวเล่าลือว่าเชียะเจี้ยงงึ่นซา ฮ่วย-ฮุ้นเล้งเล่งจ้วงจี่และภรรยารูปงามพากันไปที่ภูเขาหยกซัว

ขณะนี้เมื่อได้ยินอึ้งปวยอี่เรียกหาสามีที่รักอย่างสนิทสนมปานนั้น แน่

ใจคำว่า 'ภรรยา' ที่บุคคลภายนอกร่ำลือผิด ก็คือสตรีงามหยาดเยิ้มที่เป็นม่ายผู้นี้นี่เอง

พอได้คิดก็มีโทสะกรุ่นขึ้น ตกลงแน่วแน่ว่าสักครู่เมื่อเห็นสามีอันเจ้าชู้กรุ้มกริ่มแล้ว จะต้องสอบสวนกันให้เป็นที่ขาวกระจ่างอย่างเด็ดขาด

พวกละตะฮ่อเสียงทั้งสี่เฒ่า มาตร์แม้นก็กวาดตาเหลียวแลหา แต่คนทั้งสี่ต่างเป็นนักเลงเก่าอันคร่ำคร่าชำนาญ เก็งจีฮุ้นแม้มีท่าทีดั่งเดิม แต่จากคิ้วเรียวของนางที่ขมวดเข้าหากันวูบหนึ่ง สี่เฒ่าก็ดูออกว่าในใจนางกำลังครุ่นคิดฉันใด

สี่เฒ่ารีบสบตาบอกใบ้แก่กันแล้วส่ายหน้าไปมาด้วยความสะทกสะท้อนคล้ายดั่งกำลังว่า บาปรักที่พัวพันตัว จะต้องมีความเจ็บปวดให้แก่เจ้าเด็กได้รู้รสเป็นแน่แท้

อึ้งปวยอี่ที่มีจิตใจเปิดเผยหมดจด ยังมิได้พบเห็นสีหน้าของเก็งจีฮุ้นผิดปรกติไป ขณะนี้เมื่อเห็นสี่เฒ่าส่ายหน้า ยังเข้าใจผิดคิดว่าเพราะไม่พบร่องรอยของเล่งตี้ตี่ จึงเอ่ยเตือนสติขึ้นอีกครั้ง

"เล่งตี้ตี่อาจบางทีไปที่เกิดเหตุนั้นก็ได้"

กล่าวแล้วชี้ไปยังทิศทางต้นสนที่เอี๊ยบเชียวเกียงถูกผูกโยงเมื่อครู่ สี่เฒ่าพอฟังก็เหลือบแลดูเก็งจีฮุ้นแล้วกล่าวอย่างเห็นพ้อง

"พวกเราไปดูในทางโน้นกันเถิด"

เก็งจีฮุ้นก็กำลังใคร่จะดูสถานที่เกิดเหตุของเอี๊ยบเชียวเกียง จึงรับคำอย่างนอบน้อม แล้วทั้งเจ็ดพากันใช้วิชาตัวเบาวิ่งตามหน้าผาไปสู่ทิศเหนืออย่างรวดเร็ว

ขณะวิ่งอยู่นั้น เหลียวหน้ามองดู เห็นหมู่ผู้มีฝีมือทางฝั่งตรงข้ามได้จากไปจนมากกว่าครึ่ง

ขณะนี้เป็นเวลายามห้าผ่านพ้น ฟ้าใกล้จะสางแล้ว ในหุบเขาเน้ยฮวยก๊กที่อยู่ทิศตะวันออกเฉียงเหนือเงียบงันวังเวง เลือนรางด้วยแสงชีดจางของดวงดาว ไม่มีเงาร่างผู้ใดหลงเหลืออยู่เลย มีแต่ธงขาวแดงผืนน้อยที่ปักอยู่

บนพื้นหน้าผาพลิ้วปลิวไสวไปตามลม เมี่ยวกวงที่ถูกลี้อ้วงเด็งเสี่ยงอันตรายเข้าฆ่า ยังคงทิ้งซากสองท่อนอยู่ในที่นั้นจนชัดถนัดตา

คนทั้งเจ็ดเมื่อมาถึง อึ้งปวยอี่ก็ชี้ไปยังเชือกที่ห้อยอยู่บนกิ่งสนแล้วกล่าวต่อเก็งจีฮุ้นว่า

"เอี๊ยบเชียวเกียงโกวเนี้ยถูกผูกโยงอยู่บนค่าคบสนต้นนั้น"

เก็งจีฮุ้นเมื่อเห็นเชือกที่ห้อยแกว่งอยู่กลางอากาศ นัยน์ตาก็มีหยาดน้ำเอ่อคลอ นางมาตรแม้นมิเคยเห็นเอี๊ยบเชียวเกียง แต่นางก็มีความสัมพันธ์ในสายเลือดกับเอี๊ยบเชียวเกียงอยู่

โดยเฉพาะเอี๊ยบเชียวเกียงต้องร่วงลงไปในหุบเหวคราวนี้ สาเหตุเพราะนางออกสกัดกั้นนักพรตอุบาทว์ ทำให้บริวารของมันใช้เกาทัณฑ์ยิงเชือกโยงร่างจนขาด หรือมิเช่นนั้นก็ถูกชายฉกรรจ์ที่คุมเชิงใช้ดาบตัดเชือกให้นางร่วงลงไปตายที่ก้นเหว

เมื่อทั้งเจ็ดมาถึงใกล้ พลันเห็นป้อจกเต้าหยินตาเป็นประกายร้องโพล่งไป

"อา...มีคน !"

เสียงร้องนี้สร้างความตื่นตกใจให้แก่ทุกคนจนรีบเกร็งพลังขึ้นเตรียมพร้อม กวาดตามองดูเห็นในหมู่หญ้าที่โคนต้นสน มีเงาสีดำนอนขดอยู่สามคนจริง ๆ

เมื่อถึงใต้ต้นไม้จึงมองดู นอกจากเก็งจีฮุ้น ละตะฮ่อเสียงทั้งสี่เฒ่ากับอึ้งปวยอี่ทั้งสองก็ตะลึงลาน

เห็นชายทั้งสามที่นอนขดอยู่ในพงหญ้า คือชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้มที่คอยคุมตัวเอี๊ยบเชียวเกียงนั่นเอง ดาบหัวตัดอันคมวาวสองเล่มทับอยู่ที่ใต้ตัวของพวกมัน

เบ๊เจี้ยงเล่าก้มกายตรวจดู พลันร้องขึ้นด้วยความตื่นเต้น

"พวกมันถูกสกัดจุดสลบไป !"

ละตะฮ่อเสียงพอได้ฟัง พลันตวัดเท้าเตะใส่ชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งทันที แต่ทว่าชายฉกรรจ์นั้นเพียงพลิกร่างหงาย ยังคงมิได้สติดั่งเดิม

สี่เฒ่าตะลึงลานด้วยความงุนงง พากันทรุดกายนั่งลงไปตรวจตรา

อึ้งปวยอี่เคยพบเห็นสภาพนี้มาที่เชิงเขาหยกชัวคราวหนึ่ง จึงเตือนสติขึ้นว่า

"น่ากลัวถูกวิชาพิสดารสกัดจุดจนสิ้นสติไป !"

ขณะว่ากล่าว ป้อจกเต้าหยินก็ตบไปที่จุดเมี่ยมึ้งของชายฉกรรจ์ดุร้ายผู้หนึ่ง

แต่ทว่าชายฉกรรจ์ดุร้ายยังคงหลับใหลมิได้สติ ไม่เกิดมีทีท่าจะตื่นขึ้นมาเลย

สี่เฒ่าลุกขึ้นยืนแล้วเหลียวมองตากัน ด้วยความตื่นเต้นสงสัย ป้อจกเต้าหยินเหลือบดูชายฉกรรจ์หน้าตาดุร้ายบนพื้นทั้งสามคนแวบหนึ่ง กล่าวอย่างคลางแคลงสงสัย

"หรือว่านางติดตามพวกเรามาอีกแล้ว ?"

อึ้งปวยอี่รู้ดีว่าหมายถึงผู้ใด นางหน้าถอดสี ตัวสั่นสยิวขึ้นเฮือกหนึ่งทันที ละตะฮ่อเสียงได้เงยหน้าขึ้นสูดดมอยู่ไปมาไม่หยุดยั้งแล้ว

ป้อจกเต้าหยินเมื่อเห็นก็กล่าวอย่างไม่พอใจไปว่า

"หยุดจมูกสุนัขของท่านเอาไว้เถิด ผ่านไปตั้งเนิ่นนานปานนี้ ท่านยังสูดดมออกอีกหรือ ?"

ละตะฮ่อเสียงสูดดมไปครู่ใหญ่ ใบหน้าที่สกปรกมอมแมมปรากฏแววผิดหวังขึ้นจนชัดเจน

สี่เฒ่าเหลือบแลดูชายฉกรรจ์ที่สิ้นสติทั้งสามคนแล้วต่างหน้านิ่วคิ้วขมวดด้วยความกังวล บ่งบอกความจนปัญญาอย่างเปิดเผย

ทันใดนั้น ละตะฮ่อเสียงเลิกตาสามเหลี่ยมจนลุกโพลง กระโดดปราดขึ้นอากาศ ละลิ่วไปบนค่าคบที่มีเชือกขาดห้อยอยู่ ยื่นมือคว้าปลายเชือกขึ้นมาดมแล้วร้องโพล่งเสียงก้องออกไป

"นางเอง ! นางเอง !"

กล่าวพลางกระชากเชือกออกจากค่าคบพลิ้วกายลง ยื่นให้ป้อจกเต้าหยิน

พร้อมกับกล่าวอย่างมั่นใจ

"ป้อจก ท่านดมดูสักครา ยังมีกลิ่นหอมหลงเหลืออยู่เลย"

ป้อจกเต้าหยินมีทีท่าตื่นเต้นกระวนกระวาย รีบรับปลายเชือกมาดมก็ร้องอืมม์ ผงกศีรษะกล่าวว่า

"ใช่แล้ว นางนั่นเอง"

แล้วยื่นไปให้อึ้งปวยอี่ เพื่อให้นางได้ดมดูบ้าง

เก็งจีฮุ้นรู้สึกสงสัยใจไม่อาจคลาย ต้องสอดคำถามขึ้นว่า

"ผู้อาวุโสหมายถึงใคร ?"

ละตะฮ่อเสียงตอบหนัก ๆ อย่างมั่นใจ

"เฮียงฮุ้น"

เก็งจีฮุ้นพอฟังยิ่งพิศวงสงสัยมากไปกว่าเดิม

อึ้งปวยอี่รีบรับปลายเชือกมายื่นถึงปลายจมูกเก็งจีฮุ้น แล้วถามอย่างมุ่งหวังว่า

"เล่งฮูหยินคุ้นเคยกับกลิ่นหอมนี้หรือไม่ ?"

เก็งจีฮุ้นขมวดคิ้วแนบแน่น สูดดมที่ปลายเชือกอย่างสงสัย กลิ่นหอมระรื่นรวยรินดั่งกล้วยไม้แผ่ซ่านเข้าจับใจ แต่ก็มองดูอึ้งปวยอี่ด้วยความมึนงงสงสัยถามขึ้นว่า

"มันเป็นเรื่องราวใดกัน ?"

ป้อจกเต้าหยินรีบอธิบายไป

"เมื่อหลายวันก่อน พวกเราสี่คนไปหยกซัว เผชิญกับเรื่องที่ประหลาดพิกลน่าตื่นตกใจ..."

เก็งจีฮุ้นมีความสนใจในเรื่องที่เล่งตี้ตี๋ไปหยกซัวเป็นพิเศษ จึงรีบสอดคำถามด้วยความกังวลสนใจ

"ผู้อาวุโสทั้งสี่ท่านก็ไปที่หยกซัวด้วย ?"

หลิวเจี้ยงเล่าฉุกใจได้คิด หวนนึกถึงที่เก็งจีฮุ้นขมวดคิ้วปรากฏแววิตกเมื่อครู่ จึงรีบชิงกล่าวขึ้นว่า

"พวกเราสองกระยาจกมิได้ไป เป็นเฒ่าประหลาดทั้งสองกับเล่งเซี่ยว-เฮี้ยบและนึ่งเฮี้ยบสี่คนร่วมทางกันไป"

เก็งจีฮุ้นพลันคลายความกังวลสงสัยไปทันที จิตใจที่กระสับกระส่ายก็สงบลงในบัดดล ดังนั้นจึงผงกศีรษะเบา ๆ อย่างลืมตัว ใบหน้าที่สะคราญปานหยาดฟ้าปรากฏแววอิ่มเอิบปลาบปลื้ม นางก็รู้สึกว่าเข้าใจผิดในตัวเล่งตี้ตี๋ไปอีกครั้งหนึ่งแล้ว

ป้อจกเต้าหยินเห็นหลิวเจี๋ยงเล่ากล่าวเช่นนั้น ก็เข้าใจด้วยไวปัญญารีบเล่าเรื่องราวที่เผชิญกับเฮียงฮุ้นบนภูเขาหยกซัวให้แก่นางฟังอย่างคร่าว ๆ

อึ้งปวยอี่ก็เป็นคนฉลาดปราดเปรื่อง ยามนี้พอเห็นป้อจกเต้าหยินได้กลบเกลื่อนเรื่องที่นางร่วมทางกับเล่งตี้ตี๋ บุกไปสืบเสาะค่ายหยกซัวในยามราตรี ก็เกิดความระมัดระวังขึ้นจนเต็มที่

ได้ยินป้อจกเต้าหยินกล่าวสืบต่อไป

"สันนิษฐานจากการพบเห็นของอึ้งเอียเท้าผู้นั้น ร่างแน่งน้อยผมยาวสยาย เงาเลือนรางดั่งไร้สสาร พวกเราเชื่อมั่นว่านางต้องเป็นนางปิศาจ..."

เก็งจีฮุ้นกับลี้อ้วงเค็งพอได้ยินคำ 'ปิศาจ' สีหน้าอันผุดผาดก็แปรเปลี่ยนไป พากันร้องโพล่งขึ้นด้วยความตื่นตกใจ

ละตะฮ่อเสียงรีบกล่าวเสริมขึ้นอีกครั้ง

"เนื่องจากในตัวนางปิศาจนี้มีกลิ่นหอม ดังนั้นพวกเราจึงเรียกนางเป็นวิญญาณหอม (เฮียงฮุ้น)"

เก็งจีฮุ้นต้องเหลียวมาทางอึ้งปวยอี่ด้วยความตื่นเต้นสงสัย ถามอย่างคลางแคลงใจ

"ท่านพบเห็นปิศาจสตรีนั้นมาจริงหรือ ?"

นางได้ยินคำ 'ปิศาจสตรี' จิตใจก็ว้าวุ่นลนลาน ยามนี้พอเปล่งคำว่า 'ปิศาจสตรี' ออกจากปาก ก็รู้สึกขนลุกเกรียวทั่วร่าง จึงรีบเปลี่ยนคำพูดไปในบัดดล

"ท่านได้เห็นวิญญาณหอมนั้นมากับตาหรือ เตี้ยฮูหยิน ?"

อี้งปวยอี่ที่มีแผลอยู่ในใจ ไม่ปรารถนาจะเอ่ยถึงเรื่องที่นางอยู่ร่วมกับเล่งตี้ตี๋ตามลำพังเลยจริง ๆ เมื่อถูกถามหน้าก็แดงฉาน สั่นศีรษะตอบว่า

"ตอนนั้นข้าพเจ้าจิตใจว้าวุ่นสติก็เลอะเลือน คล้ายดั่งได้เห็นเงาแน่งน้อยผมยาวสยายลอยละลิ่วอยู่วูบวาบ แต่ทว่าผู้เฒ่าทั้งสองกับเล่งตี้ตี๋ต่างมิได้เห็น"

กล่าวแล้วยกมือชี้ไปยังละตะฮ่อเสียงกับป้อจกเต้าหยิน คล้ายดั่งจะยืนยันว่าเราทั้งสี่อยู่ร่วมกันตลอดเวลา เพื่อมิให้เก็งจีฮุ้นต้องเกิดความคลางแคลงสงสัย

เบ๊เจี้ยงเล่าขมวดคิ้ว กล่าวบ้างว่า

"หากแม้นคลายจุดชายฉกรรจ์ดุร้ายขึ้นมาได้สักคน ก็จะทราบเหตุการณ์ในตอนนั้น"

เก็งจีฮุ้นเคยได้รับการถ่ายทอดเคล็ดวิชาเชียะเอี๊ยงเจี้ยกงมาจากเล่งตี้ตี๋ พลังการฝึกปรือของนางในยามนี้ มาตรแม้นมิอาจเทียบเท่าหกเจ็ดส่วนในสิบของเล่งจ้วงจี่ แต่หากใช้มาคลายจุดก็ยังเพียงพอจนเหลือเฟือ

แต่ทว่าสี่เฒ่าเมื่อครู่ต่างคลายจุดไม่ออก หากแม้นมาคลายในตอนนี้คล้ายดั่งมีเจตนาจะอวดฝีมือเข้าข่มขู่ไป

ดังนั้นคิ้วจึงขมวดมุ่นทีท่าลังเล มิแน่ว่าจะสมควรคลายจุดชายฉกรรจ์ชั่วร้ายทั้งสามคนหรือไม่

ละตะฮ่อเสียงพอเห็นก็หัวร่อฮาฮา ขึ้นแก้ขวยไป กล่าวว่า

"เอียเท้า มีความสามารถก็ใช้ออกมาให้เต็มที่ เจ้าวางใจเถิด พวกเราเฒ่ากระดูกกร่อนทั้งสี่ ต่างมีหน้าหนากันเต็มที่ แม้เจ้าจะคลายจุดพวกมันออกมาได้ พวกเราสี่เฒ่าก็หน้าไม่แดงไปดอก"

เมื่อกล่าวเช่นนี้ คนทั้งปวงก็ต้องหัวร่อขึ้นด้วยความขบขัน เก็งจีฮุ้นจึงกล่าวอย่างนอบน้อม

"ให้ผู้เยาว์ทดลองดู"

กล่าวแล้วเดินไปยังที่ข้างกายชายฉกรรจ์ซึ่งนอนขดตัวงอ นั่งยอง ๆ ลงแล้วใช้แขนเสื้อสีเขียวเป็นผ้ารองรับ ฝ่ามือลูบไปบนจุดเมี่ยมึ้งของชาย

ฉกรรจ์ ลอบเกร็งพลังเชียะเอี๊ยงเจี้ยกงขึ้นแล้วทะลักพลังนั้นเบา ๆ

ชายฉกรรจ์คร่างหนัก ๆ ลืมตาขึ้นอย่างแช่มช้า ละตะฮ่อเสียงพอเห็นชายฉกรรจ์ได้สติมา รีบเบิ่งตาแยกเขี้ยวตรงเข้าหา

ชายฉกรรจ์พอได้สติก็รีบระงับใจ ตวาดก้องแล้วกระโดดขึ้นมา คว้าดาบหัวตัดที่ข้างกายโถมเข้าใส่ละตะฮ่อเสียงอย่างดุร้าย

ละตะฮ่อเสียงหัวร่อเฮอะฮะ พลิ้วร่างแล้วลงมือดุจสายฟ้า นิ้วทั้งห้าควงเป็นวงคว้าใส่ชีพจรชายฉกรรจ์ดุร้าย พร้อมกับตวาดเสียงหนัก ๆ

"ไสหัวเจ้า !"

เสียงตวาดดังพร้อมกับสะบัดข้อมือ ชายฉกรรจ์ถูกเหวี่ยงขึ้นมาทันทีแล้วเตะซ้ำเข้าใส่ เสียงแผดร้องดั่งสุกรถูกเชือดดังก้องขึ้นในทันใด ร่างชายฉกรรจ์นั้นถูกเตะกระเด็นไกลยี่สิบกว่าเชียะ ดาบหัวตัดขาวแวววาวก็ปลิวกระเด็นหลุดจากมือไป

ป้อจกเต้าหยินถลึงตากล่าวอย่างขุ่นเคือง

"คลานเข้ามา !"

ชายฉกรรจ์หน้าซีดเผือดเหงื่อแตกโซม กายสั่นระริกไม่หยุดยั้ง คลานตัวสั่นงันงกได้เพียงไม่กี่ก้าวเนื่องจากถูกเตะหนักเกินไป จึงไม่อาจคลานได้อีกแล้ว

คนทั้งปวงจึงจำต้องเดินเข้าไปหา ยังคงเป็นป้อจกเต้าหยินถามอย่างขุ่นเคืองว่า

"โกวเนี้ยที่ถูกผูกโยงอยู่บนต้นไม้เล่า ?"

กล่าวแล้วชี้ไปยังค่าคบสนที่ยื่นออกพ้นริมหน้าผา

ชายฉกรรจ์เมื่อถูกถามรีบมองไปทางต้นสนนั้น พบเห็นเชือกขาดสะบั้นก็แตกตื่น จนตัวสั่นสะท้านหน้าซีดเผือด คล้ายดั่งนึกถึงเรื่องใดขึ้นได้ รีบยกมืออันสั่นเทาร้องแผดขึ้นด้วยความหวาดหวั่นขวัญเสีย

"มิใช่บ่าวฟันขาด เชือกมิใช่บ่าวเป็นผู้ฟันขาด..."

คนทั้งปวงพอฟังก็แตกตื่นตกใจจนหน้าถอดสี สี่เฒ่ารู้ดีว่าเป็นเรื่องย่ำแย่

แน่ จึงเปล่งเสียงร้องออกแทบพร้อมเพรียงกัน

"ผู้ใด ? ผู้ใดเป็นคนฟันขาด รีบบอกมา ?"

ชายฉกรรจ์รีบยกมือชี้ไปที่อีกผู้หนึ่ง ใช้เสียงอันมั่นคงแต่หวั่นหวาดว่า

"มันเอง เป็นมันซิซิมกุ้ยฟันขาด..."

คนทั้งปวงพอฟังก็แตกตื่นจนลนลาน เหลียวมองไป พบเห็นชายฉกรรจ์หน้าตาดุร้ายอีกผู้หนึ่งสองมือยื่นโถมเบื้องหน้า เท้าหนึ่งขดงอ ดาบอันแวววาวถูกทับอยู่ที่ตะโพก มันห่างจากโคนต้นสนที่เชิงผาใกล้ที่สุดจริง ๆ

หลิวเจียงเล่ามองดูชายฉกรรจ์ ที่คุกเข่าบนพื้นแล้วถามอย่างรอบคอบขึ้นอีกครา

"เจ้าในยามนั้นได้เห็นถนัดชัดตาหรือไม่ อย่าได้กล่าวเหลวไหลเป็นอันขาด"

"ถูกต้อง ซิซิมกุ้ยเห็นมีคนฟันหมวกของโอวเฮาะเซียนเจี้ยงที่หน้าป่าไผ่ แล้วมันก็ฟันเชือกที่แขวนร่างเอี๊ยบโกวเนี้ยขาดไป"

เก็งจีฮุ้นพอฟังเจ็บแปลบจับใจ สำนึกผิดใหญ่หลวงจนรีบยกมือปิดหน้าร่ำไห้ไปทันที

ขณะเวลานั้น เสียงชายเสื้อเสียดสีอากาศดังถี่เร็วมาทางทิศเหนือ

คนทั้งปวงเหลียวหน้ามองตาม เห็นเงาร่างอันว่องไวสองสาย หนึ่งสูงหนึ่งต่ำ ใช้ความรวดเร็วดั่งสายฟ้าวิ่งตามมาบนหน้าผาเข้าสู่ทิศทางนี้

พลันเห็นละตะฮ่อเสียงตาเป็นประกาย ร้องโพล่งอย่างเร่งร้อนไป

"เป็นเล่ายี่เล่าสี่มาแล้ว"

เก็งจีฮุ้นรีบซับหยาดน้ำตาเพ่งมองไป เห็นคนที่มาหนึ่งศีรษะใหญ่ดั่งกระพ้อม ร่างสูงมิเกินสี่เชียะ นั่นคือตั๋วเท้าเอ้ยคาอง (เฒ่าหัวโตขาสั้น) ส่วนอีกหนึ่งสวมเสื้อยาวดจนักศึกษาที่เก่าขาดคร่ำคร่า ใบหน้าเกลี้ยงเกลาไร้หนวดเครา อายุประมาณกลางคน คิดว่าคงเป็นเคี่ยงจือเซ็ง (บัณฑิตยากไร้)

เพ่งพิจารณามิทันชัดเจน ทั้งสองก็มาถึงระยะใกล้ เอ้ยคาองพอเห็นเฒ่าทั้งสี่ก็อ้าปากหัวร่อขึ้นทันที พร้อมกับเปล่งเสียงกังวาน

"หลวงจีนสุรา รีบล้วงสุรามา เรากับเคี่ยงเซ็ง (ยากไร้) หิวโหยจนแทบ

คลุ้มคลั่งแล้ว”

ละตะฮ่อเสียงมิไปสนใจไยดีด้วย กลับกล่าวตำหนิไปอย่างขุ่นเคืองว่า

“ทั้งขาสั้นทั้งหนอนตำรา เรื่องยิ่งใหญ่สำคัญปานนี้ ท่านทั้งส่องยังอุตส่าห์มาช้าเกินไปจนได้”

เอ้ยคาองกับเคี่ยงจือเซ็งพบเห็นสีหน้าของทุกคนผิดปรกติก็ทราบดีว่าเกิดเรื่องสำคัญอันหนักหนา โบกมือให้แก่สตรีสามนางที่คารวะไปอย่างไม่แยแสแล้วต่างมองมายังสี่เฒ่า รีบเอ่ยเถียงขึ้นว่า

“พวกเราพอทราบข่าวก็วิ่งกันมาเป็นเวลาหนึ่งคืนเต็ม ๆ มิเคยหยุดยั้งพักผ่อน วิ่งจนหิวโหยแทบหมดแรง”

กล่าวแล้วพลันชะงักคำ กวาดตาคมวาวไปมองดูรอบข้าง พบเห็นบนแก้มขาวผ่องของเก็งจีฮุ้นยังมีคราบน้ำตา ก็ต้องร้องอุทานขึ้นด้วยความแตกตื่นรีบถามโพล่งไป

“เด็กบัดซบเล่า ?”

ป้อจกยกมือชี้ไปที่หุบเหวอย่างแช่มช้า กล่าวว่า

“นั่น อยู่ที่ก้นเหว”

เอ้ยคาองกับเคี่ยงจือเซ็งพอเห็นต่างหน้าเปลี่ยนสี ละล่ำละลักขึ้นด้วยความเจ็บช้ำเสียใจ

“สวรรค์ ! เมื่อเจ้าเด็กบัดซบตาย ต้องทำให้คนอื่นกระวนกระวายจนแทบตายตาม ที่พวกเราเร่งรุดมาอย่างรีบร้อน ก็เพื่อบอกกับเจ้าเด็กบัดซบว่าสถานที่สุสานโบราณของบ้วนเอียเท้าอยู่ที่ใด...”

คำบอกมิทันจบสิ้น เสียงกู่อันกึกก้องกังวานก็ดังจากที่ก้นเหวขึ้นมา

ละตะฮ่อเสียงทั้งสี่เฒ่าพอได้ยิน ต่างร้องโพล่งไปด้วยความตื่นเต้นลนลาน

“อา...เด็กบัดซบ ! จะต้องเป็นเพราะมันหาซากศพเอี๊ยบโกวเนี้ยพบแล้วพวกเรารีบลงไปด่วน”

บทที่สามสิบเก้า ผู้คลี่คลายความลับ

เอ้ยคาองกับเคี่ยงจือเซ็งได้ยินเสียงก่อันกึกก้องกังวานยาวนานสะท้อนมาจากก้นเหว กอปรกับวาจาของละตะฮ่อเสียง และคราบน้ำตาบนแก้มเก็ง-จีฮุ้นมาสันนิษฐาน ทั้งสองต้องเลอะเลือนงงงัน

เมื่อละตะฮ่อเสียงตะโกนบอก คนทั้งปวงพากันทรงกาย วิ่งทยอยมาที่ริมหน้าผา

เอ้ยคาองพอระงับใจ รีบกระโดดไปคว้าแขนเบ๊เจี้ยงเล่า แล้วถามเสียงดัง

"เบ๊เล่าซำ เป็นเรื่องราวใดกันแน่ ?"

เบ๊เจี้ยงเล่าจำต้องชะงักร่างไว้ ชี้ไปที่หุบเหวแล้วร้องอย่างเร่งร้อนว่า

"เล่งเชียวเฮียบส่งเสียงกู่อยู่ที่ก้นเหว..."

เอ้ยคาองพอฟังตาพลันเหลือกค้าง ร้องถามด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"ท่านหมายความว่า เด็กบัดซบนั้นยังไม่ตาย ?"

เบ๊เจี้ยงเล่าก็ถลึงตาให้ กล่าวอย่างไม่พอใจ

"ผู้ใดบอกว่าเล่งเซี่ยวเฮี้ยบตาย ?"

เอ้ยคาองถูกย้อนมาจนงุนงง เบิ่งตาทั้งสองเหลือกค้าง อับจนถ้อยคำจะตอบโต้ทันที

เคี่ยงจือเซ็งปรากฏรอยปีติยินดีจนหน้าระรื่น กล่าวว่า

"เด็กผู้นั้นมิได้ตายยิ่งวิเศษ ไม่เช่นนั้นพวกเราทั้งเห็นทียำแย่กันแน่แท้เล่าเบ๊ เมื่อครู่บนใบหน้าของเก็งเอียเท้ามีใช่มีน้ำตาติดอยู่ดอกหรือ"

เบ๊เจี้ยงเล่ากำลังจะตอบไป พลันพบเห็นป้อจกเต้าหยินและพวกหลิว-เจี้ยงเล่าได้พากันกระโดดลงจากผา จึงโบกมืออย่างจนปัญญา แล้วร้องละล่ำ-ละลักไป

"เราเล่าเบ๊มีอยู่เพียงปากเดียว ในอึดใจนี้ไม่มีปัญญาบอกเล่าให้แก่เล่าตี๋ท่านจนชัดเจนได้ พวกเราลงไปก่อนเถิด สักครู่ค่อยมาสนทนา"

กล่าวแล้วรีบพุ่งกายไปที่หน้าผา เอ้ยคาองซึ่งมีนิสัยร้อนวู่วามที่สุด เมื่อเห็นเบ๊เจี้ยงเล่ามิได้กล่าวให้เป็นที่กระจ่างเข้าใจก็หลบหน้าไป โทสะจึงกรุ่นขึ้นจนแค่นเสียงหนัก กระโดดกายตามติดหลังไปในบัดดล

เมื่อถึงริมหน้าผา เห็นเบ๊เจี้ยงเล่าติดตามหลังเก็งจีฮุ้นพลิ้วลงสู่เบื้องล่าง เหลืออึ้งปวยอี่กับลี้อ้วงเด็งยังคงยืนอยู่ที่หน้าผามิได้ลงไป

เอ้ยคาองพลันชะงักกาย ถามเสียงหนัก ๆ อย่างสงสัยใจว่า

"เอียเท้าทั้งสอง เจ้าไฉนไม่ลงไป ?"

ลี้อ้วงเด็งหน้าแดงระเรื่อ เพียงสั่นศีรษะอย่างนอบน้อม แต่อึ้งปวยอี่ชี้ไปยังชายฉกรรจ์ที่อยู่ห่างหลายวา แล้วกล่าวว่า

"พวกเราต่างลงไป คนทั้งสามนี้จะทำอย่างไร ?"

เอ้ยคาองตาเหลือกพลิก ขณะจะกล่าววาจาพลันพบเห็นบนพื้นและค่าคบสน นอกหน้าผามีเศษเชือกอยู่หลายท่อน จึงรีบเปลี่ยนคำขึ้น

"เอียเท้า เป็นเรื่องราวใดกันแน่เล่า ?"

อึ้งปวยอี่ขณะจะตอบไป พลันได้ยินเคี่ยงจือเซ็งร้องอย่างรีบร้อน

"ตั้วเท้า พวกเราหากยังไม่ลงไปก็ไล่พวกมันไม่ทันแล้ว"

เอ้ยคาองก้มหน้ามอง เห็นผนังศิลาตะปุ่มตะป่าและยังเว้าเข้าไปข้าง

ใน หากมิใช่มีวิชาตัวเบาสุดยอด รับรองมิกล้าเสี่ยงอันตรายกระโดดไปเป็นแม่นมั่น

พร้อมกันนั้นก็เข้าใจได้แล้วว่า ไฉนอึ้งปวยอี่กับลี้อ้วงเค็งจึงอยู่บนหน้าผามิลงไป แน่นอน ด้วยพลังการฝึกปรือในวิชาตัวเบาของอึ้งปวยอี่ยังพอจะลงถึงเชิงผาได้โดยปลอดภัย อาจบางทีนางมิปรารถนาให้ลี้อ้วงเค็งอยู่คนเดียวด้วยความกระอักกระอ่วนก็ได้

เมื่อดูเก็งจีฮุ้นกับเบ๊เจี้ยงเล่าที่พลิ้วกายลงไปล้าหลังสุด ทั้งสองพุ่งละลิ่วดุจเป็นลูกอุกกาบาต จนห่างไกลไปหลายสิบวาเลือนหายไป ในหมู่เมฆหมอกที่เลือนรางทางเบื้องล่าง

ขณะนี้แสงอุทัยได้เริ่มสาดส่องมาจากขอบฟ้า ยอดเขาทั่วทุกทางต่างคล้ายมีประกายทองอันนุ่มนวลฉาบไล้ แต่เมฆหมอกยังคงครอบคลุมอยู่ที่หุบเหวนี้หนาแน่น เลือนรางจนไม่อาจมองเห็นทิวทัศน์ใด ๆ

เสียงกู่ยาวกึกก้องสดใส มิทราบชะงักหายตั้งแต่เมื่อใด แต่เสียงสะท้อนนั้นยังคงอยู่ระหว่างขุนเขาลำเนาไม้อย่างเลือนราง

เคี่ยงจือเซ็งขมวดคิ้วเร่งรัดขึ้น

“ลงไปเถิด ตั้วเท้า”

เอ้ยคาองผงกศีรษะรับคำแล้วพลิ้วละลิ่วลงไป เคี่ยงจือเซ็งก็สะบัดแขนเสื้อ กระโดดตามหลังเอ้ยคาองอย่างว่องไว

ตัวประหลาดอันเก่งกาจทั้งสอง แตะปลายเท้าตามแง่หินยอดสน พุ่งลงไปดุจดั่งเป็นดาวตก ชั่วพริบตาก็ลงเข้าสู่หมู่เมฆหมอก สายตาก็เลอะเลือนไม่ชัดเจน

แต่ทว่าทั้งสองเมื่อเกร็งพลังภายในเพ่งสายตา สภาพในรัศมีเจ็ดแปดเชียะก็ยังชัดเจน

ละลิ่วลงไปหลายสิบวา ก็ได้ยินเสียงร้องด่าของละตะฮ่อเสียงดังขึ้นว่า

“เด็กบัดซบ ! เจ้าส่งเสียงกู่เรียกพวกเราผู้เฒ่าหลายคนลงมา แต่เจ้าก็คลานขึ้นไปเบื้องบนเสียอีก บอกกับเด็กน้อยเจ้า บิดาบุญธรรม และอา

บุญธรรมของบ้วนเอียเท้าพากันมาด้วยแล้ว"

จากนั้นเสียงอันตื่นเต้นยินดีของเล่งจ้วงจี่ร้องดังขึ้น

"คือผู้อาวุโสเอ้ยคาองกับเดี่ยงจือเซ็งทั้งสองท่านนั้นหรือ ?"

เสียงละตะฮ่อเสียงดังกังวานอีกครา

"มิใช่เจ้าตัวร้ายสองคนนั้นแล้วยังจะมีผู้ใด"

เอ้ยคาองกับเดี่ยงจือเซ็งที่พุ่งอย่างเร่งรีบ เพ่งตามองไป เห็นบนชะง่อนหินที่ห่างประมาณห้าหกสิบวา มีเล่งจ้วงจี่ที่งามสง่ายืนอยู่บนนั้น

ส่วนป้อจกเต้าหยิน หลิวเจี้ยงเล่าพร้อมกับละตะฮ่อเสียงได้พากันมาถึงก่อนแล้ว เก็งจีฮุ้นกับเบ๊เจี้ยงเล่าเพิ่งพลิ้วกายลงถึงพื้น

พลันเห็นละตะฮ่อเสียงเงยหน้าขึ้นมายังพวกทั้งสอง ส่งเสียงด่าขึ้นว่า

"เด็กน้อย เจ้าดูให้ชัดตา นั่นมิใช่สองตัวร้ายที่มิเคยกินข้าวกินปลา ?"

เอ้ยคาองแค่นเสียงแล้วรีบถ่วงร่างพุ่งปราด ๆ ลงรวดเร็วกว่าเดิม พลิ้วลงยืนบนชะง่อนหินใหญ่ ทั้งสองยามนี้จึงพบเห็นชะง่อนหินนี้มีความกว้างประมาณแปดวา บนผนังมีปากถ้ำลักษณะพิกล ตะไคร่น้ำขึ้นจนเขียวชอุ่มเป็นมัน

เล่งจ้วงจี่รอจนคนทั้งสองยืนหยัดมั่น รีบเข้าไปคารวะพร้อมกับกล่าวอย่างนอบน้อม

"เล่งจ้วงจี่ผู้เยาว์ ขอกราบผู้อาวุโสทั้งสองท่าน..."

เอ้ยคาองมิรอให้เล่งจ้วงจี่กล่าวจบคำ รีบชี้ไปที่เดี่ยงจือเซ็งแล้วกล่าวเสียงหนัก ๆ

"เด็กน้อย หนอนตำราก็คืออาบุญธรรมของบ้วนเอียเท้ามัน ได้ดั้นด้นลนลานมาจากเสียวลิ้มยี่ที่ซงซัว เพื่อบอกข่าวสถานที่สุสานโบราณซึ่งฝังศพบ้วนเอียเท้าแก่เจ้าเป็นพิเศษ"

เล่งจ้วงจี่พอฟังพลันนึกถึงบ้วนเล็กเพี้ยที่ตรอมใจจนกระอักโลหิตตาย ดังนั้นใบหน้าที่สงบพลันกลายเป็นรันทดหดหู่ บ่งบอกความเจ็บช้ำขมขื่นยิ่งนัก

ป้อจกเต้าหยินรีบโบกมือกล่าวว่า

"มิว่าเรื่องใดเอาไว้ค่อย ๆ ว่ากล่าว ปฏิบัติให้สำเร็จไปทีละเรื่องเถิด เรื่องบ้วนเอียเท้าเอาไว้คราวหน้าค่อยมาสนทนา..."

ในจิตใจของเอ้ยคาองความจริงขุ่นเคืองอยู่ก่อนแล้ว เมื่อได้ฟังจึงแผดร้องขึ้นว่า

"เรียกป้อจกท่านมากล่าวเช่นนี้ ธิดาบุญธรรมของเราตั้วเท้าก็กลายเป็นไม่มีค่าไป ?"

หลิวเจี้ยงเล่ารีบไกล่เกลี่ยขึ้น

"ปิศาจหัวโต ท่านอย่าเพิ่งกระวนกระวาย ความจริงก็ไม่อาจจะทิ้งเอี๊ยบ-เซียวเกียงโกวเนี้ยโดยมิแยแสสนใจได้"

เอ้ยคาองกับเคี่ยงจือเซ็งหน้าเปลี่ยนสีทันที รีบถามโพล่งไป

"เมื่อครู่ที่ว่าซากศพเอี๊ยบโกวเนี้ย หมายถึงเอี๊ยบเซียวเกียงหรือ ?"

"ใช่แล้ว โอวเฮาะคร่าตัวเอี๊ยบโกวเนี้ย..."

ละตะฮ่อเสียงมีนิสัยร้อนวู่วามที่สุด รีบแผดเสียงขึ้นขัดว่า

"หลิวเล่ายี่ ขณะนี้มิใช่เป็นเวลามาสนทนาเรื่องอื่นใด ถามไถ่เจ้าเด็กบัดซบดูก่อนว่าพบซากศพของเอี๊ยบเซียวเกียงหรือไม่ ?"

เล่งจ้วงจี่รีบสั่นศีรษะอย่างรันทด กล่าวว่า

"ผู้เยาว์หาอยู่ในก้นเหวจนทั่วก็ไม่พบ..."

ละตะฮ่อเสียงตบตะโพกตัวเองดังฉาดใหญ่ ตวาดถามไปว่า

"แล้วเด็กน้อยเจ้าส่งเสียงกู่พวกเราลงมาทำอะไร ?"

เล่งจ้วงจี่รีบอธิบายขึ้นว่า

"ผู้เยาว์เชิญผู้อาวุโสทั้งหลายท่านลงมา เนื่องจากผู้เยาว์ได้เข้าไปในถ้ำศิลา พบเห็นสังขารของตังงั่งชิงเจี๋ยง (ตาแดงไม้เท้าเทวดา) ผู้อาวุโสแซ่กังนั่งพิงผนัง..."

คำบอกเล่ามิทันจบ พวกป้อจกเต้าหยินต่างหน้าเปลี่ยนสี ร้องอุทานโพล่งไปด้วยความตกใจจนงุนงง

โดยเฉพาะเจี้ยงเล่าทั้งสองของพรรคกระยาจก เมื่อได้ฟังคำ 'สังขารนั่งตาย' ท่าทีก็พลุ่งพล่านหน้าถอดสี ร่างสั่นระริกไม่หยุดยั้งทันที

เก็งจีฮุ้นกลัวเล่งตี้ตี่จะสะเพร่าจำผิด จึงถามอย่างหนักแน่นขึ้น

"ท่านแน่ใจอย่างไรว่าเป็นผู้อาวุโสแซ่กัง ?"

"ผู้น้องสันนิษฐานจากเสื้อปุปะ และป้ายทองที่ห้อยอยู่ห่างเอว..."

เคี่ยงจือเซ็งรีบถามด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"เจ้าไฉนไปรู้จักสัญลักษณ์การแบ่งชั้น และป้ายประจำตัวของพรรคกระยาจก"

เล่งจ้วงจี่มิทันตอบไป ป้อจกเต้าหยินก็อธิบายแทนขึ้น

"เด็กน้อยมันเคยเห็นป้ายทองของหลิวเล่ายี่..."

เล่งจ้วงจี่รีบสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"ผู้เยาว์เมื่อครู่อยู่ในถ้ำ มิกล้าเดินเข้าใกล้สังขารของเจี้ยงเล่า และมิได้เห็นสัญลักษณ์ของป้ายทองนั้น..."

เอ้ยคาองรีบสอดถามอย่างเร่งร้อน

"เด็กน้อยเจ้าได้เห็นเครื่องมือขอทานของกังเล่าตั้ว ?"

เล่งจ้วงจี่รีบผงกศีรษะรับคำ

"เห็น เห็น มีถุงข้าวและไม้ไผ่ท่อนหนึ่ง"

หลิวเจี้ยงเล่ากับเบ๊เจี้ยงเล่าน้ำตาไหลพราก กล่าวเสียงเครือขึ้น

"อย่างนั้นก็ไม่ผิดแล้ว คิดมิถึงว่าเล่าตั้วไม่มีชีวิตอยู่ในโลกนี้ไปจริง ๆ"

เอ้ยคาองมีไมตรีกับกังเล่าตั้วลึกซึ้งยิ่งนัก ต้องละล่ำละลักขึ้นเร่งรัด

"เด็กน้อยเจ้านำทางไปโดยด่วนด้วย"

เล่งจ้วงจี่ผงกศีรษะรับคำ เดินทางเข้าไปทางปากประตูถ้ำอันประหลาดก่อน

สี่ตัวประหลาดบู๊ลิ้ม สองเฒ่าพรรคกระยาจก เก็งจีฮุ้น ทั้งเจ็ดติดตามหลังเล่งจ้วงจี่โดยกระชั้นชิด

ในถ้ำมืดมิดสนิท ตามผนังมีตะไคร่น้ำขึ้นเต็ม เปี่ยมด้วยความเย็นยะเยียบวังเวง

คนทั้งแปดล้วนมีพลังภายในอันกล้าแข็ง สายตาแหลมคม สภาพในรัศมีสิบเชียะของถ้ำยังคงเห็นได้ถนัดชัดเจน

เข้าไปประมาณสิบเจ็ดสิบแปดวา พื้นราบเรียบและเริ่มแห้งสะอาด ความหนาวเย็นจนเสียดกระดูกระเหยออกมาจากส่วนลึกของถ้ำเป็นระยะ ๆ ฝีเท้าของคนทั้งแปดมาตรแม้นแคล่วคล่อง แต่ยังคงมีเสียงสะท้อนดังอื้ออึง

สุดทางของถ้ำเป็นประตูศิลามหึมาที่สูงร่วมสิบสองเชียะ

เล่งจ้วงจี่มิได้นอบน้อมถ่อมตัวอีก เดินตามบันไดขึ้นไป เกร็งพลังใส่ฝ่ามือทั้งสองแล้วผลักประตูจนเผยห่างร่วมสามเชียะอย่างแช่มช้า แสงที่นุ่มนวลตาพวยพุ่งออกมาเป็นลำทันที

พวกป้อจกเต้าหยินติดตามหลังเล่งจ้วงจี่ไปเป็นทิวแถว เข้าสู่ภายในของถ้ำใหญ่

ในประตูเป็นพื้นที่แม้จะราบเรียบแต่ก็คดเคี้ยวยิ่งนัก คล้ายดั่งสร้างขึ้นตามรอยแตกของธรรมชาติ แต่ละโค้งบนผนังจะมีเพชรมหึมาฝัง แสงอันนวลใยสว่างไสวยิ่งนัก

เล่งจ้วงจี่ยังคงเดินนำหน้า ฝีเท้าได้เริ่มรวดเร็วขึ้นทุกครา มุ่งสู่ส่วนลึกของภายในไม่หยุดยั้ง

คนทั้งปวงรู้ดีว่ายังมีช่วงทางที่ไกลมาก กอปรกับจิตใจอันหนักอึ้งตึงเครียด จึงไม่มีกะใจจะมาสนทนาปราศรัย แม้กระทั่งละตะฮ่อเสียงกับเอ้ย-คาองที่ชอบพร่ำไม่หยุดปาก ยังพลอยมีท่าทีที่เคร่งเครียดหนักแน่น ก้มหน้าเดินอย่างสงบเงียบงัน

มิทราบลัดเลี้ยวไปมากน้อยเท่าใด ในที่สุดสายตาของผู้คนทั้งหลายก็กระจ่างจ้า

เห็นอุโมงค์ถ้ำนี้พลันทอดตรง ทางปลายอุโมงค์ซึ่งไกลประมาณยี่สิบวามีแสงอันเจิดจ้าพวยพุ่งจนบาดตา คล้ายเป็นประตูศิลาอีกบานหนึ่ง

เล่งจ้วงจี่รีบชะงักเท้าหันกาย กล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"ภายในประตูศิลาเบื้องหน้า คือถ้ำบำเพ็ญภาวนาของผู้อาวุโสแซ่กังแล้ว"

พวกป้อจกเต้าหยินทั้งสี่เมื่อได้ยิน ต่างนึกถึงสหายเก่าที่คบหามานานปี ในใจบังเกิดความหดหู่ขึ้นอย่างรุนแรง ท่าทีก็ยิ่งรันทดอัดอั้นไปกว่าเดิม

สองเจี้ยงเล่านั้นน้ำตาคลอเบ้าอยู่นานแล้ว พยายามข่มกลั้นความรันทดหดหู่ เหลียวมองดูเล่งจ้วงจี่แล้วผงกศีรษะด้วยความตื้นตันในบุญคุณ

เก็งจีฮุ้นขมวดคิ้วเล็กน้อย ใบหน้าปรากฏแววเคร่งขรึม นางมาตรแม้นมีความสงสัยที่สามีสืบเสาะหาซากศพเอี๊ยบเซียวเกียงไม่พบ แต่สามารถประสบซากสังขารของกังเจี้ยงเล่าที่มีจิตใจสัตย์ซื่อเปี่ยมธัมมะ, เพราะการนี้ก็นับเป็นที่ไม่เสียเวลาดั้นด้นมา

อย่างน้อยที่สุด พอถือโอกาสนี้เป็นการทดแทนพระคุณพรรคกระยาจกที่ช่วยสืบเสาะร่องรอยนักพรตอุบาทว์โอวเฮาะ และแพร่งพรายข่าวให้กระจายออกไปจนกว้างขวาง พร้อมกันนั้นก็คลี่คลายปริศนาการหายสาบสูญของกังเจี้ยงเล่าได้ด้วย

ขณะขบคิด พวกทั้งปวงก็มาถึงที่หน้าประตูศิลา

เนื่องจากความกว้างใหญ่ของทางหน้าประตู สี่เฒ่าประหลาดและสองเฒ่ากระยาจกแทบจะยืนเคียงไหล่กันเข้าไปได้ แต่เล่งจ้วงจี่ยังคงเดินนำหน้าอยู่ผู้เดียว

มองแต่ไกล ประตูศิลาคล้ายเป็นอาทิตย์อุทัยที่เพิ่งจะโผล่พ้นขอบฟ้า ประกายกระจายจ้าไปทั่วทุกทางจนบาดตา

ความเย็นยะเยียบจนเสียดกระดูก ได้รุนแรงขึ้นพร้อมกับเท้าที่คนทั้งปวงก้าวไปใกล้ นอกจากเล่งจ้วงจี่และเก็งจีฮุ้นสองคน เนื่องจากมีสรรพคุณของพืชจีจืออันวิเศษสุดยอดต้านทานอยู่ในร่างแล้ว อีกหกเฒ่าต่างต้องเกร็งพลังภายในขึ้นต่อต้านกับความหนาวเย็นนี้

อย่างแช่มช้า เริ่มเห็นประตูศิลาที่เป็นครึ่งวงกลม รอบ ๆ ขอบประตูมีมณีสีแดงโตประมาณไข่ห่านฝังไว้ด้วยจำนวนมากมายนับมิถ้วน

กึ่งกลางของบานประตูศิลาที่เป็นสองข้าง ใช้ไข่มุกสีขาวสดใสฝังจนกลายเป็นอักษรมหึมา *ซีไฮ้ตั้งฮู้ (คฤหาสน์สี่ทะเล)*

ละตะฮ่อเสียงกับเอ้ยคาองพอเห็น ริมฝีปากก็ปรากฏรอยยิ้มน้อย ๆ ด้วยความคิดคำนึงถึงสหายรักที่คบมานานปี กังเล่าตั้วของพวกตนแม้ขณะใกล้จะตาย ก็ยังไม่ลืมตั้งนามถ้ำศิลาให้พัวพันอยู่ในสันดานเดิม คือท่องเที่ยวไปทุกขอบฟ้า กินไปทั่วทั้งสี่ทะเล*

เมื่อมาถึงหน้าประตูศิลา ประกายอัญมณีเจิดจ้าจนบาดตา ทำให้บนร่างของทุกคนคล้ายดั่งรู้สึกอบอุ่นขึ้นกว่าเดิมบ้าง

เล่งจ้วงจี่ยืนหันหน้าหาประตศิลา คารวะจนจรดพื้นแล้วกล่าวเสียงกังวานอย่างนอบน้อม

"ผู้เยาว์เล่งจ้วงจี่ ได้ไปนอกคฤหาสน์เชื้อเชิญหลิวเจี้ยงเล่าและเบ๊เจี้ยงเล่าของพรรคท่าน เข้ามายลสังขารศักดิ์สิทธิ์ของผู้อาวุโสท่านโดยเฉพาะ และยังมีป้อจกเต้าหยิน เอ้ยคาอง ละตะฮ่อเสียงกับเคี่ยงจือเซ็งอีกสี่ผู้อาวุโสติดตามมา"

การประกาศนามครานี้ สี่ตัวประหลาดต่างมีท่าทีรันทดหดหู่ หยาดน้ำตาคลอหน่วยแทบหยดหยาด ส่วนเจี้ยงเล่าทั้งสองนั้น แทบอดมิได้ต้องปล่อยโฮออกมาดัง ๆ

เก็งจีฮุ้นได้ยินเล่งจ้วงจี่มิได้ประกาศนามนาง ก็ฉุกใจได้คิด พลันนึกถึงเจ้าตัวน้อยที่อยู่ในท้อง ดังนั้นตกลงใจไม่ติดตามคนทั้งปวงเข้าไป

เล่งจ้วงจี่ประกาศนามหกเฒ่าอย่างนอบน้อมแล้วจึงเดินก้มกายตรงเข้าไปสองฝ่ามือวางทาบบนสองบานประตูศิลา เกร็งพลังแล้วผลักไปประตูศิลาเปิดอ้าออกในบัดดล อากาศที่เย็นยะเยียบก็พุ่งออกมาปะทะร่างทันที

ในถ้ำมีประกายสว่างไสวจนเจิดจ้าบาดตา ความเย็นยะเยียบที่เสียดผิวกายคล้ายยังมีกลิ่นหอมซาบซ่านสูงส่งอยู่ด้วย

เล่งจ้วงจี่ผลักประตูออก แล้วรีบยืนน้อมกายไปทางด้านข้าง

พวกป้อจกเต้าหยินกับเอ้ยคาองทั้งสี่ก็รีบหลบร่าง ปล่อยให้เจี้ยงเล่าที่

---

* คนจีนโบราณเชื่อกันว่า แผ่นดินเป็นสี่เหลี่ยม รอบข้างมีทะเลล้อมไว้ ดังนั้นหากมีคำที่ครอบคลุมทั่วโลก ก็ใช้สี่ทะเลเข้าแทน

น้ำตานองหน้าทั้งสองเดินเข้าไปก่อน

เล่งจ้วงจี่จ้องมองดูเก็งจีฮุ้นด้วยความรักซาบซึ้ง รู้สึกว่าการจากกันครึ่งเดือนนี้ เอวของภรรยาที่รักยังไม่มีความผิดปรกติเกิดขึ้น กลับเป็นตรงกันข้ามรู้สึกนางยิ่งสวยงาม ยิ่งทรงเสน่ห์น่าลุ่มหลงไปกว่าเดิม

เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่า ตอนนี้มิใช่เป็นเวลามาพร่ำพลอดบอกความคิดถึงกัน ดังนั้นยกมือทำท่าบอกให้นางยืนรออยู่ชั่วครู่ จนเมื่อเก็งจีฮุ้นผงกศีรษะน้อย ๆ ตาอันสดใสบอกใบ้ให้เล่งจ้วงจี่เข้าไป เล่งจ้วงจี่จึงหันกายติดตามหลังเฒ่าทั้งหกโดยกระชั้นชิด

สองเจี๊ยงเล่าเดินนำหน้า สี่ตัวประหลาดอยู่กลาง เล่งจ้วงจี่รั้งท้ายคนเดียว

ท่ามกลางประกายอันเจิดจ้าบาดตาของห้องใหญ่ ในความเย็นยะเยียบจนเสียดผิวกาย เสียงฝีเท้าอันหนักหน่วงของคนทั้งเจ็ดดังแว่วออกไปในส่วนลึกของถ้ำ

หกเฒ่าในระหว่างเดินก็เพ่งตามองจ้อง เห็นถ้ำศิลานี้ตรงและชอนขึ้นสู่เบื้องสูง ที่ส่วนลึกของถ้ำประมาณสิบหกสิบเจ็ดวา มีเพชรทรงค่าสีขาวฝังไว้จำนวนมากมาย แสงสว่างกระจ่างสดใสดุจดั่งกลางวัน

บนแท่นศิลาสี่เหลี่ยมอันราบเรียบที่ก้นถ้ำ มีกระยาจกชายผมขาวโพลงจนระพื้นนั่งขัดสมาธิอยู่ เคราที่สองแก้มและคางได้ยาวจนกระทั่งบดบังทรวงอกหมดสิ้น เหลือเพียงแผ่นทองสี่เหลี่ยมที่แขวนไว้ตรงหว่างเอวยังมีประกายแวววับอยู่เท่านั้น

กระยาจกนี้คิ้วขาวยาวจนห้อยปิดตา สีหน้าเหลืองซีด ร่างยังพอจะนับว่าสูงใหญ่ มือที่วางแบอยู่บนเข่า เล็บทั้งสิบยาวถึงเชียะเศษ ปลายขดงอมีประกายอยู่เล็กน้อย

ที่เบื้องหน้าของกระยาจกชรา คล้ายดั่งยังมีกล่องไม้ใบน้อยวางอยู่ ซ้ายมือถุงข้าวสาร ขวามือเป็นไม้ตีสุนัขที่สร้างด้วยไม้ไผ่สีม่วง

เมื่อเดินใกล้จนชิด ท่าทีของหกเฒ่าก็แปรเปลี่ยนไปทีละน้อย จากความรันทดหดหู่ได้เริ่มกลับกลายเป็นตื่นเต้นสงสัย เปี่ยมความประหลาดใจ เนื่อง

จากว่าพวกทั้งหกสังเกตได้จากซากสังขารของกระยาจกเฒ่า และไม้ไผ่สีม่วงท่อนนั้น สังหรณ์ใจว่ากระยาจกเฒ่าที่นั่งภาวนาจนสำเร็จมรรคผลมิใช่กังเล่าตั้ว !

ขณะเดินอยู่นั้น สองเจี้ยงเล่าบังเกิดท่าทีแตกตื่นสงสัย คิ้วขาวขมวดมุ่นแนบแน่น ยกแขนเสื้อขึ้นปาดหยาดน้ำตาอยู่ไม่หยุดยั้ง คล้ายดั่งต้องการเพ่งพิจารณากระยาจกเฒ่าที่นั่งภาวนาจนสำเร็จมรรคผลให้ชัดตา

พวกป้อจกเต้าหยินทั้งสี่เฒ่าต่างเป็นสหายรักของกังเล่าตั้ว เวลานี้ก็พบเห็นว่า สภาพออกจะไม่ถูกต้องดั่งคาดหมายแล้ว

กังเจี้ยงเล่าที่มีฉายาตังงั่งซิงเจี๋ยง (ตาแดงไม้เท้าเทพยดา) มีร่างสูงใหญ่ล่ำสัน บ่าทั้งสองกว้างผิดปรกติ มาตรแม้นจะเป็นการนั่ง ร่างก็ยังต้องสูงใหญ่กว่ากระยาจกทางเบื้องหน้ามากนัก

อีกประการ ไม้ตีสุนัขของกังเล่าตั้วเป็นสีเขียว แต่ละปล้องของไม้ไผ่สั้นผิดปรกติ เป็นประกายแวววับดั่งราวกับมรกต แข็งแกร่งจนพอฟาดศิลาให้กระจาย ส่วนไม้ตีสุนัขของขอทานเฒ่าผู้นี้เป็นสีม่วงสดใส ยังมีคุณค่าล้ำไปกว่าของกังเล่าตั้วมากมายนัก

เล่งจ้วงจี่ติดตามหลังหกผู้เฒ่า มาตรแม้นมิเห็นสีหน้าของเฒ่าทั้งหก แต่จากการเหลียวซ้ายแลขวาของพวกทั้งหก การยกมือเช็ดคราบน้ำตามาสันนิษฐาน ก็รู้ว่าขอทานชราเบื้องหน้ามิใช่กังเล่าตั้ว

ขณะนั้น ทั้งเจ็ดเดินจนห่างจากแท่นศิลาของขอทานเฒ่าเพียงเจ็ดเชียะเท่านั้น

หลิวเจี้ยงเล่ายกมือขวาขึ้นโบกเบา ๆ เบ๊เจี้ยงเล่าและตัวประหลาดเฒ่าทั้งสี่พากันหยุดเท้าทันที หลิวเจี้ยงเล่ารอจนทุกคนยืนสำรวมนอบน้อมเป็นอันดีแล้ว รีบกลั้นลมหายใจย่องเบา ๆ เข้าอ้อมไปจนถึงด้านขวามือของซากสังขารขอทานชรา น้อมกายก้มศีรษะเพ่งมองไปบนป้ายทองเป็นประกายอยู่ครู่หนึ่ง สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไปอย่างใหญ่หลวง ถอยร่นมาด้วยความแตกตื่นตกใจลนลาน

เบ๊เจี้ยงเล่ารู้ดีว่าผิดท่า ต้องรีบถามเบา ๆ

"เป็นท่านใด..."

หลิวเจี้ยงเล่ารีบกล่าวเบา ๆ ด้วยความตื่นเต้น

"เป็นเจ็งซือโจ๊ว (ทวด) ชิกจี้ชิ่งข่าย (ขอทานเทพยดาเจ็ดนิ้ว)..."

วาจานี้พอเปล่งจากปาก พวกสี่ตัวประหลาดต่างสีหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องอุทานเบา ๆ ขึ้นอย่างลืมตัว

ส่วนเบ๊เจี้ยงเล่านั้นตื่นตะลึงจนงงงันไปนานแล้ว

เล่งจ้วงจี่เห็นสีหน้าท่าทีของหกเฒ่า และได้ยินคำเจ็งซือโจ๊ว (ทวด) ก็ทราบว่ากระยาจกชราที่นั่งบำเพ็ญภาวนาจนสำเร็จมรรคผลบนแท่นศิลา คือซือแป๋ของซือโจ๊วสองเจี้ยงเล่านี้นี่เอง

ขณะขบคิด พวกป้อจกเต้าหยินทั้งสี่ได้แยกย้ายออกเป็นสองฟากข้าง ดังนั้นพลอยติดตามไปยืนอยู่ด้านข้างของเคี่ยงจือเซ็งบ้าง

ขณะนั้นเจี้ยงเล่าทั้งสองที่พลุ่งพล่านตื่นเต้นผสานกับความปลาบปลื้มปีติรอจนพวกป้อจกเต้าหยินถอยไปสองฟากข้างแล้ว รีบคารวะจนจรดพื้นแล้วคุกเข่าน้อมกายก้มศีรษะ กล่าวว่า

"ศิษย์รุ่นที่สามสิบสอง เจ็งซุน (เหลน) หลิวเซี่ยงแซ เบ๊เซี่ยงเกี๊ย โชคดีได้รับทราบจากเล่งเซี่ยวเฮี้ยบที่เจ็งซือโจ๊วใช้ความศักดิ์สิทธิ์ไปดลใจเข้ามาสู่ถ้ำศักดิ์สิทธิ์ที่เจ็งซือโจ๊วบำเพ็ญสำเร็จมรรคผล กราบไหว้สังขารอันศักดิ์สิทธิ์และกราบขอประทานพินัยกรรมโอวาท"

กล่าวแล้วก้มลงกราบอย่างนอบน้อม โขกศีรษะสี่ครั้งซ้อน ๆ

สองเจี้ยงเล่าพอกราบโขกศีรษะ พวกป้อจกเต้าหยินทั้งสี่ก็ยืนเรียงรายเป็นแถว คารวะอย่างนอบน้อมสมบูรณ์แบบ เล่งจ้วงจี่นั้นคุกเข่าอยู่ที่ด้านหลังของสี่เฒ่าพลอยคารวะโขกศีรษะไปบ้าง

สองเจี้ยงเล่ารอจนสี่ตัวประหลาด และเล่งจ้วงจี่กราบไหว้เสร็จสิ้น รีบคลานไปที่เบื้องหน้าแท่นศิลา คุกเข่าอธิษฐานอยู่ในใจ แล้วจึงเปิดกล่องน้อยที่เบื้องหน้าขึ้น

กล่องน้อยพอเปิด ภายในเป็นกระดาษย่นอ่อนนุ่มสีเทา บนกระดาษมีอักษรที่เขียนด้วยรหัสของพรรคกระยาจกอยู่หลายแถว

สองเจี้ยงเล่าอ่านอย่างนอบน้อมจนจบแล้ว รีบฟุบกายโขกศีรษะคารวะอีกครา

พวกป้อจกเต้าหยินและเล่งจ้วงจี่ที่ยืนห่างจากหลังสองเจี้ยงเล่าเจ็ดแปดเชียะ ทราบดีว่าสองเจี้ยงเล่าอ่านพินัยกรรมจบสิ้นแล้ว จึงโขกศีรษะคารวะ

เอ้ยคาองมีความสนใจจนกระตือรือร้น รีบหันไปก้มกระซิบข้างหเล่งจ้วงจี่ขึ้น

"เด็กบัดซบ บอกกับเราผู้เฒ่า บนนั้นเขียนว่ากระไรบ้าง ?"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็รีบคุกเข่าตัวตรง สั่นศีรษะระรัวปฏิเสธไป

เอ้ยคาองรู้ดี เล่งจ้วงจี่แม้มีอายุเยาว์วัย แต่จิตใจสัตย์ซื่อเปิดเผยไร้เล่ห์เหลี่ยม ไม่ด่างพร้อยต่อเกียรติภูมิของจูอ้วงงึ้นปิดเอี๊ยบเทียนเล้งที่เป็นอาจารย์อบรมมา เมื่อเห็นน้อมกายสั่นศีรษะ ก็รีบเบือนหน้ามาทางป้อจกเต้าหยิน เคี่ยงจือเซ็ง และละตะฮ่อเสียง ชูหัวแม่มือขึ้นมาทั้งสองข้าง

เป็นการยกย่องชมเชยในจิตใจอันสัตย์ซื่อเปิดเผยของเล่งจ้วงจี่ให้แก่สามเฒ่านั้นได้รู้

เมื่อเหลียวดูเจี้ยงเล่าทั้งสอง เห็นหมอบกราบโขกศีรษะอยู่หน้าสังขารชิกจี้ซิ่งข่าย แล้วลุกขึ้นยืนอย่างนอบน้อมสำรวม

หลิวเจี้ยงเล่าประคองกระดาษย่นสีเทาปึกใหญ่ในมือ ถอยกายไปหลายก้าวอย่างนอบน้อม เดินมาทางข้างกายสังขารชิกจี้ซิ่งข่าย คารวะแล้วปลดป้ายทองออกจากเอวอย่างระมัดระวัง

ขณะนี้เบ๊เจี้ยงเล่าที่ยืนน้อมกายอยู่หน้าแท่นศิลา รีบประคองกล่องไม้ใบน้อยไว้ในมือ เดินคู่กับหลิวเจี้ยงเล่าเข้ามา

ทั้งสองเมื่อถึงเบื้องหน้าพวกป้อจกเต้าหยินและเล่งจ้วงจี่ ก็ยืนเคียงไหล่เป็นอันดี หลิวเจี้ยงเล่าประคองกระดาษย่นปึกใหญ่ และสัญลักษณ์ป้ายทอง ส่วนเบ๊เจี้ยงเล่าประคองกล่องไม้ใบน้อย

ป้อจกเต้าหยินและเล่งจ้วงจี่รู้ดีว่าหลิวเจี้ยงเล่าจะประกาศความสำคัญในพินัยกรรมให้แก่พวกตน เพื่อเป็นสักขีพยานในความสำคัญ และเพื่อเป็นที่ยืนยันให้แก่ศิษย์กระยาจกทั้งพรรคได้ทราบในภายหน้า

เมื่อได้ดูสีหน้าอันเต็มตื้นด้วยความพลุ่งพล่านและตื่นเต้นยินดีของเบ๊เจี้ยงเล่า ในกล่องน้อยที่ประคองอยู่ก็เป็นกระดาษย่นสีเทาปึกใหญ่ เย็บขึ้นเป็นเล่มหนา

ปกของตำราปรากฏอักษรใหญ่อยู่หกตัว *'เล่งโฮ้วโป๊ยฉับโป๊ยเจี่ยง (แปดสิบแปดไม้เท้าเสือมังกร)'* ด้านซ้ายของอักษรใหญ่ยังมีอักษรตัวเล็กอีกแล้วหนึ่ง *'บันทึกใหม่จากการแก้ไขดัดแปลง'*

ขณะพิจารณา หลิวเจี้ยงเล่าก็ประคองปึกกระดาษในมือขึ้นสูง พร้อมกับอ่านด้วยเสียงอันหนักแน่นจริงจัง

"ผู้ที่เข้าสู่ถ้ำของขอทานเฒ่าคนแรก และมอบตำราวิชาเล่งโฮ้วเจี่ยง (ไม้เท้าเสือมังกร) ฉบับปรับปรุงให้แก่ประมุขพรรคกระยาจกรุ่นปัจจุบัน นับเป็นคนมีพระคุณอันยิ่งใหญ่ของพรรคกระยาจก..."

สี่เฒ่าพอฟังต่างมีท่าทีคึกคัก เหลียวหน้ามองมาทางด้านหลัง ชำเลืองดูเล่งจ้วงจี่ที่ยืนอย่างนอบน้อมสำรวมแวบหนึ่ง

หลิวเจี้ยงเล่าอ่านประกาศต่อไป

"...และจะมอบสัญลักษณ์ประจำตัวคือป้ายทองของขอทานเฒ่าเป็นกำนัลบุตร ๆ หลาน ๆ ชั่วคนต่อไป ผู้ใดถือป้ายทองนี้ให้เห็น ให้ถือเช่นกับขอทานเฒ่ามาปรากฏตัว เบื้องสูงตั้งแต่ประมุขพรรค จนกระทั่งถึงรุ่นเสื้อขาว (ต่ำสุด) ต่างต้องปฏิบัติตามคำสั่ง รับใช้โดยเคร่งครัด"

อ่านประกาศถึงตอนนี้ สี่เฒ่าต่างมีสีหน้าแปรเปลี่ยนไปทันที ส่วนเล่งจ้วงจี่กลับก้มศีรษะด้วยความหวาดหวั่นลนลาน นี่นับเป็นเกียรติภูมิอันยิ่งใหญ่ในเกียรติภูมิ

หลิวเจี้ยงเล่าอ่านประกาศสืบต่อไป

"...สามารถเข้ามาในถ้ำของขอทานเฒ่า มิใช่เป็นชนชั้นต่ำต้อยธรรมดา

อย่างเด็ดขาด กับเล่งโฮ้วโป๊ยจับโป๊ยเจี่ยง (แปดสิบแปดไม้เท้าเสือมังกร) ย่อมไม่ถือเป็นความสำคัญนัก แต่ยังสมควรน้อมเชิญให้ท่านผู้มีพระคุณได้กรุณาผ่านตาก่อน..."

อ่านถึงตอนนี้ เบ๊เจี้ยงเล่ารีบน้อมกายก้มศีรษะ ประคองกล่องไม้เดินเข้าไปสามก้าว คุกเข่าลงตรงหน้าเล่งจ้วงจี่ กล่องไม้ในมือถูกประคองชูขึ้นสูงพร้อมกับกล่าวเสียงนอบน้อม

"ขอน้อมเชิญอึงกง (ผู้มีพระคุณ) ผ่านตา"

เล่งจ้วงจี่พอเห็นแตกตื่นตกใจสุดประมาณได้ เหงื่อยะเยียบไหลโซมจนชุ่มโชก รีบลนลานคุกเข่าลงไปบ้าง พร้อมกับกล่าวเสียงพลุ่งพล่านสั่นระริก

"ผู้อาวุโสโปรดรีบลุกขึ้น อย่าให้ผู้เยาว์ได้มีบาปกรรมเลย"

นี่เป็นการอ่านประกาศโอวาทคำสั่งของปรมาจารย์บรรดาศิษย์ทุกรุ่นต่างน้อมบูชารับไว้เต็มพิธี ความเคร่งเครียดจริงจังของการนี้ ยังเหนือกว่าพิธีปังจู้เข้ารับตำแหน่งเสียอีก ดังนั้นเองพวกป้อจกเต้าหยินทั้งสี่เฒ่าพลอยพากันยืนตรงอย่างนอบน้อมสำรวม

เดี่ยงจือเซ็งห่างจากเล่งจ้วงจี่ใกล้ที่สุด รีบส่งเสียงเบา ๆ กล่าวไป

"เด็กเอย ขณะนี้เป็นการปฏิบัติตามคำสั่งของปรมาจารย์ เจ้าจำเป็นต้องเหลือบแลดูสักครั้ง"

เล่งจ้วงจี่สำนึกได้ด้วยไวปัญญา ยกแขนเสื้อขึ้นซับเหงื่อบนใบหน้า รีบพลิกคัมภีร์นั้นไปทำทีท่าเป็นเหลือบตาอ่าน เบ๊เจี้ยงเล่าจึงได้ลุกขึ้นถอยกายกลับไปที่เดิม

หลิวเจี้ยงเล่ารอจนเบ๊เจี้ยงเล่าถอยกลับ พลอยประคองป้ายทองอันเป็นสัญลักษณ์สูงสุดของพรรคกระยาจกเดินเข้ามา

เล่งจ้วงจี่กลัวว่าหลิวเจี้ยงเล่าจะคุกเข่าลงไปอีก ดังนั้นรีบเดินเข้าหามิได้บ่ายเบี่ยงปฏิเสธก็รับป้ายทองนั้นไว้

จากนั้นเบี่ยงกายเลี่ยงจากสองเจี้ยงเล่า เดินอย่างนอบน้อมมาจนถึงหน้าซากสังขารชิกจี้ซิ่งข่าย สองมือประคองป้ายทองเหนือศีรษะ พร้อมกับ

กล่าวเสียงนอบน้อม

"ผู้เยาว์เล่งจ้วงจี่ได้รับกระแสจิตดลใจของซิ่งข่าย จึงได้เชื้อเชิญเจี๋ยงเล่าทั้งสองท่านเข้ามา เกียรติคุณอันสูงสุดตามพินัยกรรม ผู้เยาว์มิกล้ารับไว้ ป้ายทองแผ่นนี้คือสัญลักษณ์ที่ซิ่งข่ายติดกายเป็นประจำ ตามเหตุผลควรจะอยู่คู่กับซิ่งข่ายไปตลอดกาลนาน เพื่อให้อนุชนรุ่นหลังที่ได้เข้าสู่นิวาสสถานนี้ ได้มีที่ตำหนิรู้ศักดิ์ศรีของซิ่งข่าย เป็นที่ไว้อาลัยต่อวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์จวบกาลนาน ยืนยงไปชั่วนิรันดร ผู้เยาว์กล้าบังอาจฝืนคำสั่ง ,น้อมมอบป้ายทองคืนให้ โทษทัณฑ์การก้าวร้าวล่วงเกิน ขอน้อมเชิญอโหสิด้วย"

กล่าวแล้วย่องเบา ๆ ไปจนถึงด้านขวามือของสังขารซิกจี้ซิ่งข่าย

พวกป้อจกเต้าหยินทั้งสี่เฒ่าดูจนตื้นตันใจใหญ่หลวงยิ่ง ต่างจับสายตาอันเลื่อมใสนับถือจนจับใจ ดูเล่งจ้วงจี่มิวางตา

เจี๋ยงเล่าทั้งสองนั้นตื้นตันจนน้ำตาแทบร่วงรินลงมา ทั้งสองคาดหมายไม่ถึงเลยจริง ๆ เล่งจ้วงจี่ที่มีอายุเยาว์วัย มิเพียงเข้าใจกระจ่างในจารีตประเพณีเท่านั้น ยังรู้เรื่องควรมิควร ไม่ละโมบในอำนาจราชศักดิ์ใด ๆ อีกด้วย

ทั้งสองแม้มีเจตนาจะขัดขวางมิให้เล่งจ้วงจี่คืนป้ายทอง แต่มิกล้าจะรีบเร่งเดินเข้าไป เพราะกลัวลมที่ปะทะเสื้อผ้าจะโชยไปกระทบกระเทือนต่อหนวดเคราบนซากสังขารของซิ่งข่ายให้ร่วงหล่นลงได้

ดังนั้นเองจึงต้องปล่อยให้เล่งจ้วงจี่ผูกป้ายทองคืนกลับในที่เดิมอย่างแผ่วเบาระมัดระวัง

เจี๋ยงเล่าทั้งสองรอจนเล่งจ้วงจี่ผูกป้ายทองเสร็จสิ้นแล้วถอยกลับมารีบถามอย่างนอบน้อม

"อึงกงเหตุใด..."

เล่งจ้วงจี่มิรอให้สองเจี๋ยงเล่ากล่าวจบคำ รีบประสานมือคารวะแล้วกล่าวอย่างนอบน้อม

"ผู้อาวุโสทั้งสองโปรดอย่าได้เรียกเช่นนี้ โบราณมีว่าไว้ 'บุตรหลาน

ย่อมมีปณิธานของบุตรหลาน' อีกร้อยปีภายหลัง บุตรหลานมีมากมายเป็นกลุ่ม สันดานย่อมผิดแปลกแตกต่าง อุปนิสัยใจคอก็มิละม้ายเหมือน เหลือป้ายทองนี้ไว้ ยากยิ่งที่จะคาดแน่ว่าไม่มีการฝืนกุศลเจตนาอันดีงามของซิ่งข่าย ในตอนนั้นมิเพียงไม่อาจสร้างบุญกุศลแก่บู๊ลิ้มเท่านั้น ยังอาจจะเป็นเภทภัยไว้ในแผ่นดินอีกด้วย ผู้เยาว์คำนึงถึงความสำคัญข้อนี้ จึงได้ให้ป้ายสัญลักษณ์สูงสุดของพรรคกระยาจกยังคงประดิษฐานอยู่ในถ้ำนี้ต่อไป"

สองเจี๋ยงเล่าคาดหมายไม่ถึง เล่งจ้วงจี่จะมีความคิดกว้างไกลไปถึงปานนี้ และยังถูกต้องตรงความเป็นจริงอีกด้วย จึงบังเกิดความเคารพเลื่อมใสจนจับใจ แต่ทั้งสองรู้สึกว่า คำสั่งของปรมาจารย์ยากที่จะฝ่าฝืน ดังนั้นต้องกล่าวอย่างจริงใจ

"เชี่ยวเฮี้ยบมาตรแม้นมีความคิดอันปราดเปรื่องกว้างไกล แต่ขอทานเฒ่า..."

"ผู้เยาว์ตั้งใจเด็ดเดี่ยวแล้ว ผู้อาวุโสทั้งสองโปรดอย่าได้ยืนกรานต่อไปอีกเลย"

พวกป้อจกเต้าหยินทั้งสี่เฒ่าก็เลื่อมใสเคารพในความคิดเห็นที่ลึกซึ้งปราดเปรื่องของเล่งจ้วงจี่ จึงพากันปลอบโยนตักเตือนสองเจี๋ยงเล่า มิจำเป็นต้องงมงายไปยืนกรานโดยมิคำนึงถึงเหตุผลบ้าง

ครั้นแล้วคนทั้งปวงโขกศีรษะคารวะต่อซากสังขารซิ่งข่ายอีกครา สองเจี๋ยงเล่าซุกคัมภีร์แปดสิบแปดไม้เท้าเสือมังกรไว้ในอกเสื้อ แล้วจึงปิดประตูถ้ำกลับคืน

แต่ทว่าเก็งจีฮุ้นที่ยืนรออยู่นอกประตูอันตรธานไปจากที่เดิมแล้ว

เล่งจ้วงจี่อุทานเบา ๆ รีบกวาดตามองหาอย่างกังวลใจ

ป้อจกเต้าหยินได้คิดก่อน รีบกล่าวด้วยความคลางแคลงใจ

"น่ากลัวทนทานความเย็นยะเยียบในถ้ำมิได้ ออกไปก่อนแล้วกระมัง ?"

เล่งจ้วงจี่มาตรแม้นคิดเช่นนั้น แต่ก็ยังมิใคร่ไว้วางใจ

ละตะฮ่อเสียงปลอบโยนขึ้นมาในบัดดล

"เด็กน้อยวางใจ เอียเท้าตัวออกใหญ่ ไม่หายไปที่ใดดอก"

เอ้ยคาองเป็นผู้ที่มีความสนใจใคร่จะรู้ในทุกสิ่งจึงสอดคำถามขึ้น

"เด็กน้อย เจ้าอยู่ดี ๆ ไฉนจึงเตลิดเข้ามาในถ้ำของซิ่งข่ายผู้เฒ่า ?"

เล่งจ้วงจี่ได้ยินคำถาม ใบหน้าพลันปรากฏแววกังวลหม่นหมอง ขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ผู้เยาว์เสาะหาซากศพของเชียวเกียงซือเจ๊ทั่วทั้งหุบเหวก็ไม่พบพาน กลัวจะถูกซะง่อนหินหรือกิ่งสนตามผนังศิลาเกาะเกี่ยวไว้ จึงได้ปีนป่ายขึ้นมาหมายจะตรวจหา แต่ก็มาพบถ้ำนี้แทน"

ป้อจกเต้าหยินถามด้วยความสงสัย

"แล้วไฉนเจ้าจึงคิดเข้ามาดูในถ้ำ ?"

"เนื่องจากผู้เยาว์ฟังคำบอกเล่าของนักพรตอุบาทว์ บรรยายถึงอาจารย์ในคราวก่อนร่วงลงจากเบื้องบนหน้าผามา รู้สึกเป็นจริงจังน่าเชื่อถือ ยามนี้เมื่อพบกับปากถ้ำลักษณะประหลาด จึงได้เข้าใจผิดคิดว่า เป็นถ้ำบำเพ็ญภาวนาของพวกเชียะเอี๊ยงซิ่งกุนผู้อาวุโสทั้งสี่ท่าน ดังนั้นจึงได้เข้าไปตรวจหาในถ้ำ"

ละตะฮ่อเสียงหัวร่อฮาฮา แล้วกล่าวขึ้น

"เด็กน้อย เจ้าไฉนไปฟังวาจาผีสางของนักพรตอุบาทว์ ?"

เคี่ยงจือเซ็งกล่าวอย่างสะทกสะท้อนขึ้นบ้าง

"สมมติว่า ก่อนที่นักพรตอุบาทว์จะปั้นเรื่องราวขึ้นมดเท็จ เพื่อต้องการให้เป็นจริงจัง ลงมาตรวจตราที่ใต้ผาดูสักครั้ง บังเอิญให้มันได้พบสังขารอันศักดิ์สิทธิ์ของซิ่งข่ายผู้เฒ่า และได้ป้ายทองนั้นไป ศิษย์กระยาจกจำนวนหลายหมื่นในแผ่นดิน จะต้องถูกมันบีบคั้นเคี่ยวเข็ญ บู๊ลิ้มไยมิต้องถูกมันก่อกวนจนปั่นป่วนแทบถล่มทลายไป ?"

สองเจี้ยงเล่าพอฟังต่างสะดุ้งด้วยความตื่นตระหนก รีบรับคำจนลนลาน

ป้อจกเต้าหยินรีบกล่าวสอดขึ้นว่า

"นี่นับเป็นบุญกุศลยิ่งใหญ่ของบู๊ลิ้มได้อย่างแท้จริง และเป็นบุญวาสนาของศิษย์พรรคกระยาจกทั้งหลายหมื่นนั้น เด็กจี่ยี้ได้กอบกู้บู๊ลิ้มให้พ้นจาก

มหันตภัยอันใหญ่หลวงไปอย่างมิได้ตั้งใจเลย"

เล่งจ้วงจี่รีบถ่อมตัวอย่างนอบน้อม

"นี่ล้วนเป็นไปเพราะแรงดลใจจากกระแสจิตอันศักดิ์สิทธิ์ของซิ่งข่าย..."

เอ้ยคาองหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"เด็กน้อย เจ้านับว่ามีบุญวาสนาชะตาแรงกล้า แม้กระทั่งพวกเราเฒ่ากระดูกกร่อนพลอยได้รับแบ่งบุญโดยถ้วนทั่ว ควรทราบไว้ ตอนซิ่งข่ายผู้เฒ่าท่านอำลาพรรคกระยาจกเร้นกายมาบำเพ็ญภาวนาที่อี้ซัวนั้น พวกเราทั้งหกเฒ่ากระดูกกร่อนยังเป็นทารกเปลือยร่างวิ่งเพ่นพ่านอยู่เลย"

เนื่องจากมาถึงที่นอกประตูถ้ำ จิตใจของผู้คนทั้งหลายจึงผ่อนคลายจนปลอดโปร่ง ต่างส่งเสียงหัวร่อกันด้วยความรื่นเริงเบิกบาน

สองเจี้ยงเล่ารีบปิดประตูจนสนิทแน่น แล้วพากันมาที่ปากถ้ำ เล่งจ้วงจี่ที่กังวลใจในการหายตัวของภรรยา จึงสอดส่ายสายตาเหลียวหาไม่หยุดยั้ง แต่ทางปากถ้ำก็ไม่มีเงาร่างเก็งจีฮุ้นอยู่ด้วยเลย

ทั้งเจ็ดเมื่อมาถึงปากถ้ำ บนผาก็ไม่มีตัวเก็งจีฮุ้น เล่งจ้วงจี่เป็นคนแรกที่ทนทานมิได้ รีบตะเบ็งเสียงอันกึกก้องออกไป

"เกียงเจ้เจ๊..."

เสียงเพิ่งเปล่งจากปาก ทั่วทั้งขุนเขาก็เกิดเสียงสะท้อนจนมีแต่คำเกียงเจ้เจ๊ไม่หยุดยั้ง

เสียงเพิ่งจะร้องขาดคำ ที่ใต้ชะง่อนหินพลันมีเสียงตวาดอันเบิกบานใจดังขึ้นมา

"ตะโกนก้องไปไย แตกตื่นตกใจไปได้"

ละตะฮ่อเสียงพอฟังก็เหลียวขวับมาทางเล่งจ้วงจี่ หัวร่อเฮอะเฮอะอย่างภาคภูมิแล้วกล่าวว่า

"เป็นอย่างไร ? เด็กน้อย ไม่หายไปกระมัง อยู่ที่ข้างล่างนี่เอง"

เล่งจ้วงจี่พลิ้วกายมาถึงที่ริมชะง่อนหินก่อน แล้วขณะจะก้มมองดู เงาสีม่วงสายหนึ่งพุ่งวาบขึ้นมา เก็งจีฮุ้นที่สวยสะคราญปานนางฟ้าหน้าแดงระเรื่อ

ด้วยความอุธัจ ได้กระโดดขึ้นยืนเคียงคู่บนชะง่อนหินแล้ว

ป้อจกเต้าหยินรู้จุดประสงค์การลงไปที่ก้นเหวของเก็งจีฮุ้นอยู่ก่อน จึงรีบถามด้วยความกังวลใจ

"หาพบซากศพของเชียวเกียงหรือไม่ ?"

คำถามนี้ทำให้จิตใจอันเบิกบานของทุกคนพลันหดหู่ลงอีกครั้ง เก็งจีฮุ้นสั่นศีรษะแล้วกล่าวอย่างหม่นหมอง

"ผู้เยาว์ก็หาไม่พบ"

สองเจี้ยงเล่าจิตใจร่าเริงเบิกบานจนพองโต เมื่อเห็นเล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นต่างมีทีท่าวิตกกังวลจนหม่นหมอง จึงเตือนสติขึ้นอย่างเห็นใจ

"จะตกไปติดตามซอกหินหรือแอ่งน้ำ..."

เล่งจ้วงจี่รีบสอดคำขึ้นมาก่อน

"ใต้หุบเหวนี้แห้งผากไร้แอ่งหรือลำธาร ล้วนเป็นทรายและกรวดละเอียดทั้งสิ้น"

เก็งจีฮุ้นก็รีบกล่าวเสริมขึ้นว่า

"หากแม้นเชียวเกียงม่วยได้ร่วงหล่นลงจากหน้าผามาจริง จะไม่อาจร่วงกระเด็นห่างจากที่เกิดเหตุกว่าหกสิบวาแน่นอน"

ละตะฮ่อเสียงพอฟังรีบกล่าวอย่างโอ่อ่าลำพองว่า

"พวกเจ้าต่างไม่เชื่อถือจมูกของเราหลวงจีน เป็นอย่างไร ? ไม่มีกระมัง ?"

เอ้ยคาองกับเคี่ยงจือเซ็งมิเคยคำนวณรู้เรื่องราวต้นสายปลายเหตุนี้ตลอดเวลา จึงต้องถามอย่างสงสัยใจว่า

"เป็นเรื่องราวเยี่ยงไรกันแน่เล่า ?"

ละตะฮ่อเสียงที่ปากไว จึงได้เล่าเรื่องราวที่โอวเฮาะคร่าตัวเชียวเกียงเป็นประกันมาข่มขู่บีบคั้นแก่เล่งจ้วงจี่จนละเอียด สุดท้ายส่ายศีรษะล้านเลี่ยนแล้วกล่าวอย่างโอ่อ่าลำพอง

"ดังนั้นเราหลวงจีนคำนวณจากกลิ่นหอมที่เหลืออยู่บนปลายเชือกมาสันนิษฐาน แน่ใจว่าเชียวเกียงจะต้องถูกนางปิศาจ...มิได้...มิได้ ถูก

วิญญาณหอมนั้นช่วยเหลือไป”

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็ลอบอธิษฐานอยู่ในใจ ‘มิว่าวิญญาณหอมจะเป็นภูตผีปิศาจหรือผู้คน หรือจะเป็นเทพเจ้าอันศักดิ์สิทธิ์ ขอเพียงเอี๊ยบเชียวเกียงไม่ตาย ยังคงมีชีวิตรอดอยู่ในโลกนี้ แม้วิญญาณหอมจะเป็นภูตผีจริง ตนก็ต้องเคารพบูชานางดั่งเป็นเทพเจ้า’

เอ้ยคาองกับเคี่ยงจือเซ็งนับว่างงันไปแล้วจริง ๆ ทั้งสองเหลียวหน้ามองตากัน มิทราบว่าจะเชื่อถือ หรือเห็นว่าละตะฮ่อเสียงโหมประโคมขึ้นหลอกลวงตน

เบ๊เจี้ยงเล่าขมวดคิ้วขาวกล่าวอย่างลังเลใจ

“ชายฉกรรจ์ที่คุมเอี๊ยบโกวเนี้ยบนหน้าผา ยืนยันอย่างหนักแน่นว่าชายฉกรรจ์อีกผู้หนึ่งใช้ดาบฟันเชือกที่ผูกร่างนางจนขาดร่วงหล่นลงมา”

เคี่ยงจือเซ็งตาเป็นประกายแววับ ถามด้วยความสงสัย

“แล้วพวกท่านเคยถามชายฉกรรจ์ที่มีนามซิซิมกุ้ยนั่นหรือไม่ ?”

ละตะฮ่อเสียงกระทืบเท้ากล่าวตัดพ้อขึ้นอย่างจนใจ

“กำลังจะถามไถ่ ท่านทั้งสองตัวร้ายก็พากันมาถึงพอดี”

เอ้ยคาองรีบกล่าวอย่างภาคภูมิ ให้ขึ้นไปถามในตอนนี้ก็ไม่สาย ดังนั้นคนทั้งปวงที่เห็นพ้องจึงพากันกระโดดกายขึ้นไปบนหน้าผาอีกครา

เมื่อถึงหน้าผาสูง ทั่วทั้งหุบเขามีแต่แสงเจิดจ้าของอาทิตย์ เป็นเวลาที่จะใกล้เที่ยงแล้ว

ทั้งปวงกวาดตามองหา อึ้งปวยอี่กับลี้อ้วงเค็งกำลังนั่งบนศิลาใหญ่ที่ห่างไปหลายวา สนทนาปราศรัยกันอย่างสนุกสนาน ส่วนชายฉกรรจ์ดุร้ายที่นอนขดกับพื้นทั้งสามคน มิทราบหายไปที่ใดหมดสิ้นแล้ว

เล่งจ้วงจี่ต้องรีบถามอย่างเร่งร้อนขึ้นก่อน

“อี่เจ้เจ๊ ชายฉกรรจ์ดุร้ายทั้งสามเล่า ?”

อึ้งปวยอี่ได้ยินเล่งจ้วงจี่ยังคงเรียกนางเป็นเจ้เจ๊อย่างสนิทสนม ทั้งที่อยู่ต่อหน้าเก็งจีฮุ้นภรรยา ใบหน้าอันผุดผาดของนางพลันแดงฉานทันที ชำเลือง

แลไปที่เก็งจีฮุ้นซึ่งมีท่าทีเป็นธรรมดาอย่างกระดากอาย รีบกล่าวว่า

"เราขจัดพลังฝีมือของมันทั้งสามแล้ว ขับไล่ให้มันไป"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็กระทืบเท้าด้วยความขุ่นเคือง กล่าวว่า

"โอ้โฮ ยังมีวาจาสำคัญมิได้ถามไถ่ไปเลย"

อึ้งปวยอี่เห็นใบหน้าที่งามสะคราญของเก็งจีฮุ้นไม่มีวี่แววขุ่นเคือง จิตใจก็สงบลงไปอักโข เมื่อได้เห็นท่าทีที่หงุดหงิดกระวนกระวายของเล่งจ้วงจี่จึงต้องหัวร่อคิกคักแล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้น

"มีความสำคัญอันใดจะถามไถ่ ถามกับเรามาได้เต็มที่เลย"

เล่งจ้วงจี่พอฟังทราบดีว่าอึ้งปวยอี่ได้ถามไถ่จนครบถ้วนทุกกระบวนความแล้ว จิตใจที่วุ่นวายจึงสงบลงได้

เพื่อเป็นการเล่าเรื่องราวที่สอบสวนปากคำชายฉกรรจ์ชั่วร้ายทั้งสามและเพื่อเป็นการรับประทานอาหารหลังจากหิวโหยมาทั้งคืน คนทั้งปวงจึงนั่งล้อมวงกัน ขนห่ออาหารที่นักพรตอุบาทว์เตรียมไว้ให้ชายฉกรรจ์ทั้งสามนั้นมาแบ่งปันกัน

อึ้งปวยอี่หลังจากเห็นทุกคนต่างกระวนกระวายใคร่จะได้ทราบเรื่องราวจึงเอ่ยเล่าช้า ๆ ขึ้น

"หลังจากผู้อาวุโสทั้งหกกับเล่งฮูหยินลงไปแล้วไม่นาน ชายฉกรรจ์ที่มีนามซิซิมกุ้ยกับอีกสองคนก็ได้สติตื่นขึ้นมาเอง ตอนนั้นข้าพเจ้ากับกังฮูหยินรีบสกัดจุดชาของมันสองคนไว้

"เท่าที่ชายฉกรรจ์ดุร้ายนามซิซิมกุ้ยสารภาพ พวกมันทั้งสามความจริงเป็นคนงานฆ่าสัตว์เมืองลอชั้ง ถูกนักพรตอุบาทว์โอวเฮาะว่าจ้างมาด้วยค่าแรงสูงส่ง พวกมันจึงรับใช้ไปตามคำสั่งอย่างภักดี

"ซิซิมกุ้ยบอกว่า มันเห็นโอวเฮาะถูกคนฟันจนหมวกหลุดกระเด็นแล้วมันจึงได้ใช้ดาบฟันไปบนเชือกที่ผูกโยงเอี๊ยบเชียวเกียงโกวเนี้ยจริง ๆ

"แต่ทว่าในพริบตาที่มันกระโดดกายยกดาบจะฟันเข้าใส่เชือกที่ผูกโยงเอี๊ยบโกวเนี้ยนั้น พลันรู้สึกมีเสียงคราง หนัก ๆ มาจากด้านหลังสองครั้ง

จากนั้นตัวมันก็ฟุบลงกับพื้นสิ้นสติไป

"แต่ทว่าพริบตาที่มันร่วงหล่นลงสติจะดับวูบ เคยได้ยินเอี๊ยบโกวเนี้ยกรีดร้องเสียงแหลมเล็ก มันบอกว่ามันรู้ตัว มือเกาทัณฑ์ที่อยู่ผาฝั่งตรงกันข้ามเมื่อเห็นมันล้มฟุบลง จึงใช้เกาทัณฑ์ยิงใส่เชือกที่ผูกโยงเอี๊ยบโกวเนี้ยไป"

ป้อจกเต้าหยินแค่นเสียงเบา ๆ กล่าวว่า

"มือเกาทัณฑ์ในตอนนั้น หนีเอาชีวิตรอดอยู่โกลาหลทุกคน ไหนเลยยังจะมีกะใจมายิ่งเกาทัณฑ์ได้"

อึ้งปวยอี่เหลือบแลดูเล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นที่เริ่มมีท่าทีคลายความพลุ่งพล่าน จึงกล่าวปลอบโยนทั้งสองด้วยเจตนาดี

"ข้าพเจ้ารู้สึกว่าวาจาของผู้อาวุโสละตะฮ่อเสียงไม่ผิด เอี๊ยบโกวเนี้ยน่ากลัวถูกวิญญาณหอม (เฮียงฮุ้น) ท่านนั้นช่วยไปอีกแล้ว"

ละตะฮ่อเสียงพอฟังก็ชดสุราในน้ำเต้าอึกใหญ่ แล้วหัวร่อขึ้นด้วยความภาคภูมิใจ ที่คนอื่นก็มีความคิดเห็นเช่นดั่งตน

เล่งจ้วงจี่ขมวดคิ้วกล่าวอย่างขุ่นเคืองใจ

"หากแม้นว่าวิญญาณหอมคือปิศาจ แต่นางมีวิชาฝีมือของโลกมนุษย์อันสุดยอด หากว่านางเป็นอัจฉริยะสูงของบู๊ลิ้ม นางไฉนจึงมีเงาร่างที่เลื่อนลอยไร้น้ำหนัก ไปมาโดยปราศจากวี่แววร่องรอย นับแต่การสำแดงวิญญาณที่เชิงเขาหยกซัว จวบจนกระทั่งช่วยเหลือเซียวเกียงซือม่วยไปในตอนนี้ คล้ายดั่งตั้งอกตั้งใจช่วยเหลืออยู่ทุกที่ทาง แต่ก็คล้ายดั่งลอบประกาศตัวเป็นศัตรูอยู่ทุกครั้ง"

เอ้ยคาองถามเสียงเนิบนาบขึ้นว่า

"เด็กน้อย เจ้าลองคิดดู เจ้าเคยมีเรื่องราวใดไปขัดใจหรือก้าวร้าวต่อวิญญาณหอมท่านนี้ ?"

"ไม่มี รับรองไม่มีเด็ดขาด"

"ประหลาดแท้ คนและปิศาจอยู่กันคนละโลก หนึ่งอยู่ในปรภพมืดมิด หนึ่งอยู่ในโลกอันกระจ่าง หากแม้นบอกว่าไม่มีความสัมพันธ์ฉันใดกัน ไม่

มีข้อผิดพ้องไปก้าวร้าวล่วงเกิน นางไฉนไม่มาหาเราตั้วเท้ากับหน่อนตำรา แต่ตั้งอกตั้งใจไปหาเด็กน้อยเจ้าเพียงผู้เดียวเล่า..."

เล่งจ้วงจี่ฟังจนตะลึงลาน ไม่มีวาจาจะตอบโต้ จนอีกเนิ่นนานจึงกล่าวด้วยความขุ่นเคือง

"ผู้ใดไปทราบว่านางมีเจตนาฉันใดกันแน่"

เคี่ยงจือเซ็งขมวดคิ้วกล่าวอย่างเฉลียวฉลาด

"มิว่าเฮียงฮุ้นท่านนี้จะเป็นคนหรือปิศาจ เป็นผีชายหรือว่าผีสตรี แต่สันนิษฐานจากสองเรื่องที่พวกท่านเล่ามา เฮียงฮุ้นนี้จะต้องไม่มีเจตนาร้ายอย่างเด็ดขาด กล่าวตามความจริงที่ประจักษ์ นางได้ช่วยเหลือฉิ่นเฮียงเหล็งโกวเนี้ยออกจากห้องคุมขังหยกซัว เรื่องนี้มิว่าพวกเราคนใดก็ไม่อาจประณามว่านางกระทำไม่ถูกต้อง หากแม้นค่ำนี้นางไม่ช่วยเอี๊ยบเชียวเกียง ลองถามดูพวกท่านที่อยู่ในบริเวณนี้ มีท่านใดสามารถขัดขวางดาบใหญ่ของชายฉกรรจ์ดุร้ายมิให้ไปฟันเชือกผูกโยงขาดสะบั้นได้ ?"

เมื่อกล่าวเช่นนี้ ห้าเฒ่าสี่เยาว์ต่างก็สงบปากคำไม่อาจที่จะโต้แย้ง

อึ้งปวยอี่รู้สึกว่า เคี่ยงจือเซ็งมีความคิดเห็นปราดเปรื่อง จึงถามอย่างนอบน้อมยำเกรง

"ผู้อาวุโสมีความคิดเห็นว่าในโลกนี้มีภูตผีปิศาจอยู่จริงหรือไม่ ?"

เคี่ยงจือเซ็งผงกศีรษะโดยไม่ลังเลรีรอ กล่าวเสียงหนัก ๆ

"มี ที่เราออกจากสำนักเสียวลิ้มบนภูเขาซงซัวในคราวนี้ เคยถกเถียงวิจัยในเรื่องนี้กับจิ้นนับเชี่ยงซือที่ร่วมทางลงจากเขามาด้วยกัน..."

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นพอได้ยินนามเสียวลิ้มยี่ก็ได้คิด รีบถามขึ้นพร้อมกัน

"ผู้อาวุโสเมื่ออยู่เสียวลิ้มยี่นั้น เคยได้ยินว่าจิ้นเต็กไต้ซือขณะนี้จาริกแสวงบุญอยู่ที่ใด ?"

เคี่ยงซือเจ็งพอถูกถาม คล้ายดั่งเพิ่งนึกถึงความสำคัญ รีบกล่าวว่า

"ทั้งสองเจ้าไม่ถามเราแทบจะลืมไปเสียแล้ว"

บทที่สี่สิบ ขอบฟ้าป้อง ป่าไม้บัง

เคี่ยงจือเซ็งชะงักชั่วขณะ มิตอบแต่กลับย้อนถาม

"เมื่อเจ้าทั้งสองแยกทางกับไต้ซือที่เบ๊อันซัว ไต้ซือเคยบอกว่าจะติดตามเจ้าทั้งสองตามรายทางหลวงขึ้นสู่เหนือ ใช่หรือไม่ ?"

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นเมื่อถูกสะกิดถึงความหลัง พลันผงกศีรษะแล้วเล่งจ้วงจี่เป็นผู้ตอบ

"ใช่แล้ว ไต้ซือเคยบอกว่าจะไปหาเตียซือบ้อบนยอดเขาเทียนตูฮงก่อนจากนั้นจึงมุ่งขึ้นสู่เหนือไปตามผู้เยาว์ทั้งสอง"

"ถูกต้อง ไต้ซือเคยไปที่เทียนตูฮงมา แต่ท่านไปครานั้นไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบกับเชียวเกียงมิได้อยู่บนยอดเขาแล้ว ภายหลังไต้ซือติดตามเจ้าทั้งสองคนกระทั่งถึงเมืองลิ่มอัน พลันพบกับศิษย์เสียวลิ้มยี่ที่รับคำสั่งลงจากเขา กำลังติดตามหาท่านให้กลับไป

"ไต้ซือจำต้องกลับเสียวลิ้มยี่ ที่แท้เจ้าอาวาสได้เชื้อเชิญไต้ซือให้ร่วมศึกษาค้นคว้าหลักวิชาสูงสุดของเสียวลิ้มวิชาหนึ่ง ดังนั้นไต้ซือจึงมิได้ไปที่

ฮ่วงซัวตามคำนัดหมาย"

เก็งจีฮุ้นกับเล่งจ้วงจี่มีความเคารพนึกถึงหลวงจีนชราที่เปี่ยมมุทิตาการุณย์อยู่อย่างมากมาย เพียงแต่ไม่มีโอกาสจะสืบเสาะถามข่าวคราวของจิ้นเต็กไต้ซือเท่านั้น ยามนี้เมื่อได้ฟังก็ต้องถามด้วยความสนใจ

"มิทราบไต้ซือจะลงจากเขาได้ในเวลาใด ?"

"ฟังจากปากคำของไต้ซือ อย่างน้อยต้องกินเวลาครึ่งปี"

เก็งจีฮุ้นกับเล่งจ้วงจี่ต่างมีสีหน้าผิดหวังขึ้นทันที ความคิดคำนึงดั่งบุตรหลานที่มีต่อญาติผู้ใหญ่ ทำให้คนทั้งสองต้องสงบปากคำจนนิ่งอั้น

ขณะนี้คนทั้งปวงพากันหยิบอาหารขึ้นมากัดกิน เหลือแต่สองเจี๊ยงเล่าพรรคกระยาจกเท่านั้น ที่ยังนั่งสงบนิ่งมิเคลื่อนไหว คาดว่าคงเป็นเพราะได้วิชาไม้เท้าเสือมังกรของซิ่งข่าย จึงลิงโลดยินดีจนไม่มีปัญญากลืนกินลงคอได้

เอ้ยคาองสายศีรษะโตใหญ่ไปมา ปากก็ขบเคี้ยวอาหารอย่างเอร็ดอร่อย เหลียวมองดูเก็งจีฮุ้นกับเล่งจ้วงจี่แล้วบอกกับเคี่ยงจือเซ็งด้วยเสียงหนัก ๆ

"หนอนตำรา ในเมื่อท่านอวดอ้างเป็นชายชาตรีที่เข้มแข็ง แม้หิวโหยก็ไม่ยอมกลืนกิน ท่านก็เล่าเรื่องสำคัญให้แก่เจ้าเด็กบัดซบฟังเถิด"

หยุดกลืนอาหารคำใหญ่ลงไปแล้ว จึงได้กล่าวอย่างจริงจังดั่งเป็นเรื่องสำคัญว่า

"หนอนตำรา เมื่อตอนแรกที่ท่านได้ทราบข่าวบ้วนเอียเท้างมงายในความรักจนซูบซีดร่วงโรย สุดท้ายต้องกระอักโลหิตตาย ท่านเคยตีอกชกหัวบอกกับเราตกลงใจจะจับเจ้าเด็กบัดซบมาถลกหนังมัน ขณะนี้เด็กบัดซบก็อยู่ที่เบื้องหน้าท่าน ท่านไฉนจึงกลายเป็นคนที่คล้ายไม่แยแสเรื่องราวใดเลยเล่า ?"

เก็งจีฮุ้นกับเล่งจ้วงจี่พอฟังหน้าพลันเปลี่ยนสี รีบเหลียวมองดูเคี่ยงจือเซ็งกับเอ้ยคาอง ด้วยความตื่นเต้นตกใจทันที

ป้อจกเต้าหยินและสองเจี๊ยงเล่า ต่างพากันกล่าวอย่างไม่พอใจขึ้น

"ตั้วเท้า ท่านมีแต่เรื่องเหยียบย่ำคนอับจนอยู่เสมอมา หนอนตำรามันลืมไปแล้ว ตั้วเท้าท่านไยต้องรื้อฟื้นขึ้นมาย้ำกล่าว มิน่าเล่า พวกผู้เยาว์

จึงได้ไม่พอใจในตัวท่าน"

เอ้ยคาองมิได้อับอายใจสักน้อยนิด กลับหัวร่อฮาฮาแล้วร้องเสียงก้องว่า

"เราหากไม่แสดงอย่างเปิดเผยต่อหน้าหนอนตำราสักครา เจ้าผู้เยาว์ทั้งสองคนนั้นยังเข้าใจว่าเราตั๋วเท้ากล่าวโป้ปดมันดอก"

อึ้งปวยอี่ก็กล่าวอย่างมีแววขุ่นเคืองขึ้นบ้าง

"ท่านผู้เฒ่าเป็นญาติผู้ใหญ่ วาจาที่ท่านบอกมาเล่งตี๋ตี๋ไหนเลยจะกล้ามิเชื่อถือ"

เอ้ยคาองหัวร่อฮาฮาขึ้นอีกครา กล่าวว่า

"โอ้โฮ เราตั๋วเท้าได้กลายเป็นเป้าจู่โจมของคนทั้งหลายไปจริง ๆ แล้ว"

ละตะฮ่อเสียงที่ก้มหน้าก้มตากินอย่างดุดันตลอดเวลา ยามนี้หัวร่อเฮอะเฮอะ แล้วกล่าวว่า

"นี่ก็ตรงกับคำโบราณที่มีนิยามไว้ ประกอบกิจกรรมใด ห้ามมิให้ปากมากพร่ำมาก ย่อมต้องพลาดพลั้ง"

ป้อจกเต้าหยินแค่นเบา ๆ ถลึงตาดูหลวงจีนชราอย่างเหยียดหยามกล่าวเสียงหนัก ๆ ว่า

"ท่านยังมิใช่ถูกเนื้อยัดจนแน่นปากดอกหรือ"

เคี่ยงจือเซ็งรอจนคนทั้งหลายไม่ทุ่มเถียงกันแล้ว จึงถอนใจกล่าวอย่างหม่นหมอง

"ตอนแรกที่เราได้ทราบข่าวบ้วนเอียเท้ากระอักโลหิตตาย และได้พบทิโกวพั้วที่ตือกชกหัวร่ำไห้เสียดายธิดา เจ็บแค้นอาลัยจนแทบไม่ยอมอยู่เป็นผู้คน ก็มีโทสะเกิดขึ้นอย่างจริงจัง

"ภายหลังเราได้ฟังว่าจี่ยี้ในตอนนั้นมีสถานการณ์ที่ไม่บังควรจะออกพบหน้ากับเพี้ยยี้อย่างจริงใจ โดยหาใช่มือกุศลจิตหรือใจดำอำมหิตไม่ และภายหลังต่อมาได้ฟังตั๋วเท้าบอกว่า จี่ยี้พอทราบข่าวบ้วนเอียเท้าตายเพราะมันเคยร่ำไห้ และกระอักโลหิตด้วยความเจ็บช้ำใจ อันใจจริงที่มิอาจเสแสร้งดั่งนี้ไหนเลยคนที่เจ้าเล่ห์จะเสแสร้งแกล้งทำได้"

เอ้ยคาองพอฟังรีบเหลือบแลมาที่เล่งจ้วงจี่อย่างภาคภูมิใจ คล้ายดั่งจะทวงบุญคุณ... "เด็กน้อย เราผู้เฒ่าได้กรุยทางแก่เจ้าอย่างลับ ๆ แล้ว ดังนั้นหนอนตำราจึงมิได้ถลกหนังเจ้าดั่งคำลั่นปาก"

แต่เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นก็รีบทอดสายตาอันเต็มตื้นในพระคุณให้แก่เอ้ย-คาองไปแวบหนึ่ง

เสียงเคี่ยงจือเซ็งเล่าสืบต่อไป

"ตั้วเท้ายังบอกกับเราว่า เพี้ยยี้เป็นคนมีชะตาอาภัพไปเอง เนื่องจากค่ำคืนที่พักแรมในคฤหาสน์เตี้ยคี้น้ำนั้น มันเคยได้ยินเก็งเอียเท้าบอกกับจี่ยี้ว่าภายหน้าแม้จะอยู่ร่วมเตียงกันสามคนก็เป็นเรื่องสามัญธรรมดา ไฉนจึงได้คิดไม่ตก มิยอมหักใจถึงปานนี้ เมื่อเราได้ฟังแล้วก็ลอบชมเชยเก็งเอียเท้าเป็นคนจิตใจกว้างขวางเปี่ยมคุณธรรม รู้จักไกล่เกลี่ยสถานการณ์ให้งามด้วยกันทุกฝ่าย"

เมื่อกล่าวเช่นนี้ บรรดาเฒ่าทั้งหลายต่างเบือนสายตามาจ้องมองดูเก็ง-จีฮุ้นด้วยความตื่นเต้นสงสัยและนิยมนับถือเก็งจีฮุ้น ได้ยินวาจาที่นางปลอบใจสามีอย่างมิตั้งใจจริง ถึงกับได้รับความชมเชยจากผู้อาวุโสทั้งหลายท่าน ในใจก็เปี่ยมด้วยความตื่นเต้นตระหนกและอับอาย จึงต้องก้มหน้าลงไปอย่างลืมตัว

เล่งจ้วงจี่เมื่อเห็นเคี่ยงจือเซ็งกล่าวจบแล้ว รีบกล่าวทั้งน้ำตาคลอหน่วยขึ้นว่า

"ฟังว่าบ้วนโกวเนี้ยได้บรรจุอยู่ที่ใต้สุสานโบราณแห่งหนึ่ง..."

"ใช่แล้ว นั่นคือสุสานราชธิดาไซเอ็ง อันเป็นธิดาสุดรักของเกี้ยนอันอ๋องภายหลังเนื่องจากราชธิดาไซเอ็งทเลาจากโรคร้ายอย่างไม่คาดหมาย และติดตามราชบิดาไปปราบขบถทางภาคใต้ ตายอยู่ในสนามรบที่นั้น ดังนั้นสุสานโบราณจึงได้ทิ้งว่างไว้จวบจนปัจจุบัน..."

อึ้งปวยอี่สงบปากคำนั่งฟังอยู่ พลันตาเป็นประกายสุกใสแล้วถามโพล่งไป

“ผู้อาวุโสหมายถึงสุสานโบราณจิ้นจู๊จง (ฮวงซุ้ยราชธิดา) ซึ่งอยู่บนยอดเขาเง็กโล่วฮงของภูเขาคี่ฮุ้นชัวกระมัง ?”

“ใช่แล้ว ซากศพของบ้วนเอียเท้าได้ถูกบรรจุอยู่ในสุสานจิ้นจู๊จง บนยอดเขาเล็กโล่วฮง”

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็ตบขาอ่อนด้วยความสำนึกเสียใจใหญ่หลวง กล่าวว่า

“หากรู้แต่แรกว่าสุสานโบราณอยู่บนภูเขาชี้ฮุ้นชัว ไยต้องถ่วงเวลาให้เนิ่นนานถึงปานนี้”

เอ้ยคาองรีบสอดเสียงหนักแน่นขึ้น

“เด็กบัดซบ เจ้าไปในขณะนี้ก็มินับว่าสาย ขอเพียงเด็กน้อยเจ้ามีความจริงใจดั่งที่ว่าก็แล้วกัน”

ป้อจกเต้าหยินรีบกล่าวสวนคำขึ้น

“ในเมื่อเป็นเช่นนี้ เราสี่เฒ่ากระดูกกร่อนก็จะไปปลอบโยนตักเตือนต่อทิโกวพั้ว คนตายแล้วไม่อาจฟื้นคืนชีวิตได้ อย่าตั้งหน้าเฝ้าแต่ซากศพบ้วนเอียเท้าด้วยความเจ็บช้ำเสียใจไปเลย”

แล้วหันไปบอกกับสองเจี้ยงเล่าพรรคกระยาจกว่า

“หลิวยี่ เบ๊ซำ พวกเราต้องไว้พบกันในโอกาสหน้าแล้ว พรรคกระยาจกของพวกท่านพลันมาได้เรื่องมงคลที่ยิ่งใหญ่เยี่ยงนี้ สมควรจะเฉลิมฉลองกันให้เป็นที่ครึกครื้นสักครา ที่นี้ห่างจากชี้ฮุ้นชัวมิถึงร้อยลี้ เราสี่ประหลาดวิ่งพลางสนทนาพลางเพียงค่ำคืนเดียวก็ถึงได้ ม้าสองตัวนั้นให้ท่านจูงกลับไปที่แป๊ะซากวนเถิด”

ขณะกล่าวคำคนทั้งปวงต่างก็พากันผุดลุกขึ้นยืน ป้อจกเต้าหยินมองหน้าเก็งจีฮุ้นแล้วถามขึ้น

“เอียเท้า ม้าของเจ้าฝากไว้ในที่ใด ?”

เก็งจีฮุ้นมิทราบเจตนาของป้อจกเต้าหยิน จำต้องตอบอย่างนอบน้อม

“ฝากไว้ที่โรงเตี๊ยมเล่าไล้ในตัวเมืองไต้บู๊ที่เชิงเขา”

ป้อจกเต้าหยินรีบผงกศีรษะ แล้วบอกกับสองเจี้ยงเล่ากระยาจกอีกครั้ง

"รบกวนทั้งสองท่านใช้ขอทานน้อยไปนำม้าของจี่ยี้ไปที่โรงเตี๊ยมเล่าไล้ด้วย"

จบคำก็มามองหน้าอึ้งปวยอี่กับลี้อ้วงเค็ง ถามว่า

"เอียเท้าทั้งสองเจ้าจะไปที่ใดต่อ ?"

อึ้งปวยอี่รู้ดีว่าป้อจกเต้าหยินมีเจตนาพรากนางแยกจากเล่งจ้วงจี่ จึงฝืนยิ้มอย่างรันทดหดหู่ ขณะจะตอบไป ลี้อ้วงเค็งก็กล่าวขึ้นก่อนว่า

"ผู้เยาว์จะกลับบ้าน"

ป้อจกเต้าหยินจึงถามไถ่อึ้งปวยอี่เพื่อความแน่ใจ นางจำต้องฝืนยิ้มแล้วบอกว่า

"ผู้เยาว์ก็จะรีบกลับไปที่เจี๊ยะมึ้ง"

ป้อจกเต้าหยินรีบสนับสนุนขึ้นแล้วสั่งให้แยกย้ายไปในบัดดล

แต่สองเจี้ยงเล่านั้นต่างเร่งร้อนจนกระวนกระวายใคร่จะรีบไปหาอุ้ยชี-เซี่ยวเอ็งอันเป็นผู้รั้งตำแหน่งประมุขพรรคกระยาจก แต่เนื่องจากมีเล่งจ้วงจี่อยู่ด้วยมิอาจจะเร่งรุดไป ยามนี้ทั้งสองรีบประสานมือคารวะต่อเล่งจ้วงจี่แล้วกล่าวอย่างนอบน้อม

"เล่งเซี่ยวเฮี้ยบ พระคุณอันยิ่งใหญ่นี้ไม่ขอเอ่ยปากขอบคุณ ไว้ค่อยทดแทนชดใช้ในภายหน้า สองท่านโปรดได้ถนอมตัว เราขอทานเฒ่าทั้งสองจะขอล่วงหน้าไปก่อน"

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นรีบคารวะตอบ ถ่อมตัวอย่างนอบน้อม ส่วนอึ้ง-ปวยอี่เมื่อเห็นสองกระยาจกเฒ่าจะล่วงหน้า ก็รีบลำลาต่อสี่เฒ่าประหลาดแล้วกล่าวอำลากับเล่งจ้วงจี่และเก็งจีฮุ้น

อึ้งปวยอี่มีสีหน้ารันทดหดหู่ ชำเลืองแลดูเล่งจ้วงจี่อย่างหม่นหมองทอดถอนใจแล้ว จึงชวนลี้อ้วงเค็งติดตามหลังเฒ่าทั้งหกไป

เล่งจ้วงจี่เหม่อมองดูเงาหลังของอึ้งปวยอี่ที่มีท่าทีหมองคล้ำรันทด รู้สึกว่าก่อนที่นางจะอำลาไป มิได้กล่าววาจาขอบคุณการช่วยเหลือของนางแม้แต่คำเดียว ออกจะเป็นที่เสียมารยาทมากอยู่

แต่ทว่าเก็งจีฮุ้นที่ยืนอยู่เคียงข้างกาย กลับมีความเห็นว่าเล่งจ้วงจี่อาลัยอาวรณ์จนไม่อาจตัดรอน

เล่งจ้วงจี่ยืนเหม่อมองดูเงาของคนทั้งหก จนกระทั่งหายลับไปในป่าสนเตี้ย และลานศิลาระเกะกะจึงได้เบือนมามองดูผนังฝั่งตรงข้าม

เน้ยฮวยก๊กและขุนเขาทั้งหลายแหล่ ไม่มีเงาร่างผู้คนใดปะปนอยู่แล้ว แต่ทว่าสภาพที่ผู้คนแออัดคับคั่งพากันโห่ร้องดุจดั่งคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน จนสถานการณ์ตื่นเต้นแทบจะปะทุ ในความรู้สึกและอุปาทานยังคงปรากฏอยู่อย่างเด่นชัดถนัดตา

ยามเมื่อสายตาเบือนมามองเศษเชือกที่ยังห้อยอยู่บนค่าคบสน ก็ต้องทอดถอนใจอย่างหม่นหมองกังวล เหลียวหน้าไปมองดูเก็งจีฮุ้น แล้วกล่าวอย่างรันทดใจ

“เจ้เจ๊ พวกเราก็สมควรไปกันแล้ว”

เก็งจีฮุ้นความจริงรู้สึกขุ่นเคืองอยู่บ้าง แต่เมื่อเห็นท่าทีอันอัดอั้นรันทดของสามี ทราบดีว่าความเจ็บช้ำน้ำใจมีมากมายใหญ่หลวงนัก

พร้อมกันนั้น นางก็เข้าใจว่าเท่าที่เล่งจ้วงจี่มีท่าทีกังวลหม่นหมองต่ออึ้งปวยอี่ เกิดขึ้นเพราะความมีน้ำใจอันสัตย์ซื่อถือมั่นในธัมมะ จึงได้ขมขื่นในการจะพรากจากในชั่วขณะ หาใช่มีเจตนาล่วงเกินต่ออึ้งปวยอี่ในเรื่องชู้สาวไม่ พอได้คิดเช่นนี้ นางมิอาจจะให้เล่งตี้ตี่ที่รักต้องเพิ่มความเจ็บช้ำน้ำใจไปอีก จึงประโลมขึ้นด้วยความหวาน แต่เล่งจ้วงจี่เหม่อมองดูขอบฟ้า บังเอิญจับตาพบยอดเขาเทียนตูฮงที่สูงเทียมเมฆ ท่าทีก็รันทดหดหู่ลงกว่าเดิม กล่าวเสียงแผ่วเบา

“เตียซือบ้อกับเซียวเกียงซือเจ๊เมื่อประสบอันตรายแล้ว มิทราบตึกศิลาสองหลังที่อาจารย์สร้างกับมือนั้นจะเป็นอย่างไรไปแล้ว”

เก็งจีฮุ้นได้คิดทันที ตึกศิลาที่บิดาสร้างมากับมือ นางเมื่อครั้งยังแบเบาะก็เคยไปใช้ชีวิตอยู่ในนั้นถึงหนึ่งปี พลังบังเกิดความอาลัยใคร่จะได้เห็นขึ้นทันที

นางพลอยเบือนหน้ามองไปที่ยอดเขาเทียนตูฮงที่สูงล้ำจนคล้ายเป็นวิมานกลางฟ้า เปี่ยมความลึกลับมหัศจรรย์ พร้อมกันนั้นนางก็รู้สึกว่า ให้เล่งตี้ตี๋ขึ้นยอดเขาสักคราว จิตใจที่อัดอั้นอาจจะคลี่คลายลงเป็นปลอดโปร่งแจ่มใสก็ได้

พอได้คิดรีบกล่าวอย่างปรารถนาขึ้นบ้าง

"ตี้ตี๋ เราขึ้นไปดูบนยอดเขาเถิด ตึกศิลาสองหลังนั้นเราจดจำมิได้แม้แต่เค้า เราก็คิดใคร่จะไปดูที่อยู่ของเราเมื่อครั้งยังเป็นทารกสักคราว"

เล่งจ้วงจี่ขมวดคิ้วด้วยท่าทีลังเล ต้องเหลือบแลไปที่ท้องซึ่งนูนกว่าปรกติเพียงเล็กน้อยของเก็งจีฮุ้น

เก็งจีฮุ้นหน้าแดงระเรื่อ รีบอธิบายขึ้นว่า

"เราในยามนี้ได้ฝึกปรือกำลังภายในประจำตระกูลเล่งที่เล่งฮกผู้เฒ่าถ่ายทอดให้แก่เราแล้ว เท่าที่เล่งฮกบอก ไม่เพียงจะมีสุขภาพแข็งแรง อายุยืนยาวเท่านั้น ยังมีประสิทธิภาพในการกล่อมครรภ์ให้แข็งแรงด้วย..."

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็นึกได้ รีบกล่าวขึ้นอย่างดีอกดีใจ

"เจ้เจ๊มิบอกข้าพเจ้าก็ลืมไปเสียแล้ว จริงทีเดียว เมื่อตอนนั้นมารดาเคยบอกกับข้าพเจ้ามาจริง ๆ เพียงแต่ตอนนั้นอายุยังเยาว์วัย มิรู้จักคำกล่อมครรภ์ หมายความกระไรเลย"

เก็งจีฮุ้นเห็นเล่งจ้วงจี่ปลอดโปร่งจนยิ้มแย้ม ก็ปีติใจไม่น้อยพลอยหัวร่อคักคัก แล้วกล่าวว่า

"ขณะนี้ท่านวางใจได้แล้ว มิต้องกังวลว่าเราจะกระทบกระเทือนครรภ์ต่อไปอีกดอก"

"วิเศษ พวกเราขึ้นไปดูกัน หากตัวตึกมีที่ทรุดโทรมเสียหาย ก็จะได้จัดการซ่อมแซมไปเสียเลย"

กล่าวแล้วรั้งแขนเก็งจีฮุ้น พุ่งละลิ่วไปยังยอดเขาเทียนตูฮง

เมื่อขึ้นจนถึงยอดเขา ทั้งสองตาพลันกระจ่างขึ้นในบัดดล...

ท่ามกลางแสงอาทิตย์ที่สดใส ยอดเขาเป็นสีเขียวขจีระรื่นตา สนโบราณ

จำนวนมากหลายแกว่งไกวไปตามสายลมที่โชยเฉื่อยฉิว จนมีเสียงซู่ซ่าดังราวเป็นคลื่นซัดใส่ชายหาด ศิลาเลื่อมลายบนพื้นเป็นประกายแพรวพราวระยิบระยับ หญ้าละเอียดที่เขียวสดดุจดั่งเป็นพรม มีบุปผานานาพันธุ์เบ่งบานสะพรั่ง สีสันหลากหลายละลาน กลิ่นหอมอบอวลไปทั่วทั้งบริเวณ

เก็งจีฮุ้นพอเห็นต้องร้องชมออกไปอย่างลืมตัว

"อา...ช่างเป็นวิมานในแดนมนุษย์จริง ๆ"

เล่งจ้วงจี่ดูทิวทัศน์บนยอดเขานี้แล้ว รู้สึกว่าผิดแปลกกว่าในค่ำคืนเดือนหงายที่ตนมาเห็นไปอย่างมากมาย

ทั้งสองยืนอยู่ที่ริมหน้าผายอดเขา สอดส่ายสายตามองไปทั่วทุกทิศทาง รู้สึกจิตใจปลอดโปร่งขุ่นข้องกังวลปลาสนาการหมดสิ้น

เก็งจีฮุ้นถอนใจชมเชยขึ้นอีกครั้ง

"อยู่ในวิมานแดนสวรรค์ที่ห่างไกลจากกิเลสเช่นนี้ แม้จะไม่ออกจากอิ้งซัวไปชั่วชีวิต ก็ยังจะมีคำตัดพ้อต่อว่าใดอีกเล่า"

"ในโลกนี้จะมีสักกี่คนที่สามารถสลัดหลุดจากความรักโลภโกรธหลงปลงอนิจจังต่อชื่อเสียงจอมปลอม และบุญคุณความแค้นที่พัวพันกันได้"

เก็งจีฮุ้นพอได้ฟังก็ต้องหม่นหมอง อับจนถ้อยคำเนื่องจากว่า นางคิดถึงบิดาที่แม้จะปลีกตัวเข้าซ่อนกายอยู่บนยอดเขาสุดสูง ที่คล้ายเป็นวิมานกลางอากาศ แต่ยังคงถูกความรักความแค้นพัวพัน จนกระทั่งพบจุดจบอย่างน่าอเนจอนาถ

ขณะขบคิดอย่างหม่นหมอง พลันถูกเล่งตี้ตี๋รั้งแขนแล้ววิ่งปราดเข้าไปในส่วนลึกของยอดเขา เมื่อไปได้หลายสิบวาพลันเห็นเล่งจ้วงจี่ชี้มือแล้วกล่าวขึ้นว่า

"เจ้เจ๊ ตึกศิลาสองหลังนั้นนั่นเอง"

เก็งจีฮุ้นหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย จิตใจพลุ่งพล่านหวั่นไหว เห็นเบื้องหน้าที่เป็นต้นไผ่เรียงรายมีระเบียบ มีเงาเลือนรางของตึกสองหลังปรากฏอยู่ นางยังจำเรื่องราวที่เล่งจ้วงจี่บอกเล่าถึงการมาพบกับเอี๊ยบเซียวเกียง เมื่อประจักษ์กับภาพในตอนนี้ ที่เบื้องหน้าปลูกต้นไม้นานาเอาไว้เป็นโค้งครึ่งวงกลม

อยู่จริง และดอกไม้แต่ละดอกต่างงอกลีบจนมีลักษณะคล้ายมือพระพุทธรูป รู้สึกสวยงามตระการตา

ตามช่องหินหน้าลานตึก มีหญ้าเขียวขจีที่งอกยาวถึงเชียะเศษ ตามประตูหน้าต่างของห้องศิลา มีกุญแจใส่ไว้ทุกบาน ยิ่งเน้นเห็นความอ้างว้างวังเวงจนเปล่าเปลี่ยว

ทันใดนั้น...

เล่งจ้วงจี่ตาเป็นประกายลุกวาว สีหน้าแปรเปลี่ยนอย่างใหญ่หลวง เซถลา แล้วร้องอุทานโพล่งขึ้น เงาสีขาวพุ่งวาบก็ไปที่หน้าลานตึกดั่งสายฟ้า

เก็งจีฮุ้นตื่นตกใจจนรีบเพ่งตามองไป สีหน้าก็ต้องแปรเปลี่ยนไปด้วย เห็นประตูศิลาหลังตะวันตกได้เปิดออกโดยมิปิดไว้

ที่แปลกยิ่งกว่านั้นคือ ในห้องถึงกับมีเสียงฝีเท้าอันตื่นเต้นจนสับสน และเสียงถ้วยชามที่กระทบกันดังออกมา

ดังนั้นนางตวาดเสียงเกรี้ยวกราด สะบัดแขนเสื้อพุ่งร่างตามหลังเล่งจ้วงจี่ไปโดยกระชั้นชิด

ในขณะที่เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นพากันพุ่งกายตรงออกไปนั้น เพิ่งข้ามสวนไม้ดอกหน้าลานตึก เสียงร้องอันตื่นเต้นยินดีที่สดใสก็ได้ดังออกมาจากในห้องของตึกตะวันตก

“เล่งกอกอ ฮุ้นเจ้เจ๊”

เสียงร้องอันแหลมเล็กพอดัง เงาสีขาวสายหนึ่งก็พุ่งวาบออกมารับหน้า

เล่งจ้วงจี่พอได้ยินเสียงร้องอันคุ้นหู ตัวก็สั่นสะท้านขึ้นเฮือกใหญ่ รีบชะงักร่างไว้แล้วเพ่งตามอง ความแตกตื่นยินดีประดังขึ้นจนสับสน ต้องยืนงงงันอยู่ในที่นั้นไป

เงาสีขาวที่พุ่งละลิ่วออกมาจากห้องตะวันตกคือเอี๊ยบเชียวเกียงที่สวยผุดผาดบริสุทธิ์ดั่งเป็นบัวขาว !

เก็งจีฮุ้นพอได้ยินเสียงร้องเรียกอันสนิทสนมจิตใจก็สั่นไหว แต่เมื่อเห็นชัดตาว่าเป็นเชียวเกียงที่สวมอาภรณ์ขาวสะอาด ใบหน้าซีดเผือดผิดปรกติ

เล็กน้อย ก็อดมิได้ต้องร้องเสียงสะท้านไปบ้าง

"เกียงม่วยม่วย"

เสียงร้องอันสั่นเครือเปล่งไป ร่างวิ่งข้ามหน้าเล่งจ้วงจี่โถมเข้าหาเอี๊ยบ-เชียวเกียงทันที

เอี๊ยบเชียวเกียงเรียก "เจ้เจ๊" ขึ้นอีกคำ โถมเข้าไปในอ้อมอกเก็งจีฮุ้นแล้วร่ำไห้ไม่หยุดยั้ง

เล่งจ้วงจี่มองดูสองศรีพี่น้องที่กอดกันร่ำไห้จนน้ำตานอง มิทราบว่าเป็นความจริงหรือความฝันกัน

เล่งจ้วงจี่พบเห็นเชียวเกียงที่ความจริงมีร่างอ้อนแอ้นแบบบาง ยามนี้ยิ่งผ่ายผอมซูบซีดกว่าเดิม ใบหน้าที่ขาวดั่งราวสลักจากหยกเนื้อดี ยิ่งรู้สึกร่วงโรยลงกว่าเดิมมาก

ดังนั้นจึงยิ่งรู้สึกเป็นแบบบางน่าทะนุถนอมมากไปกว่าเดิม

เชียวเกียงในเวลาครึ่งวันนี้ คล้ายดังอาบน้ำชำระร่างกาย หวีผมเผ้าเปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่ จึงรู้สึกสดใสสะอาดตามากกว่าเดิม โดยเฉพาะสายรัดเอวเป็นไหมเงินที่ถูกผูกกระสันมั่น ท่ามกลางแสงอาทิตย์สดใสเป็นประกายแวววาวจนแพรวพราวตา

เล่งจ้วงจี่เห็นสองพี่น้องร่ำไห้อย่างเศร้าเสียใจถึงปานนี้ มิทราบควรจะเข้าไปปลอบโยนทั้งสองด้วยคำพูดใดจึงจะดี

คิดถึงเรื่องที่เก็งจีฮุ้นเคยเล่าให้ตนฟังทางฮ่วงซัว นางกับเตียซือบ้อและเอี๊ยบเชียวเกียงเคยพบกันที่ในเมืองหนึ่ง ตอนนั้นสองพี่น้องร่วมบิดาแทบจะกระชากอาวุธเข้าประหัตประหารฐานคู่อาฆาต และพอชาติกำเนิดถูกเปิดเผยก็มากอดกันจนตัวกลม ร่ำไห้จนไม่อาจที่จะแยกออกจากกัน

ขณะขบคิดตาพลันสุกใส พบเห็นบนโต๊ะไม้ในห้องตะวันตกมีอาหารวางไว้เต็ม เก้าอี้สองตัวต่างเอียงสู่ด้านใน ดูสภาพเมื่อครู่ คล้ายมิใช่มีเชียว-เกียงกำลังรับประทานเพียงลำพัง

พอได้คิดเช่นนั้นก็หวั่นไหว รีบสาวเท้าไปที่ประตูอย่างว่องไว

เชียวเกียงที่ชาญฉลาดปราดเปรื่อง ในห้วงหัวใจนางประทับแต่เงาร่างอันงามสง่าเปี่ยมเสน่ห์สมชายของเล่งจ้วงจี่ ยามนี้แม้จะโถมกายเข้าร่ำไห้ในอ้อมอกของฮุ้นเจ้เจ๊ แต่สายตาของนางก็ยังมักชม้ายมองไปยังเล่งจ้วงจี่ที่โอ่อ่าสง่างามบ่อยครั้ง

ขณะนี้เมื่อเห็นเล่งจ้วงจี่เดินตรงไปที่ประตู นางคล้ายดั่งตื่นตกใจไม่น้อย รีบเงยหน้าขึ้นอย่างร้อนรนไป

"เล่งกอกอ ท่านจะไปที่ใด ?"

ขณะร้องบอกก็ดิ้นออกจากอ้อมอกเก๋งจีฮุ้นอย่างลืมตัว รีบยกแขนเสื้อขึ้นเช็ดหยาดน้ำตาบนใบหน้าไม่หยุดหย่อน คล้ายดั่งมีเจตนาที่จะขวางทางมิให้เล่งจ้วงจี่เข้าไปในห้อง

เล่งจ้วงจี่พอได้ฟังก็ชะงักเท้า เหลียวมองดูเชียวเกียงแล้วถามอย่างสงสัยใจ

"ผู้อยู่ข้างในคือซือบ้อหรือ ?"

เอี๊ยบเชียวเกียงรีบสั่นศีรษะอย่างตื่นเต้นลนลาน แต่ก็ส่งเสียงเครือตอบว่า

"ฟังว่ามารดาหายสาบสูญหลังจากข้าพเจ้าถูกนักพรตอุบาทว์คร่าตัวไปสามวัน"

เก๋งจีฮุ้นดูความรุ่มร้อนกระวนกระวายของเอี๊ยบเชียวเกียงออก จึงถามอย่างสงสัยใจไปบ้าง

"ท่านใดที่อยู่ในห้อง ?"

เอี๊ยบเชียวเกียงสั่นศีรษะอย่างแรงไปหลายครา เถียงขึ้นด้วยความรุ่มร้อนว่า

"ในห้องไม่มีผู้ใด มีเชี่ยวม่วยตามลำพังเท่านั้น...อ้อ ! เล่งกอกอกับฮุ้นเจ้เจ๊เชิญเข้าไปนั่งในห้องเถิด"

กล่าวจบคำก็ผายมือเป็นทีท่าเชื้อเชิญ

เล่งจ้วงจี่ยามนี้ไม่มีกะใจไปคิดว่า เชียวเกียงไฉนมาเรียกตนเป็นกอกอ

เพราะสายตาจับจ้องมองอยู่แต่ในห้อง ก้าวเท้าเดินนำหน้าเข้าไปก่อนทันที

เก็งจีฮุ้นรู้สึกว่า เชียวเกียงกับนางแม้จะเป็นร่วมบิดาต่างมารดา แต่ย่อมมิใช่เป็นน้องสาวร่วมท้องเดียวกัน กับท่าทีที่รุ่มร้อนมาทุ่มเถียง ย่อมมิอาจจะว่ากล่าวอย่างไรไปได้

ทั้งสามเข้าสู่ในห้อง เล่งจ้วงจี่มองปราดแรกก็จำได้ อาหารบนโต๊ะล้วนเป็นห่ออาหารที่นักพรตอุบาทว์โอวเฮาะเตรียมไว้ให้บริวารมัน และจากเศษอาหารที่เหลืออยู่บนโต๊ะก็ยืนยันได้ ว่ามีสองคนรับประทานร่วมกันอยู่ชัด ๆ

เล่งจ้วงจี่คลางแคลงสงสัยจนใหญ่หลวงยิ่ง จึงกระทำทีท่าดั่งละตะฮ่อ-เสียง โดยเงยหน้าขึ้นสูดดมอย่างเร่งร้อน

เอี๊ยบเชียวเกียงคล้ายดั่งพิศวงสงสัย และก็คล้ายดั่งมีเจตนาจะกลั่นแกล้ง จึงเดินเข้าไปถามอย่างเอียงอาย

"เล่งกอกอ นี่ท่านทำอะไร ?"

เล่งจ้วงจี่ความจริงไม่มีประสาทจมูกที่พิเศษเทียบเท่ากับละตะฮ่อเสียง นอกจากกลิ่นอาหารบนโต๊ะแล้ว มิได้กลิ่นหอมใด ๆ เลย

ยามนี้ เมื่อเชียวเกียงรีบร้อนเข้ามา รู้สึกมีกลิ่นหอมโชยปะทะหน้า ยิ่งไม่อาจจะสูดดมว่าในอากาศจะมีกลิ่นหอมของวิญญาณหอมหลงเหลืออยู่หรือไม่

เล่งจ้วงจี่ขมวดคิ้วแล้วแสร้งกล่าวอย่างลังเล

"ข้าพเจ้าได้กลิ่นหอมประหลาดเล็กน้อย"

เอี๊ยบเชียวเกียงหน้าแดงระเรื่อ ถอยกายไปสองก้าว ชำเลืองแลดูเก็งจีฮุ้นอย่างเอียงอายไปแวบหนึ่ง คล้ายดั่งกล่าวว่า

'เล่งกอกอกรุ้มกริ่มปานนี้ ท่านไฉนไม่สั่งสอนเสียบ้าง'

เก็งจีฮุ้นมาตรแม้นเข้าใจเจตนาของเล่งจ้วงจี่ แต่กลัวเชียวเกียงจะขุ่นเคือง จึงต้องแสร้งสะบัดเสียงตำหนิขึ้น

"ตี้ตี๋ รีบนั่งลงมาสนทนาเรื่องสำคัญกันเถิด"

เล่งจ้วงจี่มิได้ว่ากล่าวอย่างไร ทรุดกายนั่งลงบนเก้าอี้ที่หัวโต๊ะ พร้อม

กันนั้นตั้งอกตั้งใจสังเกตห้องนอนของเอี๊ยบเชียวเกียงอย่างจดจ่อ

เอี๊ยบเชียวเกียงเชื้อเชิญให้เก็งจีฮุ้นนั่งยังเก้าอี้อีกตัวหนึ่ง ส่วนนางไปยกม้ามานั่ง ยามเมื่อพบเห็นว่าเล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นต่างสนใจกับเศษอาหารเหลือทั้งสองกองบนโต๊ะ ก็คล้ายดั่งจะรู้ความนัย จึงกล่าวขึ้น

"เล่งกอกอกับเจ้เจ๊ ยังมิได้รับประทานอาหารกลางวันกระมัง ?"

เก็งจีฮุ้นทอดถอนใจกล่าวขึ้น

"วิตกกังวลอยู่ทุกวี่วัน มีแต่เรื่องร้อนให้อาทรไม่หยุด จนทั้งสองก็มิรู้สึกหิวโหยกระหายแล้ว บัดนี้โอวเฮาะก็ได้ตายไป นับว่าแค้นอันยิ่งใหญ่ชำระล้างไปได้..."

เอี๊ยบเชียวเกียงพอได้ยินนาม 'โอวเฮาะ' หน้าพลันเปลี่ยนสี กล่าวอย่างขุ่นเคืองขึ้นว่า

"ตัวอุบาทว์ของบรรพชิตผู้นี้ มันอุตส่าห์นับเป็นผู้มีศักดิ์ศรีประมุขสำนักจนได้"

"ม่วยม่วย หลงกลชั่วร้ายของนักพรตอุบาทว์เยี่ยงไร ?"

"กล่าวตามความจริงใจ ต้องตำหนิที่เชี่ยวม่วยไม่มีความคิด มิสมควรเชื่อถือคำหลอกลวงอย่างง่ายดาย จึงได้ตอแยเอามหันตภัยอันร้ายแรงครานี้เพิ่มความยุ่งยากรำคาญให้แก่ผู้อาวุโสทั้งหลาย

"เมื่อสามเดือนก่อน เล่งกอกอออกจากที่นี้ไป เชียวม่วยกับมารดาก็ติดตามลงจากเขาไปบ้าง ในตอนนั้นวงพวกนักเลงมีข่าวเล่าลือระบาดถึงเรื่องอันน่าแตกตื่นสะท้านขวัญของเล่งกอกอที่กระทำ ภายหลังเราสองพบกับผู้อาวุโสทิโกวพั้วกับบ้วนเล็กเพี้ยโกวเนี้ย ในตอนนั้นมารดาคล้ายยังมีความชิงชังเล่งกอกอจนเข้ากระดูก แต่ทว่านับแต่นั้นมามารดาก็มักจะมานั่งบ่นพึมพำกับตัวเอง หรือไม่ก็นั่งขบคิดอย่างเงียบงันอยู่บ่อยครั้ง

"ภายหลังมารดาได้ฟังว่าเล่งกอกอมีวิชาสุดยอดของสี่อสูรร้ายในครั้งก่อนอยู่จนครบถ้วน ท่านผู้เฒ่ายิ่งมีความเร่งร้อน พยายามติดตามร่องรอยของเล่งกอกอขึ้นกว่าเดิม จนแทบจะลืมกินลืมนอน แต่ทว่านับแต่เวลานั้น

เป็นต้นมา ท่านผู้เฒ่าก็มิได้กล่าววาจาเสียดสีชิงชังต่อเล่งกอกออีกเลย

"ตอนนั้นเซี่ยวม่วยก็เข้าใจว่า เล่งกอกอคือศิษย์ทายาทเพียงคนเดียวของบิดา ดังนั้นผู้น้องจึงบอกเรื่องที่เล่งกอกอกระทำในค่ำคืนนั้น จะต้องเป็นความคับแค้นที่จนใจและจำเป็น มารดาก็ยังผงกศีรษะถี่ ๆ เป็นทีเห็นพ้อง แต่กลับมิเอ่ยวาจาอย่างใดมา

"ระหว่างทางที่ไปกิมเล้ง วงพวกนักเลงมีข่าวลือระบาดว่าโอวเฮาะมุ่งสู่ตะวันออก เรียกร้องให้ค่ายสำนักทั้งหลายรวมกำลังมาต่อต้านจัดการกับเล่งกอกอ มารดาในตอนนั้นยิ่งมีความรุ่มร้อนกระวนกระวายขึ้นจนแทบไม่อาจข่มตาหลับในยามค่ำคืน และเล่งกอกอก็ไม่มีข่าวคราวใด ๆ แม้แต่น้อยอีกด้วย"

เล่งจ้วงจี่ที่ก้มหน้าฟังด้วยความละอายใจ มิคาดคิดเลยว่า ไต้หงส์นึ่ง-เฮี้ยบจะกังวลความปลอดภัยของตนอย่างรุนแรงปานนี้ ความตื้นตันบังเกิดขึ้นจนน้ำตาต้องหยดหยาดลงเป็นสาย

กับมารดาที่ให้นมมาเป็นเวลานานถึงหนึ่งปีเต็ม เก็งจีฮุ้นก็มีความครุ่นคิดคำนึงถึงอย่างรุนแรง ยามนี้เมื่อได้ฟังสภาพอันวิตกกังวลจนนอนมิหลับ รับประทานมิได้ ดวงตาก็ชุ่มด้วยหยาดน้ำอันรันทด

เอี๊ยบเซียวเกียงเห็นเล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นพอฟังสภาพอันอัดอั้นรันทดและกระวนกระวายของมารดาในตอนนั้น ต่างก็หลั่งน้ำตาด้วยความวิตกเห็นใจ ในใจนางแม้จะรู้สึกตื้นตัน ก็ยังรู้สึกปลาบปลื้มแทนมารดา จึงเล่าสืบต่อไปว่า

"ในวันนั้น หลังจากพบกับฮุ้นเจ้เจ๊ที่เมืองป้อคัง มารดาก็ร่ำไห้อยู่ในโรงเตี๊ยมเป็นเวลานาน ผู้น้องถามไถ่อยู่หลายครั้งหลายครา มารดาจึงได้บอกว่า ฮุ้นเจ้เจ๊ละม้ายกับธิดาคนโตของท่านที่หายสาบสูญไปนานปี"

เก็งจีฮุ้นพอฟังน้ำตาที่คลอเอ่อ ก็ทะลักลงไปเป็นเส้นสายทันที

เอี๊ยบเซียวเกียงพอเห็นก็อดกลั้นน้ำตาไว้มิได้ พลอยร่ำไห้ลงมาอีกคน จนบรรยากาศภายในห้องกลายเป็นความรันทดหดหู่ซึมเซาไปหมดสิ้น

อีกเนิ่นนานให้หลังเอี๊ยบเชียวเกียงจึงได้เล่าต่อด้วยน้ำตาที่หลั่งไหล

“ตอนนั้นเชียวม่วยมีความคลางแคลงใจยิ่งนัก เนื่องจากเชี่ยวม่วยตั้งแต่จำความได้ มิเคยได้ยินมารดาเอ่ยเลยว่า ข้าพเจ้ายังมีเจ้เจ๊ที่สูงวัยกว่าหลายปีหายสาบสูญ

“หลังจากถูกเชี่ยวม่วยรบเร้าถามไถ่หลายครั้งหลายครา มารดาจึงยอมบอกว่า เชี่ยวม่วยได้ถือกำเนิดมาหลังจากที่บิดากับเจ้เจ๊หายสาบสูญไปแล้วเก้าเดือน มีอายุอ่อนวัยกว่าฮุ้นเจ้เจ๊สองขวบปี”

เมื่อเล่าถึงตอนนี้ ใบหน้าอันขาวผ่องของเอี๊ยบเชียวเกียงก็แดงระเรื่อเล่งจ้วงจี่พลอยเพิ่งรู้เรื่องราวเอี๊ยบเชียวเกียงไฉนจึงเรียกตนเป็นกอกอ ที่แท้เพราะสาเหตุนี้นี่เอง

เอี๊ยบเชียวเกียงยกแขนเสื้อเช็ดน้ำตาที่ติดเป็นคราบบนแก้ม แล้วเล่าสืบต่อไป

“เมื่อถึงกิมเล้ง ตามเหลาสุราร้านอาหารต่างวิพากษ์วิจารณ์และยอมรับอย่างเปิดเผยถึงอาจารย์ของเล่งกอกอ มารดาพอได้ฟังก็ต้องร่ำไห้อย่างเจ็บช้ำเสียใจในโรงเตี๊ยมอีกถึงครึ่งวัน

“ในวันรุ่งขึ้น เชี่ยวม่วยไปซื้อของในท้องตลาด พลันได้ยินมีคนสนทนาถึงชาติกำเนิดของเชี่ยวม่วยอย่างสนุกสนาน บอกว่าเชี่ยวม่วยมิใช่เป็นธิดาในสายเลือดของมารดา...”

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นพอฟังหน้าพลันเปลี่ยนสี ร้องอุทานด้วยความตื่นตกใจ แล้วจับจ้องมองดูเอี๊ยบเชียวเกียง ทั้งสองต่างรู้สึกเป็นเรื่องผิดคาดหมายยิ่ง

เอี๊ยบเชียวเกียงฝืนยิ้มอย่างรันทด เล่าสืบต่อไปว่า

“เชี่ยวม่วยในตอนนั้นได้เห็นกระจ่างตา พบเห็นผู้เอ่ยปากนั้น คือชนชาวบู๊ลิ้มที่นั่งอยู่หน้าหาบอาหารสามคน ทั้งสามคนต่างหันหลังสู่ท้องถนนจึงไม่อาจเห็นหน้าตาพวกมันให้ชัดเจนได้

“เชี่ยวม่วยความจริงก็รู้สึกคลางแคลง สงสัยในชาติกำเนิดของตัวเอง

อยู่แล้ว ในตอนนั้นย่อมไม่ยอมปล่อยโอกาสที่จะได้รับฟังสักคราให้ผ่าน..."

เล่งจ้วงจี่กลัวเอี๊ยบเซียวเกียงจะเชื่อถือว่าเป็นความจริง จึงแสร้งกล่าวอย่างเสียดายขึ้น

"การฟังของท่านในครานั้น เป็นการหลงกลเล่ห์อุบายของพวกมันพอดี ?"

เอี๊ยบเซียวเกียงผงกศีรษะอย่างรันทด มีท่าทีสำนึกเสียใจต่อเหตุการณ์ในตอนนั้น กล่าวสืบต่อไปว่า

"เมื่อคิดขึ้นมาในตอนนี้ เจ้าอุบาทว์ทั้งสามตัวนั้นมีเจตนาแสร้งมิหันหน้ามาทางเซี่ยวม่วย ยังคงดื่มกินแล้วสนทนากันอย่างสนุกสนาน พวกมันบอกว่าฮุ้นเจ้เจ๊ก็มิใช่เป็นธิดาในสายเลือดของมารดา แต่เป็นบุตรีของเก็งฮั่งบุ๊นฉายาปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบ อันเป็นหนึ่งในสี่วีรสตรี..."

เก็งจีฮุ้นรีบผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ใช่แล้ว นั่นเป็นเพียงวาจาจริงประโยคเดียวของมัน เราเชื่อมั่นว่าวาจาอื่น ๆ ล้วนเป็นคำพูดโป้ปดที่มดเท็จขึ้น"

เอี๊ยบเซียวเกียงเล่าสืบต่อไป

"ชายฉกรรจ์ชั่วร้ายทั้งสามยังบอกว่า ผู้ที่รู้กระจ่างในชาติกำเนิดของเซี่ยวม่วย มีแต่คนเฝ้าศาลเจ้าชราที่ศาลเจ้าจินบู๊เบี่ยลำพังเท่านั้น

"เซี่ยวม่วยพอได้ฟังวาจานี้ ก็ไม่มีกะใจจะซื้อข้าวของ รีบตรงไปที่ศาลเจ้าจินบู๊เบี่ย..."

เล่งจ้วงจี่ถอนใจสั่นศีรษะ สายตามองจ้องเอี๊ยบเซียวเกียง ริมฝีปากสั่นระริก แต่ทว่าก็กล้ำกลืนไว้มิได้กล่าววาจาใดไป

เอี๊ยบเซียวเกียงรู้ดีว่า เล่งจ้วงจี่จะตำหนินางไร้เดียงสา เชื่อคนง่ายเกินไป มิรู้ซึ้งถึงความเล่ห์กระเท่ห์กลอกกลิ้งของวงพวกนักเลง ไม่มีความเยือกเย็น ไร้ไหวพริบจะพิจารณาเรื่องราว

ดังนั้นจึงฝืนยิ้มแล้วกล่าวสืบต่อไป

"ไปจนห่างจากศาลเจ้าจินบู๊เบี่ยอีกยี่สิบกว่าวา ก็เห็นนักพรตชราร่าง

ผอมซูบ สวมเสื้อนักพรตสีเทาเดินออกมาจากในศาลเจ้าด้วยเท้าอันโซเซ..."

เล่งจ้วงจี่เลิกคิ้วกล่าวอย่างแน่ใจไปว่า

"นักพรตเฒ่าผู้นั้นคือโอวเฮาะ ?"

เอี๊ยบเชียวเกียงผงกศีรษะกล่าวอย่างขุ่นเคือง

"ถูกแล้ว ในขณะที่ตอบโต้กันนั้น โอวเฮาะฉวยโอกาสเชี่ยวม่วยมิทันระวัง สกัดจุดชา ใบ้ และสลบทั้งสามแห่งไป รอจนเมื่อได้สติมาก็ถูกกักขังอยู่ในห้องศิลาแห่งหนึ่ง ความเจ็บช้ำเสียใจ ขุ่นเคืองกระวนกระวายแม้รุนแรงเพียงใดก็ไม่มีคุณประโยชน์ต่อเรื่องราวแล้ว"

เล่งจ้วงจี่ต้องรีบถามอย่างกังวลสนใจ

"นักพรตอุบาทว์ต้อนรับท่านฉันใด ?"

เอี๊ยบเชียวเกียงกระชากเสียงขุ่นเคืองขึ้น

"ในตอนนั้นเชี่ยวม่วยยังมิรู้จักว่านักพรตเฒ่าก็คือโอวเฮาะ หญิงชราสองนางที่เฝ้าเชี่ยวม่วยอยู่ทางนอกลูกกรงเหล็กก็เป็นคนที่โอวเฮาะว่าจ้างมาชั่วคราว ซึ่งก็มิรู้จักว่าโอวเฮาะเป็นใคร"

เก็งจีฮุ้นขมวดคิ้วถามอย่างสงสัยใจ

"พลังฝ่ามือสุริยันพอที่จะคลายจุดตัวเองได้ เชี่ยวม่วยไฉนไม่เกร็งพลังขึ้นคลายจุด"

เอี๊ยบเชียวเกียงฝืนยิ้มกล่าวว่า

"เชี่ยวม่วยในตอนนั้นถูกสกัดจุดจนสลบไป ไม่รู้เรื่องราวใดทั้งสิ้น อยู่ในห้องศิลามาตรแม้นมิได้พันธนาการ แต่หน้าต่างแคบเล็กลึกประมาณไม่กี่เชียะ ลูกกรงเหล็กก็โตดุจดั่งแขนเด็ก แม้คิดหาหนทางใด ๆ จนสิ้นวิธี ก็ไม่มีปัญญาหนีออกมาได้"

เล่งจ้วงจี่ขมวดคิ้ว ถามอย่างสงสัยใจ

"เกียงม่วยคงมิรู้ว่า อุบายอันชั่วร้ายนั้นเกิดขึ้นจากสมองของนักพรตอุบาทว์โอวเฮาะเพียงคนเดียว"

เอี๊ยบเชียวเกียงสั่นศีรษะ ตอบว่า

“มิทราบเลย จวบจนกระทั่งมาหุบเขาเน้ยฮวยก๊ก จึงพบเห็นนักพรตอุบาทว์โอวเฮาะคือนักพรตที่เฝ้าศาลเจ้าผู้นั้นเอง”

วาจาชะงักชั่วขณะ คล้ายดั่งนึกถึงความสำคัญอันใด จึงกล่าวอย่างจริงจังต่อไป

“ในครั้งนี้นักพรตอุบาทว์ใช้เชี่ยวม่วยเป็นเครื่องมือขู่เข็ญเล่งกอกอให้มอบคัมภีร์ฝีมือของจอมอสูรร้ายออกแลกเปลี่ยนตัวนั้น ตามแผนเดิมของมันคิดจะนัดหมายให้เล่งกอกอไปที่เน้ยฮวยก๊กอย่างเร้นลับเพียงลำพัง มิทราบว่าเป็นไฉนความลับจึงรั่วไหลออกไป จนในค่ำคืนนั้นมีผู้คนไปตั้งมากมายเป็นพัน ๆ นักพรตอุบาทว์เคยคลั่งแค้นต่อเรื่องนี้จนกระโดดโลดเต้นก่นด่าศิษย์ของมันล้วนเป็นเศษสวะที่ไร้ประโยชน์”

เก็งจีฮุ้นกล่าวอย่างสะทกสะท้อนใจขึ้น

“นี่ต้องถือเป็นคุณงามความดีของพวกกระยาจกที่คอยช่วยเหลือ ในตอนนั้นจุดประสงค์ที่ได้แพร่ข่าวนี้ให้กระจายออกไปกว้างไกลอย่างรวดเร็วก็เพื่อป้องกันมิให้นักพรตอุบาทว์ใช้เล่ห์อุบายอันเลวร้ายอย่างไรออกมาฉวยโอกาส มิคิดว่านักพรตอุบาทว์มีความละโมบจนคลุ้มคลั่ง เพ้อฝันจะตั้งตัวเป็นราชันในบู๊ลิ้ม ไม่คำนึงถึงการสาปแช่งประณาม ละเลยต่อเกียรติภูมิของสำนัก อยู่ต่อหน้าผู้กล้าหาญทุกทิศทางในแผ่นดินยังกล้ากระทำเรื่องชั่วร้ายไร้ยางอาย ออกมาปรากฏขึ้นจนได้”

เอี๊ยบเชียวเกียงถอนหายใจ กล่าวว่า

“เมื่อค่ำวานข้าพเจ้านึกแน่ว่าต้องตาย มิคิดว่าจะมารอดจากหัตถ์มัจจุราชในยามคับขันได้ เมื่อหวนคิดขึ้นตอนนี้ คล้ายดั่งมีชีวิตเกิดใหม่ก็ปาน”

เล่งจ้วงจี่ฉุกใจได้คิด รีบถามขึ้นทันที

“ที่เชี่ยวม่วยรอดพ้นอันตรายในครั้งนี้ เป็นเพราะถูกเฮียงฮุ้นผู้นั้นช่วยกลับมาใช่หรือไม่ ?”

เอี๊ยบเชียวเกียงงุนงงไปชั่ววูบ ต้องถามอย่างเลื่อนลอยสงสัย

“ผู้ใด ? เฮียงฮุ้น ?”

เก็งจีฮุ้นกับเล่งจ้วงจี่ต่างเหลียวมองตากันด้วยความตื่นเต้น จากท่าที่งุนงงสงสัยของเอี๊ยบเชียวเกียงมาคำนวณ คล้ายดั่งยังมิรู้เรื่องราวของเฮียงฮุ้น จึงได้ส่งเสียงถามขึ้นพร้อมกัน

"ม่วยม่วยถูกอัจฉริยะท่านใดช่วยกลับมา ?"

เอี๊ยบเชียวเกียงแย้มยิ้มอย่างกระดากกระเดื่อง กล่าวว่า

"เชี่ยวม่วยก็มิทราบว่าอัจฉริยะท่านนั้นคือใคร ตอนนั้นรู้สึกแต่เชือกที่โยงร่างขาด ร่างพุ่งถ่วงลงอย่างรวดเร็ว จากนั้นกลับพลิ้วละลิ่วขึ้นสู่เบื้องสูงอีกครา สุดท้ายได้เข้าไปภายในป่าไผ่แห่งหนึ่ง..."

"ท่านเห็นหน้าตาคนผู้นั้นถนัดชัดเจนหรือไม่ ?"

"เชี่ยวม่วยถูกคนผู้นั้นหนีบไว้ในซอกแขน มิอาจเงยหน้าขึ้นมอง ไม่มีปัญญาจะเห็นหน้าตาคนผู้นั้นได้..."

"ท่านที่ได้สังเกตเสื้อผ้าอาภรณ์ที่คนผู้นั้นสวมใส่หรือไม่ ?"

"เชี่ยวม่วยตอนนั้นสติเคลิบเคลิ้มลืมตัว รู้สึกแต่มีลมพุ่งผ่านสองหูจนอื้ออึง แผ่นดินก็ละลิ่วลับดั่งราวเหินบิน ทิวทัศน์รอบข้างเลือนราง อย่าว่าแต่เป็นเสื้อผ้าของคนผู้นั้นเลย แม้รองเท้าของคนผู้นั้นก็ยังมิได้เห็นชัดเจน"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็งุนงงจนปากอ้าตาค้าง เก็งจีฮุ้นรีบกล่าวอย่างหนักแน่นขึ้น

"ม่วยม่วย นั่นคือเฮียงฮุ้น (วิญญาณหอม) !"

เอี๊ยบเชียวเกียงคล้ายดั่งตื่นตกใจ ร้องโพล่งออกไปว่า

"เจ้เจ๊ว่าคนผู้นั้นคือปิศาจ ?"

"สี่ตัวประหลาดก็ว่าเช่นนั้น"

"มีแต่พวกประหลาดเหล่านั้น จึงจะกล่าววาจาประหลาดเช่นนี้ออกมาได้"

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นถูกว่าจนพากันอับอายหน้าแดงระเรื่อ เล่งจ้วงจี่ถามอย่างคล้ายมีโทสะขึ้น

"เกียงม่วยมิเชื่อ เหตุไฉนจึงมองมิเห็นคนที่ช่วยเหลือท่านนั้นเป็นใคร ?"

"เชี่ยวม่วยถูกหนีบเข้าไปในป่าไผ่ ตอนนั้นสมองยังเคลิบเคลิ้มเลอะเลือน รู้สึกว่าคนผู้นั้นใช้มือกรีดมา เชือกที่พันร่างขาดสะบั้นไปทันที รอจนผู้น้อง

ทรงกายขึ้นนั่ง นอกจากห่ออาหารและกระบี่คู่ของผู้น้องแล้ว คนผู้นั้นก็ได้ไปจนไม่มีวี่แววร่องรอย"

เล่งจ้วงจี่รีบกล่าวอย่างหนักแน่นจริงจัง

"อย่างนั้นก็ถูกแล้ว..."

เอี๊ยบเชียวเกียงคล้ายดั่งมีเจตนาแน่วแน่ จะโต้เถียงแทนผู้มีพระคุณของนาง กล่าวหนัก ๆ ว่า

"ผู้มีวิชาตัวเบาที่ว่องไวราวสายลม ร่างละลิ่วสูงเป็นร้อยเชียะนั้นย่อมต้องมี แต่มิอาจ เพราะพวกเรามองเงาร่างฝ่ายตรงข้ามไม่ชัดตา ก็ประณามหรือสาปแช่งท่านว่าเป็นวิญญาณ เป็นภูตผี"

เก็งจีฮุ้นความจริงลังเลใจอยู่บ้าง แต่แม้กระทั่งพวกผู้อาวุโสที่อายุเจ็ดแปดสิบปี คุยโอ่ว่ามีประสบการณ์อันกว้างขวางลึกซึ้ง ต่างก็ยังเห็นพ้องเป็นเสียงเดียวกันอย่างหนักแน่น นางที่เป็นผู้เยาว์ก็ย่อมมิอาจไม่เชื่อถือ

นางรู้ดีว่า เล่งตี้ตี่ได้เห็นกับตาจึงเชื่อมั่นไม่สงสัย เกียงม่วยม่วยนั้นเป็นเพราะสำนึกในพระคุณคิดจะทดแทน ไม่ปรารถนาให้ผู้อื่นมาสาปแช่งประณามผู้มีบุญคุณของนาง เพื่อมิให้ทั้งสองต้องเกิดการทุ่มเถียงขึ้นมา จึงรีบไกล่เกลี่ยอย่างยุติธรรมว่า

"ผู้ที่มีวิชาฝีมืออันประหลาดพิกลในโลกนี้มีมากมายหลากหลายนัก และเรื่องภูตผีปิศาจก็มิอาจจะยืนกรานว่าไม่มีโดยเด็ดขาด และเรื่องนี้เกิดขึ้นด้วยความประหลาดพิกลจนเกินไป จึงยากยิ่งจะมิให้ผู้อื่นต้องคาดเดากันไปต่าง ๆ นานา"

เอี๊ยบเชียวเกียงก็ดูออกว่า เล่งกอกอที่รักเริ่มมีโทสะขึ้นบ้าง จึงใจอ่อนจนต้องเปลี่ยนน้ำเสียง กล่าวว่า

"ผู้น้องมีความเห็นว่า ผู้มีพระคุณที่ช่วยชีวิตข้าพเจ้าจะเป็นใคร ย่อมต้องได้เปิดเผยจนกระจ่างในวันหนึ่ง สำหรับวิญญาณหอมที่เล่งกอกอพบท่านนั้น ผู้น้องมิกล้าจะยืนยันว่าเป็นคนหรือปิศาจ"

วาจาชะงักชั่วขณะ พลันถอนหายใจแล้วกล่าวต่อไป

"เมื่อค่ำวาน ตัวเองยังแทบจะประสบอันตรายจนกลายเป็นผี ยามนี้ก็ยังไปทุ่มเถียงเกี่ยงงอนผู้อื่นเป็นผีหรือวิญญาณ โอ...ช่างเป็นไปได้"

กล่าวแล้วชม้ายมองมาทางเล่งจ้วงจี่ ที่นั่งขุ่นเคืองจนหน้าตาบูดบึ้งด้วยสายตาที่ลุ่มหลงขอขมา

เก็งจีฮุ้นรีบฉวยโอกาสนั้นหันเหเรื่องออกไป โดยรีบหัวร่อแล้วกล่าวปลอบโยนว่า

"ไม่ตายในมหันตภัย จะต้องมีบุญวาสนามาในคราหลังแน่ ม่วยม่วยปลอดภัยมาจากห้วงอันตราย นับแต่นี้เป็นต้นไปก็เป็นการเริ่มต้นของบุญวาสนาแล้ว"

เอี๊ยบเชียวเกียงพอฟัง ใบหน้าอันขาวซีดพลันเป็นสีแดงระเรื่อ นางรู้ความหมายในวาจาของเก็งจีฮุ้น คิดถึงเล่งกอกอที่มาปลดเสื้อ ลอบดูปทุมถันอดมิได้ต้องก้มหน้าลงด้วยความเอียงอาย

เก็งจีฮุ้นฉลาดปราดเปรียวเพียงใด นางรู้ซึ้งถึงจิตใจของเอี๊ยบเชียวเกียงมาเนิ่นนานแล้ว ดังนั้นอดมิได้ต้องชำเลืองแลไปดูเล่งจ้วงจี่ที่มีท่าทีกระสับ-กระส่าย

นางรู้ดี เอี๊ยบเชียวเกียงและนางจะต้องร่วมสามีเดียวกัน และก็เป็นเรื่องที่ตกลงแต่แรกแล้ว พร้อมกันนั้นเมื่อตอนอยู่ฮ่วงซัว มารดานางยังเคยลอบบอกใบ้ให้ เหตุการณ์ดำเนินถึงขั้นนี้ ไยไม่รีบแสดงความใจกว้างขวางของเจ้เจ๊ใหญ่ของนางออกไปให้ประจักษ์เสียแต่แรกเล่า

ดังนั้นช้อนตามองดูท้องฟ้าทางนอกหน้าต่าง กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ขณะนี้ความอาฆาตแค้นของบิดาได้ชำระล้าง ม่วยม่วยก็หลุดรอดอันตรายมาโดยปลอดภัย รอมารดากลับมาเมื่อใด ก็ขอร้องให้ท่านผู้เฒ่าจัดการเรื่องราวทั้งหลายให้เรียบร้อยไปเสียเลย"

เชียวเกียงที่ฉลาดปราดเปรียว นางฟังจนหัวใจเต้นถี่เร็วหน้าแดงฉานลอบขอบพระคุณตั้วเจ๊ ที่จิตใจกว้างขวางของนางนี้อย่างยิ่ง

เล่งจ้วงจี่นั้นลอบกระหยิ่มอยู่ในใจอย่างยิ่งยวด แต่ทว่าเมื่อคิดถึง

บ้วนเล็กเพี้ยที่กระอักโลหิตตายเพราะความตรอมตรม เตียซือบ้อที่สาบสูญร่องรอยจนไม่ได้เค้า คิ้วทั้งสองต้องขมวดมุ่นเข้าหากันอีกครา

เอี๊ยบเชียวเกียงที่ทั้งเอียงอายทั้งยินดี คิดถึงมารดาที่สูญหายไร้ร่องรอยก็ตกเข้าไปในภวังค์อันกังวลวิตกอีกครั้ง ดังนั้นรีบมองหน้าเก็งจีฮุ้นแล้วถามอย่างกังวล

"มิทราบว่าขณะนี้ได้ข่าวคราวของมารดาหรือไม่ ?"

ขณะว่ากล่าว สายตาก็เหลือบแลมาที่เล่งจ้วงจี่เป็นทีถามไถ่ด้วยความกังวลใจ

เล่งจ้วงจี่สั่นศีรษะตอบอย่างหม่นหมอง

"ไม่มีข่าวคราวแม้แต่น้อยนิด"

"ดูท่ามารดา น่ากลัวมีอันตรายมากไปกว่าโชคช่วยแล้ว"

เก็งจีฮุ้นรีบกล่าวอย่างมั่นใจเต็มที่

"เรากล้ายืนยัน มารดาเพียงแต่ถูกทรมานเล็กน้อยเท่านั้น ไม่มีอันตรายถึงแก่ชีวิตอย่างเด็ดขาด..."

"แต่ทว่าจะทำอย่างไรจึงรู้ว่ามารดาถูกกักขังในที่ใด ?"

"เมื่อกาลเวลาบรรลุถึง ย่อมต้องสืบเสาะจนพบพานกันเอง พรรคกระยาจกมีศิษย์เป็นจำนวนหมื่น ล้วนเป็นหูตาของพวกเรา ครั้งนี้ที่เจ้เจ๊รุดจากกิมเล้ง..."

วาจาชะงักชั่วขณะ กวาดมองดูเล่งจ้วงจี่ที่นั่งคอตกอย่างอัดอั้นรันทดแล้วกล่าวสืบต่อไป

"ขณะนี้เรื่องเร่งร้อนที่สุด คือรีบหาทางไปที่ฮุ้นชัวสักครั้ง..."

เอี๊ยบเชียวเกียงร้องขึ้นด้วยความตื่นเต้นตกใจ

"เกิดเรื่องสำคัญอันใดอีกหรือ ?"

เล่งจ้วงจี่กล่าวอย่างเจ็บช้ำ

"ไปเซ่นสังเวยบ้วนโกวเนี้ย"

เอี๊ยบเชียวเกียงร้องอุทานขึ้นเบา ๆ รีบถามด้วยความแตกตื่นสงสัย

“บ้วนโกวเนี้ยคนไหน ?”

เก็งจีฮุ้นกล่าวอย่างรันทดหดหู่

“คือบ้วนเล็กเพี้ยโกวเนี้ย ธิดาของผู้อาวุโสทิโกวพั้ว”

เอี๊ยบเชียวเกียงุนงงไปชั่ววูบ ถามด้วยความสงสัยใจ

“เป็นเรื่องราวใดกันแน่ ? ผู้น้องถูกปั่นจนเลอะเลือนแล้ว เจ้เจ๊อย่าได้มาสัพยอกหยอกล้อเถิด”

เก็งจีฮุ้นชี้ไปยังเล่งจ้วงจี่ที่ยืนขอบตาแดงระเรื่อ แล้วกล่าวอย่างจริงจังขึ้น

“น้องท่านดูว่าเล่งตี้ตี่มีทีท่าคล้ายล้อเล่นหรือไม่ ?”

เอี๊ยบเชียวเกียงหน้านิ่วคิ้วขมวด ปากถูกเม้มไว้แนบแน่น มิทราบเกิดความเสียใจในการตายของบ้วนเล็กเพี้ย หรือว่าพยายามกลั้นหัวร่อต่อท่าทีที่เล่งกอกอหลั่งน้ำตาให้แก่สตรี

เก็งจีฮุ้นต้องถามด้วยความคลางแคลงสงสัยขึ้น

“ม่วยม่วยมิเชื่อถือกระมัง ?”

“มิใช่ไม่เชื่อถือ เพี้ยโกวเนี้ยที่น่ารักน่าเอ็นดูซุกซนคะนอง อยู่ดี ๆ ไหนเลยจะตายไปได้ เป็นไปได้อย่างไรกันเล่า ?”

“นางตรมตรอมใจจนซูบซีดร่วงโรย ครุ่นคิดคำนึงจนจิตใจระโหยกระอักโลหิตตาย...”

เล่งจ้วงจี่ยิ่งเจ็บช้ำน้ำใจจนน้ำตาหลั่งไหล รู้สึกว่าหลั่งน้ำตาต่อหน้าภรรยานี้พอได้ แต่ไม่อาจจะร่ำไห้ต่อหน้าเชียวเกียง

ดังนั้นรีบพยายามระงับจิตใจอันว้าวุ่นสับสน เกร็งพลังลมปราณขึ้นแล้วพริ้มตาลงช้า ๆ

เอี๊ยบเชียวเกียงเหลือบแลดูเล่งจ้วงจี่ด้วยความกังวล กล่าวเบา ๆ กับเก็งจีฮุ้นว่า

“ทิโกวพั้วผู้อาวุโสนับว่าคลั่งแค้นชิงชังต่อเล่งกอกอจนเข้ากระดูกจริง ๆ แต่เพี้ยโกวเนี้ยก็คอยปกปักพิทักษ์แก้ตัวแทนเล่งกอกอในทุกที่ทาง ตามเหตุผลนางมีความเชื่อถือต่อเล่งกอกอปานนั้น ย่อมไม่ถึงกับตรอมใจจนกลาย

เป็นโรคร้ายได้”

เก็งจีฮุ้นส่ายหน้าอย่างหม่นหมอง ลดเสียงแผ่วเบากล่าวว่า

“เราเมื่อตอนพบเพี้ยโกวเนี้ย นางได้ซูบซีดจนผ่ายผอมผิดรูป...”

วาจามิทันขาดคำ พลันเห็นเล่งจ้วงจี่เบิ่งตาจนลุกโพลง ตวาดโพล่งออกไป

“ผู้ใดกัน ! ?”

เสียงตวาดอันสนั่นพอดัง ร่างโถมปราดเข้าไปในห้องนอนของเอี๊ยบเชียวเกียง

เอี๊ยบเชียวเกียงตื่นตกใจใหญ่หลวงยิ่ง รีบกรีดร้องขึ้น

“เล่งกอกอ อย่าเข้าไป !”

เสียงร้องพร้อมกับมือตะปบไปที่ไหล่ของเล่งจ้วงจี่อย่างว่องไวปานสายฟ้า

แต่ทว่าเงาสีขาวพุ่งวาบ เล่งจ้วงจี่ได้โถมเข้าไปในห้องที่มีม่านสีขาวสะอาดบังไว้แล้ว

บทที่สี่สิบเอ็ด ขึ้นสู่ผาอาดูร

เอี๊ยบเซียวเกียงคว้าเล่งจ้วงจี่มิอยู่ ยิ่งกระวนกระวายจนใจแทบขาดรอน กรีดร้องละล่ำละลักไปอีกครั้ง

“เล่งกอกอ ! อย่าได้...”

คำพูดเพิ่งเปล่งจากปาก ร่างอ้อนแอ้นก็โถมตามติดเล่งจ้วงจี่เข้าไปในห้องทันที

เก็งจีฮุ้นทราบดี เล่งตี้ตี๋คงเป็นเพราะตั้งสมาธิผนึกลมปราณ จินตนาการสดใสกระจ่าง รู้ตัวดีว่าในห้องยังมีคนซุกซ่อนอยู่ จึงได้โถมกายเข้าไปข้างในเพื่อตรวจตราดู หลังจากระงับความตื่นเต้นแล้ว พลอยลุกขึ้นเดินตามเข้าไปข้างในบ้าง

แหวกม่านประตูดูไปเห็นเล่งจ้วงจี่ยืนตะลึงลานอยู่ภายในห้อง ตาคมวาวเป็นประกายวาววับ แต่สีหน้าแตกตื่นมึนงง กวาดตามองทุกสิ่งภายในห้องอย่างตื่นเต้นคลางแคลง

เอี๊ยบเซียวเกียงนั้นยืนขวางอยู่ที่หน้าเตียงด้วยทีท่ากระวนกระวาย

มือทั้งสองคลึงอยู่บนเสื้อผ้าที่ข้างหลังไม่หยุดยั้ง ใบหน้าอันขาวซีดแดงฉานจนถึงหลังหู ส่วนขนตาที่งอนยาวกะพริบอยู่ไปมาไม่หยุดยั้ง จ้องมองดูเล่ง-จ้วงจี่ด้วยความอับอายกระวนกระวาย

เก็งจีฮุ้นทราบดี สาเหตุที่เอี๊ยบเชียวเกียงทั้งตื่นเต้นกระวนกระวายกรีดร้องแล้วรีบตามเล่งจ้วงจี่เข้ามา เพราะกลัวเล่งจ้วงจี่จะเห็นเสื้อผ้าชั้นในที่นางเพิ่งเปลี่ยนออกมาทิ้งไว้บนเตียง

แต่ทว่าเก็งจีฮุ้นก็คลางแคลงสงสัย ในห้องของเอี๊ยบเชียวเกียงต้องมีคนอยู่อีกผู้หนึ่ง พร้อมกันนั้นนางยิ่งเชื่อมั่นในโสตของประสาทของเล่งตี้ตี๋ไม่มีวันผิดพลาดจากความจริงเป็นอันขาด

ดังนั้นนางขมวดคิ้วแล้วแสร้งถามอย่างสงสัยใจ

"ตี้ตี๋ เป็นเรื่องราวใดกัน ?"

เล่งจ้วงจี่ยังคงสอดส่ายสายตาค้นหาไปทั่วห้อง กล่าวอย่างลังเลขึ้นว่า

"เมื่อครู่ข้าพเจ้าสงบใจรวมสมาธิ ในกระแสจิตได้รู้อยู่ชัดเจน ว่ามีคนยืนร่ำไห้อยู่ที่หน้าต่าง พยายามข่มกลั้นเสียงสะอื้นเอาไว้ แต่ไฉนพอเข้ามาก็ไม่พบเห็นเงาร่างผู้คน ?"

เอี๊ยบเชียวเกียงพอฟังใบหน้าที่แดงฉานพลันซีดขาว ร้องโพล่งด้วยความตื่นตระหนก

"เป็นความจริง ?"

เก็งจีฮุ้นคล้ายดั่งจะเข้าใจ รวบรวมพลังเพ่งสายตาจับจ้องมอง หวังจะเป็นเช่นดั่งอึ้งปวยอี่ที่เคยว่าสามารถแลเห็นเงาร่างอันเลือนรางไร้สสารที่แน่งน้อยผมยาวประบ่าอยู่ตามมุมมืดของห้อง

แต่ทว่าอาทิตย์ในตอนบ่ายคล้อยสาดแสงมาทางหน้าต่างหลังจนห้องสว่างไสว ในห้องนอกจากมีเตียงโต๊ะและเก้าอี้หนึ่งตัวแล้ว ไม่มีที่ใดพอจะหลบซ่อนร่องรอยได้ ทางเป็นไปได้ประการเดียว คือซ่อนอยู่ที่ใต้เตียงแล้วถูกเอี๊ยบเชียวเกียงยืนบังให้

ความคิดเพิ่งเกิด พลันเห็นเล่งจ้วงจี่เดินช้า ๆ ไปที่หน้าต่างหลัง

เก็งจีฮุ้นลอบชำเลืองแลเอี๊ยบเชียวเกียง พบเห็นปากจิ้มลิ้มของนางอ้าขึ้นเล็กน้อย ตากลอกไปมาด้วยความตื่นเต้นกระวนกระวาย คล้ายดั่งคิดจะส่งเสียงห้ามปราม แต่ก็คล้ายมิกล้าว่ากล่าวอย่างไร

เล่งจ้วงจี่พลันดึงหน้าต่างออกมา

แสงอาทิตย์ร้อนแรงและลมภูเขาอันเฉื่อยฉิวพุ่งเข้ามาในห้องพร้อมกัน นอกหน้าต่างเป็นลานหญ้า ที่ไกลออกไปหลายวาเป็นรั้วไม้ไผ่ที่ขึ้นเรียงรายเป็นกอ

พลันเห็นเล่งจ้วงจี่หน้าถอดสี ร้องโพล่งขึ้นเบา ๆ

"เฮียงฮุ้น !"

คำพูดหลุดจากปากร่างพลันพุ่งปราด เหลียวซ้ายแลขวาอย่างเร่งร้อนลนลาน

เก็งจีฮุ้นตื่นตกใจยิ่งนัก รีบสูดลมหายใจลึก ๆ ก็ได้กลิ่นหอมจาง ๆ ที่ระรื่นลอยตามสายลมเข้ามาทางหน้าต่างนี้จริง ๆ

เนื่องจากกลิ่นหอมนี้ผิดกับกลิ่นหอมในห้องของเชียวเกียงมากมาย จึงยิ่งเชื่อมั่นว่าเล่งตี้ตี๋สันนิษฐานไม่ผิดพลาด ดังนั้นพลอยรีบกระโดดไปที่ริมหน้าต่างตามเล่งจ้วงจี่

เอี๊ยบเชียวเกียงพอได้ยินคำร้องว่า 'เฮียงฮุ้น' จากปากเล่งจ้วงจี่ ก็สะดุ้งจนตัวลอยไปจริง ๆ ยามนี้นางสูดลมหายใจลึก ๆ รู้สึกมีกลิ่นหอมประหลาดลอยมาตามสายลมอยู่จริง ๆ

ความตื่นตกใจของนางในครั้งนี้มากมายใหญ่หลวงยิ่ง นิทานวิญญาณหอมที่เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นเล่าให้นางฟังเมื่อครู่ ตอนนี้เริ่มมีความเชื่อถือขึ้นบ้างแล้ว

ในพริบตานั้น นางพลันคิดพาดพิงจากวิญญาณไปถึงผี ก็แตกตื่นตกใจจนขนลุกเกรียวทันที สยิวกายด้วยความหนาวเหน็บอย่างลืมตัว

เนื่องจากความพิศวงสงสัยใคร่รู้ กระตุ้นจนนางเหวี่ยงเสื้อกางเกงไปที่ใต้เตียงแล้ว กระโดดไปที่ริมหน้าต่างชะโงกหน้าออกนอกหน้าต่าง เล่งจ้วงจี่

พลันรู้ตัวว่าที่ด้านหลังมีสายลม กำลังหันมองมาตามสัญชาตญาณอันเคยชิน

คนหนึ่งชะโงกหน้าจะไปดูทางด้านนอก อีกคนหนึ่งรีบหันขวับมาดูข้างใน ในสภาพที่บังเอิญอย่างจวบเหมาะ ริมฝีปากของเล่งจ้วงจี่ก็สัมผัสไปกับปากแดงของเอี๊ยบเชียวเกียงอย่างบังเอิญ

เอี๊ยบเชียวเกียงยิ่งแตกตื่นจนขวัญหาย หัวใจเต้นระทึกจนร้องโพล่งออกไป ทั้งสองคนมาตรแม้นต่างหลบเลี่ยงกัน แต่ริมฝีปากของเล่งจ้วงจี่ยังคงแตะไปบนแก้มของเชียวเกียงจนได้

เก็งจีฮุ้นที่กำลังเหลียวหน้ามองมาทางนอกตึก ได้ยินเสียงรีบเหลียวมาพบเห็นเล่งตี้ตี่กับเกียงม่วยม่วยต่างหน้าแดงฉานสดใส ยืนตะลึงลานประจันกันจึงต้องถามด้วยความสงสัยใจ

"เรื่องอันใด ?"

เอี๊ยบเชียวเกียงกำลังอยู่ในระหว่างทั้งอายทั้งกระวนกระวาย แต่ยังเปี่ยมด้วยความหวานดื่มด่ำ ใจเต้นระทึกถี่เร็วแก้มร้อนผะผ่าว เมื่อถูกเก็งจีฮุ้นถามยิ่งเอียงอายจนแทบต้องแทรกแผ่นดินหนี ต้องร้องเสียงแหลมเล็กขึ้น

"เจ้เจ๊..."

เสียงร้องพร้อมกับหน้าแดงเข้มขึ้นกว่าเดิม โถมกายซุกศีรษะเข้าไปในอ้อมอกเก็งจีฮุ้นทันที

เก็งจีฮุ้นมาตรแม้นมิทราบเป็นเรื่องราวใด แต่ดูจากทีท่าที่อับอายกระวนกระวายของทั้งสองฝ่าย ก็คล้ายดั่งสำนึกถึงความสำคัญขึ้นได้ แต่นางยังคงเสแสร้งเป็นมิเข้าใจ สะบัดเสียงถามไปว่า

"ตี้ตี่ ท่านไฉนมาตอแยม่วยม่วยเล่า ?"

ริมฝีปากของเล่งจ้วงจี่ยังมีกลิ่นหอมจากแก้มเชียวเกียงหลงเหลืออยู่ จึงแลบลิ้นออกเลียริมฝีปากอยู่ไปมา คล้ายดั่งยังคงทบทวนหวนคำนึงถึงกลิ่นหอมที่ได้จูบอย่างบังเอิญนั้น

เมื่อเห็นภรรยาที่รักมาคาดคั้น ก็ต้องสั่นศีรษะด้วยใบหน้าอันแดงฉาน แสร้งทำเป็นมิเข้าใจ ตอบว่า

"ข้าพเจ้าจะทราบได้อย่างไรเล่า"

เอี๊ยบเชียวเกียงพอฟังก็ลอบหัวร่ออยู่ในใจ รู้สึกเล่งกอกอนี้ช่างทำทีท่าเป็นโง่งมงายได้ร้ายกาจนัก นางมาตรแม้นคิดอยู่เช่นนั้น แต่ก็เบียดกายเข้าไปในอ้อมอกเก็งจีฮุ้นแนบแน่นขึ้นกว่าเดิม บิดร่างอยู่ไปมา กระทืบเท้าเร่า ๆ ด้วยโทสะ

เก็งจีฮุ้นย่อมรู้สึกว่ามิอาจเปิดเผยออกไป จึงลูบคลำไหล่เชียวเกียงอย่างสมเพช กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ม่วยม่วย พวกเราออกไป อย่าแยแสต่อมัน"

กล่าวแล้วโอบเอวแน่งน้อยของเชียวเกียง เดินออกจากห้องไป

เล่งจ้วงจี่ชะโงกหน้าออกไปมองนอกหน้าต่างอีกครา แล้วจึงรีบปิดหน้าต่างติดตามออกไปภายนอกบ้าง

เก็งจีฮุ้นกับเชียวเกียงนั่งเรียบร้อยแล้ว เมื่อเห็นเล่งจ้วงจี่ก็ตามออกมา จึงรีบถามด้วยความกังวล

"พวกเรารับประทานอาหารรองท้องเสียก่อน ?"

เล่งจ้วงจี่ยามนี้รู้สึกหิวโหยอยู่บ้างจริง ๆ เชียวเกียงเมื่อครู่ก็ยังรับประทานมิอิ่ม ดังนั้นทั้งสามนั่งล้อมวงรับประทานกันขึ้นมา

เอี๊ยบเชียวเกียงเริ่มมีจิตใจสงบลงกว่าเดิมบ้าง คิดถึงกลิ่นหอมอันประหลาดของเมื่อครู่ ก็ต้องถามด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"เจ้เจ๊ มีเรื่องเฮียงฮุ้นนั้นจริง ๆ หรือ ?"

เก็งจีฮุ้นความจริงยังเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง แต่ผ่านเหตุการณ์อันมหัศจรรย์ของเมื่อครู่แล้ว มิอาจจะไม่เชื่อไปได้อีก

ดังนั้นนางผงกศีรษะแล้วเล่าเรื่องราวที่อึ้งปวยอี่กับละตะฮ่อเสียงป้อจกเต้าหยิน ร่วมทางกับเล่งจ้วงจี่ขึ้นไปหยกซัว พบพานเหตุการณ์ประหลาดมหัศจรรย์ทั้งหลายแหล่ให้แก่เชียวเกียงฟังอีกครั้ง

เชียวเกียงพอฟังจบเรื่อง ก็ต้องเหลียวมามองดูเล่งจ้วงจี่ที่กำลังแทะขาไก่อย่างสงบงัน ถามด้วยความตื่นเต้นสงสัย

“จริงหรือเล่งกอกอ ?”

เล่งจ้วงจี่ผงกศีรษะโดยไม่ลังเล กล่าวว่า

“ดังนั้นเราจึงถามท่าน ถูกช่วยเหลือกลับมาด้วยฝีมือเฮียงฮุ้นผู้นั้นใช่หรือไม่ ?”

เอี๊ยบเชียวเกียงพอฟังรีบสั่นศีรษะระรัว ส่งเสียงเถียงขึ้นทันที

“ไม่ไม่ ไม่ใช่”

“บอกกับท่าน เกียงม่วย ละตะฮ่อเสียงผู้อาวุโสได้สูดดมเชือกท่อนที่ผูกโยงร่างของท่านแล้ว...”

เก็งจีฮุ้นเห็นสีหน้าท่าทีเอี๊ยบเชียวเกียงมีความตื่นเต้นหวาดกลัว แก้มขาวผ่องทั้งสองก็มีขนลุกจนเกรียวเป็นผื่น จึงได้สะบัดเสียงห้ามปรามว่า

“ตี้ตี๋ มิต้องกล่าวต่อไปแล้ว”

กล่าวพลางก็ลอบปรายตาบอกใบ้ให้แก่เล่งจ้วงจี่ ซึ่งเล่งจ้วงจี่ก็รู้ดี จึงแย้มยิ้มแล้วชะงักปากคำไม่กล่าวต่อไป

เอี๊ยบเชียวเกียงก้มหน้าก้มตารับประทานอาหารไปอีกชั่วครู่ พลันเงยหน้าขึ้นมาถามอย่างสงสัยใจ

“ประหลาดจริง ๆ เฮียงฮุ้นท่านนี้ไฉนจึงตั้งหน้าตั้งตาพัวพันกับเล่งกอกออยู่ทุกที่ทางเลย”

เก็งจีฮุ้นพอฟัง มิทราบเป็นไฉนจึงพลันเกิดความริษยาขึ้นมาวูบใหญ่ ต้องแค่นเสียงเย็นชาอย่างลืมตัวแล้วกล่าวขึ้น

“ผู้ใดไปทราบ เอ้ยคาองผู้อาวุโสก็บอกเช่นนี้”

เล่งจ้วงจี่เห็นเชียวเกียงมีความรู้สึกประหลาดสงสัยต่อปัญหาเฮียงฮุ้นนี้มาก และสีหน้าท่าทีก็เต็มไปด้วยความคลางแคลงและตื่นวิตก จึงฉุกใจได้คิดรู้สึกว่าข้อสันนิษฐานของตนอาจบางทีผิดพลาดแล้ว ต้องขมวดคิ้วถามอย่างไม่เข้าใจ

“เกียงม่วย ตอนที่ท่านถูกคนผู้นั้นหนีบไว้ในชายโครงวิ่งอย่างเร่งร้อน ท่านได้กลิ่นหอมอันประหลาดที่ระเหยออกมาจากร่างคนผู้นั้นบ้างหรือไม่ ?”

เอี๊ยบเชียวเกียงขมวดคิ้วขบคิด คล้ายดั่งหวนคำนึงถึงสภาพในตอนนั้น เป็นเวลานานจึงสั่นศีรษะตอบว่า

"ไม่มี"

เก็งจีฮุ้นกับเล่งจ้วงจี่ต่างเหลียวหน้ามองตากันด้วยความงุนงง เนื่องจากในข้อสันนิษฐาน ผิดพลาดไปจากความจริงจนสิ้นเชิง

เอี๊ยบเชียวเกียงคล้ายดั่งบังเกิดความวิตกกังวลในเรื่องเฮียงฮุ้นยิ่ง จึงได้ถามอย่างสงสัยใจไปอีกครา

"ประหลาดแท้ เฮียงฮุ้นท่านนี้เหตุไฉนจึงติดตามเล่งกอกออยู่ไม่ยอมทอดทิ้ง ? เหตุไฉนเล่งกอกอไปถึงที่ใด นางก็ไล่ตามไปถึงที่นั้น ?"

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นเมื่อฟังวาจาของเชียวเกียง ได้เริ่มเชื่อถือแล้วว่าผู้ที่ช่วยเหลือเชียวเกียงนั้น อาจบางทีมิใช่เป็นเฮียงฮุ้นที่พวกตนสันนิษฐานกัน จึงตอบขึ้นพร้อมกันว่า

"พวกเราอย่าได้ถกเถียงถึงเรื่องเหล่านี้เลย มิว่าจะมีข้อผูกพันกันก็ดีไม่มีก็ดี ย่อมมีสักวันที่กระจ่างแจ้งออกมาจนได้"

กล่าวแล้วเก็งจีฮุ้นเหลือบแลดูแสงอาทิตย์ทางนอกหน้าต่าง กล่าวสืบต่อไป

"พวกเราในขณะนี้สมควรไปกันได้แล้ว ก่อนฟ้าสว่างยังจะต้องเร่งรุดไปถึงคี่ฮุ้นซัวเลย"

กล่าวพลางชวนเล่งจ้วงจี่ลุกขึ้นยืน เชียวเกียงพอเห็นก็รีบยืนขึ้นแล้วร้องว่า

"เจ้เจ๊ เชี่ยวม่วยก็จะไป"

เก็งจีฮุ้นรู้ดี เชียวเกียงนั้นกลัวผีครึ่งหนึ่ง อีกครึ่งหนึ่งไม่อาจตัดใจจากเล่งจ้วงจี่ ซึ่งความจริงแล้วทิ้งเชียวเกียงอยู่บนอึ้งซัวเพียงลำพังก็ไม่อาจไว้วางใจได้ จึงผงกศีรษะกล่าวอย่างมิได้รีรอลังเล

"ย่อมไม่อาจปล่อยท่านอยู่ในที่นี้เพียงคนเดียวได้ดอก"

เชียวเกียงพอฟังก็ตื่นเต้นดีใจเป็นยิ่งนัก รีบร้องบอกว่าจะเข้าไปตระเตรียมข้าวของ แล้ววิ่งปราดเข้าสู่ห้องข้างใน

เล่งจ้วงจี่เห็นเก็งจีฮุ้นพลันยินยอมให้เชียวเกียงร่วมทาง ก็มีความปลาบ-

ปลื้มยินดีขึ้นอย่างลอบเร้น แต่บนใบหน้าอันสง่างามกลับเสแสร้งแกล้งปั้นจนคล้ายเฉื่อยชาไม่เดือดร้อน

แต่ทว่าในความคิดเห็น 'เก็งจีฮุ้นหลังจากแต่งงานกันแล้ว มิใคร่เคยมีโทสะเพราะความหึงหวงริษยาเลย'

เก็งจีฮุ้นรู้สึกทั้งน่าขุ่นเคืองทั้งน่าหัวร่อ ในการที่เล่งจ้วงจี่แสร้งทำทีท่าเป็นเฉื่อยชาไม่สนใจ นางแสร้งเหลือบแลดูแล้วเบือนหน้าหนีไปที่อื่น คล้ายดังจะบอกให้รู้ตัว...คร้านจะไปแยแสท่าน

เล่งจ้วงจี่เห็นท่าทีของเก็งจีฮุ้นบ่งบอกว่ามีโทสะอยู่ชัด ๆ จึงรีบหัวร่อประจบประแจง ขณะจะกล่าวสอพลอไปบ้าง เงาสีขาวของเอี๊ยบเชียวเกียงก็พลิ้วออกจากห้องนอน

เอี๊ยบเชียวเกียงเมื่อออกจากห้อง ก็ร้องชวนให้เดินทางด้วยท่าทีกระตือรือร้น เล่งจ้วงจี่เห็นเอี๊ยบเชียวเกียงได้ห้อยกระบี่คู่อยู่ที่เอวอันแน่งน้อยบอกความเตรียมพร้อมเต็มที่

ส่วนเก็งจีฮุ้นนั้นเป็นครั้งแรกที่ได้เห็นกระบี่คู่ซึ่งเป็นอาวุธคู่มือสร้างบารมีให้แก่ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบในครั้งก่อน จึงได้ตั้งใจเหลือบแลดูอีกหลายครา เห็นกระบี่นี้มีลวดลายโบราณ ด้ามกระบี่เป็นสีเขียวหนึ่งขาวหนึ่ง พู่กระบี่ที่เป็นไหมสีเขียวยาวห้อยจนถึงเข่าของเชียวเกียง ดูจากลักษณะภายนอกมิได้ด้อยกว่ากระบี่จีฮั้วเกี่ยมของนางเลย

เมื่อออกพ้นประตู เอี๊ยบเชียวเกียงยังคงปิดประตูใส่กุญแจ แล้วพากันใช้วิชาตัวเบาละลิ่วลงจากยอดเขาไป

เก็งจีฮุ้นเมื่อครั้งยังอยู่ตึกอ้อโฮ้วจึง เคยไล่ตามเอี๊ยบเชียวเกียงมาครั้งหนึ่ง รู้ดีว่านางมีวิชาตัวเบาอันยอดเยี่ยม จึงไม่กังวลวิตกแทนนาง ส่วนเล่งจ้วงจี่นั้นกับวิชาตัวเบา เพลงกระบี่ของเกียงม่วยม่วยนางนี้ ยิ่งคุ้นเคยกว่าเก็งจีฮุ้นเสียอีก อย่าเห็นว่านางมีร่างอ้อนแอ้นแบบบางจนคล้ายจะทานลมมิอยู่ แต่ยามเมื่อนางมีโทสะขุ่นเคืองขึ้นจนสะบัดกระบี่เข้าฆ่าฟันผู้คนนั้น จะต้องเป็นที่น่าแตกตื่นตกใจใหญ่หลวงนัก

เอี๊ยบเชียวเกียงอยู่บนยอดเขาเทียนตูฮงมาถึงสิบกว่าปี การพุ่งขึ้นพุ่งลงนั้นเป็นจำนวนมากมายจนนับครั้งมิถ้วน มาตรแม้นเป็นราตรีดึกสงัดมีเมฆหมอกครอบคลุมหนา ยังคงพุ่งขึ้นลงได้ดุจดั่งเดินบนพื้นราบธรรมดา

วิชาตัวเบาของทั้งสามต่างบรรลุจุดสุดยอด เพียงชั่วครู่ก็ถึงเชิงเขาได้ หลังจากตรวจตราทิศทางชั่วขณะจนแน่ใจ จึงมุ่งหน้าออกจากภูเขาไป ทิศทางแห่งแรกยังคงเป็นตัวเมืองไต้บู๊ตึ้ง

เมื่อถึงตัวเมืองก็เป็นเวลาค่ำ ที่ทุกหนแห่งจุดโคมไฟสว่างไสว เก็ง-จีฮุ้นเดินนำหน้ากลับสู่โรงเตี๊ยมเล่าไล้อย่างเร่งร้อน

โรงเตี๊ยมเล่าไล้มีความโอ่อ่าโอฬารไม่น้อย จุดโคมไฟไว้สว่างไสวเจิดจ้า แต่เมื่อเข้าใกล้ไปดู เก็งจีฮุ้นกับเล่งจ้วงจี่ก็หน้าเปลี่ยนสีทันที

หน้าประตูอันสว่างไสว ที่ราวผูกม้ามีอาชาดำปลอดและขาวโพลงของอึ้งปวยอี่ผูกไว้ ที่ยิ่งน่าแตกตื่นตกใจคือ ระหว่างกลางอาชาดำปลอดและขาวโพลงนั้น ยังมีอาชาสีแดงฉานตัวใหญ่ของเตี้ยงอุ้ยเม้งแทรกอยู่

ทั้งสองเหลียวหน้ามองตากัน แม้มิได้เอ่ยปากกล่าวคำ แต่รู้ดีว่ามีเหตุการณ์สุดวิสัยเกิดขึ้นอีกแล้ว ดังนั้นฝีเท้าของทั้งสองจึงเร่งเร็วขึ้นกว่าเดิม

ส่วนเอี๊ยบเชียวเกียงจดจ่อแต่สังเกตดูหมู่ผู้คนที่สัญจรอยู่คับคั่ง เพื่อหมายจะค้นหา ในพวกนี้มีบริวารของนักพรตอุบาทว์ปะปนอยู่หรือไม่ ดังนั้นกับการเปลี่ยนแปรของเล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นจึงมิไปสนใจสังเกต

ทั้งสามพอมาถึงหน้าประตู เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นดูม้าแดงตัวนั้นแล้วไม่ผิดแม้แต่น้อย เป็นอาชาคู่ขาของเตี้ยงอุ้ยเม้งอันสัตย์ซื่อเปิดเผย

ผู้รับใช้รีบออกมาบอกกับเก็งจีฮุ้นอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส ว่ามีชายฉกรรจ์หน้าดำกับฮูหยินกำลังรอคอยอยู่ในห้อง เก็งจีฮุ้นผงกศีรษะรับทราบ บอกให้ตระเตรียมม้าของนางมาผูกอานเป็นที่เรียบร้อย แล้วจึงชักชวนเล่งจ้วงจี่กับเชียวเกียงเร่งเข้าไปที่ห้องพัก

เมื่อเข้ามาถึงห้องพักพิเศษอันมีโคมไฟสว่าง ร่างที่สูงใหญ่ล่ำสันดำมะเมื่อมของเตี้ยงอุ้ยเม้งกำลังเดินพล่านอยู่ภายในห้องอย่างรุ่มร้อน

ส่วนอึ้งปวยอี่ที่สวยสะคราญตา นั่งอัดอั้นหม่นหมอง

เล่งจ้วงจี่กับเก้งจีฮุ้นเห็นท่าทีที่งุ่นง่านรุ่มร้อนของเตี้ยงอุ้ยเม้ง รู้ทันทีว่าเป็นเรื่องสำคัญ จึงรีบเร่งฝีเท้าเข้าไป

เตี้ยงอุ้ยเม้งที่เดินพล่านเหลือบมองมาทางนอกประตูบ่อยครั้ง พอเห็นเล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นรีบวิ่งออกมารับหน้า ร้องเสียงก้องปานระฆังใหญ่

"ม่วยฮู เล่าม่วยจื้อ พวกท่านรีบไปโดยด่วนเถิด ไปช้าม่วยจื้อแท้ ๆ ของเราก็จะไม่มีชีวิตแล้ว..."

ทั้งสองต่างแตกตื่นตกใจยิ่ง รีบวิ่งเข้าไปแล้วปลอบโยนว่า

"อย่าเพิ่งร้องเอะอะ พวกเราเข้าไปสนทนากันในห้อง"

ขณะนั้นอึ้งปวยอี่ก็ได้เดินออกจากห้องมาต้อนรับทักทายปราศรัยกันแล้วรีบเร่งเข้าไปที่ห้องใน เอี๊ยบเชียวเกียงซึ่งติดตามหลัง เมื่อได้ยินคำว่าม่วยฮู (น้องเขย) เล่าม่วยจื้อ (น้องสาวใหญ่) ก็รู้สึกวุ่นวายจนเลอะเลือนนางมิทราบฮุ้นเจ้เจ๊ไปยอมรับชายฉกรรจ์ที่ท่าทีอาจหาญสติมิใคร่สมบูรณ์เป็นกอกอตั้งแต่เมื่อใด

ยังมิทันจะเข้านั่งในห้อง เก็งจีฮุ้นรีบชี้เชียวเกียง แล้วแนะนำให้รู้ว่าเป็นเชียวเกียงน้องของนาง

อึ้งปวยอี่งุนงงไป เพ่งพิจารณาดูเค้าหน้าเชียวเกียง รู้สึกคล้ายคลึงกับดรุณีอาภรณ์ขาวที่ถูกแขวนอยู่บนกิ่งสนเมื่อค่ำวาน คิดจะกล่าววาจาใดออกไป พลันได้ยินเตี้ยงอุ้ยเม้งร้องขึ้นด้วยหน้าอันบิดเบี้ยว

"อย่าเพิ่งแนะนำม่วยม่วยที่มีชีวิตเลย รีบไปช่วยเหลือม่วยม่วยที่ใกล้จะตายโดยด่วนเถิด"

เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่าสถานการณ์ของเตี้ยงอุ้ยหงส์ต้องคับขันจนร่อแร่ จึงรีบถามด้วยความรุ่มร้อน

"ไปที่ใดกันเล่า ?"

“เทียนซัวตะวันตก บนอารามกิมเฮี้ยเก็ง”

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นพอฟังก็ต้องร้องอุทานจนงงงันไป

ส่วนเอี๊ยบเซียวเกียงนั้นมิเข้าใจเป็นเรื่องราวใด ตาอันสุกใสกลอกกลับอยู่ไปมา ดูหน้าเล่งจ้วงจี่และเก็งจีฮุ้นแล้วก็เหลียวมามองดูอึ้งปวยอี่กับเตี้ยงอุ้ยเม้งสลับกัน

อึ้งปวยอี่มองหน้าเตี้ยงอุ้ยเม้ง กล่าวอย่างคล้ายมีโทสะ

“เราบอกกับท่านมิทราบเท่าใดครั้ง ว่ามิใช่เป็นเรื่องในสองวัน พวกเราจะต้องปรึกษาหารือกันในแผนอันมั่นคง ท่านที่มาเร่งเร้าอย่างงมงายไม่มีความคิด รังแต่ทำให้จิตใจผู้คนงุ่นง่านรำคาญ กลับจะเสียเรื่องราวไปดอก”

เตี้ยงอุ้ยเม้งถูกว่าแต่มิได้ส่งเสียงโต้เถียง ยืนหน้านิ่วคิ้วขมวดอยู่อย่างงงงันทางด้านข้าง

เมื่อทุกคนพากันมานั่งเรียบร้อย ขณะนี้จึงสังเกตเห็นเตี้ยงอุ้ยเม้งรู้สึกคล้ำและซูบซีดไปกว่าเมื่อคราก่อนมากมาย เก็งจีฮุ้นรู้ดี เรื่องนี้มิอาจจะปลีกตัวออกไม่แยแสได้ หากมิใช่สถานการณ์คับขัน คงไม่ทำให้ชายฉกรรจ์อันห้าวหาญนี้ต้องกระวนกระวายจนผ่ายผอม

อึ้งปวยอี่เมื่อรู้สำนึกเสียใจที่ตำหนิเตี้ยงอุ้ยเม้งไปอย่างรุนแรง จึงได้เร่งเร้าด้วยเสียงนุ่มนวล ให้เล่าเรื่องราวของหงส์ม่วยม่วยแก่เล่งตี้ตี๋ฟัง

เตี้ยงอุ้ยเม้งยังคงกล่าวด้วยหน้านิ่วคิ้วขมวดต่อไป

“เราควบขับม้าไล่ตามทั้งวันทั้งคืนจนถึงที่ท่าน้ำตั้วโต้วเค้า จึงนับว่าตามติดทัน มิว่าเราจะวิงวอนขอร้องสักเพียงไร ค้วงเอี๊ยวจื้อก็ไม่มาแยแสสนใจ ยังคงมุ่งหน้าสู่ทิศตะวันตกอย่างเร่งร้อนทุกวี่วัน...”

เล่งจ้วงจี่คิดถึงพฤติการณ์อันดื้อรั้นไม่คำนึงถึงเหตุผลของค้วงเอี๊ยวจื้อในศาลเจ้าร้างเมืองยู้เซี้ย โทสะก็กรุ่นขึ้นมาในทันที เมื่อได้ฟังวาจาของเตี้ยงอุ้ยเม้งยิ่งมีความขุ่นเคืองมากขึ้นกว่าเดิม ดังนั้นถามอย่างไม่พอใจว่า

“ท่านวิงวอนอยู่ที่ข้างกาย หงส์โกวเนี้ยเคยมีทีท่าเยี่ยงไรหรือไม่ ?”

“ม่วยม่วยก้มหน้าก้มตาเดินตลอดเวลา มิได้กล่าววาจาแม้แต่สักคำเดียว

ดูแล้วรู้สึกผ่ายผอมมากกว่าคราก่อนเสียอีก”

อึ้งปวยอี่ที่มีความรักใคร่กลมเกลียวกับเตี้ยงอุ้ยหงส์ ขอบตาแดงระเรื่อขึ้นด้วยความกังวล ส่วนเล่งจ้วงจี่นั้นทอดถอนใจหนัก ๆ ด้วยความจนปัญญา

เตี้ยงอุ้ยเม้งเล่าสืบต่อไปว่า

“พวกนางเดินทางบนกลางถนน เราขี่ม้าตามหลังพวกนาง มิว่าค้วง-เอี๊ยวจื้อจะพอใจฟังหรือไม่ เรายังคงวิงวอนขอร้องอย่างอ่อนน้อมไม่หยุดยั้ง แม้กระทั่งตอนพวกนางกินข้าวเราก็มิยอมหยุดปาก...”

เก็งจีฮุ้นกับเอี๊ยบเชียวเกียงพอฟังก็แทบอดหัวร่อมิได้ คิดอยู่ในใจ ‘เรื่องสำคัญพอพบกับคนที่สติมิสมบูรณ์ ก็ต้องจนปัญญามาขับไล่จัดการได้’

อึ้งปวยอี่แค่นเสียงเย็นชาแล้วกล่าวอย่างไม่พอใจว่า

“อันการพร่ำพิไรไม่หยุดปากของท่านนี้ เท่ากับสาดน้ำมันเข้าไปในกองเพลิงชัด ๆ ที่ควรจะรับปากก็เลยพาลมิยอมรับปากไป”

เตี้ยงอุ้ยเม้งมิเหลือบแลมาแยแสอึ้งปวยอี่ ยังคงเล่าสืบต่อไป

“ในวันนั้น เมื่อถึงเมืองฮำเว้ง เรากำลังวิงวอนอย่างโหยหวน ค้วง-เอี๊ยวจื้อพลันหันมาตวาดใส่เราอย่างเกรี้ยวกราดดุร้าย ‘รีบกลับไปบอกเล่ง-จ้วงจี่ หากคิดจะเลิกราเรื่องราวกันทั้งสองฝ่าย เรียกให้มันเดินก้าวหนึ่งคุกเข่าโขกศีรษะครั้ง จนถึงอารามกิมเฮี้ยเก็งบนเทียนชัว แล้วคุกเข่าที่ปากประตูอารามเป็นเวลาสามวันสามคืน มิเช่นนั้น เฮอะ ! ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจมาเกี่ยวข้องขัดขวางต่อสำนักเทียนชัวผ่ายที่จะลงโทษประหารศิษย์ฝ่าฝืนกฎระเบียบของเรา...’ ”

เล่งจ้วงจี่พอฟังโทสะพลันดาลเดือดเป็นการใหญ่ ตบฉาดไปบนโต๊ะแล้วผุดลุกขึ้น ร้องเสียงกราดเกรี้ยวว่า

“ค้วงเอี๊ยวจื้อหยามคนจนเกินไปแล้ว เทียนชัวผ่ายหากแม้นกล้าบังอาจประหารเตี้ยงอุ้ยหงส์ ข้าพเจ้ามิทำลายกิมเฮี้ยเก็งให้ราบเป็นหน้ากลอง ข้าพเจ้าจะฆ่าตัวตายในบัดดล”

เก็งจีฮุ้นกับอึ้งปวยอี่พอได้ยิน ต่างแตกตื่นจนหน้าถอดสี ส่วนเอี๊ยบ-

เชียวเกียงนั้นตื่นตะลึงจนงงงันอยู่นานแล้ว นางคล้ายดั่งคิดไม่ถึงว่าเล่งกอกอที่งามสง่าท่าทีนุ่มนวลดั่งบัณฑิต ยามขุ่นเคืองขึ้นมาแล้วจะมีทีท่าน่ากลัวถึงปานนี้

เตี้ยงอุ้ยเม้งรีบหัวร่อเฮอะเฮอะอย่างพึงพอใจ กล่าวต่อไปว่า

"ม่วยฮูน้อย ท่านเก่งมาก อาศัยบุคลิกอันอาจหาญของท่านนี้ แม้เทียนซัวโง้วจื้อก็ไม่อาจทัดเทียมท่าน"

อึ้งปวยอี่สั่นศีรษะเบา ๆ กล่าวอย่างจนปัญญาว่า

"ในหมู่พวกนี้ท่านอายุสูงวัยที่สุด และท่านก็งมงายไม่รู้เรื่องที่สุดด้วย"

เก็งจีฮุ้นเห็นเล่งจ้วงจี่ขุ่นเคืองจนหน้าเขียวคล้ำตัวสั่นระริก รีบกล่าวอย่างคลางแคลงใจ

"ด้วยพฤติการณ์ในครั้งก่อน ๆ และเกียรติภูมิอันกระเดื่องเกริกไกรของค้วงเอี๊ยวจื้อผู้อาวุโส คล้ายดั่งไม่อาจกล่าววาจาที่มิคำนึงถึงเหตุผลและประเพณีจนทำให้ผู้คนไม่มีปัญญาจะทนทานเช่นนี้..."

อึ้งปวยอี่รีบสนับสนุนขึ้นในทันควัน สร้างความขุ่นเคืองแก่เตี้ยงอุ้ยเม้งจนเดือดดาลยิ่งนัก พลอยถลันกายผุดลุกขึ้นจากเก้าอี้ เบิ่งตากลมกว้าง แล้วร้องเสียงกึกก้อง

"ฟ้าดินเป็นพยาน เราตั๋วเม้งหากมีวาจาประโยคใดไม่เป็นความจริงให้เราหาภรรยาไม่ได้ตลอดชีวิต"

อึ้งปวยอี่แค่นเสียงแล้วเหน็บแนมขึ้นว่า

"ท่านมีภรรยาแล้วตั้งห้าคน ท่านยังคิดจะต้องการอีกมากน้อยเท่าใด ?"

เตี้ยงอุ้ยเม้งงงงันชั่ววูบ จึงกล่าวเสียงดัง ๆ

"อย่างนั้น เราพอที่จะสาบานอย่างอื่นได้"

เก็งจีฮุ้นรู้ดี กับบุคคลที่สติมิใคร่สมบูรณ์เช่นเตี้ยงอุ้ยเม้ง ไม่อาจไปจริงจังกับมันเกินไปนัก จึงโบกมือเบา ๆ เป็นทีให้เตี้ยงอุ้ยเม้งนั่งลง จากนั้นกล่าวเสียงราบเรียบขึ้น

"เรื่องราวก่อกวนจนถึงขั้นนี้ มิใช่เป็นเวลามาใช้อารมณ์เข้าเอาชัยต่อ

กันแล้ว ยังดีที่สี่ผู้อาวุโสก็ไปที่คี่ฮุ้นซัวด้วยกัน เรื่องนี้จำเป็นจะต้องไปปรึกษาหารือกับพวกท่านทั้งสี่..."

เล่งจ้วงจี่พอได้ยินนามภูเขาคี่ฮุ้นซัว พลอยหวนคิดถึงบ้วนเล็กเพี้ยที่อยู่ในสุสานโบราณนั้น จึงกล่าวเสียงเด็ดเดี่ยวว่า

"กาลเวลาไม่เช้าแล้ว พวกเราสามคนเดินทางกันในบัดดลเลย"

ครั้นแล้ว ทั้งปวงจึงรีบลุกขึ้นชำระค่าห้องและควบขับม้าออกจากเมืองไปอย่างเร่งร้อน

ราตรีมืดครึ้มสลัว ม้าเร็วทั้งสี่ห้อตะบึงจนสุดฝีเท้า เอี๊ยบเชียวเกียงนั่งม้าเดียวกับเก็งจีฮุ้น นางมาตรแม้นรู้สึกงุนงงสงสัยต่อเรื่องราวที่เตี้ยง-อุ้ยเม้งกล่าวมา แต่นางก็ฉวยโอกาสนี้ถามไถ่เจ้เจ๊โดยละเอียดอีกครา

อาชาสีกะเลียวที่เก็งจีฮุ้นขับขี่ เป็นม้าประจำขาของเตี้ยย่งย้งซึ่งมีความรักยิ่ง จึงย่อมมีความพิเศษผิดม้าตัวอื่น ๆ ยามนี้แม้จะมีเอี๊ยบเชียว-เกียงที่แบบบางนั่งอีกคน ฝีเท้ายังคงมิได้เชื่องช้าไปกว่าม้าอื่น ๆ เลย

เล่งจ้วงจี่ควบขี่อาชาดำปลอดห้อตะบึงนำหน้า เตี้ยงอุ้ยเม้งที่ขี่อาชาสีแดงฉานระวังหลังโดยกระชั้นชิด

อึ้งปวยอี่กับเก็งจีฮุ้นเคียงคู่อยู่ระหว่างกลาง ดังนั้นนางจึงมักลอบชำเลืองตามาดูเอี๊ยบเชียวเกียงที่นั่งอยู่ด้านหลังของเก็งจีฮุ้น

การพิจารณาโดยละเอียดในคราวนี้ นางจึงพบเห็นว่าเอี๊ยบเชียวเกียง-โกวเนี้ยที่อ้อนแอ้นแบบบาง หน้าตางามผุดผาดสะคราญดั่งดอกบัวอันสูงส่งบริสุทธิ์ เรียบร้อยนุ่มนวลชวนสนิทสนม สตรีที่งามผุดผาดบริสุทธิ์เช่นนี้นับเป็นครั้งแรกในชั่วชีวิตนางที่ได้เห็น

โดยเฉพาะใบหน้าอันขาวผุดผาดดั่งเป็นหยกเนื้อดี มิได้ประดิ่นด้วยเครื่องตบแต่งใด ๆ แต่ปากจิ้มลิ้มทั้งสองนั้น กลับแดงฉานจนสดใสปานจะหยดหยาด

คิ้วเรียวเล็กงอนโค้งขมวดน้อย ๆ คล้ายกังวลคล้ายตัดพ้อ และก็คล้ายเพิ่งทุเลาจากเจ็บป่วย ดวงตาภายใต้ขนตาที่งอนยาวราวปีกผีเสื้อ สุกใสดุจ

ดั่งเป็นดาวประกายพรึกในท้องฟ้า

อึ้งปวยอี่นับว่าดูจนตะลึงลานไปจริง ๆ แล้ว นางเคยฟังว่าเล่งตี้ตี๋เคยล่วงเกินต่อดรุณีน้อยที่มีบุคลิกคล้ายเทพธิดาอันบริสุทธิ์มาอย่างบัดสี แต่ในที่สุดก็ยืนยันกระจ่างใจว่าที่กระทำไปนั้น เพราะความลับของอาจารย์เกี่ยวพันถึง หาใช่มือคติคิดลามกไม่

นางรู้สึกว่า โชคดียิ่งที่เรื่องนี้ได้ถูกยืนยันจากปากคำของผู้อาวุโสชื่อเสียงเกริกไกรจำนวนมาก มิเช่นนั้นมิว่าผู้ใด เมื่อได้เห็นเชียวเกียงโกวเนี้ยที่ผุดผาดสะคราญจนละลานตานี้แล้ว ต่างจะต้องรู้สึก แม้มีสักร้อยปากก็ยากจะโต้เถียงอธิบายแทนตัวเล่งตี้ตี๋ได้

ยืนยันจากความสัมพันธ์ของสำนักอาจารย์และเรื่องที่บังเอิญจนประจวบเหมาะนั้น โกวเนี้ยผู้นี้สมควรเป็นเล่งฮูหยินคนที่สองโดยมิต้องสงสัยอีกแล้ว

นางเคยได้ยินผู้คนเล่าลือว่า เชียวเกียงโกวเนี้ยนางมิใช่เป็นธิดาในสายเลือดไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบ นางเป็นคนที่เคยพบกับไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบมา ยามนี้เมื่อเพ่งพิจารณาโดยละเอียด พบเห็นเค้าหน้าของเชียวเกียงโกวเนี้ย ถึงกับไม่มีวี่แววละม้ายคล้ายคลึงไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบเลย

โดยเฉพาะสรีระร่างอันอ่อนแอแบบบางของเชียวเกียง กับบุคลิกที่เยือกเย็นสงบ ผิดกับไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบผู้เป็นมารดาดั่งฟ้ากับดิน

อึ้งปวยอี่เมื่อสังเกตถึงความสำคัญข้อนี้ พลอยเกิดความคลางแคลงใจขึ้นมาบ้าง นั่นคือเรื่องที่เฮี๊ยบเชียวเกียงจะเป็นธิดาของไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบจริงหรือไม่ ?

หากแม้นเป็นจริง นางอย่างน้อยควรจะมีเค้าที่ละม้ายคล้ายคลึงกับเก็งจีฮุ้น ผู้มีสายเลือดจากบิดาเดียวกันบ้างสักน้อยนิด

แต่ทว่าบุคลิกที่เยือกเย็นสง่ามีราศี และความงามสะคราญอันผุดผาดปานหยาดฟ้า เป็นสิ่งที่เอี๊ยบเชียวเกียงมิได้มีแม้แต่น้อย

อึ้งปวยอี่บังเกิดความคลางแคลงจนมึนงงไปจริง ๆ แล้ว ในที่สุดนางต้องทอดถอนใจด้วยความรันทด คำนึงอยู่ลำพัง ‘ยังคงเป็นเล่งตี้ตี๋ที่รักมี

บุญวาสนา ต้องเวทนาเราอึ้งปวยอี่ที่อาภัพอัปภาคย์ แม้กระทั่งบุตรธิดาก็ไม่มี ต้องมากลายเป็นม่ายเช่นนี้'

เมื่อคิดถึงความเจ็บช้ำเสียใจ น้ำตาก็เอ่อคลอขึ้นจนหยดหยาด แต่โชคดีที่พวกทั้งหลายต่างมีความในใจอันอัดอั้น ปราศจากผู้คนมาสนใจสังเกตนางว่าไฉนหลั่งน้ำตาอย่างไร้สาเหตุ

เล่งจ้วงจี่ที่ห้อตะบึงม้านำ พอดีมีความคิดเห็นเช่นเดียวกับอึ้งปวยอี่ คือขบคิดถึงแต่วิญญาณในสุสานโบราณของบ้วนเล็กเพี้ย ก็เกิดความอัดอั้นรันทดไปบ้าง

เล่งจ้วงจี่หวนคำนึงถึงเหตุการณ์ที่รู้จักกับบ้วนเล็กเพี้ยมา ยิ่งตื้นตันในไมตรีที่บ้วนเล็กเพี้ยอุ้มตนเข้าในตึกอ้อโฮ้วจึง ซึ่งนับเป็นความรักอันบริสุทธิ์จริงใจ โดยเฉพาะเจ็บช้ำต่อบ้วนเล็กเพี้ยที่ได้ตายเพราะตนเป็นต้นเหตุ

คิดถึงวันที่ลงจากเขา บนเหลาสุราฮ่งฮกติ้งนั้น เมื่อเห็นบ้วนเล็กเพี้ยครั้งแรก นางคล้ายดั่งยังเป็นดรุณีน้อยที่คะนองซุกซน นิสัยก็ดุร้ายรุนแรง

นับแต่อุ้มตนกระโดดข้ามกำแพงของตึกอ้อโฮ้วจึงแล้ว นางก็กลับกลายเป็นเต็มสาว ทุก ๆ ทางกังวลสนใจในตัวตนจนพิถีพิถัน ใบหน้าที่งามสะคราญปานบุปผาแย้มบาน ปรากฏแต่รอยยิ้มอันเป็นสุขสดชื่นตลอดเวลา

โดยเฉพาะดวงตากลมโตอันแวววาวราวจะเปล่งวาจาได้นั้น มักจะมีประกายของความสุขอยู่ตลอดเวลา บ่งบอกความดื่มด่ำวาบหวามใจของนาง

แต่ทว่าหลังจากพรากกันเพียงครึ่งเดือน นางเพราะความกังวลคิดถึงและวิตกหม่นหมอง กลับกลายจนซูบซีดร่วงโรยท่าทีหมองคล้ำ สูญเสียทุกประการของในครั้งก่อน ๆ โดยสิ้นเชิง

และเป็นเวลานานเพียงใด ? ดรุณีน้อยที่สะคราญน่ารักก็ต้องอำลาไปจากโลกนี้ กลายเป็นคนที่แม้จะฝันถึงก็ยังยากเย็น

เล่งจ้วงจี่เมื่อคิดถึงตอนนี้ ยังมีความเจ็บช้ำน้ำใจใหญ่หลวงนัก หากรู้แต่แรกว่าจะเป็นเช่นนี้ เมื่อตอนพบกันที่เมืองเจี๋ยะมึ้ง ยินยอมให้ทิโกวพั้วพันไม่ยอมเลิกรา ก็ต้องเสนอตัวออกมาว่ากล่าวให้เป็นที่เข้าใจกัน

บัดนี้ทุกสิ่งก็ได้สายเกินไปแล้ว เป็นบาปหนาที่แม้จะสร้างบุญกุศลเพียงไร ก็ไม่อาจล้างบาปนี้ให้หมดไปได้

คิดถึงเมื่อการขึ้นสู่ภูเขาคี่ฮุ้นชัวคราวนี้ โถมเข้าไปในสุสานโบราณ ที่เห็นมิใช่เป็นบ้วนเล็กเพี้ยอันกระปรี้กระเปร่าซุกซน แต่เป็นซากศพที่เหลืองซีด มือเท้าเย็นเฉียบ ความระทมตรอมตรมทำให้ดวงตาทั้งสองมีหยาดน้ำอันระอุขึ้นเอ่อคลอ ทะลักทลายออกจากเบ้าเป็นเส้นสายทันที

เล่งจ้วงจี่ต้องสายหน้าด้วยความหม่นหมอง เงยหน้าทอดถอนใจยาวมองดูหมู่เมฆครึ้มบนท้องฟ้า ปล่อยให้มีน้ำตาหลั่งไหลลงมาอย่างไม่ไยดี แต่ยังมุ่งหวังอย่างยิ่ง สามารถจะย้อนกลับไปยังเหตุการณ์เมื่อครึ่งปีก่อนนั้นอีกครา

เล่งจ้วงจี่สั่นศีรษะเงยหน้าถอนใจ พอดีได้ถูกเก็งจีฮุ้นสนใจดูอยู่ นางไสอาซาสีกะเลียวเข้าไป พบเห็นบนหน้าเล่งตี้ตี๋มีคราบน้ำตาติดเป็นเส้นสาย ก็รู้ว่าเล่งตี้ตี๋ร่ำไห้อีกแล้ว

แน่นอน นางนั้นย่อมเข้าใจในสาเหตุที่สามีหลั่งน้ำตา และนางก็รู้ดีว่าเจ็บช้ำเสียใจในเรื่องใด

เมื่อหวนคิดถึงบ้วนเล็กเพี้ย เก็งจีฮุ้นนางก็เคยร่ำไห้กับโกวเนี้ยทึ่งมงายในความรัก และซะตาอาภัพอัปภาคย์ นางกระจ่างแจ้งเป็นอันดี บ้วนเล็กเพี้ยจึงเป็นสตรีรูปงามคนแรกที่ได้เข้าสู่ดวงใจของเล่งตี้ตี๋ และนางในตอนนั้นยังมีฐานะเป็นญาติหญิงอยู่ที่อ้อโฮ้วจึงของศัตรูคู่อาฆาต

นางตื้นตันในพระคุณที่บ้วนเล็กเพี้ยช่วยเหลือต่อเล่งตี้ตี๋ ซึ่งเท่ากับช่วยเหลือเก็งจีฮุ้นนางให้ล้างแค้นแทนบิดาได้ คิดถึงผลที่เกิดขึ้นทุก ๆ ประการในปัจจุบันล้วนแล้วมีสาเหตุที่ได้มาจากโกวเนี้ยอันน่ารักนั้นทั้งสิ้น

เก็งจีฮุ้นเมื่อได้คิดถึงตอนนี้ ห้วงลึกของดวงใจก็บังเกิดความเจ็บช้ำรันทดสุดแสนสาหัส บ้วนเล็กเพี้ยที่มีจุดจบอันน่าสมเพชเวทนา เก็งจีฮุ้นนางต้องมีส่วนรับผิดชอบอย่างยิ่งใหญ่อยู่

นางจึงตกลงใจแน่วแน่ ติดตามสามีไปเซ่นไหว้บ้วนเล็กเพี้ย พร้อม

กันนั้นลอบสาบานอยู่ในใจ นางต้องการให้เล่งตี้ตี๋ระบายความเจ็บช้ำรันทดในอกออกให้เต็มที่ โดยมิยอมแสดงท่าทีไม่พอใจแม้แต่น้อยนิด

วิกาลมืดมิดคล้ายม่านดำ กาลเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว ม้าพ่วงพีทั้งสี่ห้อตะบึงดั่งสายลม ระยะทางร่วมร้อยลี้ไม่ถึงสองชั่วยามก็ได้ห้อทิ้งไว้ในด้านหลัง ท่ามกลางความมืดมิด ยังพอเห็นเงาขุนเขาตระหง่านอยู่ทางเบื้องหน้า

แสงโคมไฟอันอ่อนจางบางครั้งหายลับ นั่นคือวัดไต้ฮุดยี่ที่เชิงเขาคี่ฮุ้นชัวนั่นเอง

คนทั้งห้ามาตรแม้นควบขับติดตามกัน แต่จิตใจของทุกคนมีความสับสนที่ผิดแปลกแตกต่าง เตี้ยงอุ้ยเม้งพอเห็นวัดไต้ฮุดยี่ก็นึกถึงเตี้ยงอุ้ยหงส์ น้องสาวร่วมสายโลหิตที่ถูกควบคุมตัวกลับเทียนชัว

แต่จิตใจของอึ้งปวยอี่ขบคิดทบทวนถึงรสชาติเมื่อครั้งไปหยกชัวกับเล่งตี้ตี๋ นั่งรับประทานอาหารกันในป่าไผ่บริเวณนี้

ความรู้สึกนึกคิดของเอี๊ยบเชียวเกียงผิดแปลกกว่าทุกผู้คนโดยสิ้นเชิง นางคล้ายดั่งมีสมองที่สงบเยือกเย็นที่สุด แต่ตาสุกใสของนางคล้ายดั่งไม่เคยเบือนห่างจากเงาหลังของเล่งกอกอเลย

ในห้วงสมองของเล่งจ้วงจี่ มีแต่เงาเลือนรางของบ้วนเล็กเพี้ยที่หน้าตาหม่นหมองรันทด ซูบซีดจนร่วงโรย

จิตใจในตอนนี้รุ่มร้อนจนผะผ่าว ปรารถนาจะเสียบปีกบินขึ้นสู่ยอดเขาเง็กโล่วฮง โถมไปที่โลงของบ้วนเล็กเพี้ย แผดร้องร่ำไห้ให้สาแก่ใจสักคราเล่งจ้วงจี่ลงแส้กระหน่ำอาชาดำปลอด ที่วิ่งดั่งสายฟ้าไม่หยุดยั้ง แม้มันจะมีเหงื่อโซมตัวก็ยังมิยอมชะลอฝีเท้า จวบจนกระทั่งวิ่งเข้าสู่ทางลาดศิลาสายกว้างเบื้องหน้าไกลประมาณสองร้อยวา เห็นวัดเป็นเงาตะคุ่มได้ชัดตาแล้ว นั่นคือไต้ฮุดยี่ อาชาดำปลอดวิ่งนำหน้า ซอยขาลงบนพื้นศิลาจน

ดังสนั่นปานฝนโหมมา

อึ้งปวยอี่กลัวพวกหลวงจีนในวัดจะออกมาสกัดกั้นขวางทางให้เสียเวลา จึงรีบร้องเตือน “เมื่อถึงทางสามแพร่งให้อ้อมซ้าย จึงจะผ่านหุบเขาลึกเข้าสู่ยอดเขาเง็กโล่วฮงได้”

เสียงบอกของนางดังขึ้น ขณะที่อาซาดำปลอดวิ่งมาถึงปากทางแพร่งแล้ว เล่งจ้วงจี่จึงกระชากบังเหียนเบนทิศทาง สร้างความขุ่นเคืองแก่อาซาดำปลอดจนหูตั้งชัน แผดร้องเสียงสนั่นหวั่นไหวปานอสนีบาตฟาดมา

ในวิกาลอันดึกสงัด เสียงร้องนี้กึกก้องจนคล้ายมังกรร้ายขู่คำรามเหล่าหลวงจีนในวัดไต้ฮุดยี่ก็มีความแตกตื่นตกใจไม่น้อย ตามกำแพงและหลังคาโบสถ์ปรากฏเงาร่างจำนวนร่วมร้อยกระโดดขึ้นยืนเตรียมพร้อมทันที

แต่ยามเมื่อเห็นม้าเร็วสี่ตัวที่อ้อมผ่านไปแล้ว ความหวาดหวั่นกระวน-กระวายก็สูญหาย มาตรแม้นไม่พอใจอยู่บ้าง แต่เมื่อเห็นขบวนอันเข้มแข็งของเล่งจ้วงจี่ ก็มิกล้าออกมาขัดขวางอย่างวู่วาม

หลังจากอ้อมผ่านวัดไต้ฮุดยี่ ลัดเลี้ยวตามทางอันคดเคี้ยวจนเข้าสู่ช่องเขาแคบแห่งหนึ่ง ตะบึงผ่านหุบเขาจวบจนกระทั่งถึงที่เชิงเขาอันสูงชัน เล่งจ้วงจี่รีบผูกบังเหียนไว้บนอานม้า เหลียวหน้ามองไป เห็นม้าตัวที่สองของเก็งจีฮุ้นกับเอี๊ยบเชียวเกียงยังอยู่ห่างประมาณสองร้อยวา ก็ไม่ยอมอดใจรอคอย รีบยึดร่างพุ่งขึ้นบนผนังอันสูงชันนั้น

เมื่อขึ้นสู่ไหล่เขาที่มีแต่สนและศิลาเกลื่อนกลาด ได้ยินเสียงม้าร้องดังมาทางหุบเขา รู้ว่าเก็งจีฮุ้นและพวกถึงเชิงเขาแล้ว ดังนั้นจดจำทิศทางจนแม่นยำแล้ววิ่งปราด ๆ ปีนป่ายไต่ขึ้นด้วยความคล่องแคล่ว รุ่มร้อนปรารถนาใคร่จะได้เห็นซากศพบ้วนเล็กเพี้ยเสียแต่โดยเร็ว แม้จะเป็นเวลาใกล้ยามสี่แล้ว เล่งจ้วงจี่ก็ไม่มีกะใจจะรอให้ถึงสว่างได้

เมื่อขึ้นถึงยอดเขาที่มีเมฆปกคลุมอยู่ชั่วนาตาปี เห็นทั้งสนทั้งไผ่ปลูกเรียงรายเป็นระเบียบ บนพื้นหญ้าที่สดขจีดุจดั่งพรมกำมะหยี่ มีกรวดหลายหลากสีโรยเป็นทางคดเคี้ยวเข้าสู่ส่วนลึกภายใน

บนยอดเขาเงียบวังเวง สนไม่ซู่ซ่าไผ่ไม่ไหวเอน เงียบจนไม่มีซุ่มเสียงใด ๆ ท่ามกลางความเลือนรางของเมฆหมอก รู้สึกเย็นยะเยียบจนวิเวกน่าหวั่นไหว

เล่งจ้วงจี่เกร็งพลังกลั้นลมหายใจ เพ่งตามองไปในส่วนลึก รู้ดีว่าหากเดินตามทางโรยกรวดนี้เข้าไปจะต้องถึงสุสานโบราณนั้นแน่นอน

เล่งจ้วงจี่รู้สึก บนยอดเขานี้อากาศเย็นยิ่งนัก แต่ตามต้นไม้และพื้นกลับไม่มีหิมะหรือน้ำแข็ง โดยเฉพาะพื้นซึ่งมีหญ้าสดใสขจี ยังมีดอกไม้ป่าที่มิรู้จักนามขึ้นอยู่มากมาย สีสันแพรวพรายหลายหลาก ดุจดั่งเป็นพรมที่ปักลวดลายงามตระการก็ปานกัน

จากทิวทัศน์และการตบแต่ง เล่งจ้วงจี่จึงรู้ดี เกี้ยนอันอ่องเมื่อครั้งอดีตมีความรักธิดาอยู่มากเพียงไหน จึงยอมทุ่มเทมาสร้างสุสานไว้บนยอดเขาอันสูงชันปานนี้

เมื่อเดินตามทางอันคดเคี้ยวได้ไม่กี่สิบวา สายตาพลันกระจ่างจ้าทันที

เห็นในป่าสนไผ่ที่ไกลร่วมยี่สิบกว่าวา มีแสงแพรวพรายที่กว้างใหญ่หลายวา พวยพุ่งขึ้นไปในกลางฟากฟ้า จนกลายเป็นสายรุ้งอันบรรเจิดเพริศ-แพร้วละลานตา

เล่งจ้วงจี่ฉุกใจได้คิด มั่นใจว่านั่นมิใช่เป็นแสงโคมไฟธรรมดา แต่เป็นแสงประกายของอัญมณีที่ล้ำค่ามหาศาล ดังนั้นรีบเร่งฝีเท้าไปยังกลุ่มแสงหลายหลากสีอย่างเร่งร้อน

มาตรแม้นจะเร่งฝีเท้าเร็วขึ้นอีกมาก แต่ยังคงกลั้นลมหายใจไว้ด้วยความระมัดระวังตัวเป็นพิเศษ เนื่องจากใคร่จะลอบเร้นเข้าสู่สุสานโบราณ ดูบ้วน-เล็กเพี้ยที่นอนอยู่ในโลงนั้น

เล่งจ้วงจี่ไม่ปรารถนาไปสร้างความแตกตื่นแก่พวกป้อจกเต้าหยินทั้งสี่ ยิ่งกลัวจะทำความรู้ตัวให้แก่ทิโกวพั้วที่ใกล้จะคลุ้มคลั่ง เพราะธิดาสุดรักเสียชีวิตไป ยามนี้เมื่อคิดขึ้นแล้ว ยังมีความหวาดหวั่นพรั่นพรึงยิ่ง

พร้อมกันนั้นในยามนี้รู้สึกสำนึกแล้ว ว่าตนมีความรักในตัวบ้วนเล็กเพี้ย

แน่นอน และก็ยังรักเก็งจีฮุ้นผู้เป็นภรรยางามละลานตา

เนื่องจากนั่นเป็นคำสั่งเสียก่อนวายชนม์ของอาจารย์ ซือบ้อได้เป็นผู้ประกอบพิธีวิวาห์ให้ด้วยตนเอง เป็นภรรยาหลวงที่ต้องรักและภักดี

ขณะนี้พลันพบเห็นว่า เริ่มรักบ้วนเล็กเพี้ย นั่นเป็นเพราะความตื้นตันเจ็บช้ำและครุ่นคิดคำนึงที่สุมใส่มาเป็นเวลานาน จนกลายเป็นความรักอันสูงส่งทรงค่า

ขณะกลั้นลมหายใจพลิ้วร่างไป พบเห็นเบื้องหน้าคล้ายดั่งเป็นสระน้ำใหญ่กว้างหลายสิบวา ประกายอันแพรวพรายหลายหลากสีนั้น เกิดขึ้นจากสระใหญ่นี้นี่เอง

ห่างจากขอบสระสิบห้าสิบหกวา เป็นหอสีแดงที่แกะสลักลวดลายงดงามท่ามกลางแสงสีแพรวพรายของน้ำในสระ สาดส่องจนกลายเป็นสีซับซ้อนระยิบระยับจับตา

ขณะพิจารณาร่างก็ได้มาถึงที่หน้าลูกกรงศิลาที่ล้อมสระใหญ่ และประกายแสงของสระก็ไม่กระจ่างดุจดั่งเห็นในระยะไกล

เล่งจ้วงจี่ก้มหน้าดูไป รู้สึกตาลายพร่างพรายจนตะลึงลานทันที

เห็นสระที่มีความกว้างยาวหลายวา น้ำใสจนแลเห็นถึงก้นชัดเจน ที่ใต้สระมีหินสีเขียวคล้ายมรกตหรือหยกเนื้อดี ถูกสลักเสลาขึ้นเป็นหลังเต่าบ้างภูเขาจำลองบ้าง

เล่งจ้วงจี่นับว่ามิกล้าเชื่อถือในสระจะมีอัญมณีมากมายปานนี้ มาตรแม้นดูออกว่ามิใช่เป็นของแท้ทั้งสิ้น แม้ฝีมือเจียระไนที่ละม้ายเหมือนของจริงเช่นนี้ นับว่าเป็นฝีมือชั้นเยี่ยมยอดได้เต็มภาคภูมิแล้ว

เงยหน้าขึ้นมองอีกครา เล่งจ้วงจี่ต้องสะดุ้งจนตัวสะท้าน รู้สึกภายในตัวตึกสีแดงเบื้องหน้า ในส่วนลึกซึ้งเป็นเงาครึ้มนั้น มีประกายสีเขียวเรืองคล้ายเปลวไฟพลิ้วละลิ่วไปมา บางครั้งมีสว่าง บางครั้งดับวูบ

เล่งจ้วงจี่พอได้แลเห็นแสงเขียวเรือง พลันนึกถึงผีขึ้นทันที จิตใจก็หวั่นไหวจนสะท้าน รู้สึกว่ารอบบริเวณที่มีทิวทัศน์งามตระการตา พลันคล้าย

เป็นเงาตะคุ่ม ๆ ของพวกภูตผีปิศาจ มีความเย็นยะเยียบจนวังเวง

พอดีในเวลานั้น เมฆดำหย่อมใหญ่ได้ลอยมากลางท้องฟ้า บดบังจนทิวทัศน์บนยอดเขายิ่งครึ้มเลือนราง แสงเขียวเรืองจุดนั้น บัดเดี๋ยววูบวาบ บัดเดี๋ยวมืดครึ้ม และถึงกับลอยละลิ่วมาทางป้ายสีแดงเบื้องหน้าอีกด้วย

เล่งจ้วงจี่มาตรแม้นฝีมือสูงส่งกำลังใจเข้มแข็ง แต่อย่างไรปิศาจก็มิใช่เป็นคนร้าย ดังนั้นยิ่งทำให้หวั่นไหวจนใจสั่นขนลุกเกรียว

ไฟเขียวเรืองจุดนั้นพุ่งเข้ามาด้วยความว่องไวยิ่ง ชั่วพริบตาก็ห่างกันเพียงสี่สิบวาเท่านั้น

เล่งจ้วงจี่เมื่อเพ่งดูอีกคราหน้าก็เปลี่ยนสี แตกตื่นจนแทบร้องอุทานออกไป ร่างต้องถอยกายไปครึ่งก้าวอย่างลืมตัว เนื่องจากได้เห็นทางหลังแสงสีเขียวเรืองที่บัดเดี๋ยวสว่างบัดเดียวมืดมิดนั้น เป็นเงาร่างอันพร่ามัวของปิศาจ !

ความแตกตื่นตกใจคราวนี้ใหญ่หลวงเหลือประมาณ ทำให้ต้องรีบเหลียวขวับมองมาทางด้านหลัง แต่ทว่าพวกเก็งจีฮุ้นและเซียวเกียงยังไม่มีผู้ใดติดตามขึ้นมาเลย

เหลียวหน้ามองกลับอีกครา ต้องร้องอุทานออกไปด้วยความแตกตื่น จุดเขียวเรืองนั้นได้พลิ้วใกล้เข้ามาในรัศมียี่สิบวาแล้ว และร่างของปิศาจที่เลือนรางก็ยิ่งถนัดชัดเจนขึ้นกว่าเดิม

ขณะที่จิตใจเคลิบเคลิ้มเลื่อนลอย เล่งจ้วงจี่นับว่าหวาดหวั่นจนลนลานแล้วจริง ๆ เหงื่อยะเยียบซึมออกมาตามชายผมจนเป็นเส้นสาย

เล่งจ้วงจี่เห็นเป็นปิศาจสตรีที่ร่างเตี้ยเล็ก ผมสยาย ด้านหลังผมดำขลับจนเป็นมัน ยังพอเผยเห็นใบหน้าอันขาวผุดผ่องอยู่

ประกายสีเขียวเรืองของเงาปิศาจ มือห้อยเท้าตรง ลอยละล่องเข้ามาทางป้ายสูงหน้าหอแดง แต่ยิ่งลอยก็ยิ่งช้า

ระยะก็ได้ย่นใกล้เข้ามาทุกขณะ...

หัวใจของเล่งจ้วงจี่ยามนี้ ได้ตื่นเต้นระทึกขึ้นพร้อมกับระยะที่ได้ใกล้

เข้ามา ส่วนเท้าก็ก้าวถอยไปช้า ๆ ทีละน้อย

อย่างแช่มช้า เล่งจ้วงจี่พบว่าแสงเขียวเรืองนั้นมิใช่เป็นไฟภูตผีปิศาจ แต่เป็นประกายสีเขียวมรกตโตประมาณเม็ดในลูกท้อที่นางปิศาจห้อยไว้ที่หน้าอก

มรกตที่มีประกายแพรวพรายสดใสนี้ เล่งจ้วงจี่คุ้นเคยยิ่งนัก เพราะนั่นคือฮ่ำเพ็กจูที่เป็นสมบัติของตระกูล และตนเคยมอบให้แก่บ้วนเล็กเพี้ยไปในคราก่อน ดังนั้นจึงชะงักเท้ามิก้าวถอยหนีอีกแล้ว

เล่งจ้วงจี่ฉุกใจได้คิด รีบเพ่งตามองอีกครา พบเห็นว่าสตรีปิศาจนางนี้สวมใส่เสื้อกระโปรงและเสื้อคลุมเป็นสีเขียวสดจริงดั่งคาด

เล่งจ้วงจี่ใจหวั่นไหวระทึก รีบสะอึกเข้าไปอย่างเร่งร้อนหลายก้าว สองมือประคองลูกกรงศิลาริมสระน้ำ เลิกคิ้วเพ่งมองจนตาแวววาวเขม้นมองจ้องดูใบหน้าปิศาจสตรีที่ลอยละล่องมาทางป้ายหน้าหอแดงอย่างแช่มช้า

เห็นด้านหลังผมยาวสยายปรกหน้า ยังมีร่องรอยผิวหน้าที่ขาวสดใสยาวรีดังรูปไข่ ท่ามกลางประกายฮ่ำเพ็กจูที่นางแขวนไว้ยังหน้าอก รู้สึกใบหน้าของนางเป็นสีเขียวเรืองรองอยู่

ภายใต้คิ้วอันงอนโค้งดวงตาทั้งสองหรี่พริ้ม มีประกายอันอ่อนจางคล้ายดั่งมองดูทางศิลาที่ใต้เท้านาง

เล่งจ้วงจี่พอเห็นชัดตา น้ำตาก็ประดังดั่งห่าฝน เจ็บช้ำรันทดจนแทบขาดใจตาย คิดไม่ถึงเลยจริง ๆ ปิศาจสตรีที่ลอยละล่องอย่างแช่มช้านี้ จะคือบ้วนเล็กเพี้ยที่ตนตั้งใจมาเซ่นไหว้ !

ความเจ็บช้ำเสียใจพากันประดังขึ้นอย่างรุนแรงเหลือหลาย

พริบตานั้น เล่งจ้วงจี่ลืมไปว่า อะไรคือปิศาจ อะไรคือความกลัว อะไรคือความหวาดหวั่น เนื่องจากความพลุ่งพล่านเจ็บช้ำในใจรุนแรงเกินไป ไม่อาจที่จะอดกลั้นเสียงอันโหยหวนรันทด พุ่งกายขึ้นจากที่ละลิ่วข้ามกลางสระใหญ่ไปยังบ้วนเล็กเพี้ยอย่างรวดเร็วทันที

บทที่สี่สิบสอง วิญญาณคืนชีวิต

เล่งจ้วงจี่มีสติที่คลุ้มคลั่งใกล้เลอะเลือน ร่างพอพุ่งสัมผัสพื้นก็ได้สะอึก

เข้าใกล้บ้วนเล็กเพี้ยสองแขนอ้ากาง แล้วโถมเข้ารวบร่างนางอย่างเร่งร้อน

พริบตานั้น ประกายสีเขียวเรืองวูบแล้วพลันหายวับเป็นมืดมิดสนิท เล่งจ้วงจี่รวบเข้าใส่อากาศจนเต็มที่ ร่างจึงเซถลาอย่างเสียหลัก จนแทบกระแทกเข้าใส่ป้ายศิลาหน้าหอสีแดงนั้น

เล่งจ้วงจี่รีบชะงักเท้าทรงร่างอย่างเร่งร้อน กวาดตามองดูด้วยความตื่นเต้นจนลนลาน ในรัศมีหลายสิบวาอบข้าง มีแต่กิ่งสนต้นไผ่ที่ไหวเอน เงาดำตะคุ่มเคลื่อนไหวอยู่ไปมา ไหนเลยมีเงาของบ้วนเล็กเพี้ยอยู่ด้วย ? !

แต่ในอ้อมอกที่โถมผิดพลาด ยังคงมีกลิ่นหอมที่คั้นเคยอย่างยิ่งหลงเหลืออยู่ !

พอแตกตื่นตกใจสติก็แจ่มใส ร่างสั่นระริกจนร้องโพล่งออกไปสุดเสียง

"อา...เฮียงฮุ้น !"

เสียงร้องเพิ่งหลุดจากปาก ที่หลังก้อนหินใหญ่ข้างกายพลันมีเสียง

ตวาดอันสะเทือนแก้วหูดังสนั่นขึ้น

"เล่งจ้วงจี่มอบชีวิตมา ข้าพเจ้ารอท่านที่นี้นานวันแล้ว !"

เสียงตวาดอันสนั่นพร้อมกับเงาร่างที่ว่องไวของคนผู้หนึ่ง พุ่งวาบออกมาก็สะบัดฝ่ามือตบเข้าใส่ไหล่ของเล่งจ้วงจี่อย่างดุร้าย

เล่งจ้วงจี่ใจหายวาบ รีบหันขวับกลับมาจ้องมอง ต้องตะลึงลานทันที

เห็นผู้ที่ตวาดด่าแล้วโถมกายออกมาจากหลังก้อนหินใหญ่นั้น คือกังยุย-เอ็ง ที่มีความงามสง่าคมคายสวมใส่เสื้อยาวสีครามสดใส

เล่งจ้วงจี่นับว่าคิดไม่ถึงจริง ๆ ที่จะมาพบกังยุยเอ็งผู้เป็นบุตรสุดท้องของกังตั้วเนี้ยบนยอดเขานี้ คิดถึงกังยุยเอ็งที่ปัจจุบันคงเศร้าเสียใจในการตายของบ้วนเล็กเพี้ยอย่างสุดแสน และจิตใจที่คลั่งแค้นริษยาเล่งจ้วงจี่ ก็มิได้ด้อยไปกว่าเล่งจ้วงจี่เองเลยอย่างเด็ดขาด

ความคิดพุ่งปราดดุจสายฟ้า ฝ่ามือกังยุยเอ็งฟาดมาดั่งสายลม รอจนเล่งจ้วงจี่รู้ตัว ฝ่ามือนั้นได้มาถึงที่ทรวงอกแล้ว จะคิดหลบหลีกก็ไม่อาจทันท่วงทีได้

เสียงโครมดังสนั่น พร้อมกับเสียงคราง หนัก ๆ ตามมา ทรวงอกเล่ง-จ้วงจี่ถูกกังยุยเอ็งฟาดใส่หนึ่งฝ่ามืออย่างถนัดถนี่จนร่างเซถลา ถอยกายไปหลายก้าว สุดท้ายต้องกระแทกนั่งลงกับพื้นดังโครมใหญ่

เล่งจ้วงจี่รู้สึกหน้ามืดตาลาย ประกายทองแพรวพราวระยิบระยับกระอักกระอ่วนจนอ้าปากอาเจียนโลหิตออกลำยาว พริ้มตาลงช้า ๆ ไปด้วยความรันทด

พร้อมกับที่อ้าปากกระอักโลหิตมานั้น ในเงามืดซึ่งห่างประมาณสิบห้าสิบหกวา พลันมีเสียงกรีดร้องอันวิตกกังวลขึ้นอย่างไม่คาดหมาย

เล่งจ้วงจี่ลูบคลำทรวงอกไปมา พยายามข่มกลั้นเลือดลมปราณที่พลุ่งพล่านดาลเดือดในอกไว้ ลืมตาที่พร่าพรายด้วยประกายทองขึ้นอีกครั้ง เห็นในเงามืดมีร่างอันเลือนรางของคนผู้หนึ่งโถมมาดุจดั่งสายฟ้า

โสตประสาทของเล่งจ้วงจี่ยามนี้มิปราดเปรียวแล้ว สายตาก็ไม่คมกล้า

ดั่งปรกติ เสียงกรีดร้องที่ได้ยินนั้นคล้ายดั่งเสียงบ้วนเล็กเพี้ย แต่ร่างที่โถมเข้ามาใกล้ เห็นเลือนรางว่ามือถือไม้เท้าหงิกงอ ท่าทีแตกตื่นหวั่นไหวสุดแสน...กังตั้วเนี้ยเอง

กังยุยเอ็งในตอนนี้ ดวงตาปรากฏประกายตื่นเต้นกระวนกระวาย ท่าทีซึมเซาตะลึงลาน ใบหน้าที่คมคายสง่าได้กลายเป็นขาวซีดราวกระดาษไปแล้ว มือขวาที่ได้ฟาดจู่โจมออกไปนั้นยังยกค้างอยู่กลางอากาศมิได้ปล่อยลงมาดั่งเดิม

กังยุยเอ็งนับว่าแตกตื่นจนตะลึงลานไปจริง ๆ แล้ว ในใจมีทั้งความสำนึกผิดและหวาดหวั่นขวัญเสีย คิดไม่ถึงเลยจริง ๆ เล่งจ้วงจี่ที่มีพลังฝีมือสุดยอดของแผ่นดินยุคนี้ ถึงกับถูกฟาดเข้าใส่โดยไม่ยอมเลี่ยงหลบหลีกไป !

โชคดีที่กังยุยเอ็งรู้ตัวได้รวดเร็ว รีบลดฝ่ามือลงต่ำและรั้งพลังคืนกลับมาบ้าง มิเช่นนั้นอัจฉริยะสูงสุดแห่งยุค ยอดฝีมืออันดับเยี่ยมของบู๊ลิ้มต้องฝังสังขารอยู่บนยอดเขาอันเย็นยะเยียบแห่งนี้เป็นแน่แท้

กังตั้วเนี้ยที่โถมกายเข้ามารีบเหวี่ยงไม้เท้าเหล็กในมือนางทิ้ง แล้วนั่งยอง ๆ ลงประคองเล่งจ้วงจี่ไว้ มือที่สั่นระริกอย่างรุนแรงทั้งสองข้าง คลึงอยู่บนทรวงอกเล่งจ้วงจี่ไม่หยุดยั้ง ใบหน้าที่ปรานีและมีสีแดงสดใสของนาง แตกตื่นลนลานจนไม่มีเลือดสักน้อยนิด ร้องเสียงสั่นสะท้านด้วยความหวาดหวั่น

"เล่งเชี่ยวเฮี้ยบ...เล่งเชี่ยวเฮี้ยบ...โอ...ท่านช่างเป็นเด็กโง่เขลาเสียจริง..."

กังตั้วเนี้ยมองดูเล่งจ้วงจี่ที่พริ้มตาทั้งสองสนิท ลมหายใจกระชั้นถี่เร็ว ใบหน้ามีเหงื่อยะเยียบไหลโซม ผิวหน้าก็เหลืองซีดดั่งทองทา ดวงตาอันปรานีจึงมีหยาดน้ำเอ่อคลอด้วยความหวั่นวิตก

พริบตาที่เล่งจ้วงจี่พริ้มตาลง ทำให้คิดตกแล้ว คนเราแม้มีชีวิตยืนยาวสักร้อยปี ก็ไม่อาจหนีรอดหัตถ์พญามัจจุราชได้ มิสู้ตายเสียในค่ำคืนนี้ ตายบนยอดเขาแห่งความหลัง จะได้ยุติความเจ็บช้ำน้ำใจในอนาคตให้หมดสิ้นเสียเลย

บัดนี้ ความแค้นของอาจารย์ผู้วายชนม์ก็ได้ชำระล้างสมใจ หาเกียงซือเจ๊

กับเตียซือบ้อที่สละโลกเข้าสู่เพศบรรพชิต นับว่าสมใจสมความมุ่งหมาย ภรรยาที่รักมีครรภ์แล้ว มิว่าเป็นทารกชายหรือหญิง ตระกูลเล่งก็มีทายาทสืบต่อไปอีกแล้ว

สำหรับเรื่องเตี้ยงอุ้ยหงส์กับเตียซือบ้อ ขอเพียงตนเสียชีวิตไป เทียน-ชัวผ่ายก็ไม่มีเป้าหมายที่จะมาเอาชนะคะคาน ย่อมไม่มีการสืบสาวราวเรื่องหาต้นตอ ส่วนโจรร้ายที่คร่าตัวเตียซือบ้อไปเป็นประกันนั้น ก็เนื่องจากสูญเสียผู้ที่จะข่มขู่คุกคาม จำเป็นต้องปล่อยคนออกมาเพื่อเลิกราเรื่องราว

ค่ำคืนนี้มาตายในฝ่ามือกังยุยเอ็ง ยิ่งนับเป็นเรื่องถูกต้องไม่มีที่น่าเศร้าเสียใจ การตายของบ้วนเล็กเพี้ยมิเพียงมีที่ทดแทนชดใช้ แม้ตัวกังยุยเอ็งก็ต้องคลายความรักความแค้นไปจากใจ

ยามนี้ได้ยินเสียงร้องเรียกอันสั่นสะท้านของกังตั้วเนี้ย จำต้องลืมตาขึ้นช้า ๆ อีกครา ฝืนใจสั่นศีรษะ หัวร่อขึ้นเบา ๆ

กังตั้งเนี้ยเห็นเล่งจ้วงจี่ลืมตา ใบหน้าที่หวั่นวิตกจนกระวนกระวายจึงเพิ่งปรากฏแววความหวังขึ้นเล็กน้อย ต้องรีบเร่งเร้าด้วยความรุ่มร้อนว่า

"เด็กโง่เขลา ท่านรู้สึกเป็นอย่างไรไปเล่า ? รีบเกร็งพลังแซกังขี่คุ้มครองอวัยวะภายในไว้ เด็กเอย หากแม้นท่านเกิดเภทภัยอย่างไรไปจริง เอ็งยี้จะไม่มีชีวิตรอดต่อไปได้ เราผู้เฒ่าก็ไม่คิดมีชีวิตแล้ว"

เล่งจ้วงจี่หอบหายใจเบา ๆ ฝืนยิ้มแล้วกล่าวเสียงละห้อยว่า

"ผู้อาวุโส ขอบพระคุณในความกังวลใจของท่าน ผู้เยาว์ตัดสินใจจะใช้ความตายไถ่โทษ มิได้เกี่ยวข้องกับกังซี่เฮียแม้แต่น้อย"

กังตั้วเนี้ยสะดุ้งตกใจอย่างรุนแรง รีบละล่ำละลักว่า

"เด็กโง่เขลา ช่างกล่าวแต่วาจาโง่เขลาทั้งสิ้น ท่านอยู่ดี ๆ เหตุไฉนจะคิดเรื่องตาย รีบนั่งขัดสมาธิผนึกลมปราณโดยด่วน รั้งเลือดลมที่กำลังแตกซ่านไว้ให้รวมตัว"

เล่งจ้วงจี่ส่ายหน้าอย่างหดหู่ กล่าวสืบต่อไป

"ผู้เยาว์รู้สึกเจ็บช้ำเสียใจต่อกังซี่เฮียยิ่ง ทำให้เรื่องมงคลของกังซี่เฮีย

ต้องแตกร้าวยากจะประสาน..."

กังตั้วเนี้ยเข้าใจความหมายในวาจาเล่งจ้วงจี่ รีบส่งเสียงสอดขึ้น

"วาจามิอาจจะกล่าวเช่นนั้น เอ็งยี้กับเพี้ยเอียเท้ามาตรแม้นเป็นพี่น้องบุญธรรม แต่พวกมันอยู่คนละทิศทางปานฟ้ากั้น ในปีหนึ่ง ๆ ยากจะมีวันพบกันสักครั้งสองครั้ง เรื่องการมงคลนั้น พวกญาติผู้ใหญ่แม้มีเจตนาดังว่า แต่ก็มิเคยจะตกลงรับปากกันอย่างจริงจังมาก่อน ในเมื่อไม่มีทั้งคำมั่นสัญญา ไม่มีทั้งสินสอดทองหมั้น ไหนเลยจะเปรียบเช่นท่านกับเพี้ยเอียเท้าที่ถึงกับใช้มรกตฮ่ำเพ็กจูอันเป็นสมบัติประจำตระกูลหมั้นหมายกันไว้ก่อน"

เล่งจ้วงจี่ฟังวาจากังตั้วเนี้ยแล้วหวนคิดถึงเรื่องที่ได้มอบไข่มุกมรกตฮ่ำเพ็กจูทางหน้าตึกอ้อโฮ้วจึงขึ้นทันที

ในตอนนั้น หากมิใช่ทิโกวพั้วบีบคั้นบังคับให้ตนคุกเข่าสาบาน ตนก็คิดหาวิธีปลีกตัวหนีออกไปมิได้ จึงจำต้องกระทำดั่งนี้ และเรื่องราวที่ดำเนินมาจนถึงขั้นนี้ ยิ่งไม่มีปัญญาจะอธิบายแก้ตัวกับกังตั้วเนี้ยแล้ว

คิดถึงเมื่อครู่ที่ได้พบเห็นวิญญาณของบ้วนเล็กเพี้ย นางแม้จะตายจนกลายเป็นผี ยังคงแขวนมรกตฮ่ำเพ็กจูไว้ที่หน้าอก ดรุณีที่มีความรักยิ่งจริงใจเช่นนางนี้ ในโลกนับว่าน้อยกว่าน้อยจริง ๆ

เมื่อได้คิดถึงเรื่องนี้ ยิ่งมีความตื้นตันสุดประมาณ น้ำตาหลั่งไหลเป็นเส้นสายทันที พร้อมกันนั้นส่ายหน้ากล่าวว่า

"ผู้อาวุโส มิต้องว่าต่อไปแล้ว ตอนแรกที่ได้ประกอบกรรมทำผิดมหันต์ภายหลังยังไม่มีโอกาสมาอธิบาย ความผิดพลาดทั้งมวล บาปทั้งหลายแหล่ผู้เยาว์ขอรับไว้เพียงคนเดียว ค่ำคืนนี้มีแต่ขอตายไถ่โทษ..."

"เด็กโง่เขลา ท่านจะอย่างไรก็ตายมิได้เด็ดขาด เยี่ยงนั้นยิ่งจะทำให้พวกนางต้องย่ำแย่แน่แล้ว ท่านยังคงเชื่อวาจาเราผู้เฒ่า รีบเกร็งลมปราณรักษาอาการบาดเจ็บเถิด"

กังยุยเอ็งที่ยืนตะลึงลานตลอดเวลา ขณะนี้สติค่อยแจ่มใสเยือกเย็นขึ้นบ้าง จึงฉุกใจได้คิด รีบส่งเสียงทุ้มหนักอันเจ็บช้ำกล่าวว่า

“มารดา เล่งเชี่ยวเฮี้ยบในเมื่อจะพลีชีวิตบูชารักของเพี้ยม่วย ยิ่งยืนยันได้แน่แก่ใจ ว่าความรักที่มีต่อเพี้ยม่วยนั้นมิได้เสื่อมสลายกลับกลาย มารดาท่านมิต้องปลอบโยนแล้ว ขอเชิญเล่งเชี่ยวเฮี้ยบไปกราบไหว้หน้าสังขารสถิตวิญญาณของเพี้ยม่วยด้วยตนเองเถิด”

กังตั๋วเนี้ยคล้ายดั่งคิดถึงเรื่องอันสำคัญได้ รีบผงกศีรษะเห็นพ้องแล้วทรงกายขึ้นช้า ๆ พร้อมกับมองดูเล่งจ้วงจี่อย่างสิ้นหวัง กล่าวด้วยเสียงสะทกสะท้อนว่า

“เด็กโง่เขลา ท่านดั้นด้นมาในราตรี จุดประสงค์ก็เพียงเซ่นไหว้เพี้ยเอียเท้าสักคราา ขณะนี้เราผู้เฒ่าไม่ตักเตือนท่านแล้ว ท่านไปเองเถิด ลูบคลำซากศพเพี้ยเอียเท้าแล้วร่ำไห้จนสาแก่ใจสักคราว ระบายความเจ็บช้ำรันทดให้ออกมากับน้ำตา อาจบางทีก็ไม่คิดจะตายก็ได้”

เล่งจ้วงจี่ผงกศีรษะช้า ๆ หลั่งน้ำตากล่าวว่า

“ผู้เยาว์ควรจะไปเซ่นไหว้เพี้ยม่วยม่วยสักคราว”

กล่าวแล้วยันฝ่ามือทรงกายขึ้นช้า ๆ

แต่ทว่าในพริบตาที่ยันฝ่ามือใช้กำลัง พลันรู้สึกหน้ามืดไปวูบใหญ่ อ้าปากกระอักโลหิตกองโตออกอีกคราา ร่างก็ส่ายโงนเงนจนแทบล้มคว่ำกับพื้น

กังตั๋วเนี้ยตื่นตกใจจนกรีดร้อง รีบยื่นแขนประคองเล่งจ้วงจี่ให้นั่งมั่นไว้

เล่งจ้วงจี่พอใช้กำลังเล็กน้อย รู้สึกเลือดลมที่พลุ่งพล่านในอกรุนแรงจนสุดจะข่มระงับ ทราบดีว่าหากไม่เกร็งลมปราณขึ้นสะกดอาการเอาไว้ ความตั้งใจที่จะได้เห็นหน้าบ้วนเล็กเพี้ยก่อนตาย ก็ยากจะกระทำได้แล้ว

ขั้นแรก หันไปมองดูกังตั๋วเนี้ยที่มีท่าทีแตกตื่นลนลาน ผงกศีรษะขอบพระคุณแล้วเกร็งลมปราณขึ้นเล็กน้อย อาการบอบช้ำพลันถูกสยบไว้ในบัดดล ครั้นแล้วสาวเท้าที่ไร้เรี่ยวแรงเดินไปตามศิลาสายใหญ่ มุ่งหน้าสู่ส่วนลึกที่มืดมิดด้วยฝีเท้าอันโซเซ

กังตั๋วเนี้ยคาดหมายไม่ถึงว่า อาการเล่งจ้วงจี่จะสาหัสปานนี้ อดมิได้ต้องเหลียวมามองดูกังยุยเอ็งที่มีท่าทีหวาดหวั่นลนลาน ด้วยสายตาอันขุ่นเคือง

กระวนกระวาย กระซากเสียงกล่าวว่า

"ยังไม่รีบไปให้พ้นหน้า มายืนงงงันอยู่ที่นี้ไปไยกัน ?"

กล่าวแล้วเหลียวมองมาดูเล่งจ้วงจี่ที่โซซัดโซเซ รีบโบกมือขับไล่กังยุยเอ็งไปในบัดดล

กังยุยเอ็งระงับใจก็รู้ได้ในทันที รีบวกร่างกระโดดเข้าไปในป่าสนทางซ้ายมือ วิ่งสู่ส่วนลึกของยอดเขาราวเหินบิน

กังตั้วเนี้ยคล้ายยังมิใคร่วางใจในความปลอดภัยของเล่งจ้วงจี่ กลัวจะล้มสลบลงในกลางทาง จึงรีบเก็บไม้เท้าเหล็กบนพื้นขึ้นแล้วติดตามหลังเล่งจ้วงจี่ ทอดระยะห่างประมาณสิบห้าวา

เล่งจ้วงจี่เกร็งลมปราณสะกดอาการบอบช้ำไว้ รู้สึกเลือดลมที่อกค่อยสงบลงไป แต่เนื่องจากท้อแท้ทอดอาลัยตายอยากต่อความเป็นอยู่ ดังนั้นจึงไม่มีความกระตือรือร้นสนใจในเรื่องราวใด ๆ อีก

ความหวังที่ตั้งใจเพียงประการเดียว คือใคร่รีบไปให้ถึงหน้าศพบ้วนเล็กเพี้ย กราบไหว้ขอขมา ดูหน้านางอีกสักครั้ง นอกจากนั้นไม่ปรารถนาจะไปขบคิดถึงเรื่องราวใดอีกแล้ว

ขณะเดินโซเซอย่างลำบาก พบเห็นเบื้องหน้าเป็นสะพานศิลามีลูกกรงสูง หลังสะพานอันไกลโข เป็นตำหนักซึ่งใหญ่โตมโหฬารปานวัดวาอาราม จึงมุ่งหน้าไปอย่างเคลิบเคลิ้ม จนใกล้ห้องกว้างในตำหนักแล้ว รู้สึกมีลมอันยะเยียบโชยมาไม่ขาดระยะ จนอวัยวะภายในที่บอบช้ำเจ็บแปลบขึ้นตลอดเวลา

เล่งจ้วงจี่มิทราบว่าสุสานโบราณยังไกลอีกเท่าใด และไม่ปรารถนาไปขบคิดด้วย ระยะสั้น ๆ เพียงสองสามร้อยวา หากแม้นในยามแข็งแรงเป็นปรกติ เพียงกระโดดสองครั้งก็ผ่านไปได้ แต่ในยามนี้รู้สึกเดินด้วยความยากลำบาก โดยเฉพาะไอเย็นอันเสียดกระดูกแสบผิวกาย ยิ่งทำให้เล่งจ้วงจี่เจ็บปวดรวดร้าวจนสุดทนทาน

และขณะนี้ภายในตำหนักใหญ่โตที่มีบันไดเก้าขั้น กำลังมีสองคนยืน

หันหน้าประจันกัน สนทนาเสียงแผ่วเบาด้วยท่าทีรุ่มร้อนกระวนกระวาย

เสียงของหญิงชรานางหนึ่งดำหนิหนัก ๆ ขึ้น

"เจ้าไฉนจึงเลินเล่อจนถึงปานนี้ หากมิใช่ตั๋วเท้ากุ้ย (ผีหัวโต) และเคี่ยง-ซึงเจ้ก (อาหนอนตำรา) รั้งพวกเก็งจีฮุ้นไว้ที่เชิงเขา เฮอะ ! ตอนนี้ไหนเลยยังจะมีชีวิตของเจ้าอยู่อีก ?"

เสียงอันหงุดหงิดของบุรุษหนุ่มผู้หนึ่งกล่าวอย่างเจ็บช้ำขึ้น

"เอ็งยี้จะรู้อย่างไรว่ามันไม่หลบไม่หลีก ตั้งใจที่จะใช้ความตายมาไถ่โทษอยู่ก่อนเล่า"

เสียงหญิงชราทอดถอนใจแล้วกล่าวต่อไป

"หากแม้นค่ำนี้ฟาดเจ้าเด็กนั้นตายคามือไปจริง ดูว่าเรื่องนี้จะเสร็จสิ้นเลิกราอย่างไร ! ผู้ใดจะรับความผิดชอบครั้งนี้เอาไว้ได้ ? โอ...ตั๋วเท้ากุ้ยมันช่างมีแต่วิธีภูตผีปิศาจทั้งสิ้น"

เสียงของบุรุษหนุ่มนามกังยุยเอ็งเถียงขึ้นอย่างเจ็บช้ำใจ

"นี่ก็มิอาจจะกล่าวหาแต่ตั๋วเท้าผู้อาวุโสคนเดียว หากยี่อาอี๊ (น้าหญิง) ทิโกวพั๋วไม่ยืนกรานที่จะทรมานมันหน้าศพของเพี้ยม่วยม่วยสักครา เพื่อระบายโทสะที่ได้รับจากเมืองเจี๋ยะมึ้ง ก็ไม่มีความยุ่งยากรำคาญของค่ำคืนนี้เกิดขึ้น"

ได้ยินเสียงชราของสตรีถอนหายใจอย่างจนปัญญาอีกครั้ง กล่าวเบา ๆ ว่า

"เจ้ารีบไปเถิด เด็กน้อยผู้นั้นมาแล้ว ดูท่าทีฝีมือของเจ้านี้ฟาดไปไม่เบาเลยจริง ๆ นี่เรียกให้เอียเท้านั้นเห็น มิทราบจะเจ็บปวดใจมากน้อยเท่าใด"

กังยุยเอ็งคล้ายดั่งยังจะกล่าววาจา แต่ถูกหญิงชราห้ามปรามขึ้นว่า

"เราทราบแล้ว รีบไปถ่ายทอดวาจาที่มารดาเจ้าสั่งให้แก่ยี่อาอี๊ (น้าหญิงคนที่สอง) มิเช่นนั้นอาจเกิดภัยอันร้ายแรงขึ้นจริงก็ได้"

เงาร่างของทั้งสองคนผละจากกันอย่างรวดเร็ว เล่งจ้วงจี่ที่หน้านิ่วคิ้วขมวดด้วยความรันทดหดหู่ พอดีเดินลงมาจากสะพานศิลา มุ่งหน้าเข้าสู่ในตำหนักใหญ่ กับวาจาที่สนทนากันนั้นมิได้ยินแม้แต่คำเดียว เนื่องจากมิได้

เกร็งกำลังลอบฟังดูว่าละแวกใกล้เคียงจะมีผู้คนหรือไม่

จวบจนถึงหน้าบันไดของตำหนักใหญ่ จิตใจที่เจ็บช้ำเลื่อนลอยจึงค่อยแจ่มใสขึ้นบ้าง ตกลงใจจะเข้าไปดูให้รู้เรื่องราว จึงสาวเท้าเดินตรงขึ้นทันที

พอก้าวพ้นบันไดขึ้นไป ความหนาวเย็นเสียดกระดูกก็ระเหยออกมาจากส่วนลึกของภายในตำหนัก

เล่งจ้วงจี่สะท้านขึ้นทั้งร่างอย่างลืมตัว พลังเชียะเอี๊ยงซิ่งกงถูกเกร็งขึ้นอย่างเร่งร้อนด้วยความเคยชิน ทั่วร่างอบอุ่น ความเจ็บปวดบรรเทาลงมาก มาย เล่งจ้วงจี่จึงก้าวเท้ามุ่งเข้าไปด้านในของตำหนัก

เมื่อเข้าไปเห็นเป็นความมืดมิด เมื่อเพ่งดูอีกครั้งก็ใจสะท้านหวั่นไหว เพราะมีทั้งข้าวของเครื่องใช้และรูปสลักที่วางบูชาตามหน้าฮวงซุ้ยอยู่ครบครัน เล่งจ้วงจี่จึงรู้ตัวว่าในตำหนักใหม่นี้ก็คือที่ตั้งสุสานโบราณนั่นเอง

ขณะขบคิด พลันได้ยินเสียงของหญิงชราดังมาทางเบื้องหลัง

“ท่านคือเล่งจ้วงจี่ที่จะมาเซ่นไหว้เพี้ยเอียเท้า ?”

เล่งจ้วงจี่รีบหันขวับไปด้วยความตื่นเต้นตกใจ เห็นในมุมมืดของหลังตำหนักด้านขวามีหญิงชราผมขาวคิ้วขาว ผิวหน้าดำมะเมื่อมผู้หนึ่งยืนตระหง่านอยู่

หญิงชรานางนี้สวมเสื้อสีดำ มือทั้งสองมีกระบองเหล็กดำเป็นมันกำอยู่คู่หนึ่ง ตาอันปรานีมีประกายแวววาว เล่งจ้วงจี่พอเห็นก็รู้ดีว่านางคือฮัก-เล่าเอา ฉายาทิปังพุ้ย (กระบองเหล็ก) ผู้เป็นน้องร่วมสาบานของทิโกวพั้ว ดังนั้นรีบประสานมือกล่าวอย่างนอบน้อม

“ผู้เยาว์คือเล่งจ้วงจี่ ขออวยพรผู้อาวุโสแซ่ฮัก”

กล่าวแล้วคารวะอย่างนอบน้อมจนจรดพื้น

หญิงชราแซ่ฮักผู้นี้ ท่องเที่ยวในวงพวกนักเลงมาหลายสิบปี บุรุษหนุ่มที่มีบุคลิกสง่าหน้าตาคมสันนางเคยพบเห็นมาเป็นจำนวนไม่น้อย แต่บุรุษหนุ่มที่มีท่วงท่านุ่มนวลมารยาทเพียบพร้อม หน้าตาหล่อเหลาราวเทพบุตรดุจเล่งจ้วงจี่ นับว่าไม่เคยพบเห็นมาก่อนเลยจริง ๆ

ดังนั้นจึงยืนตะลึงลานอยู่ที่มุมตำหนัก เหม่อมองจนใจลอย พร้อมทั้งคำนึงขึ้น

'มิน่าเล่า นางเอียเท้าเล็กเพี้ยจึงได้งมงายถอนตัวไม่ขึ้น ชั่วชีวิตนี้จะยินยอมปลงผมบวชชี ก็ไม่ยอมมีสามีที่มิใช่เล่งจ้วงจี่ นางเอียเท้านับว่ามีสายตาแหลมคมมิใช่ชั่ว'

เล่งจ้วงจี่คารวะเสร็จสิ้นก็ยืดกาย ยืนห้อยแขนน้อมตัวอยู่อย่างสำรวม เมื่อเห็นหญิงชรามิตอบมา เข้าใจว่านางยังขุ่นเคืองที่ตนเป็นต้นเหตุให้บ้วนเล็กเพี้ยต้องตาย จึงรีบประสานมือกล่าวอย่างนอบน้อมอีกครั้ง

"ผู้เยาว์ดั้นด้นมาในราตรี ตั้งใจกราบไหว้เพี้ยม่วยสักครา ขอน้อมเชิญผู้อาวุโสโปรดแนะนำที่สถิตวิญญาณของเพี้ยม่วยด้วยเถิด"

เสียงพูดเพิ่งขาดคำ พลันได้ยินเสียงร่ำไห้อันสนั่นหวั่นไหวดังแว่วออกมาจากส่วนลึกของตำหนักอย่างชัดเจน

เล่งจ้วงจี่ตื่นตกใจจนรีบเงยหน้ามองไป พบเห็นเสียงร่ำไห้อันสนั่นหวั่นไหวนั้น คล้ายดั่งดังมาจากป้ายมหึมานี่เอง

พลันได้ยินหญิงชราที่ยืนทางมุมตำหนัก กล่าวอย่างหม่นหมองขึ้น

"ท่านเดินไปตามเสียงร่ำไห้นี้ ก็จะพบฮวงซุ้ยสถิตวิญญาณแล้ว"

เล่งจ้วงจี่ในยามนี้ฟังออกแล้วว่า เสียงร่ำไห้อันสนั่นหวั่นไหวนั้นเป็นของทิโกวพั้ว เล่งจ้วงจี่คิดถึงหญิงเฒ่าที่ตอแยยากเย็นนางนี้แล้ว ก็ตื่นเต้นจนยืนตะลึงลาน

จากเสียงร่ำไห้ที่ดังสนั่นหวั่นไหวจนแหบแห้งหมดเรี่ยวแรงนี้ เป็นที่รู้ดีว่านางมีความเจ็บช้ำเสียใจในการตายของธิดาสุดรักอยู่มากเพียงไร

ขณะความคิดยังไม่จบสิ้น หญิงชราทางมุมตำหนักก็ได้เร่งเร้าด้วยเสียงนุ่มนวลปรานีขึ้น

"เด็กเอ๋ย ไปเถิด ทำใจให้กล้าไว้ พวกผู้ใหญ่ย่อมจะอภัยให้พวกผู้เยาว์"

วาจาประโยคนี้ กระตุ้นความกล้าของเล่งจ้วงจี่ให้คึกคักขึ้นมากมาย

จึงรับปากอย่างหวั่นไหว แล้วสาวเท้าอันหนักหน่วงเดินอ้อมป้ายที่เบื้องหน้า

พออ้อมพ้นป้ายใหญ่สองตาก็กระจ่างสดใส เห็นทางหลังป้ายมีทางเข้าอุโมงค์ซึ่งกว้างร่วมห้าเชียะสูงสิบเชียะ ไข่มุกขาวสะอาดใหญ่มหึมาฝังอยู่กึ่งกลางปากทางเข้าจนมีแสงนวลใยเย็นตา

อุโมงค์นี้ทอดต่ำมีบันไดศิลาหลายชั้น ความหนาวเย็นจนเสียดกระดูกกำลังระเหยออกมาจากใต้อุโมงค์ไม่หยุดยั้ง แต่ทว่าเล่งจ้วงจี่ในตอนนี้ไม่มีความรู้สึกอีกแล้ว

เล่งจ้วงจี่เดินตามบันไดศิลาลงไป พบเห็นแต่ระยะไม่กี่วา จะมีไข่มุกเม็ดใหญ่ฝังอยู่บนเพดานอุโมงค์จนมีประกายสว่างนวลตาไปทั่วทุกแง่มุม

แต่ฝีเท้าของเล่งจ้วงจี่ในตอนนี้ยังเชื่องช้าไปกว่าเมื่ออยู่นอกตำหนักอันมืดมิดเสียอีก

จิตใจในตอนนี้รู้สึกว้าวุ่นยิ่ง ทั้งเร่งร้อนใคร่จะได้ศพบ้วนเล็กเพี้ย แต่ก็กลัวจะพบกับทิโกวพั้วที่เศร้าเสียใจจนแทบคลุ้มคลั่ง

เล่งจ้วงจี่มิใช่กลัวตาย แต่กลัวว่าเมื่อพบกับทิโกวพั้วแล้วจะอธิบายกับนางเยี่ยงไร

อย่างแช่มช้า เสียงร่ำไห้อันสนั่นหวั่นไหว ได้มีเสียงพิลาปรำพันของทิโกวพั้วตะเบ็งด่าขึ้น

“ธิดาที่น่ารักเอย...เพี้ยยี้ที่อาภัพของเราเอย...เจ้าสำนักแดงแปลงร่างมาเถิด...เสนอวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ออกมาเถิด...เจ้าเด็กใจอำมหิตที่ไร้สัจจะวาจากำลังจะมาแล้ว...”

เล่งจ้วงจี่ฟังจนอัดอั้นรันทดหดหู่ยิ่ง ต้องส่ายหน้าไปมาด้วยความหม่นหมอง

ได้ยินเสียงพิลาปรำพันของทิโกวพั้วดังขึ้นอีก

“เพี้ยยี้ที่น่าสมเพชเอย...คิดดูวาจาที่มันว่าไว้ทางหน้าตึกอ้อโฮ้วจึง...ฟ้าดินเทพยดาร่วมเป็นสักขีอะไร...ผลสุดท้ายยังต้องทำร้ายเจ้าจนซูบซีดผ่ายผอมตรอมตรมจนกระอักเลือด...”

เล่งจ้วงจี่พอฟังพลันนึกถึงเหตุการณ์ที่บ้วนเล็กเพี้ยผิดหวังเศร้าเสียใจจนต้องกระอักโลหิตตาย ดวงตาพลันมีหยาดน้ำอุ่นระอุหลั่งทะลักเป็นเส้นสายทันที

อย่างแช่มช้า แสงสว่างที่ปลายอุโมงค์ได้เริ่มจ้า พร้อมกันนั้นเสียงฉาดฉาดของทิโกวพั้วตบใส่โต๊ะได้ดังกึกก้อง เสียงตึงตังของเท้าที่กระทบพื้นก็ดังตามติด

เล่งจ้วงจี่เห็นแสงสว่างก็รีบเพ่งสายตามองดู รู้ดีว่าเบื้องหน้าคือที่สถิตวิญญาณของบ้วนเล็กเพี้ยแล้ว

คิดถึงที่สถิตวิญญาณ ความกล้าหาญได้บังเกิดขึ้นอีกหลายเท่า ฝีเท้าเร็วรุดกว่าเดิมไปทันที

เห็นแสงสว่างกระจายจ้าออกจากโคมกระจกอันสวยงาม สว่างไปทั่วทั้งห้องบรรจุศพคล้ายกลางวัน แต่ทว่าสายตาของเล่งจ้วงจี่ยิ่งนานยิ่งเลอะเลือนพร่ามัว เนื่องจากน้ำตาได้หลั่งไหลดุจทำนบทลาย

ในห้องศพมีม่านขาวห้อยไว้ทั่วทุกทาง กึ่งกลางอันเป็นโต๊ะบูชา มีธูปหอมและเทียนขาวเล่มใหญ่ บนโต๊ะมีพวกผลไม้ไหว้บูชา กอปรกับเสียงกระทืบเท้าตบโต๊ะ เสียงแผดร้องอันแหบแห้งของทิโกวพั้ว ยิ่งทำให้ห้องนี้มีบรรยากาศอัดอั้นรันทด

เล่งจ้วงจี่ก้าวอย่างรีบร้อนเข้าไป มือก็ยกขึ้นเช็ดหยาดน้ำตาไม่หยุดยั้ง

ทันใดเงาสีเขียวสว่างวูบ ร่างอันเลือนรางของบ้วนเล็กเพี้ยถึงกับมาปรากฏบนม่านขาวหลังโต๊ะบูชา !

เล่งจ้วงจี่ใจหายวาบ รีบเช็ดน้ำตาหมายจะดูให้ถนัดชัดเจนกว่านี้

แต่ทว่าขณะนี้เพิ่งยกแขนเสื้อขึ้นเช็ดน้ำตา แสงสีเขียวก็สลายหายวูบเงาร่างบ้วนเล็กเพี้ยมิได้ปรากฏอยู่อีกแล้ว !

ขณะนี้เล่งจ้วงจี่แลเห็นทิโกวพั้วที่นั่งตีอกชกหัวร่ำไห้ทางข้างโต๊ะบูชาชัดเจนแล้ว นางยังคงสวมเสื้อสีครามและกระโปรงยาวสีดำชุดนั้น ส่วนตะขอเหล็กอันขึ้นชื่อลือกระเดื่องของบู๊ลิ้ม วางเป็นมะเมื่อมอยู่ทางข้างโต๊ะ

เล่งจ้วงจี่ในตอนนี้เจ็บแปลบจับใจจนคล้ายถูกมีดกรีดเฉือน น้ำตาพร่างพรมดั่งห่าฝน จนต้องชะงักเท้าไว้อย่างลืมตัว

พอเท้าชะงัก ประกายสีเขียวบนแท่นบูชาก็ได้กระจายจ้าขึ้นอีกครา บนม่านขาวปรากฏเงาร่างบ้วนเล็กเพี้ยขึ้นอีกครั้ง

ในคราวนี้เล่งจ้วงจี่เห็นชัดเจนแล้ว นั่นคือบ้วนเล็กเพี้ยที่จริงแท้แน่นอน !

บ้วนเล็กเพี้ยในยามนี้ มีสภาพเช่นดั่งพบกันเมื่อครั้งแรกไม่ผิดเพี้ยน มิใช่เป็นดั่งที่ได้เห็นบนข้างสระเมื่อคร่ ที่มีสภาพสยายผมยาวราวปิศาจร้าย

เสื้อกระโปรงสีเขียวมรกต ผมดำเป็นมันขลับถูกเกล้าไว้เป็นมวยสูง หน้ารูปไข่คิ้วงอนโค้ง จมูกน้อย ๆ โด่งเป็นสัน ปากจิ้มลิ้มแดงฉานสอง แก้มแดงระเรื่อหน้าเอียงไปด้านข้างเล็กน้อย เพื่อมองดูไข่มุกฮ่ำเพ็กจูที่ในมือนาง มีเพียงสิ่งเดียวที่มิละม้ายเหมือนตอนมีชีวิต นั่นคือดวงตากลมโตเป็นมันวาวของนางหลับพริ้มจนสนิทแน่น

นี้มิใช่ปิศาจ มิใช่ซากศพ เป็นร่างแท้ ๆ ของบ้วนเล็กเพี้ยที่ยืนอยู่ยังโต๊ะบูชา ส่วนทิโกวพั้วที่ตบโต๊ะร่ำไห้ดังสนั่นหวั่นไหว ยังคงเป็นเช่นเดิมคล้ายมิได้รู้ตัวเลย !

เล่งจ้วงจี่เจ็บช้ำใจยิ่งนัก สติเริ่มเลอะเลือนหวั่นไหว ร้องเสียงสะท้านว่า “เพี้ยม่วย !” แล้วพุ่งกายโถมปราดเข้าไปดั่งเหินบิน

เงาสีขาววูบเข้ามาถึงที่หน้าโต๊ะบูชาในพริบตา แต่ทว่าบ้วนเล็กเพี้ยที่ปรากฏอยู่บนม่านขาวหลังโต๊ะบูชาได้หายวับไปกับตา

ทิโกวพั้วพอเห็นเล่งจ้วงจี่ ตาหยีเล็กของนางมีประกายแววับ ร่ำไห้เสียงสนั่นแล้วพลันผุดลุกขึ้นยืน ใบหน้าที่เขียวคล้ำไม่มีน้ำตาแม้แต่หยดเดียว คว้าตะขอที่พิงอยู่ข้างโต๊ะ ทะลวงเข้าใส่เล่งจ้วงจี่ที่น้ำตาเนืองนอง แหงนหน้าเหม่อมองดูม่านขาวจนซึมเซา

พริบตานั้นลมพุ่งควับเข้ามาพร้อมกับร่างคนถลันตามติด เงาไม้เท้ากระจายจนมาเสียงดังเปรื่องใหญ่ก็สนั่นหวั่นไหว ประกายไฟกระจัดกระจายที่แท้ไม้เท้าของกังตั๋วเนี้ยได้ยกขึ้นกันตะขอเหล็กของทิโกวพั้วเอาไว้

และก็เป็นเวลาเดียวกับที่ไม้เท้าตะขอกระแทกกัน เล่งจ้วงจี่ก็ร้อง "โอ้ก" แล้วกระอักโลหิตพุ่งเป็นลำยาว ร่างล้มตึงจนหงายลงกับพื้นทันที

หญิงชราฮักเล่าเอาที่ติดตามมา มีความแคล่วคล่องว่องไวยิ่ง รีบเหวี่ยงกระบองเหล็กในมือทิ้ง แล้วยื่นแขนรับร่างเล่งจ้วงจี่ที่กำลังล้มไปเอาไว้ จากนั้นประคองขึ้นมาด้วยความเจ็บปวดใจ

เห็นเล่งจ้วงจี่น้ำตานองหน้าอันซีดขาวราวกระดาษ ริมฝีปากเม้มจนสนิทแน่น ยังมีคราบโลหิตติดเป็นทาง ลมหายใจก็คล้ายแผ่วเบาจนแทบขาดห้วง

ทิโกวพั้วนั้นตื่นตะลึงจนงงงันไปนานแล้ว เบิ่งตาหยีเล็กของนางจนเป็นประกายเจิดจ้า รีบนั่งยอง ๆ ลงด้วยความหวาดหวั่นลนลาน ยื่นมือรอที่ปลายจมูกเล่งจ้วงจี่แล้วหน้าพลันถอดสี ร้องโพล่งอย่างแตกตื่นว่า

"อา ตั้วเจ๊ไฉนจึงทุบตีเด็กจนเป็นสารรูปเช่นนี้ ?"

กล่าวแล้วเงยหน้าขึ้นมองดูกังตั้วเนี้ยที่มีท่าทีหวาดหวั่นเสียใจ ตาหยีเล็กของนางซึ่งร่ำไห้ครึ่งค่อนวันโดยไม่มีน้ำตาหลั่งไหล แต่ในตอนนี้กลับทะลักออกมาดุจดังกับเป็นทำนบทลาย ประหลาดแท้ ? !

กงตั้วเนี้ยส่ายศีรษะช้า ๆ ในดวงตาอันปรานีก็มีหยาดน้ำเอ่อคลอกล่าวอย่างหดหู่ว่า

"เรื่องนี้หากทำมิดี ชีวิตและความสมบูรณ์พูนสุขในอนาคตของเด็กหลายคน ไม่แน่ว่าจะถูกพวกเราที่เป็นผู้ใหญ่ที่โฉดเขลาเหลวไหลทำลายไปเสียสิ้น"

ฮักเล่าเอาก็มีความรุ่มร้อนกระวนกระวาย นางยกแขนเสื้อกว้างใหญ่ขึ้นเช็ดคราบโลหิตที่ปากเล่งจ้วงจี่อยู่ไม่หยุดยั้ง พร้อมกันนั้นตัดพ้อด้วยความตื่นเต้นลนลาน

"จวบจนถึงวันนี้ เราจึงจะยอมรับนับถือการหยั่งเรื่องได้กระจ่างแจ้งของหลวงจีนสุรา หากมิใช่มันยืนกรานรั้งตัวเก็งจีฮุ้นไว้ที่เชิงเขา ยามนี้ถูกนางพบเห็นสภาพเข้า ท่านว่านางจะไม่เจ็บปวดหัวใจได้อย่างไร..."

ทิโกวพั้วหลั่งน้ำตาส่งเสียงเถียงขึ้น

"นางเจ็บปวดใจในสามี หรือว่าเราผู้เฒ่าไม่เจ็บปวดใจในบุตรเขย ?"

กังตั้วเนี้ยรีบโบกมือห้ามทิโกวพั้วไว้ กล่าวเตือนอย่างจริงจังว่า

"เรื่องราวดำเนินถึงขั้นนี้ ไม่มีผู้ใดก็อย่าตัดพ้อตำหนิผู้ใด เรื่องนี้หากไกล่เกลี่ยมิดี เราท่านทั้งหลายต่างจะต้องอัปยศอดสู และอย่าไปเกี่ยวข้องพวกเท็กลื้อ (หัวล้าน) เคี่ยงซึง (หนอนตำรา) ตั้วเท้ากุ้ย (ปิศาจหัวโต) พวกเราสามพี่น้องจำเป็นจะต้องประคับประคองสถานการณ์นี้เอาไว้มิให้เลวร้ายมิเช่นนั้นจะไม่มีประโยชน์ต่อเรื่องราว กลับทำให้เลวร้ายลงไปกว่าเก่า รับรองจะต้องยับเยินไม่มีทางคลี่คลายไกล่เกลี่ย..."

วาจามิทันจบคำ เล่งจ้วงจี่ในอ้อมแขนฮักเล่าเอามีสีหน้าแดงระเรื่อจมูกพะเยิบพะยาบ มีท่าทีคล้ายจะได้สติขึ้นมาบ้างแล้ว

กังตั้วเนี้ยกับฮักเล่าเอาสีหน้าแปรเปลี่ยน จนต้องร้องอุทานขึ้นด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"พลังภายในของเด็กคนนี้ นับว่าสูงส่งจนน่าแตกตื่นตกใจจริง ๆ"

ทิโกวพั้วรีบลนลานไปนั่งที่ข้างโต๊ะบูชา สองมือตบฉาดฉาดกับพื้นปากก็ร่ำไห้ตะเบ็งร้อง ในครั้งนี้ดวงตาหยีเล็กของนางมีหยาดน้ำหลั่งไหลติดต่อตามกันไม่ขาดสาย

กังตั้วเนี้ยรีบเข้าไปประคองไหล่ทิโกวพั้วไว้ ซึ่งนางเองก็ฟังไม่ชัดเจนว่าทิโกวพั้วพิลาปรำพันด้วยวาจาเยี่ยงไรกัน

การร่ำไห้อันสนั่นหวั่นไหวของทิโกวพั้วนี้ ทำให้เล่งจ้วงจี่ที่เพิ่งได้สติขึ้นมาลืมตามองไปทันที

ฮักเล่าเอาพอเห็นรีบปลอบโยนด้วยเสียงสะท้านว่า

"เด็กโง่เขลา ท่านควรถนอมตัวเองเอาไว้ อย่าได้ย่ำยีสุขภาพของตัวเองให้ทรุดโทรมไปเยี่ยงนี้เป็นอันขาด..."

เล่งจ้วงจี่ตาเหม่อลอยเชื่องซึม คล้ายมิได้ยินหญิงชราอันปรานีกล่าววาจาใดมาบ้าง จิตใจเคลิบเคลิ้มเลื่อนลอย ทรวงอกก็เจ็บแปลบปลาบได้

ยินแต่เสียงร่ำไห้ของทิโกวพั้วเพียงประการเดียวเท่านั้น

เมื่อกลอกสายตาไปมา สติพลันแจ่มใสขึ้นในบัดดล รีบทรงกายลุกขึ้นจากอ้อมแขนของฮักเล่าเอา โซซัดโซเซไปทางหลังม่านขาวที่อยู่หลังโต๊ะบูชา

เล่งจ้วงจี่พอเซถลาเข้าไปหลังม่านขาว รู้สึกกระจ่างจ้าจนแสบตาดุจดั่งกับเงยหน้ามองอาทิตย์กลางฟากฟ้า เบื้องหน้าเป็นสีขาวสุกใสจนเจิดจ้า

เล่งจ้วงจี่รีบชะงักการโถมกายเอาไว้ เป็นเวลาเนิ่นนานจึงสามารถเห็นได้แน่ชัด ที่เบื้องหน้าซึ่งไกลประมาณสี่วา เป็นห้องกระจกหนา และพื้นกระจกยังมีเพชรเม็ดใหญ่ส่องแสงแพรวพรายฝังตรึงไว้อยู่มากมายหลากหลาย

บนแท่นหินซึ่งมีบันไดสามขั้น บรรจงวางโลงกระจกซึ่งยังมิได้ปิดฝาอยู่โลงหนึ่ง ในโลงมีร่างคนในอาภรณ์เขียวนอนแน่วนิ่งอยู่ถนัดชัดเจน

เล่งจ้วงจี่พอเห็นคนในโลงก็เจ็บแปลบจับใจหยาดน้ำตาหลั่งไหลลงมาดุจดั่งทำนบทลายทันที

เล่งจ้วงจี่รีบวิ่งขึ้นบันได สองมือเกาะขอบโลงแล้วก้มลงมอง บ้วนเล็กเพี้ยจริง ๆ ! บ้วนเล็กเพี้ยที่อ้อนแอ้นแน่งน้อย ในอาภรณ์สีเขียวสดใสที่ทรวงอกได้ห้อยมรกตฮำเพ็กจูไว้

เนื่องจากมีแพรสีเขียวคลุมหน้าและศีรษะบ้วนเล็กเพี้ยอยู่ เล่งจ้วงจี่จึงไม่มีปัญญาจะเห็นหน้าของนางได้ชัดตา ความระทมขมขื่นประดังขึ้นจนต้องเกาะขอบโลงแนบแน่น เปล่งเสียงร่ำไห้จนโหยหวน

เล่งจ้วงจี่มิกล้าเลิกแพรคลุมหน้าบ้วนเล็กเพี้ยออกมา กลัวเกรงยิ่งว่าใบหน้าที่เคยงามผุดผาดละลานตาของคราครั้งก่อน จะเสื่อมสลายไปเพราะการสิ้นชีวิตในครานี้

เล่งจ้วงจี่ใช้สายตาที่พร่ามัวด้วยหยาดน้ำตา พิจารณาดร่างอ้อนแอ้นของบ้วนเล็กเพี้ยจากศีรษะจรดปลายเท้าโดยละเอียด

ทันใด สายตาได้หยุดชะงักอยู่บนมือขวาของบ้วนเล็กเพี้ยด้วยความแตกตื่นสงสัย เพราะพบเห็นว่ามือเรียวงามของนางยังคงมีเนื้อหนังอันสมบูรณ์ เลือดฝาดก็ระเรื่อขาวผุดผ่องดั่งแตงร่มใบ

เนื่องจากการพบเห็นนี้ ทำให้เล่งจ้วงจี่หยุดร่ำไห้ไปอย่างลืมตัว ความปรารถนาใคร่จะได้เห็นหน้าบ้วนเล็กเพี้ยอีกสักครา ได้บังเกิดขึ้นจนรุนแรงอีกครั้ง รีบใช้มือที่สั่นเทาระริกไปเลิกแพรเขียวคลุมหน้าผืนนั้น

เล่งจ้วงจี่ไม่ปรารถนา และไม่คิดจะให้เป็นไปดั่งคาดหมาย...ผิวหน้าเหลืองซีด ริมฝีปากเขียวจาง โหนกแก้มสูง ตากลวงลึก เส้นเลือดขึ้นเขียวโปนเหลือหนังหุ้มกระดูก...

พร้อมกับแพรเขียวที่ถูกเลิกขึ้นทีละน้อย เผยเห็นใบหูขาวผุดผาดกลมมนขึ้นข้างหนึ่ง

เล่งจ้วงจี่ใจเต้นระทึกดั่งเภรีสนามรบ จับตามองตามขอบแพรเขียวที่ถูกเลิกขึ้นละน้อย จากหูอันขาวสะอาดก็มาถึงแก้มที่ผุดผาดระเรื่อ

ริมฝีปากที่แดงสดใสปานจะหยดหยาด...จมูกโด่งตั้งตรงเป็นสัน...ตาที่พริ้มจนขนตางอนยาวราวผีเสื้อเกาะอยู่...คิ้วเรียวโค้งดั่งวงเดือน...

สุดท้าย หน้าผากอันกลมกลึงเกลา และผมเผ้าที่ดำขลับเป็นมัน

เป็นเทพธิดานิทราอันสมบูรณ์อยู่ชัดเจน ประจักษ์แจ้งต่อสายตาเล่งจ้วงจี่ ไม่มีส่วนใดบกพร่อง

เล่งจ้วงจี่อ้าปากออกกว้าง ตาเบิ่งจนกลมโตจ้องมองดูโฉมหน้าของบ้วนเล็กเพี้ยที่คล้ายยังมีชีวิตจนแน่วนิ่ง เล่งจ้วงจี่แตกตื่นจนตะลึงลานแล้ว

มาตรแม้นเคยได้ยินตั๋วเท้าเอ้ยคาองบอกมาซากศพที่ไว้ในโลงกระจกของสุสานโบราณจะเป็นร้อย ๆ ปีก็ไม่เน่าเปื่อยสลาย แต่ก็ไม่บังควรจะมีสภาพปรกติมิปรากฏวี่แววของการบาดเจ็บร่วงโรยเลย

เล่งจ้วงจี่ต้องมีความคลางแคลงสงสัยอย่างมิอาจอดกลั้นได้ หรือว่าบ้วนเล็กเพี้ยมิได้ตาย ? !

ขณะขบคิด ก็เหวี่ยงแพรเขียวไว้ที่ด้านข้าง ยื่นมือไปรอทางปลายจมูกบ้วนเล็กเพี้ย ไหนเลยจะมีลมหายใจอีก

ยามนี้ ตลอดกายเล่งจ้วงจี่มีพลังสุริยันแผ่ซ่านขึ้นทั่ว สองมือซ้ายขวาต่างเป็นสีแดงฉานเจิดจ้า เมื่อยื่นไปกุมมือขาวผ่องของบ้วนเล็กเพี้ย

เย็นยะเยียบดั่งน้ำแข็ง

เล่งจ้วงจี่แตกตื่นจนขวัญหาย ความคลางแคลงสงสัยปลาสนาการหมดสิ้นทันที รีบประคองขอบโลงแล้วเปล่งเสียงร่ำไห้จนสนั่นหวั่นไหวขึ้นอีกครา

เล่งจ้วงจี่แน่ใจแล้ว บ้วนเล็กเพี้ยตายอย่างจริงแท้แน่นอน เท่าที่ซากศพของนางยังสมบูรณ์จวบบัดนี้มิได้เสื่อมสลายไปตามกฎธรรมชาติ ก็เพราะความเย็นยะเยียบภายในสุสานโบราณช่วยรักษาไว้เท่านั้น ที่หน้าตาของนางยังงามผุดผาดดุจดั่งครั้งมีชีวิต เป็นเพราะการตบแต่งจากเครื่องประทิ่นผิวนั่นเอง

เล่งจ้วงจี่กำมือบ้วนเล็กเพี้ยไว้จนแนบแน่น ปากก็ส่งเสียงร่ำไห้รำพันจนสติเลอะเลือนเลื่อนลอยไปอีกครั้ง ความบอบช้ำในครั้งก่อน ๆ ก็กำเริบขึ้นอีกคราจนมิอาจจะสะกดกลั้น

ทันใดเสียงร่ำไห้ของเล่งจ้วงจี่ชะงักงัน สายตาคมกล้าดั่งสายฟ้าจับจ้องมองไปที่สองแก้มอันผุดผาดของบ้วนเล็กเพี้ยด้วยความแตกตื่นสงสัย เพราะกลับกลายเป็นสีแดงดุจดั่งมีไฟเผาผลาญ ปลายจมูกและชายผมมีหยาดเหงื่อซึมออกมาจนเห็นชัด

เล่งจ้วงจี่แตกตื่นตกใจ จนรีบยื่นมือซ้ายไปวางที่ทรวงอกบ้วนเล็กเพี้ยเพื่อตรวจดูอาการเต้นของหัวใจ มือซ้ายพอยื่นไปจึงพบเห็น ว่าตนในระยะนี้ยังคงเกร็งพลังสุริยันแผ่ซ่านอยู่ทั่วตัวมิได้ว่างเว้นเลิกรา

จากการพบเห็นในคราวนี้ พลันนึกถึงการตกลงใจในตอนต้นของตนได้ พร้อมกันนั้นก็นึกถึงน้ำอมฤตที่อยู่ในไผ่มรกตท่อนนี้ที่บ้อเมี้ยโซ่ว (เฒ่านิรนาม) มอบให้แก่ตน และสั่งย้ำอยู่หลายครา ว่ามีสรรพคุณในการชุบชีวิตคนตายให้ฟื้นขึ้นได้

ดังนั้นรีบลนลานดึงท่อนไผ่ที่เขียวขจีดุจมรกตออกมา หมุนจุกช้า ๆ ด้วยความทะนุถนอม พลันมีกลิ่นหอมที่ซาบซ่านจนจิตใจปลอดโปร่ง แผ่ซ่านออกมาทันที

จุกไม้ไผ่พอถูกเปิดออก ภายในเป็นน้ำสีขาวมีประกายแพรวพราวดุจ

ดั่งเป็นปรอทบรรจุไว้เต็ม

เล่งจ้วงจี่มิกล้ารีรอลังเล รีบก้าวเข้าไปในโลงกระจก แขนซ้ายประคองบ้วนเล็กเพี้ยขึ้นจากท่านอนมาไว้ในอ้อมอก โอบมือขึ้นงัดปากแดงของนางเบา ๆ แต่บ้วนเล็กเพี้ยขบกรามไว้แนบแน่น ไม่มีทางที่จะกรอกน้ำอมฤตเข้าไปในปากนางได้

เล่งจ้วงจี่รู้ดี เนื่องจากบ้วนเล็กเพี้ยขาดใจตายไปนานหนักหนา กรามทั้งปากได้ถูกขบจนกลายเป็นแนบแน่น หากแม้นใช้กำลังไปงัดแรงกว่านี้กลัวจะเป็นที่เสียหายต่อซากศพของบ้วนเล็กเพี้ย

เนื่องจากการแผ่ซ่านของพลังสุริยัน เล่งจ้วงจี่ได้ละเลยไปว่า ไฉนประสาทความรู้สึกในซากศพบ้วนเล็กเพี้ยไยไม่ตายตาม เกิดมีความรู้สึกร้อนไปจนเหงื่อซึมออกได้ พร้อมกันนั้นเนื่องจากกลิ่นอันหอมซาบซ่านนาสิกของน้ำอมฤต พลอยกลบกลิ่นหอมกรุ่นที่ระเหยออกจากปากบ้วนเล็กเพี้ยอย่างจาง ๆ ไป

เล่งจ้วงจี่ตกใจจะใช้พลังเทพสุริยันแผ่เข้าสู่ร่างบ้วนเล็กเพี้ยให้มีความอบอุ่นขึ้น แล้วจึงค่อยกรอกน้ำอมฤตนี้ไป ดังนั้นจึงปิดจุกไม้ไผ่มรกตอย่างทะนุถนอม ซุกกลับไว้ในอ้อมอกอีกครั้ง

ในประสาทความรู้สึกอันเลื่อนลอยเคลิบเคลิ้มของเล่งจ้วงจี่ คล้ายดั่งยังพอทราบดี จะช่วยบ้วนเล็กเพี้ยให้ฟื้นคืนชีวิตนั้นไม่อาจเป็นไปได้อย่างเด็ดขาด แต่ยังพยายามจนสุดกำลังความสามารถ เพื่อให้สมใจที่ตั้งเจตนาไว้ในตอนแรก

เล่งจ้วงจี่ประคองร่างอ้อนแอ้นของบ้วนเล็กเพี้ยไว้ในอ้อมอกจนตรง มือขวายังคงกำมือขวาของบ้วนเล็กเพี้ยแนบแน่น มือซ้ายนั้นทาบไปบนจุดศูนย์ที่ท้องน้อยของบ้วนเล็กเพี้ย ริมฝีปากประกบกับปากของนาง คิดจะใช้พลังเทพสุริยันอันร้อนแรงระอุ ถ่ายทอดเข้าสู่บ้วนเล็กเพี้ยจนอบอุ่นขึ้นมา

เล่งจ้วงจี่พริ้มตาลง ลอบเกร็งพลังภายในขึ้นตามเคล็ดวิชา จนมีพลังความร้อนปะทุขึ้นผะผ่าว แผ่เข้าไปในร่างของบ้วนเล็กเพี้ยตามฝ่ามือ จุด

ศูนย์ และริมฝีปาก

ร่างอันแน่งน้อยของบ้วนเล็กเพี้ยสั่นสะท้าน ใบหน้าแดงฉานสดใส หยาดน้ำตาได้ซึมออกมาจากตาที่พริ้มของนางจนเป็นเส้นสาย แต่ทว่าเล่งจ้วง-จี่ที่เร่งเร้าพลังรุนแรงขึ้นทุกคราว กลับมิได้พบเห็นเลย

พลังความร้อนที่เล่งจ้วงจี่เร่งร้อนเข้าไปในร่างบ้วนเล็กเพี้ยก็มีพลังอันมหาศาล ต่อต้านรุนแรงขึ้นทุกคราเช่นกัน

สุดท้ายแม้ความร้อนแรงที่เล่งจ้วงจี่สามารถแผ่เข้าไปในร่างบ้วนเล็กเพี้ยเพียงเล็กน้อย ก็ยังพลอยถูกผลักดันออกมาจนหมดสิ้น

เล่งจ้วงจี่สติเลอะเลือนเคลิบเคลิ้ม ลมปราณแตกซ่านสับสน อาการบาดเจ็บที่ทรวงอกได้เริ่มทรุดหนักจนเจ็บแปลบปลาบ เล่งจ้วงจี่แน่ใจว่าเส้นเลือดและกล้ามเนื้อชีพจรของบ้วนเล็กเพี้ยแข็งตัวไปแล้ว ไม่มีทางจะช่วยให้รอดชีวิตได้อีก

เนื่องจากอาการบาดเจ็บที่กำเริบ ความหวังที่พังทลาย ความคิดใคร่จะตายเพื่อไถ่โทษจึงเกิดขึ้นอีกครา พอตกลงใจรีบสลายพลังทั้งร่างออกทันที ร่างจึงกลายเป็นระทวยไร้เรี่ยวแรง ศีรษะฟุบทาบไปยังอกของบ้วนเล็กเพี้ย

บ้วนเล็กเพี้ยที่กำลังหลั่งน้ำตาพลันสะดุ้งรู้สึกตัว สีหน้าเผือดจนขาว กรีดร้องขึ้นอย่างลืมตัว ตวัดแขนรวบร่างเล่งจ้วงจี่ที่สลบไสลขึ้นไว้ในอ้อมอกอย่างรวดเร็ว

พร้อมกันนั้นโผล่หน้าออกจากโลงกระจก ร้องขึ้นด้วยความแตกตื่นลนลาน

"มารดา ตั้วอี๊ รีบมา ! พวกท่านรีบมาเถิด..."

พวกกังตั้วเนี้ยสามพี่น้องที่ลอบดูเหตุการณ์อยู่นอกม่านหลังโต๊ะบูชาเมื่อได้ยินเสียงกรีดร้องด้วยความแตกตื่นของบ้วนเล็กเพี้ย ต่างรีบโถมเข้าไปอย่างลนลานทันที

พบเห็นบ้วนเล็กเพี้ยที่ในโลงกระจกกำลังมีท่าทีหวั่นหวาดลนลานจนหน้าซีดขาว ร้องและโบกมือเรียกพวกนางด้วยความแตกตื่นตกใจ ทั้งสามต่างรู้

ดีว่าต้องเป็นเรื่องเลวร้ายแน่แล้ว

กังตั้วเนี้ยพอก้มหน้าดู ก็ต้องร้องอุทานขึ้นด้วยความขวัญหาย

เห็นเล่งจ้วงจี่ที่ถูกบ้วนเล็กเพี้ยโอบรัดไว้ในอ้อมอกจนแนบแน่น มีหน้าเขียวคล้ำริมฝีปากซีดขาว จมูกไม่มีลมหายใจแม้แต่น้อยนิดแล้ว !

ทิโกวพั้วยิ่งลนลานจนขวัญฝ่อ นางเบิ่งตาถลึงจ้องดูบ้วนเล็กเพี้ยที่น้ำตาพร่างพรูดุจห่าฝน ละล่ำละลักถามขึ้น

“เป็นเรื่องราวใดกัน ?“

บ้วนเล็กเพี้ยโอบรัดเล่งจ้วงจี่ไว้จนแนบแน่น ร่ำไห้ด้วยความเจ็บช้ำใจแล้วส่งเสียงขึ้น

“เล่งกอกอพลันมาสลายพลังออกจากร่าง”

กังตั้วเนี้ย ฮักเล่าเอา และทิโกวพั้วทั้งสามพอฟัง ตะลึงงันไปทันที

ฮักเล่าเอาพอได้สติขึ้นก่อน รีบยื่นมือไปกุมมือเล่งจ้วงจี่ ก็แตกตื่นจนหน้าถอดสีซีดเผือด ร้องโพล่งไป

“อา...ฝ่ามือมันเย็นเฉียบ ชีพจรก็ไม่เต้นแล้ว”

บ้วนเล็กเพี้ยพอฟังพลันปล่อยโฮออกมาเต็มที่ รีบแนบแก้มลบนแก้มของเล่งจ้วงจี่ แขนทั้งสองโอบรัดเล่งจ้วงจี่แนบแน่นขึ้นกว่าเดิมอีก

ทิโกวพั้วเบิ่งตาหยีเล็กของนางจนเหลือกโปน ซึมอยู่กับที่นั้นไป

กังตั้วเนี้ยรีบลูบคลำมือของเล่งจ้วงจี่ด้วยความหวาดหวั่นจนสั่นระริก กระทืบเท้าดั่งราวจะรู้เรื่องความนัย ละล่ำละลักว่า

“โอ...สวรรค์ของเรา ในโลงอันเย็นเฉียบเช่นนี้ คนธรรมดาเมื่อเข้ามาเลือดลมก็จะแข็งตัวไปในทันทีแล้ว ขณะพอพลังของมันสลาย ไม่ตายเพราะหมดแรงก็ต้องหนาวตาย...”

ฮักเล่าเอารีบละล่ำละลักขึ้น

“รีบส่งมันไปที่ห้องอบอุ่นนั้นเถิด”

ทิโกวพั้วพอได้ฟัง รีบเร่งเร้าขึ้นพร้อมกังตั้วเนี้ย

“เอียเท้า รีบด่วน ! รีบอุ้มมันไปที่ตึกของเจ้า...”

บ้วนเล็กเพี้ยมาตรแม้นร่ำไห้ไม่หยุดยั้ง แต่ปฏิกิริยาของนางก็แคล่วคล่องปราดเปรียวยิ่ง นางอุ้มเล่งจ้วงจี่ขึ้นได้ก็พลิ้วกายออกจากที่ ละลิ่วผ่านม่านขาวไปราวกับเหินบิน

กังตั้วเนี้ย ทิโกวพั้ว และฮักเล่าเอา หนึ่งคว้าตะขอ หนึ่งถือไม้เท้าหนึ่งกำกระบองคู่ วิ่งติดตามหลังบ้วนเล็กเพี้ยที่มีความว่องไวดั่งราวหมอกควันตรงไปยังห้องหน้าของตำหนักใหญ่ที่เป็นทางออกอุโมงค์สุสานนี้

วิชาตัวเบาของบ้วนเล็กเพี้ยในยามนี้ สูงส่งกว่าเมื่อครั้งไปอ้อโฮ้วจึงดั่งฟ้ากับดิน พวกกังตั้วเนี้ย ทิโกวพั้วและฮักเล่าเอา ไหนเลยจะติดตามทัน

มาตรแม้นว่าในอ้อมแขนของนางยังโอบอุ้มเล่งจ้วงจี่อยู่ แต่ท่าร่างของนางยังว่องไวสุดประมาณ เพียงกระโดดละลิ่วครั้งแรก ก็มาถึงในห้องใหญ่ของตำหนัก สะกิดปลายเท้าอีกครั้งร่างก็พุ่งออกไปด้านนอกได้อย่างง่ายดาย

บ้วนเล็กเพี้ยละลิ่วร่างลงจากบันไดเก้าขั้น มิได้หยุดยั้งรั้งรอ วิ่งไปทางด้านซ้ายมือซึ่งมีตึกโอ่อ่าโอฬารอันกว้างขวาง

ตึกนี้มีกำแพงสีแดงหลังคากระเบื้องสีเขียว สลักเสลาดุจดั่งเป็นปราสาทราชวังอันโอฬาร มีอาณาเขตกว้างขวางใหญ่โตยิ่ง

ขณะที่บ้วนเล็กเพี้ยกระโดดข้ามกำแพงนั้น ในส่วนลึกของหัวใจพลันทบทวนหวนคิดถึงเมื่อครั้งที่อุ้มเล่งจ้วงจี่กระโดดข้ามกำแพงของตึกอ้อโฮ้วจึงขึ้นมา

คิดดูในตอนนั้น โอบอุ้มชายคนรักด้วยความดื่มด่ำวาบหวาม ทั้งเอียงอายทั้งยินดีคละเคล้ากัน แต่บัดนี้อุ้มชายในดวงใจกระโดดข้ามกำแพงเช่นเดียวกัน แต่จิตใจกลับเปี่ยมด้วยความรันทดกังวลจนอัดอั้น

นางวิ่งพลางแนบแก้มลงไปรอดูลมหายใจเล่งจ้วงจี่ในอ้อมอกอยู่บ่อยครั้ง

แต่ทว่าลองดูแต่ละครา หัวใจนางก็วาบหวิวไปกว่าเดิมทุกครั้ง หยาดน้ำตายิ่งทะลักหลั่งไหลมากไปกว่าเดิม

จนกระทั่งเมื่อเข้าสู่ห้องนอนอันอบอุ่น โคมไฟสว่างไสวนวลตา บ้วนเล็กเพี้ยรีบวางร่างเล่งจ้วงจี่ลงบนที่นอนหนา จิตใจซึ่งว้าวุ่นลนลาน ไม่มี

ปัญญาที่จะขบคิดหาทางช่วยเหลือ จึงโถมไปหมอบอยู่บนทรวงอกเล่งจ้วงจี่ร่ำไห้รำพันด้วยความเจ็บช้ำน้ำใจ

ตลอดครึ่งปีที่ผ่านไป นางมุ่งหวังอย่างแรงกล้าจนกระทั่งวันที่นางหวังก็ได้มาถึง แต่สิ่งที่นางได้รับกับความหวัง คือความวิตกกังวล ผิดหวัง รันทด และเจ็บช้ำน้ำใจ

นางตำหนิมารดาที่ใช้อารมณ์อันรุนแรง นางยิ่งขุ่นเคืองตั้วเท้าผู้เป็นบิดาบุญธรรม ที่ไม่มีความสำรวมสมเป็นผู้ใหญ่ มาใช้วิธีที่หลงเข้าใจว่าต่างฝ่ายต้องมีความลิงโลดยินดีทั่วหน้า

พร้อมกันนั้นนางก็ตำหนิติเตียนตนเองที่ตอนต้นมีความตั้งใจไม่เด็ดเดี่ยวแน่วแน่ จึงทำให้กลายเป็นสภาพที่ทุกคนต้องเจ็บช้ำเสียใจ และจะกลายเป็นผลสุดท้ายที่ไม่มีผู้ใดกล้าคาดเดาคำนวณ

บัดนี้ผ่านพ้นยามห้าจนถึงคราฟ้าใกล้สางแล้ว หน้าประตูห้องมีเงาร่างผู้คนวิ่งสับสนมา แล้วปรากฏตัวพวกกังตั้วเนี้ยทั้งสามหญิงเฒ่า ลนลานเข้ามาในห้องด้วยความแตกตื่นตกใจ

ทิโกวพั้วพอเห็นบ้วนเล็กเพี้ยยังคงฟุบหน้าร้องไห้ที่บนร่างเล่งจ้วงจี่โดยไม่รีบหาทางปฐมพยาบาลช่วยเหลือ นางถลึงตาหยีเล็กขึ้นร้องอย่างขุ่นเคืองจนเสียงสั่น

"ซีเอียเท้า เจ้าตอนนี้ยังมีเวลามานั่งร้องไห้ ยังไม่รีบเปลื้องเสื้อปลดกระบี่มัน แล้วใช้พลังฮ่ำเพ็กกง (ผนึกมรกต) นวดเฟ้นกระจายเลือดลมให้แก่มัน"

บ้วนเล็กเพี้ยทั้งกระวนกระวาย ทั้งขุ่นเคือง ทั้งสำนึกเสียใจจนอัดอกไม่มีที่จะหยิบยกระบาย แต่ก็มิอาจจะอาละวาดกับมารดานางได้ ดังนั้นจึงพาลนอนฟุบไม่ขยับเขยื้อน คงร่ำไห้อยู่บนอกเล่งจ้วงจี่ดุจเดิม คล้ายมีเจตนาให้พวกทิโกวพั้วทั้งสามไปงุ่นง่านลนลานอีกสักพัก

กังตั้วเนี้ยกับฮักเล่าเอาเห็นบ้วนเล็กเพี้ยมิเคลื่อนไหว ต่างเข้าใจผิดคิดว่าเล่งจ้วงจี่สิ้นลมตายไปแล้ว ทั้งสองลนลานจนขวัญเสีย ต่างโถมกายมาที่

หน้าเตียง ตะปบมือคว้ามือซ้ายขวาของเล่งจ้วงจี่ขึ้นมาตรวจชีพจร สองตาก็เบิกโพลงจนกระจ่าง ร้องโพล่งไปด้วยความแตกตื่นยินดีราวกับนัด

"อา...เด็กคนนี้มีชีพจรเต้นอีกแล้ว"

บ้วนเล็กเพี้ยพอฟังรีบชะงักการร่ำไห้ ผุดลุกขึ้นนั่งอย่างเร่งร้อนทันที

ทิโกวพั้วรีบลนลานไปหลายก้าว ยื่นมืออันสั่นเทาไปรอดูลมหายใจของเล่งจ้วงจี่

กังตั้วเนี้ยพอระงับใจได้ก็บอกกับบ้วนเล็กเพี้ยด้วยเสียงหนักหน่วง

"เพี้ยยี้ นี่มิใช่เป็นเวลามาเอาอารมณ์ข่มกัน ฉวยโอกาสที่เล่งกอกอเจ้ามีอาการดีขึ้น รีบนวดเฟ้นโดยด่วนเถิด"

ฮักเล่าเอาก็ได้ตักเตือนขึ้นอย่างกังวลใจ

"เพี้ยเอียเท้า เราที่เป็นอาอี๊มิใช่จะกล่าววาจาน่ากลัวมาขู่เจ้าให้หวาดหวั่นดูสภาพท่าทีอาจบางทีเป็นการฟื้นตัวคราใกล้ตายก็ได้..."

บ้วนเล็กเพี้ยพอฟังก็ตัวสั่นสะท้านขนลุกเกรียว รีบละล่ำละลักด้วยความอับอาย

"พวกท่านออกไปเสียก่อนเถิด"

พวกกังตั้วเนี้ยทั้งสามพลันรู้ความนัย รีบผงกศีรษะถี่ ๆ แล้วบอกจะออกไป

ขณะเพิ่งหันกายจะออกจากห้อง มีเสียงชายเสื้อเสียดสีลมอันถี่เร็วดังแว่วมาจากภายนอก พวกกังตั้วเนี้ยทั้งสามจึงรีบชะงักเท้า เหลียวหน้ามองตากันด้วยความตื่นเต้นสงสัย คล้ายดั่งจะถามกันว่า ผู้มาเป็นใคร ?

พลันได้ยินเสียงหัวร่ออันสนั่นหวั่นไหวระเบิดขึ้นที่นอกประตู พร้อมกับเสียงดังก้องร้องเข้ามา

"เด็กบัดซบที่ร้ายกาจ เจ้าช่างมีวาสนาดีเหลือร้าย ชั่วพริบตาก็ตะกายเข้ามาในห้องธิดาบุญธรรมของเรา ดื่มน้ำชาพร่ำพลอด..."

วาจามิทันจะจบคำก็ปรากฏร่างขึ้นที่หน้าประตู ที่แท้คือตั้วเท้าเอ้ยคาองที่เดินพลางส่ายศีรษะที่โตใหญ่ผมขาวโพลงเป็นกระเชิง ใบหน้าก็ปรากฏแวว

อิ่มเอิบลำพองอย่างภาคภูมิยิ่ง

ตั้วเท้าเอ้ยคาองพอเหลือบเห็นบ้วนเล็กเพี้ยที่น้ำตาเนืองนองหน้าบนเตียง และพวกกังตั้วเนี้ยที่หน้าเคร่งเครียดเย็นชาทั้งสาม ก็รู้ดีว่าเป็นเหตุการณ์เลวร้ายแน่ จึงตะลึงลานอยู่กับที่ไปทันที

กังตั้วเนี้ยเหลียวหน้ามองดูเล่งจ้วงจี่ที่แน่นิ่งบนเตียง รีบกล่าวกับเอ้ย-คาองด้วยเสียงหนักหน่วงว่า

"ตั้วเท้า นี่คือผลอันสนุกสนานที่ท่านคิดออกมาว่าทุกคนจะต้องเบิกบานสำราญกัน"

ตั้วเท้าเอ้ยคาองเพิ่งจะดั้นด้นมาจากสุสานใต้ดิน มิทราบเป็นเรื่องราวใดกันแน่ ยามนี้เห็นเล่งจ้วงจี่นอนนิ่งสนิทบนเตียง ต้องรีบลนลานเข้าไปอย่างเร่งร้อน

เมื่อถึงหน้าเตียงก้มดู สีหน้าพลันซีดเผือดตาเหลือกถลน ละล่ำละลักขึ้นด้วยความหวาดหวั่นลนลาน

"เป็นการก่อกวนเยี่ยงไรกัน ?"

ฮักเล่าเอาร้องเสียงหนัก ๆ ขึ้นในบัดดล

"เมื่ออยู่ที่หน้าสระน้ำ ถูกเอ็งยี้ฟาดใส่หนึ่งฝ่ามือจนกระอักโลหิต..."

เอ้ยคาองไหนเลยจะยอมเชื่อถือ มิยอมให้อักเล่าเอากล่าวขาดคำก็รีบร้อนสอดขึ้น

"เหลวไหล ! เป็นการกล่าวเหลวไหลชัด ๆ แม้เราตั้วเท้าจะใช้ฝีมือจนสุดตัว ก็ยังไม่มีปัญญาจะไปสัมผัสกับขนของเจ้าเด็กเล่งจ้วงจี่แม้แต่เส้นหนึ่ง อย่าว่าแต่เจ้าเด็กเอ็งยี้..."

กังตั้วเนี้ยถอนหายใจด้วยความหม่นหมองกล่าวว่า

"มิคิดว่าเล่งเชี่ยวเฮี้ยบไม่เลี่ยงหลบหลีก มีเจตนาแน่วแน่จะใช้ความตายไถ่โทษ..."

เอ้ยคาองมิรอกังตั้วเนี้ยกล่าวจบคำ รู้กระจ่างว่าเป็นเรื่องราวใดแล้ว ส่งเสียงร้องประหลาดพิกลแล้วกระทืบเท้าเกาศีรษะด้วยความงุ่นง่านดาลใจ

ตะเบ็งเสียงกึกก้องขึ้น

"สวรรค์ของเรา เป็นเรื่องที่คาดฝันไม่ถึงเลยจริง ๆ เด็กบัดซบหากแม้นตาย เราตั้วเท้าก็ไม่มีหน้าจะรอดชีวิตอยู่ต่อไป"

ฮักเล่าเอารีบปลอบโยนขึ้นทันที

"เด็กผู้นี้มีพลังภายในอันแกร่งกร้าวลึกล้ำ กอปรกับการนวดเฟ้นด้วยพลังฮ่ำเพ็กกงของเพี้ยเอียเท้า อาจบางทีไม่ถึงกับต้องตายก็ได้ ขณะนี้เรื่องสำคัญสุดคือพยายามกีดกันมิให้เก็งจีฮุ้นได้ทราบ..."

เอ้ยคาองคิดถึงบ้วนเล็กเพี้ย ที่ฝึกปรือพลังวิชาฝีมืออันพิสดารได้ จิตใจก็คึกคักขึ้นอักโข รีบละล่าละลักด้วยความกระตือรือร้น

"พวกท่านรีบช่วยเจ้าเด็กบัดซบให้ฟื้นคืนสติ เก็งจีฮุ้นกับเอี๊ยบเชียว-เกียงนั้นให้เราไปจัดการเอง"

กล่าวแล้วยังเหลือบตามองดูเล่งจ้วงจี่ที่บนเตียงด้วยความเป็นห่วง หันกายก็วิ่งลนลานออกจากห้องไป

ขณะที่ตั้วเท้าเอ้ยคาองเพิ่งถึงปากประตู ที่ไกลจากตัวตึกนี้โข พลันมีเสียงฝีเท้าและเสียงหัวร่อสดใสดังระฆังเงินแว่วมา

พวกกังตั้วเนี้ยทั้งหลายพอได้ฟัง ต่างตื่นตระหนกจนหน้าถอดสี เอ้ย-คาองรีบกระโดดขึ้นไปบนหน้าต่าง เลิกม่านมองออกก็กระทืบเท้า ร้องเสียงสั่นสะท้านเบา ๆ

"สวรรค์ ! เลวร้ายแน่ ! เคี่ยงซึงถึงกับพาเก็งจีฮุ้นกับเอี๊ยบเชียวเกียงขึ้นมาแล้ว"

บทที่สี่สิบสาม ต้นร้ายปลายดี

กังตั๋วเนี้ย ฮักเล่าเอา และทิโกวพั้วทั้งสาม พอได้ฟังว่าเคี่ยงจือเซ็งพา เก็งจีฮุ้นและเอียบเชียวเกียงมาแล้ว ต่างตระหนกจนหน้าถอดสี ยืนตะลึงลานอยู่ในที่เดิมทันที

บ้วนเล็กเพี้ยรู้ดีว่า เหตุการณ์ได้ดำเนินถึงขั้นไม่อาจเหนี่ยวรั้งกลับกลาย ! คิดดู ทรมานเล่งจ้วงจี่จนกระทั่งมีสภาพเป็นเช่นนี้ เก็งจีฮุ้นไหนเลยจะยินยอมเลิกรามาอโหสิ ?

"ยี่ม่วยกล่าวได้ไม่ผิดเลย เก็งจีฮุ้นเอียเท้านี้ร้ายกาจอย่างยิ่งจริง ๆ ไม่อาจดูแคลนได้เด็ดขาด นางมาตรแม้นมิอาจแน่ใจว่าพวกเราซ่อนตัวอยู่ที่นี้ แต่อย่างน้อยนางก็เริ่มคลางแคลงสงสัยขึ้นบ้างแล้ว"

ทิโกวพั้วรีบสอดคำกล่าวขึ้น

"เมื่อตอนจี่ยี้เข้าสู่อ้อโฮ้วจึงนั้น นักเลงเก่าอันกลอกกลิ้งเยี่ยงดาบทองนางแอ่นพิษง่วนเล้งไถ่ และไม้เท้าอสนีบาตเซี่ยวจือเซ็ง ก็ยังดูมิออกว่าจี่ยี้มีพลังฝีมืออันสูงส่งจนเข้าขั้นอำพรางร่องรอยเอาไว้ได้ แต่เก็งจีฮุ้นเอียเท้านี้

กลับพอมองปราดเดียวก็ดูออก ว่าจี่ยี้เป็นมือชั้นสุดยอดที่สูงส่งจนน่าหวั่นวิตก"

ฮักเล่าเอากล่าวอย่างกังวลใจ

"พวกเราก็ควรไปกันแล้ว สักครู่เมื่อพบเก็งจีฮุ้น จำเป็นต้องปฏิบัติไปตามท่าทีสีหน้าของตั้วเท้า"

กังตั้วเนี้ยผงกศีรษะ แล้วหันไปสั่งบ้วนเล็กเพี้ยอย่างจริงจังหนักแน่น

"เพี้ยยี้ เวลามีไม่มากแล้ว พวกเรายังจะต้องรีบรุดไปช่วยตั้วเท้ากลบเกลื่อนเรื่องราวทางหลังเขา ที่นี้ไม่มีคนพิทักษ์ให้เจ้า เจ้าจะต้องระมัดระวังตัวเองไว้ให้มากด้วย"

กล่าวแล้วสามพี่น้องก็รีบพากันออกจากห้องไปอย่างว่องไว บ้วนเล็กเพี้ยผงกศีรษะรับทราบแล้วเดินออกส่งจนถึงปากประตู

ทิโกวพั้วรู้ซึ้งว่าเป็นเรื่องที่หนักหนาสาหัส ดังนั้นกับเรื่องธิดาจะสามารถช่วยเล่งจ้วงจี่ให้ฟื้นคืนสติมาได้หรือไม่ ก็มิมีความมั่นใจเลย ดังนั้นนางเมื่อเดินมาจนถึงหน้าตึก มือหนึ่งเกาะขอบประตู ยังหันกายมาถามอย่างกังวลใจ

"เพี้ยยี้ เจ้าว่าพลังฮ่ำเพ็กกงมีประสิทธิภาพอันยอดเยี่ยมในการรักษาพยาบาลโรคภัยไข้เจ็บ เจ้ามีความมั่นใจจริงหรือไม่ ? หากไม่ก็ขอร้องให้อาอี๊เจ้าอยู่เป็นเพื่อนที่นี้คอยช่วยกัน..."

ว่ากล่าวมิทันขาดคำ บ้วนเล็กเพี้ยพลันหน้าแดงฉาน รีบสั่นศีรษะระรัวแล้วร้องขึ้น

"มิต้องรบกวนฮักอาอี๊แล้ว เพี้ยยี้คนเดียวก็พอ..."

พวกเฒ่าทั้งสามต่างรู้ดีว่าอยู่ต่อไปคงเป็นที่ขัดนัยน์ตาต่อบ้วนเล็กเพี้ยพากันวิ่งอย่างเร่งร้อนไปที่หลังเขา

ส่วนบ้วนเล็กเพี้ยนั้นหวั่นวิตกว่า เมื่อพวกทั้งหลายย้อนกลับมา เล่งจ้วงจี่ยังไม่มีสภาพทุเลาเป็นปรกติ ดังนั้นพอพวกกังตั้วเนี้ยทั้งสามพุ่งกายออกไป นางรีบปิดประตูหน้าต่างทุกบานไว้แล้ววิ่งปราดกลับข้างใน

เมื่อถึงหน้าเตียงเพ่งดู พบเห็นเล่งจ้วงจี่ที่นอนแน่นิ่ง ใบหน้าได้กลายจากเขียวคล้ำมาเป็นขาวซีด ยื่นมือไปดูชีพจรรู้สึกเต้นอยู่น้อย ๆ ใบหน้าที่

ยังเนืองนองด้วยหยาดน้ำตาของนาง ก็ปรากฏประกายแตกตื่นยินดีขึ้นมาวูบหนึ่ง

นางถอนใจด้วยความรันทด ยกแขนเสื้อเช็ดหยาดน้ำตาแล้วจึงปลดกระบี่เกียงฮั่นเกี่ยมออกจากเอวเล่งจ้วงจี่วางไว้บนหัวนอน จากนั้นเอนกายลงนอนแนบข้างเล่งจ้วงจี่ พยายามหักห้ามความอับอายทั้งมวลด้วยการตัดสินใจเด็ดเดี่ยว

จากนั้น ได้ใช้ตามกรรมวิธีของฮ่ำเพ็กกง โดยสอดลิ้นเข้าเขี่ยจนฟันของเล่งจ้วงจี่อ้าออก สอดลิ้นเรียวแหลมเข้าไปในปากเล่งจ้วงจี่ เกร็งพลังให้โคจรไปตามเคล็ดวิชา ถ่ายทอดความเย็นของฮ่ำเพ็กกงลงสู่ร่างเล่งจ้วงจี่ มรกตที่ทรวงอกพลันปรากฏแสงสว่างจนเรืองรองขึ้นกว่าเดิมทันที

ทันใดนั้นร่างอันแน่งน้อยของบ้วนเล็กเพี้ยสั่นสะท้าน สลายพลังออกไปทีละน้อยจนหมดสิ้น

เนื่องจากว่าปทุมถันที่นางทาบอยู่กับอกเล่งจ้วงจี่นั้น รู้สึกว่ามีวัตถุกลมแข็งแท่งหนึ่งมาสัมผัส ทำให้นางคิดได้ในบัดดล เมื่อตอนอยู่ในโลงกระจกใต้สุสานโบราณ เล่งจ้วงจี่เคยลนลานจะกรอกน้ำในกระบอกไม้ไผ่ที่เย็นยะเยียบเข้าปากนาง

มาตรแม้นในตอนนั้นนางมิกล้าลืมตา ไม่เห็นสิ่งที่ในมือเล่งจ้วงจี่คืออะไร แต่จากความเย็นยะเยียบและกลิ่นหอมประหลาด นางก็แน่ใจว่าจะต้องเป็นยาวิเศษที่สามารถชุบชีวิตให้ฟื้นคืนจากความตายเป็นแน่แท้

ดังนั้นนางจึงขบกรามแนบแน่น มิยอมให้เล่งจ้วงจี่กรอกยาวิเศษเข้าปาก เพราะกลัวจะเป็นการทำลายยาอันมีคุณค่ามหาศาลโดยใช่เหตุ

ขณะนี้นางฉุกใจได้คิดจนรีบทรงกายขึ้นนั่ง ล้วงเข้าไปในอกเสื้อเล่ง-จ้วงจี่ ดึงไม้ไผ่สีเขียวมรกตจนสดใสท่อนนั้นออกมา รู้สึกเย็นยะเยียบจนแผ่ซ่านจับใจ กลิ่นหอมก็ซอนไซเข้าในนาสิกจนสดชื่นไปทั้งกาย

บ้วนเล็กเพี้ยพอได้กลิ่นหอมอันประหลาดยิ่งยืนยันมั่นใจ ว่ายาที่เล่งจ้วงจี่ใคร่จะกรอกเข้าปากนางนั้นคือกระบอกไม้ไผ่เขียวสดใสนี้นี่เอง

ดังนั้นนางจึงหมุนจุกไม้ไผ่อย่างแช่มช้า กลิ่นหอมเย็นระเหยออกมากมายไปกว่าเดิม ความเย็นก็รุนแรงขึ้นกว่าเมื่อครู่

บ้วนเล็กเพี้ยรู้ดี ยาวิเศษที่สามารถชุบชีวิตให้ฟื้นคืนมา คือน้ำสีเงินที่คล้ายปรอทในกระบอกไม้ไผ่นี้แน่นอน ดังนั้นนางถือกระบอกไม้ไผ่ด้วยความระมัดระวัง แขนซ้ายก็โอบร่างเล่งจ้วงจี่ให้ลุกขึ้นนั่ง

ขณะที่นางประคองเล่งจ้วงจี่ขึ้นนั้น พบเห็นใบหน้าอันงามสง่าไม่เพียงจะมีสีแดงระเรื่อเท่านั้น ยังมีลมหายใจอันแผ่วเบาระบายออกมาด้วย

บ้วนเล็กเพี้ยปลาบปลื้มยินดีจนมั่นใจขึ้นกว่าเดิม รีบใช้นิ้วเรียวง้างปากเล่งจ้วงจี่ กรอกยาวิเศษในกระบอกเข้าปากเล่งจ้วงจี่อย่างระมัดระวังทันที

พอน้ำอมฤตไหลล่วงลำคอเล่งจ้วงจี่ พลันได้ยินเสียงโครกครากในท้องของเล่งจ้วงจี่ดังขึ้นมา

มิคาดว่า พอเสียงในท้องขาดหาย ใบหน้าที่ได้เริ่มเป็นสีแดงระเรื่อของเล่งจ้วงจี่ พลันกลับกลายเป็นขาวซีด ทุกขุมขนชี้ชัน มือเท้าสั่นระริก

บ้วนเล็กเพี้ยแตกตื่นตกใจจนขวัญหาย กายสั่นสะท้าน หน้าถอดสีจนต้องกรีดร้องขึ้นด้วยความลืมตัว

นางมิเข้าใจว่าเป็นเรื่องราวใดกัน รีบลนลานวางเล่งจ้วงจี่ให้นอนราบลงบนเตียงอีกครั้ง แล้วใช้พลังฮ่ำเพ็กกงเร่งเร้าจุดเส้นชีพจรและจุดศูนย์ที่ท้องน้อยอย่างรุ่มร้อนลนลาน

ขณะนี้จิตใจของบ้วนเล็กเพี้ยไม่มีปัญญาที่จะข่มให้สงบได้อีกแล้ว นางสำนึกเสียใจในความผลีผลามไม่ยั้งคิดของตน และหวาดหวั่นว่าอาการบาดเจ็บของเล่งจ้วงจี่จะพลันทรุดหนักลงไปเพราะตัวยาที่นางมิทราบชื่อนั้น

มาตรแม้นนางเชื่อมั่นว่า น้ำสีเงินในกระบอกไม้ไผ่ จะต้องเป็นตัวยาวิเศษอันมีคุณค่ามหาศาล แต่นางยิ่งกลัวว่ายานั้นจะเป็นฮ่วงฮู้ตัง (ป้องกันเน่าเปื่อย) ที่เคยได้ยินคำร่ำลือ

ฟังว่าฮ่วงฮู้ตังนี้สามารถป้องกันซากศพมิให้เน่าเปื่อย แม้จะเป็นเวลาร้อย ๆ ปี ซากศพยังคงมีสภาพเดิมมิเสื่อมสลาย

แต่ทว่ายาฮ่วงฮู้ตังนี้มีพิษร้ายแรงยิ่ง ผู้ที่กลืนกินลงไปจะต้องตายในบัดดล แต่สีหน้ายังเป็นปรกติดุจดั่งมีชีวิต เค้าหน้าก็บ่งบอกความสบายใจ

ฟังว่าพวกเชื้อพระวงศ์หรือองค์กษัตริย์หลังจากสวรรคตแล้ว กับพวกสนมกำนัลในวัง จะประทานการตายลงฝังร่วม ส่วนมากได้ใช้วิธีนี้ และตัวยาสำคัญของฮ่วงฮู้ตัง ก็ใช้ปรอทเป็นหลักใหญ่ น้ำที่ให้เล่งจ้วงจี่กรอกไปเมื่อครู่ พอดีเป็นสีเงินอันแวววาว !

บ้วนเล็กเพี้ยพอนึกถึงความสำคัญข้อนี้ ยิ่งเจ็บแปลบจนจับใจ น้ำตาหลั่งไหลดั่งสายฝน พลังฮ่ำเพ็กกงบางครั้งผนึกบางครั้งแตกซ่าน และมรกตฮ่ำเพ็กจูที่ทรวงอกนาง บางครั้งสุกใสบางครั้งมัวซัว

เนื่องจากเจ็บช้ำเสียใจ รันทดหดหู่จึงต้องหลั่งน้ำตาสะอึกสะอื้นอยู่ไม่หยุดยั้ง ดังนั้นลิ้นที่สอดเข้าในปากของเล่งจ้วงจี่ จึงมิอาจจะสอดผ่านฟันเข้าไปได้เลย

ยิ่งลนลานจิตใจก็ยิ่งไม่สงบเยือกเย็น ยิ่งมิอาจเกร็งพลังฮ่ำเพ็กจูอันมีสรรพคุณสูงส่งให้รวมตัวเข้าไปในร่างเล่งจ้วงจี่ได้

หยาดเหงื่อหลั่งไหลลงจากไรผมนางจนเป็นเส้นสาย น้ำตาสดใสก็ร่วงรินลงเป็นทาง นางในระหว่างเจ็บช้ำกระวนกระวาย จึงเริ่มหอบหายใจขึ้นมาแล้ว

ทันใดนั้น...

ลิ้นที่บ้วนเล็กเพี้ยสอดเข้างัดฟันของเล่งจ้วงจี่พลันถูกเล่งจ้วงจี่ดูดเข้าไป มิหนำซ้ำยิ่งดูดดุจดั่งทารกดูดถันมารดาไม่หยุดยั้ง

ยิ่งกว่านั้นริมฝีปากของเล่งจ้วงจี่ก็ได้เริ่มแนบสนิทกับริมฝีปากนางจนแน่น

ความรู้สึกอันประหลาดพิกล ทำให้ร่างนางอ่อนระทวยและปลอดโปร่งแผ่ซ่านเข้าสู่จิตใจนางดั่งสายฟ้า ความร้อนแรงในร่างได้แผ่ซ่านจนผะผ่าวไปทุกขุมขน

บ้วนเล็กเพี้ยแตกตื่นตกใจจนขวัญหาย ร้องอุทานเสียงดังแล้วรีบยันแขนทรงกายขึ้นมา มือขาวยกปิดปากสนิทแน่น เบิ่งตาจ้องมองดูเล่งจ้วงจี่

จนตะลึงลาน

นางคล้ายดั่งถูกการดูดของเล่งจ้วงจี่สร้างความแตกตื่นจนงงงัน และก็คล้ายคิดคำนึงถึงรสชาติอันซาบซึ้งดื่มด่ำที่ปลอดโปร่งของเมื่อครู่

ขณะที่นางแตกตื่นตกใจจนขวัญหายนั้น เล่งจ้วงจี่ก็ได้ถูกเสียงกรีดร้องอันตื่นตกใจของนางกระตุ้นจนสะดุ้งรู้สึกตัว พลันผุดลุกขึ้นนั่งบนเตียงทันที

บ้วนเล็กเพี้ยรีบระงับใจเพ่งตามองไป พบเห็นใบหน้าอันงามสง่าเต็มไปด้วยความแตกตื่นสงสัยจนงงงันของเล่งจ้วงจี่ ชั่วเวลาเพียงพริบตาเดียวได้กลายเป็นแดงฉานสดใส ตาวาววับคมกล้า ไม่ผิดกับสภาพปรกติแม้แต่น้อยนิดเลย

แต่เมื่อคิดถึงอาการบอบช้ำอันสาหัส และหลังจากกระอักโลหิตแล้วยังล้มสิ้นสติ นางก็รีบเร่งเร้าขึ้นด้วยความหวาดหวั่นขวัญเสีย

"เล่งกอกอ รีบเกร็งพลังขึ้นพักผ่อน..."

เล่งจ้วงจี่เบิ่งสายตาอันแตกตื่นสงสัย จับจ้องมองหน้าที่ตื่นเต้นยินดีจนลนลาน หยาดน้ำตาเปรอะเต็มหน้าของบ้วนเล็กเพี้ย ในห้วงสมองคล้ายดั่งเค้นคิดถึงสภาพก่อนสลบไสลอย่างเต็มที่

ขณะนั้นพอได้ยินเสียงเร่งรัดอย่างรุ่มร้อนของบ้วนเล็กเพี้ย ก็ต้องถามขึ้นด้วยความงุนงงสงสัย

"เพี้ยม่วย ท่านไม่ใช่ตายไปดอกหรือ ?"

บ้วนเล็กเพี้ยที่ลนลาน วาจาที่กล่าวจึงมิได้ขบคิด ร้องโพล่งไปด้วยความรุ่มร้อนกังวล

"ท่านก็เพิ่งตายไปเมื่อครู่..."

เล่งจ้วงจี่สะท้านทั้งร่าง พลันนึกถึงเรื่องที่สลายพลังภายในโลงแก้วเมื่อครู่ จึงต้องเบิ่งตาจนกลมโต มองดูเครื่องประดับอันงามตระการภายในห้อง แล้วถามอย่างหวาดหวั่นว่า

"นี่คือห้วงโลกันตร์หรือ ?"

บ้วนเล็กเพี้ยเห็นเล่งจ้วงจี่ไม่มีทีท่าจะผนึกลมปราณ นางก็สะบัดเสียงอย่างรุ่มร้อนว่า

"นี่เป็นโลกมนุษย์ ท่านรีบผนึกลมปราณขึ้นเถิด..."

กล่าวแล้วคว้าเท้าทั้งสองข้างของเล่งจ้วงจี่ขึ้นขด บีบบังคับให้ขัดสมาธิอย่างเร่งร้อน

เล่งจ้วงจี่เนื่องจากเพิ่งได้สติขึ้นมา จึงยังเลอะเลือนเคลิบเคลิ้มงงงันมิเข้าใจเป็นเรื่องราวใด แม้จะขัดสมาธิตามการบีบบังคับของบ้วนเล็กเพี้ยแต่ปากยังถามไถ่ด้วยความคลางแคลงสงสัย

"นี่เป็นเรื่องราวใดกันแน่เล่า ?"

กล่าวแล้วยกนิ้วในมือขวายัดเข้าปาก กัดอย่างแรงเพื่อเป็นการพิสูจน์

"โอย ! ปวดเหลือเกิน เรามิได้ตายเลยนี่ !"

ขณะกล่าวก็หน้านิ่วคิ้วขมวด มือซ้ายนวดคลึงแต่นิ้วในมือขวาที่ถูกกัดจนเป็นรอยฟันลึก

บ้วนเล็กเพี้ยพอเห็นก็ไม่อาจจะอดกลั้นต่อไป ต้องหัวร่อคิกคักขึ้นด้วยความขบขัน

เล่งจ้วงจี่มีสติแจ่มใสขึ้นมาบ้างแล้ว จึงเหลือบตาพิจารณาดูเครื่องตบแต่งในห้องอีกครั้ง ก็ต้องร้องขึ้นด้วยความตื่นเต้นยินดี

"เพี้ยม่วย ในที่สุดท่านก็ถูกข้าพเจ้าช่วยฟื้นคืนชีวิตมาได้จริง ?"

บ้วนเล็กเพี้ยเห็นเล่งจ้วงจี่มีท่าทีดั่งเป็นคนปรกติ จิตใจอันว้าวุ่นลนลานก็เริ่มสลายคลายไป จึงจับจ้องมองดูเล่งจ้วงจี่ด้วยความรักอันลุ่มหลง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านถูกข้าพเจ้าช่วยรอดชีวิตต่างหาก"

เล่งจ้วงจี่งุนงงจนตะลึงลาน จับจ้องมองใบหน้าที่น้ำตายังมิแห้งหายของบ้วนเล็กเพี้ยแน่วนิ่ง พบเห็นว่าบ้วนเล็กเพี้ยมิเพียงงามตากว่าคราก่อนเท่านั้น ยังเติบใหญ่จนเต็มสาวกว่าคราวก่อนด้วย จึงฉุกใจได้คิดคล้ายดั่งคำนึงซึ้งถึงข้อข้องใจประการใด แต่ก็มิอาจบอกออกไปได้

บ้วนเล็กเพี้ยถูกมองจนใจเต้นระทึก หน้าร้อนผะผ่าว สะบัดเสียงอย่างเอียงอายขึ้นว่า

"กังเอี๊ย (บิดาบุญธรรม) ใกล้จะมาแล้ว ท่านยังไม่ผนึกลมปราณพักผ่อน มิเช่นนั้น เวลาที่เราสองจะคุยกันมากกว่านี้ก็ไม่มีอีกแล้ว..."

กล่าวพลางยกมือที่เรียวงามขาวผ่องกดหนังตาของเล่งจ้วงจี่ให้ปิดลง

พอมือขาวใกล้สัมผัสหน้าเล่งจ้วงจี่ พลันมีกลิ่นหอมอันซาบซ่านรวยรินชอนไชเข้านาสิก จนจิตใจหวั่นไหวต้องร้องโพล่งออกไปอย่างตื่นตกใจ

"ท่านคือเฮียงฮุ้น !"

ขณะกล่าวก็รีบหลบควับ หลีกจากนิ้วเรียวงามของบ้วนเล็กเพี้ยอย่างรีบร้อน เบิ่งตาทั้งสองจนกลมกว้าง จับจ้องมองหน้าที่ระรื่นแจ่มใสของบ้วนเล็กเพี้ยจนตะลึงลาน

บ้วนเล็กเพี้ยเห็นท่าทีที่เร่งร้อนหวาดหวั่นของเล่งจ้วงจี่ นางต้องหัวร่อคิกคักขึ้นอีกครา ชม้ายตาหยาดเยิ้มมองหน้าแล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ช่างเป็นเรื่องผีสางในกลางวันชัด ๆ รีบปิดตา..."

แล้วโน้มกายไปเบื้องหน้า ใช้นิ้วเรียวของนางไปลูบหนังตาเล่งจ้วงจี่ให้ปิดลงอีกครา

เล่งจ้วงจี่พอฟังคำพูดของบ้วนเล็กเพี้ย ก็ยิ่งพิศวงสงสัย พร้อมกันนั้นความรู้สึกที่คล้ายถูกก่อกวนกลั่นแกล้งก็กรุ่นขึ้นมา ดังนั้นหงายร่างไปแล้วกล่าวอย่างดื้อรั้นว่า

"ท่านไม่บอกให้เป็นที่กระจ่าง ข้าพเจ้าก็ไม่ผนึกลมปราณ"

บ้วนเล็กเพี้ยขมวดคิ้วด้วยความรุ่มร้อนใจ คล้ายดั่งมีโทสะเกิดขึ้นมาบ้างแล้ว แต่ก็คล้ายมิกล้าอาละวาดออกไป ต้องทอดถอนใจกล่าวเสียงอ่อนอย่างวิงวอนขึ้น

"เรื่องเล่าแล้วยืดยาวยิ่ง ไม่มีเวลาเป็นชั่วยามเล่าไม่จบสิ้นแน่ ท่านรักษาอาการบาดเจ็บทุเลาเป็นปรกติแล้ว ค่อยเล่าไปก็ไม่ช้าเกินไปดอก"

เล่งจ้วงจี่พอได้ฟังว่าตนบาดเจ็บ พลันนึกถึงเรื่องที่ถูกกังยุยเอ็งฟาด

ใส่ไปหนึ่งฝ่ามือ ยามนี้เห็นบ้วนเล็กเพี้ยที่งามชดช้อยกระปรี้กระเปร่าดั่งเดิม ไม่มีวี่แววเป็นคนใกล้ตาย ตนก็ย่อมจะต้องมีชีวิตต่อไปแน่นอน

สำหรับเรื่องที่ยอกย้อนจนซับซ้อนซ่อนเงื่อนของความนี้ มีแต่ค่อย ๆ สืบสาวราวเรื่องในภายหลังแล้ว

พอได้คิดเช่นนั้น รีบหลับตาผนึกลมปราณเข้ารวมตัว แต่ทว่าพลังเพิ่งจะเกร็งขึ้นหัวใจก็สะท้านจนระทึก เบิ่งตาด้วยความแตกตื่นจนกลมกว้าง

เนื่องจากรู้สึกว่าพลังในจุดศูนย์รุนแรงจนคล้ายมรสุมที่โถมทะลักทลายไม่หยุดยั้ง กระจายออกไปตามมือเท้าและจุดเส้นชีพจรทั่วกาย โดยเฉพาะร่างยังเบาราวไร้น้ำหนัก จนคล้ายจะลอยละล่องไปตามลมก็ปาน

ความแตกตื่นในครานี้ใหญ่หลวงยิ่งนัก ต้องจ้องหน้าบ้วนเล็กเพี้ยแล้วละล่ำละลักถามขึ้น

"เพี้ยม่วย ท่านว่าข้าพเจ้าได้กลืนกินยาวิเศษอันใดไปบ้างหรือไม่ ?"

บ้วนเล็กเพี้ยเห็นเล่งจ้วงจี่มีทีท่าแตกตื่นจนหน้าลนลาน หะแรกก็ตื่นตกใจไปเช่นกัน แต่เมื่อได้ยินคำถามก็ชี้ไปยังไม้ไผ่มรกตตรงข้างเตียง ยิ้มพลางตอบว่า

"นี่ คืออันนี้..."

เล่งจ้วงจี่เหลียวหน้ามองตามก็รู้ได้ในบัดดล ต้องตบเข่าด้วยความขุ่นเคืองแล้วกล่าวอย่างเสียดาย

"สวรรค์ช่วยด้วยเถิด . นั่นเป็นน้ำอมฤตที่มีสรรพคุณชุบชีวิตให้ฟื้นคืนจากความตาย ตั้งใจเก็บไว้ให้ท่านอยู่แท้ ๆ ท่านไฉนกลับมากรอกใส่ปากข้าพเจ้า..."

บ้วนเล็กเพี้ยพอฟังว่าเป็นน้ำอมฤต ก็ลอบตระหนกตกใจไม่น้อย รีบถามด้วยความสงสัย

"เล่งกอกอท่านไปที่เชี่ยงแป๊ะซัวตั้งแต่เมื่อใด ?"

เล่งจ้วงจี่งุนงงสงสัยอีกครั้ง พลันนึกถึงเฒ่านิรนาม (บ้อเมี้ยโซ่ว) ที่เร้นกายสันโดษอยู่บนภูเขาเชี่ยงแป๊ะซัวมานานปี ดังนั้นเพ่งมองจ้องตาบ้วน-

เล็กเพี้ย ถามด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"เพี้ยม่วย ไฉนจึงทราบว่า น้ำอมฤตนี้มีที่ภูเขาเชี่ยงแป๊ะชัว ?"

บ้วนเล็กเพี้ยตอบอย่างมิได้รีรอลังเล

"เชี่ยวม่วยเคยได้ฟังอาจารย์ผู้มีพระคุณบอก บนยอดสูงสุดของภูเขาเชี่ยงแป๊ะชัว ในน้ำแข็งที่มิได้ละลายเป็นเวลาหมื่น ๆ ปี มีพืชวิเศษอยู่พันธุ์หนึ่งแต่ละเก้าปีจะมีผลขึ้นครั้ง เมื่อผลสุกเต็มที่ ประกายจะกระจายออกจากผลึกน้ำแข็ง แต่ทว่าช่วงเวลาของมันสั้นยิ่งนัก พอครึ่งชั่วยามผ่านพ้นก็จะเหี่ยวแห้งจนร่วงหล่นจากขั้ว กลายเป็นไม่มีประโยชน์ไป ดังนั้นหากจะกลั่นให้เป็นน้ำอมฤตขึ้น จะต้องไปทนทานต่อความลำบากยากเข็ญเนิ่นนานปี จึงสามารถปรุงขึ้นได้ตามตำรา"

เล่งจ้วงจี่ขมวดคิ้วนิ่วหน้า พลันนึกได้ด้วยไวปัญญา จึงถามอย่างสงสัยใจว่า

"ฟังว่าอาจารย์ของเพี้ยม่วยเป็นอัจฉริยะฮ่วงซัวซึ่งมีพลังฝีมือสูงส่งยอดเยี่ยม มิทราบว่าผู้อาวุโสท่านนั้น มีฉายานามยกย่องว่ากระไร ?"

บ้วนเล็กเพี้ยได้ยินคำถาม ก็ปรากฏแววลำบากใจ หลังจากลังเลชั่วขณะ พลันกลอกตาสดใสมาถามอย่างยิ้มแย้ม

"ขณะนี้เชี่ยวม่วยจิตใจว้าวุ่นสับสน บอกไปก็ไม่กระจ่างชัดเจน ยังคงขอร้องให้ท่านรีบผนึกลมปราณรักษาอาการบอบช้ำให้ทุเลาก่อนเถิด"

เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่า อัจฉริยะอันสูงส่งส่วนมากชาเย็นต่อชื่อเสียงเกียรติภูมิ ไม่ปรารถนาศิษย์ของตนแพร่งพรายชื่อเสียงฉายาของตนออกไป ยามนี้เมื่อเห็นบ้วนเล็กเพี้ยมีสีหน้ายุ่งยากใจ ก็ย่อมมิอาจจะรีดเร้นเค้นถามต่อไป จึงกล่าวด้วยความงุนงงสงสัยว่า

"เมื่อครู่ข้าพเจ้าผนึกลมปราณดู รู้สึกเลือดลมทั่วร่างปลอดโปร่งไม่มีที่ติดขัด ปราศจากวี่แววบอบช้ำบาดเจ็บแม้แต่น้อย คาดว่าคงเป็นเพราะรับประทานน้ำอมฤตนั้นเข้าไปนั่นเอง"

วาจาชะงักชั่วขณะ หวนนึกถึงปัญหาเรื่องวิญญาณหอม (เฮียงฮุ้น)

ขึ้นอีกจึงต้องถามอย่างสงสัยใจต่อไป

"วิญญาณหอมที่แสร้งสำแดงตัวมาข่มขู่ผู้คนจนขวัญฝ่อ ในป่าทึบเชิงเขาด้านเหนือของหยกชัวครานั้นคือเพี้ยม่วยใช่หรือไม่ ?"

บ้วนเล็กเพี้ยที่ปราดเปรียวกลอกกลิ้งชาญฉลาดยิ่งนัก นางเมื่อครู่ที่วิงวอนให้เล่งจ้วงจี่ผนึกลมปราณพักผ่อน ก็ได้ดูออกว่าเล่งกอกอมีความขุ่นเคืองในการถูกกลั่นแกล้งครั้งก่อนอยู่บ้างแล้ว

ยามนี้ เมื่อเห็นเล่งจ้วงจี่รื้อฟื้นขึ้นถามอีกครา แม้สีหน้าจะคลายกว่าเดิมไปบ้าง แต่กระแสเสียงยังบ่งบอกความไม่พึงพอใจ ดังนั้นตั้งใจจะสยบให้อยู่มือก่อน

ดังนั้นเอง นางแย้มยิ้มอย่างหยาดเยิ้ม จับจ้องมองหน้าเล่งจ้วงจี่พลางค้อนควักให้ กลั้นหัวร่อแล้วกล่าวตัดพ้อขึ้นว่า

"พวกท่านสองคนไม่รู้วิชาอุ้นเฮ้งซุก (อำพรางร่าง) กลับแตกตื่นไปเพราะความรู้น้อย คลางแคลงเป็นภูตผีปิศาจ คาดเดาต่าง ๆ นานาอย่างว้าวุ่น ทำให้ผู้คนที่คิดใคร่จะปรากฏตัวออกไปพบกับพวกท่าน เมื่อเห็นทีท่าที่แตกตื่นจนตึงเครียดของพวกท่านในตอนนั้น ผู้อื่นก็กระดากจนมิอาจจะออกไปได้"

เล่งจ้วงจี่พอได้ยินคำ 'พวกท่าน' จากปากบ้วนเล็กเพี้ย และยังเสริมด้วยความ 'กระดาก' ก็ทราบดีว่าบ้วนเล็กเพี้ยหมายถึงตนกับอึ้งปวยอี่

คิดถึงตอนที่อึ้งปวยอี่แตกตื่นตกใจ พลันกรีดร้องแล้วโถมเข้ามาในอ้อมแขนของตน และตนที่ลืมตัวก็ยังโอบอุ้มเอาอึ้งปวยอี่ที่งามสะคราญไว้จนแนบแน่น สภาพเช่นนั้นจะต้องถูกบ้วนเล็กเพี้ยที่อยู่ในเงามืดพบเห็น ดังนั้นก็กระวนกระวายจนหน้าแดงฉานไป

ทบทวนหวนคิดอีกครา หากแม้นเรื่องนี้แพร่งพรายจากปากบ้วนเล็กเพี้ย เข้าสู่หูเก็งจีฮุ้นภรรยาที่รัก อย่างน้อยเห็นจะต้องตอแยจนนางมีโทสะจับตนไปคาดโทษอย่างดุร้ายเป็นแม่นมั่น

เมื่อได้คิดเช่นนั้น โทสะน้อยนิดที่ขุ่นเคืองจากถูกกลั่นแกล้งก็ปลาสนาการจนหมดสิ้นทันที ความจริงที่ใคร่จะกล่าวระบายความขุ่นเคืองออกไปสัก

หลายคำ เพื่อบ่งบอกว่าไม่ชอบใจ พลอยมิกล้าจะตำหนิไปอีกแล้ว

บัดนี้ ตนมิเพียงจะกลายเป็นคนรู้น้อยแตกตื่นปราศจากความรู้รอบตัวกว้างขวาง กลับได้มีปมด้อยไปอยู่ในมือของบ้วนเล็กเพี้ย ที่หากขัดใจนางเมื่อใดอาจถูกขู่เข็ญจนฝ่อลงก็ได้

เล่งจ้วงจี่เจ็บช้ำอยู่ในใจ ขมขื่นจนบอกมิออกได้ จำต้องปลุกปลอบใจให้คึกคัก แสร้งทำทีท่าเป็นเพิ่งรู้ความนัย ตบเข่าดังฉาด ฉาด หัวร่อร่ากล่าวไปว่า

"เพี้ยม่วย ข้าพเจ้าช่างเหลวไหลจนงมงายนัก ไฉนจึงได้ลืมเลือนความลึกล้ำพิสดารของวิชา 'ค่ายคูประตูกล จำแลงกายล่องหน' เสียเล่า"

บ้วนเล็กเพี้ยได้ยินเสียงร้องกะทันหัน นางสะดุ้งจนตัวลอยแล้วรีบยกมือปิดปากเล่งจ้วงจี่ไว้ สะบัดเสียงตัดพ้อไปว่า

"ตะเก็งก้องไปไย ท่านเกิดความแตกตื่นโวยวายมาอีกแล้ว"

เล่งจ้วงจี่ถูกว่าจนหน้าแดง แต่ก็ถูกกลิ่นหอมอันซาบซ่านของมือบ้วน-เล็กเพี้ยสะกดจนงงงันไปอีกครา

ดังนั้นรีบกดปลายจมูกลงในใจกลางฝ่ามือบ้วนเล็กเพี้ย สูดลมลึก ๆ แล้วกล่าวเสียงเนิบนาบหนักแน่น

"อืมม์ เป็นกลิ่นหอมนี้นี่เอง"

บ้วนเล็กเพี้ยใจวาบหวามดื่มด่ำ หน้าแดงฉานสดใส รีบหดมือกลับโดยฉับไว ตาอันหยาดเยิ้มชม้ายมองดูเล่งจ้วงจี่อย่างลุ่มหลง กล่าวตัดพ้ออย่างแง่งอนว่า

"รุ่มร่ามมิได้คล้ายเปียกอของข้าพเจ้าในคราวก่อนแม้แต่น้อยเลย"

เล่งจ้วงจี่พอได้ยินคำ 'เปียกอ' ท่าทีก็งงงันอีกครั้ง ในห้วงสมองคิดถึงเมื่อได้เห็นท่าทีอันซุกซนของบ้วนเล็กเพี้ยบนเหลาสุรายู่กุยฮึงในครั้งแรก

ตอนนั้น นางยังเป็นดรุณีน้อยที่สดชื่นรื่นเริง เต็มไปด้วยความกระปรี้-กระเปร่าดุร้าย บัดนี้นางไม่เพียงงามสะคราญเท่านั้น ยังคล้ายเป็นผลท้อที่สุกเต็มกำลังจะปริออกจากกัน สร้างความกระหายให้แก่ผู้พบเห็นเป็นยิ่งนัก

บ้วนเล็กเพี้ยเห็นเล่งจ้วงจี่พลันใช้สายตาอันซึมเซาจับจ้องมอง นางก็หน้าแดงฉานด้วยความเอียงอาย ถามอย่างแง่งอนขึ้นว่า

"เล่งกอกอ ท่านคิดอะไรอยู่ ?"

"ข้าพเจ้าคิดถึงเรื่องราวในป่าทึบที่เชิงเขาหยกชัว"

บ้วนเล็กเพี้ยรู้ดีว่าเล่งจ้วงจี่มิได้กล่าวตรงกับใจจริง จึงย่นจมูกหัวร่อให้ ดวงตาปรากฏประกายบ่งบอกว่ารู้ทันเล่ห์อุบายของเล่งจ้วงจี่แล้ว

เล่งจ้วงจี่ตระหนกตกใจยิ่ง รู้สึกว่าบ้วนเล็กเพี้ยก็เป็นดรุณีน้อยที่ไม่ใช่ต่อต้านจัดการง่ายดาย จึงฉุกใจได้คิด รีบกล่าวอย่างจริงจัง

"ข้าพเจ้าคิดถึงเหตุการณ์ในวันนั้นอยู่จริง ๆ ข้าพเจ้าคิดตลอดเวลา ว่าท่านไฉนจึงหลบกระบี่ที่ข้าพเจ้าซัดออกไปด้วยความรวดเร็วรุนแรงนั้นได้"

บ้วนเล็กเพี้ยพอฟัง รอยยิ้มแย้มบนใบหน้าพลันปลาสนาการทันที ทอดถอนใจด้วยความรันทด แล้วกล่าวขึ้นว่า

"หากมิใช่ผู้น้องในตอนนั้นเห็นหน้าตาของท่านปรากฏแววอำมหิต รีบยกมือกอดอกด้วยความตื่นตกใจ กระบี่ของท่านต่ำกว่านั้นอีกสักหนึ่งนิ้ว ท่านก็ต้องเจ็บช้ำน้ำใจไปชั่วชีวิตแน่นอน"

กล่าวพลางน้ำตาที่เอ่อคลอก็กลิ้งไปมาคล้ายจะหยดหยาด

เล่งจ้วงจี่ตระหนกและสำนึกเสียใจยิ่ง จนกุมมือขาวผ่องของบ้วนเล็ก-เพี้ยอย่างลืมตัว กล่าวพลุ่งพล่านว่า

"หากตอนนั้นหลงผิด ไปทำอันตรายต่อเพี้ยม่วย ข้าพเจ้าก็จะเชือดคอหอยตายตามท่านไปในปรภพอย่างแน่นอน"

บ้วนเล็กเพี้ยมิได้ดึงมือกลับมา ปล่อยให้เล่งจ้วงจี่บีบอย่างแนบแน่นตามอำเภอใจ แต่น้ำตาของนางก็ได้หลั่งไหลด้วยความตื้นตัน พร้อมกันนั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้มด้วยความเบิกบานว่า

"ท่านกล่าวแต่วาจาโง่เขลาทั้งสิ้น นั่นจะตำหนิท่านได้อย่างไร ท่านมิทราบว่าเป็นข้าพเจ้า"

เล่งจ้วงจี่เห็นบ้วนเล็กเพี้ยหลั่งน้ำตาแล้วแย้มยิ้ม มันเป็นความงามที่

จับใจอย่างไม่เคยพบพาน จึงยกแขนเสื้อขึ้นซับน้ำตาให้ ทั้งสองต่างพร่ำพลอดกันด้วยความเบิกบานใจ แต่เล่งจ้วงจี่ที่พลันฉุกใจคิด จึงรีบถามขึ้น

"เพี้ยม่วย วิชาอำพรางร่างของท่านได้รับการถ่ายทอดจากซือแป๋ที่เป็นอัจฉริยะฮ่วงซัวผู้นั้นหรือ ?"

บ้วนเล็กเพี้ยงงงันชั่ววูบไปก่อน แล้วจึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ได้มาจากข้อบันทึกในไข่มุกฮ่ำเพ็กจูอันเป็นสมบัติประจำตระกูลท่านนั่นเอง"

กล่าวแล้วหยิบฮ่ำเพ็กจูที่ห้อยอยู่เหนือทรวงอกไปที่หน้าเล่งจ้วงจี่

เล่งจ้วงจี่สะท้านขึ้นทั้งร่าง หน้าเปลี่ยนสีไปทันที มีหยาดเหงื่อยะเยียบซึมออกมาจนงงงันไป

บ้วนเล็กเพี้ยตื่นตกใจยิ่งนัก ต้องถามโพล่งขึ้น

"เล่งกอกอ ท่านมิทราบ..."

เล่งจ้วงจี่จับตาอันตื่นเต้นตระหนก จ้องมองดูฮ่ำเพ็กจูในมือบ้วนเล็กเพี้ยคล้ายมิได้ยินบ้วนเล็กเพี้ยกล่าววาจาใดบ้าง รำพึงด้วยความพลุ่งพล่านว่า

"มิน่าเล่า อาจารย์เมื่อตอนนั้นบอกว่า ไข่มุกมรกตนี้ต้องมีความเป็นมาอันพิเศษพิสดาร เพียงมิทราบว่าคุณค่าที่จริงจังของมันอยู่ที่ใด วาจานี้ได้ถูกซือแป๋กล่าวตรงตามความจริงเสียได้"

บ้วนเล็กเพี้ยฟังจนพิศวงงงงัน จึงถามด้วยความสงสัยใจว่า

"เล่งกอกอ ท่านมิใช่บอกว่าเป็นสมบัติประจำตระกูลของท่านดอกหรือ ?"

เล่งจ้วงจี่พอระงับใจก็นึกถึงวาจาที่เคยกล่าวอยู่เบื้องหน้าอ้อโฮ้วจึง ดังนั้นรีบผงกศีรษะตอบว่า

"ใช่แล้ว ตอนนั้นข้าพเจ้ากล่าวดังนี้จริง และเพราะมีแต่ต้องกล่าวเช่นนี้จึงเพียงพอจะแสดงให้เห็นถึงความหนักแน่นจริงจังในของหมั้นที่ได้ให้แก่เพี้ยม่วยท่าน"

บ้วนเล็กเพี้ยเอียงอายจนหน้าระเรื่อ ศีรษะก้มต่ำ เนื่องจากมารดานางออกตระเวนหาพร้อมทั้งสาปแช่งก่นด่าเล่งจ้วงจี่ ว่าเป็นคนอำมหิตไร้น้ำจิต

น้ำใจ เป็นคนเสเพลที่ชั่วช้าน่าชิงชัง

เล่งจ้วงจี่นั้นเข้าใจผิดคิดว่า บ้วนเล็กเพี้ยได้ยินคำของหมั้นแล้วเกิดเอียงอาย จึงมิได้ไปสนใจ คงกล่าวสืบต่อไปว่า

"ความจริงแล้ว มรกตฮ่ำเพ็กจูลูกนี้ ก่อนอาจารย์จะมรณภาพไม่กี่วัน จึงได้มอบให้แก่ข้าพเจ้าเก็บรักษาไว้"

บ้วนเล็กเพี้ยฟังจนงุนงงสงสัยยิ่ง ต้องเงยหน้าขึ้นถามว่า

"เอี๊ยบไต้เฮี้ยบก็มิทราบความลี้ลับบนมรกตฮ่ำเพ็กจูลูกนี้ ?"

"ซือแป๋เพียงทราบว่ามันมีคุณค่ามหาศาล แต่มิทราบจะขุดค้นความพิสดารอันทรงคุณค่าของมันด้วยวิธีใด"

"นี่ช่างเป็นลิขิตของฟ้าดินชัด ๆ ผู้น้องเองก็เพิ่งจะได้พบวิชาอันสุดยอดน่าสะท้านโลกบนมรกตลูกนี้ในยามบังเอิญเท่านั้น"

"เพี้ยม่วยพบเห็นด้วยวิธีใด..."

"นับแต่คลาดกับท่านที่เมืองเจี๋ยะมึ้งแล้ว เซี่ยวม่วยก็มิได้ทราบข่าวคราวร่องรอยของท่านเลย ดั่งนั้นแต่ละวันจึงเหม่อมองดูฮ่ำเพ็กจูด้วยน้ำตา..."

"หรือว่าเพี้ยม่วยก็มิเชื่อถือข้าพเจ้ามีความคับแค้นอันจำเป็น ?"

"ในตอนนั้น มารดาก่นด่าท่านทุกวันว่าเป็นคนเสเพลไร้สัจจะ ไม่มีมโนธรรมประจำใจ..."

"มิน่าเล่า ตอนนั้นข้าพเจ้าจิตใจว้าวุ่นเนื้อเต้นตัวสั่นอยู่ทุกวี่วัน"

บ้วนเล็กเพี้ยเห็นทีท่าที่เสแสร้งจนคล้ายจะจริงจังของเล่งจ้วงจี่ ก็มิอาจจะกลั้นหัวร่อต่อไป นางยิ้มพลางกล่าวว่า

"ในพลบค่ำวันหนึ่ง ข้าพเจ้าประคองฮ่ำเพ็กจูมองดูด้วยน้ำตาหลั่งไหลพลันรู้สึกใจเต้นระทึกรุนแรง สมองหมุนหน้ามืด ทั่วกายมีแต่เหงื่อยะเยียบไหลชุ่มโชก ผู้น้องรู้ตัวว่าร่างกายอ่อนแอเกินไปแล้ว จึงต้องหลับตาเกร็งลมปราณขึ้นโคจรพักผ่อน

"มิทราบนานเท่าใด เซี่ยวม่วยพลันรู้สึกเบื้องหน้ามีประกายเจิดจ้าสว่างไสว จึงลืมตามองไป ฮ่ำเพ็กจูที่สองมือประคองอยู่นั้น มีแสงสุกใส

จนบาดตาแผ่กว้างดุจดั่งเป็นถ้วยชา เนื่องจากผู้น้องได้สลายพลังที่เกร็งไว้ ฮ่ำเพ็กจูก็หดคืนสู่สภาพเดิม

"มองดูท้องฟ้า เห็นเป็นเวลายามสาม (เที่ยงคืน) พอดี ก็หวั่นไหวได้คิดจึงลอบเกร็งพลังให้ผนึกตัวอีกครั้ง ฮ่ำเพ็กจูก็มีประกายสุกใสแผ่กว้างเพิ่มตามพลังที่เกร็งจนสุกใสบาดตายิ่ง

"เซี่ยวม่วยในตอนนั้น มิกล้ามองดูมรกตนี้โดยตรง จวบจนเมื่อเพ่งสายตามองไป จึงได้พบเห็นบนมรกตนี้มีอักษรสีทองอยู่มากมาย เมื่อพิจารณาอ่านไป จึงทราบว่าเป็นเคล็ดวิชาอุ้นเฮ้งซุก (อำพรางร่าง)"

เล่งจ้วงจี่พอฟังรีบถามอย่างเร่งร้อนวิงวอนว่า

"ม่วยม่วย ท่านเกร็งพลังให้ข้าพเจ้าดูสักครั้ง ?"

บ้วนเล็กเพี้ยขมวดคิ้วย่น ใบหน้าปรากฏแววลำบากใจ กล่าวอย่างหนักแน่นว่า

"เล่งกอกอ ผู้น้องมีเพียงความสามารถแสดงให้ท่านดูเท่านั้น แต่ท่านจะอ่านเคล็ดวิชามิได้เป็นอันขาด ยิ่งไม่อาจจะฝึกไปตามหลักวิชานั้น..."

เล่งจ้วงจี่มิรอบ้วนเล็กเพี้ยกล่าวจบคำ รีบสอดขึ้นด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"เพราะเหตุใด ?"

บ้วนเล็กเพี้ยกลัวเล่งจ้วงจี่จะเข้าใจผิด จึงรีบอธิบายขึ้น

"เนื่องจากบนมรกตฮ่ำเพ็กจูมีบันทึกเตือนให้สังวรอยู่..."

วาจาชะงักงันเพียงเท่านั้น ใบหน้าแดงฉานขึ้นกว่าเดิมอย่างไม่มีสาเหตุ

เล่งจ้วงจี่มาตรแม้นเห็นบ้วนเล็กเพี้ยเอียงอายจนหน้าแดง คล้ายดั่งมีเรื่องที่ยากจะบ่งบอกออกจากปาก แต่ความพิศวงสงสัยใคร่จะรู้ กระตุ้นจนอดมิได้ต้องเค้นถามไป

"คำเตือนนั้นหมายถึงเรื่องราวใดบ้าง ?"

ใบหน้าบ้วนเล็กเพี้ยแดงเข้มขึ้นกว่าเดิม ดวงตาที่กลมใหญ่สุกใสทั้งสอง ชม้ายมองดูเล่งจ้วงจี่อย่างหยาดเยิ้มลุ่มหลง กล่าวตัดพ้อด้วยความเอียงอาย

“ท่านยังคงมิได้เปลี่ยนนิสัยเดิม มักจะรีดเร้นเค้นถามจนถึงต้นตอเสมอ”

“แน่นอน พบกับเรื่องน่าสงสัย ไยมิขวนขวายหาทางสืบรู้ให้เข้าใจ...”

“เอาเถิด เอาเถิด เซี่ยวม่วยบอกกับท่าน วาจาของผู้อื่นยังมิได้กล่าวกระไร ท่านก็ขนเหตุผลออกมาเป็นการใหญ่ทีเดียว”

วาจาชะงักชั่วขณะ ใบหน้าที่แดงฉานด้วยความเอียงอาย ปรากฏรอยยิ้มอันหยาดเยิ้ม จับจ้องมองเล่งจ้วงจี่ด้วยความลุ่มหลง เผยอริมฝีปากอยู่หลายครา ในที่สุดก็ลดเสียงแผ่วเบากล่าวอย่างเอียงอายว่า

“ผู้ที่ฝึกวิชาอุ้นเฮ้งซุก จำเป็นจะต้องเป็นบุรุษหรือสตรีที่ยังไม่เสียตัว...”

วาจามิทันจบคำก็รีบยกมือปิดหน้า นางมิกล้าจะมองท่าทีของเล่งจ้วงจี่อีกแล้ว

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็เข้าใจผิด รีบร้องอย่างลนลานถามไป

“เช่นนี้เป็นว่า เพี้ยม่วยจะไม่ยอมแต่งงานตลอดชีวิต ? !”

บ้วนเล็กเพี้ยพอฟังทั้งน่าขุ่นเคืองทั้งน่าหัวร่อ ในที่สุด ก็หัวร่อคิกคักรีบวางมือทั้งสอง ชม้ายมองเล่งจ้วงจี่แล้วกล่าวสะบัดขึ้น

“คนโง่ ไม่แต่งงานหรือจะไปเป็นแม่ชีในอาราม ?”

เล่งจ้วงจี่หะแรกก็งงงัน จากนั้นหัวร่อขึ้นด้วยความเบิกบานใจ แต่ยังคงถามด้วยความสงสัยว่า

“ในเมื่อเพี้ยม่วยสามารถแต่งงาน แล้วไฉนข้าพเจ้าจึงไม่อาจจะอ่านเคล็ดวิชาบนฮ่ำเพ็กจู ?”

บ้วนเล็กเพี้ยส่ายหน้าด้วยความจนปัญญา ทอดถอนใจแล้วกล่าวตัดพ้อขึ้น

“คร้านที่จะแยแสท่านแล้ว ท่านดูเองเถิด”

กล่าวพลางนั่งขัดสมาธิตัวตรง พริ้มตาลงผนึกกำลังขึ้นทันที

เล่งจ้วงจี่พอเห็นก็รู้สึกเกรงใจยิ่ง ตนไม่บังควรที่จะมีแต่ความสงสัยใคร่รู้ โดยปล่อยให้บ้วนเล็กเพี้ยต้องยุ่งยากลำบากใจ ขณะจะส่งเสียงห้ามปรามไป เบื้องหน้าพลันมีประกายสุกใสเกิดขึ้น

ความตื่นตกใจรีบเพ่งตามองไป พบเห็นไข่มุกฮ่ำเพ็กจูที่บ้วนเล็กเพี้ยห้อยอยู่บนทรวงอก ปรากฏประกายแพรวพรายจนเจิดจ้าบาดตา

ประกายสุกใสได้แผ่กว้างออกขึ้นทุกขณะ และยังแรงกล้าขึ้นกว่าเดิม จากเขียวเข้มมาเป็นฟ้าคราม จากฟ้าครามกลายเป็นขาวนวล แสงสดใสแพรวพรายจนคล้ายเป็นเส้นสายหมื่น ๆ พัน ๆ พร่างพรายด้วยสีสันนานาอันเลือนรางตา

ไข่มุกก็พองโตจากขนาดเม็ดในลูกท้ออยู่ทุกขณะ จนกระทั่งใหญ่แทบเท่าปากถ้วยชา

เล่งจ้วงจี่รู้สึกสมองหมุนตาลาย ไม่กล้าเพ่งมองจ้องตรงไป และลมปราณในร่างก็คล้ายจะพลุ่งพล่านอยู่บ้าง

เล่งจ้วงจี่ตระหนกจนลนลาน ยิ่งไม่อาจข่มใจให้มั่นคงได้ รู้ดีที่บ้วน-เล็กเพี้ยกล่าวมานั้นไม่ผิดพลาดแน่แล้ว

หวนคิดขึ้นต่อไป บ้วนเล็กเพี้ยในเมื่อแต่งงานกับผู้อื่นได้ เรามีภรรยาเช่นนี้ เหตุไฉนไม่อาจจะฝึกวิชาอุ้นเฮ้งซุกบนไข่มุก ?

พอได้คิด นิสัยอันดื้อรั้นทระนงก็กำเริบ จนรีบเกร็งพลังภายในให้รวมตัว สองตาพลันมีประกายคล้ายสายฟ้า พุ่งวาบผ่านยังประกายสุกใสของมรกตเข้าไปทันที

เล่งจ้วงจี่เพ่งสายตามอง เห็นบนไข่มุกที่ขาวเรืองรองดุจดั่งเป็นหิมะปรากฏอักษรตัวน้อย ๆ เป็นสีทองจำนวนมากมายก่ายกอง

มีแต่อักษรตัวใหญ่ที่กึ่งกลางเท่านั้น เป็นสีแดงฉานปานมณีทรงค่าและคล้ายเคลื่อนไหวไปมาอย่างแช่มช้าด้วย

เล่งจ้วงจี่เพ่งตาอ่านอย่างถถ้วน

'สามีตาย ภรรยาตาย มิใช่หญิงชายบริสุทธิ์ต้องตาย'

เล่งจ้วงจี่พออ่านจบแถวนั้น ก็ต้องสะดุ้งรู้สึกตัว รีบสลายพลังแล้วพริ้มตาลงช้า ๆ

บทที่สี่สิบสี่ บุญกรรมแต่ปางหลัง

เล่งจ้วงจี่เมื่อเห็นคำตักเตือนในอักษรสีแดงแถวนั้นแล้ว รู้ดีว่าบุรุษสตรีที่ผ่านการวิวาห์แล้วอ่านเคล็ดวิชาบนมรกตฮ่ำเพ็กจูจะต้องตาย ส่วนบุรุษที่สูญเสียความบริสุทธิ์ และสตรีมิใช่พรหมจารี อ่านเคล็ดวิชาบนฮ่ำเพ็กจูนี้แล้วก็จะต้องตายเช่นกัน

โบราณมีว่าไว้ บุญกรรมทั้งหลายล้วนแต่เป็นไปตามกุศลผลบุญที่ประกอบในปางก่อน รู้สึกเป็นวาจาที่ถูกต้องตรงความจริงยิ่งนัก ความคิดมิทันจนสิ้นพลันเห็นบ้วนเล็กเพี้ยกล่าวถามเสียงเบาอย่างหนักแน่นจริงจัง

"เป็นอย่างไรบ้าง เล่งกอกอ ?"

เล่งจ้วงจี่พอได้ยินรีบลืมตา เห็นบ้วนเล็กเพี้ยได้สลายพลังไปแล้ว ฮ่ำเพ็กจูก็คืนกลับสู่สภาพปรกติ ดังนั้นกล่าวอย่างสะทกสะท้อนใจ

"ข้าพเจ้ารู้สึกว่า แต่ละคนแม้จะมีสติปัญญาสักเพียงใด บุญวาสนาเพียงไหน ในชะตาชีวิตก็มีลิขิตมาแน่นอน ไม่อาจที่จะเคี่ยวเข็ญบิดเบือนได้"

บ้วนเล็กเพี้ยก็รู้สึกเห็นพ้องต้องกัน ผงกศีรษะกล่าวว่า

"เชี่ยวม่วยก็คิดอยู่ ด้วยพลังฝีมือของท่านในตอนนี้ หากมีวิชาอุ้นเฮ้ง-ซุกอันพิสดารเพิ่มอีก ท่านก็จะกลายเป็นเกี่ยมเซียน (เซียนกระบี่) อันจริงจังสมนามแน่"

เล่งจ้วงจี่ผงกศีรษะอย่างเห็นพ้อง กล่าวว่า

"ใช่แล้ว ดังนั้นในโลกนี้จึงมิใคร่มีเรื่องเพียบพร้อมสมบูรณ์อยู่เลย"

วาจาชะงักชั่วขณะ พลันหัวร่อขึ้นอย่างลืมตัว กล่าวสืบต่อไปว่า

"ความจริงฝึกสำเร็จวิชาอุ้นเฮ้งซุกนี้แล้ว ชั่วชีวิตก็เท่ากับเป็นหลวงจีนโดยปริยาย คิดแล้วรู้สึกจืดชืดไร้รสชาติยิ่ง"

บ้วนเล็กเพี้ยพอฟังหน้าพลันแดงฉานขึ้นอีกครั้ง สะบัดเสียงต่อว่าอย่างยิ้มแย้ม

"ไม่มีวาจาจริงจังแม้สักคำ แต่งงานแล้วสูญเสียวิชาอุ้นเฮ้งซุกไปก็จริง แต่เมื่อเผชิญกับบุคคลอื่นที่ฝึกวิชาอุ้นเฮ้งซุก ยังไม่อาจตบตาของตนไปได้ดอก"

เล่งจ้วงจี่แย้มยิ้มอย่างขบขัน จ้องมองหน้าที่แดงฉานของบ้วนเล็กเพี้ยแล้วสัพยอกขึ้น

"เพี้ยม่วยมีวาสนาอันสูงส่งเช่นนี้ โชคดีฝึกสำเร็จวิชาอุ้นเฮ้งซุก มิทราบต่อจากนี้ท่านมีความคิดเห็นในเรื่องวิวาห์อย่างไรหรือไม่ ? หวังจะได้..."

บ้วนเล็กเพี้ยพอฟัง หน้าพลันแดงเข้มขึ้นกว่าเดิม มิรอให้เล่งจ้วงจี่กล่าวจบ ฝืนหัวร่อแล้วแค่นเสียงตวาดไป

"ช่างเป็นคนที่เหลวไหลเหลือร้าย ยิ่งกล่าวยิ่งเป็นวาจาไร้สาระ ผู้ใดไปฟังวาจาของท่าน"

ขณะว่ากล่าวก็พลิ้วกายลงจากเตียง คิดว่าคงปลาบปลื้มยินดียิ่ง จึงยกมือปิดหน้าหัวร่อจนตัวสั่นสะท้าน

เล่งจ้วงจี่หะแรกกลัวบ้วนเล็กเพี้ยจะขุ่นเคือง แต่เมื่อเห็นนางหัวร่อก็มีใจกล้าขึ้นอีกอักโข รีบพลิ้วกายไปที่เบื้องหน้านาง อ้าแขนรวบร่างอันอ้อนแอ้นแน่งน้อยของนางไว้ในอ้อมอกจนแนบแน่น

บ้วนเล็กเพี้ยที่ผ่านการตรอมตรมหม่นหมองอย่างยากแค้นมานาน จน

ซูบซีดร่วงโรยไปกว่าเดิมมากมาย บัดนี้ชายในดวงใจก็ได้แสดงท่าทีที่มีต่อนางอย่างเปิดเผยสมใจแล้ว

เนื่องจากสมปรารถนาที่หวัง ความขมขื่นผ่านพ้น ความหวานชื่นมาแทน ในที่สุดก็ได้เข้าสู่อ้อมอกชายในดวงใจ บ้วนเล็กเพี้ยปลาบปลื้มตื้นตันจนร่ำไห้อยู่ในอ้อมอกเล่งจ้วงจี่ไป

นับเป็นเรื่องที่เล่งจ้วงจี่คาดคิดไม่ถึงจริง ๆ จึงทั้งลนลานทั้งละอายรีบก้มกระซิบที่ข้างหูบ้วนเล็กเพี้ยอย่างรักใคร่

"เพี้ยม่วย ทำให้ท่านต้องลำบากตรากตรำมามากแล้ว"

กล่าวพลางลูบคลำผมที่ยาวสยายประบ่าของนางอย่างแผ่วเบา บ้วนเล็ก-เพี้ยเช็ดน้ำตาแล้วคล้ายนึกถึงเรื่องใดขึ้นได้ ต้องทอดถอนใจกล่าวเสียงเครือขึ้น

"ที่ขมขื่นใจอย่างจริงจังนั้นมิใช่เชี่ยวม่วย แต่เป็นฉิ่นโกวเนี้ย"

เล่งจ้วงจี่สะท้านขึ้นทั้งร่าง พลันนึกถึงฉิ่นเฮียงเหล็งได้ ต้องรีบถามไปทันที

"เพี้ยม่วย ท่านเป็นผู้ช่วยฉิ่นโกวเนี้ยออกจากที่คุมขัง ?"

บ้วนเล็กเพี้ยซับน้ำตาไปพลางผงกศีรษะรับคำไปพลาง

เล่งจ้วงจี่เนื่องจากทราบว่าฉิ่นเฮียงเหล็งถูกซิพ้งฮุยโบยตีทุกวี่วันอย่างเจ็บปวดเจ็บช้ำ ดังนั้นมิได้ไปคิดถึงเรื่องอันใด แต่ก็กังวลใจในที่ไปของฉิ่น-เฮียงเหล็งจึงรีบถามอย่างเป็นห่วงว่า

"ฉิ่นโกวเนี้ยขณะนี้อยู่บนภูเขาหรือไม่ ?"

"นางลงจากเขาในวันนั้น ก็ว่าจ้างรถม้ากลับไปที่ไท่เพ้งติ้งเลย"

เล่งจ้วงจี่กล่าวอย่างหงุดหงิดเสียดายขึ้น

"ตอนนั้นเพี้ยม่วยสมควรให้ข้าพเจ้าได้พบกับท่านสักครา ข้าพเจ้าบางครั้งสำนึกแล้วรู้สึกมีความผิดต่อนางอย่างรุนแรง"

"ตอนนั้นเชี่ยวม่วยเคยบอกกับฉิ่นโกวเนี้ย ว่าท่านดั้นด้นไปช่วยนางแล้ว ฉิ่นโกวเนี้ยพอฟังรีบปิดปากร่ำไห้ บอกว่านางไม่มีหน้าจะพบกับท่านอีกแล้ว"

เล่งจ้วงจี่ฟังจนตัวสะท้านใจวาบหวิว หน้าถอดสีไปทันที จวบจนบัดนี้จึงฟังความหมายในวาจาของบ้วนเล็กเพี้ยออก รู้ดีว่าเป็นเรื่องเลวร้ายแน่ รีบร้องโพล่งถามไป

"ฉิ่นโกวเนี้ยได้ถูกเจ้าสัตว์เดียรัจฉานซิพ้งฮุย..."

บ้วนเล็กเพี้ยมิรอให้เล่งจ้วงจี่กล่าวจบคำ รีบผงกศีรษะเป็นทียืนยัน

เล่งจ้วงจี่พอเห็นก็สมองอื้ออึงตัวสะท้านจนโซเซ แทบล้มคว่ำลงกับพื้นไปด้วยความตระหนก

บ้วนเล็กเพี้ยรู้ตัวทันที กรีดร้องแล้วรีบรวบร่างเล่งจ้วงจี่เอาไว้ เล่งจ้วงจี่ตอนนี้คิ้วเล็กสูงชันตาเป็นประกาย มือทั้งสองกำหมัดแนบแน่น ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า

"นับแต่นี้ไป หากซิพ้งฮุยและบิดามันพบเรา ไม่ฆ่าฟันเจ้าเดียรัจฉานในคราบคนให้เป็นหมื่น ๆ พัน ๆ ท่อน ขอสาบานมิอยู่เป็นผู้คน"

บ้วนเล็กเพี้ยกลัวยิ่งว่าอาการบาดเจ็บเล่งจ้วงจี่จะกำเริบจึงรีบเอ่ยปลอบโยนขึ้นว่า

"ฉิ่นโกวเนี้ยเผชิญกับคู่หมั้นไม่มีศีลธรรมเช่นนี้ นางก็ยอมรับว่าเพราะชะตาอันอาภัพของนาง และยังเป็นการตกลงปลงใจของบิดามารดานาง ไม่อาจจะไปตำหนิติเตียนผู้ใดได้ ท่านไฉนจึงมามีโทสะรุนแรงถึงปานนี้เล่า ?"

เล่งจ้วงจี่หัวร่อแค่น ๆ ขบกรามเค้นเสียงขึ้น

"หรือว่ากับคู่หมั้นที่จะเป็นภรรยา ก็สมควรสะกดจุดแล้วข่มขืนย่ำยีไปตามอำเภอใจได้ ?"

บ้วนเล็กเพี้ยรู้สึกอับจนถ้อยคำจะตอบโต้ นางฉุกใจได้คิด มีเจตนาจะเปลี่ยนเรื่องไปจากความขุ่นเคืองนี้เสีย เพื่อเบนความสนใจมิให้เล่งจ้วงจี่พะวงแต่เรื่องของฉิ่นเฮียงเหล็ง จึงกล่าวอย่างสะทกสะท้อน

"ดูแล้วเชียวเกียงเจ้เจ๊ยังมีบุญวาสนาดีกว่าฉิ่นโกวเนี้ยมากนัก"

เล่งจ้วงจี่พอฟังหน้าเปลี่ยนสีไปทันที กล่าวอย่างเร่งร้อนกระวนกระวายขึ้นว่า

"เพี้ยม่วย ท่านว่าเชียวเกียงเป็นไร ?"

บ้วนเล็กเพี้ยเห็นเล่งจ้วงจี่มีท่าทีตื่นเต้นปานนั้นต้องหัวร่อออกมา รีบปลอบด้วยเสียงยานยาวขึ้นว่า

"ท่านวางใจเถิด เชียวเกียงของท่านยังเป็นเชียวเกียงอยู่ ไยต้องกระวนกระวายถึงปานนี้ ? อีกประการ โอวเฮาะจะอย่างไรก็เป็นปรมาจารย์ของสำนักใหญ่ ศิษย์ของมันทั้งสี่ต่างมีเจตนาแน่วแน่ที่จะรักษาพลังอันบริสุทธิ์ไว้ ใฝ่ฝันใคร่จะได้ฝึกวิชาสุดยอดของสี่จอมอสรร้าย จึงมิได้ไปมีความคิดอันบัดสีใด ๆ ดอก"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็คลายใจไปมากมาย แต่รู้สึกว่าวาจาของบ้วนเล็กเพี้ยมีความหมายสัพยอกหยอกเย้า ก็กระดากจนร้อนผะผ่าว รีบเปลี่ยนเรื่องขึ้นทันที

"เชียวเกียงม่วยก็ได้รับการช่วยเหลือจากท่าน ?"

บ้วนเล็กเพี้ยผงกศีรษะโดยมิได้ลังเล แสร้งเลิกคิ้วสะบัดเสียงขึ้น

"ใช่แล้ว ทราบแล้วไฉนไยต้องแสร้งถาม ?"

"ข้าพเจ้าคิดว่าจะต้องเป็นท่านอยู่ตลอดเวลา แต่เชียวเกียงกลับปฏิเสธอย่างยืนกราน และดูทีท่าแตกตื่นตกใจนาง คล้ายมิใช่เป็นเฮียงฮุ้นอะไรนั่นจริง"

"ท่านมากล่าวแต่เรื่องผีสางขู่นาง นางย่อมมีความหวาดหวั่นขวัญเสียแต่แน่นอน อีกประการข้าพเจ้าเพียงใช้วิชาอุ้นเฮ้งซุกในตอนช่วยนางเท่านั้น รอจนนางมีสติแจ่มใสฟื้นขึ้นมา ข้าพเจ้าก็ยืนอยู่ที่เบื้องหน้านางในสภาพเดิม นางไฉนจึงจะรู้ว่าภูตผีที่มีวิญญาณหอมนั้นเป็นใคร ?"

เล่งจ้วงจี่ถูกบ้วนเล็กเพี้ยที่ซุกซนหยอกเย้าจนหน้าผะผ่าว ฟังจากน้ำเสียงนาง ความผิดทั้งหลายล้วนเป็นตนเป็นคนก่อ และก็คล้ายดั่งกลายเป็นตัวโง่เขลาที่ไม่มีความรอบรู้แม้แต่น้อยนิดเลย

พอได้คิดถึงตอนนี้ อดมีโทสะขึ้นมิได้ รีบกล่าวอย่างไม่พอใจ

"แล้วท่านเหตุไฉนนั่งรับประทานอาหารอยู่ในห้องชัด ๆ พอเห็นพวก

เราไปกลับหลบหน้าซ่อนตัวเสียได้ ?"

บ้วนเล็กเพี้ยถูกย้อนถามจนไม่มีวาจาจะตอบโต้ หน้าแดงนิ่งอั้นอยู่ครู่หนึ่งจึงฝืนยิ้มแล้วเถียงว่า

"ผู้อื่นในตอนนั้นไม่ยินดีพบกับท่านนี่"

เล่งจ้วงจี่งงันไปทันที

ขณะเวลานั้น นอกประตูของห้องน้อยพลันมีเสียงหัวร่อฮาฮาระเบิดขึ้นจนสนั่นหวั่นไหว

บ้วนเล็กเพี้ยพอได้ยินรีบร้องโพล่งอย่างกระวนกระวาย

"บิดาบุญธรรมข้าพเจ้ามาแล้ว !"

คำพูดหลุดจากปาก ร่างวิ่งปราดออกจากนอกห้องไปทันที

เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่าเป็นตั๋วเท้าเอ้ยคาองมา จึงพลอยรีบสาวเท้าตามหลังบ้วนเล็กเพี้ยไปบ้าง

ทั้งสองยังมิถึงหน้าประตู กลอนประตูก็หักกร๊อบออกจากกัน ที่แท้ตั๋วเท้าเอ้ยคาองรีบร้อนจะเข้ามา จึงได้ใช้พลังภายในกระแทกจนกลอนหักสะบั้นไปก่อน

จากนั้น ศีรษะโตใหญ่ที่มีผมยุ่งเป็นกระเซิงโผล่เข้ามาดูลาดเลาก่อน พร้อมกันนั้นหัวร่อฮาฮาอย่างเบิกบานใจ ส่งเสียงถามว่า

"เด็กบัดซบ เอียเท้าขี้ริ้ว เจ้าสองคู่ใจพร่ำพลอดกันเพียงพอแล้วหรือไม่ ? เราบิดาบุญธรรมผู้เฒ่าพอจะเข้าไปฟังบ้างเป็นไร ?"

ขณะกล่าว เห็นบ้วนเล็กเพี้ยกับเล่งจ้วงจี่วิ่งลนลานกันออกมา ก็รีบอธิบายขึ้นอย่างยิ้มแย้ม

"เจ้าทั้งสองมิต้องแตกตื่น เราผู้เฒ่ามิได้รับอนุญาตจากพวกเจ้า จะไม่กล้าเข้าไปอย่างวู่วามเป็นอันขาด..."

บ้วนเล็กเพี้ยวิ่งมาจนถึงที่ปากประตูก่อน ฟังวาจาสัพยอกนั้นแล้วก็เอียงอายจนหน้าแดงฉาน สะบัดเสียงออดอ้อนไปว่า

"ศีรษะโตใหญ่ของกังเอี้ย ก็ได้โผล่เข้ามาแล้วยังบอกมิกล้าเข้าอีก"

ตั้วเท้าเอ้ยคาองรีบกล่าวอย่างหนักแน่น ดั่งราวเป็นเรื่องจริงจังว่า

“เราผู้เฒ่าใช้ศีรษะเข้ามา ขอความเห็นพ้องจากเจ้าทั้งสองคู่ใจก่อน หากแม้นไม่มีท่าทียินดี เราผู้เฒ่าค่อยหดออกไปก็ได้”

บ้วนเล็กเพี้ยฟังคำ ‘เจ้าสองคู่ใจ’ อยู่หลายคราา และท่าทีที่ร่าเริงแจ่มใสของเอ้ยคาอง ทราบดีว่าเหตุการณ์ทั้งหลายราบรื่นไม่มีอุปสรรค จึงลอบปีติยินดีจนหัวใจพองโต รีบซุกหน้าลงในฝ่ามือด้วยความเอียงอาย

เล่งจ้วงจี่หน้าแดงด้วยความกระดาก ยืนอย่างนอบน้อมอยู่ที่ด้านข้าง มองดูศีรษะโตใหญ่ของเอ้ยคาองที่โผล่ในช่องประตู แย้มยิ้มโดยมิได้ว่ากล่าวอย่างไร

เอ้ยคาองพอเห็นรีบสั่นศีรษะโตใหญ่ แล้วถามเสียงหนัก ๆ ไป

“เด็กบัดซบ ธิดาบุญธรรมของเราไม่มีความเห็น เจ้าเล่า ?”

เล่งจ้วงจี่คาดคิดไม่ถึงจริง ๆ ว่าผู้อาวุโสที่อายุตั้งเจ็ดแปดสิบปีแล้วยังมีอารมณ์ครึกครื้นมาสัพยอกหยอกล้อกับผู้เยาว์ ดังนั้นรีบน้อมกายตอบอย่างยิ้มแย้ม

“จี่ยี้ยินดีต้อนรับผู้อาวุโสเข้ามา”

“เด็กน้อย แม้เจ้าไม่ต้อนรับเราผู้เฒ่ายังจะต้องเข้าไป”

กล่าวแล้วสะบัดร่างผลักประตูเข้าไปอย่างโอ่อ่า เล่งจ้วงจี่ไม่มีวาจาจะว่ากล่าว และมิกล้าจะไม่แยแส จึงต้องน้อมกายรับคำด้วยหน้าอันแดงฉาน

บ้วนเล็กเพี้ยกลัวเล่งจ้วงจี่จะกระดากกระเดื่อง นางรีบลดมือออกจากหน้า ฉุดแขนเสื้ออันคร่ำคร่าของเอ้ยคาอง ออดอ้อนอย่างซุกซนต่อไปว่า

“กังเอี๊ยมักนิยมเป็นเช่นนี้เสมอ ผู้อื่นบอกว่าต้อนรับท่านท่านมิชอบ บอกว่าไม่ต้อนรับท่านท่านยิ่งมิดี”

เอ้ยคาองแหงนหน้าหัวร่อเสียงสนั่น คิดจะสัพยอกหยอกล้อนางไปสักหลายคำ แต่ได้คิดว่าธิดาบุญธรรมของตนมีความซุกซนจนยากจะตอแย จึงส่ายหน้าไปมาบอกกับเล่งจ้วงจี่ด้วยท่าทีที่จริงจัง

“เด็กน้อย ลวดลายความพิสดารทั้งหลายล้วนแล้วเป็นความคิดของ

เราตั้วเท้า จุดประสงค์คือใคร่จะทดสอบดูว่า เด็กน้อยเจ้ามีความซอบพอเอีย-เท้าอัปลักษณ์ของเราด้วยความจริงใจหรือไม่ ขณะนี้เอียเท้ามิได้ตาย เจ้าก็มิได้เสียภรรยางามไปคนหนึ่ง บัดนี้ทุกฝ่ายต่างปลาบปลื้มยินดีทั่วหน้า เก็ง-เอียเท้าก็ได้เห็นพ้องมาแต่แรกแล้ว เด็กน้อยเจ้ายังมีปัญหาใดอีกหรือไม่ ?"

เล่งจ้วงจี่เข้าใจเรื่องราวทั้งหลายแหล่กระจ่างแจ้งแล้ว มาตรแม้นจะรู้สึกคับแค้นไปพักใหญ่ แต่บ้วนเล็กเพี้ยที่ซุกซนสะคราญ ยังคงมีชีวิตเป็นปรกติสุขอยู่ ดังนั้นกับเรื่องคับแค้นขมขื่นที่ตนได้รับมาก็มิไปแยแสสนใจแล้ว

แต่ทว่าพอได้คิดถึงทิโกวพั้วที่ตาหยีเล็กแต่แวววาว หน้าเหี่ยวย่นแต่เขียวคล้ำอยู่เสมอ ก็รู้สึกกระสับกระส่ายจนหวาดหวั่นพรั่นใจ จึงต้องตะกุกตะกักถามว่า

"จี่ยี้ปรารถนาจนสุดใจอย่างจริงจัง ไหนเลยยังจะกล้ามีปัญหา เพียงแต่ทว่า..."

วาจาชะงักลงด้วยท่าทีที่ลำบากใจ คิ้วเรียวก็ขมวดเข้าหากันโดยความลืมตัว

บ้วนเล็กเพี้ยใจสะท้านจนหน้าถอดสี นางกลัวเล่งจ้วงจี่จะเห็นว่านางฝึกวิชาอุ้นเฮ้งซุก แล้วไม่สมควรแต่งงาน จึงบ่ายเบี่ยงเรื่องวิวาห์ไปเสีย

ดังนั้นนางมีความหวาดหวั่นจนลนลาน เบิ่งตาจ้องมองเล่งจ้วงจี่ด้วยความรุ่มร้อนกระวนกระวาย

ส่วนเอ้ยคาองเห็นเล่งจ้วงจี่มีสีหน้าลำบากใจ วาจาก็อ้ำ ๆ อึ้ง ๆ หน้าตาที่ระรื่นเสมอมาของผู้เฒ่าพลันเคร่งเครียดจนเย็นชาทันที ตวาดเสียงหนัก ๆ ย้อนถามไป

"แต่ทว่าอย่างไร ?"

เล่งจ้วงจี่กล่าวอย่างคลางแคลงใจ

"แต่กลัวผู้มีอาวุโสแซ่บ้วนยังมีโทสะมิคลาย"

เอ้ยคาองพอฟังก็คลายใจอักโข แหงนหน้าหัวร่อฮาฮาอย่างสนุกสนานไปทันที กล่าวอย่างครึกครื้นว่า

"ตั้งแต่โบราณกาลมาแล้ว งักบ้อ (แม่ยาย) รักบุตรเขยมากกว่าบุตรชาย เล่าโกวพั้วมีเอียเท้าอัปลักษณ์นางนี้อยู่เพียงคนเดียว ตบแต่งให้แก่เจ้าที่มีชื่อลือกระเดื่องทั่วแผ่นดิน วิชาฝีมือสูงล้ำสุดยอดในบู๊ลิ้ม นางลิงโลดยินดีก็ยังน้อยไป ไหนเลยจะมามีโทสะแก่เจ้าเด็กน้อยได้อีกเล่า"

วาจาชะงักชั่วขณะ รู้สึกตัวว่าไม่บังควรรีรออยู่นานนัก จึงยื่นมือตบไหล่เล่งจ้วงจี่เบา ๆ กล่าวสืบต่อไปว่า

"เด็กน้อย รีบพาเพี้ยเอียเท้าไปที่วัดไต้ฮุดยี่ เก็งเอียเท้ากับเชียวเกียงรอเจ้าอยู่ที่นั้น เราผู้เฒ่าจะล่วงหน้าไปก่อน จะได้มิต้องอยู่ขวางหูขวางตาของเจ้าสองคู่ใจ"

กล่าวแล้วหันกายเดินออกจากประตูไป บ้วนเล็กเพี้ยฉุกใจได้คิด รีบถามอย่างเร่งร้อน

"กังเอี๊ย สักครู่เมื่อพบพวกนาง พวกเรากล่าวเยี่ยงไร..."

เอ้ยคาองหันกายมากล่าวว่า

"เมื่อเก็งเอียเท้าถามขึ้น ก็สารภาพไปตามความจริง แต่หากนางไม่ถามพวกเจ้าอย่าได้บอกไปจะวิเศษกว่า"

กล่าวแล้วพุ่งกายออกไปอย่างเร่งร้อน บ้วนเล็กเพี้ยรู้ดีว่ากังเอี๊ยไปไกลแล้ว แต่นางยังไม่คลายใจในเรื่องที่เล่งจ้วงจี่เคยถูกมารดานางใช้ตะขอฟาด จึงมองเล่งจ้วงจี่แล้วถามอย่างรันทดว่า

"เล่งกอกอ ท่านยังมีโทสะอยู่อีกหรือไม่ ?"

"มีโทสะผู้ใด ?"

"ท่านแสร้งทำเป็นงมงาย ข้าพเจ้าทราบว่าท่านยังมีโทสะใส่มารดา ในเมื่อการตายของข้าพเจ้าเป็นความเท็จหลอกท่าน ตะขอของมารดาครานั้นย่อมมิใช่หมายฟาดท่านจริงจังดอก"

เล่งจ้วงจี่ได้สังเกตเห็นบ้วนเล็กเพี้ยมีท่าทีกังวลอยู่นาน กำลังรู้สึกสงสัยใจไม่คลาย แต่เมื่อได้ยินคำถามเช่นนั้นจึงเพิ่งเข้าใจ ต้องแหงนหน้าหัวร่อฮาฮาปฏิเสธไปอย่างขบขัน และสัพยอกต่อนางไปอีกหลายคำ สร้าง

ความเอียงอายแก่บ้วนเล็กเพี้ยจนรีบวิ่งไปในห้อง

ขณะที่เล่งจ้วงจี่คิดจะโถมตามเข้าไปนั้น บ้วนเล็กเพี้ยก็วิ่งปราดออกมา มือถือเกียงฮั่นเกี่ยมมายื่นให้ เมื่อเห็นท่าทีระรื่นของเล่งจ้วงจี่ นางจึงแค่นเสียงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าดูท่านอย่าเพิ่งลิงโลดลำพองไป ยังควรรีบไปคิดดู เมื่อพบกับฮุ้นเจ้เจ๊แล้วควรกล่าววาจาใด ?"

เล่งจ้วงจี่ใจหายวาบ รอยยิ้มอันระรื่นปลาสนาการจนงงงันทันที

บ้วนเล็กเพี้ยคาดคิดไม่ถึง วาจาประโยคเดียวก็ได้ขู่จนเล่งจ้วงจี่ที่ร่าเริงยินดีต้องตะลึงลาน จึงถามโพล่งออกไป

"ท่านกลัวนาง ?"

เล่งจ้วงจี่พอระงับใจ ไม่ตอบแต่ย้อนถามไป

"แล้วท่านมิกลัว ?"

"ข้าพเจ้าเคารพนาง รักนาง มิกลัวนาง"

เล่งจ้วงจี่ตาเป็นประกายแวววาว ใบหน้าปรากฏความตื่นเต้นยินดีขึ้นเปี่ยมล้น หัวร่อด้วยความปีติลำพองแล้วร้องขึ้น

"วาจาของเพี้ยม่วยประโยคนี้ เป็นเสียงจากแก่นใจของข้าพเจ้าจริง ๆ และก็เป็นรากฐานความสมบูรณ์พูนสุขในอนาคตพวกเราด้วย ไป ! พวกเราไปพบกับพวกนางเถิด"

กล่าวแล้วรั้งแขนบ้วนเล็กเพี้ยเดินอย่างเร่งร้อนออกไป

ทั้งสองกลัวเก็งจีฮุ้นและพวกทิโกวพั้วจะรอเนิ่นนาน เมื่อออกจากห้องน้อยได้ก็รีบใช้วิชาตัวเบาปราด ๆ ไปสู่หน้าผาด้านตะวันออกอย่างรวดเร็ว

เมื่อถึงหน้าผา ใช้วิชาตัวเบาโลดละลิ่วลงไปจนถึงหุบเขาเขียวขจี ที่เบื้องล่างเห็นม้าดำปลอดมิได้อยู่ในที่นั้นแล้ว คาดว่าคงถูกเชียวเกียงขี่ไปที่วัดไต้ฮุดยี่ ทั้งสองจึงพากันวิ่งออกจากนอกหุบเขาไปดั่งเหินบิน

อ้อมผ่านช่องเขาแคบไปแล้ว วัดไต้ฮุดยี่ที่โอ่อ่าโอฬาร ตระหง่านอยู่ในป่าสนไผ่ไม่กี่ร้อยวา

บ้วนเล็กเพี้ยที่กำลังวิ่งอย่างเร่งร้อน พอเห็นวัดก็รีบแนะนำขึ้น

"เล่งกอกอ มีคนบอกว่าเจ้าสำนักของวัดไต้ฮุดยี่รุ่นก่อน คือซือเจ้กของเทียนซัวโง้วจื้อ (ห้าบรรพชิตเทียนซัว)"

เล่งจ้วงจี่พอได้ยินนามเทียนซัวโง้วจื้อ ก็คิดถึงค้วงเอี๊ยวจื้อที่ควบคุมตัวเตี้ยงอุ้ยหงส์กลับไปลงโทษในอารามกิมเฮี้ยเก็งทันที จึงกล่าวเสียงหนัก ๆ อย่างขุ่นใจ

"ข้าพเจ้าทราบ"

บ้วนเล็กเพี้ยงงงันทันที มิเข้าใจว่าไฉนเล่งกอกอจึงมาเกิดความขุ่นเคืองขึ้นอย่างไร้สาเหตุ

ขณะที่วิ่งอยู่นั้น ในป่าสนเบื้องหน้าพลันมีเสียงร้องอันกึกก้องปานระฆังใหญ่ดังแว่วมา

"นี่ ม่วยฮูน้อย ทั้งหลายต่างหิ้วท้องรอให้ท่านกลับมารับประทานอาหารอยู่"

เสียงร้องขาดคำ ร่างเตี้ยงอุ้ยเม้งที่ใหญ่ล่ำสันดำมะเมื่อม ก็วิ่งโบกมือออกจากในป่าอย่างรวดเร็ว

เล่งจ้วงจี่พอเห็น ก็อดมิได้ต้องหัวร่อออกมา แต่บ้วนเล็กเพี้ยกลับแค่นเสียง แล้วกล่าวอย่างขุ่นเคืองขึ้นว่า

"เรื่องราวเท่าที่มี ต่างเลวร้ายอยู่ในคำม่วยฮู (น้องเขย) นี้ทั้งสิ้น"

เล่งจ้วงจี่มิได้ถือสาอย่างไร กล่าวว่า

"มองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นผู้มีสติมิใคร่สมบูรณ์ ไยจะต้องไปมีความคิดเห็นเช่นมันเล่า"

บ้วนเล็กเพี้ยเห็นเล่งจ้วงจี่ยอมรับโดยดุษณีว่าเป็น 'ม่วยฮู' ก็คิดถึงเตี้ยง-อุ้ยหงส์ขึ้นทันที พร้อมกันนั้นเข้าใจได้ด้วยไวปัญญา เมื่อครู่เล่งจ้วงจี่มีท่าทีขุ่นเคืองจากคำเทียนซัวโง้วจื้อเพราะสาเหตุนี้นี่เอง

แต่เมื่อคิดถึงคำ 'ม่วยฮู' ของเตี้ยงอุ้ยเม้ง ที่ได้ทำให้นางต้องครุ่นคิดคำนึงถึงทุกวี่วัน จนผ่ายผอมซูบซีดแทบตรอมใจตาย จึงรู้สึกไม่ยินยอม

อยู่บ้าง ต้องกล่าวเสียงหนัก ๆ สืบต่อไป

"ดูตัวซึ่งใหญ่มหึมาของมัน ผู้ใดจะรู้ว่าเป็นคนโง่เขลาไร้สมอง ? แม้กระทั่งฮุ้นเจ้เจ๊ที่ชาญฉลาดปราดเปรื่องก็ยังดูมิออก อย่าว่าแต่มารดาข้าพเจ้าที่กำลังอยู่ในระหว่างขุ่นเคืองต่อการหลบหน้าหนีของท่าน..."

คำกล่าวมิทันจบ เตี้ยงอุ้ยเม้งที่กำลังวิ่งอย่างเร่งร้อนก็เข้ามาใกล้แล้วจึงต้องรีบชะงักคำมิกล้ากล่าวสืบต่อไป

เมื่อทักทายปราศรัยแล้วทั้งสามก็รีบเข้าไปในป่าสน ม่งส่ซ้มประตูใหญ่ของวัดไต้ฮุดยี่

เล่งจ้วงจี่คิดจะเลียบเคียงถามท่าทีของเก็งจีฮุ้นจากปากคำเตี้ยงอุ้ยเม้งเสียก่อน เพื่อจะได้ใช้เป็นลู่ทางหลบหลีกตอนพบหน้ากันในอีกสักครู่ ดังนั้นจึงแย้มยิ้มแล้วถามเบา ๆ

"เตี้ยงซี่เฮีย ผู้อาวุโสทั้งหลายและฮุ้นเจ๊ต่างอยู่ในวัดหรือ ?"

"ต่างกำลังรออยู่ในห้องอาหาร รอท่านและม่วยจื้อแซ่บ้วนนี้เท่านั้น ความจริงตกลงใจจะไปพบปะกันในโรงเตี๊ยมที่เมืองน้อยเชิงเขา แต่ผู้อาวุโสป้อ-จกมีความสัมพันธ์กับสำนักเทียนซัวนั้นอยู่บ้าง จึงยืนกรานจะมาในวัดไต้ฮุดยี่"

"พวกท่านกล่าววาจาใดมาบ้าง ?"

"พวกนั้นล้วนสนทนาถึงเรื่องท่าน และเล่าม่วยจื้อแซ่บ้วน"

เล่งจ้วงจี่ขมวดคิ้วร้อง "อ้อ" ซ้ำเลืองแลมาที่บ้วนเล็กเพี้ย เห็นนางก็จ้องมองมาเช่นกัน

เตี้ยงอุ้ยเม้งกล่าวสืบต่อไปว่า

"เนื่องจากผู้อาวุโสทั้งหลายพาจีฮุ้นม่วยจื้อวิ่งเหนือวิ่งใต้จนวุ่นวายก็ยังหาท่านไม่พานพบ จีฮุ้นม่วยจื้อจึงแน่ใจว่าท่านต้องมีอันตรายร้ายแรง นางมาตรแม้นจะลำบากยากใจ แต่มิอาจที่จะอาละวาดต่อผู้อาวุโสทั้งเจ็ดได้ ในที่สุดนางหลั่งน้ำตาบอกว่าจะกลับกิมเล้ง

"เจ็ดผู้อาวุโสพอฟังต่างตื่นเต้นจนลนลาน ผู้อาวุโสทิโกวพั้วและตั้วเท้าจึงได้ตัดสินใจบอกเรื่องราวที่เกิดขึ้นทั้งหลายแหล่โดยละเอียด และขอร้อง

ให้จีฮุ้นม่วยจื้ออภัยแก่เฒ่าเหลวไหลทั้งสองนั่นด้วย..."

คำเล่ามิทันจบ ทั้งสามก็ออกจากป่าสนไผ่ที่หน้าซุ้มประตูใหญ่ของวัดไต้ฮุดยี่

เล่งจ้วงจี่จิตใจหนักอึ้ง บ้วนเล็กเพี้ยหม่นหมองกังวล เตี้ยงอุ้ยเม้งรู้สึกแต่หิวโหยยิ่ง

ทั้งสามเดินผ่านซุ้มประตูเข้าไป อ้อมผ่านตัวโบสถ์ใหญ่ทางเบื้องหน้าถึงโบสถ์น้อยที่อยู่ด้านหลัง เตี้ยงอุ้ยเม้งบอกให้รู้ว่าอยู่ในที่นั้นทุกคน เล่งจ้วงจี่และบ้วนเล็กเพี้ยต่างมีความกระสับกระส่ายไม่สบายใจ ช้อนตามองไป เห็นตั้วเท้าเอ้ยคาองกำลังรออย่างงุ่นง่านอยู่ที่หน้าประตูโบสถ์

อย่างแช่มช้า เริ่มได้ยินเสียงหัวร่อและดุด่าของละตะฮ่อเสียงดังแว่วออกมา

พลันเห็นเอ้ยคาองที่งุ่นง่านเร่าร้อน เหลียวหน้ามาในทางนี้แล้ว ตาเบิกโพลงจนสุกใส สลัดศีรษะโตใหญ่พร้อมทั้งตะเบ็งเสียงกึกก้องขึ้น

"พวกเราออกมาเถิด ! เด็กบัดซบกับเพี้ยเอี้ยเท้าพากันมาแล้ว"

เสียงร้องเพิงขาดปาก เงาคนก็สับสนอลหม่าน ป้อจกเต้าหยิน เคียง-จือเซ็ง ละตะฮ่อเสียง เก็งจีฮุ้น ทิโกวพั้ว ฮักเล่าเอา กังตั้วเนี้ยและเอี๊ยบ-เซียวเกียงวิ่งทยอยกันออกจากในโบสถ์อย่างเร่งร้อน มาหยุดยืนดูอยู่ที่บนบันไดด้วยท่าทีอันรุ่มร้อนกระวนกระวาย

เล่งจ้วงจี่เห็นทุกผู้คนอยู่ครบครัน ขาดแต่อึ้งปวยอี่เพียงคนเดียวเท่านั้นก็สงสัยใจไม่น้อย ขณะจะถามเตี้ยงอุ้ยเม้ง พลันได้ยินตั้วเอียเท้าเอ้ยคาองตะเบ็งเสียงหัวร่อแล้วร้องก้องมา

"ขณะนี้พวกท่านทั้งหลายควรวางใจได้แล้วกระมัง ดว่าเจ้าเด็กบัดซบมันกระโดดโลดเต้นกลับมาอย่างแข็งแรงดั่งเดิมหรือไม่ ?"

เล่งจ้วงจี่ยิ้มแย้ม แสร้งข่มท่าทีเป็นเยือกเย็น เดินเคียงไหล่กับบ้วนเล็ก-เพี้ยมาถึงเบื้องหน้าคนทั้งหลาย คารวะอย่างนอบน้อมจนจรดพื้น บ้วนเล็ก-เพี้ยก็คารวะทุกคน เล่งจ้วงจี่เป็นผู้เอ่ยขึ้น

"เสียเวลาจนมาช้าไป ผู้อาวุโสทั้งเจ็ดและซือเจ๊เกียงม่วยต้องรอกันนานไปแล้ว"

บ้วนเล็กเพี้ยอันชาญฉลาด ฉวยโอกาสที่พวกผู้เฒ่ากำลังสรวลเสเฮฮาสัพยอกหยอกเย้าต่อเล่งจ้วงจี่ นางรีบเดินไปที่เบื้องหน้าเก็งจีฮุ้น แย้มยิ้มแล้วทรุดกายคารวะ กล่าวเสียงนุ่มนวล

"เซี่ยวม่วยเล็กเพี้ย ขอกราบพบเจ้เจ๊"

กล่าวแล้วทำท่าจะก้มลงกราบไปจริง ๆ เก็งจีฮุ้นที่คล้ายคิดไม่ถึง รีบยื่นมือประคองพร้อมกับกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ถูกเกียงม่วยช่วยพ้นห้วงอันตราย ตามเหตุผลควรเป็นเราขอบคุณท่านไฉนกล้ามารับการกราบไหว้จากเพี้ยม่วยอีก..."

วาจามิทันจบคำ พวกเอ้ยคาองกังตั๋วเนี้ยต่างพากันหัวร่อแล้วกล่าวไป

"สมควรกราบไหว้จึงถูกต้อง สมควรกราบไหว้"

แต่ทว่าเก็งจีฮุ้นยังคงยืนกรานมิต้องกราบไหว้ เอี๊ยบเซียวเกียงก็ยื่นมือมาช่วยประคองไว้

ป้อจกเต้าหยินกับเคี่ยงจือเซ็งที่มิเคยเอ่ยปาก ขณะนี้ได้พากันหัวร่อแล้วชักชวนให้เข้าไปรับประทานอาหารกลางวันกัน ดังนั้นคนทั้งปวงจึงทยอยกันเข้าไปในห้องอาหารของตัวโบสถ์ ซึ่งมีสุราอาหารเตรียมพร้อมอยู่เรียบร้อยก่อนแล้ว

เมื่อนั่งตามลำดับศักดิ์ศรี การดื่มกินก็ได้เริ่มขึ้นด้วยบรรยากาศอันสนุกสนาน เสียงหัวร่อครื้นเครงดังอยู่ไม่ขาดหู จนกระทั่งพอเริ่มตึงหน้าเตี้ยงอุ้ยเม้งพลันแยกเขี้ยวขมวดคิ้ว กล่าวขึ้นว่า

"พวกเรามาดื่มสุราอย่างสนุกสนานในที่นี้ แต่ม่วยจื้อของเราที่ถูกคุมตัวกลับไปยังอารามกิมเฮี้ยเก็งในเทียนชัว กำลังหลั่งน้ำตาทนทุกข์ทรมานถูกกักขังในห้องอันยะเยียบวังเวง..."

คำกล่าวนี้ ทำให้เล่งจ้วงจี่ใจวาบหวิวจนหม่นหมอง รอยยิ้มบนใบหน้าจางหายไปหมดสิ้นทันที

ละตะฮ่อเสียงพอได้ยิน ยังคงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“เด็กหน้าโง่ มิต้องกระวนกระวาย ขอเพียงม่วยฮูน้อยของเจ้าพาพวกเล่าม่วยจื้อเหล่านี้ไป ก็คลี่คลายปัญหาได้ในทันที“

เตี้ยงอุ้ยเม้งเคยเห็นกับตาในเพลงกระบี่ที่สูงล้ำของเก็งจีฮุ้น ใจก็มุ่งหวังอย่างยิ่งจะให้เก็งจีฮุ้นไปด้วย แต่ทราบดี เก็งจีฮุ้นมีครรภ์หลายเดือนแล้วจึงกล่าวด้วยความหงุดหงิดใจว่า

“แต่เก็งเล่าม่วยจื้อไม่อาจจะไปได้”

กล่าวแล้วชี้ไปยังเก็งจีฮุ้นที่นั่งยิ้มแย้มอยู่ข้างกายเล่งจ้วงจี่

พวกกังตั้วเนี้ยและทิโกวพั้วที่มิรู้ความนัย ต้องร้องถามด้วยความแตกตื่นตกใจ

“เพราะเหตุใด ?“

เก็งจีฮุ้นพอถูกถาม พลันกระวนกระวายจนหน้าแดงฉาน มิทันเอ่ยปากอธิบาย เตี้ยงอุ้ยเม้งก็ชี้ไปที่เอวเก็งจีฮุ้นแล้วกล่าวอย่างอวดฉลาด

“ผู้อาวุโสทั้งสองท่านต่างมีประสบการณ์มาแล้ว ไฉนจึงดูมิออกเล่าเอวของเล่าม่วยจื้อมิได้แน่งน้อยดุจดั่งกาลก่อนแล้ว”

พอกล่าวเช่นนี้ ผู้ที่ยังไม่รู้ความต่างก็เข้าใจในบัดดล พากันระเบิดเสียงหัวร่ออย่างร่าเริงขึ้นพร้อมเพรียงกัน

เก็งจีฮุ้นอยู่ต่อหน้าผู้คนตั้งมากหลาย ถูกเตี้ยงอุ้ยเม้งที่สติมิสมบูรณ์มาบ่งชี้ว่ามีครรภ์ ก็ทั้งอับอายทั้งกระวนกระวาย ทั้งมิอาจจะมีโทสะขึ้นตำหนิได้ นางกระวนกระวายจนก้มศีรษะต่ำ ยกแขนเสื้อขึ้นป้องหน้าไปทันที

กังตั้วเนี้ยกับทิโกวพั้วก็รู้สึกเป็นรสชาติอันประหลาดพิกล ต่อหน้าผู้คนตั้งมากหลาย ถูกเตี้ยงอุ้ยเม้งบ่งชี้เป็นประสบการณ์ และยังว่านางทั้งสองเลินเล่อดูไม่ออก

ทิโกวพั้วนั้นดื่มสุราไปหลายถ้วย กอปรกับปีติที่ธิดาสุดที่รักได้สามีอันดีสมใจ จึงมีความเบิกบานผิดธรรมดา วางถ้วยสุราแล้วกล่าวอย่างจริงจัง

“นี่จะเป็นไรไปด้วย ? เก็งโกวเนี้ยท่านไปได้โดยมิต้องกังวล เมื่อครั้ง

ก่อนที่เราตั้งครรภ์เพี้ยเอียเท้า ประหัตประหารกับน่ำมิ่งม้อที่เกาะชิ่งอ๊วงเต้า ตอนนั้นท้องยังใหญ่กว่าท่านตั้งหลายเท่า เราในยามคับขันอันหวาดเสียว ยังตีลังกาตั้งสิบแปดตลบเลย”

วาจาพอขาดคำ เสียงหัวร่อที่เพิ่งซาหาย พลันระเบิดขึ้นมาอีกครั้งจนสนั่นหวั่นไหว

บ้วนเล็กเพี้ยรู้สึกว่ามารดาลิงโลดยินดีจนลืมตัวไปแล้ว จึงอายจนหน้าแดงฉาน สะบัดเสียงตัดพ้อขึ้นว่า

“มารดา ท่านกล่าวแต่เรื่อง...”

ทิโกวพั้วเบิ่งตาหยีเล็กของนางจนกลมโต กล่าวเสียงหนัก ๆ อย่างมิรู้สึกกระดากปาก

“กลัวเกรงไปไย ? หรือเจ้าในวันหน้าจะไม่มีบุตรอ้วนขาวให้แก่เล่งกอกอเจ้าสักคน ? เจ้าไม่เร่งร้อนใจ แต่เราผู้เฒ่ารีบร้อนใคร่จะได้อุ้มหลาน”

บ้วนเล็กเพี้ยฟังวาจาของมารดา ยิ่งกล่าวยิ่งมิเป็นเรื่องราวเข้าทุกที ทราบดีว่านางเมามายแล้ว จึงรีบยกมือขึ้นปิดหน้า สะบัดไหล่หันข้างให้ขยี้เท้าด้วยความกระวนกระวาย แต่ในส่วนลึกของหัวใจนางดื่มด่ำถึงความสดชื่นในภายหน้าอยู่

เสียงหัวร่อในห้องอาหารทยอยดังอยู่ไม่หยุดยั้งสร่างซา ความปลาบปลื้มปีติได้ปรากฏอยู่จนนอกหน้า

เคี่ยงจือเซ็งรอจนทุกคนหยุดหัวร่อ จึงได้กล่าวอย่างจริงจังว่า

“เทียนซัวมีทำเลอันตรายหวาดเสียว ยอดเขาก็สูงชันเทียมเมฆ มีหิมะคลุมตลอดปีมิเคยละลาย ลมหนาวเย็นเสียดกระดูก เก็งเอียเท้าในเมื่อมีครรภ์อยู่แล้วอย่าได้ไปจะเหมาะสมกว่า”

เก็งจีฮุ้นรีบน้อมกายรับคำอย่างนบนอบ

กังตั๋วเนี้ยรู้ซึ้งถึงเทียนซัวโง้วจื้อร้ายกาจยากตอแย จึงได้กล่าวอย่างหนักแน่นจริงจังว่า

“สำนักเทียนซัวอาศัยธรรมชาติที่เปี่ยมอันตรายเข้าเป็นกำแพงป้องกัน

สร้างอารามกิมเฮี้ยเก็งไว้บนนั้น และยังมีแหลนเป็นค่ายคู่ประตูกล ผู้ที่มิรู้ทิศทางยากจะล่วงล้ำเข้าคุกคาม อย่าว่าแต่เทียนซัวโง้วจื้อต่างมีพลังฝีมือที่ยอดเยี่ยมคนละประการ การไปในคราวนี้ผู้คนมากไม่เพียงพอ ก็มิใช่เป็นเรื่องที่น่าวางใจ"

เอ้ยคาฮองที่ขบคิดอย่างเคร่งขรึมอยู่นาน พลันกล่าวสวนคำขึ้นว่า

"เรื่องเหล่านี้พวกเราที่เป็นผู้เฒ่า อย่าได้สอดตัวเข้าเกี่ยวข้องจะประเสริฐยิ่ง เรียกให้พวกเด็กหลายคนนี้ไปอาละวาด หากอาละวาดจนยับเยินเกินไป พวกเราค่อยจัดการสะสาง ผลสุดท้ายอย่างมากเรียกให้ไปโขกศีรษะคารวะเอ่ยขอขมาสักคำก็สิ้นเรื่องราวกันได้"

ละตะฮ่อเสียงเลิกนัยน์ตาขึ้นจนเหลือกพลิก กล่าวหนัก ๆ ว่า

"แยแสใดว่ามันเป็นเทียนซัวโง้วจื้อหรือกิมเฮี้ยเก็ง เรียกเด็กบัดซบนี้ไปอาละวาดให้ถล่มทลายเสียก่อน เรื่องในบู๊ลิ้มก็เป็นเช่นนี้นี่เอง ผู้ใดมีความสามารถกว่าผู้นั้นก็มีเหตุผลถูกต้อง..."

เล่งจ้วงจี่คิดถึงสภาพการปะทะกับด้วงเอี๊ยวจื้อมาหลายคราก็เริ่มเสื่อมคลายความเคารพยำเกรง ยามนี้พอได้ฟังวาจาละตะฮ่อเสียง รู้สึกเห็นพ้องอยู่ไม่น้อย บังเกิดความคิดคล้อยตามขึ้นทันที

ป้อจกเต้าหยินที่นั่งสังเกตสีหน้าเล่งจ้วงจี่ตลอดเวลา รีบกล่าวตักเตือนขึ้นทันที

"เทียนซัวโง้วจื้อต่างมีไมตรีกับเราพรตเฒ่าคนละไม่น้อย เรื่องนี้เป็นเช่นดั่งเรื่องของเพี้ยเอียเท้า หากกระทำดีต่างก็ปีติร่าเริงทั่วหน้า หากอาละวาดจนแตกหักเป็นศัตรู ไม่เพียงช่วยหงส์เอียเท้ามิได้เท่านั้น ยังกลับต้องทำให้อนาคตอันสกใสของนางยับเยินไปด้วย ผลสุดท้ายเราเจ็ดเฒ่ากระดูกกร่อน ยังจะต้องถูกคนก่นด่าประณามอย่างอื้อฉาวอีกด้วย"

เมื่อกล่าวเช่นนั้น ทุกคนต่างก็เงียบงันกันไป

ละตะฮ่อเสียงเหลือกตาพิกลขึ้นกล่าวเสียงหนัก ๆ ว่า

"ผู้คนทั้งหลายต่างใคร่จะให้ร่าเริงเบิกบานกันทั่วหน้า ป้อจกท่านควรคิด

หาวิธีเพียบพร้อมสมบูรณ์ออกมา"

ป้อจกเต้าหยินขมวดคิ้วครุ่นคิด ผู้คนอื่นพลอยพากันสงบคำมิกล่าวขึ้นก่อกวน

เมื่อทุกคนต่างขมวดคิ้วนิ่วหน้า ในห้องจึงเงียบงันด้วยบรรยากาศอันอัดอั้นไป

เนิ่นนานให้หลัง ป้อจกเต้าหยินจึงกล่าวเสียงราบเรียบขึ้น

"มีแต่ให้พวกเด็กทั้งหลายกระทำไปตามเหตุการณ์เฉพาะหน้าเท่านั้น"

คนทั้งปวงพอฟังต่างผงกศีรษะราวกับนัดกันไว้

ตั้วเท้าเอ้ยคาองพลันสอดเสียงหนักหน่วงขึ้นว่า

"บอกกับพวกเจ้า นิสัยของโก้วจื้อ เราตั้วเท้าเข้าใจกระจ่างที่สุด การไปของเด็กทั้งหลายในคราวนี้ไม่มีทางจะมิลงมือต่อสู้กันได้ แต่ทว่าจะต้องใช้ปฏิภาณไหวพริบให้มาก วิธีดีที่สุดนั้น คือข่มขู่จนพวกมันรู้สำนึกตัวว่าสู้มิได้แล้วรามือถอยกันไปเอง ไม่ต้องเข่นฆ่ากันจนมีโลหิตเกิดขึ้น"

กล่าวแล้วผุดลุกขึ้นยืนจากเก้าอี้ เน้นเสียงหนักหน่วงต่อไป

"เรายังจะต้องไปเยี่ยมเตี้ยเล่าตั้วที่ซัวไซ แผลที่แขนของมันยังไม่ทุเลาเป็นปรกติ หากแม้นเกิดมีพวกบริวารหลงเหลือของไต้ฮ้อก้าซักชวนกันไปก่อกวนหาเรื่อง มันที่ลำพังคนเดียว ยากที่จะต่อต้านรับมือให้ปลอดภัยได้"

กล่าวแล้วโบกมือเป็นทีอำลา มิทันรอให้พวกเล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นอันเป็นผู้เยาว์ทั้งห้าลุกขึ้นส่ง ก็กระโดดออกจากห้องไปอย่างรวดเร็วจนลับตา

ป้อจกเต้าหยินและละตะฮ่อเสียงต่างยังต้องรีบเร่งไปเยี่ยมฉิ่นเฮียงเหล็งที่เมืองไท่เพ้งติ้ง ดูว่านางที่รอดพ้นจากอันตรายบนภูเขาหยกซัวแล้วมีสภาพใดบ้าง ดังนั้นเหลียวมามองหน้าพวกเล่งจ้วงจี่ ถามด้วยความกังวลใจ

"พวกเจ้าตระเตรียมเดินทางกันเมื่อใด ?"

เล่งจ้วงจี่มิทันตอบไป เก็งจีฮุ้นชิงตอบก่อนว่า

"ช่วยคนเร่งร้อนดั่งช่วยไฟ พวกเล่งตี้ตี๋ควรจะรีบรุดไปถึงพร้อมกับค้วง-เอี๊ยวจื้อผู้อาวุโสกลับ เยี่ยงนั้นทางฝ่ายอารามกิมเฮี้ยเก็งไม่มีการเตรียม

พร้อมเต็มที่ เตี้ยงโกวเนี้ยก็มิต้องถูกลงทัณฑ์ทรมาน”

คำกล่าวเช่นนี้ เป็นที่เห็นพ้องของทุกคนจนพากันผงกศีรษะชมเชย ละต๊ะฮ่อเสียงตบเข่าดังฉาดใหญ่ ยกหัวแม่มือชูร่อนแล้วชมขึ้น

“ทุกคนต่างว่าเก็งเอียเท้ามีความรู้เห็นอันสูงส่ง หะแรกเรายังมิใคร่เชื่อถือ แต่ฟังวาจาของเอียเท้าคราวนี้ เราจึงรู้ว่าวาจาของทุกคนนั้นไม่ผิดความจริง”

เก็งจีฮุ้นรู้สึกว่า เรื่องที่ทุกคนรู้กระจ่างใจนี้ เพียงแต่กล่าวมาในฐานะของนาง และเปล่งออกจากปากนาง ย่อมเหมาะสมกว่าผู้อื่นเท่านั้น

เมื่อเห็นละตะฮ่อเสียงชมเชยนางเป็นการใหญ่ ก็รู้สึกกระดากกระเดื่องยิ่ง จนหน้าแดงระเรื่อร้อนผะผ่าวไป

ขณะนั้นเอี๊ยบเชียวเกียงที่มิเคยเอ่ยปากเสมอมา พลันเอ่ยสวนคำขึ้นว่า

“ผู้เยาว์จะกลับกิมเล้งกับเจ้เจ๊ เล่งกอกอกับเพี้ยม่วยสองคนไปก็รับมือได้เหลือเฟือแล้ว”

คนทั้งปวงต่างหยุดหัวร่อ งงงันทันที

โดยเฉพาะเล่งจ้วงจี่กับบ้วนเล็กเพี้ย ต่างจับตาอันตื่นเต้นสงสัยมองเอี๊ยบ-เชียวเกียงที่นั่งชิดกับเก็งจีฮุ้น ทั้งสองต่างคาดเดามิถูกว่าเอี๊ยบเชียวเกียงมีความมุ่งหมายใด

เก็งจีฮุ้นมาตรแม้นรู้สึกขอบคุณในม่วยม่วย แต่นางยังอดมิได้ต้องถามขึ้นด้วยความตื่นเต้นสงสัย

“เพราะเหตุใดกัน ม่วยม่วย ?”

คำถามนี้พอเปล่งจากปาก พวกป้อจกเต้าหยิน เคี่ยงจือเซ็ง สะตะฮ่อ-เสียง กังตั๋วเนี้ยพลอยร้องโพล่งไปโดยพร้อมกัน

“เพราะเหตุใด เอียเท้า ?”

บทที่สี่สิบห้า ปะทะไต้ฮุดยี่

เนื่องจากเอี๊ยบเชียวเกียงก็เป็นหนึ่งในหมู่ผู้เยาว์ ที่จะอยู่ครอบครัวเดียวกันในภายหน้า ท่าทีอันดีร้ายของนาง เพียงพอที่จะกระทบกระเทือนความสมบูรณ์พูนสุขในอนาคต ว่าจะราบรื่นหรือมีอุปสรรค จะอยู่กับพวกเจ้เจ๊ม่วยม่วยได้ด้วยความกลมเกลียวหรือไม่

ดังนั้นขณะที่จะเริ่มเดินทาง นางพลันประกาศมิร่วมไปกันที่เทียนซัว นับว่าสร้างความพิศวงสงสัยให้แก่พวกป้อจกเต้าหยินกับกังตั๋วเนี้ยอย่างใหญ่หลวง

โดยเฉพาะทิโกวพั้ว นางเกรงกลัวอย่างยิ่งที่เอี๊ยบเชียวเกียงจะเข้าร่วมแนวเดียวกับเก็งจีฮุ้น วันหน้าเกิดเอารัดเอาเปรียบต่อบ้วนเล็กเพี้ยผู้เป็นธิดาสุดรักของนาง ดังนั้นใบหน้าชราจึงเปี่ยมด้วยความกระวนกระวาย

กังตั๋วเนี้ยมองดูเอี๊ยบเชียวเกียงที่ยังนั่งอิงแอบชิดเก็งจีฮุ้น ยิ้มอย่างนุ่มนวลแล้วถามว่า

“เอี๊ยบโกวเนี้ย ความร้ายกาจของเทียนซัวโง้วจื้อในบู๊ลิ้มไม่มีผู้ใดมิทราบ

ต่างรู้กระจ่างแจ้งเป็นอันดี กอปรกับทำเลอันตรายที่ธรรมชาติประทานให้ความลึกลับของอารามกิมเฮี้ยเก็ง ยิ่งหนุนส่งศักดิ์ศรีของสำนักเทียนซัวในบู๊ลิ้มให้ลือเลื่องสูงล้ำ แน่นอน อาศัยกำลังฝีมือของเล่งกอกอท่าน การไปแม้จะไม่เป็นที่น่าวิตกกังวล แต่มีผู้ร่วมทางคอยช่วยดูแล ไยมิใช่ยิ่งประเสริฐเลิศกว่า ?"

ป้อจกเต้าหยินก็รีบกล่าวอย่างหนักแน่นจริงจังขึ้นบ้าง

"ในอารามกิมเฮี้ยเก็ง มีค่ายกลติดต่อกันเป็นลูกโซ่ ประหลาดพิสดารจนยากจะเปรียบประมาณ สำนักเทียนซัวก็ถือจุดเด่นข้อนี้หยิ่งผยองอยู่ในบู๊ลิ้ม ผู้กล้าหาญฝีมือเยี่ยมจำนวนมากมายที่มีเจตนาใคร่จะทดสอบฝีมือของเทียนซัวโง้วจื้อ ต่างก็หวาดหวั่นในความพิสดารของค่ายกลจนมิได้ไปรังควานเลิกล้มความคิดนั้นอย่างน่าเสียดาย"

วาจาชะงักชั่วขณะ ใบหน้าที่เคร่งขรึมจริงจังปรากฏรอยยิ้มขึ้นเล็กน้อย กล่าวสืบต่อไป

"มิใช่ซือแป๊ะจะมีเจตนาเยินยอเจ้าต่อหน้าผู้คนทั้งหลาย หากนับตามวิชาค่ายคูประตูกลแล้ว ผู้อาวุโสที่อยู่ร่วมห้องนี้ ไม่มีผู้ใดจะเชี่ยวชาญแตกฉานเทียบเท่ากับเจ้า เจ้าสมควรจะร่วมทางไปช่วยเล่งกอกอของเจ้าอีกกำลังหนึ่งจริง ๆ"

เตี้ยงอุ้ยเม้งคล้ายก็มีเจตนาให้เอี๊ยบเชียวเกียงร่วมทางไปอยู่เต็มที่ จึงอ้าปากกล่าวอย่างหนักแน่นปานเป็นเรื่องจริงจัง

"ผู้อาวุโสป้อจกกล่าวไม่ผิดเลย เมื่อปีกลายเราไปเยี่ยมม่วยจื้อที่กิม-เฮี้ยเก็ง พอเดินเลินเล่อก็เข้าประตูผิด วนเวียนอยู่ถึงหนึ่งวันหนึ่งคืนยังหาทางออกมิได้"

ละตะฮ่อเสียงหัวร่อฮาฮา เหลือกตาพิกลขึ้นมองหน้าเอี๊ยบเชียวเกียงสั่นศีรษะที่ล้านเลี่ยนแล้วถามอย่างยิ้มแย้ม

"เอียเท้า เจ้าได้ยินหรือไม่ ? หากแม้นเจ้ามิกลัวเล่งกอกอเจ้าจะตกเข้าไปในค่ายกลลูกโซ่ของอารามกิมเฮี้ยเก็ง เจ้าก็สมควรต้องไป"

เอี๊ยบเชียวเกียงขมวดคิ้วนิ่วหน้า กล่าวอย่างจนปัญญาว่า

"แต่ทว่าข้าพเจ้าก็มิอาจทิ้งเจ้เจ๊ให้อยู่อย่างเงียบเหงาเดียวดายในบ้านที่กิม-เล้งเพียงลำพัง..."

เก็งจีฮุ้นที่สะคราญปานหยาดฟ้าพอได้ฟังก็หัวร่อออกมาเป็นคนแรก

เพื่อความสุขสมบูรณ์ในอนาคตของธิดาสุดรัก ทิโกวพั้วมีเจตนาจะใกล้ชิดเก็งจีฮุ้นให้เกิดความสนิทสนมยิ่งกว่านี้ จึงหัวร่อร่าแล้วกล่าวขึ้นว่า

"เราเข้าใจเป็นเรื่องสำคัญเยี่ยงไรกัน ที่แท้กลัวเก็งเอียเท้าจะเงียบเหงาเราผู้เฒ่าคลุกคลีในวงพวกนักเลงมาชั่วชีวิต กำลังรู้สึกไม่มีที่พอจะหยุดยั้งพักเท้า เราช่วยไปเป็นคนดูแลบ้านช่องให้แก่เก็งเอียเท้าในกิมเล้งก็แล้วกัน"

วาจาพอขาดคำ ละตะฮ่อเสียงได้ร้องสนับสนุนขึ้นเป็นคนแรก จากนั้นกล่าวต่อไปว่า

"เก็งเอียเท้ามีผู้เฒ่าเยี่ยงนี้ท่านหนึ่งไปช่วยดูเจ้เจ๊ของเจ้า ดูแลบ้านช่องปกป้องทรัพย์สิน ซักผ้าหุงข้าวเลี้ยงทารก เจ้ายังจะมีวาจาใดจะบ่ายเบี่ยง ?"

เสียงขาดคำ เอี๊ยบเชียวเกียงรีบผงกศีรษะถี่ ๆ คนทั้งปวงจึงพากันหัวร่อฮาฮาขึ้นมา

เก็งจีฮุ้นอันสะคราญ ใบหน้าแดงฉานสุกใสจนถึงใบหู รีบกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"กิจการงานในบ้านมีน้อยนิดเท่านั้น และยังมีหญิงรับใช้กับเล่าเล่งฮกไฉนจะกล้าให้ผู้อาวุโสเปลืองสมองไปเกี่ยวข้องกับเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ นั้น ผู้เยาว์สมควรฉวยโอกาสนี้กตัญญูกตเวทีไปตามเหตุการณ์จึงจะเป็นความจริงดอก"

ทิโกวพั้วที่ปากไวใจตรง รีบยิ้มแล้วกล่าวด้วยความสนิทสนมว่า

"เอียเท้าโง่เขลา มีเราผู้เฒ่าอยู่เป็นเพื่อน จุดสำคัญคือดูแลเจ้า ขณะนี้เจ้ายังไม่รู้สึก แต่ผ่านอีกสองสามเดือนพอเอวใหญ่โตขึ้นมา ตอนเดินตอนเหินก็ต้องระวัง..."

เตี้ยงอุ้ยเม้งพอฟังก็ขมวดคิ้ว รีบกล่าวอย่างงุนงงขึ้นว่า

"ผู้อาวุโสแซ่บ้วนกล่าววาจาไฉนไม่ตรงกันเลย เมื่อครู่ว่าท้องโตใหญ่แล้วตีลังกาได้สิบแปดตลบอย่างสบาย แต่ตอนนี้กลับกล่าวว่า แม้จะเดินจะเหินยังต้องระวัง..."

วาจามิทันขาดคำ ผู้คนทั่วห้องต่างพากันหัวร่อจนเสียงกึกก้องสนั่น

หน้าย่นของทิโกวพั้วก็แดงระเรื่อขึ้น รีบหัวร่อแล้วด่าไป

"เจ้าเด็กตัวดำ นั่งซึมอยู่ที่นี้มิส่งเสียง ตั้งหน้าตั้งตามาหาเรื่องกับผู้อื่นตลอดเวลา ยังไม่รีบไปตระเตรียมม้า พาพวกเด็กให้รีบเดินทางไปเสียแต่โดยด่วน"

เตี้ยงอุ้ยเม้งพอฟังพลันนึกถึงม่วยจื้อที่ถูกคุมตัวกลับไปเทียนซัวได้ รีบร้องรับคำแล้ววิ่งลนลานออกจากห้อง

เล่งจ้วงจี่ในตอนนี้เนื่องจากมีเอี๊ยบเชียวเกียงร่วมทางไปเทียนซัว มีทิโกวพั้วไปเป็นเพื่อนกับเก็งจีฮุ้นในกิมเล้ง จึงปลอดโปร่งโล่งใจไปอักโข ส่งเสียงสนทนาอย่างร่าเริง มิได้มีท่าทีกังวลดุจดั่งเดิมอีกแล้ว

ขณะนั้น เคี่ยงจือเซ็งผุดลุกขึ้นยืนแล้วกล่าวว่า

"เรื่องราวของจี่ยี้เมื่อคลี่คลายดั่งนี้ เราเคี่ยงซึงก็ไม่มีที่ใดจะต้องกังวลใจเห็นทีต้องล่วงหน้าไปก่อนแล้ว"

ละตะฮ่อเสียงพลอยรีบผุดลุกขึ้น ละล่ำละลักว่า

"จะไปก็ไปด้วยกัน เรากับป้อจกยังจะไปเยี่ยมเหล็งเอียเท้าด้วย"

เสียงตะเบ็งของละตะฮ่อเสียงทำให้ทุกผู้คนพากันหัวร่อดังครืนครั่นทยอยลุกขึ้นจากที่เดินตามลำดับศักดิ์ศรีออกจากห้องอาหารไป

ขณะที่ทุกคนเพิ่งเดินมาถึงหน้าบันได้ เสียงตวาดอันขุ่นเคืองก็ดังแว่วมาจากทางนอกวัด

"เป็นอย่างไร ? พวกเจ้าเหล่าเท็กลื้อ คิดจะถือคนมากเข้าเอาชัย ?"

เล่งจ้วงจี่พอได้ยินก็จำได้ว่าเป็นเสียงตวาดของเตี้ยงอุ้ยเม้ง จึงร้องโพล่งด้วยความตระหนก

"เป็นเตี้ยงซี่เฮีย !"

ป้อจกเต้าหยินมีไมตรีกับพวกผู้อาวุโสในวัดนี้ เกรงกลัวว่าหากเกิดแตกหักเป็นเรื่องราว จะทำให้เสียน้ำใจโดยใช่เหตุ จึงรีบละล่ำละลักอย่างลนลาน

"พวกเรารีบไปดูกัน"

กล่าวจบคำก็รีบพาพวกทั้งปวงวิ่งไปทางประตูข้างของกำแพง

เล่งจ้วงจี่ฟังเสียงตวาดอันขุ่นเคืองของเตี้ยงอุ้ยเม้ง ทราบดีว่ามีพวกหลวงจีนของวัดไต้ฮุดยี่ฮือกันมาไม่น้อย กลัวเกรงว่าเตี้ยงอุ้ยเม้งที่โดดเดี่ยวจะต้องพลาดพลั้งเสียท่า จึงรีบร้องเสียงก้องว่า

"ผู้อาวุโสหลายท่านไปทางเบื้องหน้าก็ได้ แต่ผู้เยาว์จะขอไปดูทางนี้ก่อน"

เสียงขาดคำร่างวกทิศทาง เงาขาวถลันวูบก็ละลิ่วขึ้นไปบนหลังคาโบสถ์ดุจดั่งสายฟ้า

ละตะฮ่อเสียงรู้ดี เล่งจ้วงจี่ที่มีอคติต่อสำนักเทียนซัวผ่าย กลัวว่าเล่งจ้วงจี่ไปเพียงลำพัง อาจจะลงมือทำร้ายผู้คนเพราะโทสะที่อัดอก จึงรีบตะเบ็งเสียงกึกก้องสำทับว่า

"เด็กบัดซบ ! อย่าได้ตอแยหาเรื่อง..."

เสียงสั่งเพิ่งลั่นจากปาก เล่งจ้วงจี่บนหลังคาโบสถ์ได้พุ่งกายออกไปนอกวัดเนิ่นนานแล้ว

เล่งจ้วงจี่วิ่งตามหลังคาโบสถ์จนถึงที่หอระฆังสูงใหญ่ กวาดตามองไปพบเห็นในป่าสนไผ่ด้านซ้ายนอกกำแพงวัด มีเงาคนสับสนอลหม่าน พลังหมัดดังครืนครั่นสนั่น ทราบดีว่าเตี้ยงอุ้ยเม้งกำลังตกอยู่ในวงล้อมของหลวงจีนวัดไต้ฮุดยี่ เพียงมิเข้าใจ ไฉนพวกมันจึงพากันไปหาเรื่องอยู่ในป่าสนไผ่นอกวัด

ดังนั้นพลิ้วกายละลิ่วลงจากหอระฆัง พ่งเข้าไปในป่าพร้อมทั้งตวาดอย่างเร่งร้อนกังวานไปว่า

"ทุกท่านโปรดหยุดมือ !"

แต่ทว่า ในป่าสนไผ่ยังคงมีเสียงตวาดว่า เสียงแผดร้องดังกึกก้องอยู่ดั่งเดิม มิได้มาแยแสแม้แต่น้อย

เล่งจ้วงจี่ความจริงมีเรื่องขุ่นเคืองใจอยู่ก่อนแล้ว เลยกลับกลายเป็นโทสะอันดาลเดือดขึ้นทันที

ขณะพุ่งกายโถมไปก็กวาดตาแลหา เห็นในป่ามีหลวงจีนจีวรสีเทาจำนวนสิบกว่ารูป ล้อมร่างสูงใหญ่ของเตี้ยงอุ้ยเม้งไว้ในใจกลาง ปล่อยให้หลวงจีนกลางคนจีวรสีเหลืองสามรูป รวมกำลังเข้ากลุ้มรุมใส่เตี้ยงอุ้ยเม้งอย่างดุดัน

เตี้ยงอุ้ยเม้งคิ้วเลิกสูงตาเหลือกถลน ตวาดอย่างขุ่นเคืองอยู่มิขาดปาก บางครั้งหมัดบางครั้งฝ่ามือ รวมกำลังต่อต้านการจู่โจมของสามหลวงจีนอย่างสุดแรง มาตรแม้นยังพอจะตีโต้ไปตามช่องว่างรอยโหว่ได้บ่อยครั้ง แต่มีท่าทีหนักแรงจะเพลี่ยงพล้ำแล้ว

เล่งจ้วงจี่มิกล้ารีรอลังเล ตวาดเสียงสนั่นหวั่นไหวไปอีกครั้ง

"รีบหยุดมือ !"

เสียงตวาดยังสนั่นกึกก้อง ร่างก็พุ่งวาบดุจสายฟ้าเข้าสู่ราวป่าได้ในพริบตา

หลวงจีนจีวรสีเทาสิบกว่ารูปที่รายล้อมเตี้ยงอุ้ยเม้งไว้รอบข้าง ต่างเหลียวหน้ามองมาตามต้นเสียง เห็นเล่งจ้วงจี่ที่กำลังโถมกายมาอย่างประสงค์ร้าย ต่างตวาดดังก้องแล้วฮือกันโถมเข้ารับหน้าเล่งจ้วงจี่ทันที

เตี้ยงอุ้ยเม้งที่กำลังต่อสู้อย่างดุเดือดพอแลเห็นรีบหัวร่อฮาฮาขึ้นแล้วตะเบ็งเสียงก้องว่า

"ม่วยฮูน้อย รีบมาจัดการกวาดล้างพวกขโมยม้าทั้งหลายคน..."

คำ 'ขโมยม้า' พอหลุดจากปาก หลวงจีนกลางคนรูปหนึ่งพลิ้วปราดไปที่ด้านหลังเตี้ยงอุ้ยเม้ง ตวาดแล้วสะบัดฝ่ามือฟาดเข้าไปจนดังสนั่นหวั่นไหว

เล่งจ้วงจี่สะดุ้งตกใจจนต้องรีบตะคอกไป

"หยุดมือ !"

เสียงตะคอกอันสนั่น ร่างปราดมาถึงเบื้องหน้าหลวงจีนจีวรเทาทั้งสิบกว่ารูป แขนเสื้อมือขวาสะบัดร่างพุ่งไปทางด้านข้าง พลันมีเสียงตวาดด่าเสียงแผดร้อง และเสียงอุทานดังสับสนอลหม่านขึ้นทันที

พริบตาเดียวกันกับที่เล่งจ้วงจี่สะบัดพวกหลวงจีนจีวรเทาสิบกว่ารูปเซถอยนั้น เสียงโครมครามก็ได้ดังขึ้นมา เตี้ยงอุ้ยเม้งครางหนัก ๆ พร้อมกับร่างเซถลา มือทั้งสองยันพื้นไว้ประคองร่างมิให้นอนไป

เสียงโอ้กดังตามมา เตี้ยงอุ้ยเม้งอ้าปากกระอักโลหิตฉีดเป็นลำยาวสิ้นสติไปในบัดดล

เล่งจ้วงจี่พอเห็นโทสะพลันสุดระงับ ความอำมหิตก็อุบัติตามจนตวาดเสียงกราดเกรี้ยวขึ้น

"พวกมุสิกมอบชีวิตมา !"

เสียงตวาดกราดเกรี้ยวพร้อมกับร่างพุ่งปราดดั่งเหินบิน สองฝ่ามือแดงฉานปานเหล็กเผาไฟ สะบัดจนกลายเป็นเงาฝ่ามือแดงพร่างพรายซับซ้อน ฟาดเข้าใส่ขม่อมหลวงจีนจีวรเหลืองวัยกลางคนทั้งสามรูปนั้นทันที

พอดีในเวลานั้น ป้อจกเต้าหยินกับกังตั๋วเนี้ยได้พุ่งละลิ่วเข้ามาถึง

ป้อจกเต้าหยินและพวกทั้งหลายพอแลเห็น ต่างหน้าถอดสีจนร้องขึ้นด้วยความแตกตื่นขึ้นพร้อมกัน

"จียี รีบหยุดมือ !"

แต่ทว่าเสียงร้องของคนทั้งหลายได้ถูกเสียงแผดร้องอันโหยหวนสยดสยองของหลวงจีนกลางคนทั้งสามรูปกลบไปหมดสิ้น มิได้ยินเลย

ในพริบตานั้น โลหิตและมันสมองสาดกระจาย กะโหลกศีรษะกระเด็นเป็นห่าฝน หลวงจีนกลางคนทั้งสามรูปพากันทรุดฮวบลงแน่นิ่งกับพื้นไป

หลวงจีนจีวรเทาทั้งสิบกว่ารูปพอเห็น ต่างแตกตื่นจนหน้าถอดสี ขวัญหนีดีฝ่อแผดร้องด้วยความแตกตื่นลนลานออกไปจากที่นั้น วิ่งอย่างไม่คิดชีวิตไปยังประตูวัดไต้ฮุดยี่

เล่งจ้วงจี่ถูกความอำมหิตฮือโหมจนสติเลอะเลือน มิไปแยแสสนใจต่อเสียงร้องของพวกกังตั๋วเนี้ย เมื่อฟาดหลวงจีนกลางคนทั้งสามรูปตายคามือแล้วรีบนั่งยอง ๆ ลงประคองเตี้ยงอุ้ยเม้งขึ้นจากพื้น

พวกกังตั๋วเนี้ยเห็นหน้าดำของเตี้ยงอุ้ยเม้งเป็นสีขาวซีด ตาปิดสนิทแน่น

ปากกว้างนั้นมีคราบโลหิตหยดเป็นสาย ต่างลนลานกันล้อมเข้ามาอย่างวุ่นวาย

มีแต่ป้อจกเต้าหยินเพียงคนเดียวเท่านั้น ที่ท่าทีกระวนกระวายเหงื่อซึมเต็มหน้า เบิ่งตาประหลาดจับจ้องดูซากศพหลวงจีนกลางคนที่ศีรษะแหลกยับเยินจนงงงัน

ละตะฮ่อเสียงกับเคี่ยงจือเซ็งลนลานนั่งยอง ๆ ลงไป คว้าชีพจรข้อมือซ้ายขวาของเตี้ยงอุ้ยเม้งขึ้นมา ลอบเกร็งพลังภายในแผ่เข้าไปกระจายโลหิตคั่งค้างของเตี้ยงอุ้ยเม้งเป็นกุลีกุจอ

เก็งจีฮุ้น เอี๊ยบเชียวเกียงและบ้วนเล็กเพี้ย เมื่อเห็นสภาพนี้ก็รู้ดีเล่งจ้วงจี่เพราะเห็นเตี้ยงอุ้ยเม้งถูกฝ่ายตรงกันข้ามฟาดจนกระอักโลหิต จึงขุ่นเคืองจนเกิดการฆ่าแก้มือเกิดขึ้น

มีพวกกังตั้วเนี้ย เคี่ยงจือเซ็ง ละตะฮ่อเสียง ฮักเล่าเอา ทั้งหกผู้อาวุโสอยู่ด้วย ทั้งสามจึงมิอาจจะสอดปากคำไปถามสาเหตุการฆ่าฟันครั้งนี้

เล่งจ้วงจี่เห็นละตะฮ่อเสียงกับเคี่ยงจือเซ็งสองผู้อาวุโสช่วยรักษาอาการเตี้ยงอุ้ยเม้งเป็นกุลีกุจอ ก็มิอาจจะร่วมการช่วยเหลือ รีบผุดลุกขึ้นยืนทันที

กังตั้วเนี้ยและฮักเล่าเอาพบเห็นใบหน้างามสง่าของเล่งจ้วงจี่เป็นสีเขียวคล้ำ ความอำมหิตปรากฏบนใบหน้าจนเปี่ยมล้น ต่างใจเต้นระทึกด้วยความหวั่นไหว สบตามองกันอย่างเงียบงัน คล้ายดั่งจะว่าเด็กนี้มีอาถรรพณ์ฆ่าฟันอันรุนแรงปานนี้ ยังคงอย่าปล่อยให้ไปช่วยเตี้ยงอุ้ยหงส์ที่เทียนซัวจะประเสริฐกว่า

ทิโกวพั้วเหลือบดูซากศพทั้งสามบนพื้น แล้วเหลียวมามองหน้าเล่งจ้วงจี่ถามอย่างกังวลจนลนลานว่า

"จี่ยี้ มันเป็นเรื่องราวใดกันแน่ ?"

เล่งจ้วงจี่มาตรแม้นมีโทสะฮือโหมอัดอกมิคลาย แต่ไม่อาจมิตอบคำถามของทิโกวพั้วได้ ดังนั้นระบายความขุ่นเคืองออกจากอกดังเฮือกใหญ่ กล่าวเสียงกระด้างว่า

"ข้าพเจ้าอยู่บนหอระฆัง เห็นพวกมันรุมจู่โจมเตี้ยงซี่เฮีย ข้าพเจ้าวิ่ง

มาพลางส่งเสียงร้องขอให้หยุดมือ แต่พวกมันมิเพียงไม่แยแสเท่านั้น ยังกลับฉวยโอกาสที่เตี้ยงซี่เฮียเสียสมาธิ ลอบประทุษร้ายอย่างอำมหิตไป..."

ทิโกวพั้วมิทราบสาเหตุของการเกิดเรื่อง จึงมิอาจจะชี้ขาดว่าผู้ใดเป็นฝ่ายผิด

พอดีเวลานั้น เตี้ยงอุ้ยเม้งระบายลมออกจากปากยาว ๆ ลืมตาขึ้นมาช้า ๆ เพียงเหลือบแลละตะฮ่อเสียงกับเคี่ยงจือเซ็งแวบหนึ่ง ก็พริ้มตาลงอย่างอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรงอีกครั้ง

ป้อจกเต้าหยินรีบเดินอย่างเร่งร้อนกังวลเข้ามา กล่าวเสียงท้อแท้ทอดอาลัยว่า

"สาเหตุของเรื่องราวคราวนี้ อยู่ที่เราคนเดียวทั้งสิ้น"

พวกกังตั้วเนี้ย ฮักเล่าเอา และทิโกวพั้วส่งเสียงถามขึ้นพร้อมกัน

"เพราะเหตุใด ?"

ป้อจกเต้าหยินทอดถอนใจ กล่าวว่า

"มิใช่หรือ เราไม่เสนอให้มาวัดไต้ฮุดยี่ ไยมิใช่ไม่มีเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้น ?"

เก็งจีฮุ้นขบคิดอย่างเยือกเย็นอยู่ตลอดเวลา ยามนี้พลันถามอย่างสงสัยใจว่า

"เตี้ยงซี่เฮียมาเตรียมม้า ไฉนจึงเกิดเรื่องทุ่มเถียงกับพวกหลวงจีนในวัดขึ้นได้ ?"

เล่งจ้วงจี่ตอบเสียงหนัก ๆ ว่า

"เมื่อตอนผู้น้องมา เตี้ยงซี่เฮียกำลังแผดเสียงด่าพวกมันเป็นโจรขโมยม้าอยู่"

คนทั้งปวงพอฟังต่างร้องอุทานเบา ๆ เบือนสายตาอันตื่นเต้นสงสัยมองไปยังส่วนลึกของราวป่า

เห็นช่องว่างในราวป่าที่ไกลประมาณยี่สิบกว่าวา ม้าทั้งหลายของพวกตนยังคงผูกอยู่ที่เดิมแห่งนั้น

เล่งจ้วงจี่พอเห็นม้าขาวของอึ้งปวยอี่ สองตาพลันกระจ่างสุกใส่จนร้อง

อุทานขึ้นเบา ๆ ถามด้วยความสงสัยใจไม่น้อย

"อี่เจ้เจ๊มิใช่กลับไปเจี๊ยะมึ้งแล้ว ม้าขาวของนางไฉนจึงยังอยู่ที่นี้ ?"

ป้อจกเต้าหยินขมวดคิ้วขบคิดอยู่ชั่วครู่ คล้ายดั่งจะว่ากล่าวอย่างไร แต่มิได้บอกออกมา

เอี๊ยบเชียวเกียงรีบอธิบายขึ้นว่า

"ตอนอี่เจ้เจ๊ไปนั้น บอกกับเตี้ยงซี่เฮียว่า ม้าขาวฝากไว้ให้ผู้น้องยืมขี่ชั่วคราว"

เล่งจ้วงจี่ฉุกใจได้คิด รีบถามขึ้นอีกคำ

"เมื่อตอนที่อี่เจ้เจ๊ไป ซือเจ๊กับเกียงม่วยทราบหรือไม่ ?"

กล่าวพลางใช้สายตาที่ถามไถ่เบือนมามองเก็งจีฮุ้นที่ยืนขมวดคิ้วขบคิดอยู่

เก็งจีฮุ้นมาตรแม้นขี้หึงอย่างร้ายกาจ แต่สีหน้านางก็พยายามข่มกลั้นมิให้บังเกิดความรู้สึกริษยาออกมา นางมิเพียงจะถนอมศักดิ์ศรีของเล่งตี้ตี่ที่รักไว้เท่านั้นยังจะแสดงให้เห็นว่านางเป็นภรรยาที่มีความนุ่มนวล เอาอกเอาใจในสามี และเป็นเจ้เจ๊ใหญ่ที่กังวลรักใคร่ต่อเล่งตี้ตี่ด้วย ดังนั้นจึงคลายคิ้วที่ขมวดมุ่นกล่าวเสียงนุ่มนวลไป

"เมื่อเรากับเกียงม่วยติดตามพวกผู้อาวุโสแซ่กังกลับมาจากเขาเง็กโล่วฮง อี่เจ้เจ๊ผู้นั้นก็ได้ไปแล้ว"

เล่งจ้วงจี่ชาญฉลาดปราดเปรียวเพียงไรแล้วไหนเลยจะฟังมิออกว่าเก็งจี-ฮุ้นเอ่ยถึงอี่เจ้เจ๊ยังมีคำ 'ผู้นั้น' เพิ่มเข้าไปอีก

แต่ทว่าในขณะนี้โทสะอันดาลเดือดยังมิคลาย กอปรกับพิศวงสงสัยในการปลีกตัวไปอย่างเงียบเชียบมิบอกกล่าวของอึ้งปวยอี่ จึงไม่ปรารถนาที่จะไปขบคิดความหมายของวาจาประโยคนี้ให้มากนัก

เล่งจ้วงจี่เหลือบแลไปที่ม้าขาวในราวป่าอีกครา ขมวดคิ้วรำพึงถามตนเองว่า 'เป็นสาเหตุใดกัน ?'

เสียงรำพึงเพิ่งขาดคำ บนหอระฆังสูงใหญ่ของวัดไต้ฮุดยี่มีเสียงระฆังดังหง่างขึ้นจนสะเทือนเลื่อนลั่นไปทั้งเทือกเขา

คนทั้งปวงต่างสะดุ้งตกใจจนเหลียวหน้ามองไปยังซุ้มประตูสูงใหญ่โอฬารของวัดไต้ฮุดยี่เป็นตาเดียว

ป้อจกเต้าหยินกล่าวอย่างวิตกกังวลจนเสียงสะท้านว่า

"เซี่ยงไฮ้ไต้ซือจะระดมศิษย์วัดมาที่นี้กันแล้ว"

กังตั้วเนี้ยขมวดคิ้วถามอย่างสงสัยใจ

"เจ้าอาวาสของวัดไต้ฮุดยี่ มิใช่ซี่คงฮวบซือดอกหรือ ?"

ป้อจกเต้าหยินกล่าวอย่างหม่นหมองใจ

"มีบ้างนั่งกรรมฐาน มีบ้างบอกว่าไปที่เทียนซัวตะวันตก"

เล่งจ้วงจี่พอได้ยินว่าเทียนซัวตะวันตก ก็ต้องแค่นหัวร่อเสียงเย็นชาตาเป็นประกายแววว้บด้วยความขุ่นเคือง

ป้อจกเต้าหยินสังเกตเห็นชัด รีบอธิบายขึ้นว่า

"เจ้าอาวาสรุ่นก่อนของไต้ฮุดยี่ มาตรแม้นมีความสัมพันธ์กับอารามกิมเฮี้ยเก็งบนเทียนซัวอยู่ลึกซึ้ง แต่ไต้ฮุดยี่มิใช่สังกัดสำนักเทียนซัวผ่าย ข้อนี้พวกเจ้าจำเป็นต้องเข้าใจให้กระจ่างไว้..."

คำบอกเล่ามิทันจะจบ เสียงหง่างของระฆังใหญ่ได้ดังเป็นครั้งที่สองแล้ว

เสียงระฆังสะเทือนลั่นจนแก้วหูแทบแตกทำลาย คล้ายดั่งกระตุ้นให้ทิโกวพั้วที่ขบคิดอย่างเคร่งเครียดสะดุ้งขึ้นจากภวังค์ นางพลันกล่าวอย่างสำนึกได้ว่า

"ซี่คงฮวบซือไปที่เทียนซัวตะวันตก จะเป็นเพราะถูกเทียนซัวโง้วจื้อชักชวนให้ไปช่วยต่อต้านรับมือจี่ยี้หรือไม่ ?"

เมื่อกล่าวเช่นนั้น ไม่ผิดกับสาดน้ำมันเข้าไปในกองเพลิงโทสะของเล่งจ้วงจี่

กังตั้วเนี้ยเห็นใบหน้าที่เขียวคล้ำของเล่งจ้วงจี่มีแววอำมหิตจนเข้มข้นขึ้นกว่าเดิม รีบส่งเสียงหนัก ๆ ไป

"เทียวซัวโง้วจื้อมีความเย่อหยิ่งถือดีจนผยองลำพอง ไหนเลยจะยอมเชื้อเชิญผู้ช่วยเหลือไปเสริมกำลัง อีกประการ ที่เทียนซัวมีวัดวาอารามมากมาย

ชี่คงฮวบชือเมื่อไปที่เทียนซัว ไม่เห็นว่าจะต้องขึ้นอารามกิมเฮี้ยเก็งเพียงแห่งเดียว"

ทิโกวพั้วมีนิสัยดุร้ายป่าเถื่อนยากตอแย ความรู้สึกนึกคิดก็พิสดารผิดธรรมดา แต่กับตั้วเจ๊ร่วมสาบานนางนี้ มีความเคารพนบนอบอยู่เสมอมา แม้โทสะจะรุนแรงเพียงไรก็มิกล้าทุ่มเถียงเกี่ยงงอนด้วย

ซึ่งกล่าวตามความจริงแล้ว ทั่วทั้งแผ่นดินยุคนี้ ผู้สามารถตวาดขัดคำของทิโกวพั้ว และแดกดันนางสักหลายคำ นอกจากกังตั้วเนี้ยที่มีเกียรติภูมิอันบริสุทธิ์สูงส่ง ผู้คนเคารพรักทั้งแผ่นดินเพียงคนเดียวแล้ว หากจะมีอีกคนก็คือธิดาสุดรักของนาง...บ้วนเล็กเพี้ย

ทิโกวพั้วเห็นตั้วเจ๊ที่ตนเคารพรักมาตวาดขัดคำ จึงรู้ตัวว่าตนได้กล่าวผิดพลั้งไปแล้ว จึงรีบผงกศีรษะรับผิดทันที

ขณะเวลานั้น ระฆังหง่างที่สามได้ดังขึ้นมา

โดยกระชั้นชิด หลวงจีนวัยฉกรรจ์อาภรณ์สีเทาจำนวนมากหลายต่างเดินประนมมือฮือกันออกจากซุ้มประตูกลางของวัดด้วยท่าทีที่ตื่นเต้นกระวนกระวาย

ป้อจกเต้าหยินทอดถอนใจ เหลือบแลดูกังตั้วเนี้ยแล้วกล่าวเสียงหนัก ๆ ว่า

"เรื่องราวของวันนี้ ยากที่จะเลิกราโดยสันติแล้ว สักครู่ขอเชิญตั้วเจ๊ใช้เกียรติภูมิอันดีงามในบู๊ลิ้มไกล่เกลี่ยด้วยวาจานุ่มนวลไปก่อน..."

เล่งจ้วงจี่รู้ตัวว่าตนเป็นผู้ก่อภัยขึ้นมาและต้องให้ผู้อาวุโสออกหน้าไปรับผิดชอบ เป็นเหตุผลที่ไม่สมควรอยู่ อย่าว่าแต่ยังมีความเห็นยืนกรานว่าตนมิได้กระทำผิดเลย

ดังนั้นมิรอให้ป้อจกเต้าหยินกล่าวจบคำ รีบสะอึกกายไปก้าวหนึ่งประสานมือน้อมกายกล่าวว่า

"เรื่องที่จี่ยี้กระทำ จี่ยี้ย่อมเป็นคนรับ ไฉนจะกล้ารบกวนผู้อาวุโสทั้งหลายท่านเกิดความลำบากใจในเรื่องราวด้วยเล่า"

เสียงขาดคำ เคี่ยงจือเซ็งกับละตะฮ่อเสียงได้วางร่างเตี้ยงอุ้ยเม้งนอนราบกับพื้นอีกครา ทรงกายขึ้นช้า ๆ มองมาทางป้อจกเต้าหยินแล้วกล่าวขึ้น

"อวัยวะภายในของตั๋วเม้งบอบช้ำสาหัสไม่น้อย อย่างต่ำต้องพักผ่อนเป็นเวลากว่าครึ่งเดือน จึงทุเลาเป็นปรกติได้"

ฮักเล่าเอาที่มิเคยเอ่ยปากเสมอมา พลันส่งเสียงหนัก ๆ กล่าวว่า

"เยี่ยงนี้ก็ประเสริฐ ต้องให้เซี่ยงไฮ้ได้ซือมาดูกับตา มิฉะนั้นจะว่าพวกเราไปฆ่าหลวงจีนในวัดมันอย่างไร้ต้นสายปลายเหตุ"

คนทั้งปวงพอฟังต่างเบือนหน้ามองไปยังซุ้มของวัดไต้ฮุดยี่ราวกับนัด

เห็นหลวงจีนจีวรสีเทาทะลักออกมาเป็นจำนวนกว่าหนึ่งร้อย กำลังแยกย้ายเป็นปีกเข้าสู่ป่าสนไผ่ในที่นี้ คล้ายดั่งมีเจตนาจะขยายวงเข้าโอบล้อมก็ปานกัน

บ้วนเล็กเพี้ยที่ซุกซนคะนอง เจ้าเล่ห์เจ้ากลจนกลอกกลิ้ง นางแค่นเสียงกล่าวอย่างขุ่นเคืองใจว่า

"ดูทีท่าที่มาอย่างกระเหี้ยนกระหือของพวกมัน น่ากลัวคล้ายจะใช้พวกมากเข้าเอาชัย ตะลุมบอนหมู่กันอีกคราหนึ่งแล้ว"

ทิโกวพั้วเบิ่งตาหยีเล็กของนางจนกลมกว้าง ร้องเสียงหนัก ๆ ไปทันทีว่า

"เฮอะ ! นั่นเป็นการแส่หาเคราะห์ร้ายของพวกมันเอง ฮุดโจ๊วก็ไม่อาจคุ้มครองแก่พวกมันได้แล้ว"

เคี่ยงจือเซ็งเห็นทิโกวพั้วและธิดา หนึ่งร้องหนึ่งรับกันเป็นเกลียวกลม ไม่มีท่าทีจะไกล่เกลี่ยให้เลิกรา ก็ต้องเตือนสติขึ้นว่า

"ในขณะนี้ไม่อาจจะใช้อารมณ์เข้าเอาเรื่องราวกัน ถึงกับลงมือทำร้ายผู้คนจนกลายเป็นสภาพยับเยินมิอาจไกล่เกลี่ย ถ่วงเวลาการไปเทียนซัวของพวกเด็กจนต้องเสียโดยใช่เหตุ"

เอี๊ยบเชียวเกียงพอฟัง รีบกล่าวอย่างขุ่นเคืองขึ้นว่า

"ขณะนี้เตี้ยงซี่เฮีย บาดเจ็บจนสาหัสปานนี้แล้ว เห็นทีไม่อาจร่วมทางกันไปได้อีก"

เมื่อพาดพิงถึงเตี้ยงอุ้ยเม้ง คนทั้งปวงต่างต้องเหลียวมองมาอย่างลืมตัว เห็นเตี้ยงอุ้ยเม้งหน้าซีดเซียว ตาปิดสนิทแน่น นอนหงายแน่นิ่งอยู่บนพื้นดั่งเดิม

เล่งจ้วงจี่พอคิดถึงหลวงจีนกลางคนสามรูปเมื่อครู่ ที่ไม่เชื่อตนห้ามปรามลอบลงมือทำร้ายอย่างหยิ่งผยองลำพอง โทสะก็พุ่งขึ้นอย่างมิอาจระงับไปอีกครา

ยามนี้ทอดตามองดู หลวงจีนจำนวนหลายร้อยได้แผ่ขยายเป็นสองปีก และในจำนวนนั้น หลวงจีนจีวรสีเหลืองวัยกลางคน มีจำนวนถึงหลายสิบรูป

ส่วนหลวงจีนมีอายุครองจีวรแดงฉานสี่รูป ออหลวงจีนชราจีวรแดงเข้มใบหน้าปรากฏแววขุ่นเคืองรูปหนึ่ง เดินออกจากประตูวัดมาพอดี

หลวงจีนชรารูปนี้คิ้วขาวโพลง อ้อมแขนประคองคทาหยก เดินด้วยฝีเท้าหนักแน่นมั่นคง ตาแวววาวจับจ้องมองไปในป่าสนเบื้องหน้าเขม็งนิ่ง

หลวงจีนกลางคนจีวรแดงฉานทั้งสี่รูป แต่ละรูปมีร่างสูงใหญ่ มือถือไม้เท้าพระธรรมหล่อด้วยเหล็ก ท่าทีกระเหี้ยนกระหือดุดันยิ่ง

เล่งจ้วงจี่ที่กำลังพิจารณาดูพวกฝ่ายตรงข้ามพลันได้ยินป้อจกเต้าหยินกล่าวเบา ๆ ว่า

“กังตั๋วเจ้เจ๊ หลวงจีนชราที่ประคองคทาในกึ่งกลาง คือเซี่ยงไฮ้ไต้ซือ ส่วนอีกสี่รูปที่ถือไม้เท้าพระธรรมนั้น เป็นศิษย์อาวุโสสูงของซี่คงฮวบซือ รูปขวาสุดของจำนวนนั้นมีฉายาจี้เซ็ง นิสัยร้อนวู่วามที่สุด พลังฝีมือสูงส่งที่สุด และจิตใจก็คับแคบที่สุดด้วย”

เล่งจ้วงจี่รีบเพ่งตาพิจารณาไป เห็นหลวงจีนจี้เซ็งไหล่กว้างล่ำสัน ศีรษะสามเหลี่ยม คิ้วดกหนาตากลมโต จมูกแบะแบนเคราครึ้มสองแก้ม มองปราดเดียวก็รู้ดีว่ามิใช่เป็นชนชาวตงง้วน

หลวงจีนจี้เซ็งตาเป็นประกายหน้าบูดบึ้ง เดินอย่างองอาจอยู่ที่ด้านหลังเซี่ยงไฮ้ไต้ซือ ไม้เท้าพระธรรมเหล็กในมือคล้ายดั่งยังหนักกว่าหลวงจีนอีกสามรูปนั้น

ขณะพิจารณา เซี่ยงไฮ้ได้ซือก็พาพวกจี้เช็งมาถึงหน้าราวป่าแล้ว ป้อจกเต้าหยินกับกังตั้วเนี้ย รีบเดินออกไปรับหน้าก่อน

เล่งจ้วงจี่และเก็งจียุ้นทั้งสาม รีบติดตามหลังเคี่ยงจือเช็งกับพวกทิ-โกวพั้วออกไปบ้าง

เซี่ยงไฮ้ได้ซือพอเห็นป้อจกเต้าหยิน ละตะฮ่อเสียงและพวกกังตั้วเนี้ยรีบหยุดกายชะงักเท้า ประนมร้องสรรเสริญพระพุทธคุณขึ้นเบา ๆ ความขุ่นเคืองบนใบหน้าได้ปลาสนาการหมดสิ้นทันที กล่าวเสียงกังวานขึ้นก่อน

"เต้าอิ๊วทั้งหลายท่านพากันมาวัดซอมซ่อ อาตมาเนื่องจากธุรกิจในวัดยุ่งเหยิง มิได้ไปร่วมสนองในห้องอาหารทางโบสถ์หลัง เมื่อครู่ได้รับรายงานศิษย์ของวัดเราสามรูป ถูกคนร้ายประทุษร้ายตายในป่าแห่งนี้ มิทราบเป็นฝีมืออำมหิตของเต้าอิ๊ว (สหายในทางธรรม) ท่านใด ?"

เล่งจ้วงจี่ไม่ปรารถนาจะให้ป้อจกเต้าหยินกับพวกกังตั้วเนี้ยยุ่งยากลำบากใจ จึงรีบสะอึกกายเข้าไปสองก้าว ประสานมือน้อมกายแล้วกล่าวเสียงก้องกังวาน

"คนที่ฟาดศิษย์ทั้งสามของวัดท่านจนตายคามือ คือข้าพเจ้าเล่งจ้วงจี่ !"

นาม 'เล่งจ้วงจี่' พอประกาศจากปาก เซี่ยงไฮ้ได้ซือพวกจี้เช็งทั้งสี่กับหลวงจีนวัยฉกรรจ์จำนวนร้อยเศษ ต่างจับตามองมาในทางนี้เป็นจุดเดียว ต่างมีสีหน้าแปรเปลี่ยนไปด้วยความตื่นตกใจ ตะลึงลานจ้องมองเล่งจ้วงจี่อย่างคล้ายมิใคร่เชื่อถือ

เซี่ยงไฮ้ได้ซือขมวดคิ้วขาวโพลง ถามอย่างสงสัยไม่คลาย

"มิทราบศิษย์ในวัดเราไปกระทำเรื่องราวใด จึงทำให้ประสกท่านขุ่นเคืองปานนี้ ?"

เล่งจ้วงจี่ยืดกายตรงตอบเสียงกังวาน

"ข้าพเจ้าได้ยินเสียงตวาดอันขุ่นเคืองของเตี้ยงซี่เฮีย ก็รีบรุดมาดูเหตุการณ์ พบเห็นศิษย์ในวัดท่านจำนวนสิบกว่ารูป กลุ้มรุมจู่โจมเตี้ยงซี่เฮียเพียงลำพัง ข้าพเจ้ามาตรแม้นเคยตวาดห้ามให้หยุดมืออยู่สองครั้ง แต่ศิษย์ใน

วัดท่านมิเพียงไม่เชื่อคำห้ามปรามเท่านั้น ยังฉวยโอกาสเตี้ยงซี่เฮียเสียสมาธิลอบลงมืออย่างดุร้ายหมายชีวิต ฟาดจนเตี้ยงซี่เฮียบาดเจ็บสาหัส ฟุบกับที่กระอักโลหิตสิ้นสติสมประดี จวบจนบัดนี้ก็ยังไม่ฟื้นคืนมา..."

กล่าวแล้วเบี่ยงกายผายมือไปยังร่างเตี้ยงอุ้ยเม้งที่นอนอยู่เบื้องหลังหลายวา

เซี่ยงไฮ้ไต้ซือได้เห็นเตี้ยงอุ้ยเม้งที่นอนแน่นิ่ง ริมฝีปากมีคราบโลหิตติดอยู่นานแล้ว และรู้สึกว่าเป็นอาการบาดเจ็บที่สาหัสไม่น้อยจริง ๆ แต่ศิษย์รุ่นที่สี่ของวัดถูกฝ่ายตรงข้ามฟาดตายไปถึงสามรูป ก็เป็นเรื่องใหญ่ที่มีความสำคัญมิใช่น้อยเช่นกัน

หลวงจีนชรามองดูฝ่ายตรงข้าม แต่ละคนล้วนมีเกียรติภูมิกระเดื่องเลื่องบู๊ลิ้ม มีชื่อว่าตอแยลำบากยากเย็นทั้งสิ้น โดยเฉพาะผู้ที่ฟาดศิษย์ทั้งสามตายคามือไปนั้นก็เป็นเล่งจ้วงจี่ บุรุษหนุ่มที่สร้างพฤติการณ์สั่นสะเทือนบู๊ลิ้มจนหวั่นไหวแทบถล่มทลาย

พูดถึงเรื่องต่อสู้ ทุ่มเทกำลังทั่วทั้งวัดก็ไม่อาจต้านทานรับมือ พูดถึงเรื่องสงบ ก็ไม่มีทางจะแก้ตัวกับศิษย์ทั่วทั้งวัด

ดังนั้นเองจึงฉุกใจได้คิด ตกลงใจจะถามเหตุผลกลนัยให้แจ่มแจ้งเสียก่อน จึงค่อยปฏิบัติไปตามโอกาสอำนวย ดังนั้นปั้นหน้าจนเคร่งเครียดเหลียวมองไปยังหลวงจีนจีวรสีเทาทั้งสองแถวที่อยู่ห่างสิบกว่าวา ถามเสียงหนัก ๆ ว่า

"เมื่อครู่เป็นผู้ใดอยู่ในบริเวณนี้ ?"

หลวงจีนชราพอถามไป ในหมู่หลวงจีนจีวรเทามีหลวงจีนฉกรรจ์จำนวนสิบกว่ารูป เดินออกจากแถวมาด้วยความหวาดหวั่นจนตัวสั่นหน้าซีดเผือด ต่างประนมมือเสมออกน้อมกายอย่างสำรวม

เซี่ยงไฮ้ไต้ซือเหลือบแลดูหมู่ผู้คนอย่างสงสัยแล้วถามเสียงหนัก ๆ สืบต่อไป

"เมื่อตอนเล่งจู๊มานั้น เคยได้ส่งเสียงร้องห้ามปรามหรือไม่ ?"

เมื่อถามไปเช่นนั้น หลวงจีนจี้เช็งที่หน้าบูดบึ้งด้วยความขุ่นเคืองอยู่แล้ว

ตาพลันเบิ่งจนกลมกว้าง ขณะจะว่ากล่าวกับหลวงจีนจีวรเทาทั้งสิบกว่ารูป หลวงจีนสิบกว่ารูปก็พากันร้องด้วยความหวาดหวั่นพรั่นพรึงขึ้นก่อน

"น้อมเรียนซือโจ๊ว ประสกน้อยท่านนั้นเคยส่งเสียงร้องห้ามให้หยุดมืออยู่จริง"

เซี่ยงไฮ้ไต้ซือพอฟังคิ้วขาวทั้งสองพลันขมวดมุ่นหากัน ขณะที่ได้รับรายงานว่ามีศิษย์ถูกฟาดตายนอกวัดถึงสามรูปนั้น หลวงจีนชรารีบย่ำระฆังชุมนุมศิษย์วัด ในยามขุ่นเคืองกระวนกระวาย ได้รีบรุดมาอย่างเร่งร้อน จนลืมถามไถ่ข้อความรายละเอียดของเรื่องราวไป

ยามนี้จึงคิดถามไถ่สาเหตุของเรื่องราว จึงได้กระชากเสียงอย่างขุ่นเคืองต่อไป

"พวกท่านไฉนจึงออกจากวัดโดยพลการ และเหตุไฉนจึงไปเกิดเรื่องผิดใจกับประสกแซ่เตี้ยงผู้นั้น..."

คำกล่าวมิทันจะจบ หลวงจีนจี้เช็งที่ขุ่นเคืองจนหน้าเขียว พลันน้อมกายกล่าวเสียงหนัก ๆ

"เป็นคำสั่งของศิษย์ ให้พวกนี้มายึดหมู่ม้าที่ผูกไว้ในป่านี้"

ป้อจกเต้าหยินกับพวกกังตั๋วเนี้ยพอฟังต่างพิศวงยิ่งนัก ต้องเหลียวหน้ามองตากันอยู่ไปมา

เซี่ยงไฮ้ไต้ซือหันขวับมาจับจ้องมองหน้าหลวงตจีนจี้เช็ง ถามเสียงหนัก ๆ ไป

"ท่านเหตุไฉนจึงต้องยึดม้าของพวกประสกทั้งหลายนี้ไว้ ?"

หลวงจีนจี้เช็งกล่าวอย่างขุ่นเคืองมิรีรอ

"พวกนั้นเมื่อจะห้อม้าทั้งหลาย มุ่งสู่ทิศตะวันตกไปก่อกวนรังควานอารามกิมเฮี้ยเก็ง อันเป็นดินแดนศักดิ์สิทธิ์ของปรมาจารย์วัดเรา และยังก่นด่าประณามซือเจ้กโจ๊วทั้งห้าของเทียนซัว ว่าเย่อหยิ่งจองหองจนลำพองอวดกล้าถือดีไม่เจียมตัว"

พวกกังตั๋วเนี้ยทั้งหลายพอฟังก็ต้องงงงันไปอีกครั้ง ต่างเหลียวหน้ามอง

ตากันเป็นเชิงถามไถ่ คล้ายดั่งจะว่า วาจาในห้องอาหารนั้น ไฉนถูกหลวงจีนจี้เซ็งได้ยินไป !

เซี่ยงไฮ้ไต้ซือร้องอุทานขึ้นด้วยความตื่นเต้นสงสัย หน้าเปลี่ยนสีไปในทันใด ตาอันปรานีเหลียวมามองหน้าป้อจกเต้าหยิน กังตั๋วเนี้ยและเล่งจ้วงจี่ จากนั้นกล่าวถามหลวงจีนจี้เซ็งอีกว่า

"เรื่องเหล่านี้ท่านทราบได้อย่างไรกัน ?"

หลวงจีนจี้เซ็งกล่าวอย่างขุ่นเคืองสืบต่อไป

"พวกมันเมื่อรับประทานอาหารแล้ว พอดีเจี๋ยฮวงกับเจี๋ยเตี๋ยงส่งน้ำชาไป เคยได้ยินคำสนทนาของพวกมันมากับหู"

พวกกังตั๋วเนี้ยพอฟังจึงเพิ่งเข้าใจ จวบจนขณะนี้เมื่อคิดขึ้นแล้ว มีเณรน้อยสองรูปส่งน้ำชาไปให้จริง ๆ เพียงแต่ในตอนนั้นมิได้ตั้งใจสังเกต คิดไม่ถึงว่านักเลงเก่าที่มีประสบการณ์อันโชกโชนตั้งกลุ่ม กลับต้องเสียท่าแก่เณรน้อยทั้งสองรูปไปได้

ทิโกวพั้วเห็นท่าทีของหลวงจีนจี้เซ็งดุร้ายป่าเถื่อน ไม่มีทีท่าจะเคารพนบน้อมผู้อาวุโสกว่าแม้แต่น้อย เอ่ยปากก็มันหุบปากก็มัน ขุ่นเคืองจนตาเหลือกถลน ตวาดเสียงกร้าวไปว่า

"ท่านเป็นตัวอะไร ? กล้าบังอาจมาเรียกพวกเราทั้งหลายเป็นมัน..."

หลวงจีนจี้เซ็งมิรอให้ทิโกวพั้วกล่าวจบคำ คิ้วดกหนาเลิกขึ้นสูงตาเหลือกถลน จ้องหน้าทิโกวพั้วแล้วกระชากเสียงว่า

"กับศัตรู เห็นเช่นกับพวกโจร ยังจะเอ่ยถึงการเคารพยกย่องอะไร ?"

ทิโกวพั้วพอฟังโทสะพลันระเบิดจนสุดระงับ นางเห็นแก่ไมตรีของป้อ-จกเต้าหยินและเซียงไฮ้ไต้ซือดอก จึงไม่ปรารถนาจะลงมือไปจัดการเสียแต่แรก จึงตวาดอย่างขุ่นเคืองว่า

"ในเมื่อเห็นพวกศัตรูเฉกเช่นกับพวกโจร จี่ยี้ของพวกเรา ฆ่าศิษย์พวกท่านไปสามรูปก็เป็นเรื่องธรรมดาที่ถูกต้องตามเหตุผล"

วาจาขาดคำ ศิษย์จำนวนหลายร้อยรูปของไต้ฮุดยี่ต่างพากันร้อง

สรรเสริญพระพุทธคุณขึ้นกึกก้องกังวานทันที

เซี่ยงไฮ้ไต้ซือพยายามหลบหลีกมิให้ทั้งสองฝ่ายต้องเกิดปะทะขั้นแตกหัก จึงมีเจตนาตำหนิหลวงจีนจี้เช็งเพื่อผ่อนคลายโทสะของฝ่ายตรงข้าม ดังนั้นรีบกล่าวเสียงหนัก ๆ กับหลวงจีนจี้เช็งอย่างขุ่นเคือง

"เรื่องใหญ่โตเช่นนี้ เหตุไฉนไม่เรียนให้เราทราบก่อน ?"

หลวงจีนจี้เช็งคล้ายดั่งถูกกระตุ้นสันดานอันดุร้ายขึ้นมาแล้ว จนมิรู้จักประเพณีหรือมารยาท ถึงกับกล้าส่งเสียงเถียงไปอย่างขุ่นเคือง

"อาจารย์เจ้าสำนักไปเทียนซัวตะวันตกแล้ว ก่อนจะออกจากวัด เคยสั่งให้พวกศิษย์ทั้งสี่คนเปลี่ยนเวรกันดูแลเรื่องราวภายใน วันนี้เป็นเวรของศิษย์ย่อมมีสิทธิ์และอำนาจไปจัดการเรื่องนี้ได้"

เซี่ยงไฮ้ไต้ซือถูกยันจนหน้าแดงฉานไปทันที แต่เนื่องจากต้องเคารพต่อคำสั่งของเจ้าอาวาส มาตรแม้นจะมีโมหะเกิดขึ้นมาแล้ว แต่มิอาจจะอาละวาดออกไป

ป้อจกเต้าหยินกับกังตั๋วเนี้ยพอได้ยิน ทราบดีว่าเรื่องราววันนี้ยากจะไกล่เกลี่ยให้สงบสันติได้ แต่พฤติการณ์ที่ใช้ส่วนรวมเป็นข้ออ้างมาระบายความขุ่นแค้นในเรื่องส่วนตัวของหลวงจีนจี้เช็งนี้ เห็นทีจะต้องลงมือสั่งสอนมันให้รู้สำนึกสักครั้ง

เล่งจ้วงจี่มาตรแม้นมีเจตนาจะกระโดดออกไปหลายครา ลงมือสั่งสอนจี้เช็งให้เจ็บปวดรู้รสไว้ แต่ได้ยินคำเตือนสติของเคี่ยงจือเช็งแล้ว กลัวอย่างยิ่งว่าจะทำให้การเดินทางต้องเสียเวลาไปนาน ติดตามเตี้ยงอุ้ยหงส์มิทัน ดังนั้นพยายามกล้ำกลืนฝืนโทสะอันดาลในอก ยืนหน้าบูดบึ้งอยู่ในที่เดิม

ละตะฮ่อเสียงมีความชิงชังเรื่องชั่วร้ายยิ่งกว่าสิ่งใด ๆ ยามนี้เมื่อเหลือบตาแลไปที่ด้านหลังแวบหนึ่งแล้ว ก็ล้วงเอาน้ำเต้าสุราออกมา ดื่มอึก ๆ ไปอย่างปลอดโปร่งใจ

ทิโกวพั้วไม่อาจข่มโทสะในอกอยู่ต่อไปได้ พลันตวาดเสียงกราดเกรี้ยว

"เอียเท้า เจ้าไปสับมันสักหลาย ๆ แผล สยบความผยองของมันให้

สำนึกไว้เสียบ้าง..."

ขณะว่ากล่าวก็เหลียวหน้ามองกลับมา พลันงุนงงจนวาจาชะงักหายกลางคัน

พวกป้อจกเต้าหยินกับเล่งจ้วงจี่ก็ได้เหลียวหน้ามองไปข้างหลังตามดู ที่ไหนเลยจะมีเงาร่างบ้วนเล็กเพี้ยอยู่

ขณะนี้ คนทั้งหลายจึงเพิ่งทราบ ละตะฮ่อเสียงไฉนจึงมีท่าทีเยือกเย็นปลอดโปร่ง ทั้งดื่มสราแทะเนื้อเค็ม คิดว่าได้รัตัวแล้ว บ้วนเล็กเพี้ยแฝงกายออกไปจากกลุ่มนานแล้ว

เอี๊ยบเชียวเกียงที่ชาญฉลาด นางได้คิดขึ้นมาด้วยไวปัญญา รีบน้อมกายรับคำแล้วสะบัดกระบี่ เสียงสดใสปานมังกรคำรามดังพร้อมกับประกายสีเขียวเจิดจ้าพุ่งวาบออกไป กระบี่คู่มือออกพ้นจากฝักอย่างแคล่วคล่อง ครั้นแล้วกลอกตาอันแวววาวมองลงไป มือถือกระบี่ขวางอกก้าวอาด ๆ เข้าสู่กลางบริเวณอย่างองอาจ

หลวงจีนจี้เช็งพอเห็น สันดานอันอำมหิตฮือโหมอย่างรุนแรง แหงนหน้าตะเบ็งเสียงหัวร่อเกรี้ยวกราดชั่วครู่จึงกล่าว

"เยี่ยงนี้สบใจเราพอดี วันนี้พวกท่านเอาชัยไม้เท้าพระธรรมในมือเรามิได้ไม่คืนสามชีวิตศิษย์ในไต้ฮุดยี่พวกเรามา พวกท่านก็อย่าหมายออกไปจากสถานที่แห่งนี้เลย"

ขณะกล่าวก็พลิ้วกายออกมา ยกไม้เท้าพระธรรมอันเป็นเหล็กหนักอึ้งขวางอกเช่นกัน

เซี่ยงไฮ้ไต้ซือทอดถอนใจด้วยความรันทด ถอยกายไปพร้อมกับหลวงจีนกลางคนจีวรแดงอีกสามรูปนั้น แต่ยังพร่ำเตือนด้วยเสียงหนักหน่วงจริงจังอีกว่า

"จี้เช็ง ท่านดื้อรั้นจนป่าเถื่อน มิรู้ชี้งถึงสถานการณ์ ท่านแม้จะสำนึกเสียใจก็สายเกินไป"

หลวงจีนจี้เช็งถือดีว่ามีกำลังแขนอันหนักหน่วงรุนแรง พลังฝีมือสูงกว่า

ศิษย์รุ่นเดียวกัน นับแต่สำเร็จจากอาจารย์ยังไม่เคยพบพานกับศัตรูที่ต่อต้านได้ ไหนเลยจะแยแสเอี๊ยบเชียวเกียงอันแบบบางอ้อนแอ้น

ยามนี้เมื่อได้ฟังคำตักเตือนของเซี่ยงไฮ้ไต้ซือก็หัวร่อฮาฮาขึ้นอีกครั้งส่งเสียงดัง ๆ อย่างยโสโอหัง

"ปลิ้นปล้อนได้นามจอมปลอม ไหนเลยจะข่มขู่ผู้คนให้หวาดหวั่นไม่อาจเอาชัยไม้เท้าพระธรรมเหล็กในมือของเรา อย่าหมายจะให้เราเคารพเลื่อมใสเลย"

เอี๊ยบเชียวเกียงรู้ดีว่ามันหมายถึงเล่งกอกอ โทสะพลันดาลเดือดขึ้นทันที นางแค่นหัวร่อเสียงเย็นชาแล้วตวาดไปว่า

"ดูท่าทีที่ยโสลำพองของท่าน บ่งบอกความหยิ่งผยองงมงายได้เต็มที่ วันนี้โกวเนี้ยมิให้ท่านได้รู้รสความเจ็บปวดเสียบ้าง ท่านจะไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำอยู่ตลอดไป"

ป้อจกเต้าหยินกลัวว่าเรื่องราวจะเลวร้ายขยายใหญ่ วันหน้าไม่เพียงมิอาจจะมาวัดไต้ฮุดยี่ได้อีกเท่านั้น ยังไม่อาจจะแบกหน้าไปพบกับเทียนซัว-โง้วจื้ออีกด้วย

ยามนี้ พอเห็นเอี๊ยบเชียวเกียงคิ้วเลิกชี้ชัน ใบหน้าเคร่งเครียดเย็นชาตากลมกว้าง ย่างเหยาะเข้าหาอย่างแช่มช้าด้วยท่าทีเอาจริงเอาจัง แม้จะกระชากกระบี่ออกเพียงเล่มเดียว (นางถนัดกระบี่คู่) แต่ท่าทีก็บอกว่ามีโทสะอันดาลเดือดอยู่ชัดเจนแล้ว นางเมื่อใช้ฝ่ามือและกระบี่ร่วมกัน จี้เช็งก็ต้องเป็นฝ่ายพลาดพลั้งเสียท่าแน่นอน จึงรีบร้องโพล่งออกไปว่า

"เอียเท้าหยุดไว้ !"

เอี๊ยบเชียวเกียงชะงักเท้าเหลียวหน้ามามองดูซือแป๊ะ คนทั้งปวงก็พากันมองดูป้อจกเต้าหยินอย่างงุนงงสงสัย

ละตะฮ่อเสียงพลันกล่าวหนัก ๆ อย่างโอ่อ่าโอหัง

"ป้อจก ปล่อยนางเถิด หากยังไม่สยบความลำพองของเท็กลื้อตัวนี้แม้เราผู้เฒ่าก็จะถูกเหยียดหยามดูแคลนไปด้วย ดู ! ผู้คนทั่วทั้งบริเวณมี

อยู่ตั้งหลายร้อย แต่มันลำพองผยองกว่าทุกคน"

กล่าวพลางยกมือที่แห้งกรังดั่งขานกชี้กราดไปยังจี้เซ็งที่หน้าตาโหดเหี้ยมอำมหิต ท่าทีหยิ่งผยองจนจนลำพองยิ่ง

ป้อจกเต้าหยินขมวดคิ้วย่น มิได้ไปแยแสแต่ละตะฮ่อเสียง ยังคงกล่าวกับเซียวเกียงด้วยความวิตกกังวล

"อย่าได้ทำอันตรายมัน"

หลวงจีนจี้เซ็งไหนเลยจะแยแสต่อเอี๊ยบเซียวเกียงอันอ้อนแอ้น เมื่อได้ฟังเช่นนั้น โทสะก็ดาลเดือดขึ้นทันที ตวาดเสียงกราดเกรี้ยวพร้อมทั้งโถมปราดเข้าหา ตวาดสำทับไปว่า

"มีความสามารถก็ทุ่มเทออกมาให้หมดสิ้น ผู้ใดต้องการให้ท่านมาถนอมไมตรี"

เสียงตวาดกราดเกรี้ยวดังพร้อมกับร่างโถมเข้าถึง ไม้เท้าพระธรรมที่โตใหญ่ปานแขนเด็กฟาดเข้ามาในท่าฮ้วยเซ่าโง้วงัก (กวาดทลายห้าบรรพต) ผสานด้วยเสียงครืนครั่นอันน่าสะท้านขวัญ เงาไม้เท้ากระจายออกเป็นวงกว้างครอบคลุมเข้าใส่เอวอันแน่งน้อยของเอี๊ยบเซียวเกียงด้วยอานุภาพอันดุดันน่าหวาดหวั่นพรั่นพรึงนัก

หลวงจีนหลายร้อยรูปของไต้ฮุดยี่พอเห็น ต่างแตกตื่นจนหน้าถอดสี ท่าทีรุ่มร้อน ลอบกังวลใจแทนตัวเอี๊ยบเซียวเกียงจนใจเต้นระทึกรุนแรง

แต่ทว่าสภาพนี้เมื่ออยู่ในสายตาของเล่งจ้วงจี่ เก็งจีฮุ้น และกังตั้วเนี้ย ที่มีไม้เท้าอันยอดเยี่ยมสะเทือนบู๊ลิ้มมาหลายสิบปี ต่างก็ต้องแย้มยิ้มอย่างเย้ยหยันออกมา

เอี๊ยบเซียวเกียงมิกล้าฝ่าฝืนคำสั่งและเจตนาของป้อจกเต้าหยินที่เป็นซือแป๊ะ ดังนั้นโทสะจึงได้คลายไปกว่าครึ่ง ยามนี้เห็นหลวงจีนจี้เซ็งฟาดไม้เท้าพระธรรมมาอย่างดุดัน ก็หัวร่อแค่น ๆ เข้าใส่อย่างเย้ยหยัน

เพื่อต้องการให้จี้เซ็งได้รู้สำนึกตัว ว่าวิชาฝีมือเมื่อถึงขั้นสุดยอด จะไม่ถือดีในพละกำลังโคถึกเป็นที่พึ่ง พร้อมกันนั้นคิดใคร่จะสยบความโอหัง

ลำพองของมันให้รู้สำนึกตัว ว่าเหนือฟ้ามีฟ้า เหนือคนมีคน

ดังนั้นเอง รอจนไม้เท้าพระธรรมฟาดใกล้จะสัมผัสร่าง ร่างอ้อนแอ้นพุ่งวาบดุจกับสายฟ้า ประกายสีขาวถลันวูบก็พุ่งวับออกจากนอกม่านไม้เท้าไป ไม้เท้าพระธรรมเฉียดผ่านกายนางไปอย่างหวุดหวิด หลวงจีนหลายร้อยคนต่างพากันอุทานด้วยความแตกตื่นตกใจขึ้นพร้อมเพรียงกันทันที

พริบตานั้นเสียงตวาดอันสดใสดังพร้อมกับประกายสีเขียวพุ่งวาบดุจสายฟ้า เอี๊ยบเชียวเกียงสะบัดแขนเสื้อกระบี่ไปในท่าต้อผะกิมเจ็ง (พลิกกลับตีระฆัง) กระบี่สีเขียวของนางจี้ไปที่ปลายไม้เท้า ด้วยความว่องไวยิ่งกว่าประกายไฟ

เซี่ยงไฮ้ได้ซือพอเห็นหน้าพลันถอดสี ต้องร้องโพล่งไปอย่างลืมตัว

"จี้เช็ง ระวัง !"

เสียงร้องมิทันขาดปาก เสียงดังติงของโลหะกระทบกันก็ดังสนั่นหวั่นไหว ไม้เท้าพระธรรมที่หล่อด้วยเหล็กของจี้เช็งมีความรวดเร็วเพิ่มขึ้นโดยกะทันหัน

จี้เช็งแตกตื่นตกใจยิ่ง ตวาดเสียงก้องแล้วพลันย่อกายลงโดยแรง รีบชะงักการโถมไปเอาไว้ในบัดดล กระชากไม้เท้าพระธรรมเหล็กที่ฟาดออกไปให้กลับมาอย่างหักโหมดุดัน

แม้จะมีปฏิกิริยารวดเร็วเพียงไร ยังไม่อาจสะกดกลั้นไหล่ที่สั่นสะท้านเท้าโซเซ จึงอับอาจจนหน้าแดงฉานทันที

จี้เช็งไม่เสียทีที่เป็นมือชั้นดีของวัดไต้ฮุดยี่ พริบตาที่เท้าโซเซนั้นพลันตวาดก้องแล้วฉวยโอกาสพลิกกายสะบัดไม้เท้าพระธรรมเหล็กในมือ ฟาดลงเบื้องล่างในท่าไท้ซัวเอี๊ยบเต้ง (ไท้ซัวทับศีรษะ) ฟาดเข้าใส่กลางศีรษะเอี๊ยบ-เชียวเกียงอย่างดุร้ายในบัดดล

เอี๊ยบเชียวเกียงหัวร่อแค่น ๆ ร่างแน่งน้อยพลันโถมไปในอากาศ หลบปราดพ้นจากไม้เท้าพระธรรม พุ่งวาบอย่างรวดเร็วไปลงที่ด้านหลังของจี้เช็งดั่งปฏิหาริย์

คนที่ใช้ไม้เท้าเป็นอาวุธ กลัวการต่อสู้ประชิดติดตัวเป็นที่สุด หาก

แม้นใกล้เข้ามา ไม้เท้าอันยาวก็ไม่มีอานุภาพรุนแรงไปได้ ปราศจากความร้ายกาจที่มี

จี้เช็งไหนเลยจะยอมให้เอี๊ยบเชียวเกียงเข้าใกล้ตัว ส่งเสียงแค่นดังเฮอะฮะ ปลายไม้เท้าสะกิดพื้นแล้วร่างพุ่งถอยไปดุจกับเหินบินทันที

เอี๊ยบเชียวเกียงพอเห็น ดวงตาพลันมีประกายเจิดจ้าราวสายฟ้า ปลายเท้าสะกิดพื้นเบา ๆ ร่างอ้อนแอ้นของนางก็ถอยหลังไปตามกับการถอยของจี้เช็ง โดยพร้อมเพรียง ว่องไวดุจดั่งเป็นสายฟ้าแลบ

จากนั้น ตวาดเสียงสดใสโพล่งออกไป

"จี้เช็งมอบชีวิต !"

เสียงหลุดจากปาก ประกายสายฟ้าสีเขียวพุ่งวาบ กระบวนท่าแป๊ะจั๊ว-โท่วซิ่ง (งูขาวตวัดลิ้น) พุ่งเข้าไปที่คอหอยของจี้เช็ง ว่องไวจนสายตาผู้คนแทบดูมิทัน

เซี่ยงไฮ้ไต้ซือละล่ำละลักขึ้นด้วยความแตกตื่นอีกครั้ง

"โกวเนี้ยโปรดกรุณาปรานี !"

ป้อจกเต้าหยินก็ตวาดเสียงสะเทือนเลื่อนลั่นขึ้นในเวลาเดียวกัน

"เกียงยี้หยุดมือ !"

เอี๊ยบเชียวเกียงมีจุดประสงค์จะให้จี้เช็งรู้สำนึกตัวแล้วถอยไปเท่านั้น หาใช่มีความตั้งใจจะฆ่ามันไม่ ยามนี้เมื่อได้ยินเสียงตวาดร้อง รีบชะงักข้อมือรั้งเท้าเอาไว้โดยฉับพลัน แต่กรีดปลายกระบี่ลงมาใส่ที่ข้อมือมันแทน

จี้เช็งนับได้ว่าเป็นบุรุษอันโหดเหี้ยมอำมหิตที่มีแต่ดุดันห้าวหาญ มันกำลังจะแหงนร่างล้มลงไปบนพื้นเพื่อหลบปลายกระบี่ที่เข้าใส่คอหอย พลันเห็นประกายกระบี่ของเอี๊ยบเชียวเกียงเปลี่ยนทิศทางจี้เข้าใส่ข้อมือของมัน

ดังนั้นในยามกะทันหันอันคับขัน รีบคลายมือซ้ายออกอย่างว่องไวเบี่ยงไหล่ขวาแล้วใช้ไหล่คอนไม้เท้าเหล็ก กระแทกขึ้นใส่กระบี่ยาวของเอี๊ยบ-เชียวเกียงอย่างดุดันรุนแรง

เสียงเปรื่องดังสนั่น ประกายไฟกระจายเจิดจ้า หลวงจีนจี้เช็งเซถลา

ถอยไปหลายก้าว ส่วนเอี๊ยบเชียวเกียงอาศัยพลังกระแทกนั้นทะลึ่งร่างขึ้นท้องฟ้า พลิ้วละลิ่วลงไปไกลกว่าห้าหกวาอย่างแคล่วคล่องดั่งใบไม้ร่วง

ป้อจกเต้าหยินรู้ดี หากแม้นสู้กันต่อไป เอี๊ยบเชียวเกียงคงต้องฆ่าจี้-เช็งให้สมแค้นเป็นแน่แท้ จึงรีบร้องห้ามปรามไปอย่างรวดเร็วว่า

"ฝีมือก็ได้เห็นประจักษ์ชัดแล้ว ผู้ใดสูงล่ำกว่ากันก็รู้แน่ เกียงยี้กลับมาเถิด"

เซี่ยงไฮ้ได้ซือดูออกแต่แรกแล้ว จี้เช็งอาศัยเพียงพละกำลังที่กล้าแข็งกว่าเท่านั้น เมื่อครู่มิใช่ป้อจกเต้าหยินอันเป็นสหายเก่าห้ามปรามไว้ได้ทันท่วงที จี้เช็งยามนี้คงเหลือแต่ซากศพอยู่กับพื้นเท่านั้น

เมื่อเห็นป้อจกเต้าหยินเรียกเชียวเกียงกลับ ก็รีบร้องเสียงหนัก ๆ สวนคำไป

"จี้เช็ง เราใช้ศักดิ์ของซือเจ็ก สั่งให้ท่านถอยกลับมา !"

จี้เช็งได้คลั่งแค้นเดือดดาลปานวิกลจริต ละเลยความเป็นตายร้ายดีโดยไม่สนใจ ไหนเลยจะยอมฟังคำตวาดห้ามของเซี่ยงไฮ้ได้ซือ ดังนั้นเบิ่งตาจนเหลือกถลน ตวาดเสียงกราดเกรี้ยวขึ้น

"ในระยะเวลาที่ศิษย์อยู่เวร มีศิษย์รุ่นสี่เสียชีวิตถึงสามคน เรามีหน้าที่ทวงบัญชีโลหิตรายนี้คืนมา ศิษย์ได้สาบานต่อฮุดโจ๊วแล้ว จะคิดไกล่เกลี่ยเรื่องราววันนี้ให้เลิกรา นอกเสียจากฝ่ายตรงข้ามยอมชดใช้มาให้สามชีวิต หรืออาทิตย์ขึ้นที่ตะวันตก หรือระฆังของวัดเราดังขึ้นมาเอง มาตรมิเช่นนั้นศิษย์จะต้องสู้จนตัวตาย โทษทัณฑ์ของการฝ่าฝืนคำสั่งเบื้องสูงของศิษย์นี้รอเรื่องราวเสร็จสิ้น ศิษย์ย่อมจะเสนอตัวออกรับโทษทัณฑ์ หวังว่าซือเจ้กมิต้องเพิ่มโทษให้แก่ศิษย์อีกแล้ว"

เล่งจ้วงจี่เห็นจี้เช็งอาละวาดอย่างไร้เหตุผลโทสะ พลันเดือดดาลขึ้นในบัดดล กระชากเสียงขุ่นเคืองขึ้นว่า

"เกียงม่วยกลับมา ให้ผู้พี่โง่เขลาทดสอบดูว่ามันมีพลังโคถึกอยู่มากน้อยเท่าใด"

ขณะว่ากล่าวก็กระโดดปราดไป ละลิ่วลงที่กึ่งกลางลานอย่างว่องไว

หลวงจีนจี้เช็งพอเห็น พลันแหงนหน้าแผดเสียงหัวร่อแล้วกล่าวอย่างลำพองว่า

"เราจี้เช็งในวันนี้ ต้องการต่อสู้กับเล่งจ้วงจี่ท่านเท่านั้น หากแม้นท่านมีชัยในเราจี้เช็ง ค่อยไปอารามกิมเฮี้ยเก็งที่เป็นดินแดนศักดิ์สิทธิ์ของปรมาจารย์วัดเราก็ยังไม่สาย"

เสียงขาดคำขวางไม้เท้าพระธรรมแล้ววิ่งปราดเข้าหาเล่งจ้วงจี่

ขณะที่จี้เช็งสาวเท้าวิ่งออกมานั้น พลันมีเสียงระฆังใหญ่ดังขึ้นหง่างหนึ่งจากบนหอระฆังอันสูงเด่น เสียงก้องกังวานสะท้านไปทั้งเทือกทิวเขาสะเทือนแก้วหูจนลั่นอื้ออึง

จี้เช็งแตกตื่นจนตัวสั่นสะท้าน ชะงักเท้าไว้ในบัดดล หน้าถอดสีจนลนลาน หลวงจีนอีกหลายร้อยคนต่างก็ตระหนกตกใจจนเหลียวหน้ามองไปที่หอระฆังพร้อมกันเป็นจุดเดียว

ระฆังหง่างที่สองได้ดังขึ้น สั่นจิตใจของผู้คนในบัดดล !

เสียงระฆังยังกระหึ่มกังวาน เสียงกลองก็ได้ดังตง ตง ขึ้นมาไม่หยุดยั้ง

เซี่ยงไฮ้ไต้ซือทั้งตื่นตกใจทั้งขุ่นเคือง มิทราบผู้ใดมากล้นแกล้งอย่างชั่วร้ายดั่งนี้ ถึงกับกล้าบังอาจไปย่ำระฆังรัวกลองของวัดไต้ฮุดยี่ที่ศักดิ์สิทธิ์

เสียงระฆัง เสียงกลอง ดังผสมผสานกันถี่ยิบสับสน ไม่มีทั้งจังหวะและจะโคน ดุจดั่งกับวัดไต้ฮุดยี่ได้เกิดเรื่องเร่งร้อนสำคัญสุดเปรียบประมาณขึ้นมาแล้ว

เซี่ยงไฮ้ไต้ซือพอระงับใจ รีบโบกคทาหยกในมือขึ้น พร้อมทั้งตวาดอย่างขุ่นเคืองใจ

"รีบล้อมหอระฆังไว้โดยด่วน อย่าปล่อยให้ผู้ย่ำระฆังหลบหนีได้เป็นอันขาด !"

คำสั่งพอหลุดปาก หลวงจีนหลายร้อยรูปที่แตกตื่นตกใจ พลันโห่ร้องเสียงสนั่น แล้วฮือกันไปที่หน้าหอระฆังดั่งฝูงผึ้งแตกรัง เป็นอานุภาพอันน่า

หวาดหวั่นสะท้านขวัญยิ่ง

หลวงจีนจีวรเหลืองจำนวนหลายสิบรูปนั้น ได้พุ่งกายออกไปทางข้างโบสถ์ และประตูวัดอันใหญ่โตมโหฬารอย่างรวดเร็วสุดฝีเท้า

ส่วนหลวงจีนจี้เช็งและศิษย์รุ่นเดียวกันทั้งสี่กระโดดละล่วเข้าล้อมหอระฆังไว้ทั้งสี่ทิศ บ้างยืนหยัดอยู่บนหลังคาโบสถ์ บ้างเกาะอยู่บนค่าคบสนด้วยท่าทีที่หวาดหวั่นลนลาน ไม้เท้าพระธรรมถูกกำกระสันมั่นขึ้นเตรียมพร้อม

หลวงจีนทั้งสี่พอเพ่งตาจ้องมอง หน้าพลันถอดสีจนต้องร้องโพล่งขึ้นด้วยความตื่นตกใจ แทบจะร่วงหล่นลงมาเสียให้ได้

เห็นบนหอระฆัง ไม้กลองและตุ้มระฆังลอยอยู่กลางอากาศ ทั้งเคาะทั้งตีสลับกันอยู่ไปมา ไหนเลยจะมีเงาคนแม้แต่น้อยนิด ? !

หลวงจีนจี้เช็งทั้งสี่แตกตื่นตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อ เหงื่อแตกโซมกาย พากันร้องสุดเสียงขึ้นด้วยความตื่นตกใจ

"ซือเจ้กรีบมา ! ซือเจ้กรีบมา !"

เซี่ยงไฮ้ไต้ซือรู้ดีว่าเกิดเหตุสุดวิสัย รีบสะบัดแขนจีวรแล้วพุ่งวาบขึ้นไปบนชุ้มประตู หลวงจีนชราพอเพ่งตามองดู ในหอสูงที่มีระฆังและกลองปราศจากเงาร่างคนใด ๆ ทั้งสิ้น แต่ไม้กลองและตุ้มระฆัง ยังคงลอยอยู่ในอากาศ ทั้งฟาดทั้งตีสับสน ก็แตกตื่นจนปากอ้าตาค้าง ตะลึงลานในที่นั้นไป

หลวงจีนชรามาตรแม้นเป็นบรรพชิตในสถาบันสงฆ์ เวลากลางวันแสก ๆ ก็ยังมิยอมเชื่อถือในเรื่องภูตผีปิศาจ แต่ทว่าสภาพที่เห็นตำตาประหลาดพิกลยิ่งกว่าปาฏิหาริย์ จนบอกมิถูกว่าเป็นเพราะเหตุผลกลใด !

ดังนั้นรีบระงับใจอย่างว้าวุ่น ประนมมือเสมออกร้องสรรเสริญพระพุทธคุณขึ้น ด้วยเสียงกึกก้องกังวาน

เสียงพุทธคุณพอดัง ไม้กลองพลันร่วงหล่น ตุ้มระฆังพลันหยุดนิ่งทั้งกลองทั้งระฆังสงบงันตามเสียงนั้นทันที

ยามนี้หลวงจีนทั่วทั้งวัดจำนวนหลายร้อยรูปต่างหน้าซีดขาวตาเป็นประกาย

ด้วยความแตกตื่นขวัญเสีย มองไปยังหอระฆังเป็นจุดเดียว ปล่อยให้เหงื่อยะเยียบไหลออกมาเป็นเส้นสายโดยมิไปเช็ด

เซี่ยงไฮ้ไต้ซือหลับตาประนมมือ พยายามข่มกลั้นจิตใจอันว้าวุ่นสับสนกระทั่งสงบแล้ว จินตนาการก็สดใสสติมั่นคง รู้สึกว่านี่เป็นข้ออ้างอันเยี่ยมยอดที่จะมาห้ามปรามการอาละวาดของจี้เซ็ง

พอได้คิด รีบลืมตาขึ้นจับจ้องมองหน้าจี้เซ็ง กล่าวเสียงเคร่งเครียดว่า

“ท่านกระทำเรื่องไปตามอารมณ์มากกว่าเหตุผล เป็นที่ขัดเจตนารมณ์ของพระพุทธองค์เรา ฮุดโจ๊วจึงได้สำแดงความศักดิ์สิทธิ์ขึ้นในยามคับขัน กลองระฆังก็ได้ดังขึ้นมาเองจริง ๆ พระพุทธองค์ทรงเมตตาปรานี มิเพียงช่วยชีวิตของท่านไว้เท่านั้น ยังช่วยรักษาเกียรติภูมิของวัดไต้ฮุดยี่ ที่เพียรสร้างสมมาร่วมร้อยปีนี้ด้วย”

วาจาชะงักชั่วขณะ พลันตวาดเสียงกราดเกรี้ยวถามขึ้นว่า

“เรื่องราวในวันนี้ ท่านจะจัดการสถานใด”

หลวงจีนจี้เซ็งเหี้ยมหาญดุร้าย ซึ่งความจริงก็ไม่มีสามัญสำนึกอันถูกต้องดีงามและสติปัญญาที่ปราดเปรื่อง กอปรกับได้เห็นกลองระฆังดังขึ้นมาเองกับตา ก็แตกตื่นจนอกสั่นขวัญฝ่ออยู่นานแล้ว มิทราบจะกระทำอย่างไรต่อไปดี

บทที่สี่สิบหก ร่วมทางไปเทียนซัว

ขณะนั้น จี้เซ็งเห็นเซี่ยงไฮ้ได้ซือเลิกคิ้วตวาดถามอย่างขุ่นเคือง รีบประนมมือก้มศีรษะ ใบหน้าปรากฏแววหวาดหวั่นสำนึกผิด รีบน้อมตอบไป

“ศิษย์ยินดีคุกเข่าปลงอาบัติอยู่ต่อหน้าพระพักตร์พระพุทธองค์ตลอดกาลนาน และขอเชิญซือเจ้กลงโทษทัณฑ์สถานหนักด้วย”

วาจาขาดคำ ในโบสถ์พระประธานอันโอ่อ่าโอฬาร กลิ่นธูปควันเทียนอบอวล พลันมีเสียงระฆังทองอันสดใสกังวานดังแว่วขึ้นเบา ๆ

เซี่ยงไฮ้ได้ซือและพวกจี้เซ็งทั้งสี่ ต่างใจสะท้านหวั่นไหวจนหน้าถอดสีไปทันที

เห็นที่หน้าฐานองค์พระประธาน อันมีแสงเทียนสว่างไสว ควันธูปเป็นเส้นสาย ที่ข้างระฆังทองไม่มีผู้ใดคุกเข่าหรือยืนอยู่ใกล้ แต่ไม้ที่เป็นตุ้มระฆังได้เคาะขึ้นมาจนมีเสียงสดใสดังขึ้นทีละครั้ง ๆ

เณรน้อยที่มีหน้าที่จุดธูปเทียนภายในโบสถ์พระประธานหลายรูปต่างยืนปากอ้าตาค้าง จับจ้องมองดูระฆังทองด้วยความตื่นตระหนก ขวัญฝ่อมิกล้า

ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวเลย

เซี่ยงไฮ้ไต้ซือที่มิเชื่อถือเรื่องภูตผีกลางวัน ยังแตกตื่นจนตะลึงลานไปเช่นกัน

หลวงจีนชราพอระงับใจอันหวั่นไหวลงได้ รีบร้องสรรเสริญพระพุทธคุณเสียงก้องกังวานขึ้นอีกครั้ง

เสียงสรรเสริญพระพุทธคุณพอหลุดจากปาก ตุ้มระฆังพลันชะงักงัน เสียงก็เงียบหายไปทันที

แม้กระทั่งเซี่ยงไฮ้ไต้ซือ ก็ได้เริ่มเชื่อถือว่าเป็นพระประธานได้สำแดงอิทธิฤทธิ์ให้เห็นความศักดิ์สิทธิ์แล้ว ต้องยกคทาหยกในมือขึ้นชูอย่างลืมตัว โบกแก่ศิษย์ทั่วทั้งวัดแล้วส่งเสียงขุ่นเคืองกล่าวไป

"ยังมิรีบไปสารภาพผิดต่อฮุดโจ๊วอีก"

เสียงสั่งพอหลุดจากปาก หลวงจีนจำนวนหลายร้อยรูป ต่างฮือกันเข้าไปในซุ้มประตูดุจน้ำป่า วิ่งมาหยุดยืนอยู่เชิงบันไดหน้าโบสถ์พระประธาน ปากของหลวงจีนแต่ละคนต่างพึมพำคำ "บาปกรรม บาปกรรม" อยู่ไม่หยุดยั้ง

พวกป้อจกเต้าหยิน กัวตั๋วเนี้ยและเล่งจ้วงี่กับเก็งจีฮุ้นที่ยืนอยู่ในป่าหน้าวัด แม้รู้ดีว่าเสียงกลองระฆังที่ดังขึ้นเองนี้ เป็นฝีมือของบ้วนเล็กเพี้ยที่กลั่นแกล้งก่อกวน แต่ในเวลากลางวันแสก ๆ มาอาละวาดวัดไต้ฮุดยี่อย่างดุร้าย ก็ออกจะเป็นการเกินกว่าเหตุไปบ้าง

แต่เมื่อได้คิดอีกครั้งก็รู้สึกว่า หากมิกระทำดั่งนี้ จะไม่มีทางสงบเรื่องของวันนี้ได้ ดูท่าทีหลวงจีนจี้เช็งที่มีความหยิ่งผยองดุร้ายหมายเอาเป็นเอาตายท่าทีที่ขุ่นเคืองคลั่งแค้นของหลวงจีนทั้งหลายร้อยรูป ผู้ใดจะกล้าคำนวณว่าผลสุดท้ายในวันนี้จะเป็นฉันใดได้

ยามนี้เมื่อเห็นหลวงจีนหลายร้อยรูปต่างฮือกันไปยังซุ้มประตู ก็มิเข้าใจวัดเกิดเรื่องราวใดขึ้นมาอีก

พอเสียงสดใสของระฆังทองดังแว่วออกมาจากโบสถ์พระประธานในวัดไต้ฮุดยี่ เซี่ยวเกียงที่ยังมีความคึกคะนองซุกซนก็ต้องหัวร่อคิกคักออกมา

อย่างมิอาจอดกลั้น

คนทั้งปวงได้ยินเสียงหัวร่อต่างงุนงันต้องเหลียวมามองดูหน้านางด้วยความพิศวงสงสัย มิทราบเหตุไฉนนางจึงมาหัวร่อขึ้นในตอนนี้

เชียวเกียงหน้าแดงระเรื่อสดใส ชม้ายมองดูเล่งจ้วงจี่แล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้นทันที

"เพี้ยม่วยม่วยคงต้องเข้าไปเคาะระฆังในโบสถ์อีกเป็นแน่"

เมื่อกล่าวเช่นนี้ คนทั้งปวงจึงเพิ่งรู้ความนัย ต้องพากันเหลียวหน้ามองไปที่หน้าโบสถ์พระประธานของไต้ฮุดยี่อีกครา

ขณะนั้น บรรดาหลวงจีนที่ยืนอยู่ตามยอดสนและบนหลังคาโบสถ์ ได้พากันกระโดดลงสู่พื้นวิ่งไปที่โบสถ์พระประธานหมดสิ้นแล้ว

ป้าจกเต้าหยินเป็นคนแรกที่ไม่อาจจะอดกลั้นต่อไป รีบมองดูทิโกวพั้วด้วยความวิตกกังวล เร่งเร้าขึ้นว่า

"เล่าโกวพั้ว ยังคงเป็นท่านรีบไปลากเพี้ยเอียเท้ากลับมาเสียเถิด"

กัวตั้วเนี้ยพอฟัง รีบกล่าวอย่างหนักแน่นจริงจังว่า

"ไม่ได้ เยี่ยงนั้นมิเพียงไม่เป็นผลดีต่อเรื่องราวเท่านั้น ยังกลับต้องทำให้เลวร้ายก่อกวนจนเรื่องลุกลามใหญ่โตไปเสียอีก"

แล้วเหลือบตามองดูเตี้ยงอุ้ยเม้งที่ยังนอนอยู่กับพื้น กล่าวสืบต่อไป

"ขณะนี้จำเป็นต้องรีบเร่งออกจากที่นี่ ส่งอุ้ยเม้งไปรักษาพยาบาลในสถานที่อันสงบเงียบสักแห่ง ให้จี่ย้งทั้งหลายรีบเดินทางไปเสียในบัดดล"

เคี่ยงจือเซ็งผงกศีรษะเห็นพ้อง แต่ต้องขมวดคิ้วแล้วกล่าวด้วยความกังวลใจ

"แต่ทว่ายังมิทราบเพี้ยเอียเท้าจะก่อกวนถึงเมื่อใดจึงยอมหยุดยั้ง"

วาจาเพิ่งขาดคำ ที่หลังป่าสนไผ่มีเสียงชายเสื้อปะทะลมดังถี่เร็วแว่วมา เล่งจ้วงจี่เป็นคนได้ยินก่อน จึงเหลียวหน้ามอง สองตาพลันกระจ่างสดใส ร้องออกไปเบา ๆ ว่า

"เพี้ยม่วยกลับมาแล้ว"

คนทั้งปวงเหลียวหน้ามองตาม เห็นเงาสีเขียวอันอ้อนแอ้นสายหนึ่งกำลังวิ่งจากข้างกำแพงด้านเหนือองวัดไต้ฮุดยี่ที่มีเงาสนปกคลุมครึ้ม มุ่งมาในทิศทางนี้อย่างรวดเร็วดั่งเหินบิน

ฮักเล่าเอาเพ่งตามองดูแล้วแค่นเสียงเย็นชา กล่าวหนัก ๆ ว่า

"มิใช่ซีเอียเท้าจะเป็นผู้ใด ก่อกวนผู้อื่นจนพระสงฆ์องคเจ้าวุ่นวาย แต่นางกลับครึกครื้นเสียนี่"

คนทั้งปวงเพ่งตามอง เห็นบ้วนเล็กเพี้ยที่แน่งน้อยสะคราญ ซุกซนจนร้ายกาจ กำลังแย้มยิ้มหน้าระเรื่อตาแวววาว แสดงว่ามีความกระหยิ่มลำพองอย่างสาใจ

ละตะฮ่อเสียงพอดูชัดตา ก็ยักไหล่ทั้งสองแล้วหดคอสั้น กล่าวอย่างจนปัญญาด้วยเสียงเนิบนาบ

"เฮอะ อีกห้าสิบปีให้หลังจะมีทิโกวพั้วขึ้นมาอีกคนหนึ่งแน่"

คนทั้งปวงพอฟังก็ต้องหัวร่อฮาฮากันอย่างมิอาจอดกลั้น พร้อมกันนั้นบ้วนเล็กเพี้ยที่ก่อกวนอย่างดุร้ายจนพอใจก็ได้วิ่งมาถึงเบื้องหน้า

กังตั้วเนี้ยพอเห็น เป็นคนแรกรีบกลั้นยิ้มเอาไว้ ตวาดดุไปทันที

"เอียเท้าปิศาจ ไฉนจึงก่อกวนเหลวไหลดั่งนี้ สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของสถาบันสงฆ์ จะไปอาละวาดตาอำเภอใจได้หรือ เจ้าไม่กลัวฮุดเอี๊ยมีโทสะลงโทษทัณฑ์เสียบ้าง"

บ้วนเล็กเพี้ยมิได้เกรงกลัวต่อกังตั้วเนี้ยแม้แต่น้อย นางเชิดปากสีแดงขึ้นจนสูงชัน กล่าวเถียงอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

"นี่เป็นคำสาบานที่หลวงจีนอำมหิตผู้นั้นมีต่อฮุดโจ๊วพวกมันต่างหาก"

เคี่ยงจือเซ็งรีบส่งเสียงเร่งรัดขึ้นว่า

"เอาเถิด เอาเถิด สถานที่ปั่นป่วนเช่นนี้อย่าได้อยู่กันนานนัก พวกเรายังคงรีบไปให้พ้นไต้ฮุดยี่เสียแต่เร็วไวเถิด"

กล่าวแล้วชำเลืองแลดูเตี้ยงอุ้ยเม้งที่ยังนอนอยู่บนพื้น บอกสืบต่อไป

"สถานที่นี้ห่างจากเจี๊ยะมึ้งเพียงระยะทางสองวัน เราเคี่ยงซึงรับหน้าที่

ส่งตั้วเม้งกลับไปบ้านเล่าโกวพั้วกับกัวเอียเท้ากลับกิมเล้ง จี่ยี้สามคนไปเมืองจิวเล้ง ป้อจกสองคนไปไท่เพ้งติ้ง กังและฮักเจ้เจ๊ทั้งสอง ยังคงกลับไปที่ยอดเขาเง็กโล่วฮง ขณะนี้เรื่องจะรีรอให้ชักช้ามิได้ เราทั้งหลายแยกย้ายกันเดินทางจะได้มิต้องมีเรื่องสุดวิสัยขึ้นขัดขวางแผนการอีก"

เคี่ยงจือเซ็งพอกล่าวจบ ก็ก้มกายลงอุ้มเตี้ยงฮุ้ยเม้งขึ้นมา ร่างอันสูงใหญ่ล่ำสันของเตี้ยงฮุ้ยเม้งนอนอยู่ในวงแขนของเคี่ยงจือเซ็งดั่งราวกับไร้น้ำหนัก ดูท่าคล้ายไม่มีความรู้สึกใดๆ

ป้อจกเต้าหยินขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"เรากับเท็กเท้า (หัวล้าน) ยังคงอยู่นี่อีกสักครู่ก่อนจะน่าดูกว่า"

กัวตั้วเนี้ยก็สอดคำกล่าวขึ้น

"จริงทีเดียว เราทั้งหลายพากันไปเช่นนี้ ออกจะมิใคร่น่าดูอยู่บ้าง จี่ยี่กับพวกเก็งเอียเท้าไปก่อนก็ได้ เราและพรตสงฆ์สองเล่าตี๋ ยังคงไปพบหน้าปราศรัยกับเซี่ยงไฮ้ได้ซือก่อน"

เคี่ยงจือเซ็งผงกศีรษะกล่าวอย่างเห็นพ้อง

"ประเสริฐมาก เยี่ยงนี้เราต้องขอล่วงหน้าไปก่อน"

กล่าวขาดคำ อุ้มร่างเตี้ยงฮุ้ยเม้งวิ่งปราด ๆ ไปทางด้านทิศตะวันตกเฉียงเหนือของเชิงเขาอย่างรวดเร็ว

เคี่ยงจือเซ็งพอจากไป กังตั้วเนี้ยรีบหันมามองหน้าเก็งจีฮุ้น ทิโกวพั้ว เล่งจ้วงจี่ เชียวเกียงและบ้วนเล็กเพี้ย เร่งเร้าอย่างปรานี

"พวกท่านก็สมควรเดินทางได้แล้ว"

เล่งจ้วงจี่พอฟังสีหน้าพลันปรากฏแววลำบากใจ ชำเลืองแลดูเก็งจีฮุ้นอย่างอาลัยอาวรณ์อยู่บ่อยครั้ง

เก็งจีฮุ้นมาตรแม้นก็อาลัยในสามีที่รัก แต่ใบหน้าผุดผาดสะคราญยังข่มไว้มิกล้าปรากฏแววอาลัยอาวรณ์ออกมาให้เห็น

ละตะฮ่อเสียงสังเกตเห็นเต็มตา พลันยัดน้ำเต้าสุราไว้ในอกเสื้อ เหลือกตาพิกลขึ้นสัพยอกไป

"เด็กน้อย ดูทีท่าที่อาลัยอาวรณ์ไม่ยอมจากไปของเจ้า เป็นเพราะไม่อาจพรากจากเก็งเอียเท้าไปไกลตากระมัง"

เมื่อกล่าวเช่นนี้ เก็งจีฮุ้นกับเล่งจ้วงที่ต่างกระดากจนหน้าแดงระเรื่อโดยเฉพาะเอี๊ยบเชียวเกียงกับบ้วนเล็กเพี้ย ก็พากันหัวร่อคักคักตามพวกกังตั้วเนี้ยไปบ้าง

ละตะฮ่อเสียงแค่นเบา ๆ เหลือบมองมาที่เอี๊ยบเชียวเกียงกับบ้วนเล็ก-เพี้ยแล้วกล่าวว่า

"เจ้าทั้งสองก็อย่าได้เป็นกาดำเกาะอยู่บนหลังสุกร มองไม่เห็นสีดำของตัวเอง เด็กบัดซบหากแม้นไปที่เทียนซัวเพียงลำพัง โดยมิยอมพาเจ้าทั้งสองไปด้วย น่ากลัวเจ้าทั้งสองยังไม่อาจข่มอาวรณ์ได้เยือกเย็น เท่ากับเก็งเอียเท้าดอก"

เป็นวาจาที่พุ่งเข้าจุดอ่อนของเอี๊ยบเชียวเกียงกับบ้วนเล็กเพี้ยอย่างแม่นยำ ทั้งสองหน้าแดงฉานด้วยความเอียงอายทันที แต่นางทั้งสองยิ้มแย้มนหยาดเยิ้มขึ้นกว่าเดิม เพียงไม่มีเสียงหัวร่อคักคักดังมาดุจดั่งเมื่อครู่เท่านั้น

ฮักเล่าเอาหยุดยิ้มไว้แล้ว แสร้งกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"เท็กเท้า มิน่าเล่า พวกทารกจึงมิชอบท่านไม่มีความเป็นผู้ใหญ่เลยแม้แต่น้อย กล่าวแต่เรื่องเหลวไหลทั้งวัน"

พลางหันมามองเล่งจ้วงจี่ กล่าวอย่างยิ้มแย้มสืบต่อไป

"มอบภรรยาฝากไว้กับงักบ้อ (แม่ยาย) เจ้ายังมีอันใดไม่วางใจอีก ?"

เมื่อกล่าวเช่นนี้ พวกผู้ใหญ่ก็พากันหัวร่อฮาฮาขึ้นอีกครั้ง แม้กระทั่งเก็งจีฮุ้นที่เยือกเย็นสง่า ยังอดมิได้ต้องแย้มยิ้มออกมา

ป้อจกเต้าหยินกวาดตาแลไป เห็นที่ชุ้มประตูไต้ฮุดยี่ไม่มีหลวงจีนอยู่แม้แต่รูปเดียว จึงรีบเร่งรัดขึ้น

"จะไปควรรีบไปเถิด จริงดั่งที่เคี่ยงซึงบอก หากไม่ไปอาจบางทีจะมีเรื่องปลีกย่อยมาขัดขวางเสียก็ได้"

เส่งจ้วงจี่อยู่ต่อหน้าผู้อาวุโสตั้งหลายท่าน มิอาจจะล่ำลาด้วยถ้อยคำ

อาวรณ์กับภรรยา จึงได้แต่ประสานมือคารวะแล้วกล่าวอย่างนอบน้อม

"อาวุโสทุกท่านโปรดถนอมตัว จี่ยี้ไปแล้ว"

กล่าวจบคำคารวะจนจรดพื้น เอี๊ยบเซียวเกียงกับบ้วนเล็กเพี้ยก็รีบคารวะอำลาต่อพวกผู้อาวุโส

เล่งจ้วงจี่ เอี๊ยบเซียวเกียงและเล็กเพี้ย อำลาต่อเก็งจีฮุ้นอีกครั้ง จึงได้หันกายเดินไปยังหมู่ม้า เมื่อขึ้นสู่หลังม้าแล้วโบกมืออำลาต่อพวกผู้คนทั้งหลายอีกครา จึงได้เร่งฝีเท้ามุ่งสู่ทิศตะวันออกเฉียงเหนือไป

เล่งจ้วงที่ควบขับนำหน้า เอี๊ยบเซียวเกียงกระหนาบซ้าย เล็กเพี้ยเคียงคู่ขวา ทั้งสามม้าห้อไปได้หลายสิบวาแล้ว ยังคงมีเสียงสั่งอย่างกังวลของกังตั๋วเนี้ยว่ารีบไปมา อย่าได้ตอแยหาเรื่องราว

มุ่งขึ้นทางหลวงใหญ่ได้ก็เป็นเวลาบ่ายคล้อยแล้ว พ่อค้าวาณิชที่สัญจรต่างมีฝีเท้าอันเร่งร้อน คล้ายจะรีบกลับเข้าไปพักผ่อนภายในเมืองเบื้องหน้า

เล่งจ้วงจี่อาภรณ์สีขาวสะอาดม้าดำปลอด ขาวดำตัดกันกระจ่างตา บุคลิกก็โอ่อ่าสง่าน่าประทับใจ

เอี๊ยบเซียวเกียงอาภรณ์ขาวม้าขาวโพลง เป็นประการสดใสนบาดตาใบหน้าสะคราญปานหยาดฟ้า

บ้วนเล็กเพี้ยอาภรณ์เขียวสดม้าแดงฉาน เจิดจ้าบาดตา ร่างอ้อนแอ้นอันแน่งน้อยน่าเอ็นดู

สามม้าเคียงคู่อยู่บนทางหลวง พ่อค้าวาณิชไม่น้อยที่ต้องหยุดพาหนะจับจ้องมองมาด้วยสายตานิยมชมเชย

จวบจนเมื่อถึงเมืองจิวเล้ง ก็เป็นเวลาพลบค่ำที่ทุกบ้านช่องจุดโคมไฟสว่างไสว

เล่งจ้วงจี่เลือกโรงเตี๊ยมใหญ่โตมโหฬารแห่งหนึ่ง จองห้องพักพิเศษที่โดดเดี่ยวเงียบสงบไว้ แล้วจึงพากันขึ้นรับประทานอาหารในเหลาสุรา

ขณะกินดื่มเล่งจ้วงจี่มีทั้งหยอกเย้าสัพยอกคล้ายไม่มีความกังวลถึงเรื่องราวใด และก็มีทีท่าปลอดโปร่งแจ่มใสผิดธรรมดา

แต่ทว่า เอี๊ยบเชียวเกียงที่ชาญฉลาดปราดเปรื่อง บ้วนเล็กเพี้ยที่เจ้าเล่ห์เพทุบาย ต่างดูออกว่าบนหน้าเล่งจ้วงจี่มีแววววิตกกังวลอยู่ไม่เสื่อมคลาย คล้ายดั่งมีความในใจอันยุ่งยากอยู่มากหลาย

เอี๊ยบเชียวเกียงกลอกตาอันสดใสองนางไปมา พลังเกิดปฏิภาณขึ้น จึงถอนใจแล้วกล่าวว่า

"ฟังว่าเทียนชัวสูงจนเสียดฟ้า มีเทือกทิวเขายาวหลายพันลี้ มีหิมะสุมหนาอยู่ชั่วนาตาปี บริเวณที่กว้างขวางเช่นนั้น พวกเราจะไปหาอารามกิมเฮี้ย-เก็งได้ในที่ใดกัน ?"

บ้วนเล็กเพี้ยที่เจ้าเล่ห์กลอกกลิ้ง นางดูสาเหตุการอัดอั้นกังวลของเล่งกอกอออกนานแล้ว ประการแรก คือเพิ่งพบกับเก็งจีฮุ้นผู้ภรรยาแล้วก็ต้องพรากจากทันที ประการสอง คือขบคิดถึงแต่อึ้งปวยอี่ที่ได้ผละไปโดยมิได้ล่ำลาบอกกล่าว

ได้ฟังเชียวเกียงว่าเช่นนี้ นางพลอยแสร้งขมวดคิ้วนิ่วหน้ากล่าวอย่างเสียดายยิ่ง

"ความจริงมีสองคนที่เคยไปกิมเฮี้ยเก็ง พอจะนำทางพวกเราไปได้ หนึ่งคือเตี้ยงอุ้ยเม้งที่เหี้ยมหาญโง่เขลา อีกหนึ่งคืออึ้งปวยอี่ที่งามสะคราญละลานตา แต่ทว่าบัดนี้คนหนึ่งบาดเจ็บอย่างไม่คาดหมาย อีกคนหนึ่งก็จากไปโดยมิยอมบอกกล่าว"

เล่งจ้วงจี่พยายามฝืนแย้มยิ้มอยู่ บนใบหน้าปรากฏแววหดหู่ขึ้นวูบหนึ่งทันที แต่ทว่ามิรอให้เล็กเพี้ยกล่าวจบคำก็รีบสอดถามขึ้น

"อี่เจ้เจ๊อยู่ดี ๆ เหตุไฉนจึงย้อนกลับไปที่เจี๊ยะมึ้งโดยมิบอกกล่าวเล่าสาเหตุเลย ?"

เชียวเกียงเนื่องจากขี่อาชาคู่ขาของอึ้งปวยอี่มา ในใจจึงมีความขอบคุณอยู่ ยามนี้เห็นเล่งจ้วงจี่ถามขึ้น จึงรีบตอบอย่างคล้ายเพิ่งนึกได้

"เท่าที่ตั๊วเม้งเฮียบอกกับเชี่ยวม่วย มิทราบป้อจกผู้อาวุโสไปกล่าวอย่างไรกับอี่เจ้เจ๊ อี่เจ้เจ๊จึงได้ไปทั้งน้ำตา มิบอกเล่าล่ำลาผู้ใดเลย"

เล่งจ้วงจี่ใจหม่นหมองรันทด บังเกิดความเจ็บช้ำขึ้นจนสุดเปรียบประมาณทันที รู้สึกว่าอึ้งปวยอี่นน่าเวทนาเหลือประมาณ ดังนั้นต้องยกสุรากรอกเข้าปากเพื่อดับอารมณ์อันงุ่นง่าน เซียวเกียงรีบกล่าวอย่างเห็นอกเห็นใจในความอาภัพของอึ้งปวยอี่ บ้วนเล็กเพี้ยที่มีเจตนาจจะหาโอกาสสัพยอกเล่งจ้วงจี่สักหลายคำ แต่เมื่อแลเห็นเล่งจ้วงจี่มีท่าทีเยี่ยงนั้น และเอี๊ยบเซี่ยวเกียงก็มีวาจาเห็นใจ จึงจำต้องกล่าวตัดพ้อขึ้นว่า

"อยู่กับพวกป้อจก ละตะและตั๋วเท้าเอี๊ยหลายท่านอันมีนิสัยพิกลพิสดารจะให้ดี เมื่อพวกท่านไม่มีใหญ่มีเล็ก พวกเราก็ไม่มีใหญ่มีเล็ก พวกท่านว่าเหนือพวกเราต้องว่าใต้ พวกท่านเรียกให้ตีสุนัข พวกเราพาลไปด่ากาไก่ จะอย่างไรก็อย่าไปมีโทสะกับพวกท่านอย่างจริงจังเป็นอันขาด"

วาจาพอบอกออกมา เซียวเกียงอดมิได้ต้องหัวร่อคักคักด้วยความขบขัน

เล่งจ้วงจี่ยังคงกล่าวด้วยความหม่นหมองว่า

"อี่เจ๊หากมีจิตใจกว้างขวางเปิดเผยดั่งเพี้ยม่วย ก็ไม่ถึงกับต้องลอบไปด้วยน้ำตาอันอาดูรดอก"

โบราณมีว่าไว้ "อาศัยสุราดับทุกข์ ทุกข์ยิ่งทุกข์" เนื่องจากจิตใจที่อัดอั้นหม่นหมอง เล่งจ้วงจี่นับแต่ดื่มสุรามา เป็นคราแรกที่ดื่มจนเมามาย

เซียวเกียงกับเล็กเพี้ย ต่างรู้สึกว้าวุ่นกระวนกระวาย วันแรกของการเดินทางไกล ก็ให้เล่งกอกอเมาจนพับ จิตใจจะอย่างไรก็ตะขิดตะขวง ที่มิได้ทำหน้าที่ปรนนิบัติเอาใจให้รอบคอบ จนเล่งกอกอไม่มีความสุขสำราญ

เมื่อประคองเล่งจ้วงจี่เข้านอนเรียบร้อยแล้ว ทั้งสองจึงได้นอนที่ข้างเตียงของเล่งจ้วงจี่ เพื่อจะได้ปรนนิบัติง่ายขึ้น

เช้าวันรุ่งขึ้นทั้งสามเดินทางกันแต่ยังสาง มุ่งหน้าไปทางทิศตะวันตกด้วยฝีเท้าเร่งร้อนรวดเร็ว

เล่งจ้วงจี่มีจิตใจคึกคักกระปรี้กระเปร่า สนทนาหยอกเย้าอย่างเบิกบานใจ คล้ายลืมเลือนเรื่องราวเมื่อค่ำวานไปหมดสิ้นแล้ว

บ้วนเล็กเพี้ยกับเอี๊ยบเชียวเกียงมีความรู้สึกสำนึกจากเรื่องของเมื่อค่ำวานแล้ว ดังนั้นต่างไม่ยอมเอ่ยพาดพิงไปถึงอี้งปวยอี่แม้แต่คำเดียว

ม้าสามตัวต่างมีฝีเท้าอันยอดเยี่ยม ห้อตะบึงไปดุจดั่งเหินบิน แต่ละวันเป็นระยะทางหลายร้อยลี้อยู่

มีบางครั้งเดินทางแต่เช้าตรู่ มีบางครั้งดั้นด้นไปในยามวิกาล ทุกสามวันจะพักผ่อนชั่วคราว ทุกหกวันจะพักผ่อนกันเต็มที่ ตามรายทางหากมีปูชนียสถานอันขึ้นชื่อก็ชะลอม้าชมเชยไป โดยมิยอมหยุดยั้งเข้าไปท่องเที่ยว

บ้วนเล็กเพี้ยมักจะเอ่ยวิจารณ์ถึงวิชาฝีมืออันพิเศษพิสดารคนละประการของเทียนชัวโง้วจื้อ และพฤติการณ์หรือตำนานต่าง ๆ ในวงพวกนักเลง ส่วนเอี๊ยบเชียวเกียงนั้นอธิบายถึงเรื่องค่ายคูประตูกล และขบวนพยุหอันพิสดารอย่างละเอียดลึกซึ้ง

วันเวลาผ่านพ้นไป ระยะทางก็ย่นใกล้เข้าทุกครา

วันนี้ ม้าได้ห้อผ่านตัวเมืองชิวจุ๊ย อาทิตย์แดงฉานได้คล้อยจนใกล้อัสดงลงไปแล้ว

ขอบฟ้าตะวันตก ปรากฏเงาขุนเขาอันยาวเหยียดขึ้นเลือนราง มองแต่ไกลรู้สึกยาวจนไร้ที่สิ้นสุด

เล่งจ้วงจี่ที่ห้อม้านำ เมื่อเห็นเงาขุนเขาทางขอบฟ้าแล้ว เหลียวซ้ายแลขวามองหน้าเอี๊ยบเชียวเกียงกับบ้วนเล็กเพี้ย ถามอย่างยิ้มแย้มว่า

"เขาที่เบื้องหน้าเป็นเขาใด ?"

เอี๊ยบเชียวเกียงตอบโดยมิได้ลังเล

"นั่นคือไต้โอ๊วซัว"

บ้วนเล็กเพี้ยฉุกใจได้คิด สีหน้าแปรเปลี่ยนไปน้อยนิด คล้ายดั่งจะกล่าวกระไร เล่งจ้วงจี่เมื่อเห็นก็ขมวดคิ้ว ถามอย่างสงสัยไม่คลาย

"เกียงม่วยบอกมิถูกต้องหรือ ?"

บ้วนเล็กเพี้ยสั่นศีรษะ ตอบว่า

"เชี่ยวม่วยมิใช่หมายความเช่นนั้น"

เอี๊ยบเชียวเกียงก็รู้สึกว่าบ้วนเล็กเพี้ยมีสีหน้าผิดปรกติ จึงได้ถามขึ้นตรง ๆ

"เพี้ยม่วยเมื่อคราก่อนเคยมาไต้โอ๊วซัว ?"

บ้วนเล็กเพี้ยสั่นศีรษะ ตอบว่า

"เซี่ยวม่วยมิเคยไป แต่เมื่อหลายปีก่อนที่ไปเที่ยวหออึ้งเฮาะเล้านั้นเคยได้ยินเทพบุตรสำอางง่วนจื้อฮวงที่เป็นบุตรง้วนเล้งไถ่ ประมุขอ้อโฮ้วจึงเอ่ยพาดพิงถึง"

เล่งจ้วงจี่ต้องขมวดคิ้วเพราะนึกขึ้นได้ ง่วนจื้อฮวงถูกตนซัดมีดใส่หลังจนทะลุอกตายคาที่ ยามนี้เพื่อหลีกเลี่ยงมิให้รื้อฟื้นถึงเหตุการณ์ครั้งก่อน จึงย่อมไม่อาจถามไถ่ว่าง่วนจื้อฮวงมีพันธะใดกับเขาไต้โอ๊วซัว

เอี๊ยบเชียวเกียงมิรู้ความนัย จึงถามไปในบัดดล

"ภูเขาไต้โอ๊วซัวมีปูชนียสถานอันขึ้นชื่ออย่างไรหรือไม่ ?"

บ้วนเล็กเพี้ยขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"ง่วนจื้อฮวงฝึกวิชาฝีมือที่อารามลู่โจ้วกวนมาเก้าปี ท่องเที่ยวจนทั่วทั้งบริเวณขุนเขาไต้โอ๊วซัว มันบอกว่าบนภูเขามีสถานที่น่าเที่ยวอยู่หลายแห่ง..."

เอี๊ยบเชียวเกียงมีนิสัยชอบท่องเที่ยวตามป่าเขาลำเนาไม้ที่สุด มิรอบ้วนเล็กเพี้ยกล่าวจบ ก็รีบร้องอย่างร่าเริง

"เยี่ยงนั้นยิ่งวิเศษ พวกเราพรุ่งนี้ก็ต้องผ่านทางเทือกเขานั้น ถือโอกาสขึ้นท่องเที่ยวเป็นขวัญตาสักคราว จะได้ลืมความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า และยังเพิ่มพูนประสบการณ์ความรอบรู้ ไม่เป็นการเสียเวลาเดินทางอีกด้วย"

เล่งจ้วงจี่นั้นเจตนาแน่วแน่จะรีบไป เพราะกลัวเกิดเหตุสุดวิสัยขึ้นขัดขวางกลางคัน จนทำให้แผนการเดินทางต้องล่าช้า จึงพยายามหลบเลี่ยงมิต้องผ่านเทือกเขาไต้โอ๊วซัว ดังนั้นขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ที่นั้นเป็นเทือกเขาในอาณาบริเวณอิทธิพลสำนักคงไส้ ยังคงอย่าผ่านบริเวณเชิงเขานั้นจะประเสริฐกว่า..."

เอี๊ยบเชียวเกียงเชิดปากจนสูงชัน กล่าวอย่างไม่พอใจไปว่า

"เพราะเหตุใดเล่า เล่งกอกอ !"

บ้วนเล็กเพี้ยรีบถามอย่างมิเข้าใจ

"เรื่องราวเล่งกอกอในอ้อโฮ้วจึง เกียงม่วยมิเคยทราบเลยหรือ ?"

เอี๊ยบเซียวเกียงผงกศีรษะ ขมวดคิ้วกล่าวว่า

"พวกเรามิไปอารามลู่โจ้วกวนก็แล้วกัน ที่ใดจะไปมิได้ ?"

บ้วนเล็กเพี้ยเป็นม่วยม่วยอายุเยาว์วัยกว่า จึงไม่อาจจะเถียงกับเซียว-เกียงที่เป็นเจ้เจ๊ นางจึงแย้มยิ้มโดยมิได้ว่ากล่าวอย่างไรต่อไป

เล่งจ้วงจี่รู้สึกไม่อาจจะยืนกราน จึงต้องกล่าวอย่างหนักแน่นขึ้นว่า

"พวกเราพรุ่งนี้ปฏิบัติไปตามโอกาสอำนวย ผ่านทางไปโดยสงบ อาจบางทีจะไม่มีเรื่องราวมารังควานขัดขวางก็ได้"

บ้วนเล็กเพี้ยกับเอี๊ยบเซียวเกียงต่างแย้มยิ้มด้วยกัน แต่รอยยิ้มของทั้งสองผิดแปลกแตกต่างโดยสิ้นเชิง

เอี๊ยบเซียวเกียงนั้นยิ้มเพราะเล่งกอกอมิยืนกรานขัดขวาง วันพรุ่งนี้จะได้เห็นทิวทัศน์อันงดงาม และปูชนียสถานอันขึ้นชื่อแล้ว

ส่วนยิ้มของบ้วนเล็กเพี้ย คือเห็นว่าเล่งกอกอกับเซียวเกียงเจ้เจ๊ต่างคำนวณอิทธิพลของสำนักคงไล้ต่ำต้อยไป กอปรกับเล่งจ้วงจี่ได้เป็นบุคคลสำคัญของบู๊ลิ้มยุคนี้ มีกิตติศัพท์เกริกไกรจนสะท้านไปทั่วทุกแห่งหน มิว่าย่างกรายไปที่ใด ก็เป็นจุดสนใจของที่นั้น เล่าลือต่อ ๆ จนกลายเป็นสภาพวุ่นวาย ต่างใคร่จะมาดูโฉมหน้าแท้จริงให้เป็นขวัญตา พวกนักพรตอารามลู่โจ้วกวนมีหรือจะมิทราบล่วงหน้าว่าเล่งจ้วงจี่มาแล้ว ?

แต่ทว่าเล่งกอกอในเมื่อรับปากจะเดินผ่านทางเทือกเขาไปโดยไม่แสดงตัว นางก็จำเป็นต้องฉวยโอกาสนี้แนะนำให้เล่งจ้วงจี่กับเซียวเกียงได้รู้จักฮวงฮ้วยจินหยินอันเป็นซือแป๋ของง่วนจื้อฮวง เพื่อจะได้มีความรอบรู้และตระเตรียมอยู่ในใจก่อน

ดังนั้นนางเลิกคิ้วขึ้นถามอย่างยิ้มแย้มว่า

"เล่งกอกอกับเซียวเกียงเจ้เจ๊ เคยได้รับทราบถึงกิตติศัพท์พลังฝีมือ

และชื่อเสียงของฮวงฮ้วยจินหยินอาจารย์ง่วนจื้อฮวงนั้นมาบ้างหรือไม่ ?"

เล่งจ้วงจี่สั่นศีรษะ จับตามองดูบ้วนเล็กเพี้ยด้วยเจตนาถามไถ่

แต่เอี๊ยบเชียวเกียงรีบผงกศีรษะ แล้วกล่าวขึ้น

"เราเคยได้ยินมารดาเอ่ยถึง บอกว่ามันเป็นซือเจ้กของเจ้าสำนักคงไล้ในปัจจุบัน เป็นคนมีนิสัยเจ้าเล่ห์เลือดเย็น เคร่งขรึมมิใคร่ว่ากล่าวสันดานก็ทระนงสันโดษ มักกระทำเรื่องราวไปตามอารมณ์ นอกเสียจากในวงพวกนักเลงจะมีเรื่องยิ่งใหญ่จนทำให้มันเกิดหวั่นไหวสนใจ มันจะมิยอมลงจากเขาเป็นอันขาด"

เล่งจ้วงจี่ขมวดคิ้วเล็กน้อย ถามอย่างมิเข้าใจในทันที

"ท่านที่มีนิสัยเยือกเย็นสำรวม ตัดจากโลกภายนอกไม่ข้องแวะ ไยมิใช่ขัดกับสมญานามฮวงฮ้วย (ลมอัคคี) ของท่านไปดอกหรือ ?"

บ้วนเล็กเพี้ยหัวร่อคิก แล้วสะบัดเสียงขึ้นว่า

"ฉายาว่าฮวงฮ้วย แล้วก็ควรจะมีนิสัยร้อนวู่วามดั่งเปลวเพลิงสมฉายา ?"

เล่งจ้วงจี่ถูกยันจนไม่มีเหตุผลจะตอบโต้ ต้องหน้าแดงระเรื่อแล้วสงบปากคำ

เอี๊ยบเชียวเกียงรีบกล่าวเสียงหนักแน่นขึ้นมา

"มีคนเล่าว่า เมื่อครั้งมันอยู่ในวัยกลางคน ฉายาคือเฮี่ยงจิน (รู้แจ้ง) ภายหลังฟังว่ามันได้ฝึกปรือพลังฮวงฮ้วยกง (พลังลมอัคคี) อันเป็นวิชาสุดยอดของสำนักคงไล้ได้สำเร็จ มันจึงตั้งฉายาตัวเองเป็นฮวงฮ้วยจินหยิน (ผู้วิเศษลมอัคคี)"

บ้วนเล็กเพี้ยรีบกล่าวอย่างเหยียดหยามขึ้นว่า

"มีคนบอกว่ามันไม่ได้รู้หลักวิชาฮวงฮ้วยกงอยู่เลย เพียงคิดจะอาศัยการนี้เป็นที่โอ่วิชาสูงส่งของคงไล้ไปข่มขู่พวกบู๊ลิ้ม และยกศักดิ์ศรีตัวเองขึ้นให้ผู้อื่นยกย่องยำเกรงมันเท่านั้น ฟังว่าแม้จะเป็นศิษย์ของมันก็ยังมิเคยเห็นมันแสดงวิชาไม้ตายของพลังฮวงฮ้วยกง (ลมอัคคี) !"

เอี๊ยบเชียวเกียงกล่าวอย่างจริงจังขึ้นอีกครั้ง

"ฟังว่าฮวงฮ้วยจินหยินชำนาญในทางกระบี่คู่มือ เนื่องจากชั่วชีวิตมันยังไม่เคยพบกับศัตรูจะต่อต้านได้ ดังนั้นจึงไม่มีโอกาสจะใช้ไม้ตายของพลังลมอัคคี"

พอกล่าวจบบ้วนเล็กเพี้ยพลันหัวร่อคักคักเสียงสดใส พร้อมทั้งกล่าวไป

"ฮวงฮ้วยจินหยินจะมีวิชาฮวงฮ้วยกงจริงหรือไม่ หรือว่ามีวิชาอยู่เพียงเท่านั้น ก็จะรู้กระจ่างกันในวันพรุ่งนี้แล้ว"

เล่งจ้วงจี่กับเอี๊ยบเชียวเกียงต่างงุนงงจนต้องส่งเสียงถามขึ้นพร้อมกัน

"เพราะเหตุใด ?"

บ้วนเล็กเพี้ยกล่าวกลั้นหัวร่อต่อไปว่า

"เพลงกระบี่คู่ของเชียวเกียงเจ้เจ๊ ลึกล้ำพิสดารชื่อลือกระเดื่อง ฮวงฮ้วยจินหยินย่อมไม่อาจต้านทานรับมือได้ ตอนนั้นมันเห็นทีจะถูกสถานการณ์บังคับจนต้องใช้พลังลมอัคคี (ฮวงฮ้วยกง) ออกมาเอง"

เพลงกระบี่ของเอี๊ยบเชียวเกียงนี้ นับว่ายังไม่เคยเผชิญกับศัตรูผู้กล้าแข็งพอจะต้านทานได้เลยจริง ๆ ดังนั้นจึงกระเหี้ยนกระหือขึ้นอย่างอดมิได้ แต่เมื่อหวนคิดว่า เล่งตั้วกอมีเจตนาเร่งรุดเดินทาง จำต้องเปลี่ยนเสียงกล่าวขึ้น

"พรตเฒ่าผู้นั้นฝึกปรือในกระบี่คู่ของมันมานานหลายสิบปี เราไหนเลยจะต่อต้านฝีมือมันได้ ยังคงผ่านเชิงเขาอย่างสงบเงียบ ถือโอกาสท่องเที่ยวชมทิวทัศน์ในระหว่างทาง อย่าไปตอแยหาเรื่องราวจะประเสริฐกว่า"

เนื่องจากเล่งจ้วงจี่ไม่มีทีท่าเยี่ยงไรแสดงออกมา บ้วนเล็กเพี้ยกับเอี๊ยบ-เชียวเกียงจึงได้เปลี่ยนเรื่องพูดไปในบัดดล

ทั้งสามม้าห้อตะบึงสุดฝีเท้า พุ่งไปดั่งราวกับเหินบิน จนทิวเขาขอบฟ้าได้เห็นชัดตาขึ้นทุกขณะ

๛ ๛ ๛

อาณาบริเวณไต้โอ๊วชัวมีขุนเขาติดต่อเป็นแนวยาว สูงเยี่ยมเทียมเมฆ หมู่ไม้รุกขชาติเขียวขจี เมืองใหญ่ที่มีตึกรามเป็นพัน ๆ หลัง สร้างตระหง่านอยู่ที่เชิงเขาแห่งนี้

ทั้งสามม้าเข้าถึงเมืองใหญ่ก็เป็นเวลาค่ำมืดแล้ว

เพราะคิดออมกำลังไว้ท่องเที่ยวชมทิวทัศน์บนเขาในวันพรุ่ง ทั้งสามจึงตกลงใจพักแรมอยู่ในเมืองใหญ่นี้

ถนนหนทางในเมืองกว้างใหญ่ ทั้งสองฟากข้างมีร้านรวงหนาแน่น โคมไฟสว่างไสวแพรวพราย คึกคักจอแจสมเป็นเมืองใหญ่

เนื่องจากตัวเมืองอยู่ที่เชิงเขา สองฟากข้างต่างมีขุนเขากระหนาบ ดังนั้นในเมืองมิเพียงมีลมแรงเท่านั้น อุณหภูมิก็ต่ำจนรู้สึกหนาวเย็น ผู้คนในเมืองส่วนมากจึงสวมใส่เสื้อนวมหนา

เนื่องจากเล่งจ้วงจี่ บ้วนเล็กเพี้ยและเอี๊ยบเชียวเกียงทั้งสามต่างขับขี่ม้าพ่วงพีสูงใหญ่ แต่ละคนมีบุคลิกที่สะดุดตา โดยเฉพาะเสื้อผ้าสวยงามทรงค่า และยังสวมเสื้อยาวเป็นแพรบาง ดังนั้นพอเข้าพ้นประตูเมืองมาก็เป็นเป้าสายตาสร้างความสนใจแก่ผู้คนที่สัญจร จนต้องหันไปซุบซิบวิจารณ์กัน มีบ้างยังชะงักเท้าหยุดมองอีกด้วย

บ้วนเล็กเพี้ยพอเห็นสภาพนั้นก็รู้ว่าต้องแย่ เหลียวดูเล่งจ้วงจี่อีกคราเห็นคิ้วเรียวทั้งสองก็ขมวดเข้าหากันอยู่นานแล้ว

เล่งจ้วงจี่เมื่อเห็นสภาพนี้ จึงได้หยุดม้าอยู่ที่หน้าโรงเตี๊ยมซึ่งไม่ไกลจากปากประตูเมืองนัก ผู้รับใช้รีบฮีออกมาจูงม้าต้อนรับเป็นกุลีกุจอ เล่งจ้วงจี่เพียงต้องการห้องเดียวมีสองที่นอนเท่านั้น

ทั้งสามเมื่อรับประทานอาหารค่ำอิ่มหนำ ก็ดับไฟปิดประตูห้องขึ้นนอนอิงแอบแนบชิดกันบนเตียง จิบน้ำชาสนทนาเป็นที่ครึกครื้น

เล่งจ้วงจี่นั่งพิงพนักเตียง ซ้ายโอบเล็กเพี้ยขวารัดเชียวเกียง ฟังสองนางที่ส่งเสียงสดใสเล่าเรื่องสนุกสนานร่าเริงใจ จนรู้สึกเคลิบเคลิ้มดื่มด่ำแทบสำลักความหวานชื่นอันรัญจวนใจ

กลิ่นหอมอันซาบซ่านละลานใจของสองนางที่จะเป็นภรรยาในอนาคตทำให้จิตใจเล่งจ้วงจี่ต้องว้าวุ่นจนฟุ้งซ่าน แต่ทว่าอยู่ครบหน้ากันเช่นนี้ ไหนเลยจะแสดงความอ่อนแอออกให้เห็น แม้จิตใจจะละลานจนยากข่มกลั้น ก็ยังต้อง

แสร้งทำเป็นเข้มแข็งคึกคัก มีบุคลิกของชายชาตรีที่องอาจ

แต่ทว่าแขนอันล่ำสันได้เพิ่มแรงรัดแนบแน่นขึ้นกว่าเดิม จนร่างอ้อนแอ้นของสองดรุณีแนบชิดติดกายแทบละลายเป็นเนื้อเดียวกัน สร้างความวาบหวามรัญจวนแก่สองนางจนจิตใจวาบหวิว เคลิบเคลิ้มอยู่ในภวังค์อันดื่มด่ำ ต้องซบหน้าลงไปบนไหล่ทั้งสองของเล่งจ้วงจี่อย่างลืมตัว

เซียวเกียงจิตใจสับสนจนอลหม่าน นิทานที่เล่าจนวุ่นวายอลเวง แม้ตัวนางเองก็มิทราบได้เล่าถึงเรื่องราวใดบ้าง

บ้วนเล็กเพี้ยนั้นใจวาบหวิวหวั่นไหว สติเลอะเลือนเคลิบเคลิ้ม จมอยู่ในภวังค์อันสุขสดชื่นจนไม่มีกะใจไปฟังนิทานของเซียวเกียง จะถูกต้องวุ่นวายอลหม่านสักเพียงไร

ส่วนเล่งจ้วงจี่ที่จิตใจหวั่นไหวรัญจวน ตอนนี้กลับถูกผมอันหอมกรุ่นของเล็กเพี้ยกับเซียวเกียงสัมผัสจนสองซอกคอคันยุบยิบยากทนทาน กลิ่นหอมจากกายนางทั้งสองชอนไชเข้าไปจู่โจมใส่ห้วงสมองอย่างดุดัน จนรู้สึกมีเหงื่อซึมออกจากหน้าผากบ้างแล้ว

จวบถึงขณะนี้ เล่งจ้วงจี่ไม่กล้าจะผลักไส ยิ่งมิกล้าจะบ่ายเบี่ยงหลบหน้า แม้เป็นความสมบูรณ์ของสองอ้อมแขน แต่ยังต้องร้องคร่ำครวญในใจจนโหยหวน

ขณะเวลานั้นเอง เสียงฝีเท้าอันสับสนลนลานได้ซอยถี่ ๆ เข้ามาใกล้คล้ายดั่งจะมาที่หน้าต่างของห้องนี้

เล่งจ้วงจี่ใจหวั่นไหว รีบตั้งสติมองไปยังหน้าต่างทางห้องข้างเคียง

เซียวเกียงกับเล็กเพี้ยก็สะดุ้งรู้สึกตัว ต่างเงยหน้าขึ้นมองเล่งจ้วงจี่เห็นกำลังจับตามองยังหน้าต่างอย่างจริงจัง รู้ดีว่ามีเรื่องเกิดขึ้นแล้ว ทั้งสองนางจึงพากันยันแขนทรงกายขึ้น

เสียงฝีเท้าอันสับสนลนลานได้ใกล้เข้ามาทุกขณะ พร้อมกันนั้นแสงสว่างที่รำไรก็ได้จับอยู่บนกระดาษขาวสะอาดของหน้าต่าง

ทั้งสามเหลียวมองตากันด้วยความระมัดระวัง แน่ใจว่าผู้มายังถือโคม

กระดาษอยู่ดวงหนึ่ง และจากแสงสว่างที่จ้าขึ้นทุกคราบนกระดาษหน้าต่าง แน่ใจว่าผู้มาจะต้องเดินในทิศทางหน้าต่างนี้

มีคนถือโคมเดินผ่านหน้าต่างหรือห้องความจริงมิเป็นที่น่าตื่นเต้นประหลาดใจ แต่เรื่องที่สร้างความสนใจ นั่นคือเสียงฝีเท้าอันถี่เร็วลนลานคล้ายดั่งเกิดเรื่องสำคัญอันใดขึ้นก็ปานกัน

พร้อมกับเสียงฝีเท้าที่ใกล้ และแสงสว่างที่จ้าอยู่บนหน้าต่าง แน่ใจว่าคนผู้นั้นมาถึงรมหน้าต่างแล้ว

จากแสงสว่างที่สาดส่องมาทางหน้าต่างในห้องจึงกระจ่างจนชัดตา ทั้งสามเห็นผู้ถือโคมมายืนตรงอยู่ที่หน้าต่าง แน่ใจว่าต้องเป็นคนรับใช้ใคร่จะมาบอกเล่าเรื่องสำคัญ แต่เนื่องจากเห็นห้องมืดไม่มีไฟ จึงมิกล้าส่งเสียงมารบกวน

เชียวเกียงที่นอนริมหน้าต่าง รีบเลิกผ้าห่มเดินลงเตียง โบกมือบอกเล่งจ้วงจี่ว่าจะเปิดหน้าต่างแล้วจึงเดินออกไป ในขณะที่เชียวเกียงเดินถึงประตูห้องนั้น เล่งจ้วงจี่พลันตาสุกใส ร้อง “เอ๊ะ !” ขึ้นด้วยความตื่นเต้น มีกลิ่นหอมประหลาดได้ระเหยตามช่องหน้าต่างเข้ามาในห้องนี้ !

บ้วนเล็กเพี้ยมีความชำนาญในเล่ห์กลเหล่านี้มากกว่าเล่งจ้วงจี่ พอกลิ่นหอมกระทบนาสิก สีหน้าพลันแปรเปลี่ยน รีบผลักเล่งจ้วงจี่แล้วทั้งสองพุ่งกายลงจากเตียงทันที

พร้อมกันนั้นรีบโบกมือให้เชียวเกียงและละล่ำละลักไป

“รีบสกัดลมหายใจไว้”

ขณะกล่าว ตัวเองรีบกระชากกระบี่ออกมาถือไว้ พร้อมทั้งเหวี่ยงกระบี่คู่ของเชียวเกียงไปให้

มองดูเล่งจ้วงจี่อีกครา เห็นคว้าเกียงฮั่นเกี่ยมขึ้นมาแล้วผลักหน้าต่างกระโดดปราดออกไปอย่างว่องไว

ผู้ถือโคมยืนอยู่นอกหน้าต่าง คิดว่าได้ยินเสียงอุทานของเล่งจ้วงจี่ และเสียงร้องบอกของบ้วนเล็กเพี้ยแล้ว มันจึงวิ่งย้อนกลับไปที่ข้างหน้า แต่มิได้

ใช้วิชาตัวเบา

เล็กเพี้ยกับเชียวเกียงต่างรู้สึกพิศวงสงสัย ดังนั้นพากันกระชากกระบี่จากฝักแล้วเปิดประตูห้อง กระโดดปราดออกไปอย่างว่องไว

วิกาลมืดครึ้มสลัว ลมยะเยียบกระหน่ำมาไม่ขาดระยะ ทอดตามองไป เห็นที่มุมตึกแถวเบื้องหน้าเล่งจ้วงจี่ได้คร่าตัวผู้ถือโคมไฟนั้นไว้ได้แล้ว โคมบนพื้นดับไป คล้ายกำลังถามไถ่ความเป็นมาของคนผู้นั้นอยู่

เชียวเกียงฉุดเล็กเพี้ยวิ่งเคียงไหล่กันเข้าไปอย่างว่องไว

เมื่อใกล้จึงเห็นผู้ที่คุกเข่าขอความกรุณาแทบเท้าเล่งจ้วงจี่ ก็คือคนรับใช้ที่ได้นำพวกคนทั้งสามมาพักแรมห้องนี้นี่เอง

เล็กเพี้ยขมวดคิ้วถามเบา ๆ ไปว่า

"เป็นเรื่องราวใดกัน ?"

เล่งจ้วงจี่ชี้ไปที่ผู้รับใช้บนพื้น กล่าวอย่างจนปัญญาว่า

"ข้าพเจ้าถามมันมันไม่บอก แต่วิงวอนขอชีวิตอยู่ไม่ขาดปาก"

บ้วนเล็กเพี้ยมองดูโคมที่ร่วงดับบนพื้น แล้วรีบกล่าวเสียงหนัก ๆ ขึ้น

"ให้ข้าพเจ้าถามเอง"

พลางผลักเล่งจ้วงจี่เบา ๆ สะบัดกระบี่ยาวในมือจนปลายกระบี่จี้อยู่ทรวงอกของผู้รับใช้ พร้อมกับตวาดถามอย่างขุ่นเคืองไป

"ผู้ใดใช้ให้เจ้ามาจุดธูปมี่ฮุ้นเฮียง (ธูปสะกดวิญญาณ) รีบบอกมา !"

ผู้รับใช้ตัวสั่นงันงกหน้าซีดขาว เหงื่อเม็ดโป้ง ๆ ไหลรินดุจดั่งห่าฝน เนื่องจากปลายกระบี่จี้อยู่บนทรวงอก มิอาจจะโขกศีรษะวิงวอนได้ ต้องประสานมือคารวะอยู่ไม่หยุดยั้ง พร้อมทั้งวิงวอนขึ้นว่า

"โกวเนี้ยไว้ชีวิตบ่าวเถิด บ่าวมิทราบว่าในโคมกระดาษนี้มีธูปมี่ฮุ้นเฮียง"

บ้วนเล็กเพี้ยรู้ดีว่าไม่ใช้ความอำมหิต ผู้รับใช้จะต้องไม่ยอมสารภาพความจริงเป็นแน่ จึงเลิกคิ้วสูงชันพร้อมทั้งตวาดเสียงกราดเกรี้ยว

"ผู้ใดใช้เจ้ามา ? เจ้าหากไม่บอก อย่าได้กล่าวหาว่าโกวเนี้ยจะฆ่าเจ้า"

ขณะกล่าวก็ได้เสือกกระบี่ไปเบา ๆ จนปลายกระบี่ทะลุเสื้อนวมเข้าไป

สัมผัสกับผิวเนื้อ

คิดว่าผู้รับใช้คงจะเจ็บปวดมาก จึงแตกตื่นจนแผดร้องไห้ทันที

เล่งจ้วงจี่แน่ใจว่าผู้รับใช้ต้องมีความหวาดกลัวจนมิกล้าบอกมา จึงห้ามปรามต่อบ้วนเล็กเพี้ยว่า

"มันมิรู้วิชาฝีมือต่อสู้ ยังคงถามไถ่มันแต่โดยดีเถิด..."

บ้วนเล็กเพี้ยกล่าวขัดขึ้นมาอย่างไม่เห็นพ้อง

"ถามตามวิธีการของท่าน ชั่วชีวิตนี้ก็อย่าคิดได้ถามความจริงออกมาเลย"

นางแม้นกล่าวเช่นนั้น แต่ยังคงชักกระบี่กลับมา

ขณะนั้นผู้พักแรมในห้องทั้งซ้าย ๆ ขวา ๆ ต่างถูกเสียงร้องไห้อันสนั่นหวั่นกระตุ้นจนตกใจตื่น มีชนชาวบู๊ลิ้มไม่น้อยที่พากันเปิดประตู เดินออกมาถามไถ่จนสับสนอลหม่าน บ้างก็ตำหนิติเตียนที่มาส่งเสียงกันในยามวิกาล

พวกเล่งจ้วงจี่ทั้งสามความจริงก็ขุ่นเคืองอยู่แล้ว ยามนี้เมื่อถูกตะคอกถามด้วยเจตนาตำหนิอย่างชัดเจน ต่างมีโทสะกรุ่นขึ้นทันที จึงมองไปตามต้นเสียงของคนผู้นั้น

เห็นพวกที่ออกมาจากห้องทั้งซ้ายขวา มีชรามีฉกรรจ์ มีบุรุษสตรี ส่วนมากก็แต่งกายรัดกุม และพอมีเสื้อยาวกับกระโปรงอยู่เช่นกัน

เล่งจ้วงจี่พอเห็นผู้คนจำนวนถึงสิบกว่า ก็ต้องขมวดคิ้วด้วยความงงงันทันที

พริบตาที่คนทั้งสามเสียสมาธินั้น พลันมีเสียงสายเกาทัณฑ์ดังขึ้น เงาดำจุดหนึ่งพุ่งมาพร้อมกับเสียงแหลมเล็กเสียดประสาท วาบจากบนหลังคาทิศตะวันตกเฉียงใต้เข้าสู่หน้าผากของผู้รับใช้อย่างแม่นยำ

เล่งจ้วงจี่ตื่นตกใจยิ่งนัก บ้วนเล็กเพี้ยร้องตวาดเสียงกราดเกรี้ยว สะบัดกระบี่ฟาดฉับไปราวสายฟ้า

เสียงเปรื่องของโลหะกระทบกันดังสนั่น ประกายไฟกระจายออกหลายจุด กระสุนเหล็กที่โตประมาณเม็ดลำไย ถูกกระบี่บ้วนเล็กเพี้ยฟาดจนกระเด็นออกไป

แต่กระสุนเหล็กที่พุ่งกระเด็นนั้น พอดีพุ่งเข้ายังบุรุษหนุ่มหน้าตาสวยงามสง่า ใส่เสื้อผ้าสีเขียวเยี่ยงนักศึกษา ที่ยืนห่างจากเหตุการณ์นี้หลายวา

บุรุษหนุ่มรูปงามเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย ริมฝีปากก็ปรากฏรอยยิ้ม ตะปบมือขวาขึ้นควง นิ้วกลางนิ้วชี้คีบกระสุนเหล็กนั้นไว้ในบัดดล ไม่มีทีท่าว่าจะเปลืองเรี่ยวแรงเลย

ขณะนั้นชนชาวบุ๊ลิ้มที่มีจิตใจสัตย์ซื่อกล้าหาญจำนวนหลายคน พากันตวาดแล้วทยอยกันกระโดดขึ้นบนหลังคา ไล่ตามไปในทิศทางที่มีกระสุนเหล็กยิงมา

เล่งจ้วงจี่ความจริงคิดจะไล่ตามไปบ้าง แต่เนื่องจากบ้วนเล็กเพี้ยใช้กระบี่ปัดกระสุนเหล็กจนพุ่งเข้าใส่บุคคลอื่น หากมิไปปรับความเข้าใจด้วยวาจาดี อาจบางทีจะเกิดเรื่องพิพาทบาดหมางขึ้นก็ได้ ดังนั้นจึงยังยืนอยู่ที่เดิมมิเคลื่อนไหว

ยามนี้สังเกตดูบุรุษหนุ่มเสื้อเขียว มีอายุประมาณยี่สิบสี่ยี่สิบห้า หน้าตาคมคายสง่า มีแววองอาจเหี้ยมหาญ อย่างน้อยจะต้องสูงวัยกว่าตนห้าหกปี

ที่ข้างกายบุรุษหนุ่มเสื้อเขียว เป็นดรุณีที่งามสะคราญในอาภรณ์สีเหลืองกระโปรงยาว เอวยังมีห่วงหยกเป็นสายห้อยอยู่

ดรุณีเสื้อกระโปรงเหลืองอ่อนนี้ร่างกายซูบผอมแบบบาง แต่หน้าตางามสะคราญ มองผาด ๆ คล้ายเป็นม่วยม่วยของเซียวเกียงเสียอีก

ขณะเล่งจ้วงจี่พิจารณาอยู่นั้น บุรุษหนุ่มเสื้อเขียวและดรุณีเสื้อเหลืองต่างก็มีรอยยิ้มขึ้นมา ก้าวเข้าหาด้วยท่าทีอันเรียบร้อย

บ้วนเล็กเพี้ยรู้สึกกระดากใจอยู่บ้าง จึงรีบแย้มยิ้มเป็นทีขอขมา สอดกระบี่กลับเข้าฝักอย่างรวดเร็ว

ตาอันสดใสของเอี๊ยบเซียวเกียงจ้องมองดูดรุณีเสื้อเหลืองที่เดินมาด้วยความตื่นเต้นสงสัย นางรู้สึกว่าดรุณีเสื้อกระโปรงเหลืองนางนี้คล้ายคลึงกับนางยิ่งนัก จนแทบจะเป็นพี่น้องร่วมท้องเดียวกันเสียอีก

เล่งจ้วงจี่เห็นฝ่ายตรงข้ามมีบุคลิกโอ่อ่าสง่างาม ก็มีเจตนาใคร่จะคบ

หาไว้ ขณะจะประสานมือถามไถ่ บุรุษหนุ่มเสื้อเขียวก็ได้หยุดกาย ยิ้มแล้วกล่าวเสียงกังวานขึ้นถามว่า

"ขอบังอาจถามท่าน คือเล่งเซี่ยวเฮี้ยบที่ขึ้นชื่อกระเดื่องเลื่องแผ่นดินยุคนี้ ?"

เล่งจ้วงจี่รีบคารวะตอบ ถ่อมตัวอย่างยิ้มแย้มว่า

"มิกล้า มิกล้า ข้าพเจ้าคือเล่งจ้วงจี่ ขอเรียนถามชื่อแซ่ของพี่ท่านด้วย ?"

บุรุษหนุ่มเสื้อเขียวพอได้ยินว่าเป็นเล่งจ้วงจี่จริงดั่งคาด ท่าทีก็คึกคักความปีติยิ่งปรากฏเพิ่มพูนกว่าเดิม ส่วนดรุณีเสื้อกระโปรงเหลือง ที่เคียงกายบุรุษหนุ่มเสื้อเขียวแก้มแดงผะผ่าว ปรากฏรอยยิ้มอันร่าเริงขึ้นเล็กน้อย

บุรุษหนุ่มเสื้อเขียวประสานมือกล่าวอย่างเบิกบานใจว่า

"ข้าพเจ้าเจ็งเม้ง เป็นศิษย์สำนักฮั่วซัว ตังฮุ้นเต้าเจี้ยงที่เป็นซือเฮียมักกล่าวขวัญถึงเซี่ยวเฮี้ยบอยู่บ่อยครั้ง ข้าพเจ้ารู้สึกเคารพเลื่อมใสมาเป็นเวลาเนิ่นนาน ใคร่จะได้ยลโฉมเซี่ยวเฮี้ยบเป็นขวัญตาสักครั้ง ค่ำนี้พบพานกันที่นี่โดยบังเอิญ นับเป็นโอกาสที่สวรรค์ประทานมาชัด ๆ ข้าพเจ้าถือเป็นเรื่องที่ควรภาคภูมิยินดีในชีวิต"

เล่งจ้วงจี่พอได้ยินนามตังฮุ้นเต้าเจี้ยง พลันนึกถึงเรื่องที่พบกับสามนักพรตฮั่วซัวที่อารามร้างในเมืองยู้เซี้ย ดังนั้นรีบกล่าวเสียงกังวานด้วยความปีติยินดี

"ที่แท้คือเจ็งเม้งเฮีย นับถือมานาน นับถือมานาน มิทราบตังฮุ้น ตังเซ็งกับตังหุยสามเต้าเจี้ยง มีความสุขสบายดีอยู่หรือ ?"

เจ็งเม้งรีบถอนตัวและบอกว่า

"ซือเฮียทั้งสามกำลังศึกษาค้นคว้าหลักธรรมอยู่ที่สำนัก และสั่งไว้หากพบกับเล่งจ้วงจี่เมื่อใด ให้คารวะถามข่าวคราว"

การสนทนาจึงเป็นที่ถูกอกถูกใจในอัธยาศัยของทั้งสองฝ่าย พร้อมทั้งแนะนำให้รู้จักดรุณีอาภรณ์เหลือง ซึ่งเป็นซือม่วยคนที่เก้านามอวงลี่เอ็ง เล่ง-

จ้วงจี่ก็แนะนำให้รู้จักกับเซียวเกียงและเล็กเพี้ย ทั้งสี่จึงได้โอภาปราศรัยกันอย่างสนิทสนม

ขณะเวลานั้นบรรดาผู้มีฝีมือที่ได้ไล่ตามผู้ยิงเกาทัณฑ์กระสุนเหล็กก็พากันทยอยกลับมา

ขณะนั้น เจ้าของโรงเตี๊ยมกับเสมียนก็รีบเร่งมาเพื่อดูเหตุการณ์ เล่งจ้วงจี่ที่กำลังสนใจดูว่าพวกมีฝีมือไล่ติดตามคนผู้นั้นทันหรือไม่ จึงเพียงโบกมือให้เจ้าของร้านพาผู้รับใช้ที่หวาดกลัวจนลนลานไปโดยมิได้สอบสวนถามไถ่

จากนั้นประสานมือคารวะต่อเหล่าชายฉกรรจ์ที่กระโดดกลับมา กล่าวเสียงกังวานขึ้นว่า

"ท่านทั้งหลายกรุณาช่วยเหลือเพื่อธัมมะ ข้าพเจ้ารู้สึกลึกซึ้งในไมตรีนี้ยิ่งขอขอบพระคุณในที่นี้ด้วย"

กล่าวแล้วคารวะอย่างนอบน้อมจริงใจ

บรรดาชนชาวนักเลงที่อยู่ในบริเวณทั้งสิบกว่าคน ต่างรู้ศักดิ์ศรีของเล่งจ้วงจี่เป็นอันดีแล้ว เมื่อได้รับคารวะต่างแตกตื่นยินดีในไมตรีครานี้ยิ่ง รีบลนลานคารวะตอบจนสับสน ในจำนวนนั้นมีชายฉกรรจ์ร่างสูงใหญ่ผู้หนึ่งได้เอ่ยถ่อมตัว

"เล่งเซี่ยวเฮี้ยบ รู้สึกเสียใจยิ่ง เจ้าผู้นั้นมีวิชาตัวเบาสูงส่งกว่าเราหนึ่งขั้น ถูกมันหนีรอดไปได้"

เล่งจ้วงจี่รีบยิ้มแย้มอย่างถ่อมตัว แล้วกล่าวว่า

"มิใช่เจ้าผู้นั้นมีวิชาตัวเบายอดเยี่ยม แต่เป็นเพราะท่านไม่คุ้นทางในเมืองนี้ต่างหาก"

ชายฉกรรจ์ร่างใหญ่หัวร่อร่าขึ้นด้วยความสบใจ กล่าวเสียงกึกก้องกังวานว่า

"ผู้อื่นต่างร่ำลือว่าเล่งเซี่ยวเฮี้ยบมีศักดิ์ตระกูลบัณฑิตทรงความรู้เชี่ยวชาญในศาสตร์ต่าง ๆ วาจาที่ท่านกล่าวมาสองประโยค ก็ผิดกับคนธรรมดามากมายนัก เราชี้ชัวป้าได้ยินแล้วรู้สึกสบายใจอย่างแท้จริงทีเดียว"

วาจานี้กระตุ้นจนทุกผู้คนต้องหัวร่อกันสนั่นหวั่นไหว แต่ก็สร้างความตื่นตกใจให้แก่พวกพ่อค้าวาณิชต้องพากันโผล่หน้าออกมาดูเป็นทิวแถว

ชาวบ๊ลิ้มทั้งสิบกว่าคนเมื่อเห็นไม่มีเรื่องราวใดอีกแล้ว ต่างพากันล่ำลากลับไปพักผ่อน

เล่งจ้วงจี่แน่ใจว่า คนผู้นั้นยังคงแฝงกายในระยะใกล้เคียงเมืองนี้ ดังนั้นฉวยโอกาสที่คนทั้งปวงลากลับห้อง บอกต่อเจ็งเม้งและอวงลี่เอ็งอย่างยิ้มแย้ม

"เจ็งเฮียกับอ้วงโกวเนี้ยโปรดกลับไปก่อน ผู้น้องและเพี้ยม่วยเกียงม่วยคิดใคร่จะไปเดินเล่นในละแวกใกล้เคียง คนผู้นั้นอาจบางทียังมิได้ไปไกลนัก"

เจ็งเม้งเมื่อชำเลืองแลเห็นหมู่ผู้ที่มีฝีมือกลับเข้าห้องหมดสิ้นแล้ว จึงรีบถามเบา ๆ อย่างระมัดระวัง

"เซี่ยวเฮี้ยบและสำนักคงไล้เคยมีข้อบาดหมางกินใจกันหรือไม่ ?"

เล่งจ้วงจี่ เชียวเกียงและเล็กเพี้ยต่างฉุกใจได้คิด ถามโพล่งออกทันที

"เจ็งเฮียไฉนจึงแน่ใจว่าคนผู้นั้นเป็นศิษย์สำนักคงไล้ ?"

เจ็งเม้งยกกระสุนเหล็กในมือลูกนั้น กล่าวอย่างหนักแน่นว่า

"กระสุนนี้มีนามตังบุ๊นทั่งจื้อ (กระสุนลายพร้อย) เป็นหลักวิชาอันสูงส่งของสำนักคงไล้วิชาหนึ่ง ใช้ยิงจากคันเกาทัณฑ์ก็ได้ ใช้มือซัดก็ได้ คราหนึ่งสามารถติดต่อตามถึงห้านัด และจากลวดลายที่สลักบนกระสุนจึงเมื่อซัดออกมา เสียงแหลมเล็กของมันสยบจิตใจคนจนหวั่นไหวได้ เซี่ยวเฮี้ยบโปรดพิจารณาดูให้ละเอียด"

เล่งจ้วงจี่รับคำแล้วรับกระสุนมาพิจารณา เห็นบนกระสุนเหล็กที่โตประมาณเม็ดลำไย มีร่องเป็นลวดลายอยู่มากมายจริง ๆ จึงนึกชมเชยความรอบรู้อันกว้างขวางของเจ็งเม้ง แต่ปากกล่าวว่า

"เจ็งเฮียกล่าวได้ไม่ผิด ในเมื่อเป็นการกระทำของศิษย์คงไล้ ผู้น้องก็มิจำเป็นต้องไปสืบสาวราวเรื่องด้วย"

วาจาชะงักชั่วขณะ จึงประสานมือกล่าวว่า

"ค่ำนี้เป็นเวลาดึกดื่นแล้ว ไว้วันพรุ่งนี้ค่อยหาโอกาสสนทนากับเจ็งเฮียให้เป็นที่สำราญ"

เจ็งเม้งกับอวงลี่เอ็งรีบคารวะตอบ ล่ำลาแล้วกลับไปที่ห้องพักของตนเอง

เล่งจ้วงจี่กับเล็กเพี้ยและเชียวเกียงเดินเคียงไหล่กันกลับไปในห้อง เมื่อปิดประตูแน่นหนาแล้ว เล่งจ้วงจี่รีบกล่าวแผ่วเบาว่า

"ไป พวกเราไปอารามลู่โจ๊วกวน"

เล็กเพี้ยกับเชียวเกียงกำลังมีเจตนาเช่นนั้น จึงพากันผงกศีรษะเห็นพ้อง ออกจากหน้าต่างหลังไปในทันที

เล่งจ้วงจี่เมื่อปิดหน้าต่างเรียบร้อย เงยหน้ามองท้องฟ้า เห็นมืดครึ้มเลือนราง คำนวณเวลาประมาณยามสาม จึงฉุดเชียวเกียงกับเล็กเพี้ย ใช้วิชาตัวเบากระโดดละลิ่วไปทางทิศตะวันตก จนผ่านพ้นกำแพงเมืองมาได้เข้าสู่เทือกเขาอันมืดสนิท

ลมยามดึกกระหน่ำรุนแรงจนรู้สึกหนาวเย็น ทุกทิศทางของทิวเขามีแต่เสียงซู่ซ่าเกรียวกราวของหมู่ไม้ จึงยิ่งรู้สึกวังเวงจนน่าหวั่นใจ

เล่งจ้วงจี่ตรวจตราทิศทางจนแน่แก่ใจแล้ว ชี้ไปยังยอดเขาสูงซึ่งอยู่ไกลตา แล้ววิ่งนำหน้าออกไปทันที

เงาสองขาวหนึ่งดำทั้งสามสาย กระโดดละลิ่วดุจดั่งเหินบิน บางครั้งคล้ายเป็นกระสุนพุ่งลงต่ำ บางครั้งคล้ายเป็นพลุที่พุ่งสู่เบื้องสูง บางครั้งกระโดดโบยบินดุจเป็นสกุณา

หุบเขาหน้าผาและชะง่อนหิน ป่าไม้รกทึบและเถาวัลย์อันหนาแน่น ถูกเล่งจ้วงจี่กับเชียวเกียงและเล็กเพี้ยที่โลดละลิ่วผ่านไปจนหมดสิ้น

ยิ่งเข้าไปลึกก็ยิ่งมืดมิด ลมได้เย็นจนรัสึกเสียดกระดูก มาตรแม้นผ่านยอดเขาไปหลายลูก แต่ยังมิพบเห็นหิมะตามพื้นเลย

ทั้งสามขึ้นสู่ยอดเขาสูงลูกหนึ่ง พบเห็นเป็นยอดเขารกร้างที่มีหญ้าสูงท่วมเข่า ล้วนแล้วเป็นต้นไม้อันเหี่ยวโกร๋น ทอดตามองดู มีหลักปักบอกชื่อแซ่ของสุสานระเนระนาด โลงผุพังเกลื่อนกลาด กระดูกขาวโพลงเรี่ยราด

เป็นสุสานร้างอันยะเยียบวังเวง

เชียวเกียงที่มุ่งหวังจะได้เห็นทิวทัศน์งดงามปูชนียสถานอันขึ้นชื่อ แต่เมื่อเห็นสภาพนี้ก็ต้องร้องผิดหวัง

"นี่สมควรมิใช่เป็นสถานที่ขึ้นชื่อซึ่งง่วนจื้อฮวงบอกไว้กระมัง ?"

เล็กเพี้ยขมวดคิ้วกวาดตา กล่าวอย่างขุ่นเคืองขึ้นว่า

"เฮอะ ! ต้องเป็นเจ้าง่วนจื้อฮวงโอ่ประโคมมาหลอกคนอย่างน่าชิงชัง"

เล่งจ้วงจี่ไม่มีกะใจจะไปฟังคำสนทนาของนางทั้งสอง ยกมือชี้ไปที่ทิศตะวันตก

เล็กเพี้ยกับเชียวเกียงมองตามปลายนิ้ว เห็นเบื้องหน้าที่เป็นยอดเขาสูงมีหมู่ไม้หนาแน่น ปรากฏหลังคาอารามโผล่มารำไร เล็กเพี้ยมีนิสัยร้อนวู่วามที่สุดจึงรีบเร่งเร้าขึ้น

"มิว่าใช่หรือไม่พวกเราไปดูกันเสียก่อนก็ได้"

วาจาเพิ่งขาดคำ ในบริเวณสุสานพลันมีเสียงถอนหายใจหนัก ๆ ของชายชราดังแว่วมา

พวกเล่งจ้วงจี่ทั้งสามต่างสะดุ้งตกใจจนอุทานขึ้นเบา ๆ เหลียวหน้ามองกลับเห็นแต่หญ้าอันรกรุงรังแกว่งไกวไปตามสายลม หมู่ไม้ส่งเสียงซู่ซ่า โลงปรักหักพังกระดูกขาวแวววาวเท่านั้น ไหนเลยจะมีเงาร่างผู้คนปะปนอยู่ !

บทที่สี่สิบเจ็ด นรกใต้สุสานร้าง

เอี๊ยบเซียวเกียงกวาดตามองดูสุสานร้างที่ทรุดโทรมวังเวง ก็บังเกิดความหวาดหวั่นขวัญเสีย จนกระแซะเข้าไปข้างกายเล่งจ้วงจี่ พร้อมกันนั้นถามเสียงสั่นสะท้านขึ้นว่า

"เล่งกอกอ เป็นภูตผีกระมัง ?"

เมื่อบ้วนเล็กเพี้ยเห็นโลงอันปรักหักพัง กระดูกขาวโพลงเกลื่อนกลาดนางก็เกิดความหวาดหวั่นอยู่นานแล้ว ยามนี้ได้ยินเซียวเกียงเอ่ยถึงภูตผีนางก็สยิวกายด้วยความหนาวเหน็บอย่างลืมตัว

เล่งจ้วงจี่มาตรแม้นก็มีความหวาดกลัวอยู่บ้าง แต่เนื่องจากเคยเห็นลวดลายการปลอมเป็นภูตผีมากลั่นแกล้งตนจากบ้วนเล็กเพี้ย จิตใจจึงมีความหนักแน่นมั่นคงกว่า ดังนั้นรีบตอบเสียงแผ่วเบาว่า

"ภูตผีปิศาจจะต้องถึงเวลาค่อนคืน ที่ทุกสรรพสิ่งเงียบวังเวง สุนัขไม่เห่าไก่ไม่ขันจึงจะปรากฏออกมา ในเวลาขณะนี้ไหนเลยจะมีภูตผีได้ ?"

เล่งจ้วงจี่มาตรแม้นอธิบายเช่นนั้น แต่อดมิได้ต้องแหงนหน้ามองดู

ท้องฟ้าอันมืดมิด คล้ายดั่งหวังจะสามารถแน่ใจ ว่านี่เป็นเวลาผ่านเที่ยงคืนไปแล้วจริง ๆ และแน่ใจว่าเสียงที่ทอดถอนใจนั้นเป็นคนหรือปิศาจแน่ ! ?

เชียวเกียงยังคงถามเสียงสั่นสะท้านด้วยความหวาดหวั่นต่อไป

"ที่นี้เมื่อไม่มีถ้ำหรือโพรง ไม่มีบ้านช่องและกระท่อม ไปหาเสียงคนถอนหายใจมาแต่ใดกัน ?"

เล่งจ้วงจี่มองดูฮวงซุ้ยที่ยังเรียบร้อยสมบูรณ์อยู่เพียงไม่กี่หลัง ชี้ไปพลางกล่าวเสียงแผ่วเบา

"พวกเราไปดูที่นั้นกัน"

ครั้นแล้วทั้งสามเหยียบย่ำเศษอิฐปูนในพงหญ้ารกร้าง มุ่งไปยังส่วนลึกของสุสาน

พร้อมกันกับที่ทั้งสามเดินเข้าไปอย่างระมัดระวัง เสียงทอดถอนใจอันหนัก ๆ ก็ได้ดังมาจากส่วนลึกของสุสาน ที่ยังมีฮวงซุ้ยมหึมาหลายหลังตั้งตระหง่าน

เล่งจ้วงจี่ตาเป็นประกายแววับ รีบกล่าวอย่างแน่แก่ใจว่า

"เสียงถอนใจนี้มิเพียงเป็นคนเท่านั้น ยังเป็นเสียงของยอดฝีมือที่มีพลังภายในอันแกร่งกร้าวลึกล้ำด้วย"

กล่าวแล้วสะบัดแขนเสื้อเบา ๆ ร่างพุ่งวาบไปยังฮวงซุ้ยมหึมาที่ห่างอยู่ยี่สิบกว่าวาอย่างว่องไว

เล็กเพี้ยและเชียวเกียงกลัวเล่งจ้วงจี่จะพลาดพลั้งเสียท่า ทั้งสองนางพลอยพุ่งกายตามติดไปในบัดดล

ทั้งสามคนมาถึงที่ใกล้ฮวงซุ้ยมหึมา หญ้าละแวกนั้นสูงจนท่วมเอว เคลื่อนไหวลำบากยากเย็นยิ่ง ฮวงซุ้ยมหึมามีอยู่ถึงหกหลัง ล้วนแล้วสร้างด้วยหินเขียวอันแข็งแกร่ง มาตรแม้นมีบางส่วนจะแตกหักทลายไปบ้าง แต่สภาพของฮวงซุ้ยยังคงแข็งแรงสมบูรณ์อยู่

เพื่อสะดวกในการตรวจตราค้นหา ทั้งสามกระโดดขึ้นไปบนฮวงซุ้ยใหญ่มหึมาที่สุด ซึ่งอยู่ระหว่างกึ่งกลางพอดี

กวาดตามองไป รอบข้างในรัศมีหลายสิบวาล้วนมีฮวงซุ้ยที่ทรุดโทรมทลาย กระดูกเกลื่อนกลาดเรี่ยราด มิทราบเหล่าเจ้าของกระดูกในโลงที่ผุพังเหล่านี้ เมื่อกาลก่อนจะเป็นบุคคลมีความสำคัญเพียงใด แต่ทว่าจุดจบของชีวิตก็เป็นเช่นกันทุกคนตามวิสัยสำสัตว์

บ้วนเล็กเพี้ยคิดถึงแต่นิทานที่มารดาทิโกวพั้วเคยเล่าให้นางฟัง เพียงนางมิกล้าจะบอกออกเท่านั้น ยามนี้เมื่อเห็นสภาพที่น่าหวั่นหวาดขวัญเสียแล้วก็ต้องกล่าวเสียงกระเส่าด้วยความตื่นตระหนก

"เสียงถอนหายใจนั้น อาจบางทีเป็นเกียงซี (ผีดิบ) ? !"

เล่งจ้วงจี่กับเชียวเกียงพอได้ยินคำเกียงซี (ผีดิบ) ต่างขนลุกเกรียวไปทั่วร่างทันที

บ้วนเล็กเพี้ยเหลียวซ้ายแลขวาหน้าตาตื่น กล่าวต่อไปอย่างจริง ๆ จัง ๆ ว่า

"มารดาเราเคยบอกกับเรา เกียงซีเมื่อนานปีจนมีญาณวิถีเกิดขึ้นคราใดได้กลิ่นอายของมนุษย์มีชีวิตมันจะฟื้นคืนชีพมาได้ กระโดดเหยง ๆ ออกไล่โถมผู้คน ท่านใช้อาวุธแหลมคมฟันมัน มันก็ไม่กลัว !"

เชียวเกียงฟังจนตาเบิ่งโพลง เหลียวซ้ายแลขวาแล้วกล่าวเสียงสั่นระริกด้วยความหวาดหวั่นว่า

"เป็นความจริง ?"

บ้วนเล็กเพี้ยเห็นเชียวเกียงเกิดความตื่นกลัว ขวัญของนางกลับดีขึ้นกว่าเดิมบ้าง จึงผงกศีรษะหงึกหงักร้อง "อืมม์" แล้วกล่าวสืบต่อไป เป็นทีปลอบใจ

"แต่ทว่าจัดการเกียงซีมีวิธีที่ง่ายดาย และเห็นผลที่สุดอยู่ประการหนึ่งนั่นคือ พวกเราต้องวิ่งเป็นวงหรือคดไปมา เนื่องจากเกียงซีมีแต่กระโดดโหยง ๆ ไปในทางตรงเท่านั้น ปากมันก็ส่งเสียงร้องกรี๊ด กรี๊ด อยู่ไม่หยุด..."

วาจามิทันจะจบคำ ที่ใต้เท้าพลันมีเสียงเอี๊ยด ๆ อันแผ่วเบาแว่วมาหลายคราว

ความแตกตื่นตกใจของเล็กเพี้ย และเชียวเกียงในคราวนี้ใหญ่หลวง

เหลือประมาณ ทั้งสองต่างกรีดร้องแล้วอ้าแขนโถมเข้ารวบร่างเล่งจ้วงจี่ไว้จนแนบแน่น เล่งจ้วงจี่เองก็แตกตื่นจนหน้าถอดสี มาตรแม้นจะเป็นทารกใหญ่ที่มีวัยเพียงสิบเก้าปี แต่ก็รู้สึกว่าตนคือพี่ใหญ่ สูงวัยกว่าเชียวเกียง เล็กเพี้ยขวบสองขวบทั้งคู่ มีหน้าที่จะปกปักพิทักษ์ต่อพวกนาง ดังนั้นจึงพลอยอ้าแขนรัดร่างเชียวเกียงกับเล็กเพี้ยมาโอบไว้โดยเร็วไว หมายปลอบใจให้นางคลายความหวาดหวั่นขวัญเสียบ้าง

ในยามลนลานคับขัน ทั้งสามต่างก้มหน้ามองไป เห็นพื้นศิลาของฮวงซุ้ยที่ตนยืนอยู่มีส่วนหนึ่งได้ยุบต่ำลงไปจนกลายเป็นสภาพประตู

แต่ทว่าประตูฮวงซุ้ยที่ได้ยุบต่ำลงไปอย่างแช่มช้านั้น ขณะนี้ได้เริ่มลอยตัวขึ้นมาปิดอยู่อย่างแช่มช้า เสียงเอี๊ยด ๆ อันแผ่วเบาก็คือเสียงดังจากประตูศิลาเสียดสีกันนั่นเอง

เล่งจ้วงจี่รีบระงับใจเพ่งตาไป มั่นใจว่าในสุสานมหึมาต้องมีคนควบคุมกลไกอยู่ คิดว่าคนผู้นั้นได้ยินเสียงกรีดร้องของเชียวเกียงกับเล็กเพี้ยแล้วจึงปิดประตูสุสานไว้อีกครั้ง

ดังนั้นโบกมือบอกใบ้ให้เชียวเกียงและเล็กเพี้ยทั้งสามพลิ้วกายลงมาที่เบื้องหน้าป้ายฮวงซุ้ย เล่งจ้วงจี่รีบทาบฝ่ามือทั้งสองไปบนพื้นศิลาที่เป็นประตู ของเมื่อครู่ เกร็งพลังสุริยัน (เชียะเอี๊ยงซิ่งกง) ขึ้นไว้ในฝ่ามือจนทำให้กลายเป็นสีแดงฉานปานเหล็กเผาไฟ พลังพอทะลักออกไป เสียงครืนครั่นก็ดังสนั่นหวั่นไหว ประตูของฮวงซุ้ยพังทลายเข้าไปข้างในทันที

ประกายยะเยียบพุ่งวาบแวววับ ที่แท้เล็กเพี้ยกับเชียวเกียงพากันกระชากกระบี่ออกมาป้องกันตัว

อาศัยประกายกระบี่ทั้งสามทอดตามองไปข้างในเห็นภายในเวิ้งว้างว่างเปล่า มีแต่บันไดที่ทอดต่ำลงเบื้องล่างยาวเหยียดเท่านั้น

เล่งจ้วงจี่แน่ใจว่า ผู้ที่เปิดกลไกประตูฮวงซุ้ยได้หนีเข้าสู่อุโมงค์ที่ทอดต่ำไปทางเบื้องหน้า ดังนั้นเกร็งพลังรวมตัวไว้ในฝ่ามือขวา ยกขึ้นป้องอกแล้วเดินนำหน้าลงไปทันที

เชียวเกียงกับเล็กเพี้ยต่างกำกระบี่คู่มือแนบแน่นติดตามทั้งซ้ายขวาของเล่งจ้วงจี่อย่างกระชั้นชิด ความเย็นเป็นระลอก ๆ โดยโชยออกมาจากส่วนลึกของฮวงซุ้ย จนทั้งสามแน่ใจว่าภายในส่วนลึกยังต้องมีทางออกหรือช่องลมอยู่อีกเป็นแม่นมั่น

ลงบันไดไปได้สิบกว่าชั้น พื้นเป็นที่ราบเรียบมีความกว้างประมาณสิบกว่าเชียะ ต่างใช้ศิลาก่อขึ้นทั้งพื้นและเพดาน ด้วยฝีมืออันระเบียบเรียบร้อย บนพื้นแม้จะมีฝ่นละออง แต่แห้งไม่เปียกชื้น

ทั้งซ้ายขวาหน้าหลังมีทางแยกอยู่มากมายยิ่งนัก มิทราบทอดไปในที่ใด แต่จากอุโมงค์ที่คดเคี้ยวนี้มาคำนวณ คล้ายเป็นทางแยกที่ทอดไปสู่ฮวงซุ้ยใหญ่อีกห้าหลังทางด้านข้าง

เล่งจ้วงจี่รีบยั้งทรงกาย เงี่ยหูฟังไปอย่างตั้งใจ ได้ยินในอุโมงค์ด้านขวามือมีเสียงโลหะเสียดสีพื้นอยู่แผ่วเบา ดังนั้นจึงตาสดใสร้องโพล่งด้วยเสียงแผ่วเบาว่า

"คนผู้นั้นอยู่ที่นั่นเอง !"

กล่าวแล้วชี้ไปที่อุโมงค์ขวามือที่โค้งสู่ด้านซ้าย แล้วเดินนำหน้าเข้าไปก่อนในบัดดล

ขณะที่ทั้งสามคนโถมเข้าไปทางซ้าย ในส่วนลึกพลันมีเสียงตวาดอันเกรี้ยวกราดดังสะเทือนเลื่อนลั่นจนแก้วหูแทบแตก

"เจ้าพรตอุบาทว์ชาติชั่ว ! ค่ำนี้ถือกระบี่เข้ามาหมายจะฆ่าเรา ?"

คำ 'เรา' พอหลุดจากปาก พลังฝ่ามือที่หนักหน่วงมหาศาลปานแผ่นดินถล่มทลายทะลักเข้ามาในฉับพลันทันที

เล่งจ้วงจี่รู้สึกตัวว่าพลังฝีมือที่จู่โจมมานี้ ดุดันแกร่งกร้าวเหลือประมาณ รีบร้องเตือนแก่เล็กเพี้ยและเชียวเกียงขึ้น

"รีบหลีกหนี !"

ขณะเปล่งเสียงรีบชะงักร่าง ฝ่ามือขวาผลักออกไปในบัดดล

เสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว ฝุ่นละอองที่ปลิวกระจัดกระจาย ใน

อุโมงค์ทุก ๆ สายมีเสียงหึ่งดังอื้ออึง เป็นเวลาเนิ่นนานก็ไม่จางหาย

เชียวเกียงกับเล็กเพี้ยต่างยืนแนบกายชิดผนัง เพียงสะเทือนจนมีฝุ่นละอองกระจายเต็มหน้า เสื้อผ้าพลิ้วไสวเท่านั้น

ในส่วนลึกของอุโมงค์มีเสียงแค่นดังเบา ๆ แว่วขึ้น จากนั้นเสียงฝีเท้าและเสียงโซ่เหล็กเสียดสีพื้นก็ดังตามติดมา

เล่งจ้วงจี่พอฟาดฝ่ามือไปแล้ว ก็รีบเกร็งพลังขึ้นเตรียมพร้อมอีกครั้ง เพ่งตามองเข้าไป เห็นภายในซึ่งไกลประมาณหกวาอันเป็นที่มืดมิด มีลูกกรงเหล็กที่ซี่ใหญ่ประมาณแขนเด็กขวางอยู่

เงาร่างสูงใหญ่ของคนผู้หนึ่งยืนอยู่หลังกรงเหล็กอย่างงงงัน กำลังใช้ดวงตาที่มีประกายวาววับราวสายฟ้า จับจ้องมองมาด้วยความตื่นเต้นสงสัย

เชียวเกียงกับเล็กเพี้ยเห็นคนในกรงมิได้กระแทกฝ่ามือออกมาจู่โจมซ้ำ รีบยกกระบี่เดินไปที่หลังกายเล่งจ้วงจี่ทันที

ขณะที่เชียวเกียงกับบ้วนเล็กเพี้ยสาวเท้าก้าวเดินออกมาจากผนังพลันได้ยินคนผู้นั้นถามเสียงหนัก ๆ ขึ้นว่า

"โกวเนี้ยที่ถือกระบี่อวงเอียเกี่ยมสีเขียว เป็นธิดาของจูอ้วงงึ้นปิดเอี๊ยบ-ไต้เฮี้ยบ ? หรือเป็นศิษย์ของไต้หงส์เตียนึ่งเฮี้ยบกัน ?"

เล่งจ้วงจี่กับเล็กเพี้ยและเชียวเกียงพอได้ยิน ต่างใจสะท้านอย่างรุนแรงจนหน้าถอดสี ปากอุทานขึ้นอย่างตื่นเต้น เล่งจ้วงจี่รีบถามด้วยความตื่นเต้นสงสัยไปว่า

"ขอบังอาจเรียนถามผู้อาวุโสคือท่านใด ? เกียงม่วยคือเชียวเกียงธิดาคนรองของอาจารย์ผู้มีพระคุณ"

กล่าวแล้วรีบพาเล็กเพี้ยกับเชียวเกียงเดินตรงไปที่หน้ากรงเหล็กนั้น

ผู้อยู่ในกรงเหล็กตาเป็นประกายสดใส ร้องขึ้นด้วยความปลาบปลื้มปีติและตื่นเต้นสงสัย ดวงตาแวววาวกวาดพิจารณาดูพวกเล่งจ้วงจี่ บ้วน-เล็กเพี้ยและเอี๊ยบเชียวเกียงอย่างพินิจพิเคราะห์

ขณะที่เร่งรุดก้าวไปนั้น เล่งจ้วงจี่ก็เพ่งพิจารณาผู้อยู่หลังลูกกรงเหล็ก

พบเห็นเป็นชายชราร่างสูงใหญ่ สวมอาภรณ์ครำคร่าเก่าขาดมีรอยปุปะ หนวดเคราผมเผ้าขาวโพลงดั่งไหมเงิน

ดังนั้นก็ฉุกใจได้คิด รีบถามอย่างนอบน้อมขึ้นอีกครั้ง

"ขอบังอาจถามผู้อาวุโสคือท่านใด ? เหตุไฉนถูกกักขังอยู่ในที่นี้ ?"

ขณะกล่าวถาม ทั้งสามก็มาถึงที่หน้ากรงเหล็ก

ยามนี้อาศัยประกายของกระบี่ทั้งสามจึงได้พบเห็นชายชราหน้าสี่เหลี่ยม หูยานยาว คิ้วขาวเป็นสีแดง มาตรแม้นใบหน้าจะมีขนอ่อนขึ้นยาว แต่มองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นชายชราที่มีนิสัยสัตย์ซื่อจิตใจปรานี

พร้อมกันนั้นยังพบเห็นที่ชายกระเบนเหน็บของผู้นี้ มีห่วงเหล็กวงใหญ่โตประมาณหัวแม่มือ ติดกับโซ่เหล็กสายยาว ที่มีปลายติดอยู่แท่งเหล็กก้อนมหึมาหนักหลายพันตำลึงทางข้างผนังด้านใน

คนผู้นั้นเมื่อเห็นเล่งจ้วงจี่ถามซ้ำมา ทอดถอนหายใจแล้วกล่าวว่า

"ขอทานเฒ่าถูกกักขังในที่นี้เป็นเวลายี่สิบกว่าปีแล้ว ในวงพวกนักเลงยุคนี้ น่ากลัวลืมเลือนชื่อแซ่ของขอทานเฒ่าไปหมดสิ้น บอกออกไปพวกเจ้าก็ไม่รู้จัก"

เล่งจ้วงจี่พอได้ยินคำ 'ขอทานเฒ่า' หัวใจพลันสะท้านหวั่นไหว เมื่อเหลือบไปที่เอวเสื้ออันเก่าขาด เห็นมีมุมป้ายทองปรากฏอยู่เล็กน้อย มีลักษณะคล้ายกับป้ายทองที่เบ๊หลิวเจี้ยงเล่าของพรรคกระยาจกเคยมอบแก่ตนไม่ผิดเพี้ยน จึงทั้งตื่นเต้นทั้งสงสัยและทั้งปลาบปลื้มปีติ รีบถามว่า

"ผู้อาวุโสคือตังงั่งชิงเจี๋ยง (ตาแดงไม้เท้าเทพยดา) ผู้อาวุโสแซ่กัง ?"

ชายชราหลังกรงร้องอุทานขึ้นด้วยความตื่นตกใจ เบิ่งตาจนกลมกว้างแล้วถามไป

"น้องเราไฉนจึงรู้จักขอทานเฒ่า ?"

เล่งจ้วงจี่ เชียวเกียงและเล็กเพี้ย ทั้งตื่นเต้นทั้งยินดีและก็ทั้งกระวน-กระวาย ทั้งสามไม่คิดไม่ฝันว่าคนนี้จะเป็นกังเซี่ยงงี้ ฉายาตาแดงไม้เท้าเทพยดา (ตังงั่งชิงเจี๋ยง) ที่สาบสูญร่องรอยเป็นเวลายี่สิบปีเศษ !

ทั้งสามไม่คำนึงถึงการตอบวาจาของกังเจี้ยงเล่าอีกแล้ว ต่างละล่ำละลักไปด้วยความรุ่มร้อน

"ผู้อาวุโส ผู้เยาว์ทั้งหลายจะใช้วิธีใดจึงช่วยเหลือท่านผู้เฒ่าออกมาได้ ?"

กังเจี้ยงเล่าคล้ายถูกพวกเล่งจ้วงจี่สะกิดให้รู้สึกตัว พลอยละล่ำละลักออกมาบ้างว่า

"ใช้กระบี่เขียวในมือเอี๊ยบโกวเนี้ยฟันซี่กรงเหล็กและโซ่ที่ตัวเราก็พอช่วยได้"

เนื่องจากซี่กรงเหล็กโตเทียบเท่าแขนเด็ก เล่งจ้วงจี่กลัวกระบี่ที่ทั้งบางทั้งสั้นของเชียวเกียง จะเสียเวลาฟันนานกว่ามันจะขาด จึงรีบกระชากเกียงฮั่นเกี่ยมที่แขวนอยู่ข้างเอวออกมา

เสียงเปรื่องสดใสปานมังกรคำรามดังขึ้น พร้อมกับประกายสดใสพุ่งวาบ จนกระจ่างจ้าไปทั่วทั้งอุโมงค์

เกียงฮั่นเกี่ยมพอหลุดออกจากฝัก เล่งจ้วงจี่รีบเกร็งพลังแซกั้งขี่ (ลมปราณดาวเหนือมรกต) แผ่เข้าไปในตัวกระบี่ เกียงฮั่นเกี่ยมที่มีประกายสุกใสบาดตา พลันกลับกลายเป็นสีเขียวเจิดจ้า คล้ายมีหมอกมาคลอบคลุม

จากนั้น เล่งจ้วงจี่สะบัดมือข้อมือกรีดไป และตวัดกลับเป็นวงกว้าง ประกายสีเขียวพอผ่านที่ใด เสียงซ่าซ่า ติงติงก็ดังตามถี่ยิบ ซี่กรงเหล็กใหญ่ทั้งหกร่วงหล่นลงกระจายกับพื้นไปในพริบตา

กังเจี้ยงเล่าเห็นอานุภาพนี้แล้ว มิทราบเป็นความตื่นเต้นหรือยินดียืนตะลึงลานมองดูเล่งจ้วงจี่ที่กำกระบี่เดินเข้าไปอย่างชืมเชา

เล่งจ้วงจี่เดินเข้าไปหลังลูกกรงแล้วน้อมกายคารวะก่อน กล่าวว่า

"ผู้เยาว์เล่งจ้วงจี่ขอคารวะผู้อาวุโสแซ่กัง"

กังเจี้ยงเล่าสะดุ้งรู้สึกตัวจากความงงงัน รีบร้อง "อา...อา..." แล้วกล่าวอย่างสะทกสะท้อนว่า

"เชี่ยวเฮี้ยบอย่าได้ทำให้ขอทานเฒ่ามีบาปกรรมไปเลย"

กล่าวแล้วเดินเข้ามาประคองเล่งจ้วงจี่ไว้ทันที

แต่ทว่าพอเท้าเพิ่งเคลื่อนไหว ที่ด้านหลังก็เกิดเสียงโซ่ดังติงตังขึ้นมา เป็นเสียงโซ่ที่เสียดสีกับพื้น

พร้อมกันนั้นเชียวเกียงกับเล็กเพี้ยก็ประคองกระบี่ขึ้นคารวะอย่างนอบน้อม

กังเจี้ยงเล่าพอได้ยินเสียงโซ่เหล็กที่ด้านหลัง พลันคล้ายนึกถึงเรื่องใดได้ รีบกล่าวอย่างเร่งร้อนลนลาน

"โกวเนี้ยทั้งสองท่านโปรดมิต้องมีมรรยาท รีบถอยออกไปจากนอกกรง มีเล่งเชี่ยวเฮี้ยบอยู่ที่นี้ก็เหลือเฟือแล้ว"

บ้วนเล็กเพี้ยกับเชียวเกียงเห็นกังเจี้ยงเล่ามีทีท่ากระวนกระวายจนลนลาน ก็เข้าใจด้วยไวปัญญา ทราบว่านางทั้งสองอยู่เคียงข้างนี้ออกจะไม่เป็นที่สะดวก จึงรีบรับคำแล้วพากันถอยออกไปจากนอกกรง ยืนขวางกระบี่ทั้งซ้ายขวา หันหลังจ้องตาไปทางปากทางเข้า แสร้งทำทีท่าเป็นคุมเชิงดูลาดเลาให้

กังเจี้ยงเล่ารอจนเล็กเพี้ยกับเชียวเกียงถอยออกไปแล้ว รีบกล่าวเบา ๆ กับเล่งจ้วงจี่ว่า

"เชี่ยวเฮี้ยบ ใช้กระบี่ฟันโซ่เหล็กที่ล่ามตัวให้เป็นสองท่อนก่อนแล้วจึงงัดห่วงที่คล้องอยู่ในเนื้อออกมา"

เล่งจ้วงจี่รับคำ เดินอ้อมไปที่ด้านหลังกังเจี้ยงเล่าอย่างเร่งร้อน อาศัยประกายกระบี่เพ่งตามอง โทสะพลันเดือดดาลจนอัดอกทันที

เห็นห่วงสุดท้ายของโซ่เหล็กสายยาวเหยียดที่โตประมาณหัวแม่มือ คล้องแน่นอยู่บนกระดูกกระเบนเหน็บข้อสุดท้ายของกังเจี้ยงเล่า

กาลเวลายาวนานถึงยี่สิบปี กระดูกชายกระเบนเหน็บได้ถูกห่วงเหล็กเสียดสีจนกลายเป็นรูน่าสยดสยอง

เล่งจ้วงจี่พอเห็นชัดตา พยายามกลั้นกลืนโทสะในอกไว้ ถามเสียงกระด้างไป

"ฟังจากน้ำคำที่ผู้อาวุโสตวาดถามผู้เยาว์เมื่อครู่ คงเป็นฮวงฮ้วยจินหยินของอารามลู่โจ้วกวนหลอกลวงผู้อาวุโสมากักขังในที่นี้กระมัง ?"

กังเจี้ยงเล่าพอได้ยินคำถาม ตาทั้งสองพลันเป็นประกายแวววาวราวสายฟ้า เดือดดาลคลั่งแค้นจนสุดระงับ แต่แข็งใจกลั้นกลืนไว้ กล่าวเสียงหนัก ๆ ตอบไป

"เป็นเจ้านักพรตอุบาทว์ที่ชั่วชาติไร้ยางอายนั้นจริง ๆ..."

วาจามิทันขาดคำ เล่งจ้วงจี่กรีดกระบี่ลงไปฟันห่วงเหล็กจนขาดออกจากกัน แล้วจึงได้ง้างดึงออกมาจากเนื้อ

กังเจี้ยงเล่าได้รับอิสรภาพอีกครั้งหนึ่ง รีบหันกายมาคารวะอย่างนอบน้อม พร้อมกับกล่าวด้วยความตื้นตันในพระคุณ

"บุญคุณยิ่งใหญ่ของเชี่ยวเฮี้ยบนี้ วันหน้าค่อยสมนาคุณให้เต็มที่ ขอทานเฒ่าจะคารวะในที่นี้ก่อน"

เล่งจ้วงจี่พอเห็น ก็ลนลานจนรีบคุกเข่าข้างหนึ่งลงกับพื้น ยืดแขนออกขัดขวางไว้พร้อมกับกล่าวด้วยความหวาดหวั่นพรั่นใจ

"ผู้อาวุโส ท่าน..."

ขณะว่ากล่าวมิทันจบคำ กังเจี้ยงเล่ารีบประคองเล่งจ้วงจี่ขึ้นจากพื้นพร้อมกับกล่าวอย่างเร่งร้อนว่า

"เชี่ยวเฮี้ยบโปรดลุกขึ้นมา ขอทานเฒ่าจะต้องล่วงหน้าไปสักก้าวก่อน"

เสียงขาดคำร่างพลิ้วออกจากนอกกรงเหล็กด้วยวิชาตัวเบาอันแคล่วคล่องปราดเปรียวอย่างมิใคร่เคยเห็น ไม่เสียทีที่เป็นเจี้ยงเล่าพรรคกระยาจก ที่ขึ้นชื่อลือกระเดื่องทั่วบู๊ลิ้มเมื่อหลายสิบปีก่อน

บ้วนเล็กเพี้ยกับเชียวเกียงพากันหันร่างมาน้อมกายกล่าวว่า

"ผู้เยาว์มาในค่ำคืนนี้ ก็ต้องการไปหาพรตอุบาทว์นั้นเช่นกัน..."

กังเจี้ยงเล่ามิรอให้เล็กเพี้ยกับเชียวเกียงกล่าวจบคำ สองตาเป็นประกายเจิดจ้า คล้ายดั่งนึกถึงเรื่องใดขึ้นได้ รีบชี้ไปที่อุโมงค์สายหนึ่งอ้อมสู่ด้านขวามือ มองหน้าเล่งจ้วงจี่ที่เดินอย่างเร่งร้อนออกจากประตูกรงกล่าวว่า

"ภายในอุโมงค์สายนั้น เมื่อหลายเดือนก่อนมีเชลยของฮวงฮ้วยจินหยินถูกส่งมากักขังอีกคน เราขอทานเฒ่าเคยถามไถ่คนผู้นั้นด้วยเสียงดัง ๆ ถึงสอง

ครั้ง ถามว่ามันเป็นใคร แต่คนผู้นั้นมิแยแสสนใจด้วย ดังนั้นขอทานเฒ่าจึงมิได้ไปถามไถ่อีกต่อไป ขอให้เชี่ยวเฮี้ยบและโกวเนี้ยทั้งสองท่านไปช่วยคนผู้นั้นออกมาด้วยเถิด เราขอทานเฒ่าไม่อาจที่จะร่วมทางกับทั้งสามท่านไปจริง ๆ"

วาจาชะงักชั่วครู่ มองหน้าเล็กเพี้ยกับเชียวเกียงทั้งสอง แล้วกล่าวสืบต่อไป

"สักคร่ค่อยพบกัน เราขอทานเฒ่าจะขอล่วงหน้าไปก่อนแล้ว"

เสียงหลุดจากปากร่างพุ่งปราดจากที่ รวดเร็วดั่งเหินบิน

เล็กเพี้ยกับเชียวเกียงมองดูสภาพที่เสื้อผ้ากะรุ่งกะริ่งจนปิดกายไม่มิดชิดของกังเจี้ยงเล่าแล้ว รู้สาเหตุที่ปฏิเสธไม่ยอมร่วมทางไปของขอทานเฒ่า ดังนั้นทั้งสามน้อมกายกล่าวพร้อมเพรียงกัน

"ผู้อาวุโสโปรดล่วงหน้า ผู้เยาว์เสร็จเรื่องทางนี้จะรีบไปสมทบทันที"

แต่เสียงชายเสื้อปะทะลมได้แว่วห่างจนกระทั่งเงียบหายไปในเวลาอันรวดเร็ว เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่า กังเจี้ยงเล่าออกพ้นฮวงซุ้ยโบราณนี้แล้ว จึงรีบชี้ไปที่อุโมงค์อีกสายหนึ่ง กล่าวว่า

"พวกเรารีบไปช่วยคนผู้นั้นออกจากที่คุมขังก่อน จะได้มีเวลาไปช่วยเหลือกังเจี้ยงเล่าอีกกำลังหนึ่ง"

แล้วทั้งสามจึงพากันวิ่งปราด ๆ เข้าไปในอุโมงค์สายนั้น

เมื่อใกล้จึงพบเห็น อุโมงค์นี้ได้ลาดต่ำลงด้านล่าง และวกไปทางขวามือตลอดเวลา คล้ายดั่งลึกกว่าทุก ๆ แห่ง

ทั้งสามถือกระบี่เดินไปด้วยความระมัดระวัง เล่งจ้วงจี่นำหน้าเชียวเกียงรั้งท้าย ไปได้ประมาณสี่ห้าสิบวา พื้นจึงได้เริ่มราบเรียบ ภายในอโมงค์มิเพียงมีระบบระบายอากาศอย่างดีเท่านั้น ยังมีความอบอุ่นกว่าอุโมงค์เมื่อครู่มากมายหลายเท่านัก

ทั้งสามผ่านประตูศิลาไปสองด่าน ก็ยังไม่พบเห็นห้องคุมขังของคนผู้นั้น ระยะที่ห่างไกลกันปานนี้กังเจี้ยงเล่าถามมัน ย่อมไม่ได้ยินง่ายดายนักดอก

บ้วนเล็กเพี้ยเอ่ยขึ้นด้วยความคลางแคลงสงสัยก่อนว่า

"เล่งกอกอ น่ากลัวเป็นกังเจี้ยงเล่าไม่ปรารถนาให้พวกเราร่วมเดินทางไป จึงมีเจตนาผลักไส ให้พวกเรามาทางนี้..."

เล่งจ้วงจี่รีบกล่าวคัดค้านขึ้นในทันที

"ผู้อาวุโสแซ่กังอายุสูงวัยเกียรติภูมิสูงล้ำ มาตรแม้นถูกคุมขังถึงยี่สิบกว่าปี แต่อุปนิสัยใจคออันดีงามของท่านย่อมไม่เปลี่ยนแปลงไปถึงปานนั้น ท่านเมื่อไม่พอใจให้พวกเราร่วมทาง ได้ปฏิเสธมาสองครั้งแล้ว ตนย่อมไม่ยอมจะถ่อมตัวลงกระทำการหลอกลวงต่อผู้เยาว์ให้เป็นที่ครหานินทาดอก"

บ้วนเล็กเพี้ยถูกว่าจนหน้าแดงระเรื่อ รีบก้มศีรษะรับคำ

เอี๊ยบเชียวเกียงกลัวกังเจี้ยงเล่าที่ไปเพียงลำพังจะมีกำลังน้อยกว่าฝ่ายตรงข้าม ไม่อาจต้านทานการทำร้ายของฮวงฮ้วยจินหยินได้ จึงเอ่ยออกความเห็นขึ้น

"เล่งกอกอ พวกเราลองไปที่ลู่โจ๊วกวนก่อน เมื่อกระทำเรื่องราวแล้วเสร็จ จึงค่อยร่วมกับกังเจี้ยงเล่ามาในอุโมงค์นี้อีกครั้ง ?"

เล่งจ้วงจีขบคิดชั่วขณะ รู้สึกว่าด้วยพลังฝีมือขันกังเจียงเล่าต่อต้านกับฮวงฮ้วยจินหยิน แม้นไม่ถึงกับมีชัยอย่างง่ายดาย แต่การพิทักษ์ความปลอดภัยของตนเองนั้นก็เหลือเฟือจนมิน่าวิตกกังวล จึงสั่นศีรษะกล่าวว่า

"โบราณมีว่าไว้ 'ช่วยคนเช่นดั่งช่วยไฟ' พวกเราไม่อาจจะละเลยไปในกลางคันได้"

กล่าวจบคำก็เร่งฝีเท้ารวดเร็วขึ้นกว่าเดิม บ้วนเล็กเพี้ยกับเอี๊ยบเชียว-เกียงต่างพากันเม้มปากกลั้นหัวร่อ มองสบตากันไปมาคล้ายดั่งกำลังบอกว่า 'เพิ่งไปจำคำ 'ช่วยคนเช่นดั่งช่วยไฟ' มาจากฮั่นเจ้เจ๊ได้ประโยคหนึ่ง ขณะนี้ก็ยกมาว่าใส่เราสองคนแล้ว'

เดินไปได้อีกประมาณสามสิบวา เบื้องหน้าเป็นประตูใหญ่มหึมา ประตูศิลานี้เปิดแง้มไว้ มิได้ปิดสนิท

ทั้งสามคนพอมาถึงหน้าประตู เล่งจ้วงจี่เดินขึ้นบันไดไปก่อน เกร็ง

พลังภายในแผ่ไปที่ตัวกระบี่ ใช้ปลายกระบี่จี้ประตูแล้วผลักออกไปเบา ๆ

เพ่งตามองดู ในประตูมีอาณาเขตกว้างใหญ่ ม่านกำมะหยี่ผืนยาวถูกแขวนอยู่รอบ ๆ ข้าง และตามช่องว่างของม่าน ยังมีแสงนวลใยลอดออกมา

เล่งจ้วงจี่เหลียวหน้ามองดูเล็กเพี้ยกับเชียวเกียงที่พิศวงสงสัย คล้ายดั่งจะบอกว่า คิดไม่ถึงเลยในที่นี้ยังมีห้องอันสวยงามดั่งนี้อยู่

เอี๊ยบเชียวเกียงมองดูม่านกำมะหยี่ที่หลังประตูแล้วกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

“ให้เราเป็นผู้ถามไถ่ว่า มันอยู่ที่ใด ?”

กล่าวแล้วเดินอ้อมเล่งจ้วงจี่เข้าไปในประตู ถามเสียงดัง ๆ ขึ้นทันที

“นี่ ! ผู้ใดอยู่ภายใน พวกเรามาช่วยเหลือท่าน ?”

เสียงพอขาดคำ มีเสียงร้องแหลมเล็กที่ตื่นเต้นยินดีดังออกมาจากหลังม่านกำมะหยี่ที่ไม่ไกลนัก

“นั่นคือเกียงยี้หรือ ? รีบมา มารดาอยู่ที่นี้”

เล่งจ้วงจี่กับเล็กเพี้ยและเชียวเกียงพอได้ยิน ต่างถูกเรื่องที่ไม่คิดไม่ฝันจะเกิดขึ้น สร้างความแตกตื่นสงสัยจนตะลึงลานไปทั้งสามคน

เชียวเกียงพอระงับใจได้ นางร่ำร้องเรียก “มารดา” ร่างโถมเข้าไปในม่านกำมะหยี่ที่ไม่ไกลนัก

เล่งจ้วงจี่ก็รีบละล่ำละลักขึ้นบ้าง

“ซือบ้อ จี่ยี้ก็มาแล้ว”

เสียงดังพร้อมกับร่างโถมตามติดเข้าไปในม่านกำมะหยี่อย่างรวดเร็ว

ขณะที่เล่งจ้วงจี่โถมไปใกล้จะถึงหน้าม่าน ภายในได้มีเสียงอันแตกตื่นลนลานของไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบร้องดัง ๆ มา

“จี่ยี้อย่าเข้ามา ! จี่ยี้อย่าเข้ามา !”

เล่งจ้วงจี่ใจหายรีบชะงักร่างหยุดไว้ แต่ที่ซึ่งยืนอยู่เป็นริมม่านแล้ว เพียงอีกก้าวเดียวก็ต้องโถมเข้าไปในม่านเป็นแน่นอน

เล่งจ้วงจี่ยืนชืมเซาอยู่ที่หน้าม่าน แน่ใจว่าไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบที่เป็นซือบ้อคงถูกนักพรตอุบาทว์ฮวงฮ้วยจินหยินกักขังด้วยสภาพเปล่าเปลือยอยู่ภายในเป็น

แน่แท้

เมื่อได้คิด ก็แตกตื่นจนตัวสั่นสะท้านลนลาน ความคิดหนึ่งพุ่งวาบเข้าสู่ห้วงสมอง คำนึงว่า

'นักพรตอุบาทว์จะย่ำยีต่อเตียชือบ้อของตนหรือไม่...?'

เล่งจ้วงจี่พอคิดถึงปัญหานี้ โทสะพลันประดังขึ้นจนอัดอก เลือดลมพลุ่งพล่านแทบทะลักออกจากกาย ใบหน้างามสง่ากลายเป็นสีเขียวคล้ำบิดเบี้ยว หากแม้นเป็นเช่นนั้นจริง เล่งจ้วงจี่สาบานจะฆ่าศิษย์คงไล้ให้หมดสิ้นทุกผู้คน จะอัปเปหิสำนักอันชั่วช้าอุบาทว์ให้สลายออกไปจากบู๊ลิ้ม

ความคิดมิทันจบสิ้น ในม่านมีเสียงอันรันทดของเชียวเกียงร้องขึ้น

"มารดา..."

จากนั้นเสียงไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบเร่งรัดอย่างร้อนรนดังมา

"เกียงยี้ รีบมา ! ใช้อวงเอียเกี่ยมสีเขียวองเจ้าฟันกรงนี้โดยด่วน"

ในม่าน มีเสียงติง ๆ ตัง ๆ ดังเกรียวกราวมาอยู่เป็นเวลาครู่ใหญ่ เป็นเสียงของโซ่เหล็กและกรงเหล็กที่ถูกอาวุธ

เสียงอันเร่งร้อนของไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบดังขึ้นมาอีกครา

"เราเพิ่งได้ข่าวว่าพวกเจ้ามาที่ไต้โอ๊วซัว มิคิดว่าพวกเจ้าจะมาได้รวดเร็วปานนี้"

เล่งจ้วงจี่ฟังจนงงงัน ต้องเหลียวหน้ามองไปดูเล็กเพี้ยที่ยืนอยู่ด้านหลังด้วยท่าทีที่คล้ายจะถามไถ่ว่าเตียชือบ้อไฉนพลันทราบข่าวนี้ได้ ?

พลันได้ยินเสียงเชียวเกียงที่กำลังสะบัดกระบี่ฟันกรงเหล็กถามอย่างตื่นเต้นสงสัยเป็นยิ่งนักว่า

"มารดา ท่านไฉนจึงทราบพวกเรามาไต้โอ๊วซัวกัน ?"

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบแค่นเสียงขุ่นเคือง แล้วกล่าวอย่างอาฆาตมาดร้ายขึ้น

"เมื่อครู่เจ้าอุบาทว์ฮวงฮ้วยจินหยินสั่งศิษย์เดียรัจฉานของมันสองคนนำพู่กันกระดาษมาขอร้องให้เราเขียนจดหมาย สั่งให้พวกเจ้าเมื่อเห็นจดหมายนี้แล้วรีบไปพบเราในสถานที่ซึ่งมันกำหนดไว้ ดังนั้นเราจึงทราบว่าพวกเจ้ามา

ที่ไต้โอ๊วซัวแล้ว"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็เพิ่งเข้าใจ เมื่อครู่ที่อยู่ในฮวงซุ้ย ผู้เปิดปิดประตูลับของฮวงซุ้ย คือศิษย์อุบาทว์ทั้งสองของฮวงฮ้วยจินหยินนั่นเอง

ในม่านมีเสียงติงตังดังอยู่ชั่วครู่ แล้วก็เงียบหายคล้ายดั่งไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบออกมาจากกรงเหล็กได้แล้ว

พลันได้ยินเอี๊ยบเชียวเกียงถามอย่างรันทด

"มารดา ท่านอยู่ในกรงเหล็กที่ใหญ่มหึมา มีทั้งที่นอนหมอนมุ้ง ช่างสุขสบายและโชคดีเหลือเกิน"

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบแค่นเสียงเย็นชาแล้วกล่าวว่า

"พรตอุบาทว์ หากมิใช่ตั้งใจจะคิดใช้เราเป็นตัวประกันข่มขู่เล่งกอกอของเจ้า มันไหนเลยจะให้เรามีชีวิตอยู่อย่างสุขสบายเช่นนี้ ?"

วาจาชะงักชั่วขณะ พลันถามเสียงเบา ๆ ว่า

"ใบหน้าเราสกปรกหรือไม่ ?"

เชียวเกียงมิได้ตอบไปในทันที คิดว่าคงกำลังพิจารณาใบหน้าอันงามสง่าของไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบอยู่ ว่าจะมีฝุ่นแปดเปื้อนบ้างหรือไม่

ชั่วครู่จึงได้ยินเสียงเชียวเกียงกล่าวว่า

"ไม่เปื้อน"

ได้ยินไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบถามเบา ๆ อย่างกังวลใจขึ้นอีกครั้ง

"ผมของเรายุ่งหรือไม่ยุ่ง ?"

เชียวเกียงมิได้ตอบทันที คิดว่ากำลังตบแต่งเรือนผมให้มารดาเป็นแน่

เล่งจ้วงจี่ที่เงี่ยหูฟังอย่างตั้งใจ ต้องส่ายหน้าด้วยความสะทกสะท้อนคิดคำนึงขึ้นคนเดียว

'นิสัยรักสวยรักงาม ต่างมีอยู่ทุกผู้คน แต่สตรีมียิ่งที่สุด นี่เป็นวาจาถูกต้องตรงเป้าแท้ ๆ'

ขณะครุ่นคิดนั้น พลันได้ยินไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบกล่าวหนัก ๆ

"เรียบร้อยแล้ว พวกเราไปกัน"

เล่งจ้วงจี่ทราบว่าซือบ้อจะออกมาแล้ว รีบพาเล็กเพี้ยถอยหลังไปหลายก้าว

พร้อมกันนั้นจากจุดมุ่งหมายของฮวงฮ้วยจินหยินมาสันนิษฐาน และเรื่องที่ในกรงเหล็กยังมีที่นอนมาต้อนรับ ก็แน่ใจว่าฮวงฮ้วยจินหยินมิกล้าไปล่วงเกินให้เป็นราคีต่อไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบ ดังนั้นจิตใจจึงผ่อนคลายไปอักโข

ม่านกำมะหยี่ถูกเลิกขึ้น ผู้เดินนำหน้าเชียวเกียงออกมาคือเตียฮุ้นเฮี้ยฉายาไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบ ในเสื้อกระโปรงสีเขียวสด

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบมีสภาพที่ดีกว่าเล่งจ้วงจี่คาดคำนวณไว้มากนัก ใบหน้าที่งามสง่าของนางมีแววร่วงโรยและซีดเผือดกว่าธรรมดาเล็กน้อย ดูท่าทีมิได้รับทัณฑ์ทรมานอย่างไรมาเลย

เล่งจ้วงจี่พอเห็นไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบผู้เป็นภรรยาอาจารย์ รีบลนลานเข้าไปคารวะจนจรดพื้น กล่าวว่า

"เล่งจ้วงจี่ผู้ศิษย์ขอกราบพบซือบ้อ"

คารวะแล้วก็คุกเข่าลงกราบไป ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบรีบยื่นมือประคองไว้กล่าวอย่างสะทกสะท้อนใจ

"จี่ยี้ ลุกขึ้นเถิด ขณะนี้มิใช่เป็นเวลาจะมากราบไหว้เต็มพิธี"

มาตรแม้นกล่าวเช่นนั้น เล่งจ้วงจี่ก็ยังคงโขกศีรษะคารวะไปครั้งหนึ่ง

เล็กเพี้ยรอจนเล่งจ้วงจี่ทรงกายขึ้นยืน ก็รีบเข้าไปคารวะ แต่ถูกไต้-หงส์นึ่งเฮี้ยบประคองเอาไว้ พร้อมกันนั้นกล่าวอย่างสนิทสนมเอ็นดู

"บ้วนโกวเนี้ยรีบลุกขึ้นมา เราไม่คิดว่าท่านก็มาด้วยเลย"

กล่าวแล้วสีหน้าเคร่งเครียดเล็กน้อย รีบส่งเสียงเร่งร้อนขึ้นกล่าวว่า

"ไปกันเถิด พวกเจ้าตามเราไปหานักพรตอุบาทว์นั้นกัน"

กล่าวแล้วเดินนำหน้าออกประตูไปก่อน เชียวเกียงที่กังวลใจในตัวเจี้ยง-เล่าตลอดเวลา หวังให้พวกพ้องพากันรีบรุดไปโดยด่วน จึงเร่งรัดอย่างกระวน-กระวายว่า

"มารดา พวกเราควรรีบไปให้เร็วที่สุด ผู้อาวุโสแซ่กังได้ล่วงหน้าไป

ก่อนแล้ว"

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบมิเคยได้ยินชื่อเสียงอันกระเดื่องเลื่องลือของตังงั้งชิง-เจี๋ยงมาเนิ่นนานปีแล้ว จึงรีบชะงักกาย หันร่างมองหน้าเชียวเกียงอย่างตื่นเต้นสงสัย ถามเสียงหนัก ๆ ไป

เล่งจ้วงจี่รีบน้อมกายอธิบายว่า

"คือกังเจี้ยงเล่าของพรรคกระยาจก ที่สาบสูญร่องรอยไปยี่สิบกว่าปี..."

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบรู้ตัวจึงรีบถามว่า

"กังเจี้ยงเล่าไปที่ใดแล้ว ?"

บ้วนเล็กเพี้ยตอบออกไปก่อนว่า

"ท่านไปหาฮวงฮ้วยจินหยินที่อารามลู่โจ๊วกวนแล้ว"

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบยังเข้าใจผิดคิดว่า กังเจี้ยงเล่าได้ร่วมทางกับพวกเล่ง-จ้วงจี่ทั้งสามมา จึงรีบเร่งรัดมา

"อย่างนั้น พวกเราก็รีบไปกันเถิด"

พวกเล่งจ้วงจี่ เล็กเพี้ยและเชียวเกียงต่างถือกระบี่วิ่งตามหลังไต้หงส์-นึ่งเฮี้ยบไปเป็นทิวแถว ด้วยฝีเท้าอันเร่งร้อนรวดเร็ว

เมื่อผ่านประตูศิลาไปสองด่าน อุโมงค์ได้ชอนสูงขึ้นทุกขณะ จนมาถึงปากทางอุโมงค์ที่กักขังกังเจี้ยงเล่า เชียวเกียงชี้มือไปในอุโมงค์อันมืดมิดนั้นแล้วกล่าวว่า

"มารดา กังเจี้ยงเล่าถูกกักขังอยู่ในกรงเหล็กก้นอุโมงค์แห่งนี้เอง"

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบพอฟังก็งุนงงไปชั่ววูบ รีบชะงักร่าง เบิ่งตาจนกลมกว้างร้องถามด้วยความตื่นเต้นเป็นที่สุด

"เจ้าว่ากระไร ?"

พวกเล่งจ้วงจี่ทั้งสามต้องพากันหยุดยั้งกายไว้ เล่งจ้วงจี่ที่เป็นผู้เอ่ยอธิบายให้แก่ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบฟัง

"กังเจี้ยงเล่าก็ถูกพวกจี่ยี้ เกียงม่วยและเล็กเพี้ยม่วย พบเห็นว่าท่านถูกนักพรตอุบาทว์จับมากักขังภายใต้สุสานแห่งนี้อย่างบังเอิญมิได้ตั้งใจเช่นกัน"

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบเพ่งตามองไปในอุโมงค์อันมืดมิด ถามขึ้นด้วยความแตกตื่นสงสัยใจว่า

"กังเจี้ยงเล่าอยู่ในที่นี้ เราไฉนถึงกับไม่ทราบ ?"

เซียวเกียงรีบชิงตอบขึ้นว่า

"กังเจี้ยงเล่าบอก ท่านเคยส่งเสียงถามมารดาแต่มารดามิได้ตอบท่าน"

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบกล่าวอย่างคล้ายเพิ่งเข้าใจ

"นั่นต้องเป็นเพราะเรายังสลบไสลไม่ได้สติ จึงมิได้ยินเสียงถาม"

พวกเล่งจ้วงจี่ทั้งสามพอได้ยินต่างรู้สึกสงสัยใจยิ่ง และใคร่จะได้ทราบว่าไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบถูกฮวงฮ้วยจินหยินใช่เล่ห์อุบายเยี่ยงไร จึงคร่าตัวมากักขังอยู่ในที่นี้ได้

ดังนั้นเซียวเกียงถามขึ้นด้วยความกังวลสนใจยิ่งว่า

"มารดา ท่านทำเหตุไรจึงได้หลงกลของนักพรตอุบาทว์ชาติชั่วนั้น..."

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบเมื่อคิดถึงเหตุการณ์ที่ถูกคร่าตัวมา ก็สยิวกายจนสะท้านไปทั้งร่าง จึงมิรอให้เซียวเกียงถามจบคำ รีบโบกมือแล้วกล่าวอย่างคลั่งแค้น

"บอกแล้วยืดยาวยิ่ง พวกเราไปหาตัวฮวงฮ้วยจินหยินก่อนเถิด"

กล่าวแล้วโบกมือให้เล่งจ้วงจี่เดินนำหน้า มุ่งออกไปจากสุสานโบราณอย่างเร่งร้อน ยามนี้ทั่วทุกทิศทางมืดมิดสนิทจนมิทราบเป็นเวลาใด

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบกวาดตามองดูสภาพอันรกร้างวังเวงของสุสาน ต้องขมวดคิ้วกล่าวเสียงหนัก ๆ

"เราเข้าใจตลอดเวลา ว่าที่นั้นคือห้องใต้ดินของลู่โจ๊วกวน มิคิดว่าจะมาอยู่ในสุสานอันรกร้างแห่งนี้ได้"

วาจาเพิ่งกล่าวขาดคำ เสียงหัวร่อฮาฮาอันเกรี้ยวกราดรันทดได้แว่วเข้ามากระทบโสตจนชัดเจน

เล่งจ้วงจี่รีบหันไปมองตามต้นเสียง พบเห็นที่นั้นคือป่าไม้หนาแน่นที่มีสันหลังอารามปรากฏรำไรเมื่อตอนหัวค่ำนั่นเอง

ส่วนบ้วนเล็กเพี้ยฟังออกว่า เป็นเสียงหัวร่ออันเดือดดาลคลั่งแค้นของ

กังเจี้ยงเล่า จึงร้องโพล่งออกไปว่า

"เสียงของผู้อาวุโสแซ่กัง !"

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบผงกศีรษะ กล่าวเสียงหนักแน่น

"ไป ! พวกเรารีบไปดูเหตุการณ์กัน"

ดังนั้นทั้งสี่ต่างเร่งฝีเท้าวิ่งปราดไป กระบี่ยาวสามเล่มเป็นประกายแวววาว จนคล้ายสายรุ้งพุ่งจากฟ้า ละลิ่วสู่ป่าทึบที่มีเสียงหัวร่อดังแว่วมาดั่งเทินบิน

ขณะที่ทั้งสี่วิ่งอยู่นั้น มีเสียงใบสนดังซู่ซ่าดั่งคลื่นใหญ่ จึงทราบว่าเป็นป่าสนอันไพศาล

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบมองดูหลังคาอารามที่ซับซ้อนแน่นหนาภายในป่า แล้วกล่าวอย่างขุ่นแค้นว่า

"ที่อารามลู่โจ๊วกวนของนักพรตอุบาทว์ ดูท่ามิได้เล็กน้อยเลย"

เซียวเกียงที่วิ่งตามหลังเล่งจ้วงจี่โดยกระชั้นชิด รีบถามอย่างสงสัยใจว่า

"มารดา ท่านมิเคยมาอารามลู่โจ๊วกวนเลยหรือ ?"

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบแค่นเสียงเบา ๆ กล่าวอย่างขุ่นเคืองยิ่งว่า

"วันนั้นเมื่อเราได้สติขึ้นจากสลบไสล ก็ได้ถูกกักอยู่ในกรงเหล็กใหญ่นั้นแล้ว"

ขณะยังวิ่งอยู่ในป่าอันมืดมิด มีเสียงตวาดขุ่นเคืองดังแว่วมาอยู่หลายครั้งหลายครา บ้วนเล็กเพี้ยพอได้ยินรีบกล่าวอย่างเร่งร้อนว่า

"ผู้อาวุโสแซ่กังลงมือต่อสู้กับพวกนั้นแล้ว ? !"

เล่งจ้วงจี่มาตรแม้นรุ่มร้อนใจดั่งไฟเผาผลาญ แต่เมื่อร่วมทางกับซือบ้อก็มิอาจจะวิ่งล้ำหน้าไปไกลนัก จำต้องกลั้นกลืนความทรนทราย ติดตามหลัง ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบโดยมิได้ว่ากล่าว

ป่าสนที่ทั้งทึบทั้งกว้าง ไม่มีทางพอจะเดิน ตามสภาพของป่ามาคำนวณแน่ใจว่ามิใช่เป็นประตูหน้าของอารามลู่โจ๊วกวน

ไปได้อีกยี่สิบกว่าวา จึงเห็นมีมุมกำแพงสีแดงปรากฏอยู่เบื้องหน้า

พร้อมกันนั้นเสียงพลังฝ่ามือดังครืนครั่น เสียงชายเสื้อเสียดสีอากาศถี่เร็วดังแว่วจนได้ยินถนัดชัดเจน

เล่งจ้วงจี่เงี่ยหูฟังชั่วขณะ รีบกล่าวเบา ๆ ว่า

"ซือบ้อ ผู้ที่ต่อสู้กับกังเจี้ยงเล่านั้นคล้ายดั่งมิเพียงหนึ่งคน !"

เสียงขาดคำมีเสียงหัวร่ออันสนั่นหวั่นไหวดังแว่วมาจากในกำแพง

"ฮา ฮา เราขอทานเฒ่ามีประเพณีที่มาเท่าใดก็ไม่ขัดข้อง ยิ่งมากยิ่งวิเศษ ฮวงฮ้วยจินหยิน จะให้ดีแล้ว ทั้งเฒ่าทั้งฉกรรจ์ในลู่โจ๊วกวนท่านแห่กันมาให้ครบครันเสียเลย ฮา ฮา..."

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบพอฟัง ขุ่นแค้นจนเค้นเสียงว่า

"ช่างเป็นเหล่าเดียรัจฉานที่ไร้ยางอายชัด ๆ"

ขณะกล่าวก็มาถึงที่หน้ากำแพง ทั้งสี่พากันกระโดดละลิ่วขึ้นไปโดยไม่รีรอ

อาณาบริเวณของอารามลู่โจ๊วกวนนับว่ายิ่งใหญ่ไพศาลไม่น้อย ก่อสร้างอย่างโอฬารตระการตา แต่พวกเล่งจ้วงจี่ไม่มีกะใจจะไปชมเชยความงามของสิ่งก่อสร้างนี้ คงวิ่งปราด ๆ เข้าไปในลานตึกหน้าอารามที่สอง ซึ่งเป็นสถานที่ต่อสู้อย่างดุเดือดอยู่

กระโดดข้ามหลังคาอารามไปสองหลัง จนมาถึงที่ลานกว้างอันมโหฬาร มีผู้คนแออัดเป็นจำนวนสองร้อยเศษ แต่ละคนแต่งกายในเครื่องแบบนักพรตสีเทาท่าทีตื่นเต้นตึงเครียด มือถืออาวุธอยู่ครบครัน รายล้อมคู่ต่อสู้ทั้งสี่ไว้ภายในระหว่างกลางอย่างแน่นหนา มองปราดไปคล้ายดั่งเป็นทะเลกระบี่ที่ล้อมเกาะน้อยไว้ในระหว่างกลาง

เล่งจ้วงจี่ เล็กเพี้ย และเซียวเกียง มองปราดเดียวก็แลเห็นผู้ที่กำลังประหัตประหารอย่างดุดัน ทั้งสี่ต่างต้องขมวดคิ้วนิ่วหน้าทันที

เห็นนักพรตชราที่แต่งเครื่องแบบผิดแปลกกันสามคน ใช้หกฝ่ามือรุมกระหน่ำใส่นักพรตชราเสื้อสีเทาผมเผ้าหนวดเคราขาวโพลงด้วยความดุดันอำมหิตมิคิดชีวิต นักพรตผู้นี้สวมรองเท้าและถุงเป็นสีขาว มิใช่เป็นกังเจี้ยง-เล่าดั่งที่คาดหมายไว้

ในหมู่นักพรตชราที่กลุ้มรุมอย่างดุดันทั้งสามคนนั้น หนึ่งสวมเครื่องแบบแดงฉานปานเปลวไฟ หลังสะพายกระบี่คู่ สองแก้มซูบตอบคิ้วหร็อมแหร็มตาเหลือกถลน มองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นฮวงฮ้วยจินหยินแน่

อีกผู้หนึ่งเป็นเครื่องแบบสีดำ หน้าสี่เหลี่ยมคิ้วสีน้ำตาล เคราสีเหลือง หลังสะพายแส้ปัดขาวสะอาด จากเสื้อผ้าที่สวมใส่มาคำนวณ กับนักพรตเสื้อเหลืองที่ร่วมมืออยู่ผู้นั้น คล้ายมิใช่เป็นคนของอารามลู่โจ้วกวน

นักพรตเสื้อเหลืองหลังสะพายน้ำเต้าสีแดง มิได้พกอาวุธติดมา ดูจากปากที่แหลมหน้าเสี้ยมคล้ายวานร คิ้วสูงตาเหลือกพองจมูกงองุ้ม แน่ใจได้ว่ามันต้องเป็นผู้มีเล่ห์อุบายอันชั่วร้ายเลือดเย็นเด็ดขาด

ทั้งสามมาตรแม้นกลุ้มรุมจู่โจมศัตรูเพียงคนเดียว แต่นักพรตชราเสื้อสีเทาที่ถูกรุมนั้นยังคงมีความเหี้ยมหาญดุดันไม่หวั่นหวาด ทั้งรุกรับ ตีโต้อย่างคล่องแคล่ว

เล่งจ้วงจี่มีสายตาอันแหลมคมยิ่ง เพียงมองเห็นนักพรตชราเสื้อสีเทา ผมเผ้าหนวดเคราขาวโพลงที่เหลียวหน้ามาแวบเดียว ก็จำได้ทันทีว่าเป็นกังเชียงงี กระยาจกชราฉายาตังงังซิงเจียงนั่นเอง

ดังนั้นสองตาเป็นประกายเจิดจ้า ชี้ไปในวงต่อสู้แล้วกล่าวอย่างเร่งร้อนว่า

"ซือบ้อ พวกเรารีบลงไป ผู้นั้นคือกังเจี้ยงเล่า"

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบเมื่อครั้งยังเป็นดรุณี เคยพบเห็นกังเจี้ยงเล่าที่หน้าแดงสดใสเสื้อคร่ำคร่า ถือไม้เท้าไม้ไผ่มาหลายคราว ในตอนนั้นกังเชี่ยงงี้ยังอยู่ในวัยกลางคน

ยามนี้เมื่อได้ยินเล่งจ้วงจี่บอก ต้องมองไปในลานต่อสู้อย่างพิศวงสงสัย ถามด้วยความไม่มั่นใจ

"กังเจี้ยงเล่าอยู่ที่ใด ?"

บ้วนเล็กเพี้ยมีฝีมือสูงส่งจิตใจคึกคะนอง ยังซุกซนเช่นดั่งทารก ขณะนี้เมื่อเห็นนักพรตเสื้อสีเทาก็คือกังเจี้ยงเล่า นางหัวร่อคิกคักไปมา แล้วกล่าวว่า

"นักพรตที่สวมใส่เสื้อสีเทานั้นนั่นเอง"

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบยังจำเค้าหน้าของกังเซี่ยงงี้ได้เลือนรางอยู่ ยามนี้เมื่อถูกบ้วนเล็กเพี้ยบ่งชี้ให้ดู ก็เห็นเป็นกังเซี่ยงงี้จริงดั่งว่า แต่นางกลับร้องโพล่งไปอย่างลืมตัว

"ท่านได้เป็นนักพรตไปตั้งแต่เมื่อใด ? และยังเป็นนักพรตชั้นต่ำเสียด้วย !"

เซียวเกียงคล้ายดั่งเข้าใจความนัยของเรื่องราว นางหัวร่อตัวงอไปมาแล้วกล่าวว่า

"กังเจี้ยงเล่าถูกกักขังยี่สิบกว่าปี เสื้อผ้าเก่าขาดจนไม่อาจปกปิดร่างจึงยืนกรานจะมาเพียงลำพังก่อน น่ากลัวเพราะต้องการจะหานักพรตอาวุโสต่ำสักคนเพื่อ 'ยืม' เสื้อผ้ามาใส่สักชั่วคราว"

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบฟังเซียวเกียงเล่าอย่างสนุกสนาน ใบหน้าที่เคร่งเครียดเย็นชาปรากฏรอยยิ้มขึ้นเล็กน้อย

เนื่องจากพวกเล่งจ้วงจี่ เล็กเพี้ยและเซียวเกียงทั้งสาม ต่างถือกระบี่มีประกายแวววาวคนละเล่ม ดังนั้นทั้งสี่คนยังมิทันจะถึงกลางลานต่อสู้ ก็ถูกหมู่นักพรตที่อออยู่ด้านหลัง ๆ พบเห็นก่อนทันที

คนหนึ่งพอส่งเสียงร้องด้วยความตื่นตระหนก เสียงโห่ร้องก็ได้รับขึ้นสนับสนุนขึ้นจนเซ็งแซ่ ต่างสะบัดกระบี่ในมือฮือกันมาด้วยเสียงสะเทือนเลื่อนลั่นไปทั้งบริเวณ ประกายกระบี่จำนวนมากมายสับสนวุ่นวายจนคล้ายตาข่ายสายฟ้า แพรวพราวจนบาดตาเป็นอานุภาพอันน่าตื่นตกใจมิได้ชั่ว

ฮวงฮ้วยจินหยินและสองนักพรตเฒ่าที่กำลังกลุ้มรุมใส่กังเจี้ยงเล่าอย่างดุดัน ต่างตื่นตกใจจนตวาดเสียงก้องแล้วฟาดฝ่ามือไปคนละสามครั้ง ถีบกายถอยออกมาจากวงต่อสู้ถึงยี่สิบกว่าเชียะ

กังเจี้ยงเล่ารู้ดีว่ามีเหตุการณ์เกิดขึ้น จึงรีบพลิ้วกายถอยปราดไปอีกข้างหนึ่ง เหลียวหน้ามองเห็น ก็รีบร้องอย่างปลาบปลื้มยินดี

"เล่งเซี่ยวเฮี้ยบมาได้พอดีทีเดียว"

ฮวงฮ้วยจินหยินพอได้ยินคำ 'เล่งเซี่ยวเฮี้ยบ' หน้าพลันถอดสีจนซีด

เผือด ตวาดเสียงกราดเกรี้ยวไปไม่หยุดปาก

"ตี้นี้ ตี้มก ใช้กระสุนเหล็กระดมยิง ! กระสุนเหล็กระดมยิง !"

เสียงตวาดเพิ่งขาดคำ นักพรตกลางคนที่ยืนอยู่บนบันไดทั้งสองต่างยกกระบี่ขึ้นโบก นักพรตอีกหลายสิบคนพากันหันกาย น้าวเกาทัณฑ์ขึ้นโก่งโดยพร้อมเพรียงกัน

พริบตานั้นเสียงเกาทัณฑ์ยิงออกดังสนั่นสับสน เสียงกระสุนดังควับ-เคว้ียวหวีดหวิว จุดดำจำนวนมากมายพุ่งฝ่าอากาศไปดั่งเป็นฝูงตั๊กแตนครอบคลุมในรัศมีกว้างขวางหลายสิบวา

เล่งจ้วงจี่พอเห็นกระสุนเหล็ก พลันนึกถึงเรื่องที่เกิดขึ้นในโรงเตี๊ยมตอนหัวค่ำ โทสะพลันดาลเดือดยิ่ง ตวาดเสียงก้องแล้วพุ่งปราดขึ้นในอากาศ

ร่างยังลอยตัวพลันงอเอวบิดร่าง กระบวนท่าไตพ้งชีก้อ (พญาปักษาเกาะค่าคบ) พุ่งศีรษะลงมา กระบี่เกียงฮั่นเกี่ยมในมือถูกควงจนคล้ายประกายอันเจิดจ้า โถมเข้าใส่นักพรตที่กำลังระดมยิงทั้งหลายสิบคนอย่างดุร้าย

เล่งจ้วงจี่ยังพุ่งโถมอยู่ กระสุนเหล็กที่มากมายดั่งห่าฝนก็ได้ระดมเข้าถึงตัว แต่พอสัมผัสกับประกายกระบี่ เสียงติงตังก็ดังถี่ยิบ ถูกกระบี่ฟาดกระจัดกระจาย และมีกระสุนเหล็กจำนวนไม่น้อยที่พุ่งย้อนกลับเข้าไปในหมู่นักพรตที่ยืนดูอยู่บนลานกว้าง

บรรดานักพรตบนลานวุ่นวายจนอลเวงไปทันที กระโดดหลบซ้ายหลีกขวา ยกกระบี่ขึ้นปัดป้องกันกระสุนเหล็กที่สะท้อนกลับมาจนวุ่นวายโกลาหลเสียงแผดร้องอึงอลสนั่นหวั่นไหว พล่านไปทั่วจนกลายเป็นสภาพอันยุ่งเหยิงทันที

เล็กเพี้ย เซียวเกียงต่างควงกระบี่คู่มือปกปักพิทักษ์ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบเอาไว้อย่างหนาแน่น เคลื่อนกายหลบหลีกจากบริเวณกระสุนเหล็กอย่างแช่มช้า

กังเจี้ยงเล่ายังมิทราบว่า เล่งจ้วงจี่มีอายุเยาว์วัย ก็สร้างความสั่นสะเทือนบู๊ลิ้มจนแทบถล่มทลาย เป็นยอดฝีมือที่ชนชาวบู๊ลิ้มเลื่องลือกันว่า อัจฉริยะสูงสุดในรอบสองร้อยปี ยามนี้เมื่อเห็นเล่งจ้วงจี่พุ่งกายลงจู่โจมจากอากาศ ควงกระบี่สะบัดฟาดกระสุนเหล็กอย่างยอดเยี่ยมจนน่าแตกตื่นตกใจ ก็มอง

จ้องจับจนตะลึงลานไปทันที

พริบตาที่ยืนตะลึงลานนั้น เล่งจ้วงจี่ได้พุ่งลงถึงที่บนบันได นักพรตที่กำลังระดมยิงอย่างดุร้ายพากันแตกฮือเข้าไปในอาราม บ้างก็วิ่งลนลานลงจากบันได จนกลายเป็นสภาพวุ่นวายอลเวงอย่างยิ่ง

กังเจี้ยงเล่ามีความรอบรู้อันกว้างขวาง ดูจากสถานการณ์และสีหน้าก็รู้เรื่องราวเป็นฉันใด ยิ่งเห็นเล่งจ้วงจี่ที่ขุ่นเคืองจนหน้าเขียว ก็กลัวจะถือโอกาสนั้นฆ่าฟันคนระบายความแค้น รีบร้องโพล่งขึ้นสดเสียงว่า

"เล่งเซี่ยวเฮี้ยบ ! อย่าได้ทำอันตรายคนไม่มีความผิด ฮวงฮ้วยจินหยินอยู่ที่นี้"

เล่งจ้วงจี่มาตรแม้นขุ่นเคืองจนอัดอก แต่หมู่นักพรตพากันแตกฮือหนีไปอย่างไม่คิดชีวิต แสดงว่าหวาดกลัวตนจนสุดจะเปรียบประมาณ จึงไม่ปรารถนาจะโถมตามไปเข่นฆ่า ยามนี้เมื่อได้ยินกังเจี้ยงเล่าร้องบอกเสียงกึก-ก้อง รีบมองลงจากบนบันได

ฮวงฮ้วยจินหยินความจริงเป็นเฒ่าร้อยเล่ห์อันกลอกกลิ้ง รีบฉวยโอกาสนั้นร้องขึ้นว่า

"อาตมาคือฮวงฮ้วยจินหยิน !"

ขณะว่ากล่าว มันรู้ดีว่าไม่ใช่คู่มือจะต่อต้านเล่งจ้วงจี่ จึงยกมือกระชากกระบี่คู่ออกจากหลังมาในทันที

เล่งจ้วงจี่พอเห็นพลันตวาดอย่างขุ่นเคืองขึ้นว่า

"ประเสริฐมาก คนที่ข้าพเจ้าต้องการหาคือท่าน !"

เสียงหลุดจากปากร่างพุ่งปราดเข้ามา ละลิ่วข้ามศีรษะพวกนักพรตที่กำลังชุลมุนวุ่นวาย โถมลงมาในลานกว้างอย่างว่องไว

พริบตาที่ร่างเล่งจ้วงจี่เพิ่งพลิ้วสัมผัสพื้น ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบกับเล็กเพี้ยเซียวเกียง ก็พากันกระโดดลงจากหลังคามาเช่นกัน เล่งจ้วงจี่พอยืนหยัดมั่น ยกกระบี่ย่างเข้าหาฮวงฮ้วยจินหยินอย่างดุร้าย

ที่ห่างจากเบื้องหลังฮวงฮ้วยจินหยินไม่ไกล นักพรตเสื้อดำและเสื้อเหลือง

ทั้งสองคนต่างพากันกระชากแส้ปัดและน้ำเต้าออกจากหลัง มีทีท่าเตรียมจู่โจมอยู่เต็มที่

กังเจี้ยงเล่าได้เห็นเล่งจ้วงจี่เป็นผู้มีพระคุณที่ช่วยชีวิตตัว กลัวอย่างยิ่งว่าหากฆ่าฮวงฮ้วยจินหยินไปแล้วจะเพาะศัตรูอันกล้าแข็งขึ้นมา สำนักคงไล้ทั่วทั้งพวกจะไม่ยอมอยู่โดยสันติกับเล่งจ้วงจี่เป็นแน่แท้ จึงรีบวิ่งปราดเข้าไปยกมือขวางไว้ แล้วกล่าวอย่างเร่งร้อน

"เซี่ยวเฮี้ยบช้าก่อน"

เล่งจ้วงจี่ถูกขวางจนงงงัน รีบยืนนิ่งอยู่ด้วยความสงสัย

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบที่เพิ่งกระโดดลงถึงพื้น รีบกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"กังเจี้ยงเล่าไฉนจึงขวางมัน ?"

กังเจี้ยงเล่าเหลียวหน้ามามอง ยังจำได้คลับคล้ายคลับคลาว่าเป็นไต้-หงส์นึ่งเฮี้ยบ จึงเบิ่งตาจนสุกใสร้องอย่างตื่นเต้นดีใจไปว่า

"ท่าน...ท่านคือเฮี้ยโกวเนี้ย ?"

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบได้ยินคำเรียกหาของเมื่อยี่สิบกว่าปีก่อน ใบหน้าที่งามสะคราญก็ปรากฏสีแดงระเรื่อขึ้น พร้อมกันนั้นยิ้มน้อย ๆ ด้วยความหดหู่ใจ

กังเจี้ยงเล่าคล้ายดั่งนึกขึ้นได้ รีบประสานมือขึ้นกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"มิใช่ มิใช่ ท่านเป็นฮูหยินของเอี๊ยบไต้เฮี้ยบไปแล้ว"

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบพอได้ยินคำ 'เอี๊ยบไต้เฮี้ยบ' ก็นึกถึงสามีที่วายชนม์เพลิงโทสะและเจตนาที่จะฆ่าฮวงฮ้วยจินหยิน ได้ถูกความเจ็บช้ำรันทดนี้ครอบคลุมไปจนหมดสิ้นทันที

กังเจี้ยงเล่าชำนาญในการดูสีหน้า เมื่อเห็นท่าทีไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบหดหู่กว่าเดิม ต้องรีบถามด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"มิทราบเฮี้ยบฮูหยินมาที่นี้ด้วยเรื่องราวใด ?"

เอี๊ยบเชียวเกียงรีบชิงกล่าวอย่างขุ่นแค้นไปว่า

"ผู้ที่อาวุโสบอกว่าในอุโมงค์ยังมีอีกผู้หนึ่งนั้น คือมารดาของข้าพเจ้าเอง"

กังเจี้ยงเล่าร้องอุทานขึ้นด้วยความตื่นตกใจเบา ๆ รีบหันหน้าไปมองฮวงฮ้วยจินหยินทันที

ขอทานชรารู้ดีว่าไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบมีนิสัยอันวู่วามหุนหัน หากขัดใจจะไม่ยอมอภัยให้คน ดังนั้นแน่ใจว่า ชะตาของฮวงฮ้วยจินหยินในค่ำนี้น่ากลัวต้องมีอันตรายมากไปกว่าโชคดีเป็นแน่แท้

ฮวงฮ้วยจินหยินที่มีนิสัยอันกลอกกลิ้งเลือดเย็น ชำนาญการดูสีหน้ามันสังเกตออกแต่แรกแล้ว ใบหน้าที่งามสง่าของไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบไม่มีแววอำมหิตดุดันดุจดั่งเมื่อตอนมาในคราแรก

พร้อมกันนั้นมันคำนวณสถานการณ์เฉพาะหน้า เมื่อไม่มีไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบเป็นตัวประกันมาข่มขู่ ก็สูญเสียเกราะป้องกันอันวิเศษเยี่ยม ค่ำนี้หากคิดจะรักษาชีวิตให้ปลอดภัย มีแต่ต้องอาศัยคารมอันคมคายของตนเบี่ยงบ่ายสถานการณ์อันเลวร้ายให้คืนกลับมา มิเช่นนั้นชีวิตชราเห็นทียับเยินแน่

ดังนั้นกลอกนัยน์ตาไปมาแล้วสอดกระบี่คู่คืนเข้าฝักก่อน ส่งเสียงหนัก ๆ ขึ้นว่า

"ที่อาตมาเชื้อเชิญนึ่งเฮี้ยบมาอารามนั้น จุดประสงค์เพื่อบีบคั้นให้เล่งจ้วงจี่รีบมาสะสางเรื่องที่ฆ่าง่วนจื้อฮวงผู้ศิษย์ของเราไปเสียแต่โดยเร็ว..."

เล่งจ้วงจี่เห็นฮวงฮ้วยจินหยินเลี่ยงไม่เอ่ยถึงเรื่องคัมภีร์ ก็แค่นหัวร่อเสียงเย็นชาด้วยท่าทีเหยียดหยามดูแคลน

ฮวงฮ้วยจินหยินแสร้งทำเป็นมิเห็น ยังคงกล่าวสืบต่อไป

"เนื่องจากในอารามไม่อาจจะให้นึ่งเฮี้ยบพำนักอาศัย ละแวกใกล้เคียงก็ปราศจากบ้านช่องของชาวเมือง จึงจำต้องเชื้อเชิญนึ่งเฮี้ยบยอมถ่อมตัวเข้าอยู่ในสุสานของเจ้าโบราณชั่วคราว ศิษย์ของอารามมาตรแม้นต่างถือศีลกินเจ แต่อาตมาก็ได้ใช้คนลงจากเขา ไปซื้อหาอาหารสดคาวให้แก่นึ่งเฮี้ยบเป็นพิเศษทุกวัน"

บ้วนเล็กเพี้ยดูออกว่า ฮวงฮ้วยจินหยินกำลังใช้อุบายถ่วยเนื้อ ซึ่งเป็นแผนอันเลือดเย็นชั่วช้า เพื่อหมายจะลดทอนความชิงชังที่เชียวเกียงกับเล่งจ้วงจี่มีต่อมัน ดังนั้นแค่นเสียงเย็นชาแล้วกล่าวสวนคำขึ้นถามไป

“ในเมื่อจะล้างแค้นแทนศิษย์ เหตุไฉนมิใช้คนไปหาเล่งกอกอของเราโดยตรง ?”

ฮวงฮ้วยจินหยินเคยเห็นบ้วนเล็กเพี้ยกับทิโกวพั้วมาแล้ว พร้อมกันนั้นก็เคยได้ยินคำเล่าคือถึงเรื่องพิศวาสของบ้วนเล็กเพี้ยกับเล่งจ้วงจี่ที่พิลึกพิลั่น ยามนี้เห็นบ้วนเล็กเพี้ยมาสอดคำตวาดถาม ก็หัวร่อแค่น ๆ แต่กล่าวด้วยความหมายประจบสอพลอขึ้น

“เล่งจ้วงจี่มีร่องรอยอันยอกย้อนเลือนรางยากจะแลเห็น เพราะเช่นนั้นจึงได้ถูกตั้งฉายาเป็นบุรุษเสื้อขาวอันลึกลับ และเชียะเจี้ยงงิ้นซา ฮ่วย-ฮุ้นเล้ง (ฝ่ามือแดงเสื้อสีเงิน มังกรดั้นเมฆ) ด้วยความชาญฉลาดอันปราดเปรียวของโกวเนี้ยท่าน ต้องดั้นด้นตรากตรำอยู่ทุกวี่วัน เหยียบย่ำจนทั่วทั้งเหนือใต้ลำน้ำใหญ่ ก็ยังมิทราบเล่งจ้วงจี่ไปอยู่ในแห่งหนตำบลใด อาตมาที่เฒ่าชราจนเลอะเลือน ไหนเลยจำสืบเสาะหาร่องรอยของเล่งจ้วงจี่ได้พบปะ ?”

บ้วนเล็กเพี้ยคาดหมายไม่ถึงว่าอยู่ต่อหน้าผู้คนตั้งมากมายปานนี้ ฮวง-ฮ้วยจินหยินจะประกาศความลุ่มหลงงมงายของนางที่มีต่อเล่งกอกอออกมา จึงทั้งอับอายทั้งขุ่นเคือง หน้าอันขาวผ่องกลายเป็นแดงฉาน อับจนถ้อยคำจะตอบโต้ไปทันที

กังเจี้ยงเล่าพอได้ยินวาจาที่ฮวงฮ้วยจินหยินกล่าวมา ก็ใจสะท้านจนหวั่นไหว มาตรแม้นยังมิเข้าใจในวิชาฝีมือที่เล่งจ้วงจี่แสดงออก สะท้านแผ่นดินจนสะเทือนเลื่อนลั่น แต่ก็ได้รู้แก่ใจแล้วว่า เล่งจ้วงจี่จะต้องเป็นยอดคนอันดับหนึ่งของบู๊ลิ้ม ที่ทุกแห่งหนในวงพวกนักเลงยกย่องหวั่นหวาด

เอี๊ยบเชียวเกียงรู้สึกว่าฮวงฮ้วยจินหยินมีเจตนาจะบ่ายเบี่ยงภาระไปจากตัว จึงตวาดเสียงกร้าวขึ้นว่า

“ท่านสมควรจะส่งเทียบเชื้อเชิญแก่ทุกค่ายสำนักในบู๊ลิ้ม บ่งชี้สถานที่อันแน่นอนไว้ก่อน เชื้อเชิญเล่งกอกอของเราไปตกลงกันอย่างเปิดเผย หรือต่อสู้กันขั้นแตกหัก หรือไกล่เกลี่ยเลิกราโดยสันติ ไฉนจึงได้ใช้การกระทำอันต่ำช้าสารเลว คร่าตัวมารดาเรามา ? ผลสุดท้าย ทำให้เราที่เป็นธิดาต้อง

พะวงวิตกจนกินมิได้นอนมิหลับอยู่ทุกวี่วัน"

ฮวงฮ้วยจินหยินเห็นสถานการณ์อันตึงเครียดได้ผ่อนคลายลงมากแล้ว ก็คลายใจไปอักโข ยามนี้เห็นเซียวเกียงมาตวาดว่าอย่างขุ่นเคือง รีบฝืนใจหัวร่อฮาฮา แล้วกล่าวขึ้นว่า

"ซือเฮียท่านมีฝีมือของสี่จอมอสูรร้ายในอดีตรวมอยู่กับตัวเพียงผู้เดียว และได้รับหลักวิชาจากเอี๊ยบไต้เฮี้ยบ ผู้บิดาท่านมาจนแตกฉานลึกซึ้ง ออกจากอาจารย์มิถึงสองเดือน ก็สั่นสะเทือนแผ่นดินจนแทบทลาย ลองถามดูในบู๊ลิ้มปัจจุบัน ผู้ใดจะหาญต้านฝีมือของซือเฮียท่านได้ ?"

กังเจี้ยงเล่าพอฟังวาจาฮวงฮ้วยจินหยิน ก็แตกตื่นจนตะลึงลานทันที มาตรแม้นรู้ดีว่าฮวงฮ้วยจินหยิน กำลังใช้เล่ห์คารมเข้ากลบเกลื่อนแก้ตัว เพื่อหาทางหนีรอดจากอันตรายที่ร้ายแรง แต่ก็เชื่อมั่นว่าฮวงฮ้วยจินหยินยังไม่ถึงกับโหมประโคมผิดความจริงจนมากเกินไป

ดังนั้นจึงเหลือบสายตาอันแตกตื่นสงสัยมองไปยังเล่งจ้วงจี่ที่หน้าตาบูดบึ้งคิ้วเลิกสูงชัน

เล่งจ้วงจี่ดูออกแต่แรกแล้วว่า ฮวงฮ้วยจินหยินมิเพียงจะกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ มีอุบายอันเลือดเย็นยอกย้อนเท่านั้น ยังเป็นผู้มีเล่ห์ลิ้นคารมอันคมคาย มาตรแม้นมีเจตนาจะลงมือจัดการกับมันให้เป็นบทเรียน แต่เห็นไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบมีท่าทีหม่นหมองรันทด สงบปากคำมิได้ว่าประณามมาตลอดเวลา ก็พิศวงสงสัยว่าซือบ้อไฉนจึงมีท่าทีเช่นนี้ ? จุดประสงค์ใดกัน ?

โดยเฉพาะกังเจี้ยงเล่าที่ถูกฮวงฮ้วยจินหยินกักขังเป็นเวลายี่สิบกว่าปี เมื่อครู่ยังต่อสู้กับฮวงฮ้วยจินหยินอย่างเอาเป็นเอาตาย แต่บัดนี้กลับมาขัดขวางตนมิได้ลงมือประหารนักพรตอุบาทว์ นี่นับเป็นเรื่องผิดคาดที่ก่อกวนจนสมองพองโต ขบคิดคาดเดามิถูกว่าความนี้จะมีเลศนัยอันใดหรือไม่ ?

บ้วนเล็กเพี้ยยังคงมีโทสะเดือดดาล นางเย้ยหยันไปด้วยเสียงกระด้างว่า

"ในเมื่อรู้สำนึกว่า มิใช่ต่อต้านเล่งกอกอได้ เหตุไฉนมิน้อมเชิญนึ่งเฮี้ยบลงจากเขาเสียแต่แรก ?"

ฮวงฮ้วยจินหยินหัวร่อแค่น ๆ เลิกคิ้วกล่าวเสียงหนักหน่วงไป

"โบราณมีว่าไว้ 'คร่าเสือง่ายปล่อยเสือลำบาก' ก่อนที่สถานการณ์จะถึงขั้นสมควร ไฉนจะให้นึ่งเฮี้ยบลงจากเขาไปก่อน ?"

เล่งจ้วงจี่พอฟังโทสะพลันดาลเดือด สะอึกเข้าไปสองก้าวพร้อมทั้งตวาดเสียงเกรี้ยวกราดไป

"โอกาสของท่านจะต้องรอถึงเมื่อใดจึงสมควร ?"

ฮวงฮ้วยจินหยินฟังจนหน้าถอดสี รีบถอยกายไปสองก้าวอย่างลืมตัว แต่ยังคงฝืนใจข่มกลั้นความเยือกเย็นเอาไว้ได้ ตอบเสียงราบเรียบไป

"ขณะนี้ก็เป็นเวลาที่เหมาะสม แต่เสียดายที่ให้ท่านชิงเป็นฝ่ายลงมือก่อน"

เอี๊ยบเชียวเกียงยังไม่ยินยอมเลิกราอย่างยิ่ง รีบตวาดด้วยความขุ่นเคืองถามไป

"หรือว่ามารดาเราให้ท่านกักขังอย่างไร้สาเหตุตั้งหลายเดือน จะเลิกรากันไปได้เลย ?"

ฮวงฮ้วยจินหยินมีรอยยิ้มอันเจ้าเล่ห์เพทุบาย ดวงตากลอกกลับไปมาด้วยประกายสดใส พลันแหงนหน้าหัวร่อขึ้นมา

เอี๊ยบเชียวเกียงเข้าใจว่า มันมีเจตนาเย้ยหยัน โทสะพลันระเบิดขึ้นเป็นการใหญ่ เดินอ้อมผ่านไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบออกไป กระบี่คู่มือชี้หน้าฮวงฮ้วยจินหยินแล้วตวาดเสียงกราดเกรี้ยวว่า

"ท่านมาอยู่กับความเป็นความตายอันคับขันแล้วยังไม่สำนึก ยังมีจิตใจไปเย้ยหยันผู้อื่นได้ ?"

วาจาชะงักชั่วขณะ ยกกระบี่ชี้ไปยังพู่ดำแทงบนไหล่ทั้งสองของฮวงฮ้วยจินหยิน ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดสำทับ

"รีบชักกระบี่คู่ของท่านออกมา ! มิเช่นนั้นอย่าได้กล่าวหาว่าโกวเนี้ยมีความอำมหิตโหดเหี้ยม !"

บทที่สี่สิบแปด เคราะห์ที่ไม่อาจเลี่ยง

ฮวงฮ้วยจินหยินมีศักดิ์เป็นประมุขอารามใหญ่ อยู่ต่อหน้าศิษย์จำนวน

มากมายปานนี้ก็มิยินยอมจะแสดงความขลาดกลัวจนเกินไป ให้เป็นที่เสื่อมศักดิ์ศรีของตัว อย่าว่าแต่ที่นักพรตเฒ่ากลัวจับใจนั้นคือเล่งจ้วงจี่ มิใช่เอี๊ยบ-เชียวเกียง

ยามนี้เห็นเอี๊ยบเชียวเกียงชักกระบี่ออกมาข่มขู่มัน ก็ต้องแหงนหน้าหัวร่อเสียงดังสนั่นขึ้นอีกครั้ง กล่าวอย่างยโสโอหังไปว่า

"เอี๊ยบโกวเนี้ยมาข่มขู่ผู้คนจนรุนแรงปานนี้ อาตมาเห็นทีจำเป็นต้องขอรับทราบไม้ตายอันสูงส่งประจำตระกูลของโกวเนี้ยสักครั้งแล้ว แต่ทว่าอาตมามีความข้อหนึ่งพึงต้องอธิบายให้ชัดเจนก่อน นั่นคือ ที่อาตมาหัวร่อเสียงดัง ๆ นั้น มิใช่เป็นการเย้ยหยันดูแคลน แต่เป็นว่าไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบท่านมีธิดาในสายเลือดที่งามสะคราญปานหยาดฟ้ามาออกหน้ารับมือแทนท่าน บีบคั้นคุกคามกับอาตมาอย่างหนักหน่วงถึงปานนี้ นึ่งเฮี้ยบท่านมีความปลาบปลื้มปีติขึ้นมาอาจบางทีจะไม่รื้อฟื้นเรื่องราวของอาตมาอีกแล้วก็ได้ ?"

กล่าวจบคำชำเลืองแลไปที่ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบอย่างมีเลศนัยอันชั่วร้าย แล้วแหงนหน้าหัวร่อเสียงดังสนั่นขึ้นอีกครั้ง

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบที่ยืนอยู่ด้านหลังเชียวเกียง พอได้ยินคำ 'ธิดาในสายเลือด' คล้ายถูกสายฟ้าฟาดเข้าใส่ ใบหน้าพลันแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง และร่างก็ส่ายไปมาสองครา แทบจะสิ้นสติล้มลง

เล่งจ้วงจี่ตื่นตกใจยิ่ง ขณะคิดจะกระโดดเข้าไปประคองไว้ พลันเห็นเอี๊ยบเชียวเกียงที่หน้าเคร่งเครียดเย็นชา เลิกคิ้วจนตากลมกว้างเป็นประกาย ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดอย่างดุร้ายว่า

"ประเสริฐมาก โกวเนี้ยก็ต้องการให้ท่านรู้จักว่า เหนือคนมีคน เหนือฟ้ามีฟ้า ทั่วทั้งแผ่นดินมิใช่มีฮวงฮ้วยจินหยินท่านเท่านั้นที่รู้จักใช้กระบี่คู่"

วาจาขาดคำ พลันกระชากกระบี่ออกจากฝักมาอีกเล่มหนึ่ง เสียงเปรื่องสดใสปานมังกรคำรามดังขึ้นพร้อมประกายเจิดจ้าพุ่งเป็นสายยาว กระบี่ขาวได้ยกขึ้นไขว้กับกระบี่เขียว จนปรากฏเป็นประกายแพรวพรายคล้ายสายรุ้ง

สถานการณ์ที่ได้ผ่อนคลายลงอยู่แล้ว เกิดความเคร่งเครียดตื่นเต้นขึ้นอีกครั้ง บรรดานักพรตของลู่โจ้วกวนต่างมีท่าทีตื่นเต้นจนลนลานพากันถอยกลับไปที่เดิมจนวุ่นวายทันที

ฮวยฮ้วยจินหยินหน้าเผือดขาว ตาปรากฏแววแตกตื่นกระวนกระวายรีรออยู่เนิ่นนานก็มิกล้าชักกระบี่ออกมา

ขณะเวลานั้น พลันได้ยินไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบร้องเสียงหนัก ๆ ขึ้น

"เกียงยี้ ถอยออกมา !"

เชียวเกียงได้ฟังรีบเหลียวหน้า มองไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบที่มีเหงื่อซึมหน้าเผือดขาวด้วยความตื่นเต้นสงสัยและงุนงง ถามเสียงเร่งร้อนขึ้นว่า

"มารดา เพราะสาเหตุใด ?"

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบพยายามข่มกลั้นความพลุ่งพล่านใจไว้ ส่งเสียงราบเรียบกล่าวอย่างหนักแน่น

"มันเจ็บใจในการตายของศิษย์รัก เร่งร้อนใคร่จะหาตัวเล่งกอกอของ

เจ้ามาล้างแค้น กล่าวในฐานะของมัน เพื่อเป็นการบรรลุเป้าหมายการล้างแค้น มินับว่ารุนแรงเกินกว่าเหตุ บัดนี้เราถูกมันกักขังมาหลายเดือน พวกเราไม่จำเป็นจะต้องสืบสาวราวเรื่องให้ถึงต้นตอ สำหรับเรื่องที่เล่งกอกอเจ้าฆ่าง่วนจื้อ-ฮวงนั้น พวกมันก็ย่อมจะเลิกรากันไป ถือว่าลบล้างจนหายกันทั้งสองฝ่ายได้"

วาจาชะงักชั่วขณะ เบือนมาจับตามองหน้าฮวงฮ้วยจินหยิน ถามขึ้นด้วยความหมายอันลึกซึ้งว่า

"การตัดสินใจของเราเช่นนี้ ท่านสมควรพอใจได้แล้วกระมัง ?"

ฮวงฮ้วยจินหยินพอได้ฟัง คล้ายได้รับพระราชดำรัสนิรโทษ รีบก้าวเข้าไปผงกศีรษะคารวะ แล้วยังเสแสร้งแกล้งร้องสรรเสริญพระพุทธคุณของมัน กล่าวอย่างปลาบปลื้มจนหน้าสดใสว่า

"นึ่งเฮี้ยบมีวิจารณญาณอันสูงส่ง อาตมากล้าไม่รับเคารพเชื่อฟัง ?"

เล่งจ้วงจี่ดูออกแล้วว่า ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบจะต้องมีความลับอันใดตกอยู่ในกำมือของฮวงฮ้วยจินหยิน อันความลับนี้อาจบางทีเป็นเรื่องของเซียวเกียงก็ได้ มิเช่นนั้นไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบย่อมไม่ยินยอมที่จะเสียสละด้วยการอ่อนข้อต่อหน้าผู้คนตั้งมากหลายเป็นแม่นมั่น

ขณะนี้ เห็นสีหน้าเซียวเกียงเย็นชาเคร่งเครียด ความขุ่นแค้นยังมิได้คลายไปจากอก ยังคงมีท่ายืนกรานไม่ยอมถอยออก ดังนั้นจึงกล่าวปลอบใจไปว่า

"เกียงม่วย ซือบ้อตกลงใจเช่นนี้ เพื่อเห็นแก่สถานการณ์ส่วนใหญ่ การสงบเรื่องราวให้สันติเพื่อไมตรีนี้ ท่านไม่จำเป็นจะต้องไปถืออารมณ์เอาเรื่องกับฮวงฮ้วยจินหยินอีก"

เซียวเกียงเห็นเล่งกอกอที่นางรักก็ยังยอมอ่อนข้อฝืนรับความอัปยศไว้ ดังนั้นจึงแค่นเสียงอย่างขุ่นเคืองแล้วกล่าวกับเล่งจ้วงจี่ด้วยเสียงอันกล้าแข็ง

"มารดายินดีเลิกราโดยสันติ เซี่ยวม่วยย่อมมิกล้าฝ่าฝืนคัดค้าน บัดนี้มารดาได้นับเป็นคนที่ปลีกตัวออกพ้นวงพวกนักเลงแล้ว แต่เกียรติภูมิของซังเกี่ยมบ้อเต๊ก (กระบี่คู่ไร้ผู้ต่อต้าน) ของท่านในครั้งก่อน ย่อมให้เซี่ยวม่วย

เป็นทายาทรับช่วงต่อ หากแม้นฮวงฮ้วยจินหยินก็จะมาคุยโอ่ว่าเป็นกระบี่คู่ไร้ผู้ต่อต้านเช่นกัน นั่นมันจำเป็นต้องเอาชัยกระบี่คู่ในมือของเราเสียก่อน มิเช่นนั้นนับแต่วันนี้เป็นต้นไป ชั่วชีวิตมัน ห้ามมิให้สะพายกระบี่คู่เป็นอันขาด !"

ฮวงฮ้วยจินหยินพอฟัง โทสะพลันประดังขึ้นรุนแรงยิ่ง คลั่งแค้นจนแหงนหน้าแผดเสียงหัวร่อดังกึกก้องแล้วร้องเสียงเกรี้ยวกราดไป

"ได้ ! ได้ ! ได้ ! ค่ำนี้เราสองละเลยปัญหาทุกประดามีไม่รื้อฟื้น อาตมาเพียงจะสู้กับเอี๊ยบโกวเนี้ยท่าน เพื่อช่วงชิงสมญานามกระบี่คู่ไร้ผู้ต่อต้าน (ซังเกี่ยมบ้อเต๊ก) กับท่านเท่านั้น"

ขณะว่ากล่าวก็พลิกข้อมือ กระชากกระบี่ประกายแวววาวออกจากฝักทั้งสองเล่ม เป็นกระบี่เหล็กกล้าเนื้อดีที่เหนียวแน่นแกร่งกร้าว

กังเจี้ยงเล่าพอเห็นพลันร้องออกไปจนสุดเสียง

"ช้าก่อน !"

เสียงดังจากปากร่างก็ถลันเข้ามาหลายก้าว ขวางอยู่ในระหว่างกลางของเซียวเกียงกับฮวงฮ้วยจินหยิน

ฮวงฮ้วยจินหยินหน้าเขียวคล้ำด้วยความขุ่นเคือง ถลึงตาตวาดไปว่า

"ผู้ใดต้องการให้ท่านมาสอดมือเกี่ยวข้องอีก ?"

กังเจี้ยงเล่าพลอยถลึงตาจนกลมกว้าง ตวาดใส่หน้ามาให้บ้าง

"ผู้ใดต้องการไปเกี่ยวกับเรื่องบัดซบของท่าน ท่านกักขังเราขอทานเฒ่าอย่างไร้สาเหตุถึงยี่สิบปี อันเรื่องนี้เราก็จะไม่รื้อฟื้นขึ้นกล่าวสักชั่วคราว แต่เรื่องที่ท่านช่วงชิงคัมภีร์ไปจากเรานั้น จำเป็นต้องคืนมาให้เราก่อนจะประมือต่อสู้กับเอี๊ยบโกวเนี้ย"

ฮวงฮ้วยจินหยินขุ่นแค้นจนตัวสั่นระริก ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดถามไป

"ท่านเห็นว่าเราไม่อาจต้านทานฝีมือเอี๊ยบโกวเนี้ยได้กระมัง ?"

กังเจี้ยงเล่ารีบกล่าวอย่างรำคาญขึ้นว่า

"ผู้ใดไปสนใจความเป็นตายร้ายดีของท่าน แต่ท่านจำเป็นต้องคืน

คัมภีร์จินเก็งมาให้เรา”

ฮวงฮ้วยจินหยินขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวขึ้น

“ก็ได้ คืนให้ท่าน เราฮวงฮ้วยจินหยินมีชะตาที่ไม่อาจสำเร็จมรรคผลเป็นเซียน ตลอดยี่สิบปีมา ฝึกปรือค้นคว้าอย่างพยายามไม่เคยหยุดเว้น ยังคงเป็นปุถุชนคนธรรมดาอยู่นั่นเอง”

ขณะกล่าวมือซ้ายกำกระบี่ไว้ มือขวาล้วงเข้าไปในอกเสื้อ ดึงตำราปกสีน้ำตาลเล่มบางออกมาเหวี่ยงคืนให้กังเจี้ยงเล่าด้วยความขุ่นเคืองเป็นยิ่งนัก

เล่งจ้วงจี่ เล็กเพี้ย เชียวเกียง และไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบยามนี้จึงเพิ่งเข้าใจ ที่แท้คัมภีร์จินเก็งของกังเจี้ยงเล่าเมื่อยี่สิบปีก่อนก็ถูกฮวงฮ้วยจินหยินชิงเอาไปก่อนแล้ว และฮวงฮ้วยจินหยินจวบจนบัดนี้ก็ยังเป็นนักพรตเฒ่าอันธรรมดาสามัญ กังเจี้ยงเล่าก็มิได้สำเร็จเป็นเซียนไป เป็นที่เห็นได้ว่าคัมภีร์จินเก็งนี้มิใช่เป็นคัมภีร์อันเร้นลับอันมาตรฐานของสำนักพรตและสงฆ์

ทั้งสี่ขณะขบคิด เห็นกังเจี้ยงเล่าเปิดคัมภีร์จินเก็งออกมาเหลือบตาแลพลันแหงนหน้าหัวร่อฮาฮาจนเสียงสนั่นหวั่นไหว โบกมือขวาอยู่ไปมา จับตาจ้องหน้าฮวงฮ้วยจินหยิน แล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้น

“ฮวงฮ้วยจินหยินเสียทีที่ท่านโอ่ว่ามีความฉลาดปราดเปรื่อง แต่บางครั้งก็มีความงมงายจนบัดซบเช่นกัน ใบที่มีความสำคัญอันสุดยอดของคัมภีร์ ได้ถูกเราฉีกไปตั้งแต่แรกเริ่มแล้ว ต่อให้ท่านฝึกฝนอย่างคร่ำเคร่งไปอีกหนึ่งร้อยปี ท่านก็อย่าหมายจะได้สำเร็จเป็นเซียน...ฮา ฮา...“

กล่าวจบคำแหงนหน้าหัวร่อเสียงดังสนั่นหวั่นไหวขึ้นใส่ท้องฟ้าไปอีกครา

ฮวงฮ้วยจินหยินทั้งขุ่นเคืองทั้งอับอาย ทั้งสำนึกเสียใจ จนกระโดดโลดเต้นด้วยความคลั่งแค้น แผดเสียงตะเบ็งก้องขึ้น

“กังเล่าตั้ว มอบชีวิตมา... !”

เสียงตวาดดังจากปาก กระบี่ในมือก็แทงปราดออกไปทันที

กังเจี้ยงเล่าคล้ายดั่งตระเตรียมอยู่ก่อนแล้ว ในขณะที่หัวร่อเสียงก้องร่างก็ถอยปราดไปสิบกว่าเชียะอย่างว่องไว

เอี๊ยบเชียวเกียงมีสายตาแหลมคม ฝีมือแคล่วคล่อง นางตวาดเสียงเกรี้ยวกราดแล้วสะบัดกระบี่ปราดเข้าใส่ กระบี่เขียวมือขวาจี้เข้าใส่ข้อมือฮวงฮ้วยจินหยินดั่งสายฟ้า กระบี่ขาวมือซ้ายควงจนกลายเป็นรุ้งเงินสายยาวเหยียดม้วนเข้าท่อนกลางของฮวงฮ้วยจินหยินอย่างดุดัน สองกระบี่จู่โจมไปในเวลาพร้อมเพรียงกันว่องไวดุจกับประกายไฟ อานุภาพก็ยิ่งใหญ่น่าตื่นตระหนก นับว่าไม่เสียทีที่เป็นทายาท ได้รับการอบรมสั่งสอนจากไต้หงส์นึ่ง-เฮี้ยบ ที่มีสมญาว่า กระบี่คู่ไร้ผู้ต่อต้าน !

สำหรับฮวงฮ้วยจินหยินก็มีกาลเวลาหลายสิบปีที่คร่ำเคร่งอยู่กับเพลงกระบี่คู่ ย่อมมิใช่เป็นมือชั้นต่ำต้อยธรรมดา มันตวาดเสียงกราดเกรี้ยวแล้วสะบัดกระบี่ในมือซ้ายนี้ป้องปัดอย่างว่องไว กระบี่ยาวในมือขวาสะบัดแล้วใช้ท่าพั้วฮุ้นกี้ยิก (แหวกเมฆเห็นอาทิตย์) แทงเข้าใส่ใบหน้าเชียวเกียงอย่างว่องไว สองกระบี่ปราดเปรียวดุจประกายไฟ แคล่วคล่องพิสดารจนผู้คนยากจะแยกแยะออกว่าเป็นจริงหรือเท็จ

เสียงเปรื่องปร่างของโลหะกระทบกัน ดังพร้อมกับประกายไฟกระจายออกมากมายหลายจุด ร่างของทั้งสองพากันกระโดดถอยไปคนละสิบกว่าเชียะ

กังเจี้ยงเล่า เล่งจ้วงจี่ ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบ บ้วนเล็กเพี้ย และนักพรตเฒ่าอีกสองคน ต่างพากันถอยร่นไปจนพ้นรัศมีสามสิบเชียะ

ฮวงฮ้วยจินหยินตาแดงฉานใบหน้าบิดเบี้ยวด้วยความอำมหิต เขม้นมองจ้องหน้าเอี๊ยบเชียวเกียงอย่างชิงชังอาฆาต แล้วเหลือบแลมาดูกระบี่ในมือขวาของมันที่ฟาดปะทะกับเชียวเกียงไปเมื่อครู่ ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันคำรามว่า

"ประเสริฐมาก ! ขอเพียงท่านสามารถต้านทานกระบี่ของเราได้หนึ่งร้อยกระบวนท่า เราฮวงฮ้วยจินหยินจะไม่ขอใช้กระบี่คู่ตลอดชีวิต"

เอี๊ยบเชียวเกียงเลิกคิ้วสูงชัน หน้าเหี้ยมเกรียมเย็นชา เหลือบตาแลดูกระบี่เขียวที่ฟาดปะทะเมื่อครู่แวบหนึ่งเช่นกัน เห็นคมกระบี่ยังแวววาวราวน้ำค้างมิได้แตกบิ่นไปแม้แต่น้อยนิด ก็คลายใจไปอักโข

ยามนี้เมื่อได้ยินฮวงฮ้วยจินหยินจำกัดเพลงต่อสู้ไว้หนึ่งร้อยกระบวน

ท่า นางก็แค่นหัวร่อแล้วเย้ยหยันออกไปว่า

"ประมือกับท่านไยต้องร้อยกระบวนท่า ? สามสิบท่าก็เอาชัยท่านได้เหลือเฟือแล้ว"

เล่งจ้วงจี่กับไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบพอได้ฟัง ต่างสีหน้าแปรเปลี่ยนไปในบัดดล ทราบดีว่าเชียวเกียงดูแคลนฮวงฮ้วยจินหยินมากไปแล้ว เพียงกระบวนท่าแรกที่ประมือก็เป็นที่ดูออกแล้วว่า ประสบการณ์ในเรื่องต่อสู้กับศัตรูนั้น ฮวง-ฮ้วยจินหยินโชกโชนกว่าเชียวเกียงมากมายก่ายกองนัก อย่าว่าแต่กระบี่ทั้งสองฝ่ายใช้ล้วนมีความคมแข็งวิเศษยิ่ง มิเห็นจะได้เปรียบในด้านอาวุธคู่มือแม้แต่น้อยนิด

ฮวงฮ้วยจินหยินพอฟัง ก็คลั่งแค้นจนแทบวิกลจริต แหงนหน้าหัวร่อเสียงเกรี้ยวกราดแล้วตวาดไป

"หากแม้นท่านเอาชัยเราได้ในสามสิบกระบวนท่า เราฮวงฮ้วยจินหยินมิจำเป็นให้ท่านลงมือ จะใช้กระบี่เชือดคอตายทันที"

เสียงหลุดจากปากร่างโถมปราดเข้าไป กระบี่ยาวในมือขวาแทงเข้าใส่คอหอยของเชียวเกียงอย่างดุร้ายหมายชีวิต

เชียวเกียงแค่นเสียงเย็นชา มิทันจะลงมือ พลันได้ยินเล่งจ้วงจี่ตวาดเสียงดังจนแก้วหูสั่นสะท้าน

"หยุดมือ !"

เสียงตวาดดัง พร้อมกับเงาสีขาววาบเข้ามาราวสายฟ้า ประกายแดงฉานที่ชอนไชจนบาดตา พุ่งวาบเข้ามาถึงเบื้องหน้าฮวงฮ้วยจินหยิน กันกระบี่ของฮวงฮ้วยจินหยินเอาไว้ได้อย่างง่ายดาย

เหตุการณ์ที่อุบัติอย่างไม่คาดหมาย มิเพียงฮวงฮ้วยจินหยินจะสะดุ้งตกใจเท่านั้น แม้ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบ กังเจี้ยงเล่า และเหล่านักพรตทั่วทั้งอารามลู่โจ้วกวนต่างตื่นเต้นสงสัยกันใหญ่หลวงยิ่ง

โดยเฉพาะฮวงฮ้วยจินหยินเมื่อเงยหน้ามองเห็นกระบี่เกียงฮั่นเกี่ยม ที่ตลอดลำตัวเป็นสีแดงเจิดจ้าราวเหล็กเผาไฟ ประกายกระจายออกเป็นวง

กว้าง พร้อมทั้งมีไฟร้อนผะผ่าวพวยพุ่งมาสัมผัสหน้า ก็ทั้งแตกตื่นตกใจทั้งงุนงงสงสัย ขบคิดอยู่ในใจ ‘เมื่อครู่เราเห็นชัดตาว่ากระบี่ที่มันถือมีประกายสุกใสคล้ายรุ้งเงิน แต่ไฉนในขณะนี้จึงได้กลับกลายเป็นแดงฉานปานเปลวไฟไปเสียเล่า ?’

และเอี๊ยบเชียวเกียงที่เกร็งกำลังขวางกระบี่เตรียมพร้อม นางพลันเข้าใจด้วยไวปัญญา ทราบในเจตนาของเล่งกอกอ กำลังบอกใบ้ให้นางได้รู้ว่า เมื่อถึงคราจำเป็น ใช้หลักวิชาสริยันเอาชัยฝ่ายตรงข้ามได้

เกียงฮั่นเกี่ยมอันแดงฉานของเล่งจ้วงจี่ เมื่อกันกระบี่ยาวฮวงฮ้วยจินหยินจนค้างได้แล้ว รีบถอยกายไปสามก้าว กล่าวเสียงหนัก ๆ

“ทั้งสองฝ่ายประมือต่อสู้เพื่อพิสูจน์กัน ยากยิ่งที่จะไม่พลาดพลั้งทำอันตรายคน หากแม้นซือม่วยเราที่มีประสบการณ์ต่อสู้ไม่เพียงพอ รั้งมือมิทำอันตรายแก่เต้าเจี้ยงไป...”

ฮวงฮ้วยจินหยินพลันเข้าใจความหมายนั้น มิรอให้เล่งจ้วงจี่กล่าวจบคำก็รีบหัวร่อฮาฮาแล้วกล่าวไป

“นั่นต้องโทษว่าอาตมามีเพลงกระบี่ที่ไม่ชำนาญเพียงพอ จะตัดพ้อต่อว่าผู้ใดมิได้ ท่านและนึ่งเฮี้ยบพร้อมทั้งกังเจี้ยงเล่าไปจากอารามได้อย่างสบาย ไม่มีผู้ใดขัดขวางกางกั้น”

เล่งจ้วงจี่รับคำอย่างพอใจ สอดกระบี่เกียงฮั่นเกี่ยมเข้าฝักอย่างปีติในแผนการตนมิถูกฝ่ายตรงข้ามสังเกตเห็น

ฮวงฮ้วยจินหยินนั้นกลัวอยู่ว่า หากทำร้ายเชียวเกียงจนบาดเจ็บแล้วไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบจะมิยอมเลิกราไปดั่งว่า จึงส่งเสียงหนัก ๆ ถามไปบ้าง

“หากแม้นอาตมายั้งมือไม่ทัน ?”

เล่งจ้วงจี่เลิกคิ้วสูงชัน ตอบสวนคำไปทันที

“นั่นเป็นการดิ้นรนหาความเจ็บปวดของเกียงม่วย ไม่ถือสากล่าวโทษท่านได้”

ขาดคำสะบัดแขนเสื้อเบา ๆ ร่างลอยถอยกลับไปในที่เดิม ลอยละ

ล่องไปยืนข้างกายไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบได้ดุจดั่งเป็นปุยนุ่นที่ไร้น้ำหนัก สร้างความแตกตื่นตะลึงลานให้แก่สายตาหลายร้อยคู่ทั่วทั้งอารามอีกครั้ง

ฮวงฮ้วยจินหยินรับคำด้วยความปลาบปลื้มปีติ จับตาจ้องหน้าเซียวเกียงแล้วตวาดเสียงเกรี้ยวขึ้นอีกครั้ง

"อาตมาขอล่วงเกินแล้ว !"

เสียงหลุดจากปากโถมกายเข้าไปทั้งร่าง เสือกกระบี่แทงปราดเข้าใส่อย่างดุร้าย

เซียวเกียงได้รับการบอกใบ้จากเล่งกอกอแล้ว ความมั่นใจของนางเพิ่มพูนจนแกร่งกร้าว ยามนี้เห็นฮวงฮ้วยจินหยินเพราะต้องการจะเอาเปรียบเป็นฝ่ายรุกไล่ถึงกับโถมเข้าลงมือจู่โจมก่อนเป็นสามครั้งสามคราก็ตกลงใจจะสยบความโอหังลำพองของมันเสียก่อน

ดังนั้นรอจนกระบี่ของฮวงฮ้วยจินหยินโถมแทงมาสุดตัว นางพลันตวาดเสียงกราดเกรี้ยว ถลันกายเสือกกระบี่แทงออกไปบ้างอย่างว่องไว กระบี่ซ้ายป้องกันกระบี่ขวาทะลวงฟัน ร่างแคล่วคล่องดุจดั่งเหินบิน

กระบี่ทั้งสี่พอประมือ ย่อมผิดแปลกกว่าธรรมดาสามัญ ยามนี้มีประกายสายฟ้าฉวัดเฉวียนอยู่แฉลบแปลบปลาบ เงากระบี่แผ่กระจายคล้ายเป็นขุนเขาใหญ่โถมทลายลงมา

ฮวงฮ้วยจินหยินใช้กระบี่ทั้งสองปานพายุฝนโหมกระหน่ำ แต่ยังไม่มีปัญญาจะรุกไล่เข้าใกล้ตัวเซียวเกียงได้

กระบี่คู่ของเซียวเกียงคล้ายเป็นดาวตกพร่างพรูลงสู่พื้น บางครั้งกระจายจนคล้ายเป็นรุ้งสีสันแพรวพราย แต่ไม่มีปัญญาทำอันตรายต่อฮวง-ฮ้วยจินหยินได้เช่นกัน

ฮวงฮ้วยจินหยินมีจุดเด่นที่กำลังภายในแกร่งกร้าวลึกล้ำกว่า โชกโชนชำนาญการต่อสู้มากมายกว่า การรุกไล่ปัดป้องมีแต่ความหนักแน่นมั่นคงเยือกเย็นสมเป็นมือชั้นอาจารย์ใหญ่ในสำนักหนึ่ง

ส่วนเซียวเกียงนั้นใช้เพลงกระบี่ที่แปรเปลี่ยนได้ลึกล้ำพิสดาร ท่าร่าง

อันแคล่วคล่องปราดเปรียวเป็นจุดเด่นเสริมความไม่สมบูรณ์ของประสบการณ์และกำลังภายใน

ชั่วพริบตา ทั้งสองฝ่ายประหัตประหารกันไปสิบกระบวนท่าแล้ว

เล่งจ้วงจี่ดูจนขมวดคิ้วแนบแน่น ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบหน้าขาวซีด บ้วนเล็กเพี้ยเริ่มกระวนกระวายจนยืนกระสับกระส่าย

กังเจี้ยงเล่ามิทราบฝีมือแท้จริงของเซียวเกียงมีเท่าใด รู้สึกแต่ว่าเมื่อนางกล้าลั่นปากเพียงสามสิบกระบวนท่า ก็เอาชัยฮวงฮ้วยจินหยินได้อย่างเหลือเฟือ จึงคิดว่านางย่อมมีความมั่นใจในชัยชนะคราวนี้ อย่าว่าแต่ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบก็มิได้แสดงทีท่าอย่างไรออกมาคัดค้าน ยามนี้เห็นเซียวเกียง มาตรแม้นเป็นฝ่ายรุกไล่มากกว่าตั้งรับ เพลงกระบี่ก็เกรี้ยวกราดดุร้ายอย่างยิ่งยวด แต่ในสายตาของขอทานเฒ่าที่โชกโชนกับการต่อสู้ คล้ายดั่งรู้สึกว่าเป็นการเคร่งครัดต่อเพลงกระบี่จนงมงายเกินไป มิอาจจะพลิกแพลงไปตามสถานการณ์ที่อำนวยให้ไปเอาชัยศัตรูสมมุ่งหมาย

มาตรแม้นจะขบคิดเช่นนั้น แต่ขอทานเฒ่ายังเชื่อมั่นว่า ในหลายกระบวนท่าสุดท้าย เซียวเกียงจะต้องมีชัยได้เด็ดขาดแน่นอน

จริงดั่งคาด พอสิบกระบวนท่าผ่านไป กระบี่คู่ของเซียวเกียงยิ่งหนักหน่วงรุนแรง ยิ่งแคล่วคล่องปราดเปรียว ยิ่งเกรี้ยวกราดเปี่ยมอานุภาพดุร้าย

แต่เล่งจ้วงจี่กับไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบต่างเห็นได้ถนัดชัดเจน ยิ่งบังเกิดความกระวนกระวายขึ้นมากกว่าเดิม

เล่งจ้วงจี่ดูออก ต่อสู้ไปในแบบของเอี๊ยบเซียวเกียงเช่นนี้ หากแม้นมีร่างกายแข็งแรง กำลังภายในแกร่งกร้าว ในหนึ่งร้อยกระบวนจะเอาชัยตัวฮวงฮ้วยจินหยินก็ไม่มีปัญหา แต่ในสามสิบกระบวนท่า ยากยิ่งจะเอาชัยได้เด็ดขาด

ส่วนไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบนั้น รู้ซึ้งถึงแนวทางกระบี่ของนาง หากแม้นเปลี่ยนเป็นตัวนางเข้าต่อสู้ ฮวงฮ้วยจินหยินอาจบางทีจะตกเป็นฝ่ายรับ แต่ทว่า จะคิดเอาชัยมันภายในสามสิบกระบวนท่า มันที่คร่ำเคร่งฝึกปรือต่อ

กระบี่คู่มาหลายสิบปี ไหนเลยจะแพ้ได้ง่ายดาย ? คล้ายไม่มีความมั่นใจอยู่

ช่วงเวลาพริบตานั้น เชียวเกียงเป็นฝ่ายมีเปรียบเหนือชั้นเต็มประตู แต่เหลืออีกไม่กี่กระบวนท่าก็จะครบสามสิบเพลงแล้ว ส่วนฮวงฮ้วยจินหยินที่เจ้าเล่ห์กลอกกลิ้ง ปรากฏรอยยิ้มอันหยามหยันลำพองขึ้นบนใบหน้าอยู่เล็กน้อย

เชียวเกียงความจริงคิดจะฆ่าฮวงฮ้วยจินหยินให้ได้ภายในสามสิบกระบวนท่า แต่ไม่คาดหมายว่า รุกไล่มาจนกระทั่งจะครบสามสิบกระบวนท่าแล้ว ยังไม่มีทางที่จะสยบมันให้พ่ายแพ้ได้ดั่งตั้งใจ

นางจึงขบคิดอย่างเคร่งเครียด การต่อสู้คราวนี้หากกระทำมิได้ดั่งวาจาที่ลั่นปากไป ตนเองสูญเสียสมญาสองกระบี่ไร้ผู้ต่อต้านก็ยังพอทำเนา แต่มารดากับกังเจี้ยงเล่าที่ต้องถูกเหยียบย่ำให้อัปยศไปโดยเปล่า รู้สึกไม่ยินยอมอย่างยิ่ง

โดยเฉพาะบุคคลที่ชั่วร้ายเลวทราม กระทำเรื่องไร้ยางอาย แต่มาอาศัยเครื่องแบบนักพรตขึ้นปิดบังความชั่วช้าดั่งฮวงฮ้วยจินหยินนี้ หากปล่อยให้มันมีชีวิตอยู่ในโลก วันหน้ามิทราบจะมีผู้คนอีกมากน้อยเท่าใดที่ต้องถูกมันประทุษร้ายจนเป็นเภทภัยไป

พอได้คิดเช่นนั้น มีแต่ต้องกระทำไปตามที่เล่งกอกอบอกใบ้มา

ดังนั้นรีบสะบัดกระบี่รุกเข้าไปสามท่าอย่างว่องไว ลอบเกร็งพลังสุริยันขึ้นแล้วตวาดเสียงกราดเกรี้ยวเข้าสำทับ กระบี่คู่พลันแดงฉานปานเปลวไฟ กระบี่ซ้ายจี้เข้าใส่จุดซ่วงกีที่ทรวงอกฮวงฮ้วยจินหยิน กระบี่ขวาสะบัดแขนฟาดเข้าใส่ที่ก้านคอของมันด้วยไม้ตายที่ดุร้ายน่าแตกตื่น ว่องไวดุจประกายไฟ

ฮวงฮ้วยจินหยินพอเห็นก็แตกตื่นจนขวัญหายหน้าถอดสี รีบตวาดเสียงกราดเกรี้ยวแล้วสะบัดสองกระบี่ไปในท่าซังเจี้ยงฮุงจุ้ย (สองพายแหวกน้ำ) ปัดป้องสองกระบี่ของเชียวเกียงอย่างแคล่วคล่องปราดเปรียวเป็นที่ยิ่ง

เสียงดังติงขึ้นเบา ๆ ประกายไฟกระจายออกหลายจุด กระบี่ขวาของฮวงฮ้วยจินหยินหักสะบั้นไปในบัดดล

ประกายแดงฉานพอพุ่งผ่าน เสียงแผดร้องอันโหยหวนชวนสยดสยองก็ได้ดังก้องขึ้นมา ศีรษะที่มีหน้าผอมซูบของฮวงฮ้วยจินหยินกระเด็นออกไปทันที โลหิตแดงฉานพุ่งเป็นสายยางราวน้ำพุจนสูงถึงแปดเชียะเศษ ซากศพที่ปราศจากศีรษะหมุนคว้างอยู่หลายตลบจึงล้มโครมลงกับพื้น

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบและกังเจี้ยงเล่าต่างจับตาจ้องจนตะลึงลาน ส่วนเชียว-เกียงที่สะบัดกระบี่ฆ่าคน พลอยตะลึงไปอีกผู้หนึ่ง

นางมาตรแม้นเคยใช้ฝ่ามือสริยันฟาดดาบทองนางแอ่นพิษง่วนเล้งไก่ในอ้อโฮ้วจึง และเกาทัณฑ์เหล็กห่วงหยกจิ้นอูชั้งในเมืองไท่เพ้งติ้งจนตายคามือ รู้ซึ้งถึงความเหี้ยมหาญดุดันของฝ่ามือสุริยันดี แต่ไม่เคยคิดฝันว่าเมื่อเกร็งพลังเข้าในตัวกระบี่แล้วจะมีอานุภาพที่ดุร้ายอำมหิตถึงปานนี้

บรรดานักพรตของลู่โจ๊วกวนแต่ละคนต่างปากอ้าตาค้าง แตกตื่นตะลึงลานไปหมดสิ้น

นักพรตชราเสื้อเหลืองและดำทั้งสองพากันหลบหน้าจนไม่เห็นร่องรอย คิดว่าคงหนีไปจนไกลตาอยู่นานแล้ว

นักพรตกลางคนผู้หนึ่งพลันตวาดเสียงก้องกังวาน นักพรตทั้งหลายสะดุ้งรู้สึกตัว ต่างสะบัดกระบี่โห่ร้องด้วยความคลั่งแค้นจนสับสนอลหม่าน

กังเจี้ยงเล่าพอระงับใจคำรามเสียงสนั่นหวั่นไหวไป

“หุบปาก... !”

เสียงคำรามในครั้งนี้ กังเจี้ยงเล่าได้เกร็งกำลังภายในที่ฝึกปรือได้นหลายสิบปีออกไป เฉกเช่นกับฟ้าผ่าลงมาข้างกายไม่ผิดเพี้ยน สะเทือนจนหลังคากระเบื้องสั่นไหว แก้วหูทุกผู้คนลั่นอื้ออึงอยู่เนิ่นนานก็ไม่คลาย

เหล่านักพรตที่ตะเบ็งเสียงโห่ร้องควงกระบี่กวัดแกว่ง ถูกเสียงอันเปี่ยมอานุภาพนี้สยบจนระย่อลงไปได้จริง ๆ แต่ละคนสงบปากคำ จับจ้องมองมายังขอทานชราเป็นจุดเดียวกัน

กังเจี้ยงเล่ากวาดตามองไปรอบข้างอย่างมีอำนาจ ตวาดเสียงกราดเกรี้ยวสืบต่อไปว่า

"ก่อนการประมือต่อสู้ ทั้งสองฝ่ายต่างตกลงกันมั่นเหมาะแล้ว วาจาของกวนจู๊พวกท่านยังกังวานอยู่ในหูมิเสื่อมหาย หรือพวกท่านที่เป็นศิษย์จะคิดตระบัดสัตย์คืนคำไป ?"

วาจาชะงักชั่วขณะ ยกมือชี้กราดไปในหมู่นักพรต ตวาดเสียงหนัก ๆ สืบต่อไป

"กวนจู๊พวกท่านคุยโอ่ว่ามีกระบี่คู่ที่ไร้ผู้ต่อต้าน แต่ยังไม่อาจรับมือเอี๊ยบโกวเนี้ยได้ถึงสามสิบกระบวนท่า และรองหัวหน้าอารามงึ่นฮุดเต๋าของอารามท่าน กับเม่งเฮี้ยงที่เป็นกวนจู๊อารามจิ้นบู๊ในเมืองลิ่มกุ๋ย ยังรู้สำนึกตัวจนหลบหนีไปโดยมิได้บอกกล่าว ลองถามดู พวกท่านจะมีผู้ใดรับมือกับเอี๊ยบโกวเนี้ยได้ ? อย่าว่าแต่ที่นี้ยังมีไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบ เล่งเซี่ยวเฮี้ยบและเราขอทานเฒ่า หรือพวกท่านจะแส่เข้ามาหาที่ตายอย่างดื้อรั้น ?"

หมู่นักพรตพอได้ฟังต่างเหลียวหน้ามองตากันไปมา และลอบชำเลืองแลหา ก็พบเห็นนักพรตเสื้อดำที่มีนามงึ่นฮุดเต๋าและนักพรตเสื้อเหลืองที่มีตำแหน่งเป็นเจ้าอารามจิ้นบู๊ หลบหน้าหนีไปไม่ปะปนอยู่ในหมู่จริงดั่งว่า

ตี้นี้กับตี้มกอันเป็นศิษย์รักของฮวงฮ้วยจินหยินแสร้งทำเป็นเดือดดาลคลั่งแค้นอัดอก และยังเสแสร้งทำเป็นท่าคล้ายมิกล้าฝ่าฝืนคำสั่งอาจารย์แสดงว่าจนปัญญาที่จะกระทำ

กังเจี้ยงเล่าเมื่อเห็นสยบหมู่นักพรตให้ระย่ออยู่ในอานุภาพได้ ไม่มีผู้ใดจะส่งเสียงทักท้วงประณาม จึงหันไปบอกกับเล่งจ้วงจี่และไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบว่า

"พวกเราไป !"

เสียงขาดคำร่างพุ่งละลิ่วขึ้นจากพื้น สะบัดแขนเสื้อกว้างใหญ่จนร่างลอยละลิ่วไปจากนอกอารามอย่างรวดเร็ว

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบ เล่งจ้วงจี่ เอี๊ยบเซียวเกียงและบ้วนเล็กเพี้ยทั้งสี่ต่างกระโดดตามติดกังเจี้ยงเล่าไปโดยกระชั้นชิด ออกพ้นอารามไปได้อย่างว่องไว

ทั้งห้าพอมาถึงที่ป่าสน เล่งจ้วงจี่รีบชี้ไปทางทิศตะวันออก บอกกับกังเจี้ยงเล่าอย่างนอบน้อมว่า

“พวกผู้เยาว์พักอยู่ในเมืองใหญ่ที่ปากหุบเขาแห่งนี้”

ครั้นแล้วทั้งห้าต่างใช้วิชาตัวเบาอันสุดยอดวิ่งปราด ๆ ไปทางทิศตะวันออกจนสุดฝีเท้า

ขณะนี้ย่างเข้ายามห้าในเวลาฟ้าใกล้จะสาง อากาศยิ่งหนาวเย็นมากไปกว่าตอนหัวค่ำมากมายนัก

ทั้งห้าพากันวิ่งอย่างเร่งร้อน มิเอ่ยปากสนทนาจนกระทั่งเมื่อถึงตัวเมืองใหญ่ทางเชิงเขา ขอบฟ้าตะวันออกก็ปรากฏสีขาวรำไรขึ้นมาแล้ว

ภายใต้การนำทางของเล่งจ้วงจี่ ทั้งห้าพากันกระโดดข้ามกำแพงเข้าไปในโรงเตี๊ยม เมื่อเข้าทางหน้าต่างหลังของห้อง เชียวเกียงก็รีบจุดตะเกียงขึ้นมา

ทั้งห้าแม้มิได้หลับนอนมาตลอดคืน แต่ไม่มีความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าสักน้อยนิด กลับเป็นตรงกันข้าม ต่างมีความกระปรี้กระเปร่าคึกคัก เต็มไปด้วยความกระตือรือร้น

โดยเฉพาะเล่งจ้วงจี่กับเชียวเกียง หนึ่งหาตัวซือบ้อได้ หนึ่งหามารดาได้ ทั้งสองต่างหน้าตายิ้มแย้มแจ่มใสด้วยความปลาบปลื้มใจ

ทั้งห้าเมื่อนั่งลงแล้ว เล็กเพี้ยเป็นคนไปเทน้ำชามาให้คนละหนึ่งถ้วย กังเจี้ยงเล่ายกน้ำชาขึ้นจิบ กล่าวอย่างสะทกสะท้อนก่อนว่า

“เราขอทานเฒ่าถูกกักขังมายี่สิบกว่าปี ค่ำนี้ได้รับอิสรภาพอีกครั้งคล้ายเป็นการเกิดใหม่อย่างแท้จริง หากมิใช่เล่งเซี่ยวเฮี้ยบกับโกวเนี้ยทั้งสองท่าน ไปได้ยินเสียงทอดถอนใจของเราขอทานเฒ่าโดยบังเอิญ จึงเข้าสู่สุสานร้างนั้นไปด้วยความสนใจ เราขอทานเฒ่าน่ากลัวต้องถูกกักขังจนตายอยู่ใต้สุสานร้าง ไม่มีวันเวลาเห็นแสงเดือนแสงตะวันอีกเป็นแม่นมั่น”

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบยิ่งสะท้อนใจมากไปกว่า นางกล่าวอย่างหม่นหมองขึ้นว่า

“เมื่อกังเจี้ยงเล่าท่านสาบสูญร่องรอยแล้ว บู๊ลิ้มปั่นป่วน วงพวกนักเลงหวั่นไหว ค่ายสำนักทั้งหลายต่างส่งยอดฝีมือออกมาช่วยสืบเสาะหา คิดไม่ถึงว่าจะถูกเจ้านักพรตอุบาทว์กักขังอยู่ใต้สุสานโบราณโดยไม่มีเบาะแสเค้ามูล”

เล่งจ้วงจี่รีบถามขึ้นด้วยความกังวลสนใจ

"ฟังว่าผู้อาวุโสแซ่กังเน้นหนักและเคารพในหลัก 'ซื่อสัตย์อโหสิ' นับแต่ออกประกอบวีรกรรมในวงพวกนักเลงมา มิเคยใช้ความดุดันเข้าทำร้ายคนเลย ส่วนมากใช้คารมเข้าเกลี้ยกล่อมขัดเกลาให้ผู้คนกลับใจกลายเป็นดี บรรดาผู้มีฝีมือทั้งฝ่ายธัมมะและอธรรมต่างเคารพเลื่อมใสในคุณธรรมอันดีงามของผู้อาวุโสเป็นยิ่งยวดนัก

"มิทราบผู้อาวุโสเมื่อครั้งก่อน ไฉนจึงถูกฮวงฮ้วยจินหยินที่เจ้าเล่ห์เลือดเย็นประทุษร้ายไป ?"

กังเจี้ยงเล่าถอนหายใจ แล้วกล่าวว่า

"เรื่องราวเล่าแล้วยืดยาวยิ่ง แต่สรุปมันเป็นเพราะคัมภีร์จินเก็งนี้ทำร้ายคนไป"

กล่าวพลางล้วงตำราปกสีน้ำตาลเล่มบางออกมาจากอกเสื้อ แค่นเสียงแล้วกระแทกไปบนโต๊ะอย่างขุ่นเคือง ยกมือชี้พลางกล่าวสืบต่อไปว่า

"เราขอทานเฒ่าได้คัมภีร์เล่มนี้มานั้น กล่าวได้ว่าน้อยคนนักที่จะล่วงรู้ แต่ในระหว่างทางที่เราจะเสาะหาสถานที่บำเพ็ญภาวนา ก็พบกับฮวงฮ้วยจิน-หยินเข้ากลางคัน จมูกโคเฒ่าพอเห็นก็ตื่นเต้นยินดี ยืนกรานจะเลี้ยงสุราเราขอทานเฒ่า เมื่อดื่มกันจนใกล้เมามาย เราขอทานเฒ่าที่ลิงโลดใจ เฮอะเฮอะ..."

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบรีบสอดคำอย่างยิ้มแย้มขึ้น

"ก็ได้แพร่งพรายความลับนี้ไปเลย ?"

กังเจี้ยงเล่ารีบสั่นศีรษะระรัว หัวร่อขึ้นแก้ขวยแล้วกล่าวว่า

"เรื่องสำคัญปานนี้ เราขอทานเฒ่าแม้งมงายสักเพียงไร ก็ไม่อาจจะพล่อยปากออกไปได้ เราเพียงถามฮวงฮ้วยจินหยินอยู่คำเดียว ว่ามีขุนเขาแห่งใดที่ทำเลยอดเยี่ยมวิเศษ สถานที่ใดเหมาะสมต่อการบำเพ็ญภาวนา นักพรตอุบาทว์พอได้ฟังก็เกิดความคิดชั่วชาติ รีบฉวยโอกาสที่เรามิได้ระวังในตัวมัน ลอบดีดยาสลบเข้าไปที่จะงอยปากป้านสุรา มอมจนเราขอทานเฒ่า

เมามายไม่ได้สติ แต่พอฟื้นขึ้นก็ถูกขังกรงอยู่ในกรงเหล็กใต้สุสานร้างนั้นแล้ว"

เอี๊ยบเชียวเกียงถามขึ้นอย่างไร้เดียงสา

"ฮวงฮ้วยจินหยินเมื่อชิงคัมภีร์จินเก็งไป เหตุไฉนมิฆ่าผู้อาวุโสเพื่อปิดปาก"

ไต้หงส์นิ่งเฮี้ยบขมวดคิ้วย่น รู้สึกว่าคำถามของเชียวเกียงออกจะก้าวร้าวสามหาวเกินไป แต่เล่งจ้วงจี่กับเล็กเพี้ยกำลังปรารถนาใคร่จะได้ทราบความสำคัญข้อนี้อยู่

กังเจี้ยงเล่ามิได้ถือสาในคำถามอันก้าวร้าว แย้มยิ้มแล้วกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ฮวงฮ้วยจินหยินมีเล่ห์อุบายอันลึกซึ้งเยือกเย็นยิ่ง มันแน่แก่ใจว่าเราจะต้องศึกษาค้นคว้าจนเข้าใจในคัมภีร์ จึงจะหาสถานที่มาบำเพ็ญภาวนา นักพรตอุบาทว์กลัวอย่างยิ่งว่า มันจะมิอาจศึกษาค้นคว้าให้แตกฉานได้เทียบเท่าเรา จึงได้ไว้ชีวิตเราสำหรับเมื่อยามจำเป็นแล้ว จะได้มาถามไถ่ให้เราชี้แจงข้อข้องใจแก่มัน"

เอี๊ยบเชียวเกียงยังคงสนใจถึงปัญหาที่คัมภีร์จินเก็งถูกฉีกไปแผ่นหนึ่ง จึงหัวร่ออย่างซุกซนแล้วกล่าวขึ้น

"ผู้อาวุโสฉีกแผ่นสำคัญของคัมภีร์ไปส่วนหนึ่ง ฮวงฮ้วยจินหยินย่อมไม่อาจจะสำเร็จมรรคผลเป็นเซียนไปได้เอง"

กังเจี้ยงเล่าเงยหน้าหัวร่อฮาฮาแล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เราแสร้งกล่าวไปยั่วเย้าให้มันคลั่งใจก่อนลงมือต่อสู้กับท่าน เพื่อให้มันจิตใจว้าวุ่นจนไม่มีสมาธิดีพอ ไหนเลยจะเคยไปฉีกคัมภีร์ออกแผ่นหนึ่งจริงอีกประการเราก็ไม่เคยคิดฝันว่าจะมีคนช่วงชิงคัมภีร์ไปจากเรา"

วาจาชะงักชั่วขณะ คล้ายดั่งนึกถึงความสำคัญอันใดได้ มองดูหน้าต่างที่มีแสงสว่างกระจ่างแล้วกล่าวสืบต่อไป

"ขณะนี้เป็นเวลาฟ้าสางแล้ว เราขอทานเฒ่าสมควรจะไปก่อน"

กล่าวพลางลุกขึ้นจากเก้าอี้ สอดมือไปที่เอว ดึงแผ่นสีทองแวววาวออกมา กล่าวอย่างเคร่งขรึมจริงจังว่า

"พระคุณการช่วยชีวิตจากเซี่ยวเฮี้ยบและโกวเนี้ยทั้งสองท่าน ขอทานเฒ่าไม่มีสิ่งใดจะทดแทน ขอน้อมมอบป้ายทองอันเป็นสัญลักษณ์ประจำตัวแผ่นนี้ให้ เป็นการแสดงน้ำใจคารวะ..."

วาจามิทันขาดคำ บ้วนเล็กเพี้ยพลันหัวร่อคิกคักขึ้น แล้วสอดอย่างสนุกสนานไปว่า

"หลิวเบ๊สองเจี้ยงเล่าผู้อาวุโสในพรรคกระยาจกท่าน ปฏิบัติตามพินัยกรรมคำสั่งเสียของปรมาจารย์ คุกเข่าอยู่ที่เบื้องหน้าเล่งกอกอเรา มอบป้ายทองประจำตัวของชิกจี้ซิ่งข่าย (ขอทานเทพยดาเจ็ดนิ้ว) ให้เป็นกำนัล เล่งกอกอเราก็ยังมิต้องการ ท่านคิดดู ไฉนจะมารับป้ายทองประจำตัวของผู้อาวุโสท่านเล่า ?"

กังเจี้ยงเล่าพอฟังหน้าพลันถอดสี รู้ดีว่าต้องมีความสำคัญอันใดแอบแฝงอยู่ จึงรีบละล่ำละลักถามไป

"โกวเนี้ยโปรดได้ว่ากล่าวให้เข้าใจกระจ่างกว่านี้ ขอทานเฒ่ายินดีน้อมรับฟังรายละเอียด"

เล่งจ้วงจี่ไม่ปรารถนาจะรื้อฟื้นให้กว้างไกลมากไปกว่านี้ จึงหันไปบอกกับเล็กเพี้ยด้วยเสียงหนัก ๆ ว่า

"เพี้ยม่วยปากมาก เรื่องก่อน ๆ ไยต้องมารื้อฟื้นอีก"

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบก็ร้อนใจใคร่จะทราบความเป็นมาของเรื่อง จึงเร่งรัดขึ้นบ้าง

"เพี้ยโกวเนี้ยเมื่อได้บอกออกมาแล้ว ก็เล่าให้แก่กังเจี้ยงเล่าฟังเถิด มิเช่นนั้นในใจของกังเจี้ยงเล่ายังจะต้องมีปมปริศนา จะทุรนทุรายไม่อาจลุกนั่งได้"

เมื่อกล่าวเช่นนั้น กังเจี้ยงเล่าเป็นผู้ผงกศีรษะสนับสนุนขึ้นก่อน

"วิเศษมาก นึ่งเฮี้ยบนับเป็นผู้ที่รู้ซึ้งในหัวใจเราขอทานเฒ่าที่สุด"

ดังนั้นเองบ้วนเล็กเพี้ยจึงจำต้องเล่าเรื่องที่หลิวเบ๊เจี้ยงเล่าทั้งสอง จวบจนขณะนี้ยังคงระดมศิษย์ฝีมือดีทั่วพรรคกระยาจก ออกสืบเสาะติดตามร่องรอยของกังเจี้ยงเล่าอยู่ไม่ยอมหยุดยั้งเลิกรา และเรื่องที่เล่งจ้วงจี่ไปพบถ้ำบำเพ็ญภาวนาของชิกจี้ซิ่งข่ายในหุบเหวใต้เขาอึ้งซัว เลือกแต่ตอนสำคัญเล่าโดยสำคัญคร่าว ๆ ไป

สุดท้าย นางได้ถามอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

“ผู้อาวุโส ท่านคิดดู ป้ายทองของชิกจี้ซิ่งข่ายนั้น เล่งกอกอยังคงแขวนคืนไว้บนซากสังขารของซิ่งข่าย แล้วเล่งกอกอจะยอมรับป้ายทองของผู้อาวุโสได้อย่างไรกัน ?”

กังเจี้ยงเล่าพอฟังจบคำ ท่าทีพลุ่งพล่านกล่าวกับเล่งจ้วงจี่อย่างนอบน้อมจนเสียงสั่นสะท้าน

“พระคุณอันยิ่งใหญ่ที่เชี่ยวเฮี้ยบการุณย์ต่อพรรคกระยาจก ไพศาลกว่าแผ่นฟ้ามหาสมุทร แม้ตายสักหมื่นครั้งก็ไม่สาสมกับการทดแทน กัง-เชี่ยงงี้ขอเป็นผู้แทนศิษย์ทั้งชราและเยาว์วัยของพรรคกระยาจก กราบคารวะต่อเล่งเชี่ยวเฮี้ยบด้วยความนอบน้อมจริงใจ”

กล่าวขาดคำคุกเข่าฟุบกับพื้น โขกศีรษะอยู่ไม่หยุดยั้ง

เล่งจ้วงจี่ตื่นตระหนกจนลนลาน รีบคุกเข่าลงประคองพร้อมทั้งกล่าวอย่างเร่งร้อนลนลาน

“ผู้อาวุโสทำให้ผู้เยาว์ต้องรับบาปเช่นนี้ ทำให้ผู้เยาว์กลับเพิ่มความอับอายขายหน้าขึ้นกว่าเดิมจนแทบต้องแทรกแผ่นดินหนีแล้ว”

กล่าวพลางรีบลนลานประคองกังเจี้ยงเล่าขึ้นมา

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบก็รีบลุกขึ้น ช่วยถ่อมตัวให้เล่งจ้วงจี่ไปหลายคำ

บ้วนเล็กเพี้ยทั้งละอายทั้งสำนึกเสียใจจนอัดอั้นยิ่งนัก ที่ไม่ควรปากมากเช่นนั้น

กังเจี้ยงเล่าลุกขึ้นยืนแล้วยังกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

“พระคุณที่ยิ่งใหญ่ไพศาลกว่าท้องฟ้ามหาสมุทร ตามเหตุผลควร

คุกเข่ากราบขอบพระคุณ"

กล่าวแล้วหยิบคัมภีร์จินเก็งบนโต๊ะขึ้นมา เอ่ยต่อไปด้วยทีท่านอบน้อมจริงใจ

"คัมภีร์จินเก็งเล่มนี้ ขอทานเฒ่าได้อ่านเป็นจำนวนหลายร้อยจบ และก็คร่ำเคร่งฝึกปรือมายี่สิบกว่าปี ยังคงมีเลือดเนื้อเช่นดั่งสามัญชน ดูท่าเราขอทานเฒ่าไม่มีบุญวาสนาที่จะสำเร็จเป็นเซียนได้แล้ว ขณะนี้ขอทานเฒ่ามิบอกว่ากำนัล แต่ขอให้เซี่ยวเฮี้ยบก็โปรดสละเวลาฝึกปรือดูบ้างเถิด"

เล่งจ้วงจี่ตอบอย่างนอบน้อม

"ผู้อาวุโสถูกกักขังเป็นเวลายี่สิบกว่าปี ไม่มีโอกาสศึกษาถึงจุดสำคัญอันสูงส่งของคัมภีร์จินเก็ง บัดนี้เวลามีมากมาย ผู้อาวุโสอย่าได้ชะงักไปกลางคันเป็นอันขาด เพื่อจะได้มิต้องล้มเหลวอย่างน่าเสียดาย"

กังเจี้ยงเล่าหัวร่อฮาฮาแล้วกล่าวว่า

"คัมภีร์เล่มนี้เมื่อได้ประกาศต่อหน้าผู้คนทั้งหลาย เก็บรักษาไว้ในตัวขอทานเฒ่า ก็ไม่อาจจะรักษาเอาไว้ได้แน่นอนแล้ว อีกประการทุกถ้อยทุกคำในคัมภีร์ เราขอทานเฒ่าก็ท่องจนขึ้นใจ หากแม้เซี่ยวเฮี้ยบมิเชื่อ ขอทานเฒ่าจะท่องให้ท่านฟัง !"

กล่าวพลางยัดเยียดคัมภีร์ให้แก่เล่งจ้วงจี่ แต่เล่งจ้วงจี่ย่อมมิยอมรับ รีบกล่าวอย่างนอบน้อมถ่อมตัวว่า

"ผู้เยาว์ไฉนจะมิกล้ามิเชื่อวาจาผู้อาวุโส"

กังเจี้ยงเล่าฉวยโอกาสนั้นกล่าวอย่างจริงใจขึ้น

"ในเมื่อเชื่อถือ ก็ขอให้เซี่ยวเฮี้ยบโปรดรับไว้ นับว่าช่วยรักษาแทนเราขอทานเฒ่า รอเมื่อใดท่านศึกษาค้นคว้าสำเร็จ เราขอทานเฒ่ายังจะต้องมาขอให้ท่านช่วยแนะนำชี้แจง พวกเราทั้งหลายต่างก็สำเร็จมรรคผลเป็นเซียนกันทั่วหน้า"

เมื่อกล่าวเช่นนั้น ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบ บ้วนเล็กเพี้ย และเซียวเกียงต่างอดมิได้ต้องส่งเสียงกันอย่างสนุกสนาน

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบเห็นกังเจี้ยงเล่ากล่าวอย่างครึกครื้นมีอารมณ์ขัน ท่าทีจริงจังไม่เสแสร้ง จึงกล่าวกับเล่งจ้วงจี่อย่างยิ้มแย้ม

"จี่ยี้ กังเจี้ยงเล่ากล่าวได้กระจ่าง เจ้าก็เก็บเอาไว้สักชั่วคราว และเป็นการรักษาแทนกังเจี้ยงเล่าสักเวลาหนึ่ง ซึ่งกล่าวกันอย่างจริงใจ คัมภีร์ทิ้งไว้ในตัวกังเจี้ยงเล่า อาจบางทีจะกลายเป็นมหันตภัยอันร้ายแรงให้แก่บู๊ลิ้มอีกครั้งก็ได้"

กังเจี้ยงเล่าพอฟัง รีบยกหัวแม่มือให้แก่ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบ เอ่ยชมเชยว่า

"ประเสริฐมาก ! ความเห็นอันสูงส่งกระจ่างของนึ่งเฮี้ยบท่าน ขอทานเฒ่าเคารพนับถือยิ่ง"

เล่งจ้วงจี่จนปัญญา จำต้องรับคัมภีร์มาซุกไว้ในอกเสื้ออย่างทะนุถนอม แต่ลอบตกลงใจแน่วแน่ วันใดเรื่องราวทางเทียนซัวสำเร็จ จะคืนคัมภีร์นี้ให้อย่างเร้นลับอีกครั้ง

ขณะเวลานั้น ทางนอกประตูมีเสียงฝีเท้าดังแว่วขึ้นมา คนทั้งปวงจึงได้คิด เหลียวหน้ามองไปที่หน้าต่าง เห็นเป็นเวลาฟ้าสว่างมากแล้ว ในโรงเตียมมีเสียงสนทนา เสียงตวาดว่าดังอยู่สับสนเซ็งแซ่

กังเจี้ยงเล่ารีบกล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้นว่า

"เวลาสายมากแล้ว เราขอทานเฒ่าจะต้องล่วงหน้าไปก่อน เราถึงสำนักใหญ่ได้เร็วเพียงไร พวกนั้นก็ยินดีมากขึ้นเพียงนั้น"

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบก็รีบลุกขึ้นน้อมกายกล่าว

"เมื่อเป็นเช่นนี้ พวกเราก็ไม่ฝืนรั้งท่าน ยังดีที่นับแต่นี้โอกาสพบหน้ากันมากมายอยู่"

ขณะว่ากล่าวทั้งสามก็พากันเดินไปน้อมส่งกังเจี้ยงเล่าที่ประตู ผู้รับใช้ที่เห็นห้องนี้มีคนชราปรากฏขึ้นมาอีกสอง ก็มีทีท่าตื่นเต้นยิ่งนัก

บ้วนเล็กเพี้ยรีบตัดบท เลยสั่งให้ไปจัดสุราอาหารมาหนึ่งโต๊ะ เมื่อผู้รับใช้ไปแล้ว กังเจี้ยงเล่าก็ออกพ้นประตูโรงเตี๊ยม ยืนกรานให้พวกเล่งจ้วงจี่มิต้องส่งถึงข้างหน้า กล่าวอำลาแล้วปลีกตัวไปเพียงลำพัง

เมื่อสุราอาหารถูกยกมาตั้งในห้อง ทั้งสี่ก็นั่งล้อมวงรับประทานกัน ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบที่กังวลสนใจแต่เรื่องการหายสาบสูญของเอี๊ยบเชียวเกียง ต้องการใคร่จะทราบความจริงและเหตุการณ์ระหว่างนั้น จึงยกสุราขึ้นจิบแล้วถามไป

"เชียวเกียง วันนั้นที่เจ้าไปนอกถนนก็มิเคยย้อนกลับมา มันเกิดเหตุเภทภัยเยี่ยงไรกันแน่ ? ไฉนจึงมาพบกับบ้วนโกวเนี้ยและเล่งกอกอของเจ้าอีก ?"

เชียวเกียงก็กังวลสนใจในเรื่องสาบสูญของไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบ ดังนั้นจึงกล่าวอย่างออดอ้อนและกังวลว่า

"มารดา เรื่องของเกียงยี้เล่าแล้วยืดยาวยิ่ง ยังคงเป็นท่านผู้เฒ่าเล่ามาก่อนเถิด"

วาจาชะงักชั่วขณะ คล้ายดั่งนึกถึงความสำคัญข้อใด จึงรีบถามออกไปว่า

"มารดา ฟังว่าวันที่ท่านรีบออกไปจากเมืองกิมเล้งนั้น เพราะได้รับจดหมายฉบับหนึ่ง เป็นเรื่องเช่นนั้นจริงหรือไม่ ?"

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบเห็นเชียวเกียงกังวลในเรื่องของนางปานนี้ รู้สึกปลาบปลื้มประโลมใจยิ่ง จึงวางถ้วยสุราลงแล้วผงกศีรษะรับคำว่า

"มี"

เล่งจ้วงจี่รีบสอดคำถามไป

"ซือบ้อ ในจดหมายมีข้อความกระไร ?"

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบหวนนึกถึงเหตุการณ์คราครั้งนั้น ก็มีความรันทดหดหู่ขึ้นบ้าง กล่าวเสียงหนัก ๆ ไป

"ข้อความสั้น ๆ บอกเพียงต้องการทราบร่องรอยของเชียวเกียงผู้ธิดาให้ไปตกลงเงื่อนไขที่ท่าน้ำปุ๊กไฮว"

เล่งจ้วงจี่พอฟัง ก็รู้ว่าในจดหมายมิได้บ่งบอกค่ายสำนักหรือพรรคใด ๆ จริง จึงยิ่งเลื่อมใสนับถือในข้อสันนิษฐานอันยอดเยี่ยมของปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบ

อันเป็นชือบ้ออีกคน แต่ยังคงถามอย่างมิเข้าใจ

"เมื่อตอนชือบ้อไปแล้ว ไฉนจึงได้หลงกลพลาดพลั้งแก่นักพรตอุบาทว์ฮวงฮ้วยจินหยิน"

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบหน้าตาสลดหดหู่ เบิ่งมองดูนอกประตูจนซึมเซา คล้ายดั่งหวนคำนึงถึงเหตุการณ์ที่ประสบมาเมื่อหลายเดือนก่อน เล่าช้า ๆ ออกไป

"กล่าวแล้วเป็นเพราะในชะตาเรากำหนดแน่ว่าจะต้องมีเคราะห์คราวนี้ ความจริงพอที่จะหลีกเลี่ยงได้อยู่ แต่เรากังวลความปลอดภัยของเชียวเกียง แม้รู้ดีว่าเป็นหลุมพราง แต่เมื่อถึงเวลานั้น ยังต้องกระโดดลงไปทั้งที่รู้"

เชียวเกียงตื้นตันใจเป็นยิ่งนัก ดวงตาปรากฏหยาดน้ำทะลักเป็นเส้นสาย ร้องเรียกมารดาด้วยเสียงสั่นเครือ

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบเหลือบแลเชียวเกียงอย่างเมตตาปรานี กล่าวสืบต่อไปว่า

"วันนั้นเมื่อเราได้รับจดหมายแล้วก็รีบออกจากเมืองกิมเล้ง มุ่งหน้าเลียบลำน้ำฉิ่นไกว้ฮ้อลงสู่ใต้ ยังมิทันถึงท่าน้ำปุ๊กไฮว ก็มีนักพรตกลางคนผู้หนึ่งยืนรอรับอยู่ที่ริมฝั่ง ภายหลังจึงรู้ว่านักพรตกลางคนผู้นั้นคือศิษย์คนโตของฮวงฮ้วยจินหยินนามตี้นี้

"ตอนนั้นนักพรตตี้นี้พาเราเข้าไปที่คุ้งน้ำซึ่งมีพงอ้อขึ้นหนาแน่น มันบอกว่าเจ้าสำนักมันอยู่บนเรือในพงอ้อ เราตอนนั้นแม้จะมีความคลางแคลงใจอยู่บ้าง แต่ยังคงติดตามมันขึ้นไปบนเรือน้อยที่ผูกอยู่ริมน้ำ พายมุ่งไปในพงอ้อกลางน้ำใหญ่

"ตอนนั้นอาทิตย์ได้คล้อยบ่ายแสงเริ่มจางรำไร เมื่อพายจนกระทั่งถึงเรือใหญ่ในพงอ้อ ในเรือก็จุดโคมแดงขึ้นดวงหนึ่งแล้ว..."

เล่งจ้วงจี่กับเล็กเพี้ยและเชียวเกียงพอฟัง ต่างร้องขึ้นด้วยความข่นเคืองในทันที

"พวกมันชำนาญในการใช้เล่ห์ร้ายที่ต่ำทราม โคมดวงนั้นจะต้องมีธูปหอมมอมประสาทซุกซ่อนอยู่ก่อนแล้ว ?"

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบผงกศีรษะ แล้วกล่าวสืบต่อไป

“นี่ก็เป็นเรื่องที่เราสันนิษฐานได้ในภายหลัง ตอนนั้นในเรือประดับประดาอย่างสวยงาม บนโต๊ะน้อยกึ่งกลางท้องเรือมีกระถางทองเหลืองใบเล็กกำยานในกระถางถูกเผาเป็นควันลอยออกมาบาง ๆ”

เซียวเกียงกล่าวอย่างคล้ายเข้าใจ

“ธูปหอมมอมประสาทอาจบางทีจะปนอยู่ในกำยานของกระถางน้อย...”

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบกล่าวอย่างหนักแน่นขึ้นว่า

“ธูปหอมมอมประสาทจะอยู่ในโคมก็ดี อยู่ในกระถางทองเหลืองใบน้อยก็ดี แต่โดยสรุปแล้ว นักพรตอุบาทว์รู้ว่าเราเป็นคนที่คลุกคลีในวงพวกนักเลงมานาน มีปฏิกิริยาอันปราดเปรียวต่อกลิ่นหอมประหลาดที่ผิดธรรมดา ดังนั้นจึงได้ใช้กลิ่นหอมของกำยานเข้ารบกวนประสาทความรู้สึก มิให้ไปได้กลิ่นของธูปหอมมอมประสาทนั้น”

เล่งจ้วงจี่ บ้วนเล็กเพี้ย และเอี๊ยบเซียวเกียงต่างผงกศีรษะเห็นพ้องอย่างชมเชย

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบกล่าวสืบต่อไป

“ตี้นี้ให้เรานั่งที่หน้าโต๊ะน้อยแล้ว รีบยกผลไม้และน้ำชาออกมา แต่เรามิไปกระทบมันเลย เพียงครู่เดียวในท้องเรือก็มีนักพรตเดินออกมาผู้หนึ่ง เรามองปราดเดียวก็จำได้ มันคือฮวงฮ้วยจินหยินแห่งสำนักคงไล้

“ฮวงฮ้วยจินหยินมีรอยยิ้มอันเจ้าเล่ห์เจ้ากล พอเห็นเราก็หัวร่อฮาฮา ตอนนั้นเราขุ่นเคืองยิ่งนัก รีบผุดลุกขึ้นยืน พลันรู้สึกเข่าอ่อนไร้เรี่ยวแรง แน่ใจว่าหลงกลมันแล้ว รีบตวาดด่านักพรตอุบาทว์ว่าหน้าด้านไร้ยางอาย

“เนื่องจากทั้งกระวนกระวายทั้งขุ่นเคือง จิตใจจึงยิ่งว้าวุ่น ทำให้พิษของธูปหอมกำเริบรุนแรง จนเดินได้ไม่กี่ก้าวก็ล้มฟาดสิ้นสติ รอเมื่อเราฟื้นก็ได้ถูกขังอยู่ในกรงเหล็กใบใหญ่ใต้สุสานโบราณนั้นแล้ว

“เราลืมตาขึ้นมา ยังรู้สึกสมองหมุนตาลาย เป็นเนิ่นนานจึงพบเห็นนักพรตอุบาทว์ฮวงฮ้วยเต้าหยินนั่งแสยะยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์เจ้ากลอยู่ทางด้านนอกของกรงเหล็กใหญ่

"นักพรตอุบาทว์พอเห็นเราได้สติฟื้นมา รีบแสดงกับเราอย่างชั่วช้า ขอเพียงจี่ยี้ยอมมอบคัมภีร์วิชาสี่จอมอสูรร้ายให้แก่มัน มิเพียงจะน้อมส่งเราลงจากเขาเท่านั้น เรื่องที่จี่ยี้ฆ่าง่วนจื้อฮวงผู้ศิษย์มัน ก็เลิกรากันไปทุกประการ"

เอี๊ยบเชียวเกียงพอฟังก็แค่นเสียงด้วยความขุ่นเคือง แล้วกล่าวขึ้น

"เล่ห์ร้ายอันชั่วช้าและจุดมุ่งหมายของมัน เป็นเช่นดั่งนักพรตอุบาทว์โอวเฮาะไม่ผิดเพี้ยนเลย"

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบตากระจ่างสดใส พลันนึกถึงศัตรค่อาฆาตของสามีที่ล่วงลับ รีบถามไปว่า

"นักพรตอุบาทว์โอวเฮาะเป็นอย่างไรแล้ว ?"

เล่งจ้วงจี่ความจริงคิดจะเล่าเรื่องที่นักพรตอุบาทว์โอวเฮาะคร่าตัวเชียว-เกียงเป็นประกัน มาข่มขู่คุกคามคัมภีร์จอมอสูรร้ายจากตนไป แต่ถูกเชียว-เกียงชิงเล่าไปก่อน

สุดท้าย เชียวเกียงกล่าวเสริมด้วยความหวั่นไหวที่ยังไม่เลือนหาย

"ตอนนั้นเกียงยี้ถูกเพี้ยม่วยเด็ดเชือกผูกร่างขาดร่วงละลิ่วลงไปอย่างรวดเร็ว สร้างความแตกตื่นแก่เกียงยี้จนขวัญหนีดีฝ่อแทบสลบไสลไป"

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบความจริงมิใคร่เห็นความสำคัญของบ้วนเล็กเพี้ยอยู่เท่าใดนัก แต่ยามนี้พอฟังว่า บ้วนเล็กเพี้ยไม่เพียงช่วยชีวิตเชียวเกียงออกจากห้วงอันตรายได้เท่านั้น ในด้านพลังฝีมือก็คล้ายจะสูงส่งกว่าเชียวเกียงเสียอีก จึงร้องอุทานด้วยความตื่นเต้นตกใจ พลันนึกถึงเรื่องหนึ่งขึ้นได้ รีบจ้องหน้าบ้วนเล็กเพี้ยแล้วถามอย่างคลางแคลงสงสัย

"ฟังว่าอาจารย์ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาแก่บ้วนโกวเนี้ย คืออัจฉริยะสตรีที่เร้นกายถือสันโดษอยู่ทางฮ่วงซัว..."

บ้วนเล็กเพี้ยถือไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบเป็นญาติผู้ใหญ่อันสนิท กอปรกับมีเล่งกอกอกับเชียวเกียงอยู่ร่วมด้วย มิอาจที่จะปิดบังอำพราง จึงน้อมกายตอบว่า

"อาจารย์มิใช่เป็นสตรี แต่เป็นชายชราที่มีอายุเกินกว่าร้อยปีแล้ว"

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบ เล่งจ้วงจี่และเซียวเกียงต่างงงงัน ต้องส่งเสียงถามขึ้นพร้อมเพรียงกันว่า

"อะไร ? ในวงพวกนักเลงมิใช่ร่ำลือดั่งนั้นดอกหรือ ?"

เล็กเพี้ยตอบอย่างยิ้มแย้ม

"นั่นเป็นเพราะเพี้ยยี้เป็นสตรี ดังนั้นคนทั้งหลายจึงคิดพาดพิงไปว่า อาจารย์ก็ต้องเป็นสตรี กอปรกับเพี้ยยี้เคารพในคำสั่งอาจารย์ หากไม่ถึงยามจำเป็นมิต้องเอ่ยพาดพิงถึงชื่อแซ่ของผู้เฒ่า ซึ่งความจริงแล้วท่านผู้เฒ่าก็มิได้มีชื่อแซ่ฉายากระไรทั้งสิ้น"

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบร้อง "อ้อ" แล้วถามอย่างคล้ายผิดคาดหมาย

"ผู้อาวุโสท่านนั้นชาเย็นต่อชื่อเสียงเกียรติภูมิถึงปานนี้ เป็นที่เห็นได้ว่าเป็นยอดคนที่อยู่เหนือปุถุชนจริง ๆ ท่านที่มีฐานะเป็นศิษย์ จะอย่างไรก็ควรทราบว่าอาจารย์ของตนคือใคร ?"

"กล่าวแล้วละอายใจยิ่ง เพี้ยยี้มิทราบชื่อแซ่ฉายาของท่านผู้เฒ่าเลยจริง ๆ และท่านผู้เฒ่าก็เรียกตัวเองว่าบ้อเมี้ยโซ่ว (เฒ่านิรนาม) !"

เล่งจ้วงจี่พอฟังพลันตัวสั่นสะท้าน ร้องอุทานขึ้นแล้วเข้าใจเรื่องราวทันที รีบกล่าวว่า

"มิน่าเล่า เพี้ยม่วยจึงทราบน้ำอมฤตนั้นกำเนิดจากภูเขาเซี่ยงแป๊ะซัว ที่แท้อาจารย์ของเพี้ยม่วยคือผู้อาวุโสบ้อเมี้ยโซ่ว"

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบรีบถามอย่างสงสัยใจว่า

"อะไร ? จี่ยี้ก็รู้จักอัจฉริยะท่านนั้น ?"

ขณะว่ากล่าวอยู่นั้น ผู้รับใช้ได้มาเก็บถ้วยชามโต๊ะอาหารแล้ว

เล่งจ้วงจี่รอจนผู้รับใช้ออกไปหมดสิ้น จึงได้เล่าเรื่องราวที่ไปพบเก็งซือบ้อ ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบบนฮ่วงซัว และไปได้วิชาเคี่ยงคุนโป๊ยเกี่ยม (แปดกระบี่ฟ้าดิน) บนผนังอารามร้างบนยอดเขากับเหตุการณ์ที่ได้กระบี่เกียงฮั่นเกี่ยมอย่างละเอียดถี่ถ้วน

บ้วนเล็กเพี้ยพอได้ยินคำ 'เคี่ยงคุนโป๊ยเกี่ยม' รีบกล่าวอย่างสะทก

สะท้อนใจว่า

"ก่อนที่ข้าพเจ้าจะเรียนสำเร็จออกจากสำนัก อาจารย์เคยเอ่ยถึงเรื่องนี้อยู่จริง ท่านว่าเมื่อตอนท่านอยู่ในวัยกลางคน ได้เคยเสาะพบเพลงกระบี่ที่ลึกล้ำพิสดารอยู่ชุดหนึ่ง และกระบี่โบราณเล่มหนึ่งจริง แต่ท่านก็อธิบายว่า มิใช่เป็นวิชาที่ซือโจ๊วถ่ายทอดให้และขัดอยู่กับคำมั่นสัญญาที่จำต้องเคารพ จึงมิอาจถ่ายทอดแก่ศิษย์โดยพลการ ยามนี้เมื่อคิดขึ้นแล้วอาจบางทีเป็นเพลงกระบี่และกระบี่ที่เล่งกอกอท่านสะพายอยู่ในตอนนี้ก็ได้"

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบผงกศีรษะช้า ๆ เป็นทีเข้าใจ แต่ในใจนางขบคิดถึงแต่ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบเก็งฮั่งบุ๊นที่อยู่อารามเล่งเซียวอำในภูเขาฮ่วงซัวอันสุดแสนไกล

ยามนี้ เมื่อบ้วนเล็กเพี้ยเล่าเรื่องราวจบแล้วรีบหันมามองเล่งจ้วงจี่ ถามด้วยความกังวลใจว่า

"จี่ยี้ ไปฮ่วงซัวแล้วจะหาอารามเล่งเซียวอำพบด้วยวิธีใดจึงง่ายดาย ?"

เล่งจ้วงจี่ทราบดีว่า ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบมีเจตนาฉันใด จึงรีบจุ่มน้ำชาแล้ววาดแผนที่บนโต๊ะให้แก่นาง พร้อมทั้งอธิบายเส้นทางลัดที่จะไปอารามเล่ง-เซียวอำง่ายดายด้วย

เซียวเกียงต้องสอดคำถามขึ้นอย่างลืมตัว

"มารดา ท่านคงจะไปหาเก็งอาอี๊ (น้าหญิง) ที่ฮ่วงซัวกระมัง ?"

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบผงกศีรษะอย่างหม่นหมอง แต่กล่าวกับเซียวเกียงด้วยเสียงเด็ดเดี่ยวว่า

"คราหน้าคราหลังต้องเรียกท่านเป็นมารดา อย่าได้เรียกเป็นอาอี๊"

เซียวเกียงผงกศีรษะอย่างนอบน้อม ถามสืบต่อไป

"มารดา ท่านจะเดินทางเมื่อใด ?"

"ค่ำนี้ยังคงพักแรมที่นี่อีกหนึ่งคืน วันพรุ่งเริ่มเดินทางแต่เช้าตรู่"

เซียวเกียงพรากจากมารดาเป็นเวลาหลายเดือน ย่อมไม่ปรารถนาจะจากกันโดยด่วนอีก จึงมองเล่งจ้วงจี่แล้ววิงวอนขึ้นว่า

"เล่งกอกอ พวกเราก็พักอยู่ที่นี้อีกสักวันเถิด ?"

เล่งจ้วงจี่ย่อมรับปากอย่างเต็มใจ แต่ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบกล่าวอย่างคล้ายนึกขึ้นได้

"ฟังจากหางเสียงของพวกเจ้า คล้ายมิใช่ตั้งใจมาไต้โอ๊วซัวโดยตรง เรายังคงมิได้ถามไถ่พวกเจ้าเลยว่า วันพรุ่งพวกเจ้ายังจะไปทิศทางใดอีก ?"

กล่าวพลางกวาดตามองดูทั้งสามด้วยความสงสัยและยังคงเป็นเอี๊ยบ-เซียวเกียงเล่าเรื่องที่เตี้ยงอุ้ยหงส์ถูกค้วงเอี๊ยวจื้อควบคุมตัวกลับไปพิพากษาโทษในเทียนซัว ตอนใดที่ไม่ละเอียด เล่งจ้วงจี่ก็เป็นผู้กล่าวเสริมขึ้น

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบเป็นยอดฝีมือรุ่นเดียวกับค้วงเอี๊ยวจื้อ เมื่อครั้งยังอยู่ในวัยสาว ต่างเป็นสี่วีรสตรีที่มีชื่อทัดเทียมกัน ดังนั้นนางจึงสั่งย้ำเล่งจ้วงจี่มิให้ใช้อารมณ์ไปอาละวาดเกินไปนัก

สนทนาปราศรัยจนกระทั่งถึงเที่ยงคืน จึงได้แยกย้ายออกพักผ่อน เนื่องจากมิได้หลับนอนตลอดคืน วันพรุ่งยังต้องรีบเดินทางแต่เช้าตรู่ ดังนั้นพอพลบค่ำก็พากันหลับนอนพักผ่อน เซียวเกียงกับเล็กเพี้ยต้องนอนกับไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบตามระเบียบ

เล่งจ้วงจี่ปลดกระบี่เปลื้องเสื้อผ้า นอนกอดผ้าห่มคิดจะข่มตาหลับ แต่เมื่อเห็นแสงจันทร์อันนวลใยที่หน้าต่าง ความคิดก็สับสนฟุ้งซ่านจนมิอาจหลับใหลดั่งปรารถนา

คิดถึงความแค้นของอาจารย์ได้ชำระล้าง ปณิธานเป็นอันสำเร็จไป เตียซือบ้อที่สาบสูญก็กลับมาโดยปลอดภัย จะอย่างไรก็รู้สึกโล่งใจคลายกังวลไปได้ จึงยืดกายบิดเอวไปอย่างลืมตัวครั้งหนึ่ง

เนื่องจากจิตใจอันปลอดโปร่ง พลันนึกถึงในผ้าห่มว่างเปล่า ดังนั้นเองภาพอันสวยสะคราญปานหยาดฟ้าของเก็งจีฮุ้นก็มาปรากฏในอุปาทานอีกครั้ง

ค่ำคืนวิวาห์ในถ้ำภูเขาฮ่วงซัว ชีวิตคู่ที่หวานดื่มด่ำ ความรักอันซาบซึ้งกลมเกลียวปรากฏทีละฉากทีละตอนขึ้นในห้วงสมองไม่หยุดยั้ง

เมื่อคิดถึงตอนที่คลอเคลียก็กระตุ้นความฟุ้งซ่านจนกระเจิดกระเจิง ต้องพลิกกระสับกระส่ายจนมิอาจจะข่มตาให้หลับได้

ทันใด นึกถึงคัมภีร์จินเก็งที่กังเจี้ยงเล่ามอบให้ จึงคิดในใจ 'อ่านคัมภีร์เสียบ้างอาจบางทีจะเกิดความง่วงเหงาหาวนอน'

ดังนั้นรีบผุดลุกขึ้นนั่ง ล้วงถุงลับในอกเสื้อออกหยิบคัมภีร์ปกสีน้ำตาลออก

ขณะเวลานั้นเอง ที่นอกห้องมีเสียงฝีเท้าอันแผ่วเบาย่องเข้ามา

เล่งจ้วงจี่ฉุกใจได้คิด รีบเหลียวหน้ามองดู เห็นร่างอันอ้อนแอ้นแน่งน้อย และหน้าตาที่งามสะคราญของบ้วนเล็กเพี้ย ยืนแย้มยิ้มอย่างหยาดเยิ้มอยู่ที่หน้าประตูห้องอย่างเอียงอาย

บ้วนเล็กเพี้ยที่เจ้าเล่ห์เจ้ากล เมื่อเห็นเล่งกอกอจับจ้องมองนางอย่างแตกตื่นยินดี นางรีบยกนิ้วที่เรียวงามขึ้นแตะริมฝีปาก เป็นทีบอกให้สงบเสียงแล้วชี้เข้าไปในห้องไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบกับเซียวเกียง

เล่งจ้วงจี่ตอนนี้มีความรุ่มร้อนใคร่จะให้บ้วนเล็กเพี้ยเข้ามาอย่างสุดแสน ดังนั้นรีบเลิกผ้าห่มขึ้นด้วยความตื่นเต้นยินดี ตบไปที่ข้างกายเบา ๆ พร้อมทั้งแย้มยิ้มจนหน้าระรื่น

เงาร่างคนพุ่งวาบพร้อมกับกลิ่นหอมปะทะหน้า บ้วนเล็กเพี้ยแย้มยิ้มอย่างหยาดเยิ้มปะปนกับเอียงอาย ละลิ่วร่างซุกไปที่ข้างกายเล่งกอกอ ร่างอันแน่งน้อยของนางถูกเล่งจ้วงจี่โอบรัดไว้ในอ้อมอกอย่างแนบแน่นทันที

บ้วนเล็กเพี้ยมักถูกเล่งกอกอโอบเอวอันแน่งน้อยนอนคลอเคลียกับเซียว-เกียงรวมสามคน ยามนี้นางกลับลืมว่าอีกข้างหนึ่งไม่มีเซียวเกียงมานอนร่วมด้วยแล้ว

บทที่สี่สิบเก้า เตรียมฝ่าพายุหิมะ

บ้วนเล็กเพี้ยถูกเล่งกอกอโอบอุ้มไว้ในอ้อมอกอย่างปลื้มปีติ จิตใจนางก็เกิดความหวานดื่มด่ำจนเป็นสุขอย่างบอกมิถูก

นางโอบไหล่เล่งจ้วงจี่ไว้จนแนบแน่น มองดูคัมภีร์ปกสีน้ำตาลเล่มที่ยังมิได้ถูกเปิดออกอ่านอย่างเยือกเย็น ในความปลาบปลื้มปีติอันดื่มด่ำ หวังจะได้เห็นความลึกล้ำพิสดารของคัมภีร์ ว่าทำเช่นไรจึงจะสำเร็จมรรคผลเป็นเซียนได้

นางมักจะเลื่อมใสต่อสตรีฝีมือเยี่ยมรุ่นอาวุโส ที่มีพลังการฝึกปรือจนถนอมรูปโฉมให้ยืนยงอย่างลุ่มหลง มาตรแม้นจะเป็นสตรีกลางคนที่มีบุตรธิดาแล้ว แต่มองดูพวกนางเหล่านั้นยังคงคล้ายมีวัยเพียงยี่สิบเจ็ดยี่สิบแปดปีเท่านั้น

พร้อมกันนั้น นางก็เกิดอุปาทานอันฟุ้งซ่าน หากแม้นสามารถสำเร็จเป็นเซียนได้จริง มิเพียงจะอยู่ในวัยสาวตลอดกาลนานเท่านั้น ยังสามารถมีอายุยืนยาวไม่เฒ่าชรา อยู่ร่วมกับเล่งกอกอได้เป็นพัน ๆ หมื่น ๆ ปี นั่นควรเป็นเรื่องวิเศษเลิศล้ำเพียงใด

แต่ทว่านางซุกกายในอ้อมอกเล่งกอกออยู่เป็นนาน ก็ยังมิเห็นจะพลิกคัมภีร์ออกมาอ่าน ยางนี้นางพลันรู้สึก มือขวาที่โอบอยู่บนเอวอันแน่งน้อยของนาง ได้เริ่มมีกำลังแน่นขึ้นทุกขณะ

บ้วนเล็กเพี้ยพิศวงสงสัยยิ่ง จึงรีบเงยหน้าช้อนตามอง ต้องตื่นเต้นจนใจระทึกหวั่นไหวหน้าร้อนผะผ่าว ริมฝีปากแดงฉานปานจะหยดจะหยาดทั้งสองก็อ้าออกอย่างลืมตัวไป

นางพบเห็นเล่งจ้วงจี่คิ้วเลิกชี้ชัน หน้าขาวสดใสได้กลายเป็นสีแดงฉานริมฝีปากก็ปรากฏรอยยิ้มน้อย ๆ ดวงตามีประกายคมกล้าจับจ้องมองแน่วนิ่งอยู่บนริมฝีปากบางที่อ้าออกเล็กน้อย และลมหายใจอันถี่เร็วของนาง...

สีหน้าท่าทีนี้ทำให้นางรู้สึกแปลกและใหม่ พร้อมกันก็ยังรู้สึกสะทกสะท้านหวั่นไหว เนื่องจากเล่งกอกอมิเคยใช้สายตาอันกระหายอย่างรุ่มร้อนเยี่ยงนี้มาจ้องมองนางเลย

นางคล้ายดั่งสังหรณ์ว่าจะมีเรื่องราวใดมาเกิดขึ้นในตัวนาง จึงต้องถามด้วยความหวาดหวั่นลืมตัวไป

"เล่ง...กอกอ...ท่าน...ท่านจะทำอะไร ?"

เล่งจ้วงจี่มิได้ตอบไป ใบหน้าอันคมคายมีเสน่ห์ที่ทำให้นางต้องลุ่มหลงจนงมงาย กำลังก้มลงมาบนหน้าอันงามสะคราญของนางอย่างแช่มช้า

บ้วนเล็กเพี้ยอารมณ์ว้าวุ่นอลเวง หัวใจเต้นระทึกหวั่นไหว รีบยันแขนหมายจะลุกขึ้นนั่ง

แต่ทว่าแขนขวาที่เล่งจ้วงจี่โอบอยู่บนเอวนาง เข้มแข็งดั่งราวเป็นปลอกเหล็ก ทำให้นางไม่อาจจะเคลื่อนถอยไปได้แม้แต่น้อยนิด

ความร้อนผะผ่าวอันปลอดโปร่งวาบหวามทำให้นางสั่นสยิว จู่โจมเข้าใส่จิตใจนางอย่างรวดเร็วดุจสายฟ้า ริมฝีปากของเล่งจ้วงจี่ได้ประกบไปบนริมฝีปากที่อ้าน้อย ๆ ของนางทันที

นางระทวยไปทั่วร่าง ไม่มีกำลังหลงเหลือจะมาดิ้นรนขัดขืนเลย

นางปล่อยให้เล่งกอกอจูบไปบนริมฝีปาก ปลายจมูก ดวงตา แก้มผ่อง

จากถี่เร็วแผ่วเบารุ่มร้อน จนกระทั่งหนักหน่วงรุนแรง ทำให้นางสั่นระริกอยู่ในความสุขสดชื่นอันแปลกประหลาด รู้สึกเสียวสยิวจนยากทนทาน

หัวใจของนางเต้นระทึกดั่งคลุ้มคลั่ง โลหิตของนางพลุ่งพล่านดั่งดาลเดือด ตลอดกายคล้ายมีไฟมาเผาผลาญ จนนางต้องอ้าแขนออกไปโอบรัดเล่งกอกอไว้แนบแน่นอย่างลืมตัว

ร่างของทั้งสองฝ่ายได้เริ่มเสียดุลจนกระทั่งล้มลงนอนไปทั้งสองคน

ขณะที่จิตใจเคลิบเคลิ้มวาบหวาม อารมณ์ปั่นป่วนฟุ้งซ่าน ล้มลงนอนไปบนหมอนนั้น ประกายเขียวก็ได้ร่วงหล่นลงมาแน่นิ่งอยู่บนแก้มอันร้อนผะผ่าวของบ้วนเล็กเพี้ย...ฮ่ำเพ็กจูที่เย็นยะเยียบดั่งน้ำแข็งนั้นนั่นเอง !

บ้วนเล็กเพี้ยสะดุ้งรู้สึกตัวจนสยิวกาย ความคิดอันเคลิบเคลิ้มรัญจวนปลาสนาการจนหมดสิ้นทันที

ในความแตกตื่นตกใจ รีบผลักมือขวาของเล่งจ้วงจี่ที่กำลังลูบคลำไปมาขึ้นกำไว้ ก้มกระซิบริมหูเล่งจ้วงจี่ด้วยความเอียงอายนเหลือหลาย

“เล่งกอกอ ท่านต้องการ ?”

เล่งจ้วงจี่มิได้ขบคิดอย่างไรอีกแล้ว รีบผงกศีรษะถี่ ๆ โดยมิรีรอลังเล

บ้วนเล็กเพี้ยทอดถอนใจอย่างรันทด คลายมือที่จับคว้ามือเล่งจ้วงจี่ออกไป

นางทราบดี เมื่อผ่านความรักในครั้งนี้แล้ว วิชาจำแลงแฝงเงาที่นางชมชอบและภาคภูมิใจที่สุด ก็จะหลุดออกจากความสามารถ นางจะไม่มีทางใช้วิชานี้อีกตลอดไปชั่วชีวิตแล้ว

แต่ทว่านางไม่มีความเสียใจแม้แต่น้อยนิด เนื่องจากนางมีความรักใคร่ในเล่งกอกอลึกซึ้งกว่า หนักแน่นกว่า และมากมายกว่า

นางในตอนนี้พอจะปฏิเสธความรักจากเล่งกอกอได้ แต่ทว่านางกลัวจะกระทบกระเทือนต่อความทระนงตัวถือดีของเล่งกอกอ และกลัวจะเป็นจุดด่างในวิถีชีวิตอันสุขสมบูรณ์ของสามีภรรยาในภายภาคหน้า

พอได้คิดถึงตอนนี้ จิตใจอันพลุ่งพล่านหวั่นไหวของบ้วนเล็กเพี้ยกลับ

สงบเยือกเย็นลงได้ นางต้องการจะเป็นเช่นภรรยาที่ดีทุก ๆ คน ที่ปรนนิบัติต่อสามีซึ่งรักปานดวงใจ ควรมีทั้งความนุ่มนวล เอาอกเอาใจ ให้ความสุขสมบูรณ์แก่สามีมากที่สุดเท่าที่จะกระทำได้

ในขณะที่ความรักกำลังฮือโหมดุจดั่งเปลวไฟ พริบตาที่สายรัดเอวจะถูกปลดออกนั้น บนกระดาษหน้าต่างก็มีเสียงเคาะเบา ๆ แว่วเข้ามา

เล่งจ้วงจี่กับบ้วนเล็กเพี้ยสะดุ้งสุดตัวไปทั้งสองคน รีบยันแขนทรงกายขึ้นนั่งมา

ทั้งสองเบือนหน้ามองไป ศีรษะที่คุ้นตาของคนผู้หนึ่งปรากฏเป็นเงาอยู่บนหน้าต่างซึ่งมีแสงจันทร์กระจ่างนวลใย นั่นคือเอี๊ยบเซียวเกียง !

เอี๊ยบเซียวเกียงที่ยืนอยู่นอกหน้าต่าง คิดว่าคงได้ยินเสียงตื่นเต้นลนลานภายในห้อง จึงรีบกระซิบเบา ๆ เข้ามาถามว่า

"เล่งกอกอ พวกท่านกำลังทำอะไร ?"

เล่งจ้วงจี่ที่แตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ อับอายขายหน้าจนแทบไม่มีที่ซุกซ่อน รู้สึกลำคอแห้งผากจนไม่อาจจะตอบอย่างไรออกไปในเวลานี้

บ้วนเล็กเพี้ยมาตรแม้นก็สะดุ้งตกใจจนขวัญหาย อับอายจนหน้าขาวผ่องแดงฉาน แต่นางก็สงบจนเป็นปกติได้ในเวลารวดเร็วยิ่ง ยามนี้ได้ยินเซียว-เกียงส่งเสียงถามมา นางรีบตอบเบา ๆ อย่างร่าเริงว่า

"เจ้เจ๊รีบเข้ามา พวกเรากำลังดูคัมภีร์จินเก็งกัน ผู้น้องจะไปเปิดประตูให้ท่าน"

กล่าวแล้วรีบขยับสายรัดเอวให้แน่น พลิ้วกายออกไปนอกห้องแล้วเปิดประตูอย่างรีบร้อนลนลาน

เซียวเกียงฉลาดปราดเปรื่องยิ่งนัก ตอนต้นที่มิได้ยินเล่งกอกอตอบมายามนี้เห็นนางเป็นผู้ออกมาเปิดประตูเพียงคนเดียว ก็รู้ดีว่าเล่งกอกอคงมิพอใจในเรื่องใด จึงรีบโบกมือให้บ้วนเล็กเพี้ยที่เปิดประตูอย่างรีบร้อน แล้วกล่าวว่า

"เราอยู่ห้องโน้นนอนมิหลับ จึงลองออกมาเยี่ยมดูพวกท่าน พวกท่านนอนเถิด เรามิเข้าไปดอก"

บ้วนเล็กเพี้ยพอได้ฟังก็ตื่นตระหนกนลนลานทันที รีบคว้ามือขาวผ่องของเชียวเกียงไว้แล้วละล่ำละลักว่า

"เจ้เจ๊มาได้พอดีทีเดียว เล่งกอกอพบปัญหาที่ขบคิดไม่ออก ผู้น้องก็ค้นคว้าไม่เข้าใจ..."

ขณะว่ากล่าวก็ฉุดลากเชียวเกียงให้เข้าห้องจนได้ แล้วปิดประตูลงกลอนไปเสียเลย

เชียวเกียงเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง ถูกเล็กเพี้ยจูงเข้าไปที่ห้องใน ช้อนตามองดูเห็นเล่งจ้วงจี่กำลังเอียงหน้าขมวดคิ้ว ท่าทีก็เคร่งขรึมขบคิด คล้ายดั่งมีปัญหาที่หนักใจไม่คลายอยู่จริง ๆ

บ้วนเล็กเพี้ยเห็นเล่งจ้วงจี่ถือคัมภีร์จินเก็งปกสีน้ำตาลเล่มนั้น นั่งดูดั่งกับเป็นเรื่องจริง ๆ จัง ๆ นางก็ทั้งขุ่นเคืองทั้งขบขัน จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"อย่าไปมุดในซอกเขาวัวเลย (หมายถึงอย่าเสี่ยงอันตราย) เกียงเจ้เจ๊มาแล้ว"

เล่งจ้วงจี่แสร้งทำเป็นสะดุ้งรู้ตัว รีบกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เกียงม่วยมาได้พอดีทีเดียว ความหมายประโยคนี้ลึกซึ้งนยากเย็นเหลือเกิน"

กล่าวแล้วสะบัดคัมภีร์สีน้ำตาลในมือไปมา แต่หน้าที่งามสง่ากลับปรากฏสีแดงขึ้นมาอย่างไม่มีเหตุผล

เอี๊ยบเชียวเกียงแสร้งทำทีท่าเป็นมิเห็น ทรุดกายลงนั่นที่ข้างเล่งจ้วงจี่อย่างเคยชิน บ้วนเล็กเพี้ยก็กระโดดขึ้นเตียง นั่งเคียงคู่อีกข้างหนึ่งของเล่ง-จ้วงจี่ไป

เล่งจ้วงจี่คล้ายดั่งหาคำแก้ตัวมาในยามลนลานได้ประโยคหนึ่ง รอจนเชียวเกียงกับเล็กเพี้ยนั่งมั่น จึบรีบชี้ไปยังแถวหนึ่งของหน้าที่สาม กล่าวอย่างจริงจังว่า

"ประโยคนี้มีความหมายอันลึกซึ้งกว้างขวาง เกียงม่วยท่านดูว่าควรอธิบายเยี่ยงไรจึงจะถูกต้อง"

เชียวเกียงดูท่าทีของเล่งจ้วงจี่ออกว่า ผิดจากธรรมดามากมายและขัดนัยน์ตาอย่างยิ่ง แต่นางก็ไม่ปรารถนาจะไปตอแยให้เล่งจ้วงจี่เกิดความขุ่นเคืองจึงได้กล่าวอย่างซุกซนขึ้นว่า

"ด้วยภูมิปฏิภาณอันสูงล้ำสุดยอดของเล่งกอกอ ยังไม่มีปัญญาจะตีความให้เข้าใจ ผู้น้องที่โง่เขลาคิดว่ายิ่งยากจะขบคิดอธิบาย"

เล่งจ้วงจี่เห็นเกียงม่วยที่เยือกเย็น มิใคร่มีปากคำเสมอมา ยามนี้พลันสัพยอกอย่างซกซนขึ้นอย่างกะทันหัน เข้าใจผิดคิดว่าวาจานางมีความหมายในแง่อื่น หน้าจึงแดงเข้มขึ้นกว่าเดิมอย่างมิอาจข่มกลั้น

บ้วนเล็กเพี้ยรีบสอดคำขึ้นอย่างรีบร้อน

"มาเริ่มอ่านในตอนกลางอย่างกะทันหัน ย่อมไม่อาจเข้าใจได้ง่ายดายนัก พวกเรายังคงเริ่มอ่านกันแต่หน้าที่หนึ่งเถิด"

เล่งจ้วงจี่กับเชียวเกียงผงกศีรษะเห็นพ้อง ทั้งสามจึงอาศัยแสงจันทร์ที่สาดส่องเข้ามาทางหน้าต่าง อ่านไปจนกระทั่งผ่านพ้นยามสาม

ในระหว่างสามคน ภูมิปฏิภาณของเล่งจ้วงจี่ยอดเยี่ยมที่สุด รองลงมาเชียวเกียงและเล็กเพี้ย แต่ผลที่ทั้งสามค้นคว้าได้ความมา ก็เป็นผลสรุปที่เฉกเช่นกัน นั่นคือเคล็ดวิชาอันลึกซึ้งของคัมภีร์จินเก็งบันทึกล้วนเป็นหลักบำเพ็ญจิตใจ ข่มกลั้นอารมณ์ ใช้ตบะสมาธิเข้าสยบประสาทความรู้สึก

อันเคล็ดวิชาที่ยอดเยี่ยมนี้ เพียงสามารถทำให้อายุยืนยาวไปกว่าปรกติอีกเล็กน้อยเท่านั้น หาใช่สามารถทำให้มีชีวิตยืนยาวไม่แก่ไม่ตาย แม้จะมีอายุสูงวัยถึงสองร้อยปี ก็ยังคงไม่อาจหนีรอดจากหัตถ์พญามัจจุราชไปได้

แม้เป็นเช่นนั้น เชียวเกียงกับเล็กเพี้ยก็ลิงโลดยินดีจนสุดแสนเปรียบประมาณ ในความเคลิบเคลิ้มถึงอนาคตภายหน้า ที่ร่วมอยู่กับเล่งกอกออย่างสดชื่นสำราญเนิ่นนานปี ทั้งสองก็กอดก่ายเล่งจ้วงจี่ที่น่ารัก หลับใหลไปด้วยกันทั้งสามคน

จวบจนสว่างแล้ว เสียงผู้พักแรมและเสียงผู้รับใช้ได้สับสนจนพวกเล่งจ้วงจี่ทั้งสามรู้สึกตัวตื่นขึ้น พอลืมตามองมาแสงอาทิตย์ได้สาดส่องจนจ้าแล้ว

คนแรกที่ตระหนกจนกระวนกระวายคือเชียวเกียง นางกลัวอย่างยิ่งว่าไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบผู้มารดา หากตื่นมาพบเห็นนางมิได้นอนด้วยดั่งหัวค่ำจะต้องหัวร่อว่านางทิ้งมารดาได้ แต่ไม่อาจห่างจากเล่งกอกอได้

ขณะนี้เมื่อเห็นว่าฟ้าสว่างจนสาย ก็รีบลนลานกล่าวว่า

"มารดาน่ากลัวตื่นนานแล้ว !"

พอส่งเสียงออกจากปาก ร่างรีบกระโดดลงจากเตียง เสยผมที่ยุ่งเป็นกระเชิงให้เรียบร้อย วิ่งเข้าไปทางห้องในอย่างรีบร้อน

เล่งจ้วงจี่พบเห็นว่า จนสายป่านนี้แล้วยังมิได้ไปคารวะอวยพรแก่ซือบ้อ ก็วุ่นวายจนลนลานไปเช่นกัน เมื่อเห็นเชียวเกียงไปล่วงหน้า รีบละล่ำละลักจนเสียงสะท้านว่า

"เกียงม่วย รอก่อน พวกเราไปด้วยกันเถิด"

ว่ากล่าวพลางกระโดดลงจากเตียงพร้อมกับบ้วนเล็กเพี้ย แต่เชียวเกียงได้วิ่งจนหายลับตาไปแล้ว

เล่งจ้วงจี่รีบขยับสายรัดเอวและผ้าโพกศีรษะ บ้วนเล็กเพี้ยก็ช่วยดึงเสื้อยาวให้เข้ารูปร่างเป็นกุลีกุจอ

ทันใดเสียงร้องอันแหลมเล็กดังมาจากห้องข้างอย่างไม่คาดหมาย

"เล่งกอกอรีบ..."

เล่งจ้วงจี่สะดุ้งจนตัวลอย รู้ดีว่าเป็นเรื่องเลวร้ายแน่ ต้องร้องโพล่งด้วยความตื่นตระหนกว่า

"เพี้ยม่วย แย่แล้ว ซือบ้อต้องเกิดเรื่องอย่างไรขึ้น !"

พลันคว้าแขนบ้วนเล็กเพี้ยที่ตื่นตระหนกจนยืนตะลึง วิ่งปราดออกจากห้องไปอย่างว่องไว

ทั้งสองลนลานเข้าไปในห้องข้าง เห็นเอี๊ยบเชียวเกียงท่าทีรันทดจนน้ำตาเนืองนอง มือสั่นเทาทั้งสองประคองกระดาษอยู่แผ่นหนึ่ง

เล่งจ้วงจี่เห็นในห้องไม่มีไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบ ต้องรีบถามด้วยความตื่นตระหนกตกใจ

“เกียงม่วย ซือบ้อเล่า ?”

เซียวเกียงหลั่งน้ำตาจนเนืองนอง กล่าวด้วยความเศร้าเสียใจ

“มารดาไปแล้ว”

กล่าวพลางยื่นกระดาษในมือให้เล่งจ้วงจี่ แล้วนางพลันกระแทกกายนั่งร่ำไห้บนเก้าอี้

เล่งจ้วงจี่พอฟังว่าซือบ้อล่วงหน้าไป จิตใจที่ว้าวุ่นก็ได้คลายไปกว่าครึ่งทันที อุทานเบา ๆ แล้วรีบก้มหน้าอ่านหนังสือภายในกระดาษ

ข้อความที่บ่งบอก มีความหมายว่า ในดึกดื่นค่อนคืนไม่อาจข่มตาให้หลับใหล คิดถึงปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบเก็งฮั่งบุ๊นที่ปลงตกต่อโลกียวิสัย จนฝากตัวเข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์ ในใจก็บังเกิดความว้าวุ่นและคิดคำนึงถึงยิ่ง ในเมื่อไม่มีทางจะข่มตาหลับ มิสู้เดินทางเสียแต่ในค่ำคืน จะได้ไม่ต้องมาล่ำลาอย่างอาลัยอาวรณ์กับทารกทั้งสามในวันรุ่งขึ้น

สุดท้ายนางยังบอกว่า หากแม้นสามารถซื้อม้าเร็วได้สักตัว นางคิดจะไปดูเก็งจีฮุ้นที่รอดคลอดทางบ้านกิมเล้งเสียก่อน และยังสั่งพวกเล่งจ้วงจี่ทั้งสามอีกครั้ง ว่าไปที่อารามกิมเฮี้ยเก็งบนเทียนซัวแล้ว อย่าได้ใช้อารมณ์วู่วามจนข้ามมารยาท ก่อกวนจนเป็นสถานการณ์ปั่นป่วนมิอาจไกล่เกลี่ย เพิ่มความว้าวุ่นกังวลให้แก่พวกผู้อาวุโสขึ้นกว่านี้

บ้วนเล็กเพี้ยปลอบประโลมเซียวเกียงไปหลายคำแล้ว รีบนั่งลงที่ข้างเล่งจ้วงจี่ อ่านจดหมายในมือจบแล้ว จึงกล่าวปลอบใจขึ้นว่า

“ผู้อาวุโสเดินทางเมื่อค่ำวาน จุดมุ่งหมายก็เพื่อลดถอนความอัดอั้นรันทดของพวกเราผู้เยาว์ นี่เป็นความคิดที่รอบคอบของผู้เฒ่า เกียงเจ้เจ๊ก็มิต้องเสียใจไปดอก”

เซียวเกียงมาตรแม้นหยุดร่ำไห้แล้ว แต่เล่งจ้วงจี่ที่ประคองจดหมายลาในมือ ยังคงนั่งซึมเซาอยู่ที่นั้นดั่งเดิม

เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่า ไฉนเตียซือบ้อจึงกระสับกระส่ายไม่หลับ ไฉนจึงดั้นด้นเดินทางในกลางคืน พร้อมกันนั้นก็แน่แก่ใจว่า เตียซือบ้อจะต้องไปที่

กิมเล้งก่อน

เนื่องจากว่าเตียซือบ้อยังคงมีความรักอย่างหนักแน่นต่อเก็งจีฮุ้น ที่นางได้ให้นมเลี้ยงดูมาเป็นเวลาถึงหนึ่งปีเต็ม เมื่อสองนางพบหน้ากัน อย่างน้อยต้องโถมกอดกันร่ำไห้เป็นเวลาพักใหญ่ ๆ แน่

สำหรับการไปที่เล่งเซียวอำของเก็งซือบ้อ นั่นต้องเพราะสำนึกที่เมื่อครั้งกระโน้น ด้วยความเห็นแก่ตัวของนาง จึงทำให้ปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบเก็งฮั่งบุ๊นต้องจำใจไปฮ่วงซัวอันสุดแสนไกล ตัดจากโลกียวิสัยเข้าสู่อาณาจักรสงฆ์ นางย่อมต้องสำนึกเสียใจ และละอายต่อเอี๊ยบเทียนเล้งผู้เป็นสามีที่วายชนม์ไปแล้ว และไปสำนึกกับเก็งฮั่งบุ๊นสตรียอดฝีมือที่รู้จักมักคุ้นกันตั้งแต่อยู่ในวัยดรุณี

เล่งจ้วงจี่เมื่อคิดถึงชะตาอันรันทดสยดสยองของอาจารย์ คิดถึงประสบการณ์ที่เจ็บช้ำลำเค็ญของเก็งซือบ้อ คำนึงถึงชีวิตอันว้าเหว่สลดของเตียซือบ้อ ดวงตาอันสดใสก็มีหยาดน้ำตาหลั่งไหลอย่างมิอาจอดกลั้นได้

บ้วนเล็กเพี้ยเห็นเซียวเกียงมิร่ำไห้แล้ว แต่เล่งจ้วงจี่กลับมาหลั่งน้ำตาแทน ก็ต้องสะกิดเล่งจ้วงจี่เบา ๆ แล้วแสร้งเร่งรัดขึ้นว่า

"ขณะนี้เป็นเวลาสายมากแล้ว พวกเราก็สมควรเดินทางกันได้"

กล่าวแล้วรั้งแขนเซียวเกียงเดินออกจากประตูไปก่อน

เล่งจ้วงจี่ส่ายหน้าถอนใจด้วยความรันทด ยกแขนเสื้อซับหยาดน้ำตาแล้วเดินก้มหน้าตามหลังเซียวเกียงกับเล็กเพี้ยไปอย่างเงียบงัน

กลับถึงห้อง เห็นอาหารเช้าได้ตั้งไว้ให้เรียบร้อยแล้ว ทั้งสามรีบรับประทานจนอิ่มหนำจึงได้เดินออกจากโรงเตี๊ยมมา

ยามนี้ อาชาคู่ขาทั้งสามได้ถูกผู้รับใช้จูงมาเตรียมไว้ข้างนอก

อาชาทั้งสามเห็นหน้านายที่มิได้พบมาสองคืนกับหนึ่งวัน ต่างรีบผงกหัวแกว่งหาง ส่งเสียงร้องเบา ๆ ขึ้นด้วยความดีอกดีใจ

โดยเฉพาะอาชาดำปลอดยิ่งลิงโลดผิดธรรมดา ใช้ฟันไปขบชายผ้าเล่ง-จ้วงจี่อยู่ไม่หยุดยั้ง พร้อมกันนั้นยังพลันยื่นหน้าไปจูบแก้มเล่งจ้วงจี่อย่าง

รวดเร็ว เป็นที่ขบขันต่อผู้พบเห็นจนต้องหัวร่อกันเกรียวกราว

มีแต่เล็กเพี้ยกับเชียวเกียงเท่านั้นที่เห็นอาชาปลอดดำถึงกับกล้าบังอาจไปจูบแก้มเล่งกอกอ ที่พวกนางปรกติจะใช้แก้มถูไถอยู่ไม่เว้นวัน นางต่างมีความขุ่นเคืองจนถลึงตาจ้องอาชาดำปลอด

เล่งจ้วงจี่ความจริงคิดจะไปลูบขนอันดำเป็นมันของอาชาคู่ขาอย่างรักใคร่สักครา แต่เมื่อเห็นท่าทีอันขุ่นเคืองของสองนาง ก็ต้องหดมือมิกล้าไปลูบคลำ

ครั้นแล้วทั้งสามขึ้นม้าห้อออกไปจากเชิงเขาไต้โอ๊วซัวส่ทิศตะวันตกอย่างรวดเร็ว

❀ ❀ ❀

อากาศยามอรุณปลอดโปร่งแจ่มใส ทุกทิศทางมีแต่สีเขียวขจีเย็นตา น้ำค้างตามยอดไม้ใบหญ้าส่งแสงแพรวพรายตามแสงอุทัย บ่งบอกความสดชื่นแจ่มใสน่าระรื่นใจทั้งม้าทั้งคนที่ผ่านการพักผ่อนมาเต็มที่ ต่างมีความกระ-ปรี้กระเปร่าคึกคัก

นับแต่วันนั้นเป็นต้นมา เล่งจ้วงจี่เล็กเพียและเชียวเกียงทั้งสามคนสามม้า กลางวันเดินทางกลางคืนพักผ่อน ห้ออาชาฝีเท้าเยี่ยมไปวันละหลายร้อยลี้มิหยุดยั้ง

เล่งจ้วงจี่ที่มีภรรยาในอนาคตเคียงคู่อยู่ถึงสองนาง มาตรแม้นเป็นระยะทางยาวไกลหมื่น ๆ ลี้ ก็มิรู้สึกเงียบเหงาเปล่าเปลี่ยวในการตรากตรำ

เล็กเพี้ยกับเชียวเกียงดั้นด้นไปกับสามีที่รักปานดวงใจ ทั้งสองนางต่างเป็นสุขดื่มด่ำ มิรู้สึกย่อท้อต่อความลำบากตรากตรำนี้แม้แต่น้อยนิด

พร้อมกับระยะทางที่ใกล้ไปกับฝีเท้าม้า อากาศเริ่มหนาวเย็นลงมา ขนบประเพณีของตามเมืองที่ผ่านก็ได้เริ่มผิดแปลกไป

ดั้นด้นอยู่ไม่หยุดยั้ง ผ่านไปทีละมณฑลจนกระทั่งถึงด่านเง็กมึ้งกวน อันเป็นแดนต่อแดนมณฑลกำซกกับซินเกียง เมื่อถึงแชไฮ้ก็เป็นฤดูหนาวที่อากาศหนาวเย็น หิมะโปรยปราย

ผู้คนของเมืองนี้ส่วนมากใช้เสื้อหนังหมวกกันหิมะกางเกงขายาว ถุงเท้าขนสัตว์ โดยเฉพาะดรุณี ส่วนมากมีเสื้อคลุมแดงฉานตัวยาว รองเท้าหนังครึ่งแข้ง แต่ละคนหน้าตางดงามสะคราญ ควบขี่ม้าได้อย่างเชี่ยวชาญชำนาญขี่ม้าล่าสัตว์อย่างองอาจกล้าหาญ มิได้ด้อยไปกว่าบุรุษเพศวัยฉกรรจ์ เลย

พวกเล่งจ้วงจี่ทั้งสามเพื่อมิให้เป็นที่สะดุดตาต่อผู้คน จึงพลอยซื้อหาเครื่องแต่งกายดุจดั่งคนในแถบนี้ และม้าคู่ขาทั้งสาม ยังมีเครื่องกันหนาวเช่นดังม้าในแถบนี้

วันเวลาผ่านไปจวบจนกระทั่งถึงเมืองหนึ่งซึ่งอยู่นอกด่านเง็กมึ้งกวน ทั้งสามจับตาไปทางทิศตะวันตก เห็นภูเขาขาวสล้างยาวเหยียดซับซ้อน ทุกที่ทางเป็นสีเงินสดใส มันเป็นเวลาปลายปีที่หิมะโหมหนักที่สุด

พวกเล่งจ้วงจี่ทั้งสามหยุดม้าอยู่ที่หน้าโรงเตี๊ยมใหญ่ภายในตัวเมืองนอกกำแพง บรรดาผู้รับใช้เห็นพวกเล่งจ้วงจี่สวมเสื้อสวยงามมีค่า และสะพายกระบี่ยาวมาทุกคน มองปราดเดียวก็รู้เป็นชนเผ่าฮั่น ชาวบู๊ลิ้มที่มาจากในกำแพงใหญ่ จึงรีบออกมาต้อนรับเป็นกุลีกุจอ

พวกเล่งจ้วงจี่เลือกห้องใหญ่ที่อบอุ่นไว้เป็นห้องพัก สั่งสุราอาหารมาดื่มกินรองท้อง เชียวเกียงที่นุ่มนวลเยือกเย็น เป็นผู้เอ่ยขึ้นอย่างรุ่มร้อนก่อนว่า

"ผลสรุปที่ได้จากการเสาะถามตามรายทาง น่ากลัวค้วงเอี๊ยวจื้อผู้อาวุโสกับเตี้ยงโกวเนี้ยต้องเดินอีกทางหนึ่งเป็นแน่ มิเช่นนั้นไฉนจึงสืบเสาะข่าวคราวของพวกนางมิได้แม้แต่น้อยเลยเล่า ?"

เล่งจ้วงจี่นั่งขบคิดอย่างเคร่งขรึม มิได้ตอบคำไป บ้วนเล็กเพี้ยรีบกล่าวอย่างปลอบใจขึ้นว่า

"มิว่าผู้ใดจะไปอารามกิมเฮี้ยเก็งบนเทียนชัว ต่างต้องผ่านภูเขาเชยฮุดตั้งและด่านเง็กมึ้งกวน สักครู่ถามผู้รับใช้ดู เพียงค้วงเอี๊ยวจื้อผู้อาวุโสยังมิผ่านไป เรื่องราวก็สะสางกันได้ง่ายดายแล้ว"

ขณะนั้นม่านกำมะหยี่ของห้องถูกผู้รับใช้คนหนึ่งเลิกขึ้น แล้วอีกสี่คน

ที่ถือข้าวของเครื่องใช้ก็เดินตามเข้ามาเป็นทิวแถว

ขณะเดียวกับที่ผู้รับใช้เดินเข้ามาในห้อง สายตาเล่งจ้วงจี่ เล็กเพี้ย และเซียวเกียงต่างกระจ่างจ้า

เห็นในกลางลานตึกและที่หน้าห้อง มีชายฉกรรจ์ร่างสูงใหญ่สวมเสื้อหนังหมวกกันหิมะ ตากลมโตหน้าเหี้ยมหาญสิบกว่าคนยืนจ้องมองในห้องจนเขม็งนิ่งอยู่

เล่งจ้วงจี่กำลังหงุดหงิด คร้านที่จะไปเหลือบแลพวกมัน แต่ทว่าเล็กเพี้ยกับเซียวเกียงที่เพ่งตาสังเกต ต่างรู้สึกว่าคนพวกนี้จ้องมองมาด้วยประกายตาประสงค์ร้าย

นางทั้งสองมักได้ยินผู้อาวุโสเตือนอยู่ หากเข้าสู่ดินแดนชินเกียงหรือมองโกล มักจะถูกชนชาวพื้นเมืองท้าทายพิสูจน์ฝีมืออยู่บ่อยครั้ง เพราะชนชาวเผ่านั้นมีความเหี้ยมหาญนิยมการต่อสู้

คนรับใช้คนนั้นยังคงเลิกม่านขึ้นสูงมิยอมปล่อย คล้ายมีเจตนาจะให้ผู้ที่อยู่หน้าห้องและในลานตึกได้เห็นผู้คนภายในห้องถนัดชัดตากว่านี้

บ้วนเล็กเพี้ยเริ่มมีโทสะกรุ่นขึ้นมา ขณะจะตวาดว่า พลันเห็นเซียว-เกียงยกมือบอกใบ้ แล้วเอ่ยถามผู้รับใช้ขึ้นว่า

"ขอเรียนถามพี่ท่าน จากที่นี้ไปกิมเฮี้ยเก็งควรเดินทางสายใดจึงใกล้ที่สุด ?"

คำ 'กิมเฮี้ยเก็ง' พอหลุดจากปาก ผู้รับใช้ทั้งห้าต่างหน้าตาเปลี่ยนสีไปทันที

ผู้รับใช้ร่างใหญ่ที่เลิกม่านกำมะหยี่ พลันปล่อยม่านลงแล้วรีบเดินเข้ามาคารวะต่อพวกเล่งจ้วงจี่ทั้งสาม แล้วถามอย่างนอบน้อม

"ขอเรียนถามโกวเนี้ยมีคำสั่งใด ?"

เล่งจ้วงจี่มองดูจนงุนงง คิดอยู่ในใจ หรืออารามกิมเฮี้ยเก็งจะมีพันธะเกี่ยวข้องกับโรงเตี๊ยมแห่งนี้ด้วย ?

เอี๊ยบเซียวเกียงพอระงับใจก็รีบกล่าวอย่างนุ่มนวลไป

"พวกเราสามคนดั้นด้นมาจากตงง้วน ไปที่อารามกิมเฮี้ยเก็งกราบเยี่ยมลักเอี๊ยวจื้อและค้วงเอี๊ยวจื้อสองผู้อาวุโส มิทราบจะไปเส้นทางใดจึงใกล้ที่สุด ?"

ผู้รับใช้ร่างใหญ่อย่างรีบน้อมกายกล่าวสืบต่อไป

"ขอบังอาจถามโกวเนี้ย มีความสัมพันธ์ฉันที่ใดกับผู้อาวุโสสองท่านและเรียกหากันในฐานะใด ?"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็ไม่พอใจยิ่งนัก รู้สึกว่าวาจาเช่นนี้มาถามจากผู้รับใช้ในโรงเตี๊ยม เป็นการก้าวก่ายเกินศักดิ์ของตัว เอี๊ยบเชียวเกียงก็หน้าเคร่งเครียดลงเช่นกัน

บ้วนเล็กเพี้ยกลับกล่าวไปอย่างมิได้ลังเล

"ป้อจกเต้าหยินเป็นซือแป๊ะของเอี๊ยบโกวเนี้ยเรา ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบคือซือบ้อของเซี่ยงกงเรา ความสัมพันธ์ของ 'โง้วจื้อสำนักท่าน' กับพวกเรานั้นมิต้องเอ่ยอธิบายไปได้กระมัง ?"

ผู้รับใช้ร่างใหญ่เห็นบ้วนเล็กเพี้ยเปิดเผยศักดิ์ศรีของมันออกมา ใบหน้าไม่เพียงปรากฏรอยยิ้มเท่านั้น ท่าทียังยิ่งนอบน้อมยำเกรงมีมารยาทไปกว่าเดิม พร้อมทั้งรับคำอยู่ถี่ ๆ

ขณะนั้นผู้รับใช้สี่คนวางข้าวของเรียบร้อยแล้วพากันเลิกม่านเดินออกไป บ้วนเล็กเพี้ยชำเลืองตาเล พบเห็นชายฉกรรจ์ท่าทีเหี้ยมหาญสิบกว่าคนที่ยืนอยู่หน้าลานตีกต่างใช้สายตาถามไถ่มองมาทางพวกผู้รับใช้ และยังเดินเข้าหาเพื่อเอ่ยปากยืนยันอีกด้วย

เห็นผู้รับใช้ที่เดินนำหน้ายกนิ้วชี้ไปบนท้องฟ้าที่มีหิมะโปรยปราย และยังยื่นนิ้วทั้งห้าออกไปกางอ้าอีกด้วย

บ้วนเล็กเพี้ยยังดูมิทันกระจ่าง ผู้รับใช้คนที่สี่ก็ได้ปล่อยม่านลงมาแล้ว

ขณะนั้นผู้รับใช้ร่างใหญ่กำลังเอ่ยปากกล่าวอยู่

"...ทุก ๆ ปีในตอนใกล้ตรุษ จะต้องมีพายุหิมะอย่างรุนแรงขึ้นครั้งหนึ่ง ดังนั้นทางช่องเขาที่จะทอดสู่อารามกิมเฮี้ยเก็งจะต้องถูกปิดตายไปในเวลาเพียงไม่กี่วัน ดังนั้นบ่าวขอน้อมเตือนสามท่าน หากไม่มีเรื่องเร่งร้อนสำคัญ

ยังคงใช้ฤดูชุนเทียนในปีหน้าค่อยมาใหม่เถิด"

เอี๊ยบเชียวเกียงรีบกล่าวอย่างหนักแน่นจริงจัง

"จะได้อย่างไรกัน พวกเรากับผู้อาวุโสค้วงเอี๊ยวจื้อแยกทางกันที่ใต้ฮุดซัว เมืองคี่ฮุ้น นัดหมายตกลงให้พวกเราดั้นด้นมาทั้งวันทั้งคืน..."

บ้วนเล็กเพี้ยฉุกใจได้คิด มิรอให้เชียวเกียงกล่าวจบคำ แสร้งทำทีท่าคล้ายดั่งเพิ่งเข้าใจ หันไปบอกแก่เล่งจ้วงจี่ด้วยเสียงเบา ๆ ว่า

"ดูท่าพวกเราควรรอค้วงเอี๊ยวจื้อผู้อาวุโสและหงส์เจ้เจ๊ในโรงเตี๊ยมนี้เถิด อาจบางทีพวกท่านยังมาไม่ถึงก็ได้"

ผู้รับใช้ร่างใหญ่ไม่คิดว่าบ้วนเล็กเพี้ยจะใช้อุบายมาหลอกความจริง จึงรีบร้องโพล่งว่า

"โง้วซือโจ๊ว (อาจารย์ของอาจารย์คนที่ห้า) กับเตี้ยงซือเจ้ก (น้องของอาจารย์) ได้ผ่านไปตั้งแต่เมื่อสองวันก่อนแล้ว"

เล่งจ้วงจี่กับเล็กเพี้ย และเชียวเกียงพอได้ฟังต่างหน้าเปลี่ยนสีจนต้องรีบร้องโพล่งออกไป

"พวกนางไฉนรวดเร็วกว่าพวกเราได้ ?"

ผู้รับใช้ร่างใหญ่รีบน้อมกายตอบอย่างภาคภูมิใจว่า

"โง้วซือโจ๊วกับเตี้ยงซือเจ้กต่างขี่ม้าประจำด่านของพรรคเรา แต่ละหกสิบลี้ เปลี่ยนม้าควบขับทั้งวันทั้งคืนไม่หยุดยั้ง มีความรวดเร็วเร่งร้อน จนวันหนึ่ง ๆ เดินทางได้หนึ่งพันลี้"

เล่งจ้วงจี่ เล็กเพี้ย และเชียวเกียง จึงเพิ่งเข้าใจอิทธิพลของสำนักเทียนซัวผ่าย แผ่ขยายถึงมณฑลกำซกและแชไฮ้อันสุดแสนไกล แม้กระทั่งยังขยายกว้างถึงซุยเอี้ยงกับเซียมไซ มิน่าเล่า พวกนางถึงได้มาก่อนพวกตนทั้งสาม

ขณะขบคิดนั้น พลันได้ยินผู้รับใช้ร่างใหญ่กล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"ทั้งสามท่านมีเรื่องร้อนใคร่จะไปอารามโดยด่วนจริง จำเป็นต้องเดินทางทั้งวันทั้งคืน จากนี้มุ่งสู่ฝั่งใต้ของบึงซาเออ ผ่านเมืองเก็งเสียง ถึงทูลู-

ฮวงแล้วฝากม้าไว้ที่เมืองต๊ะปัน เดินเท้าจากปากช่องเขาเกอลา ใช้ฝีเท้ารวดเร็วเร่งร้อนไม่หยุดพัก เดินทางเช้าตรู่พอถึงสนธยาก็จะบรรลุอารามกิม-เฮี้ยเก็งได้"

เล่งจ้วงจี่รีบรับคำอย่างหนักแน่น พร้อมกับกล่าวด้วยความปีติดีใจ

"ขอบพระคุณที่ชี้แนะเส้นทาง ข้าพเจ้าขอจารึกบุญคุณนี้ไว้ โปรดบอกกับเซี่ยวยี่ที่เลี้ยงม้าให้ปรนหญ้าอาหารชั้นดี เตรียมม้าให้พร้อมไว้ พวกเรารับประทานอาหารอิ่มหนำก็จะเดินทางต่อทันที"

ผู้รับใช้รับคำแล้วเลิกม่านออกไปอย่างปลาบปลื้มปีติเช่นกัน

บ้วนเล็กเพี้ยฉวยโอกาสที่ผู้รับใช้ร่างใหญ่เลิกม่านชำเลืองตาม เห็นผู้ที่ยืนอยู่ในลานตึกทั้งสิบกว่าคนนั้น ต่างพากันจากไปจนไม่มีร่องรอยหลงเหลือ

ทั้งสามรับประทานจนอิ่มหนำ บ้วนเล็กเพี้ยเล่าเรื่องราวที่ผู้รับใช้ทำท่าให้แก่พวกชายฉกรรจ์เหล่านั้นกับเล่งจ้วงจี่และเซียวเกียงฟัง

เซียวเกียงมีท่าทีตื่นเต้นขึ้นเล็กน้อย กระซิบเบา ๆ ว่า

"เป็นเรื่องที่คิดไม่ถึงจริง ๆ โรงเตี๊ยมนี้เป็นโรงเตี๊ยมของเทียนซัวโง้วจื้อตั้งขึ้นจริงด้วย"

เล่งจ้วงจี่กล่าวอย่างคล้ายเพิ่งเข้าใจว่า

"ไหนเลยจะมีเพียงโรงนี้ อาจบางทีตามโรงเตี๊ยมในท้องถนนยังมีอีกหลายแห่งดอก ที่เป็นของพวกเทียนซัวมาตั้งขึ้น"

บ้วนเล็กเพี้ยกล่าวเสียงเบาอย่างพิศวงสงสัย

"ค้วงเอี๊ยวจื้อผู้อาวุโส เมื่อมีเจตนากลั่นแกล้งพวกเรา เหตุไฉนเมื่อตอนผ่านเมืองนี้ ไม่บอกแก่พวกเสมียนโรงเตี๊ยมเอาไว้เสียก่อน ?"

เซียวเกียงขมวดคิ้วกล่าวว่า

"อาจบางทีนางเพียงขุ่นเคืองตามอารมณ์ชั่ววูบ โดยหาใช่มีเจตนาจะประทุษร้ายพวกเราอย่างจริงจังไม่ นางควบคุมเตี้ยงโกวเนี้ย ใช้ม้าเร็วตามด่านต่าง ๆ รุดกลับสู่เทียนซัว อาจบางทีเพราะกลัวพายุหิมะจะปิดปากทางเข้า และอาจบางทีจะรีบกลับไปฉลองตรุษในกิมเฮี้ยเก็ง หรืออาจบางที

คิดไม่ถึงว่าพวกเราจะเร่งรุดตามมาในเวลาอันรวดเร็วปานนี้"

เล่งจ้วงจี่กับเล็กเพี้ยต่างผงกศีรษะเห็นพ้อง ทั้งสามปรึกษาหารือตามเส้นทางที่ได้รับคำบอกเล่าจนตกลงกันได้ จึงเดินเคียงไหล่ออกจากโรงเตี๊ยมไป

ทั้งสามห้อม้าฝ่าลมหนาวเหน็บหิมะที่โหมหนักไปตามเส้นทางที่ผู้รับใช้บ่งชี้ด้วยฝีเท้าอันเร็วรีบร้อน

ออกจากด่านเง็กมึ้งกวนมุ่งหน้าสู่ตะวันตกเฉียงเหนือ ล้วนเป็นเทือกทิวเขาอันยาวเหยียดสุดสายตา เวิ้งว้างขาวสล้างจนไม่มีสีสันอื่นปะปน ห้อตะบึงเป็นเวลาครึ่งค่อนวันก็มิพบพานเมืองใหญ่สักแห่ง

แต่ทว่าผ่านตัวเมืองใดไปสักครา จะเห็นตามร้านรวงต่าง ๆ กำลังตระเตรียมต้อนรับตรุษอย่างร่าเริงยินดีทุกแห่งหน

โบราณมีว่าไว้ 'ยามตรุษสารทคราใดยิ่งคำนึงถึงญาติมิตร' เล่งจ้วงจี่กับเล็กเพี้ยและเชียวเกียง มาตรแม้นไม่เคร่งในประเพณีอันคร่ำครึ เป็นชนชาวบู๊ลิ้มที่มิเคยถือสาในตรุษสารท แต่ยามนี้ยังรู้สึกหดหู่ใจอยู่บ้าง

ดังนั้นเองกับการดื้อรั้นเจ้าอารมณ์ คุกคามเข้าข่มขู่ ท้าทายสู้อย่างไม่เจียมตัวของค้วงเอี๊ยวจื้อ จึงยิ่งไม่พอใจใหญ่หลวงนัก เพราะในอากาศอันหนาวเหน็บ ในกาลเวลาที่ควรจะได้อยู่พร้อมหน้ากันฉลองตรุษอันสนุกสนานกลับต้องมาฝ่าดงหิมะอันหนาวเหน็บอย่างทรมาน

เมื่อถึงบึงซาเออก็เป็นเวลายามต้น เนื่องจากอากาศหนาวเหน็บจนเสียดกระดูก ไม่อาจที่จะเดินทางในกลางคืนได้ ทั้งสามจึงจำต้องพักแรมแต่หัวค่ำไป

ทางเดินยิ่งไกลเทือกทิวเขายิ่งทุรกันดาร กอปรกับหิมะที่หนาหนักอันรุนแรง จนหกวันเต็ม ๆ จึงได้ถึงตัวเมืองต๊ะปัน

ทั้งสามพักอยู่ในโรงเตี๊ยมใหญ่ที่สุดของตัวเมือง ดูท่าทีก็คล้ายเป็นโรงเตี๊ยมของพวกสำนักเทียนซัวมาสร้างไว้ เจ้าของโรงเตี๊ยมพอฟังว่าพวกเล่งจ้วงจี่ทั้งสามเป็นสหายชาวบู๊ลิ้มที่มีความสัมพันธ์อันลึกล้ำกับโง้วจื้อ ต่างต้อนรับขับสู้เป็นกุลีกุจอ

วันที่สองก็เป็นวันสุดท้ายของปี ตามถนนหนทางสนุกสนานครึกครื้นยิ่ง ในดินฟ้าอากาศที่หิมะโปรยปราย ทุกแห่งหนมีแต่เสียงประทัดดังสนั่นหวั่นไหว เสียงหัวร่อต่อกระซิกเซ็งแซ่ทุกซอกมุม

เล่งจ้วงจี่สอบถามจากผู้รับใช้ ได้ความว่าช่องเขาเกอลายังไม่มีหิมะคลุมปิด วันนี้เมื่อตอนเช้าตรู่ศิษย์ของกิมเฮี้ยเก็งยังมีคนออกมาซื้อข้าวของไปใช้ในวันตรุษเลย

เซียวเกียงกับเล็กเพี้ยพอได้ทราบข่าวนี้ ต่างตื่นเต้นยินดีเป็นยิ่งนัก มิเช่นนั้นต้องรอจนพ้นปีใหม่ไปฤดูชุนเทียน ช่วงเวลาหลายเดือนนี้ มิใช่ลำบากตรากตรำอย่างไร้ประโยชน์แล้ว

ดังนั้นทั้งสามฝากม้าไว้ในโรงเตี๊ยม ออกหาซื้อเสบียงกรังตามร้านรวงอย่างลอบเร้นแล้วรีบมุ่งหน้าออกจากประตูเมืองตะวันตก วิ่งปราด ๆ ไปที่ปากทางภูเขาเกอลาอย่างว่องไว

ทั้งสามเดินทางไปตามคำบอกเล่าของผู้รับใช้ มุ่งหน้าสู่ทิศตะวันตก เฉียงใต้ดั่งเหินบิน แม้ลมจะรุนแรงกระหน่ำสักเพียงไร หิมะโปรยปรายหนาแน่นเพียงไหน ยังไม่อาจทำให้ทั้งสามเกิดความย่อท้อหวั่นไหว

ผ่านลำธารที่กลายเป็นน้ำแข็งและหุบเหวอันขาวสล้างไปหลายแห่ง ขุนเขายิ่งสูงชันมีทำเลเปี่ยมอันตราย ตามผนังก็เรียบลื่นดุจดั่งน้ำมันทาถูไว้ ยากต่อการปีนป่ายยิ่งนัก

เล่งจ้วงจี่มีความเชื่อถือในวิชาตัวเบาของเซียวเกียงไม่น้อย และวิชาตัวเบาของบ้วนเล็กเพี้ย ยิ่งมั่นใจโดยไม่คลางแคลงเลย ดังนั้นทั้งสามกระโดดโลดแล่นด้วยความแคล่วคล่องดั่งเป็นลิงค่าง

อย่างแช่มช้า การโลดละลิ่วได้ขึ้นสูงไปทุกครา ลมอันยะเยียบที่คล้ายคมมีดกรีดเฉือนตามผิวกาย กระหน่ำมาจนน้ำแข็งกระจายหิมะม้วนตัวเป็นกลุ่มก้อน ส่งเสียงหวีดหวิวเสียดประสาทสะท้านใจ

ทั้งสามผ่านลมหิมะอันหนาแน่นไปด้วยความพยายามมิย่อท้อ บางครั้งยังได้ยินเสียงสัตว์ขู่คำรามด้วยความหิวโหย บางครั้งจะพบเห็นหมีขาว

อันดุร้ายโถมออกมาตามโพรงน้ำแข็ง จู่โจมใส่พวกทั้งสามอย่างคลุ้มคลั่งดุดัน...

แต่ทั้งสามไม่มีกะใจจะต่อสู้กับสัตว์ร้ายเหล่านี้ มักจะใช้การกระโดดโลดแล่นหลบหนีไปเสมอ

จนในเที่ยงวันทั้งสามได้มาถึงที่ราบกว้าง คล้ายดั่งเป็นบึงใหญ่ที่แข็งตัวไปแล้ว จากคำบอกเล่าของผู้รับใช้มาคำนวณ ทั้งสามเดินทางได้ครึ่งหนึ่งแล้ว

ทั้งสามพากันซุกกายนั่งพักอยู่ที่ใต้ผาอับลม รับประทานเสบียงกรังกอบหิมะขึ้นต้มเป็นน้ำดื่มไป แล้วจึงหลับตาผนึกลมปราณพักผ่อน

จนครึ่งชั่วยามให้หลัง ทั้งสามต่างมีความกระปรี้กระเปร่าคึกคักเกิดขึ้น จึงเดินออกจากใต้ชะง่อนหินใหญ่มา

เล่งจ้วงจี่ทอดตามองเห็นที่ทิศตะวันตกเฉียงใต้เลือนรางด้วยหิมะและหมอกจนขาวสล้าง ยอดเขาเห็นได้รำไร ดุจดั่งเป็นบังตาที่ธรรมชาติสร้างขึ้นกั้นฟากฟ้าขวางอยู่ทางทิศตะวันตกอันสุดแสนไกล

บ้วนเล็กเพี้ยสั่นศีรษะ กล่าวอย่างสะทกสะท้อนใจว่า

“เทียนซัวโง้วจื้อ (ห้าบรรพชิตเทียนซัว) มีอิทธิพลครอบคลุมอาณาบริเวณชายแดน มีเกียรติภูมิสะเทือนแผ่นดินตงง้วน แต่มาอยู่ในสถานที่หิมะน้ำแข็งปกคลุมชั่วนาตาปี ซุกซ่อนตามขุนเขาอันเปล่าเปลี่ยววังเวงเยี่ยงนี้ จะนับว่ามีความหมายอย่างไรได้ ?”

เอี๊ยบเซียวเกียงก็กล่าวอย่างเห็นพ้องขึ้น

“เตี้ยงโกวเนี้ยมาฝึกปรือวิชาฝีมือในสถานที่เช่นนี้จนสำเร็จได้ ข้าพเจ้ารู้สึกเคารพเลื่อมใสในความมานะพยายามอันเด็ดเดี่ยวของนางนัก”

เล่งจ้วงจี่ไม่มีกะใจไปฟังคำสนทนาของสองนางเลย เพราะขบคิดอย่างเคร่งเครียดตลอดเวลา ว่าจะใช้วิธีใดจึงไปถึงอารามกิมเฮี้ยเก็งได้ก่อนอาทิตย์ตกดิน เพื่อจะหาโพรงหรือถ้ำเป็นที่พักผ่อนในยามค่ำคืน

ผลของการปรึกษาหารือที่ตกลงกัน เร่งฝีเท้าเดินทางให้เร็วกว่าเดิม

วิ่งอย่างคลุ้มคลั่ง ไม่ยอมออมกำลังอีกพักใหญ่ ทั้งสามจึงเข้าสู่หมู่ยอดเขาอันสับสนซับซ้อน

ตามยอดเขา ยิ่งวิ่งไปยิ่งมีสภาพน่าหวาดหวั่น ลมอันรุนแรงก็ยิ่งหนักหน่วงโหดร้าย อุณหภูมิยิ่งสูงยิ่งหนาวเหน็บ ท้องฟ้าก็ยิ่งมืดครึ้มเลือนราง ทั่วทั้งบริเวณเทียนซัว นอกจากเสียงลมอันกึกก้องอึงคะนึงน่าหวั่นไหวแล้ว ไม่มีเสียงอื่นใดปะปนเลย !

เมื่อเข้าสู่หมู่ยอดเขา สภาพได้เริ่มแปรเปลี่ยนไปทีละน้อย ตามหุบเหวอันลึกล้ำ ได้มีต้นสนที่หิมะเกาะขาวโพลงปรากฏอยู่บ้างแล้ว ตามหน้าผาสูงและขุนเขาชัน เริ่มปรากฏต้นไม้โบราณที่สูงตระหง่านเทียมฟ้าและตามผนังน้ำแข็งที่เป็นทำเลอันหวาดเสียวที่สุด บางครั้งบางคราวยังพบพืชวิเศษสุด ที่มีความแข็งแกร่งยิ่งกว่าเหล็กกล้าสักต้นสองต้น...ไผ่สีม่วง (จีเต็ก)

ทั้งสามอ้อมผ่านยอดเขาอันสูงชันแห่งหนึ่งแล้ว เบื้องหน้าสายตาพลันกระจ่างจ้าจนต้องตะลึงลานไปทันที รีบชะงักกายไว้มิกล้าโลดแล่นต่อไป

ภาพที่ปรากฏเบื้องหน้าสายตา คือหุบเขาเขียวขจีมีอาณาบริเวณหลายพันไร่ ล้อมรอบด้วยขุนเขาหิมะขาวโพลงเรียงราย

ในหุบเขามีทั้งสนและไผ่อันเขียวขจี ปะปนด้วยต้นเหมยที่ออกดอกขาวสล้าง มาตรแม้นจะมีหิมะโปรยปรายลงมา แต่ส่วนมากถูกยอดเขาที่สูงชันเสียดฟ้าทางรอบข้างต้านเอาไว้ อุณหภูมิก็อบอุ่นขึ้นจนคล้ายเป็นฤดูใบไม้ผลิ

ระหว่างกลางของหุบเขาเขียวขจีอันกว้างใหญ่มีอารามโอฬารหลังคาทองอยู่มากมายหลายหลัง ก่อสร้างด้วยความวิจิตรพิสดาร จุดโคมไฟสว่างไสวดั่งกลางวัน

พวกเล่งจ้วงจี่ทั้งสามคิดไม่ถึงว่า จะพบอารามกิมเฮี้ยเก็งได้รวดเร็วเช่นนี้ เนื่องจากท้องฟ้าได้มืดสลัวลง โคมไฟในอารามจึงยิ่งสว่างไสวจนกระจ่างตากว่าเดิม

เพ่งมองไปยังอารามกิมเฮี้ยเก็ง เห็นตึกรามหอห้องสร้างเรียงรายกันแน่นขนัด แต่ละหลังแสดงฝีมือประณีตเข้าประชันแข่งขัน แสงโคมไฟอันกระจ่างสว่างไสวที่สาดส่อง สะท้อนเป็นสีแพรวพรายละลานตา

ยามนี้เหนืออารามใหญ่สามหลังทางด้านหน้ามีประทีปโคมไฟประดับ

ประดาอย่างสวยงาม ที่หน้าอารามหลังแรก เสียงคนโห่ร้องกันอย่างสนุกสนาน เสียงประทัดดังสนั่นหวั่นไหว คล้ายกำลังเลี้ยงฉลองปีใหม่อยู่

หน้าอารามทั้งสามหลัง มีสิงโตหินใหญ่มหึมาสูงรวมสิบเชียะตั้งเรียงรายอยู่หกตัว และที่ลานกว้างหน้าอาราม มีเสาธงซึ่งโตเต็มสองคนโอบสูงชันจนแทบทะลวงท้องฟ้า

ยอดเสาธงอันสูงชัน มีโคมแดงใบใหญ่มหึมาแขวนอยู่ ใต้โคมเป็นธงแพรกว้างใหญ่ประมาณแปดเชียะพลิ้วปลิวไสว กึ่งกลางธงปักอักษรมหึมาอยู่สามตัว *'กิมเฮี้ยเก็ง (วังประกายทอง)'*

รอบข้างอักษรกิมเฮี้ยเก็งทั้งสามตัว ปักอาวุธต่าง ๆ ที่ไม่ละม้ายเหมือนอยู่ห้าชนิด

หนึ่งเป็นกระบี่ทองมีประกายแวววาว หนึ่งเป็นลูกเหล็กคู่ใหญ่หนึ่งเล็กหนึ่ง อีกหนึ่งเป็นขลุ่ยหยกเลายาว อีกหนึ่งเป็นแส้ปัดใยเงิน เบื้องล่างสุดเป็นพัดจีบก้านทอง

พวกเล่งจ้วงจี่ทั้งสามต่างรู้ดี กระบี่ทองคือสัญลักษณ์ของลักเอี๊ยวจื้อ ลูกเหล็กเป็นตัวแทนของเซ็งจินจื้อ ขลุ่ยหยกเป็นตัวแทนของเฮียงเล้งจื้อ แส้ปัดเป็นตัวแทนฮื้อฮ้วงจื้อ พัดจีบคือตัวแทนค้วงเอี๊ยวจื้อ

เทียนชัวโง้วจื้อมีอายุแตกต่างกัน อาวุธก็ผิดแปลกมิละม้ายเหมือน แต่ทุกคนต่างมีหลักวิชาพิเศษพิสดารที่น่าแตกตื่นสะท้านต่อแผ่นดิน

เล่งจ้วงจี่กวาดตามองดู พอเห็นรอบบริเวณอารามกิมเฮี้ยเก็งที่เป็นกำแพงแดงฉานสูงใหญ่ ตามตึกรามหอห้องและหน้าอารามใหญ่ตระหง่านโอฬารทั้งสามหลังนั้นกลับเงียบงันวังเวงไม่มีคนอยู่ยามตามไฟ

บ้วนเล็กเพี้ยเมื่อเห็นสภาพนี้ ต้องร้องขึ้นด้วยความตื่นเต้นยินดี

"นี่นับเป็นโอกาสปลอดที่สวรรค์ประทานให้จริง ๆ พวกมันกำลังเลี้ยงฉลองส่งท้ายปีเก่า พวกเราพอดีเข้าไปช่วยเตี้ยงโกวเนี้ยได้อย่างปลอดโปร่ง"

เอี๊ยบเชียวเกียงรีบกล่าวอย่างหนักแน่นว่า

"เพี้ยม่วยผิดแล้ว ในอารามกิมเฮี้ยเก็งที่ดูคล้ายไร้คนป้องกัน แต่

ความจริงมีอันตรายซับซ้อนหลายชั้นนัก"

กล่าวแล้วชี้ไปยังอารามหลังใหญ่ที่อยู่ไกลสุดและอารามอีกห้าหลังซึ่งอยู่ในระหว่างกลางวงล้อมของตัวตึกต่าง ๆ กล่าวสืบต่อไปว่า

"เพี้ยม่วยโปรดดู ภายในอารามของบริเวณกิมเฮี้ยเก็งที่มีตึกรามสวยงามร่วมร้อยหลัง มีแต่ตึกห้าหลังในระหว่างกลางเท่านั้นที่มืดมิดสนิท เพียงแขวนโคมไว้หน้าชายคาอยู่ดวงหนึ่งเท่านั้น..."

บ้วนเล็กเพี้ยพลันรู้ได้ด้วยไวปัญญา จึงสอดคำขึ้นว่า

"เจ้เจ๊หมายความว่า นั่นเป็นตึกรวมกลไกของอารามกิมเฮี้ยเก็งกระมัง ?"

เชียวเกียงรีบผงกศีรษะรับคำ เล่งจ้วงจี่มิรอให้เชียวเกียงเอ่ยปากก็กล่าวดั่งคล้ายเพิ่งเข้าใจ

"ค่ำนี้เป็นวันสุดท้ายของปี เทียนซัวโง้วจื้อต้องถือการเซ่นไหว้มาขับไล่เรื่องโชคร้ายให้กลายเป็นดี อาจบางทีจะปิดกลไกไปทั่วทั้งตัวอารามไปก็ได้"

เชียวเกียงรีบเอ่ยสนับสนุนขึ้นว่า

"เป็นไปได้อย่างยิ่ง แต่จะทำอย่างไรจึงจะสามารถยืนยันว่า จุดรวมกลไกได้ปิดเอาไว้แล้ว ?"

เล่งจ้วงจี่กับเล็กเพี้ยพอฟังต่างงุนงง เพราะเป็นปัญหาที่ยุ่งยากลำบากยิ่ง นอกเสียจากเข้าไปในตัวตึกทั้งห้าที่อยู่กึ่งกลาง หรือมิเช่นนั้นหาสถานที่ซึ่งมีกลไกสักแห่งไปทดลองดูจึงจะรู้แน่

แต่ทว่าการทดลองไปนี้ หากกลไกได้ถูกปิดระงับหมดสิ้นก็พอทำเนา หากแม้นโชคร้ายเกิดมีพวกมืดบิน เกาทัณฑ์ หรือกริ่งสัญญาณภัยดังขึ้นมาไยมิใช่ทำให้เรื่องเลวร้ายไปกว่านี้ดอกหรือ ?

ขณะขบคิดอยู่ พลันได้ยินเชียวเกียงกล่าวเบา ๆ อย่างปลาบปลื้มปีติ

"เชียวม่วยคิดหาวิธีอันดีประเสริฐขึ้นได้แล้ว"

เล่งจ้วงจี่กับเล็กเพี้ยเห็นเชียวเกียงปลาบปลื้มยินดีถึงปานนี้ ต่างเบือนสายตาอันตื่นเต้นและมุ่งหวังมองจ้องนางเป็นจุดเดียว

เชียวเกียงแย้มยิ้มแล้วกล่าวอย่างภาคภูมิใจว่า

"พวกเราเข้าไปที่ลานกว้างหน้าอารามก่อน หาต้นไม้ใหญ่ที่พอจะซ่อนตัว สังเกตลาดเลาเหตุการณ์ในอาราม ลอบดูสภาพการณ์ภายในจนแน่แก่ใจ หากแม้นเตี้ยงโกวเนี้ยร่วมอยู่ในบริเวณ ก็ยืนยันได้ว่านางมิถูกลงโทษทัณฑ์ นั่นต้องขอร้องให้เพี้ยม่วยแสดงวิชาตัวเบาอุ้นเฮ้งซุกอันสุดยอดของแผ่นดิน ปิดหนังสือไว้ในอารามใหญ่ของมันสักแผ่น แสดงให้รู้ว่าเล่งกอกอได้มาแล้ว..."

เล่งจ้วงจี่พอได้ยินคำอุ้นเฮ้งซุก (วิชาอำพรางร่าง) ก็ต้องสยิวกายขึ้นด้วยความหนาวเหน็บอย่างลืมตัว จวบจนขณะนี้จึงเพิ่งคิดได้ ในโรงเตี๊ยมที่เชิงเขาไต้โอ๊วนั้นตนที่พลุ่งพล่านลืมตัว แทบจะทำลายวิชาอุ้นเฮ้งซุกของเพี้ยม่วยไปเสียแล้ว ยามนี้เมื่อหวนคิดขึ้นมา ยังรู้สึกอับอายเสียใจจนเหงื่อซึมออกเป็นเส้นสาย

คิดถึงเมื่อตอนนั้นบ้วนเล็กเพี้ยเคยจับข้อมือถามความตั้งใจ ในตอนนั้นนางก็ได้คิดแล้วว่า หากสูญเสียพรหมจารีก็ต้องสูญเสียวิชาอำพรางร่างอันสุดยอดไปด้วย ดูแล้วรู้สึกว่า เพี้ยม่วยนับเป็นภรรยาที่นุ่มนวลเอาใจต่อสามีอย่างดีวิเศษยิ่งจริง ๆ

ขบคิดถึงตอนนี้ต้องเหลือบแลไปที่บ้วนเล็กเพี้ยอย่างดื่มด่ำซาบซึ้งแวบหนึ่ง

และบ้วนเล็กเพี้ยในตอนนี้ กำลังมองดูเซียวเกียงอย่างกระตือรือร้นถามไถ่ด้วยความสนุกสนานว่า

"เกียงเจ้เจ๊ บนกระดาษนั้นเราจะเขียนวาจาใดดี ?"

เซียวเกียงกลอกนัยน์ตาอันสุกใสของนางไปมา หัวร่ออย่างซุกซนแล้วกล่าวว่า

"พวกเราเขียนว่า...เล่งจ้วงจี่แห่งตงง้วน ตั้งใจจะอวยพรปีใหม่ที่เทียนชัวเป็นพิเศษ..."

กล่าวแล้วใช้สายตาถามไถ่เหลียวมามองหน้าเล่งจ้วงจี่เป็นทีขอความเห็น

เล่งจ้วงจี่ขมวดคิ้วแล้วกล่าวอย่างลังเลใจ

"มิดี...เยี่ยงนั้นออกเป็นการก่อกวนอย่างประสงค์ร้ายเกินไป"

บ้วนเล็กเพี้ยแค่นเสียงกล่าวอย่างไม่แยแสสนใจ

"ก่อกวนด้วยประสงค์ร้ายอะไรกัน ? เยี่ยงนี้เป็นการสยบความยโสโอหังของเทียนซัวโง้วจื้อลงเสียบ้างพอดี"

เอี๊ยบเชียวเกียงรีบสนับสนุนขึ้นทันทีว่า

"ถูกต้อง ที่พวกเรากระทำ จุดมุ่งหมายเพื่อให้พวกมันรู้ตัวว่าด้อยกว่าจะได้มิกล้าหือขึ้นต่อสู้"

เล่งจ้วงจี่เห็นเล็กเพี้ยกับเชียวเกียงต่างปรารถนาเช่นนั้น ย่อมมิอาจคัดค้านขัดขืน แต่กล่าวอย่างหนักแน่นจริงจังว่า

"ตอแยกันที่วัดไต้ฮุดยี่นั้น พวกป้อจกเต้าหยินผู้อาวุโสทั้งเจ็ดท่านย้ำแล้วย้ำอีกให้พวกเราปฏิบัติด้วยความรอบคอบสุขุม ตอนชือบ้อขึ้นเหนือก็ทิ้งหนังสือบอกไว้ ตักเตือนพวกเราอย่าได้ใช้อารมณ์จนเสียมารยาทไป เห็นแก่ความสำคัญข้อนี้ เจตนาของข้าพเจ้ามีว่า หากแม้นท่านทั้งสองยืนกรานจะไปปิดหนังสือในอารามใหญ่ ควรเขียนว่า... 'เล่งจ้วงจี่ผู้เยาว์ ตั้งใจมากราบอวยพรปีใหม่แก่ผู้อาวุโสทั้งห้า...' "

วาจามิทันขาดคำ เล็กเพี้ยกับเชียวเกียงต่างผงกศีรษะรับปากกันอย่างหนักแน่น

ดังนั้นทั้งสามต่างใช้วิชาตัวเบาอันแคล่วคล่องปราดเปรียว กระโดดโลดเล่นอย่างว่องไว อาศัยป่าสนไผ่ปิดบังร่องรอย รุดจนกระทั่งถึงที่ข้างลานกว้างหน้าอารามใหญ่

เทียนซัวโง้วจื้อต่างมิใช่เป็นชนชั้นธรรมดา ไม่เพียงมีอิทธิพลอำนาจครอบคลุมไปทั่วทั้งชายแดนเท่านั้น แม้ตงง้วนอันสุดแสนไกล เอ่ยถึงนาม 'เทียนซัวโง้วจื้อ' ขึ้นที่ใด ต่างก็ต้องให้ความเคารพยำเกรงกันไม่น้อย แม้พวกเล่งจ้วงจี่ทั้งสามต่างไม่มีความหวาดหวั่นพรั่นพรึงในตัวพวกมัน แต่ทว่าก่อนที่จะเปิดเผยตัวออกมาอย่างชัดเจน สามารถใช้ฝีมือเข้าข่มขู่เทียนซัวโง้วจื้อให้เกิดความหวาดหวั่นขวัญเสียขึ้นได้ ก็จะเป็นคุณประโยชน์ต่อเรื่องราวอีกมากมายหลายเท่านัก

ทั้งสามลอบเร้นมากระทั่งใต้ต้นไม้ใหญ่ที่หน้าลานกว้าง เงยหน้ามองดูเห็นลำต้นสูงร่วมยี่สิบวา กิ่งใบค่าคบหนาแน่น แผ่กว้างดั่งราวเป็นร่มใหญ่ซ่อนกายอยู่ภายในยากยิ่งที่จะมีผู้พบเห็นได้

เชียวเกียงอันรอบคอบสุขุม นางเดินอ้อมต้นไม้ไปรอบหนึ่งก่อน จากนั้นใช้นิ้วดีดไปที่ลำต้นไม้หลายครั้งหลายครา ในที่สุดจึงมองเล่งจ้วงจี่แล้วกระซิบเบา ๆ ว่า

"เล่งกอกอขึ้นไปก่อน"

เล่งจ้วงจี่ผงกศีรษะถีบเท้าลอยตัว ซ่อนเข้าไปในค่าคบไม้อย่างว่องไว

เชียวเกียงและเล็กเพี้ยก็พากันพุ่งกายตามติดไปในบัดดล

ทั้งสามซ่อนกายในกิ่งใบค่าคบอันหนาแน่น เพ่งตามองดูเห็นภายในอารามอันกว้างใหญ่โอฬารประดับประดาด้วยประทีปโคมไฟสวยงามตระการตัวอารามประตูกว้างทั้งสามด้าน แสงไฟสว่างจ้าดั่งกลางวัน สุราอาหารร่วมร้อยโต๊ะได้เริ่มลงมือดื่มกินแล้ว เห็นแต่ผู้คนแออัดคับคั่ง ส่งเสียงหยอกล้อสนทนาจนเซ็งแซ่ ความครึกครื้นกระจายออกไปทั่วทั้งบริเวณ

เล่งจ้วงจี่คาดคิดไม่ถึงเลยจริง ๆ กิมเฮี้ยเก็งที่มีอาณาเขตหลายร้อยไร่จะมีศิษย์ในสำนักและผู้รับใช้เป็นจำนวนมากกว่าหนึ่งพันคน

กึ่งกลางของด้านในอาราม ที่หน้าบังตาซึ่งสลักเสลาด้วยลวดลายประณีตพิสดาร มีเก้าอี้ลงรักลายทองตั้งเรียงอยู่ห้าตัว หน้าเก้าอี้มีโต๊ะขวางยาวร่วมสี่วา บนโต๊ะมีสุราอาหารตั้งเต็ม เก้าอี้ทั้งห้าตัวนี้แสดงว่าเป็นที่นั่งของเทียนซัวโง้วจื้อแน่ แต่ทว่าบนเก้าอี้พนักสูงทั้งห้าไม่มีผู้ใดนั่งอยู่เลย

เนื่องจากผู้คนในอารามมีมากมายเกินไป เป็นเวลาเนิ่นนานจึงกวาดตาแลเห็น ค้วงเอี๊ยวจื้อที่งามสง่ามือถือถ้วยสุราทองใบใหญ่ ท่าทีมีแววหม่นหมองกังวล ติดตามอยู่หลังสามชายกลางคนแต่งกายเยี่ยงนักศึกษาและนักพรตเฒ่าอีกผู้หนึ่ง กำลังชวนดื่มสุราไปตามโต๊ะต่าง ๆ คล้ายดั่งการเลี้ยงปีละครั้งของวันสิ้นปี โอกาสนี้โง้วจื้อแสดงจะขอบใจต่อเหล่าศิษย์ในสำนักที่ได้ลำบากเป็นเวลาหนึ่งปีเต็ม

ผู้เดินนำหน้าสุดมีอายุประมาณสี่สิบห้าสี่สิบหก คิ้วยาวจรดหางตา หน้ากลมตาสุกใสเป็นประกาย เครายาวห้าแฉกห้อยระที่ทรวงอก ศีรษะโพกแพรเหลืองอ่อน สวมใส่เสื้อยาวสีเหลืองอ่อน ท่าทีกระปรี้กระเปร่ามีบุคลิกอันโอ่อ่าเปี่ยมราศี

เล่งจ้วงจี่แน่ใจว่า คนผู้นี้ต้องเป็นลักเอี๊ยวจื้อเจ้าสำนักเทียนซัวในปัจจุบัน

ติดตามด้านขวาของลักเอี๊ยวจื้อ เห็นชายกลางคนสวมเสื้อยาวสีเขียวเข้ม ใบหน้าดำคล้ำ คิ้วดกหนาทั้งสองยาวเหยียด ตาเป็นประกายแวววาว นั่นคือเซ็งจินจื้อ

เซ็งจินจื้ออายุประมาณสี่สิบสองสี่สิบสาม รูปร่างสูงโปร่งมีเคราสั้น บุคลิกที่อาจหาญเปี่ยมอำนาจ ยังมีความนุ่มนวลชวนสนิทสนม มองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นผู้มีจิตใจสัตย์ซื่อเที่ยงตรง

ผู้ขนาบซ้ายเป็นชายกลางคนเสื้อยาวสีขาวนวล ใบหน้าผ่องใสไร้หนวดเครา นั่นคือเฮียงเล้งจื้อ

เฮียงเล้งจื้ออายุประมาณสามสิบห้าสามสิบหก ใต้คางไร้เครา ไว้หนวดสองแหยมบนริมฝีปากเท่านั้น สองคิ้วยาวถึงจอนหู ดวงตาทั้งคู่มีแววเย็นชาเจิดจ้า จมูกโด่งตั้งตรงริมฝีปากบาง แสดงว่าเป็นคนมีจิตใจคับแคบเย่อหยิ่งยโสเจ้าอารมณ์

ผู้ที่ติดตามข้างกายค้วงเอี๊ยวจื้ออันงามสง่าเปี่ยมราศี เป็นนักพรตเสื้อสีเทาหลังสะพายแส้ปัดไหมเงิน นั่นคือฮื้อฮ้วงจื้อ

ฮื้อฮ้วงจื้ออายุประมาณสามสิบสามสามสิบสี่ แต่ก็ได้ไว้หนวดเคราที่ยาวร่วมหกนิ้ว คิ้วยาวตาสุกใส ผิวกายเป็นสีเหลืองซีด ในความเคร่งขรึมสำรวมยังมีราศีที่สง่าน่าเลื่อมใส นับเป็นบรรพชิตที่บำเพ็ญภาวนาจนมีตบะแก่กล้าได้

เล่งจ้วงจี่ไม่มีกะใจจะไปเพ่งพิจารณาโฉมหน้าหรือเสื้อผ้าของเทียนซัวโง้วจื้อ เพราะมีความรุ่มร้อนใคร่จะกวาดตาแลหาเตี้ยงอุ้ยหงส์ในหมู่ดรุณีที่นั่งอยู่เป็นจำนวนมาก แต่ทว่าต้องผิดหวังแล้ว

สันนิษฐานจากสีหน้าอันหม่นหมองกังวลของค้วงเอี๊ยวจื้อที่เห็นในครั้ง

แรก ก็แน่แก่ใจว่าเรื่องราวเลวร้าย ยามนี้เห็นดรุณีทั้งสามโต๊ะที่ข้างเก้าอี้ห้าตัวของโง้วจื้อมีดรุณีน้อยอยู่ถึงยี่สิบกว่าคน แต่ไม่มีเตี้ยงอุ้ยหงส์ปะปนอยู่ด้วยเลย

เล่งจ้วงจี่ปักใจได้ว่า เตี้ยงอุ้ยหงส์ถูกกักขังตัวไว้ คิดถึงเรื่องที่คนอื่น ๆ ต่างรื่นเริงสนุกสนาน ฉลองวันส่งท้ายปีเก่าด้วยความร่าเริงบันเทิงใจ มีแต่เตี้ยงอุ้ยหงส์เท่านั้นที่ถูกกักขังอยู่ในห้องอันมืดมิด เงียบเหงาว้าเหว่ อยู่อย่างโดดเดี่ยววังเวงในโทษทัณฑ์ ก็เกิดความรันทดหดห่ประดังขึ้นอย่างรุนแรง พร้อมกันนั้นพลอยชิงชังเทียนซัวโง้วจื้อที่ไม่มีน้ำใจไมตรีอันเมตตาปรานี

เล่งจ้วงจี่มิทราบว่าเรื่องนี้สมควรจะโทษผู้ใด ? ผลของการรันทดหดหู่ที่เกิดขึ้นนี้ ผู้ใดควรเป็นคนรับผิดชอบแน่ ? คิดถึงตอนหลังยังคงต้องโทษตัวเล่งจ้วงจี่เพียงคนเดียว !

หากแม้นเล่งจ้วงจี่เมื่อตอนอยู่ที่ตึกอ้อโฮ้วจึงของดาบทองนางแอ่นพิษง่วนเล้งไถ่ ไม่อวดโอ่พัดหยกของเตี้ยงอุ้ยหงส์ออกมาในขณะที่มีพิธีแขวนดาบอันสนุกสนาน ก็ไม่ถึงกับต้องให้ศิษย์เทียนซัวได้พบเห็นพัดหยกนั้น

หากแม้นบนยอดเขาเทียนตูฮงของอึ้งซัว มิใช้พัดหยกก้านทองไปฆ่าคนและไล่กระหน่ำจนกวนอิดเต้าเจี้ยงต้องเตลิดหนี ก็ย่อมไม่มีพวกฮวยฮวยไท้-ส่วยยกกำลังมาคาดคั้นหาเรื่องถึงที่เทียนซัว

เมื่อคิดถึงตอนนี้ เล่งจ้วงจี่สำนึกได้ว่า ความผิดพลาดทั้งมวลล้วนแล้วควรเป็นเล่งจ้วงจี่คนเดียวจะรับผิดชอบ ดังนั้นจึงตกลงใจแน่วแน่จะช่วยเตี้ยงอุ้ยหงส์ให้หลุดพ้นจากพันธนาการ แม้จะอาละวาดจนอารามกิมเฮี้ยเก็งจะถล่มทลายกลายเป็นเถ้าถ่าน ก็จะต้องช่วยเตี้ยงอุ้ยหงส์ออกมาได้เด็ดขาด !

เอี๊ยบเชียวเกียงมิเคยเห็นเตี้ยงอุ้ยหงส์ ยามนี้เห็นในตัวอารามมีดรุณีน้อยปะปนอยู่ถึงยี่สิบกว่านางก็เหลียวมามองดูบ้วนเล็กเพี้ยที่หน้านิ่วคิ้วขมวด บ่งบอกความขุ่นเคืองอย่างเต็มที่ ถามเบา ๆ ขึ้นว่า

"เพี้ยม่วย เตี้ยงโกวเนี้ยท่านนั้นอยู่ในอารามหรือไม่ ?"

บ้วนเล็กเพี้ยมิได้ตอบคำ เพียงส่ายหน้าอย่างหม่นหมองเท่านั้น

เอี๊ยบเชียวเกียงพอเห็นก็กล่าวอย่างไม่ลังเลรีรอ

"นั่นต้องถูกกักขังไว้แน่แล้ว พวกเราเข้าไปเถิด"

เล่งจ้วงจี่ความจริงคิดไว้ วันพรุ่งค่อยมาแสดงตัวเยี่ยมเยียนอย่างเปิดเผย ถกเถียงเหตุผลกับเทียนซัวโง้วจื้อโดยตรง พอได้ยินดั่งนั้นจึงถามด้วยความสงสัยใจว่า

"ไปที่ใด ?"

เอี๊ยบเชียวเกียงชี้ไปในส่วนลึกของอารามกิมเฮี้ยเก็งแล้วกล่าวว่า

"ไปช่วยเตี้ยงโกวเนี้ย"

บ้วนเล็กเพี้ยกล่าวอย่างรุ่มร้อนใจว่า

"พวกเราทราบอย่างไรว่าเตี้ยงโกวเนี้ยถูกขังในที่ใด ?"

เอี๊ยบเชียวเกียงกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวมิขบคิด

"พวกเราเข้าไปหาดูก็รู้เอง"

เล่งจ้วงจี่กับเล็กเพี้ยพากันรับคำ ทั้งสามจึงพุ่งปราดลงจากค่าคบไม้อย่างว่องไว

เชียวเกียงเชี่ยวชาญแตกฉานในเรื่องค่ายประตูกล เล่งจ้วงจี่กับเล็กเพี้ยที่ผ่านการชี้แจงแนะนำจากเชียวเกียงอย่างละเอียดเป็นเวลาหลายเดือนก็พอจะรู้ความพลิกแพลงแปรเปลี่ยนของค่ายกลอยู่คร่าว ๆ บ้างเช่นกัน

ทั้งสามพอลงจากต้นไม้ใหญ่ รีบลอบอ้อมไปทางขวามือของตัวอารามโอฬาร ละล่ิวร่างไปทางด้านหลังอย่างว่องไว

บทที่ห้าสิบ โทษทัณฑ์อันลำเค็ญ

พวกเล่งจ้วงจี่ทั้งสามมาถึงทางด้านหลังตัวอารามใหญ่ พบเห็นสถานที่นั้นก็ยังมีโคมไฟประดับประดาจนสว่างไสวดั่งกลางวัน แต่เงียบเชียบไร้ผู้คนอยู่ยามตามไฟเช่นดั่งข้างหน้า

ทั้งสามขณะจะลอบเร้นรุดหน้า พบเห็นที่ห่างจากหลังอารามประมาณสองร้อยวา ในหมู่ต้นเหมยที่ออกดอกสะพรั่งจนขาวโพลง มีแท่งศิลาน้ำแข็งที่สูงใหญ่อยู่มากมายไม่น้อย แต่ละแท่งฐานใหญ่ปลายเรียวดั่งเป็นหน่อไม้

ในหิมะที่โปรยปราย กึ่งกลางเป็นวงกลมและว่างเปล่า ทางด้านตรงปรากฏห้องศิลาน้อย ๆ ขึ้นหย่อมหนึ่ง เบื้องบนมีป้ายขวางแขวนไว้ มองปราดเดียวก็รู้ดีว่าเป็นขบวนค่ายกลอันพิสดาร

เอี๊ยบเชียวเกียงพอเพ่งตาดูละเอียดก็ฉุกใจได้คิด รีบกล่าวเบา ๆ ขึ้น

"พวกเราไปดูในที่นั้นกันก่อน"

เล่งจ้วงจี่ก็พบเห็นว่า หมู่หินแหลมในป่าเหมยหย่อมนั้นมีความผิดปรกติ ลักษณะของมันคล้ายดั่งเป็นค่ายกลศิลาประหลาดในสวนของฉิ่นเฮียง-

เหล็งที่เมืองไท่เพ้งติ้ง มาตรแม้นมิเป็นเช่นนั้น แต่ก็ละม้ายคล้ายคลึงยิ่งนัก

ดังนั้นผงกศีรษะเห็นพ้องแล้ววิ่งปราดไปที่ป่าเหมยก่อนทันที

เล็กเพี้ยกับเชียวเกียงเห็นเล่งกอกอหน้านิ่วคิ้วขมวด ริมฝีปากเม้มไว้สนิทแน่น ก็ทราบดีว่ากังวลในความคับแค้นลำเค็ญของเตี้ยงอุ้ยหงส์ และขุ่นเคืองในความอำมหิตของเทียนซัวโง้วจื้อ

ขณะวิ่งรุดหน้าอยู่นั้น ทั้งสามเพ่งตามองไป ดวงตาก็แจ่มใสขึ้นมาพร้อมกัน

เห็นบนตึกหลังเล็กมีป้ายขวาง ปรากฏอักษรสีทองอยู่สามตัวถนัดชัดเจน *'เจ็งไก้อี่ (ตึกลงโทษ)'*

เล่งจ้วงจี่พอเห็นท่าทีพลันพลุ่งพล่าน เป็นคนแรกที่อดมิได้ต้องร้องขึ้นด้วยความตื่นเต้นยินดี

"อาจจะอยู่ในที่นี้เอง !"

ขณะกล่าวร่างก็เพิ่มความรวดเร็วจนพุ่งปราด ๆ ไป

ยังมิทันถึงชายป่าเหมย มีกลิ่นดอกเหมยอันหอมเย็นลอยมาตามลมจนรู้สึกซาบซ่านใจ

มาถึงที่หน้าป้ายศิลา พบเห็นในค่ายกลมีหิมะสุมจนหนายิ่ง บนพื้นก็มีดอกเหมยร่วงหล่นอยู่เกลื่อนกลาด ชะง่อนหินที่มีน้ำแข็งสับสนซับซ้อนดูผาด ๆ รู้สึกยุ่งเหยิงวุ่นวายไร้ระเบียบ แต่ความจริงเป็นแนวทางตามหลักวิชาของค่ายกล

ทั้งสามหยุดอยู่ที่ประตู เชียวเกียงกล่าวกับเล่งจ้วงจี่อย่างรอบคอบสุขุม

"นี่เป็นค่ายกลห่วงสัมพันธ์ (เลี่ยงฮ้วงติ้ง) พบสามให้ก้าวขวาง พบหกให้กระโดดข้าม พบสนให้วกกลับ พบไผ่เขียวให้มุ่งหน้า ห้ามมิให้เดินเป็นอ้อมเป็นวงอย่างเด็ดขาด"

เล่งจ้วงจี่มองไปในค่ายกลอย่างรุ่มร้อน ปรารถนาใคร่จะวิ่งปราดเข้าไปดูให้รู้แน่ว่าเตี้ยงอุ้ยหงส์ถูกกักขังอยู่ในที่นี้หรือไม่ มิรอวาจาเชียวเกียงจบคำรีบผงกศีรษะรับคำถี่ ๆ แล้ววิ่งปราดเข้าไปในประตูทันที

บ้วนเล็กเพี้ยพอเห็นพลันคล้ายดั่งนึกถึงความสำคัญใดขึ้นได้ รีบร้องออกไปเบา ๆ

"เล่งกอกอกลับมา"

เล่งจ้วงจี่ชะงักเท้าวกกลับมา ถามอย่างสงสัยใจว่า

"เพี้ยม่วยมีเรื่องอันใด ?"

เล็กเพี้ยรีบกล่าวเสียงแผ่วเบาขึ้น

"ในเมื่อตึกกลางค่ายกลคือเจ็งไก้อี่ ผู้ที่ถูกกักขังข้างในย่อมมิใช่มีเตี้ยงโกวเนี้ยเพียงลำพังตัว ท่านจะต้องสะกดใจด้วยความเยือกเย็นไว้ ?"

เล่งจ้วงจี่รีบผงกศีรษะถี่เร็ว รับปากด้วยท่าทีที่รุ่มร้อนใจใคร่จะรีบเข้าไปยิ่งนัก

เล็กเพี้ยสังเกตเห็นกระจ่างตาก็ลอบหัวร่ออยู่ในใจ กล่าวสืบต่อไปว่า

"เชี่ยวม่วยกับเกียงเจ้เจ๊ แม้จะรออยู่ที่นอกค่ายกล แต่หากอารามกิมเฮี้ยเก็งมีคนมา ก็ไม่มีปัญญาจะเข้าไปบอกเล่าให้รู้ตัวได้"

เล่งจ้วงจี่รีบผงกศีรษะอย่างเข้าใจ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจ..."

กล่าวเพียงเท่านั้นก็รีบหันร่างทำทีท่าจะวิ่งออกไป

เชียวเกียงรีบสั่งขึ้นดั่งเข้าใจในเรื่องสำคัญ

"สักครู่เมื่อพบเตี้ยงโกวเนี้ย จะอย่างไรอย่าได้บอกว่าข้าพเจ้าและเพี้ยม่วยรออยู่ที่ข้างนอกเป็นอันขาด"

เล่งจ้วงจี่ใจรุ่มร้อนดั่งไฟเผาผลาญ รับคำลนลานอีกหลายครั้ง โถมกายเข้าไปในค่ายกลอย่างรวดเร็ว

เล็กเพี้ยกับเชียวเกียงเหลียวหน้ามองตากันแวบหนึ่ง มาตรแม้นมิได้ส่งเสียงกระไร แต่ในใจก็รู้สึกหึงหวงขึ้นบ้างเล็กน้อย ที่เล่งจ้วงจี่มามีความกระวนกระวายใคร่จะเห็นหน้าเตี้ยงอุ้ยหงส์อย่างรุ่มร้อนถึงปานนี้

เล่งจ้วงจี่พุ่งกายเข้าไปในค่ายกลแล้ว กวาดตามองดูก็จริงดั่งว่า ในหมู่แท่งศิลาน้ำแข็งนี้ มีสูงมีต่ำ มีคู่มีเดี่ยว ไผ่เขียวขจีปลูกเรียงราย สนคดงอ

ปลูกขวางกางกั้น ในใจจึงนึกชมเชยเกียงม่วยที่แตกฉานลึกซึ้งในเรื่องค่ายกล

เดินไปตามเคล็ดวิชาที่เชียวเกียงบ่งบอกมา รู้สึกราบรื่นอย่างยิ่งจนถึงใจกลางค่ายกลได้อย่างง่ายดาย

ใจกลางค่ายกลเป็นต้นเหมยที่เบ่งบานสะพรั่ง มีขาวมีแดง มีเข้มมีอ่อน ในหมู่ดอกเหมยที่ไพศาลปานทะเล มีตึกศิลาปลูกไว้หลายหลัง ต่างมีหน้าต่างกลมภายในมืดมิดไร้แสงไฟ

เล่งจ้วงจี่พอเห็นตึกศิลา หัวใจก็พลุ่งพล่านหวั่นไหวจนแทบอดมิได้ต้องร้องเรียกออกไป

เล่งจ้วงจี่มิทราบว่า เมื่อพบหน้าเตี้ยงอุ้ยหงส์แล้ว สมควรเรียกนางเป็นโกวเนี้ย หรือจะเรียกเป็นเจ้เจ๊เช่นดั่งเมื่อครั้งก่อน ๆ

หวนคิดถึงนางที่แต่งกายดุจนักศึกษาบนเหลาสุรายู่กุยฮึง มอบพัดให้แก่ตนด้วยความลุ่มหลงงมงาย ตนตอนนั้นคลางแคลงใจ คิดว่านางเป็นเทพบุตรจุติมา แต่เมื่อได้เห็นโฉมแท้จริงที่งามอ้อนแอ้นในบ้านของอึ้งปวยอี่แล้ว ก็คลางแคลงว่านางเป็นเทพธิดาจำแลงกาย

ขณะขบคิดก็ได้เดินไปถึงที่หน้าตึกศิลาหลังหนึ่งอย่างลืมตัว

เล่งจ้วงจี่มิกล้าส่งเสียงร้องเรียก กลัวเกรงจะสร้างความแตกตื่นให้แก่ผู้ที่ถูกกักขังอยู่ภายในตึกศิลา

เงี่ยหูฟังอย่างตั้งใจ มีแต่ความเงียบวังเวง จึงแน่ใจว่าห้องศิลาหลังนี้ไม่มีคนถูกกักขัง

ดังนั้นรีบเดินไปที่หน้าต่างกลมของตึกศิลา ชะโงกมองไป บนพื้นนอกจากมีหญ้าแห้งที่ปูไว้จนหนาแล้ว ไม่มีสิ่งอื่นใดอีก

เล่งจ้วงจี่งุนงงไปจริง ๆ แล้ว วิกาลที่ลมหนาวโหมกระหน่ำหิมะโปรยปราย ถูกกักขังอยู่ในตึกศิลาที่มีหน้าต่างกลมปราศจากสิ่งใดบัง และในห้องศิลาก็เพียงแต่ปูหญ้าแห้งสำหรับต้านทานความหนาว นับว่าโหดเหี้ยมทารุณเกินไปจริง ๆ

คิดถึงเตี้ยงอุ้ยหงส์ที่งามสะคราญหยาดเยิ้ม อ้อนแอ้นแน่งน้อยน่า

ทะนุถนอม แต่ถูกกักขังในสถานที่อันวังเวงจนลำเค็ญเช่นนี้ มิทราบว่านางจะทนทานต่อไปได้หรือไม่ ?

พอได้คิดหวังอย่างยิ่งว่า เตี้ยงอุ้ยหงส์ไม่ถูกกักขังอยู่ในห้องศิลาเหล่านี้ พร้อมกันนั้นจิตใจก็กลับกลอกจนสับสนวุ่นวาย

เดินไปจนถึงหน้าตึกศิลาอีกหลังหนึ่ง ชะโงกมองเข้าไปในหน้าต่างกลมว่างเปล่าไร้ผู้คนเช่นกับหลังนอก เล่งจ้วงจี่เริ่มวุ่นวายจนอลเวงไปแล้ว

ดังนั้นรีบลนลานไปที่หน้าตึกหลังสาม ชะโงกมองดู หัวใจอันว้าวุ่นกระวนกระวาย พลันเต้นถี่เร็วจนกระดอนออกมาถึงลำคอ

เห็นในห้องศิลาที่มีหญ้าแห้งปูบนพื้น คนผู้หนึ่งนั่งขัดสมาธิอยู่อย่างชัดเจน

...ศีรษะสวมหมวกกันหิมะสีเหลือง ร่างสวมอาภรณ์แพรต่วนเหลืองมีเสื้อคลุมลงเล็กน้อย คิ้วเรียวงามขมวดมุ่นเข้าหากัน ริมฝีปากที่ขาดเลือดจนซีด เม้มไว้ด้วยความเจ็บช้ำขมขื่น

เล่งจ้วงจี่ตะลึงลานไปแล้วจริง ๆ มีความรู้สึกมิกล้าเชื่อถือ เป็นเตี้ยงอุ้ยหงส์ที่งามละลานบาดตาบาดใจ เทียนซัวโง้วจื้อที่เหี้ยมโหดดุร้ายถึงกับกักขังนางอยู่ในที่นี้จริง ๆ !

ห่วงกังวล เดือดดาลคลั่งแค้น เจ็บช้ำน้ำใจพลุ่งพล่านดาลเดือด ประดังขึ้นปะปนจนสับสนอลหม่าน เล่งจ้วงจี่ลืมว่าตนมาอยู่ในสถานที่ใดไปแล้ว รีบกระโดดปราดมาหน้าประตู ผลักโครมออกไปอย่างแรงแล้วโถมปราดเข้าสู่ด้านใน

ความพลุ่งพล่านลนลานและเสียใจ ทำให้เล่งจ้วงจี่อดมิได้ต้องร้องเสียงเครือว่า “หงส์เจ้เจ๊” แล้วโถมไปโอบรัดเตี้ยงอุ้ยหงส์ไว้ในอ้อมแขนทันที

เตี้ยงอุ้ยหงส์ได้ยินเสียงประทัด เสียงโห่ร้องเสียงร่ำสุรา ดังแว่วมาจากในอารามกิมเฮี้ยเก็ง ก็เศร้าเสียใจจนหลั่งน้ำตา พลันได้ยินเสียงประตูเปิดดังโครมใหญ่ เงาดำพุ่งวาบเข้ามา ปรากฏคนผู้หนึ่งโถมเข้าหานางอย่างว่องไว

ในยามตกใจใหญ่หลวง รีบเบิ่งตามิทันจะตวาดออกไป เสียงที่คุ้นเคยวนเวียนอยู่ในโสตประสาทนางทุกวันเวลา ชอนไชเข้าสู่หูนางอย่างถนัดชัดเจน

พร้อมกันนั้น ร่างที่นั่งขัดสมาธิของนาง ก็ถูกชายในดวงใจที่คร่ำครวญถึงทั้งหลับและตื่นโอบรัดไว้

เตี้ยงอุ้ยหงส์อาศัยแสงสะท้อนจากหิมะที่หน้าประตูมองดู ผู้ที่โอบรัดนางอยู่คือเล่งตี้ตี๋ที่รักจับใจจริง ๆ นางอดมิได้ต้องร้องเรียกตี้ตี๋ด้วยเสียงสั่นสะท้าน กางแขนโอบรัดเล่งจ้วงจี่เอาไว้บ้าง ร่ำไห้ขึ้นด้วยความเจ็บช้ำเสียใจ

เล่งจ้วงจี่เจ็บปวดใจดั่งถูกมีดกรีดเฉือน หลั่งน้ำตารำพันขึ้นว่า

"เจ้เจ๊ เป็นข้าพเจ้าทำร้ายท่านเอง"

เตี้ยงอุ้ยหงส์มิได้กล่าวอย่างไรอีก นางโอบแต่เล่งจ้วงจี่ไว้จนแนบแน่น ร่ำไห้สะอึกสะอื้นอยู่ไปมา คล้ายดั่งกลัวอย่างยิ่งว่าจะสูญเสียเล่งตี้ตี๋ที่รักจับใจไปอีกครั้ง

แต่ทว่าช่วงเวลาเพียงชั่วขณะนี้ หัวใจของนางอบอุ่นเหลือเกิน ความเจ็บช้ำลำเค็ญที่ได้รับทั้งหลายแหล่ปลาสนาการไปจนสิ้นเชิง นางรู้สึกว่าวิกาลที่มีลมโหมหนัก หิมะกระหน่ำอย่างหนาวเหน็บลำเค็ญเยี่ยงนี้ ขอเพียงสามารถอิงแอบแนบชิดกับเล่งตี้ตี๋ที่รักสลักใจสักชั่วครู่ชั่วยาม แม้วันพรุ่งจะถูกประหารนางก็ตายอย่างตาหลับ แย้มยิ้มสู่ปรภพโดยไม่ตัดพ้อต่อว่าชะตาชีวิตอีกแล้ว

เล่งจ้วงจี่พอเห็นเตี้ยงอุ้ยหงส์ร่ำไห้จนเศร้าเสียใจเหลือประมาณ ตัวเองก็อดมิได้ต้องหลั่งน้ำตาจนเปียกอกเสื้อ มิทราบว่าจะปลอบใจเตี้ยงอุ้ย-หงส์ที่ทนความเจ็บช้ำลำเค็ญอย่างรุนแรงด้วยวาจาใด

เล่งจ้วงจี่ยกแขนเสื้ออันขาวสะอาดซับน้ำตาบนแก้มผ่องของเตี้ยง-อุ้ยหงส์ ด้วยความรักซาบซึ้งตราตรึง จับตามองใบหน้าที่งามสะคราญปานดอกส้มถูกฝนพรมของนาง กวาดตามองไปมาแล้วถามเสียงเครือด้วยความกังวล

“เจ้เจ๊ ท่านผ่ายผอมไปมากแล้ว”

เตี้ยงอุ้ยหงส์เงยหน้าขาวผ่องขึ้น ให้เล่งตี๋ตี่ซับหยาดน้ำตาทั้งสองแก้มอย่างสงบเยือกเย็น ในห้วงหัวใจนางเปี่ยมด้วยความสุขสดชื่นดื่มด่ำวาบหวาม

เตี้ยงอุ้ยหงส์มาตรแม้นสูงวัยกว่าเล่งจ้วงจี่อยู่หลายปี แต่เมื่อได้ยินวาจาของเล่งจ้วงจี่ในตอนนี้ นางก็คล้ายดั่งเป็นลูกแกะเชื่อง ๆ ออเซาะผู้คนผงกศีรษะด้วยความปลาบปลื้มเอียงอายอยู่เบา ๆ

ทั้งสองจ้องตากันด้วยความรักอันซาบซึ้งดูดดื่มอยู่ครู่หนึ่ง คล้ายดั่งจะใช้กระแสจิตเข้าพร่ำรำพันถึงความคิดคำนึงที่พรากจากกันมานาน

ลมหนาวเย็นกรรโชกเข้ามาวูบใหญ่ หอบเกล็ดหิมะจำนวนมากมายพุ่งเข้ามาทางประตูสู่ห้องใน

เล่งจ้วงจี่พลันสะดุ้งรู้สึกตัว รีบผุดลุกขึ้นปิดประตูไว้ จากนั้นกลับมาทรุดกายนั่งที่ข้างเตี้ยงอุ้ยหงส์ กุมมือทั้งสองของนางบีบไว้แน่นด้วยความรักถามอย่างกังวลใจว่า

“เจ้เจ๊ หนาวหรือไม่ ?”

ในใจของเตี้ยงอุ้ยหงส์เปี่ยมด้วยความอบอุ่น บนใบหน้าที่ซูบซีดร่วงโรยของนางไม่เพียงมีรอยแดงระเรื่อขึ้นเท่านั้น บนริมฝีปากที่ได้เป็นสีแดงแล้วก็ยังปรากฏรอยยิ้มขึ้นอีก

นางส่ายหน้าช้า ๆ ด้วยความสุขสดชื่น และเหลือบแลดูหมวกกันหิมะที่เป็นขนสัตว์สีขาว และเสื้อคลุมขนสัตว์สีขาวสะอาดที่เล่งตี๋ตี่ของนางสวมใส่มาอย่างกังวลสนใจ

จวบจนขณะนี้นางจึงพบเห็น เล่งจ้วงจี่สูงใหญ่กว่าเมื่อคราก่อนมากแล้ว และก็เติบใหญ่สู่วัยฉกรรจ์เต็มที่ ไม่มีแววไร้เดียงสาดุจดั่งทารกใหญ่ในกาลก่อนหลงเหลืออยู่อีกเลย

เมื่อเห็นใบหน้าที่งามสง่า ท่าทีอันกระเหี้ยนกระหือคึกคักของเล่งจ้วงจี่นางก็บังเกิดความกังวลใจขึ้นมาอย่างอดมิได้ จึงรีบถามด้วยความกังวล

“ฟังว่าเซียวซือม่วยของดาบทองนางแอ่นพิษง่วนเล้งไถ่ คือซือเจ๊ของท่าน ?”

เล่งจ้วงจี่รู้สึกว่าตอนนี้ไม่จำเป็นจะต้องอธิบายความจริงแก่เตี้ยงอุ้ย-หงส์ จึงผงกศีรษะรับคำเสียงราบเรียบ

"ใช่แล้ว"

เตี้ยงอุ้ยหงส์ขมวดคิ้วย่น กล่าวอย่างกระดากกระเดื่องว่า

"ฟังตั้วเม้งกอบอกว่า ท่านทั้งสองได้แต่งงานกันแล้ว"

เล่งจ้วงจี่หน้าแดงระเรื่อ แต่ยังตอบเสียงราบเรียบดังเคย

"ใช่แล้ว"

เตี้ยงอุ้ยหงส์มาตรแม้นรู้อยู่นานแล้ว ว่าเล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นแต่งงานกันเรียบร้อย แต่ยามนี้ได้ฟังจากปากเล่งจ้วงจี่เอง นางรู้สึกหม่นหมองรันทดจนผิดธรรมดา ต้องถามเสียงละห้อยออกไปอย่างลืมตัว

"นางมาหรือไม่ ?"

เล่งจ้วงจี่ดูท่าทีที่รันทดหดหู่ของเตี้ยงอุ้ยหงส์ออก พลอยกล่าวเสียงรันทดไปบ้างว่า

"นางอยู่ที่บ้านในกิมเล้ง"

เตี้ยงอุ้ยหงส์พอฟังพลันนึกถึงเรื่องใดขึ้นได้ เนื่องจากนางเคยได้ฟังเตี้ยงอุ้ยเม้งที่โง่งมเปิดเผยบอกว่าเก็งจีฮุ้นมีครรภ์แล้ว

พอได้คิดถึงตอนนี้ ตาพลันกระจ่างสดใส ขณะจะกล่าววาจาใดพลันได้ยินเสียงตวาดอันขุ่นเคืองตกใจดังแว่วมาจากทิศทางของกิมเฮี้ยเก็ง

เล่งจ้วงจี่พอได้ยินหน้าพลันเปลี่ยนสี ผุดลุกขึ้นจากที่ทันที เหลียวมองไปทางนอกหน้าต่างด้วยความระมัดระวัง

เตี้ยงอุ้ยหงส์ก็ตื่นตกใจไม่น้อย รู้ดีว่าเป็นเรื่องเลวร้ายแน่แล้ว นางมั่นใจว่าในอารามกิมเฮี้ยเก็งจะต้องเกิดเรื่องสำคัญอย่างไรขึ้น จึงกระโดดจากที่ ถามด้วยความรุ่มร้อนกังวลไปว่า

"ตี้ตี่ พวกท่านมาด้วยกันเท่าใด ?"

เล่งจ้วงจี่นึกถึงคำพร่ำสั่งของเซียวเกียง จึงรีบตอบไปว่า

"ข้าพเจ้าเพียงคนเดียว"

เตี้ยงอุ้ยหงส์หัวใจสั่นสะท้านหวั่นไหว จนต้องอุทานด้วยความตื่นตกใจแล้วพลอยตำหนิขึ้นอย่างกังวลวิตกว่า

"ตี๋ตี่ ท่านไฉนจึงเจ้าอารมณ์ถึงกับกล้ามาเทียนชัวเพียงลำพังคนเดียว"

เล่งจ้วงหัวร่อแค่น ๆ ความจริงคิดจะโอ่วาจาอันอาจหาญไปสักหลายคำแต่กลัวจะกระทบกระเทือนถึงสำนักอาจารย์และความทระนงตัวของนาง จึงเปลี่ยนคำพูดไปว่า

"ผู้น้องมานี่ จุดประสงค์เพื่อจะใช้เหตุผลถกเถียงกับผู้อาวุโสทั้งห้าแล้วทวงตัวคนกลับไป มิใช่จะมาทักทายหักล้างกับกิมเฮี้ยเก็งบนเทียนชัวด้วยฝีมือ มีอันใดจะน่ากลัว ?"

เตี้ยงอุ้ยหงส์ได้ยินคำ 'ทวงคน' น้ำตาก็ร่วงหล่นลงอีกสองหยดนางส่ายหน้าด้วยความหม่นหมองแล้วกล่าวเสียงเครือว่า

"น่ากลัวผู้เฒ่าทั้งห้าท่านมิง่ายดายเยี่ยงดั่งที่ตี๋ตี่ท่านคิดดอก"

ขณะว่ากล่าวนั้น เสียงตะคอกและตวาดด่าได้ดังใกล้เข้ามาจนชัดเจนขึ้นทุกครา คล้ายดั่งยอดฝีมือของอารามไล่ล่าออกมาทางภายนอกแล้ว

เล่งจ้วงจี่กังวลใจในตัวเล็กเพี้ยกับเชียวเกียง จึงต้องร้องอย่างเร่งร้อนขึ้นว่า

"เจ้เจ๊โปรดรอสักครู่ ข้าพเจ้าออกไปดูชั่วขณะก็จะกลับมา"

กล่าวแล้วรีบวิ่งปราดไปที่หน้าประตู ยื่นมือหมายจะดึงประตูออก

เงาคนพุ่งวาบกลิ่นหอมโชยมาปะทะหน้า เตี้ยงอุ้ยหงส์ได้ถลันมาขวางทางไว้ในบัดดล กล่าวอย่างเร่งร้อนจนเสียงสั่นว่า

"ตี๋ตี่อย่าไปเป็นอันขาด ในอารามเกิดเรื่องสำคัญขึ้นแล้ว พวกยอดฝีมือกำลังแยกย้ายออกเสาะค้นหุบเขาอยู่ทีเดียว"

เล่งจ้วงจี่ได้ฟังยิ่งรุ่มร้อนกังวลขึ้นอีกมากมายหลายเท่า คิดถึงเชียว-เกียงและเล็กเพี้ยยังรออยู่ที่ซุ้มประตูศิลาหน้าค่ายกล หากแม้นถูกคนในอา-รามพบเห็นเข้า ทั้งสองน่ากลัวจะต้องพลาดพลั้งเสียท่าเป็นแม่นมั่น

แต่ตนก็ได้บอกกับเตี้ยงอุ้ยหงส์แล้วว่ามาเพียงลำพัง ยามนี้ย่อมมิอาจ

จะบอกว่านอกค่ายกลยังมีเชียวเกียงกับเล็กเพี้ยรออยู่ ดังนั้นละล่ำละลักอย่างรุ่มร้อนว่า

"เจ้เจ๊หลบไป ยังคงให้ผู้น้องออกไปดูเสียก่อน"

เตี้ยงอุ้ยหงส์ก็กล่าวอย่างรุ่มร้อนใจเป็นที่สุดว่า

"ท่านตอนนี้อย่าได้ออกพบหน้ากับพวกนั้นเป็นอันขาด พวกนั้นมีจำนวนมากหลาย ท่านที่ลำพังตัวจะต้องพลาดท่าเสียทีเป็นแน่ ค่ำนี้หลบอยู่ที่นี่สักคืนก่อน พวกนั้นเสาะค้นอย่างไรก็ไม่ถึงกับค้นเข้ามาในที่นี้เด็ดขาด"

เล่งจ้วงจี่เห็นเตี้ยงอุ้ยหงส์กังวลใจในความปลอดภัยของตนถึงปานนี้ ก็ตื้นตันใจเป็นยิ่งนัก ย่อมมิอาจจะยืนกรานออกไปอีกได้ แต่ทว่ายังไม่อาจจะวางใจในตัวเชียวเกียงกับเล็กเพี้ย จึงกล่าวอย่างลังเลใจขึ้นว่า

"เมื่อครู่ข้าพเจ้ายังเห็นพวกนั้นกำลังเลี้ยงฉลองส่งท้ายปีเก่าอยู่ในอารามด้านหน้า ไฉนยามนี้จึงมา..."

เตี้ยงอุ้ยหงส์พอฟังหน้าพลันเปลี่ยนสี ถามขึ้นด้วยความตื่นตกใจไปทันที

"ท่านไปที่อารามหน้ามาแล้ว..."

เล่งจ้วงจี่ผงกศีรษะรับคำ มีเจตนาใคร่จะให้เตี้ยงอุ้ยหงส์ทราบได้ถึงความรู้สึกของค้วงเอี๊ยวจื้ออาจารย์นางไม่มีความเบิกบานรื่นเริง ดังนั้นกล่าวสืบต่อไปว่า

"ตอนนั้น ซือแป๋ท่านและผู้อาวุโสอีกสี่คน กำลังน้อมสุราตามโต๊ะต่าง ๆ อยู่ สีหน้าของซือแป๋ท่านรู้สึกหม่นหมองกังวลอย่างยิ่ง..."

คำบอกเล่ามิทันจะจบ เสียงชายเสื้อปะทะลมอันถี่เร็วได้ดังแว่วจากทางภายนอกเข้ามา

เตี้ยงอุ้ยหงส์ตื่นตกใจยิ่งนัก รีบวิ่งไปมองที่หน้าต่างสร้างความแตกตื่นแก่นางจนหน้าถอดสีขวัญหนีดีฝ่อ รีบลนลานหันกายมา ละล่ำละลักจนเสียงสั่นสะท้านว่า

"ตี้ตี๋...ซือแป๋เรามาแล้ว...จะทำ...จะทำอย่างไร..."

เล่งจ้วงจี่เงี่ยหูฟังดู รู้ว่าจะหลบหลีกออกไปทางประตูในตอนนี้มิทัน

ท่วงทีแล้ว

ดังนั้นรีบเหลือบตาไปที่หน้าต่างหลังอย่างเร่งร้อน ปลอบใจรวดเร็วว่า

"เจ้เจ๊มิต้องกลัว ผู้น้องออกทางหน้าต่างหลังก็ได้"

เสียงหลุดจากปากร่างกระโดดขึ้นมา เงาสีขาวพุ่งวาบร่างก็ลอดออกจากหน้าต่างไปดั่งปาฏิหาริย์ โดยไม่มีซุ่มเสียงใด ๆ จะดังขึ้นอีกด้วย !

เตี้ยงอุ้ยหงส์ตะลึงลานไปอีกแล้ว ไม่คาดฝันว่าช่องหน้าต่างที่เล็กเท่านี้เล่งจ้วงจี่จะสามารถหดร่างจนเรียวยาวพุ่งผ่านพ้นไปอย่างง่ายดาย !

พริบตาที่เล่งจ้วงจี่เพิ่งพลิ้วถึงพื้น ถลันหลบไปทางหลังต้นเหมยใหญ่นั้น ที่หน้าตึกศิลาก็มีเสียงผลักประตูอย่างเร่งร้อนจนลนลานดังแว่วมา

ที่ซึ่งเล่งจ้วงจี่ยืนซ่อนกาย พอดีแลเห็นเหตุการณ์ในห้องได้ชัดตา พอประตูถูกผลักออกก็ปรากฏร่างค้วงเอี๊ยวจื้อผู้อาจารย์เตี้ยงอุ้ยหงส์ขึ้นจริงดั่งว่า

เห็นค้วงเอี๊ยวจื้อมีท่าทีตื่นเต้นจนลนลาน แต่ก็ปรากฏแววขุ่นเคืองขึ้นบ้าง ริมฝีปากที่ปราศจากโลหิตขาวซีดสั่นระริกเบา ๆ ดวงตาแวววาวมีอำนาจปรากฏประกายเกรี้ยวกราดเย็นชา มือขวาถือพัดหยกก้านทอง มือซ้ายถือกระดาษแดงแผ่นใหญ่ม้วนไว้

เล่งจ้วงจี่มิทันจะพิจารณาละเอียด เตี้ยงอุ้ยหงส์ที่ตื่นเต้นลนลาน รีบคุกเข่าลงกราบลงแทบเท้าค้วงเอี๊ยวจื้อ พร้อมทั้งเอ่ยเสียงนอบน้อมขึ้น

"หงส์ยี้กราบพบซือแป๋ และขออวยพรวันปีใหม่แก่ซือแป๋ด้วย"

ค้วงเอี๊ยวจื้อกวาดตาอันแวววาวมองไปในห้องน้อยจนละเอียดแล้ว ท่าทีค่อยผ่อนคลายความตื่นเต้นลงบ้าง ถามเสียงหนัก ๆ ว่า

"เล่งจ้วงจี่เคยมาแล้วหรือไม่ ?"

เตี้ยงอุ้ยหงส์พอฟัง ร่างพลันสะท้านหน้าถอดสี คล้ายดั่งมิกล้าจะโป้ปดอำพราง จึงฟุบกายลงกับพื้นใช้เสียงสั่นเครือด้วยความตื่นเต้นเอียงอายตอบไปว่า

"เคยมาแล้วและไปแล้ว"

ค้วงเอี๊ยวจื้อหน้าเครียดเย็นชา ถามเสียงหนัก ๆ ขึ้นอีกคราว่า

"มันว่ากระไร ?"

เตี้ยงอุ้ยหงส์ลังเลชั่วขณะ ในที่สุดก็ตอบว่า

"มันว่าต้องการพบซือแป๊ะทั้งสี่และซือแป๋"

ค้วงเอี๊ยวจื้อกล่าวอย่างขุ่นแค้นเป็นที่สุดว่า

"แล้วเจ้าบอกกับมันว่ากระไร ?"

เตี้ยงอุ้ยหงส์ตอบโดยไม่ลังเลรีรอ

"หงส์ยี้ก็ตักเตือน ให้มันรีบกลับตงง้วนเสียโดยด่วน..."

ค้วงเอี๊ยวจื้อหน้าเปลี่ยนสีในทันที รีบถามอย่างกระวนกระวายใจว่า

"แล้วมันไปนานเท่าใด ?"

เตี้ยงอุ้ยหงส์เกรงกลัวค้วงเอี๊ยวจื้อจะไล่ตามไปหาเล่งจ้วงจี่ จึงตอบอย่างลังเลใจว่า

"เล่งจ้วงจี่ไปแล้ว หงส์ยี้เลยนั่งผนึกลมปราณ เมื่อครู่ได้ยินเสียงโห่ร้องดังมาจากทางอาราม หงส์ยี้จึงได้สะดุ้งรู้สึกตัวตื่นขึ้น"

ค้วงเอี๊ยวจื้อแค่นเสียงหนัก ๆ มองกระดาษแดงในมือแล้วถามอย่างขุ่นเคืองว่า

"มันเคยบอกกับเจ้าหรือไม่ ว่ามันไปที่อารามหน้ามาแล้ว ?"

เตี้ยงอุ้ยหงส์รีบตอบอย่างนอบน้อมไม่ลังเล

"ใช่แล้ว ตอนเล่งจ้วงจี่ไป ซือแป๋และซือแป๊ะทั้งสี่กำลังน้อมสุราตามโต๊ะต่าง ๆ พอดี"

ค้วงเอี๊ยวจื้อพอฟังหน้าเปลี่ยนสีไปอีกครั้ง นิ่งอั้นเป็นเวลาเนิ่นนานก็ไม่อาจจะเปล่งเสียงออกได้

เตี้ยงอุ้ยหงส์หมอบฟุบอยู่บนพื้นตลอดเวลามิกล้าเงยหน้าขึ้นมา ยามนี้ได้ยินเสียงตวาดว่าทางภายนอกได้ห่างไกลไปทุกขณะแล้ว จึงถามด้วยความสงสัยใจว่า

"ขอเรียนถามซือแป๋ ในอารามเกิดเรื่องราวใดขึ้นหรือ ?"

ค้วงเอี๊ยวจื้อแค่นเสียงขุ่นเคืองแล้วกล่าวหนัก ๆ ไป

"เจ้าลุกขึ้นมา ดูบนกระดาษนี้เขียนว่ากระไรบ้าง"

กล่าวแล้วคลี่ม้วนกระดาษแดงในมือออก

เตี้ยงอุ้ยหงส์รับคำอย่างนอบน้อม โขกศีรษะแล้วจึงลุกขึ้นมา พอเงยหน้ามองก็ต้องตะลึงลานจนงงงัน

เห็นในกระดาษแดงแผ่นใหญ่ที่ใช้เขียนโคลงกลอนอวยพรในวันปีใหม่มีอักษรสีดำตัวใหญ่เขียนไว้แถวหนึ่ง

'เล่งจ้วงจี่ผู้เยาว์ ตั้งใจมากราบอวยพรปีใหม่แก่ผู้อาวุโสทั้งห้า'

เตี้ยงอุ้ยหงส์พออ่านจบก็ร้องอุทานขึ้นด้วยความตื่นเต้น ถอยกายไปก้าวใหญ่อย่างลืมตัว ละล่ำละลักโพล่งไปว่า

"ซือแป๋ นี่มันเรื่องราวใดกันแน่ ?"

ค้วงเอี๊ยวจื้อเมื่อถูกถาม ใบหน้าที่งามสง่าปราศจากแววทระนงลำพองโดยสิ้นเชิง ทอดถอนใจอย่างสะทกสะท้อนแล้วตอบว่า

"เกียรติภูมิของเทียนซัวโง้วจื้อ ที่เพียรสร้างมาหลายสิบปี ต่างถูกเล่งตี้ตี่ของเจ้าทำลายจนยับเยินหมดสิ้นแล้ว"

เตี้ยงอุ้ยหงส์พอฟังหน้าพลันแดงฉานจนถึงใบหู รีบก้มศีรษะลงด้วยความละอาย

ค้วงเอี๊ยวจื้อเหลือบตาแลดูกระดาษแดงในมือแวบหนึ่ง กล่าวสืบต่อไปว่า

"ตามเวลาที่เจ้าว่ามาเมื่อครู่ ตั้วซือแป๊ะของเจ้าคำนวณได้ไม่ผิดพลาดแล้ว เล่งจ้วงจี่จะต้องฉวยโอกาสที่โต๊ะสุราฉลองเพิ่งเริ่มต้นไม่นาน ขณะที่เรากับซือแป๊ะทั้งสี่ของเจ้าลุกจากที่ไปน้อมสุรา มันฉวยโอกาสติดกระดาษแดงแผ่นนี้ลงบนขื่อใหญ่กลางอารามหน้า"

เตี้ยงอุ้ยหงส์ฟังว่า เล่งตี้ตี่สามารถปิดกระดาษแดงลงบนขื่อในห้องใหญ่ของอารามได้ หน้าก็เปล่งปลั่งสุกใส ร้องขึ้นด้วยความตื่นเต้นดีใจว่า

"เป็นความจริง ? !"

ค้วงเอี๊ยวจื้อเห็นศิษย์รักมีท่าทีตื่นเต้นยินดีเช่นนั้น ทราบว่านางตื่นเต้นเพราะความกล้าของเล่งจ้วงจี่ พร้อมกับยินดีที่เล่งจ้วงจี่มีวิชาอัน

สูงล้ำสุดยอดถึงปานนี้

เตี้ยงอุ้ยหงส์เห็นดวงตาปรานีของอาจารย์ จับจ้องมองอยู่บนหน้านางอย่างสงบเยือกเย็น พลันสำนึกตัวว่าเสียกิริยาไป รีบก้มศีรษะด้วยความหวาดหวั่นละอายอีกครั้ง

ค้วงเอี๊ยวจื้อมาตรแม้นทราบความรู้สึกนึกคิดของเตี้ยงอุ้ยหงส์ดี แต่แสร้งทำเป็นมิเห็น คงกล่าวอย่างหม่นหมองกังวลต่อไป

"อันความกล้าหาญ ปฏิภาณและไหวพริบของเล่งจ้วงจี่ประการนี้ตั้วซือแป๊ะ ยี่ซือแป๊ะและซาซือแป๊ะของเจ้า แม้มิได้มีสีหน้าผิดปรกติอย่างไรแสดงออกมา แต่ในส่วนลึกของหัวใจพวกท่าน ก็มีความเลื่อมใสนับถืออย่างยิ่ง..."

เตี้ยงอุ้ยหงส์ต้องรีบสอดคำด้วยความกังวลจนลนลาน

"ซี่ซือแป๊ะมีนิสัยอันทระนงกล้าแข็ง มิใคร่เคยยอมแพ้แก่ผู้ใด ท่านผู้เฒ่าจะต้องเดือดดาลเป็นยิ่งนัก จึงพาลโกรธมาใส่ตัวหงส์ยี้เป็นแม่นมั่น..."

ค้วงเอี๊ยวจื้อพอฟังดวงตาพลันเปียกชุ่มทันที ผงกศีรษะแล้วกล่าวเสียงเครือว่า

"ซี่ซือแป๊ะของเจ้าในตอนนั้น คำนวณแน่ว่าเล่งจ้วงจี่ต้องยังไปไม่ไกลนัก จึงพุ่งตามติดมาจนถึงนอกอาราม แหงนหน้าขู่คำรามด้วยความขุ่นแค้นประกาศก้องว่า ในเที่ยงวันที่หก ประหารเจ้าให้ตายสมความผิด..."

เตี้ยงอุ้ยหงส์พอฟังน้ำตาพลันหลั่งทะลักลงดุจดั่งทำนบทลาย

ค้วงเอี๊ยวจื้อทอดถอนใจ กล่าวสืบต่อไปอย่างกังวล

"มิคาดว่า ในขณะที่เสียงขู่คำรามด้วยความขุ่นเคืองของซี่ซือแป๊ะเจ้าเพิ่งจะขาดหาย มิทราบเล่งจ้วงจี่ใช้วิชาท่าใด ซัดกิ่งไผ่ที่ยาวประมาณสี่นิ้วพุ่งเข้ามาอย่างเงียบเชียบไร้ซุ่มเสียง นอกอารามที่มีลมหิมะโหมรุนแรงปานนั้น กิ่งไผ่ยังพุ่งมาไม่เบนเบี่ยงผิดเป้า พอดีปักเข้าไปในรูขลุ่ยหยกที่เสียบอยู่บนคอเสื้อของซี่ซือแป๊เจ้าอย่างแม่นยำ"

เตี้ยงอุ้ยหงส์ได้ฟังฝีมือที่สูงเยี่ยมจนเทียมเทพยดาเช่นนี้ ยิ่งตื่นตะลึง

จนตาเบิ่งกว้าง งงงันจนลืมตัวไป ต้องร้องโพล่งขึ้นด้วยความตื่นตกใจ

"เป็นความจริง ?"

ค้วงเอี๊ยวจื้อผงกศีรษะเบา ๆ กล่าวสืบต่อไปว่า

"ตอนนั้นซี่ซือแป๊ะเจ้าแม้จะแตกตื่นตระหนกสุดแสน แต่ยิ่งขุ่นเคืองอย่างสุดที่จะข่มกลั้น ตกลงใจจะร่นเวลาประหารเจ้าเอาไว้ในเช้าตรู่วันพรุ่ง..."

เตี้ยงอุ้ยหงส์พอฟัง นางสั่นสยิวกายขึ้นด้วยความหนาวเหน็บ ร่ำร้องแตกตื่นลนลานว่า "ซือแป๋" รีบคุกเข่าลงแทบเท้าไปอีกคราว

ชั่วชีวิตค้วงเอี๊ยวจื้อ มีแต่เตี้ยงอุ้ยหงส์ที่น่ารักเป็นศิษย์อยู่เพียงผู้เดียวเท่านั้น ย่อมมีความรักถนอมสุดใจ ดังนั้นยื่นมือประคองเตี้ยงอุ้ยหงส์ขึ้นมา น้ำตาพลอยหลั่งไหลจนเนืองนองหน้าเช่นกัน กล่าวเสียงเครือว่า

"ซี่ซือแป๋เจ้าในเมื่อประกาศไปเช่นนั้น ตั๋วซือแป๊ะเจ้าย่อมมิอาจทักท้วงแก้ไข ขณะนี้มีแต่ฝากความหวังไว้ในตัวเล่งจ้วงจี่อยู่ประการเดียวเท่านั้น"

วาจาชะงักชั่วขณะ คล้ายดั่งฉุกใจคิดถึงเรื่องใดขึ้นได้ พลันรีบถามด้วยความรุ่มร้อนใจว่า

"เมื่อครู่เจ้าว่าเล่งจ้วงจี่ลงจากเขาไปแล้ว ?"

เตี้ยงอุ้ยหงส์พอฟังคำถามก็ลำบากใจยิ่ง หากแม้นบอกว่าเล่งจ้วงจี่ยังมิไป ก็กลัวซือแป๋จะสั่งศิษย์ฝีมือสูงทั่วทั้งอาราม แยกย้ายกันออกค้นหาเป็นการใหญ่

ค้วงเอี๊ยวจื้อสังเกตความรู้สึกนึกคิดของศิษย์รักออก จึงกล่าวเสียงหนัก ๆ ถามไปว่า

"ตอนมันไปบอกกับเจ้าว่ากระไร ? จะไปช่วยเจ้าในเช้าตรู่วันพรุ่งนี้หรือจะลอบพาเจ้าหนีไปในค่ำนี้แน่ ?"

เตี้ยงอุ้ยหงส์แน่แก่ใจว่า เล่งจ้วงจี่ตอนนี้ได้ออกพ้นตึกเจ็งไก้อี่แล้ว กอปรกับคิดถึงวาระสุดท้ายที่ต้องถูกประหารในเช้าตรู่วันรุ่งขึ้น จึงตัดใจบอกเล่าความจริงออกไปหมดสิ้นเลย

"ตอนซือแป๋มา เล่งตี้ตี่เพิ่งออกไป ในเมื่อเล่งตี้ตี่ได้ยินคำประกาศ

ของซี่ซือแป๋แล้ว ค่ำนี้ย่อมไม่ยอมลงจากเขาไปเป็นแน่นอน"

ค้วงเอี๊ยวจื้อรู้สึกประหลาดใจยิ่ง นางกลอกตาไปมาแล้วถามด้วยความสงสัยว่า

"ตอนมันมามิได้เอ่ยเรื่องราวใดกับเจ้าเลย ?"

เตี้ยงอุ้ยหงส์สั่นศีรษะมิได้ลังเล แต่ก็กล่าวอย่างเอียงอายขึ้นว่า

"อาจบางที เล่งตี้ตี๋กลัวหงส์ยี้ได้ยินแล้วจะลำบากใจ..."

วาจามิทันขาดคำ ที่อันไม่ไกลพลันมีเสียงชายเสื้อปะทะลมพุ่งมาอย่างถี่เร็ว

ค้วงเอี๊ยวจื้อขมวดคิ้วแนบแน่น เตี้ยงอุ้ยหงส์ลอบตระหนกตกใจ นางกลัวเล่งตี้ตี๋เข้าใจว่าอาจารย์นางออกไปแล้ว จึงย้อนกลับมาเพื่อพร่ำพลอดกับนางอีกครั้ง เนื่องจากนางดูออกว่า สีหน้าท่าทีของเล่งตี้ตี๋เมื่อครู่ไม่มีความหวาดหวั่นพรั่นพรึงแม้แต่น้อยนิดกับการประหารชีวิตของนางในเช้าตรู่วันพรุ่ง คล้ายดั่งมีแผนต่อต้านอันประเสริฐเลิศล้ำอยู่แล้วก็ปาน

ความคิดมิทันจบสิ้น ในลมหิมะทางนอกห้องคุมขัง มีเงาสีแดงพุ่งวูบวาบมาหลายสาย เมื่อใกล้จึงปรากฏเห็นเป็นดรุณีโฉมสะคราญอาภรณ์แดงฉาน หลังสะพายกระบี่ยาวจำนวนสี่นาง ยืนเรียงรายกันอยู่ที่หน้าประตู

ดรุณีอาภรณ์แดงสวมหมวกกันหิมะสีขาวทั้งสี่นาง เมื่อเห็นค้วงเอี๊ยวจื้ออยู่ในห้อง ต่างรีบฟุบกายหมอบลงกับพื้น พร้อมส่งเสียงสดใสกล่าวว่า

"น้อมเรียนโง้วซือโจ๊ว พวกศิษย์รับคำสั่งจากซือโจ๊วเจ้าสำนักให้รีบควบคุมตัวเตี้ยงซือเจ้กไปรับคำสั่งให้อารามหน้าในบัดดล"

ค้วงเอี๊ยวจื้อพอฟังหน้าพลันถอดสี ร้องเสียงสั่นสะท้านถามไปว่า

"หรือ...หรือจะลงมือประหารในบัดนี้เลย ! ?"

ดรุณีน้อยทั้งสี่ฟุบกายโขกศีรษะ ตอบเสียงกังวานขึ้น

"พวกศิษย์มิทราบ"

ค้วงเอี๊ยวจื้อก็ตื่นเต้นตกใจจนตะลึงลานไป 'ซือเฮียเจ้าสำนักมีคำสั่งที่หนักแน่นกว่าขุนเขา ตามสภาพนี้มาคำนวณ ชีวิตของศิษย์รักเตี้ยงอุ้ยหงส์

น่ากลัวยากยิ่งจะพิทักษ์ให้รอดไปอีกแล้ว'

เตี้ยงอุ้ยหงส์นั้น ทั้งตระหนกทั้งหวาดหวั่นทั้งลนลาน น้ำตานางพร่างพรูดุจห่าฝนอยู่เนิ่นนาน นางในตอนนี้ฝากความหวังอยู่เพียงประการเดียว คือมีโอกาสได้พบหน้าเล่งตี้ตี่สักครั้ง ขณะนี้ยอดฝีมือทั่วทั้งอารามกำลังแยกย้ายออกเสาะค้นไปทั่วทั้งหุบเขา เล่งตี้ตี่มิทราบไปซุกซ่อนในที่ใดแล้ว ?

คิดสืบต่อไป นางก็ต้องสิ้นหวังลงทั้งมวล คิดถึงเรื่องอาจารย์มาควบคุมตัวนางไปที่อารามด้วยตนเอง แม้เล่งตี้ตี่เห็นแล้วก็ต้องมิกล้าปรากฏตัวออกมาช่วงชิง ดูท่าชั่วชีวิตนี้ จะคิดพบหน้าเล่งตี้ตี่อีกสักครา ยังยากยิ่งกว่าปีนขึ้นสู่สวรรค์เสียอีก

ค้วงเอี๊ยวจื้อมองดูศิษย์รักที่หน้าเนืองนองด้วยน้ำตาชุ่มโชก อดมิได้ต้องหลั่งน้ำตาอันสมเพชเวทนาลงด้วยกัน

พลันได้ยินดรุณีอาภรณ์แดงทั้งสี่นางเร่งรัดอย่างนอบน้อมขึ้นว่า

"ซือโจ๊วเจ้าสำนักตอนนี้รออยู่ที่อารามใหญ่ ขอโง้วซือโจ๊วโปรดรีบเดินทางเถิด"

ค้วงเอี๊ยวจื้อผงกศีรษะอย่างหม่นหมอง เดินออกจากประตูก่อนทันที

เตี้ยงอุ้ยหงส์ชำเลืองแลดูห้องน้อยด้วยความอาลัยอาวรณ์เป็นครั้งสุดท้าย ห้องอันเย็นยะเยียบวังเวงหลังนี้ นางเคยได้รับความอบอุ่นซาบซึ้งกับเล่งตี้ตี่ที่รักสลักใจอยู่ชั่วครู่ นับแต่นี้ไม่มีวันจะพบกันอีกแล้ว นางก้มศีรษะตัดใจ เดินออกจากห้องไปโดยไม่เหลียวมา

พอพ้นประตูศิลา ดรุณีอาภรณ์แดงที่ฟุบอยู่กับพื้นทั้งสี่ ต่างพากันเรียกอย่างนอบน้อมขึ้นพร้อมกัน

"เตี้ยงซือเจ้ก (น้องของอาจารย์)"

เตี้ยงอุ้ยหงส์เหลือบแลดูดรุณีทั้งสี่ด้วยความขมขื่นรันทด ฝืนใจข่มกลั้นเสียงให้ราบเรียบกล่าวไป

"พวกเจ้าลุกขึ้นเถิด"

ดรุณีน้อยทั้งสี่รับคำอย่างนอบน้อมแล้วรีบผุดลุกขึ้นยืน ทั้งสี่แยกย้ายเป็นสี่มุม ควบคุมเตี้ยงอุ้ยหงส์ไว้ในระหว่างกลาง ติดตามหลังค้วงเอี๊ยวจื้อไปโดยกระชั้นชิด

ทั้งหกต่างเดินอย่างเงียบงัน ต่างขบคิดถึงแต่เรื่องในใจตนจนเคร่งเครียด

ค้วงเอี๊ยวจื้อคิดถึงว่า อย่างมากเหลือเวลาชั่วยามสุดท้าย ศิษย์รักที่ตนทุ่มความพยายามมาเนิ่นนานปี อบรมสั่งสอนจนน่ารักปานนี้ ต้องถูกประหารอย่างอเนจอนาถ นับแต่นี้จะต้องพรากจากกันจวบชั่วชีวิต อันผลสุดท้ายที่สยดสยองน่ารันทด สมควรจะให้นางเป็นผู้รับผิดชอบเพียงคนเดียวเท่านั้น เมื่อคิดถึงเรื่องที่เจ็บช้ำเสียใจ น้ำตาก็หลั่งไหลลงมาอีกครา

เตี้ยงอุ้ยหงส์เงยหน้าอันซีดเผือดของนางเหม่อมองดูท้องฟ้าอย่างซึมเซา ปล่อยให้เกล็ดหิมะพร่างพรมลงบนหน้านางอย่างไม่ไยดี

กับความหวังที่ใคร่ให้เล่งตี้ตี๋รุดมาช่วยเหลือนางเป็นอันสิ้นหวังได้แล้ว เนื่องจากนางทราบดี ซือแป๊ะทั้งสี่นั้น ต่างมีพลังอันสูงล้ำยอดเยี่ยม

พร้อมกันนั้นนางก็รู้กระจ่างเป็นอย่างดี อารามกิมเฮี้ยเก็งก็มียอดฝีมืออยู่มากน้อยเพียงไร เล่งตี้ตี๋แม้มีพลังฝีมือสูงเยี่ยมเทียมฟ้า แต่คิดจะช่วยตนออกจากยอดฝีมือจำนวนร้อย ๆ พัน ๆ ไปนั้น ในความคิดเห็นของนาง เป็นเรื่องที่ไม่อาจเป็นไปได้โดยเด็ดขาด

ส่วนดรุณีน้อยทั้งสี่มักจะลอบชำเลืองมาทางเตี้ยงอุ้ยหงส์อยู่บ่อยครั้ง พวกนางรู้สึกว่าเตี้ยงซือเจ้กที่สวยสะคราญปานหยาดฟ้า ยอมฝ่าฝืนกฎข้อร้ายแรงของสำนักเพราะเล่งจ้วงจี่เพียงคนเดียว ออกจะไม่คู่ควรอยู่

พวกนางรู้สึกว่า ในรุ่นของซือเจ้กนี้ หนุ่มหน้าตาคมคาย พลังฝีมือสูงเยี่ยมมีอยู่อีกถึงสิบกว่าท่าน เหตุไฉนเตี้ยงซือเจ้กจึงต้องยืนกรานไปรักเล่งจ้วงจี่แห่งตงง้วนเล่า ?

แต่ทว่ายามเมื่อพวกนางคิดถึงเรื่องที่ซือโจ๊วเจ้าสำนัก และซือโจ๊วอีกสี่ท่านยามใดเอ่ยถึงชื่อเล่งจ้วงจี่ ต่างมีสีหน้าวิตกกังวล และรุ่มร้อนจนกระสับ-กระส่าย พวกนางต่างรู้สึกว่า เล่งจ้วงจี่จะต้องเป็นบุคคลอันร้ายกาจที่มีถึง

สามหัวหกแขนเป็นแม่นมั่น

คนทั้งหกเดินพลางขบคิดไปพลาง ลัดซ้ายเลี้ยวขวาจนกระทั่งห่างจากซุ้มประตูศิลาปากค่ายกลไม่ไกลแล้ว

ด้านนอกลมหิมะโหมกระหน่ำหนักหน่วงกว่าภายใน แต่จากแสงโคมไฟอันสว่างไสวของทุกทิศทาง และแสงสะท้อนของหิมะบนพื้น ภาพในรัศมีร่วมยี่สิบวาก็ยังเห็นได้ถนัดชัดเจนอยู่

ขณะเวลานั้นเอง ที่เสาศิลาของซุ้มประตูใหญ่ปรากฏคนผู้หนึ่งเดินช้า ๆ ออกมา

ค้วงเอี๊ยวจื้อพอเห็นหน้าแปรเปลี่ยน ชะงักเท้าด้วยความตื่นตกใจจนตะลึงลานไปทันที

ดรุณีน้อยอาภรณ์แดงทั้งสี่รู้ตัวว่าเป็นเรื่องเลวร้ายแน่ ต่างพากันตวาดเสียงเกรี้ยวกราด พร้อมกับสะบัดแขนกระชากกระบี่คู่มือออกมาเตรียมพร้อมไว้จนคับดั่งเข้มแข็ง

เตี้ยงอุ้ยหงส์พอเพ่งตามองก็ต้องตะลึงลานไปอีกคน นางคาดคิดไม่ถึงเลยจริง ๆ ผู้ที่เดินช้า ๆ ออกจากหลังเสาหินจะเป็นเล่งจ้วงจีที่นางคิดถึง

เล่งจ้วงจี่ในตอนนี้คิ้วเลิกชี้ชันตาเป็นประกายแวบวับ ใบหน้าที่งามสง่าเปี่ยมด้วยความโหดเหี้ยมจนอำมหิต

เล่งจ้วงจี่เมื่อครู่ได้ยินวาจาตอบโต้ของค้วงเอี๊ยวจื้อและเตี้ยงอุ้ยหงส์ชัดเจนทุกถ้อยกระทง จึงลอบขุ่นเคืองเชียวเกียงกับเล็กเพี้ยที่ก่อกวนเรื่องราวจนเลวร้ายไป และมิทันไรมีดรุณีน้อยอีกสี่นางมาจะควบคุมตัวเตี้ยงอุ้ยหงส์เข้าไปประหารที่อารามหน้า ความแตกตื่นขุ่นเคืองที่ประดังมา ทำให้เล่งจ้วง-จี่ตกลงใจจะช่วงชิงคนในกลางทางให้ได้ เพื่อสะดวกแก่การได้คนแล้วหลบหนีจึงวิ่งปราด ๆ มารอดักอยู่ที่ประตูค่ายกล ยามนี้เห็นพวกค้วงเอี๊ยวจื้อต่างแตกตื่นจนยืนตะลึงลาน ก็แค่นหัวร่อเสียงเย็นชา น้อมกายคารวะแล้วกล่าวเสียงหนัก ๆ ไป

"ผู้เยาว์น้อมรอผู้อาวุโสในที่นี้นานนักหนาแล้ว"

ค้วงเอี๊ยวจื้อนับว่าได้ถูกความห้าวหาญของเล่งจ้วงจี่สยบจนระย่อฝ่อไปทั้งตัวจริง ๆ ยามนี้เมื่อเห็นเล่งจ้วงจี่น้อมกายคารวะ ก็ทราบว่าเล่งจ้วงจี่ยังคงมิกล้าลงมือมาอย่างวู่วามหุนหัน จึงตกลงใจจะขู่ให้เล่งจ้วงจี่ระย่อไว้ก่อน

ดังนั้นรีบระงับใจเลิกคิ้ว ถลึงตาตวาดเสียงเกรี้ยวกราด ถามว่า

"เล่งจ้วงจี่ ท่านบังอาจเกินไปนัก ซ่อนกายอยู่ที่นี้ขวางทางเดินของเราด้วยเจตนาเป็นฉันใดกัน ?"

เล่งจ้วงจี่หัวร่ออย่างทระนงโอหัง กล่าวว่า

"สถานการณ์บีบบังคับ ผู้เยาว์มิอาจไม่เสี่ยงอันตรายช่วยเตี้ยงเจ้เจ๊ให้หลุดพ้นไปได้"

เตี้ยงอุ้ยหงส์พอฟังน้ำตาพร่างพรูเป็นเส้นสาย รีบก้มศีรษะต่ำลงไปทันที

ส่วนดรุณีน้อยอาภรณ์แดงทั้งสี่ ฟังว่าผู้ยืนตระหง่านอยู่ปากทางค่ายกลเอวห้อยกระบี่สีเงิน หน้าตาคมคายหล่อเหลาก็คือเล่งจ้วงจี่ที่เตี้ยงซือเจ้กรักสลักใจ ต่างแตกตื่นจนตะลึงลานไปทุกคน

ท่าทีโอ่อ่าองอาจ รูปร่างหล่อเหลาปานเทพบุตร มิน่าเล่า เตี้ยงซือ-เจ้กจึงยอมทนทรมานก็ไม่ยอมสลัดรักไปจากใจ

ค้วงเอี๊ยวจื้อเมื่อได้ยินว่าเล่งจ้วงจี่จะชิงตัวเตี้ยงอุ้ยหงส์ ก็ตื่นตกใจอย่างใหญ่หลวงจริง ๆ พลังฝีมือของเล่งจ้วงจี่ นางเคยรับรู้มาจากศาลเจ้าร้างที่เมืองยู่เซี้ยมาแล้วคราวหนึ่ง และเคยเห็นกับตาว่าเล่งจ้วงจี่ใช้วิชาผนึกร่างในกระบี่ (ชิงเกี่ยมฮะอิด) ไล่ฆ่าประมุขพรรคไต้ฮ้อก้า นางรู้สำนึกตัวดีไม่มีทางต้านทานฝีมือเล่งจ้วงจี่ได้เลย

เล่งจ้วงจี่จะชิงตัวเตี้ยงอุ้ยหงส์ นี่เป็นเรื่องที่ในส่วนลึกของหัวใจนางมุ่งมั่นปรารถนา แต่ก็ไม่อาจจะช่วงชิงไปจากมือนางได้ เพราะความผิดทั้งมวลจะตกอยู่กับนางเพียงคนเดียว ดังนั้นเกิดไหวพริบพุ่งปราด แสร้งตวาดไปอย่างทำทีมิเข้าใจ

"สถานการณ์บังคับเยี่ยงไรกัน ?"

เล่งจ้วงจี่เห็นค้วงเอี๊ยวจื้อรู้แล้วแสร้งถาม รีบกล่าวไปตามคำพูดของค้วง-

เอี๊ยวจื้อเมื่อครู่ด้วยเสียงหนักหน่วงว่า

"ผู้อาวุโสเฮี้ยงเล้งจื้อเคยประกาศต่อหน้าศิษย์ทั้งสำนัก เช้าตรู่วันรุ่งจะประหารเตี้ยงเจ้เจ๊ เและเย้ยหยันว่าผู้เยาว์หากมีความสามารถ จงลงมือช่วงชิงอย่างเปิดเผยได้ แล้วเหตุไฉนจึงมาควบคุมตัวเตี้ยงเจ้เจ๊เข้าอารามในตอนนี้ ?"

ค้วงเอี๊ยวจื้ออับจนวาจาทันที เป็นเนิ่นนานจึงกล่าวอย่างดื้อรั้นไปว่า

"นี่เป็นเรื่องส่วนตัวของสำนักเทียนชัว เล่งจ้วงจี่ท่านมีสิทธิ์อำนาจใดมาเกี่ยวข้องถามไถ่ ?"

เล่งจ้วงจี่เห็นค้วงเอี๊ยวจื้อออกจะป่าเถื่อนไม่คำนึงถึงเหตุผลเลย พลันนึกถึงวาจาของเตี้ยงอุ้ยเม้งที่โง่งมเปิดเผย จึงแหงนหน้าหัวร่อฮาฮาแล้วกล่าวอย่างหนักแน่นเปี่ยมเหตุผลไปว่า

"เตี้ยงอุ้ยหงส์เป็นคู่หมั้นของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเป็นสามีในอนาคตของนาง ข้าพเจ้าเล่งจ้วงจี่ไม่มีสิทธิ์และอำนาจไปถามไถ่ ลองถามดู ผู้ใดจะมีสิทธิ์อำนาจไปเกี่ยวข้องถามไถ่ได้ ?"

ค้วงเอี๊ยวจื้อพอฟัง ปากอ้าตาค้างจนตะลึงลานไป

เตี้ยงอุ้ยหงส์ก็คาดฝันไม่ถึงว่า เล่งจ้วงจี่จะมาประกาศอย่างเปิดเผยต่อหน้าอาจารย์ว่านางเป็นภรรยาของเล่งจ้วงจี่ ก็อับอายจนก้มศีรษะคางจรดอก หน้าแดงฉานจนร้อนผะผ่าว

ค้วงเอี๊ยวจื้อความจริงกลัวว่า เล่งจ้วงจี่มิยอมรับเตี้ยงอุ้ยหงส์เป็นภรรยาอยู่แล้ว ยามนี้พอได้ฟังคำประกาศอันหนักแน่น กลับรู้สึกว่านางที่เป็นอาจารย์มิทันจะตกปากรับคำ เล่งจ้วงจี่ก็ถึงกับกล้ามาประกาศอย่างเปิดเผยปานนี้ ทำให้นางรู้สึกเป็นรสชาติอันประหลาดพิกลจนทนทานมิได้

ดังนั้นหัวร่อแค่น ๆ แล้วกล่าวเสียงหนัก ๆ อย่างไม่ยินยอมเป็นยิ่งนัก

"หงส์ยี้ตกลงหมั้นหมายกับท่านตั้งแต่เมื่อใด ? มีสินสอดทองหมั้นหรือไม่ ? ผู้ใดเป็นสื่อให้พวกท่าน ? ผู้ใดเป็นคนจัดการตกปากรับคำ ?"

เล่งจ้วงจี่หัวร่ออย่างทระนงโอหัง แสร้งกล่าวก้าวร้าวไปโดยไม่หวั่นเกรง

"เราสองพบเห็นกันแล้วก็รักสมัครสมานกันเอง มิจำเป็นจะต้องไปหา

สื่อมาแต่ใด..."

เตี้ยงอุ้ยหงส์พอฟัง นางขุ่นเคืองจนร้องไห้มิออกหัวร่อมิได้ มาตรแม้นในส่วนลึกของหัวใจจะหวานดื่มด่ำ แต่ก็อับอายจนใคร่จะหาแผ่นดินแทรกหลบหน้าซ่อนกายไปเสีย

ค้วงเอี๊ยวจื้อได้ฟังเล่งจ้วงจี่พร่ำกล่าวอย่างเหลวไหล ก็ขุ่นเคืองจนตวาดเสียงกราดเกรี้ยวไป

"วาจาเหลวไหลทั้งเรื่อง ยังไม่หยุดปากอีก !"

เล่งจ้วงจี่มิยอมไปแยแสสนใจด้วย คงกล่าวสืบต่อเสียงกังวานไปอีกว่า

"สำหรับผู้ใดเป็นคนตกปากรับคำนั้น ย่อมเป็นเตี้ยงอุ้ยเม้งที่มีศักดิ์เป็นหลักตระกูลเตี้ยงในปัจจุบันนี้ ผู้อาวุโสแม้รู้อยู่แต่แรกแล้วว่า เตี้ยงซี่เฮียเรียกข้าพเจ้าผู้เยาว์เป็นม่วยฮู (น้องเขย) แล้วไฉนจึงมาแสร้งย้อนถามไปอีกเล่า ?"

ค้วงเอี๊ยวจื้อพอฟังก็อับจนถ้อยคำโต้ตอบทันที แต่นางยังขุ่นแค้นจนตัวสั่นระริก นิ่งอั้นอยู่เนิ่นนาน จึงกระชากเสียงไปว่า

"ในบ้านอยู่ในโอวาทบิดาพี่ชาย เรียนวิชาอยู่ในโอวาทอาจารย์ ขณะนี้สมควรเป็นเราเป็นผู้ตัดสิน"

กล่าวแล้วเหลียวหน้าไปตวาดใส่ดรุณีอาภรณ์แดงทั้งสี่นางว่า

"พวกเราไป"

เล่งจ้วงจี่พอเห็น โทสะพลันระเบิดขึ้นทันที ตวาดเสียงกราดเกรี้ยวว่า

"วันนี้มีเราเล่งจ้วงจี่อยู่ที่นี่ ไม่ปล่อยให้เป็นไปตามใจผู้หนึ่งผู้ใดทั้งสิ้น !"

ขณะว่ากล่าว คิ้วเลิกสูงชันตาเป็นประกายแวววับ ความอำมหิตได้เริ่มแผ่ซ่านขึ้นมา ดวงตาจับจ้องมองหน้าค้วงเอี๊ยวจื้อ แค่นหัวร่อเสียงเย็นชาแล้วสืบเท้าก้าวเข้าหาทีละก้าว

ค้วงเอี๊ยวจื้อรู้ดีว่าเล่งจ้วงจี่จะลงมือชิงนางแล้ว ในสถานการณ์ที่คับขันเกี่ยวพันถึงความเป็นความตายของชีวิตเช่นนี้ หากเล่งจ้วงจี่ลงมือย่อมไม่ยอมอ่อนข้อไว้ไมตรีเป็นแน่นอน อาจบางทีเพียงไม่กี่ท่าก็ต้องตะลุยตนจนนาง

แตกพ่ายยับเยิน

ผลของการประมือในคราวนี้ สถานเบาต้องอัปยศไปชั่วชีวิต สถานหนักเห็นทีเหลือแต่ซากอยู่เป็นแน่แท้ !

เมื่อคิดถึงความนี้ แสร้งใช้ศักดิ์ศรีที่สูงส่งกว่าตวาดเสียงเกรี้ยวกราดถามว่า

"เล่งจ้วงจี่ ท่านจะก้าวร้าวล่วงเกินต่อเราจริงหรือ ?"

เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่าค้วงเอี๊ยวจื้อปากแข็งแต่ใจฝ่อ จึงแค่นหัวร่อใส่หน้าแล้วแสร้งทำเป็นมิสนใจแยแส คงย่างสามขุมเข้ามาหาไม่หยุดยั้ง และยังเกร็งพลังเทพสุริยัน (เชียะเอี๊ยงซิ่งกง) ขึ้นมา สองฝ่ามือพลันแดงฉานเจิดจ้าดั่งเหล็กเผาไฟ

ค้วงเอี๊ยวจื้อสะท้านขึ้นทั้งร่างจนหน้าถอดสี แตกตื่นตกใจจนรีบชะงักกายไว้ในทันที

ดรุณีน้อยทั้งสี่ตัวสั่นงันงกแล้ว นางไม่เคยคิดว่า เล่งจ้วงจี่ที่งามตระการปานเทพบุตร ยามโกรธจะมีความดุร้ายถึงปานนี้ มิหนำซ้ำ ฝ่ามืออันขาวสะอาดก็ได้กลายเป็นสีแดงฉาน มีไอร้อนผะผ่าวระเหยออกมาอีกด้วย !

เตี้ยงอุ้ยหงส์พอเห็น เข้าใจผิดคิดว่าเล่งจ้วงจี่เกิดความขุ่นเคืองจนอำมหิตคิดฆ่าฟัน นางรีบร้องขึ้นด้วยความแตกตื่นตกใจว่า

"เล่งตี้ตี่ หากท่านก้าวเข้ามาอีกก้าวหนึ่ง เจ้เจ๊จะฆ่าตัวตายต่อหน้าท่านทันที"

เล่งจ้วงจี่เข้าใจผิดคิดว่าจริง แตกตื่นจนขวัญหาย รีบชะงักร่างรั้งพลังให้สลายไปทันที แต่ยังคงกล่าวอย่างลำบากใจว่า

"เจ้เจ๊ หากติดตามค้วงเอี๊ยวจื้อผู้อาวุโสกลับไป เท่ากับเข้าสู่ความตายอันไร้ค่า"

ค้วงเอี๊ยวจื้อเห็นวาจาศิษย์รักเพียงประโยคเดียวสามารถข่มขู่จนเล่งจ้วงจี่ยินยอมแพ้อย่างง่ายดาย กำลังใจก็เพิ่มพูนขึ้นอีกอักโข แสร้งหัวร่อแค่น ๆ ใส่หน้าแล้วเย้ยหยันไปว่า

"เล่งจ้วงจี่ ท่านนับว่ามีความห้าวหาญในการช่วยคนยิ่งใหญ่ปานนี้ ก็สมควรไปที่ลานกว้างหน้าอารามตอนเช้าตรู่ในวันรุ่งขึ้น ยกเหตุผลเข้าทวงคนกับซือเฮียเจ้าสำนักเรา ไยจะรุ่มร้อนในเวลานี้ ฉวยโอกาสลงมือให้เป็นที่เสื่อมเสียต่อศักดิ์ศรี มีพฤติการณ์อันไม่โอ่อ่าน่ายกย่อง..."

เล่งจ้วงจี่มิรอให้ค้วงเอี๊ยวจื้อกล่าวจบคำ แค่นหัวร่อขึ้นแล้วเย้ยหยันอย่างดูแคลนว่า

"รอถึงเช้าตรู่วันพรุ่งนี้ ซากศพของเตี้ยงเจ้เจ๊ก็เย็นเฉียบไปแล้ว"

ค้วงเอี๊ยวจื้อกับเตี้ยงอุ้ยหงส์พอฟัง ต่างพากันสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บอย่างลืมตัว

แต่ทว่าค้วงเอี๊ยวจื้อได้คิดด้วยไวปัญญา ตกลงใจจะใช้การข่มขู่คุกคามของเล่งจ้วงจี่เป็นข้ออ้างไปวิงวอนต่อพวกลักเอี๊ยวจื้อทั้งสี่ ให้เปลี่ยนเวลาเป็นเช้าตรู่วันพรุ่ง จึงพิพากษาโทษเตี้ยงอุ้ยหงส์

ดังนั้นแสร้งทำเป็นขุ่นเคืองสุดแสนสาหัส ตวาดเสียงดังก้องไปว่า

"ท่านเห็นเทียนซัวโง้วจื้อเป็นบุคคลฉันใดไปแล้ว ? ในเมื่อประกาศให้ท่านเช้าตรู่วันพรุ่งมา ไหนเลยจะประหารเตี้ยงอุ้ยหงส์ก่อนที่ท่านจะมาได้ ? อันการตระบัดสัจจะคืนคำให้เป็นที่ครหานินทาของบู๊ลิ้ม เราเทียนซัวโง้วจื้อไม่พึงใจจะกระทำ"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็คลายใจไปอักโข ด้วยบุคคลที่มีชื่อเสียงลือกระเดื่องทั่วแผ่นดินเช่นเทียนซัวโง้วจื้อ ย่อมต้องเป็นผู้มีวาจาเป็นสัจจะหนักแน่นไม่คลอนคลาย แต่เล่งจ้วงจี่ยังแสร้งถามย้ำไปอีกคำหนึ่งว่า

"ผู้อาวุโสใช้สิ่งใดประกัน ?"

ค้วงเอี๊ยวจื้อรู้สึกว่า เล่งจ้วงจี่แม้มีอายุยังเยาว์วัย แต่ยามกระทำเรื่องขึ้นแล้วก็ร้ายกาจยิ่งนัก จึงแค่นเสียงขุ่นเคืองขึ้นเบา ๆ กล่าวอย่างไม่ลังเลรีรอว่า

"ใช้ศีรษะบนบ่าเราเป็นประกัน !

เล่งจ้วงจี่เห็นบรรลุจุดประสงค์แล้ว รีบคารวะอย่างพลุ่งพล่านดาลใจ

จนจรดพื้น พร้อมกับกล่าวเสียงกังวานขึ้นว่า

"พระคุณอันยิ่งใหญ่ไพศาลของผู้อาวุโส ผู้เยาว์จารึกไว้ในใจจวบจนวันตาย"

กล่าวจบคำ พลันใช้ท่าเท้าตุยฮุ้นฮ่วงจงโป้ว (เท้ามายาล่าวิญญาณ) อันสุดยอด เงาสีขาวกระจายวูบก็หายวับ ที่ซึ่งยืนอยู่เมื่อครู่ เพียงทิ้งให้มีเศษหิมะหมุนเป็นวงอยู่จาง ๆ เท่านั้น

ดรุณีน้อยอาภรณ์แดงทั้งสี่ตาค้างไปแล้ว ค้วงเอี๊ยวจื้อก็ตะลึงลาน เตี้ยงอุยหงส์ตื่นเต้นยิ่งนัก ความรวดเร็วว่องไวของท่าร่างนี้ ไม่เคยมีในบู๊ลิ้มเป็นเวลานานหลายร้อยปีแล้ว

พริบตาที่เล่งจ้วงจี่ใช้ความว่องไวยิ่งกว่าสายฟ้าหลบไปนั้น ทิศทางที่อารามกิมเฮี้ยเก็งอันไกลตามีเสียงร้องอย่างเร่งร้อนกระวนกระวายแว่วมา

"โง้วซือม่วย โง้วซือม่วย..."

ค้วงเอี๊ยวจื้อเห็นเล่งจ้วงจี่ถลันกายหลบหน้าไป ก็ระบายลมออกจากปากยาว ๆ เมื่อได้ยินเสียงร้องก้องดังแว่วมาแต่ไกล ต้องสะดุ้งตกใจขึ้นอีกครั้ง รีบโบกมือให้ดรุณีทั้งสี่ที่เพิ่งจะเรียกขวัญอยู่กับตัว สั่งอย่างเร่งร้อนว่า

"พวกเรารีบไป !"

กล่าวแล้ววิ่งนำหน้าออกจากค่ายกล ดรุณีน้อยทั้งสี่ที่ระงับใจได้ ก็ออร่างเตี้ยงอุ้ยหงส์ที่มีท่าทีหม่นหมอง ติดตามหลังค้วงเอี๊ยวจื้อไปโดยกระชั้นชิด

เล่งจ้วงจี่ถลันกายไปซ่อนอยู่หลังก้อนหินใหญ่ในค่ายกล ได้ยินเสียงร้องอันกระวนกระวายรุ่มร้อนนั้นแล้ว ยิ่งตื่นตกใจอย่างรุนแรง ลอบปีติที่ตนปลีกตัวออกมาได้ทันเวลาพอดี

เล่งจ้วงจี่มาตรแม้นแน่แก่ใจ ค่ำนี้ย่อมไม่มีการพิพากษาประหารเตี้ยงอุ้ยหงส์ได้ แต่ก็ยังระทึกหวั่นไหวไม่อาจข่มใจ ตกลงใจจะไปฟังดู ว่าผู้มาตะโกนเรียกค้วงเอี๊ยวจื้อมีคำสั่งใดจะว่ากล่าวกัน

ดังนั้นอาศัยร่มไม้ของต้นสนไผ่ ใช้ความแคล่วคล่องว่องไวติดตามไป

ในบัดดล

เห็นในพายุหิมะที่โหมกระหน่ำมา มีเงาร่างคนจำนวนหลายสิบสายพุ่งปราด ๆ มาทางประตูหลังของอารามกิมเฮี้ยเก็ง

ผู้มาพอเห็นค้วงเอี๊ยวจื้อกับเตี้ยงอุ้ยหงส์ ต่างพากันทยอยหยุดยั้ง ผู้ที่วิ่งนำหน้ามารีบถามอย่างเร่งร้อนกังวลว่า

"ซือม่วยไฉนเพิ่งมา หรือเกิดเรื่องราวใดขึ้น ?"

เล่งจ้วงจี่เพ่งตามอง พบเห็นผู้ที่พายอดฝีมืออันดับสูงของกิมเฮี้ยเก็งทั้งหลายสิบคนนั้น คือฮื้อฮ้วงจื้อนักพรตกลางคนมือถือแส้ปัดเป็นไหมเงินนั่นเอง

เห็นค้วงเอี๊ยวจื้อโบกมืออย่างท้อแท้หดหู่ กล่าวเสียงละห้อยว่า

"พบกับตั๋วซือเฮียแล้วพวกเราค่อยบอกเล่ากันทีเดียว"

ฮื้อฮ้วงจื้อรู้ดีว่ามีเรื่องสำคัญเกิดขึ้น แต่เมื่อเห็นเตี้ยงอุ้ยหงส์ถูกควบคุมตัวมา คล้ายดั่งวางใจไม่น้อย รีบผงกศีรษะถี่ ๆ แล้ววิ่งเคียงไหล่กับค้วงเอี๊ยวจื้อกลับไปที่อารามหน้า

ส่วนยอดฝีมืออีกหลายสิบคน บนใบหน้าที่ความจริงเปี่ยมความแตกตื่นหวาดกลัว ยามนี้ได้เพิ่มความตื่นเต้นและคลางแคลงสงสัยขึ้นอีกมากหลาย ต่างเหลียวหน้ามองตากันแล้วจึงได้ฮือกันกลับไปที่อารามหน้าด้วยฝีเท้ารวดเร็วดั่งเป็นน้ำบ่า

เล่งจ้วงจี่ยืนตะลึงลานที่หลังต้นไม้ใหญ่ จวบจนพวกค้วงเอี๊ยวจื้อเข้าสู่ประตูอารามหมดสิ้นแล้ว จึงชอนตามองไปที่อารามกิมเฮี้ยเก็งซึ่งมีแสงไฟสว่างไสว ระบายลมหายใจยาว ๆ แล้วสั่นศีรษะไปมา

เล่งจ้วงจี่เหลือบแลไปที่ซุ้มประตูศิลาด้วยความท้อแท้หดหู่

การเหลือบแลไปนี้ สองตาพลันสุกใสจนแทบร้องโพล่งออกมา เล็กเพี้ยกับเชียวเกียงกำลังยืนคู่อยู่ที่ซึ่งแยกกันเมื่อครู่นี้เอง

คิดถึงการก่อกวนอย่างอลวนน่าปวดศีรษะ โทสะก็ดาลเดือดขึ้นเล็กน้อย ขณะจะตำหนิว่าพวกนางสักหลายคำ พลันพบเห็นดวงตาของนางทั้งสองมี

ประกายอันหวาดหวั่นยำเกรง ท่าทีก็ผิดแปลกกว่าธรรมดา ดุจดั่งเป็นทารกที่กระทำผิดแล้วถูกจับได้

เล่งจ้วงจี่สีหน้าแปรเปลี่ยนไปทันที เพราะรู้ดีว่าต้องเป็นเรื่องยุ่งยาก รีบโถมกายปราดเข้าหา ถามอย่างกังวลสนใจว่า

"พวกท่านได้ทราบข่าวคราวอันใดกระมัง ?"

เซียวเกียงผงกศีรษะอย่างหวาดหวั่น ส่วนตาแววววาวของเล็กเพี้ยนั้นมีหยาดน้ำเอ่อขึ้นจนคลอหน่วย

เล่งจ้วงจี่พอเห็นหัวใจพลันเต้นระทึกจนกระดอนถึงลำคอ จากท่าทีสีหน้าของเซียวเกียงกับเล็กเพี้ยทั้งสอง รู้ว่าต้องเป็นลางร้ายอันรุนแรง ความคิดหนึ่งพุ่งวาบขึ้นสู่ห้วงสมองดั่งสายฟ้า 'ไม่สมควรเชื่อถือด้วงเอี๊ยวจื้อเกินไป !'

พอได้คิดถึงความนี้ ตกใจ ขุ่นเคือง หวาดหวั่นกระวนกระวายประดังกันจนรีบเหลียวขวับมองไปยังอารามกิมเฮี้ยเก็งด้วยสายตาอันเกรี้ยวกราดอาฆาต

ขณะนั้นลมหิมะยิ่งโหมยิ่งรุนแรง เล่งจ้วงจี่เงยหน้ามองท้องฟ้าแวบหนึ่ง แล้วบอกกับเล็กเพี้ยและเซียวเกียงด้วยเสียงหนัก ๆ

"ไป พวกเราเข้าไปปรึกษากันข้างใน"

กล่าวแล้ววิ่งนำหน้าเข้าไปในซุ้มประตูศิลา ฝ่าค่ายกลห่วงสัมพันธ์ไปอย่างว่องไว

ทั้งสามวิ่งด้วยฝีเท้าอันรวดเร็ว ชั่วพริบตาก็มาถึงห้องศิลาที่กักขังเตี้ยง-อุ้ยหงส์ เล่งจ้วงจี่พิจารณาดูเหตุการณ์ทางรอบข้างไปแวบหนึ่ง แล้วรีบสาวเท้าเข้าไปอย่างเร่งร้อน

เล็กเพี้ยกับเซียวเกียงมองดูสภาพอันยะเยียบวังเวงของท้องฟ้า สองคิ้วก็ขมวดแนบแน่นยิ่งกว่าเดิมไป

เล่งจ้วงจี่ยังคงไม่คลายความขุ่นเคือง ชี้ไปที่หญ้าแห้งกองหนาบนพื้นแล้วกล่าวเสียงหนัก ๆ

"ท่านทั้งสองนั่งลงว่ากล่าวกัน"

แล้วกระแทกนั่งลงไปบนกองหญ้าแห้งด้วยท่าทีขุ่นเคืองจนหน้าบูดบึ้ง

เล็กเพี้ยเห็นเล่งกอกอขุ่นเคืองถึงปานนี้ กอปรกับเหตุการณ์ทางอารามกิมเฮี้ยเก็งมาเทียบเคียง หัวใจนางก็ว้าวุ่นมิกล้าเอ่ยปากกล่าวคำอีกแล้ว

เชียวเกียงชำเลืองแลเล่งจ้วงจี่ด้วยความหวาดหวั่นขวัญเสียไปแวบหนึ่ง จึงกล่าวเสียงสั่นด้วยความหวาดกลัวว่า

"ข้าพเจ้ากับเพี้ยม่วยรอท่านที่นอกค่ายกลเป็นเวลานาน เห็นท่านยังมิออกมา จึงแน่ใจว่าท่านหาเตี้ยงโกวเนี้ยพบเห็น ข้าพเจ้ากับเพี้ยม่วยรู้สึกเงียบเหงารำคาญ จึงปรึกษากันตกลงเข้าไปดูสภาพในอารามกิมเฮี้ยเก็งสักครั้ง

"เมื่อเข้าทางด้านหลังอาราม พบที่ห้องข้างมีโต๊ะหนังสือซึ่งเตรียมกระดาษแดงและหมึกพู่กัน สำหรับเขียนคำโคลงกลอนอวยพรวันปีใหม่วางอยู่ไว้จำนวนมาก

"เพี้ยม่วยกับข้าพเจ้าฉุกใจได้คิด จึงหยิบพู่กันเขียนหนังสือไปบนกระดาษแดงหลายตัว..."

เล่งจ้วงจี่รีบถามอย่างขุ่นเคืองขึ้นทันที

"ผู้ใดเป็นคนเขียน ?"

คำถามนี้ ใบหน้าที่เศร้าสร้อยของบ้วนเล็กเพี้ยพลันแดงฉานไปทันที ก้มศีรษะจนคางแทบจรดอกแล้ว

เล่งจ้วงจี่พอเห็นก็รู้สึกผิดคาดหมาย เพราะคิดไม่ถึงจริง ๆ ว่าบ้วน-เล็กเพี้ยที่ซุกซนคะนอง ยังมีลายมืองามถึงปานนี้ จึงต้องเหลือบแลนางไปอีกสองสามครั้ง

เชียวเกียงเล่าสืบต่อไปว่า

"เพี้ยม่วยพอเขียนเสร็จ เราสองก็ได้อังไปบนกระถางน้อยจนหมึกแห้ง วิ่งไปที่หน้าอารามด้วยความกระตือรือร้น จนถึงอารามใหญ่ พวกเทียนซัวโง้วจื้อทั้งห้ากำลังร่ำสุรากันอย่างสนุกสนาน

"เชียวม่วยกลับถูกพวกมันพบเห็น จึงได้ถอยเข้าหลบทางห้องข้างซึ่งเป็นศูนย์รวมกลไก เพี้ยม่วยจึงได้ใช้วิชาอุ้นเฮ้งซุกนำกระดาษแดงแผ่นนี้ไป

บนขื่อกลางของห้องใหญ่

“กระดาษแดงพอติดแน่น เพี้ยม่วยมิทันจะถอยออกมาจากตัวห้องใหญ่ เทียนชัวโง้วจื้อก็พบเห็นทันที ทั่วทั้งตัวอารามจึงปั่นป่วนจนอลเวงไป

“ลักเอี๊ยวจื้อยังพอจะเยือกเย็นหนักแน่น มีแต่เฮี้ยงเล้งจื้อที่เสียบขลุ่ยหยกบนคอเสื้อคนเดียวเท่านั้นโถมกายออกนอกอาราม ชี้ฟ้าด่าดินเป็นการใหญ่ ประกาศก้องว่าในตอนพ้นวันที่ห้า จะประหารเตี้ยงอุ้ยหงส์ให้สมโทษทัณฑ์

“เพี้ยม่วยฟังแล้วย่อมมีโทสะ จึงได้กระชั้นใกล้ไป ใช้กิ่งไผ่ปักลงในรูขลุ่ยของมัน เฮี้ยงเล้งจื้อนับว่าแตกตื่นจนขวัญเสียไปจริง ๆ ในตอนนั้นมันหน้าถอดสีจนซีดเผือดไม่มีสีเลือดเลย

“แต่ทว่ามันเรียกขวัญมาอยู่กับตัวได้ ยิ่งขุ่นแค้นจนกระโดดโลดเต้นปานถูกไม้แหย่ จากนั้นประกาศก้องต่อพวกพ้องทั้งหลาย เช้าตรู่วันรุ่งขึ้นก็จะประหารเตี้ยงอุ้ยหงส์ พร้อมกันนั้นออกคำสั่งตรวจค้นทั่วทั้งหุบเขาเป็นการใหญ่

“เพี้ยม่วยพอได้ฟังก็ตื่นเต้นจนตะลึงลานไป มิกล้าอาละวาดกล่าวสืบต่อไปอีกแล้ว เฮี้ยงเล้งจื้อพอกลับในอาราม รีบอ้อนวอนลักเอี๊ยวจื้อ หากแม้นจะคิดคุกคามให้เล่งจ้วงจี่ปรากฏตัวออกมา ต้องรีบประหารเตี้ยงอุ้ย-หงส์เสียในทันทีจึงจะได้”

เล่งจ้วงจี่พอฟังโทสะพลันระเบิดขึ้นอย่างรุนแรง กระโดดจากที่ชี้ไปทิศทางอารามกิมเฮี้ยเก็ง แล้วตวาดเสียงเกรี้ยวกราดจนสนั่นหวั่นไหวไปว่า

“หากแม้นเทียนชัวโง้วจื้อมันกล้ากระทบกับเส้นผมของเตี้ยงอุ้ยหงส์แม้แต่ขุมขนหนึ่ง เราจะให้พวกมันเป็นซากศพเกลื่อนไปทั้งขุนเขา กิมเฮี้ยเก็งทลายกลายเป็นซากอิฐปูน”

คำพูดพอขาดคำ เสียงกลองอันหนักหน่วงดังตง ตง ได้แว่วมาจากทิศทางกิมเฮี้ยเก็งชัดเจนจนสะเทือนจิตใจ

เล่งจ้วงจี่สยิวขึ้นทั้งร่างด้วยความหวั่นไหว

บ้วนเล็กเพี้ยตระหนกจนกรีดร้องขึ้นด้วยความตกใจ
เชียวเกียงพลันกระโดดจากที่ ละล่าละลักโพล่งออกไปทันที
“แย่แน่ ! พวกเทียนซัวผ่ายจะลงมือประหารเตี้ยงโกวเนี้ยแล้ว”

บทที่ห้าสิบเอ็ด เล่งจ้วงจี่สำแดงฤทธิ์

เล่งจ้วงจี่พอได้ยินคำ 'ประหาร' คล้ายถูกสายฟ้าฟาดเข้าใส่ศีรษะ

ร่างสันสะท้านอย่างรุนแรง หน้าเขียวคลำบิดเบียว สองตาเป็นประกายแวววาวราวสายฟ้า

ใบหน้าบ่งบอกความอำมหิตโหดร้ายอยู่เต็มเปี่ยม

ยามเมื่อคิดถึงคำรับรองที่ค้วงเอี๊ยวจื้อลั่นปากแก่ตนเมื่อครู่ ก็ต้องแหงนหน้าหัวร่ออย่างขุ่นเคืองจนเกรี้ยวกราดน่าหวาดหวั่นสะท้านขวัญ เสียงดังกึกก้องสะท้านท้องฟ้า อึ้งอึงจนแก้วหูสั่นระริก ฝุ่นละอองตามผนังห้องศิลาร่วงพร่างพรูลงมาจนคละคลุ้งไป

เล็กเพี้ยกับเชียวเกียงพอเห็น สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนจนซีดเผือดต่างละล่ำละลักขึ้นด้วยความแตกตื่นตกใจ

"เล่งกอกอ ! เล่งกอกอ !"

คำร่ำร้องอันรุ่มร้อน ทั้งสองฝ่ายต่างโถมเข้าคว้าแขนทั้งสองของเล่งจ้วงจี่ไว้ โยกไปมาไม่หยุดยั้ง ปากก็ร่ำร้องไม่ขาดเสียง

"เล่งกอกอ เยือกเย็นไว้ เยือกเย็นไว้ เชี่ยวม่วยมีวาจาจะว่า..."

เล่งจ้วงจี่มีท่าทีคล้ายคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนไปแล้ว ไหนเลยยังจะฟังพวกนางว่ากล่าวกระไร หัวร่อเสียงกราดเกรี้ยวแล้วตวาดไปว่า

"คิดไม่ถึงว่าค้วงเอี๊ยวจื้อที่มีชื่อลือทั่วแผ่นดินจะมาคุยโอ่เข้าโป้ปดมดเท็จต่อพวกผู้เยาว์ เราจะฆ่ามัน เด็ดศีรษะมันออกมาให้สมกับที่มันลั่นวาจารับรองไว้"

เสียงหลุดจากปาก แขนทั้งสองสะบัดเบา ๆ หลุดจากการเกาะกุมของเล็กเพี้ยกับเชียวเกียง แล้วกระโดดปราดออกนอกประตู ใช้วิชาตัวเบาเท่าที่สามารถ วิ่งปราด ๆ ออกจากนอกค่ายกลดั่งคนวิกลจริต

มาตรแม้นว่าเชียวเกียงกับเล็กเพี้ยจะวิ่งตามพร้อมทั้งร้องเรียกด้วยความหวาดหวั่นพรั่นพรึง แต่เล่งจ้วงจี่ก็ไม่ยอมชะลอฝีเท้าไปรับฟังแม้แต่น้อย ยังคงวิ่งไปจนคล้ายเป็นสายฟ้าแลบ

เล่งจ้วงจี่พอออกพ้นค่ายกล ทอดตามองดู เห็นที่หน้าอารามกิมเฮี้ย-เก็งมีแสงไฟสว่างไสวจนเจิดจ้าทั้งท้องฟ้า สาดส่องจนเกล็ดหิมะที่ลอยละล่องคล้ายดั่งเป็นกลีบดอกท้อที่พร่างพรูลงสู่พื้น

เล่งจ้วงจี่มาตรแม้นมองมิเห็นสภาพหน้าลานกว้างของอาราม แต่เชื่อแน่ว่าที่นั้นอย่างน้อยต้องมีคบไฟจำนวนหลายร้อยอัน

เสียงกลองที่หนักหน่วงเป็นจังหวะอันเคร่งเครียดยังคงดังช้า ๆ ให้น่าสะท้านขวัญ เมื่อกระทบโสตเล่งจ้วงจี่ ยิ่งเจ็บแปลบจนคล้ายมีมีดมากรีดเฉือนหัวใจ

ความรุ่มร้อนกระวนกระวาย ความเดือดดาลคลั่งแค้น ความเจ็บช้ำเสียใจ ประดังกันขึ้นมาจนสับสนอลหม่าน จนเล่งจ้วงจี่ไม่อาจที่จะข่มกลั้นเอาไว้ ต้องอ้าปากส่งเสียงกู่อันขุ่นเคืองออกไปยาวสะท้าน เกรี้ยวกราดกังวานจนแทบสั่นวิญญาณผู้รับฟังให้กระเจิดกระเจิง

เสียงกู่ครานี้เกรี้ยวกราดดุร้าย ยิ่งกู่ยิ่งดังจนสะท้อนสะท้านไปทั่วทั้งเทือกทิวเขา กึกก้องกังวานไปทั่วทั้งท้องฟ้านภากาศ

เล่งจ้วงจี่พุ่งปราด ๆ ดั่งเหินบินไปพลาง ปากก็ส่งเสียงกู่อันกึกก้องไปพลาง ต้องการจะอาศัยเสียงกู่นี้มาระบายเพลิงแค้นในอกให้สงบลงบ้าง และก็คิดอาศัยเสียงกู่นี้บอกให้เทียนซัวโง้วจื้อได้รู้ว่าเล่งจ้วงจี่ไปถึงในบัดดลแล้ว !

เสียงกู่เพิ่งขาดหาย เล่งจ้วงจี่พุ่งวาบมาถึงหน้าอารามกิมเฮี้ยเก็งเหลียวหน้ากวาดตามอง ในลานกว้างมีคบไฟมากมายหลายร้อยดวง ดุจดั่งเป็นทะเลเพลิงอันไพศาล สายตาที่แตกตื่นตกใจจำนวนพัน กำลังจ้องมองมาในทิศทางนี้เป็นจุดเดียว

เล่งจ้วงจี่อ้อมผ่านกำแพงของอาราม ละล่ำไปที่หน้าลานกว้างอย่างเร่งร้อน...

ขณะร่างโถมฝ่าอากาศ เห็นที่ลานกว้างหน้าอารจมมีเก้าอี้ลงรักลายทองห้าตัวตั้งตระหง่าน เทียนซัวโง้วจื้อนั่งเป็นสง่าอยู่บนเก้าอี้ ต่างมีสีหน้าขุ่นเคืองโกรธแค้น แต่ยังแฝงด้วยความกังวลวิตกอยู่ จับจ้องมองดูเล่งจ้วงจี่เป็นตาเดียว

ด้านหลังเทียนซัวโง้วจื้อ มียอดฝีมืออันดับสูงทั้งบุรุษสตรีร่วมร้อยยืนเรียงรายเป็นแถวเรียบร้อย แต่ละคนแต่งกายรัดกุมสะพายอาวุธเต็มอัตรา ในท่าทีที่แตกตื่นตกใจนั้น ยังมีบรรยากาศอันอำมหิตครอบคลุมอยู่อย่างเคร่งเครียด

ศิษย์รุ่นสามของกิมเฮี้ยเก็งจำนวนหลายร้อยคน แต่ละคนมือถือคบไฟที่ประกายไฟลุกโชติช่วงแดงจ้า เสียงไฟปะทุดังพึ่บพั่บ แสงไฟส่องสว่างจนลานหน้าอารามกระจ่างดั่งกลางวัน แม้เข็มร่วงหล่นก็ยังหาได้ง่ายดาย

ทอดตามองไปที่ไกล หัวใจเล่งจ้วงจี่พลันเจ็บแปลบจนความอำมหิตประดังขึ้นเปี่ยมล้น เห็นที่สุดปลายของลานกว้าง ใต้เสาธงใหญ่ที่สูงชันเสียดฟ้าปรากฏร่างเตี้ยงอุ้ยหงส์คุกเข่าอยู่

หมวกกันหิมะของเตี้ยงอุ้ยหงส์ถูกถอดทิ้ง เสื้อคลุมสีเหลืองถูกปลดออกไป แพรขาวสะอาดยาวประมาณสามสิบเชียะผืนหนึ่งได้พันอยู่บนลำคออันขาวผ่องของเตี้ยงอุ้ยหงส์ ทางซ้ายและขวาของปลายแพรขาวยาวข้างละ

ห้าเชียะ มีดรุณีอาภรณ์แดงหลังสะพายกระบี่ยืนอยู่ฝ่ายละสองนาง สองมือของพวกนางกำไปที่สองปลายของแพรขาวแนบแน่น เพียงคำสั่งของลักเอี๊ยว-จื้อลั่นจากปาก เตี้ยงอุ้ยหงส์จะถูกกระชากแพรรัดคอจนตายไปได้ทันที

เล่งจ้วงจี่พอเห็นชัดตา เจ็บแค้นจนอกแทบระเบิด ตาเหลือกถลนตวาดเสียงกราดเกรี้ยวไป !

"ค้วงเอี๊ยวจื้อมอบชีวิตมา..."

เสียงตวาดเกรี้ยวกราดปานฟ้าผ่าลงข้างกาย ร่างพ่งปราดไปปานหมอกควันไร้สสาร โถมเข้าใส่ค้วงเอี๊ยวจื้อที่นั่งเก้าอี้ตัวท้ายสุดด้วยท่าทีซึมเซาตะลึงลาน

ศิษย์หลายร้อยดนของกิมเฮี้ยเก็งพอเห็น ต่างแตกตื่นตกใจจนหน้าถอดสี กวัดแกว่งคบไฟในมือพร้อมทั้งระเบิดเสียงโห่ร้องสนั่นปานอสนีบาตฟาดมา

เฮียงเล้งจื้อที่สวมเสื้อยาวสีขาวนวล โทสะดาลเดือดขึ้นเป็นการใหญ่ คิ้วเรียวเลิกสูงชันแล้วตวาดเสียงสนั่นหวั่นไหวออกสำทับไป

"ผู้เยาว์ที่ยโสโอหัง กล้าบังอาจก้าวร้าวถึงปานนี้..."

เสียงตวาดกราดเกรี้ยวยังดังก้อง ร่างก็โถมออกจากเก้าอี้ พลิกข้อมือกระชากขลุ่ยหยกออกจากคอเสื้อ โถมเข้ารับหน้าเล่งจ้วงจี่ไว้ในทันที

ลักเอี๊ยวจื้อเห็นพลันผุดลุกขึ้นยืน จะคิดตวาดห้ามปรามก็ไม่ทันท่วงทีแล้ว

เล่งจ้วงจี่นั้นชิงชังต่อเฮียงเล้งจื้อที่มีสันดานหยิ่งผยองลำพอง ยโสจนโอหังผู้นี้จับอกจับใจ หากมิใช่มันเป็นคนคอยยุแหย่ตอแยใส่ไคล้ปรักปรำอยู่ตลอดเวลา ไฉนจะเกิดการประหารเตี้ยงอุ้ยหงส์ขึ้นอย่างกะทันหันได้ ?

ยามนี้เมื่อเห็นเฮียงเล้งจื้อพุ่งกายเข้ารับหน้า ก็คล้ายได้เห็นศัตรูคู่อาฆาตที่ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้า ความอำมหิตระเบิดขึ้นจนหน้าบิดเบี้ยว แผดเสียงแหบแห้งร้องไปสนั่นหวั่นไหว

"ท่านมาก่อน ท่านต้องตายก่อน !"

เสียงหลุดจากปากร่างพลันพุ่งสู่เบื้องล่างดั่งพะเนินเหล็ก ประกายแววับพุ่งวาบออกมา เมื่อเกียงฮั่นเกี่ยมถูกกระชากออกจากฝักดังควับใหญ่

พริบตาที่กระบี่ยาวเพิ่งพุ่งออกจากฝัก ขลุ่ยหยกของเฮียงเล้งจื้อก็ได้พุ่งเข้ามาด้วยเสียงหวีดหวิวและพลังลมอันแหลมคม ว่องไวยิ่งกว่าสายฟ้าแลบใส่ ทะลวงสู่ขม่อมของเล่งจ้วงจี่อย่างรวดเร็วสุดแสน

เล่งจ้วงจี่มีจิตใจคล้ายคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน สติเลอะเลือนไม่แจ่มใส ตั้งอกตั้งใจอยู่เพียงประการเดียว คือฆ่าเฮียงเล้งจื้อระบายโทสะออกจากอก ลืมเลือนคำพร่ำเตือนของพวกป้อจกเต้าหยินไปจนสิ้นเชิงแล้ว

ยามนี้เห็นขลุ่ยหยกของเฮียงเล้งจื้อจี้เข้าใส่อย่างว่องไว ก็เบี่ยงกายออกไปวูบหนึ่ง ขลุ่ยหยกเฉียดผ่านใบหูอย่างหวุดหวิด รีบสะบัดแขนฟาดกระบี่กลับมาฟันเข้าใส่ข้อมือขวาเฮียงเล้งจื้อยิ่งกว่าสายฟ้า

เฮียงเล้งจื้อแตกตื่นตกใจจนขวัญหาย คาดคิดไม่ถึงว่าเล่งจ้วงจี่จะใจกล้าปานนี้ และสะบัดกระบี่ตีโต้มาอย่างว่องไวเหลือประมาณ จึงตวาดด่าด้วยความขุ่นเคืองแล้วรีบกระชากขลุ่ยกลับโดยฉับไว ถลันกายหลบปราดก็ถอยได้สิบเชียะดุจกับประกายไฟ

ประกายเจิดจ้าพุ่งวาบมา เสียงควากก็ดังตามติดขึ้นในพริบตา ที่แท้ปลายกระบี่เล่งจ้วงจี่ได้กรีดเสื้อยาวของเฮียงเล้งจื้อจนขาดเป็นทางไปแล้ว

เฮียงเล้งจื้อร้องขึ้นด้วยความแตกตื่นจนหน้าถอดสี ตระหนกจนเหงื่อยะเยียบไหลโซมกายทันที

เล่งจ้วงจี่ที่อำมหิตจนจับใจ ไม่มีความรู้สึกผิดชอบชั่วดี ไหนเลยจะยอมให้เฮียงเล้งจื้อหนีพ้นมือได้ ตวาดขึ้นอีกคำแล้วรีบใช้ท่าเท้ามายาล่าวิญญาณ (ตุยฮุ้นฮ่วงจงโป้ว) ร่างของเฮียงเล้งจื้อมิทันจะยืนหยัดได้มั่นกระบี่เกียงฮั่นเกี่ยมของเล่งจ้วงจี่ก็กวาดเข้าถึงตัวแล้ว

พวกลักเอี๊ยวจื้อทั้งสี่พอเห็น ต่างแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ พากันตวาดเสียงกราดเกรี้ยวขึ้นพร้อมเพรียง

"หยุดมือ !"

ท่ามกลางเสียงตวาดอันกราดเกรี้ยว ต่างผุดลุกขึ้นจากเก้าอี้จนดังโครมครามสนั่นหวั่นไหว

ศิษย์หลายร้อยคนพอเห็น ต่างพากันอุทานขึ้นด้วยความแตกตื่นตกใจตะลึงลานไปทุกผู้คน

เฮียงเล้งจื้อคาดคิดไม่ถึงเลยจริง ๆ ว่า ท่าเท้าของเล่งจ้วงจี่จะมีความว่องไวและพิสดารปานนี้ สร้างความหวั่นไหวตกใจจนขวัญฝ่อตาเหลือกลานตวาดสดเสียงแล้วรีบฟาดขลุ่ยหยกลงมา เกร็งพลังทั้งมวลเท่าที่มี สะบัดแขนฟาดออกปัดป้องกันจนสุดเรี่ยวแรง

เล่งจ้วงจี่ที่คลั่งแค้นอัดอก แต่ละกระบวนท่าต่างได้เกร็งกำลังภายในไปถึงเจ็ดส่วน ยามนี้เห็นเฮียงเล้งจื้อฟาดขลุ่ยลงมาปัดป้องกัน โทสะพลันฮือขึ้นอีกหลายเท่า สะบัดแขนเพิ่มพลังเข้าไปอีกสองส่วน ฟาดกระบี่เข้าปะทะอย่างหมายให้รู้ผลในท่าเดียว

เสียงเปรื่องสดใสกังวาน ดังพร้อมกับเสียงแผดร้องอันขวัญหายใจสะท้าน เงาสีขาวสายหนึ่งพร้อมกับเสียงหวีดหวิวแหลมคมพุ่งขึ้นไปถึงกึ่งกลางท้องฟ้า...ขลุ่ยคู่มือของเฮียงเล้งจื้อถูกฟาดจนปลิวกระเด็นลับตาไปแล้ว

เล่งจ้วงจี่คิ้วเลิกชี้ชัน ตาเป็นประกายปานสายฟ้า ตวาดสำทับเสียงกราดเกรี้ยวไปอีกครั้ง

"มอบชีวิตมา !"

เสียงหลุดจากปาก ร่างถลันปราดเข้าหา สะบัดข้อมือขวาเสือกกระบี่ปราดไปดั่งดาวตก ปลายกระบี่พุ่งเข้าใส่ท้องน้อยเฮียงเล้งจื้อในวูบเดียว

พริบตาที่ชีวิตร่อแร่ปานแขวนบนเส้นด้าย ช่วงเวลาที่ไวกว่าประกายไฟเตี้ยงอุ้ยหงส์ที่คุกเข่าอยู่โคนเสาธงอันสุดไกล พลันกรีดร้องด้วยความเจ็บช้ำจนเสียงแหบแห้งมา

"เล่งตี้ตี๋อย่า... !"

พริบตาที่เสียงกรีดร้องอันโหยหวนของเตี้ยงอุ้ยหงส์ มือที่เสือกกระบี่ไปของเล่งจ้วงจี่ก็ได้ถูกมือนุ่มนิ่มคู่หนึ่งซึ่งมองมิเห็นกระชากจนเบี่ยงเบนออก

จากเป้าหมายไป

พวกลักเอี๊ยวจื้อทั้งสี่ต่างแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อลนลาน ช่วยคนจึงสำคัญกว่า ต่างไม่คำนึงถึงศักดิ์ศรีของตัว พากันตวาดอย่างขุ่นเคือง สะบัดอาวุธคู่มือฮือเข้ามาในลานดุจฝูงผึ้งแตกรัง

พร้อมกับที่พวกลักเอี๊ยวจื้อ เซ็งจินจื้อ ฮื้อฮ้วงจื้อ และค้วงเอี๊ยวจื้อทั้งสี่พุ่งกายโถมมาจนสุดแรงนั้น เสียงควากก็ได้ดังขึ้นเบา ๆ กระบี่ที่เบี่ยงจากเป้าหมายของเล่งจ้วงจี่ ได้แทงไปยังเสื้อยาวข้างสะโพกของเฮียงเล้งจื้อจนทะลุ ประกายสายฟ้าเฉียดผ่านกายไปจนแทบทะลวงใส่ซอกขา เป็นอันตรายที่หวุดหวิดหวาดเสียวสุดจะบรรยาย

เฮียงเล้งจื้อสำนึกตัวว่าต้องตายแน่ แตกตื่นจนหน้าถอดสีขวัญหนีไปจากตัวอยู่นานแล้ว แผดเสียงร้องอันโหยหวนขึ้นอีกครา พุ่งกายถอยปราดไปสามสิบกว่าเชียะดุจประกายไฟ

พอดีในเวลานั้น พวกลักเอี๊ยวทั้งสี่ได้พุ่งเข้ามาถึง ฮื้อฮ่วงจื้อและเซ็งจินจื้อ ต่างยื่นมือออกไปประคองเฮียงเล้งจื้อที่ขาอ่อนระทวยตัวสั่นระริก หน้ามีเหงื่อยะเยียบไหลโซมจนชุ่มโชกไว้ มิเช่นนั้นเห็นทีจะต้องล้มฟุบกับพื้นหิมะเป็นแน่แท้

พวกลักเอี๊ยวจื้อทั้งสี่ลนลานก้มหน้าพิจารณา พบเห็นเฮียงเล้งจื้อมิได้รับบาดเจ็บใด ๆ ต่างก็ลอบร้องหวาดเสียวอยู่ในใจ และยังเข้าใจผิดคิดว่าเล่งจ้วงจี่เกรงกลัวต่อเกียรติภูมิของเทียนซัวโจ้วจื้ออยู่ จึงมิกล้าลงมือเข่นฆ่าอย่างดุร้ายวู่วาม

ศิษย์จำนวนหลายร้อยคนที่แตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อยืนตะลึงลานจวบจนขณะนี้จึงระบายลมจากปากยาว ๆ ออกมาได้ รีบลนลานสะบัดคบไฟในมือ ระเบิดเสียงโห่ร้องดังกึกก้องปานฟ้าผ่าขึ้นอีกครั้ง จนสะเทือนเลื่อนลั่นไปทั่วทั้งขุนเขาอันไพศาล

เล่งจ้วงจี่ยืนขวางกระบี่ด้วยสีหน้าเขียวคล้ำ แววอำมหิตปรากฏอยู่บนใบหน้าจนเปี่ยมล้น หาใช่ไม่คิดจะไล่ล่าฆ่าเฮียงเล้งจื้อให้ตายคามือไม่ แต่

เพราะถูกบ้วนเล็กเพี้ยที่อำพรางร่างเข้ามาฉุดแขนเอาไว้ พร้อมกันนั้นกระซิบ-กระซาบสะกิดให้นึกถึงคำสั่งย้ำพร่ำเตือนของพวกป้อจกเต้าหยินเหล่านั้น

การฆ่าคนความจริงเกิดขึ้นด้วยอารมณ์ขุ่นแค้นสติเลอะเลือนไม่มีความยั้งคิดชั่ววูบ เล่งจ้วงจี่เมื่อถูกบ้วนเล็กเพี้ยที่อำพรางกายมาเตือนสติให้รู้ตัว เสียงย้ำคำพร่ำสั่งของพวกป้อจกเต้าหยินจึงดังก้องหูขึ้นอีกครั้ง โทสะก็อำมหิตก็ปลาสนาการไปทันที

แต่ทว่าความขุ่นเคืองที่เผาผลาญในอกยังคงฮือโหมมิได้ซาไป ขณะนี้เห็นพวกลักเอี๊ยวจื้อทั้งสี่ กำลังตรวจตราดูรอยขาดที่เสื้อของเฮียงเล้งจื้อก็เลิกคิ้วกระชากเสียงอันแกร่งกร้าวขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าเห็นแก่พวกท่านที่มีไมตรีกับสำนักอาจารย์ อภัยให้ท่านสักครั้ง คราหน้าหากพบกับข้าพเจ้า อย่าได้กล่าวหาว่าข้าพเจ้าก้าวร้าวไร้มารยาท"

ด้วงเอี๊ยวจื้อสำนึกตัวว่าศิษย์ของตนมิดี และตัวนางเองที่ตอแยให้เกิดมหันตภัยในครั้งนี้ขึ้น จึงละอายใจต่อซือเฮียทั้งสี่ท่าน ความอับอายสำนึกผิดและขุ่นเคืองที่ประดัง ทำให้นางคลั่งแค้นจนยกนิ้วสั่นระริกชี้หน้าเล่งจ้วงจี่ตวาดเสียงกราดเกรี้ยวออกไป

"บุคคลที่ยโสโอหัง เย่อหยิ่งลำพองจนไม่เคารพผู้มีอาวุโสเยี่ยงท่านถึงกับรู้จักคำนึงถึงเรื่องความสัมพันธ์กับสำนักอาจารย์..."

เล่งจ้วงจี่พอฟัง พลันนึกถึงวาจาที่นางเคยรับรองกับตนที่หน้าตึกเจ็งไก้อี่ ขณะนี้เห็นนางไม่เพียงมิละอายในการตระบัดสัจจะวาจาเท่านั้นยังมาชี้หน้าประณามคนอย่างไร้ยางอาย โทสะก็ระเบิดขึ้นจนสุดระงับ เลิกคิ้วตวาดเสียงกราดเกรี้ยวสอดคำไป

"ผู้อาวุโสลืมคำมั่นสัญญาของท่านแล้วหรือ ? ศีรษะ ! ศีรษะบนบ่าของท่าน !"

ขณะว่ากล่าว ใบหน้าได้ปรากฏแววอำมหิตขึ้นอีกครั้ง มือขวางกระบี่เท้าก้าวช้า ๆ เข้าหาด้วงเอี๊ยวจื้อทันที

ด้วงเอี๊ยวจื้อเห็นเล่งจ้วงจี่มีท่าทีเกรี้ยวกราดดุร้าย รู้ดีว่าเล่งจ้วงจี่เกิด

ความอำมหิตขึ้นอีกครั้งแล้ว คิดถึงสถานการณ์ที่เป็นไปในวันนี้ เกียรติภูมิของเทียนชัวผ่ายยับเยินจนแหลกลาญสลายไปแล้ว ก็เกิดความคิดใคร่พลีชีวิตอุทิศให้แก่สำนักทันที

ดังนั้นนางเปล่งเสียงหัวร่ออันเกรี้ยวกราดรันทดอยู่ชั่วครู่ ดึงพัดหยกก้านทองออกจากอกเสื้อช้า ๆ คลี่ออกดังควับแล้วขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวเสียงคลั่งแค้นว่า

"เล่งจ้วงจี่ ! ศีรษะอยู่บนบ่าเรา มีความสามารถจงเข้ามาเด็ดเอาไปกับมือ"

ขณะว่ากล่าวนั้น ใบหน้านางเขียวคล้ำด้วยความขุ่นเคือง พลอยก้าวช้า ๆ ดาหน้าเข้าหาเล่งจ้วงจี่เช่นกัน

เล่งจ้วงจี่เข้าใจผิดคิดว่า ค้วงเอี๊ยวจื้ออับอายแล้วกลายเป็นโทสะมาพาลใส่ ไม่คำนึงถึงเหตุผลและธัมมะใด ๆ กอปรกับถือตัวว่าเป็นอาจารย์ของเตี้ยงอุ้ยหงส์ จึงได้คิดอาศัยความหลายประการนี้มาข่มขู่คุกคามตน โทสะจึงยิ่งดาลเดือด ความชิงชังยิ่งรุนแรง จนเลิกคิ้วตวาดใส่หน้าไปว่า

"ท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้ามิกล้า ?"

เสียงตวาดพอขาดคำ เตี้ยงอุ้ยหงส์ที่คุกเข่าอยู่ริมลานกว้างใต้เสาธงได้กรีดร้องเสียงโหยหวนมาอีกคราหนึ่ง...

"วิงวอนท่าน ขอกราบไหว้วิงวอนท่าน..."

เล่งจ้วงจี่พอฟังหัวใจพลันสั่นสะท้าน รีบชะงักเท้าหยุดกายไว้ทันที ค้วง-เอี๊ยวจื้อเห็นศิษย์รักของนางที่จะตายได้ในทุกเวลา ท่าทีเจ็บช้ำรันทดจนแทบขาดใจ ก็สะท้อนตื้นตันจนน้ำตาหลั่งไหล พลอยหยุดชะงักอยู่ในที่เดิมไปอีกคนหนึ่ง

ลักเอี๊ยวจื้อผู้เป็นซือเฮียเจ้าสำนักเทียนชัว เห็นการกรีดร้องของเตี้ยง-อุ้ยหงส์แต่ละครั้งมีอานุภาพสยบเล่งจ้วงจี่ให้หยุดยอมอย่างง่ายดายทุกคราไป จึงฉุกใจได้คิด ตวาดเสียงกราดเกรี้ยวว่า

"เล่งจ้วงจี่ หากท่านกล้าบังอาจมาก้าวร้าวสามหาว เราจะออกคำสั่งประหารเตี้ยงอุ้ยหงส์ทันที"

ขณะว่ากล่าว กระบี่ทองในมือสั่นระริก ทำทีท่าจะเหวี่ยงออกไปอย่างเด็ดเดี่ยว

เล่งจ้วงจี่พอฟัง เพลิงโทสะที่เพิ่งซาลงไปได้ฮือโหมอย่างรุนแรงขึ้นอีกครั้ง เลิกคิ้วแหงนหน้าหัวร่อเสียงเกรี้ยวกราดจนสะท้านทั่วทั้งท้องฟ้าทันที

พร้อมกับที่เงยหน้าแผดหัวร่อเสียงกราดเกรี้ยว ริมโสตมีเสียงอันตื่นเต้นลนลานของบ้วนเล็กเพี้ยดังขึ้นอีกครั้งว่า

"ลักเอี๊ยวจื้อหากเหวี่ยงกระบี่มาจริง ท่านเห็นทีจะไม่มีทางป้องกันให้พร้อมได้ทั้งสองฟากฝ่าย ดรุณีเสื้อแดงทั้งสี่เพียงดึงแพรขาวเบา ๆ เตี้ยงโกวเนี้ยก็ต้องตายอย่างไม่ต้องสงสัย ท่านจำเป็นต้องทำดั่งนี้ดั่งนี้..."

เล่งจ้วงจี่แตกตื่นจนชะงักเสียงหัวร่อ กวาดตามองไปยังดรุณีอาภรณ์แดงที่ดึงปลายแพรขาวทั้งสี่อย่างเกรี้ยวกราดดุร้าย สีหน้าแปรเปลี่ยนกันอย่างรุนแรง ในใจบังเกิดทั้งความตระหนกและขุ่นเคืองจนต้องตะเบ็งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหวขึ้นอีกครั้ง

เสียงหัวร่อนี้เกรี้ยวกราดรันทด แหบแห้งกึกก้อง ไม่ว่าผู้ใดก็ฟังออกในเสียงหัวร่อของเล่งจ้วงจี่ เปี่ยมด้วยความเดือดดาลคลั่งแค้นและเหยียดหยามดูแคลน

เซ็งจินจื้อกำลูกเหล็กทั้งสองไว้แนบแน่น เบิ่งตาตวาดถามมา

"เล่งจ้วงจี่ ท่านหัวร่อพวกเรามิกล้าประหารเตี้ยงอุ้ยหงส์หรือ ?"

เล่งจ้วงจี่ได้รับการเตือนภัยและบอกใบ้จากบ้วนเล็กเพี้ยมาแล้ว จึงยิ่งถือดีมิเกรงกลัว โดยเฉพาะชิงชังพวกเทียนซัวโง้วจื้อจนจับใจ ยามนี้เมื่อได้ยินคำตะคอกถาม ก็หัวร่อเสียงเกรี้ยวกราดแล้วตวาดไป

"อย่าว่าแต่พวกท่านมิกล้าประหารพวกเตี้ยงอุ้ยหงส์เลย แม้ว่าพวกท่านไปกระทบกับผมนางให้เสียหายสักเส้นหนึ่ง ข้าพเจ้าจะเผากิมเฮี้ยเก็งให้พังทลาย ฆ่าศิษย์เทียนซัวผ่ายของพวกท่านให้ตายหมดแผ่นดิน !"

เสียงพอขาดคำ ศิษย์เทียนซัวผ่ายหลายร้อยคนพากันขู่คำรามขึ้นด้วยความขุ่นเคืองจนคล้ายสายฟ้าฟาด

ลักเอี๊ยวจื้อพอฟังคลั่งแค้นจนตัวสั่นสะท้านหน้าเขียวคล้ำ ตวาดเสียงสะเทือนแก้วหูขึ้นว่า

"ทารกที่ยโสลำพอง ! เราจะดูว่าเจ้าเผากิมเฮี้ยเก็งเยี่ยงไร ฆ่าฟันศิษย์สำนักเราให้หมดสิ้นด้วยวิธีไหน !"

เสียงหลุดปากประกายทองพุ่งวาบ กระบี่ทองในมือถูกเหวี่ยงลงไปบนพื้นหิมะอย่างแรง จนดังเปรื่องปร่างสดใส

พริบตาที่กระบี่ทองของลักเอี๊ยวจื้อสัมผัสพื้น ดรุณีอาภรณ์แดงที่ดึงชายแพรสีขาวทั้งสี่พากันตวาดเสียงสดใส แล้วหันขวับกลับไป รวมกำลังหมายจะกระชากแพรขาวให้รัดคอเตี้ยงอุยหงส์

เล่งจ้วงจี่พอเห็นก็แตกตื่นตกใจ โทสะประดังจนตวาดเสียงกึกก้อง

"หยุดมือ !"

เสียงตวาดหลุดออกจากปาก การช่วยคนต้องรีบดำเนินโดยฉับพลันด่วน จำเป็นต้องกระทำไปตามคำบอกใบ้ของบ้วนเล็กเพี้ย โดยสะบัดแขนพลิกข้อมืองอนิ้วดีดไปซ้อน ๆ ถึงสี่ครั้ง เข้าใส่ดรุณีอาภรณ์แดงด้วยกำลังอันรุนแรง

พร้อมกับเสียงนิ้วที่ดังเบา ๆ ไปสี่คราว ดรุณีอาภรณ์แดงทั้งสี่ที่กำลังจะกระชากแพรขาวต่างพากันครางเบา ๆ แล้วหมุนกายล้มฮวบลงกับพื้นไป แน่นิ่งอยู่ในที่นั้น

เทียนซัวโง้วจื้อพอเห็นต่างตื่นเต้นจนหน้าถอดสี ศิษย์หลายร้อยคนที่กำลังโห่ร้องด้วยความขุ่นเคืองต่างแตกตื่นจนตะลึงลานไปหมดสิ้น

พวกทั้งปวงคาดคิดไม่ถึงเลยจริง ๆ ว่า วิชาเอี้ยวคงทั่งจี้ชิ่งกง (ดรรชนีดีดฝ่าอากาศ) ที่เป็นยอดวิชาอันสาบสูญจากโลกเป็นจำนวนหลายร้อยปีแล้ว ของอึ้งซัวเล่าชิ้งเซียน (เซียนเฒ่าอึ้งซัว) จะมาปรากฏอยู่ในตัวเล่งจ้วงจี่ ที่มีวิชาสุดยอดของสี่จอมอสูรร้ายครบครันพร้อมมูล !

ขณะเวลานั้นเอง ที่ห่างไกลมีเงาคนสั่นไหว เตี้ยงอุ้ยหงส์ที่คุกเข่าบนพื้นหิมะ เนื่องจากตื่นเต้นและเศร้าเสียใจจนเกินไป นางได้ล้มฟุบโครมลง

กับพื้นสิ้นสติสมประดีไปแล้ว

เล่งจ้วงจี่ที่กำลังนึกชมเชยแผนการตบตาของบ้วนเล็กเพี้ยว่าดีเยี่ยมวิเศษ พอเห็นก็ตื่นตกใจจนรีบโถมกายปราดไป เล่งจ้วงจี่รู้ดี หากมิช่วยนางให้ได้สติขึ้นทันท่วงที เตี้ยงอุ้ยหงส์เห็นทีจะต้องหนาวตายอยู่บนพื้นหิมะแน่

เมื่อโถมกายเข้าใกล้ รีบลนลานถอดหมวกกันหิมะและเสื้อคลุมขนสัตว์ของตนออกมา ประคองเตี้ยงอุ้ยหงส์ให้นั่งพิงไปบนโคนเสาธง คลุมเสื้อสวมหมวกแก่นางด้วยความกระวนกระวายใจจนมือสั่นระริก

แต่เล่งจ้วงจี่มิกล้าจะมีท่าทีทะนุถนอมจนเกินไป เนื่องจากทราบดีที่ข้างกายไม่เพียงมีบ้วนเล็กเพี้ยที่อำพรางร่างเท่านั้น ในความมืดที่ห่างไกลยังมีเอี๊ยบเชียวเกียงซุกซ่อนดูอยู่อีกนางหนึ่ง

ขณะเวลานั้น ริมโสตมีเสียงอันเย็นชาของบ้วนเล็กเพี้ยดังขึ้นว่า

"ท่านไม่อาจช่วยเตี้ยงโกวเนี้ยเพียงลำพัง ดรุณีบนพื้นทั้งสี่นาง อีกเพียงชั่วครู่ก็ต้องพากันตายไปหมดสิ้นดอก"

เล่งจ้วงจี่พอฟังหน้าแดงฉาน รีบลนลานวางร่างเตี้ยงอุ้ยหงส์ไว้ ขณะจะไปคลายจุดให้แก่ดรุณีน้อยทั้งสี่ได้ยินเสียงกลั้วหัวร่อของบ้วนเล็กเพี้ยดังขึ้นอีกคราว่า

"ในเมื่อแสดงละครตบตาไปแล้ว ก็พาลแสดงให้จบฉากเลย ท่านทำทีท่าแสดงวิชาทิชิ่วชิ่งกง (พลังแขนเสื้อเหล็ก) อันเข้มแข็งแกร่งกร้าวที่สุดของแผ่นดินไปสักครา..."

เล่งจ้วงจี่ยามขณะนี้ มีแต่ต้องอยู่ในโอวาทของบ้วนเล็กเพี้ยภรรยาในอนาคตที่มีวิชาอำพรางร่างจนหายตัวได้โดยมิกล้าขัดขืน

ดังนั้นปั้นหน้าจนเคร่งขรึม เดินไปที่ข้างกายดรุณีน้อยอาภรณ์แดงสองนางซึ่งนอนแน่นิ่งทางขวามือ มิได้เหลือบแลแต่สะบัดแขนเสื้อไปอย่างโอ่อ่าโอหัง แล้วจึงหันกายเดินไปยังอีกสองนาง ที่นอนแน่นิ่งอยู่ทางซ้ายมือ

ศิษย์ร่วมหลายร้อยของกิมเฮี้ยเก็ง ต่างเหม่อมองมาด้วยความพิศวงสงสัย

เทียนชัวโง้วจื้อนั้นต่างแตกตื่นจนหน้าถอดสีไปทุกผู้คนอยู่นานแล้ว

เพ่งตามองดูอีกครั้ง พริบตาที่เล่งจ้วงจี่หันกายเดินไปยังดรุณีอาภรณ์แดงอีกสองคนทางด้านซ้าย ดรุณีน้อยสองคนทางข้างขวาที่ถูกเล่งจ้วงจี่สะบัดแขนเสื้อผ่านร่างนั้น ต่างพากันร้องด้วยความตื่นตระหนกแล้วผุดลุกขึ้นมาอย่างลนลาน

ศิษย์หลายร้อยคนของกิมเฮี้ยเก็งพอเห็น ต่างเพิ่งเข้าใจในบัดดล จึงส่งเสียงอุทานขึ้นเซ็งแซ่สับสน

เทียนชัวโง้วจื้อทั้งห้าหน้าขาวซีดราวกระดาษ ท่าทีหดหู่จนหมองคล้ำต่างต้องท้อแท้ทอดอาลัยจนสายหน้าไปมา

พวกทั้งห้าความจริงคิดจะล่อให้เล่งจ้วงจี่เสนอตัวออกมา ประลองวิชาอาวุธลับกับเซ็งจินจื้อ ประลองกำลังภายในกับเฮียงเล้งจื้อ ประลองวิชาตัวเบากับฮื้อฮ้วงจื้อ ประลองเพลงกระบี่กับลักเอี๊ยวจื้อ

บัดนี้ เฮียงเล้งจื้อเพียงประหน้าไม่ถึงสองกระบวนท่า ก็แทบต้องเสียชีวิตไปอย่างหวุดหวิด มิใช่ฝ่ายตรงข้ามยั้งมือไว้ไมตรี เฮียงเล้งจื้อในขณะนี้ซากศพคงเย็นเฉียบไปนานแล้ว

แล้วลูกเหล็กของเซ็งจินจื้อ ไหนเลยจะเทียมเทียบเปรียบกับเอี๊ยวคง-ทั่งจี้ชิ่งกง (ดรรชนีดีดฝ่าอากาศ) อันเป็นวิชาสุดยอดในพิภพจบแดนของเล่ง-จ้วงจี่ได้ !

โดยเฉพาะพลังภายในของเล่งจ้วงจี่ได้สูงจนถึงขั้นเพียงสะบัดแขนเสื้อก็คลายจุด อันถือว่าสูงสุดจนแทบเทียมเทพยดา แล้วยังจะไปเปรียบกำลังภายในขั้นธรรมดาที่ต่ำต้อยผิวเผินให้เสียเวลาไปไย ? !

ขณะเทียนชัวโง้วจื้อยังขบคิดอยู่นั้น เล่งจ้วงจี่ก็ได้คลายจุดให้แก่ดรุณีอาภรณ์แดงอีกสองนางจนมีสติขึ้นมาแล้ว

ดรุณีอาภรณ์แดงทั้งสี่พอเห็นเล่งจ้วงจี่ยืนอยู่ที่นั้น ต่างกรีดร้องแล้วลนลานวิ่งกันอย่างหวาดหวั่น โถมมาหาเทียนชัวโง้วจื้อด้วยความหวาดกลัวจนจับใจ

พลันเห็นลักเอี๊ยวจื้อเลิกคิ้วขึ้นสูงชัน ใบหน้าเกรี้ยวกราดอำมหิตถลันปราดไปที่กระบี่ทอง ก้มลงเก็บขึ้นแล้วเพ่งมองเล่งจ้วงจี่จนแน่วนิ่งตวาดเสียงกราดเกรี้ยวไป

"เล่งจ้วงจี่ ท่านเข้ามา !"

พวกเฮียงเล้งจื้อทั้งสี่พอเห็น สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง ทราบดีว่าลักเอี๊ยวจื้อมีเจตนาที่จะเสี่ยงชีวิตอย่างเด็ดเดี่ยว ต่างต้องร้องขึ้นด้วยความหวาดหวั่นจนลนลาน

"ตั้วซือเฮียโปรดอย่าได้วู่วาม เพื่อเกียรติคุณของเทียนซัวผ่ายที่ยั่งยืนมาเป็นจำนวนพัน ๆ ปี ท่านจำเป็นต้องข่มกลั้นความอัปยศอดสูไว้"

เพลิงโทสะอันฮือโหมอัดอกของเล่งจ้วงจี่ ถูกพฤติการณ์ที่คล้ายซุกซนคะนองของบ้วนเล็กเพี้ยก่อกวนจนกระทั่งเสื่อมโทรมไปหมดสิ้นโดยไม่รู้ตัว

ยามนี้เห็นท่าอันเกรี้ยวกราดรันทดของลักเอี๊ยวจื้อ จึงได้รู้สึกว่าตนกระทำเรื่องฝ่าฝืนคำสั่งและเจตนาของป้อจกเต้าหยินพวกและซือบ้อไต้หงส์-นึ่งเฮี้ยบไปโดยสิ้นเชิง ก่อกวนจนเรื่องราวเลวร้ายย่ำแย่แล้ว

ขณะที่สำนึกเสียใจจนรีรอลังเลอยู่นั้น เสียงบ้วนเล็กเพี้ยดังเบา ๆ ขึ้นที่ข้างหูอีกครั้งว่า

"เล่งกอกอรีบไป ตอนนี้ยังไม่อาจแสดงความเกรงใจได้ จงจำไว้ เซี่ยวม่วยอยู่คุ้มครองเตี้ยงโกวเนี้ยในที่นี้ ท่านจำเป็นต้องคอยเหลียวมาสนใจสังเกตในทางนี้อยู่บ่อยครั้ง"

วาจาบ้วนเล็กเพี้ยเพิ่งขาดคำ ในด้านนั้นเสียงเกรี้ยวกราดของลักเอี๊ยว-จื้อตวาดมาอีกว่า

"เล่งจ้วงจี่ ท่านเข้ามา !"

เล่งจ้วงจี่เห็นลักเอี๊ยวจื้อพลุ่งพล่านจนตัวสั่นสะท้าน พวกเซ็งจินจื้อทั้งสี่ล้อมอยู่สองฟากข้างด้วยท่าทีตื่นเต้นกระวนกระวาย มาตรแม้นรู้สึกสำนึกเสียใจยิ่ง แต่ก็แสร้งยิ้มแย้มอย่างทระนงโอหัง

ครั้นแล้วเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย ริมฝีปากแค่นหัวร่อออกมา ขวางกระบี่

เดินช้า ๆ เข้าไปหาอย่างเยือกเย็นมิกังวล

ขณะนี้หน้าลานอารามกิมเฮี้ยเก็งแม้มีผู้คนอออยู่เป็นจำนวนร่วมพัน แต่กลับเงียบงันจนวังเวง สายตาผู้คนจำนวนร่วมพันจับจ้องมองมาบนใบหน้าอันงามสง่าของเล่งจ้วงจี่เป็นจุดเดียว สายตาประดานี้มีทั้งตื่นเต้นกระวน-กระวาย เดือดดาลคลั่งแค้น หวาดหวั่นพรั่นพรึง สับสนปะปนกันมากหลาย

เปลวไฟจากคบหลายร้อยดวง ส่งเสียงปะทุดังพึ่บพั่บ ทำให้แทบคลาง-แคลงว่าเป็นเสียงหัวใจเต้นของหมู่ผู้คนจำนวนหลายร้อยนี้

เล่งจ้วงจี่เดินกระทั่งห่างจากเบื้องหน้าเทียนชัวโง้วจื้อสิบเชียะ ท่าทีเยือกเย็นเป็นปรกติ น้อมกายเล็กน้อยแล้วถามขึ้นด้วยเสียงราบเรียบถ้อยคำไม่ถ่อมตัวแต่มิกระด้าง

"ผู้อาวุโสเรียกหา คงคิดจะประลองกระบี่กับผู้เยาว์กระมัง ?"

ลักเอี๊ยวจื้อผงกศีรษะอย่างเด็ดเดี่ยว กล่าวเสียงกราดเกรี้ยวว่า

"ถูกต้อง !"

เล่งจ้วงจี่ยิ้มเล็กน้อย ขณะจะว่ากล่าวตอบโต้ไป พลันเห็นฮื้อฮ้วงจื้อที่เป็นนักพรตกลางคนมือถือแส้ปัด ผงกศีรษะคารวะแล้วร้องสรรเสริญพระ-พุทธคุณขึ้นมา

เช็งจินจื้อกับค้วงเอี๊ยวจื้อรู้ดีว่า เท่าที่ฮื้อฮ้วงจื้อมาสอดปากกล่าวคำจะต้องคิดฉวยโอกาสนี้ผ่อนคลายสถานการณ์อันตึงเต้นใช้เบาบางลงบ้าง และเพื่อเปิดโอกาสให้ลักเอี๊ยวจื้อให้ความเยือกเย็นขบคิดใคร่ครวญดูสักครู่จึงค่อยตกลงปลงใจ

พร้อมกันนั้นทั้งสองก็ดูออกว่า เล่งจ้วงจี่เมื่อช่วยเตี้ยงอุ้ยหงส์ได้แล้วท่าทีเยือกเย็นโทสะก็ผ่อนคลาย ใบหน้าอันงามสง่าไม่มีความอำมหิตจนบิดเบี้ยวดังเมื่อครู่ จึงแน่ใจว่าฮื้อฮ้วงจื้อคงสามารถใช้เหตุผลว่ากล่าวจนเล่งจ้วงจี่สยบยอม

ฮื้อฮ้วงจื้อร้องสรรเสริญพระพุทธคุณ แล้วจึงส่งเสียงราบเรียบกล่าวไป

"เรื่องการลงโทษเตี้ยงอุ้ยหงส์ที่เป็นศิษย์ฝ่าฝืนระเบียบของสำนัก

ก่อนที่ประสกน้อยจะมาถึงเทียนชัวก็ได้ปรึกษาหารือกันตกลงกันแล้ว ดังนั้นจำเป็นต้องปฏิบัติไป..."

เล่งจ้วงจี่ขมวดคิ้วเล็กน้อย แต่มิตอบคำ

ฮื้อฮ้วงจื้อกล่าวสืบต่อไปอีกว่า

"สำหรับสาเหตุที่ได้ร่นเวลามาลงทัณฑ์ก่อนกำหนดเดิมนั้น อาตมามิจำเป็นต้องพร่ำกล่าวซ้ำ ประสกน้อยย่อมรู้อยู่แก่ใจ..."

เล่งจ้วงจี่คิดถึงการก่อกวนอันชวนปวดศีรษะของเล็กเพี้ยกับเซียวเกียงทั้งสองแล้ว หน้าก็แดงฉานด้วยความละอาย น้อมกายตอบอย่างเสียใจว่า

"นั่นเป็นการไร้เดียงสา ปราศจากความคิดของผู้เยาว์"

ฮือฮ่วงจื้อผงกศีรษะอย่างชมเชย กล่าวสืบต่อไปว่า

"ซือเฮียเจ้าสำนักได้ออกคำสั่งประหารเตี้ยงอุ้ยหงส์ไปแล้ว มาตรแม้นโง้วซือม่วยเคยได้เอ่ยรับรองกับประสกน้อยมา แต่ก็เป็นเวลาสายเกินการณ์ ซือเฮียเจ้าสำนักไม่อาจที่จะเปลี่ยนแปลงคำสั่งได้..."

เล่งจ้วงจี่ผงกศีรษะรับคำอย่างนอบน้อมเข้าใจ เนื่องจากคิดถึงเฮียงเล้ง-จื้อที่ยืนกรานจะต้องขอร้องให้ลงโทษประหารก่อนกำหนด

ขณะขบคิดก็ลอบชำเลืองแล พบเห็นเฮียงเล้งจื้อเหลียวดูศิษย์ฝีมือสูงร่วมร้อยที่ยืนเรียงรายอยู่ทางหลังเก้าอี้ใหญ่ทั้งห้า ลอบทำท่าไปเบา ๆ เล่งจ้วงจี่มาตรแม้นมิเข้าใจในการยกมือบอกใบ้ แต่ก็เพิ่มความระมัดระวังตัวขึ้นกว่าเดิม

เหลียวมองดูฮื้อฮ้วงจื้ออีกครั้ง เห็นผงกศีรษะคารวะคล้ายดั่งกล่าววาจาจบคำแล้ว เล่งจ้วงจี่เพียงได้ยินคำท้าย ๆ ที่ว่า "...อาตมายุติวาจาเพียงเท่านี้ ยังหวังว่าประสกน้อยโปรดใคร่ครวญให้รอบคอบ" ส่วนวาจาตอนต้น ๆ จะว่ากระไร เล่งจ้วงจี่มิได้ยินเข้าหูแม้แต่ประโยคเดียว

ดังนั้นรีบระงับใจแล้วน้อมกายคารวะต่อลักเอี๊ยวจื้อ กล่าวว่า

"ในเมื่อผู้อาวุโสมีเจตนาแนะนำอย่างจริงใจ ผู้เยาว์แม้เคารพก็มิสู้คิดปฏิบัติตามคำสั่งได้"

พวกเซ็งจินจื้อทั้งสี่ พอฟังหน้าพลันเปลี่ยนสี คล้ายดั่งรู้สึกเป็นที่ผิดคาดหมาย ต่างใช้สายตาอันตื่นเต้นกระวนกระวายมองจ้องมาที่ลักเอี๊ยวจื้อเป็นจุดเดียว โดยหวังให้ลักเอี๊ยวจื้อได้ใช้ความสุขุมรอบคอบอีกครั้ง

ลักเอี๊ยวจื้อมาตรแม้นแลเห็นท่าทีที่ตื่นเต้นกระวนกระวายของพวกซือตี่ซือม่วย แต่เมื่อถึงขั้นนี้ มิอาจไม่กล่าวเสียงเด็ดเดี่ยวออกว่า

“เล่งจ้วงจี่ ท่านยังมีอายุเยาว์วัย ก็ได้รับวิชาที่สูงล้ำสุดยอดของโบราณกาลไว้ในตัวหมดสิ้น วันหน้าจะต้องเป็นยอดฝีมือสูงส่งของบู๊ลิ้ม เป็นจอมอิทธิพลที่เปี่ยมอัจฉริยะ...”

เล่งจ้วงจี่รีบน้อมกายถ่อมตัวขึ้นว่า

“ผู้อาวุโสยกย่องเกินความจริงแล้ว”

ลักเอี๊ยวจื้อเห็นเล่งจ้วงจี่มีท่าทีกับตนและฮื้อฮ้วงจื้อผิดแปลกกับเฮียงเล้งจื้อและค้วงเอี๊ยวจื้อมากมายจนคล้ายตรงกันข้าม ก็แน่แก่ใจว่าสาเหตุเป็นเพราะซี่ซือตี่มีนิสัยอันทระนงโอหัง กับโง้วซือม่วยที่ไปเอ่ยตกปากรับรองอย่างพล่อยปาก ดังนั้นความคิดเห็นที่มีกับเล่งจ้วงจี่จึงได้แปรเปลี่ยนไปในแง่ดีขึ้นบ้าง

ดังนั้นมองดูเตี้ยงอุ้ยหงส์ที่ได้สติ แต่ยังคงก้มหน้าคุกเข่าอยู่ที่เชิงเสาธงแวบหนึ่ง กล่าวด้วยวาจาเจ็บช้ำใจต่อไปว่า

“ด้วยความผิดขั้นอุกฤษฏ์ที่เตี้ยงอุ้ยหงส์ประพฤติ ตามกฎของสำนักเรา ศิษย์ชายจะต้องตัดศีรษะ ศิษย์หญิงจะต้องใช้แพรรัดคอ”

เล่งจ้วงจี่น้อมกายอีกครั้งกล่าวว่า

“ขอน้อมเชิญผู้อาวุโส โปรดได้ประทานเมตตาการุณย์”

ลักเอี๊ยวจื้อท่าทีเคร่งขรึม เงียบงันอยู่เนิ่นนาน ฉวยโอกาสที่ลูบคลำเคราอยู่นั้นลอบชำเลืองแลไปทางศิษย์จำนวนหลายร้อยและพวกซือตี่ซือม่วยรอบหนึ่ง

มาตรแม้นลักเอี๊ยวจื้อดูออก จากท่าทีที่กลับกลายอย่างกะทันหันของเล่งจ้วงจี่ ใบหน้าแต่ละคนในตอนนี้ไม่มีความหวาดหวั่นขวัญเสียดุจดั่งเมื่อ

ครู่ แต่ในประกายตาของทุกคนยังปรากฏแววววิตกกังวลอยู่อย่างชัดเจน

ดังนั้นผงกศีรษะช้า ๆ แล้วส่งเสียงหนักหน่วงกล่าวว่า

"คำสั่งลั่นออกจากปากแล้ว ไม่มีทางจะกลับกลายได้ แต่ทว่าฟังจากโง้วซือม่วยบอกมา หงส์ยี้ได้ถูกยกให้เป็นภรรยาของท่านด้วยการเห็นชอบจากพี่ชายนาง..."

เล่งจ้วงจี่ฟังถึง 'คำสั่งลั่นออกจากปากแล้ว ไม่มีทางกลับกลายได้' หะแรกก็ตื่นตกใจ แต่พอได้ฟังคำท้าย ๆ รู้สึกพอจะกลับกลายแก้ไขได้ ก็มิยอมจะปล่อยปละโอกาสนี้ให้หลุดมือ รีบน้อมกายกล่าวย้ำขึ้นว่า

"ใช่แล้ว เป็นเรื่องเมื่อฤดูชุนเทียนตอนต้นปีนี้"

ลักเอี๊ยวจื้อผงกศีรษะเล็กน้อย กล่าวเสียงแช่มช้านุ่มนวลว่า

"การวิวาห์ของหงส์ยี้ สำนักเราไม่เกี่ยวข้องขัดขวาง นางเมื่อเป็นคู่หมั้นของท่าน ท่านย่อมมีสิทธิ์และอำนาจพานางไป..."

เล่งจ้วงจี่คาดหมายไม่ถึงว่า เรื่องราวจะกลับกลายไปดั่งนี้อย่างกะทันหัน บังเกิดความปลาบปลื้มยินดีจนรีบประสานมือคารวะจนจรดพื้นแล้วกล่าวว่า

"พระคุณยิ่งใหญ่ของผู้อาวุโส ผู้เยาว์จารึกไว้จวบจนวันตาย"

ลักเอี๊ยวจื้อทอดถอนใจอย่างหม่นหมอง แต่ยังคงกล่าวเสียงเด็ดเดี่ยวว่า

"ช้าก่อน ! ก่อนที่ท่านจะพาภรรยาจากไปนั้น ท่านจำเป็นต้องมีชัยในกระบี่ของเราเสียก่อน"

วาจาพอหลุดจากปาก เล่งจ้วงจี่ใจสะท้อนจนหายวาบ พวกเซ็งจินจื้อทั้งสี่ต่างหน้าถอดสี พร้อมกันนั้นก้มหน้าลงด้วยความหม่นหมองกังวล ส่วนศิษย์อื่น ๆ อีกหลายร้อยคนของกิมเฮี้ยเก็งต่างมีท่าทีวิตกจนหน้าตาหดหู่

เล่งจ้วงจี่ยังจะดูมิออก พวกเซ็งจินจื้อและศิษย์หลายร้อยคนของกิม-เฮี้ยเก็งย่อมต้องดูออกว่า ลักเอี๊ยวจื้อไม่มีความมั่นใจจะได้ชัยตนแม้แต่น้อยนิด ดังนั้นต่างบังเกิดความกระวนกระวาย และวิตกกังวลแทนลักเอี๊ยวจื้อที่เป็นเจ้าสำนัก

ดังนั้นก็ได้คิดด้วยไวปัญญา รีบน้อมกายตอบว่า

"ผู้อาวุโสมีเกียรติคุณกระเดื่องไปทั้งชายแดน ชื่อเสียงเลื่องลือทั่วทุกแว่นแคว้น เกียรติภูมิอันสูงส่งยังครอบคลุมไปทั้งตงง้วน กระบี่ทองในมือไม่มีผู้ใดในแผ่นดินต่อต้านด้วย ผู้เยาว์มาตรแม้นก็ใช้กระบี่เช่นกัน แต่เป็นเพียงผู้เยาว์ที่เพิ่งฝึกปรือได้ในวิชาขั้นต้น ไหนเลยจะกล้าลงมือต่อสู้กับผู้อาวุโส"

ลักเอี๊ยวจื้อพอฟัง พลันแหงนหน้าหัวร่อเสียงดังสนั่นหวั่นไหว ดุจดั่งมังกรคำรามจากฟ้าแดนไกล แต่เปี่ยมไปด้วยความรันทดหดห่

เมื่อหัวร่อขาดเสียง ก็กล่าวอย่างสะทกสะท้อนขึ้นว่า

"เปรียบกับวิชาสุดยอดที่ท่านร่ำเรียนมา ตัวเรากล่าวได้ว่า ด้วยแสงสว่างของหิ่งห้อย เผยอขึ้นแข่งขันกับจันทร์กระจ่าง แต่ทว่าฟังจากโง้วม่วยบอกมา เมื่อท่านอยู่ที่ศาลเจ้าร้างเมืองยู่เซี้ย เคยใช้วิชาผนึกร่างกระบี่ (ชิง-เกี่ยมฮะอิด) ไล่ฆ่าคูตั้งชวนที่เป็นประมุขพรรคไต้ฮ้อก้า..."

เล่งจ้วงจี่รีบน้อมกายถ่อมตัวขึ้นว่า

"หลักวิชากระบี่ขั้นต้นอันต่ำต้อย ไยต้องให้ผู้อาวุโสติดใจชมเชย"

เทียนซัวโง้วจื้อฟังจนหน้าเปลี่ยนสีไปทุกคน ส่วนศิษย์จำนวนร่วมพันต่างต้องอุทานกันอย่างลืมตัวจนเสียงเซ็งแซ่

เนื่องจากพวกทั้งหลายต่างรู้ดี ลักเอี๊ยวจื้อที่เป็นเจ้าสำนักตน เมื่อต้นปีกลายเพิ่งจะค้นคว้าคัมภีร์ลับของเทียนซัว ฝึกสำเร็จหลักวิชาผนึกร่างในกระบี่แล้ว เคยสั่งคำตายแก่ศิษย์ในสำนักทุกคน ห้ามมิให้แพร่งพรายความลับประการนี้ไปเป็นอันขาด

และพวกทั้งหลายก็เคยเห็นกับตา ลักเอี๊ยวจื้อใช้วิชาอันสะท้านโลกสั่นสะเทือนขวัญนี้ที่หน้าลานกว้าง ต่างยกย่องชมเชยจนเลื่อมใสจับใจนับถือว่าเป็นมือกระบี่อันดับหนึ่งของแผ่นดินแล้ว

แต่ทว่าวันนี้ได้ฟังจากปากเล่งจ้วงจี่ กลับกลายเป็นเพลงกระบี่ขั้นต้นอันต่ำต้อย ไฉนมิทำให้พวกทั้งหลายแตกตื่นตกใจจนขวัญหาย ? !

ลักเอี๊ยวจื้อฟังจนหน้าแปรเปลี่ยนสีไปหลายครา รีบกล่าวหนัก ๆ

ด้วยเสียงแช่มช้าว่า

"วิชาที่เราจะประลองกับท่านในค่ำนี้ ก็คือเพลงกระบี่ชั้นต้นอันต่ำต้อย... ซิงเกี่ยมฮะอิด (ผนึกร่างในกระบี่) !"

เล่งจ้วงจี่ตื่นตกใจจนหน้าถอดสี ร้องโพล่งไปด้วยความหวั่นไหวว่า

"ผู้อาวุโสไฉนจึงใช้วิธีต่ำเช่นนี้ ?"

ลักเอี๊ยวจื้อฝืนยิ้มด้วยความรันทด กล่าวว่า

"เท่าที่บันทึกในคัมภีร์วิชาสองสำนักเราบ่งบอก ทั้งสองฝ่ายประมือกันด้วยเพลงซิงเกี่ยมฮะอิด มิแน่ว่าจะต้องพ่ายแพ้จนบาดเจ็บทั้งสองฝ่าย ผลของการประมือ ยังคงเป็นฝ่ายเพลงกระบี่เชี่ยวชาญลึกล้ำ พลังภายในแกร่งกร้าวเป็นฝ่ายมีชัย"

เล่งจ้วงจี่ขมวดคิ้วขบคิดด้วยจิตใจอันวิตกกังวล เพราะคาดหมายไม่ถึงว่าลักเอี๊ยวจื้อก็ฝึกสำเร็จในหลักวิชาผนึกร่างในกระบี่

ขณะขบคิด สายตาแลกวาดไปที่พวกเซ็งจินจื้อทั้งสี่ และศิษย์กิมเฮี้ย-เก็งอีกหลายร้อยด้วยท่าทีอันเคร่งเครียดจริงจัง แต่พอเห็นชัดก็ต้องตกใจใหญ่หลวงยิ่ง เพราะพบเห็นพวกทั้งหลายแต่ละคนท่าทีหม่นหมองกังวล และส่วนมากในดวงตายังปรากฏหยาดน้ำเอ่อคลอด้วย

ดังนั้นทำให้ฉุกคิดได้ว่า ลักเอี๊ยวจื้อจะต้องมีเจตนาพลีชีวิตเพื่อพิทักษ์เกียรติภูมิของเทียนซัวผ่ายอย่างแน่นอน อาจบางทีลักเอี๊ยวจื้อจะมิรู้จักวิชาซิงเกี่ยมฮะอิด (ผนึกร่างในกระบี่) จริงก็ได้ ? ดังนั้นต้องขมวดคิ้วแล้วถามเสียงราบเรียบไป

"ผู้อาวุโสมีเจตนาจะประลองกันด้วยวิธีใด ?"

ลักเอี๊ยวจื้อยิ้มอย่างรันทด แต่กล่าวเสียงราบเรียบเช่นกัน

"เราสองต่างอยู่ห่างระหว่างหนึ่งร้อยก้าว หันหลังแก่กัน ให้ยี่ตี๋เซ็งจิน-จื้อเราส่งเสียงตวาดดัง ๆ เราสองต่างหันร่างกลับมา ใช้วิชาซิงเกี่ยมฮะอิด (ผนึกร่างในกระบี่) เข้าห้ำหั่น..."

เล่งจ้วงจี่มิรอให้ลักเอี๊ยวจื้อกล่าวจบคำ แสร้งสั่นศีรษะระรัวแล้วกล่าวสอดว่า

“เยี่ยงนั้นมิดี ในความเห็นของผู้เยาว์ ควรหาวัตถุบนพื้นขึ้นสักแห่งถือเป็นเป้าหมายประลองกระบี่กัน เยี่ยงนี้ ไม่มีทั้งอันตรายของสองฝากฝ่าย และก็ยังบรรลุถึงจุดมุ่งหมายการประลองฝีมืออีกด้วย”

วาจาเพิ่งขาดคำ พวกเซ็งจินจื้อทั้งสี่ต่างพากันสนับสนุนเสียงเซ็งแซ่พร้อมกันนั้นหันมาน้อมกายวิงวอนต่อลักเอี๊ยวจื้อขึ้นว่า

“วิธีนี้ยุติธรรมยิ่งนัก หวังว่าซือเฮียเจ้าสำนักโปรดรับพิจารณา”

ลักเอี๊ยวจื้อขมวดคิ้วขบคิดอยู่จนเนิ่นนานก็มิกล่าวคำออกไป

เล่งจ้วงจี่จึงรีบฉวยโอกาสกล่าวสืบต่อไป

“อีกประการ ผู้เยาว์อายุยังน้อย พลังการฝึกปรือก็ต่ำต้อย หากแม้นผู้อาวุโสพลาดพลั้ง ยังมิทันทำร้ายต่อผู้เยาว์นั้นเป็นเรื่องเล็ก แต่กลัวจะกระทบกระเทือนต่อเกียรติภูมิของผู้อาวุโส นี่จึงจะเป็นเรื่องใหญ่อันสำคัญสำหรับการนี้ ผู้อาวุโสมิอาจไม่ใคร่ครวญขบคิดได้”

พวกเซ็งจินจื้อทั้งสี่มิสนใจว่าเพลงกระบี่ของเล่งจ้วงจี่จะทัดเทียมกับลักเอี๊ยวจื้อจริงหรือไม่ หรือว่ามีเจตนาจะแสร้งถ่อมตัว แต่พวกทั้งสี่ก็มิเห็นพ้องกับการใช้กระบี่เข้าประมือทดสอบกัน ดังนั้นรีบส่งเสียงสนันสนุนขึ้นอีกครั้งว่า

“วาจานี้มีเหตุผล วาจานี้มีเหตุผล”

ขณะว่ากล่าวนั้น พลันเห็นลักเอี๊ยวจื้อที่ยืนเหม่อมองดูทางเบื้องหน้าสายตาเป็นประกายแวววับ สีหน้าแปรเปลี่ยนไปในฉับพลัน

เล่งจ้วงจี่หวั่นไหวเป็นอย่างยิ่ง รีบเหลียวมองตามสายตา ก็ดาลเดือดขึ้นมาทันที

เห็นชายฉกรรจ์อาภรณ์รัดกุมมือถือดาบใหญ่ผู้หนึ่ง กำลังอาศัยพวกสนไผ่ทางนอกลานกว้างลอบเร้นอย่างลับ ๆ ล่อ ๆ มาทางเตี้ยงอุ้ยหงส์ที่คุกเข่าอยู่ทางโคนเสาธงด้วยท่าทีประสงค์ร้ายอยู่แน่ชัด

ดังนั้นเลิกคิ้วแล้วตวาดเสียงกราดเกรี้ยวจนสะเทือนประสาท

“มุสิกแส่หาที่ตาย... !”

เสียงหลุดจากปากพลันสะบัดแขนงอนิ้ว ดีดเข้าใส่ชายฉกรรจ์ถือดาบที่แตกตื่นจนลนลานไปทันที

พริบตาที่เล่งจ้วงจี่สะบัดแขนดีดนิ้ว ชายฉกรรจ์ที่แตกตื่นจนลนลานอยู่ใต้ต้นสนใหญ่นอกลานกว้างพลันสะบัดมือเหวี่ยงดาบทิ้ง กลิ้งร่างลงกับพื้นดินเร่า ๆ ทันที

พริบตานั้น ร่างพลันชักแล้วกระโดดโลดเต้น แผดร้องเสียงกราดเกรี้ยวโหยหวน เจ็บปวดรวดร้าวจนร่ำร้องดั่งสกรถกเชือด

เทียนชัวโง้วจื้อพอเห็นต่างหน้าเปลี่ยนสี ศิษย์หลายร้อยคนของกิมเฮีย-เก็งพลันเกิดความวุ่นวายจนอลเวงขึ้นอีกครั้ง สถานการณ์ที่ผ่อนคลาย จนใกล้จะสงบแล้ว ได้ตื่นเต้นจนตึงเครียดขึ้นอีกครา

ชั่วพริบตานั้น ชายฉกรรจ์ที่เกลือกกลิ้งและกระโดดโลดเต้นหน้าได้เผือดจนคล้ายกระดาษ เสียงก็แหบแห้งจนแทบมิได้ยิน หากมิได้ช่วยในเวลาขณะนี้ จะต้องตายเป็นแม่นมั่น

พลันเห็นฮื้อฮ้วงจื้อผงกศีรษะคารวะ ร้องสรรเสริญพระพุทธคุณแล้ววิงวอนอย่างรุ่มร้อนขึ้นว่า

"ประสกน้อยจิตใจกว้างขวางดั่งมหรรณพ โปรดอย่าได้เอาเรื่องราวกับคนที่ไร้ความคิดเช่นนี้ ขอประสกน้อยโปรดเห็นแก่หน้าอาตมา รีบไปคลายจุดให้แก่มันเสียเถิด"

เล่งจ้วงจี่มาตรแม้นลอบหัวร่ออยู่ในใจ แต่สีหน้ายังคงแสร้งปั้นจนคล้ายขุ่นเคืองเหลือหลาย เมื่อเห็นฮื้อฮ้วงจื้อเสนอหน้าออกมาวิงวอน จำต้องฝืนยิ้มแล้วแสร้งส่งเสียงกังวานกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสมิต้องกังวลจนเกินไป ผู้เยาว์ย่อมไม่มีความคิดเห็นเป็นเช่นกับมันดอก อย่าว่าแต่มันเป็นการปฏิบัติตามคำสั่ง มิอาจไม่ไป..."

เฮียงเล้งจื้อพอฟังพลันแตกตื่นจนหน้าถอดสีซีดเผือดทันที

ฮื้อฮ้วงจื้อกับเซ็งจินจื้อพากันผงกศีรษะอย่างเร่งร้อนลนลาน รับคำว่า "ใช่ ใช่" มิหยุดปาก และต่างพากันเหลือบสายตาไปยังเฮียงเล้งจื้อ ที่มี

เหงื่อซึมออกตามหน้าผากเป็นเส้นสายราวนัดกันไว้

เล่งจ้วงจี่กล่าวสืบต่อไปอีกว่า

“ผู้เยาว์มาตรแม้นใช้วิชาสกัดจุดฮุงกึงช่อกุก (แยกกล้ามเนื้อบิดกระดูก) อันเหี้ยมเกรียมดุร้ายที่สุดไปจี้สกัดจุดมัน แต่ตอนผู้เยาว์จี้นั้นก็ได้ยั้งมือไว้ในระดับพอดิบพอดี มันเกลือกกลิ้งดิ้นรนไปชั่วครู่ จุดก็ย่อมคลายออกไปได้เอง”

ลักเอี๊ยวจื้อมีความรอบรู้กว้างขวางลึกซึ้ง ค้วงเอี๊ยวจื้อมีภูมิปฏิภาณอันปราดเปรียวเปี่ยมไหวพริบ ในคราวนี้ทั้งสองต่างได้เพ่งพิจารณาดูตอนเล่งจ้วงจี่งอนิ้วดีดไปอย่างถี่ถ้วน มิพบเห็นมีเสียงพลังนิ้วฝ่าอากาศเลย

แต่ทว่าศิษย์รุ่นสองที่ได้ลอบเร้นเข้าไปนั้นล้มลงตามแรงนิ้วที่ดีดแผดร้องคร่ำครวญอยู่มิหยุดปาก ก็เดาไม่ออกว่าเป็นวิชาพลังนิ้วประเภทใด”

โดยเฉพาะด้วยวิชาเอี้ยวคงทั่งจี้ซิ่งกง (ดรรชนีดีดฝ่าอากาศ) มาใช้ในวิชาท่าฮุงกึงช่อกุก (แยกกล้ามเนื้อบิดกระดูก) ยิ่งเป็นเรื่องที่มิเคยพบเห็นและไม่ได้รับฟังมาก่อนจริง ๆ !

ขณะขบคิดอย่างคลางแคลงสงสัย ชายฉกรรจ์ที่เกลือกกลิ้งดิ้นรนอยู่บนพื้นพลันกระโดดขึ้นยืน แผดร้องสุดเสียง สองมือกุมศีรษะวิ่งเข้าไปในป่าสนอย่างไม่คิดชีวิต ชั่วพริบตาหายลับไปในความมืดจนไร้ร่องรอย

ลักเอี๊ยวจื้อกับค้วงเอี๊ยวจื้อสังเกตดูอยู่แน่ชัดทุกบทตอน มาตรแม้นรู้สึกเป็นวิชาอันพิสดารคล้ายปาฏิหาริย์ แต่ความจริงก็ประจักษ์อยู่เบื้องหน้าและเป็นการเห็นต่อตาของตนที่เพ่งสังเกต มิอาจจะไม่เชื่อถือได้

สำหรับศิษย์อีกหลายร้อยคนของอารามกิมเฮี้ยเก็งตอนนี้ ต่างก็นับถือเล่งจ้วงจี่ดั่งราวเป็นเทพยดาจุติมา ต่างเลื่อมใสในฝีมือจนจับใจไปทุกผู้คน ต่างมุ่งหวังให้เจ้าสำนักของพวกตนคือลักเอี๊ยวจื้อ ฉวยโอกาสล่าถอยโดยมิต้องเสียหน้าเสียจะประเสริฐยิ่ง

เล่งจ้วงจี่กลัวจะเกิดเหตุการณ์ยุ่งยากขึ้นขัดขวางแผนการต่อไป จึงรีบขบคิดแล้วกล่าวต่อลักเอี๊ยวจื้อด้วยเสียงหนัก ๆ ขึ้นว่า

“ขอผู้อาวุโสโปรดออกคำสั่ง คืนอิสรภาพให้แก่เตี้ยงเจ้เจ๊ มิเช่นนั้นผู้เยาว์จะไม่มีสมาธิไปประกระบี่กับผู้อาวุโส”

ลักเอี๊ยวจื้อรับคำเสียงหนักแน่น หันไปร้องบอกกับเตี้ยงอุ้ยหงส์ที่คุกเข่าอยู่โคนเสาธงด้วยเสียงกังวาน

“หงส์ยี้ เจ้าลุกขึ้น และอนุญาตให้เจ้าเมื่อถึงคราวจำเป็น ใช้วิชาฝีมือป้องกันตัวได้ตามสภาพอันสมควร”

เตี้ยงอุ้ยหงส์เห็นสภาพของเมื่อครู่แล้วแตกตื่นตกใจอย่างใหญ่หลวงจริง ๆ พร้อมกันนั้นก็ตื่นเต้นในพลังฝีมือของเล่งตี้ตี๋ ได้บรรลุถึงขั้นสุดยอดแทบเทียมเทพยดาดั่งที่ร่ำลือตกทอดมาแต่โบราณกาล

ยามนี้ ได้ยินคำสั่งอันหนักแน่นของลักเอี๊ยวจื้อแล้ว รีบฟุบกายโขกศีรษะ รับคำเสียงเครือแล้วลุกขึ้นยืนช้า ๆ

ลักเอี๊ยวจื้อกลัวอย่างยิ่งว่า จะได้เห็นเหตุการณ์อันลอบเร้นมิเปิดเผยทำให้เสื่อมเสียเกียรติภูมิของค่ายสำนักเกิดขึ้น ดังนั้นกวาดตาอันคมวาวมองไปรอบกาย มองหน้าศิษย์หลายร้อยคน แล้วตวาดเสียงหนัก ๆ ขึ้น

“ผู้บังอาจวู่วามโดยพลการ ฆ่าทิ้งไม่อภัย !”

คำสั่งเพิ่งหลุดจากปาก เสียงศิษย์ทั้งหลายร้อยต่างรับคำกันหนักแน่น มีแต่เฮียงเล้งจื้อเท่านั้นที่ใบหน้าอันขาวเกลี้ยงเกลา ปรากฏแววอับอายเสียใจและกระสับกระส่ายจนเห็นชัด

ลักเอี๊ยวจื้อเมื่อกล่าวจบคำแล้ว สายตาคมวาวกวาดมองไปยังศิษย์ทั้งหลายร้อยอีกแวบหนึ่ง จึงหันมาบอกกับเล่งจ้วงจี่ด้วยเสียงหนักแน่นว่า

“พวกเราไปที่ริมลาน เลือกหาเป้าหมายทดสอบกระบี่กันเถิด”

กล่าวแล้วเดินนำหน้าไปริมลานกว้างก่อน

เล่งจ้วงจี่รับคำอย่างนอบน้อม แล้วร่วมทางกับเซ็งจินจื้อ เฮียงเล้งจื้อฮื้อฮ้วงจื้อและค้วงเอี๊ยวจื้อทั้งสี่ ติดตามหลังลักเอี๊ยวจื้อไปโดยกระชั้นชิด

ศิษย์หลายร้อยคนของกิมเฮี้ยเก็งพากันชูคบไฟขึ้นสูงเหนือศีรษะ เคลื่อนเท้าก้าวไปริมลานด้วย

เตี้ยงอุ้ยหงส์ได้ยินเรื่องราวที่ตอบโต้กันในครั้งนี้ชัดเจนทุกถ้อยกระทงความอยู่นานแล้ว นางยืนโดดเดี่ยวอยู่ที่โคนเสาธง จับจ้องมองดูเล่งจ้วงจี่กับพวกลักเอี๊ยวจื้อด้วยท่าทีที่ตื่นเต้นเหลือจะเปรียบประมาณ

จิตใจของนางยามนี้ กลับกลอกจนสับสนยิ่ง นางทั้งกลัวเล่งจ้วงจี่จะพลาดพลั้ง ทำให้ไม่อาจพานางกลับไปสมตั้งใจ แต่ก็กลัวลักเอี๊ยวจื้อจะมีฝีมือด้อยกว่า จนสูญเสียเกียรติภูมิอันสูงส่งของสำนักอาจารย์ไป

เนื่องจากความวิตกกังวลจนกระสับกระส่าย ทำให้นางต้องเคลื่อนเท้าก้าวตามไปอย่างลืมตัวบ้าง

ขณะนี้ ลมหนาวโหมกระหน่ำมาจนเสียดกระดูก หิมะโปรยปรายจนคล้ายห่าฝน ท่าทีมีแต่โหมหนักไม่มีทางซา หุบเขาอันเขียวขจีได้มีหิมะปกคลุมไว้จนขาวโพลงไปทุกแห่งหนแล้ว

ท้องฟ้าวิกาลมืดมิดดั่งม่านดำ พื้นแผ่นดินขาวสล้างปานเงินยวงภายใต้แสงสะท้อนของประกายหิมะเห็นกระจ่างชัดถึงยอดเขาที่ชูชันอยู่รอบข้าง สนโบราณมหึมาบนยอดเขายังพอแลเห็นเป็นจุดดำจำนวนมากมายเลือนรางอยู่ท่ามกลางขอบฟ้าแสนไกล นับเป็นทิวทัศน์ประหลาดน่าชมยิ่ง

ลักเอี๊ยวจื้อมาถึงที่ริมลานก็หยุดเท้า คนทั้งปวงพลอยพากันชะงักร่างตาม ศิษย์หลายร้อยยังคงล้อมเป็นรูปครึ่งวงกลมอยู่ดั่งเดิม

เตี้ยงอุ้ยหงส์สวมหมวกกันหิมะของเล่งจ้วงจี่ คลุมเสื้อคลุมขนสัตว์ของเล่งจ้วงจี่ไว้กระชับกาย ยืนสงบเสงี่ยมอยู่ที่ใต้ต้นไม้ ดวงตาอันสดใสแวววาวของนางกลอกกลับไปจับจ้องดูสีหน้าเล่งจ้วงจี่และเทียนชัวโง้วจื้อไม่หยุดยั้ง แสดงว่าจิตใจนางในตอนนี้ ทั้งหวาดหวั่นพรั่นพรึง รุ่มร้อนกระวนกระวายเพียงไรแล้ว

เล่งจ้วงจี่มือขวางกระบี่เกียงฮั่นเกี่ยม เพ่งสายตามองไป เห็นภาพทางเบื้องหน้าล้วนเป็นต้นสนเตี้ยที่สูงเพียงท่วมศีรษะ และในระหว่างป่าสนเตี้ยยังมีกอไผ่เขียวขจีขึ้นปะปนอยู่บ้างจำนวนน้อย นับเป็นสถานที่อันเหมาะสมต่อการใช้วิชาร่างผนึกในกระบี่อย่างยิ่งยวด

ขณะกวาดสายตาพิจารณาอยู่นั้น พลันได้ยินลักเอี๊ยวจื้อกล่าวอย่างถ่อมตัวขึ้นว่า

"เล่งจ้วงจี่ ท่านเป็นอาคันตุกะ ให้ท่านเป็นผู้เลือกก่อนเถิด"

กล่าวแล้วยกมือซ้ายชี้กราดไปทางหน้าลาน ยันกระทั่งป่าสนไผ่ที่อยู่ทางเบื้องหน้าอันไกลตา

เล่งจ้วงจี่รีบประสานมือน้อมกายกล่าวว่า

"ผู้เยาว์มิกล้า ยังคงเป็นผู้อาวุโสเลือกก่อนเถิด"

ลักเอี๊ยวจื้อมิถ่อมตัวต่อไป ผงกศีรษะรับคำเสียงหนักแน่นขึ้นว่าได้แล้วรีบเพ่งสายตาอย่างเคร่งเครียด จับจ้องมองดูทางเบื้องหน้าด้วยท่าทีจริงจัง มือซ้ายลูบคลำหนวดเครา มือขวายกกระบี่ชี้ตรง ภูมิฐานโอ่อ่าน่าเลื่อมใส

ขณะนี้ ทั่วทั้งบริเวณเงียบงันจนวังเวง นอกจากเสียงปะทุของคบไฟดังอยู่เบา ๆ แล้ว มิได้ยินเสียงอื่นใดของใครทั้งสิ้น

ศิษย์จำนวนร่วมพันของกิมเฮี้ยเก็ง แต่ละคนท่าทีตื่นเต้นจนพลุ่งพล่านเคร่งเครียด ในดวงตาทุก ๆ คู่เบิ่งจนแวววาว ท่ามกลางแสงคบไฟที่โชติช่วงสะท้อนเห็นล้วนเป็นสีแดงฉานปานโลหิต

ขณะเวลานั้นเอง พลันเห็นลักเอี๊ยวจื้อยกมือซ้ายขึ้นช้า ๆ ชี้ไปยังกอไผ่ที่อยู่ห่างประมาณสามสิบวากล่าวด้วยเสียงที่คล้ายพลุ่งพล่านว่า

"เราจะฟันกอไผ่เขียวหย่อมนั้น"

เล่งจ้วงจี่ผงกศีรษะอย่างเยือกเย็น รับคำเบา ๆ อย่างนอบน้อมยำเกรง

ลักเอี๊ยวจื้อรีบสลัดความคิดอันสับสนออกไปจนสิ้นเชิง ผนึกลมปราณรวมกำลังไว้ แล้วกระบี่ทองยาวสามเชียะในมือมีประกายเจิดจ้ากระจ่างขึ้นกว่าเดิมอย่างมากมาย จนพร่างพรายตาของทุกผู้คน

ฉับพลันนั้น ลักเอี๊ยวจื้อเลิกคิ้วเบิ่งตา ตวาดเสียงสะเทือนแก้วหูดังสนั่นหวั่นไหว สะบัดกระบี่ทองในมือแล้วพุ่งร่างโถมปราดไปด้วยความว่องไวดุจสายฟ้า พุ่งละลิ่วข้ามยอดสนเตี้ยไปจนกลายเป็นรุ้งทองสายยาวเหยียดตรงเข้ายังกอไผ่เบื้องหน้าอย่างว่องไว

จากนั้น ประกายทองที่กรีดผ่าน เสียงซู่ซ่าเกรียวกราวก็ได้ดังขึ้นสับสนอลหม่าน กอไผ่ที่มีหลายสิบต้น ต่างถูกฟันเข้ากลางลำจนหักโค่นลงมา กิ่งใบปลิวกระจัดกระจาย หิมะที่ติดตามกิ่งใบกระเด็นเซ็นซ่าน

ศิษย์จำนวนร่วมพันของกิมเฮี้ยเก็งต่างเห็นชัดตา พากันโบกคบไฟระเบิดเสียงโห่ร้องดังสนั่นหวั่นไหว จนคล้ายฟ้าถล่มแผ่นดินทลายสะท้อนอื้ออึงเป็นเวลาเนิ่นนานก็ไม่จางหาย

พวกเซ็งจินจื้อทั้งสี่เมื่อเห็นอานภาพของกระบี่นี้แล้ว สีหน้าที่วิตกกังวลจนหม่นหมอง ก็ปรากฏรอยยิ้มขึ้นเล็กน้อยอย่างมิอาจข่มกลั้นได้

เตี้ยงอุ้ยหงส์นั้นรู้อยู่แต่แรกแล้วว่า ลักเอี๊ยวจื้อที่เป็นตั้วซือแป๊ะ ได้ฝึกวิชากระบี่ชิงเกี่ยมฮะอิด (ผนึกร่างในกระบี่) สำเร็จ แต่นางไม่คิดเลยว่าจะมีอานุภาพอันยิ่งใหญ่ไพศาลน่าหวาดหวั่นถึงปานนี้ !

ลอบชำเลืองตาไปดูเล่งตี้ตี๋ที่น่ารัก เห็นคิ้วเรียวขมวดเล็กน้อย สีหน้าเคร่งขรึมสำรวม ริมฝีปากแดงทั้งคู่เม้มไว้จนสนิทแน่น มิทราบว่ากำลังกลั้นหัวร่อหรือว่าจิตใจว้าวุ่นกังวล

ดังนั้นเอง นางก็ใจเต้นระทึกด้วยความหวั่นไหว กระสับกระส่ายดั่งราวมีกองไฟมาเผาผลาญ มิทราบว่าท่ากระบี่ชิงเกี่ยมฮะอิดของเล่งตี้ตี๋ จะมีอานุภาพยิ่งใหญ่ไพศาลปานนี้หรือไม่

เล่งจ้วงจี่มีสีหน้าเคร่งขรึมสำรวม แต่จิตใจกลับขบขันจนแทบหัวร่อออกเสียงไป หะแรกเข้าใจว่าลักเอี๊ยวจื้อฝึกสำเร็จในวิชาชิงเกี่ยมฮะอิด (ผนึกร่างในกระบี่) อันเป็นหลักวิชาขั้นต้นของงื่อขี่ปวยเกี่ยม (ลมปราณบังคับกระบี่บิน) อันเป็นยอดวิชาสูงสุดของกระบี่ได้สำเร็จจริง ยามนี้เมื่อเห็นมันเป็นเพียงการเกร็งกำลังภายในจนถึงขีดสุด ท่มไปใช้ในวิชาตัวเบา ควงกระบี่ยาวออกไปฟันกอไผ่ให้หักโค่นเท่านั้น ไหนเลยจะเป็นการผนึกร่างรวมกระบี่เล่า

โชคยังดีที่สองฝ่ายเมื่อครู่นี้มิได้ตกปากรับคำให้โหมเข้าใช้กระบี่ปะทะกัน มิเช่นนั้นลักเอี๊ยวจื้อจะต้องตายแน่นอนเด็ดขาด เพราะตนก็จะยั้งมือไม่ทัน

แต่ทว่าด้วยความสำเร็จในเพลงกระบี่ขั้นนี้ของลักเอี๊ยวจื้อ ก็นับเป็นอันดับหนึ่งของบู๊ลิ้มยุคนี้ได้อย่างเต็มปากเต็มคำแล้ว สามารถฝึกกระบี่ได้จนถึงระดับนี้ ควรเป็นการมานะพยายามที่น่ายกย่องชมเชยอย่างยิ่งอยู่

ความคิดเพิ่งจบสิ้น ตัวลักเอี๊ยวจื้อก็พุ่งกระบี่สายยาวบินกลับมาที่เดิม มุมปากปรากฏรอยยิ้มจาง ๆ จะมากจะน้อยก็มีแววภาคภูมิใจอยู่บ้าง

ลักเอี๊ยวจื้อเมื่อพุ่งกายกลับมาที่เดิม ก็สะบัดข้อมือเก็บกระบี่ จากนั้นใช้เสียงก้องกังวานที่มีแววทะนงโอหัง กล่าวดัง ๆ ขึ้นถามไป

"เล่งจ้วงจี่ ท่านเลือกเป้าหมายจุดใด ?"

เล่งจ้วงจี่ท่าทีเยือกเย็น ประคองกระบี่น้อมกายคารวะไปก่อน แล้วจึงได้ยกมือชี้ไปบนยอดเขาสูงสุดของเบื้องหน้า ที่มีระยะไกลตั้งหลายพันวา น้อมกายตอบว่า

"ผู้เยาว์เลือกต้นไม้โบราณเสียดฟ้าบนยอดเขาสูงสุดทางเบื้องหน้า !"

เสียงบอกเพิ่งขาดคำ ทั่วทั้งบริเวณมีเสียงอุทานอันแตกตื่นตกใจดังสับสนอลหม่านไปทันที

เทียนซัวโง้วจื้อต่างเบิ่งตาจนเหลือกกว้าง เพ่งมองหน้างามสง่าที่สงบเยือกเย็นของเล่งจ้วงจี่จนตะลึงลานไปทุกผู้คน

เตี้ยงอุ้ยหงส์พอฟัง นางขุ่นแค้นจนยกมือขึ้นปิดหน้า มิอาจอดกลั้นเสียงร่ำไห้อันสิ้นหวังไว้ได้อีก นางแน่แก่ใจว่า เล่งตี้ตี่ที่นางลุ่มหลงจนงมงายจะต้องวิปลาสฟั่นเฟือนไปแน่แล้ว

มันเป็นระยะที่ห่างหลาย ๆ พันวา ตั้งแต่โบราณกาลแล้ว มิเคยได้ยินจะใช้กระบี่พุ่งไปให้ถึงได้ !

ขณะที่ทั่วทั้งบริเวณยังแตกตื่นขวัญหาย กริ่งเกรงลังเลจนสับสนอลหม่าน พลันเห็นเล่งจ้วงจี่เลิกคิ้วตวาดเสียงกังวานขึ้นว่า

"ผู้เยาว์จะขอแสดงความทุเรศในบัดนี้แล้ว !"

เสียงหลุดจากปาก รีบใช้ท่ากระบี่เล้งเซ้งเก้าเทียน (มังกรขึ้นสวรรค์ชั้นเก้า) อันเป็นไม้ตายของเก้ากระบี่จักรวาล (ไท่ฮือเก้าเกี่ยม) กระบี่ยาว

ได้กลายสภาพเป็นสายฟ้าอันเจิดจ้าบาดตา พุ่งร่างทะยานขึ้นท้องฟ้าวูบเดียวก็สูงกว่าสิบแปดวา

เทียนซัวโง้วจื้อต่างระงับสติอารมณ์เพ่งสายตามอง ศิษย์ร่วมพันต่างเงยหน้าจับจ้อง เตี้ยงอุ้ยหงส์หยุดยั้งเสียงร่ำไห้ เงยหน้าเพ่งตามองด้วยความวิตกสนใจ

พริบตาที่คนทั้งปวงเพิ่งเงยหน้ามองตามนั้น ร่างที่กลายเป็นสายฟ้าอยู่กลางอากาศพลันกระจายเจิดจ้าแล้วแปรเปลี่ยนไป เป็นประกายสีเขียวเรืองรองกว้างยาวเพียงแปดเชียะ สดใสปานมรกตเนื้อดี ว่องไวดุจกับเป็นอสนีบาตแฉลบปราดลงมาเป็นทางยาว

ในประกายเรืองรองสดใส มีเสียงพลังกระบี่ดังครืนครั่นอยู่เบา ๆ พุ่งผ่านไปตามยอดสนเตี้ยที่ห่างประมาณยี่สิบวาอยู่วูบวาบ

จากนั้น ประกายสีเขียวสดใสผ่านที่ใด ที่นั้นกิ่งใบหักสะบั้นกระเด็นเซ็นซ่าน หิมะจำนวนมากมายมหาศาลแตกกระจายออกเป็นสองฟากข้าง ประกายกระบี่สีเขียวเรืองคล้ายดั่งเป็นรุ้งอันทรงมหิทธานุภาพ ถลาแปลบปลาบจากฟากฟ้าลงสู่ดิน พัดพาหิมะที่กระจายจนคล้ายเป็นหมอกบาง ติดตามเป็นทางยาวพร้อมกับเสียงครืน ๆ อยู่แผ่วเบา พุ่งตรงไปยังป่าเหมยที่ห่างไกลร่วมสองร้อยวา

พริบตาที่ประกายเขียวเรืองของกระบี่จะถึงหน้าป่าเหมยอันกว้างใหญ่ไพศาลนั้น พลันมีเสียงสายฟ้าที่ดังสนั่นจนจิตใจผู้คนต้องหวั่นไหวแทบขาดรอนเกิดขึ้น

เห็นประกายเขียวเรืองร่วมแปดเชียะของกระบี่ได้หดเล็กลงจนกระทั่งเทียบเท่าสายรัดเอว และกลับกลายเป็นแดงฉานปานเปลวไฟในบัดดล ! เสียงครืนครั่นที่คล้ายฟ้าร้องอันสั่นขวัญสะเทือนประสาทผู้คน พุ่งขึ้นสู่เบื้องสูงไปโดยฉับพลันทันด่วน มุ่งสู่จุดดำเล็ก ๆ บนยอดเขาหิมะอันสุดแสนไกลนั้นไปแล้ว

ศิษย์ร่วมพันของกิมเฮี้ยเก็งต่างเบิ่งตาจนเหลือกถลน อ้าปากจนกว้าง

ค้าง แตกตื่นจนแทบลืมหายใจไปทุกคน

เทียนชัวโง้วจื้อพอเห็น ต่างตื่นเต้นจนหน้าถอดสี ตะเบ็งเสียงอันตระหนกตกใจขึ้นว่า

"งื่อขี่ปวยเกี่ยม (ลมปราณบังคับกระบี่บิน) !"

พริบตาที่เทียนชัวโง้วจื้อร้องขึ้นด้วยความแตกตื่นตกใจ กระบี่ที่กลายเป็นแดงฉานคล้ายสายฟ้าได้อ้อมไปบนยอดเขารอบหนึ่งแล้วหายวับ

จากนั้น ทั่วทั้งขนเขามืดมิดลงในบัดดล สายตาของแต่ละคนมีประกายสีทอง พุ่งกระจายอยู่แวบวาบไม่หยุดยั้ง สายตาทุกคนต่างมองมิเห็นภาพทางเบื้องหน้าไปแล้ว

รอจนผู้คนทั้งหลายได้มีสติสายตาชัดเจน เล่งจ้วงจี่ก็ได้สอดกระบี่เข้าฝัก ยืนอุ้มเตี้ยงอุ้ยหงส์ที่แตกตื่นยินดีเกินไปจนสิ้นสติ มายิ้มแย้มอย่างนอบน้อมถ่อมตัวอยู่ทางเบื้องหน้าของทุกผู้คน

เทียนชัวโง้วจื้อเป็นผู้รู้ตัวขึ้นก่อน ขณะจะกล่าวเสียงสั่นสะท้านด้วยความหวาดหวั่นไป พลันเห็นเล่งจ้วงจี่น้อมกายคารวะแล้วกล่าวอย่างมีมารยาทว่า

"ผู้เยาว์บุกรุกขึ้นภูเขาโดยมิบอกกล่าว รบกวนการฉลองปีใหม่ของผู้อาวุโสทั้งห้าอย่างหยาบคาย ที่ใดก้าวร้าวเสียมารยาท ยังหวังว่าผู้อาวุโสทั้งห้าโปรดได้อภัย เตี้ยงเจ้เจ๊สลบไสลสิ้นสติไปแล้ว ผู้เยาว์จะอุ้มนางลงจากเขาไปในบัดนี้ร่วมทางกันกลับสู่ตงง้วน..."

ค้วงเอี๊ยวจื้อเห็นศิษย์รักจะพรากไปในบัดนี้ ก็เศร้าเสียใจจนมิอาจข่มกลั้น น้ำตาหลั่งไหลเป็นเส้นสายทันที ดังนั้นไม่รอให้เล่งจ้วงจี่กล่าวจบคำรีบสอดเสียงสะท้านขึ้นว่า

"ช้าก่อน !"

กล่าวแล้วดึงพัดหยกก้านทองออกจากปกเสื้อ เดินช้า ๆ มาที่เบื้องหน้าเล่งจ้วงจี่ หลั่งน้ำตากล่าวว่า

"นับแต่นี้เป็นต้นไป เราจะไม่ออกจากเทียนชัวชั่วชีวิต พัดจีบเล่ม

นี้ ขอให้ท่านมอบต่อแก่หงส์ยี้แทนเราด้วยเถิด”

กล่าวแล้ววางพัดลงที่อกเตี้ยงอุ้ยหงส์ ผูกกับกระดุมเสื้อจนแนบแน่น แล้วยกมือปิดหน้าร่ำไห้อย่างมิอาจอดกลั้นต่อไป

เล่งจ้วงจี่เองก็พลอยต้องเกิดความหดหู่มิอาจข่มกลั้น ต้องน้อมกายกล่าวว่า

“ผู้อาวุโสโปรดมิต้องเศร้าเสียใจ เตี้ยงเจ้เจ๊ไปในครั้งนี้ อย่างมากครึ่งปี รอผู้เยาว์สะสางเรื่องราวในตงง้วนเสร็จสิ้น จะต้องร่วมทางกับเตี้ยงเจ้เจ๊มาเทียนชัวกราบอวยพรต่อผู้อาวุโสทั้งห้าแน่นอน”

ค้วงเอี๊ยวจื้อยกมือปิดหน้า ผงกศีรษะอย่างขอบใจในปรารถนาดี ยกมือข้างหนึ่งขึ้นโบกแล้วร้องเสียงเครือว่า

“พวกท่านรีบไปเถิด...”

เล่งจ้วงจี่เหลือบุตาแลดูเทียนชัวโง้วจื้ออย่างหม่นหมองรันทด จากนั้นน้อมกายกล่าวว่า

“ผู้อาวุโสทั้งห้าเจริญสุขเถิด ผู้เยาว์ขอกราบลาไปในบัดนี้เลย”

ขาดคำหันกายกระโดดปราดขึ้นอากาศ โอบอุ้มเตี้ยงอุ้ยหงส์ที่ยังสลบไสลพุ่งออกไปจากปากหุบเขาในทางมา วิ่งตามยอดสนอันกว้างไพศาลด้วยท่าร่างที่ว่องไวยิ่งกว่าเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง พริบตาเดียวก็หายลับไปที่ผนังเขาข้างปากช่องทาง

ลักเอี๊ยวจื้อสองตาเปียกชุ่มด้วยความสะทกสะท้อน

เช็งจินจื้อท่าทีหม่นหมองรันทด ด้วยความสลดใจ

เฮียงเล้งจื้อ อับอายเสียใจด้วยความสำนึกผิด

ฮื้อฮ้วงจื้อ สีหน้าเคร่งขรึมสำรวม จิตใจว้าวุ่น

ค้วงเอี๊ยวจื้อน้ำตาเนืองนองเต็มหน้า อาลัยในศิษย์รัก

ศิษย์ร่วมพันของกิมเฮี้ยเก็ง ยังคงขวัญหนีดีฝ่อ ยืนปากอ้าตาค้างอยู่ในที่เดิมมิได้เคลื่อนไหว

ลักเอี๊ยวจื้อเหม่อมองดูปากหุบเขาที่ร่างเล่งจ้วงจี่หายลับตา ผงกศีรษะ

อย่างหม่นหมอง ชมเชยด้วยเสียงสะทกสะท้อนจนสั่นเครือว่า

"ศิษย์สำนักเทียนชัวจำนวนร่วมพันนี้ หงส์ยี้เป็นคนเดียวที่มีสายตาคมกล้าแจ่มใสกว่าพวกทั้งหลาย"

บทที่ห้าสิบสอง ความหลังฝังไว้ในจีวร

เล่งจ้วงจี่โอบอุ้มเตี้ยงอุ้ยหงส์ที่สลบไสล วิ่งปราด ๆ ไปทางปากหุบเขาอย่างเร่งร้อน หลายครั้งหลายคราที่เหลียวหลังมองดู จนแน่ใจว่าไม่มีศิษย์ของเทียนซัวผ่ายสะกดรอยตามมา จึงถลันกายหลบเข้าไปในโพรงหินอับลมแห่งหนึ่ง สองตากวาดมองดูที่หุบเขาอย่างรุ่มร้อนรอคอย

ชั่วครู่ผ่านไปแล้ว ยังมิเห็นเงาร่างเซียวเกียงกับเล็กเพี้ยไล่ตามมา !

เล่งจ้วงจี่ต้องเกิดความกระวนกระวายขึ้นอย่างมิอาจอดกลั้นแล้ว ก้มมองดูเตี้ยงอุ้ยหงส์ในอ้อมอก เห็นคิ้วเรียวขมวดเล็กน้อย ตางามพริ้มสนิทแน่น สองแก้มเป็นสีแดงฉาน ลมหายใจสม่ำเสมอ นับเป็นโฉมสะคราญนิทราได้อย่างถูกต้องสมบูรณ์ทีเดียว

ดังนั้นฉุกใจได้คิด 'หรือว่านางถูกเพี้ยม่วยจี้จุดหลับเข้าไปแล้ว ?'

ใจหนึ่งใคร่จะช่วยให้นางฟื้นขึ้น แต่ใจหนึ่งก็กลัวเล็กเพี้ยกับเซียว-เกียงทั้งสองจะไม่พอใจ มิคลายจุดหลับแก่นาง อุ้มเยี่ยงนี้แล้วไฉนจะกลับเข้าไปในตัวเมืองต๊ะปันได้ ?

ขณะขบคิดก็ชะโงกหน้ามองไปที่ปากหุบเขา ยังคงเงียบเหงาวังเวง มีแต่ลมหอบหิมะกระจายคละคลุ้งเป็นครั้งคราวเท่านั้น

ขบคิดต่อไปก็พลันเข้าใจด้วยไวปัญญา เชียวเกียงกับเล็กเพี้ยคงต้องออกจากหุบเขาไปก่อนหน้า กำลังรอคอยตนอยู่ที่เบื้องหน้าเป็นแม่นมั่น

ดังนั้นรีบใช้วิชาตัวเบาอันสูงสุดยอดของแผ่นดิน วิ่งฝ่าลมหนาวที่โหมกระหน่ำ โลดแล่นไปตามทางหินผาที่มีแต่น้ำแข็งเกาะหนา มุ่งตรงสู่ทิศทางของเมืองตั๊ะปันเร่งร้อนรวดเร็วดั่งเหินบิน

ข้ามโขดเขาน้ำแข็งไปสองลูก หุบเหวหิมะไปหลายแห่ง เบื้องหน้าก็เป็นทุ่งน้ำแข็งอันกว้างขวาง

ทอดตามองไป มีแต่น้ำแข็งอันแวววาวขาวเจิดจ้า ไหนเลยจะมีเงาร่างคนปะปนอยู่ ?

เหลียวหน้าดูข้างหลัง โขดหินขาวโพลงเป็นตะปุ่มตะป่ำ มีหิมะโปรยปรายลงเลือนราง ยังคงไม่มีเงาร่างเชียวเกียงกับเล็กเพี้ยอยู่นั่นเอง

เล่งจ้วงจี่เมื่อเห็นสภาพนี้แล้ว มีความขุ่นข้องใจใหญ่หลวงนัก แต่ก็เกิดความกระวนกระวายขึ้นเช่นกัน จำต้องอุ้มเตี้ยงอุ้ยหงส์วิ่งปราด ๆ ตรงไปที่เบื้องหน้า

ผ่านทุ่งน้ำแข็งอันกว้างขวาง เบื้องล่างคือผนังน้ำแข็ง ละลิ่วร่างลงไป

ที่ยั้งเท้านั้นมีโพรงน้ำแข็งใหญ่โตอยู่แห่งหนึ่ง

เล่งจ้วงจี่ฉุกใจได้คิด จะต้องช่วยเตี้ยงอุ้ยหงส์ให้ได้สติขึ้นมาก่อน ทั้งสองจึงค่อยใช้วิชาตัวเบาวิ่งกลับไปในเมืองตั๊ะปัน อาจบางทีเชียวเกียงกับเล็กเพี้ยกำลังรออยู่ที่โรงเตี๊ยมก็ไม่แน่

ดังนั้นอุ้มร่างเตี้ยงอุ้ยหงส์กระโดดเข้าไปในโพรงน้ำแข็งทันที

โพรงนี้มีความลึกร่วมสี่วา ภายในสะอาดสะอ้านอย่างยิ่ง เล่งจ้วงจี่กลัวเล็กเพี้ยจะซุกซ่อนรออยู่ในโพรงน้ำแข็งนี้ก่อนแล้ว จึงเดินพลางส่งเสียงร้องเรียกเบา ๆ ไปพลางว่า

"เพี้ยม่วย เพี้ยม่วย"

แต่ทว่าในโพรงมีแต่เสียงสะท้อนของตนดังอยู่อื้ออึงเท่านั้น ไม่มีเสียงขานรับของผู้ใดทั้งสิ้น

เล่งจ้วงจี่สูดลมหายใจลึก ๆ ไปหลายครั้ง ก็มีกลิ่นหอมจาง ๆ อยู่จริง ๆ จึงตระหนกจนใจสะท้าน รีบรวมสมาธิเพ่งตากวาดมอง ไหนเลยมีเงาร่างของบ้วนเล็กเพี้ยเล่า

เล่งจ้วงจี่ก้มหน้ามองดูเตี้ยงอุ้ยหงส์ในอ้อมอก กลิ่นหอมจาง ๆ นั้นระเหยออกมาจากผมของเตี้ยงอ้ยหงส์นี่เอง ทำให้ต้องสั่นหน้าไปมา หัวร่อแก้ขวยในประสาทอันอ่อนไหวของตน

จิตใจนั้นคิดอยู่ มามีภรรยาที่ล่องหนหายตัวได้เช่นนี้ ทำให้ผู้เป็นสามีต้องเนื้อเต้นตัวสั่นด้วยความหวาดหวั่นอย่างจริงจัง หากแม้นไปพบกับโกวเนี้ยที่งามสะคราญปานนางฟ้าเข้าสักคน อดมิได้ต้องและเล็มถามไถ่เพื่อทอดสะพานสนทนา อาจบางทีอยู่ในยามจิตใจว้าวุ่นงมงาย พลันถูกตบหน้าเข้าสักฉาดใหญ่ ๆ ยังมิทราบว่าภรรยาซ่อนตัวอยู่ในสถานที่แห่งใดเลย

ขณะขบคิดก็ก้มมองอีกครั้ง เตี้ยงอุ้ยหงส์ได้ลืมตาขึ้นมาแล้ว แต่ยังงุนงงเลื่อนลอยคล้ายเคลิบเคลิ้มกลอกตาอันสุกใสไปมา คล้ายดั่งพยายามรื้อฟื้นสภาพการณ์ก่อนที่จะสิ้นสติไป

เล่งจ้วงจี่ตื่นเต้นยินดียิ่ง รีบร้องเรียกเบา ๆ อย่างรักใคร่ว่า

"เจ้เจ๊ ท่านรู้สึกเป็นอย่างไร ?"

กล่าวพลางวางร่างนางลงอย่างทะนุถนอม

เตี้ยงอุ้ยหงส์เบียดกายอยู่ในอ้อมอกเล่งจ้วงจี่ ยังคงมีสติเคลิบเคลิ้มอยู่ ถามว่า

"เล่งตี้ตี๋ พวกเรามิใช่อยู่ในความฝัน ?"

เล่งจ้วงจี่หัวร่ออย่างร่าเริง รีบสั่นศีรษะปฏิเสธทันที

เตี้ยงอุ้ยหงส์กวาดตามองดูโพรงน้ำแข็ง แล้วถามอย่างสงสัยใจว่า

"นี่เป็นสถานที่ใด ?"

"เป็นโพรงน้ำแข็งในระหว่างทางกลับสู่เมืองต๊ะปัน"

เตี้ยงอุ้ยหงส์ตื่นตกใจยิ่ง ต้องรีบถามด้วยความรันทด

"ซือแป๋เรากับพวกซือแป๊ะทั้งสี่ท่านเล่า ?"

เล่งจ้วงจี่รีบหัวร่อแล้วตอบไป

"พวกท่านย่อมยังอยู่ในอารามกิมเฮี้ยเก็ง"

กล่าวแล้วปลดพัดจีบก้านทองออกจากอกเสื้อเตี้ยงอุ้ยหงส์ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"นี่...นี่มิใช่พัดจีบที่ผู้อาวุโสค้วงเอี๊ยวจื้อประทานแก่ท่านหรือ ?"

เตี้ยงอุ้ยหงส์พอเห็นพัดจีบก็รันทดจนหดหู่ โอบรัดเล่งจ้วงจี่ไว้แล้วร่ำไห้ด้วยความเจ็บช้ำเสียใจเสียงสนั่นหวั่นไหว

เล่งจ้วงจี่ตื่นตกใจยิ่ง รีบลนลานรัดร่างนางแนบแน่นไปพลาง ถามอย่างรุ่มร้อนกระวนกระวายไปพลาง

"เจ้เจ๊ ท่านร่ำไห้ด้วยสาเหตุใด ?"

เตี้ยงอุ้ยหงส์ร่ำไห้ด้วยความเจ็บช้ำเสียใจ กล่าวเสียงเครือว่า

"นับแต่บัดนี้เป็นต้นไป เรามิอาจจะได้เห็นซือแป๋ผู้มีพระคุณจวบชั่วชีวิตแล้ว"

เล่งจ้วงจี่แตกตื่นตกใจขึ้นอีกครา ต้องรีบถามว่า

"เพราะเหตุใด ?"

เตี้ยงอุยหงส์สะอึกสะอื้นกล่าวขึ้น

"พวกท่านถูกบีบบังคับให้ยอมปล่อยเราติดตามท่านมา คงต้องอับเปหิเราออกจากสำนักเป็นแน่แท้ ห้ามขาดมิให้เหยียบย่างกลับสู่กิมเฮี้ยเก็งตลอดชั่วชีวิตแล้ว"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็ต้องหัวร่อฮาฮาจนดังสนั่นจากนั้น สัพยอกอย่างครื้นเครงขึ้นว่า

"เจ้เจ๊ในบัดนี้ มีตี๋ตี่ประเสริฐที่รักท่านถนอมท่านออกปานนี้ ยังจะไปคิดถึงซือแป๋ซือแป๊ะทำอะไร ? หรือท่านลืมคำสอนโบราณที่ว่าไว้ ภรรยาต้องถือสามีดั่งฟ้า ?"

เตี้ยงอุ้ยหงส์ที่เศร้าเสียใจจนน้ำตาเนืองนองหน้า มีความฉลาดปราด-เปรียวเพียงไรแล้ว พอได้ยินวาจาเล่งจ้วงจี่ ก็รู้ดีว่าเรื่องราวมิใช่เลวร้ายดุจดั่งตนคาดคิดเป็นแม่นมั่น

ดังนั้นจึงเกิดความปลาบปลื้ม และเอียงอายทั้งที่น้ำตายังนองหน้า นางแสร้งเม้มปากกำหมัดฟาดไปที่ไหล่เล่งตี้ตี๋อย่างดุดัน

พร้อมกันนั้นชม้ายมองจ้องหน้า กลั้นยิ้มสะบัดเสียงไปว่า

"ผู้อื่นเสียใจจนแทบตาย ท่านยังมามีหน้าสัพยอกหาความสำราญได้"

เล่งจ้วงจี่หัวร่อฮาฮา แล้วแสร้งกล่าวต่อไปว่า

"เป็นการทรมานตัวเองของท่านแท้ ๆ ท่านคิดดู หากแม้นท่านถูกอัป-เปหิออกจากสำนักเทียนซัวผ่าย ผู้อาวุโสค้วงเอี๊ยวจื้อไหนเลยจะยอมมอบพัดหยกฮั่งเง็กป้อสี่ที่เป็นอาวุธสร้างเกียรติภูมิบารมีของนางแก่ท่าน และยังเป็นคนผูกติดบนอกเสื้อกับมือด้วย"

เตี้ยงอุยหงส์พอฟังก็ปลาบปลื้มยินดียิ่ง ต้องรีบยื่นแขนโอบเล่งจ้วงจี่ไว้ พร้อมกันนั้นเงยหน้าที่งามสะคราญละลานตาขึ้นมองหน้าเล่งตี้ตี๋ แล้วยิ้มอย่างปีติยินดีพลางกล่าวว่า

"ตี้ตี๋ ยังคงเป็นวาจาของท่านมีเหตุผล"

เล่งจ้วงจี่ถูกนางโอบรัดจนจิตใจฟุ้งซ่านกระเจิดกระเจิง กลิ่นหอมที่ซาบซ่านนาสิกรมจนจิตใจว้าวุ่นปั่นป่วน อดมิได้ต้องก้มหน้าไปหมายจะประทับจูบให้แก่ปากแดงฉานอันน่าลุ่มหลงสักครา

ทันใดหัวใจเต้นผางอย่างรุนแรง เมื่อนึกขึ้นได้ว่าบ้วนเล็กเพี้ยมีวิชาอำพรางร่างอันยอดเยี่ยม ทำให้ต้องรีบกวาดตามองไปทางปากโพรงตามสัญชาตญาณอันหวาดระแวง

แต่ทว่านอกโพรงมีลมหอบหิมะเป็นกลุ่มก้อนอยู่ตามปรกติ ทุกประการยังคงเงียบวังเวงดุจดั่งเดิม

เตี้ยงอุ้ยหงส์ดูออกว่าเล่งตี้ตี๋ที่รักจะจูบนาง แต่พลันพบเห็นท่าทีที่ระมัดระวังจนตัวเกร็งของเล่งตี้ตี๋ นางก็สะดุ้งจนตัวลอย รีบถามด้วยความตื่นตกใจว่า

"ข้างนอกมีคน ?"

กล่าวแล้วพลอยเพ่งสายตามองไปที่ปากโพรงด้วยความตื่นเต้นสงสัยเช่นกัน

เล่งจ้วงจี่พลันรู้ตัวว่าเสียกิริยาไปแล้ว รีบหัวร่อกลบเกลื่อนกล่าวว่า

"พวกเราไปสนทนากันข้างในเถิด"

แล้วโอบเอวอันแน่งน้อยของเตี้ยงอุ้ยหงส์เดินเข้าไปในส่วนลึกของโพรง แต่ยังคงเหลียวหน้าเหลียวหลังมองอยู่ไม่ยอมหยุดยั้ง

เตี้ยงอุ้ยหงส์รู้สึกสงสัยยิ่ง จนต้องสะบัดเสียงถามไป

"ผู้ใดอยู่ที่ข้างนอกเล่า ?"

เล่งจ้วงจี่ต้องกลบเกลื่อนว่า

"ด้านนอกมีพายุหิมะหนักมาก..."

เตี้ยงอุ้ยหงส์รู้ดีว่าเล่งตี้ตี๋มิได้กล่าวตรงกับใจ ดูจากสีหน้าท่าทีคล้ายกลัวว่าภายนอกมีคนลอบดู นางจึงครุ่นคิดต่อไปก็เข้าใจ ต้องถามอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านคงได้ยินมีเสียงคล้ายคนอย่างยิ่งได้ใกล้เข้ามาในที่นี้ ?"

"ใช่แล้ว ข้าพเจ้ามักจะได้ยินเสียงที่คล้ายคนเข้ามาใกล้เราสองคนอยู่บ่อยครั้ง"

เตี้ยงอุ้ยหงส์หัวร่อคักคักอย่างสบใจ กล่าวว่า

"นั่นเป็นเสียงลมพัดเศษหิมะกระจายต่างหาก"

ขณะว่ากล่าวก็พากันมาถึงที่ก้นโพรง ด้านในเป็นศิลาลวดลายสวยงามราบรื่นเป็นมัน

เตี้ยงอุ้ยหงส์นั่งอิงที่ผนังศิลาก่อน รีบปลดเสื้อคลุมขนสัตว์ของเล่ง-จ้วงจี่ลงปูที่ข้างกาย แย้มยิ้มแล้วกล่าวอย่างเอียงอายว่า

"ตี้ตี๋ นั่งลงมา"

กล่าวพลางตบเบา ๆ ไปที่ข้างกายด้วยความเอียงอายอย่างยิ่งยวด

เล่งจ้วงจี่ผงกศีรษะด้วยความกระหยิ่มยิ้มย่อง รีบทรุดกายกระแซะข้างเตี้ยงอุ้ยหงส์ จิตสำนึกทราบว่าเตี้ยงอุ้ยหงส์สูงวัยกว่าตนหลายปี ย่อมมี

ความรู้สึกใคร่ได้พึ่งพาอาศัยเจ้เจ๊ใหญ่ผู้นี้อยู่บ้าง

พร้อมกันนั้นยังคำนึงซึ้งว่า จิตใจของดรุณีกล้าแข็งตามวัยที่เติบใหญ่ขึ้นมาทุกคน จนรู้สึกว่าเตี้ยงอุ้ยหงส์มีความกล้าหาญเปิดเผยมากไปกว่าเล็กเพี้ยกับเซียวเกียงทั้งสองคน

เตี้ยงอุ้ยหงส์รอจนเล่งจ้วงจี่นั่งเรียบร้อยแล้ว กุมมือเล่งจ้วงจี่ขึ้นบีบอย่างสนิทสนม ยิ้มพลางกล่าวว่า

“ตี้ตี๋ ท่านเพราะต้องการช่วยเหลือเรา ยอมฝ่าแดดลมน้ำค้างตรากตรำเป็นระยะทางหมื่น ๆ ลี้มาที่เทียนชัว ท่านมิทราบดอกว่า เจ้เจ๊มีความตื้นตันในบุญคุณท่านอยู่เท่าใด”

“เจ้เจ๊ไฉนจึงได้ถ่อมตัวขึ้นแล้วเล่า เป็นจริงอย่างตั้วเม้งเฮียเคยบอก ‘สามีช่วยภรรยา เป็นเรื่องถูกต้องตามทำนองคลองธรรม ไม่อาจจะบิดเบือนบ่ายเบี่ยง’ ”

เตี้ยงอุ้ยหงส์พอฟัง พลันนึกถึงวาจาที่เล่งจ้วงจี่เคยบอกกับอาจารย์นางหน้าตึกเจ็งไก้อี่ก็อายจนหน้าแดงฉาน รีบสะบัดเสียงอย่างยิ้มแย้มว่า

“ท่านไฉนมากล่าววาจาโง่งมดุจดั่งตั้วเม้งกอเสียเล่า”

เล่งจ้วงจี่แสร้งทำเป็นงงงัน รีบละล่ำละลักว่า

“ที่แท้เจ้เจ๊มิชอบพอข้าพเจ้า ?”

เตี้ยงอุ้ยหงส์คิดไม่ถึงว่าเล่งจ้วงจี่จะรู้จักฉวยโอกาสซุกซนออดอ้อน นางก็อายจนรีบซุกศีรษะเข้าไปในอ้อมอกเล่งจ้วงจี่ สะบัดเสียงออดอ้อนว่า

“ผู้ใดบอกชอบพอท่าน”

เล่งจ้วงจี่เห็นเจ้เจ๊ใหญ่ผู้นี้เอียงอายออดอ้อนแล้วก็เป็นเช่นดั่งพวกม่วยม่วยอายุเยาว์ไม่ผิดเพี้ยน จึงรู้สึกกระหยิ่มลำพองจนต้องหัว ร่อคักคักอย่างสนุกสนาน

เตี้ยงอุ้ยหงส์ถูกเล่งจ้วงจี่หัวร่อใส่จนหน้าแดงฉาน แต่นางพลันฉุกใจได้คิดถึงเก็งจีฮุ้นที่หน้าตางามสะคราญ ท่าทีมีสง่าราศี

ดังนั้นรอจนเล่งจ้วงจี่หัวร่อขาดเสียงแล้ว รีบถามอย่างกังวลใจว่า

"ตี้ตี๋ ตอนท่านมาจีฮุ้นม่วยม่วยทราบหรือไม่ ?"

"ที่ผู้น้องเร่งรุดมาในครานี้ ยังเป็นความคิดของนางช่วยกระตุ้นดอก"

เตี้ยงอุ้ยหงส์เลิกคิ้วสูงชัน ร้องขึ้นด้วยความตื่นเต้นยินดีว่า

"จริงหรือ ? นางไฉนจึงประเสริฐเพียงนี้ ?"

วาจาชะงักชั่วขณะคล้ายดั่งคิดถึงเรื่องใดได้ คิ้วขมวดเข้าหากันอีกครั้ง ถามด้วยความวิตกกังวลไปอีกครา

"มิทราบจีฮุ้นม่วยม่วยจะสนับสนุนให้พวกเรา..."

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็รู้ความหมาย จึงไม่รอให้นางกล่าวจบก็รีบสอดอย่างยิ้มแย้มว่า

"นางรู้แต่แรกที่ตั๋วเม้งเฮียเรียกข้าพเจ้าเป็นม่วยฮู..."

เตี้ยงอุ้ยหงส์หน้าแดงระเรื่อ ในใจอดมิได้ต้องรู้สึกขอบคุณเตี้ยงอุ้ย-เม้งผู้เป็นพี่อันโง่งมของตน แต่นางยังคงใจเต้นระทึกไม่คลาย ต้องถามเสียงละห้อยว่า

"โอ...มิทราบวันหน้าเราจะอยู่ร่วมกับจีฮุ้นเจ๊อย่างถ้อยทีถ้อยอาศัย สนิทสนมกลมเกลียวไปอย่างสมบูรณ์พูนสุข..."

เล่งจ้วงจี่หัวร่อฮาฮาอย่างลำพองใจ ชั่วครู่จึงกล่าวว่า

"ท่านมิต้องกังวลใจในเรื่องนี้ดอก ท่านเป็นเจ้เจ๊ใหญ่ที่สุด พวกนั้นไหนเลยจะกล้าไม่เชื่อท่าน..."

เตี้ยงอุ้ยหงส์พอได้ฟัง 'พวกนั้น' ก็ตื่นตกใจจนกายสะท้านหน้าถอดสี เบิ่งตากลมกว้างขึ้นถามด้วยความสงสัยใจว่า

"ตี้ตี๋ ท่านยังมีกี่คน ?"

เล่งจ้วงจี่ถูกถามจนงงงันชั่วครู่ จึงต้องร้องอุทานแล้วนิ่งอั้นเป็นเวลานาน

เตี้ยงอุ้ยหงส์กวาดตาไปมา พลันเข้าใจได้ในบัดดล ต้องร้องโพล่งขึ้นว่า

"หรือยังมีบ้วนเล็กเพี้ยธิดาเจ้าเล่ห์เจ้ากลของผู้อาวุโสทิโกวพั้วอีกคน ?"

เล่งจ้วงจี่พอฟังหน้าถอดสีทันที พลันนึกขึ้นได้ว่าที่ข้างกายอาจจะมีบ้วนเล็กเพี้ยมายืนอยู่ตั้งแต่เมื่อใดก็ได้ และเกรงกลัวยิ่งกว่าเตี้ยงอุ้ยหงส์ที่

กล่าววาจาอย่างไม่มีเจตนา ขัดใจต่อภรรยางามนางนี้ให้เป็นรอยร้าวในความกลมเกลียวของอนาคตภายหน้า จึงรีบลนลานกล่าวว่า

"เจ้เจ๊ พวกเารีบไปเถิด พวกนางบางทีจะรอจนกระวนกระวายในโรงเตี๊ยมแล้ว"

กล่าวขาดคำก็รีบผุดลุกขึ้นยืน และรั้งร่างเตี้ยงอุ้ยหงส์ขึ้นมา ลนลานออกจากโพรงน้ำแข็งแล้ว ยังเหลียวซ้ายแลขวาด้วยความระมัดระวังจนเนื้อเต้นตัวสั่น

เตี้ยงอุ้ยหงส์ถูกท่าทีที่ผิดปรกติของเล่งจ้วงจี่ก่อกวนจนจิตใจวุ่นวาย ต้องสะบัดเสียงถามว่า

"ผู้ใดรอคอยอยู่ในโรงเตี๊ยมอีกเล่า ?"

เล่งจ้วงจี่วิ่งหน้าเริดออกมาจนถึงปากโพรง สูดดมจนแน่ใจว่าไม่มีกลิ่นหอมนั้นแล้ว จึงคลายใจลงอักโข เมื่อได้ยินเสียงถามก็หัวร่อ แล้วตอบไป

"คือธิดาในสายเลือดของไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบซือบ้อเอี๊ยบเซียวเกียง และธิดาโทนสุดรักของผู้อาวุโสทิโกวพั้วบ้วนเล็กเพี้ย"

เตี้ยงอุ้ยหงส์ขมวดคิ้วนิ่วหน้า ถามอย่างรันทดหดหู่ว่า

"พวกท่านก็เข้าพิธีวิวาห์กันมาแล้วกระมัง ?"

เล่งจ้วงจี่ต้องหัวร่ออย่างมิอาจอดกลั้น กล่าวว่า

"เรื่องเหล่านี้แม้มิจำเป็นต้องประกอบพิธีให้ยิ่งใหญ่โอฬาร แต่ก็ต้องให้ญาติผู้ใหญ่เป็นผู้ประกอบ ไหนเลยจะละเมิดจารีตประเพณีกันไปตามอำเภอใจได้"

เตี้ยงอุ้ยหงส์พอได้ฟัง ใบหน้าที่งามละลานตาก็ปรากฏสีแดงระเรื่อขึ้น

เล่งจ้วงจี่ฉุดแขนนาง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ไป ! พวกนางจะต้องรอคอยการกลับของพวกเราอย่างรุ่มร้อนกระวน-กระวาย"

กล่าวแล้วทั้งสองรีบใช้วิชาตัวเบาพุ่งปราด ๆ กลับไปในเมืองต๊ะปัน

อย่างเร่งร้อนดั่งเหินบิน

ทั้งสองจูงมือกันวิ่ง เตี้ยงอุ้ยหงส์ถามไถ่เหตุการณ์หลังจากแยกกันกับเล่งจ้วงจี่ด้วยท่าทีเบิกบาน เล่งจ้วงจี่ก็เล่าเรื่องราวทั้งหลายอย่างร่าเริงลำพอง

จนมาถึงที่เชิงเขาเกอลา ฟ้าได้สว่างด้วยแสงทองของรุ่งอรุณ ทิวทัศน์ใกล้ไกลต่างเห็นรำไร ภายในท้องฟ้าที่ยังมีหิมะโปรยปราย

เมืองต๊ะปันที่ตระหง่านอยู่เชิงเขา เป็นสีขาวสล้างดั่งสร้างด้วยเงินยวง บนทางหิมะสายตะวันตกและใต้มีเงาดำจำนวนไม่น้อยที่กำลังเคลื่อนไหวช้า ๆ คิดว่าคงเป็นคนที่รีบร้อนเข้าเมืองเพื่ออวยพรวันปีใหม่กัน

เล่งจ้วงจี่จูงมือเตี้ยงอุ้ยหงส์ วิ่งเคียงไหล่กันไปด้วยความรวดเร็วดั่งดาวตก ทั้งสองมาถึงประตูเมืองตะวันตกของต๊ะปัน จึงได้ใช้ฝีเท้าธรรมดาเดินเข้าไป

พอพ้นประตูเมือง สภาพอันคึกคักของปีใหม่ปรากฏอยู่ทั่วทั้งตัวเมือง ผู้คนล้วนสวมใส่เสื้อผ้าอาภรณ์สีสันฉูดฉาดบาดตา สัญจรไปมาอยู่ขวักไขว่ ท่ามกลางเสียงประทัดที่ดังสนั่นหวั่นไหว ยังมีเสียงหัวร่อต่อกระซิก และเสียงอวยพรกันเซ็งแซ่

เนื่องจากในฤดูหนาวที่หิมะโหมหนักเยี่ยงนี้ เล่งจ้วงจี่ยังสวมเสื้อต่วนเงินอันบางเบาราวกงจื้อคงแก่เรียน และโพกผมด้วยแพรสีเหลืองอ่อน มีกระบี่เงินห้อยเอว ดังนั้นเป็นเป้าสนใจให้ผู้คนชะงักเท้าเหลียวดูอยู่มากมาย ชั่ว-พริบตานั้นทางด้านหลังของทั้งสองก็มีชายฉกรรจ์ที่คิ้วหนาตาโตใส่หมวกกันหิมะติดตามมาเป็นจำนวนไม่น้อย

เตี้ยงอุยหงส์ที่ตื่นเต้นจนตัวเกร็งทั้งคืน วิ่งอย่างเร่งร้อนมาอีกครึ่งคืน คร้านที่จะไปแยแสพวกชายฉกรรจ์อันฮึกเหิมเหล่านั้น เล่งจ้วงจี่ก็แสร้งทำเป็นมิไปแลเห็น

โรงเตี๊ยมโอ่อ่าโอฬารที่พักแรม อยู่บนปากถนนใหญ่ข้างประตูเมืองตะวันตก ชั่วพริบตาทั้งสองก็มาถึง

เห็นประตูโรงเตี๊ยมปิดแง้ม ผู้รับใช้เจ็ดแปดคนกำลังล้อมวงนั่งเล่นการพนันอยู่ที่ประตู

เล่งจ้วงจี่กับเตี้ยงอุ้ยหงส์เดินตรงเข้าไปโดยมิได้ส่งเสียงบอกกล่าว หนึ่งในหมู่ผู้รับใช้เมื่อเหลือบแลมาก็รีบลนลานจนร้องสุดเสียงว่า

"เตี้ยงซือเจ้กมาแล้ว รีบอวยพรปีใหม่แก่เตี้ยงซือเจ้กด่วน !"

เสียงแผดร้องนี้ทำให้ผู้รับใช้ทั้งแปดคนรีบลนลานคว้าเงินทองบนโต๊ะ ทยอยกันคุกเข่าโขกศีรษะ เหล่าชายฉกรรจ์ที่ตามหลังเล่งจ้วงจี่มาทั้งกลุ่มใหญ่ ต่างหน้าถอดสีแล้วแตกฮือออกไปจนหมดสิ้น

เล่งจ้วงจี่ทราบอยู่ก่อนแล้วว่า เป็นโรงเตี๊ยมที่ศิษย์ของอารามกิมเฮี้ยเก็งมาเปิด จึงมิรู้สึกเป็นที่น่าประหลาดใจอย่างไร

ทั้งสองทักทายปราศรัยกันไม่กี่คำ แล้วจึงมุ่งตรงยังห้องพิเศษที่ด้านหลัง เตี้ยงอุ้ยหงส์พอข้ามธรณีประตูหัวใจก็วูบวาบด้วยความตื่นเต้น เมื่อคิดถึงเล็กเพี้ยกับเซียวเกียงที่อยู่ด้านใน ทำให้ความขุ่นข้องกังวลเกิดขึ้นอย่างรุนแรง เพราะนางมิทราบว่าจะทำเยี่ยงไรจึงอยู่อย่างสนิทสนมกลมเกลียวกับม่วยม่วยอายุเยาว์ทั้งสองได้...

โดยเฉพาะนางที่มีอายุสูงวัยกว่าพวกนางถึงสี่ห้าปี หากแม้นพวกนางยังซุกซนเยี่ยงดั่งทารก นางที่เป็นตั้วเจ้เจ๊ก็จะต้องเสียท่าอยู่ทุกที่ทาง ต้องตามใจพวกนางทุกเรื่องราว

ความคิดมิทันจบสิ้นก็มาถึงหน้าประตู เห็นเล่งจ้วงจี่ยกมือขึ้นด้วยท่าทีกระตือรือร้นคึกคัก ตบใส่ที่ห่วงประตูสองคราอย่างเร่งร้อนรวดเร็ว

ห่วงประตูพอดัง ในตึกพลันมีเสียงโห่ร้องอันสนิทสนมร่าเริงดังขึ้นสองคน

"เล่งกอกอกลับมาแล้ว"

เสียงร้องดังพร้อมกับเสียงฝีเท้าที่วิ่งถี่ ๆ เข้ามาอย่างรีบร้อน

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็รู้ว่า เซียวเกียงกับเล็กเพี้ยกลับมาก่อนแล้วจริง ๆ จึงต้องหันไปหัวร่อให้เตี้ยงอุ้ยหงส์อย่างร่าเริง

เตี้ยงอุ้ยหงส์ได้ยินเชียวเกียงกับเล็กเพี้ยร้องเรียกเล่งจ้วงจี่ด้วยเสียงอันสนิทสนมรุ่มร้อนปานนั้น หัวใจนางยิ่งวาบหวิวอัดอั้น

ขณะที่ความกังวลประดังขึ้นอย่างรุนแรง เสียงฝีเท้าอันเร่งร้อนก็ได้ใกล้เข้ามา แล้วเสียงรุ่มร้อนรอคอยของทั้งสองนางละล่ำละลักถามมาอีกว่า

"หงส์เจ้เจ๊ร่วมมาด้วยหรือไม่ ?"

เล่งจ้วงจี่หันมามองดูเตี้ยงอุ้ยหงส์ทีท่าพลันพลุ่งพล่าน หัวร่อเสียงกังวานแล้วตอบว่า

"ย่อมต้องมา"

เสียงขาดคำประตูเปิดออกดังแอด เชียวเกียงกับเล็กเพี้ยที่ล้างหน้าแต่งตัวจนสดใส มาแย้มยิ้มอยู่ที่หน้าประตูทั้งสองคน

เชียวเกียงและเล็กเพี้ยพอเห็นเตี้ยงอุ้ยหงส์ที่หน้าแดงระเรื่อข้างกายเล่ง-จ้วงจี่ ต่างพากันร้องขึ้นด้วยความตื่นเต้นยินดีมาต้อนรับ

"หงส์เจ้เจ๊มาแล้วจริง ๆ รีบอวยพรปีใหม่ให้เจ้เจ๊"

ขณะว่ากล่าวทั้งเชียวเกียงทั้งเล็กเพี้ยต่างคุกเข่าลง ถึงกับกราบกันจริง ๆ ขึ้นมา

เตี้ยงอุ้ยหงส์น้ำตาคลอหน่วยท่าทีพลุ่งพล่าน รีบยื่นแขนไปประคองเล็ก-เพี้ยกับเชียวเกียงไว้ พร้อมกับกล่าวด้วยน้ำตาคลอหน่วยว่า

"ม่วยม่วยทั้งสองโปรดลุกขึ้น..."

เนื่องจากถูกม่วยม่วยที่ซุกซนทั้งสองก่อกวนจนจิตใจพลุ่งพล่านเกินไป ทำให้ลำคอตีบตันจนมิอาจจะกล่าวต่อให้จบคำได้

เล่งจ้วงจี่เมื่อเห็นสภาพนี้ มีความลิงโลดยินดีกว่าทุกคน จนตะเบ็งเสียงหัวร่อดังสนั่นแล้วกล่าวว่า

"ไหว้หงส์เจ้เจ๊แล้วก็ไม่ไหว้เล่งกอกอหรือ ?"

เล็กเพี้ยกับเชียวเกียงพากันกลั้นหัวร่อ สะบัดเสียงขึ้นว่า

"ไหว้ท่านก็มิเห็นจะได้เงินแต๊ะเอียเลย"

ดังนั้นทั้งสี่ท่านพากันหัวร่ออย่างสนุกสนานจนเกรียวกราว

เนื่องจากเป็นวันชิวอิ๊ดของปี ทั้งสี่จึงซ่อนตัวอยู่ในห้องอันอบอุ่น ล้อมเตาผิงจิบน้ำชาสนทนาปราศรัย ตกลงใจจะเริ่มเดินทางกลับตงง้วนในวันชิวซา

เช้าวันรุ่งขึ้น พนักงานประจำหน่วยในเมืองต๊ะปันของเทียนชัวผ่ายได้นำหมวกกันหิมะ เสื้อคลุมและม้าของเตี้ยงอุ้ยหงส์มาส่งจนถึงโรงเตี๊ยม

เตี้ยงอุ้ยหงส์พอเห็น ทั้งรันทดทั้งยินดีจนสับสน จากการส่งม้าและข้าวของเครื่องใช้ของกิมเฮี้ยเก็งในครั้งนี้ แน่ใจได้ว่าเทียนชัวโง้วจื้อยังคงรับนางเป็นศิษย์ของค้วงเอี๊ยวจื้อดั่งเดิม

ส่วนเชียวเกียงกับเล็กเพี้ย หลังจากเตี้ยงอุ้ยหงส์มาด้วยแล้ว ยิ่งคึกคะนองซุกซนมากไปกว่าเดิม ทั้งสามจะคลอเคลียกันมิเคยพรากแยกออกห่าง ในค่ำคืนก็นอนร่วมเตียงในห้องเดียว เล่งจ้วงจี่เมื่อเห็นสีหน้าก็แย้มยิ้มสนับสนุน แต่ในใจลอบขุ่นเคืองขึ้นไม่น้อย

เนื่องจากว่าไม่อาจจะเป็นเช่นดั่งครั้งก่อน ๆ ซ้ายโอบเล็กเพี้ย ขวากอดเชียวเกียง พร่ำพลอดออดอ้อนอย่างหฤหรรษ์ลำพอง

เช้าตรู่วันที่สาม อากาศปลอดโปร่งแจ่มใส ในเมืองต๊ะปันยังคงมีบรรยากาศของปีใหม่อันคึกคักดั่งเดิม

เล่งจ้วงจี่ เตี้ยงอุ้ยหงส์ เชียวเกียงและเล็กเพี้ยทั้งสี่ กระตุ้นม้าออกจากเมืองต๊ะปัน เริ่มบุกฝ่าทางอันระหกระเหินยาวไกล กลับไปในตงง้วนที่ห่างเป็นหมื่น ๆ ลี้

มาตรแม้นว่าทั้งสี่ต่างไม่มีเรื่องสำคัญอันใดจะรีบเร่ง แต่ทุกคนก็ปรารถนาใคร่จะได้กลับถึงมาตุภูมิโดยด่วน แม้กระทั่งเอี๊ยบเชียวเกียงที่นิยมชมชอบการท่องเที่ยวชมทิวทัศน์ตามป่าเขา ก็ไม่มีอารมณ์กระตือรือร้นไปสนใจ

เนื่องจากพวกทั้งหลายเพิ่งจะเคยเดินทางจนถึงชายแดนอันสุดไกลเป็นครั้งแรก และต่างรุ่มร้อนคิดถึงใคร่จะรีบกลับไปพบหน้าผู้อาวุโสที่น่ารักเคารพ และเก็งจีฮุ้นที่ครุ่นคิดคำนึงถึงเสียแต่โดยเร็ว

พวกทั้งหลายพอห้อม้าจนเข้าด่านเง็กมึ้งกวน ดั้นด้นไปตลอดรายทางอย่างรีบร้อน แต่ก็ราบรื่นไม่มีเภทภัยใดเกิดขึ้นกลางคัน

วันนี้อากาศปลอดโปร่งแจ่มใส อาทิตย์เจิดจ้าอบอุ่น ทั้งสี่พากันข้ามลำน้ำฮั่นจุ๊ย ห้อตะบึงม้าสู่เมืองบู๊เชียง

เล่งจ้วงจี่ที่ห้อม้านำหน้า มักเงยขึ้นมองดูฟ้าสีครามอันกว้างเวิ้งว้าง จับจ้องดูปุยเมฆที่ลอยคว้าง ปากก็ปรากฏรอยยิ้มอันปลาบปลื้มปีติขึ้นอยู่ไม่คลาย

เล่งจ้วงจี่คำนวณระยะทางแล้ว เพียงอีกครึ่งเดือนก็สามารถพบกับเก็ง-จีฮุ้นภรรยาที่รักซึ่งพลัดพรากจากกันไปถึงเดือนเศษ ๆ แล้ว

เมื่อหวนคิดถึงภรรยาอันมีรูปโฉมงามสะคราญ ท่วงท่าสง่าเปี่ยมราศี จิตใจก็เคลิบเคลิ้มจนร้องตวาดไปอย่างลืมตัว เร่งเร้าม้าคู่ขาให้ห้อไปในบัดดล

อาชาดำปลอดยืดคอร้องขึ้นด้วยความขุ่นเคือง ซอยเท้าพุ่งตรงไปที่เบื้องหน้าดั่งเหินบิน

บ้วนเล็กเพี้ยสังเกตดูอยู่ทุกขณะ จึงต้องบุ้ยปากให้แก่เตี้ยงอุ้ยหงส์กับเชียวเกียง

เชียวเกียงหัวร่อคิกคักขึ้นมา กล่าวเบา ๆ อย่างยิ้มแย้มว่า

"รับรองต้องคิดถึงเจ้เจ๊ของเราแน่นอน"

ทั้งสามจึงพากันยิ้มแย้มอย่างรู้ใจ และพลอยเร่งม้าให้ไล่ตามไปบ้าง

ชั่วครู่ก็ติดตามทัน พร้อมกันนั้นเล่งจ้วงจี่ก็รู้สึกตัวว่าตนเสียกิริยาไปมาก จึงหน้าตาระเรื่อด้วยความกระดาก

ทันใดเห็นเชียวเกียงตาเป็นประกายสดใส จากนั้นชี้ไปที่ยอดไม้เบื้องหน้า ร้องถามเสียงใสไปว่า

"เล่งกอกอ นั่นคืออะไร ?"

เล่งจ้วงจี่ เตี้ยงอุ้ยหงส์กับบ้วนเล็กเพี้ยทั้งสามต่างเงยหน้ามองไปตามปลายนิ้วของเชียวเกียง เห็นบนเงาภูเขาอันเขียวชอุ่มด้านที่หันสู่ลำน้ำ มีเงาเลือนรางของหออีกสามชั้นลอยอยู่เหนือยอดไม้

บ้วนเล็กเพี้ยพอเห็นรีบชิงตอบขึ้นก่อนว่า

"นั่นคืออึ้งเฮาะเล้า (หอนกกระเรียนเหลือง) ที่ขึ้นชื่อลือชาไปทั้งแผ่นดิน"

เชียวเกียงพอฟังพลันโห่ร้องขึ้นด้วยความกระตือรือร้นบนหลังม้า ร่ำร้องใคร่จะได้ไปเที่ยวสักครา เพราะโบราณสถานที่ลือเลื่องกระเดื่องไปทั้งแผ่นดิน หากแม้นผ่านไปโดยไม่ได้เห็น ออกเป็นที่น่าเสียดายยิ่ง ทั้งสี่ต่างก็มีใจใคร่จะได้เห็น จึงตกลงใจไปเที่ยวกันสักครา

ทั้งสี่ห้อม้าพลางเพ่งตามอง เห็นหออึ้งเฮาะเล้าตั้งตระหง่านอยู่ที่ลานอึ้งเกาะกี สร้างอย่างโอ่อ่าโอฬารสวยงามประณีต ด้านหลังติดต่อภูเขาจั๊วซัว ด้านหน้าท้าทายลำน้ำฮั่นจุ๊ย ประชันกับหอเช่งชวนเกาะทางเมืองฮั่นเอี้ยง นับว่าไม่ผิดจากกิตติศัพท์ที่ร่ำลือจนกระเดื่องเลื่องแผ่นดินจริง ๆ

มาถึงหน้าลาน ผู้คนคับคั่งจอแจ ล้วนเป็นนักท่องเที่ยวที่พากันดั้นด้นมาจากทั่วทุกสารทิศของแผ่นดิน ทั้งสี่พากันเดินชมฝีมือสร้างหออันขึ้นชื่อลือกระเดื่อง เอื้อนอ่านกาพย์ฉันท์โคลงกลอน ที่บัณฑิตทรงภูมิปัญญาจารึกไว้ตามผนังหอทุก ๆ ด้าน ด้วยความเลื่อมใสดื่มด่ำจนเป็นที่หนำใจแล้ว จึงได้นั่งรับประทานอาหาร เชียวเกียงกับเล็กเพี้ยที่ยังกระตือรือร้นต่อสถานที่อันแปลกตา ดังนั้นทั้งสองดื่มกินกันไปตาสดใสก็เหลียวซ้ายแลขวา มองจ้องเหตุการณ์รอบข้างอย่างสนุกสนาน

ทันใดนั้นเล็กเพี้ยมีท่าทีคึกคักคล้ายดั่งคิดถึงความสำคัญใด ต้องรีบกล่าวอย่างร่าเริงขึ้นว่า

"เชี่ยวม่วยนึกออกแล้ว ห่างจากที่นี้ไม่ไกลมีอารามชีนามเช็งฮวงอำสร้างอย่างโอฬารที่สุด และมีผู้นมัสการมากที่สุด ฟังว่า พระที่ประดิษฐานในอารามนั้นกราบไหว้วิงวอนขอพรเป็นต้องได้ เชียมซีก็ศักดิ์สิทธิ์ตรงตามความจริงยิ่ง ขณะนี้เวลายังเช้าอยู่ พวกเรารับประทานอาหารแล้วไปเสี่ยงเชียมซีกันเป็นไร ?"

เล่งจ้วงจี่ไม่ปรารถนาจะถ่วงเวลาให้เสียไป จึงรีบสั่นศีรษะปฏิเสธว่า

"ไม่มีต้นสายปลายเหตุก็ไปเสี่ยงเชียมซีกันตามอำเภอใจ พระท่านจะต้อง

ปรับในความซุกซนแน่"

บ้วนเล็กเพี้ยพอฟังก็ไม่มีวาจาจะตอบโต้ นิ่งอั้นไปทันที

เชียวเกียงที่กระตือรือร้นในเรื่องท่องเที่ยว กลัวทุกคนจะเห็นพ้องมิยอมไป จึงรีบร้องโพล่งโดยไม่ทันจะขบคิดใคร่ครวญ

"ผู้ใดว่าพวกเราไม่มีต้นสายปลายเหตุ ? พวกเราไปเสี่ยงเซียมซีเพื่อให้พระท่านประทานคำบอกพวกเรา ว่าในท้องฮุ้นเจ้เจ๊เป็นทารกหรือทาริกากัน"

วาจาพอหลุดจากปากจึงเพิ่งนึกได้ ว่านางเป็นดรุณีที่ยังมิออกเรือน จึงอายจนหน้าแดงฉานรีบก้มลงซุกไว้ในมือ ตัวเองก็ต้องหัวเราะคิกคิกอย่างขบขัน

บ้วนเล็กเพี้ยแม้พลอยอายจนหน้าแดงฉานเช่นกัน แต่รีบสนับสนุนขึ้นในทันทีว่า

"จริงทีเดียว เซี่ยวม่วยก็มีความคิดเช่นนี้อยู่แล้ว..."

เตี้ยงอุ้ยหงส์เห็นเซี่ยวม่วยทั้งสองมีอารมณ์รื่นเริงและชอบสนุก และรู้สึกเป็นเวลายังเช้าอยู่ ไปเที่ยวดูสักคราก็มิเสียเวลามากนัก จึงได้มองไปยังเล่งตี้ตี๋พยักหน้าเป็นทีอนุญาต

เล่งจ้วงจี่เมื่อได้ฟังวาจาเชียวเกียงก็ฉุกใจใคร่จะไปอยู่แล้ว ยามนี้ได้รับการบอกใบ้จากเตี้ยงอุยหงส์จึงรีบรับปากอย่างไม่ลังเล แต่ยังอดสัพยอกทั้งสองม่วยม่วยมิได้

"สักครู่ม่วยม่วยทั้งสองก็ลองเสี่ยงเซียมซีอันศักดิ์สิทธิ์กับพระท่านสักใบ ดูว่าทั้งสองท่านอยู่กับเล่งกอกอจะเป็นบุญกุศลหรือบาปกรรมกันแน่"

เชียวเกียงกับเล็กเพี้ยหน้าแดงฉานขึ้นมาอีกครั้ง พากันย่นจมูกแค่นเสียงกลั้วหัวร่อต่อว่าไป

"ท่านรู้จักแต่รังแกม่วยม่วย..."

วาจาต่อไปแม้มิได้กล่าว แต่ก็บอกอยู่อย่างชัดเจนว่าเล่งจ้วงจี่กลัวเตี้ยงอุ้ยหงส์

เตี้ยงอุ้ยหงส์เป็นตั๋วเจ้เจ๊ จึงย่อมไม่อาจจะย้อนอย่างไรได้ เพียงแย้ม

ยิ้มเล็กน้อย แต่เล่งจ้วงจี่กลับหัวร่อฮาฮาด้วยความเบิกบานใจ

เสียงหัวร่อครานี้กระตุ้นความสนใจของผู้คนทั่วทั้งหอ ต่างเหลียวหน้ามองมาเป็นจุดเดียวกันทันที

เตี้ยงอุ้ยหงส์ตื่นตกใจยิ่ง กลัวเกรงจะมีเรื่องขึ้นมา จึงรีบเร่งรัดให้พากันไปอารามนางชีโดยด่วน

เล่งจ้วงจี่ผงกศีรษะรับคำ ชำระค่าสุราอาหารแล้วพากันลงจากเหลา

ทั้งสี่มิจำเป็นต้องถามไถ่ว่าอารามเซ็งฮวงอำอยู่ที่ใด เพียงเดินติดตามคนท่องเที่ยวไปในทางกว้างที่ทอดผ่านป่าสนอันร่มเย็น ก็หาได้ไม่ยากนัก

เนื่องจากเล่งจ้วงจี่เร่งร้อนใคร่จะทราบว่า ทารกในท้องเก็งจีฮุ้นเป็นชายหรือหญิง ดังนั้นจึงมีความกระตือรือร้นยิ่งกว่าทุกคน สาวเท้ารวดเร็วจนคล้ายจะรีบไปติดตามเหล่าร้าย

เชียวเกียงกับเล็กเพี้ยที่สังเกตดูอยู่ทุกขณะ ต่างต้องหันมาแสยะหน้าล้อเลียนกันเป็นที่ครื้นเครง

เมื่อมาถึงหน้าอารามใหญ่อันโอ่อ่า ทั้งสี่ติดตามหลังพวกพุทธมามกะทั้งชายหญิงเข้าไปในซุ้มประตูที่สูงใหญ่โอฬาร

ภายในอารามมีชาวพุทธที่เลื่อมใสศรัทธา กำลังกราบไหว้บูชาอยู่คับคั่ง กลิ่นธูปควันเทียนอบอวลไปทั่วทั้งอารามใหญ่ เป็นบรรยากาศที่เคร่งขรึมเยือกเย็นจนพวกเล่งจ้วงจี่ทั้งสี่พลอยถูกกล่อมเกลาจนเกิดความศรัทธาเลื่อมใสขึ้นมาบ้าง

ครั้นแล้วทั้งสี่แยกย้ายออกไปซื้อธูปเทียน เดินตามหลังหมู่ผู้คนเข้าจนถึงตัวโบสถ์ใหญ่ องค์พระประธานที่ปิดทองจนสุกปลั่ง มีความสูงประมาณเจ็ดแปดวา

ขวามือของแท่นบูชามีหีมา มีแม่ชีท่าทางเคร่งขรึมสำรวมจีวรสีเทาคุกเข่าอยู่อย่างนอบน้อม มือหนึ่งตั้งเป็นสันหว่างอก มือหนึ่งเคาะแผ่นทองเหลืองเบา ๆ เป็นจังหวะอย่างเชื่องช้า

ซ้ายมือของแท่นบูชา มีแม่ชีจีวรสีเทาใบหน้าแดงระเรื่อเต่งตึง หน้าตา

เปี่ยมความเมตตาปรานี ยืนแย้มยิ้มอยู่ในที่นั้นอย่างสำรวม สายตาก็จ้องมองมาดูพวกชายหญิงที่เข้ากราบไหว้บูชา คล้ายดั่งกำลังภาวนาให้พวกทั้งปวงนี้

พวกเล่งจ้วงจี่ทั้งสี่คนเมื่อเห็นทีท่าที่บริสุทธิ์ผ่องใสคล้ายเหนือกิเลสทั้งหลาย ต่างก็บังเกิดความเคารพเลื่อมใสขึ้นทันที พร้อมกันนั้นดูออกว่าแม่ชีชรานี้จะต้องเป็นสาวกพุทธองค์ที่มีปริยัติธรรมสูงส่งลึกซึ้ง

ทั้งสี่จุดธูปปักในกระถาง ก้มกราบโขกศีรษะไปทีละคน

แม่ชีชราหน้าตาปรานีที่ยืนอยู่ทางซ้ายของแท่นบูชา พอแลเห็นเล่งจ้วงจี่ที่คุกเข่ากราบไหว้บนเบาะหน้าองค์พระ สายตาพลันกระจ่างจ้า แต่สีหน้าแปรเปลี่ยนไปในบัดดล รีบพริ้มตาแล้วร้องสรรเสริญพระพุทธคุณอยู่ในใจทันที

แต่พวกเล่งจ้วงจี่ทั้งสีต่างมีทีท่าเคร่งขรึมสำรวม จิตใจแน่วแน่ผ่องใสอธิษฐานภาวนาอยู่ในใจด้วยความศรัทธาเลื่อมใสไม่ชำเลืองแลไปมา ดังนั้นจึงมิพบเห็นท่าทีสีหน้าที่ผิดปรกติของแม่ชีชรารูปนี้

เมื่อเงยหน้าขึ้นมา แม่ชีชรารูปนั้นก็ได้หายไปจากที่ กลับมีแต่แม่ชีวัยกลางคนมายืนแทน พวกเล่งจ้วงจี่ทั้งสี่แม้พบเห็น แต่เนื่องจากความเคารพเลื่อมใสในใจ จึงมิได้ไประแวงอย่างไร ยังคิดว่าเป็นเวรของแม่ชีชราได้พักผ่อนเสียอีก

ทั้งสี่ตกลงใจให้ผู้มีอายุเยาว์วัยที่สุดได้เสี่ยงเซียมซีก่อน ดังนั้นบ้วน-เล็กเพี้ยจึงรีบคุกเข่าที่หน้ากระบอกเซียมซี ก้มศีรษะอธิษฐานชั่วขณะ จึงล้วงขึ้นมาหนึ่งอัน

ต่อไปคือเชียวเกียง ถัดมาคือเล่งจ้วงจี่ สุดท้ายจึงเป็นเตี้ยงอุ้ยหงส์

ทั้งสี่ต่างชื้อเซียมซีตามเลขหมายที่ตัวได้มาแล้วพาจิตใจที่เต้นระทึกรีบร้อนใคร่จะดูว่า โชคชะตาราศีของตนจะดีหรือร้ายเพียงไร

เมื่อทั้งสี่อ่านจบสิ้น ใบหน้าที่เคร่งขรึมสำรวมด้วยความเลื่อมใส ต่างปรากฏรอยยิ้มอันปลาบปลื้มประโลม และเชื่อถืออย่างมั่นใจกันไปทุกคน

ของบ้วนเล็กเพี้ยมีบ่งบอกว่าบุญมาวาสนาถึง ความปรารถนาทั้งหลาย

จะสมอารมณ์หมายในเวลาอันใกล้นี้

ของเชียวเกียงมีบ่งบอกไว้ ว่าคล้ายเป็นบัวขาวที่เกิดในโคลนเลน บริสุทธิ์มิมีราคี โชควาสนาติดตามมาเมื่อได้ประกอบกรรมดี มีอนาคตรุ่งเรืองแจ่มใส

ของเตี้ยงอุ้ยหงส์ก็มีบ่งบอกไว้ เมื่อผ่านเคราะห์ร้ายไปแล้ว โชคชะตาจะนำพาให้ได้คู่สมที่ประเสริฐเลิศดี มีวิถีชีวิตดุจดั่งอาทิตย์สถิตกึ่งกลางฟากฟ้าแจ่มจ้าตลอดไปในภายหน้า

ทั้งสี่คนยื้อแย่งเปลี่ยนกันอ่านอยู่วุ่นวาย มีแต่ของเล่งจ้วงจี่คนเดียวเท่านั้นที่มิยอมล้วงให้ผู้ใดได้เห็น

เล็กเพี้ย เชียวเกียง และอุยหงส์ ต่างใจสะท้านต่างเหลียวมองดูเล่งจ้วงจี่ด้วยความตื่นเต้นสงสัย

เห็นหน้าอันงามสง่าผ่องใส ตาเป็นประกายแวววาว ท่าทีกระเหี้ยน-กระหือคึกคัก ริมฝีปากปรากฏรอยยิ้มระรื่น มือทั้งสองไพล่หลังด้วยท่าทีภาคภูมิลำพองจนเหลือหลาย ทราบดีว่าเซียมซีของเล่งจ้วงจี่จะต้องเยี่ยมกว่าทุกคนแน่

เตี้ยงอุ้ยหงส์ย่อมมิอาจเอ่ยทวงถามให้ดู เล็กเพี้ยกับเชียวเกียงที่อยู่ต่อหน้าผู้คนจำนวนมากหลาย ก็มิอาจจะเคี่ยวเข็ญบีบคั้น ดังนั้นตาสุกใสทั้งหกจึงจับจ้องมองใบหน้างามสง่าของเล่งจ้วงจี่เป็นจุดเดียว

เล่งจ้วงจี่ที่อยู่ต่อหน้าภรรยารูปงามปานหยาดฟ้าทั้งสามนาง มาตรแม้นมีศักดิ์เป็นสามี แต่อยู่ต่อหน้าผู้คนจำนวนตั้งมากหลาย ก็ยังถูกจ้องดูจนหน้าตาแดงฉานไป

ดังนั้นต้องหัวร่อแก้ขวยแล้วล้วงเซียมซีออกมาอย่างกระดากกระเดื่องจนหน้าร้อนผะผ่าว

เล็กเพี้ยตาไวมองปราดเดียวก็เห็นคำบอกบนหัวกระดาษ จึงเบิ่งตาจนกลมกว้าง ร้องด้วยความตื่นตกใจว่า

"อา...เป็นเซียมซีดีเยี่ยม !"

เตี้ยงอุ้ยหงส์กับเชียวเกียงพอฟัง ต่างมีความปลาบปลื้มปีติยิ่งไปเสียกว่านางได้เชียมซีดีเยี่ยมนี้เอง พากันร้องด้วยความตื่นเต้นยินดีขึ้นพร้อมกัน แล้วรีบยื้อแย่งเข้าดูเชียมซีในมือเล่งจ้วงจี่ เห็นมีใจความว่า อนาคตโชติช่วงดั่งดวงดาว จะก้าวสู่สารทิศใดก็ได้ผลตามประสงค์ ไม่มีอุปสรรคยากไร้ใดมาขัดขวาง ครอบครัวมีสุขจวบชั่วนิรันดร์

ทั้งสามนางพออ่านคำสุดท้ายของเชียมซี ต่างต้องเอียงอายจนหน้าผะผ่าว แต่ในส่วนลึกของหัวใจก็ยิ่งปลาบปลื้มปีติ ตื้นตันในความศักดิ์สิทธิ์ขององค์พระปฏิมา

ทั้งสามนางเงยหน้าขึ้นจ้องมองดูเล่งจ้วงจี่อย่างซาบซึ้งลุ่มหลง เห็นใบหน้าที่ผ่องใสของเล่งจ้วงจี่มีรอยยิ้มอันภาคภูมิลำพองใจ ทั้งสามนางจึงต้องมองตากันแล้วแย้มยิ้มไปทุกคน

เนื่องจากทั้งสี่ต่างได้เชียมซีที่ศักดิ์สิทธิ์ จึงมีความปีติยินดีเป็นล้นพ้น พากันบริจาคเงินคนละสองตำลึง แล้วเดินชมสภาพของอารามไปอย่างปลอดโปร่งใจ

อารามเช็งฮวงอำมีอาณาเขตกว้างใหญ่ไพศาลยิ่ง กินเนื้อที่ร่วมสองพันไร่ พื้นเป็นศิลาสีเขียวราบเรียบ โบสถ์ใหญ่โบสถ์น้อยตึกรามหอห้องมีอยู่มากมายเป็นพัน ๆ หลัง บุปผานานาพันธุ์ปลูกเรียงรายเป็นระเบียบเรียบร้อย ทั้งดูตระการทั้งเยือกเย็นสงบ จนผู้ได้พบเห็นไม่อาจตัดใจผละไปโดยง่ายดาย

ทั้งสี่เดินตามระเบียงยาว ตาชมภาพเขียนที่บรรยายการสำเร็จมรรคผลขององค์กวนอิมเนี่ยเนี้ย ปากก็เล่านิทานการสำเร็จเป็นเซียนของกวนอิมเนี่ย-เนี้ย

เดินทอดน่องกันไปอย่างร่าเริง จนกระทั่งถึงยังโบสถ์หลังโดยไม่รู้ตัวจวบจนขณะนี้เล่งจ้วงจี่สะดุ้งรู้สึก นอกจากพวกตนทั้งสี่แล้ว ไม่มีพุทธมามกะใด ๆ จะเข้ามาในที่นี้เลย

กวาดตามองไป ล้วนเป็นกุฏิอันเงียบสงบที่มีคัมภีร์และไตรปิฎก เบื้องหน้าเป็นลานที่ปลูกดอกไม้ไว้มากมาย กำลังเบ่งบานสะพรั่งออกประชัน ราย

ล้อมกุฏิน้อยอันสงบเยือกเย็นอยู่หลังหนึ่ง

เล่งจ้วงจี่ทั้งสี่มองไป รู้ดีว่าต้องเป็นสถานที่หวงห้ามของอาราม เข้ามาจนลึกถึงปานนี้ ออกจะเป็นที่เสียมารยาทมากอยู่

ขณะขบคิด ทั้งสี่กำลังหันกายจะออกไป พลันเห็นเล่งจ้วงจี่ตาเป็นประกายเจิดจ้าหน้าถอดสี ร้องอุทานดัง "เอ๊ะ !" แล้วละล่ำละลักขึ้น

"พวกท่านรีบดู !"

เล็กเพี้ย เชียวเกียงและเตี้ยงอยหงส์สะดุ้งตกใจจนรีบเหลียวขวับมองไป

เห็นในหมู่ไม้ใบดอกที่เบื้องหน้า แม่ชีอายุเยาว์วัยในจีวรสีเทารูปหนึ่งกำลังเดินอย่างเร่งร้อนเข้าสู่กุฏิอันเงียบสงบ ด้วยท่าทีที่หม่นหมองกังวล

ดรุณีที่เป็นแม่ชีรูปนี้ มีอายุประมาณสิบแปดสิบเก้าปี หน้ารูปไข่ผิวขาวเป็นยองใย สองตาสุกใสปานน้ำค้างกลางหาว หางคิ้วชี้ชันสูงเล็กน้อยบ่งบอกความทระนงถือดีอยู่ราง ๆ

แต่ทว่าบนใบหน้าที่ตอนนี้สูญเสียประกายเปล่งปลั่งสดใสจนซูบซีดปรากฏแววหม่นหมองกังวลจนเปี่ยมล้น

บ้วนเล็กเพี้ยพอเห็นแม่ชีเยาว์วัย นางพลันตกใจจนหน้าถอดสี ร้องอุทานพร้อมทั้งตะลึงลานทันที

เล่งจ้วงจี่แน่ใจว่าไม่ผิดพลาด รีบละล่ำละลักเสียงดังก้องว่า

"ซือแป๋น้อย โปรดหยุดก่อน !"

แม่ชีเยาว์วัยที่เดินอยู่ในหมู่ไม้ดอก พอเห็นเล่งจ้วงจี่ก็ตะลึงลานไปชั่ววูบแล้วสีหน้าพลันแปรเปลี่ยนอย่างใหญ่หลวง ร้องเสียงสะท้านแล้ววิ่งปราดเข้าไปในลานกุฏิเบื้องหน้า

บ้วนเล็กเพี้ยรีบร้องเสียงดังอย่างมั่นใจว่า

"เล่งกอกอ น๋างนั่นเอง !"

เล่งจ้วงจี่มีท่าคล้ายคลุ้มคลั่งไปแล้ว รีบพุ่งกายพร้อมทั้งร้องเสียงกึกก้อง

"หยุดไว้ ! หยุดไว้ ! โปรดหยุดไว้ !"

เสียงดังสนั่นหวั่นไหว ร่างได้โถมขึ้นไปในอากาศ พุ่งปราดสู่หน้ากุฏิด้วย

ความรวดเร็วราวเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง

พริบตาที่เล่งจ้วงจี่พุ่งกายขึ้นไปในอากาศ เสียงร้องสรรเสริญพระพุทธ-คุณอันหนักแน่นกังวานเปี่ยมพลังก็ดังมาจากในกุฏินั้น

และแล้วเงาสีเทาพุ่งวาบมา แม่ชีวัยชราหน้าตาเมตตาปรานีรูปนั้นพลันปรากฏกายยืนประนมมือที่หน้าประตูด้วยท่าทีอันเคร่งขรึมสำรวม

บทที่ห้าสิบสาม เปลื้องกรรมด้วยพระธรรม

เล่งจ้วงจี่ที่พุ่งกายโถมไป เมื่อได้ยินเสียงร้องสรรเสริญพระพุทธคุณ

อันก้องกังวานเปี่ยมพลัง คล้ายดั่งถูกกระบองฟาดใส่แสกหน้า สติที่เลอะเลือนจนใกล้จะคลุ้มคลั่ง พลันแจ่มใสขึ้นมาในบัดดล

ยามนี้เมื่อเห็นหน้าตาอันเคร่งขรึมสำรวมมีสง่าของแม่ชีชรา ยืนขวางอยู่ยังหว่างกลางประตู ก็ตื่นตกใจจนรีบละล่ิวร่างลง ชะงักอยู่ทางนอกประตูใหญ่ในบัดดล

พร้อมกันนั้นก็เข้าใจทันที ที่เมื่อครู่แม่ชีชราพลันหลบหน้าออกจากโบสถ์พระประธาน คิดว่าคงมาบอกเล่าให้ฉิ่นเฮียงเหล็งได้ทราบ ให้นางมารอรับคำสั่งภายในกุฏิน้อยอันสงบร่มเย็นแห่งนี้

แต่ทว่าเล่งจ้วงจี่คาดฝันไม่ถึงเลย ฉิ่นเฮียงเหล็งที่ถูกซิพ้งฮุยฉุดคร่าไปย่ำยีบนภูเขาหยกชัว ในความคลั่งแค้นรันทด ถึงกับมาปลงผมบวชชีที่อารามเช็งฮวงอำแห่งนี้

หากแม้นมิใช่ได้รับการยืนยันอย่างมั่นใจจากบ้วนเล็กเพี้ยที่เคยช่วย

ว. ณ เ มื อ ง ลุ ง 1355

เหลือนาง และเสียงร้องอันสั่นเครือของฉิ่นเฮียงเหล็งเมื่อครู่ พร้อมกับโถมกายหนีเข้าไปในประตูกุฏิ เล่งจ้วงจี่จะไม่ยอมเชื่อถือเด็ดขาด

ความคิดยังคงกระเจิดกระเจิง พลันเห็นแม่ชีชราประนมมือก้มศีรษะกล่าวเสียงเครง่เครียดขึ้นว่า

"ทั้งสี่ท่านมากันในทางไกล กราบไหว้พระด้วยจิตใจศรัทธาเลื่อมใส พระพุทธองค์ของเราต้องทรงประทานบุญวาสนาอันยิ่งใหญ่ให้ อาตมาง่อพังเนื่องจากมีเรื่องสำคัญพัวพันอยู่ มิอาจต้อนรับท่านทั้งหลายได้ ขอท่านทั้งสี่โปรดไปรอรับน้ำชาที่กุฏิหน้าเถิด"

กล่าวแล้วเหลือบตาอันปรานีมองดูเล็กเพี้ย เซียวเกียงและเตี้ยงอุ้ยหงส์ที่กำลังลนลานเข้ามาด้วยท่าทางอันแตกตื่น ตาปรานีทั้งคู่เพียงมองปราดเดียวก็หลุบลงไปในบัดดล

เล่งจ้วงจี่เห็นแม่ชีชราฉายาง่อพังซือไท่ ประนมมือหลุบตาอยู่ที่หน้ากุฏิ มิกล้าจะบุกฝ่าอย่างวู่วามสามหาวได้ จึงฉุกใจคิด รีบประสานมือคารวะจนจรดพื้น พร้อมกับกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"ผู้เยาว์เล่งจ้วงจี่ ได้รับทราบข่าวว่าธิดาที่รักของฉิ่นเทียนกื้ออ้วนวั่วในเมืองไท่เพ้งติ้งนามฉิ่นเฮียงเหล็ง มาปลงผมบวชชีที่อารามนี้ พวกผู้เยาว์ทั้งหลายจึงตั้งใจมาขอพบหน้านางสักครั้ง"

ง่อพังซือไท่ขมวดคิ้วเล็กน้อย ร้องสรรเสริญพระพุทธคุณขึ้นอีกครา ยังคงประนมมือก้มศีรษะกล่าวอย่างเสียงเครง่ขรึมว่า

"ที่ประสกน้อยเห็นเมื่อครู่ คือฮุยคงอันเป็นศิษย์ของอารามเรา และก็เป็นฉิ่นเฮียงเหล็งที่เพิ่งปลงผมมาไม่นานนี้จริง แต่ทว่าประสกน้อยเพิ่งกลับมาจากเทียนชัว มิทราบได้รู้จากปากใด ถึงความลับอันเร้นลับที่สุดเรื่องนี้ ?"

เล่งจ้วงจี่ได้ยินง่อพังซือไท่พอเอ่ยปากก็บอกร่องรอยของตนได้ถูกต้อง จึงตื่นตกใจใหญ่หลวงนัก คิดอยู่ว่า

'อาจบางทีฉิ่นเฮียงเหล็งได้บอกเสื้อผ้าอาภรณ์ รูปลักษณะและแผนการเดินทางของตนให้แก่ง่อพังซือไท่ไปก่อนก็ได้'

ยามนี้ เห็นซือไท่ชราเอ่ยปากก็ถามว่า ตนไปทราบความลับที่สุดของเรื่องนี้จากปากคำผู้ใด ในยามกะทันหันจึงบอกมิออก ต้องนิ่งอั้นไปในทันที

บ้วนเล็กเพี้ยที่สาวเท้าอย่างเร่งร้อนจนมาถึงข้างกายเล่งจ้วงจี่ นางแน่แก่ใจว่าฉิ่นเฮียงเหล็งจะต้องขอร้องจนได้รับการเห็นพ้องจากพวกป้อจกเต้าหยิน มิเช่นนั้นฉิ่นเฮียงเหล็งย่อมมิกล้าปลงผมบวชชีโดยพลการเป็นแน่แท้

ยามนี้เห็นเล่งจ้วงจี่มีทีท่าลำบากใจ นางจึงได้คิดด้วยไวปัญญา รีบกล่าวอย่างนอบน้อมขึ้นว่า

"พวกผู้เยาว์ได้รับจดหมายด่วนจากผู้อาวุโสป้อจกเต้าหยิน จึงเร่งม้ามาที่อารามท่านอย่างรีบร้อน ขอซือไท่โปรดกรุณาประทานการพบสักครา..."

วาจาบ้วนเล็กเพี้ยมิทันขาดคำ ดวงตาปรานีที่หรี่พริ้มของง่อพังซือไท่พลันมีประกายเจิดจ้าราวสายฟ้าพวยพุ่งมา แต่นางเพียงเหลือบแลวูบหนึ่ง สีหน้าก็คืนกลับสู่สภาพอันเมตตาปรานีดั่งเดิม ผงกศีรษะน้อย ๆ แล้วส่งเสียงราบเรียบกล่าวว่า

"ประสกน้อยกับโกวเนี้ยทั้งสามท่าน พอเข้าสู่โบสถ์พระประธาน อาต-มาก็แน่แก่ใจว่า จะต้องเป็นป้อจกซือตี่ที่ไม่รักดี ท่องเที่ยวเปะปะมิสำรวมตัว เป็นผู้แพร่งพรายความลับนี้แน่..."

พวกเล่งจ้วงจี่ทั้งสี่พอได้ยินง่อพังซือไท่เรียกป้อจกเต้าหยินเป็น 'ซือตี่ไม่รักดี' ต่างตื่นตกใจเป็นอย่างยิ่ง รีบลนลานกันฟุบกายคารวะโขกศีรษะประกาศนามฝากตัวกันเป็นวุ่นวาย

ง่อพังซือไท่คล้ายดั่งมีเจตนาจะขัดขวางคนทั้งสี่มิให้เข้าไปพบฉิ่น-เฮียงเหล็งดั่งคำขอร้อง จึงแสร้งยืนแน่วนิ่งอยู่ในที่เดิมมิเคลื่อนไหว เพียงประนมมือรับคารวะแล้วกล่าวเสียงกังวานว่า

"อาตมารับไว้มิได้ ทั้งสี่ท่านโปรดรีบลุกขึ้น"

เล่งจ้วงจี่เมื่อทราบความเป็นมาของง่อพังซือไท่แล้ว ยิ่งมิกล้าจะก้าวร้าวสามหาวให้เสียมารยาทแม้แต่น้อยนิด แต่ก็ฉุกใจได้คิด ตกลงจะต้องคุกเข่าวิงวอนอยู่ที่นี้ต่อไป ดังนั้นจึงฟุบกายกับพื้นวิงวอนอย่างนอบน้อมว่า

"ผู้อาวุโสโปรดเห็นแก่พวกผู้เยาว์ทั้งสี่ที่มีจิตใจสัตย์ซื่อบริสุทธิ์ เร่งรุดมาทั้งวันทั้งคืนโดยมิหยุดยั้งพักผ่อน อนุญาตให้ได้พบหน้าฉิ่นโกวเนี้ยสักครา..."

ง่อพังซือไท่มิรอให้เล่งจ้วงจี่กล่าวจบคำ รีบร้องสรรเสริญพระพุทธคุณขึ้น แล้วกล่าวอย่างเคร่งขรึมว่า

"นางปลงผมเข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์สองเดือนแล้ว ฉายานามในอาณาจักรสงฆ์คือฮุ่ยคง..."

บ้วนเล็กเพี้ยทั้งสามเห็นเล่งจ้วงจี่ยังคงหมอบกายอยู่กับพื้น จึงย่อมมิกล้าลุกขึ้นยืนตามลำพัง ยามนี้มิรอให้ง่อพังซือไท่กล่าวจบ รีบสอดอย่างนอบน้อมว่า

"ผู้อาวุโสโปรดวางใจ พวกผู้เยาว์เมื่อพบหน้าฮุ่ยคงซือแป๋แล้ว จะรีบบอกให้พ้นอารามในทันที มิยอมรีรออยู่อีกต่อไป สำหรับเรื่องของครั้งก่อน ๆ ผู้เยาว์ก็จะสงบปากคำมิรื้อฟื้นขึ้นเอ่ยอ้างเป็นอันขาด"

ง่อพังซือไท่เห็นพวกเล่งจ้วงจี่ทั้งสี่หมอบฟุบมิยอมลุกขึ้น ก็มีความยุ่งยากลำบากใจยิ่ง ขมวดคิ้วอันปรานีอยู่แนบแน่น อึกเนิ่นนานจึงกล่าวอย่างลังเลใจ

"ฮุ่ยคงปลงผมสู่ร่มกาสาวพัสตร์มิครบหนึ่งร้อยวันตามกฎของอารามห้ามมิให้พบฆราวาสที่มาเยี่ยมเยียนทั้งสิ้น..."

พวกเล่งจ้วงจี่ทั้งสี่ต่างรู้ดีว่า ความหนักแน่นของง่อพังซือไท่เริ่มคลอนแคลนแล้ว จึงรีบวิงวอนขึ้นพร้อมกันว่า

"ขอน้อมวิงวอนให้ผู้อาวุโสโปรดได้กรุณาบอกกฎเกณฑ์สักคราด้วย"

ง่อพังซือไท่ลังเลอีกชั่วขณะ จึงเร่งรัดว่า

"พวกทั้งสี่ท่านลุกขึ้นก่อนเถิด"

เล่งจ้วงจี่รีบกล่าวอย่างนอบน้อม

"ผู้อาวุโส กรุณาประทานความการุณย์ ผู้เยาว์ทั้งหลายจึงจะกล้าลุกขึ้น"

ง่อพังซือไท่ทอดถอนใจด้วยความสะท้อน กล่าวอย่างจนปัญญาว่า

"พวกท่านทั้งสี่ลุกขึ้นเถิด อาตมารับปากพวกท่านก็แล้วกัน"

พวกเล่งจ้วงจี่ทั้งสี่ต่างรีบรับคำอย่างนอบน้อม โขกศีรษะคารวะแล้วลุกขึ้นยืน

ง่อพังซือไท่รอจนคนทั้งสี่ยืนจนเรียบร้อยแล้ว กล่าวเสียงเคร่งขรึมว่า

"ก่อนจะพบกับฮุ่ยคง พวกท่านจำเป็นจะต้องรับปากว่าจะไม่ร่ำร้อง ไม่สนทนา ไม่เข้าใกล้ประตูกว่าสิบเชียะ..."

พวกเล่งจ้วงจี่ทั้งสี่ต่างไม่คิดว่าจะมีอาจกระทำได้ตามคำพูดนั้น จึงยังคงผงกศีรษะรับคำกันไปอย่างนอบน้อม..."

ง่อพังซือไท่เห็นอยู่ในสายตา พลันกล่าวกับเล่งจ้วงจี่ด้วยเสียงที่หนักแน่นจริงใจว่า

"เล่งจ้วงจี่ ท่านมีความมั่นใจว่าตบะเข้มแข็งกว่าสามัญชนถึงเพียงนี้ทีเดียว ?"

เล่งจ้วงจี่ถูกถามจนใจสั่นสะท้าน ต้องเหม่อมองดูซือไท่ผู้เฒ่าอย่างงงันเป็นเวลาเนิ่นนานก็ตอบมิออก

จวบจนขณะนี้จึงรู้สึกตัว สักครู่เมื่อพบเห็นฉิ่นเฮียงเหล็งที่มีความอาภัพมาชั่วชีวิต และเนื่องจากตนที่เกิดอารมณ์ครึกครื้นชั่ววูบ แต่ทำให้นางต้องเสียอนาคตอันสุขสมบูรณ์ไปจนยับเยิน กรรมทั้งมวลของนาง กล่าวได้ว่าถูกประกอบขึ้นจากมือตนเป็นต้นเหตุแท้ ๆ สักครู่เมื่อพบหน้านางแล้ว จะสามารถข่มกลั้นอารมณ์อันพลุ่งพล่านดาลเดือดของตนได้หรือไม่ก็มิมีความมั่นใจแม้แต่น้อยจริง ๆ

คิดต่อไป หากไม่รีบรับปากอย่างหนักแน่น ง่อพังซือไท่ต้องไม่ยอมให้เข้าไปพบฉิ่นเฮียงเหล็งเป็นแน่แท้ จึงรับคำอย่างเด็ดเดี่ยวขึ้นว่า

"ผู้เยาว์เชื่อว่ามีความเข้มแข็งหนักแน่นพอ"

ง่อพังซือไท่เพ่งมองจ้องตาเล่งจ้วงจี่อยู่ชั่วครู่ จึงผงกศีรษะกล่าวเสียงหนักแน่นไปบ้าง

"ท่านทั้งสี่รออยู่ที่นี้อีกสักครู่"

กล่าวแล้วหันกายเดินกลับเข้าไปในกุฏิน้อย

เล่งจ้วงจี่ เตี้ยงอุ้ยหงส์ เอี๊ยบเชียวเกียงและบ้วนเล็กเพี้ย ต่างน้อมกายรับคำรีบร้อนลนลาน จนเมื่อเงาหลังซือไท่หายลับไปทางต้นไผ่หน้าประตู เอี๊ยบเชียวเกียงจึงลดเสียงแผ่วเบากล่าวว่า

"คาดไม่ถึงเลยจริง ๆ ว่า ฉิ่นโกวเนี้ยจะคิดไม่ตกจนถึงปานนี้"

เล่งจ้วงจี่พอฟัง ยิ่งเพิ่มความเจ็บช้ำอัดอั้นเป็นทวีคูณ จนต้องก้มหน้าลงไปอย่างลืมตัว

บ้วนเล็กเพี้ยทอดถอนใจอย่างหดหู่ รีบกล่าวด้วยความหมายอันลึกซึ้งว่า

"พบพานกับสามีที่เลวทรามยิ่งกว่าสัตว์เดียรัจฉานเช่นซิพ้งฮุย นับว่าทำให้ฉิ่นโกวเนี้ยต้องเจ็บช้ำน้ำใจอย่างยิ่งจริง ๆ นางได้ฝ่าฝืนต่อคำสั่งของบิดามารดามาก่อน ภายหลังยังถูกเหยียดหยามย่ำยี ไหนเลยจะใช้ร่างที่คล้ายดอกไม้บอบช้ำโรยราไปเป็นภรรยาของผู้อื่นให้เป็นความผิดพลาดซ้ำซ้อนเข้าไปอีก"

เตี้ยงอุ้ยหงส์เห็นเล่งจ้วงจี่มีสีหน้าบิดเบี้ยวอัดอั้น จึงแสร้งสนับสนุนขึ้นว่า

"เพี้ยม่วยกล่าวถูกต้องที่สุด ฉิ่นโกวเนี้ยเข้าสู่กาสาวพัสตร์ สวดมนต์ไหว้พระทุกวี่วัน อาจบางทีจะลืมความกลัดกลุ้มวุ่นวายในอดีตไปได้ จนสามารถปลดเปลื้องให้พ้นทุกข์โศกโรคภัยได้จริง ๆ"

เชียวเกียงมีความชาญฉลาดปราดเปรื่องยิ่ง นางสายหน้าด้วยความรันทดหดหู่ กล่าวอย่างเห็นใจ

"ฉิ่นโกวเนี้ยนับว่าน่าเวทนาอย่างแท้จริงทีเดียว"

เล่งจ้วงจี่ที่กำลังอัดอั้นรันทด พอได้ยินก็แทบต้องหลั่งน้ำตาร่ำไห้ออกมา รีบเงยหน้าทอดถอนใจยาว ๆ จวบจนขณะนี้จึงได้ลิ้มรสอันขมขื่นลำเค็ญเป็นครั้งแรก

เสียงฝีเท้าถี่เร็วดังแว่วมาจากในตัวกุฏิ เล่งจ้วงจี่รีบกวาดตามองไป เห็นชีน้อยอายุสิบสี่สิบห้าปีรูปหนึ่ง กำลังเดินอย่างเร่งร้อนมาจากในประตู

ชีน้อยเมื่อถึงเบื้องหน้าคนทั้งสี่ น้อมกายแล้วกล่าวเชื้อเชิญขึ้นว่า

"ประสกทั้งสี่ท่าน เชิญเข้ามาได้"

กล่าวแล้วประนมมือเบี่ยงกายไปยืนด้านข้าง พวกเล่งจ้วงจี่รับคำตามมารยาท แล้วเดินทยอยกันเข้าไปในซุ้มประตูกำแพง

พอเข้าสู่ประตู ทั้งสี่ต่างต้องตะลึงลานด้วยความงุนงง

เห็นกุฏิทั้งซ้ายขวาต่างปิดประตูหน้าต่างสนิทแน่น กุฏิหลังกลางมีม่านไม้ไผ่ห้อยระจรดพื้น แม่ชีเยาว์วัยจีวรเขียวสองรูป มือถือเชือกม้วนม่านสีทองไว้คนละข้างด้วยท่าทีเคร่งขรึมสำรวม ทั่วทั้งตัวกุฏิเงียบวังเวงไม่มีสรรพเสียงใด ๆ เลย

เล่งจ้วงจี่กวาดแลหา ในลานกว้างหน้ากุฏิ นอกจากมีกระถางไม้ดอกแล้วไม่มีสิ่งใดปะปนอยู่อีกเลย ง่อพังซือไท่อันเมตตาปรานีรูปนั้น มิทราบหายหน้าไปที่ใด หรือว่าอยู่ที่กุฏินี้

ขณะขบคิดก็เพ่งตามอง เห็นในม่านไม้ไผ่ที่คลุมมิดชิด ยังพอมีเงาร่างสีเทาของคนผู้หนึ่งนั่งตัวตรงอยู่บนเบาะ ที่ข้างกายคนผู้นั้นมีโต๊ะกลมตัวเตี้ยคล้ายดั่งมีกระถางกำยานปล่อยควันบางเบาขึ้นกระจัดกระจายไปทั่วห้อง

ตาสดใสของเล่งจ้วงจี่เปียกชุ่ม จิตใจพลุ่งพล่านหวั่นไหว ก้าวช้า ๆ ไปที่หน้าม่าน แน่ใจว่าเงาร่างที่นั่งขัดสมาธิหลังม่าน จะต้องเป็นฉิ่นเฮียงเหล็งแน่นอน

พร้อมกับฝีเท้าที่ก้าวไปใกล้ จิตใจยิ่งบอบช้ำใจรันทดจนแทบสลาย ลืมเลือนคำเตือนของง่อพังซือไท่ไปหมดสิ้นแล้ว เพียงคิดจะบุกเข้าไปในกุฏิเพียงถ่ายเดียว ร่ำรำพันกับฉิ่นเฮียงเหล็งถึงความในใจ จะแสดงให้ฝ่ายตรงข้ามได้รู้ไว้ ผลสุดท้ายที่นางกระทำในวันนี้ สร้างความเจ็บช้ำเสียใจให้แก่ตนมากมายเพียงไร

ขณะก้าวเข้าหา พลันได้ยินเสียงเตี้ยงอุ้ยหงส์ที่เดินตามหลังกระแอมขึ้นเบา ๆ

เล่งจ้วงจี่สะดุ้งรู้สึกตัว จวบจนขณะนี้จึงพบเห็นว่า ห่างจากม่านไม้ไผ่เพียงสิบเชียะแล้ว จึงตระหนกจนรีบชะงักเท้าหยุดกายไว้ในบัดดล

พร้อมกับที่เล่งจ้วงจี่ชะงักกาย ชีน้อยจีวรเขียวทั้งสองรูปก็ดึงเชือกกำมะหยี่เบา ๆ ม่านไม้ไผ่จึงม้วนขึ้นสู่เบื้องสูงช้า ๆ

เล่งจ้วงจี่ท่าทีพลุ่งพล่าน เจ็บช้ำน้ำใจสุดจะกล่าวบรรยาย เบิ่งตาที่เปียกชุ่มทั้งสองข้าง มองไปตามม่านไม้ไผ่ที่ถูกม้วนขึ้นช้า ๆ จนไม่กะพริบ

พร้อมกับม่านไม้ไผ่ที่ถูกม้วนขึ้น ในกุฏิที่ห่างจากประตูห้าเชียะปรากฏเบาะแพรต่วนสีเหลืองใบหนาขึ้นมาก่อน ซ้ายมือของเบาะมีกระถางกำยานที่กำลังมีควันลอยอยู่ช้า ๆ จริง

จากนั้น จีวรสงฆ์อันกว้างใหญ่ได้คลุมรองเท้าและถุงเท้าสีขาวไปจนสิ้นเชิง มือขาวผ่องที่เรียวงามดั่งลำเทียนยื่นออกมาคู่กัน ฝ่ามือหงายขึ้นท้องฟ้า

สุดท้าย ใบหน้าที่ขาวผุดผ่องดั่งราวเป็นหยกเนื้อดี ก็ปรากฏออกกระทบสายตาจนชัดเจน ฉิ่นเฮียงเหล็งที่มีชะตาอาภัพอัปภาคย์นั่นเอง !

เล่งจ้วงจี่เจ็บแปลบจับใจ น้ำตาหลั่งไหลเป็นเส้นสายไม่ขาดหาย มุ่นมวยผมอันดำขลับเป็นมันของฉิ่นเฮียงเหล็งมิได้แลเห็นอีกแล้ว ที่ปรากฏอยู่แทนคือหมวกสงฆ์สีเทา ลักษณะคล้ายแตงผ่าซีก ครอบอยู่บนศีรษะของนาง

นางพริ้มตาทั้งสองสนิทแน่น ใบหน้าขาวซีดริมฝีปากก็ซีดขาวไร้สีเลือดมุมปากกระตุกอยู่น้อย ๆ คิ้วที่เรียวเล็กทั้งสองข้างได้ขมวดเข้าหากันจนแนบแน่น

เล่งจ้วงจี่เขม้นมองจ้องดูจนตามิกะพริบ ปล่อยให้หยาดน้ำตาหลั่งไหลลงอย่างไม่ไยดี คิดถึงตอนเมื่อพบกับฉิ่นเฮียงเหล็งในครั้งแรก เวลานั้นนางมีความสดชื่นรื่นเริงอยู่เพียงไร ?

นึกถึงเมื่อตอนนางนำตนเข้าไปในค่ายกลศิลาประหลาด ยามนั้นนางร่าเริงซุกซนจนคล้ายไร้เดียงสา

คิดถึงเมื่อตอนประมือกับซิพ้งฮุ้ยทางเชิงเขาเบ๊อันชัว เพื่อความปลอดภัยของตน ฉิ่นเฮียงเหล็งไม่คำนึงถึงคำครหาใด ๆ ยอมพุ่งกระบี่ให้แก่ตนอย่างเด็ดเดี่ยว บ่งบอกความลุ่มหลงที่นางมีต่อตนจนมหาศาลเพียงไร

คิดถึงเมื่อตนมีโทสะเดือดดาล อยู่ต่อหน้าเก็งเจ้เจ๊ ซิพ้งฮุยและเอีย

เท้ารูปงามนามฮ่วงซุน เคยเย้ยหยันว่านางเป็นสตรีที่มีสามีแล้ว ในตอนนั้นตนช่างโง่เขลาจนบัดซบเพียงไร

เล่งจ้วงจี่คิดถึงตอนนี้ ทั้งเจ็บช้ำทั้งละอายประดังขึ้นจนสับสน ประดังจนน้ำตาพร่างพรูดุจห่าฝน

เล่งจ้วงจี่มีความเห็นว่า อนาคตอันเจ็บช้ำรันทดของฉิ่นเฮียงเหล็งในวันนี้เกิดขึ้นจากความผิดพลาดที่ตนประกอบให้อย่างซ้ำแล้วซ้ำอีก อย่างน้อยที่สุด ตนต้องรับผิดชอบให้พฤติการณ์อันรุ่มร่ามไร้ความสำรวม !

คิดถึงความเจ็บช้ำรันทด อดมิได้ต้องเคลื่อนเท้าก้าวเข้าไปอย่างลืมตัว

เล็กเพี้ยกับเชียวเกียงที่ได้มายืนกระหนาบทั้งซ้ายขวาอยู่นานแล้ว ต่างนัยน์ตาเปียกชุ่มด้วยหยาดน้ำ ท่าทีหม่นหมองรันทด ยามนี้เห็นเล่งจ้วงจี่สาวเท้าก้าวไป ต่างรีบลนลานคว้าแขนไว้คนละข้างอย่างรีบร้อน

เล็กเพี้ย เชียวเกียงพอคว้าแขน สติเล่งจ้วงจี่ก็ยิ่งพลุ่งพล่านดาลเดือดไม่อาจที่จะอดกลั้นความเจ็บช้ำไว้ได้แล้ว ต้องรีบสะบัดร้องเสียงเครือออกไป

“เหล็ง...ม่วย ท่าน...ท่านไยต้องทรมานตัวท่านเองถึงเพียงนี้...”

เสียงร่ำร้องของเล่งจ้วงจี่พอดัง ฉิ่นเฮียงเหล็งที่นั่งขัดสมาธิตัวตรง ไม่อาจที่จะข่มกลั้นความเจ็บช้ำเสียใจที่อัดแน่นอยู่ในอกต่อไปได้อีกแล้ว เห็นอกนางสะท้อนขึ้นลงถี่เร็ว หนังตาสั่นกระตุกมิหยุดยั้ง น้ำตาสดใสสองสายคล้ายเป็นทำนบที่ทลาย หลั่งไหลลงจากขนตางอนยาวอยู่ไม่หยุดยั้ง น้ำตาที่เป็นประกาย หยดกระจายอยู่บนอกจีวรทีละหยดทีละหยาด

เล่งจ้วงจี่เจ็บแปลบจนคล้ายถูกมีดกรีดเฉือนหัวใจ ร้องเสียงเครืออกไปอีกครั้ง

“เหล็งม่วย...”

คำ ‘เหล็งม่วย’ พอหลุดจากปาก ดวงตาที่ปิดสนิทแน่นแต่ยังมีหยาดน้ำตาหลั่งทะลักของฉิ่นเฮียงเหล็งได้ลืมขึ้นอย่างแช่มช้าลำบาก พร้อมกันนั้นมีสีหน้าบ่งบอกความเจ็บช้ำสุดประมาณ ริมฝีปากขาวซีดได้เผยอขึ้นเล็กน้อย คล้ายดั่งจะกล่าววาจาใดมา

ขณะเวลานั้นเอง เสียงร้องสรรเสริญพระพุทธคุณอันก้องกังวานหนักแน่นได้ดังมาจากกุฏิด้านซ้ายมือ

"โอม มณีตัสสะ"

เสียงร้องสรรเสริญพระพุทธคุณพอดัง ชีน้อยสองรูปที่รูดม่านพลันพากันคลายมือ ม่านไม้ไผ่ร่วงพรูลงมาปิดห้องน้อยไปในบัดดล ชีน้อยสองรูปก็รีบมายืนเคียงไหล่กันที่หน้าประตูทันที

เล่งจ้วงจี่เจ็บช้ำรันทดจนอัดอกอยู่แล้ว โทสะระเบิดขึ้นเป็นการใหญ่ทันที ขณะจะดิ้นให้หลุดจากการเกาะกุมของบ้วนเล็กเพี้ยกับเอี๊ยบเซียว-เกียง พลันเห็นง่อพังซือไท่ได้เดินออกมาจากกุฏิด้านซ้ายมือ พร้อมทั้งถามเสียงเคร่งขรึมว่า

"เล่งจ้วงจี่ หรือท่านลืมคำมั่นสัญญาที่ได้ยอมรับเงื่อนไขสามประการของอาตมาแล้ว"

เล่งจ้วงจี่พอเห็นง่อพังซือไท่ พลันถามเสียงดัง ๆ ด้วยความเจ็บช้ำใจว่า

"ผู้อาวุโส ท่านมิรู้สึกว่าการกระทำนี้ จะโหดเหี้ยมทารุณเกินไปบ้าง ?"

ง่อพังซือไท่รีบประนมมือร้องสรรเสริญพระพุทธคุณขึ้นสองครา จากนั้นย้ำคำ "บาปกรรม บาปกรรม" แล้วจึงกล่าวอย่างปรานีว่า

"เล่งจ้วงจี่ หากท่านแม้นมีใจรักใคร่ปรานีฉิ่นเฮียงเหล็งจริง ก็สมควรช่วยเหลือให้นางมีปณิธานอันเด็ดเดี่ยวแน่วแน่ ในการสลัดหลุดพ้นจากโลกีย-วิสัย ให้นางลืมประสบการณ์อันเจ็บช้ำ และเคราะห์ที่ร้ายทั้งหลายไป ไหนเลยจะมาแสดงตัวโยกคลอนจิตใจนางที่หลังจากไม่บริสุทธิ์และไม่กตัญญูแล้วยังทำลายจิตใจอันผ่องใสที่จะฝากตัวอยู่ในพระธรรมคำสอนขององค์พุทธศาสดา ขณะนี้เวลาก็เย็นมากแล้ว รีบออกไปให้พ้นอารามเถิด"

เล่งจ้วงจี่ฟังจนสะดุ้งใจ คิดถึงฉิ่นเฮียงเหล็งได้ปลงผมเข้าสู่ร่มกา-สาวพัสตร์ เคร่งครัดในพระธรรมคำสอนของพุทธศาสนา ตนมาร่ำร้องรำพันอย่างเปิดเผยเช่นนี้ มิเพียงจะไม่เป็นคุณต่อเรื่องเท่านั้น ยังกลับเพิ่มพูนบาปกรรมของตนและความเจ็บช้ำเสียใจให้แก่ฉิ่นเฮียงเหล็งขึ้นกว่าเดิมเท่านั้น"

แต่ทว่ายังคงมิอาจข่มกลั้นอารมณ์อันพลุ่งพล่าน ต้องถามอย่างเจ็บช้ำใจไปว่า

"มิทราบพวกผู้เยาว์นับแต่นี้ยังจะมาเยี่ยมเยียนนางได้อีกหรือไม่ ?"

ง่อพังซือไท่ความจริงคิดจะปฏิเสธเป็นเด็ดขาด แต่นางหลังจากลังเลชั่วขณะจึงกล่าวอย่างเคร่งขรึมว่า

"เรื่องสำคัญที่จำเป็นต้องพบกับนางย่อมมาได้"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็รู้ดีว่า จะคิดพบหน้าฉิ่นเฮียงเหล็งอีกครั้งก็ไม่อาจเป็นไปได้แล้ว จึงเหลือบแลไปที่ม่านไม้ไผ่อย่างลืมตัวอีกครา โดยหมายจะได้เห็นเงาร่างของนางสักครั้ง

เหลือบแลไป ยิ่งเจ็บแปลบจนใจแทบขาดรอน เพราะยังเห็นราง ๆ ถึงฉิ่นเฮียงเหล็งที่นั่งบนเบาะ ยกมือปิดหน้า ศีรษะก้มต่ำ ไหล่ทั้งสองสั่นสะท้านถี่เร็ว แสดงว่ากำลังพยายามข่มกลั้นความรันทดหดหู่ในใจ ลอบกลำกลืนเสียงร่ำไห้มิให้ดังออกมา

ขณะเพ่งมองอยู่ ได้ยินง่อพังซือไท่เร่งรัดขึ้นอีกครั้งว่า

"อาทิตย์ใกล้จะตกดินแล้ว เชิญทั้งสี่ท่านออกไปจากอารามเถิด"

เล่งจ้วงจี่รู้ดีว่าไม่มีทางกลับกลายเหตุการณ์ให้คืนมาได้ ดังนั้นทอดถอนใจด้วยความรันทดแล้ว คารวะต่องง่อพังซือไท่อย่างนอบน้อมจนจรดพื้น ชักชวนพวกเซียวเกียงอำลาออกจากกุฏิน้อยมา

ดรุณีทั้งสามต่างจิตใจหนักอึ้งตึงเครียด เดินก้มหน้าตามหลังเล่งจ้วงจี่มาอย่างเงียบงัน พวกนางต่างสำนึกเสียใจยิ่ง ที่ไม่ควรมาเสี่ยงเชียมชีในอารามเช็งฮวงอำนี้เลย

มาถึงที่โบสถ์พระประธาน ผู้คนได้พากันกลับจนเหลือน้อยนิดแล้ว เมื่อพ้นซุ้มประตู ขอบฟ้าตะวันตกได้เป็นประกายแดงฉานปานเปลวไฟ ที่ไกลตาเริ่มมืดเลือนราง แต่หออึ้งเฮาะเล้าที่ตระหง่านอยู่บนลานอึ้งเกาะกีกลับจุดไฟไว้สว่างไสวจนคล้ายกลางวัน

ทั้งสี่เดินกลับมาถึงที่ใต้หออึ้งเฮาะเล้า เนื่องจากจิตใจอันหงุดหงิด ไม่

มีกะใจจะขึ้นไปรับประทานอาหารบนหอ พากันเรียกม้าคืนแล้วควบขับไปในตัวเมืองบู๊เชียงอย่างเร่งร้อน

ทั้งสี่คนพอเข้าถึงตัวเมืองบู๊เชียง เห็นผู้คนสัญจรกันแออัดคับคั่ง ทุกถนนหนทางจุดประทีปโคมไฟสว่างไสว มันเป็นเวลาพลบที่ผู้คนออกท่องเที่ยวหาความสำราญกัน

พวกเล่งจ้วงจี่ทั้งสี่ปล่อยม้าให้เหยาะย่างช้า ๆ สายตาก็สอดส่ายหาโรงเตี๊ยม หรือเหลาสราทั้งสองฟากข้างทางไป

มาถึงที่หน้าโรงเตี๊ยมใหญ่แห่งหนึ่ง เล่งจ้วงจี่เพิ่งหยุดม้า พลันได้ยินเตี้ยงอุ้ยหงส์ที่อยู่ด้านหลังตวาดเสียงกราดเกรี้ยวขึ้น

"ขอทานน้อยผู้นี้ช่างไม่มีมารยาท..."

เล่งจ้วงจี่เหลียวขวับกลับไป เห็นเตี้ยงอุ้ยหงส์หน้าเคร่งเครียดเย็นชาสะบัดแขนหวดแส้ม้าในมือจนดังควับเคว้ียวเข้าใส่ขอทานน้อยอายุสิบเจ็ดสิบแปดปีที่ท่าทีหวาดหวั่นลนลาน หน้าตาฉลาดปราดเปรียว

บ้วนเล็กเพี้ยทราบความสัมพันธ์อันสนิทสนมแน่นแฟ้นของเล่งจ้วงจี่กับพรรคกระยาจกดี จึงรีบชิงห้ามปรามออกไปก่อน

"เจ้เจ๊อย่าได้ตี..."

คำพูดหลุดจากปาก เตี้ยงอุ้ยหงส์รีบสะบัดข้อมือรั้งแขน แส้ม้าจึงได้ชะงักงัน ขอทานน้อยถลันกายวูบ ปลายแส้แทบจะหวดเข้าใส่ใบหน้าขอทานน้อยอย่างหวุดหวิด

เล่งจ้วงจี่กำลังอยู่ในระหว่างกลัดกลุ้มหงุดหงิด เมื่อเห็นสภาพนี้จึงถามเสียงหนัก ๆ ไปว่า

"เจ้เจ๊ เป็นเรื่องราวใด ?"

เตี้ยงอุ้ยหงส์หน้าแดงระเรื่อทันที กลั้นหัวร่อแล้วกล่าวอย่างกระดากกระเดื่องว่า

"มันสะกดรอยตามหลังมิยอมละเลย และมีทีท่าลับ ๆ ล่อ ๆ มาเมียงมอง"

ขอทานน้อยมิรอให้เตี้ยงอุ้ยหงส์กล่าวโทษมันจบคำ รีบอธิบายอย่างคับแค้นใจว่า

"ศิษย์ตามอยู่หลังมาตลอดเวลา เพื่อรอเล่งเอี้ยเอี๊ยกับบ้วนโกวไหนไน่พักโรงแรมเตี๊ยมแล้วค่อยเข้าไปกราบเท้าฝากตัว เนื่องจากมิรู้จักโกวไหนไน่ที่มีโทสะรุนแรงผู้นี้ จึงได้..."

คำ 'มองไปอีกหลายครา' มิทันเอ่ยออกจากปาก บ้วนเล็กเพี้ย เชียว-เกียงต่างก็ต้องหัวร่อคิกคักอย่างลืมตัว

ใบหน้าเตี้ยงอุ้ยหงส์ยิ่งแดงเข้มขึ้นกว่าเดิม รีบหัวร่อแล้วกล่าวขอโทษว่า

"เจ้าไฉนไม่บอกกล่าวมาก่อนเสียสักคำ"

เล่งจ้วงจี่ยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"เข้าไปสนทนากันในโรงเตี๊ยมเถิด"

ผู้รับใช้ที่มารอรับม้าหลายคน ความจริงคิดจะตวาดด่าขอทานน้อยไปสักหลายคำ แต่เมื่อเห็นฝีมือของขอทานน้อยมิต่ำต้อย ต่างแตกตื่นจนมิกล้าส่งเสียงด่าว่าอีกแล้ว

พวกเล่งจ้วงจี่ทั้งสี่มอบม้าแก่ผู้รับใช้แล้ว สั่งให้ขอทานน้อยตามหลังเดินตรงเข้าไปในโรงเตี๊ยม

เมื่อจองห้องพักตึกเดี่ยวแล้ว ก็พากันไปนั่งในห้องโถงใหญ่

ขอทานน้อยรอจนพวกเล่งจ้วงจี่ทั้งสี่นั่งเรียบร้อยแล้ว รีบฟุบกายคุกเข่ากล่าวรายงานตัวอย่างเคารพนบนอบ

"เตียฮ่วยเล้ง ศิษย์รุ่นสามของสาขาหน่วยที่เก้า แห่งพรรคกระยาจกกราบเล่งเอี้ยเอี๊ยกับโกวไหนไน่ทั้งสามท่าน

เล่งจ้วงจี่ผายมือเรียกให้ลุกขึ้น พร้อมกับถามอย่างยิ้มแย้มไป

"น้องเรา ไฉนจึงรู้จักข้าพเจ้าและบ้วนโกวเนี้ย ?"

ขอทานน้อยเตียฮ่วยเล้งเห็นเล่งจ้วงจี่เรียกมันเป็นน้องเรา ก็รีบลนลานตอบไปอย่างหวาดหวั่น

"เล่งเอี้ยเอี๊ยเป็น 'ผู้มีพระคุณชั้นพิเศษ' ของพรรคกระยาจกเรา เบื้อง

สูงนับแต่ปังจู๊จนถึงเบื้องต่ำพวกเสื้อขาว เมื่อพบกับเล่งเอี้ยเอี๊ยต่างต้องคุกเข่ากราบ..."

เล่งจ้วงจี่ฟังจนตระหนกตกใจยิ่ง สีหน้าแปรเปลี่ยนไปในบัดดล บังเกิดความหวาดหวั่นจนกระสับกระส่าย รีบถามไปว่า

"นี่เป็นกฎของผู้ใดตั้งขึ้น ?"

ขอทานน้อยเตียฮ่วยเล้งรีบประสานมือน้อมกายตอบอย่างเคร่งขรึมสำรวมว่า

"น้อมรับคำจากปังจู๊ที่บำเพ็ญภาวนามายี่สิบปี พลันเพิ่งกลับคืนมาในเร็ววันนี้นี่เอง"

เล่งจ้วงจี่ทราบดีว่า หมายถึงเจี้ยงเล่าที่มีฉายาตังงั่งซิงเจี๋ยง จากปากขอทานน้อยมาคำนวณ กังเจี้ยงเล่าคล้ายดั่งมิประกาศเรื่องที่ถูกฮวงฮ้วยจิน-หยินจับกุมตัวไปกักขังเลย

พฤติการณ์ของกังเจี้ยงเล่าในชั่วชีวิต เน้นหนักแต่เรื่อง 'สัตย์ซื่อ อโหสิ' บุกฝ่าอยู่ในวงพวกนักเลงมาหลายสิบปี ยังมิเคยจะลงมือทำอันตรายผู้คนอย่างหนักหน่วงมาเลย ดูท่าชีวิตใต้ขุมนรกถึงยี่สิบปีนั้น ถูกขอทานเฒ่าปล่อยปละละเลยมิเอาเรื่องราวไปเสียแล้ว

เนื่องจากความเคารพในใจ จึงกลัวเกรงเชียวเกียงกับเล็กเพี้ยจะแพร่งพรายเรื่องที่ใต้สุสานร้างบนเชิงเขาไต้โอ๊วซัวออกมา รีบชายตาบอกใบ้แก่ทั้งสองนาง แล้วถามเสียงนุ่มนวลไป

"เจี้ยงเล่าทั้งสามท่านของพรรคท่าน ระหว่างครึ่งปีมานี้มีความสุขสบายดี ?"

เตียฮ่วยเล้งรีบตอบอย่างนอบน้อมไป

"ด้วยบารมีของเล่งเอี้ยเอี๊ยคุ้มครอง ผู้เฒ่าทั้งสามท่านปรกติสุขแข็งแรงสมปรารถนาในทุกเรื่องราว"

เล่งจ้วงจี่รู้สึกขัดหูต่อคำเล่งเอี้ยเอี๊ย (ปู่) ยิ่งนัก แต่ทราบดี จะคิดให้ขอทานน้อยเตียฮ่วยเล้งเปลี่ยนคำเรียกหา ก็ไม่อาจที่จะเป็นไปได้โดยเด็ดขาด

ขณะขบคิดนั้น พลันได้ยินบ้วนเล็กเพี้ยถามอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านจำพวกเราได้อย่างไรกันเล่า หลิวเบ๊เจี้ยงเล่าทั้งสองบอกแก่พวกท่านกระมัง ?"

เตียฮ่วยเล้งรับคำแล้วกล่าวอย่างนอบน้อมสืบต่อไป

"วันขึ้นสามค่ำเดือนสามของทุก ๆ ปี เป็นวันชุมนุมใหญ่ของพรรคกระยาจกเราที่ศาลเจ้าไท่จื้อเบี่ย การชุมนุมใหญ่ในปีนี้ มีพิธียิ่งใหญ่ไปกว่าครั้งก่อน ๆ เป็นประวัติการณ์ ไม่เพียงหัวหน้าสาขาทุกทิศทางของแผ่นดินจะต้องมาร่วมพิธีด้วยตนเองเท่านั้น แม้ค่ายสำนักใหญ่ในบู๊ลิ้ม สมาคมหรือพรรคที่ขึ้นชื่อลือเลื่องในวงพวกนักเลง ก็จะต้องส่งผู้แทนที่มีตำแหน่งฐานะสูงส่ง ไปร่วมพิธียิ่งใหญ่ในครั้งนี้ด้วย"

เล่งจ้วงจี่อุทานด้วยความตื่นเต้น ต้องเพ่งตามองมายังพวกเตี้ยงอุ้ย-หงส์ที่กำลังเงี่ยหูฟังอย่างตั้งใจ

ได้ยินเตียฮ่วยเล้งเล่าสืบต่อไปอีกว่า

"เนื่องจากพิธีชุมนุมใหญ่ในปีนี้ ไม่เพียงจะฉลองปังจู๊ผู้เฒ่าที่บำเพ็ญภาวนาคืนกลับมาเท่านั้น ยังเป็นพิธีรับตำแหน่งของปังจู๊ใหม่ ที่จะประกอบอย่างยิ่งใหญ่สมบูรณ์แบบด้วย"

เล่งจ้วงจี่ตาเป็นประกายสุกใส ถามด้วยความตื่นเต้นยินดีว่า

"ผู้รับตำแหน่งปังจู๊คนใหม่ของพรรคท่าน คืออุ้ยชีเซี่ยวเอ็งไต้เฮี้ยบกระมัง ?"

ขอทานน้อยเตียฮ่วยเล้งรีบตอบอย่างนอบน้อมว่า

"เป็นผู้รั้งตำแหน่งปังจู๊ของพรรคเราท่านนี้นี่เอง..."

เล่งจ้วงจี่มีเจตนาใคร่จะรู้จักมักคุ้นกับผู้กล้าหาญรุ่นใหม่ของพรรคกระ-ยาจกผู้นี้อยู่นานแล้ว เพียงแต่ไม่มีโอกาสเท่านั้น ยามนี้จึงเกิดความหวั่นไหวใคร่จะได้ไป รีบมองหน้าเตี้ยงอุ้ยหงส์กับเล็กเพี้ยและเซียวเกียงแล้วถามด้วยความกระตือรือร้นว่า

"วันนี้เป็นขึ้นกี่ค่ำเดือนใดแล้ว ?"

เนื่องจากเร่งรุดเดินทางกันหามรุ่งหามค่ำ บางครั้งยังฝ่าราตรีทั้งคืน กับวันเดือนที่ถูกต้อง เตี้ยงอุ้ยหงส์ทั้งสามก็จดจำมิได้เช่นกัน จึงต้องเหลียวมองหน้าแล้วหัวร่อให้กันอย่างขบขัน

ขอทานน้อยเตียฮ่วยเล้งรีบตอบอย่างนอบน้อมว่า

"น้อมเรียนเล่งเอี้ยเอ๊ีย วันนี้ขึ้นหนึ่งค่ำเดือนสามแล้ว"

เล่งจ้วงจี่ตื่นตกใจจนต้องรีบร้องอย่างร้อนรน

"นั่นมิใช่เหลือเพียงอีกวันเดียวเท่านั้น ?"

เตียฮ่วยเล้งรีบตอบอย่างนอบน้อม

"เล่งเอี้ยเอ๊ียกับโกวไหนไน่ทั้งสามท่าน หากแม้นรับประทานอาหารอิ่มหนำแล้วรีบเดินทางฝ่าไปทั้งราตรีคืนนี้ บ่ายวันพรุ่งนี้ก็บรรลุถึงศาลเจ้าไท่จื้อเบี่ยได้ ยังคงทันงานเลี้ยงฉลองใหญ่ก่อนวันประกอบพิธีได้"

เมื่อกล่าวเช่นนั้น จิตใจเล่งจ้วงจี่ถูกกระตุ้นจนกระตือรันขึ้นอีกคราขณะอ้าปากจะกล่าวอย่างไร พลันได้ยินเตี้ยงอุ้ยหงส์กระแอมเบา ๆ ขมวดคิ้วชายตาบอกใบ้ให้ยับยั้งความคิดนั้นไว้

เล่งจ้วงจี่ได้คิดด้วยไวปัญญา รู้ความนัยครานี้โดยกระจ่างทันที คิดถึงกังเจี้ยงเล่าที่ออกคำสั่งอันเข้มงวดกวดขัน รู้สึกว่าพิธีนี้จะไปไม่ได้เด็ดขาด

โดยเฉพาะที่การเลี้ยงกำลังดำเนิน ทั้งเจ้าภาพและอาคันตุกะต่างดื่มกินกันอย่างสนุกสนานเบิกบานใจนั้น พวกตนวู่วามเข้าไป เบื้องสูงตั้งแต่ปัง-จู๊กังเจี้ยงเล่า เบื้องต่ำจนถึงหัวหน้าสาขาในเมืองต่าง ๆ ทั่วแผ่นดิน ต่างจะต้องลงจากที่นั่งมาคุกเข่าต้อนรับ ในยามนั้นไม่เพียงพวกตนจะแตกตื่นลนลานจิตใจไหวหวั่นประหม่า แม้พวกเจี้ยงเล่าหรือผู้แทนค่ายสำนักพรตต่าง ๆ ที่ไปร่วมในพิธี ก็จะต้องรู้สึกกระอักกระอ่วนและสงสัยต่อการต้อนรับอันยิ่งใหญ่เยี่ยงนี้ไปทุกผู้คนด้วย

ขอทานน้อยเตียฮ่วยเล้งที่ฉลาดปราดเปรื่อง หะแรกเห็นเล่งจ้วงจี่มีทีท่าตื่นเต้นยินดี แต่ยามนี้กลับขมวดคิ้วขบคิด ทราบดีว่าต้องมีเจตนาบ่ายเบี่ยงปฏิเสธ จึงรีบกล่าวอย่างเร่งร้อนไป

"ตั้งแต่เมื่อหนึ่งเดือนก่อนนั้น พอวันที่สามที่เล่าปังจู๊กลับมา ก็ออกคำสั่งไปยังสาขาเมืองต่าง ๆ ในแคว้นกังหนำให้บรรดาศิษย์ในสาขาทุก ๆ คน คอยสนใจร่องรอยและข่าวคราวของเล่งเอี้ยเอ๋ยกับบ้วนโกวไหนไน่ และยังมีใบบอกบรรยายเครื่องแต่งกาย อาชาคู่ขา ความสูงต่ำของร่าง กระบี่ที่สะพายของเล่งเอี้ยเอี๋ยกับบ้วนไหนไน่ เอี๋ยบโกวไหนไน่อย่างละเอียดลออไปยังทุก ๆ สาขา จวบจนถึงเพ็ญเดือนสอง หัวหน้าสาขาทุกแห่งพากันมุ่งหน้าไปที่ศาลเจ้าไท่จื้อเบี่ย จึงได้ถอนพวกศิษย์ที่อยู่เฝ้าตามเส้นทางสำคัญทั้งหลายกลับไป"

วาจาชะงักชั่วขณะ น้อมกายคารวะแล้วกล่าวสืบต่อ

"ศิษย์ก็เป็นผู้หนึ่งที่ได้รับคำสั่งให้เฝ้าทางด่านตะวันตกของเมือง ดังนั้นเมื่อครู่จึงเดินขอทานตามถนนแถบนั้น พอเห็นเล่งเอี้ยเอี๋ยกับบ้วนโกวไหนไน่ศิษย์ก็รีบตามติดเข้ามา..."

เล่งจ้วงจี่ฉุกใจได้คิด รีบถามอย่างสงสัยไปว่า

"ตามรายทาง มิใคร่ได้เห็นพี่น้องในพรรคของท่าน คิดว่าคงพากันไปศาลเจ้าไท่จื้อเบี่ยแล้ว ท่านไฉนจึงมิไปด้วย ?"

เตียฮ่วยเล้งรีบน้อมกายตอบอย่างเคร่งขรึมว่า

"เนื่องจากศิษย์ได้รับคำสั่ง ในระหว่างอาจารย์ไปร่วมพิธี ให้รับตำแหน่งเป็นหัวหน้าสาขาเมืองนี้ชั่วคราว"

วาจาพอกล่าวไป พวกเล่งจ้วงจี่ต่างมีทีท่าตื่นเต้นกันทุกคน ล้วนใช้สายตาอันสนใจเพ่งพิจารณาดูเตียฮ่วยเล้งไปอย่างละเอียดอีกครา

การพิจารณาครั้งนี้ คนทั้งสี่ต่างตื่นเต้นเป็นยิ่งนัก เห็นเตียฮ่วยเล้งคิ้วหนายาวจรดหางตา ผิวคล้ำแข็งแรง ดวงตาสุกใสเป็นประกายคล้ายดวงดาว มาตรแม้นดั้งจมูกจะมิโด่งนัก ริมฝีปากก็ไม่แดงฉานปาดชาดแต้ม แต่มีหน้าผากที่กว้างอิ่ม

ทั้งสี่คนพิจารณาจนพอใจ ต่างต้องเหลียวสบตากันด้วยความตื่นเต้นสงสัยคล้ายดั่งจะว่า เตียฮ่วยเล้งหากมีวาสนาได้อาจารย์ดี ไม่ยากจะเป็นผู้

มีความสำเร็จกระเดื่องเลื่องลือ ให้เป็นศรีสง่าแก่วงศ์ตระกูล

เล่งจ้วงจี่เห็นสีหน้าของพวกเตี้ยงอุ้ยหงส์ทั้งสามคนแล้ว ก็ฉุกใจได้คิดพลันนึกถึงเรื่องสำคัญที่ยังมิได้กระทำสำเร็จอีกประการ ดังนั้นตาอันคมวาวทั้งสองเพ่งจ้องดูหน้าเตียฮ่วยเล้งที่หน้าตาสกปรกจนมอมแมมเป็นมันไม่คลาดตา

เล่งจ้วงจี่ต้องการจะลอบเพ่งพิจารณาดูเค้าหน้าเตียฮ่วยเล้ง ว่าจะมีจิตใจอันสัตย์ซื่อเปิดเผยหรือไม่ ? เพื่อจะตกลงใจในเรื่องสำคัญคราวนี้ ว่าสามารถอาศัยมือของเตียฮ่วยเล้งกระทำได้สำเร็จหรือไม่ ?

เตียฮ่วยเล้งถูกเล่งจ้วงจี่จ้องมองจนใจเต้นระทึกปั่นป่วน ต้องก้มศีรษะลงไปอย่างลืมตัว

เล่งจ้วงจี่พิจารณาดูอยู่ครู่หนึ่ง รู้สึกว่าเตียฮ่วยเล้งไม่เพียงมีจิตใจสัตย์ซื่อเปิดเผยเท่านั้น ใบหน้ามีเค้าหนักแน่นมั่นคง เปี่ยมความจงรักภักดีและเป็นบุคคลมีส่วนสัดควรส่งเสริม ดังนั้นส่งเสียงหนักแน่นไปว่า

"เตียฮ่วยเล้ง..."

เตียฮ่วยเล้งใจเต้นระทึกไม่เป็นส่ำอยู่นานแล้ว ยามนี้ได้ยินเล่งจ้วงจี่เรียกชื่อแต่โดยตรง รีบลนลานประสานมือน้อมกาย กล่าวเสียงกังวานว่า

"ศิษย์น้อมรับอยู่"

เล่งจ้วงจี่กล่าวเสียงเคร่งขรึมสืบต่อไปว่า

"พบกันในค่ำคืนนี้ รู้สึกว่ามีวาสนาร่วมกับท่านมาก ขณะนี้จะฉวยโอกาสนี้ถ่ายทอดเพลงฝ่ามือให้ท่านสักสามท่า ท่านยินดีรับไว้หรือไม่ ?"

เตียฮ่วยเล้งพอฟังก็แตกตื่นยินดีจนแทบคลุ้มคลั่ง รีบคุกเข่าโครมลงกับพื้นโขกศีรษะคารวะอยู่ไม่หยุดยั้ง ปากก็กล่าวอย่างนอบน้อมด้วยเสียงสั่นเครือ

"เล่งเอี้ยเอี๊ยกรุณาปรานี"

เตี้ยงอุ้ยหงส์กับเล็กเพี้ยและเซียวเกียง เข้าใจผิดคิดว่าเล่งจ้วงจี่จะถ่ายทอดวิชาฝ่ามือสุริยัน (เชียะเอี๊ยงเจี้ย) อันเป็นไม้ตายสุดยอดของเชียะเอี๊ยงซิ่งกุน ที่มีอานุภาพรุนแรงจนไม่มีวิชาใดในแดนดินเทียมเทียบเปรียบได้

ดังนั้นทั้งสามต่างเบิ่งตาจนกลมโต จับจ้องมองดูเล่งจ้วงจี่ด้วยความตื่นเต้นตกใจ เกรงกลัวว่ายังรู้จักกับเตียฮ่วยเล้งมิลึกซึ้งพอ อาจจะกลายเป็นเภทภัยสร้างอันตรายแก่บู๊ลิ้มในภายหน้าไปก็ได้

เล่งจ้วงจี่คำนวณความรู้สึกนึกคิดของพวกเตี้ยงอุ้ยหงส์ทั้งสามออก จึงบอกแก่เตียฮ่วยเล้งเป็นพิเศษว่า

“สามฝ่ามือของเรานี้ เป็นผลงานที่เราค้นคว้าได้จากประสบการณ์ความจริงแต่ยังมิได้ตั้งนามให้มัน หลักวิชาต่าง ๆ ของพรรคท่าน ต่างก็ใช้นามเล่งโฮ้ว (เสือมังกร) นำหน้า เราก็ตั้งชื่อสามฝ่ามือนี้เป็นเล้งโฮ้วซาเจ๊าะ-เจี้ย (สามฝ่ามือยอดมังกรเสือ)”

เตียฮ่วยเล้งฟุบฟังอยู่กับพื้นอย่างสงบเสงี่ยม รับคำอยู่มิขาดปาก

พวกเตี้ยงอุ้ยหงส์ทั้งสามพอฟังก็คลายใจไปอักโข และต่างลอบปีติยินดีแทนเตียฮ่วยเล้งที่มีบุญวาสนาดั่งนี้

เล่งจ้วงจี่กล่าวสืบต่อไปว่า

“แต่ท่านจะต้องเคารพในเงื่อนไขสามประการเสียก่อน”

เตียฮ่วยเล้งรีบตอบอย่างนอบน้อม

“ศิษย์ขอน้อมเชิญเล่งเอี้ยเอี๊ยประทานการบอกเล่า”

เล่งจ้วงจี่ขบคิดชั่วขณะ จึงกล่าวเสียงหนักหน่วงว่า

“ประการแรก ห้ามมิให้ใช้สามฝ่ามือนี้ไปเอาชัยต่อผู้อาวุโสของสำนัก แต่จับกุมศิษย์ทรยศนั้น มิได้อยู่ในข้อห้ามนี้”

เตียฮ่วยเล้งรีบรับคำอย่างนอบน้อมทันที

เล่งจ้วงจี่จึงกล่าวสืบต่อไป

“ประการที่สอง ยามปรกติห้ามมิให้แสดงไปตามอารมณ์ปรารถนา หรืออวดโอ่ต่อหน้าพวกพี่น้องในพรรคเดียวกัน แต่ทว่าในระหว่างปฏิบัติหน้าที่สำคัญ หรือในระหว่างการต่อสู้พิสูจน์ฝีมือด้วยวิธียุติธรรม และพบพานกับศัตรูผู้กล้าแข็งกว่าจนทนทานต้านรับมิได้ ก็ไม่อยู่ในข้อห้ามนี้”

วาจาชะงักชั่วขณะ รอจนเตียฮ่วยเล้งรับคำอย่างนอบน้อมแล้ว จึง

กล่าวสืบต่อไป

"ประการที่สาม เรื่องของค่ำคืนนี้ นอกจากเจี้ยงเล่าทั้งสามท่านและปังจู๊คนใหม่แล้ว ไม่ว่าผู้ใดก็แพร่งพรายให้ทราบมิได้ !"

ขาดคำ ถามเสียงหนัก ๆ ไปอีกว่า

"เตียฮ่วยเล้ง เงื่อนไขสามประการนี้ ท่านสามารถกระทำได้ครบถ้วนหรือไม่ ?"

เตียฮ่วยเล้งหมอบฟุบกับพื้น กล่าวเสียงกังวานอย่างนอบน้อมขึ้นว่า

"ศิษย์น้อมเคารพข้อห้ามทั้งสามประการโดยเคร่งครัด หากฝ่าฝืนคืนคำขอให้ฟ้าดินและผู้คนช่วยกันลงโทษทันตาเห็นเถิด"

เล่งจ้วงจี่พอฟังก็เอ่ยชมเชยอย่างปีติยินดี กล่าวด้วยความพอใจว่า

"ประเสริฐมาก ! ท่านลุกขึ้น"

กล่าวแล้วทรงกายขึ้นจากเก้าอี้ก่อน

เตียฮ่วยเล้งโขกศีรษะคารวะแล้วจึงลุกขึ้น ไปยืนอย่างนอบน้อมสำรวมอยู่ทางด้านข้าง

พวกเตี้ยงอุ้ยหงส์ทั้งสามพอเห็นก็รู้ว่า เล่งจ้วงจี่จะเริ่มถ่ายทอดวิชาท่าฝ่ามือแล้ว จึงรีบพากันขนย้ายเก้าอี้เป็นโกลาหล

เล่งจ้วงจี่ยืนตัวตรงอยู่ที่กลางห้อง ปากบอกเคล็ดวิชาการฝึก มือได้เริ่มวาดทำท่าไปอย่างแช่มช้า จากนั้นตวาดเบา ๆ แล้วร่างพลันหมุนคว้างดุจกับลูกข่างใหญ่ ชั่วพริบตา เงาฝ่ามือพร่างพรายดั่งเป็นสายฟ้าแลบ พลังลมดังครืนครั่น ทั่วทั้งห้องเปี่ยมด้วยพลังอันหนักหน่วงรุนแรง

เตียฮ่วยเล้งเพ่งตาสังเกตจนจดจ่อ จำเคล็ดวิชาและท่าฝ่ามืออย่างพินิจพิเคราะห์ เตี้ยงอุ้ยหงส์กับเล็กเพี้ยและเชียวเกียงทั้งสามก็สงบใจฟังและชมอยู่ทางด้านข้าง พิจารณาดูความพลิกแพลงอันประณีตลึกล้ำของสามกระบวนท่าอย่างตั้งอกตั้งใจ

เสียงตวาดเบา ๆ ดังขึ้น เล่งจ้วงจี่รั้งฝ่ามือกลับโดยฉับไว พลิ้วกายถอยออกไปนอกวงแล้วถามอย่างยิ้มแย้มว่า

"เตียฮ่วยเล้ง ท่านลองฝึกให้ดูสักครา"

เตียฮ่วยเล้งนับว่ามีปฏิภาณอันชาญฉลาดจริง ๆ ชั้นแรกได้ฝึกท่าช้าไปหนึ่งรอบ เพื่อให้เล่งจ้วงจี่แนะนำชี้แจงอีกครั้ง จากนั้นทุ่มเทกำลังใช้ไปจนสุดฝีมือ มีอานุภาพที่น่าแตกตื่นตกใจไม่น้อยจริง ๆ มาตรแม้นมิดุดันแกร่งกร้าวเทียบเท่ากับเล่งจ้วงจี่ แต่ก็มีแววบอกให้รู้ว่าซึ้งถึงแก่นสำคัญของหลักวิชานี้จนพลิกแพลงแปรเปลี่ยนไปตามความเหมาะสมได้กลมกลืนยิ่ง

เล่งจ้วงจี่พอใจเป็นอันมาก รีบสั่งให้เตียฮ่วยเล้งรอสักครู่ แล้ววกกายกลับเข้าไปในห้องส่วนตัวด้านซ้ายมือ

เตียฮ่วยเล้งคาดฝันไม่ถึงว่า บุญจะดลบันดาลให้ตนมีวาสนาพบกับเล่งเอี๊ยเอี๊ย จนมีโอกาสได้รับประทานเพลงฝ่ามืออันสุดยอดถึงสามกระบวนท่า

เมื่อเห็นเล่งจ้วงจี่กลับเข้าไปที่ห้องใน จึงรีบจัดโต๊ะเก้าอี้ด้วยท่าทีกระตือรือร้นปลาบปลื้ม

เตี้ยงอุ้ยหงส์กับเล็กเพี้ยและเซียวเกียงต่างพากันมองม่านประตูด้วยความมึนงงสงสัย ขบคิดมิออกว่าเล่งจ้วงจี่เข้าไปในห้องด้วยเรื่องสำคัญอันใด

จนชั่วครู่ ประตูห้องจึงเปิดออก เล่งจ้วงจีถือห่อกระดาษที่ปิดผนึกมิดชิดเดินแย้มยิ้มออกมาแล้วกล่าวกับเตียฮ่วยเล้งว่า

"ห่อกระดาษน้อย ๆ นี้ เป็นของขวัญที่เรามอบให้แก่ตังงั่งชิงเจี๋ยงกัง-เจี้ยงเล่าของพรรคท่าน ท่านจำเป็นจะต้องรอมอบให้แก่มือกังเจี้ยงเล่า ในขณะที่ไม่มีผู้อื่นปะปนอยู่ข้างเคียง..."

เตียฮ่วยเล้งพอฟังหน้าพลันเปลี่ยนสี รีบถามอย่างเร่งร้อนว่า

"เล่งเอี๊ยเอี๊ยมิใช่จะไปร่วมพิธีด้วยตนเองหรือ ?"

เล่งจ้วงจี่กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"จากที่นี้ไปถึงศาลเจ้าไท่จื้อเบี่ย จะต้องผ่านเมืองต่าง ๆ อีกหลายแห่ง ด้วยระยะทางไกลเป็นพันลี้ แม้จะดั้นด้นทั้งคืนมิพักผ่อน พลบค่ำวันพรุ่งก็ยากจะบรรลุถึง..."

เตียฮ่วยเล้งรีบอธิบายอย่างรุ่มร้อนใจว่า

"ปังจู๊ผู้เฒ่าของพรรคเรา ได้เรียกระดมศิษย์หลายมณฑลแถบนี้เฝ้าปากทางสำคัญทั้งวันทั้งคืน จุดประสงค์ก็เพื่อจะมีโอกาสเชื้อเชิญเล่งเอี้ยเอี๊ยไปร่วมพิธีอันยิ่งใหญ่ในครานี้..."

เล่งจ้วงจี่มิรอให้เตียฮ่วยเล้งกล่าวจบคำ รีบสอดอย่างตื้นตันใจว่า

"กุศลเจตนาของกังเจี๊ยงเล่า เราได้รู้กระจ่างแก่ใจ และนับถือจนลึกซึ้งยิ่งแล้ว แต่เนื่องจากที่กิมเล้งยังมีเรื่องสำคัญใคร่ต้องรีบไปปฏิบัติ จำเป็นต้องเร่งกลับกิมเล้ง..."

เตียฮ่วยเล้งรบเร้าอย่างรุ่มร้อนขึ้นอีกคราวว่า

"น่ากลัวปังจู๊ผู้เฒ่ามิเชื่อคำรายงานของศิษย์"

เล่งจ้วงจี่ฉุกใจได้คิด รีบสะบัดห่อกระดาษในมือแล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เรามีเขียนบอกอยู่ในที่นี้จนละเอียดชัดเจนแล้ว"

กล่าวพลางมอบห่อกระดาษที่ปิดผนึกจนมิดชิดแน่นหนาให้แก่เตียฮ่วยเล้ง สั่งย้ำขึ้นอีกครั้งว่า

"ห่อกระดาษน้อยนี้ จะต้องเก็บแนบกับตัวให้รอบคอบรัดกุม ร่วงหายไปมิได้เป็นอันขาด"

เตียฮ่วยเล้งเห็นสภาพนี้ก็รู้ดีว่า ไม่มีทางจะรบเร้าให้เล่งจ้วงจี่เกิดความสนใจไปร่วมพิธีแน่ จึงจำต้องรับห่อกระดาษมาแล้วซุกไปในกระเป๋าลับข้างทรวงอก จากนั้นกล่าวอย่างนอบน้อมขึ้น

"ขอเรียนถามเล่งเอี้ยเอี๊ยกับโกวไหนไน่ทั้งสามท่าน จะเริ่มเดินทางตั้งแต่เมื่อใด ศิษย์จะได้มาน้อมส่งตามเวลา ?"

เล่งจ้วงจี่รีบตอบอย่างยิ้มแย้มว่า

"ขณะนี้ท่านมีหน้าที่สำคัญอยู่ในความรับผิดชอบ จะเพ่นพ่านไปตามอารมณ์มิได้ เช้าตรู่วันพรุ่งเราจะเดินทางไป ท่านมิต้องย้อนมาอีก ขณะนี้เป็นเวลาดึกมากแล้ว ท่านรีบกลับไปพักผ่อนเถิด"

เตียฮ่วยเล้งเห็นเล่งจ้วงจี่กล่าวอย่างหนักแน่นปานนั้น ก็ยิ่งมีความระมัดระวังขึ้นกว่าเดิม รีบคุกเข่าโขกศีรษะคารวะอีกครา อำลาเล่งเอี้ยเอี๊ยด้วยที

ท่าอันอาลัยอาวรณ์ จึงออกจากนอกโรงเตี๊ยมไป

บ้วนเล็กเพี้ยรอจนเตียฮ่วยเล้งไปแล้ว อดมิได้ต้องถามเสียงแผ่วเบาขึ้นก่อนว่า

"เล่งกอกอ ภายในห่อกระดาษของท่าน คือคัมภีร์จินเก็งของกังเจี้ยง-เล่าเล่มนั้นกระมัง ?"

เล่งจ้วงจี่ผงกศีรษะรับ กล่าวอย่างยิ้มแย้มไปว่า

"ใช่แล้ว เมื่อเรื่องนี้ปฏิบัติสำเร็จ ความในใจของข้าพเจ้าก็นับว่าหมดสิ้นได้ ไม่พะวักพะวนถึงเรื่องอื่นใดอีก"

กล่าวพลางยกมือขึ้นงอนิ้วนับสืบต่อไป

"ประวัติและชาติกำเนิดของซือแป๋ได้ยืนยันกระจ่างแล้ว ซือบ้อทั้งสองท่านก็พบหน้าแล้ว เกียงเจ๊ (เก็งจีฮุ้น) เกียงม่วย (เอี๊ยบเชียวเกียง) ก็หาพบแล้ว หงส์เจ๊ เพี้ยม่วยต่างก็ปรกติสุข ศัตรูคู่อาฆาตของซือแป๋ได้ชำระล้างกันหมดสิ้น บัดนี้มีแต่การกลับไปบนผาจีจือไง้ที่เก้าฮั้วซัว เรียนบอกประโลมวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ของอาจารย์บนสรวงสวรรค์เท่านั้น"

กล่าวถึงคำท้าย ๆ ท่าทีได้หม่นหมองจนหดหู่ ตาของเอี๊ยบเชียวเกียงก็เริ่มเปียกชุ่มขึ้นมาบ้างแล้ว

เตี้ยงอุ้ยหงส์พอเห็น รีบเบนเรื่องสนทนาออกไปในบัดดล โดยถามอย่างกังวลใจว่า

"ตี้ตี๋ ท่านมอบความสำคัญปานนี้ให้แก่เตียฮ่วยเล้งไปกระทำแทน มิรู้สึกจะหละหลวมเกินไปดอกหรือ ?"

เล่งจ้วงจี่กล่าวอย่างจนปัญญาขึ้นว่า

"ผู้น้องขบคิดใคร่ครวญอย่างรอบคอบแล้ว มีแต่วิธีนี้ทางเดียวเท่านั้นที่นับว่ารัดกุม"

บ้วนเล็กเพี้ยกับเชียวเกียงต่างท่องคัมภีร์จินเก็งจนขึ้นใจทั้งสองนางแล้ว ไม่มีคัมภีร์ก็สามารถท่องบอกให้แก่เก็งจีฮุ้นและเตี้ยงอุ้ยหงส์ได้ แต่นางทั้งสองต่างยังกังวลใจ ว่าเตียฮ่วยเล้งอาจจะทำให้คัมภีร์สูญหายไปใน

กลางคัน เพราะความประมาทเลินเล่อก็ได้

ดังนั้นบ้วนเล็กเพี้ยจึงกล่าวอย่างกังวลวิตกว่า

"หากแม้นเตียฮ่วยเล้งเลินเล่อจนทำหายไปแล้วจะเป็นไร ?"

เล่งจ้วงจี่กล่าวอย่างมั่นใจไม่น้อยว่า

"เตียฮ่วยเล้งมีปฏิภาณอันชาญฉลาด ไหวพริบปราดเปรียวมิด้อยกว่าพวกเรา พวกท่านวางใจได้เต็มที่"

แต่เชียวเกียงกลับกล่าวอย่างไม่เห็นพ้องว่า

"หากแม้นเผชิญกับศัตรูคู่อาฆาต จนเกิดการประหัตประหารอย่างดุดันเล่า ?"

เล่งจ้วงจี่หัวร่อฮาฮา แล้วกล่าวว่า

"ดังนั้นเราจึงถ่ายทอดสามฝ่ามือให้แก่มันไป"

เชียวเกียงพอฟังก็ละอายจนหน้าแดงระเรื่อ คิดถึงสามฝ่ามือที่ดุดันรุนแรง เปี่ยมความพลิกแพลงนั้นแล้ว มาตรแม้นเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งในปัจจุบันนี้ ก็ยากยิ่งที่จะสยบเตียฮ่วยเล้งให้อยู่มือได้ ดังนั้นรู้สึกคำถามตนกล่าวไปออกจะฟุ่มเฟือยไม่จำเป็นเลย

เล็กเพี้ยมีเจตนาจะกลบเกลื่อนความกระดากของเชียวเกียง จึงรีบเปลี่ยนเรื่องขึ้นว่า

"จากเทียนซัวมาถึงที่นี้ พวกเราห้อตะบึงม้าอย่างเร่งร้อนมิหยุดหย่อน เซี่ยวม่วยคิดว่านับแต่พรุ่งนี้ เปลี่ยนเป็นเดินทางเรือ ล่องตามน้ำไปจนถึงกิม-เล้ง จะได้ให้ม้ามีเวลาพักผ่อนสักหลายวัน ?"

เตี้ยงอุ้ยหงส์พอฟัง ย่อมไม่อาจจะคัดค้าน แต่สนับสนุนขึ้นว่า

"เยี่ยงนี้ก็ดี เล่งตี้ตี๋ เกียงม่วยกับเพี้ยม่วย เดินทางน้ำล่วงหน้าไปก่อน เราจะไปเยี่ยมตั้วเม้งกอกับอี่เจ้เจ๊ที่เมืองเจี๋ยะมึ้ง แล้วจึงค่อยเร่งรุดตามไปที่กิมเล้ง"

พอได้ยินคำ 'อี่เจ้เจ๊' เล่งจ้วงจี่ตาเป็นประกายสุกใสทันที แต่ประกายสีหน้าหายวับไปในชั่ววูบ สิ่งที่เกิดแทนคือความอัดอั้นและรันทด

เล่งจ้วงจี่มีความตื้นตันในพระคุณของอี่เจ้เจ๊ ที่มีนิสัยอันเปิดเผยหมดจดให้ทั้งไมตรีที่สัตย์ซื่อบริสุทธิ์ ให้ทั้งการปกปักคุ้มครองอย่างรอบคอบพิถีพิถัน

แต่ทว่าเล่งจ้วงจี่ก็รู้ดี จิตใจของอี่เจ้เจ๊สะอาดบริสุทธิ์ สูงส่งน่าเลื่อมใสและตัวของตนก็เชื่อมั่นว่าไม่มีความคิดเป็นอกุศลจิตอย่างไร

เล่งจ้วงจี่มีความเห็นใจและสมเพชในชะตาที่อาภัพว้าเหว่ของอึ้งปวยอี่ยิ่งนัก และก็รู้สึกเศร้าเสียใจในการที่นางลอบปลีกตัวออกจากเขาคี่ฮุ้นซัวอย่างเงียบเชียบ ในหลายเดือนมานี้ มิทราบว่านางจะมีความสุขสมบูรณ์ในชีวิตหรือไม่ ?

คิดถึงคฤหาสน์ใหญ่โตโอฬารที่มีนางคอยบงการดูแลอยู่ผู้เดียว มาตรแม้นมีคนรับใช้ไม่น้อย แต่นางก็เป็นม่ายที่ไร้บุตรธิดา โชคชะตาของนางในภายหน้ายังคงเป็นการอ้างว้างว้าเหว่อย่างน่าสมเพชเวทนา

ขณะขบคิดอยู่ก็ต้องส่ายหน้าไปมาด้วยความสะทกสะท้อนจนต้องถอนใจยาว

พร้อมกับที่เล่งจ้วงจี่ส่ายหน้าถอนใจ พลันได้ยินเตี้ยงอุ้ยหงส์กลั้นหัวร่อสะบัดเสียงถามว่า

"ตี้ตี๋ ท่านเป็นอย่างไรไปเล่า ? ท่านว่าการตกลงของพวกเรานี้ดีหรือไม่ ?"

เล่งจ้วงจี่รีบระงับใจผงกศีรษะถี่ ๆ แล้วตอบอย่างเร่งร้อนว่า

"ประเสริฐมาก ! ประเสริฐมาก !"

เล็กเพี้ยกับเชียวเกียงทราบว่า วาจาที่พวกนางปรึกษากันนั้น เล่งจ้วงจี่มิได้ฟังเข้าหูเลยแม้แต่คำเดียว จึงหัวร่อคักคักอย่างสนุกสนาน

เตี้ยงอุ้ยหงส์เห็นทีท่าอันโง่งมของเล่งจ้วงจี่ ก็มีทั้งขุ่นเคืองทั้งขบขันแต่นางมิกล้าว่ากระไร เนื่องจากอึ้งปวยอี่มิใช่ดรุณีพรหมจารี แต่เป็นหญิงม่ายที่มีทั้งรูปโฉมโนมพรรณและทรัพย์สมบัติ

วาจาหากกล่าวผิดพลาด ไม่เพียงจะตอแยเล่งตี้ตี๋จนมีโทสะ เล็กเพี้ยและเชียวเกียงจะคลางแคลงสงสัยเท่านั้น อาจบางทีจะกระทบกระเทือนกับ

ความทระนงและบริสุทธิ์ของอี่เจ้เจ๊ให้เสื่อมเสียอย่างรุนแรงด้วย

ดังนั้นนางเพียงชม้ายไปค้อนเล่งจ้วงจี่ที่กระดากจนหน้าแดงนั่งกระสับ-กระส่าย แล้วจึงพลอยหัวร่อกับเล็กเพี้ยและเชียวเกียงอย่างสนุกสนานไปบ้าง

เล่งจ้วงจี่ถูกหัวร่อใส่จนมิอาจจะอดกลั้นต่อไปได้ ต้องถามอย่างกระดากกระเดื่องว่า

"พวกท่านตกลงเยี่ยงไรกันเล่า ?"

เล็กเพี้ยกับเชียวเกียงพากันหัวร่อเสียงดังขึ้นกว่าเดิม เป็นชั่วครู่จึงกล่าวว่า

"พวกเราตกลงจะร่วมทางกันไปเยี่ยมตั้วเม้งกอกับอี่เจ้เจ๊"

เล่งจ้วงจี่ตื่นเต้นยินดียิ่ง แสร้งกล่าวอย่างมีเหตุผลหนักแน่นจริงจังว่า

"ดังนั้นเราจึงว่าประเสริฐมากดอก"

ทั้งสามนางต่างเหลียวหน้ามองตากัน แล้วส่งเสียงหัวร่อคักคักอย่างครื้นเครงไปอีกครั้ง

บ่ายวันที่สาม ท้องฟ้าหนักอึ้งด้วยหมู่เมฆที่เกาะกลุ่ม ลมเย็นยะเยียบโชยมารุนแรง แต่ไม่เป็นอุปสรรคต่อการห้อตะบึงอย่างเร่งรีบของพวกเล่ง-จ้วงจี่ทั้งสี่คน

เมืองเจี๊ยะมึ้งอยู่ระหว่างแดนต่อแดนของสองมณฑล ยามนี้อยู่ด้านตะวันออกทางขอบฟ้า ปรากฏเป็นจุดสีดำขึ้นแล้ว

เล่งจ้วงจี่ห้อม้านำหน้า ตาที่เป็นประกายจ้องมองดูจุดดำที่ได้เริ่มใหญ่ขึ้นทุกขณะ จากประกายตาอันแวววาวคราวนี้ เป็นที่เห็นได้ว่า มีความรุ่มร้อนและพลุ่งพล่านใจอยู่เพียงไร

ขณะนี้ ห้วงสมองของเล่งจ้วงจี่มีแต่เงาร่างอันงามสะคราญของอึ้ง-ปวยอี่อยู่เต็มเปี่ยม พร้อมกันนั้นวาดมโนภาพถึงเมื่อตอนพบหน้า อึ้งปวยอี่จะต้องมีความตื่นเต้นยินดี แย้มยิ้มอย่างสนิทสนมด้วยท่าทีอันเปิดเผยร่าเริง

คิ้วที่เรียวยาวราวขุนเขาขอบฟ้า ดวงตาสุกใสปานน้ำค้าง ใต้จมูกน้อย

โด่งเป็นสันคือปากจิ้มลิ้มแดงฉานสดใส ใบหน้ากลมมนปานรูปไข่ แก้มอิ่มผ่องใสทั้งสองข้าง ร่างที่อวบอัดสมบูรณ์ดุจบุปผาแย้มบานเต็มที่...

เล่งจ้วงจี่รู้สึกว่า ตั๊วเจ้เจ๊ผู้นี้จะดูอย่างไรก็มิคล้ายคนอาภัพที่ต้องเป็นม่ายในวัยสาว แต่ทว่านางก็เป็นสตรีที่มีชะตาอาภัพอัปภาคย์อยู่อย่างแน่แท้จริงจัง

เงาดำของตัวเมืองเจี๋ยะมึ้ง ได้เริ่มกระจ่างขึ้นตามฝีเท้าม้าอันแคล่วคล่องว่องไวทั้งสี่ จนชัดตาขึ้นทุกคราแล้ว

ใบหน้าของเตี้ยงอุ้ยหงส์ยังรุ่มร้อนกระวนกระวายไปกว่าเล่งจ้วงจี่เสียอีก นางมิเพียงจะมีความตื่นเต้นยินดีที่หลังจากพรากกันไปนานแล้วได้มาพบปะอีกครา นางยังมีความสะทกสะท้อนรันทดต่อการที่คล้ายตายแล้วพบพานกันใหม่ นางกระหายที่จะได้เห็นตั๊วเม้งกอและอี่เจ้เจ๊ พร้อมกันนั้นนางก็กระวนกระวายหวังจะได้เห็นซ่อซ้อ (พี่สะใภ้) ที่งามสะคราญตาทั้งห้านางนั้นด้วย

บ้วนเล็กเพี้ยเมื่ออยู่ที่เน้ยฮวยก๊กของอึ้งซัว และเชิงเขาทิศเหนือของหยกซัว เคยพบเห็นอึ้งปวยอี่มาหลายครั้งหลายคราา นางตอนนั้นใช้วิชาอำพรางร่างซ่อนกาย กับการที่อึ้งปวยอี่ตื่นตกใจจนโถมเข้าไปในอ้อมอกเล่งกอกอ ต่างก็เห็นถนัดชัดเจนทุกบทตอน

ยามนี้มองดูตัวเมืองเจี๋ยะมึ้งที่ตระหง่านอยู่ทางเบื้องหน้า นางพลันใจเต้นระทึกด้วยความกระวนกระวาย นางกลัวอึ้งปวยอี่จะรู้เรื่องราวที่เชิงเขาหยกซัว สักครู่เมื่อทั้งสองพบหน้ากัน อาจบางทีต่างจะรู้สึกกระดากกระเดื่องไปบ้าง

เซียวเกียงนั้นจิตใจสัตย์ซื่อผ่องใส นางมิเคยไปคิดถึงอึ้งปวยอี่และเล่งกอกอจะมีความลับเป็นส่วนตัวกันหรือไม่ นางเพียงรู้สึกขอบคุณอึ้งปวยอี่ที่ได้ยืมม้าแก่นางไปอารามกิมเฮี้ยเก็ง ซึ่งถือเป็นไมตรียิ่งใหญ่ไพศาล

เจี๋ยะมึ้งเป็นเมืองใหญ่ และเป็นชุมทางของสองมณฑล ร้านรวงจึงหนาแน่นคับคั่ง ผู้คนที่ไปประกอบกิจการค้าก็มีมากมาย สัญจรไปมามิขาดสาย คึกคักจอแจสมเป็นเมืองใหญ่

เมื่อเห็นว่าจะถึงปากประตูเมืองแล้ว ม้าทั้งสี่ยังคงห้อตะบึงดุจดั่งเหินบิน สร้างความตื่นตกใจให้แก่ผู้เดินทางจนพากันแตกฮือไปสองฟากข้าง

เล่งจ้วงจี่กับเชียวเกียงและเล็กเพี้ย มาตรแม้นต่างพากันรั้งบังเหียน แต่ม้าพ่วงพีทั้งสี่คล้ายไม่ยอมเชื่อฟังคำบงการแล้ว ยังคงชูหัวห้อตะบึงจนหางชี้ชัน ปากก็ส่งเสียงร้องอยู่ไม่หยุดยั้ง

เตี้ยงอุ้ยหงส์พลันได้คิด ต้องหัวร่อแล้วกล่าวอย่างรุ่มร้อนว่า

“เดียรัจฉานทั้งสี่ล้วนเป็นของตระกูลเตี้ย พวกท่านดู พวกมันยังร้อนใจไปกว่าพวกคนเสียอีก”

พวกเล่งจ้วงจี่ในตอนนี้จึงเพิ่งนึกได้ พร้อมกันนั้นรู้สึกขอบพระคุณอึ้งปวยอี่ที่ได้ให้ไมตรีอันยิ่งใหญ่เยี่ยงนี้

คฤหาสน์ตระกูลเตี้ยอยู่ที่ถนนสายตะวันตก เสียงม้าถี่เร็วและเสียงคนที่ตะคอกว่าสับสนอลหม่านจนคนรับใช้ในตระกูลเตี้ยวิ่งออกมาดูเหตุการณ์ เมื่อเห็นพวกเล่งจ้วงจี่ทั้งสี่มาถึง ต่างก็ฮือออกมาจูงม้าด้วยความกระตือรือร้นตื่นเต้น

เล่งจ้วงจี่แย้มยิ้มให้ แล้วลงจากหลังม้าเป็นคนแรก พวกผู้รับใช้พากันเข้ามาจูงม้า แต่ม้าทั้งสี่ที่ยังตื่นเต้นยินดี คงเหยาะย่างไปมาไม่ยอมหยุดยั้ง ปากก็ส่งเสียงร้องอันตื่นเต้นยินดีจนกึกก้อง เป็นจุดสนใจให้ผู้คนมองมาสับสน

ผู้รับใช้คนหนึ่งได้วิ่งตะบึงเข้าไปในลานตึกพร้อมกับส่งเสียงกึกก้องร้องไป

“เสียวเจี๊ยะกลับมาแล้ว ! เสียวเจี๊ยะกลับมาแล้ว !”

เตี้ยงอุ้ยหงส์รีบร้อนจนใคร่เสียบปีกโบยบินเข้าไปในตัวตึก มิแยแสต่อการประจบสอพลอของหมู่ผู้รับใช้ ฉุดแขนเล็กเพี้ยกับเชียวเกียงได้ก็วิ่งอย่างเร่งร้อนเข้าไปบ้าง

เล่งจ้วงจี่เป็นอาคันตุกะ มาตรแม้นมีความรุ่มร้อนเช่นกัน แต่มิอาจเสียมารยาทได้ จึงต้องทักทายปราศรัยกับหัวหน้าผู้รับใช้ที่ออกมาต้อนรับแล้วเดินอย่างเร่งร้อนตามหลังเตี้ยงอุยหงส์เข้าไป

ผ่านลานตึกกว้างโอฬาร ขึ้นสู่ห้องโถงตระการตา ยังคงยิ่งใหญ่แต่เงียบเหงาเยือกเย็น ทุกสิ่งยังคงวังเวงดุจดั่งเดิม

ทั้งสี่เข้าไปในห้องโถงใหญ่แล้ว ผู้รับใช้ที่ไปรายงานข่าวได้วิ่งอย่างตื่นเต้นยินดีออกมายืนตัวงออยู่ด้านข้าง พร้อมทั้งกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"จูบ้อ (นายหญิง) และฮูหยินทั้งห้าท่านได้ทราบแล้ว"

เสียงรายงานเพิ่งขาดคำ เสียงร้องอันตื่นเต้นยินดีที่สับสนอลหม่านก็แว่วมาจากทางประตูหลังของห้องโถง

"หงส์ม่วยม่วยกลับมาจริงหรือ ?"

"...ขอบพระคุณฟ้าดิน..."

"มิทราบเสียวเจี๊ยะอ้วนกว่าเก่าหรือผอมไป..."

เสียงสดใสในที่สนทนาจนเซ็งแซ่ ปะปนกับเสียงฝีเท้าอันสับสนวุ่นวายอลเวงไปทั่วทั้งหลังห้องโถงใหญ่

บทที่ห้าสิบสี่ รางวัลความรันทด

เนื่องจากล้วนเป็นเสียงของอิสตรี เล่งจ้วงจี่จึงไม่มีปัญญาจะแยกออก ว่าเสียงใดเป็นเสียงของอึ้งปวยอี่ แต่ก็แน่ใจ เพราะเตี้ยงอุยหงส์บอกว่าอึ้ง-ปวยอี่ก็อยู่ในจำนวนนี้

ทั้งสี่เพิ่งออกจากประตูหลังห้องถึงที่ตัวตึกด้านหลัง หญิงรับใช้กลุ่มใหญ่ฮือกันออกจากนอกประตูมาก่อน พอเห็นเตี้ยงอุ้ยหงส์ ต่างพากันร้องต้อนรับอย่างปลาบปลื้มปีติ พวกนางมาตรแม้นฮือเข้ามาห้อมล้อมเตี้ยงอุ้ย-หงส์ เชียวเกียง และเล็กเพี้ย แต่บรรดาหญิงรับใช้รูปงามยังมักจะเหลียวหน้าไปชำเลืองแลเล่งจ้วงจี่ที่ยืนสงบเสงี่ยมอยู่ระยะห่างสิบเชียะ

จากนั้น สตรีรูปงามที่เกล้าผมทรงสูง หน้าตาสะคราญห้านางได้ห้อมล้อมอึ้งปวยอี่ในอาภรณ์สีม่วงอ่อน เดินอย่างเร่งร้อนออกมา

อึ้งปวยอี่หน้าตาซูบซีดผิวหมองคล้ำ ดวงตาทั้งสองลึกกว่าปรกติเล็กน้อย ริมฝีปากที่เคยแดงฉานสดใส ยามนี้ไม่มีประกายละลานตาแล้ว แสดงว่าได้ป่วยหนักมาคราหนึ่งแน่

เล่งจ้วงจี่พบเห็นก็ตะลึงลาน บังเกิดความคับแค้นรันทดจนนัยน์ตาเปียกชุ่ม มโนภาพอันสวยสดร่าเริงของอึ้งปวยอี่ที่วาดไว้ สลายหายวับไปจนสิ้นเชิง

อึ้งปวยอี่ที่เดินอย่างเร่งร้อนออกมา คล้ายดั่งคิดไม่ถึงว่า ยังมีเล่งจ้วงจี่เล็กเพี้ยและเซียวเกียงร่วมทางมาด้วย เนื่องจากหญิงรับใช้ที่เข้าไปรายงาน เพียงบอกว่าเตี้ยงอุ้ยหงส์มาเท่านั้น

ยามนี้ เห็นเล่งตี้ตี๋ที่องอาจสง่า หน้าตาหล่อเหลาราวเทพบุตรก็หยุดยืนอยู่ที่ประตูเช่นกัน สร้างความแตกตื่นตกใจแก่นางจนชะงักงันกับที่ พริบตานั้นนางมิทราบเป็นความรันทดหรือยินดีที่ประดังขึ้น

แต่ทว่าน้ำตาอันสดใสไหลพร่างพรูลงจากดวงตาที่ลึกลงในเบ้าเล็กน้อย

สตรีรูปงามทั้งห้านาง พอเห็นเตี้ยงอุ้ยหงส์ในกลุ่มหญิงรับใช้ ต่างโห่ร้องคำ “ม่วยม่วย” แล้ววิ่งปราดเข้าหา กับการที่อึ้งปวยอี่พลันชะงักเท้า มิไปสนใจสังเกตเลย

เล่งจ้วงจี่พยายามกล้ำกลืนฝืนมิให้น้ำตาหลั่งไหล ประสานมือคารวะจนจรดพื้น พร้อมทั้งกล่าวทักทายไป

“อี่เจ้เจ๊สบายดี ?”

คำพูดเปล่งออกจากปาก เตี้ยงอุ้ยหงส์ที่ร่ำไห้จนน้ำตาเนืองนอง จึงสะดุ้งรู้สึกตัวว่ายังมีเล่งตี้ตี๋กับเล็กเพี้ยและเซียวเกียงร่วมทางมา รีบระงับใจแล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้น

“ตั้วซ้อ ท่านอย่าได้สนใจแต่ข้าพเจ้า...”

คำกล่าวมิทันจะจบสิ้น พลันพบเห็นอี่เจ้เจ๊มองหน้าเล่งตี้ตี๋แล้วหลั่งน้ำตาก็ฉุกใจได้คิด ขณะจะส่งเสียงทักทาย อึ้งปวยอี่ได้ร้องเรียก “ม่วยม่วย” เสียงเครือ แล้วโถมเข้ามาโอบนางไว้จนแนบแน่น

อึ้งปวยอี่โอบกอดเตี้ยงอุ้ยหงส์แล้ว อดมิได้ต้องเปล่งเสียงร่ำไห้จนดังก้องไป

เตี้ยงอุ้ยหงส์ทั้งตื่นเต้นลนลาน ทั้งสงสัยคลางแคลง แต่พลอยหลั่ง

น้ำตาร่ำไห้ไปกับอี่เจ้เจ๊ไม่สร่างซา

สตรีงามทั้งห้านางต่างรู้กระจ่างใจ ทราบความคับแค้นของอึ้งปวยอี่ดีว่านางไม่มีทางจะอุ้มเล่งจ้วงจี่มาร่ำไห้รำพัน จึงต้องโอบกอดหงส์ม่วยม่วยที่เพิ่งมาร้องจนสาแก่ใจไปสักครั้ง

เล็กเพี้ยกับเชียวเกียงก็ต้องตะลึงลานไป ทั้งสองดูอึ้งปวยอี่ที่มีสภาพคล้ายเพิ่งรื้อไข้ มิกล้าเชื่อสายตาของตนเลยจริง ๆ ว่า สตรีที่อวบอัดสะคราญจิตใจกว้างขวางหมดจดเช่นอึ้งปวยอี่ จะซูบซีดร่วงโรยจนคล้ายกลายเป็นอีกผู้หนึ่งไป

สตรีงามอาภรณ์เขียวครามผู้หนึ่งชำเลืองแลดูเล่งจ้วงจี่ที่ก้มศีรษะอย่างหดหู่ แล้วแสร้งกล่าวด้วยความหมายอันลึกซึ้งว่า

"อี่ม่วยม่วย ท่านก็มิต้องเสียใจ คนก็กลับมาแล้ว ยังมีอันใดจะน่าเสียใจกัน สมควรจะปลอบใจให้คึกคักมาต้อนรับอาคันตุกะจึงถูกต้อง"

เตี้ยงอุ้ยหงส์รู้แต่เรื่องที่อี่เจ้เจ๊เคยร่วมทางไปช่วยฉิ่นเฮียงเหล็งที่ภูเขาหยกซัวเท่านั้น สำหรับเรื่องปลีกตัวหลบหน้าออกจากภูเขาคี่ฮุ้นซัวนั้น เล็กเพี้ยกับเชียวเกียงมิเคยบอกเล่า ดังนั้นนางจึงมิทราบเรื่องราว

ยามนี้เห็นอี่เจ้เจ๊มีความเสียใจจนคับแค้นปานนั้น แน่แก่ใจว่าจะต้องพาดพิงไปถึงเล่งตี้ตี๋ที่กรุ้มกริ่มใจอ่อนเป็นแม่นมั่น มิเช่นนั้นอี่เจ้เจ๊ที่จิตใจเปิดเผยผ่องใสไหนเลยจะกลับกลายถึงเพียงนี้ได้ ?

ดังนั้นลอบชำเลืองแลดูเล่งจ้วงจี่ที่ท่าทีหดหู่แล้วฉุกใจได้คิด รีบฉวยโอกาสที่เสียงปลอบโยนยังดังเซ็งแซ่ กระซิบเบา ๆ ไปว่า

"เจ้เจ๊ หากท่านยังร่ำไห้ ผู้อื่นพลอยต้องร่ำไห้ไปตามแล้ว"

อึ้งปวยอี่รู้ได้ทันทีว่านางหมายถึงเล่งตี้ตี๋ จึงผงกศีรษะแล้วยกแขนเสื้อขึ้นซับหยาดน้ำตา

เล็กเพี้ยกับเชียวเกียงล้วนชาญฉลาด นางรีบประสานมือคารวะพร้อมกับกล่าวเสียงนอบน้อมว่า

"เชี่ยวม่วยขอกราบพบอี่เจ้เจ๊"

กล่าวแล้วทำท่าจะย่อกายลงกราบจริง ๆ อึ้งปวยอี่รีบลนลานประคองทั้งสองนางไว้ หวนคิดถึงเรื่องราวที่เชิงเขาหยกซัว อึ้งปวยอี่ก็รู้สึกกระดากกระเดื่องขึ้นจริง ๆ เพียงส่งเสียงขอบใจสองนางเบา ๆ เท่านั้น

ครั้นแล้วจึงแนะนำเล่งจ้วงจี่ให้รู้จักสตรีรูปงามทั้งห้านาง ล้วนเป็นภรรยาของตั๋วเม้งทั้งสิ้น เล่งจ้วงจี่ทักทายปราศรัยไปตามมารยาท แล้วพากันเข้าไปที่ห้องโถงตึกใน อันมีกระถางดอกไม้เรียงรายจนงามตระการ

เล่งจ้วงจี่เมื่อทรุดกายนั่งแล้วจึงพบเห็นว่า ในห้องนอกจากมีหญิงรับใช้รูปงามแล้ว บรรดาสตรีศักดิ์สูงทั้งหลาย ต่างหลบหน้าจนหายไปสิ้นเชิง

แต่ได้คิดด้วยไวปัญญา พวกนางที่กอดกันร่ำไห้เป็นการใหญ่ ขณะนี้คงพากันเข้าไปล้างหน้าแต่งตัวเป็นแม่นมั่น

ดังนั้นจึงนั่งสงบใจอยู่บนเก้าอี้ใหญ่ในห้องโถง และกลับรู้สึกปลอดโปร่งโล่งอารมณ์กว่าเดิมมากมาย

เมื่อหญิงรับใช้นำน้ำชามาให้ เล่งจ้วงจี่จึงถามข่าวเตี้ยงอุ้ยเม้ง ทราบว่าออกไปล่าสัตว์ ในสี่ห้าวันนี้ยังคงมิกลับมา เมื่อถามถึงอาการที่เคยบาดเจ็บทางวัดไต้ฮุดยี่ ทราบว่าป่วยอยู่หลายเดือนจนเมื่อตอนปลายปีจึงทุเลาเป็นปรกติ

แต่หญิงรับใช้อีกนางหนึ่งได้กล่าวบอกไว้ อาการของเตี้ยงอุ้ยเม้งจะสาหัสเพียงไร ก็ยังไม่เทียบเท่ากับอึ้งปวยอี่ สร้างความตื่นเต้นตกใจแก่เล่งจ้วงจี่ใหญ่หลวงนัก หลังจากถามไถ่อย่างจริงจังจึงทราบว่า มีคืนวันหนึ่งอึ้งปวยอี่ฝ่าฝนกลับมาในกลางดึก หลังจากกลับบ้านแล้ว ซ่อนตัวร่ำไห้บนห้องนอนทุกวี่วันมิยอมกินยอมนอนอยู่หลายวัน

เล่งจ้วงจี่เจ็บช้ำเสียใจยิ่ง หาสาเหตุการเจ็บไข้ของอึ้งปวยอี่นี้ จะอย่างไรตนก็เป็นต้นเหตุเช่นเคย จึงนั่งซึมเซาอยู่ภายในห้อง โดยมิส่งเสียงสนทนาต่อบรรดาหญิงรับใช้เหล่านั้นอีกแล้ว

อีกครู่ใหญ่จึงมีเสียงเครื่องประดับดังแว่วมากระทบโสต เล่งจ้วงจี่รู้ว่าพวกอึ้งปวยอี่มาแล้ว จึงรีบลุกขึ้นจากเก้าอี้ยืนต้อนรับ

เมื่อทุกคนมาปะกันพร้อมหน้า จึงพากันเข้ารับประทานสุราอาหารต่าง สนทนาปราศรัยถึงอารามกิมเฮี้ยเก็งบนเทียนซัว ภรรยาทั้งห้าของตั้วเม้งเล่าถึงเรื่องที่เตี้ยงอุ้ยหงส์ถูกค้วงเอี๊ยวจื้อคุมตัวกลับไปแล้วเป็นสภาพใด แต่มิได้เอ่ยพาดพิงถึงเรื่องที่อึ้งปวยอี่เจ็บไข้จนอาการหนักนั้นเลย

ขณะดื่มกินมีการสนทนาปราศรัย หยอกล้อกันอย่างสนุกสนาน ครึกครื้นจนรื่นเริงแจ่มใสกันทุกคนไป

เล่งจ้วงจี่มักจะลอบสังเกตดูอารมณ์ของอึ้งปวยอี่ พร้อมกันนั้นก็ลอบตรวจตราดูปฏิกิริยาของเล็กเพี้ยกับเชียวเกียง

เล่งจ้วงจี่พบเห็นว่า อึ้งปวยอี่แม้มีสนทนามีหัวร่อ แต่บนใบหน้าอันชีดเชียวของนางมักปรากฏแววหม่นหมองขึ้นบ่อยครั้ง ส่วนท่าทีของเล็กเพี้ยกับเชียวเกียงเป็นไปตามปรกติ มิมีความขุ่นข้องหมางเมินอย่างไร

เตี้ยงอุ้ยหงส์คล้ายดั่งมีความสนใจในท่าทีของเล่งจ้วงจี่เป็นพิเศษ นี่ยิ่งเป็นเรื่องที่เล่งจ้วงจี่กระสับกระส่ายใจเหลือหลาย

เนื่องจากเรื่องราวสนทนามีมากมาย สุราอาหารมื้อนี้จึงได้เนิ่นนานจนถึงยามสาม

เล่งจ้วงจี่มองดูพวกทั้งหลายกลับไปพักผ่อนแล้ว จึงติดตามหญิงรับใช้ไปยังห้องพักส่วนตัวของตนบ้าง แต่ต้องนอนพลิกกระสับกระส่าย ไม่อาจข่มตาให้หลับได้

ในห้วงสมองยามนี้ มีแต่เงาภาพอึ้งปวยอี่ที่ท่าทีรันทดหดหู่

พร้อมกันนั้นได้หวนคิดถึงเมื่อครั้งมาเจี๊ยะมึ้ง พบกับอึ้งปวยอี่ในคราแรก จวบจนถึงตอนสุราอาหารยุติในค่ำนี้ มีความเห็นว่าเท่าที่อึ้งปวยอี่ไม่เบิกบานใจ ผู้อาวุโสป้อจกต้องเป็นคนรับผิดชอบเต็มประตู

เพราะเมื่ออึ้งปวยอี่กลับจากคี่ฮุ้นซัวแล้ว จึงได้กลายเป็นคนหม่นหมองรันทดเช่นนี้

เล่งจ้วงจี่ขบคิดใคร่ครวญอยู่ไปมา มีความรู้สึกว่า กับฉิ่นเฮียงเหล็งบ้วนเล็กเพี้ยที่ปลอมแปลงเป็นวิญญาณหอม และเตี้ยงอุ้ยหงส์ที่รับโทษ

ทัณฑ์จากสำนักอาจารย์ ตนต่างสมควรรับผิดชอบทุก ๆ ประการ มีแต่อึ้งปวยอี่เท่านั้น รู้สึกว่าตนไม่มีความผิด

ขณะขบคิด ได้ล่วงเลยจนค่อนคืนไปแล้ว ตัวตึกใหญ่มโหฬารไม่มีเสียงอื่นใดปะปนเลย เงียบสงัดจนวังเวง

โคมไฟตามระเบียงและห้องหับ มิทราบดับไปตั้งแต่เมื่อใด มีเพียงแสงรำไรของดวงจันทร์เท่านั้นที่ส่องอยู่บนหน้าต่างหลังของห้อง บ่งบอกว่าฟ้ากระจ่างไร้เมฆหมอก

ในเมื่อไม่มีปัญญาข่มตาหลับ เล่งจ้วงจี่พลันพลิกกายลงจากเตียงเดินมาที่หน้าต่างหลัง เปิดเบา ๆ แล้วทอดสายตาเหม่อมองไป

เบื้องหน้าเป็นสวนไม้ดอกที่มีแสงจันทร์เลือนราง กลิ่นหอมคละคลุ้งจรุงใจ

สวนไม้ดอกนี้ปลูกบุปผานานาพันธุ์ ทางด้านซ้ายขวามีศิลาใหญ่มหึมาอยู่ข้างละก้อน ระหว่างกลางเป็นสระน้ำใส กึ่งกลางสระมีเก๋งแปดเหลี่ยมสร้างด้วยฝีมืองามประณีต มีสะพานทอดเชื่อมอยู่สามสะพาน

ทันใด เล่งจ้วงจี่สะท้านขึ้นทั้งกายจนตากระจ่างสดใส พบเห็นว่าข้างลูกกรงของเก๋งแปดเหลี่ยมกลางสระน้ำ มีเงาร่างอ้อนแอ้นนางหนึ่งกำลังเงยขึ้นเหม่อมองดูเดือนดวงใหม่ที่ใกล้จะถูกปุยเมฆลอยบดบัง

คนผู้นั้น อึ้งปวยอี่ที่เพิ่งฟื้นไข้อย่างแน่ชัด ?

เล่งจ้วงจี่ตกใจยิ่งจนลอบร้องอยู่ในใจอย่างรุ่มร้อน 'ขณะนี้เป็นเวลาใดแล้ว ?'

เงยหน้ามองไป ผ่านเที่ยงคืนนานหนักหนาแล้ว

ความตื่นตกใจคราวนี้ใหญ่หลวงยิ่งนัก รีบกระโดดออกจากหน้าต่างไม่คำนึงถึงข้อครหาใด ๆ แล้ว ต้องการจะตักเตือนให้นางกลับไปเสีย

ผ่านสวนไม้ดอกวิ่งมาจนถึงริมสระน้ำ เดินตามสะพานเข้าไปในเก๋งแปดเหลี่ยมอย่างรวดเร็ว

อึ้งปวยอี่ที่เงยหน้าเหม่อมองดูเดือนดวงใหม่พลันสะดุ้งรู้ตัวว่ามีคนเข้า

มาใกล้ นางยกแขนเสื้อขึ้นมาซับหยาดน้ำตาบนหน้าก่อน แล้วจึงเหลียวมาพบเห็นผู้มาคือเล่งตี้ตี่ทีท่าที่ตื่นเต้นลนลาน นางก็ตะลึงไปอย่างงงงัน

เมื่อระงับใจได้จึงรีบถามอย่างหวาดหวั่นจนเสียงสะท้านว่า

"ตี้ตี่ ดึกดื่นปานนี้แล้วท่านไฉนยังไม่หลับนอน ?"

ขณะว่ากล่าวก็รีบผุดลุกขึ้นมา จับจ้องมองหน้าเล่งจ้วงจี่ด้วยความวิตกกังวล

เล่งจ้วงจี่ทั้งกังวลใจทั้งขุ่นเคือง เมื่อมาใกล้จึงถามเสียงหนัก ๆ อย่างไม่เกรงใจ

"เจ้เจ๊ เหตุไฉนไม่ว่ากล่าวตัวท่านเองบ้าง ?"

อึ้งปวยอี่เห็นเล่งจ้วงจี่เอ่ยวาจาเสียงดัง ไม่มีทางหวาดหวั่นพรั่นพรึง นางตระหนกจนหน้าถอดสีทันที นางกลัวอย่างยิ่งว่าพวกรับใช้ชายหญิงได้ยิน ยิ่งกลัวบ้วนเล็กเพี้ยจะเร้นกายซ่อนอยู่ที่ด้านข้างของพวกตน ดังนั้นจึงมองซ้ายขวาอย่างระมัดระวัง แล้วกล่าวด้วยความเร่งร้อนเป็นที่ยิ่งว่า

"ตี้ตี่ ท่านไฉนจึงใจกล้าปานนี้ ? ที่นี่มิเป็นเช่นดั่งหยกซัว !"

เมื่อรื้อฟื้นถึงหยกซัว เล่งจ้วงจี่ต้องหน้าแดงระเรื่อขึ้นอย่างอดมิได้ กอปรกับเห็นท่าทีหวาดหวั่นจนลนลานของอึ้งปวยอี่แล้ว คิดว่านางเป็นม่ายของตระกูลเตี้ยก็ต้องรู้สึกสำนึกเสียใจที่ไม่ควรจะมา

แต่เล่งจ้วงจี่ก็ต้องกังวลในสุขภาพที่เพิ่งฟื้นไข้ของอึ้งปวยอี่ มิอาจปล่อยให้นางทรมานร่างกายตนเองถึงปานนี้ พร้อมกันนั้นเชื่อมั่นว่าพฤติการณ์ของตนเปิดเผยปราศจากอกุศลจิต จึงกล่าวเสียงหนักแน่นจริงจังไปว่า

"เกรงกลัวอะไร ?"

"ท่านมิกลัวเพี้ยม่วยม่วย ?"

เล่งจ้วงจี่ใจสะท้านไปเฮือกใหญ่จริง ๆ แต่แล้วพลันนึกถึงเหตุการณ์ในโรงเตี๊ยมที่ได้โอ๊วซัวได้ในบัดดล จึงกล่าวอย่างไม่ลังเลรีรอว่า

"เจ้เจ๊โปรดวางใจ เพี้ยม่วยม่วยมิใช่เป็นคนที่ไม่รู้จักมารยาทและการควรมิควร พร้อมกันนั้นนางก็เป็นภรรยาที่ดีอันมีความนุ่มนวลเอาใจสามี นาง

ย่อมไม่มาลอบคุมเชิงดูข้าพเจ้าในทุกเวลาทุกสถานที่อย่างเด็ดขาด"

อึ้งปวยอี่รู้สึกว่า วาจาของเล่งจ้วงจี่นี้หนักแน่นมีพลังยิ่ง หากแม้นบ้วนเล็กเพี้ยได้อำพรางกายมาลอบดูอยู่ในละแวกนี้จริง เมื่อได้ฟังวาจานี้แล้ว นางก็มิอาจไม่ลอบหลบหน้ากลับไปเป็นแน่แท้

แต่นางเมื่อคิดถึงคำตักเตือนของป้อจกเต้าหยิน ก็ต้องทอดถอนใจหนัก ๆ ขึ้นอีกครา สายหน้าด้วยความหม่นหมองรันทด

เล่งจ้วงจี่รีบปลอบโยนไปในทันทีว่า

"เจ้เจ๊ มิอาจจะทรมานตนเองถึงเพียงนี้ และยิ่งอย่าได้ถือสาวาจาของผู้อื่น ให้ขุ่นข้องหมองใจไปด้วย..."

อึ้งปวยอี่น้ำตาหลั่งไหลเป็นเส้นสายทันที ส่งเสียงเครือกล่าวว่า

"ตี้ตี๋ ท่านจำเป็นต้องรู้ตัว 'วาจาคนน่าหวาดกลัว' นี้ด้วย"

เล่งจ้วงจี่ยิ่งฟังยิ่งมีโทสะ จนคิ้วเลิกชี้ชันเสียงหนักแน่นว่า

"ผู้น้องเคารพเจ้เจ๊ เจ้เจ๊รักใคร่ปรานีผู้น้อง นี่เป็นเรื่องธรรมดาสามัญในจิตสำนึกของผู้คน..."

อึ้งปวยอี่ทอดถอนใจอีกครา ใบหน้าแดงระเรื่อร้อนผะผ่าวแต่กล่าวเสียงละห้อยว่า

"แต่ผู้อาวุโสป้อจกกลับบอกว่า เยี่ยงนี้คือความรัก !"

"หากแม้นว่าเช่นนี้คือความรัก ก็เป็นความรักซึ้งที่สุด บริสุทธิ์ที่สุด จริงใจที่สุด ไม่มีความเห็นแก่ตัว ไม่มีอกุศลจิตมาผลักดันให้ฝ่าฝืนจารีตประเพณี !"

"แต่ผู้อาวุโสป้อจกมีความเห็นว่า ความจริงที่สุด บริสุทธิ์ที่สุด และซึ้งที่สุดนี้ นอกจากพี่น้องร่วมสายเลือดแล้ว ในบุคคลร่นเดียวกัน ต่างถือเป็นความรักที่ตรึงอยู่ในส่วนลึกของหัวใจ เป็นรากเหง้าความรักที่เกาะกร่อนอยู่ในชีวิตและวิญญาณ..."

เล่งจ้วงจี่สะดุ้งตกใจจนต้องอุทานอย่างลืมตัว รีบลดเสียงต่ำถามไปเบา ๆ ว่า

“ท่านผู้เฒ่ายังว่ากระไรอีก ?“

“ท่านว่า อันความรักที่ซึ้งที่สุด บริสุทธิ์ที่สุดและจริงใจที่สุดนี้ เมื่อทับถมไปนานวันตามกาลเวลา มันจะแผ่กว้างออกไปได้ทุกขณะ ในจิตใจของทั้งสองฝ่าย จะต้องมีสักวันหนึ่งที่ถูกแรงดันนี้ปะทุจนปั่นป่วน คล้ายเป็นม้าพยศที่หลุดจากบังเหียน...”

กล่าวถึงตอนนี้ เสียงได้สั่นสะท้านหน้าแดงฉานสดใส ก้มศีรษะลงช้า ๆ แล้วกล่าวสืบต่อไป

“ผู้อาวุโสบอกว่า เมื่อถึงเวลานั้น ก็จะละเมิดศีลธรรมและประเพณีไปอย่างไม่รู้ตัวแล้ว”

เล่งจ้วงจี่ขมวดคิ้วแนบแน่น เหงื่อยะเยียบไหลซึมมาจนมือชุ่มโชก ถามเสียงหนัก ๆ สืบต่อไปว่า

“ท่านผู้เฒ่ายังว่ากระไรอีก ?“

อึ้งปวยอี่หลั่งน้ำตากล่าวว่า

“ท่านบอกว่า หากแม้นเจ้เจ๊มีใจรักใคร่เอ็นดูท่าน กังวลสนใจในตัวท่าน หวังให้ท่านได้เป็นอัจฉริยะอันกระเดื่องเลื่องแผ่นดินจริง ก็สมควรปลีกตัวออกจากท่านในทันที ไม่พบพานกับท่านอีกตลอดกาลนาน”

ถึงตอนนี้น้ำตาได้พร่างพรูดุจห่าฝน กล่าวต่อด้วยเสียงสะอึกสะอื้นว่า

“เจ้เจ๊ในตอนนั้นปฏิเสธอย่างเด็ดขาด ว่ามิได้ลอบชอบพอท่าน แต่ผู้อาวุโสป้อจกกลับยืนกรานว่าให้เจ้เจ๊กลับมาใช้ความคิดโดยสงบเยือกเย็นในบ้านเสียสักพัก...”

เล่งจ้วงจี่ความจริงรู้สึกว่า ตนมีจิตใจอันสัตย์ซื่อเปิดเผย มีแต่เคารพนบน้อมต่ออี่เจ้เจ๊ โดยมิได้มีความรักในฐานชู้สาวแม้แต่น้อย ยามนี้เมื่อได้ฟังคำวิจารณ์และวิจัยอันลึกล้ำพิสดารที่ป้อจกเต๋ากล่าวกับอึ้งปวยอี่แล้ว ตัวเองก็มิทราบว่า ได้กระทำความผิดไปจนลึกซึ้งและยังไม่รู้ตัวจริงหรือไม่ ?

ดังนั้นสายตาจึงเหม่อมองดูหมู่บัวในสระจนซึมเซา ผงกศีรษะช้า ๆ แล้วกล่าวเสียงเลื่อนลอยว่า

"ผู้อาวุโสป้อจกมีความรู้อันลึกล้ำไพศาล เรื่องที่ผู้เฒ่ากล่าวต่อพวกเรา ล้วนเป็นปรัชญาความจริงที่ลึกซึ้งสูงส่งยิ่ง ผู้น้องที่ตอนนี้ฟังจนออกจะเลอะเลือนสงสัยอยู่บ้าง"

อึ้งปวยอี่ยกมือปิดหน้าร่ำไห้รำพันว่า

"ผู้อาวุโสป้อจกยังบอก กลับมาขบคิดที่บ้านดูก็ย่อมกระจ่างใจได้เอง แต่เรากลับยิ่งคิดยิ่งขุ่นเคืองยิ่งคิดยิ่งแค้น จึงทำให้เจ็บป่วยจนอาการหนักแทบลกมิขึ้น..."

เล่งจ้วงจี่พอได้ยินคำ 'อาการหนัก' พลันนึกถึงจุดประสงค์ที่มาในเก๋งน้อยครั้งนี้ จึงเงยหน้าขึ้นมองดูท้องฟ้าแวบหนึ่งแล้วเร่งรัดขึ้นว่า

"เจ้เจ๊เพิ่งทุเลาจากเจ็บป่วย ขณะนี้เป็นเวลาดึกมากแล้ว รีบกลับไปเสียก่อนเถิด"

อึ้งปวยอี่ผงกศีรษะเบา ๆ ยกแขนเสื้อซับน้ำตาแล้วกล่าวเสียงละห้อยว่า

"วาจาของผู้อาวุโสป้อจก หวังว่าตี้ตี๋สามารถค้นคว้าถึงแก่นความจริงออกมา เจ้เจ๊โง่เขลาเบาปัญญา ในชั่วชีวิตนี้ น่ากลัวไม่มีทางเข้าใจได้แล้ว"

กล่าวพลางยกมือเช็ดน้ำตาไปพลาง เดินช้า ๆ กลับขึ้นบนสะพาน มือเกาะราวสะพานพลางหันมาถามเสียงแผ่วเบาว่า

"พรุ่งนี้จะยังอยู่อีกวันหรือไม่ ?"

เล่งจ้วงจี่ปฏิเสธอย่างนุ่มนวลว่า

"ผู้น้องจำเป็นต้องรีบกลับกิมเล้งโดยด่วน รอเรื่องราวเสร็จสิ้นแล้วค่อยมาเยี่ยมเจ้เจ๊อีกครั้ง"

อึ้งปวยอี่ผงกศีรษะอย่างหดหู่ หันกายเดินช้า ๆ ออกไป

เล่งจ้วงจี่ยืนซึมเซาอยู่บนเก๋งน้อย ทอดตามองร่างอันอ้อนแอ้นที่ว้าเหว่ของอึ้งปวยอี่เดินกรำน้ำค้างอันหนาวเย็นหายลับไปในประตูสีแดงบานน้อยใต้ซุ้มไผ่ จึงได้กระโดดข้ามสวนดอกไม้เข้าไปในห้องนอน

ปิดหน้าต่างเรียบร้อย แล้วทอดกายลงบนเตียงขบคิดถึงวาจาของผู้อาวุโสป้อจกอย่างละเอียด แต่คิดค้นอยู่เป็นเนิ่นนาน ก็ยังไม่เข้าใจแก่น

ความอันลึกซึ้งพิสดารขึ้นได้ อาจบางทีเพราะผู้อยู่วงในจะงมงายไปบ้างก็ได้

เสียงหัวร่ออันสดใสได้กระตุ้นเล่งจ้วงจี่ที่เคลิบเคลิ้มสะดุ้งรู้สึกตัวตื่นขึ้น ลืมตามองเห็นอาทิตย์อุทัยส่องกระจ่างอยู่ที่หน้าต่างแล้ว รีบลนลานจากเตียงมา เห็นหญิงรับใช้สองนางยืนรอที่นอกประตูนานแล้ว

เมื่ออาบน้ำชำระกายอย่างรีบร้อน แล้วเดินออกไปนอกประตู เห็นอึ้งปวยอี่ที่หน้าตาแจ่มใสกับภรรยาทั้งห้าของตั๋วเม้ง พร้อมด้วยเล็กเพี้ย เชียวเกียงและเตี้ยงอุ้ยหงส์ นั่งล้อมวงอยู่ที่โต๊ะอาหาร หัวร่อต่อกระซิกกันอย่างเบิกบานใจ

เล่งจ้วงจี่รู้สึกสงสัยไม่คลายเลย คิดมิออกว่าไฉนอึ้งปวยอี่จึงได้มีความร่าเริงแจ่มใสดุจดั่งครั้งก่อน ได้ผิดกับเมื่อค่ำวานดั่งราวเป็นคนละคนทีเดียว !

บนโต๊ะอาหารเช้า ใบหน้าอึ้งปวยอี่ไม่มีแววหม่นหมองกังวลแม้แต่น้อยนิด ภรรยาทั้งห้าของตั๋วเม้งก็มักส่งเสียงหัวร่ออย่างร่าเริงอยู่บ่อยครั้ง เล็กเพี้ย เชียวเกียง และเตี้ยงอุ้ยหงส์ ก็มีท่าทีเบิกบานสำราญใจยิ่ง เหลือแต่เล่งจ้วงจี่เท่านั้นที่ซึมด้วยความสงสัยใจ

เล่งจ้วงจี่เหม่อมองดูอึ้งปวยอี่ แล้วก็เหลียวมามองเตี้ยงอุ้ยหงส์อย่างงงงัน

หนึ่งในห้าภรรยาของตั๋วเม้งพลันหัวร่อคิกคักแล้วสัพยอกขึ้นว่า

"ตี้ตี่ที่โง่เขลา หงส์เจ้เจ๊ได้มอบบุตรชายของท่านให้แก่อี่ม่วยม่วยแล้ว"

เล่งจ้วงจี่ใจหายวาบ ร้องอุทานไปอย่างลืมตัวทันที

เชียวเกียงลอบชำเลืองแลเตี้ยงอุ้ยหงส์ที่หน้าแดงฉานอย่างมีเลศนัย รีบหัวร่อแล้วอธิบายไปว่า

"มิใช่บุตรชายที่เจ้เจ๊ในกิมเล้งคลอดดอก แต่เป็นบุตรของหงส์เจ้เจ๊ที่จะมีขึ้นในวันหน้า"

เล่งจ้วงจี่เพิ่งจะเข้าใจ จึงโห่ร้องสนับสนุนอย่างปีติยินดี เมื่อคิดขึ้น

อีกคราก็กล่าวว่า

"ขอเพียงอี่เจ้เจ๊ไม่รังเกียจเดียดฉันท์ ต้องการกี่คนก็ให้เท่านั้น"

เสียงขาดคำ ในห้องอาหารก็เกิดเสียงหัวร่ออย่างสนุกสนานจนเซ็งแซ่ แม้กระทั่งหญิงรับใช้ทั้งกลุ่มก็ยังต้องปิดปากหัวร่อจนตัวงอไปงอมา

อาหารเช้าเสร็จสิ้น พวกเล่งจ้วงจี่จึงลาต่ออึ้งปวยอี่และภรรยาทั้งห้าของตั๋วเม้ง พาจิตใจอันเบิกบานแจ่มใสห้อม้าออกจากเมืองเจี๋ยะมึ้ง มุ่งหน้าตามทางหลวงใหญ่กลับไปมหานครกิมเล้ง

เล่งจ้วงจี่คิดถึงเหตุการณ์ในตอนอาหารเช้า อดมิได้ต้องกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เรื่องนี้หงส์เจ้เจ๊กระทำได้เพียบพร้อมสมบูรณ์วิเศษสุด"

เตี้ยงอุ้ยหงส์หน้าแดงระเรื่อ กลั้นหัวร่อสะบัดเสียงไปว่า

"มันเป็นหัวคิดของตั๋วเม้งช้อทั้งห้าคนดอก มิได้รับการเห็นพ้องจากท่าน เราไหนเลยจะกล้ารับปาก อีกประการหนึ่ง ผู้ใดกล้ารับรองว่าจะต้อง..."

คำต่อไป 'ต้องเป็นบุตรชาย' มิทันบอกออกจากปาก หน้าก็แดงก่ำจนถึงใบหู มิอาจจะเอื้อนเอ่ยต่อไปได้แล้ว

เล่งจ้วงจี่กับเล็กเพี้ยและเซียวเกียง ต่างพากันหัวร่ออย่างสนุกสนานโดยเฉพาะเล่งจ้วงจี่หัวร่อด้วยความสมใจมากไปกว่าทุกคน

พลันได้ยินเตี้ยงอุ้ยหงส์ถอนหายใจอย่างอัดอั้นรันทดกล่าวว่า

"อี่เจ้เจ๊พออายุสิบหก ก็มีชื่อเสียงในวิชาตัวเบา อายุสิบแปดแต่งงานกับเตี้ยย่งย้ง อยู่กินมิถึงสองปี อายุยี่สิบก็เป็นม่ายอันอาภัพ ปีนี้เพิ่งยี่สิบสี่ จะต้องโดดเดี่ยวเดียวดาย อีกนานปีเท่าใดจึงจะถึงขั้นผู้เฒ่าอายุแปดสิบ ?"

บ้วนเล็กเพี้ยหยุดหัวร่อก่อน ถอนใจกล่าวว่า

"อี่เจ้เจ๊นับว่ามีชะตาชีวิตอาภัพจนน่าสมเพชยิ่งนัก"

เล่งจ้วงจี่รันทดหดหู่ รอยระรื่นบนใบหน้าปลาสนาการหมดสิ้นทันที

เซียวเกียงขมวดคิ้วนิ่วหน้า พลันเหลือบแลเล่งจ้วงจี่แล้วกล่าวอย่างคลางแคลงใจว่า

"ครั้งก่อน ๆ เอ่ยถึงอี่เจ้เจ๊คราใด เล่งกอกอจะบอกว่าอี่เจ้เจ๊มีอายุสามสิบกว่าปีทุกครั้งไป"

เตี้ยงอุ้ยหงส์มองหน้าเล่งจ้วงจี่ ถามด้วยความตื่นเต้นสงสัยว่า

"ท่านไปฟังจากผู้ใดว่ามา ?"

เล่งจ้วงจี่หน้าแดงฉานเป็นนานจึงอ้อมแอ้มบอกว่า

"ตอนผู้น้องไปคฤหาสน์ตระกูลเตี้ย ฟังจากพวกหญิงชายรับใช้ ต่างเรียกนางเป็นจู้บ้อ (เจ้านายหญิง) จึงเดาว่าอี่เจ้เจ๊น่ากลัวต้องมีอายุสูงวัยกว่าสามสิบปีแล้ว"

ทั้งสามนางต่างพากันหัวร่อด้วยความสนุกสนานเสียงเซ็งแซ่จนเกรียวกราวไป

❀ ❀ ❀

เป็นเวลาหลายวัน ที่ม้าถูกเร่งเร้าไม่หยุดยั้ง จวบจนพลบค่ำวันนี้มหานครกิมเล้งอันกว้างใหญ่ไพศาล ท่ามกลางแสงประทีปโคมไฟได้เจิดจ้าจนเห็นหอสูงตระหง่าน อยู่เหนือกำแพงเมืองอันโอฬารบ้างแล้ว

เล่งจ้วงจี่คึกคักจนตาเป็นประกายวาวโรจน์ ใบหน้างามสง่ามักปรากฏรอยยิ้มอันกระตือรือร้นและความกังวลที่รุ่มร้อน

ในอุปาทานอันบรรเจิด ปรากฏร่างเก็งจีฮุ้นที่ครรภ์แก่จนอุ้ยอ้าย พร้อมกันนั้นก้าวไกลไปถึงเมื่อสามีภรรยาหลังจากพรากไปเนิ่นนานแล้วกลับมาพบพานกันอีกครั้ง ความตื่นเต้นยินดี ปลาบปลื้มประโลม ช่างดื่มด่ำซาบซึ้งกระไรเช่นนั้น !

ส่วนเตี้ยงอุ้ยหงส์ที่นั่งบนม้าห้อตะบึง ขมวดคิ้วมองเงาทะมึนของมหานครกิมเล้ง ในดวงใจนางมืดครึ้มทะมึนดุจดั่งท้องฟ้าในตอนนี้ ยุ่งเหยิงวุ่นวายเฉกเช่นกับฝีเท้าม้าที่ห้อตะบึงอยู่

นางมาตรแม้นมิเคยพบกับเก็งจีฮุ้น แต่ก็รับฟังอยู่เนิ่นนานแล้วถึงความงามและฝีมือของเก็งจีฮุ้น เรื่องเดียวที่นางกังวลคือจะอยู่กับม่วยม่วยที่งามสะคราญปานนางฟ้า สง่ามีราศีดั่งราชธิดานี้อย่างสนิทสนมกลมเกลียว

อย่างไร ?

จิตใจของเชียวเกียงมีทั้งกังวลทั้งยินดี นางมีความยินดีอย่างยิ่งที่จะได้พบกับฮุ้นเจ้เจ๊ แต่นางก็กังวลใจว่า ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบผู้มารดายังคงมิกลับจากฮ่วงซัวมาก็ได้

บ้วนเล็กเพี้ยนั้นตื่นเต้นยินดีจนหน้าเปล่งปลั่งผ่องใส นางมิใคร่จะได้เห็นบ้านที่นางจะมีส่วนเป็นเจ้าของด้วยผู้หนึ่งเท่านั้น ยิ่งเร่งร้อนใคร่จะได้เห็นทิโกวพั้วอันเป็นมารดาผู้เฒ่าของนาง

มหานครกิมเล้งในสมัยแผ่นดินสุขสงบรุ่งเรืองโอฬาร ตระการฟุ้งเฟ้อ มโหรีปี่กลองก้องกังวานตามถนนหนทางยันรุ่งมิหยุดยั้ง เรืองามลอยตามน้ำฉิ่นไฮวั้ฮ้ออยู่คับคั่ง ล้วนเป็นพวกเศรษฐีมีทรัพย์ ราชนิกูลสูงศักดิ์ออกท่องเที่ยวหาความสำราญกันไปตามอัธยาศัย ทุกแห่งหนทุกซอกมุมบ่งบอกความกระปรี้กระเปร่าคึกคักอยู่ทุกกาลเวลา

ยามนี้ เพิ่งได้เวลาไต้เข้าไฟ ตามถนนมีคนเดินกันขวักไขว่ มิทันจะได้ถึงถนนใหญ่ใจกลางเมืองก็มีเสียงอันเซ็งแซ่จอแจ เสียงดนตรี เสียงขับร้อง สับสนกึกก้องไปทั้งสองหูแล้ว

พวกเล่งจ้วงจี่ทั้งสี่เร่งม้าอย่างรีบร้อน ต่างไม่มีกะใจจะไปชมความครึกครื้นยามราตรีตามท้องถนน เล่งจ้วงจี่ห้อม้านำหน้าเร่งร้อนไปตามถนนหลังอย่างกระวนกระวาย

ถนนหลังเป็นถนนของบ้านข้าราชการยิ่งใหญ่ เศรษฐีมีทรัพย์ ราชนิกูลสูงศักดิ์ ไม่มีร้านค้ามาปะปน คล้ายดั่งเป็นคนละโลกกับทางถนนหน้า นอกจากบางครั้งบางคราจะมีม้าหรือรถคันงามผ่านแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างเงียบวังเวง สงบร่มเย็นน่าอาศัย

สองฟากข้างล้วนเป็นตัวตึกรามอันโอ่อ่าโอฬาร ต่างแขวนโคมกระดาษดวงใหญ่ เขียนแซ่เจ้าของคฤหาสน์ประกาศไว้ คนรับใช้นั่งอยู่ตามซุ้มประตูบ้างสามบ้างห้าตามฐานะของคฤหาสน์ สนทนาปราศรัยด้วยเสียงซุบซิบ ไม่มีการตะโกนก้องร้องหัวร่อกันเลย

พลันได้ยินเชียวเกียงร้องอย่างตื่นเต้นยินดี ชี้ไปที่ซุ้มประตูอันใหญ่โตมโหฬารทางเบื้องหน้า แล้วกล่าวว่า

"อยู่ที่นี้แล้ว !"

เตี้ยงอุ้ยหงส์กับบ้วนเล็กเพี้ยมองตามปลายนิ้วทันที เห็นหน้าซุ้มประตูลงรักดำ มีบันไดห้าขั้นสูงใหญ่สง่า กำแพงทาสีขาวสะอาด สองฟากข้างมีสิงโตหินตัวใหญ่นั่งเฝ้า ซ้ายขวาต่างมีราวผูกม้ายาวเหยียด

ทั้งสองนางต่างแลจ้องจนตะลึงลาน หากมิใช่โคมดวงใหญ่ที่แขวนอยู่ใต้ซุ้มประตูดวงหนึ่งใช้อักษรสีแดงเขียนตัว 'เล่ง' อีกดวงหนึ่งเขียน 'เทียน-ซิมทั้ง' (ตึกใจกลางฟ้า) พวกนางจะต้องเข้าใจว่า เป็นวังอันโอ่อ่าของราชนิกูลแน่

ขณะเพ่งพิจารณาก็มาถึงหน้าประตู เล่งจ้วงจี่กระโดดลงจากหลังม้าก่อนหัวร่อให้พวกเตี้ยงอุ้ยหงส์ทั้งสามอย่างร่าเริง แล้วร้องว่า

"ถึงบ้านแล้ว ลงมาเถิด"

พวกเตี้ยงอุ้ยหงส์ทั้งสามรับคำ แล้วพลิ้วกายลงจากหลังม้า ขณะนั้นผู้รับใช้สองคนที่นั่งสนทนาเบา ๆ อยู่ใต้ซุ้มประตู พอเห็นเล่งจ้วงจี่ก็พลันนึกถึงเรื่องที่เล่งฮกอันมีตำแหน่งเป็นก้วงแก (พ่อบ้าน) สั่งมา ต่างลนลานเข้าต้อนรับ พร้อมกับส่งเสียงร้องอย่างร่าเริง

"เซี่ยวเอี๊ยกลับมาแล้ว"

เล่งจ้วงจี่เหลียวมองไป พบเห็นคนรับใช้ทั้งสองต่างแปลกหน้า ทราบว่าต้องเพิ่งจ้างมาใหม่ ก็มิสนใจอย่างไร เพิ่งสั่งไปว่า

"รีบจูงม้าไปอาบน้ำทางด้านหลัง มันทั้งสี่มิได้พักผ่อนมาเป็นเวลาสองวันแล้ว"

คนรับใช้ทั้งสองต่างรับคำอย่างนอบน้อม แล้วจูงม้าออกไป เล่งจ้วงจี่แม้มีความรุ่มร้อนใคร่จะวิ่งเข้าไปในบ้าน แต่เมื่อเห็นเล็กเพี้ย เชียวเกียง และเตี้ยงอุ้ยหงส์ต่างชะเง้อชะแง้แลไปทางซ้ายขวาไม่หยุดยั้ง จึงมิอาจจะเร่งเร้าให้ไปโดยเร็วได้ และก็ฉวยโอกาสนั้นมองไปที่หน้าประตูแวบหนึ่ง

บันไดและสิงโตหินถูกขัดถูจนสะอาดปราศจากฝุ่นละออง บานประตูใหญ่ลงรักสีดำกับขัดถูจนเป็นมัน ห่วงหัวสัตว์ที่เป็นทองเหลืองแววับราวกับเป็นทองคำ

เมื่อพวกสามนางเหลียวหน้ามองมา เล่งจ้วงจี่จึงชักชวนให้เข้าไปในซุ้มประตู

เบื้องหน้าเป็นลานตึกกว้างขวางที่มีกระถางดอกไม้เรียงราย ภายในห้องโถงที่สลักเสลาตามผนังและเสาด้วยลวดลายงดงาม ได้จุดโคมกระจกมีสร้อยระย้าจนสว่างไสวไปแล้ว

เตี้ยงอุ้ยหงส์ บ้วนเล็กเพี้ยและเอี๊ยบเซียวเกียงกำลังกวาดตาดูสภาพในห้องโถงด้วยความแปลกใหม่ พลันมีเสียงร้องไห้อันดังกังวานของทารกผู้หนึ่งแว่วขึ้นมา

เล่งจ้วงจี่งุนงงไปชั่ววูบ บ้วนเล็กเพี้ยพลันโห่ร้องขึ้นสุดเสียง

“ฮุ้นเจ้เจ๊คลอดแล้ว !”

ในเสียงโห่ร้องที่ยังดังก้อง ทั้งสี่ต่างพากันวิ่งเข้าไปในห้องโถงใหญ่

ขณะเวลานั้น ในห้องโถงมีเงาร่างคนผู้หนึ่งปรากฏมา เสื้อยาวใหญ่สีครามกระโปรงสีดำ หนังหน้าเหี่ยวย่นนัยน์ตาเล็กหยี... ทิโกวพั้วนี่เองนางกำลังอุ้มทารกในเบาะเดินออกมาต้อนรับพอดี

ทิโกวพั้วพอเห็นพวกเล่งจ้วงจี่ทั้งสี่ ก็ร้องด่าด้วยความตื่นเต้นยินดี

“พวกเจ้าเหล่าปิศาจ ไฉนป่านนี้เพิ่งกลับมา ?”

บ้วนเล็กเพี้ยโห่ร้องเรียกมารดาด้วยเสียงแหลมเล็ก แล้วพุ่งกายโถมเข้าไปหา

เนื่องจากพลุ่งพล่านจนเกินไป เล่งจ้วงจี่ถึงกับลืมคารวะต่อทิโกวพั้วเพียงใช้มือที่ตื่นเต้นจนสั่นระริกทั้งสองข้างแหวกแพรต่วนบนเบาะดูทารกอ้วนขาวภายในอย่างตื่นเต้นดีใจ

กล่าวแล้วประหลาดยิ่ง ทารกที่กำลังหลับตาตะเบ็งเสียงร่ำไห้ พอเห็นเล่งจ้วงจี่มาแหวกผ้าก็พลันหัวร่อร่า ดวงตาดำขลับเป็นประกายคล้าย

ดวงดาว

บ้วนเล็กเพี้ยรีบถามอย่างตื่นเต้นยินดีว่า

“เป็นของฮุ้นเจ้เจ๊คลอดมา ?”

ตาหยีเล็กของทิโกวพั้วเบิ่งขึ้น กลั้นหัวร่อแล้วด่าออกไปว่า

“มิใช่เป็นของเก็งเอียเท้าคลอดมา มารดาไหนเลยจะยอมออกแรงอุ้มมันจนจริงจังปานนี้ ?”

เล็กเพี้ย เชียวเกียง เตี้ยงอุ้ยหงส์และเหล่าหญิงรับใช้ที่ได้ยินเสียงแล้วพากันมุ่งเข้ามา ต่างส่งเสียงหัวร่อจนเซ็งแซ่ไป

ทิโกวพั้วหัวร่ออย่างภาคภูมิใจแล้วกล่าวว่า

“เจ้าตัวน้อยนี้ วันหน้าเติบใหญ่แล้ว จะต้องกลายเป็นปิศาจทำร้ายอิสตรีอีกผู้หนึ่ง”

เล่งจ้วงจี่พอฟังว่าเป็นบุตรชาย ก็แตกตื่นยินดีจนหัวใจพองโตคับอก เงยหน้าขึ้นแย้มยิ้มแล้วถามอย่างตะลึงลาน

“คลอดนานเท่าใดแล้ว ?”

ทิโกวพั้วตัดพ้อขึ้นทันทีว่า

“พวกเจ้าไม่รีบมาเร็วสักวัน เมื่อวานเพิ่งเลี้ยงฉลองครบรอบเดือนให้แก่เจ้าตัวน้อยนี้”

เล่งจ้วงจี่แตกตื่นจนละล่ำละลักว่า

“นั่นมิใช่เก้าเดือนก็คลอดมา !”

ทิโกวพั้วพอฟังพลันด่าอย่างยิ้มแย้มว่า

“เจ้าหน้าโง่ คำพังเพยที่ว่า ‘เจ็ดรอดแปดตายเก้าอ้วนใหญ่’ มิเคยได้ยินเลยหรือ ?”

เสียงขาดคำ ทั่วทั้งห้องโถงก็มีการหัวร่ออย่างสนุกสนานขึ้นอีกครั้ง

ขณะนั้น เสียงหญิงรับใช้ผู้หนึ่งร้องขึ้นว่า

“เล่า (เฒ่า) ฮูหยินกับเซี่ยว (เล็ก) ฮูหยินออกมาแล้ว“

พวกเล่งจ้วงจี่ทั้งสี่ได้ยินคำเล่าฮูหยิน ต่างตะลึงลานด้วยความงุนงงไป

ห้องโถงเงียบงันทันที เสียงเครื่องประดับบนศีรษะกระทบกันดังสดใส แผ่วเบาแว่วมาจากทางประตูหลังห้องโถงจนชัดเจน

เล่งจ้วงจี่พอได้ยินเครื่องประดับที่คุ้นหูยิ่งนี้ก็ตื่นเต้นยินดีจนตาเจิดจ้าแวววาว ขณะจะโถมกายออกไปต้อนรับ หญิงรับใช้ที่ยืนอยู่สองฟากข้างประตูได้น้อมกายคารวะลงแล้ว

จากนั้นเก็งจีฮุ้นในอาภรณ์สีม่วงสด หน้าตางามสะคราญปานเทพธิดาเดินประคองไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบที่หน้าตาผ่องใสสะคราญในอาภรณ์สีเขียวสดออกมา

เล่งจ้วงจี่พอเห็นจึงเพิ่งเข้าใจ ที่แท้ซือบ้อที่ยังกลางคนได้กลายเป็นเล่าฮูหยินไปแล้ว บังเกิดความตื่นเต้นยินดีจนรีบเข้าไปกราบฟุบอยู่แทบเท้าโขกศีรษะทักทายว่า

"จี่ยี้ขอกราบซือบ้อ"

เชียวเกียงนั้นโห่ร้องเต็มเสียง วิ่งปราดเข้าไปอย่างรีบร้อนลนลาน

บ้วนเล็กเพี้ยกับเตี้ยงอุ้ยหงส์ก็พากันกราบลงอวยพรอย่างนอบน้อม

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบทำมือเป็นประคองอย่างเอ็นดู พร้อมกันนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"พวกเจ้าต่างลำบากแล้ว รีบขึ้นมาเถิด"

กล่าวพลางตาอันปรานีจ้องมองดูเตี้ยงอุ้ยหงส์ที่เพิ่งโขกศีรษะลุกขึ้นถามอย่างเมตตาว่า

"ท่านนี้คือเตี้ยงโกวเนี้ยกระมัง ?"

เตี้ยงอุ้ยหงส์ก้มศีรษะเล็กน้อย ประสานมือคารวะอีกครา จึงตอบอย่างนอบน้อมว่า

"หงส์ยี้เอง"

เก็งจีฮุ้นที่งามสง่าได้จับจ้องมองเตี้ยงอุ้ยหงส์ที่สวยสะคราญปานบุปผาแย้มบานอยู่นานแล้ว ยามนี้เดินเข้ามา ย่อกายลงคารวะอย่างนอบน้อมพร้อมทั้งส่งเสียงทักทายอย่างปีติดีใจ

"เซี่ยวม่วยเก็งจีฮุ้น ขอกราบหงส์เจ้เจ๊"

เตี้ยงอุ้ยหงส์พอเห็น เฉกเช่นกับคนลอยคอกลางทะเลแล้วเกาะเอากราบเรือใหญ่ได้ จิตใจที่ว้าวุ่นวาบหวิว หนักแน่นอบอุ่นขึ้นมาในบัดดล รีบลนลานกราบให้บ้าง แล้วสองมือประคองเก็งจีฮุ้น กล่าวอย่างพลุ่งพล่านว่า

"ม่วยม่วยเพิ่งคลอดไม่นาน อย่าได้เหน็ดเหนื่อยไปเป็นอันขาด"

เก็งจีฮุ้นที่งามสะคราญพลันหน้าแดงระเรื่อขึ้นด้วยความอุธัจ ฉวยโอกาสลุกขึ้นยืน ชม้ายมองไปยังเล่งตี้ตี่ที่กำลังอ้าปากหัวร่อโดยไม่มีเสียงอย่างคิดคำนึงถึงแวบหนึ่ง

รอจนเก็งจีฮุ้นลุกขึ้นยืน เซียวเกียงกับเล็กเพี้ยจึงได้เข้าไปคารวะต่อฮุ้นเจ้เจ๊ จากนั้นพวกหญิงรับใช้ก็เข้ามากราบฝากตัวกับเจ้านายน้อย และจู้บ้อในอนาคตทั้งสามนาง

ในห้องโถงที่งามละลาน มีบรรยากาศอันเบิกบานสำราญใจ เสียงหัวร่อดังอยู่ไม่ขาดหู

เล่งจ้วงจี่ฉวยโอกาสที่ทุกคนสนทนาปราศรัยอย่างร่าเริง ลอบชำเลืองไปพิจารณาดูเก็งจีฮุ้น พบเห็นภรรยาที่รักหลังจากคลอดบุตรแล้ว ร่างยิ่งอวบอัดกว่าเดิม หน้าตาผ่องใสเป็นประกาย งามจับจิตจับใจไปยิ่งกว่าเมื่อตอนก่อนตั้งครรภ์เสียอีก

เตี้ยงอุ้ยหงส์เพ่งพิจารณาดูเก็งจีฮุ้น มิเพียงมีรูปกายสวยสมส่วนเท่านั้น ใบหน้าที่งามสะคราญปานหยาดฟ้า ท่วงท่าที่มีสง่าเปี่ยมราศี เป็นจุดเด่นที่บรรดาพวกม่วยม่วยทั้งหลายไม่อาจทัดเทียมเปรียบได้เลย

โดยเฉพาะดวงตาที่สดใสกระจ่างดั่งดวงดาว นับว่านางมีความงามที่สุดเป็นจุดเด่นที่ดึงดูดใจที่สุดด้วย

เมื่อคนทั้งปวงทักทายปราศรัยกันทั่วหน้า ก็พากันนั่งล้อมวงบนโต๊ะกลม พวกหญิงรับใช้พากันยกน้ำชาและของว่างมาให้ แม่นมรูปงามผู้หนึ่งได้รับทารกจากอ้อมแขนของทิโกวพั้วออกไป

เล่งจ้วงจี่เหลือบดูเจ้าตัวน้อยที่ถูกอุ้มไปด้วยความกระตือรือร้นคึกคัก

โดยมิสำนึกตัวว่าตนได้กลายเป็นบิดาคนไปแล้ว แต่ในส่วนลึกของหัวใจ มีความเต็มตื้นต่อพระคุณของภรรยาที่รักมอบให้

เนื่องจากตระกูลเล่งนับแต่นี้มีทายาทสืบช่วงต่อไปแล้ว เก็งจีฮุ้นควรนับเป็นผู้มีคุณงามความดีต่อตระกูลเล่งเป็นอันดับหนึ่ง

เหลือบแลดูเก็งจีฮุ้นที่แย้มยิ้มอย่างหยาดเยิ้มแล้ว ก็หันมาทางไต้หงส์-นึ่งเฮี้ยบน้อมกายถามว่า

"ขอเรียนถามซือบ้อ วันที่เจ้าตัวน้อยครบเดือน มิทราบได้ตั้งนามแล้วหรือไม่ ?"

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบรีบกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ฟังว่า เจ้ากับฮุ้นยี้ได้ตกลงตั้งชื่ออยู่ก่อนแล้ว เป็นทารกชื่อเซ่งเพี้ยเป็นทาริกาชื่อเอียเล็ก..."

เล่งจ้วงจี่มิรอให้ซือบ้อกล่าวจบคำ รีบรับคำอย่างนอบน้อม พร้อมกันนั้นชม้ายมองมาทางบ้วนเล็กเพี้ยอย่างยิ้มแย้ม

บ้วนเล็กเพี้ยเข้าใจในความหมายทันที นางหน้าแดงระเรื่อ เหลือบดูเก็งจีฮุ้นอย่างตื้นตันใจด้วยความปีติปลาบปลื้ม คนทั้งหลายพากันชมว่าเป็นนามที่ไพเราะน่าฟัง จึงได้วิจารณ์นามนี้อย่างสนุกสนานครื้นเครงไปอีกครั้ง

เมื่อพวกหญิงรับใช้ตั้งโต๊ะอาหารค่ำ คนทั้งปวงจึงนั่งล้อมวงลงอีกคราดื่มกินพลางก็ให้เชียวเกียงกับเล็กเพี้ยและเตี้ยงอุ้ยหงส์ เล่าเรื่องราวการไปผจญภัยในกิมเฮี้ยเก็งบนเทียนซัว

เล่งจ้วงจี่คิดอยู่แต่เรื่องไปฮ่วงซัวของไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบเพื่อพบถับปวย-ฮวยนึ่งเฮี้ยบอันเป็นซือบ้อ ดังนั้นรอจนพวกเชียวเกียงทั้งสามเล่าเรื่องเทียนซัวจบ จึงรีบถามอย่างรุ่มร้อนใจว่า

"ซือบ้อไปที่ฮ่วงซัวได้พบกับเก็งซือบ้อหรือไม่ ?"

เก็งจีฮุ้นพอฟัง รีบก้มศีรษะลงอย่างหม่นหมอง

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบเหลือบดูเก็งจีฮุ้นแวบหนึ่ง แล้วฝืนยิ้มกล่าวว่า

"เก็งซือบ้อของเจ้าสบายดีมาก นางฟังว่าฮุ้นยี้ได้มีครรภ์แล้วก็รีบเร่งรัด

ให้เรากลับมาดูแลโดยเร็วไว"

วาจาชะงักชั่วขณะ เหลือบแลดูทิโกวพั้วอย่างยิ้มแย้ม แล้วจึงกล่าวสืบต่อไป

"เรารีบเร่งกลับมาบ้าน แต่ในบ้านก็มีบ้วนพั่วพั้วอยู่ก่อนแล้ว"

ทิโกวพั้วหยีตาเล็กของนางแย้มยิ้มอย่างภาคภูมิใจจนเสียงใส

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบพลันหน้าหม่นหมอง กล่าวเสียงละห้อยว่า

"แรมแปดค่ำเดือนสาม เป็นวันคล้ายวันเกิดของซือแป๋เจ้า เก็งซือบ้อเจ้าตกลงใจจะสวดมนต์อุทิศส่วนกุศลต่อหน้าพระให้แก่ซือแป๋เจ้ายี่สิบเก้าวัน..."

วาจามิทันขาดคำ ดวงตาเล่งจ้วงจี่ก็มีน้ำทะลักออกมาเป็นเส้นสาย ส่งเสียงสั่นเครือกล่าวสวนว่า

"แรมแปดค่ำเดือนสาม เป็นวันที่พลังลมปราณของอาจารย์เหือดหายจนวายชนม์ และก็เป็นวันที่จี่ยี้ลงจากเขาด้วย"

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบไม่ปรารถนาจะชักนำบรรยากาศอันรันทดหดหู่มาครอบคลุมอยู่ที่โต๊ะสุราอาหาร จึงกล่าวสืบต่อไปว่า

"พวกเรากลัวเกรงพวกเจ้าไม่อาจกลับมาทันเวลา ดังนั้นวันนี้จึงใช้เล่งฮกเฒ่าออกไปซื้อกระดาษเงินกระดาษทองตระเตรียม เมื่อถึงวันนั้นจะออกไปนอกเมืองหันหน้าสู่ทิศภูเขาเก้าฮั้วซัว เซ่นไหว้ให้สมบูรณ์..."

เล่งจ้วงจี่รีบส่งเสียงกล่าวสอดขึ้น

"ไม่ ! ก่อนที่จี่ยี้จะกราบลาสุสานสถิตวิญญาณอาจารย์นั้น เคยคุกเข่าสาบานอยู่หน้าวิญญาณอาจารย์ จี่ยี้ล้างแค้นให้อาจารย์เสร็จสิ้นแล้ว หาซือ-บ้อกับเกียงเจ้เจ๊พบ ก็จะกลับไปผาจีจือไง้บนเก้าฮั้วซัว กราบเรียนประโลมวิญญาณอาจารย์บนสรวงสวรรค์ทันที บัดนี้ห่างจากแรมแปดค่ำยังอีกแปดวัน จากนี้ไปเก้าฮั้วซัวมีเวลาเหลือเฟืออยู่มาก"

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบก็คิดใคร่จะไปกราบไหว้ขอขมาต่อหน้าศพสามีผู้ล่วงลับ ร่ำไห้ให้สาแก่ใจสักครั้ง จึงรีบผงกศีรษะรับคำว่า

"เยี่ยงนี้ยิ่งประเสริฐ พวกเราตกลงเริ่มเดินทางในวันพรุ่งเลย"

เสียงเพิ่งขาดคำ ที่นอกถนนใหญ่พลันมีเสียงพวกรับใช้ฝ่ายชายตวาดว่าด้วยความแตกตื่นตกใจจนดังสับสนอลหม่าน จากนั้นเสียงหัวร่อฮาฮาอันประหลาดพิกลปะปนจนสับสนวุ่นวาย

พวกเล่งจ้วงจี่ทั้งหลายพอได้ยิน ดวงตาต่างเป็นประกายสุกใส พากันผุดลุกขึ้นจากที่ สาวเท้าอย่างเร่งร้อนออกไปต้อนรับที่นอกประตูทันที

บทที่ห้าสิบห้า สังเวยผู้วายชนม์

พวกเล่งจ้วงจี่ เก็งจีฮุ้น บ้วนเล็กเพี้ย เซียวเกียงและเตี้ยงอุ้ยหงส์ติด

ตามหลังไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบกับทิโกวพั้ว เดินอย่างเร่งร้อนออกไปทางซุ้มประตู

ทิโกวพั้วฟังจากเสียงหัวร่ออันสับสนอลหม่าน แน่ใจว่าต้องมาไม่ต่ำกว่าหนึ่งคน จึงเบิ่งตาหยีเล็กของนางแล้วกล่าวกลั้วหัวร่อไป

"จะต้องเป็นพวกตัวประหลาดเฒ่าหลายคนขึ้นมาแน่นอน"

เสียงขาดคำ ท่ามกลางเสียงฝีเท้าสับสนและเสียงหัวร่ออันประหลาดพิกล ขอทานชราที่ผมยุ่งเป็นกระเซิงแยกเขี้ยวอ้าปาก สูงต่ำดำขาวเป็นจำนวนหกเจ็ดคน ฮือกันเข้าประตูมาดั่งน้ำบ่า

พวกเล่งจ้วงจี่เพ่งตามองไป คนทั้งเจ็ดที่เสื้อกะรุ่งกะริ่งรุ่มร่ามผอมสูงอ้วนต่ำมิละม้ายเหมือนจนแยกมิออกว่าเป็นหลวงจีนนักพรตฆราวาสกระยาจกที่หน้าตามอมแมมทั้งเจ็ดคน คือบุคคลที่ขึ้นชื่อลือชาว่าตอแยยากของบู๊ลิ้มยุคนี้... สี่ตัวประหลาดใหญ่และสามผู้เฒ่าพรรคกระยาจก

ทั้งเจ็ดคนมาตรแม้นจะปะปนจนสับสน แสดงว่าวุ่นวายลนลานกัน

เต็มที่ แต่ไม่มีสักคนหนึ่งจะเดินล้ำหน้าปังจู๊ผู้เฒ่าของพรรคกระยาจก ที่สาบสูญร่องรอยไปนานกว่ายี่สิบปีเลย

ตังงั่งชิงเจี๋ยงกังเจี้ยงเล่าได้เปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดเก่า ใบหน้าเต่งตึงสดใสแย้มยิ้มอย่างเมตตาปรานีเดินนำหน้าเข้ามาก่อน

ป้อจกเต๋า เอ้ยคาอง ละตะฮ่อเสียง เคี่ยงจือเซ็งและหลิวยี่ เบ๊ซำ สองเจี้ยงเล่าที่มือถือไม้ตีสุนัข ติดตามหลังกังเจี้ยงเล่ามาโดยกระชั้นชิด

เมื่อพวกทั้งปวงพบหน้า ก็คารวะไปตามลำดับชั้น ต่างทักทายปราศรัยกันจนเซ็งแซ่ บ้างร้องเรียกกังเอี๊ย บ้างเรียกซือแป๊ะ บ้างเรียกผู้อาวุโส มีบ้างยังตะโกนก้องว่านางแม่มด ! เสียงหัวร่อต่อกระซิกดังเกรียวกราว เสียงทักทายเสียงสัพยอกสร้างความปั่นป่วนให้แก่ลานตึกที่สงบร่มเย็น วุ่นวายจนโกลาหลไปทันที

บรรดาหญิงรับใช้ที่ยืนอออยู่หน้าระเบียงห้องโถงไหนเลยจะเคยเห็นพวกขอทานเฒ่าที่ผมยุ่งหน้ามันแผดหัวร่อเสียงพิกล ก่นด่ากันอย่างยิ้มแย้มเยี่ยงนี้ จึงพากันตื่นตกใจจนตะลึงลานไป

ตั้วเท้าเอ้ยคาองเหลือบแลไปที่เก็งจีฮุ้นอันงามตระการตา แล้วตะเบ็งเสียงกึกก้องขึ้นก่อนว่า

"เป็นอย่างไร ? ตอนอยู่บนยอดเขาเง็กโล่วฮงของคี่ฮุ้นซัว เราตั้วเท้าเพียงมองเก็งเอียเท้าก็รู้ว่าเอวกับร่างไม่สมส่วนสัด พวกท่านดู ยังคงเป็นเราตั้วเท้ามีสายตาคม"

เก็งจีฮุ้นรู้ความหมายในวาจาของเฒ่าพิกลผู้นี้ จึงเอียงอายจนหน้าแดงฉาน รีบยกแขนเสื้อขึ้นป้องหน้า ก้มศีรษะถอยกายไปซ่อนตัวอยู่หลังทิ-โกวพั้วโดยเร็ว

ทิโกวพั้วเบิ่งตาหยีเล็กของนาง ด่าอย่างยิ้มแย้มว่า

"ตั้วเท้า ท่านช่างเป็นคนตาบอดตาใสชัด ๆ บอกกับท่าน หลานน้อยของเรามีอายุครบเดือนแล้ว"

เมื่อกล่าวเช่นนี้ พวกป้อจกเต้าหยินต่างมิเข้าใจเป็นเรื่องราวใด จึง

ตื่นตกใจจนตะลึงลานไปหมดสิ้น

ตั้วเท้าเอ้ยคาองพอได้ยินคำ 'หลานน้อยของเรา' ตากลมใหญ่รีบเหลียวขวับมามองที่ท้องบ้วนเล็กเพี้ย แล้วหันไปจ้องหน้าทิโกวพั้วอย่างมึนงงสงสัย ถามด้วยความแตกตื่นตกใจว่า

"แม่มดเฒ่า ท่านว่าธิดาบุญธรรมของเราคลอดบุตร..."

คำกล่าวมิทันจะจบ คนทั้งปวงต่างพากันตะเบ็งเสียงหัวร่อจนสนั่นหวั่นไหว บ้วนเล็กเพี้ยนั้นต่างขุ่นเคืองจนหน้าแดงฉาน กระทืบเท้าร้องต่อว่าบิดาบุญธรรมของนางจนเสียงแหลมเสียดประสาท

ขณะที่คนทั้งปวงกำลังปลาบปลื้มรื่นเริง ส่งเสียงหัวร่อเฮฮาไม่ขาดระยะ พลันได้ยินเสียงกรีดร้องด้วยความแตกตื่นดังมาในจากห้องโถงใหญ่

คนทั้งปวงต่างรีบเหลียวมองไปด้วยความงุนงง เห็นหญิงรับใช้ในห้องโถงหลายคนต่างแตกตื่นจนหน้าถอดสี กำลังวิ่งลนลานเข้ามาในทิศทางนี้

เมื่อเพ่งมองอีกครั้ง ละตะฮ่อเสียงที่มิเคยเอ่ยคำพูดตลอดเวลา มิทราบได้ฉวยโอกาสที่พวกทั้งหลายสนทนาปราศรัยอย่างเบิกบานใจ กระโดดเข้าไปในห้องโถงใหญ่นั่งดื่มกินเป็นโกลาหลอยู่ผู้เดียวแต่เมื่อใด

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบแย้มยิ้มแล้วรีบผายมือเชื้อเชิญว่า

"ท่านทั้งหลายมาค่ำมืดเช่นนี้ คิดว่าต้องหิวโหยอยู่นานแล้ว รีบเชิญเข้าไปในห้องเถิด"

ป้อจกเต้าหยินหัวร่อฮาฮา กล่าวสัพยอกขึ้นว่า

"พวกเรานั่งเรือมาจากบึงตังเท้งโอ๊วจนถึง เมาคลื่นจนอิ่มอยู่นานแล้ว มีแต่เท็กเท้า (หัวล้าน) คนเดียวเท่านั้นที่ยังหิวกระหายดีอยู่"

คนทั้งปวงพากันเดินขึ้นบันไดไปในห้องโถงด้วยความคึกคักสนกสนาน

เล่งจ้วงจี่ เล็กเพี้ย เชียวเกียงและเตี้ยงอุยหงส์พอฟัง จึงเข้าใจว่าพวกป้อจกเต้าหยินต่างพากันไปศาลเจ้าไท่จื้อเบี่ยแล้ว และเนื่องจากนั่งเรือล่องตามน้ำมาโดยไม่หยุดทั้งวันทั้งคืน จึงย่อมมีความเร็วกว่าการควบม้าของพวกตนมากนัก

คนทั้งปวงเข้าไปในห้องโถงใหญ่ ละตะฮ่อเสียงจำต้องหัวร่อฮาฮาลุกขึ้นมาต้อนรับแล้วจึงกลับเข้านั่งใหม่

เหล่าหญิงรับใช้พากันรินสุรายกอาหารให้แก่พวกกังเจี้ยงเล่าทั้งเจ็ดเป็นวุ่นวาย แต่พวกนางเมื่อได้เห็นสีหน้าท่าที เสื้อผ้ามือเท้าของตัวประหลาดทั้งหลายแหล่แล้วต่างต้องสยิวกายด้วยความสะอิดสะเอียน

ละตะฮ่อเสียงยังคงมองจ้องหน้าเก็งจีฮุ้นมิวางตา แยกเขี้ยวแล้วกล่าวว่า

“เอียเท้า โบราณมีว่าไว้ ‘ลูกมังกรเป็นมังกร ลูกหงส์เป็นหงส์’ ไปอุ้มเจ้าตัวน้อยของพวกเจ้าออกมา ให้พวกฮุดเอี๊ย เต้าเอี๊ย ฮ่วยจื้อเอี๊ยทั้งหลายดูสักคราว่า คล้ายเก็งเอียเท้าเจ้าหรือคล้ายเจ้าเด็กบัดซบนี้”

เสียงขาดคำทิโกวพั้วพลันเบิ่งตาหยีเล็กของนางคัดค้านว่า

“จะใช้ได้อย่างไร ? พวกท่านเหล่าเอี้ยเอี๊ยประหลาดพิกลล้วนคล้ายคางคกบ้าง มุสิกบ้าง ถ่านก้อนดำบ้าง มิคล้ายเป็นคนแต่กลับคล้ายเป็นภูตผีปิศาจมากกว่า สร้างความตกใจให้แก่เซ่งเพี้ยของเราไป จะได้อย่างไรกัน ?”

พวกป้อจกเต้าหยินถูกทิโกวพั้วหยามพวกตนจนไม่มีค่าแม้แต่อีแปะเดียว ต่างก็อดมิได้ต้องหัวร่อเสียงฮาฮาดังสนั่นหวั่นไหว หัวร่อจนกระเบื้องสั่นไหวโคมไฟแกว่งไกว หญิงรับใช้ต่างแตกตื่นจนหน้าถอดสีไปทุกคน

ตังงั่งชิงเจี๋ยงกังเจี้ยงเล่าเป็นผู้หยุดหัวร่อก่อน แล้วกล่าวอย่างครึกครื้นขึ้นว่า

“พวกเราเหล่าตั๋วเท้า ขนยาว หน้าลาย จะให้ดีแล้วยังคงอย่าดู กงจื้อน้อยชาญฉลาดเหนือคนหากแม้นเกิดตกใจจนร้องไห้ขึ้นมา พวกท่านเหล่าที่จะเป็นเอี้ยเอี๊ยก็ไม่อาจจะซุกหน้ามอมแมมไว้ในที่ใดได้”

กล่าวขาดคำ คนทั้งปวงส่งเสียงหัวร่อกันอย่างครึกครื้นขึ้นอีกครา

บ้วนเล็กเพี้ยนั้น ครุ่นคิดคำนึงถึงแต่เรื่องที่ฉิ่นเฮียงเหล็งปลงผมบวชชี ดังนั้นรอจนเสียงหัวร่อของทุกคนซาหาย รีบหันไปตัดพ้อป้อจกเต้าหยินอย่างไม่พอใจว่า

"ผู้อาวุโสไฉนจึงยินยอมให้ฉิ่นโกวเนี้ยไปบวชชีในอารามเซ็งฮวงอำ ?"

ป้อจกเต้าหยินกับละตะฮ่อเสียงพอฟังต่างหน้าถอดสีทันที ร้องอุทานเบา ๆ แล้วถามเสียงหนัก ๆ อย่างงุนงง

"พวกเจ้าทราบได้อย่างไร ?"

ขณะกล่าวว่า สายตาอันตื่นเต้นสงสัยทั้งสี่พากันจ้องมองมายังเล่งจ้วงจี่เอี๊ยบเชียวเกียง ที่มีท่าทีหม่นหมองรันทดเป็นจุดเดียว

เชียวเกียงรีบอธิบายขึ้นว่า

"เมื่อวันชิวอิ๊ดเดือนสาม พวกเราไปเที่ยวอึ้งเฮาะเล้าแล้วจึงไปเสี่ยงเซียมซีที่เซ็งฮวงอำ ขณะที่ท่องเที่ยวชมวัด ได้พบกับฉิ่นโกวเนี้ยที่ปลงผมบวชเป็นชีโดยบังเอิญ..."

กล่าวแล้วเล่าเรื่องราวที่ขอร้องง่อพังซือไท่ให้ได้พบหน้าฉิ่นเฮียงเหล็งออกไปโดยคร่าว ๆ

เคี่ยงจือเซ็งกับตั้วเท้าเอ้ยคาอง ต่างเคยพบเห็นฉิ่นเฮียงเหล็งมา ดังนั้นจึงพากันตำหนิว่าป้อจกเต้าหยินกับละตะฮ่อเสียงทั้งสอง ไม่สมควรรับปากเรื่องเช่นนี้

ละตะฮ่อเสียงจิบสุราด้วยท่าทีหม่นหมองกังวล ตัวประหลาดที่มีความครึกครื้นสำรวมตลอดมา คล้ายดั่งก็มีความเศร้าเสียใจในธิดาบุญธรรมที่รักต้องไปปลงผมบวชชีในคราวนี้

ป้อจกเต้าหยินถอนหายใจยาว ๆ กล่าวว่า

"เรื่องนี้เรากับเท็กเท้าไม่เห็นพ้องอยู่ตลอดมา แต่ฉิ่นเล่าฮูหยินที่สวดมนต์ไหว้พระมาชั่วชีวิต รู้สึกว่าธิดาน้อยเมื่อมีประสบการณ์อันเจ็บช้าน่าอนาถถึงปานนี้ จึงยืนกรานต้องให้ธิดาปลงผมบวชชี อาจบางทีจะปลดเปลื้องออกจากกองทุกข์ได้บ้าง"

ละตะฮ่อเสียงวางถ้วยสุรากล่าวเสียงหม่นหมองว่า

"ชีวิตอันอาภัพของเหล็งเอียเท้า ได้ถูกลิขิตมาก่อนที่นางปวารณาตัวเป็นศิษย์ป้อจก นับถือเราเท็กเท้าเป็นบิดาบุญธรรมแล้ว"

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบรีบถามขึ้นด้วยความสงสัยใจว่า

“เพราะเหตุใด ?”

ละตะฮ่อเสียงฝืนหัวร่อกล่าวว่า

“พวกท่านคิดดู กราบไหว้พรตเฒ่าเป็นอาจารย์ ยอมรับหลวงจีนเป็นบิดาบุญธรรม มันที่เป็นธิดาบุญธรรมและศิษย์ ไยไม่กลายเป็นทายาทเราและป้อจกไปเป็นแม่ชีได้เล่า”

วาจามาตรแม้นครึกครื้นขบขัน แต่เปี่ยมด้วยความรันทดหดหู่ ดังนั้นจิตใจของทุกผู้คนจึงรันทดจนหดหู่ไปบ้าง

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบก็รู้สึกสะทกสะท้อนใจในชะตาอันอาภัพนี้ นางถอนใจกล่าวว่า

“ทุกผู้คนต่างบอก มอบตัวเข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์ไหว้พระสวดมนต์ด้วยจิตใจเลื่อมใสศรัทธา มอบร่างและชีวิตให้แก่องค์พระปฏิมา จะสามารถลืมเลือนความกลัดกลุ้มรันทดทั้งหลายไปได้จริง แต่ทว่าเราครั้งนี้ไปเยี่ยมบุ๊น-เจ๊เจ้ที่อาภัพในอารามเล่งเซียวอำเชิงเขาฮ่วงซัว ยี่สิบปีที่ไม่ได้เห็น ผมของนางก็ขาวโพลงไปแล้ว เป็นที่เห็นว่าการลืมเลือนรันทดคับแค้น ตัดจิตพิศวาสไปจากใจ มิใช่เป็นเรื่องง่ายดายอย่างเด็ดขาด”

วาจากล่าวมิทันจบ เก็งจีฮุ้นก็ก้มศีรษะหลั่งน้ำตา สมเพชในความอาภัพของมารดา เล่งจ้วงจี่ก็น้ำตาคลอหน่วย สะทกสะท้อนตื้นตันไปกับความอาภัพของซือบ้อ

ตั้วเท้าเอ้ยคาองเห็นบรรยากาศในโต๊ะสุราเริ่มอัดอั้นรันทด รีบร้องขึ้นว่า

“เรื่องราวเหล่านี้ พวกเราไว้ค่อยว่ากล่าวกันในภายหลัง ขณะนี้ยังคงให้กังเล่าตั้วกล่าวเรื่องสำคัญกันเถิด”

กังเจี้ยงเล่ารีบผงกศีรษะรับคำอย่างยิ้มแย้ม

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นมิทราบกังเล่าตั้วมีเรื่องสำคัญอันใด จึงพากันเงยหน้าขึ้นจ้องมองมาด้วยความตื่นเต้นสงสัย

กังเล่าตั้วกล่าวเสียงเคร่งขรึมขึ้นว่า

“ขอทานเฒ่ากลับจากภูเขาไต้โอ๊วซัวถึงศาลเจ้าไท่จื้อเบี่ย ก็ได้รับคำรายงานจากพวกศิษย์ที่อึ้งซัว ฟังว่าคัมภีร์ปกเหลืองที่เชี่ยวเฮี้ยบมอบให้นักพรตอุบาทว์โอวเฮาะในหุบเขาเน้ยฮวยก๊กอึ้งซัวนั้น มิใช่เป็นคัมภีร์บันทึกวิชาฝีมือของสี่จอมอสูรร้ายในอดีต”

เล่งจ้วงจี่หาได้ตื่นเต้นสงสัยไปด้วยไม่ เพียงถามอย่างแคลงใจ

“เรื่องนี้ไฉนบุคคลภายนอกจึงทราบได้ ?”

กังเจี้ยงเล่าผงกศิรษะกล่าวสืบต่อไป

“เนื่องจากศิษย์ทั้งสามของนักพรตอุบาทว์ เมื่อตอนเก็บซากให้แก่อาจารย์นั้น พบคัมภีร์ปกเหลืองอยู่ในอกเสื้อของนักพรตอุบาทว์โอวเฮาะ จึงได้แพร่งพรายข่าวนี้ออกไป”

เล่งจ้วงจี่กล่าวอย่างไม่กังวลสนใจว่า

“ผู้กล้าหาญทั่วทั้งแผ่นดินต่างชิงชังในโอวเฮาะกับทุกคน แม้ทราบว่าเป็นของเทียม แต่ก็มิเป็นที่เสื่อมเสียอย่างไรไปเลย”

เคี่ยงจือเซ็งรีบกล่าวอย่างหนักแน่นขึ้นว่า

“แต่พวกที่โลภโมโทสัน ทะเยอทะยานใคร่จะได้วิชาอันสุดยอดของแผ่นดิน กลับพยายามลอบสืบเสาะถ้ำเร้นลับบนภูเขาเก้าฮั้วซัว ที่เจ้าเคยฝึกปรือฝีมือในครั้งกระโน้น...”

คำบอกเล่ามิทันจบ สีหน้าเล่งจ้วงจี่พลันแปรเปลี่ยนอย่างใหญ่หลวง เก็งจีฮุ้นและเอี๊ยบเชียวเกียงต่างกังวลใจในหลุมฝังศพของบิดา ดังนั้นจึงตื่นตระหนกจนหน้าถอดสี ทีท่าตะลึงลานไป

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบรีบถามอย่างรุ่มร้อนใจว่า

“แล้วควรกระทำอย่างไร ?”

กังเจี้ยงเล่ากล่าวอย่างเคร่งขรึมต่อไป

“เรื่องนี้ หลังจากปรึกษาหารือกับหลิวเบ๊สองเล่าตี่แล้ว ทางหนึ่งส่งศิษย์ที่มีสติปัญญาเฉลียวฉลาดจำนวนมาก ปลอมกายเป็นพวกพรานป่าหรือคนตัดไม้ลอบเร้นเข้าไปในละแวกภูเขาเก้าฮั้วซัว ทางหนึ่งก็ลอบปล่อยข่าวลือ

ว่า เล่งเชี่ยวเฮี้ยบล้างแค้นแทนอาจารย์แล้ว จะอยู่เฝ้าฮวงซุ้ยเอี๊ยบไต้เฮี้ยบเป็นเวลาหนึ่งปี..."

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบรีบกล่าวด้วยความตื้นตันใจ

"กังเจี้ยงเล่า นี่ต้องขอบพระคุณท่านมากแล้ว"

เจี้ยงเล่าทั้งสามของพรรคกระยาจกต่างส่งเสียงเคร่งเครียดขึ้นพร้อมกันว่า

"นึ่งเฮี้ยบโปรดอย่าได้กล่าวเช่นนี้ เล่งเชี่ยวเฮี้ยบมีพระคุณต่อพรรคเรายิ่งใหญ่กว่าท้องฟ้า เรื่องเล็กน้อยเยี่ยงนี้ ให้นึ่งเฮี้ยบมากล่าวขอบคุณรังแต่เพิ่มความอับอายให้แก่พวกขอทานเฒ่า..."

จากนั้น หลิวเจี้ยงเล่ากล่าวอย่างเสียใจว่า

"วันนั้นเมื่อตอนอยู่เน้ยฮวยก๊กของอึ้งซัว เพราะเราขอทานเฒ่าเลินเล่อแม้จะเลิกเสื้อคลุมของนักพรตอุบาทว์โอวเฮาะออกมา แต่มิได้ไปตรวจค้นอกเสื้อของนักพรตอุบาทว์..."

ละตะย่อเสียงสอดคำขึ้นอย่างหนักหน่วงว่า

"เหตุผลสำคัญในตอนนั้น เป็นเพราะมิทราบร่องรอยของเจ้าเด็กบัดซบว่าหายไปที่ใด เราเท็กเท้าก็ยังเข้าใจว่า ตำราปกเหลืองเล่มนั้นถูกเด็กบัดซบเก็บคืนไปเสียแล้ว"

เล่งจ้วงจี่รีบกล่าวอย่างสำนึกเสียใจว่า

"เรื่องนี้เป็นข้าพเจ้าเองที่เลินเล่อเกินไป เนื่องจากข้าพเจ้าในตอนนั้นพะวงแต่ความปลอดภัยของเกียงม่วยที่ร่วงหล่นลงไปในหุบเหว"

กังเจี้ยงเล่ากล่าวสืบต่อไปว่า

"ยามเมื่อคำร่ำลือนี้ได้ระบาดออกไปแล้ว มีสรรพคุณทันตาเห็นได้ชั่วคราวจริง ๆ แต่ไม่นานในวงพวกนักเลงก็มีข่าวเล่าลือว่า เล่งเชี่ยวเฮี้ยบได้ไปช่วยเตี้ยงโกวเนี้ยที่เทียนซัวแล้ว"

เตี้ยงอุยหงส์เหลือบแลดูเล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นอย่างกระสับกระส่ายใจไปแวบหนึ่ง จึงน้อมถามกังเจี้ยงเล่าว่า

"ขอเรียนถามผู้อาวุโส ขณะนี้พวกประดานั้นเป็นอย่างไรไปแล้ว ?"

กังเจี้ยงเล่าขมวดคิ้วขาวโพลง กล่าวอย่างลังเลใจไปว่า

"เท่าที่ศิษย์ซึ่งเร้นกายอยู่แถวเก้าฮั้วซัวรายงานมา ในระหว่างนี้ชนชาวบู๊ลิ้มที่ไปท่องเที่ยวชมทิวทัศน์บนเขามีอยู่มากมายไม่น้อย สำหรับพวกนั้นจะไปเพราะคัมภีร์บันทึกฝีมือสี่จอมอสูรร้ายหรือไม่ ย่อมมิกล้าเจาะจงบ่งชี้ เนื่องจากเวลานี้พอดีเป็นฤดูชุนเทียน กำลังเป็นฤดูการท่องเที่ยวของผู้คน แต่ในหมู่ประดานี้มีไม่น้อยที่ปรากฏพฤติการณ์ผิดธรรมดา..."

เล่งจ้วงจี่รีบถามอย่างกระวนกระวายใจว่า

"มิทราบพวกนั้นมีพฤติการณ์ผิดธรรมดาเช่นไร ?"

ตั้วเท้าเอ้ยคาองรีบตอบแทนขึ้นว่า

"ง่ายดายยิ่ง คนธรรมดาที่ไม่มีจุดมุ่งหมายลี้ลับ ท่าทีจะต้องปลอดโปร่งอารมณ์แจ่มใส ส่วนผู้มีพฤติการณ์ผิดธรรมดา จะต้องปรากฏความตื่นเต้นให้เห็น คนอื่นท่องเที่ยวตามปูชนียสถานอันสวยงาม เข้าวัดวาจุดธูปเทียนกราบไหว้พระ แต่พวกมันกลับลอบ ๆ เร้น ๆ หลบ ๆ ซ่อน ๆ มิกล้าสู้หน้าสายตาผู้อื่น"

เบ๊เจี้ยงเล่าก็กล่าวต่อขึ้นว่า

"เรื่องที่สร้างความคลางแคลงสงสัยยิ่งก็คือ ผู้อื่นขึ้นตามที่สูงชมทิวทัศน์อันกว้างไกล แต่พวกนั้นกลับตั้งอกตั้งใจหาตามหน้าผาและหุบเหว..."

เล่งจ้วงจี่พอได้ยินคำหน้าผา ก็มิอาจจะนั่งให้สงบต่อไปได้แล้ว รีบมองหน้าไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบ พลางกล่าวอย่างเร่งร้อนว่า

"ซือบ้อ พวกเราเดินทางกันในค่ำคืนนี้เสียเลยเป็นไร ?"

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบทราบดี คัมภีร์บันทึกวิชาฝีมือของสี่จอมอสูรร้ายยังคงอยู่ในซากศพของเอี๊ยบเทียนเล้งสามีผู้วายชนม์ จึงย่อมกระวนกระวายจนรุ่มร้อนเช่นกัน จึงรีบผงกศีรษะกล่าวว่า

"ในเมื่อสถานการณ์คับขันเช่นนี้ พวกเราก็เริ่มเดินทางกันในราตรีนี้เถิด"

ป้อจกเต้าหยินต้องรีบถามไปบ้างว่า

"พวกท่านทีแรกตกลงใจไปที่ใด ?"

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบจึงได้เล่าเรื่องที่จะเซ่นไหว้เอี๊ยบเทียนเล้งสามีผู้วายชนม์ในแรมแปดค่ำเดือนสาม ภายหลังเล่งจ้วงจี่เป็นคนตกลงใจ จะต้องไปกราบไหว้ที่หน้าหลุมฝังศพ

กังเจี้ยงเล่ารีบสนับสนุนขึ้นในทันที

"ในเมื่อตกลงใจเช่นนี้ เรื่องราวจะรีรอมิได้ ยิ่งไปเร็วเท่าใดก็ยิ่งปลอดภัยรัดกุมเท่านั้น"

กล่าวแล้วหันหน้าไปเร่งรัดเบ๊เจี้ยงเล่าว่า

"ซาตี๋ ท่านเล่าบากอีกสักครา รีบไปสาขาเมืองกิมเล้ง สั่งพวกมันให้รีบเตรียมม้าเร็วฝีเท้าเยี่ยมเจ็ดตัว พวกเราไปรอที่ปากทางไซกวน"

เบ๊เจี้ยงเล่ารีบลุกขึ้นรับคำแล้วออกจากห้องโถงใหญ่ไปอย่างเร่งร้อน

ขณะเวลานั้น เล่งฮกเฒ่าที่ผมขาวโพลงแต่ท่าทางยังแข็งแรงได้ซื้อข้าวของกลับเข้ามาในบ้าน

เล่งฮกพอฟังว่านายน้อยกลับมาแล้ว ย่อมปลาบปลื้มยินดีเป็นที่ยิ่ง แต่เมื่อเห็นบรรดาขอทานอันมอมแมมวุ่นวายอยู่ในห้องโถงใหญ่เป็นโกลาหลก็ต้องงุนงงจนตะลึงลาน

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบพอเห็นรีบเร่งเร้าขึ้นว่า

"เล่งฮก เครื่องกระดาษกงเต็กและหลวงจีนนักพรต มิต้องไปสั่งจองดอก รีบไปบอกที่โรงม้าให้เตรียมม้า..."

เล่าเล่งฮกเห็นพวกไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบต่างมีท่าทีกระวนกระวายจนลนลานทุกคน ไม่เข้าใจเป็นเรื่องราวใดแน่ ดังนั้นจึงงุนงงไปชั่วขณะ แล้วรับคำรีบออกจากห้องไป

เดี่ยงจือเซ็งที่มีความสุขมรอบคอบแต่ไหนแต่ไร เมื่อเห็นสภาพนี้แล้วรีบกล่าวอย่างกังวลใจว่า

"เซ่งเพี้ยหากไม่พาไป ในบ้านมิอาจไม่ทิ้งผู้ใดไว้ดูแลได้"

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบ เล่งจ้วงจี่และเก็งจีฮุ้น ต่างถูกเตือนสติให้นึกได้ทันที พลันเห็นทิโกวพั้วโบกมือรับคำอย่างหมดจดชัดเจนว่า

"พวกท่านวางใจไปเถิด เซ่งเพี้ยในตอนกลางคืนให้นอนอยู่ในอ้อมอกเราก็แล้วกัน"

ป้อจกเต้าหยินผงกศีรษะรับคำ แล้วเร่งรัดขึ้นว่า

"จะเดินทางก็รีบเตรียมตัวด่วน เพราะเราจะรีบล่วงหน้าไปก่อน"

กล่าวแล้วชวนพวกพ้องรีบออกจากห้องโถงใหญ่ไปอย่างเร่งร้อน

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบผงกศีรษะรับคำ พาเตี้ยงอุยหงส์ เก็งจีฮุ้น เซียว-เกียงและเล็กเพี้ยมาส่งจนถึงเชิงบันได แล้วเล่งจ้วงจี่เป็นผู้ส่งต่อจนถึงนอกประตูใหญ่

เล่งจ้วงจี่นั้นกังวลใจถึงแต่เรื่องคัมภีร์จินเก็งของกังเจี้ยงเล่าอยู่เสมอมา จึงฉวยโอกาสน้อมกายถามว่า

"ผู้อาวุโส ในระหว่างนี้ได้เคยพบกับเตียฮ่วยเล้งเมืองบู๊เชียงบ้างหรือไม่ ?"

กังเจี้ยงเล่ายิ้มแย้มแล้วกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"พวกเราเพราะได้รับ 'จดหมายด่วน' จากมัน จึงทราบว่าเซี่ยวเฮี้ยบได้กลับจากเทียนซัวแล้ว ดังนั้นพอพิธีเสร็จสิ้น พวกเราก็รีบว่าจ้างเรือเร่งรุดมาเลย"

ละตะฮ่อเสียงเบิ่งตากล่าวเสียงหนัก ๆ ขึ้นว่า

"เด็กบัดซบ เสียน้ำใจความปรารถนาดีของกังเจี้ยงเล่ากับหลิวเบ๊เจี้ยงเล่าทั้งสามคนไปเปล่า ๆ อุตส่าห์ออกคำสั่งให้ศิษย์ในพรรคตั้งหลายมณฑลคอยต้อนรับเจ้า แต่ผลที่สุดเจ้ายืนกรานไม่ไปเสียได้"

เล่งจ้วงจี่หน้าแดงระเรื่อ เอ่ยขอขมาขึ้นว่า

"จี่ยี้รุ่มร้อนใจในเรื่องจะรีบไปเซ่นไหว้อาจารย์บนภูเขาเก้าฮั้วซัวในขึ้นแปดค่ำเดือนสาม"

ตั้วเท้าเอ้ยคาองสอดเสียงหนัก ๆ กล่าวว่า

"กังเล่าตั้วให้แน่วแน่ที่จะให้เจ้าสำนักและผู้แทนหรือเจี้ยงเล่าของสำนักพรรคต่าง ๆ ในบู๊ลิ้มยุคนี้ รู้จักว่าเด็กน้อยเจ้าเป็น 'ผู้มีพระคุณชั้นพิเศษ'

ของพรรคกระยาจก..."

กังเจี้ยงเล่ารีบหัวร่อฮาฮา แล้วสอดคำขึ้นว่า

"ตั้วเท้าท่านมากล่าวเช่นนี้ เซี่ยวเฮี้ยบยิ่งย่อมคิดว่าการไม่ยอมไปก็ถูกต้องแล้ว"

ตั้วเท้าเอ้ยคาองเหลือกนัยน์ตาขึ้นอธิบายว่า

"คงต้องการให้ค่ายสำนักพรรคต่าง ๆ ในบู๊ลิ้มได้ทราบว่า พรรคกระ-ยาจกทุก ๆ คนล้วนเป็นผู้รับใช้ที่ยอมตายแทนเด็กบัดซบนี้ อันวิธีข่มขวัญสร้างความไหวหวั่นนี้ ไม่อาจจะปล่อยให้เด็กบัดซบผ่านไปโดยไม่รู้ตัวได้"

หลิวเจี้ยงเล่ารีบกล่าวอย่างเคร่งเครียดว่า

"พระคุณที่เล่งเซี่ยวเฮี้ยบการุณย์ต่อพรรคเราลึกล้ำกว่ามหรรณพไพศาลกว่าท้องฟ้า เรื่องเล็กน้อยนี้เป็นหน้าที่ของพรรคเราโดยตรง ไยต้องยืนกรานให้เซี่ยวเฮี้ยบได้ทราบด้วยเล่า"

ตั้วเท้าเอ้ยคาองขุ่นเคืองจนตาเหลือกถลน นิ่งอั้นเป็นนานก็ตอบออกมิได้

ขณะเวลานั้นถึงนอกประตูใหญ่ ป้อจกเต้าหยินโบกมือแล้วกล่าวอย่างรำคาญใจว่า

"เอาเถิด เอาเถิด จะต่อยตีหรือทุ่มเถียงโขกกระดูกเก่าผุกัน ไปเสี่ยงที่นอกเมืองเสียเถิด อย่าได้มาก่อกวนวุ่นวายจนบ้านใกล้เรือนเคียงต้องเดือดร้อนไปด้วยเลย"

เมื่อกล่าวเช่นนี้ พวกกังเจี้ยงเล่าก็พากันหัวร่อขึ้นมา

เล่งจ้วงจี่น้อมกายคาระแล้วกล่าวเสียงกังวานว่า

"ผู้อาวุโสทั้งหลายโปรดล่วงหน้าไปก่อน จี่ยี้กับซือบ้อจะติดตามไปในบัดดล"

เจี้ยงเล่าทั้งสามของพรรคกระยาจกประสานมือคาระตอบ ส่วนสี่ตัวประหลาดเฒ่าเพียงโบกมือให้ก็ถือว่าใช้ได้

เล่งจ้วงจี่แม้รุ่มร้อนใจใคร่จะเข้าไปดูเจ้าตัวน้อยที่ห้องใน และช่วยภรรยาจัดการข้าวของ แต่พวกป้อจกเต้าหยินยังเดินไม่พ้นปากตรอก ก็มิ

กล้าจะกลับเข้าไปก่อนได้

ขณะที่พวกละตะฮ่อเสียงทั้งหกเดินหัวร่อเฮฮากันออกไปจากปากตรอกนั้น เล่งฮกและผู้รับใช้อีกสี่คนก็ได้จูงม้าพ่วงพีห้าตัวมารออยู่ทางหน้าประตูใหญ่แล้ว

เล่งจ้วงจี่เพียงมองดูหมู่ม้าที่ขี้นอานเรียบร้อย อาบน้ำชำระร่างจนสะอาดเป็นมันแวบเดียว ก็โบกมือให้แก่เล่งฮกที่ยืนทักทายอย่างยิ้มแย้ม แล้ววิ่งหน้าตาตื่นกลับเข้าไปที่ห้องใน

ในห้องโถง เหล่าหญิงรับใช้กำลังเก็บโต๊ะสุราอาหาร เมื่อเห็นเล่งจ้วงจี่วิ่งลนลานเข้ามาพากันคารวะอย่างนอบน้อม

เล่งจ้วงจี่เพียงผงกศีรษะยิ้มให้ มาตรแม้นมิเคยเห็นเอียเท้ารูปงามนามฮ่วงซุนออกมา แต่ก็มิกล้าถามไถ่ เพราะคาดว่าหลังจากฉิ่นเฮียงเหล็งถูกช่วยออกจากหยกชัวแล้ว คงกลับไปที่ไท่เพ้งติ้งแน่

ขณะขบคิดก็วิ่งเข้าไปจนถึงห้องใน พบเห็นบนระเบียงทางตึกหลังจุดโคมกระดาษลวดลายสวยงามอยู่มากหลาย บรรดาหญิงรับใช้พากันวิ่งขึ้นวิ่งลงอยู่วุ่นวาย บ่งบอกสภาพอันตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่ง

เล่งจ้วงจี่แหงนหน้าดูห้องหอทางเบื้องบน แล้วรีบวิ่งไปทางห้องหน้าอันเป็นที่อยู่ของเก็งจีฮุ้น

ขณะที่เพิ่งขึ้นไปถึงบนบันได เก็งจีฮุ้นอันงามละลานปานหยาดฟ้าได้ปลดเครื่องประดับและเปลี่ยนเป็นอาภรณ์รัดกุม เอวสะพายกระบี่คู่ชีวิตเดินลงจากบันไดมาพอดี

เล่งจ้วงจี่ตาสุกใสเป็นประกาย แย้มยิ้มอย่างกระตือรือร้นแล้วลนลานเข้าไปรับหน้า

เก็งจีฮุ้นหน้าแดงผุดผาด จับตามองเล่งตี้ตี๋อย่างหยาดเยิ้มแน่วนิ่งรีบยกมือชี้ไปยังห้องทางซ้ายอย่างเป็นทีให้ระวัง

เล่งจ้วงจี่เข้าใจว่าเชียวเกียงกับเล็กเพี้ยอยู่ที่นั้น ไหนเลยจะกลัวเกรงต่อนางทั้งสอง จึงยังคงอ้าแขนสุดล้า หน้าตายิ้มแย้มระรื่น ขึ้นบันไดไปรับ

หน้าเก็งจีฮุ้นดั่งเดิม

ขณะเวลานั้นเอง ม่านประตูซ้ายมือเปิดออก ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบที่แต่งกายรัดกุมเรียบร้อยแล้วได้เดินออกจากห้องมา

เล่งจ้วงจี่ตกใจจนขวัญหาย หน้าแดงระเรื่อผะผ่าว รีบปล่อยมือแนบกายแล้วกล่าวอย่างนอบน้อม

"ขอเรียนซือบ้อ ผู้อาวุโสทั้งหกท่านไปกันหมดแล้ว..."

เก็งจีฮ้นก็หน้าแดงผดผาด ยืนสำรวมอย่ทางข้างราวบันไดไป

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบเป็นผู้ผ่านชีวิตเช่นนี้มาแล้ว กับสามีภรรยาที่พรากจากแล้วพบพาน ยากยิ่งที่จะสะกดกลั้นอารมณ์ปรารถนาได้ ซึ่งนางย่อมกระจ่างอยู่แก่ใจ แต่กับเรื่องราวที่บุตรธิดาอายุเยาว์ยังมิทราบนั้น ยังคงจะต้องบอกให้รู้ตัวไว้

ดังนั้นนางจึงปั้นหน้าจนเคร่งขรึม แต่เตือนด้วยเสียงราบเรียบว่า

"ฮุ้นยี้เพิ่งคลอดมิครบสี่สิบห้าวัน เจ้าอย่าได้ขึ้นมาเพ่นพ่านบนห้องนาง"

เมื่อกล่าวเช่นนั้น สองสามีภรรยาหน้ายิ่งแดงฉานกว่าเดิม เล่งจ้วงจี่รีบห้อยมือก้มศีรษะ น้อมรับคำตอบไม่ขาดปาก

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบผงกศีรษะอย่างพอใจ ส่งเสียงราบเรียบกล่าวว่า

"พวกเกียงยี้ลงมาแล้ว พวกเราไปกันเถิด"

กล่าวพลางเดินออกจากห้องไปก่อน เล่งจ้วงจี่รู้สึกกระดากกระเดื่องยิ่งนัก เหลือบแลไปยังเก็งจีฮุ้นที่หน้ายังคงแดงฉาน แล้วจึงเดินเคียงไหล่ตามหลังไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบไป

ขณะนั้น เล็กเพี้ย เชียวเกียง และเตี้ยงอุยหงส์ต่างล้างหน้าแต่งตัวกันรัดกม กำลังสนทนาปราศรัยกับทิโกวพั้วอย่างสนกสนานอยู่ที่ลานตึกกลาง

ครั้นแล้ว ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบและพวกเล่งจ้วงจี่ภายใต้การนำส่งของทิโกวพั้วกับพวกหญิงรับใช้ น้อมมาจนถึงนอกประตูใหญ่

หน้าประตู พวกเล่งฮกได้จูงม้าพ่วงพีทั้งหกตัวกำลังรออยู่อย่างยิ้มแย้ม ม้าทั้งหกกระโดดโลดเต้น แต่ละตัวหูตั้งหางชี้ชัน ส่งเสียงร้องอย่าง

ดึกดักไม่ขาดปาก

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบสืบเท้าหันกาย กล่าวกับทิโกวพั้วอย่างสนิทสนมว่า

"เล่าเจ้เจ๊ เรื่องราวในบ้านขอไหว้วานท่านไว้ทั้งหมด"

ทิโกวพั้วหัวร่อเสียงสดใส กล่าวว่า

"เล่าม่วยจื้อ วางใจได้เต็มที่"

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบแย้มยิ้มให้แล้วพาพวกเล่งจ้วงจี่ขึ้นม้า โบกมืออำลาต่อทิโกวพั้วแล้วห้อตะบึงไปที่ปากตรอก

ม้าทั้งหกพอพ้นปากถนนไซกวน ก็ลงแส้ควบขับอย่างเร่งร้อน จนไปได้ประมาณหลายช่วงธนูแล่น ทั้งเห็นพวกป้อจกเต้าหยินและเจี้ยงเล่าทั้งสามของพรรคกระยาจก ยืนม้ารออยู่ที่ลานหญ้าข้างทาง

ยังมิทันจะเข้าไปใกล้ เห็นป้อจกเต้าหยินกับกังเจี้ยงเล่าโบกมืออันสกปรกขึ้นร้องเสียงดัง ๆ ว่า

"พวกท่านนำหน้าไป"

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบผงกศีรษะรับคำ แล้วควบม้าพาพวกเล่งจ้วงจี่วิ่งผ่านหน้าพวกป้อจกเต้าหยิน กับกังเจี้ยงเล่าทั้งเจ็ด ทิ้งระยะห่างอยู่หลายสิบวาจึงตามไป

ม้าเร็วสามสิบตัวต่างห้อตะบึงจนสุดฝีเท้าราวเหินบิน เสียงดังกึกก้องดุจดั่งฟ้าร้อง มุ่งสู่ทางหลวงสายใหญ่ฝั่งใต้แยงซีเกียง เข้าสู่มณฑลโอ้วโฮ้ว

จนเช้าตรู่วันที่สามม้าทั้งปวงก็ได้อ้อมผ่านเมืองแซเอี๊ยงไป ทอดตามองดูภูเขาเก้าฮั้วซัว ได้ถูกหมอกบางบดบังเอาไว้จนเลือนราง

ขุนเขายาวสล้างที่ตามปรกติเป็นสีเขียวสดใส ยามนี้ได้เมฆหมอกครอบคลุมไว้จนหมดสิ้น จีจือฮงที่สูงตระหง่านเป็นหมื่น ๆ วา มิทราบได้ไปอยู่ในที่ใดแล้ว

เล่งจ้วงจี่ที่ควบขับอาชาดำปลอด จิตใจพลุ่งพล่านน้ำตาเอ่อคลอ คิดถึงวันที่โขกศีรษะกราบลาหลุมฝังศพอาจารย์นั้น จวบจนบัดนี้เหตุการณ์ใน

อดีตได้ปรากฏขึ้นในห้วงสมองทีละฉากทีละตอน

คิดถึงเมื่อออกจากปากถ้ำ ในตอนนั้นจิตใจว้าวุ่นสับสน ระทึกหวาดหวั่น เลื่อนลอยมิทราบไปที่ใด ไหนเลยจะเคยคิดว่า เหตุการณ์ทั้งหลายจะสมปรารถนาจนเป็นสภาพดั่งวันนี้

เล่งจ้วงจี่มักรู้สึกว่า ในจักรวาลอันเวิ้งว้าง วิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ของอาจารย์ปกปักคุ้มครองตนอยู่ตลอดเวลา มิเช่นนั้นเรื่องราวไหนเลยจะราบรื่นเช่นนี้

เล่งจ้วงจี่คิดถึงเรื่องที่อาจารย์ยอมถ่ายทอดพลังการฝึกปรือทั้งมวลให้แก่ตน จนเลือดลมของอาจารย์ต้องเหือดแห้งตายไป น้ำตาที่เอ่อคลอก็หลั่งไหลเป็นเส้นสายทันที

ขณะขบคิดก็ลอบชำเลืองแลไปที่ซือบ้อ เห็นน้ำตาได้เอ่อคลออยู่เนิ่นนานและกำลังจะหลั่งไหลลงมาเช่นกัน

เหลียวมองดูเก็งจีฮุ้นกับเชียวเกียง บนแก้มขาวผ่องทั้งสองนางมีน้ำตาสดใสไหลเป็นเส้นสายอยู่นานแล้ว

เตี้ยงอุยหงส์กับบ้วนเล็กเพี้ยมาตรแม้นมิได้หลั่งน้ำตา แต่ทีท่าของสองนางก็ปรากฏความรันทดหดหู่อยู่ไม่น้อย

พวกป้อจกเต้าหยินที่ควบขับม้าไล่หลังมาไม่ไกล ต่างเหม่อมองดูภูเขาเก้าฮั้วซัวด้วยท่าทีที่เคร่งขรึมรันทดจนหดหู่

ม้าเร็วสิบสามตัว ใช้เวลาชั่วครู่ก็มาถึงเมืองน้อยที่อยู่เชิงเขาด้านเหนือของเก้าฮั้วซัว

เมืองน้อยนี้มีผู้คนไม่มากนัก บ้านช่องก็มีเพียงไม่กี่สิบหลังคาเรือน ส่วนมากเป็นพวกพรานและตัดไม้ มีโรงเตี๊ยมหลังเล็ก ๆ ไว้ต้อนรับผู้กราบไหว้บูชาตามวัดวาอารามบนเขาอยู่โรงเดียวเท่านั้น

คนทั้งปวงฝากม้าไว้ในโรงเตี๊ยมแล้ว รีบออกจากตัวเมืองมาอย่างเร่งร้อน

นอกเมืองยังมีหมอกหนาจนในรัศมีสิบกว่าวายากจะเห็นหน้าตาผู้คนได้ชัดเจน

คนทั้งปวงพอออกพ้นประตูเมือง ต่างใช้วิชาตัวเบาวิ่งปราด ๆ ไปในป่าทางไหล่เขาเบื้องหน้า

เนื่องจากผู้คนอื่น ๆ ต่างมิทราบตำแหน่งแห่งที่อันแน่ชัดของผาจีจือไง้ จึงสั่งให้เล่งจ้วงจี่เป็นผู้นำทางไป

เล่งจ้วงจี่มาตรแม้นร้อนใจดั่งมีไฟสุม ปรารถนาใคร่จะเสียบปีกบินขึ้นถึงจีจือไง้ในพริบตา แต่ทว่าจำเป็นต้องกังวลถึงผู้คนที่ร่วมทางมา จะต้องไปด้วยกันจึงจะได้

คนทั้งปวงกระโดดโลดแล่นไปด้วยวิชาตัวเบาอันยอดเยี่ยม ผ่านโขดเขาหุบเหวอย่างรวดเร็ว พร้อมกันนั้นต่างระมัดระวังตัวเต็มที่ คอยสนใจสังเกตว่าจะพบพานกับบุคคลมีท่าทีพิรุธน่าสงสัยหรือไม่

ผ่านยอดเขาไปหลายลูก ผ่านหุบเหวลึกล้ำไปหลายแห่ง ยอดเขาจีจือ-ฮงอันสูงชันเสียดฟ้าอยู่ไม่ห่างไกลเท่าใดแล้ว

เนื่องจากตามรายทางที่ผ่าน ไม่พบพานร่องรอยของผู้ใด ต่างจึงคลางแคลงใจในคำรายงานของศิษย์พรรคกระยาจกว่าจะมีความจริงหรือไม่ แต่จากคำสันนิษฐานอันหนักแน่นจริงจังของเจี้ยงเล่าพรรคกระยาจก อาจบางทีคนทั้งปวงขึ้นเขามาในเวลาเช้าเกินไป บรรดาคนที่มีท่าทีพิรุธเหล่านั้นยังมิได้เริ่มเคลื่อนไหวตามแผนการของมัน

ขณะที่ละลิ่วร่างอย่างรวดเร็วนั้น พลันเห็นเล่งจ้วงจี่ตาสุกใสเป็นประกาย ตวาดเสียงกราดเกรี้ยวออกไป

"ผู้ใด ? !"

เสียงตวาดดังสนั่น ร่างพลันพุ่งวาบดั่งกับสายฟ้าโถมไปยังหมอกหนาที่อยู่เบื้องหน้า

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบทั้งหลายต่างตื่นเต้นตกใจ ทราบดีว่าเล่งจ้วงจี่พบเห็นเบื้องหน้ามีคนซ่อนตัวอยู่แล้ว ดังนั้นพากันตวาดสำทับเสียงสับสนกระโดดตามติดไปในหมอกหนาที่เล่งจ้วงจี่โถมเข้าหาก่อน

เก็งจีฮุ้น เตี้ยงอุยหงส์ เซียวเกียงและเล็กเพี้ยต่างเป็นผู้มีวิชาตัวเบา

อันยอดเยี่ยม เสียงตวาดสดใสพอดังจากปาก ร่างทั้งสี่ก็คล้ายเป็นสกุณาน้อยพุ่งวาบไปทั้งซ้ายขวาและกลางอย่างว่องไว

พวกกังเจี้ยงเล่าและป้อจกเต้าหยินที่โถมกายไล่หลังมา พบเห็นที่มุมเขาทางเบื้องหน้าปรากฏเงาร่างขาวและเหลืองสองสายที่ว่องไวอย่างยิ่งจริง ๆ กำลังวิ่งพลางเหลียวหลังด้วยท่าทีละล้าละลังหวาดหวั่น

จ้องหาเล่งจ้วงจี่อีกครา เห็นร่างคล้ายสายฟ้าที่พุ่งผ่านนภา กระโดดข้ามศีรษะของฝ่ายตรงข้ามสกัดทางไว้อย่างว่องไวปราดเปรียว

เก็งจีฮุ้นกับเซียวเกียงอยู่ซ้าย เตี้ยงอุยหงส์กับเล็กเพี้ยอยู่ขวา กระ-หนาบเป็นสองปีกเข้าไปในทันที

เงาร่างขาวเหลืองที่แคล่วคล่องปราดเปรียวทั้งสอง พอเห็นร่างที่พุ่งลงสกัดหน้าคือเล่งจ้วงจี่ ต่างแผดร้องด้วยความตื่นตกใจ แล้ววกกายหนีออกไปทางด้านตะวันออกอย่างสุดฝีเท้า

เก็งจีฮุ้นกับเซียวเกียงพากันตวาดเสียงกราดเกรี้ยว ประกายสายฟ้าพุ่งวาบพร้อมกับเสียงกระหึ่มปานมังกรคำราม เมื่อกระบี่ทั้งสองเล่มถูกกระชากออกจากฝักพร้อมเพรียงกัน

ฝ่ายตรงข้ามทั้งสองพอเห็น สีหน้าพลันซีดเผือดจนบิดเบี้ยว รีบวกทิศทางวิ่งมาทางทิศตะวันตกอย่างเร่งร้อน

เตี้ยงอุยหงส์กับบ้วนเล็กเพี้ยกระชากกระบี่ออกมารออยู่นานแล้ว พากันตวัดข้อมือตวาดเสียงเกรี้ยวกราด ดาหน้าเข้าสกัดคนที่วิ่งมาทั้งสองทันที

บ้วนเล็กเพี้ยนัยน์ตาแหลม เพ่งมองดูสองผู้ที่วิ่งมา ต้องชะงักกายด้วยความตื่นตกใจ พร้อมกับร้องเสียงแหลมเล็กไปว่า

“อา...โจรเฒ่าซิเฮี้ยงโฮ้ว !”

พวกป้อจกเต๋า ละตะเต้าหยินที่ติดตามหลังมาโดยกระชั้นชิด พอได้ฟังต่างพากันตวาดเสียงสนั่นหวั่นไหว พุ่งกายโถมปราดเข้าหา เพ่งตามองดูเป็นซิเฮี้ยงโฮ้วและบุตรชั่วซิพ้งฮุย จอมโจรของขุนเขาหยกซัวนั่นเอง

โบราณมีว่า ศัตรูพบหน้าคลั่งใจเป็นพิเศษ ป้อจกเต้าหยินกับละตะ-

ฮ่อเสียงคิดถึงฉิ่นเฮียงเหล็งที่ถูกมันทั้งสองเหยียดหยามย่ำยี จนอับอายคลั่งแค้นต้องปลงผมบวชชี ต่างต้องตวาดเสียงสะเทือนเลื่อนลั่นขึ้นว่า

"สุนัขเฒ่าและเดียรัจฉานน้อยที่ชั่วช้า ยังไม่มอบชีวิตมา...!"

เสียงตวาดยังดังกึกก้องทั่วท้องฟ้า ร่างโถมปราดเข้าหา ใช้ท่าพังเอ็ง-พักโถ่ว (อินทรีโฉบกระต่าย) กางแขนทั้งสองจนกว้าง เล็บทั้งสิบงองุ้มดุจตะขอ โถมลงจากอากาศเข้าจู่โจมใส่ชิเฮี้ยงโฮ้วและชิพังฮุย ที่แตกตื่นจนลนลานอย่างดุร้าย

กังเจี้ยงเล่ายังไม่เข้าใจเป็นเรื่องราวใด เนื่องจากเมื่อตอนวัยกลางคนเคยพบหน้ากับชิเฮี้ยงโฮ้วอยู่หลายครา กอปรกับจิตใจที่เมตตาปรานีในสำสัตว์ จึงต้องร้องโพล่งออกไปอย่างเร่งร้อน

"ทั้งสองท่านโปรดหยุดมือ ขอทานเฒ่ามีวาจาจะกล่าว"

ป้อจกเต้าหยินกับละตะฮ่อเสียงแม้คลั่งแค้นจนอำมหิตจับใจ แต่ทั้งสองก็เคารพนับถือกังเล่าตั้วอย่างยิ่ง จึงจำเป็นต้องรั้งการจู่โจมไปตามเสียงร้องบอก พลิ้วละลิ่วลงมายืนกับที่ แล้วเหลียวมองดูพวกกังเจี้ยงเล่ากับไต้หงส์-นึ่งเฮี้ยบด้วยความพิศวงสงสัย

โจรเฒ่าชิเฮี้ยงโฮ้วและบุตรพอเห็นเล่งจ้วงจี่ต่างก็แตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่ออยู่แล้ว ยามนี้เมื่อเห็นไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบกับสี่ตัวประหลาดเฒ่า ยิ่งลนลานจนตะลึงลานไป

ชิพังฮุยเป็นกาตาแววที่เข็ดขยาดจนจับใจ ใบหน้าขาวสะอาดของมันยามนี้ซีดเผือดไร้สีเลือด ส่วนโจรเฒ่าท่าทีแตกตื่นจนนัยน์ตากลอกกลิ้งไปมาคล้ายพยายามข่มกลั้นตนเองให้เยือกเย็นเต็มที่

กังเจี้ยงเล่าพอชะงักกายก็หมายจะกล่าวคำ ตั้วเท้าเอ้ยคาองพลันโบกมือชิงเอ่ยขึ้นว่า

"กังเล่าตั้ว ท่านอย่าได้มาขอร้องแทนเจ้าโจรเฒ่าและลูกสุนัขทั้งสองนี้เลย ท่านถูกขังมายี่สิบปี เพิ่งจะเห็นเดือนเห็นตะวันเพียงไม่กี่วัน ยังมิเข้าใจความแปรเปลี่ยนของวงพวกนักเลงยุคนี้ได้ชัดเจน ป้อจกกับเท็กเท้าทั้ง

สองแทบถูกบิดาและบุตรทั้งสองคนใช้ไฟคลอกตาย ฉิ่นเฮียงเหล็งก็ถูกมันทั้งสองคนเหยียดหยามย่ำยีจนอับอายคลั่งแค้น ปลงผมบวชชีอยู่ที่อารามเช็งฮวงอำ ท่านว่าเรื่องนี้ท่านจะควรเกี่ยวข้องอีกหรือไม่ ?"

กังเจี้ยงเล่าอุทานด้วยความตื่นเต้นตกใจ คิ้วขาวสะอาดขมวดเข้าหากัน เหลียวมองดูเล่งจ้วงจี่ที่คิ้วเลิกชี้ชันหน้าเขียวคล้ำ เก็งจีฮุ้นที่หน้าเคร่งเครียดเย็นชาถือกระบี่ขวางอกอย่างประสงค์ร้าย ก็เงียบงันมิกล้ากล่าววาจาไปทันที

ป้อจกเต้าหยินกับละตะฮ่อเสียง เห็นกังเจี้ยงเล่าไม่ว่ากล่าวขัดขวางพลันหันขวับกลับมา ย่างสามขุมเข้าหาซิเฮี้ยงโฮ้วและบุตร พร้อมกันนั้นขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า

"ซิเฮี้ยงโฮ้ว พวกเจ้าทราบหรือไม่ จักรวาลเวิ้งว้างเพียงไรก็ไม่มีที่ว่างให้ลอบเร้นไปได้ ตอนอยู่ภูเขาหยกซัว แม้ถูกพวกเจ้าหนีเอาตัวรอดไปอย่างโชคช่วย แต่วันนี้ยังคงต้องตายอย่างอุจาดอยู่ที่นี่..."

ขณะกล่าวแขนทั้งสองวาดเป็นวงเข้าหากัน มือมอมแมมทั้งสิ่งอุ้มดุจตะขอจนกระดูกลำแขนลั่นเกรียวกราว

โจรเฒ่าซิเฮี้ยงโฮ้วและซิพ้งฮุยต่างหน้าเผือดคล้ายกระดาษ เหงื่อกาฬแตกโซมซุ่มโชก ร่างก็สั่นระริกอย่างรุนแรงมิหยุดยั้ง ความหวาดหวั่นพรั่นพรึงจนจับใจทำให้ทั้งสองพากันถอยกายไปอย่างแช่มช้า

ขณะเวลานั้น พลันเห็นบ้วนเล็กเพี้ยเบิ่งตาน้อมกายร้องอย่างรีบร้อนว่า

"ผู้อาวุโสทั้งสองท่านโปรดหยุดมือ"

ป้อจกเต้าหยินกับละตะฮ่อเสียง ขณะจะโถมกายเข้าจับโจรเฒ่าและบุตร ได้ยินเสียงบ้วนเล็กเพี้ยร้องมาห้ามปรามไว้ ก็เหลือกตาขึ้น กระชากเสียงถามอย่างขุ่นเคืองใจ

"เอียเท้า เจ้ายังมีเรื่องราวใดอีก ?"

บ้วนเล็กเพี้ยกล่าวอย่างคลางแคลงสงสัยไปว่า

"เมื่อตอนผู้เยาว์ขึ้นช่วยฉิ่นโกวเนี้ยบนค่ายหลังเขาหยกซัว เคยขจัด

พลังฝีมือของซิพ้งฮุยไป ในตอนนี้ดูท่าทีมันมีพลังฝีมือฟื้นฟูสู่สภาพปรกติจะต้องเป็นเพราะมันเผชิญกับยอดฝีมือผู้ใดช่วยเหลือไว้แน่"

เมื่อกล่าวเช่นนั้น ก็เตือนสติให้ป้อจกเต้าหยินกับเล่งจ้วงจี่นึกได้ ละตะฮ่อเสียงรีบตวาดเสียงเกรี้ยวกราดใส่ซิเฮี้ยงโฮ้วว่า

"ซิเฮี้ยงโฮ้ว ผู้ใดช่วยให้ลูกสุนัขของเจ้ามีพลังฝีมือคืนกลับ ?"

ซิเฮี้ยงโฮ้วคิดถึงบุญวาสนาที่บุตรชายประสบมา กำลังใจก็เข้มแข็งขึ้นอักโข ทำทีคึกคักกระเหี้ยนกระหือ แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"บุตรเราเผชิญอันตรายใหญ่หลวงแล้วยังไม่ตาย มีบุญพาวาสนาช่วยกลับเพิ่มพูนพลังฝีมือสูงส่งกว่าคราครั้งก่อน เท่าที่ยอดคนผู้นั้นบอก บุตรเรามีชะตากล้าแข็ง เป็นผู้มีบุญวาสนาใหญ่เยี่ยมเทียมฟ้า..."

ละตะฮ่อเสียงพอฟังโทสะพลันระเบิดอย่างรุนแรง ตวาดเสียงสนั่นหวั่นไหวไปว่า

"เราเท็กเท้ากลับจะต้องดูว่าลูกสุนัขของเจ้า จะมีชีวิตยืนยาวได้อีกกี่ชั่วยาม !"

เสียงตวาดพร้อมกับร่างโถมปราด กางแขนทั้งสองโถมเข้าใส่ซิพ้งฮุยตะปบอย่างดุดันโหดร้าย

ซิพ้งฮุยพอเห็น แตกตื่นจนขวัญกระเจิดกระเจิง แผดร้องเสียงโหยหวนแล้วหันร่างวิ่งไปจนสุดฝีเท้า

พริบตาที่เพิ่งวิ่งพ้นจากที่ ละตะฮ่อเสียงก็โถมเข้าถึงตัว มือที่แข็งแกร่งยิ่งกว่าเหล็กกล้าทั้งสอง บีบไปบนศีรษะของมันอย่างแนบแน่น

โจรเฒ่าเฮี้ยงโฮ้วคาดไม่ถึง วาจายังกล่าวไม่จบ ละตะฮ่อเสียงก็ลงมือจู่โจมเสียก่อน จึงขุ่นเคืองจนตวาดก้องแล้วโถมกายปราดเข้าไป

เงาคนวูบวาบสับสน ป้อจกเต้าหยินได้ถลันเข้าสกัดหน้าโจรเฒ่าไว้พร้อมกับตวาดเสียงกึกก้องว่า

"เจ้าจะตายอยู่ในพริบตาแล้ว ยังกังวลความเป็นตายของบุตรชายเจ้าอีก"

เสียงหลุดจากปาก มือขวาพลันสะบัดฟาดจนสุดแรง เข้าใส่ใบหน้า

โจรเฒ่าอย่างว่องไว

ชิเฮี้ยงโฮ้วไหนเลยจะกล้าประมือต่อสู้กับป้อจกเต้าหยิน ความแตกตื่นตกใจทำให้มันรีบย่อร่างเบี่ยงกาย พุ่งปราดถอยไปอีกยี่สิบกว่าเชียะ

พริบตาที่โจรเฒ่าเพิ่งพุ่งกายถอยกลับไปนั้น เห็นละตะฮ่อเสียงที่ใช้สองมือกุมศีรษะชิพ้งฮุยอยู่ แหงนหน้าหัวร่อเสียงกราดเกรี้ยวน่าหวาดหวั่นจนสั่นสะท้าน

จากนั้น ขบกรามเบิ่งตาสองมือกดเข้าหากัน ชิพ้งฮุยแผดร้องดังกึกก้องเสียดประสาท เสียงดังฉาดเบา ๆ โลหิตฉีดกระจัดกระจาย กะโหลกศีรษะปลิวกระเด็นเซ็นซ่าน หัวแข็งแกร่งของชิพ้งฮุยถูกละตะฮ่อเสียงบีบจนกระจายคามือไป

โจรเฒ่าชิเฮี้ยงโฮ้วพอเห็นทั้งแตกตื่นทั้งขุ่นเคืองประดังจนสับสนคล้ายคลุ้มคลั่ง แหงนหน้ากู่เสียงเกรี้ยวกราดรันทดจนสะเทือนเลื่อนลั่นไปทั่วทั้งเทือกทิวเขา

คนทั้งปวงตื่นเต้นตกใจจนหน้าเปลี่ยนสีไปทุกคน ทราบดีว่าโจรเฒ่ากำลังส่งเสียงสัญญาณภัยให้แก่พวกพ้องของมัน

ป้อจกเต้าหยินตวาดเสียงเกรี้ยวกราด พุ่งกายโถมเข้าหาสะบัดฝ่ามือขวาฟาดใส่หน้าชิเฮี้ยงโฮ้วอย่างดุดันรุนแรง

โจรเฒ่าชิเฮี้ยงโฮ้วหน้าตาบิดเบี้ยวแดงฉาน กู่เสียงประหลาดพิกลแล้วโถมกลับเข้าใส่อย่างคลุ้มคลั่ง

ป้อจกเต้าหยินหัวร่อฮาฮา แล้วร้องว่า

“ชิเฮี้ยงโฮ้ว เจ้ากล้าบังอาจประมือกับเราผู้เฒ่า วันนี้เจ้าสมควรตายอย่างไม่ต้องเสียใจแล้ว”

ขณะกล่าวร่างก็พลิ้วเป็นวง หลบจากการโถมเข้าใส่อย่างหักโหมโหดร้ายของชิเฮี้ยงโฮ้วแล้ว ฝ่ามือที่ฟาดอย่างดุดันพลันฉวยสภาวะนั้นสะบัดแขนฟาดกลับมาในท่าต้อผะกิมเจ็ง (ย้อนตีระฆังทอง) กระหน่ำใส่กลางหลังโจรเฒ่าอย่างว่องไวราวสายฟ้า

เสียงโครมดังสนั่นหวั่นไหว เสียงคร่างหนัก ๆ ดังตามติดมา ซิเฮี้ยงโฮ้วเซถลาไปอีกหลายก้าว สองมือกอดกุมอก อ้าปากกระอักโลหิตสด ๆ พุ่งฉีดเป็นลำยาว ฟุบกายสิ้นสติลงบนพื้นที่นั้นไป

ป้อจกเต้าหยินมีนิสัยพิกลอยู่ประการหนึ่ง กับคนที่ถูกจู่โจมจนล้มลง หรือสิ้นสติไม่มีกำลังต่อต้านปัดป้อง จะไม่ยอมซ้ำเติมไปเป็นเด็ดขาด ยามนี้เมื่อเห็นซิเฮี้ยงโฮ้วกระอักโลหิตล้มสิ้นสติ จึงรู้ว่าหลงกลชั่วร้ายของโจรเฒ่าไปแล้ว

กังเจี้ยงเล่าที่จิตใจเมตตาปรานี รู้สันดานประหลาดของป้อจกเต้าหยินดี จึงหันไปบอกกับหลิวเจี้ยงเล่าด้วยเสียงเคร่งเครียดว่า

"ยี่ตี๋ ให้ยาโป๊ยฮ้วยตัง (บำรุงเลือด) แก่มันเม็ดหนึ่ง"

หลิวเจี้ยงเล่าน้อมกายรับคำ แล้วล้วงขวดทองเหลืองออกจากอกเสื้อเทยาเม็ดสีแดงฉานออกมาหนึ่งเม็ดอย่างทะนุถนอม ชำเลืองแลดูผู้คนรอบบริเวณ พบเห็นไม่มีผู้ใดจะคัดค้านทักท้วง จึงได้รีบเดินไปที่ซิเฮี้ยงโฮ้วซึ่งนอนคว่ำหน้ากับพื้น

พร้อมกันนี้ ยิ่งยืนยันได้แน่ว่า กังตั้วกอของตนในสายตาสี่ตัวประหลาดใหญ่ และพวกไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบยังคงเป็นบุคคลที่ได้รับการเคารพนบน้อมอย่างดี

สำหรับพวกเล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นนั้น ย่อมมิอาจจะสอดปากกล่าวคำอย่างไรไปได้

ขณะขบคิดได้มาถึงร่างซิเฮี้ยงโฮ้ว พลิกให้หงายแล้วงัดปากหย่อนยาเม็ดสีแดงเข้าไปในปากมันทันที

ตั้วเท้าเอ้ยคาองพอเห็นก็รีบร้องเสียงก้องขึ้น

"ขณะนี้โจรเฒ่าไม่ตายแล้ว พวกเราจะรอยอดคนของพวกมันอยู่ในที่นี้ หรือว่าจะเดินทางกันต่อไป ?"

ละตะฮ่อเสียงรีบกล่าวอย่างไม่เห็นพ้องว่า

"ฟังวาจาเหลวไหลของโจรเฒ่าไปไย ในโลกไหนเลยจะมีคนมากมาย

ปานนั้น หากเป็นยอดคนจริง ไหนเลยจะลนลานมาหาคัมภีร์วิชาฝีมือสี่จอมอสูรร้ายในที่นี้อย่างลอบ ๆ เร้น ๆ”

บ้วนเล็กเพี้ยรีบกล่าวอย่างกังวลวิตกว่า

“จากเรื่องที่ซิพังฮุยสูญเสียพลังฝีมือแล้วฟื้นฟูได้อีกครั้ง คนผู้นั้นแม้มิใช่เป็นอัจฉริยะหรือยอดคน อย่างน้อยก็ต้องมีพลังฝีมืออันสูงล้ำสุดยอดและกำลังภายในที่กล้าแข็ง”

ละตะฮ่อเสียงเหลือกตาตวาดไปทันทีว่า

“พอได้แล้วกระมัง เอียเท้าปิศาจ อย่าได้ตั้งหน้ากระพือฝีมือของผู้อื่นหยามความเก่งกล้าของพวกกันเองไปเลย เบิ่งตาดูให้ทั่ว นอกจากเด็กบัดซบและพวกเจ้าเหล่าเอียเท้าหลายคนแล้ว ผู้ใดไม่มีพลังฝีมืออันสูงสุดยอดและกำลังภายในที่แกร่งกร้าวหลาย ๆ สิบปี ? หากแม้นคนผู้นั้นมีความเก่งกาจไม่กลัวเกรงกันจริง ก็ควรเสนอหน้าออกมาแต่แรกแล้ว ไยจะต้องรอจนถึงป่านนี้ก็มิเห็นมีเงาร่างเลย ?”

บ้วนเล็กเพี้ยถูกละตะฮ่อเสียงตวาดแดกดันจนหน้าแดงฉาน ไม่มีวาจาจะตอบโต้ไปทันที แต่ผู้ที่อยู่ในบริเวณต่างก็มีความระมัดระวังเพิ่มขึ้นอีกมากหลาย

ละตะฮ่อเสียงหันไปมองหน้าเล่งจ้วงจี่ที่ลังเลใจ โบกมือแล้วเร่งรัดว่า

“เด็กบัดซบ ไป หากเจ้าผู้ที่ถูกเรียกเป็นยอดคนมา ให้เราเท็กเท้าต้านทานเพียงลำพังก็พอ”

เล่งจ้วงจี่ไหนเลยจะเคยแยแสยอดคนใดอยู่ในสายตา เพียงแต่กลัวคนผู้นั้นที่เร้นกายในที่ซ่อน พบเห็นผาจีจือไง้อันเร้นลับขึ้นมาเท่านั้น

ยามนี้ เห็นละตะฮ่อเสียงเร่งรัด ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบผงกศีรษะเห็นพ้องจำต้องหันร่างวิ่งกลับไปที่ผาจีจือไง้

พวกกังเจี้ยงเล่าทั้งหลายยิ่งมิกล้าประมาทเลินเล่อ ขณะวิ่งอยู่ก็เหลียวหน้าดูทั่วทุกทาง ต่างลอบเกร็งกำลังขึ้นเตรียมพร้อม มาตรแม้นละตะฮ่อ-เสียงจะกล่าวอย่างปลอดโปร่งไม่กังวล แต่วาจาของบ้วนเล็กเพี้ยก็มีเหตุผลอันหนักแน่นยิ่ง

เก็งจีฮุ้น เตี้ยงอุยหงส์ เซียวเกียงและเล็กเพี้ยทั้งสี่นาง ยังคงเปลือยกระบี่วิ่งตามติดไปไม่ยอมเก็บไว้

เมื่อมาถึงที่เชิงเขาจีจือฮง คนทั้งปวงเพ่งสายตากวาดแลหารอบข้างอย่างละเอียดไปครึ่งหนึ่งแล้ว พบเห็นไม่มีที่พิรุธน่าคลางแคลงจริง ๆ จึงพากันกระโดดขึ้นปีนป่ายสู่ยอดเขาสูงชันไป

เมื่อมาถึงที่ไหล่เขา แสงสว่างได้เริ่มกระจ่างกว่าเดิม แน่ใจว่าทางตะวันออกนั้นมีอาทิตย์โผล่พ้นขอบฟ้ามาแล้ว

อย่างแช่มช้า ภูเขาได้เริ่มลาดชัน อันตรายได้เริ่มเพิ่มขึ้น

เก็งจีฮุ้นกับพวกเซียวเกียงทั้งสี่ มิอาจไม่สอดกระบี่เข้าฝักแล้ว

ทันใดนั้น สายตาของคนทั้งหลายกระจ่างจ้า พบเห็นว่าได้ปีนจนกระทั่งพ้นชั้นเมฆหมอกแล้ว

กวาดตามองดู เห็นมีแต่ทางทิศตะวันตกเท่านั้นที่ปรากฏยอดเขาเมี่ยว-เน้ยฮงโผล่พ้นหมู่เมฆมาเล็กน้อย ส่วนยอดเขาอื่น ๆ ต่างถูกครอบคลุมอยู่ใต้หมอกหนาท้องฟ้ากระจ่างแจ่มใส ทอดตาได้จนกว้างไกลไพศาล

เงยหน้าหาดูยอดเขาจีจือฮง อย่างน้อยยังมีไม่ต่ำกว่าสองร้อยวา

สามเจี้ยงเล่ากระยาจกและสี่ตัวประหลาดใหญ่เพียงรู้คร่าว ๆ ว่าเล่ง-จ้วงจี่ฝึกปรือวิชาฝีมือที่ภูเขาเก้าฮั้วซัวเท่านั้น แม้ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบเองก็มิทราบหลุมฝังศพของเอี๊ยบเทียนเล้งผู้สามีจะอยู่ที่ใดกันแน่

ตั๋วเท้าเอ้ยคาองเงยหน้ามองดูเล่งจ้วงจี่ ที่ยังกระโดดโลดแล่นขึ้นสู่เบื้องสูงตลอดเวลาแล้วสั่นศีรษะโตใหญ่ไปมา กล่าวอย่างสะทกสะท้อนว่า

“เอี๊ยบเล่าตี่ของเรานี้ ช่างมีความสามารถเสียจริง มือเท้าพิการไปทั้งสี่ข้างแล้ว ยังสามารถหาถ้ำสูงชันเปี่ยมอันตรายมาเป็นสถานที่บำเพ็ญภาวนาเราตั๋วเท้านับว่าเลื่อมใสจริงใจแล้ว”

ละตะฮ่อเสียงแค่นเสียงแล้วกล่าวอย่างภาคภูมิใจว่า

“อย่าว่าแต่เจ้าพวกโลภโมโทสันปีนป่ายขึ้นไม่ถึง หาตำแหน่งแห่งที่เปี่ยมภยันตรายตามธรรมชาตินี้มิได้เท่านั้น แม้เป็นเราเท็กเท้าที่รู้ ยอดเขา

จีจือไง้ หากไม่มีเด็กบัดซบนำทาง เราก็มิทราบอยู่ที่ใดกันแน่"

เมื่อกล่าวกันเช่นนี้ ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบ เก็งจีฮุ้นและเซียวเกียงที่รุ่มร้อนกระวนกระวาย จึงต่างคลายใจไปมากมายไม่น้อย

เงยหน้ามองอีกครา พบเห็นเล่งจ้วงจี่ที่ปีนสูงไปหลายสิบวา กำลังโหนอยู่บนเถาวัลย์ที่โตประมาณแขนเด็ก งอกออกจากผาที่ยื่นไปในอากาศจนร่างแกว่งไกวอยู่ไปมา โบกมือให้แก่พวกทั้งหลายทางเบื้องล่าง

คนทั้งปวงพอแลเห็นต่างร้องโพล่งขึ้นด้วยความตื่นเต้นตกใจจนเหงื่อยะเยียบไหลโซมกาย

เห็นที่แห่งนั้นเป็นชะง่อนหินมีเถาวัลย์ใหญ่ ๆ เล็ก ๆ ห้อยจนคล้ายกลายเป็นม่านหนา ลอยระกวัดแกว่งอยู่กลางท้องฟ้า

พวกไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบต่างเพ่งตาพิจารณาไป พบเห็นที่ใต้ชะง่อนหินนั้นไม่มีปากถ้ำ จึงแน่ใจว่าต้องอยู่ทางด้านตะวันตก

คนทั้งปวงเห็นแล้ว ชะง่อนหินยื่นยาวออกจากผนังศิลาที่สูงเทียมฟ้าเป็นทำเลอันตรายที่ตกตายได้ทุกเวลา ต่างบังเกิดความตื่นเต้นจนใจระทึกสองคนแรกที่รู้สำนึกตัวว่าไม่มีปัญญาจะกระโดดข้ามไปได้ คือเบ๊เจี้ยงเล่าและหลิวเจี้ยงเล่า

เมื่อปีนป่ายขึ้นจนกระทั่งถึงใต้ชะง่อนหินใหญ่ พลันมีกลิ่นหอมประหลาดแผ่ซ่านมาตามสายลมอยู่จาง ๆ

คนทั้งปวงเมื่อหยุดยั้งทรงกายมั่น พบเห็นว่าเล่งจ้วงจี่ได้กำเถาวัลย์ที่ห้อยย้อยลงมาจากชะง่อนหิน ไต่อย่างแคล่วคล่องทั้งสองมือ สองเท้าห้อยแกว่งกลางอากาศจนมาถึงที่ริมชะง่อนหินแล้ว

พลันเห็นร่างเล่งจ้วงจี่ลอยกลางอากาศ บอกกับคนทั้งปวงด้วยเสียงกังวานว่า

"ผู้อาวุโสทั้งหลายปีนป่ายไปตามวิธีของผู้เยาว์ เบื้องบนที่สูงกว่านี้เจ็ดเชียะ คือปากถ้ำสถิตวิญญาณของอาจารย์ พวกท่านใช้ท่าฮุ้นลี่ฮวงซิง (ตีลังกากลางเมฆ) หรือเปี๊ยะโฮ้วกง (พลังจิ้งจกไต่ผนัง) ต่างก็เข้าไปได้"

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบจิตใจพลุ่งพล่าน ปรารถนาใคร่จะเข้าไปในบัดดล นางกลั้นน้ำตาถามอย่างกังวลใจว่า

"จี่ยี้ ที่ซึ่งเจ้าลอยตัวอยู่นั้นคือปากถ้ำหรือ ?"

เล่งจ้วงจี่รีบผงกศีรษะรับคำว่า

"ใช่แล้ว แต่ปากถ้ำมีความกว้างเพียงสามเชียะ หากตีลังกาพุ่งตัวไปไม่แม่นยำ จะต้องกระแทกกับผนังจนร่วงหล่นลงไปเบื้องล่าง"

ตั้วเท้าเอ้ยคาองสั่นศีรษะด้วยท่าทีตื่นเต้น กล่าวอย่างสะทกสะท้อนว่า

"สถานที่เป็นที่อันตรายตามธรรมชาติเยี่ยงนี้ หากมิใช่ชนชั้นเกี้ยมเซียน (เซียนกระบี่) ผู้ใดจะหาสถานที่เช่นนี้พบ ?"

สามเจี้ยงเล่าพรรคกระยาจก เคี่ยงจือเซ็งและละตะฮ่อเสียงกับป้อจกเต้าหยินต่างผงกศีรษะเห็นพ้องกับวาจานี้

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบ เก็งจีฮุ้นและเชียวเกียงทั้งสาม เมื่อฟังวาจาของเอ้ย-คาองแล้ว ต่างก็นอนใจไปจนหายกังวล

พลันได้ยินเล่งจ้วงจี่กล่าวอย่างนอบน้อมมา

"ผู้อาวุโสทุกท่าน โปรดจำที่ซึ่งผู้เยาว์อยู่ในตอนนี้ให้แม่นยำไว้ จี่ยี้จะขึ้นไปแล้ว"

เสียงขาดคำงอศอกยืดกาย ท่าฮุ้นลี่ฮวงซิง (ตีลังกากลางเมฆ) เงาสีขาวพุ่งวาบก็ละลิ่วไปยังที่ข้างชะง่อนหินขาด ดูคล้ายกับเป็นค่างขาวตัวใหญ่ท่วงท่าสวยงามแคล่วคล่องว่องไวยิ่ง

ละตะฮ่อเสียงกับหลิวเบ๊เจี้ยงเล่าทั้งสาม ต่างพากันโห่ชมเชยขึ้นอย่างลืมตัว

พริบตาที่เสียงโห่ชมของทั้งสามเพิ่งหลุดออกจากปาก ทางด้านชะง่อนหินขาดหลังม่านเถาวัลย์ พลันมีเสียงตวาดอันขุ่นเคืองของเล่งจ้วงจี่ดังขึ้นสนั่นหวั่นไหว

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบ สามเจี้ยงเล่าและพวกสี่ตัวประหลาด ต่างแตกตื่นตกใจใหญ่หลวงยิ่ง จนสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บหน้าถอดสี

เสียงตวาดสดใสดังพร้อมกับสายฟ้าสีม่วงพุ่งวาบออกไปอย่างว่องไว เก็งจีฮุ้นที่กังวลใจความปลอดภัยของเล่งจ้วงจี่ พุ่งไปที่ม่านเถาวัลย์ก่อนทุกผู้คนทันที มือขาวผ่องทั้งสองกำเถาวัลย์ไว้แนบแน่น ชั่วพริบตาก็ไต่มาถึงที่ริมชะง่อนหินได้อย่างว่องไว

จากนั้น เล็กเพี้ย เชียวเกียง และเตี้ยงอุยหงส์พากันกำเถาวัลย์ไต่ไปที่ริมชะง่อนหินอย่างเร่งร้อนรวดเร็ว

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบพอเห็นหน้าพลันถอดสี ละล่ำละลักด้วยความตื่นตกใจ

"พวกเจ้าอย่าได้ยื้อแย่งกัน เตี้ยงโกวเนี้ยเข้าไปก่อน ต่อมาคือเล็กเพี้ย เชียวเกียงอยู่หลังสุด"

ขณะว่ากล่าว เก็งจีฮุ้นก็ได้พลิกกายตีลังกาขึ้นไปอีกฟากหนึ่งของชะง่อนหินยาวเหยียด

เตี้ยงอุยหงส์ทั้งสาม ได้ฟังการเรียงลำดับของไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบแล้ว ก็ปีนป่ายจนพลิกกายขึ้นไปบนหน้าผาขาดทางฝั่งตรงข้ามอย่างแคล่วคล่องว่องไวและราบรื่น

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบทั้งกังวลในความปลอดภัยของพวกดรุณีน้อย ทั้งวิตกถึงหลุมฝังศพและคัมภีร์ของสามีผู้วายชนม์ ดังนั้นพอเชียวเกียงที่อยู่ล้าหลังพลิกกายลอยตัวขึ้นไปบนหน้าผาขาด นางก็รีบพุ่งกายไปที่ม่านเถาวัลย์อย่างว่องไว

พวกกังเจี้ยงเล่าและป้อจกเต้าหยิน มาตรแม้นต่างว้าวุ่นจนกระวน-กระวาย แต่มาอยู่ในหน้าผาสูงชันจนเสียดฟ้าเปี่ยมอันตราย เพียงสามารถจะไปได้ทีละคนเท่านั้น แม้มีฝีมือที่สุดยอดอยู่กับตัว แต่ก็ไม่มีทางจะใช้ให้เป็นประโยชน์ได้"

พวกทั้งหลายมองดูไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบ ที่สาวเถาวัลย์ไต่ตามไปด้วยร่างที่ลอยแกว่งไกวอยู่กลางอากาศ ดูสีหน้าที่รุ่มร้อนกระวนกระวายของนางแล้วต่างต้องปาดเหงื่อแทนนางด้วยความวิตกกังวล

ขณะนั้น ด้านหนึ่งของผาขาด มีเสียงโลหะปะทะกันดังแว่วมาสองครา

กังเจี้ยงเล่าทั้งหลายต่างเหลียวหน้ามองตากันด้วยความตื่นเต้นสงสัย พวกทั้งปวงคล้ายดั่งคาดฝันไม่ถึงว่า ในสถานที่ลี้ลับเปี่ยมอันตรายเช่นนี้ ถึงกับยังมีคนสามารถค้นหาได้พบ และซ่อนตัวอยู่ภายในนั้นก่อนด้วย !

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบตีลังกาขึ้นไปบนผาขาดเบื้องหน้าแล้ว อันดับถัดมาก็คือสามเฒ่ากระยาจกและสี่ตัวประหลาดใหญ่

เมื่อคนทั้งปวงเข้าสู่ปากถ้ำที่กว้างเพียงสามเชียะสูงร่วมสิบเชียะ พอเห็นในถ้ำมีบริเวณกว้างขวางยิ่งนัก เป็นถ้ำสี่เหลี่ยมกว้างยาวแปดวา ภายในยังมีปากถ้ำที่สองคั่นอยู่ ลักษณะคล้ายเป็นน้ำเต้าสองชั้น

เก็งจีฮุ้น เซียวเกียง เล็กเพี้ยและเตี้ยงอุยหงส์ต่างขวางกระบี่จุกอยู่ที่ปากถ้ำชั้นสอง กำลังจับจ้องดูเหตุการณ์ภายในอย่างกระวนกระวายรุ่มร้อน

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบหายไปที่ใดมิทราบ คิดว่าคงเข้าสู่ชั้นในแล้ว และตอนนี้เสียงพลังลมอันถี่เร็วอันรุนแรงและเสียงโลหะกระทบศิลา กำลังดังสับสนมาจากถ้ำด้านใน

บทที่ห้าสิบหก ความสุขที่สมบูรณ์

พวกกังเจี้ยงเล่า ป้อจกเต้าหยินและเคี่ยงจือเซ็ง รีบพุ่งกายปราดเข้าไปส่งเสียงถามขึ้นแทบพร้อมเพรียงว่า

"เอียเท้า ผู้ใดอยู่ข้างใน ?"

เก็งจีฮุ้นเหลียวหน้ามองมา ตอบอย่างเร่งร้อนกระวนกระวายว่า

"คูตั้งชวนประมุขพรรคไต้ฮ้อก้า"

ตั้วเท้าเอ้ยคาองเหลือกนัยน์ตาจนพลิก ตวาดอย่างขุ่นเคืองว่า

"เจ้าเฒ่าพรายน้ำตกไปในบ่อโบราณแล้วยังมิตายอีก ?"

ขณะว่ากล่าว คนทั้งปวงก็มาถึงที่ปากถ้ำ จับตามองไป เห็นกึ่งกลางมีฮวงซ้ยที่สมสร้างขึ้นจากศิลาสีเขียว เบื้องบนฮวงซ้ย ชายชราหน้าตาเย็นชาชั่วร้ายร่างผอมชูบดั่งไม้รวก สวมเสื้อยาวสีดำ มือถือไม้เท้าหัวหงิกงอ ยืนอย่างมั่นคงสง่า มันคือคูตั้งชวนประมุขพรรคไต้ฮ้อก้า !

หนวดเคราขาวโพลงดั่งไหมเงินของคูตั้งชวนสั่นพลิ้วทั้งที่ปราศจากลมโชย ตาใหญ่ทั้งสองเบิ่งจนกระจ่างดั่งโคมไฟ กำลังเขม้นมองมาทางเล่งจ้วงจี่

ที่ถือกระบี่เกียงฮั่นเกี่ยมด้วยท่าทีคลั่งแค้นจนหน้าเขียวคล้ำ

ทั้งสองคล้ายดั่งเพิ่งชะงักการต่อสู้ไป !

เล่งจ้วงจี่คิ้วเลิกชี้ชันหน้าเขียวคล้ำ ถลึงจ้องคูตั้งชวนอยู่เป็นเวลานาน ก็มิกล้าโถมเข้าหา ดูท่าทีที่ใคร่จะบุกแต่ต้องระงับไว้ คล้ายดั่งมีความวิตกในเรื่องใด

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบหน้าซีดเผือดขาว ยืนอย่างคลั่งแค้นอยู่ทางด้านข้างมาอยู่ต่อหน้าฮวงซุ้ยสถิตวิญญาณของสามีที่วายชนม์แล้ว ไม่อาจเปล่งเสียงร่ำไห้ ความเจ็บช้ำน้ำใจของนางในยามนี้ ไม่มีบุคคลนอกใดจะมาคำนวณได้เทียบเท่า

พวกกังเจี้ยงเล่าเมื่อแลเห็นถนัดชัดตา ต่างมิทราบว่าไฉนเล่งจ้วงจี่จึงไม่โถมขึ้นไปบนฮวงซุ้ยแล้วเข่นฆ่าให้สาใจ

เมื่อขบคิดต่อไปก็สำนึกได้ เล่งจ้วงจี่เคารพในอาจารย์ผู้มีพระคุณจึงมิกล้าเหยียบย่ำขึ้นไปบนฮวงซุ้ย พร้อมกันนั้นก็กลัวโลหิตคูตั้งชวนจะหลั่งไหลลงไปตามช่องศิลา แปดเปื้อนเป็นราคีต่อซากศพของอาจารย์

ขณะเวลานั้น พลันได้ยินละตะฮ่อเสียงหัวร่อฮาฮา แหวกผู้คนเดินเข้าไปแล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เรายังเข้าใจคิดว่าเป็นยอดนสามหัวหกมือมาแต่ใด ที่แท้คือเจ้าโจรเฒ่าคูตั้งชวนนี่เอง หากมีกระดูกของคนติดตัวจงไสหัวลงมา ต่อสู้กับเราเท็กเท้าสักสามร้อยกระบวนท่า ไยต้องยืนแสดงเป็นผู้กล้าอยู่บนฮวงซุ้ยของผู้อื่นด้วย ?"

คูตั้งชวนมิยอมส่งเสียงอย่างไร เพียงใช้สายตาดูแคลนมองมาทางละ-ตะฮ่อเสียง แค่นเสียง "เฮอะ" ขึ้นเบา ๆ

ตั้วเท้าเอ้ยคาองแน่ใจว่า คูตั้งชวนต้องสังเกตความวิตกของเล่งจ้วงจี่ออกแล้ว ดังนั้นจึงยืนมั่นอยู่บนฮวงซุ้ยมิยอมลงมา ดังนั้นได้คิดด้วยไวปัญญาทันที แหงนหน้าหัวร่อฮาฮา แล้วร้องไปว่า

"โจรสลัดเฒ่า เจ้าประกอบแต่กรรมชั่วมาตลอดชีวิต ฆ่าคนไปจำนวน

มหาศาล ก่อกรรมทำเข็ญต่อประชาชนพลเมืองสองฟากฝั่งแม่น้ำใหญ่อย่างสาหัส เราสี่คนแม้จะคิดฆ่าเจ้าเพื่อทำลายเภทภัยอยู่นาน เสียดายที่ไม่มีผู้ใดเก่งกาจในทางน้ำ บัดนี้เจ้าแส่เข้ามาหากับดัก ยอมตัวเป็นตะพาบในไห นับได้ว่ากรรมตามสนองตามลิขิตฟ้าดินแล้ว เราตั้วเท้าตักเตือนเจ้า จงสำนึกตัวเสียให้ดี รีบลงมือประมือกับพวกเราตั้วเท้าเสียโดยด่วน เจ้ามีชัยก็นับว่าเจ้าชะตากล้าแข็ง พวกเราจะไม่สร้างความยุ่งยากแก่เจ้าอย่างเด็ดขาด มิเช่นนั้นเป็นการแส่หาที่ตายของเจ้าเอง เมื่อตอนนั้นแม้สำนึกเสียใจก็ไม่ทันการแล้ว“

คูตั้งชวนเพียงแค่นหัวร่อเบา ๆ มิเคลื่อนไหวร่างกายแม้แต่น้อย

ตั้วเท้าเอ้ยคาองเห็นคูตั้งชวนมิแยแสสนใจ ก็ไม่มีโทสะขึ้นแม้แต่น้อย เพราะมีแผนการอันมั่นคงอยู่ในใจแล้ว จึงหัวร่อเบา ๆ แล้ว กวักมือเรียกบ้วนเล็กเพี้ยที่ยืนอยู่ข้างประตู พร้อมกับส่งเสียงหนัก ๆ ว่า

“เอียเท้า เข้ามา”

บ้วนเล็กเพี้ยมิทราบเรื่องใด จึงพลิกข้อมือสอดกระบี่เข้าฝัก เดินอย่างรีบร้อนไปที่ข้างกายเอ้ยคาอง

พรายน้ำเฒ่าคูตั้งชวน มิเข้าใจว่าปิศาจหัวโตจะเล่นลวดลายอันใด จึงเบิ่งตากลมใหญ่ของมัน จับจ้องมองดูบ้วนเล็กเพี้ยกับเอ้ยคาองจนตาไม่กะพริบ

ทีท่าของมันมีความละล้าละลังด้วยความหวาดหวั่น พร้อมกันนั้นก็พิศวงสงสัยอย่างใหญ่หลวง แต่กับเล่งจ้วงจี่ที่ขวางกระบี่ทำท่าจะโถมเข้าจู่โจมนั้น มันยังคงสนใจสังเกตเต็มที่

ตั้วเท้าเอ้ยคาองรอจนบ้วนเล็กเพี้ยยืนนิ่ง จึงส่งเสียงหนัก ๆ ว่า

“เอียเท้า ใช้ไม้ตายอันชั่วร้ายของเจ้า ให้แก่ตะพาบเฒ่าได้ดสักคราว”

เมื่อกล่าวเช่นนี้ สายตาของผู้ที่อยู่นอกและในถ้ำ ต่างจับมาบนร่างเล็กเพี้ยเป็นจุดเดียวกันทันที

เนื่องจากผู้อยู่ในบริเวณ นอกจากกังเจี้ยงเล่าและเตี้ยงอุยหงส์แล้ว ส่วนมากต่างรู้ว่าบ้วนเล็กเพี้ยมีวิชาอุ้นเฮ้งซุกอันสูงล้ำสุดยอด จนสามารถอำ

พรางร่างไม่มีผู้คนพบเห็นได้ แต่ทว่าไม่มีผู้ใดเคยเห็นกับตาว่าตอนนางจะอำพรางร่างเป็นสภาพใด ดังนั้นทุกผู้คนต่างจับสายตาตื่นเต้นสงสัยมองมาทางเล็กเพี้ยเป็นจุดเดียว

บ้วนเล็กเพี้ยหน้าแดงระเรื่อ มีทีท่าลำบากใจเล็กน้อย แต่เมื่อชำเลืองเห็นเล่งจ้วงจี่คลั่งแค้นรันทดจนหน้าบิดเบี้ยว นางก็พริ้มตาลงเล็กน้อย สองแขนเสื้อสะบัดกวัดแกว่ง สายตาผู้คนพลันลายวูบวาบ บ้วนเล็กเพี้ยที่ยืนข้างกายเอ้ยคาอง พลันหายวับไปกับตา !

พวกไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบและเชียวเกียง มาตรแม้นมีการรู้ตัวอยู่ก่อนแล้วยามนี้ก็ยังหน้าเปลี่ยนสีไปอย่างมิอาจข่มความตกใจไว้ได้

กับเจี้ยงเล่ากับเตี้ยงอุยหงส์ยืนตะลึงลานไปในบัดดล

พรายน้ำเฒ่าคูตั้งชวนไหนเลยจะเคยเห็นวิชาอันสุดยอดปานเทพยดาเช่นนี้ จึงตะลึงลานไปทันที จากนั้นสองตากระจ่างสดใส ตวาดเสียงกึกก้องแล้วควงไม้เท้าหัวงูในมือจนเป็นวงกว้าง ปกปักพิทักษ์ไปทั้งซ้ายขวาหน้าหลัง

เวลานั้น เงาไม้เท้าถี่ยิบหนักแน่นดั่งขุนเขา พลังลมดังครืนครั่นดั่งฟ้าร้อง เห็นแต่ม่านไม้เท้าโดยไม่เห็นเงาร่างคนแล้ว

เอ้ยคาองพอเห็นก็หัวร่อฮาฮาด้วยความภาคภูมิใจเหลือหลาย พร้อมกันนั้นยังตะเบ็งเสียงเย้ยหยันขึ้นว่า

"ตะพาบเฒ่า อย่าได้ตื่นเต้นไป ธิดาบุญธรรมของเรายังยืนอยู่ที่เดิมนี้เอง"

คูตั้งชวนไหนเลยจะยอมเชื่อฟัง ไม้เท้าหัวงูยังคงถูกควงจนเป็นม่านแน่นหนาปกป้องไปทั่วร่าง ป้องกันราวกับมีกำแพงแข็งแกร่งรายล้อมไว้

ละตะฮ่อเสียงพลันหัวร่อฮาฮาจนตัวงอ เย้ยหยันขึ้นว่า

"ตะพาบเฒ่า แม้เจ้าจะมีกำลังภายในเป็นที่หนึ่งของแผ่นดิน แต่ควงไม้เท้าเช่นนี้ตลอดเวลา ยังคงต้องเหน็ดเหนื่อยจนกำลังเหือดแห้ง เหนื่อยตายไปทั้งเป็นในที่นี้..."

เสียงเย้ยหยันมิทันขาดคำ ในเงาไม้เท้าที่แน่นหนาแกร่งกร้าว พลันมี

เสียงตวาดอันสะเทือนแก้วหูดังขึ้น

"พวกมุสิก เล่าฮูเสี่ยงกับเจ้าแล้ว !"

ในเสียงตวาดอันกราดเกรี้ยว ไม้เท้าที่เป็นวงกว้าง มีพลังรุนแรงพุ่งโถมมาใส่พวกละตะฮ่อเสียงที่ยืนอยู่ปากถ้ำด้วยความแคล่วคล่องว่องไว การโถมจู่โจมลงจากเบื้องสูงนี้ มีอานุภาพอันน่าแตกตื่นจนมิอาจจะต้านทานอย่างหักโหมได้

ละตะฮ่อเสียง ป้อจกเต้าหยินและเคี่ยงจือเซ็ง กังเจี้ยงเล่า ต่างออออยู่ที่ปากถ้ำ และคล้ายคาดหมายไม่ถึง ว่าคูตั้งชวนจะมีไม้ตายเช่นนี้ กอปรกับฝ่ายตรงข้ามโถมลงมาจากเบื้องสูง ถึงตัวได้ในพริบตา จึงไม่มีปัญญาจะปัดป้องต้านทานให้รัดกุม

เก็งจีฮุ้น เตี้ยงอุยหงส์และเอี๊ยบเชียวเกียงทั้งสาม แม้ต่างถือกระบี่อยู่ในมือ แต่ที่เบื้องหน้ามีพวกป้อจกเต้าหยินยืนอยู่ จึงไม่มีทางที่จะสะบัดกระบี่ออกต้านทานไปเช่นกัน

พริบตานั้น เสียงตวาดสดใสและเสียงด่าอันสนั่นหวั่นไหว สับสนจนอลหม่านไปทั่วทั้งปากถ้ำ

คูตั้งชวนเป็นชนชั้นใดแล้ว ปลายเท้าพอสะกิดพื้นก็ตวาดขึ้นมาอีกครา ควงไม้เท้าหัวงูแล้วก็โถมกายไปที่ปากถ้ำด้านนอกอย่างรีบร้อนลนลาน

โชคยังดีที่หลิวเจี้ยงเล่ายืนอยู่ทางปากถ้ำริมชะง่อนผา เมื่อได้ยินเสียงก็ชะโงกหน้ามองมา ตื่นเต้นตกใจจนหน้าถอดสี รีบตวาดเสียงก้องไปว่า

"โจรเฒ่า หนีไปที่ใด ?"

พร้อมกับเสียงตวาด ได้เกร็งพลังทั้งมวลขึ้นรวมตัวไว้ ไม้ตีสุนัขในมือฟาดลงมาด้วยท่าฮ้วยเซ่าเชยกุน (ฟาดกวาดทั้งกองทัพ) เข้าใส่หว่างเอวคูตั้งชวนที่โถมออกมาอย่างหักโหมดุดัน

คูตั้งชวนที่เป็นประมุขพรรคไต้ฮ้อก้า เป็นผู้บงการของมหาโจรทั้งแผ่นดินมาหลายสิบปี ชนชั้นเจ้าสำนักทั้งหลายแห่งยังไม่เป็นที่แยแสต่อมัน ไหนเลยจะมีความหวั่นหวาดต่อหลิวเจี้ยงเล่าที่เป็นเพียงเจี้ยงเล่าของพรรคกระยาจก

เมื่อเห็นหลิวเจี้ยงเล่าฟาดไม้เท้าเข้ามาอย่างดุดัน โทสะพลันเดือดดาลขึ้นทันที ไม้เท้าหัวงูในมือควงขึ้นแล้วฟาดออกไปในท่าชิ่งจำเตี้ยไฮ้ (เข็มเทพยดาสยบทะเล) กระแทกจนไม้เท้าหลิวเจี้ยงเล่ากระดอนออกไป ร่างมันก็ฉวยโอกาสนั้นกระโดดลงจากหน้าผา

เสียงเปรื่องดังขึ้นเบา ๆ เสียงคร่างหนัก ๆ ดังตามติดมา หลิวเจี้ยง-เล่ามาตรแม้นผนึกกำลังภายในจนสุดตัว แต่ยังคงถูกกระแทกจนเซถลาไปสามก้าว ร่างที่โซเซแทบจะร่วงหล่นลงจากหน้าผาขาดไป

พริบตาที่ปะทะกันเพียงวูบเดียว มีเสียงตวาดสดใสดังแล้วเงาสีม่วงร่างหนึ่งพุ่งวาบมา เก็งจีฮุ้นได้ถือกระบี่ขวางอยู่ที่ริมผาหน้าปากถ้ำ

จากนั้น เสียงตวาดสดใสได้ดังพร้อมกับพุ่งกายปราดเข้าหา สะบัดข้อมือใช้เพลงกระบี่ไท่ฮือเก้าเกี่ยม (เก้ากระบี่จักรวาล) จู่โจมออกไป เห็นประกายสายฟ้าแฉลบแปลบปลาบ เป็นวงกว้างครอบคลุมเข้าใส่ร่างคูตั้ง-ชวนอย่างหักโหมโหดร้าย

คูตั้งชวนเมื่อครั้งอยู่ที่ศาลเจ้าร้างเมืองยู้เซี้ยเคยเห็นเก็งจีฮุ้นใช้เพลงกระบี่ไท่ฮือเก้าเกี่ยม ฆ่าห้าพยัคฆ์ฮวงโหจนตายคามือไปแล้ว จึงรู้ดีว่านางมีเพลงกระบี่อันน่าแตกตื่นสะท้านขวัญอยู่

ยามนี้ เห็นเก็งจีฮุ้นสะบัดกระบี่โถมเข้าเข่นฆ่าอย่างดุดัน ก็ทั้งตื่นเต้นทั้งกระวนกระวาย กอปรกับการโถมไปในคราวนี้ มิอาจจะละลิ่วลงสู่เบื้องล่างได้ดังใจ จึงวุ่นวายจนสับสนปั่นป่วน แต่ยังคงรวบรวมกำลังอึดสุดท้ายขึ้นฮึดสู้ ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดแล้วฟาดไม้เท้าหัวงูไปจนสุดกำลัง

เล่งจ้วงจี่ที่ติดตามมากระชั้นชิด เกรงกลัวว่าเก็งจีฮุ้นที่ร่างกายอ่อนแอเพราะเพิ่งคลอดบุตร มิอาจต้านทานฝีมือคูตั้งชวนได้ จึงรีบร้องเสียงกึกก้องว่า

"เจ้เจ๊ รีบถอยออกมา !"

คำพูดเพิ่งหลุดจากปาก ร่างยังมิทันโถมปราดเข้าช่วย พลันเห็นอาวุธทั้งสองปะทะกันดังขึ้นเบา ๆ ประกายไฟกระจายออกหลายจุดแต้ม ไม้เท้าหัวงูของคูตั้งชวนถูกกระบี่ของเก็งจีฮุ้นฟันขาดสะบั้นไปจากกัน

คูตั้งชวนแตกตื่นตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อ รีบฉวยโอกาสนั้นใช้วิชาไซจี้อฮ่อ (ราชสีห์คำราม) ร้องเสียงกึกก้อง ก้มศีรษะย่อกายพุ่งเข้าใส่ท้องน้อยของเก็งจีฮุ้นอย่างดุร้าย

เก็งจีฮุ้นคาดฝันไม่ถึงว่า คูตั้งชวนจะใช้ศีรษะพุ่งเข้าใส่ท้องน้อยของนาง จึงตวาดเสียงเกรี้ยวกราดแล้วสะบัดกระบี่ฟันออกอย่างดุดัน ร่างก็พุ่งถอยไปด้านหลังตามสัญชาตญาณ

คตั้งชวนไม่เสียทีที่เป็นเฒ่าเจ้าเล่ห์ ผ่านการต่อสู้มาอย่างโชกโชนจนชำนาญ เมื่อเห็นเก็งจีฮุ้นถีบกายถอยปราดไป รีบฉวยโอกาสที่ร่างงอพุ่งโถมไปนั้นพลิ้วกายออกด้านข้าง สะกิดปลายเท้าเล็กน้อย พุ่งไปถึงที่ริมหน้าผาดุจกระต่ายหนีจากแร้วนายพราน

คนทั้งปวงพอเห็นก็รู้แน่ว่าต้องแย่ ต่างพากันตวาดสำทับจนเสียงสับสนอลหม่าน

ขณะที่เสียงตวาดด่าอันลนลานของผู้คนยังดังกึกก้อง ร่างคูตั้งชวนได้มาถึงริมผาขาดนั้น ที่นอกถ้ำมีเงาคนพุ่งวาบเข้ามา พร้อมกับตวาดเสียงกึกก้องขึ้นว่า

“ด่านสุดท้ายยังมีเราเบ๊เล่าซำอยู่ดอก”

เสียงหลุดปาก ไม้ตีสุนัขในมือก็สะบัดมาด้วยท่าซ้งแอ๋เซ่าเสาะ (กวาดหิมะใต้ต้นสน) ฟาดเข้าใส่คูตั้งชวนที่กำลังพุ่งแฉลบมา ด้วยพละกำลังทั้งตัวอย่างหักโหมดุร้าย

เสียงโครมดังสนั่นหวั่นไหว เสียงแผดร้องอันเกรี้ยวกราดโหยหวนดังสะท้านใจ ร่างที่พุ่งขวางมาของคูตั้งชวน กระดอนร่วงลงไปนอกหน้าผา

กังเจี้ยงเล่าและพวกป้อจกเต้าหยิน รีบวิ่งปราดมาที่ปากถ้ำ ก้มศีรษะมองไป เห็นเงาดำจุดน้อยผสานกับเสียงแผดร้องโหยหวนยาวสะท้าน ร่างละลิ่วลงไปในเมฆหมอกที่อยู่ต่ำอีกหลายร้อยวา ว่องไวราวกับเป็นเศษศิลาร่วงหล่น

เงาร่างคูตั้งชวนหายลับตาไปแล้ว แต่เสียงแผดร้องอันโหยหวนเสียด

ประสาท ยังคงกังวานอยู่กลางอากาศไม่ขาดหาย

เล่งจ้วงจี่ไม่มีกะใจจะไปดูสภาพการร่วงหล่นลงสู่หุบเหวอันลึกล้ำหลายพันวาของคูตั้งชวน รีบวกกายวิ่งกลับเข้าไปที่หน้าฮวงซุ้ยในถ้ำ น้ำตาไหลเนืองนองเต็มหน้า รีบเดินอ้อมฮวงซุ้ยศิลาอย่างร้อนลนลาน พบเห็นหลุมฝังศิลามีสภาพเช่นดั่งที่ตนลงจากเขาในคราวแรกไม่ผิดเพี้ยน แสดงว่าคูตั้งชวนยังมิได้ขุดค้นฮวงซุ้ยนี้เลย จึงคลายใจไปอักโข

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบ เก็งจีฮุ้น และเอี๊ยบเซียวเกียงก็พากันวิ่งเข้ามาอย่างเร่งรีบ นึ่งเฮี้ยบพอเห็นเล่งจ้วงจี่ที่กำลังเดินรอบ ๆ ฮวงซุ้ยอย่างรุ่มร้อน รีบถามเสียงเครือทั้งน้ำตา

"จี่ยี้ ที่นี้คือหลุมฝังศพของซือแป๋เจ้า ?"

เล่งจ้วงจี่รับคำด้วยน้ำตานอง จากนั้นงอเข่าคุกลงที่หน้าหลุมฝังศพ

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบรันทดหดหู่จนจับใจ รีบโถมไปที่เบื้องหน้า สองมือกอดป้ายฮวงซุ้ยแล้วร่ำไห้เสียงดัง ๆ ออกมา ร่างย่อลงคุกเข่าอย่างแช่มช้า ความเจ็บช้ำรันทดที่ฝังอยู่ในใจยี่สิบกว่าปี ต่างถูกระบายออกมาพร้อมกับน้ำตาในตอนนี้จนสิ้นเชิง

เก็งจีฮุ้นเศร้าเสียใจไปกว่าทุกคน หวนคิดถึงประสบการณ์อันลำบากยากแค้นของนางที่เริ่มมีตั้งแต่ยังนอนแบเบาะ คิดถึงความอาภัพของปวยฮวย-นึ่งเฮี้ยบที่ต้องจบอนาคตด้วยการปลงผมเป็นชี ก็ยิ่งเศร้ารันทดจนน้ำตาประดังขึ้นดั่งทำนบทลาย ปิดหน้าร่ำไห้จนตัวสั่นสะท้าน คุกเข่าฟุบหน้าลงไปกับหลุมฝังศพทางด้านข้าง

เอี๊ยบเซียวเกียงคุกเข่าลงเคียงคู่กับเก็งจีฮุ้น ซุกหน้าขาวผ่องของนางลงในมือทั้งสอง สะอึกสะอื้นร่ำไห้ด้วยความเศร้าเสียใจ

เตี้ยงอุยหงส์กับบ้วนเล็กเพี้ยก็น้ำตานองหน้า คุกเข่าลงที่ด้านหลังเก็งจีฮุ้นกับเอี๊ยบเซียวเกียง

เล่งจ้วงจี่คิดถึงบุญคุณและความการุณย์ที่อาจารย์พร่ำอบรมสั่งสอนมาถึงห้าปีถึงความพิถีพิถันสุขุม ทั้งที่มือเท้าพิการ และเพราะต้องการส่งเสริม

ตนให้สำเร็จโดยเร็ว ถึงกับยอมถ่ายทอดพลังการฝึกปรือทั้งร่างให้แก่ตนจนเลือดลมเหือดแห้งตายไปตำตา ก็เจ็บช้ำเสียใจจนเหม่อมองดูหลุมศพศิลาที่ตนก่อขึ้นกับมือ ร่ำไห้ด้วยความเศร้าเสียใจปานจะขาดรอน

ขณะนั้น สามเฒ่ากระยาจกและสี่ตัวประหลาดทั้งเจ็ดคน เมื่อได้ยินเสียงร่ำไห้ก็พากันวิ่งเข้ามา

ทั้งเจ็ดเมื่อเห็นสภาพอันเจ็บช้ำเสียใจของพวกไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบ นึกถึงสหายรักที่นอนอยู่ในฮวงซุ้ยศิลาเบื้องหน้า ต่างบังเกิดความเศร้าเสียใจจนสั่นศีรษะหลั่งน้ำตาไว้อาลัยให้แก่ความอาภัพของสหายรักในครั้งอดีต

ละตะฮ่อเสียงกับป้อจกเต้าหยิน แยกย้ายออกยืนทางซ้ายขวาของฮวงซุ้ย หนึ่งประนมมือหนึ่งก้มศีรษะ ส่งเสียงสวดมนต์ก้องกังวานขึ้นมา ปะปนจนสับสนฟังมิได้ศัพท์

เบ๊เจี้ยงเล่าและหลิวเจี้ยงเล่าทั้งสอง รีบแก้ห่อธูปเทียนและกระดาษเงินทองออกจากหลัง หลิวเจี้ยงเล่ามอบธูปเทียนให้แก่กังเจี้ยงเล่าแล้วจุดขึ้นทันที เบ๊เจี้ยงเล่าก็เผากระดาษเงินกระดาษทองที่หน้าหลุมฝังศพไป

กังเจียงเล่ายืนตรงอยู่ระหว่างกลาง เคียงจือเซ็งกับตัวเท้าเอ้ยคาองยืนสองฟากข้าง ทั้งสามต่างจุดธูปเทียนเซ่นไหว้ อธิษฐานภาวนาอยู่ในใจไว้อาลัยให้วิญญาณสหายรักไปสู่สัมปรายภพอันสุขสงบ

ในถ้ำบนผาสูงชันเทียมเมฆ ที่ปรกติมีแต่ความวิเวกวังเวงดั่งราวอีกโลกหนึ่ง ในยามนี้มีแต่กลิ่นธูปควันเทียน และเถ้ากระดาษเงินกระดาษทองลอยละล่องผสานกับเสียงร่ำไห้ เสียงสวดมนต์ ทั่วทั้งถ้ำที่กว้างใหญ่เปี่ยมไปด้วยบรรยากาศอันรันทดสลดใจ

เล่งจ้วงจี่เหม่อมองดูฮวงซุ้ยศิลาจนซึมเซา น้ำตาพร่างพรูดุจห่าฝนจนไม่ได้ยินไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบผู้เป็นซือบ้อและเก็งจีฮุ้นที่เป็นภรรยา ร่ำไห้รำพันด้วยวาจาใดบ้าง ความคิดตอนนี้จมอยู่ในภวังค์ความหลังโดยสิ้นเชิง

เล่งจ้วงจี่คล้ายดั่งว่า ได้เห็นหน้าเอ๊ียบเทียนเล้งผู้เป็นอาจารย์นอนสงบนิ่งที่ใต้หลุมศพศิลา เสื้อผ้าที่เก่าขาดคร่ำคร่า ใบหน้าที่มีหนวดเครา

ยาวรุงรัง มือเท้าที่ขาดไปทั้งสี่ข้าง ดวงตาที่มีประกายแวววับ คัมภีร์ที่บันทึกด้วยมือของสี่จอมอสูรร้ายเล่มนั้น...

เมื่อคิดถึงคัมภีร์ยอดฝีมือ เล่งจ้วงจี่ก็อดมิได้ต้องนึกถึงคำรายงานของพรรคกระยาจก และคำร่ำลือทางภายนอกพร้อมกับคูตั้งชวนที่ถูกฟาดจนตกตายใต้หุบเหว

เล่งจ้วงจี่คิดถึงความสำคัญอันยิ่งใหญ่ของคัมภีร์วิชา และความปลอดภัยสงบสุขของบู๊ลิ้มทั่วแผ่นดินในภายภาคหน้า ก็ต้องหลั่งน้ำตากล่าวด้วยความหวาดหวั่นขึ้นว่า

"ซือแป๋ จี่ยี้กลับมาโดยปลอดภัยแล้ว ภายใต้การพิทักษ์คุ้มครองของวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ของท่านผู้เฒ่า กราบพบซือบ้อสองท่านและหาเกียงเจ๊เกียงม่วยได้ทั้งสองคน ดาบทองนางแอ่นพิษ เกาทัณฑ์เหล็กห่วงหยก และนักพรตอุบาทว์โอวเฮาะ นางแพศยากิมเอี๊ยมเนี้ย ก็ถูกประหารตายสาสมความผิดไปทุกคน บัดนี้ เรื่องที่สร้างความกังวลใจให้แก่จี่ยี้ที่สุด ก็คือคัมภีร์เล่มนั้น..."

เล่งจ้วงจื่อธิษฐานถึงตอนนี้ ก็เหลียวมองดูผู้คนรอบถ้ำอย่างระมัดระวังไปรอบหนึ่ง

ละตะฮ่อเสียงกับป้อจกเต้าหยินท่าทีเคร่งขรึมสำรวม กำลังหลับตาสวดมนต์อยู่ กังเจี้ยงเล่าเมื่อจุดธูปเทียนเรียบร้อยแล้ว กำลังร่วมกับเคี่ยงจือ-เซ็งปลอบโยนต่อไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบที่ร่ำไห้ราวปิ้มจะขาดใจ

หลิวเบ๊สองเจี้ยงเล่ากำลังเผากระดาษเงินกระดาษทองทั้งสองห่ออย่างเคร่งขรึม ตั้วเท้าเอ้ยคาองกับเล็กเพี้ย เตี้ยงอุยหงส์ กำลังปลอบโยนต่อเก็ง-จีฮุ้น และเอี๊ยบเซียวเกียงที่ร่ำไห้จนเสียงแหบแห้งไป

เล่งจ้วงจี่เห็นไม่มีผู้ใดมาสนใจคำอธิษฐานของตน จึงหลั่งน้ำตาแล้วรำพันสืบต่อไปด้วยความระมัดระวัง

"บัดนี้ พวกชั่วร้ายกำลังกำเริบเสิบสาน ลอบสืบเสาะจะหาถ้ำที่จี่ยี้จะฝึกปรือฝีมือ... คัมภีร์ลับเล่มนั้น จี่ยี้ได้ปฏิบัติตามคำสั่งเสียของท่านผู้เฒ่า

ไว้ในสถานที่ซึ่งเจาะจงบ่งบอก หวังว่าท่านผู้เฒ่าโปรดได้พิทักษ์รักษาอย่าได้ให้ตกไปในมือของพวกชั่วร้ายที่มีจิตใจกระเหี้ยนกระหือเลวทราม"

เมื่ออธิษฐานเสร็จสิ้น พบเห็นในถ้ำไม่มีเสียงร่ำไห้รำพันแล้ว ไต้หงส์-นึ่งเฮี้ยบกับเก็งจีฮุ้นที่รักต่างทรงกายขึ้นยืนมา ละตะฮ่อเสียงกับป้อจกเต้าหยิน ทั้งสองก็สวดมนต์เสร็จสิ้น กำลังล้อมไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบวิพากษ์วิจารณ์ถึงเรื่องราวหลายหลาก

พลันได้ยินละตะฮ่อเสียงร้องขึ้นว่า

"คนตายแล้วไม่อาจฟื้นคืนชีวิต คนเป็นร่ำไห้ไปก็ไม่มีประโยชน์ เผากระดาษเงินกระดาษทองและจุดธูปเทียน สวดมนต์ให้แล้ว วิญญาณของท่านก็ขึ้นสู่สวรรค์อันบรรเจิด พวกเราก็สมควรกลับมาในโลกมนุษย์ของพวกเรา นับแต่บัดนี้เป็นต้นไป เราท่านทั้งหลายสมควรข่มกลั้นความเศร้าเสียใจ ถนอมตัวไว้จะถูกต้องกว่า"

เห็นตั้วเท้าเอ้ยคาองสั่นศีรษะโตใหญ่ไปมา ยิ้มพลางกล่าวว่า

"วาจาเท็กเท้าถูกต้องที่สุด ในเมื่อคิดได้พวกเราก็ไปกันเถิด มิต้องเกิดความเศร้าเสียใจในภาพที่สะดุดตา หลั่งน้ำตาให้แก่สุสาน"

วาจาชะงักชั่วขณะ พลันหันมาถลึงจ้องเล่งจ้วงจี่แล้วร้องเสียงกึกก้องว่า

"เด็กน้อยเจ้าก็มิต้องพร่ำภาวนาให้งมงายอยู่ในที่นี้ เราทั้งหลายมาปรึกษาหารือเรื่องสำคัญแล้วก็ควรจะไปกันได้"

เล่งจ้วงจี่พอได้ยิน ยกแขนเสื้อซับหยาดน้ำตาแล้วลุกขึ้นเดินไปหาหมู่ผู้คนทั้งหลาย

ขณะเดินไปได้ลอบชำเลืองแลพบเห็นเก็งจีฮุ้นกับเซียวเกียงต่างร้องไห้จนนัยน์ตาอันสดใสบวมช้ำไปทั้งสองนาง

เมื่อเข้ามาใกล้ พบเห็นไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบกำลังยกแขนเสื้อซับหยาดน้ำตาพร้อมกับกล่าวด้วยความกังวลว่า

"บัดนี้สถานการณ์ได้คับขันอย่างยิ่ง จะให้เราวางใจได้อย่างไร วันนี้หากมิใช่รุดมาทันเวลา หลุมฝังสังขารของสามีที่ล่วงลับ ไยมิใช่ถูกเจ้าโจร

เฒ่าขุดค้นจนอุจาดตาเล่า"

เคี่ยงจือเซ็งกล่าวอย่างสุขุมว่า

"โจรเฒ่าคูตั้งชวนมีฝีมือทางน้ำอันยอดเยี่ยม มันถูกจี่ยี้ไล่ล่าจนกระโดดลงไปในบ่อลึกล้ำ ย่อมไม่จมน้ำตายแน่ แต่ทว่ารอจนเมื่อหนีออกมาจากบ่อพรรคไต้ฮ้อก้าก็ล่มสลายไปแล้ว ในข้อสันนิษฐานของเรา มันจะต้องพบปะกับชิเฮี้ยงโฮ้วและบุตรในขณะที่ลอบลงใต้มา ชิพ้งฮุยจะต้องถูกเจ้าโจรเฒ่าผู้นี้อาศัยกำลังภายในอันลึกล้ำทะลวงจุดเส้นชีพจรในร่างจนกระทั่งฟื้นฟูพลังฝีมือได้ดั่งเดิม ทั้งสามลอบเร้นมาที่เก้าฮั้วซัว เพื่อหาถ้ำแห่งนี้ให้พบ คูตั้งชวนมีพลังฝีมือสูงส่งสุดยอด ย่อมสามารถหาสถานที่นี้พบ สำหรับคนอื่น ๆ นั้นน่ากลัวยากจะปีนป่ายมาถึงสถานที่เปี่ยมอันตรายแห่งนี้..."

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบมิรอให้เคี่ยงจือเซ็งกล่าวจบ รีบสั่นศีรษะสอดคำว่า

"ตามสภาพเช่นนี้มีมาคำนวณ เราในตอนนี้ยังมิอาจกลับไปกิมเล้งได้ เมื่อคูตั้งชวนสามารถหาถึงที่นี่ ผู้อื่นก็ย่อมหาถึงได้เช่นกัน"

ตั๋วเท้าเอ้ยคาองรีบส่งเสียงคัดค้านขึ้นว่า

"กลับไม่แน่นัก ลองถามดูทั่วบู๊ลิ้มยุคนี้ นอกจากเจ้าสำนักชั้นปรมาจารย์และพวกเจี้ยงเล่าอาวุโสสูงแล้ว จะมีสักกี่คนที่พลังฝีมือทัดเทียมกับเจ้าโจรเฒ่าคูตั้งชวนได้ !"

เล่งจ้วงจี่เห็นไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบจะเฝ้าอยู่ที่ถ้ำนี้ มิกลับไปกิมเล้งด้วยกันก็ตื่นเต้นจนลนลาน ดังนั้นรอจนวาจาตั๋วเท้าเอ้ยคาองกล่าวจบ รีบกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"สถานที่นี้เป็นทำเลอันตรายสุดแสน หากมิใช่มีพลังฝีมืออันสูงล้ำยอดเยี่ยมจริง ๆ ย่อมยากจะปีนป่ายถึงยอดเขานี้ได้ และหากกำลังใจไม่เข้มแข็งเพียงพอ เส้นทางไม่ชำนาญคุ้นเคย ก็ไม่อาจจะเข้ามาได้ง่ายดายนัก หากแม้นปิดปากถ้ำนี้ให้เสมอกับผนังเขา และตัดเถาวัลย์ที่ชะง่อนหินเบื้องล่างให้ขาดจากกันหมดสิ้น นอกเสียจากเกี้ยมเซียน (เซียนกระบี่) ยากนักจะมีปุถุชนเข้ามาได้"

เมื่อกล่าวเช่นนี้ สามเฒ่ากระยาจกและพวกป้อจกเต้าหยิน ต่างสนับสนุนขึ้นเป็นเสียงเดียวกัน

แต่ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบคงไม่เห็นพ้องดั่งเคย คงกล่าวคัดค้านว่า

"ตัดเถาวัลย์ที่ชะง่อนหินไปหมดสิ้น แต่มันย่อมมีวันงอกยาวมาได้..."

เล่งจ้วงจี่รีบสอดคำว่า

"ในฤดูชุนเทียนและชิวเทียนของทุกปี จี่ยี้ต่างจะมาเช่นไหว้อาจารย์ด้วยตนเอง เมื่อตอนนั้นคอยตัดอีกครั้งก็ไม่สาย"

พวกกังเจี้ยงเล่ากลัวไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบจะยืนกรานไม่ยอมไป จึงรีบฉวยโอกาสร้องสนับสนุนอย่างปีติยินดีว่า

"เยี่ยงนี้วิเศษยิ่ง เราทั้งหลายมาลงมือกันเลย"

กล่าวแล้ว สามกระยาจก สี่เฒ่าประหลาดและเล่งจ้วงจี่ ต่างพากันเข้าไปขนก้อนหินภายในถ้ำและเร่งรัดให้พวกไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบกับเก็งจีฮุ้นทั้งสี่สตรีออกไปจากปากถ้ำก่อน

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบความจริงคิดจะยืนกรานอยู่ในถ้ำต่อไป แต่เมื่อเห็นสภาพนี้แล้ว จำต้องทอดถอนใจอย่างจนปัญญา ชักชวนเซียวเกียงและเก็ง-จีฮุ้นที่หลั่งน้ำตาเนืองนองให้ออกจากถ้ำไป

เมื่อนางเดินนำหน้า เก็งจีฮุ้น เตี้ยงอุ้ยหงส์ เซียวเกียง และเล็กเพี้ยจำต้องติดตามหลังนางไปโดยกระชั้นชิด

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบเมื่อไปแล้ว กังเจี้ยงเล่าจึงรีบใช้ก้อนหินสุมขึ้นปิดปากถ้ำจนสนิทแน่น สุดท้ายด้วยฝีมือเล่งจ้วงจี่เพียงคนเดียว ตัดเถาวัลย์ที่ใต้ชะง่อนหินจนขาดไปหมดสิ้น

เมื่อทกสรรพสิ่งเรียบร้อยตามแผน ภายใต้การเร่งรัดของพวกกังเจี้ยง-เล่า คำปลอบโยนปลอบใจที่นุ่มนวล ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบกับเล่งจ้วงจี่จึงข่มกลั้นเสียงร่ำไห้อันเศร้าเสียใจ มุ่งหน้าลงจากยอดเขาไป

เพียงครู่ใหญ่ ๆ ก็มาถึงที่เชิงเขาได้ ทั่วทุกทางยังคงมีหมอกบางครอบคลุมหนาแน่น ซิเฮี้ยงโฮ้วที่สิ้นสติอยู่บนพื้นเมื่อครู่ ยามนี้มิทราบหายตัวไปที่ใดแล้ว

คนทั้งปวงไม่มีกะใจจะไปคิดค้นว่า มันถูกสัตว์ป่าที่หิวโหยคาบไปหรือว่าได้สติแล้วหนีไปเอง

ในบริเวณเทือกเขา มาตรแม้นแสงสว่างยังคงสลัวตา แต่ก็สามารถได้ยินเสียงเพลงและเสียงตวาดของพวกพรานป่าแล้ว

คนทั้งปวงเดินตามทางสายที่มา ใช้วิชาตัวเบาวิ่งโลดแล่นออกจากนอกเชิงเขา

มาถึงเมืองน้อยเป็นเวลาใกล้เที่ยงแล้ว เพื่อให้ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบและพวกเก็งจีฮุ้นรีบลืมเลือนความรันทดหดหู่ พวกกังเจี้ยงเล่าจึงตกลงใจจะไปที่กิมเล้งอีกสักครา

ขบวนทั้งสิบสามม้าห้อตะบึงออกจากเมืองน้อยมุ่งหน้าสู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ

ทางสายนี้เป็นทางสายเดียวกับที่เล่งจ้วงจี่บุกบั่นในตอนเพิ่งลงจากเขาเมื่อปีกลาย ในความรู้สึกนึกคิดของเล่งจ้วงจี่ยามนี้ เมื่อเห็นสภาพก็สะท้อนถึงความหลัง บังเกิดความสะทกสะท้อนมากมายใหญ่หลวงยิ่ง

เล่งจ้วงจี่เหลียวกลับไปมองดูเก้าฮั้วซัวอีกครา เมฆหมอกได้กระจายหายไปกว่าครึ่ง ยอดเขาสูงตระหง่านตั้งทะมึนอยู่กลางฟากฟ้า หมู่ไม้เขียวชอุ่มสดใส โกรกผาที่ลาดชันตะปุ่มตะป่ำ จีจือไง้ที่มีสีสันแพรวพรายได้เริ่มเห็นชัดเจนขึ้นแล้ว หวนคิดถึงอาจารย์ผู้มีพระคุณ ที่นอนโดดเดี่ยวเดียวดายอยู่ในหลุมศิลาอันยะเยียบ ดวงตาก็มีหยาดน้ำรินหลั่งลงมาอีกคราหนึ่ง

เก็งจีฮุ้นกับเอี๊ยบเชียวเกียง เมื่อเห็นเล่งจ้วงจี่หลั่งน้ำตา ทั้งสองนางก็พลอยตาแดงไปบ้าง

ละตะฮ่อเสียงกับเอ้ยคาองพอเห็น ต่างชายตาบอกใบ้แก่กันแล้ว พลันหัวร่อและก่นด่ากันขึ้นมาอย่างร่าเริงสนุกสนาน พริบตานั้นบรรยากาศอันอัดอั้นก็ถูกคลี่คลายไปมากมาย

เมื่อความหดหู่ผ่อนคลาย พวกทั้งหลายก็เริ่มวิพากษ์วิจารณ์กันไปทั้งสารพัดเรื่อง เริ่มมีการแย้มยิ้มขึ้นบ้างทีละน้อย

จวบจนถึงตัวเมืองฮ่งฮกติ้งที่เล่งจ้วงจี่เมื่อปีกลายฟาดนักพรตเฒ่าตายคามือไปสามคน ก็เป็นเวลาเที่ยงคืนแล้ว

ม้าเร็วทั้งสิบสามตัวห้ออยู่บนทางกว้างใหญ่อันมืดมิด ตะบึงไปโดยไม่ยอมหยุดยั้งดั่งเหินบิน

เหลาสุรายู่กุยฮึง สถานที่ซึ่งเล่งจ้วงจี่มิอาจลืมเลือนชั่วชีวิต เพราะเป็นแหล่งแรกที่ได้พบและสบใจกับเล็กเพี้ยและเตี้ยงอุยหงส์ ได้ปิดประตูหน้าต่างแนบแน่น ผู้รับใช้ทั้งหลายต่างหลับใหลสู่นิทรารมณ์แล้ว

เล่งจ้วงจี่บนหลังม้าห้อตะบึง อดมิได้ต้องเงยหน้าขึ้นมองป้ายยู่กุยฮึงซึ่งใหญ่โตมโหฬารแวบหนึ่ง

อดีตคล้ายดั่งกับสายฟ้า ปรากฏขึ้นในห้วงหัวใจทีละฉากทีละตอนอย่างว่องไว

เล่งจ้วงจี่นึกถึงเชียวจื้อเซ็งฉายาลุ้ยเท่งไกว้ (ไม้เท้าอสนีบาต) อันมีรูปกายสูงใหญ่ ใบหน้าระเรื่อสดใส จิ้นเต็กไต้ซือที่เปี่ยมความเมตตาปรานี สมเป็นสงฆ์ผู้สูงด้วยปริยัติธรรม

พร้อมกันนั้น เล่งจ้วงจี่ก็หวนนึกถึงภาพของบ้วนเล็กเพี้ยกับเตี้ยงอุย-หงส์ในตอนนั้นอย่างชัดเจน

ขณะที่เงยหน้าเหม่อมองดูป้าย ภาพอดีตได้ประดังขึ้นสู่มโนภาพนั้น อาชาดำปลอดก็ได้ห้อตะบึงไกลออกไปหลายสิบวาแล้ว

เล่งจ้วงจี่เหลียวมองไปดูบ้วนเล็กเพี้ยกับเตี้ยงอุยหงส์ ทั้งสองก็กำลังทอดตาอันลุ่มหลงซาบซึ้งจับจ้องมาทางตนจนแวววาว แสดงแน่ชัด พวกนางทั้งสองก็กำลังจมอยู่ในภวังค์อันดื่มด่ำแห่งความหลัง

ขอบฟ้ารำไรเมื่อใกล้สาง ลมเย็นโชยเฉื่อยฉิว ทั่วท้องทุ่งเวิ้งว้างเป็นสีเขียวสดใส อากาศที่บริสุทธิ์นี้มีกลิ่นพืชพฤกษาและดินโคลนลอยปะปนอยู่อย่างน่าสูดดม

คนทั้งปวงห้อตะบึงทั้งคืนมิหยุดยั้ง ตกลงใจจะไปพักผ่อนที่เมืองใหญ่ที่เบื้องหน้าสักสองชั่วยาม

ทอดตามองไป เบื้องหน้ามีฝุนละอองกระจายคละคลุ้งจนคลุมไปครึ่งฟ้า ระยะที่ห่างประมาณหนึ่งลี้คล้ายดั่งมีม้าเร็วจำนวนไม่น้อยห้อตะบึง ดูท่าทีคล้ายดั่งก็ได้ห้อกันมาทั้งคืนมิพักผ่อนเช่นกัน

พลันได้ยินอาชาดำปลอดคอตั้งชูชัน ส่งเสียงร้องกึกก้องยาวนาน ม้าเร็วอีกสิบสองตัวต่างก็ห้อไปดุจดั่งคลุ้มคลั่งแล้ว

การวิ่งดุจดั่งเหินบินระยะหนึ่ง ทำให้ใกล้ต่อกลุ่มฝุนละอองอันคละคลุ้งทางเบื้องหน้าอีกมากหลาย พร้อมกันนั้นภายในฝุนที่คละคลุ้งยังพอเห็นรำไรนั่นเป็นม้าพ่วงพีสูงใหญ่หกตัว และอิสตรีที่สวมใส่เสื้อผ้าสีสันนานาหกคน

จวบจนเมื่อใกล้ในระยะสี่ห้าสิบวา อาชาดำปลอดพลันร้องขึ้นด้วยความตื่นเต้นดีใจ มิยอมเชื่อคำบงการบังคับ พุ่งตัวผ่านม้าของไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบและพวกป้อจกเต้าหยินดุจดั่งบ้าคลั่งไปแล้ว ไล่ตามม้าทั้งหกที่เบื้องหน้าจนสุดฝีเท้า

ม้าเร็วหกตัวทางเบื้องหน้า คล้ายดั่งตื่นตกใจจนพากันแยกย้ายออกสองฟากข้างอย่างรวดเร็ว บุรุษสตรีบนหลังม้าต่างอดมิได้ต้องส่งเสียงดุด่าตวาดว่าจนสับสน

อาชาพ่วงพีปราด ๆ ไปราวสายฟ้าฟาด เมื่อฝ่าเข้าในกลุ่มม้าหกตัวจึงพลันชะลอฝีเท้าลงทันที

เล่งจ้วงจี่เมื่อรั้งบังเหียนแล้วทอดตาดู ก็แตกตื่นยินดีจนแทบคสุ้มคลั่งเช่นกัน ร้องโพล่งออกไปจนสุดเสียงว่า

"เตี้ยงซี่เฮีย ! ตั้วเม้งซ้อ !"

ชายฉกรรจ์ที่กำลังรั้งบังเหียนม้า แล้วตะคอกด่าเตรียมจะแผดเสียงด่าม้าที่ฝ่าเข้ามา คือเตี้ยงอุ้ยเม้งที่โง่งมเปิดเผยนั่นเอง เมื่อได้ยินก็ตะเบ็งเสียงหัวร่ออย่างปลาบปลื้มปีติ พร้อมกันนั้นพลอยส่งเสียงตะโกนถามจนดังกึกก้องว่า

"ม่วยฮูน้อยของเรา ท่านไฉนเดินทางตั้งสิบกว่าวันจึงเพิ่งมาถึงที่นี้เล่า ?"

ตั้วเม้งซ้อทั้งห้าก็พากันส่งเสียงอย่างร่าเริงแจ่มใส ถามไถ่มาว่า

"เล่งตี้ตี่ หงส์ม่วยม่วยของพวกเรากับเพี้ยม่วยและเกียงม่วยเล่า ?"

คำถามเพิ่งกล่าวจบ พวกไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบก็ไล่มาทัน ต่างพากันรั้งบังเหียนม้าแล้วทักทายกันไปอย่างร่าเริง

เตี้ยงอุ้ยเม้งอันโง่งมงายพอเห็น ก็งุนงงจนตะลึงลานไป ในเวลานั้นมิเข้าใจเป็นเรื่องราวใดกันเลย

ตั๋วเม้งซ้อทั้งห้าต่างก็คารวะต่อพวกผู้อาวุโสจนครบถ้วนทุกผู้คนไปแล้ว ละตะฮ่อเสียงกับเอ้ยคาองหัวร่อแล้วส่งเสียงถามไปพร้อมกันว่า

"เด็กหน้าโง่ พวกเจ้าห้อม้าทั้งวันทั้งคืน จะไปเยี่ยมเล่าม่วยจื้อเจ้าที่กิมเล้งกระมัง ?"

เตี้ยงอุ้ยเม้งพอฟัง พลันนึกถึงจุดประสงค์การห้อม้ามาในคราวนี้ รีบร้องเสียงก้องอย่างเป็นจริงเป็นจังว่า

"เราเมื่อกลับถึงเจี๊ยะมึ้ง ฟังว่าเล่าม่วยจื้อได้ติดตามเซี่ยวม่วยฮูมาแล้ว รู้สึกกระวนกระวายใจมาก จึงได้พานางหน้าเหลืองทั้งห้าของเราไปร่วมพิธีวิวาห์"

วาจามิทันจบคำ เสียงของผู้คนทั้งหลายก็ตะเบ็งหัวร่อจนฝูงม้าปันป่วนรวนเร ยังดีที่ฟ้าเพิ่งสาง ตามถนนหนทางไม่มีผู้คนสัญจรมิเช่นนั้นคงเป็นที่แตกตื่นตกใจไปทั่วถ้วน

เตี้ยงอุยหงส์มิใคร่จะติดใจเอาเรื่องกับวาจาของพี่ชายอันโง่เขลาอยู่แต่ไหนแต่ไรมาแล้ว ยามนี้อยู่ต่อหน้าผู้คนตั้งมากหลาย ก็รู้สึกเอียงอายจนหน้าแดงระเรื่อไป

ตั๋วเม้งซ้อทั้งห้าทั้งขุ่นเคืองทั้งอับอายกับสามีที่เปิดเผยแต่โง่เขลา ก็ไม่มีปัญญาจะทำอย่างไรได้เช่นกัน

พวกป้อจกเต้าหยินถูกตั๋วเม้งว่าเช่นนี้ เป็นการเตือนสติให้นึกถึงเรื่องสำคัญขึ้นได้ รีบกล่าวต่อไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบอย่างยิ้มแย้มว่า

"ซือม่วย บัดนี้เรื่องราวทั้งหลายยุติลงโดยราบรื่นแล้ว เรื่องนี้ก็สมควรจะปฏิบัติให้เสร็จสิ้นเสียแต่เร็ววัน เป็นการหมดห่วงสิ้นที่กังวลของท่านไปเสียแต่เนิ่น ๆ..."

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบผงกศีรษะรับคำอย่างนอบน้อมว่า

"เชี่ยวม่วยได้ตระเตรียมอยู่พร้อมสรรพแล้ว ประกอบพิธีมงคลรายนี้แล้ว ข้าพเจ้ายังจะต้องพาพวกมันหลายคนนี้ ไปเยี่ยมบุ๊นเจ้เจ๊ที่ปลงผมอยู่ภูเขาฮ่วงซัวเลย..."

เมื่อกล่าวเช่นนั้น ทั้งเชียวเกียง เล็กเพี้ย เตี้ยงอุยหงส์ ต่างก้มหน้าลงด้วยความเอียงอาย

เล่งจ้วงจี่กับเก็งจีฮุ้นฟังว่าจะได้ไปเที่ยวที่ฮ่วงซัวอีกครา ทั้งสองต่างปีติยินดีจนยิ้มแย้มแจ่มใส นอกเสียจากกราบพบปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบ ที่เป็นเรื่องทั้งสองคิดถึงที่สุด อีกทางหนึ่ง ทั้งสองยังครุ่นคิดถึงหุบเขาเขียวขจีทางหลังอารามเล่งเชี่ยวอำ อันเป็นถ้ำแห่งความหลังที่ทั้งสองได้ร่วมคู่สู่สมเป็นคราแรก

ละตะฮ่อเสียงกับตั๋วเท้าเอ้ยคาองต่างพากันร่ำร้องด้วยความปีติยินดี

"เราเท็กเท้าตั๋วเท้ากำลังกลุ้มใจว่าต่อแต่นี้ไม่มีที่ไป ไม่มีคนจะสนทนาปราศรัย ในครั้งนี้ไม่เพียงจะมีสุรามงคลของเด็กบัดซบดื่มเท่านั้น ยังพอจะได้เห็นทิวทัศน์อันงามตระการทางฝั่งเหนือของลำน้ำฮวงโหอีกด้วย..."

กังเจี้ยงเล่าก็กล่าวอย่างร่าเริงแจ่มใสขึ้นบ้าง

"พวกเราสามขอทานเฒ่า ต่างเป็นสหายเก่าของปวยฮวยนึ่งเฮี้ยบในครั้งกระโน้น ครานี้ก็จะได้ถือโอกาสไปเยี่ยมเยียน และจะได้ถือโอกาสตรวจตราสาขาทางภาคเหนือ..."

ป้อจกเต้าหยินและเคี่ยงจือเซ็งต่างพากันสนับสนุนแล้วกล่าวต่อด้วยเสียงแจ่มใส

"ในเมื่อเป็นเช่นนี้ เราทั้งหลายก็รีบเร่งเดินทางเถิด ประกอบพิธีอันยิ่งใหญ่นี้เรียบร้อยแล้ว เราท่านทั้งหลายก็จะได้ขึ้นเหนือเสียเลย"

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบรีบกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เรื่องของพวกจี่ยี้นี้ ได้ตระเตรียมจนสำเร็จอยู่ก่อนแล้ว ห้องของอุยหงส์ เล็กเพี้ยกับเกียงยี้ บ้วนเล่าเจ้เจ๊ก็ตระเตรียมไว้เรียบร้อยแล้ว พวกเรา

มิต้องไปกังวลให้แก่พวกเด็กทารกเหล่านี้"

เมื่อกล่าวเช่นนั้น คนทั้งปวงก็หัวร่ออย่างร่าเริงแจ่มใสขึ้นอีกครั้ง

เล็กเพี้ย เชียวเกียงและเตี้ยงอุยหงส์ เอียงอายจนมิกล้าเงยหน้าเป็นเวลาเนิ่นนานแล้ว

เล่งจ้วงจี่เป็นเจ้าบ่าวที่เป็นบิดาทารกแล้ว ดูทีท่าคล้ายดั่งมิใคร่ตื่นเต้นนัก แต่ทุกผู้คนต่างดูออก ได้ปีติจนหน้าระรื่นหัวใจพองโตอยู่นานแล้ว

ครั้นแล้วเอ้ยคาองตวาดเสียงดัง ม้าทั้งสิบเก้าต่างซอยเท้าห้อตะบึงไปตามทางหลวงอันกว้างใหญ่เป็นขบวนยาวเหยียดจนเป็นทางหลายสิบวา

ทั้งขบวนห้อม้ากันอย่างร่าเริงแจ่มใส ส่งเสียงหยอกล้อสนทนาจนเซ็งแซ่ไปทั่วทั้งทิศทาง สะดุดตาต่อผู้สัญจรไปมามากมายนัก

ผ่านเมืองฮ่วงเชียงมุ่งสู่โอ้วโฮ้ว อ้อมยังตังเนี้ยซัว เบื้องหน้าก็คือตัวเมืองพู่เซี้ย

ยามนี้เป็นปลายฤดูร้อน ทั่วทุกทิศทางมีสีเขียวขจี พวกชาวนาไร่กำลังวุ่นวาย พวกพ่อค้าวาณิชกำลังคึกคัก ดังนั้นตามท้องนาป่าเขาจึงเห็นมีเงาผู้คนสับสน บนท้องถนนมีผู้สัญจรอยู่ไม่ขาดสาย

พลันเห็นตั๋วเท้าเอ้ยคาองบนหลังม้าเบิกตาจนกลมกว้าง ชี้ไปยังพื้นหญ้าด้านตะวันตกของตัวเมืองใหญ่ ร้องเสียงกึกก้องว่า

"พวกท่านดู ที่นั้นกำลังก่อกวนเรื่องอันใดกัน"

คนทั้งปวงเหลียวมองตามปลายนิ้ว เห็นที่ซึ่งห่างจากทางหลวงหลายสิบวา บนพื้นหญ้าที่ไม่ไกลจากกำแพงเมืองเท่าใดนัก กำลังมีผู้คนจำนวนหลายร้อยออกันอยู่อย่างคับคั่ง

ดูจากสีหน้าที่ตื่นเต้นของผู้คน มิใช่เป็นการเข่นฆ่าของชนชาวนักเลงก็เป็นการมาดูซากศพคนตายแน่แท้

คนทั้งปวงเร่งร้อนจะรีบเดินทาง ไม่มีกะใจจะสืบสาวราวเรื่อง เพียงชำเลืองแลแวบเดียวก็ห้อตะบึงต่อไป

ขณะเวลานั้นเอง มีเสียงตวาดอันสนั่นหวั่นไหวแว่วมา ผู้ที่ออดูอ

คับคั่งต่างพากันร้องขึ้นด้วยความแตกตื่นตกใจจนสับสนอลหม่าน

จากนั้น เงาร่างอ้อนแอ้นแน่งน้อยสีเหลืองอ่อนนางหนึ่งพร้อมกับประกายสายฟ้าอันยาวเหยียด พุ่งละลิ่วขึ้นไปในอากาศ

พร้อมกันนั้นเสียงหญิงชราที่แกร่งกร้าวได้ดังขึ้นว่า

"พวกเจ้าเหล่ามุสิกที่น่าตาย รู้จักแต่ใช้พวกมากเข้าเอาชัย"

เล่งจ้วงจี่มองดูเงาร่างอันอ้อนแอ้นบนอากาศแวบหนึ่ง สายตาพลันกระจ่างสดใส บ้วนเล็กเพี้ยฟังเสียงของหญิงชรานั้นแล้วพลันร้องอย่างเร่งร้อนว่า

"อา...ซาอาอี๊ (น้าหญิงคนที่สาม)"

เสียงร้อนอันเร่งร้อน รีบกระตุกม้าวิ่งลงจากทางหลวง พุ่งตรงไปยังหมู่ผู้คนที่รายล้อม

บ้วนเล็กเพี้ยเมื่อร้องเช่นนี้ สี่ตัวประหลาดต่างเข้าใจในทันที เสียงร้องอันประหลาดพิกลดังสับสน แล้วต่างกระตุกม้าพุ่งเข้าไปที่ทุ่งหญ้าอย่างเร่งร้อน

เล่งจ้วงจี่แม้จะดูออกว่าเงาร่างสีเหลืองบนอากาศเป็นใคร แต่มิกล้าจะส่งเสียงร่ำร้องไป พร้อมกันนั้นก็มิเข้าใจว่าฮักเล่าเอาไฉนจึงเกิดความเข้าใจผิดกับนางขึ้นมา

ขณะขบคิดก็ได้ชักบังเหียนม้า ควบตามติดหลังไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบและเก็ง-จีฮุ้นลงจากทางหลวง พุ่งไปยังทุ่งหญ้าที่มีคนมาอออยู่มากมาย

ขณะนี้ หมู่ผู้คนที่รายล้อมดูพอเห็นมีหมู่ม้าอีกจำนวนมากควบขับมา มีทั้งขอทานลักษณะประหลาดพิกลจำนวนเจ็ดแปดคน และบุรุษสตรีรูปงามสง่าอีกถึงสิบกว่าคน ต่างส่งเสียงแล้วแตกฮือเปิดทางออกมา

หมู่ผู้ที่ยืนดูพอแยกเปิดช่อง เซียวเกียงพลันลืมตาจนสดใสแล้วร้องเสียงแหลมเล็กว่า

"มารดา ผู้ที่สวมใส่สีเหลืองนั้น คืออวงลี่เอ็งโกวเนี้ย !"

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบพอได้ฟังนามนี้พลันฉุกใจคิด รีบเพ่งมองหน้าก็ถอดสี

จนตะลึงลานจนงุนงงทันที แต่ม้าฝีเท้าดีของนางยังคงวิ่งตรงไปไม่หยุดยั้ง

เห็นในลานมีชายฉกรรจ์หน้าตาเหี้ยมโหดจำนวนสิบกว่าคน ต่างถืออาวุธครบมือด้วยท่าทีกระเหี้ยนกระหือดุร้าย ล้อมบุรุษหนุ่มรูปงามเสื้อสีครามและดรุณีอาภรณ์เหลืองสองคนไว้ในระหว่างกลาง

ดรุณีอาภรณ์เหลืองร่างอ้อนแอ้นแบบบาง ตาสดใสฟันขาวแววับบนผิวหน้าที่ผุดผ่องมีปากแดงฉานหยาดเยิ้ม ดูผาด ๆ คือภาพจำลองของเอี๊ยบเชียวเกียงไม่ผิดเพี้ยน !

ขณะที่ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบจิตใจว้าวุ่นลนลาน สติเลอะเลือนจนเหม่อมองเพ่งดู พลันเห็นบ้วนเล็กเพี้ยที่ได้วิ่งเข้าไปจนใกล้แล้ว โห่ร้องขึ้นด้วยความตื่นเต้นดีใจ

“ตั้วอาอี๊ ! ซาอาอี๊ !”

เสียงร้องอันสดใสยังดังก้อง ร่างโถมลงจากหลังม้าวิ่งเข้าไปหากังตั้วเนี้ยและฮักเล่าเอาที่ยืนแย้มยิ้มอย่างว่องไว

พร้อมกันนั้น บุรุษหนุ่มรูปงามเสื้อสีครามและดรุณีอาภรณ์เหลืองในกลางวง เมื่อเห็นเล่งจ้วงจี่บนหลังม้าดำปลอด สองตาพลันกระจ่างสดใส บังเกิดความปลาบปลื้มดีใจจนพากันร้องมาอย่างร่าเริง

“เล่งเชี่ยวเฮี้ยบมาได้พอดีทีเดียว...”

ขณะว่ากล่าว ต่างก็ขยับกระบี่แล้วเดินเข้ามารับหน้าในทิศทางนี้

บรรดาผู้ที่มุงดูพอเห็นบุคคลที่ควบม้าตรงเข้ามาล้วนเป็นสหายของบุรุษสตรีในวงล้อม ต่างก็ขยายวงจนกว้างขวางออกไป ตระเตรียมจะดูเรื่องสนุกสนานกันให้ชัดตา

บรรดาชายฉกรรจ์หน้าตาดุร้ายอาวุธครบมือทั้งสิบกว่าคนในกลางวงพอเห็นผู้ห้อม้าเข้ามาคือสี่ตัวประหลาดใหญ่ คล้ายดั่งเผชิญหน้ากับพญายมก็ปานกัน แต่ละคนต่างแตกตื่นจนหน้าถอดสีซีดเผือด ขวัญหนีดีฝ่อไปแล้ว ตาอันลนลานกลอกกลับมาอย่างว้าวุ่น จะสู้ก็มิกล้าจะหนีก็มิกล้า จึงยืนตัวสั่นงันงกอยู่ในที่นั้น รอความตายอย่างจนปัญญาจะดิ้นรนได้

ขณะนี้ กังตั้งเนี้ย ฮักเล่าเอาได้เดินเข้าทักทายปราศรัยกับพวกไต้-หงส์นึ่งเฮี้ยบ กังเจี้ยงเล่าที่กระโดดลงจากหลังม้าอย่างร่าเริง เล่งจ้วงจี่รีบแนะนำบุรุษสตรีทั้งสอง ที่เป็นยอดฝีมือรุ่นใหม่ของสำนักฮั่วซัวให้คนทั้งหลายได้รู้จัก

ป้อจกเต้าหยิน เอ้ยคาอง ละตะฮ่อเสียงและเคี่ยงจือเซ็ง ใช้สายตาอันคมกล้าทั้งแปดจับจ้องมองไปยังใบหน้าชายฉกรรจ์ดุร้ายทั้งสิบกว่าคนอย่างขุนเคือง

คนทั้งสี่รั้งบังเหียนม้าไว้เบา ๆ ก้าวลงจากอานอย่างเชื่องช้า ใบหน้าเปี่ยมความดุร้ายจนเหี้ยมเกรียมอำมหิต งอแขนทั้งสองเล็กน้อย นิ้วทั้งสิบงุ้มดุจตะขอ ย่างสามขุมเข้าไปกลางลานอย่างแช่มช้าทีละก้าว

ชายฉกรรจ์ทั้งสิบหวาดหวั่นจนเหงื่อกาฬแตกโซม ตัวสั่นงันงกอยู่ไม่หยุดยั้ง เหล่าชายดุร้ายร่างใหญ่มองดูสี่ตัวประหลาดที่กำลังก้าวช้า ๆ เข้ามาด้วยสายตาคล้ายมุสิกกำลังจ้องมองดูแมวใหญ่

หมู่ผู้ที่รายล้อมดูอยู่รอบข้าง มีไม่น้อยที่เป็นพวกโจรร้ายฝ่ายมิจฉาชีพในตอนนี้ก็พากันลอบหลบลี้หนีหน้าอย่างอกสั่นขวัญเสีย

ขณะเวลานั้นเอง พลันเห็นกังเจี้ยงเล่าที่ทักทายปราศรัยหมดเรื่องราวแล้วร้องเสียงก้องเข้ามา

"เล่าตี่ทั้งสี่ท่านโปรดหยุดมือ !"

พวกป้อจกเต๋าทั้งสี่มีความเคารพนับถือกังเจี้ยงเล่ายิ่งนัก ได้ยินจึงรีบชะงักเท้าเหลียวหน้ามอง รีบถามอย่างไม่เข้าใจว่า

"จิตใจอันปวกเปียกของท่านได้วุ่นวายขึ้นแล้วกระมัง ?"

กังเจี้ยงเล่าหัวร่อฮาฮาเสียงสดใส กล่าวว่า

"เราขอทานเฒ่ามิใช่เห็นแก่สหายวงพวกนักเลงหลายคนนี้ แต่เห็นแก่ตี้ตี่ทั้งสี่ดอก"

ป้อจกเต้าหยินและพวกต่างงุนงงจนต้องถามอย่างพิศวงสงสัย

"อะไร ? เพราะพวกเรา ?"

กังเจี้ยงเล่าผงกศีรษะตอบอย่างยิ้มแย้ม

"ใช่แล้ว พวกท่านสี่คนจำเป็นต้องไปร่วมพิธีในฐานญาติผู้ใหญ่ ไฉนจึงจะไปในสภาพที่มีโลหิตติดมือ ก็จะกล้าดื่มสุรามงคลของเล่งเชี่ยวเฮี้ยบ ?"

เมื่อกล่าวเช่นนี้ พวกป้อจกเต้าหยินทั้งสี่ต่างรู้สึกเป็นเหตุผลอันถูกต้องยิ่ง แต่ก็ยังลังเลใจมิใคร่ยินยอมอยู่บ้าง

หลิวเจี้ยงเล่าเห็นเป็นโอกาสที่ไม่อาจปล่อยให้หลุดมือ จึงรีบจ้องหน้าพวกชายฉกรรจ์ดร้ายที่แตกตื่นตกใจจนหน้าขาวซีดทั้งสิบกว่าคน ถลึงตาตวาดไปว่า

"พวกเจ้ายังไม่รีบไสหัวไป หรือจะรอความตายอยู่ในที่นี้จริง !"

เสียงตวาดด่าครานี้ทำให้ชายฉกรรจ์ดุร้ายทั้งสิบต่างคล้ายเพิ่งตื่นจากความฝัน พากันหันร่างได้ก็วิ่งหนีอย่างไม่คิดชีวิต ชั่วพริบตา หายลับไปในราวป่าเบื้องหน้าจนหมดสิ้น

บรรดาหมู่ที่ยืนดู เมื่อเห็นไม่มีเรื่องสนุกพอจะติดตาม จึงพากันแยกย้ายออกไปจนหมดสิ้นบ้าง

พวกป้อจกเต้าหยินทั้งสี่มิได้เหลือบแลดูหมู่ชายฉกรรจ์ที่พากันวิ่งหนีไปเลยแม้แต่แวบเดียว เดินตรงเข้าหากังตั้วเนี้ยกับฮักเล่าเอา

ตั้วเท้าเอ้ยคาองเป็นผู้ชิงถามขึ้นก่อนว่า

"ตั้วเจ๊มิใคร่พอใจออกมาท่องเที่ยวแต่ไหนแต่ไร วันนี้ลมใดจึงได้พัดพาพวกท่านสามพี่น้องมาจนถึงที่นี้"

กังตั้วเนี้ยแย้มยิ้มอย่างปลาบปลื้มปรานี กล่าวว่า

"ซามวยคิดถึงยี่ม่วยเป็นยิ่งนัก จึงได้รั้งเราให้ไปที่กิมเล้งด้วยกัน ผ่านทางมาที่นี้พอดีพบพวกเหล่าอันธพาลกำลังเหยียดหยามรังแกอวงโกวเนี้ยอยู่ พอดีพวกท่านก็มาถึง"

เนื่องจากกังตั้วเนี้ยลดเสียงแผ่วเบาอย่างยิ่ง พวกป้อจกเต๋าทั้งสี่ยามนี้จึงพบเห็นไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบหน้าซีดขาว ท่าทีมีความพลุ่งพล่านอยู่บ้าง ฉุดมืออวงโกวเนี้ยแล้วถามพื้นเพของนางอย่างละเอียดด้วยท่าทีกังวลสนใจยิ่ง

เล่งจ้วงจี่ เตี้ยงอุยหงส์ และบุรุษหนุ่มรูปงามเสื้อสีครามพร้อมทั้งพวกเก็งจีฮุ้น ต่างล้อมฟังด้วยท่าตั้งอกทีตั้งใจจนเคร่งเครียด

ป้อจกเต้าหยินมองปราดก็เห็นโฉมหน้าอวงลี่เอ็งที่คล้ายคลึงกับเซียวเกียงอย่างยิ่ง ในใจพลันคล้ายรู้สึกสำนึกได้ จึงรีบเร่งสาวเท้าเข้าไปหา

พลันได้ยินไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบถามเสียงสั่นสะท้านขึ้นว่า

"บ้านเกิดของอวงโกวเนี้ยอยู่ที่ลิบฮ่วงเซี้ย เรามีสหายเก่าอยู่ผู้หนึ่งเมื่อคราก่อนนั้นเป็นประมุขสำนักค้มกันภัยจิ้นเฮงเปียเก๊ก นามอวงอันฮ้งโกวเนี้ยรู้จัก..."

วาจาของไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบมิทันจบคำ อวงลี่เอ็งก็รีบคารวะแล้วตอบอย่างนอบน้อม

"นั่นคือบิดาผู้เยาว์"

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบพอฟัง สีหน้าพลันซีดขาวจนเผือดไปทันที

เล่งจ้วงจี่เห็นสภาพนี้ก็เข้าใจกระจ่างอยู่แต่แรกแล้ว จึงรีบถามอย่างนอบน้อม

"ซือบ้อ ที่นี้มิเหมาะสมต่อการสนทนาปราศรัย ขอซือบ้อโปรดเข้าพักผ่อนในเมืองสักครู่ก่อน ค่อยถามไถ่ข่าวคราวของอวงเล่าเปียเท้าก็มิสาย..."

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบคล้ายดั่งมิได้ยินเล่งจ้วงจี่ว่ากระไร ดวงตาทั้งสองมีหยาดน้ำเอ่อคลอจนเปียกชุ่ม เหลือบไปดูป้อจกเต้าหยินด้วยความเจ็บช้ำเสียใจ

ป้อจกเต้าหยินหน้าตาเคร่งขรึม เหลือบแลไปที่เซียวเกียงซึ่งยืนตื่นเต้นงงงันอยู่ทางด้านหลังไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบ แล้วหันมาผงกศีรษะให้แก่นางเบา ๆ

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบลังเลชั่วครู่ พลันหันขวับกลับมาอย่างตัดใจ ชี้ที่อวงลี่-เอ็งแล้วบอกกับเอี๊ยบเซียวเกียงด้วยน้ำตาว่า

"เกียงยี้ อวงโกวเนี้ยผู้นี้ก็คือพี่สาวร่วมสายโลหิตเดียวกับเจ้า !"

เอี๊ยบเซียวเกียงที่เคารพนับถือไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบเป็นมารดาผู้บังเกิดเกล้าอยู่เสมอมา ยามนี้ไหนเลยจะทนทานต่อการกระทบกระเทือนใจในเหตุการณ์ที่แปรเปลี่ยนไปอย่างหักมุมเช่นนี้ จึงร้องเสียงสะท้านขึ้นด้วยความเจ็บช้ำ

"ไม่...ไม่...ข้าพเจ้าไม่ต้องการความจริงนี้..."

เสียงกรีดร้องอันรันทด โถมเข้าสู่อ้อมอกไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบ ร่ำไห้รำพันอย่างเจ็บช้ำเสียใจ

กังตั้วเนี้ยกับฮักเล่าเอาพร้อมทั้งพวกเก็งจีฮุ้น รีบเข้ามาประคองไต้หงส์-นึ่งเฮี้ยบกับเอี๊ยบเชียวเกียงที่พลุ่งพล่านดาลใจเอาไว้

ป้อจกเต้าหยินถอนหายใจยาว ๆ ปลอบโยนขึ้นว่า

"เกียงยี้ นี่ความจริงเป็นเรื่องมงคลที่น่ายินดี เจ้าสมควรจะปลาบปลื้มปีติจึงถูกต้อง"

วาจาชะงักชั่วขณะ สายตาเหม่อมองยังขอบฟ้าสุดไกล คล้ายดั่งกำลังทบทวนถึงความหลังในครั้งก่อน ส่งเสียงแช่มช้ากล่าวสืบต่อไปว่า

"วันหนึ่งเมื่อสิบแปดปีก่อน มารดาเจ้าเสาะหาร่องรอยบิดาบุญธรรมเจ้าที่หายสาบสูญไปร่วมสองปีแล้วทางแถบภูเขาเก้าฮั้วซัว พลันพบเห็นที่เชิงเขามีคนต่อสู้กันจึงวิ่งเข้าไปดู ปรากฏเป็นพวกโจรกลุ่มหนึ่งกำลังช่วงชิงรถบรรทุกเงิน ที่บิดามารดาเจ้าพิทักษ์คุ้มครอง มารดาเจ้าเมื่อเห็นความอยุติธรรมอยู่ตำตา ก็ลงมือช่วยเหลือไป หมู่โจรร้ายต่อต้านมิได้จึงพากันแตกพ่ายหลบหนี ในตอนนั้นมารดาเจ้าเนื่องจากต่อสู้จนกระทบกระเทือนต่อครรภ์จนปวดขึ้นมา นึ่งเฮี้ยบจึงได้อุ้มมารดาเจ้าเข้าไปในถ้ำหนึ่ง นางคลอดทาริกาน้อยออกมา ทารกหญิงนั้นก็คือเจ้า บิดามารดาเจ้าไม่มีสิ่งใดจะทดแทนพระคุณ จึงได้ยกเจ้าให้แก่นึ่งเฮี้ยบเป็นธิดาบุญธรรมไป"

เอี๊ยบเชียวเกียงพอฟัง ในความตื้นตันอย่างยิ่งยวด ยังร่ำไห้เสียงดังสนั่นหวั่นไหว โอบรัดไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบแนบแน่นขึ้นกว่าเดิม

อวงลี่เอ็งพอฟัง ที่แท้ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบคือผู้มีพระคุณที่เคยช่วยชีวิตบิดามารดานางมา รีบคุกเข่าลงกราบกรานไปสี่ครา เจ็งเม้งคือสามีในอนาคตของอวงลี่เอ็งจึงพลอยคุกเข่าโขกศีรษะคารวะไปสี่ครั้งบ้าง

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบต้องรีบยื่นมือหนึ่งขึ้นประคองอวงลี่เอ็งขึ้นจากพื้น พวกละตะฮ่อเสียง และตั๋วเท้าเอ้ยคาองพอเห็นพลันส่งเสียงหัวร่อดัง

สนั่นหวั่นไหว พร้อมกับกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เด็กบัดซบ ช่างมีบุญวาสนามโหฬารมาก มาพบกับญาติเข้าในระหว่างทางอีกตระกูลหนึ่งแล้ว"

วาจาชะงักชั่วขณะ หันมามองหน้าเจ็งเม้งกับอวงลี่เอ็ง สัพยอกอย่างครื้นเครงว่า

"ดูสภาพท่าทีของเจ้าทั้งสองจะต้องเป็นภรรยาสามีกัน ยังไม่รีบเข้ามากราบพบเจ๊ฮู (พี่เขย) ของพวกเจ้าเล่า"

กล่าวแล้วชี้ไปที่เล่งจ้วงจี่อย่างครึกครื้น

เมื่อกล่าวเช่นนี้ แม้ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบก็อดหัวร่อมิได้ เซียวเกียงนั้นอับอายจนหน้าแดงฉาน โอบรัดมารดาแนบแน่นมิยอมปล่อย ในส่วนลึกของหัวใจนางแยกมิออกว่าเป็นความเศร้าสลด ปลาบปลื้มปีติ หรือว่าหวานชื่นดื่มด่ำกันแน่

ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบรีบกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"แรมสองค่ำเดือนสี่คือวันมหามงคลของจี่ยี้ พวกท่านจะต้องไปร่วมพิธีในกิมเล้งพร้อมกับพวกเราด้วย"

กังตั้วเนี้ยรีบรับคำอย่างร่าเริงว่า

"พวกมันสองเท้าเปล่า เราสองก็ไม่มีม้าขับขี่ พวกท่านล่วงหน้าไปก่อนเถิด พวกเราจะตามติดไปในเวลาอันรวดเร็ว"

ละตะฮ่อเสียงผงกศีรษะรับคำขึ้นก่อน พร้อมกับตะเบ็งเสียงก้องว่า

"ในเมื่อเป็นเช่นนี้ พวกเราไว้พบกันที่กิมเล้งในวันมะรืน"

ครั้นแล้ว คนทั้งปวงทยอยกันขึ้นม้า ควบขับขึ้นสู่ทางหลวง โบกมือร้องลาต่อพวกกังตั้วเนี้ยแล้วห้อตะบึงกลับไปดั่งเหินบิน

คนทั้งปวงในระหว่างห้อม้า ยังรู้สึกพิศวงต่อเรื่องราวที่เกิดขึ้นเมื่อครู่นี้ ไต้หงส์ยิ่งมีจิตใจปลอดโปร่งกว่าทุกผู้คน เพราะนับว่าได้คลี่คลายความอึดอัดที่ฝังอยู่ในดวงใจถึงสิบแปดปีไปโดยราบรื่นแล้ว

ตลอดเวลาสามวันเต็ม ๆ ที่กลางวันห้อตะบึงกลางคืนพักผ่อน จวบจนหลังเที่ยงวันนี้ อาทิตย์เมื่อคล้อยต่ำไป แสงสีใสพร่างพรายเต็มท้องฟ้า คนทั้งปวงได้พากันเข้าสู่ถนนไซกวนของตัวมหานครกิมเล้ง

ถนนใหญ่ ผู้คนสัญจรไปมาคับคั่ง รถราแน่นขนัดไปทั่วทุกทิศทาง มาตรแม้นขบวนคนจะมากหลายแต่ก็มิสะดุดตาให้ผู้อื่นเกิดความสนใจ

เมื่อเข้าสู่ถนนหลัง บรรดาผู้รับใช้ที่ยืนสนทนาอยู่หน้าซุ้มประตูต่างรีบฮือกันออกต้อนรับด้วยความยินดีปรีดา

เมื่อคนทั้งปวงลงจากหลังม้า ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบที่ได้เป็นประมุขของคฤหาสน์ตระกูลเล่ง จึงรีบผายมือเชื้อเชิญทุกคนเข้าไป

เมื่อคนทั้งปวงพอเข้าประตู ต่างก็ตากระจ่างจนเบิกโพลง อดมิได้ต้องโห่ร้องขึ้นด้วยความปลาบปลื้มปีติ

"ไต้ซือ... !"

เพราะที่ประตูห้องโถง ทิโกวพั้วที่หน้าเหี่ยวย่นผมขาวโพลงเดินแย้มยิ้มออกมากับหลวงจีนชราหน้าเต่งตึงสดใส นั่นคือจิ้นเต็กไต้ซือ เจี้ยงเล่าอาวุโสสูงของวัดเสียวลิ้มยี่

พวกไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบรีบเข้าไปคารวะทักทายอย่างปีติยินดี พวกเล่ง-จ้วงจี่เก็งจีฮุ้นพากันกราบขอบพระคุณกันไปทั่วถ้วน

จิ้นเต็กไต้ซือที่เปี่ยมปริยัติธรรมคาดฝันไม่ถึงจะมาพบสหายเก่าในที่นี้เป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะกังเซี่ยงงี้ที่สาบสูญไปนานปีก็ร่วมอยู่ด้วย หลวงจีนชราปลาบปลื้มปีติจนร้องสรรเสริญพระพุทธคุณมิขาดปาก เอ่ยพร่ำชมบุญวาสนาอยู่ไม่ขาดคำ

ละตะฮ่อเสียงกับตั๋วเท้าเอ้ยคาองที่หัวร่อสัพยอกอยู่ตลอดเวลา รอจนผู้คนทั้งหลายทักทายปราศรัยเสร็จสิ้น รีบแผดร้องกึกก้องว่า

"นางแม่มด เรียกพวกนางตั้งสุราอาหารมาโดยด่วน"

พวกหญิงรับใช้ได้เห็นจนมิรู้สึกเป็นของประหลาดอย่างไร ต่างมีใจกล้ามากแล้ว จึงพากันวุ่นวายไปอย่างโกลาหล

โต๊ะสุราอาหารตั้งสองโต๊ะใหญ่ พวกอาวุโสนั่งรวมกันอยู่โต๊ะหนึ่ง พวกเล่งจ้วงจี่ที่เป็นผู้เยาว์ร่วมกันอยู่โต๊ะที่สอง

ครั้นแล้ว ท่ามกลางโคมไฟที่สว่างไสวดั่งกลางวัน การร่ำสุราอาหารก็เริ่มต้นด้วยบรรยากาศอันครึกครื้นสนุกสนาน

การดื่มกินเป็นไปอย่างร่าเริงเบิกบาน สนทนาปราศรัยอย่างครื้นเครง กระทั่งผ่านยามสามไปแล้ว ไต้หงส์นึ่งเฮี้ยบจึงพาพวกเก็งจีฮุ้นกลับเข้าไปพักผ่อนที่ด้านใน

เล่งจ้วงจี่น้อมส่งพวกจิ้นเต็กไต้ซือ สามเฒ่ากระยาจกและสี่ตัวประหลาดใหญ่ พร้อมทั้งพวกครอบครัวเตี้ยงอุ้ยเม้งพักผ่อนกันจนหมดสิ้นแล้ว จึงระบายลมจากปากยาว ๆ

ค่ำนี้เล่งจ้วงจี่ดื่มสุราไปไม่น้อย จนรู้สึกตึงหน้าจิตใจคึกคัก เมื่อเข้าสู่ประตูตึกในทุกสรรพสิ่งเงียบวังเวง ซ้อนตามองดูบนหน้าต่างของชั้นสองหอกลาง มีแสงสว่างรำไรส่องมา ผู้คนทั้งหลายต่างหลับใหลกันไปแล้ว

เล่งจ้วงจี่ยืนโดดเดี่ยวอยู่ที่กลางลาน เงยหน้ามองดูตัวตึกจนงงงัน จวบจนขณะนี้จึงพบว่า ทุกผู้คนต่างหลับใหลด้วยความสุข มีแต่ตนคนเดียวเท่านั้นที่ยังว้าเหว่ไม่มีห้องหับจะพักนอน

ทันใด ตาเป็นประกายสุกใสหน้าระรื่น คล้ายดั่งนึกถึงความสำคัญใดได้ สองไหล่ขยับวูบร่างก็พุ่งขึ้นสู่ตึกสูงเบื้องหน้า ลอบผลักประตูระเบียงเบาแล้วย่องกริบไปดั่งราวจะขโมยสิ่งใด

กลิ่นหอมที่คั้นเคยและสร้างความล่มหลงงมงายได้โชยออกมาปะทะหน้าทันที ความฟุ้งซ่านรัญจวนได้ประดังขึ้นจนจิตใจปั่นป่วน ความปรารถนาตามธรรมชาติที่ถูกข่มกลั้นไว้อย่างมานะพยายามพลันพังทลายตบะออกมาจนกระเจิดกระเจิง

เล่งจ้วงจี่ลอบเลิกม่านในห้องมองดู เก็งจีฮุ้นที่งามสะคราญปานเทพธิดา

ก็กำลังโผล่หน้าออกจากมุ้งโปร่งบาง ตาสดใสราวน้ำค้างกลางหาวทั้งคู่ กำลังจ้องมองดูเล่งจ้วงจี่ด้วยความตื่นเต้น รีบยันกายลุกขึ้นแล้วถามเบา ๆ อย่างละล่ำละลักว่า

"ตี้ตี่ ท่านไฉนใจกล้าดั่งนี้ ท่านมิกลัวมารดาได้ยินหรือ ?"

เล่งจ้วงจี่แย้มยิ้มอย่างประจบประแจง ย่องกริบจนถึงหน้าเตียง ก้มลงกระซิบข้างหูเก็งจีฮุ้นด้วยท่าทีกระตือรือร้นว่า

"ผู้น้องทราบดี คืนนี้เป็นวันครบสี่สิบห้าวันแล้ว"

เก็งจีฮุ้นพอฟังนางเอียงอายจนหน้าแดงฉานถึงหลังหู ชม้ายมองดูตี้ตี่อย่างแง่งอนแวบหนึ่ง แล้วก็หลบกลับเข้าไปในมุ้งอีก

เล่งจ้วงจี่แย้มยิ้มอย่างเบิกบานแจ่มใส สะบัดข้อมือปัดจนโคมดับวูบ ถอดรองเท้าโถมเข้าไปในมุ้ง ดื่มด่ำต่อความสุขที่รอคอยมาเป็นเวลานาน คล้ายดั่งปลาบนดอยที่กลิ้งลงสู่หนองน้ำได้

ราตรีได้คล้อยจนดึกสงัดแล้ว บนหอระฆังสูงตระหง่านของนครกิมเล้งมีเสียงเคาะเกราะบอกโมงยามดังแว่วแผ่วมา ทุกสรรพสิ่งสงบสันติ...

จบบริบูรณ์

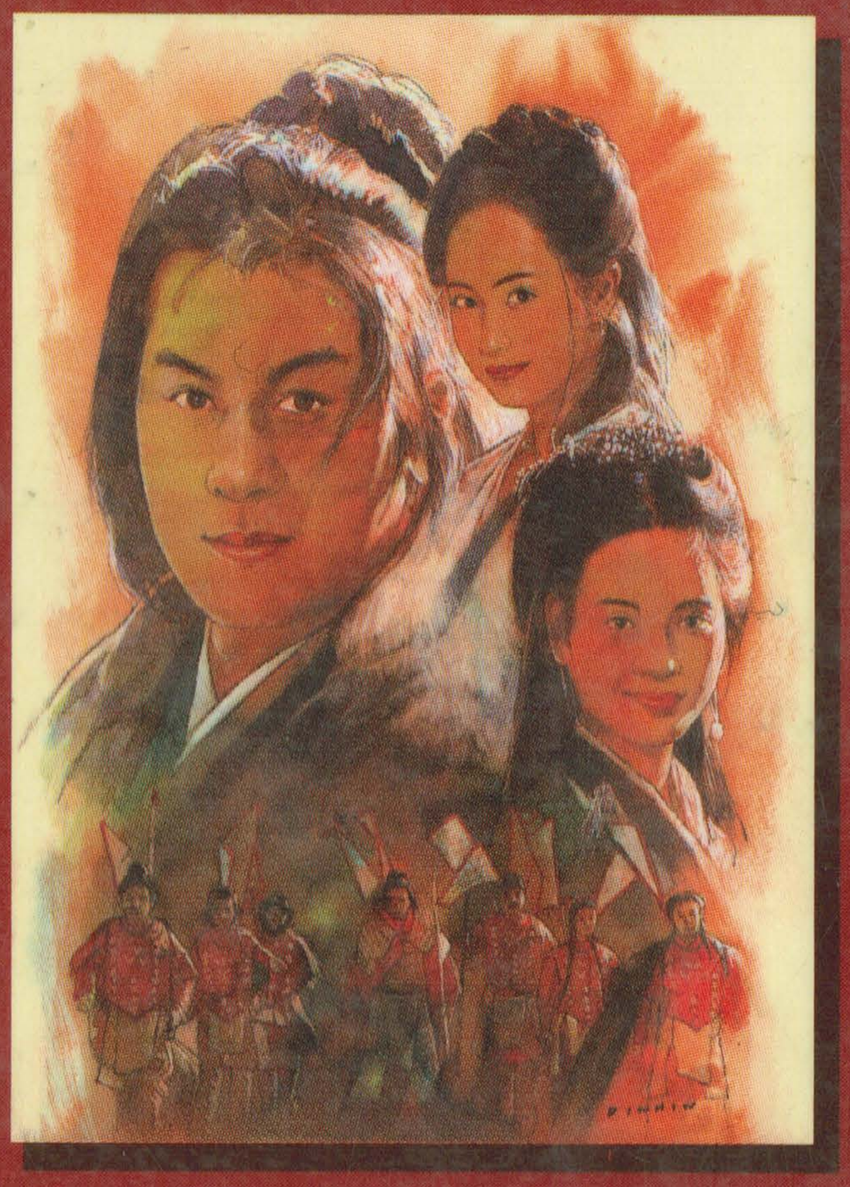

“

หากแม้นว่าเช่นนี้คือความรัก ก็เป็น
ความรักซึ้งที่สุด บริสุทธิ์ที่สุด จริงใจที่สุด
ไม่มีความเห็นแก่ตัว ไม่มีอกุศลจิต มาผลัก
ดันให้ฝ่าฝืนจารีตประเพณี !

แต่ผู้อาวุโสป้อจกมีความเห็นว่า ความจริง
ที่สุด บริสุทธิ์ที่สุด และซึ้งที่สุดนี้ นอกจากพี่น้อง
ร่วมสายเลือดแล้ว ในบุคคลรุ่นเดียวกัน ต่างถือเป็น
ความรักที่ตรึงอยู่ในส่วนลึกของหัวใจ เป็นรากเหง้า
ความรักที่เกาะกร่อนอยู่ในชีวิตและวิญญาณ...

”

จอมใจบู๊ลิ้ม
(รวม 3 เล่มจบ)
ISBN 974-341-158-5
9 789743 411588
ราคาชุดละ 700 บาท